

Giới thiệu Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành

Truyện Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành là truyện ngôn tình cổ đại, với tình tiết xuyên không làm cho mọi tình huống trở nên hấp dẫn hơn.

Thủy Lung xuyên qua từ thời hiện đại, nàng với võ công phi thường của mình tung hoành trên thiên hạ. Nàng vì muốn giành được tình yêu của Vũ Vương, một mình dấn thân vào nguy hiểm, nào biết lại bị người yêu và người thân liên hợp lại hãm hại, võ công bị phế mất, người mình yêu lại bị mọi người cướp đi.

Nhưng lại gặp phải bước ngoặt lớn trong đời khi nàng có tình cảm với Vũ Vương, một nam nhân làm đảo điên thế sự...

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bạch gia hữu nữ (Nhà họ Bạch có con gái.)

Đại Lý quốc, Vĩnh Hòa năm hai trăm mười ba.

Kỳ Dương thành là hoàng thành của Đại Lý quốc, xưa nay quốc thái dân an, phồn hoa giàu có, một ngôi lầu các cổ xưa đặc biệt tao nhã, người đến người đi trong tiếng mời rao của các chủ quầy sạp nhỏ hai bên đường.

Lúc này, một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập từ xa xa truyền đến càng ngày càng gần. Trong hoàn cảnh hỗn loạn đó, một giọng nói bén nhọn, tàn nhẫn quát lớn: “Tránh ra! Tất cả chướng ngại cản đường đừng trách bốn tiểu thư không khách khí!”

Dân chúng ở ngã tư đường nghe thấy âm thanh quen thuộc của cô gái này, còn chưa thấy bóng dáng người ngựa đã nhanh chóng tránh ra. Trên gương mặt họ chứa đựng sự chán ghét, căm giận còn có sợ sệt.

Chỉ thấy trong nháy mắt trên đường phố xuất hiện một cô gái mặc hồng sam cười tươi tắn mà đi au chạy nhanh đi qua.

Cô gái này một đầu tóc đen tán loạn, dung nhan bình thường, khiến người ta cảm thấy có chút không được sinh động, chỉ có đôi mắt đen bóng bức người chớp động âm ngoan tàn khốc, khiến cho người ta nhìn thấy mà phát hoảng. Trên người nàng mặc một bộ y phục hồng sam, vạt áo bị rách cùng vết máu thoát nhìn dơ bẩn khiếp người, làm cho dân chúng trên ngã tư đường không khỏi thầm đoán: Vị đại tiểu thư này chẳng lẽ lại vừa giết người?

Nghĩ đến đây, bọn họ vừa kinh vừa sợ, trong lòng liên tục chửi mắng cô gái cười ngựa chạy cực nhanh vừa chạy ngang qua, hận không thể khiến cho nàng ta chết sớm siêu sinh sớm.

Đợi cho đến khi cô gái hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt nhóm dân chúng mới dám thở hắt ra một hơi. Một người to lớn mạnh khỏe hướng cô gái mới vừa cười ngựa chạy qua phun một ngụm nước bọt, lạnh giọng nguyên rủa: “Kẻ ác như vậy, sao ông trời không sớm kết thúc tính mệnh của nàng ta một chút đi, để tránh cho nàng ta tiếp tục gây hại cho bá tánh trăm họ.”

Bên cạnh có người khuyên nhủ: “Nhỏ giọng một chút, dù sao nàng ta cũng là đại tiểu thư của Bạch gia, nếu như để người khác nghe thấy truyền vào tai của nàng ấy. Lưu ca, huynh chết chắc!”

Lưu ca nghe xong, trên mặt chợt lóe qua một tia kinh sợ, vẻ mặt xám ngắt không dám nói tiếp.

Phía nam Kỳ Dương thành, phủ đại tướng quân.

Bạch Thủy Lung cười ngựa vừa đến trước cửa lớn sơn đỏ, vừa mới xoay người xuống ngựa một liền phun ra một ngụm máu, làm cho thủ vệ gác cửa sợ hú hồn nhưng cũng không ai có gan đi ra đỡ vị tiểu thư này.

Bạch Thủy Lung lau máu ở khóe miệng, nàng đối với thủ vệ gác cửa A nói: “Đi mời Vũ Vương ra đây cho ta, nói với hắn là ta đã làm xong chuyện mà hắn giao phó. Nếu không mời được hắn đi ra, ngươi cũng đừng quay trở lại.”

Thủ vệ nghe vậy cả kinh, muốn cầu xin tha thứ lại thấy Bạch Thủy Lung lắc lư thân thể, sau đó ngã xuống đất hôn mê.

Buổi chiều.

Đại tướng quân phủ. Tây Sương Các.

Thái y bắt mạch cho Bạch Thủy Lung vừa mới tỉnh lại xong, sau đó đứng dậy bình thân nói: “Đại tiểu thư bị Giao Long thú trưởng thành cắn, trúng phải Hắc Thủy Độc của Giao Long thú, trên thân thể cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đại tiểu thư uống thuốc đúng hạn là có thể khỏe lại. Chẳng qua là nội lực của đại tiểu thư bị Hắc Thủy Độc ăn mòn hoàn toàn mất sạch rồi. Muốn luyện lại một lần nữa chỉ sợ... ách!”

Thái y còn chưa nói hết, cổ đã bị một bàn tay tinh tế nờn nà bóp lấy, trước mặt ông là sắc mặt dữ tợn, tức giận của Bạch Thủy Lung: “Lão già kia, ông nói cái gì? Ông nói ta mất hết nội lực? Ý của ông là ta sẽ biến thành một phế nhân hay sao?”

Sắc mặt lão thái y từ xanh chuyển thành tím, đôi mắt kinh sợ trừng lớn nhìn Bạch Thủy Lung.

“Đại tiểu thư, đại tổng quản Cao Phúc của Vũ Vương phủ đã tới phủ của chúng ta, hẳn đang ở tiền đình, nói là Vũ Vương có chuyện muốn truyền đạt tới tiểu thư.”

Nha đầu bên cạnh Bạch Thủy Lung – Ngọc Hương từ bên ngoài chạy vào, vừa thấy tình cảnh trong phòng liền bị hù sắc mặt tái xanh, hoảng sợ.

Nàng xuất hiện đột ngột cộng với lời nói của mình vô tình cứu lão thái y một cái mạng.

Bạch Thủy Lung buông lỏng tay đang bóp ở cổ của lão thái y, từ trên giường bước xuống mang giày vào, cấp tốc mặc thêm áo khoác, tìm kiếm chung quanh không thấy đồ vật mình muốn tìm, quay đầu quát Ngọc Hương: “Khi ta trở về trên người mang theo túi đồ đâu?”

Ngọc Hương vội vàng từ một bên ngăn tủ lấy ra một túi đồ do chính mình thu dọn giao cho Bạch Thủy Lung.

Bạch Thủy Lung cầm lên liền chạy ra ngoài tiền đình.

Bên trong sương phòng, Ngọc Hương cẩn thận nâng dậy lão thái y vừa mới tránh được một kiếp nạn, nhẹ giọng nói: “Liều bá, ngài có sao không?”

Lão thái y phát tay lắc đầu, thuận theo sức lực diu dờ của nàng đứng lên, tự giễu nói: “Lần này nếu không phải nhờ có nha đầu như ngươi, tánh mạng của lão phu coi như phải táng ở trong này rồi.”

Ngọc Hương mặt lạnh hừ nói: “Người ác độc giống như nàng ấy nhất định sẽ bị báo ứng, Liều bá, ông chờ xem đi! Ở ngoài đó ta nghe nói, lần này Cao Phúc đại tổng quản tới không phải báo tin vui.”

Đại sảnh phủ đại tướng quân.

Bạch Thủy Lung quần áo xốc xếch chạy đến liền nhìn thấy bên trong đại sảnh không chỉ có Cao Phúc đại tổng quản, Bạch đại tướng quân – Bạch Khiếu, đại phu nhân Vệ thị, chi chính (1) đại muội muội Bạch Tuyết Vi đều có mặt.

Bạch Khiếu vừa nhìn thấy trang phục của nàng, sắc mặt liền âm trầm xuống.

Đại phu nhân Vệ thị âm thanh lạnh lùng nói: “Quần áo không chỉnh tề, đầu tóc không buộc, vui vẻ chạy loạn còn ra thể thống gì nữa?”

Bạch Thủy Lung bị bà giáo huấn thần sắc thoáng âm đạm, bước chân đi vào cửa chậm lại, chào hỏi: “Thủy Lung thỉnh an cha, mẹ.”

“Ừ!” Bạch Khiếu thần nhiên lên tiếng.

Đại phu nhân Vệ thị thái độ lãnh đạm hơn.

Lúc này, Đại tổng quản Cao Phúc của Vũ Vương mới bình thân lên tiếng: “Nếu đại tiểu thư của tướng quân phủ đã đến, tiểu nhân cũng nên nói vài lời.”

Bạch Thủy Lung trên mặt lộ ra vui mừng, ánh mắt mù mịt sát khí cũng theo nụ cười này mà tan thành mây khói, lộ ra hình thái xinh đẹp hiếm thấy của tiểu nữ nhân.

Cao Phúc nói: “Vũ Vương để cho tiểu nhân đến truyền lời cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư có thể vì vương gia dấn thân vào nguy hiểm diệt trừ Hắc Thủy Bang, vương gia cảm thấy vô cùng vui mừng và cảm động. Chẳng qua, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, tình cảm yêu mến của đại tiểu thư quá nặng, vương gia nhận không nổi. Huống chi vương gia đã có người trong lòng, hi vọng đại tiểu thư có thể nghĩ thoáng một chút.”

Bạch Thủy Lung hai hàng lông mi nhú chặt, kinh hoàng kêu lên: “Vũ Vương có ý gì? Hẳn rõ ràng cùng ta giao ước rồi mà, chỉ cần ta đi diệt trừ Hắc Thủy Bang giúp hắn, hắn liền cùng ta thành thân, sẽ đối xử tốt với ta. Bây giờ ta đã làm được. Ngươi nhìn xem! Nhìn xem! Đây là đầu của bang chủ Hắc Thủy Bang, còn có lệnh bài của Hắc Thủy Bang! Vũ Vương làm sao có thể nói chuyện mà không giữ lời chứ?”

“Thủy Lung!” Vệ thị lạnh lùng khiển trách.

Bạch Thủy Lung nghe lời dừng lại, gương mặt không cam lòng, túi đồ bị nàng nắm chặt làm cho máu còn đọng lại bên trong chảy ra, mùi tanh nồng của máu khiến cho người xung quanh buồn nôn, chán ghét.

Cao Phúc không thèm nhìn tới túi đồ nàng đưa cho, không kiêu ngạo, không nịnh nọt nói tiếp: “Vương gia hôm nay đã vào triều cầu xin hoàng thượng đổi cưới, hoàng thượng đã đồng ý. Đại tướng quân ở trên triều cũng nghe thấy, bây giờ tiểu nhân ở đây hướng đại tướng quân tiếng chúc mừng.”

Sắc mặt Bạch Khiếu lạnh lùng, nhìn không ra là vui hay buồn.

Bạch Thủy Lung giật mình, trong lòng sinh ra một cổ cảm giác sợ hãi, âm thanh cũng trở nên bén nhọn: “Thánh chỉ gì? Đổi cưới gì?”

Cao Phúc nói: “Hoàng thượng đồng ý Vũ Vương đổi cưới. Ba tháng sau, Vũ Vương sẽ đem sinh lễ tới hỏi cưới nhị tiểu thư, đại tiểu thư ngài sẽ cùng Võ

Vương thành thân.”

Túi đồ trong tay Bạch Thủy Lung rơi xuống, về mặt si ngốc.

Cao Phúc nói: “Những gì nên nói tiểu nhân đã nói hết, tiểu nhân xin cáo từ.”

Giây lát, thân ảnh của Cao Phúc đã biến mất, Bạch Thủy Lung mới giật mình hoàn hồn, đôi mắt tràn ngập tơ máu, đột nhiên hướng tới người đứng ở bên cạnh đang không che dấu được vui mừng cười khê – Bạch Tuyết Vi, từ bên hông rút ra chủy thủ liên đâm về phía ả: “Tiện nhân! Dám câu dẫn phu quân của tỷ tỷ! Ngươi đi chết đi!”

“A!” Bạch Tuyết Vi quá sợ hãi, tung ra một chưởng.

Nếu là Bạch Thủy Lung của ngày thường mang trong người nội công thâm hậu, một chưởng này coi như chỉ là gãi ngứa cho nàng. Đáng tiếc lúc này, toàn bộ nội lực đều mất hết, thân thể bị thương còn chưa lành cộng thêm tức giận công tâm thân thể liền bị một chưởng này đánh bay ra ngoài.”

“Phốc!” Một ngụm máu đen phun ra.

Bạch Thủy Lung ngã xuống đất. Chủy thủ trong tay vì lẫn lộn mấy vòng mà đâm vào thân mình, trong chốc lát sắc mặt trắng bệch ngất đi.

“Thủy Lung!” Bạch Khiếu đứng dậy đi tới bên cạnh Thủy Lung, một tay đỡ nàng dậy, một tay thăm dò hơi thở. Phát hiện hơi thở yếu ớt gần như không có. Nhất thời vừa giận vừa sợ trừng mắt nhìn Bạch Tuyết Vi.

“Con...con không phải con cố ý! Là tỷ ấy...làtỷ ấy làm sao có thể...” Bạch Tuyết Vi sợ sệt lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt áy náy, nhưng trong lòng lại tràn đầy sáng khoái. Bạch Thủy Lung ngay cả một chưởng của ả cũng không chịu nổi? Chuyện này là như thế nào?

Vệ thị lúc này cũng ngồi xuống lạnh lùng nói: “Lão gia, chuyện này không thể trách Tuyết Nhi, đây chính là do Thủy Lung muốn tàn sát muội muội ruột của mình.”

Ba chữ ‘muội muội ruột’ bà ấy cắn chặt răng nói.

Bạch Khiếu biết chuyện này là không thể trách Bạch Tuyết Vi, đành ôm lấy Bạch Thủy Lung đi nhanh ra ngoài.

(1) Con của vợ cả gọi là chính quy, chính thống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Không thật không vui

“Tiểu thư, nên dùng bữa.” Ngọc Hương giọng điệu không lạnh không nhạt kêu, đem cái đĩa thức ăn bóng loáng trên khay đặt xuống bàn gỗ. Một hồi lâu không thấy người trả lời, ánh mắt quét sang hồ sen bên cạnh xem xét, trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn.

Tiểu thư bị thương, hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại bắt đầu thay đổi không giống như trước. Cuối cùng không giống chỗ nào thì Ngọc Hương cũng không nói lên được. Tóm lại, chính là tiểu thư rất ít nói. Thình thoảng mở miệng thì hết lần này tới lần khác lại nói ra những lời luôn luôn không sợ chết.

Lúc đầu, Ngọc Hương cho là Bạch Thủy Lung mất đi nội lực, bị Vũ Vương mà nàng si mê vứt bỏ cho nên nàng không chịu nổi đã kích, mới bắt đầu thay đổi. Thậm chí trong đầu nàng ta có ý nghĩ xấu, sống không thể yêu, biến thành cái xác biết đi, sinh mệnh thối rữa sao? Nếu thật là như vậy, thì đây là phúc khí của toàn bộ vương triều Tây Lăng!

Nhưng mà từ lúc Bạch Thủy Lung tỉnh lại đã mười ba ngày, mười ba ngày sống chung này khiến Ngọc Hương không thể không xóa bỏ ý nghĩ của chính mình ngay từ đầu.

Người nào sống không thể yêu còn có thể đề ý tới chuyện ăn, mặc, đi, ở?

Nghĩ đến vài ngày trước đó, nàng không nhìn được dùng ám ngữ châm chọc Bạch Thủy Lung mấy câu. Còn nghĩ rằng nàng ta nghe không hiểu, nào biết được nàng ta liếc qua một cái, giống như nhìn thấu tất cả những suy nghĩ của nàng vậy, làm nàng hoảng sợ suýt chút nữa quên mất lễ nghi hết lên một tiếng.

Mặc dù, cuối cùng không có xảy ra chuyện gì hết, nhưng Ngọc Hương lại cảm thấy Bạch Thủy Lung hiện tại so với trước kia động một tí liền ra tay đánh đập mắng chửi nàng càng đáng sợ hơn.

Ngọc Hương đang thả hồn theo gió bay, ngay cả Bạch Thủy Lung đã đi tới trước mặt cũng không biết.

Trên bàn gỗ để một chén com trắng, ba cái đĩa thức ăn: cái trắng, cà rốt ngoài ra còn có một đĩa dưa muối chua. Không có thịt, thậm chí một miếng thịt vụn cũng không có.

Bạch Thủy Lung hơi nhủ mảy. Nàng là người không thịt không vui, tỉnh lại đã nửa tháng com nước của nàng đều ở mức độ này, ngay cả hạ nhân trong tướng quân phủ cũng không bằng.

“Vì sao không có thịt?” Bạch Thủy Lung nhìn về phía Ngọc Hương đang đứng bên cạnh, thần nhiên hỏi.

Bộ dạng của Ngọc Hương khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo trung bình, chỉ có thể coi là thanh tú, tóc được chải theo kiểu nha hoàn, trên người mặc một bộ y phục dành cho thị nữ màu xanh lá cây nhạt, kiểu dáng thực xấu, có chút giống người hầu của Trung Quốc cổ đại hai triều Hán – Đường.

Ngọc Hương bị nàng hỏi giật mình, rõ ràng là tự mình suy nghĩ đến mê mẩn, lại giận chó đánh mèo đổ tội cho Bạch Thủy Lung xuất quỷ nhập thần. Mắt liếc qua thức ăn bày bàn gỗ mộc mạc, thật đúng là ngay cả thức ăn của mình cũng không bằng, ai kêu nàng đắc tội Đại phu nhân?

“Nếu tiểu thư muốn ăn thịt, ta khuyên tiểu thư vẫn là dẹp bỏ ý định này đi.” Ngọc Hương vừa nói xong, nhớ tới vài ngày trước không có thịt ăn, Bạch Thủy Lung tự mình bắt ca từ hồ sen lên nướng ăn: “Tại sao tiểu thư không bắt ca nướng ăn tiếp đi?”

Bạch Thủy Lung ngồi trên ghế, một tay chống dưới cằm, một tay cầm chiếc đũa đâm vào bát com vừa nhìn đã biết nấu từ gạo cũ, trong giọng nói bộc lộ một chút thất vọng: “Mấy ngày qua, mỗi ngày bắt ba con cá, bắt mười ba ngày, ăn chán ngấy, đoán chừng con cá này cũng biết sợ chết, rõ ràng ta bắt chúng nó tới làm đồ ăn cho ta no bụng, có giờ giết quy luật. Còn dư lại hai con núp ở đáy ao không chịu bơi đi ra.”

Ngọc Hương nghe được xấu hổ toát mồ hôi, nghĩ thầm, thiết thời như vậy người còn ăn cá nướng suốt mười ba ngày cuối cùng mới biết chán ngấy. Ngoài miệng ngầm châm chọc nói: “Tiểu thư nói đùa, con cá thì làm sao có linh tính, còn biết sợ chết đi ăn núp. Nô tì nói: Nếu tiểu thư thật sự muốn bắt bọn chúng ăn no bụng, thì bọn chúng có trốn xuống đáy bùn cũng không thoát được lòng bàn tay của tiểu thư ấy mà.”

So với dân thường trăm họ thì mấy con cá này tốt số hơn nhiều rồi. Ngày xưa nếu trong lòng người cảm thấy không thoải mái, không phải liền đem bọn họ từng người từng người giày vò cho đến chết sao? Ngọc Hương trong lòng châm chọc suy nghĩ.

Bạch Thủy Lung nhìn nghiêng, liếc xem nàng một mắt: “Đề cho bọn chúng ăn núp, trốn vài ngày chờ sinh ra cá nhỏ, hứng thú của ta lại đến, trở lại làm thịt ăn cũng không muộn.”

Ngọc Hương bị nàng xem trúng bả vai run lấy bầy, không biết những lời này của Bạch Thủy Lung là vô tình hay cố ý, chung quy nàng cảm thấy một cổ không khí lạnh từ đáy lòng bao phủ toàn thân. Giống như bị băng nhũ đâm vào da thịt, cực kỳ muốn chết.

“Người chưa trả lời cho ta biết, vì sao không có thịt?” Bạch Thủy Lung lại quán quyết trên vấn đề này.

Ngọc Hương thấy nàng khề cau mày, môi cũng mím thành một đường vòng cung, ánh mắt xem ra nghiêm túc lạnh lùng thật đáng sợ. Không biết còn nghĩ rằng người nào đó làm ra chuyện tội ác tày trời chọc giận nàng, trên thực tế nàng chỉ là vì ăn thịt.

Ngọc Hương không hiểu vì sao nàng có cảm giác vô lực, thở dài: “Bẩm báo tiểu thư, đại phu nhân hạ lệnh, nói người bị thương, thân thể suy yếu, không thể ăn thịt cá, cho nên dặn dò đầu bếp đặc biệt vì tiểu thư chuẩn bị mấy món ăn nhẹ.”

Đuôi lông mày của Bạch Thủy Lung nhẹ nhàng nhướng lên một cái.

Cái gì gọi là đồ ăn nhẹ? Đúng hơn là rất nhẹ, thậm chí com cũng được nấu từ gạo cũ.

Ngọc Hương cũng hiểu được chính mình giải thích có bao nhiêu vô lực, nhưng sự thật chính là như thế.

“Nô tì có chuyện muốn nói, kính xin tiểu thư đừng trách tội.” Nhiều ngày qua, Ngọc Hương đều nhìn thấy sự thay đổi của Bạch Thủy Lung, ít đi đánh chửi, nàng nói chuyện cũng lớn mật không ít. “Thức ăn giống như hiện tại, tiểu thư còn phải tiếp tục ăn ba tháng.”

“Cái gì?” Bạch Thủy Lung mấy ngày nay luôn thanh đạm lười biếng chợt đề cao giọng nói, hí mắt nhìn chằm chằm Ngọc Hương, bên trong hung quang chớp động.

Ba tháng không cho nàng ăn thịt. Thiên Vương lão tử cũng không có cái quyền lợi này!

“Tại sao?”

Ngọc Hương bị ánh mắt của nàng hù dọa, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Đại phu nhân nói, tiểu thư có ý định giết hại muối ruột của mình, hành động ghê tởm. Cho nên trừng phạt tiểu thư ba tháng tiền tiêu vật, không có bạc, đương nhiên không mua được thịt.”

Mấy ngày trước nàng cố ý nhắc tới Vũ Vương trước mặt tiểu thư, phản ứng của tiểu thư cũng không có lớn đến như vậy. Chẳng lẽ Vũ Vương còn không bằng trọng lượng của một miếng thịt? Ngọc Hương càng nghĩ càng cảm thấy Bạch Thủy Lung thay đổi quái đản, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

“À.” Bất kể ở nơi nào, tiền đều là không thể thiếu: “Cha ta liền trở mắt nhìn ta chịu khổ?” Trong trí nhớ của nàng, ‘Bạch Thủy Lung’ rất được đại tướng quân Bạch Khiếu yêu thương.

Ngọc Hương nói: “Trước đó vài ngày, Bạch tướng quân phải đi xa làm việc. Huống chi, bên trong tướng quân phủ đều do đại phu nhân quản lý, cho dù là tướng quân cũng phải nể mặt đại phu nhân vài phần.” Cho nên, người cũng đừng mong đại tướng quân đến làm chỗ dựa cho người.

Bạch Thủy Lung coi thường ý tứ phía sau trong lời nói của Ngọc Hương, đứng dậy đi ra ngoài.

Ngọc Hương thấy hoảng sợ. Từ lúc Bạch Thủy Lung tỉnh lại, đều một mực an tĩnh ở lại trong sân của mình, lúc này nàng muốn đi đâu?

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

“Tìm đại phu nhân đòi tiền tiêu vật hàng tháng.” Giọng nói lãnh đạm lười biếng của Bạch Thủy Lung chậm rãi truyền tới.

Kế tiếp chân của Ngọc Hương lao đảo, kinh hô chạy theo: “Tiểu thư, thương thế của người còn chưa lành, không nên đi lại. Huống hồ, đại phu nhân nói, để cho người ở trong sân tịnh dưỡng...”

Lời của nàng còn chưa nói hết, đã thấy Bạch Thủy Lung đang đi ở phía trước ngoài đầu lại liếc nàng một cái, con ngươi như ngọc thạch đen bóng chôn dấu sự hung tàn lạnh lùng thấu xương bên dưới, Ngọc Hương kinh sợ lời nói hoàn toàn dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ.

“Há mồm ngậm miệng đều là đại phu nhân, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của người?” Bạch Thủy Lung nhàn nhạt nói, thanh âm không nghe ra được là vui hay giận, cũng không quay đầu lại ra khỏi Lộng Triều Viện.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng, Ngọc Hương mới ngã ngối trên đất, ngón tay run rẩy che ngực.

Ta là sao có thể quên, Bạch Thủy Lung căn bản là một quái nhân giết người không chớp mắt. Vô luận nàng thay đổi như thế nào cũng không thay đổi được bản tính của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nói chuyện không hợp ý

Một mình Bạch Thủy Lung đi trên đường đá xanh rộng rãi của tướng quân phủ, nô bộc của tướng quân phủ trên đường nhìn thấy nàng đều run rẩy hành lễ, coi nàng giống như hồng hoang đã thú.

“Mặc kệ có lấy được trở về hay không, kiếm gì ăn no trước rồi hãy nói.” Bạch Thủy Lung lăm bằm lâu bầu, đôi mắt linh hoạt lấp lánh như sao trời nhìn thẳng phía trước.

Mười ba ngày trước, sau khi ý thức của nàng bình phục, vừa mở mắt đã nhìn thấy màn hoa gấm vóc trên đỉnh đầu, trong óc tất cả đều là trí nhớ của một cô gái cổ đại cùng tên với nàng, trí nhớ hỗn loạn làm cho não của nàng giống như bị hàng vạn cây kim đâm vào, đau đớn vô cùng.

Trí nhớ từ từ trở nên rõ ràng, Bạch Thủy Lung cũng biết được tình cảnh và thân phận của nàng.

Chủ cũ của thân thể này cũng tên Bạch Thủy Lung, là trưởng nữ của nhất phẩm đại tướng quân Tây Lăng vương triều, là hoàn khổ nữ tử nổi danh ở Tây Lăng vương triều, thiên tài học võ, từ nhỏ đối với võ học có trí lực cùng năng lực nhận thức tuyệt đỉnh, nàng có một thân võ học cao cường cho nên rất ít người có thể làm đối thủ của nàng, người chết thảm ở trong tay nàng không thấp hơn con số một ngàn.

Chỉ tiếc vài ngày trước đó, một thân võ học tuyệt đỉnh đã bị độc dược phế bỏ không còn một mảnh.

Nguyên nhân là vì một lời hứa của nam nhân, sau cùng, nàng phải trả giá nhiều như vậy, câu trả lời nhận được chính là kết quả của một trận âm mưu cùng sỉ nhục, chôn vùi luôn cả tính mạng của bản thân.

Vốn dĩ Bạch Thủy Lung thật đã chết, Bạch Thủy Lung hiện tại là người hiện đại ở Trái Đất thế kỉ 21, xã hội thượng lưu và quân đội Á – Tây Âu không người không biết, không người không hiểu hải tặc – Long Vương.

Bạch Thủy Lung nhớ rằng lúc trước cô lái một con thuyền lao vào vùng hải phận, bọn buôn lậu súng ống đã bao vây du thuyền, giết hết người trên du thuyền, lúc bọn thủ hạ Tiểu Diệp Tử vận chuyển xong xuôi hàng hóa trở về, vùng biển Galvez đột nhiên nổi lên một trận bão, đám Tiểu Diệp Tử không phòng bị cũng bị rơi khỏi thuyền, sau khi nàng cứu hân lên thuyền, phía sau lưng đột nhiên xuất hiện hồ đen thần bí không hiểu từ đâu ra, sau đó nàng và cô nàng Thương Ngâm cùng bị hút vào trong.

Bây giờ Bạch Thủy Lung đã tiếp nhận toàn bộ trí nhớ của ‘Bạch Thủy Lung’, ở Lộng Triều Viện mười ba ngày ngày người cân nhắc mọi chuyện xong, cuối cùng hôm nay cũng bước ra ngoài Bạch Thủy Lung Các – vì thịt.

Đi tới Dự Tâm Viện của đại phu nhân, bên trong Dự Tâm Viện hoa cỏ tầng tầng lớp lớp đua nhau nở, đóa mầu đơn lớn ung dung. Hoa mầu đơn không phải bất cứ ai cũng có thể gieo trồng, mấy đóa mầu đơn trong sân của đại phu nhân là do năm đó tiên đế ban thưởng mới có thể gieo trồng.

Thường ngày, Vệ Thị đem mấy đóa mẫu đơn này coi chừng cẩn thận như tâm can bảo bối, hôm nay đúng lúc bà ta đem hoa ra tự mình tưới nước.

“Phu nhân, đại tiểu thư đến đây.” Nô tì Phuong Vân chạy bộ từ đằng xa tới, ở bên tai Vệ thị thấp giọng nói.

Vệ thị nhíu mày một cái, chán ghét phát tay: “Đuổi ra ngoài, đuổi không đi thì đá đi ra, đừng để ả tới phiền ta.” (Ngữ: con mụ thói tha >.

“Nô tì tuân lệnh.”

Phuong Vân vừa đi thời gian không tới nửa chung trà, bên ngoài truyền tới tiếng động lớn, thanh âm xôn xao.

Vệ thị nghe thấy buồn bực trong lòng, trong mắt những tia sáng lạnh sắc bén chớp động. Tiểu tạp chủng này, chết cũng không chịu chết, hết lần này tới lần khác giữa đường sống lại gieo tai họa! Liễu y sư kia cũng thật là vô dụng, rõ ràng kêu hấn hạ độc, tiểu tạp chủng này làm sao còn có thể vui vẻ đến chỗ của ta giờ thối ngang ngược!

“Đại phu nhân.” Bạch Thủy Lung xông tới như một trận gió, giày xéo hoa cỏ quý giá dọc theo đường đi trong sân mà bà ta cẩn thận che chở.

Vệ thị nghe thấy âm thanh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bạch mẫu đơn bị Bạch Thủy Lung giẫm nát ở dưới chân, một trận nô khí xông lên tận não, thiếu chút nữa liền nhất thời đánh mất đi lý trí, thanh âm the thé quát lớn: “Láo xược! Còn không đem chân nhấc lên cho ta!”

Bạch Thủy Lung nghe lời nhấc chân, ngay sau đó chân ngọc lại rơi xuống đất giẫm lên một đóa hồng mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ khác... nát vụn, tả tơi, giọng điệu nhẹ nhàng giải thích rõ mục đích đến đây: “Tình trạng thương tích của ta đã tốt lên nhiều rồi, không cần ăn cơm đạm canh bạc nữa. Ngoài ra, ta thích ăn thịt, không thịt không vui, cho nên bà hãy rút lại lệnh cấm phát tiền tiêu vật hàng tháng, nếu tăng thêm ngân lượng thì càng tốt, dù sao giá thịt cũng không rẻ.”

Vệ thị cả người giận đến phát run: “Ngươi... Ngươi đừng có nằm mơ.”

Mẫu đơn của bà, đây là mẫu đơn mà tiên đế ban cho bà!

“Ngươi đi ra, đi ra khỏi vườn hoa cho ta, nếu không ra ta đánh gãy chân của ngươi, cắt đứt hai chân của ngươi!”

“Đừng có nằm mơ?” Bạch Thủy Lung hí lại đôi mắt, giẫm nát toàn bộ hoa mẫu đơn có trong sân.

“Ngươi... ngươi... ngươi... tiểu tạp chủng này, ngươi chán sống rồi sao?” Vệ thị trừng mắt nhìn Bạch Thủy Lung không dám tin. Ngày thường Bạch Thủy Lung chỉ ở bên ngoài phách lối ngang ngược, quần áo lụa là, giết người như ngóe thì cũng thôi, ở trước mặt bà ít nhất còn biết bớt phóng túng, việc hôm nay thật vượt quá sức tưởng tượng của bà.

“Không hài lòng, nửa câu cũng là thừa.” Bạch Thủy Lung nhíu mày không kiên nhẫn được nữa, chân mang theo bùn đất ẩm ướt đập vào bụng Vệ thị một cái.

Bạch Thủy Lung vốn là thù lĩnh của hải tặc đương nhiên không phải là hạng người dễ nói chuyện rồi. Từ trước đến giờ, nàng luôn tán thành quy tắc: Có thể động thủ thì động thủ, có thể ít dùng miệng thì ít dùng miệng, bình thường chỉ cần động thủ giải quyết vấn đề trước mắt có hiệu quả hơn dùng miệng thì nàng tuyệt đối sẽ không nương tay. Lại thêm dung hợp trí nhớ thị huyết hung tàn của chủ nhân trước kia, tính tình tốc chiến tốc thắng (1) của nàng bắt đầu lộ rõ ra hơn.

“A!” Bụng bị thương, Vệ thị lão đảo hỗn loạn lui về sau mấy bước, vẻ mặt đau đớn cùng không thể tin: “Ngươi điên rồi!”

“Có chịu phát bạc hàng tháng hay không?” Bạch Thủy Lung nhàn nhạt hỏi, một tay bóp cổ Vệ thị, ánh mắt sát sao nhìn chằm chằm bà ta.

Vệ thị trợn mắt càng lớn, không thể hít thở được làm cho bà ta cảm thấy đau xót kinh khủng, đáng sợ hơn là ánh mắt của Bạch Thủy Lung.

Bề ngoài bình tĩnh lạnh lùng, bên trong lại hung tàn, vô tình giống như một đoàn hỏa bị đóng băng.

Vốn dĩ, Bạch Thủy Lung của Tây Lăng vương triều độc ác tàn nhẫn, ham thích giết chóc, lấy tra tấn làm niềm vui, dễ dàng đánh mất lý trí. Nhưng hải tặc Long Vương của thời đại hiện đại là một người cực kỳ bình tĩnh, cho dù nàng tàn sát hơn một trăm một ngàn người thì nàng vẫn bình tĩnh như băng, luôn luôn hiểu rõ bản thân mình đang làm cái gì.

Điên rồi điên rồi! Rốt cuộc là nàng ta điên hay là bà điên!

Từ lúc gả vào tướng quân phủ, Vệ thị chưa từng bị ức hiếp như thế này. Bà ta dám chắc Bạch Thủy Lung không dám giết bà ta, nhìn chằm chằm vào ánh mắt tràn ngập lạnh giá và hung ác của Bạch Thủy Lung: “Tiểu tạp chủng, ngươi có biết việc hôm nay ngươi làm sẽ phải chịu hậu quả gì không? Hiện tại nếu ngươi buông tay, mẹ còn có thể xử lý nhẹ cho ngươi, nếu không... Ách khụ!”

Cổ đột nhiên bị siết chặt làm cho Vệ thị không thể không ngừng nói chuyện.

“Mẹ?” Ánh mắt của Bạch Thủy Lung chớp động giễu cợt. Người xưa có câu: người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê; trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Câu nói này quả không sai, Bạch Thủy Lung từ nhỏ sống trong âm mưu của Bạch Khiếu và Vệ thị mà không có phát hiện, nàng ta chỉ cảm thấy Vệ thị bất công chỉ thương muội muội Bạch Tuyết Vi, trong lòng mặc dù không cam chịu vẫn tràn ngập chờ mong cùng kính trọng đối với Vệ thị.

Hôm nay, nàng đã dung hợp trí nhớ của chủ cũ thân thể này, nhưng nàng không có dung hợp tình cảm của nàng ấy, từ trong trí nhớ cũng đã thấy rõ ràng thân phận của nàng có vấn đề. Từ thái độ đối đãi của Vệ thị với Bạch Tuyết Vi cũng đủ để nhìn ra mình tuyệt đối không phải là con ruột của bà ta, nếu không cho dù bà ta tức giận đến mấy cũng sẽ không mắng ra ba chữ ‘tiểu tạp chủng’.

“Dù thế nào bà cũng không chịu phát ngân lượng hàng tháng?”

Tính tình của Vệ thị cũng đủ cứng rắn, cần răng không chịu nói.

Bạch Thủy Lung lại hỏi: “Vậy mỗi bữa ăn thức ăn của ta phải thêm thịt cá được không?”

Vệ thị cảm thấy cổ càng ngày càng đau, bức bối hết lớn: “Toàn bộ đều ngu hết rồi à? Còn không mau đem nghiệp chương này bắt lại cho ta!”

Mọi người bưng tỉnh, vội vàng xông lên.

Bạch Thủy Lung thân nhiên liếc xéo bọn họ: “Đừng tới đây, nếu làm ta sợ, tay run lên, mạng người cũng sẽ không còn nha.”

Giọng điệu chậm rãi nhưng lại khiến cho người hoàn toàn tin tưởng, còn đáng tin hơn cả đe dọa bằng vũ lực, nhìn như thế nào thì ánh mắt kia vẫn rất hung tàn, nghiêm túc.

“Tiểu... tiểu thư... người làm cái gì vậy?” Ngọc Hương cuối cùng cũng chạy đến, nhìn đến hình ảnh trước mắt, cổ họng của nàng đều mang theo tiếng khóc nức nở. Nàng rất hối hận bản thân đi theo không kịp, lúc này đây chỉ sợ chính nàng cũng bị người quái dị này liên lụy chịu khổ chung rồi.

“Không nhìn thấy à? Ta đang đòi ngân lượng hàng tháng.” Bạch Thủy Lung nhẹ giọng đáp lại, quơ quơ Vệ thị trong tay.

“Tiểu thư, người đừng, Ngọc Hương cầu người, tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ a.” Trái tim của Ngọc Hương đều bị dọa hỏng rồi.

“Cái này làm sao có thể gọi là chuyện điên rồ.” Bạch Thủy Lung nghiêm túc nói. “Trên đời này, không có chuyện gì quan trọng hơn ăn thịt.”

Thân thể của Ngọc Hương lão đảo một cái, mọi đau khổ trong mắt đều hóa thành vô lực. Tiểu thư không phải là bị điên rồi chứ!

Đánh nhanh thắng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trưởng Tôn Lưu Hiến

“Quên đi, đại phu nhân khẳng định một mực không chịu phát ngân lượng hàng tháng. Ngọc Hương, người theo ta đi ra ngoài một chuyến.” Bạch Thủy Lung đi ra ngoài.

Ngọc Hương bị điểm danh rất muốn há mồm cự tuyệt, nhưng thân phận của nàng ta là nô tì, nàng ta làm sao có tư cách cự tuyệt.

“Tiểu thư, người muốn nô tì đi theo người ra ngoài đó là may mắn của nô tì, nhưng người thả đại phu nhân ra trước có được không?” Lúc này ta trợ giúp đại phu nhân, chờ sau này có trừng phạt thì ta cũng không bị phạt nặng.

Bạch Thủy Lung nhìn chòng chọc vào đại phu nhân đang bị nàng bóp cổ kéo đi, không có ý định buông tay, nói: “Ngọc Hương, bây giờ ta thả bà ta, ta đừng hòng bước ra khỏi cửa tướng quân phủ.”

Nếu như thân thể này còn có nội lực thâm hậu hoặc Thương Ngâm còn ở bên cạnh thì đã không cần phiền toái như vậy. Nhưng cô đại cũng có chỗ tốt của cô đại, nội lực thứ này ở hiện đại không có. Nhưng mà nếu thật sự đem ra so sánh, chỉ cần dùng một khẩu súng thêm một viên đạn là có thể bắn chết cao thủ ở cổ đại rồi.

Ngọc Hương nghe xong lại muốn khuyên nhưng ánh mắt của Bạch Thủy Lung nhẹ nhàng chuyển qua làm cho lòng nàng phát lạnh, vội vàng cúi đầu.

Một đường kéo đại phu nhân từ Dự Tâm Viện đi đến cửa tướng quân phủ, đám nô bộc vây xem càng ngày càng nhiều, người người đều mang vẻ mặt hoảng sợ, xem ra bắt đầu từ ngày hôm nay, sợ hãi của bọn họ đối với Bạch Thủy Lung càng tăng.

“Nếu ngay từ đầu đồng ý cho ta ăn nhiều thịt thì mọi chuyện đã được giải quyết một cách đơn giản rồi, bà đừng có tự mình tìm ngược.” Bạch Thủy Lung đứng ở cửa tướng quân phủ, liếc nhìn nửa thân hình của Vệ thị bị nàng lôi đi, nâng lên giày dính đầy bùn đất do lúc này nàng đạp mấy luống hoa, lau chùi lên quần áo của Vệ thị.

Động tác này làm cho mọi người ở xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

“Bạch Thủy Lung, tỷ đang làm gì?” Thanh âm nũng nịu vang lên, một bóng trắng bạch y bay tới, mang theo hương thơm lạnh thấu xương.

Bạch Thủy Lung đem thân mình của Vệ thị đưa ra chắn trước thân thể của mình.

“Phốc!” Bị hương thơm của Bạch Tuyết Vi đánh trúng, Vệ thị hộc máu tại chỗ.

“Mẹ!” Bạch Tuyết Vi hoảng sợ, nếu không phải là nàng ta kịp thời thu thế, một hương này sợ là đã lấy mạng của Vệ thị.

“Con gái ruột giết mẹ!” Bạch Thủy Lung nhàn nhạt nói, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Tuyết Vi.

Da thịt nõn nà, hai hàng lông mày lá liễu, mắt hạnh như làn thu thủy, lúc giận cũng lộ ra một cổ xinh đẹp, quả nhiên là giống như trong trí nhớ – tuyệt sắc giai nhân.

Bạch Tuyết Vi, Tây Lăng vương triều làm người trong sạch, lương thiện xinh đẹp, nàng rất thích mặc bạch y, vì giống như tiên nữ từ trên trời xuống trần. Quả thực, nàng mặc bạch y rất xinh đẹp, chỉ là tâm địa lương thiện thuần khiết của nàng chỉ là biểu tượng mà thôi.

“Bạch Thủy Lung tỷ đừng có ngậm máu phun người.” Bạch Thủy Lung vừa nghe những lời đó, cảm thấy đôi phương nhìn có chút hà hê, trong lòng xem thường, chớp động đôi mắt đầy ý nhìn chăm chăm vào Bạch Thủy Lung: “Hơn hai tháng sau chính là ngày muối xuất giá, muối muối biết tỷ yêu thích Vũ Vương, nhưng đại tỷ tỷ cũng không cần vì vậy mà đối với mẹ tỏ thái độ không vừa lòng, làm ra chuyện giết hại mẹ mình.”

Bạch Thủy Lung, không có nội lực hùng hậu người đã không còn là thiên chi kiêu nữ nữa, hoàng thượng sẽ không coi trọng người, cha sẽ càng ngày càng cảm thấy thất vọng đối với người, bây giờ ta động nhẹ ngón tay cũng có thể khiến cho người không có cơ hội phản kháng.

Bạch Tuyết Vi nghĩ, toàn thân hết sức bình thường.

Đang lúc nàng ta đặc ý vì những lời nói trên, tay Bạch Thủy Lung bóp chặt lấy cổ Vệ thị, một cước hung hăng đá vào xương đùi của bà ta.

Âm thanh xương cốt nứt ra làm cho Bạch Tuyết Vi tỉnh mộng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bạch Thủy Lung đã buông tay.

“Người dám!” Nghe thanh âm kia, xương đùi của mẹ chắc chắn đã gãy, tại sao nàng ta lại dám làm như vậy? Trong lòng của Bạch Tuyết Vi cảm thấy rét lạnh.

Mặc dù, Bạch Thủy Lung tính tình hung tàn, nhưng nàng đối với người thân vẫn luôn còn một chút tình cảm, cho tới bây giờ đều không có làm bị thương bọn họ. Nhưng là từ hôm đó bị kích thích, nàng ấy muốn giết nàng, về sau bị trọng thương hôn mê mấy ngày, bây giờ lại dám đối với mẹ xuống tay nặng như vậy, chẳng lẽ Bạch Thủy Lung điên thật rồi?

“Ngọc Hương, đi thôi.” Bạch Thủy Lung không quan tâm tới Bạch Tuyết Vi sợ hãi cùng giật mình, xoay người ra khỏi tướng quân phủ.

Ngọc Hương vốn không muốn đi theo, nhưng bị gọi tên chỉ có thể cắn răng, bước theo sau.

Hôm nay thời tiết tốt, đường phố của đế đô náo nhiệt vô cùng.

Nhưng mà Bạch Thủy Lung vừa xuất hiện sự náo nhiệt đang có liền biến mất, nơi nàng đi qua, âm thanh của họ sẽ yếu dần, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lên người nàng.

“Lực uy hiếp của Bạch Thủy Lung thực sự không nhỏ.” Bạch Thủy Lung nhàn nhạt nói.

Ngọc Hương đi theo phía sau nàng, nghe lời này cảm thấy có chút cổ quái, lại không biết rốt cuộc cổ quái ở nơi nào, tức giận nói: “Lực uy hiếp của tiểu thư đương nhiên không có ai sánh bằng rồi.”

“Ý của người là ngay cả đương kim thánh thượng cũng không bằng?” Bạch Thủy Lung nhẹ hỏi.

Ngọc Hương mặt cứng ngắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nô tì tuyệt đối không có ý này, kính xin tiểu thư đừng trêu ghẹo nô tì, cái mạng nhỏ này của nô tì còn chưa có sống đủ.”

Sau khi nói xong, Ngọc Hương liền cảm thấy hối hận. Rõ ràng ngày xưa ở trước mặt Bạch Thủy Lung, nàng nhẫn nhịn rất giỏi, tại sao bây giờ mọi cảm xúc đều bị nàng ta khiêu khích nổi dậy hết?

Bạch Thủy Lung thở dài: “Nếu ta muốn người chết, cho dù người sống chưa có đủ cũng phải chết.”

Con người của Ngọc Hương co rụt lại, ngẩng đầu nhìn sắc mặt lãnh đạm, cứng nhắc của Bạch Thủy Lung, trong một lúc không biết nói cái gì.

“Ha ha...” Tiếng cười tới rất đột nhiên, Bạch Thủy Lung quay đầu lại Ngọc Hương, ánh mắt kia quả thực là đang cười: “Lừa người thôi, sợ sao?”

“...” Ngọc Hương cắn răng nhẫn nại, nàng có xúc động muốn xông lên làm thịt khuôn mặt đang tươi cười kia.

“Tiểu thư, người đừng cười nữa, bộ dạng người cười rất làm người khác chán ghét.”

Bạch Thủy Lung híp mắt: “Đây là những gì ngươi nên nói sao?”

Ngọc Hương lại bị hù dọa, sắc mặt thay đổi lúc xanh lúc trắng rất là đặc sắc.

Hai người một trước một sau đi trên đường cái, đi đến đệ nhất lầu của đế đô có tên gọi là Thái Bạch Tử lâu mới dừng lại. Sau đó, tiến vào trong tử lâu.

Thái Bạch Tử lâu không hồ là đệ nhất lầu, tiểu nhị cũng đặc biệt can đảm, thấy Bạch Thủy Lung liền vội vàng chào đón mang nàng đi lên lầu hai có chỗ trang nhã, thái độ phục vụ thì không cần phải nói.

Tại Thái Bạch Tử lâu, Bạch Thủy Lung ngồi ở lầu hai, phía bên trái, dựa vào song cửa sổ, chỗ ngồi trang nhã chung quanh có bình phong ngăn cách, cửa vào lại có một màn ngăn cách, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy bóng người ngồi bên trong, nhưng không thấy rõ tướng mạo.

Sau khi Bạch Thủy Lung ngồi xuống một hơi gọi ra mười tám món thức ăn.

Tiểu nhị mặt mũi hưng phấn, nịnh nọt nói: “Không hồ là Bạch đại tiểu thư, thực sự hào phóng khí phái.” Nói xong vội vàng đi dọn đồ đầu bếp làm thức ăn.

Mười tám món thức ăn thì hơn mười hai món là thịt, Ngọc Hương cau mày liếc nhìn Bạch Thủy Lung vui sướng vui đầu ăn, nghĩ thầm Quái Tử Thủ chính là Quái Tử Thủ (1), ngay cả sở thích cũng kì quái, thân là con gái làm sao có thể ăn nhiều thịt như vậy?

Khoảng nửa canh giờ sau, Bạch Thủy Lung com nước no nê, biểu tình thỏa mãn nói: “Quả nhiên có thịt ăn dễ chịu hơn.”

Nằm ngửa trên ghế, đưa mắt nhìn Ngọc Hương: “Ngọc Hương, trả tiền.”

“Cái gì?” Ngọc Hương tròn mắt há hốc mồm, thân thể run rẩy: “Tiểu thư...ngươi...ta...nô...trên người nô tì không có nhiều tiền, Thái Bạch Tử lâu là đệ nhất lầu của đế đô, rượu và thức ăn ở trong này đều phải một trăm lượng bạc, cho dù ngươi bán nô tì cũng không trả nổi!”

Bạch Thủy Lung quan sát nàng từ trên xuống dưới một cái: “Không đâu! Ngọc Hương là xử nữ, đảm bảo có thể bán được hai trăm lượng.”

“Ngươi!” Ngọc Hương tức giận đến toàn thân đều phát run, lại không thể phát cáu, thật hận bản thân không thể phát tay rồi đi. Cùng lắm thì đi tìm đại phu nhân báo cáo, không cần đi theo bên cạnh á quái dị này nữa, đến lúc đó không chừng còn có đại phu nhân làm chỗ dựa, á quái dị này khi ở trước mặt của nàng còn phải chịu thua. (Ngữ: hình như mi quên là ai bóp cổ, đánh gãy xương mục yêu bà kia rồi. Thủy Lung: *Gật gật* thật sự không có não a ~)

“Hay ta đem ngươi bán vào Xuân Ý lâu?” Bạch Thủy Lung nhẹ giọng hỏi.

Ảo tượng của Ngọc Hương trong chốc lát liền bị đánh vỡ nát, sợ tới mức quỳ xuống đất, cúi đầu không cho Bạch Thủy Lung nhìn thấy ánh mắt oán giận của nàng: “Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi, cầu xin tiểu thư đừng trêu đùa nô tì nữa.

Bạch Thủy Lung nằm ngửa trên ghế, ánh mắt bình tĩnh lãnh đạm nhìn Ngọc Hương, lúc này nhìn thấy mấy bóng người đi ngang qua màn treo cửa. Tuy rằng bóng dáng mơ hồ, lại làm cho nàng tâm thần chấn động, ánh mắt nháy mắt xẹt qua một đạo lãnh liệt.

“Trưởng Tôn Lưu Hiến.”

“Người nào to gan, dám gọi tục danh của Vũ Vương!” Bên ngoài màn treo cửa, nam tử đứng bên người Trưởng Tôn Lưu Hiến hô to, ánh mắt nhìn qua chỗ ngồi của Bạch Thủy Lung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc đụng độ đầu tiên (Lần đầu giao phong)

Cách một tấm màn cửa của căn phòng, hai bên cũng chỉ có thể nhìn đến hình bóng mơ hồ của đối phương. Thủy Lung chỉ dựa vào thân ảnh mơ hồ liền nhận ra Trưởng Tôn Lưu Hiến, bởi vì ‘chủ nhân cũ’ của thân thể này đã khắc sâu cái tên Trưởng Tôn Lưu Hiến vào tận xương tủy, quá sâu sắc, quá kiên trì nhưng nhớ.

Ngọc Hương đang quỳ trên mặt đất giật mình ở trong lòng, một cổ ác niệm dâng lên, trộm nhìn về mặt sâu hiểm khó dò của Thủy Lung, kinh hãi lớn tiếng kêu: “Đại tiểu thư, thật không ngờ vừa mới ra khỏi phủ tướng quân là có thể gặp được Vũ Vương, đây chính là ‘duyên phận’ mà tiểu thư nói với Ngọc Hương sao?”

Đại tiểu thư? Phủ Tướng quân?

Người ở bên ngoài lập tức đoán ra được người đang ngồi ở bên trong là ai.

“Ta còn tưởng ai, thì ra là Bạch đại tiểu thư của tướng quân phủ ha ha ha.” Bên ngoài truyền tới tiếng cười đùa của nam tử.

“Luru Hiến, hai người đứng là có duyên phận.” Nhị công tử phủ thượng thư – Phương Tuấn Hiến âm dương quái khí (1) nói.

“Đi.” Âm thanh ôn hòa mát lạnh như nước sông ngày xuân của nam tử vang lên, mang theo một chút vui cười rộng lượng.

Thủy Lung lại nghe ra bên trong tiếng cười của hắn có che giấu sự chán ghét và không kiên nhẫn.

Thấy mấy hình bóng bên ngoài màn treo cửa chuẩn bị rời đi. Thủy Lung hí lại đôi mắt, tiếng cười qua màn vải rơi vào trong tai mấy người bọn họ: “Hiếm khi có dịp, vì sao không cùng nhau ngồi một lúc.”

Bên ngoài, âm thanh của Phương Tuấn Hiến lại vang lên: “Ồi! Luru Hiến, mỹ nhân ước hẹn nha!”

Ở Tây Lăng vương triều, ai cũng biết Bạch Thủy Lung tướng mạo xấu xí đần độn, nói năng tướng mạo bình thường là còn coi trọng nàng, làm sao có thể gọi nàng là mỹ nhân, vừa nghe liền biết đối phương chế nhạo nàng thôi.

Trưởng Tôn Luru Hiến nói: “Không cần. . .”

Thủy Lung ngắt lời hắn: “Hai tháng sau, Vũ Vương chính là muội phu của ta, ta còn là hoàng thân của người nữa, ta nghĩ Vũ Vương sẽ không hẹp hòi ngay cả một chút mặt mũi cũng không chịu cho ta chứ.”

Thần nhiên khoát tay ý bảo Ngọc Hương còn đang quỳ dưới đất, nói: “Ngọc Hương còn không vén rèm cửa mời Vũ Vương và các vị khách đi vào.”

Ngọc Hương sững sờ không biết trả lời làm sao cho phải, bị ánh mắt của Thủy Lung nhìn xẹt qua, liền đứng dậy đi vén rèm cửa.

Rèm cửa vừa mở, Thủy Lung liền nhìn rõ mấy người đang đứng ở bên ngoài.

Tổng cộng bốn người, đều là nam tử, đứng đầu là Trưởng Tôn Luru Hiến.

Thủy Lung đánh giá Trưởng Tôn Luru Hiến —— Tướng mạo của hắn rất tuấn tú, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, không giống da thịt mềm mại của con gái, càng giống như ngọc thạch mát lạnh. Một đôi mày kiếm đen nhánh quét ngang, ánh mắt một mí không lớn nhưng lại thâm sâu tinh thông, lúc rũ mắt nhìn người, ánh mắt giống như bị ôn tuyến âm áp vây quanh, mê người nhất chính là đôi môi đỏ mọng của hắn, luôn tự nhiên vênh lên, nhã nhặn lại ôn hòa.

Quần áo màu trắng cộng thêm áo choàng quý giá làm lộ ra thân hình cao gầy hoàn mỹ của hắn, bên hông đeo ngọc bội hình vuông sợi dây giữ lại màu tím tía tở, tương xứng với ngọc quang trên tóc hắn, thật ứng với câu nói: Quân tử như ngọc.

Trong trí nhớ của Thủy Lung, nàng biết ‘mình’ yêu Trưởng Tôn Luru Hiến nhất chính là ở chỗ tính tình của hắn ôn nhu, nho nhã như suối.

Mỗi lần bị hắn nhìn chăm chú, trái tim bình thản sẽ bắt đầu nóng lên, giống như một người sống trong bóng tối, luôn khát vọng được thấy ánh sáng, dù biết rõ ánh sáng ấy là giả.

“Bạch Thủy Lung, người nhìn muội phu tương lai như vậy không hợp với phép tắc cho lắm.” Thanh âm trêu chọc của nam nhân lại vang lên.

Bạch Thủy Lung thần nhiên dời mắt đi.

Người nói chuyện chính là người sôi nổi nhất Phương Tuấn Hiến. Dung mạo của hắn cũng không thua kém gì Trưởng Tôn Luru Hiến, thậm chí còn xinh đẹp hơn, cũng đẹp hơn cả nữ nhân. Tề mi mắt phượng (2), mũi quỳnh (3) chu thần (4), tài trí sắc bén, không gì không giỏi, khi hắn hí mắt, ánh mắt vốn quyền rũ lại giống như lưỡi dao, hóa giải phần dung mạo mang nét nữ tính, một thân lãnh liệt, nguy hiểm, làm người không rét mà run.

Hai gã nam tử đứng phía sau, Thủy Lung chỉ nhìn lướt qua.

Bọn họ là nhị công tử Tổng Thế Minh và tam công tử Tổng Thế Nguyệt con trai của đại học sĩ, một đôi song sinh, luôn đi theo bên người của Trưởng Tôn Luru Hiến, hình tượng làm chó săn, không đáng để ý tới.

“Ngồi đi.” Bạch Thủy Lung mỉm cười khoát tay.

Bọn người Trưởng Tôn Luru Hiến không ai bước vào.

Tổng Thế Minh nhướn mắt, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Bạch đại tiểu thư, đây là thái độ người mời Vũ Vương sao?”

Một bàn chén đĩa còn dư lại cận bã, có che giấu cũng che không được.

“Tiểu nhị.” Thủy Lung gọi tiểu nhị đang đứng bên ngoài rèm cửa.

“Bạch tiểu thư có gì cần dặn?” Tiểu nhị nói.

Thủy Lung mỉm cười nói: “Gọi người vào thu dọn, ngoài ra người đem mấy món đặc biệt của lâu lên hết đây, mỗi món một phần.”

Tiểu nhị ngập ngừng nói: “Các món ăn đặc sản của lâu, mỗi món đem lên một phần?” Hai mươi ba món ăn, làm sao mà ăn hết?

Thủy Lung nhàn nhạt nhíu mày: “Muốn ta lặp lại nữa à?”

“Không, không cần. Bạch đại tiểu thư đúng là rộng rãi.” Tiểu nhị sợ tới mức tim gan đều nhảy dựng, vội vàng dẫn người đi làm.

Thủy Lung nhìn về phía Trương Tôn Lư Hiến nói: “Bốn vị, mời ngồi.”

Chỗ ngồi cũng đã được tiểu nhị thu xếp xong, thức ăn cũng gọi, nếu bây giờ bọn họ không đi vào, khó tránh không nể mặt của Bạch Thủy Lung.

Trương Tôn Lư Hiến do dự một chút, đi vào.

Phương Tuấn Hiến lạnh lùng trừng Tống Thế Minh một cái, cũng đi theo.

Tống Thế Minh đều biết do mình lấm mồm, cúi thấp đầu không dám nói nữa, đi vào nhưng không có ngồi, ngược lại cùng đệ đệ đứng ở một bên.

Thủy Lung cùng Trương Tôn Lư Hiến ngồi đối diện nhau, Phương Tuấn Hiến ngồi bên tay phải của Bạch Thủy Lung.

Mặt bàn được người dọn dẹp sạch sẽ, chỉ chừa lại một ấm trà xanh.

Thủy Lung tự mình châm trà cho Trương Tôn Lư Hiến, nhẹ nói: “Tỷ nữ không hiểu chuyện, ngay cả châm trà mời khách cũng không biết, ta đành phải tự mình động thủ.”

Ngọc Hương đứng một bên sắc mặt trắng bệch, môi cử động lại không có âm thanh.

Phương Tuấn Hiến cười nói: “Rõ ràng là người muốn được gần gũi với Lư Hiến, cần gì phải tìm cớ.”

Thủy Lung rót nước trà cho Trương Tôn Lư Hiến xong, lại rót cho Phương Tuấn Hiến, hơi híp đôi mắt, cũng cười nói: “Vậy bây giờ có phải đại biểu, ta cũng muốn gần gũi người hay không?”

Tiếng nói của nàng trong trẻo uyển chuyển, cực kỳ dễ nghe, lời nói mềm mại giống như đồ ngon đồ ngọt đối với tình nhân, động tác hí mắt, làm cho dung mạo cứng nhắc cũng trở nên tươi mới, sinh động hơn.

Phương Tuấn Hiến ngẩn ra, sau khi hoàn hồn nhìn thấy mặt bàn trước mặt đã có một ly trà, nóng hôi hổi.

Bạch Thủy Lung này, giống như đã thay đổi?

“Ta tự tay châm trà, người không định uống thử sao?” Thủy Lung mềm nhẹ nói.

Phương Tuấn Hiến thần trí vẫn còn hỗn loạn, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao, nghe theo Bạch Thủy Lung, nâng chung trà lên đưa vào môi.

Nhiệt lượng nóng bỏng làm cho Phương Tuấn Hiến thức tỉnh, dừng lại động tác kịp lúc.

Một ngụm này mà uống vào, đầu lưỡi nhất định sẽ bị phỏng.

Hắn đang muốn buông chén trà xuống thì tay nhỏ bé của Thủy Lung đã duỗi ra, hướng về phía bàn tay đang hạ xuống của hắn, đẩy lên... nước trà nóng bỏng vẩy vào trên môi, hơn phân nửa vào miệng, gần một nửa chảy qua cổ, thấm ướt áo.

“Hí — Bạch Thủy...”

“Uống trà cũng chậm chạp như vậy, thật sự coi mình là nữ nhân sao?” Bạch Thủy Lung khinh bỉ nhìn chằm chằm Phương Tuấn Hiến.

Nét mặt của Phương Tuấn Hiến biến đổi.

Hoàng thân quốc thích của Tây Lăng vương triều, quan quyền thế hệ trẻ tuổi ai cũng biết Phương Tuấn Hiến hận nhất là người khác nói hắn giống nữ nhân.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm, chỉ cần chạm nhẹ liền có thể bùng nổ.

“Tuấn Hiến, Bạch tiểu thư là nữ tử, trước đó vài ngày mới bị độc của giao thú ăn mòn nội lực, thân thể còn bị thương chưa lành.” Trương Tôn Lư Hiến đột nhiên lên tiếng. Giọng nói bình thản như suối trong, làm cho không khí nặng nề dần tiêu tán.

“A. Người thật sự muốn che chở nàng. Cũng đúng, nàng bị biến thành như vậy là vì ai chứ?” Phương Tuấn Hiến chế giễu nói.

Lúc này nói có mấy câu, hắn liền thầm hút vài hơi khí lạnh, đôi môi bị bỏng nặng.

Thủy Lung nhẹ giọng nói: “Miệng của ngươi bị sưng đỏ lên rất giống thịt trảng (5) khi nãy ta mới ăn.”

Phương Tuấn Hiền xanh cả mặt: “Ngươi còn dám nói!?”

Thủy Lung nhú mày, “Ta không biết nước trà nóng như vậy, nếu biết ta sẽ không cho ngươi uống.”

Phương Tuấn Hiền nghe ra trong lời nói của nàng có hời hợt, lại là ngần ra. Trong tầm mắt, đôi mày thô dày của Bạch Thủy Lung nhẹ cau, lông mi có chút run run, cho dù da mặt của nàng vẫn chất phác khô khan, Phương Tuấn Hiền vẫn nhìn ra nàng hời hợt, đôi con ngươi đen bóng sâu thẳm phía dưới cặp lông mi khẽ run run, làm cho người ta muốn chú ý nhưng cuối cùng lại không thấy rõ.

Phương Tuấn Hiền hoàn toàn không có phát hiện chính mình gắt gao nhìn chằm chằm Thủy Lung, đáng vẻ mê mẩn lại không bình thường.

Trưởng Tôn Lưu Hiền ngồi ở bên cạnh dừng lại động tác dùng ngón tay ma sát cổ nước, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

“Tuấn Hiền.”

“A?” Phương Tuấn Hiền không quay đầu lại nhìn hắn, vừa há mồm liền đau, tay ôm lấy môi mình.

“Đau lắm à?” Thủy Lung hỏi.

“Ngươi để ta hắt nước nóng lên người ngươi một lần thì biết!” Phương Tuấn Hiền ánh mắt nhỏ dãi híp lại, giống như lưỡi dao. Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng không có hành động như vậy.

Thủy Lung đột nhiên đứng lên.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi ngồi ở đây đợi một lát, ta đi mua thuốc cho ngươi.”

“Cái gì?” Phương Tuấn Hiền nghĩ rằng chính mình nghe lầm.

Bạch Thủy Lung tự mình đi mua thuốc cho hắn? Ở trước mặt Trưởng Tôn Lưu Hiền, lại dốc lòng săn sóc đối với nam nhân khác? Rất kỳ lạ!

Tây Lăng quốc, ai chẳng biết Bạch Thủy Lung không phải là loại người phục tùng người khác, nàng chỉ dịu dàng và tỉ mỉ đối với Trưởng Tôn Lưu Hiền.

“Ta nói đi mua thuốc cho ngươi.” Thủy Lung nhẹ nhàng mỉm cười.

Nàng đứng, Phương Tuấn Hiền ngồi, hắn ngửa đầu liền có thể nhìn rõ ánh mắt của nàng. Cặp mắt kia rất giống hắc diệu thạch (6), đen không thấy đáy, sâu bên trong tựa hồ như có cất giấu cái gì đó, nhiều gọn sóng nhỏ dập dờn lan rộng, cực kỳ lấp lánh.

Phương Tuấn Hiền nhìn xem thất thần một lúc, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng đánh mất.

“Tiểu, tiểu thư?” Ngọc Hương biết Bạch Thủy Lung căn bản không có tiền để trả, thấy nàng đi rồi, trong lòng giật mình, mơ hồ đoán được điều gì đó. Bất chấp sự có mặt của Trưởng Tôn Lưu Hiền và những người khác ở đây, chạy chậm ra khỏi căn phòng.

“Hình như Bạch tiểu thư không có cùng với Vũ Vương nói chuyện một câu nào thì phải?” Tổng Thế Nguyệt đột nhiên nói.

Tình huống này chưa từng xảy ra.

Tổng Thế Minh nói: “Sẽ không phải là nàng ta muốn lột mềm buộc chặt chứ?”

Phương Tuấn Hiền âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng là loại người thiếu tâm nhãn, cũng biết thủ đoạn này sao?”

Tổng Thế Minh huynh đệ bị hấn châm biếm, vội vàng cầm miệng.

Trưởng Tôn Lưu Hiền nhú mày suy nghĩ nhìn Phương Tuấn Hiền.

(1) Kỳ lạ, quái gở.

(2) Lông mày hẹp dài, mắt phượng.

(3) Ngọc đẹp để chỉ những đồ vật tinh xảo. Ý nói mũi của hắn đẹp không tì vết, cao thẳng tắp.

(4) Thần: môi; chư: đỏ. Đôi môi đỏ thắm.

(5) Giống như xúc xích í>.

(6) Thạch anh màu đen.

Trong các loại đá thạch anh, thạch anh khói và thạch anh tóc đen ở trong một số điều kiện môi trường đặc biệt sẽ chuyển hoá thành thạch anh đen. Thạch anh đen có khối lượng riêng rất nặng và độ cứng cao nhất trong các loại thạch anh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bóng đêm kinh hồng

Kỳ Dương thành, ngã tư đường.

Thủy Lung đi ra Thái Bạch tử lâu, chưa đi được mấy bước, phía sau truyền tới tiếng gọi của Ngọc Hương: “Tiểu thư, đợi một chút, đợi một chút, đợi Ngọc Hương.”

Đoàn người nhìn thấy hình bóng của Bạch Thủy Lung, liền giống như nhìn thấy ôn dịch lập tức tránh xa ra.

Thủy Lung thấy Ngọc Hương đã theo kịp phía sau mình, kinh ngạc cười nói: “Cũng không ngốc.”

“Tiểu thư có ý gì?” Bộ ngực của Ngọc Hương không ngừng phập phồng.

“Ngươi không phải đã hiểu rồi đó sao?” Thủy Lung cười không để ý.

Ngọc Hương kinh hãi run sợ, mấy lần muốn thử hỏi lại không dám.

Thời gian uống hết một chén trà nhỏ, hai người đi qua mấy nhà tiệm thuốc, Ngọc Hương rốt cục nhìn không được nữa hỏi: “Tiểu thư, người không phải đi mua thuốc cho Phương công tử hay sao?”

Thủy Lung liếc nhìn dáng vẻ ngu ngốc của Ngọc Hương nói: “Trên người ta từ đầu đến chân một đồng cũng không có.” Ý của nàng là, trên người ta không có tiền thì mua cái gì thuốc?

Ngọc Hương cảm thấy mình sắp điên rồi: “Nhưng không phải tiểu thư nói muốn mua thuốc cho Phương công tử...”

Thủy Lung thân nhiên cắt lời nàng: “Không lấy cớ đi mua thuốc, làm sao để cho bọn họ trả tiền com?”

“Làm sao... làm sao có thể làm như vậy!” Trong lòng Ngọc Hương hèn mọn nghĩ, thật vô sỉ!

Thủy Lung đột nhiên quay đầu, vẻ mặt rõ ràng tươi cười, ánh mắt lại làm cho Ngọc Hương có ảo giác bị đông cứng, suy nghĩ này ở dưới ánh mắt kia hoàn toàn không chỗ che giấu.

“Lại bị hù dọa?” Thủy Lung mặt giãn ra, cười thực vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ thân thể cứng ngắc của Ngọc Hương, nói: “Tại sao không thể làm như vậy? Chẳng lẽ Ngọc Hương muốn bán mình trả tiền com?”

Ngọc Hương không dám nói lời nào.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mặt trời lặn ánh trăng lên, sắc trời mờ tối, các nhà các hộ đốt đèn lồng lên.

Ngọc Hương nhìn đến cảnh vật xung quanh, sợ tới hai chân run run, đứng tại chỗ không cử động.

Thủy Lung quay đầu: “Sao không đi?”

Đèn lồng vàng sáng đỏ rực, khuôn mặt cứng nhắc vì tươi cười càng tăng thêm huyết sắc và sức sống, đôi mắt phản chiếu ánh sáng chói rọi động lòng người.

Trong mắt của Ngọc Hương lại cảm thấy Thủy Lung lúc này còn xấu xí hơn cả ác quỷ.

“Ta hỏi ngươi nói.” Đợi một lúc lâu cũng không thấy Ngọc Hương trả lời, trong mắt của Thủy Lung thoáng qua một chút không kiên nhẫn.

Ngọc Hương sợ tới mức quỳ xuống đất, dùng sức đập đầu, lớn tiếng khóc kêu: “Tiểu thư, Ngọc Hương biết lỗi rồi, cầu xin tiểu thư đừng bán Ngọc Hương làm kỹ nữ. Tiểu thư, cầu xin người nể tình Ngọc Hương mấy năm nay theo hầu hạ người, không có công lao cũng có khổ lao, tha cho Ngọc Hương đi.”

Thanh âm thê lương rước lấy ánh nhìn của mọi người chung quanh. Khi phát hiện ra thân phận của Thủy Lung, lại vội vàng tản ra.

Lúc này, Thủy Lung đứng ở một nơi có rất nhiều đèn lồng, khắp nơi đều tràn ngập hương hoa, hồng lẳng phiêu diêu (1), rất nhiều nữ nhân mặc quần áo lộ ra da thịt đứng ở trên lầu các vẫy khăn thêu, mùi hương nồng đậm của phấn bột nước thoang thoảng trong không khí.

Hóa ra đi một mạch, Thủy Lung mang theo Ngọc Hương đi đến nơi này, cũng là con đường nhiều thanh lâu, kỹ viện nhất của thành Kỳ Dương. Ngọc Hương nghĩ rằng Thủy Lung thật sự bán nàng ta làm kỹ nữ cho nên không dám đi tiếp.

Âm thanh khóc lớn hô to của nàng ta rất gây chú ý với mọi người. Mặc dù người bên ngoài không dám nhúng tay vào chuyện của Thủy Lung, nhưng các loại ánh mắt thông hận, chán ghét đều không ngừng dừng ở trên người Bạch Thủy Lung.

Thủy Lung vòng hai tay trước ngực, hững hờ liếc nhìn nàng ta một cái, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Ngọc Hương không nghĩ tới kết quả sẽ như vậy, trong lòng không hiểu Bạch Thủy Lung có dự định gì.

Đại tiểu thư rất sĩ diện, dựa vào dáng vẻ bình thường, sẽ phải vì sợ mất mặt mới bỏ qua cho mình mới đúng chứ. Bây giờ cái gì cũng không có nói là có ý gì?

Thủy Lung đã đi mất, Ngọc Hương cũng khóc không nổi nữa, suy nghĩ một chút, cắn răng bước theo sau Thủy Lung.

Lúc Thủy Lung ngừng lại trước cửa Xuân Ý lâu, sắc mặt Ngọc Hương đã muốn tái nhợt như tờ giấy.

Người của Xuân Ý lâu đối với sự xuất hiện của Bạch Thủy Lung tuyệt không có cảm thấy kỳ quái, Xuân Nương từ bên trong đi ra, vẻ mặt tươi cười tới bên cạnh Thủy Lung, cười duyên nói: “Bạch đại tiểu thư đã lâu không có tới, thật sự là làm về vang cho kẻ hèn này nha, Tiểu Ngư Nhi mỗi ngày đều nhớ tới Bạch đại tiểu thư, trà không muốn com không ăn.”

Thủy Lung đánh giá toàn bộ thân thể mềm mại của nữ nhân đang ở trong ngực mình. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, đầu vẫn phi tinh trực nguyệt kế (2), mặt thoa nhiều phấn làm người ta nhìn không ra tuổi thật của nàng, chỉ có thể suy đoán ước chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm thôi. Trên người mặc một bộ giáng hồng váy dài, thắt lưng buộc bằng gấm mỏng màu trắng, trong suốt bó chặt làm tôn lên dáng người thướt tha.

Đó là một nữ nhân hết sức phong tình, một cái nhãn mày cười đều lộ ra hơi thở phong trần, cũng không có tục tăng làm cho người ta chán ngấy, cũng không có vẻ thanh cao, chỉ có xinh đẹp dẫn người sa đoạ.

“Vậy ngươi có nhớ ta không?” Thủy Lung chợt tà tứ (3) không kèm chế được cười một tiếng, dùng sức nắm ở thắt lưng Xuân Nương, để sát mặt vào nàng.

Chỉ cách một tấc, chớp mũi hai người có thể chạm nhau.

Xuân Nương giật mình, trừng đôi mắt to tròn lườm nàng một cái, thật đáng yêu.

“Ha ha ha.” Thủy Lung cười to, trong mắt hiện lên một chút giao hoạt. Nữ nhân này làm cho nàng nhớ tới một vị huấn luyện viên ở kiếp trước.

“Ôi! Ta đương nhiên là cũng nhớ Bạch đại tiểu thư.” Nàng hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Thủy Lung vô cùng thoải mái không kiềm chế cười to. Khi Thủy Lung nghiêng mắt nhìn nàng, lại làm cho trái tim nàng nhảy rộn lên, gò má đỏ bừng, ánh mắt nhìn qua Ngọc Hương đang ở phía sau Thủy Lung reu ghẹo: “Ngày xưa, Bạch đại tiểu thư chỉ thích đi một mình đến đây, hôm nay, tại sao còn mang theo một tiểu cô nương?”

“Nhìn nhan sắc của nàng rồi ra giá đi.” Thủy Lung ôm nàng đi lên lầu.

“Tiểu thư.” Ngọc Hương thét chói tai.

Xuân nương nháy mắt một cái, nghiêm túc đánh giá Ngọc Hương, cười nói: “Nhan sắc nha đầu này chỉ coi như thuộc hạng trung đẳng, cũng không phải xử nữ, sợ là bán không được giá?” Nàng thật giống như không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Ngọc Hương, đối với Thủy Lung cười nói: “Nhưng mà nể mặt mũi của Bạch đại tiểu thư, Xuân Nương nhất định trả một giá thực.”

Thủy Lung cười khê: “Hàng kém phẩm chất khiêm khuyết như vậy sợ là ảnh hưởng đến Xuân Ý lâu, hay không bán nữa vậy.”

Ánh mắt Ngọc Hương rũ xuống oán hận thoáng qua.

Xuân Nương ung dung thân nhiên nhìn nàng ta một cái, trong mắt hiện lên khinh thường.

Thủy Lung ngồi ở lầu hai, trong phòng ‘Thu Cúc’, Xuân Nương nói đi mời Tiểu Ngư Nhi liền rời đi.

Ngọc Hương nhìn Thủy Lung thân nhiên uống rượu, khê nói: “Tiểu thư, chúng ta không có ngân lượng.”

Trong mắt Thủy Lung hiện lên ý vị thâm trường (4) liếc nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Ngọc Hương cơ hồ cắn hàm răng.

Đình linh —— Tiếng chuông thanh thúy uyển chuyển đột nhiên xuất hiện, yếu ớt lại phá vỡ đêm tối phồn hoa, thẳng tới lỗ tai người ta.

Thủy Lung nhanh chóng nghiêng người, ánh mắt lạnh như băng lại hưng phấn.

Ngọc Hương không rõ nguyên do, sau đó thấy chiếc ghế Thủy Lung ngồi khi nãy bẽ tan tành thành mấy khối, cửa sổ đối diện cũng vậy, không tránh được bị hoảng sợ, ý nghĩ ác độc luôn xoay quanh ở trong lòng: “Nếu như Bạch Thủy Lung không tránh đi thì thật tốt!”

Cửa sổ bị phá, ánh trăng bên ngoài đổ hết đi vào, cũng lộ ra cảnh tượng vô biên bên ngoài cửa sổ.

Thủy Lung đứng bên cửa sổ, liếc mắt một cái liền chú ý tới bóng dáng màu lam dưới ánh trăng.

Người nọ đứng thẳng trên ngói thanh lâu, trường sam màu lam nhạt dưới ánh trăng che thanh vận (5), một đầu tóc đen theo gió tung bay, khí thế kinh thiên. Người đứng quá xa, không nhìn rõ dung mạo, càng làm cho người ta chú ý tới chính là một luồng khí lạnh thấu xương không chịu gò bó, khí phách tao nhã.

Chung quanh hắc không ngừng lóe lên bạch quang (6) chói mắt.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện bạch quang kia chính là vì đao kiếm phản quang, đao kiếm thì được thích khách mặc y phục dạ hành cầm. Chẳng qua là vì trời quá tối, khinh công của thích khách lại rất cao, mới làm cho người ta trong chốc lát không phát hiện ra được.

Thủy Lung thấy không rõ động tác của nam nhân mặc áo lam, thích khách ở chung quanh một đám rơi xuống.

Đây chính là cao thủ cổ đại sao? Ý nghĩ khôi phục nội lực ở trong lòng của Thủy Linh càng kiên định hơn.

Lúc này, một bạch y nhân xuất hiện ở đối diện của người mặc áo lam. Một thân bạch y, đầu đội nón phủ lụa trắng.

Dường như hai người nói gì đó, sau đó lại đánh nhau.

Ở chỗ của Thủy Lung, có thể nhìn thấy rõ ràng đao kiếm của hai người va chạm nảy ánh lửa.

Phong thái của người áo lam rất thoải mái, liếc mắt một cái liền nhìn ra được người mặc áo trắng không phải là đối thủ của hắn. Khoảng chừng trải qua ba phút, người áo trắng bị đâm trúng một kiếm, thân thể lảo đảo xuống mái hiên. Người áo lam chậm rãi thu kiếm, chắc là muốn rời đi.

“Đi?” Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe. Chỉ thấy trên mái hiên ở đằng xa, thân mình của người áo lam bỗng nhiên co giật, cũng rơi xuống mái hiên.

Thủy Lung nhắc cổ áo của Ngọc Hương, đem nàng ném ra ngoài cửa sổ.

“A——” Ngọc Hương hét chói tai, ngay sau đó bên dưới truyền đến một tiếng ‘phanh’ của dị vật rơi xuống.

Thủy Lung cũng từ cửa sổ nhảy xuống, rồi từ lầu hai xuống mặt đất một cách dễ dàng, đối với Ngọc Hương đang bò từ dưới ao lên nói: “Đuổi theo.”

Thân thể Ngọc Hương run rẩy, ánh mắt oán hận gần như có thể chết đuối Thủy Lung, nhưng vẫn bò ra khỏi hồ, đi theo sau lưng nàng, hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

“Phát tài.” Thủy Lung nói.

“Phát... phát tài cái gì?” Buổi tối còn có thể phát tài cái gì?

Thủy Lung khẽ cười, trong mắt tràn đầy ánh sáng lấp lánh của màu sắc: “Phát tài từ người chết.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kinh vì thiên nhân

Con phố phong trần (1) có rất nhiều ngõ nhỏ. Người không quen biết địa hình ở khu này rất dễ bị lạc đường.

Chỗ người áo lam đánh nhau là ở phía sau Xuân Ý lâu, ít có người ở. Nếu như không phải kiếm khí của bọn họ không cẩn thận đánh tới căn phòng của Thủy Lung, Thủy Lung cũng sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Thủy Lung đi vào ngõ hẻm không lâu liền ngửi thấy mùi máu tanh.

“Tiểu..tiểu thư chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, được không?” Khi đi theo phía sau của Thủy Lung, nhìn thấy một người mặc áo đen nằm chết trên đất, sắc mặt của Ngọc Hương liền trắng bệch, môi run rẩy cầu xin Thủy Lung.

Thủy Lung không thèm để ý nàng, ngồi xổm xuống bên cạnh người chết lục lọi trên người hắn, mò lấy túi tiền suy nghĩ một chút, trên mặt cười cười nói: “Sát thủ quả nhiên là nghề nghiệp song cao, trên người mang tiền không ít.”

Ngọc Hương không có nghe rõ ràng hỏi: “Cái gì song cao?”

Thủy Lung nói: “Thu nhập cao, nguy hiểm cao.”

Ngọc Hương nghe nàng nói có chút ù ù cạc cạc không hiểu rõ lắm, đến khi suy đoán ra ẩn ý trong lời nói, môi tái nhợt mấp máy không nói được lời nào.

Một đường cướp đoạt được hai mươi cái túi tiền của thích khách, cuối cùng Thủy Lung cũng nhìn thấy được thi thể của người áo trắng.

Người áo trắng bị một kiếm đâm trúng tim mà chết, không có tiếng động nằm trên mặt đất, đầu đội mũ sa nghiêng qua một bên, lộ ra vẻ mặt không thể tin cùng không cam lòng trước khi chết, hân trọn to con mắt chết làm cho thân thể Ngọc Hương run lấy bầy, không muốn đến gần.

Thủy Lung tìm được túi tiền trên người của thích khách áo trắng, còn có một khối lệnh bài gỗ có khắc hoa văn đặc biệt.

Lệnh bài này... Quả nhiên là người của Ngọc lâu.

Đề lệnh bài vào trong túi, Thủy Lung đi vài bước thì tìm được người áo lam.

Ban đầu nhìn tình huống, hắn không có bị thương mới đúng, thế mà hắn ngoài ý muốn co giật rơi xuống đất, không biết là bị đánh lén hay là có bệnh không thể nói.

Thủy Lung đi đến bên cạnh thân thể của người áo lam, đưa tay hướng cổ hắn thăm dò mạch đập.

Hàn quang chợt quét qua.

Thủy Lung kịp thời né tránh nhưng cánh tay vẫn bị đâm thủng, ánh mắt lạnh nhạt của nàng trở nên lãnh đạm sắc bén. Nếu nàng không né tránh kịp, thì mũi kiếm đã đâm thủng trái tim của nàng, bị mất mạng.

“Nha ~ tiểu thư người không sao chứ!” Ngọc Hương thấy một màn như vậy, giả bộ hoảng sợ kinh hô.

Thủy Lung không để ý tới nàng ta, bàn tay dự định bắt mạch lại biến trở thành long chảo (2), bóp lấy cổ của người áo lam.

Người áo lam bị bóp cổ, không rên một tiếng, ngay cả một chút biểu cảm đau đớn cũng không có, sâu kín (3) nhìn Thủy Lung.

Sắc trời u ám, trong ngõ hẻm nhỏ cũng như vậy.

Tầm mắt của Thủy Lung cũng nhìn rõ ràng trường bào mà nam nhân này mặc không phải màu lam, mà là một màu xanh biêng biếc u buồn lại trong sáng. Tóc đen rối tung che khuất nửa khuôn mặt của hắn, khuôn mặt bị ánh sáng mờ mờ che dấu, hai con ngươi tối đen sáng ngời như muốn đâm khoét vào người khác.

“Buông ra.” Hắn nói chậm rãi. Tiếng nói khàn khàn, giống như ngừ vẫn chưa tỉnh, nhẹ nhàng bay bổng hòa quyện với uể oải nghe ra thật mê hoặc.

Thủy Lung lại nghe ra bên trong giọng điệu nhẹ nhàng bay bổng này, có ẩn chứa uy nghiêm và nguy hiểm rất đáng tin.

“Thân thể của ngươi không khỏe, đứng dậy không nổi đâu. Ta xách ngươi đứng lên.” Thủy Lung mỉm cười đầy thiện ý nói.

Tay bóp cổ hắn dùng sức nâng lên. Tuy thân thể của nàng không còn nội lực, nhưng sức lực thì có.

Ánh mắt sáng ngời khiếp người của nam nhân kia giảm bớt lạnh lùng, hiện lên kinh ngạc cùng tức giận, người bị hắn nhìn chăm chú có ảo giác như bị xé rách thành từng mảnh.

Lúc này, bầu trời nồng đậm mây đen giống như bị khí thể lạnh thấu xương của người này xé ra một đạo khe hở, ánh trăng chiếu khắp mọi nơi.

Hắn có dung mạo thánh khiết, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, tuyệt luân giống như hội tụ mọi nét đẹp của đất trời ban tặng, ngay cả ánh trăng cũng lưu luyến hắn, quanh quẩn quanh thân hắn không chịu biến mất, giống như thân tiên hiện hình.

Làn da hắn trong sáng như nguyệt, ngũ quan đẹp như họa, hai hàng lông mày đen như mực, chạm đến tóc mai; bạc móng môi đỏ như máu, gợi cảm không thể tưởng tượng nổi nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác nguy hiểm, lạnh lẽo; ánh mắt thanh khiết lạnh như băng, không hề che giấu, như rơi vào hồ nước tĩnh lặng, thanh trong phản chiếu dương quang lấp lánh. Cái khí thể凛冽 lạnh thấu xương kia giúp cho người ta không nhìn lầm giới tính của hắn.

Thủy Lung hơi ngần ra, đây là người sao? Khí thể凛冽 khiến người ta phải giật mình của nam nhân kia chỉ là ảo giác?

Bỗng nhiên nhắm mắt lại che kín trông mắt, toàn thân yên tĩnh lặng lấy sáng sửa, giống như thần tiên ngủ say.

“Tiểu thư?” Ngọc Hương đi tới, khi thấy rõ dung mạo nam tử, vẻ mặt đại ra. Người này là ai? Tại sao còn anh tuấn hơn cả đệ nhất mỹ nam Tây Lăng quốc – Khánh vương gia!

Thủy Lung đem nam nhân bị hôn mê quăng xuống đất, lục lọi trên người của hắn, phát hiện trên người của nam nhân này không có tiền, chỉ có duy nhất một miếng ngọc bội. Ngọc bội rất quý giá, điêu khắc Long Tượng, ở giữa có viết chữ.

Ngọc Hương kinh hô: “Tiểu thư, đây là ngọc bội của vương gia, người này là vương gia!”

Thủy Lung lạnh nhạt gật đầu, đem ngọc bội quăng cho Ngọc Hương, qua loa băng bó miệng vết thương ở trên tay, lại khiêng nam nhân có thân phận đáng nghi kia đi ra ngoài.

Ngọc Hương tròn mắt há mồm, chạy chậm vài bước đuổi kịp, hỏi: “Tiểu thư muốn dẫn vương gia đến y quán sao?”

Thủy Lung nói: “Tiểu quan quán.” (4)

“... Cái gì ... cái gì?” Ngọc Hương nghĩ rằng mình đã nghe lầm.

Thủy Lung mỉm cười nói: “Ngọc Hương, chúng ta sắp phát tài, bề ngoài của tên này, giá trị liên thành.” (7)

Ngọc Hương nghĩ rằng, người thật sự bị điên rồi đúng không? Kinh hô: “Tiểu thư, người này là vương gia!”

Thủy Lung thân nhiên liếc nàng một cái: “Chỉ dựa vào một miếng ngọc bội liền có thể chứng tỏ hắn là vương gia? Người gặp qua vị vương gia này chưa?”

Ngọc Hương ngập ngừng lắc đầu, Tây Lăng quốc có mấy vị vương gia nàng ta đều nghe nói qua, nhưng không có may mắn gặp qua, một người cũng không có. Nhưng mà...

“Nếu thế cũng không thể chứng minh hắn không phải vương gia a.”

Thủy Lung lãnh đạm nói: “Người không nói, ta không nói, ai biết.”

Ngọc Hương xiết chặt ngọc bội trong tay, ánh mắt rũ xuống trong mắt xuất hiện một ánh sáng khác thường.

Đối diện Xuân Ý lâu có một tòa tiểu quan quán tên gọi là Thanh Phong lâu, Thủy Lung khiêng một nam nhân đi vào đưa tới một trận ồn ào huyền ảo.

Một chén trà thời gian trôi qua, Thủy Lung trên mặt mang theo mỉm cười đi ra, tay cầm xấp ngân phiếu đang cầm.

“Ngọc Hương, đi tìm chỗ bán ngọc bội này đi.”

Ngọc Hương nói: “Tiểu thư, chuyện này...”

Thủy Lung cười nói: “Đi nhanh về nhanh, ta ở Xuân Ý lâu chờ người, sau khi trở về ta chia cho người một nửa bạc.”

Ngọc Hương ngập ngừng một chút, cúi đầu nói: “Vâng, nô tì đi ngay.” Người liền chạy đi không thấy bóng.

Đôi mắt của Thủy Lung chợt lóe, trở về Xuân Ý lâu.

Lúc nàng trở về phòng ‘Thu Cúc’, nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi đã tới ở bên trong.

Tiểu Ngư Nhi là một thiếu niên tuấn tú, trên người mặc một bộ trường bào màu xanh, không mang theo những vật trang sức không cần thiết, ngồi ngay ngắn giống như một gốc cây trúc xanh, người xưa có câu: Thanh cao ngạo tính (5). Nhưng mà vẻ mặt của hắn rất thờ ơ, thờ ơ đến mức không có cảm xúc, nếu nhìn kỹ vào ánh mắt của hắn, sẽ phát hiện bên trong không có gì là văn nhân (6) kiêu ngạo thanh cao. Ngược lại, hoàn toàn lạnh lùng, thỉnh thoảng còn lóe lên hàn quang lạnh thấu xương.

“Người có rất nhiều biện pháp để sai khiến nha đầu kia rời đi, cần gì phải đem ngọc bội đưa cho nàng ta, chẳng lẽ người tin tưởng nàng ta sẽ nghe lời người đi làm chuyện người giao cho à?” Vừa mới mở miệng, Xuân Nương liền nói chuyện này.

Thủy Lung cũng không kỳ quái vì sao nàng ấy biết mọi việc làm của nàng, lạnh nhạt nói: “Cho nàng ta một cơ hội.”

Xuân Nương cười duyên, “Người cho nàng ta cơ hội, nàng ta còn ghi hận người đấy.”

Thủy Lung không thêm để ý, dù sao cũng là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi đi vào thế giới này, Bạch Thủy Lung trước kia đích thực không được mọi người yêu thích, tỷ nữ tạo phản cũng không có gì khó hiểu. Hiện giờ, Ngọc Hương vẫn chưa làm chuyện gì gây phiền toái cho nàng, liền cho nàng ta một cơ hội.

Tuy rằng Thủy Lung đoán đúng, Ngọc Hương sẽ không dựa vào lời của nàng mà làm. Vậy thì làm theo quyết định được rồi.

Xuân Nương thấy vẻ mặt đăm đăm của nàng, ngồi ngay ngắn trên ghế dựa đáng vẻ lười biếng, lại có một cổ nói không ra được cao thâm khó lường, trong lòng càng cảm thấy phải kính ngạc, lại hỏi: “Người thiếu ngân lượng rất nhiều sao?”

Nhắc tới tiền, Thủy Lung nở nụ cười, “Hiện tại không thiếu.”

Xuân Nương bắt đầu dĩ nói: “Người muốn bạc còn sợ không có hay sao, cần gì bán người ta, gặp phải phiền phức lớn rồi.”

Thủy Lung vuốt ve vết thương trên cánh tay, trong mắt thoáng qua một ít tia sáng, mỉm cười nói: “Đáng lẽ ra ta định cứu hân, nhưng hân suýt chút nữa giết ta, ta đem hân bán coi như hân được hồi rồi.”

Xuân Nương im lặng không nói được lời nào.

Đối nam nhân mà nói, bị bán làm tiểu quan, so với bị người giết chết còn khó chịu hơn!

Tiểu Ngư Nhi cầm thuốc kim sang được đi đến bên cạnh Thủy Lung, lặng lẽ nhìn nàng, âm thanh không mang theo tình cảm nói: “Chữa thương.”

Thủy Lung tùy ý xé rách ống tay áo, lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, đưa cánh tay cho Tiểu Ngư Nhi. Không nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Ngư Nhi và Xuân Nương, đối với Tiểu Ngư Nhi nói: “Giúp ta truyền tin với sư phụ, nói với hân ta muốn khôi phục nội lực, tiếp đó mau chóng đưa phương pháp qua đây.”

Tiểu Ngư Nhi vừa thoa thuốc cho nàng, vừa gặt đầu.

Xuân Nương muốn nói lại thôi.

Thủy Lung lãnh đạm nói: “Nếu lão nhân gia không đồng ý, nói với hân ta đã tỉnh ngộ rồi, ta đã không còn tình cảm gì đối với Vũ vương nữa, hân biết ta sẽ không nói dối ở phương diện này.”

“Thủy Lung, người nói thật sao?” Xuân Nương kinh ngạc hỏi.

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Một nam nhân thôi mà.”

Ánh mắt không có tình cảm của Tiểu Ngư Nhi cũng bộc lộ ra cảm xúc.

“Chủ nhân đã thay đổi.”

“Ngạ ~” Thủy Lung xua tay, cảm thấy cánh tay không đau như trước, liền dùng tay được băng bó kỹ nhéo nhéo hai gò má của Tiểu Ngư Nhi một cái: “Du Ngôn thích hay không thích?”

“...” Tiểu Ngư Nhi tên thật là Du Ngôn, yên lặng cách xa bàn tay của nàng.

Xuân Nương ngẩn ra sau, vui vẻ cười rộ lên khanh khách khanh khách.

-
- (1) Ý chỉ mấy chỗ kinh doanh thanh lâu, kỹ viện gom chung lại trong một khu phố.
 - (2) Dùng tay cân nhắc xem đồ nặng nhẹ như thế nào, trọng lượng được tính bằng tay.
 - (3) Lãnh: lạnh rét. Duệ: nhìn sâu xa.
 - (4) Móng vuốt của rồng.
 - (5) Sâu kín: trong trường hợp này chỉ sự tăm tối, ý nói cái nhìn như cừu u nơi âm phủ.
 - (6) Giống thanh lâu.
 - (7) Vô giá.
 - (8) Trong sạch kiểu ngạo.
 - (9) Người có học thức.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thay trời hành đạo

Sắc trời đã về khuya, Thủy Lung đành qua đêm ở Xuân Ý lâu, ăn xong điểm tâm ở Xuân Ý lâu, mãi cho tới giữa trưa mới quay về phủ đại tướng quân.

Một đường đi đến Long Triều Viện của mình, liếc mắt một cái liền nhìn đến Ngọc Hương đang đứng ngoài cửa viện, vẻ mặt khẩn trương nhìn xung quanh.

“Tiểu thư, người đã trở lại!” Ngọc Hương nhìn thấy Thủy Lung, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra kinh hi tươi cười, lớn tiếng kêu.

Nhiệt tình quá mức bình thường... Đấy mắt của Thủy Lung thoáng qua tia sáng.

Ngọc Hương chờ nàng đi đến bên cạnh, khó xử nói: “Tiểu thư, đêm qua chuyện mà người sai nô tỳ đi làm, nô tỳ không cẩn thận đem đồ làm mất, trong lòng rất lo lắng nhưng tìm cả đêm cũng không tìm được, lại không dám trở về Xuân Ý lâu tìm tiểu thư, cho nên một mình quay trở về, mong rằng tiểu thư đừng trách tội Ngọc Hương.”

Thủy Lung hỏi: “Người cảm thấy ta là người khoan dung hay sao?”

Thân thể của Ngọc Hương cứng đờ, biểu cảm trên khuôn mặt có chút khó duy trì: “Đương nhiên, Tiểu thư có lòng dạ mênh mông, rộng lớn. Nhất định sẽ không vì chuyện nhỏ mà làm khó dễ Ngọc Hương.”

Thủy Lung nhìn nàng một lúc rồi nở nụ cười, miệng cười tủm tỉm nói: “Ta đương nhiên sẽ không làm khó dễ người.”

Ngọc Hương nghe lời này của nàng, không những không có vui mừng, ngược lại càng thêm không an lòng. Trong lòng hồi hận một lúc, nàng ta làm như vậy là đúng hay sai?

Thủy Lung bước vào cửa viện, bỗng nhiên bên tai truyền đến một trận tiếng gió, nhảy bèn né tránh, liền nhìn thấy một chuôi kiếm phong lạnh như băng xẹt qua khuôn mặt, nếu như nàng tránh không kịp, khuôn mặt liền bị rách nát.

“Người quái dị, có giỏi thì đừng trốn!” Bên tai truyền đến một thanh âm sắc bén, tiếng nói khàn khàn của thiếu niên đang tuổi dậy thì.

Ánh mắt Thủy Lung hơi nghiêng, nhắc chân đá bay người bên cạnh ra ngoài.

Phanh!

Cầm y thiếu niên thảm hại ngã xuống đất.

“Ra tay!” Năm thiếu niên khác ở trong viện xông lên vây quanh Thủy Lung.

Thủy Lung nhanh hơn bọn họ, chờ bọn họ vây lại, người đã đi đến bên cạnh thiếu niên vừa bị quật ngã, trong tay cầm thanh kiếm của thiếu niên đó, không nói một câu liền đâm vào cánh tay của hắn.

“A!” Thành linh bị đau nhức khiến cho Bạch Thiên Hoa thét lên chói tai.

Năm thiếu niên kia cũng bị dọa hết hồn, khí thế ồn ào khi nãy liền bị dập tắt ngay lập tức.

“Người... người dám làm Tam công tử bị thương!” Thiếu niên mặt trái xoan sắc nhọn, mắt nhỏ nham hiểm độc ác, tuổi hơi lớn sợ hãi kêu lên.

Thủy Lung thấy bọn họ không xông lên, rút kiếm ra, nhìn về mặt thống khổ của Bạch Thiên Hoa, kinh ngạc nói: “Thiên Hoa, tại sao lại là người? Ta còn tưởng có thích khách muốn tới ám sát ta.”

Bạch Thiên Hoa ngẩn ra, sau đó hung dữ kêu to: “Người quái dị, đừng có làm bộ, ta không có ngu như vậy.”

Thủy Lung vô tội nói: “Người nói cái gì?” Tự mình kéo Bạch Thiên Hoa lên, người ta lại không cảm ơn, ngược lại còn đẩy tay nàng ra, Thủy Lung liền nương theo lực của hắn, đẩy hắn ngã xuống đất.

“Người... người quái dị (1)...” Bạch Thiên Hoa tức giận đến đỏ cả mặt, bò dậy hướng tới Thủy Lung đánh tới.

Ba!

Nắm đấm của Bạch Thiên Hoa bị Thủy Lung cản lại, trở tay tát một phát vào mặt hắn.

Năm thiếu niên và Ngọc Hương đang há hê đứng nhìn đều bị biến cố trước mắt làm giật mình.

Bạch Thiên Hoa bị đánh cũng ngớ ra, hai mắt đều trong trạng thái mơ màng.

Hắn không hiểu, vì sao Bạch Thủy Lung dám đánh hắn. Trước kia, bất kể hắn mắng Bạch Thủy Lung như thế nào, Bạch Thủy Lung cũng không hề ra tay đánh hắn, nàng chỉ trốn tránh hoặc để hắn đánh vài cái, tuyệt đối không đánh lại hắn.

“Người quái dị...” Bạch Thiên Hoa hoàn hồn, hai mắt trừng Thủy Lung, bộ dạng như muốn liều mạng với nàng.

Ba!

Khuôn mặt trắng nõn, non nớt lại bị đánh thêm một bạt tai.

Thủy Lung nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi: “Ngươi có biết vì sao bị đánh không?”

Trong mắt của Bạch Thiên Hoa chớp động lên sát ý độc ác, hấn thực sự bị chọc tức.

“Ngươi cho rằng ngươi vẫn còn là thiếu niên cao thủ vênh vênh vào vào không ai sánh bằng sao? Nội lực của ngươi đã mất hết. Ta muốn bóp chết ngươi cũng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy!”

“Đúng vậy, tam công tử, tuyệt đối đừng buông tha cho con tiện nhân này!” Thiếu niên mặt trái xoan đứng một bên lớn tiếng cổ vũ.

Khuôn mặt vô cảm của Thủy Lung bắt đầu hiện lên vài tia không kiên nhẫn, liên tục dùng hai chân đá vào đầu gối của Bạch Thiên Hoa, khiến cho hai chân của hắn đều bị đá trật khớp, cũng làm cho Bạch Thiên Hoa mới đứng lên chưa được bao lâu lại quỵ xuống đất, muốn ra tay đánh Thủy Lung cũng không kịp rồi.

“Ta hỏi ngươi, biết vì sao bản thân bị đánh hay không?”

Bạch Thiên Hoa không khuất phục, tức giận mắng: “Người quái dị, nếu ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Ba!

“A! Ta muốn giết ngươi!”

Ba!

“Người quái dị...”

Ba ba ba ba ba —— Trong Lộng Triều Viện chỉ còn tiếng một tràng pháo tay vang lên. Ngọc Hương và nam thiếu niên kia ngay cả rầm cũng không dám đánh. Mãi đến khi Bạch Thiên Hoa sắp sụp đổ, mặt sưng phù ửng mầu giống như cái đầu heo, nước mắt nước mũi đều chảy xuống, miệng mồm bập bẹ nói không rõ: “Bạch Thủy Lung, ngươi chết không yên lành... oa oa ngươi chết không được yên!”

Thủy Lung bỏ tay đang giơ cao xuống, từ trên liếc xuống nhìn mặt của Bạch Thiên Hoa, lại hỏi: “Có biết tại sao bản thân bị đánh hay không?”

Bạch Thiên Hoa cố chấp muốn nói mình không hề sai, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Thủy Lung, đáy lòng bỗng dâng lên một sự sợ hãi cùng thấp kém, lời nói đến bên miệng lại biến thành: “Ta có làm gì sai đâu? Ngươi dựa vào cái gì đánh ta?”

Thủy Lung cũng không có bị vẻ mặt đáng thương của hắn làm cảm động, trở tay đánh vào má trái hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Ta là tỷ tỷ của ngươi, ngươi lại cố ý ra tay muốn làm ta bị thương, âm mưu hãm hại người thân, nên đánh.”

Trong trí nhớ, Bạch Thủy Lung trước kia thật sự chưa từng đánh Bạch Thiên Hoa, đó là vì Bạch Thủy Lung coi trọng tình thân, nàng đối với người khác đều nhân tâm, chỉ đối với người thân là mềm lòng, mặc kệ là đại phu nhân Vệ thị ghét nàng, bọn muội muội làm khó dễ, đệ đệ khinh thường xúc phạm, nàng ấy đều có thể chịu đựng.

Bạch Thiên Hoa không phục kêu to: “Ta mưu hại người thân? Người quái dị ngươi nói mà không cảm thấy xấu hổ à? Ngày hôm qua, ngươi làm chuyện gì với mẹ và nhị tỷ, đều không phải là tội nặng đáng chết sao?”

Thủy Lung bình tĩnh đánh má phải của hắn, không nhìn vào ánh mắt tràn ngập thù hận của hắn nói: “Nói lại một lần nữa xem, ta là tỷ tỷ của ngươi, ngươi không gọi ta là trưởng tỷ, còn nhục mạ ta, cái này nên đánh.”

Ngay sau đó cũng không để cho Bạch Thiên Hoa nói tiếp, Thủy Lung tiếp tục đánh, một bên chỉ ra chỗ sai của hắn: “Dạy mãi không chịu sửa, nên đánh. Hồng hách hung hăng càn quấy, nên đánh. Ngờ ngẩn ngốc ngêch, nên đánh...”

Bạch Thiên Hoa dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi, bị đánh một trận xong tính ngang ngược cũng bị mài giũa không còn một mống. Miệng mấp méo, đôi mắt trừng lên, hai vai run rẩy, thê thảm khóc lớn lên, mặc kệ hình tượng thiếu gia của mình.

“Oa a ô ô ô, ngươi đánh ta... Ô ô ô, ta muốn giết ngươi, ô...”

Thủy Lung dừng tay, hèn mọn nói: “Lớn như vậy còn khóc, ngươi thật là có bản lĩnh.”

“Ta mặc kệ, ô ô ô... Trúng thối, người quái dị, ô...”

Ngọc Hương hoàn hồn, sợ hãi kêu: “Tiểu thư, sao người lại có thể ức hiếp tam tiểu gia như vậy chứ? Nếu để đại phu nhân biết được...”

Thủy Lung không kiên nhẫn liếc nàng một cái: “Câm miệng!”

Ngọc Hương đỡ người, không nói nữa.

Thiếu niên có khuôn mặt trái xoan tròn mắt đảo một vòng, giống như nghĩ tới chuyện gì, dùng lời chính nghĩa đối với Thủy Lung mắng: “Bạch Thủy Lung, ngươi chẳng những giết hại đại phu nhân, hiện tại còn đánh biếu đệ Thiên Hoa, thật sự cuồng tàn bạo giống như trong lời đồn, hôm nay, ta sẽ thay trời hành đạo!” Nói xong muốn rút kiếm, đâm về hướng Thủy Lung.

Thủy Lung tránh thoát đi, híp mắt nhìn thiếu niên mặt trái xoan, “Ngươi thay trời hành đạo?”

“Nạp mạng ra đây!” Trong mắt thiếu niên mặt trái xoan tràn đầy sát ý, biết Thủy Lung mất hết nội lực, trong lòng vui vẻ, miệng càng không nể nang: “Thiên Hoa biếu đệ nói ngươi là người quái dị cũng là nể mặt ngươi lắm rồi. Cho dù là một con chó cũng đẹp mắt hơn ngươi nhiều. Loại nữ nhân giống như ngươi, đưa tới trước mặt nam nhân, nam nhân đều muốn ới ra, khó trách Vũ vương không cần ngươi.”

Thủy Lung nhìn chiêu thức tấn công của hắn, ra chiêu không ổn, cơ bản là tên gà mờ, cũng chỉ có nội lực là không tồi. Sau khi né được mấy chiêu, Thủy Lung đột nhiên tới gần thiếu niên mặt trái xoan, dễ dàng đoạt kiếm trong tay hắn, sau đó đập hắn một cước rớt xuống đất.

“Xem ra ngươi thay trời hành đạo không được rồi, Phó Khiếu Tứ.” Thủy Lung đối với thiếu niên mặt trái xoan mỉm cười.

Phó Khiếu Tứ, là người nhà mẹ đẻ của tướng quân phủ Phó di nương, năm nay mười sáu tuổi. Bởi vì Phó di nương được Bạch tướng quân sủng ái, vì vậy mà cả nhà được nhờ, đi vào thủ đô của Tây Lăng định cư. Phó Khiếu Tứ là do chỉ chính sinh ra, ngày thường theo đuôi Bạch Thiên Hoa a dua nịnh hót kiếm làm chỗ ăn.

Phó Khiếu Tứ kinh hãi trừng mắt nhìn, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống. Bạch Thủy Lung không phải đã mất hết nội lực rồi hay sao? Vì sao còn lợi hại như vậy?

“Bị ngươi nói như vậy, ta cũng muốn thay trời hành đạo một lần.” Thủy Lung cảm thanh kiếm để ở cổ hắn điều hành, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Phó Khiếu Tứ nhà ngươi ngày thường cũng làm không ít chuyện khi nam bá nữ (2), tuổi nhỏ mà đã có mười tám phòng tiểu thiếp, còn chưa tính những người mà ngươi mạnh mẽ cướp đoạt sau đó giết hại, ngươi nói ta nói có đúng không?”

Phó Khiếu Tứ bị nàng nhìn kinh hãi, bèn nhon thét lên: ““Bạch Thủy Lung, ngươi muốn làm cái gì! ?”

Thủy Lung nhướn đôi mắt lại: “Một cái dòng chính (3) nho nhỏ của Phó gia cũng dám mắng nhiếc, chứ bới trường nữ của Bạch gia. Rốt cuộc là ai cho ngươi lá gan vậy?” Lúc nói chuyện, tay nâng thanh kiếm.

“A!” Phó Khiếu Tứ thét lên một tiếng chói tai vang tận trời xanh, người liền ngất đi.

Bất kể là Ngọc Hương hay Bạch Thiên Hoa bị hù dọa ngừng khóc mặt đều tái nhợt, trơ mắt nhìn nơi thanh kiếm cắt qua...

Hạ thê của Phó Khiếu Tứ, máu đỏ tươi nhuộm ướt quần và mặt đất nơi đó.

Bọn họ tận mắt nhìn bảo bối nối dõi tông đường của Phó Khiếu Tứ, bay đi ra, lăn trên mặt đất rồi nằm im.

Thủy Lung lạnh nhạt vứt bỏ kiếm, xoay người ngồi xuống ghế đằng dưới tàng cây thật lớn, ngoắc ngoắc tay đối với Bạch Thiên Hoa, êm ái nói: “Lại đây, tiểu đệ, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Bạch Thiên Hoa kinh hồn bạt vía.

(1) Xấu xí.

(2) Nam thì ức hiếp, bắt nạt. Nữ thì cướp đoạt, làm nhục.

(3) Con vợ cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyện xưa Phủng sát. (2)

Những ngày hè, ánh mặt trời nóng bức. Lộng Triều Viện có vị trí vô cùng tốt, hết sức mát mẻ. Có thể làm cho người ta đang trong khô nóng thỉnh thoảng

thình thoảng cảm nhận được mát mẻ.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua. Nhưng lại làm cho đám người Ngọc Hương và Bạch Thiên Hoa cảm thấy lạnh thấu xương. Trên lưng đều đỏ mồ hôi lạnh, thấm ướt cả xiêm y.

Thủy Lung ung dung bình thản nhưng ánh mắt lại bức bách sự suy nghĩ của người khác, Bạch Thiên Hoa can đảm lại khua nhục chìa ra hai tay, bò tới bên cạnh Thủy Lung (Ngũ: tội chưa kia! Chân bị đá trật khớp, mặt bị oánh như đầu heo :v)

Hai xương chân bánh chè của hắn đều bị Thủy Lung đá trật khớp, không thể đứng thẳng đi đường như bình thường được.

Ngọc Hương nhìn thấy một màn như vậy, cái khăn trong tay bị nắm chặt đều muốn rách ra, do dự không biết có nên đi báo tin cho đại phu nhân hay không? Một bên bốn thiếu niên đứng đó, đôi mắt nhìn nhau, lại không dám nhúc nhích.

Thủy Lung nói: “Ngọc Hương, đỡ tiểu đệ qua đây.”

Ngọc Hương liền nói: “Vâng.” Liền nhanh chóng bước tới đỡ Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung lại đối với bốn vị thiếu niên kia nói: “Đem hắn kéo đi ra ngoài.” Dùng ánh mắt ra hiệu, liếc Phó Khiếu Tứ đang nằm trên đất không biết sống hay chết.

Bốn thiếu niên giống như nhận được chiếu lệnh (1), luống cuống tay chân khiêng Phó Khiếu Tứ đi ra ngoài.

Ở phía sau, Thủy Lung không nhanh không chậm nói: “Đừng quên bảo bối của hắn, nhớ rõ phải tự tay đưa tới trong tay của Phó lão gia, nói cho hắn nuôi con mà không dạy là lỗi của cha mẹ, bảo với Phó lão gia thừa dịp còn chưa tới tuổi không thể sinh được, cố gắng nhiều hơn một chút, miễn cho Phó gia bị tuyệt hậu.”

Bốn thiếu niên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói ‘vâng’, một người xé xiêm y của chính mình, gói lại bảo bối của Phó Khiếu Tứ, lập tức cùng những người khác biến mất ở ngoài cửa của Lộng Triều Viện.

Lúc này trong viện chỉ còn lại ba người: Thủy Lung, Bạch Thiên Hoa và Ngọc Hương.

Bạch Thiên Hoa mặt sưng đỏ, ứ máu đều dính nước mắt nước mũi, xem ra thâm thương đến mức chịu không nổi. Nhưng vẫn có thể từ cái đầu heo này nhìn ra vẻ mặt của hắn, vừa sợ hãi lại oán hận, ánh mắt bùng binh không khuất phục.

“Ngồi đi.” Thủy Lung nhìn cái ghế bên cạnh.

Bạch Thiên Hoa muốn phản kháng, nhưng thân thể đau nhức làm cho hắn khó có thể đứng thẳng, ngồi trên ghế vẫn tốt hơn nhiều so với ngồi dưới đất. Huống chi, vào giờ khắc này, Thủy Lung ra oai, hắn không dám phản kháng. Không cam lòng không muốn ngồi trên ghế, Bạch Thiên Hoa không chịu khuất phục trừng Thủy Lung, bên ngoài mãnh liệt bên trong mềm yếu gầm rú: “Người rót cuộc muốn cái gì?”

“Gọi tỷ.” Thủy Lung giơ tay.

Mặt của Bạch Thiên Hoa co rút có điều kiện, không tình nguyện nghẹn khua kêu lên: “...Tỷ!”

Âm thanh răng rắc nghiêng lợi, hình như là hàm chứa máu thịt.

Thủy Lung thân nhiên gạt đầu, hỏi: “Là đại phu nhân hay Bạch Tuyết Vi tới tìm người?”

Bạch Thiên Hoa ngớ người, lắp bắp: “Người... người nói cái gì?”

“Trả lời câu hỏi của ta.” Thủy Lung lãnh đạm nói, còn có lực đe dọa khiến người ta không dám nghi ngờ.

Bạch Thiên Hoa bị kinh sợ, lắp bắp nói: “Nhị... nhị tỷ... ngày hôm qua... có... có tới tìm ta.”

“Nàng nói gì với người?”

Ngay lập tức vẻ mặt của Bạch Thiên Hoa tràn đầy phẫn uất, lời nói lạnh như băng: “Nhị tỷ tìm ta khóc kêu, nói người đánh mẹ, làm hại mẹ phải nằm trên giường hôn mê bất tỉnh đến tận bây giờ, nhị tỷ là người lương thiện, cho nên tự trách bản thân không có bảo vệ được mẹ, đều là do người là người xấu... đều do người làm chuyện ác...”

“Cho nên người liền nóng đầu, chạy tới nơi này ám sát ta, vì mẹ báo thù?” Thủy Lung đánh gãy lời nói của hắn.

Bạch Thiên Hoa kêu to: “Người là đồ ác nhân, giết hại người thân. Chết cũng chưa hết tội!”

Ba!

Lại một cái tát đánh vào mặt Bạch Thiên Hoa, không nhìn vào ánh mắt dày đặc hận ý của hắn, Thủy Lung cười nhạt khinh thường nói: “Bị người ta lợi dụng còn giúp người ta kiếm tiền, dấn độn ngọc ngà, nên đánh!”

Bạch Thiên Hoa không ngốc, sau khi tư duy nóng nảy, liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Thủy Lung, hèn mọn nói: “Người đừng hòng nói xấu nhị tỷ, nhị tỷ tâm địa thiện lương, lúc khóc kể với ta, tỷ ấy còn nói tốt cho người, nói người làm như vậy là vì quá mức đau lòng, tinh thần mơ hồ, chỉ có thể trách nàng cùng Vũ vương dây dưa không rõ... Chậc! Ta nói nhiều với người độc ác như người làm cái gì chứ? Dù sao nhị tỷ tốt, còn người một chút cũng không bằng nàng!”

Thủy Lung nhẹ nhàng nhún mào, lời này không phải ngầm mắng chính mình bị điên hay sao?

“Đại phu nhân cùng Bạch Tuyết Vi thực sự đối với người rất tốt.” Nàng chậm rãi nói.

Bạch Thiên Hoa kiêu ngạo như rồng mây, nói: “Ta từ nhỏ đã anh tuấn lại ngoan ngoãn, mẹ và nhị tỷ đương nhiên tốt với ta, còn người ha ha... A!” Tiếng cười châm chọc chẳng kiêng nể, kết quả nhận được đương nhiên là cái bạt tai của Thủy Lung rồi.

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Người muốn cái gì, các nàng cho người cái đó. Mọi việc chỉ biết khen ngợi người. Cho dù là người bị Phó Khiếu Tử mang theo làm mấy chuyện khi nam bá nữ, mẹ người cũng chỉ cười ha ha ‘người thích là tốt rồi’, một lời nói làm cho người chìm đắm vào.” Nhìn đáng vẻ có chút xấu hổ của Bạch Thiên Hoa, Thủy Lung mỉm cười nói: “Người cảm thấy đây là mẹ đối với người cưng chiều, đúng không?”

Thằng nhóc này, coi như còn có thể cứu.

Bạch Thiên Hoa ánh mắt lóe lên, ngừng đầu nói: “Chẳng lẽ không đúng?” Giọng điệu hỏi lại, nói cũng là chắc chắn.

Thủy Lung không đáp, ngược lại nói: “Ta kể cho người nghe một chuyện xưa.”

Bạch Thiên Hoa ngẩn ra. Hình như chuyện đề tài quá nhanh thì phải?

Thủy Lung nằm ngửa ở ghế đằng, đôi mắt cúi xuống nhìn về Bạch Thiên Hoa, trong mắt có chứa một sự thâm sâu khó dò, làm cho lá gan Bạch Thiên Hoa run lên nhưng lại không hiểu vì sao còn có chút hưng phấn, muốn đi tìm hiểu.

“Câu chuyện xưa này tên gọi là: Nàng lên rồi giết.”

“Nàng lên rồi giết?” Bạch Thiên Hoa bị âm thanh mềm mại của Thủy Lung mê hoặc, trong đầu suy nghĩ một lúc, cũng không có tìm được manh mối của câu chuyện xưa này.

Thủy Lung nói: “Ngày xưa, có một viên ngoại thật giàu có, lão ta đã qua sáu mươi tuổi, cưới tám phòng thê thiếp nhưng chỉ sinh được bảy đứa con gái. Căn cứ vào cách nói của lão, bất hiểu có tam: vô hậu vì đại (3). Lão viên ngoại cảm thấy rất buồn rầu, gia nghiệp lớn như vậy lại không có người thừa kế chẳng phải rất đáng tiếc sao? Nghe theo lời thầy tướng số chỉ báo bốn mệnh, thầy tướng số viết: Nhất định phải tìm một tiểu gia bích ngọc (4) thì mới có thể sinh quý tử, nhưng phải chặt chẽ dạy dỗ, mới thừa truyền con nối dõi.”

Bạch Thiên Hoa xen mồm: “Đây là một câu chuyện xưa nhảm chán.”

Làm hán nghe chữ ‘giết’, còn tưởng là chuyện giang hồ chém giết.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hán một cái làm cho hán im miệng, tiếp tục nói: “Lão viên ngoại làm theo kế hoạch, cưới thêm người thiếp thứ chín. Quả nhiên, sinh ra một tiểu công tử mập mạp, trắng trẻo. Thời gian thấm thoát trôi qua, tiểu công tử ấy đã gần mười hai tuổi, đáng vẻ anh tuấn tràn đầy sức sống, nghịch ngợm gây sự, làm xằng làm bậy, bị cưng chiều mà sinh hư.”

Ánh mắt Bạch Thiên Hoa chợt lóe, mơ hồ nhận ra cái gì đó.

Bạch Thủy Lung nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hán, khóe môi cong lên. Coi như thông minh...

“Một ngày nọ, tiểu công tử đứng trên lầu nhà thấy một ông lão bán nôi đất, liền nổi tính xấu lấy tiểu kê kê tiểu vào người ông lão, ông lão hoảng hốt lật úp vài cái nôi đất, ngừng đầu mới biết là đứa nhỏ đùa giỡn, đành nén cơn giận mà nói: Người rất giỏi! Rất có bản lĩnh!”

Bạch Thiên Hoa nghe xong hừ, cười: “Lão nhân này coi như biết điều.”

Thủy Lung cũng không trách hán xen mồm, đạm nhạt nói: “Lại một ngày khác, tiểu công tử đi tiểu vào một thương nhân bán lạc đà, thương nhân kia nói: Con nhà ai mà thông minh vậy, thật đáng yêu. Tiểu công tử thấy thương nhân kia nhếch nhếch thì cười hi hi ha ha không ngừng.”

Bạch Thiên Hoa hơi run sợ, sau đó bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Thật sự là chó săn.”

Thủy Lung nói tiếp: “Một ngày kia, tiểu công tử diễn lại trò cũ, nhưng nạn nhân là một vị hiệp khách không nói lý lẽ, chỉ thấy hiệp khách kia nâng tay lên nhanh như tên bắn, tiểu kê kê của tiểu công tử kia bị tước rút xuống đất (biến thành hoạn quan tiểu thái giám), máu vẩy vào cửa của lầu trên cao, hiệp sĩ kia nghênh ngang rời đi.”

“A.” Bạch Thiên Hoa thấy mọi chuyện thành linh thay đổi bất ngờ bị dọa dờ người.

Thủy Lung nói: “Chuyện xưa đã kể xong.” Quay đầu đối với Ngọc Hương căn dặn: “Ngọc Hương, đưa tiểu đệ trở về.”

“Vâng.” Ngọc Hương cũng không hiểu rõ ý của nàng, nhưng mà thâm nghĩ, để cho tam công tử rời xa nơi ghê tởm này cũng tốt.

Bạch Thiên Hoa được Ngọc Hương nâng dậy, còn chưa đi được ba bước, đột nhiên dừng lại, đối với Thủy Lung hỏi: “Vì sao? Vì sao hiệp khách kia dám làm bị thương vị tiểu công tử kia, hắn không sợ lão viên ngoại trả thù sao?”

Thủy Lung nói nhỏ: “Hiệp khách vốn là người bỏ mạng ở thiên nhai (5), mạng người đối với bọn họ mà nói không đáng giá để nhắc tới, một đứa nhỏ làm nhục hắn mà không có lí do gì khác, vì sao hắn lại không dám làm bị thương tiểu công tử kia? Huống chi, nói không chừng vị hiệp khách kia lại là người có thân phận, cho dù hắn làm bị thương tiểu công tử, lão viên ngoại cũng không dám trả thù hắn.” Nhẹ nhàng mỉm cười, một chút cũng không giống đang nói chuyện huyết tinh tàn khốc: “Tiểu đệ, trên thế giới này người xem trọng tự tôn hơn sinh mệnh có rất nhiều. Người có thân phận cao tột đỉnh cũng rất nhiều, không cần thận sẽ gặp phải.”

Sắc mặt của Bạch Thiên Hoa bất ngờ thay đổi, không cam lòng gào rú: “Chuyện xưa của ngươi nói có trăm ngàn chỗ hở, lão viên ngoại nhà giàu như vậy, tiểu công tử được chiều chuộng như vậy, nhất định được học võ công thật tốt, bên người có cao thủ bảo vệ, làm sao có thể bị người khác làm bị thương!”

Thủy Lung nói: “Người đời thường nói muốn luyện võ thì phải chịu khổ, tiểu công tử được cưng chiều như vậy, lão viên ngoại không muốn hắn chịu cực khổ, ngược lại còn muốn đem hắn ôm vào lòng bảo hộ, đổ dành: Bảo bối ngoan, đau thì không cần luyện nữa, bảo bối của chúng ta trời sinh mệnh phú quý, dùng tiền thuê người là được.” Nói xong cười cười, liếc nhìn Bạch Thiên Hoa một cái.

Sắc mặt của Bạch Thiên Hoa lại biến đổi, cảm thấy ánh mắt của Thủy Lung là âm thầm châm chọc hắn. Bởi vì hắn nhớ rõ, mẹ từng nói với hắn như vậy.

“Ngươi còn chưa nói người bảo vệ tiểu công tử đó ở đâu?”

Thủy Lung không kiên nhẫn, buồn phiền đáp: “Người bảo vệ à? Tiểu công tử tính tình ương bướng, không muốn có người bảo vệ, nhất là nghe bạn tốt nói: Nam tử hán đại tự trọng phụ làm sao có thể để cho người ta che chở linh tinh này nọ, vì thế hắn không muốn cho người bảo vệ đi theo, tiểu công tử mở miệng, lão viên ngoại cũng chiều con cho nên nghe theo.”

Bạch Thiên Hoa hỏn hển gầm rú: “Lão viên ngoại này là kẻ ngu ngốc à? Nuông chiều không có giới luật cho nên mới có thể hại chết tiểu công tử!”

“Á... người cũng biết à?” Thủy Lung chậm rãi mỉm cười. Bạch Thủy Lung kinh sợ, hé miệng đều quên khép lại.

Bạch Thủy Lung dể tay lên lan can, chống cằm nhìn đáng vẻ ngây ngốc của Bạch Thiên Hoa, nói: “Cung chiều quá mức ngược lại hại chết tiểu công tử, sau này, lão viên ngoại khóc rống đến hết nước mắt, những người khác lại nở nụ cười.”

“Cười?” Bạch Thiên Hoa sững sờ.

Thủy Lung không nói lời nào.

Bạch Thiên Hoa trừng mắt, kêu to: “Vì sao lại cười? Bọn họ không phải đều cưng chiều tiểu công tử đó sao?”

Thủy Lung vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cung chiều cũng có thật và giả. Không phải tất cả đại trạch viện đều giống nhau sao?”

Đại trạch viện đều giống nhau? Chuyện gì...

Bạch Thiên Hoa trong lòng đã có đáp án, chỉ là hắn không chịu tin tưởng.

Âm thanh mềm nhẹ của Thủy Lung truyền đến: “Mẹ ruột của tiểu công tử đã mất sớm, hậu viện nuông chiều hắn đều là nhóm tiểu thiếp của lão viên ngoại, chẳng lẽ bởi vì tiểu công tử đáng yêu, mới yêu thích hắn như vậy sao?”

Bạch Thiên Hoa không trả lời câu hỏi này của nàng, tâm tình của hắn đã hoàn toàn rối loạn, nhớ lại mọi nhận thức về tất cả mọi chuyện của mấy năm qua đều sắp bị đánh nát, làm cho đầu óc của hắn choáng váng, sợ hãi xoay người muốn chạy khỏi nơi này.

“Ồi chào! Tam công tử, ngài cẩn thận một chút.” Ngọc Hương vội vàng đỡ lấy thân mình nhếch nhác, xiêu vẹo của hắn.

Thủy Lung thần nhiên nhìn bóng dáng của bọn họ, mềm nhẹ nhắc nhở Bạch Thiên Hoa: “Tiểu đệ, lấy thân phận là con trai trưởng duy nhất của Bạch phủ, Phó Khiếu Tứ và mấy đứa con trai thuộc chi thứ này không xứng trở thành bằng hữu của ngươi. Nếu ngươi muốn giao du kết bạn thì nên tìm bọn người của Phương Tuấn Hiền, ở chung với đám người Phó Khiếu Tứ, chỉ có thể làm thấp đi thân phận của ngươi.”

Chuyện này, ta đều biết, đại phu nhân là người xem trọng quy củ và thân phận làm sao không thể biết?

Vậy vì sao bà ta không ngăn cản ngươi và đám người Phó Khiếu Tứ chơi chung?

Thủy Lung nhìn bóng lưng hơi co rút của Bạch Thiên Hoa đang rời đi, nàng biết, Bạch Thiên Hoa hiểu được ám chỉ của nàng.

(1) Chiếu: chiếu chi. Lệnh: mệnh lệnh.

(2) Phùng: tăng bóc, tán tụng. Sát: giết. Đọc nội dung ở trên chắc mọi người cũng đã hiểu rồi ^ _ ^ không hiểu thì.. mình bó gối.

(3) Tội bất hiếu có ba điều, mà không con nối dõi là lớn nhất.

(4) Con gái rượu, con gái cưng.

(5) Chân trời, nơi xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khấp nơi tính kế

Nếu như có người cảm thấy Thủy Lung nói nhiều với Bạch Thiên Hoa như vậy, là vì yêu thương Bạch Thiên Hoa không muốn hắn bị người hại. Nếu thế thì mười phần sai lầm.

Chỉ bằng chuyện Bạch Thiên Hoa có ý định muốn làm nàng bị thương, Thủy Lung liền đâm vào tay hắn một kiếm, đánh hắn mấy chục cái tát cộng thêm đánh gãy hai chân của hắn đủ để nhìn ra Bạch Thủy Lung không phải hạng người thiện nam tín nữ.

Thủy Lung kiên nhẫn nhắc nhở ám chỉ đối với Bạch Thiên Hoa cũng là vì nàng ngấm ngầm mưu tính.

Trong trí nhớ, Bạch Thiên Hoa cũng không phải là con ruột do Vệ thị sinh ra.

Mẹ của hắn là một mỹ nhân nổi tiếng một thời, là nữ nhân mà Bạch tướng quân yêu nhất. Mẹ của Thiên Hoa là một nữ nhân có văn võ song toàn, Bạch tướng quân xuất chinh, nàng cũng đi theo. Mỗi lần xuất chinh, mẹ của Thiên Hoa đều một lòng một dạ đi theo bên cạnh Bạch tướng quân, nhưng trong lúc chinh chiến lại phát hiện bản thân mang thai, tình huống lúc đó không cần người nói cũng biết nghiêm trọng biết bao nhiêu.

Tình hình chiến đấu nguy hiểm, mẹ của Thiên Hoa muốn quay trở về cũng không được, đành mang thai ở lại quân doanh, cho tới lúc hai quân giao chiến, nàng liền sinh non.

Lúc Bạch Thiên Hoa còn nhỏ xung quanh đều có các mối nguy hiểm đe dọa. Hắn vừa mới gian nan chào đời, đột nhiên có thích khách xông tới. Mẹ của Thiên Hoa liều mình bảo vệ hắn, Bạch tướng quân chạy tới, mẹ của Thiên Hoa đã hấp hối.

Bạch tướng quân vô cùng đau lòng, không nhận ra có thích khách đánh lên. Khoảnh khắc cuối cùng, mẹ của Thiên Hoa chấn một đao thay cho Bạch tướng quân, một đao xuyên tim, muốn sống cũng sống không nổi. Trước khi chết, bà đem Thiên Hoa giao cho Bạch tướng quân, cầu xin hắn đừng để cho Thiên Hoa chịu thiệt thòi, đối xử tốt với Thiên Hoa.

Bạch tướng quân cũng không phụ lòng ủy thác của mẹ Thiên Hoa. Sau khi đại thắng trở về, đem Thiên Hoa giao cho đại phu nhân làm con thừa tự, bất kể đại phu nhân không muốn, điên cuồng tranh cãi âm ỉ, Bạch tướng quân cũng quyết tâm cho Bạch Thiên Hoa ngồi trên vị trí trưởng tử của Bạch gia.

Bạch tướng quân khi đã nhận định một chuyện, đại phu nhân Vệ thị cũng không có cách nào ngăn cản.

Một Bạch Thủy Lung đã chiếm đi thân phận trưởng nữ, sau đó lại có thêm một Bạch Thiên Hoa giành đi thân phận trưởng tử. Cả hai đều không phải con ruột do chính mình sinh, đại phu nhân Vệ thị chỉ có thể thống hận bọn họ. Làm sao có thể thật lòng thương yêu Bạch Thiên Hoa.

Cái gọi là kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu. Đây chính là nguyên nhân mà Thủy Lung nhắc nhở Bạch Thiên Hoa.

Bạch Tuyết Vi đi giật dây Bạch Thiên Hoa để cho hắn đi tìm nàng gây sự. Thủy Lung đương nhiên đoán ra được suy nghĩ của nàng ta, nhất định Bạch Tuyết Vi muốn nhìn Bạch Thiên Hoa cùng nàng lưỡng bại câu thương (1), kết quả tốt nhất là cả hai cùng chết hết.

“Bạch Thiên Hoa chính là con át chủ bài để cho mình sống yên ổn ở tướng quân phủ.” Thủy Lung tính toán ở trong lòng.

Hiện tại nàng mất đi nội lực, dựa vào sức lực của chính mình đối phó với Bạch Thiên Hoa và kẻ lơ mơ Phó Khiếu Tử thì không thành vấn đề. Nhưng đối mặt với cao thủ có nội lực thật sự thì tuyệt đối không dễ dàng. Vô đầu không lại, như vậy dùng trí!

Từ lúc Bạch Thiên Hoa được sinh ra cho tới bây giờ đã gần mười hai năm, Bạch tướng quân phủ cũng không có một đứa con trai nào ra đời. Cái này có phần không thực tế.

Khả năng duy nhất chính là lão đại của tướng quân phủ, Bạch đại tướng quân động tay động chân. Hắn muốn Bạch Thiên Hoa trở thành người kế thừa duy nhất, đủ để thấy hắn đối với Bạch Thiên Hoa sủng ái nhiều bao nhiêu.

Chỉ cần Bạch Thiên Hoa đứng về phía nàng, tướng quân phủ sẽ ít uy hiếp tới nàng, cũng có thể hù dọa đại phu nhân và Bạch Tuyết Vi.

Vào lúc này, ở Dự Tâm Viện.

Bạch Thiên Hoa nói, đại phu nhân Vệ thị hôn mê cho tới bây giờ vẫn chưa tỉnh, bây giờ đang yên lành ngồi trên giường, trán được băng bó bằng vải mỏng màu trắng, làn da tái nhợt, đôi mắt hẹp dài, đôi mi tĩnh tế lộ ra tính toán độc ác lạnh như băng.

Nha hoàn Phương Vân đứng ở bên cạnh nàng đưa chén thuốc đi qua.

Vệ thị nhú mày, vẻ mặt chán ghét, cầm lên uống cạn.

Phương Vân nhận lấy chén thuốc đã hết.

Bạch Tuyết Vi ngồi ở bên giường, đưa tay nắm chân cho Vệ thị, lời nói nhỏ nhẹ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để cho mẹ chịu tội oan uống đầu.”

Về mặt khó coi của Vệ thị cũng giảm ra chút ít, ánh mắt dịu dàng nhìn về Bạch Tuyết Vi, nhưng mà sự dịu dàng ấy lại bị sự lạnh lùng ác độc bao trùm hỏi: “Chuyện bên Hoa Nhi đã làm như thế nào?”

Bạch Tuyết Vi chu miệng nói: “Cuối cùng cũng chỉ là đồ vô dụng. Không thể giết chết tiện nhân kia, ngược lại còn bị đánh thương tích đầy mình.”

Vệ thị kinh ngạc: “Tiểu tạp chủng đánh Hoa Nhi.”

“Cũng không phải như vậy.” Bạch Tuyết Vi nở nụ cười, ánh mắt chớp động ngầm tính kế: “Mẹ không biết đâu, ả đánh rất tàn nhẫn, con thấy cái mặt sưng phù của tiểu đệ chỉ sợ mười ngày nửa tháng cũng không thể khôi phục như trước, cánh tay bị đâm thủng một lỗ, xương bánh chè cũng trật khớp.”

Vệ thị cười lạnh: “Tiểu tạp chủng này điên thật rồi, chẳng những đánh ta, ngay cả Hoa Nhi cũng đánh, nếu lão gia biết được...” Bỗng nhiên ngừng nói, đối với Phương Vân vẫy vẫy tay.

Phương Vân hiểu ý đuổi mấy nha hoàn ra ngoài, chính mình cũng đi ra, đứng coi chừng ở ngoài cửa.

Chờ bọn họ ra ngoài hết, Vệ thị mới hỏi Bạch Tuyết Vi: “Hoa Nhi bị tiểu tạp chủng đánh còn có ai biết không?”

Bạch Tuyết Vi cười nói: “Mấy gã chỉ thứ đi theo bên người tiểu đệ đều tận mắt nhìn thấy. Lúc tiểu đệ trở về, người làm ở trong phủ nhìn thấy cũng không ít. Không chỉ tiểu đệ, ngay cả Phó Khiếu Tứ cũng bị tiện nhân kia cắt đi bảo bối nói dối tông đường. Phó gia chỉ có một mình Phó Khiếu Tứ là người nói dối, không cần nghĩ cũng biết Phó gia hận thấu xương con tiện nhân kia rồi.”

Vệ thị nghe xong cười thoải mái: “Tốt, tốt, tốt.” Nói ba tiếng tốt liên tục, ánh mắt chớp động ra hàn ý, lầm bầm: “Người thừa kế của tướng quân phủ không thể là một tên tàn tật, cho dù lão gia có thương yêu hãn cổ nào cũng vô dụng.”

Bạch Tuyết Vi kinh ngạc nói: “Mẹ, hai chân của tiểu đệ chỉ bị trật khớp...” lời còn chưa dứt đã bị Vệ thị liếc một cái, liền hiểu rõ. Sắc mặt thương tâm đối với Vệ thị nói: “Đại tỷ tỷ thật sự rất nhẫn tâm, nàng dám đánh tiểu đệ trở thành người tàn phế, sau này tiểu đệ phải sống ra sao đây.” Đôi mắt đẹp đọng nước trong suốt, óng ánh lên ý cười.

Vệ thị vừa lòng gật đầu mỉm cười, thầm nghĩ: Tiểu tạp chủng, lần này ngươi chạy trời cũng không khỏi nắng.

Lúc này ngoài cửa truyền tới giọng nói của Phương Vân: “Phu nhân, Ngọc Hương bên Lộng Triều Viện xin gặp mặt.”

Vốn dĩ Ngọc Hương đưa Bạch Thiên Hoa trở về viện của hấn xong, liền nhớ tới lời mà Thủy Lung nói với Bạch Thiên Hoa, trong lòng có chút bất an, nhanh chân chạy tới Dự Tâm Viện, muốn bẩm báo cho Vệ thị. Hiện tại đang bị Phương Vân ngăn lại ở ngoài cửa.

Vệ thị nghe xong, nhú mày không vui. Vừa nghe tới Lộng Triều Viện là đã nghĩ tới Bạch Thủy Lung, tâm trạng đang tốt liền xấu đi.

“Bảo nàng ta trở về, trong khoảng thời gian này không có việc gì thì đừng chạy sang đây.” Vệ thị nói.

“Vâng.” Phương Vân tuân lệnh, đi ra ngoài chuyển lời Ngọc Hương.

Ngọc Hương không còn cách nào khác đành rời đi, mấy lời nói của Thủy Lung cũng dần dần phai nhạt.

“Mẹ, Ngọc Hương cũng là một nhân tài.” Bạch Tuyết Vi nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, biết Ngọc Hương đã rời đi rồi, mới nói với Vệ thị: “Chỉ là nàng biết không ít chuyện?”

Vệ thị gật đầu, trong mắt lạnh lẽo cười nói: “Chờ sự việc ngọc bội của vương gia làm xong, cho nàng ta về quê đi.”

Bạch Tuyết Vi cũng hiểu rõ ‘cho nàng ta về quê’ nghĩa là gì, nhưng cũng không khơi ra. Nhìn ngón tay nhỏ dài trắng nõn của mình, nói: “Lá gan của tiện nhân đó cũng thật ghê gớm, lại có thể làm chuyện đó với vương gia. Nếu không phải ngọc bội mà Ngọc Hương đưa là thật, con cũng không dám tin lời của nàng ta nói. Nhưng mà mẹ à, vị vương gia mà Ngọc Hương nói, con chưa từng gặp qua.”

Vệ thị nói: “Hôm qua, mẹ đã phái người đi Thanh Phong lâu điều tra, đêm nay sẽ có đáp án, không cần nôn nóng.”

Bạch Tuyết Vi gật đầu.

Cùng ngày hôm đó, Phó gia nhìn thấy đáng về Phó Khiếu Tứ bị đưa về, Phó gia lão phu nhân hôn mê bất tỉnh. Trên dưới Phó gia đều hỗn loạn, may mắn đương gia của Phó phủ Phó Phúc Sơ bình tĩnh trấn an mọi người.

Mấy thiếu niên chỉ thứ của Bạch gia run run đem ‘bảo bối’ của Phó Khiếu Tứ giao cho Phó Phúc Sơ, cũng đem những lời nói của Thủy Lung truyền vào tai của Phó Phúc Sơ. Thấy Phó Phúc Sơ mặt mày xanh mét liền nhanh chóng cáo từ rời đi.

Phó gia đại phu nhân Trương thị khóc thê lương, kêu la với Phó Phúc Sơ: “Lão gia, người không thể đứng nhìn Tứ Nhi chịu khổ mà không đi đòi công bằng, thiếp mặc kệ, Bạch đại tiểu thư rất độc ác, lão gia, ngài phải báo thù cho Tứ Nhi...”

“Câm miệng!!” Phó Phúc Sơ buồn bực quát lớn: “Con hư tại mẹ, con hồ bị nhỗ bỏ móng vuốt thì nó vẫn là con hồ, chỉ dựa vào thân phận là trưởng nữ của Bạch gia, còn có tôn vị Hoa Dương quận chúa, chúng ta cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.”

Trương thị không cam lòng cãi: “Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ tất cả nhìn Tứ Nhi chịu khổ?”

Phó Phúc Sơ cười lạnh: “Đương nhiên là không thể!”

Trương thị: “Ý lão gia là...”

Phó Phúc Sơ nói: “Bạch đại phu nhân lợi dụng Tứ Nhi, cũng nên vì chúng ta mà đòi lại công bằng.”

“Chuyện này liên quan gì đến Bạch đại phu nhân?” Trương thị không hiểu.

“Ngu phụ (2).” Phó Phúc Sơ mắng.

Trương thị cắn cắn môi, không dám phản bác.

1. Cả hai bên đều chịu thiệt.

2. Người đàn bà ngu dốt

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đệ đệ trúng độc

Đã ba ngày trôi qua kể từ hôm Bạch Thiên Hoa tới gây sự, ba ngày này Thủy Lung sống rất tiêu điều tự tại. Tiền bạc có ở trong tay, mỗi bữa đều ăn thịt cá khỏi phải nói.

Buổi tối ngày hôm đó, Thủy Lung vừa mới ngủ, từ trước tới nay nàng không bao giờ ngủ say vì thế khi nghe tiếng rất nhỏ vang lên nàng liền tỉnh giấc. Nhanh tay lấy chủy thủ (1) giấu ở dưới gối ra, đâm tới phía bên cạnh.

Người vừa tới rõ ràng không ngờ Thủy Lung lại nhảy bén linh hoạt đến vậy, nghiêng người né tránh nhưng xiêm y và da thịt vẫn bị cắt rách.

Thủy Lung thấy rõ tướng mạo của người nọ, mới dừng tay lại.

Người đến là một nam nhân, tướng mạo bình thường, xiêm y màu xám tro.

Thủy Lung còn nhớ người này chính là người luôn luôn ở bên cạnh Bạch Thiên Hoa, là người của Bạch Thiên Hoa, hình như tên gọi là Hướng Dương.

Hướng Dương thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, tam thiếu gia cho mời.”

Thủy Lung thu hồi chủy thủ, lãnh đạm nói: “Đi thôi.”

Trong mắt Hướng Dương hiện lên một chút kinh ngạc: “Đại tiểu thư không có gì muốn hỏi sao?” Hắn vốn nghĩ là đêm khuya đến mời Bạch Thủy Lung, nhất định khó khăn tới cùng, thậm chí hắn còn chuẩn bị dùng bạo lực để ‘mời’ nàng đi.

“Không có.” Thủy Lung nhẹ nhàng cười.

Ánh trăng sáng trong xuyên qua cửa sổ mở rộng chiếu vào, đáng vẻ mỉm cười của Thủy Lung bị ánh trăng bao phủ, trong nháy mắt Hướng Dương có cảm giác như nhìn thấy được vẻ đẹp kinh diễm khuynh thành tuyệt sắc của nàng.

Hương Dương sững sốt, cảm thấy đáng về của Thủy Lung vẫn khô khan xấu xí như thường, một chút cũng không đáng giá tới vẻ đẹp tuyệt sắc, chỉ có thể nghĩ là chính mình bị ảo giác.

Mộc Lam Viện là nơi ở của Bạch Thiên Hoa, Thủy Lung đến nơi này, không phải đi vào bằng cửa chính, mà là trèo tường vô.

Hương Dương đem nạng dẫn tới bên ngoài cửa phòng của Bạch Thiên Hoa, nói: “Tam công tử chờ tiểu thư ở bên trong.”

Thủy Lung gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Hương Dương không có đi vào, trở tay khép cửa lại.

Trong phòng chỉ có cây nến đang phát sáng ở trên bàn, phạm vi chiếu sáng rất nhỏ, phạm vi còn lại tối đen làm cho người ta không thể nhìn rõ.

Thủy Lung cầm lấy cây nến trên bàn, vừa đi vừa đem nến ở dọc đường thấp sáng, mãi cho đến bên giường của Bạch Thiên Hoa, nhìn thấy Bạch Thiên Hoa hai tay ôm chân trốn ở trong góc giường, thậm chí cái đầu cũng giấu vào trong đầu gối.

Thủy Lung đem cây đèn để ở một bên, hai tay khoanh ở trước ngực chờ khoảng một phút sau mới nói: “Không có chuyện gì thì ta đi đây.”

Bạch Thiên Hoa run rẩy bờ vai, không ngẩng đầu cũng không lên tiếng.

Thủy Lung không một chút bịn rịn xoay người rời đi.

Chưa đi được mấy bước thì nghe thấy âm thanh hỏn hển của Bạch Thiên Hoa vang lên: “Người đứng lại cho ta.”

Thủy Lung không ngừng bước.

“Người quái...”

“Hử?” Thủy Lung thanh âm nhẹ nhàng.

Bạch Thiên Hoa co rụt người lại, âm thanh run run: “Tỷ... đừng đi.”

Thủy Lung xoay người lại nhìn hắn.

Trên chiếc giường gấm lông lầy, thiếu niên mặc một cái áo lót đơn sơ màu trắng, mặt sung đỏ, hốc mắt cũng hồng hồng, ánh mắt không chịu khuất phục lại tủi thân, đáng thương như một con chó nhỏ bị bỏ rơi.

Tướng mạo của Bạch Thiên Hoa thực sự rất anh tuấn, tuổi còn nhỏ mà đã tuấn lãng hơn người, nhưng lại bị mấy cái bạt tai của Thủy Lung phá nát hình tượng thiếu niên anh tuấn.

Người ngoài nhìn đáng về đáng thương của thiếu niên, tình thương sẽ dạt dào dâng lên, thương tiếc không dứt đem hắn ôm vào ngực an ủi. Ngược lại, Thủy Lung nhũn mày, vẻ mặt ghét bỏ, bước lên vài bước tay lại tát vào mặt hắn một cái.

‘Ba!’ một tiếng kèm theo đau đớn chết lặng, làm cho Bạch Thiên Hoa mặt đực ra.

Mất một lúc lâu, Bạch Thiên Hoa mới hồi hồn, nghiêng răng nghiêng lợi gầm rú: “Người lại đánh ta!” Nghe kỹ càng lại sẽ phát hiện trong giọng nói của hắn có chứa đựng đau lòng cùng tủi thân.

Thủy Lung cũng không cảm thấy mình gây tội ác, bình thản nói: “Túi mít ước, thất bại.”

Bạch Thiên Hoa mặt đỏ lên, há mồm muốn mắng, nhưng vẻ mặt biến đổi, ‘phốc’ phun ra một ngụm máu. Máu màu đen, biểu hiện của người bị trúng độc.

Bạch Thiên Hoa ngây người nhìn vết máu trên khăn trải giường, vẻ mặt giống như vui lại giống như buồn, hốc mắt đỏ, cổ họng khàn khàn thấp giọng nói: “Mẹ cùng nhị tỷ biết ta bị thương, đặc biệt mời đại phu đến khám cho ta, còn tự tay hầm thuốc làm canh bổ, nhưng ta không cần thận đem canh bổ hắt ra bên ngoài. Lúc đó, ta cũng không có chú ý, một lát sau nhìn thấy Tiểu Hoa đã chết.”

Tiểu Hoa là một con chó được Bạch Thiên Hoa nuôi. (Ngữ: hai đứa trùng tên, kêu Hoa Nhi đứa này chạy tới nhi ? =]]]]

Thủy Lung nhất tâm kiến huyết (2), chà xát phá vỡ lời nói dối của hắn: “Không phải ngươi không cần thận hắt canh, mà là ngươi cố ý đổ cho Tiểu Hoa uống.”

Bạch Thiên Hoa cứng đờ.

Thủy Lung đạm nói: “Liều thái y là do Đại phu nhân đã mời tới, phải không?”

Bạch Thiên Hoa gật đầu.

Thủy Lung cười khê, lướt mắt nhìn thuốc mỡ (3) được bôi trên đùi của Bạch Thiên Hoa: “Ngươi tiếp tục dùng thuốc mà hấn đưa, đôi chân này sẽ tàn phế thật sự.”

Bạch Thiên Hoa lắc đầu, khàn giọng nói: “Thuốc này không phải Liễu thái y đưa, ta lấy từ chỗ của Hường Dương.”

Thủy Lung nhẹ nhàng khiêu mi: “Tại sao không để Hường Dương giải độc cho ngươi luôn?”

Nước mắt của hấn rơi xuống, thanh âm nghẹn ngào ập a ập ứng: “Không. Không được. Để cho Hường Dương giải độc, Hường... Hường Dương sẽ biết mẹ hạ độc ta, hấn sẽ nói với cha... Ô ô đều là ngươi làm sai, nếu ngươi không nói mấy chuyện đó với ta, ta sẽ không biết, sẽ không như vậy.”

Hấn mới khóc vài tiếng, đầu đã bị Thủy Lung vỗ cho mấy cái, tru lên một tiếng kêu đau, cảm xúc đau thương liền bị phá tan, tức giận hướng Thủy Lung mắng: “Ngươi có phải nữ nhân hay không? Động một chút liền ra tay đánh người!”

Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Ta có phải nữ nhân hay không, ngươi sờ sờ thì biết, nhưng còn ngươi thì sao? Một chút đáng vè của nam nhân cũng không có, trừ bỏ chỉ biết khóc ngươi còn có thể làm cái gì?”

Bạch Thiên Hoa đỏ mặt: “Ngươi... ngươi không biết liêm sỉ!” Làm sao có thể tùy tiện kêu nam nhân sờ chứ >”

Phần thưởng dành cho câu nặng này của hấn là một bạt tay bay tới. Lần này bị đánh, Bạch Thiên Hoa không có phản ứng gì, giống như trước khi nặng hấn đã chuẩn bị tâm lí chịu đánh.

Thủy Lung cầm lấy bình trà ở trên bàn, ngả ra một chén uống, hướng Bạch Thiên Hoa hỏi: “Cho nên đêm khuya ngươi kêu người đi gọi ta sang đây là để nhìn ngươi khóc?” Nàng hip mắt, đáy mắt thoáng qua một tia hung ác. Nếu Bạch Thiên Hoa dám nói phải, hấn tuyệt đối sẽ nhận được một kết cục vô cùng thê thảm.

Bạch Thiên Hoa rút cổ lại, im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Tỷ, tỷ đánh ta là vì muốn đánh cho ta tỉnh, tỷ thực sự lo lắng cho ta, thật lòng tốt với ta đúng không?”

Câu hỏi chứa đựng sự bất an, thiếu hụt tình thương này không chiếm được sự đồng tình của Thủy Lung, ngược lại đổi lấy ánh mắt xem thương của nàng.

Bạch Thiên Hoa ngóc đầu, lớn tiếng hỏi: “Tỷ, tỷ sẽ bảo vệ ta có đúng hay không?”

“Cút sang một bên!” Thủy Lung khoát khoát tay.

Bạch Thiên Hoa hằm hừ một tiếng, không quá mấy giây liền cười lớn, đối với Thủy Lung nói: “Tỷ không bảo vệ ta, ta đây sẽ bảo vệ tỷ! Như thế nào? Chỉ cần tỷ vẫn đối xử với ta như vậy, đừng gạt ta là được.”

Thủy Lung nhìn đôi mắt lóe sáng của hấn, bỗng dưng nàng nhớ tới Tiểu Diệp Tử, là một người có kỹ thuật ổn định, kỹ thuật máy tính cũng không tệ, thế năng lại kém không chịu được, luôn thích cười đến không tìm không phôi.

Nàng bị biến thành Bạch Thủy Lung, cũng có phần của hấn.

“Tỷ?”

Thủy Lung nói sang chuyện khác: “Chuyện này ngươi định xử lí thế nào?”

Bạch Thiên Hoa chợt ngưng cười, than thở nói: “Bỏ qua đi.”

Bạch Thủy Lung đứng dậy đi ra ngoài.

Bạch Thiên Hoa vừa vội, vừa lo lắng: “Tỷ, tỷ giận sao?” Hấn muốn đuổi theo nhưng chân còn chưa có lạnh, sốt ruột nằm úp sấp trên giường giải thích: “Trước kia, mẹ và nhị tỷ đối xử với ta rất tốt. Mặc dù là giả, nhưng khi đó ta chưa biết rõ bộ mặt thật của bọn họ, ta thật sự rất vui vẻ, cho nên ta muốn tha cho mẹ và nhị tỷ một lần, coi như ta cùng bọn họ ân oán đoạn nghĩa tuyệt đi.”

“Nếu sau này, bọn họ lại dám mưu hại ta, ta nhất định sẽ không mềm lòng nương tay tha cho bọn họ nữa đâu.”

Thủy Lung gật đầu, cũng không có dừng bước.

Nét mặt lạnh lẽo của Bạch Thiên Hoa tức khắc liền biến thành yếu đuối, ủy khuất (4) kêu: “Tỷ. Vì sao tỷ còn muốn đi?”

“Ta không về, chẳng lẽ ở lại đây ngủ với ngươi?” Thủy Lung dừng chân, quay đầu lại nhìn hấn, vừa nhìn thấy hấn nằm trên giường, cô ý nói: “Nếu ngươi đồng ý đem giường nhường lại cho ta, ta ở lại đây ngủ cũng được.”

Mặt Bạch Thiên Hoa đỏ bừng chỉ thiếu bốc khói trên đầu, ồn ào hét lớn: “Ai thèm ngủ chung với ngươi. Đi đi!”

Ọt ọt ~

Thủy Lung liếc xuống bụng của hắn, ngấm!

Bạch Thiên Hoa mặt đỏ như trái cà chua: “Ừm... cái kia... tại vì đồ ăn có độc... ta...ba ngày nay, ta chỉ ăn một chút điểm tâm. Rất đói ~” Hai chữ cuối cùng, uyển chuyển ngân nga, đáng thương nhìn Thủy Lung chăm chăm.

Trong mắt của Thủy Lung xoẹt qua ý cười, đại tài khí thô (5) nói: “Sáng sớm ngày mai, ta dẫn ngươi ra ngoài đi ăn cơm.”

Ánh mắt của Bạch Thiên Hoa bắn ra hào quang vạn trượng. (6)

(1) Dao găm.

(2) Lệ Bao Nhi = người bị nước mắt bao lấy, giống như người làm bằng nước, động vào là khóc. Thật nương = giống đàn bà, phụ nữ hoặc con gái.

(3) Thuốc bôi ngoài da.

(4) Tui thân, để ủy khuất nghe hay hơn, sau này dùng ủy khuất thôi :3

(5) Tiền bạc, gia tài hùng hậu, giàu có, tiền bạc rủng rỉnh.

(6) Ánh sáng rực rỡ chói lọi cao ngất/rất sâu/rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp lại ở Thái Bạch lâu

Hôm sau, chuyện Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa đi ra ngoài truyền đến tai của đại phu nhân. Lúc biết được tin này, Vệ thị đang chăm sóc hoa cảnh, nghe vậy cau mày nói: “Hoa Nhi thân thể còn yếu ớt cần phải dưỡng bệnh, bây giờ lại chạy ra bên ngoài làm cái gì, không phải Thủy Lung cố ý muốn làm bệnh của Hoa Nhi nặng thêm đó chứ?”

“Không được ta phải nhanh chóng viết thư cho lão gia, gọi lão gia mau trở về. Nếu cứ bỏ mặc Thủy Lung tiếp tục gây sự âm ỉ, chỉ sợ sẽ chọc họa vào thân. Nếu Hoa Nhi xảy ra chuyện không may, ta làm sao mà sống?”

Không biết là Vệ thị cố tình hay vô ý nói lớn cho tất cả mọi người trong phủ đều nghe. Cho nên mọi người đều nghĩ Bạch Thiên Hoa là bị Bạch Thủy Lung ép buộc kéo ra ngoài, chính là vì muốn mưu hại Bạch Thiên Hoa.

Thái Bạch từ lâu.

Thủy Lung cùng Bạch Thiên Hoa sánh bước đi vào, đi theo phía sau là Ngọc Hương và Hường Dương.

Tiểu nhị mấy ngày trước tiếp đón Thủy Lung vừa nhìn thấy hai người bước vào, trong đó có Bạch Thủy Lung sắc mặt hơi biến đổi: “Bạch đại tiểu thư và tam công tử có thể đến tiểu điểm thật sự là làm cho tiểu điểm của kẻ hèn này cảm thấy vinh quang.” Lời nịnh hót vừa xong, hắn cẩn thận nói: “Bạch tiểu thư, Phương công tử đang ở Nhĩ Gian chờ ngài.”

Thủy Lung hơi giật mình, hí mắt lại, nhẹ giọng hỏi: “Hắn biết hôm nay ta sẽ tới sao?”

Tiểu nhị bất đắc dĩ cười nói: “Bạch tiểu thư không biết đó chứ, kể từ hôm đó, Phương công tử mỗi ngày đều đến ngồi ở Nhĩ Gian mấy canh giờ, dặn dò tiểu nhân nếu thấy Bạch tiểu thư liền mời đi lên.”

Bạch Thiên Hoa vừa nghe xong, mày dựng thẳng lên, vênh vào hồng hách đối với tiểu nhị la âm lên: “Hắn muốn làm cái gì? Đặc biệt dặn dò người ở cửa đợi, chẳng lẽ hắn ta có mục đích xấu xa với tỷ của ta?”

Dáng vẻ đại thiếu gia kiêu ngạo, ăn chơi trác táng.

Tiểu nhị khổ nói: “Cái này tiểu nhân không biết, chẳng qua tiểu nhân chỉ nghe lời của người ta, thay người ta làm việc, cầu xin Bạch công tử đừng trách tiểu nhân.”

Bạch Thiên Hoa còn muốn nói thêm, Thủy Lung đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, đuôi lông mày khẽ nhướn, sau đó liền an tĩnh lại.

Tiểu nhị lú lười nhìn một màn này, quan hệ của Bạch đại tiểu thư cùng tam công tử tốt lên từ khi nào vậy?

Ngọc Hương đứng ở phía sau cũng khiếp sợ không thôi.

Thủy Lung nói với tiểu nhị: “Chuẩn bị cho chúng ta một phòng trang nhã.”

Tiểu nhị hỏi: “Vậy còn bên phía Phuong công tử?”

Thủy Lung đạm nhạt nói: “Nếu có việc tự hấn sẽ tới tìm ta.”

Tiểu nhị bắt đầu đi chuẩn bị phòng ăn cho hai người, chờ Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa đi vào ngồi, hấn mới xin lui ra ngoài, đi báo tin cho Phuong công tử.

Hai mắt của Bạch Thiên Hoa tràn ngập sắc màu lấp lánh nhìn Thủy Lung, hưng phấn nói: “Tỷ, tỷ thật lợi hại. Ngay cả Phuong Tuấn Hiền tỷ cũng không nể mặt.”

Mấy ngày trước còn chán ghét Bạch Thủy Lung đến tột cùng, ngược lại, hiện tại lại tôn kính, thân thiết nhiều như vậy.

Ngọc Hương trơ mắt ếch nhìn sự việc biến đổi trước mặt, trong lòng không vui.

Hương Dương nhìn thấy cũng kinh ngạc, lại cảm thấy trên người Bạch Thủy Lung tỏa ra một loại khí thế, giống như hơi thở dũng mãnh cùng khí phách oai hùng của Bạch tướng quân, hấp dẫn trái tim của người khác làm cho họ cam tâm tình nguyện cúi đầu phục tùng.

Cao lương mỹ vị từng món được mang lên, Bạch Thiên Hoa cũng không lái nhai nữa.

Bạch Thiên Hoa nhìn đáng vẻ ăn cơm nhanh gọn của Thủy Lung có chút kinh ngạc, hơn nữa nàng thích ăn thịt hơn rau. Sau một lúc ngậy người, trong lòng hấn lại cảm thấy kiêu ngạo.

Tỷ tỷ của Bạch Thiên Hoa đương nhiên không giống người thường rồi, không giống các tiểu thư khuê các vai không thể chống, tay không thể nhấc, bộ dạng mềm mại nhưng lại vô dụng. Còn tỷ của ta thì khác, trẻ tuổi đã tài giỏi, là thiên tài học võ, trí tuệ hơn người!

Nghĩ như vậy làm cho Bạch Thiên Hoa cười tủm tỉm, niềm nở gấp thức ăn cho Thủy Lung.

Thủy Lung liếc hấn một cái, sau đó cũng gấp cho hấn một khối thịt mỡ trắng bóng, mềm nhẹ mỉm cười: “Ăn nhiều một chút, cho mau cao lớn.”

“Vâng.” Bạch Thiên Hoa thụ sủng nhược kinh đáp lại, cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy cục thịt mỡ béo ngậy suýt chút làm cho hai mắt hấn cũng đầy là dầu mỡ, dạ dày bắt đầu quay cuồng.

Thủy Lung hỏi: “Không thích sao?”

“Tỷ cho, đệ điều thích.” Nụ cười trên môi Bạch Thiên Hoa cứng ngắc, kẹp miếng thịt béo bỏ vào miệng.

Phía sau, Hương Dương run rẩy, nghĩ thầm, cái này rất nhiều dầu mỡ nha.

Thủy Lung cười khê: “Ăn ngon không?”

Nụ cười này thật khó khăn, mấy ngày nay bị đánh suốt cho nên Bạch Thiên Hoa không dám ngưng cười, cắn răng cười đáp: “Ăn ngon!”

Thủy Lung tùy tay gấp hết các món thịt mỡ béo ngậy cho vào chén của Bạch Thiên Hoa, sờ sờ da đầu cứng ngắc của hấn, âm thanh êm dịu giống như lời nói đường mật của đôi tình nhân nói: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Bạch Thiên Hoa bị âm thanh này mê hoặc vô cùng, cứng rắn nuốt nước mắt ngược vào trong, cười nói: “Vâng.”

Ở đằng sau, khóe miệng của Hương Dương rút gân không ngừng.

Đại tiểu thư thật có bản lĩnh, chỉ có vài ngày thôi đã có thể triệt để đem tam công tử thu phục.

“Hôm nay ta mới biết được, Thủy Lung là một người tỷ tỷ tốt, vô cùng yêu thương đệ đệ.” Một âm thanh ngà ngọc đánh vỡ không khí ‘hài hòa’ của hai tỷ đệ.

Rèm cửa của phòng ăn bị người xốc lên, khuôn mặt xinh đẹp còn hơn nữ nhân của Phuong Tuấn Hiền lộ ra.

Bạch Thiên Hoa nhú mày, bướng bỉnh trừng lại Phuong Tuấn Hiền: “Tỷ tỷ từ trước đến nay vẫn luôn yêu thương ta, bây giờ người biết đã quá muộn!”

Người có mắt đều nhìn ra được Bạch Thiên Hoa đang bảo vệ Bạch Thủy Lung.

Phuong Tuấn Hiền nhú mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã không còn bị sung của Bạch Thiên Hoa, cười nhạt một tiếng: “Ai u ~ Cách thức yêu thương đệ đệ của Thủy Lung thật là đặc biệt, khuôn mặt này không biết bị đánh bao nhiêu cái, nên hiện tại vẫn còn nhìn ra bị sung phũ.”

Bạch Thiên Hoa không ngờ người ngoài phủ cũng biết đến chuyện giữa hấn và Thủy Lung, sau khi ngậy người, không một chút yếu thế hét lên: “Tỷ đánh

ta, là bởi vì ta làm sai, tỷ mới đánh cho ta tỉnh ngộ, đau mới có thể làm cho ta nhớ rõ bài học lần này.”

Lời này có nghĩa hần đem mọi chuyện sai trái đều ôm hết lên người.

Kính ngạc trong mắt Phuong Tuấn Hiền càng đậm, chầm chọc Thủy Lung: “Bạch Thủy Lung, không ngờ ngươi đi dạo Quỷ Môn Quan một chuyến liền trở nên thông minh? Bản lĩnh cũng thật giỏi, mới đây thôi đã thu phục được con sói nhỏ này rồi.”

“Ngươi nói ai là con sói nhỏ?” Bạch Thiên Hoa tức giận kêu. Nếu không phải chân hần còn chưa lành hẳn, nói không chừng hần sẽ nhào vô đánh cho Phuong Tuấn Hiền một trận.

Thủy Lung vỗ vỗ đầu hần, cười khê: “Người ta đang khen ngươi, nói ngươi có được sự hung ác và nghị lực của sói.”

Tức giận trên mặt của Bạch Thiên Hoa liền bay mất, bĩu môi, không được tự nhiên nói: “Ai cần hần khen.”

Phuong Tuấn Hiền nhìn thấy, trong lòng kính ngạc vô cùng, thật sự đúng là đã bị thuần phục.

Thủy Lung nhìn qua hần, nói: “Ngồi đi.”

Phuong Tuấn Hiền ngẩn người, do dự một chút, thấy ánh mắt không vừa lòng của Thủy Lung mới ngồi đối diện nàng.

Lúc này, Ngọc Hương tự giác bước lên châm trà cho hần.

Phuong Tuấn Hiền lạnh nhạt vẩy tay, chính mình cầm lên bình trà, tự mình châm.

Một chén trà rót đầy, Phuong Tuấn Hiền mới lên tiếng: “Hôm đó, ngươi không phải nói đi mua thuốc hay sao, vì sao không thấy trở lại?”

Thủy Lung không chớp mắt nói dối, nhẹ nói: “Trên đường gặp thích khách.”

“Nói nhảm!” Phuong Tuấn Hiền ngẩng đầu, ánh mắt giống như lưỡi đao, cả người phát ra hàn khí: “Rõ ràng là ngươi đi Xuân Ý lâu tìm tình nhân thân mật!”

Hần đột nhiên tức giận, Bạch Thiên Hoa cùng bọn Ngọc Hương sợ hết hồn, chỉ có Thủy Lung nét mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Ta lừa ngươi có lợi ích gì?”

Phuong Tuấn Hiền không nghĩ tới Thủy Lung sẽ nói như vậy, ngẩn ngơ suy nghĩ đúng là Bạch Thủy Lung không có lý do để lừa hần. Nhưng mà hần tra xét được Thủy Lung có đi vào Xuân Ý lâu, thuộc hạ của hần cũng không có lý do lừa hần.

Thủy Lung đưa tay ra trước mặt hần, kéo ống tay áo lên để lộ ra da thịt trắng nõn trái ngược hoàn toàn với da mặt, làm cho sắc mặt Phuong Tuấn Hiền biến đổi, đang định quay đầu sang một bên thì thấy vết thương trên tay của nàng chưa có khép miệng hoàn toàn.

Đây chẳng lẽ là vết thương do thích khách gây ra? Hành động này của Bạch Thủy Lung muốn giải thích với mình sao?

Phuong Tuấn Hiền lập tức xoay vòng, không hiểu sao có chút sung sướng, khoe miệng nhẹ câu lên, nhưng lời nói lại không hề để nghe: “Chắc! Gặp thích khách còn chạy vào Xuân Ý lâu, ngươi thật sự là quá háo sắc, nhưng mà bộ dạng này của ngươi, cũng chỉ có hạng người như Xuân Ý lâu mới nể mặt ngươi thôi.”

“Ngươi câm miệng!” Bạch Thiên Hoa lần đầu tiên nghe người khác nói xấu Thủy Lung, cho nên mới tức giận đến như vậy.

Phuong Tuấn Hiền ngẩn ra, lời nói còn chưa dứt liền cảm thấy có chút hối hận.

Trong lúc hần ngây người ra, bỗng nhiên Bạch Thủy Lung vươn tay tới nhéo hai gò má thịt thịt của hần, hung hăng kéo ra hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phụ Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không để yên chuyện này

“Ừ ~” Phuong Tuấn Hiền bị nhéo đau hít vào một hơi, đôi mắt hóa thành lưỡi đao phóng về hướng Thủy Lung, trong đó tập trung rất nhiều sự buồn bực, tức giận quát: “Bạch Thủy Lung, ngươi làm cái gì vậy?”

Trước khi hần ra tay, Thủy Lung nhanh chóng rút lại tay, ngay sau đó lấy lá trà cầm giữa hai ngón tay đưa ra trước mặt hần: “Khóe miệng dính đồ bẩn.”

Phuong Tuấn Hiền ngẩn ra.

Bạch Thiên Hoa khẽ liếc mắt nhìn. Trước đó, hẳn không có thấy khoe miệng Phương Tuấn Hiền có dính cái gì hết.

Sức lực của Thủy Lung không nhỏ, nhìn nửa bên mặt bị hồng của Phương Tuấn Hiền nhưng hẳn cũng không rên một tiếng, giống như hẳn không có cảm giác đau, nhũ mày nghi hoặc hỏi: “Ngươi lau giúp ta có cần dùng lực mạnh như vậy không?”

Thủy Lung rũ mắt xuống, lấy một bình sứ ra từ trong tay áo, sau đó đưa cho Phương Tuấn Hiền, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Ta có mua thuốc cho ngươi, nhưng miệng của ngươi đã khô hẳn rồi cho nên ta không có thể đưa cho ngươi.”

Bởi vậy, ngươi liền làm miệng của ta bị thương lần nữa, như vậy ngươi mới có lí do đưa thuốc, để cho ta nhận lấy?

Phương Tuấn Hiền nhìn khuôn mặt cứng nhắc của cô gái ngồi trước mặt nở nụ cười, ngay cả đôi lông mi cong dày, dài đang run rẩy của đối phương cũng nhìn thấy rõ ràng. Tuy hai má đau rất nhưng lại không tức giận được, ngay cả chính hẳn cũng có lúc không kịp lúc, đã bật cười, dù là châm chọc, cao ngạo tươi cười: “Ngươi vẫn như trước không giống những cô gái bình thường khác. Nếu như ngươi đã một lòng muốn tặng thuốc cho ta, ta liền miễn cưỡng nhận vậy.”

Bạch Thủy Lung này cũng có chút đáng yêu. Ý nghĩ này vừa hiện lên trong óc, vẻ mặt của Phương Tuấn Hiền liền cứng đờ, nhũ mày gao gắt. Làm sao hẳn lại có cái ý nghĩ kỳ dị như vậy chứ.

“Thuốc này, nửa canh giờ bôi một lần, lúc mới bôi lên sẽ có chút đau rát. Đó là biểu hiện phát huy tác dụng của thuốc.” Thủy Lung đem bình sứ bỏ vào trong tay của Phương Tuấn Hiền, dặn dò hẳn: “Nhớ phải bôi.”

“À, ta có chuyện, đi trước.” Phương Tuấn Hiền bị ý nghĩ ở trong lòng làm cho rối loạn, không muốn tiếp tục ở lại đối mặt với Thủy Lung.

“Đi thông thả.” Thủy Lung nói.

Phương Tuấn Hiền đứng dậy kéo rèm đi ra, người liền biến mất ở bên ngoài rèm cửa.

Chờ hẳn rời đi, Bạch Thiên Hoa mới dựa sát vào Thủy Lung về mặt ngập ngừng, phức tạp hỏi: “Tỷ, cái bình đó không phải là cái bình chúng ta mua ở trên đường tới đây sao? Đó là phấn đuổi trùng (1) đúng không?”

Thủy Lung gật đầu.

Bạch Thiên Hoa sợ hãi kêu: “Tỷ, tỷ biết, tại sao còn nói với Phương Tuấn Hiền là thuốc?”

Thủy Lung nhũ mày, đậm nói: “Miệng mồm không sạch sẽ là bệnh, nên trị.”

Bạch Thiên Hoa rụt cổ, thầm nghĩ, xem ra tỷ tỷ đối với hẳn vẫn còn tốt gấp mấy lần so với những người khác.

“Nhưng mà tỷ tỷ... Phương Tuấn Hiền thật sự sẽ bôi sao?”

“Phải.”

“Lỡ như mặt của Phương Tuấn Hiền bị hủy, hẳn tới tìm tỷ trả thù thì phải làm sao?”

Ngón trỏ của Thủy Lung hướng ót của hẳn bắn ra, cười nhạt: “Không phải ngươi nói bảo vệ ta sao?”

“Hả? A ha ha ~ đúng rồi. Nếu Phương Tuấn Hiền dám tìm tỷ báo thù, đệ nhất định sẽ bảo vệ tỷ, cắn chết hẳn.” Bạch Thiên Hoa vừa nghe, cảm thấy Bạch Thủy Lung công nhận bản lĩnh của hẳn, hết sức phấn khởi nói.

Hướng Dương khẽ thở dài: Tam công tử, ngài là người, không phải con sói, không cần cần.

Thủy Lung nhàn nhạt uống nước trà, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phấn đuổi trùng kia là nàng mua của một ông lão ở ngã tư đường, cách điều chế rất đơn giản, chỉ dùng thảo dược thiên nhiên điều chế, không có hại đối với da, chỉ là bị dị ứng vài ngày thôi. (=.)

Chỉ dựa vào điểm này, Phương Tuấn Hiền tuyệt đối sẽ không cùng nàng – trưởng nữ của Bạch tướng quân phủ kiêm chức Hoa Dương quận chúa tam phẩm quyết đầu sống chết.

Thủy Lung đang suy nghĩ, tầm mắt liền rơi vào một chiếc xe ngựa cao nhã đắt tiền ở ngoài cửa Thái Bạch lâu.

Một bóng hình xinh đẹp, tao nhã từ trên xe ngựa bước xuống, mặt mày xinh đẹp khẽ nhũ mày, làm cho người ta đau lòng lo lắng.

“Nhị... nhị tỷ sao lại tới đây?” Bạch Thiên Hoa cũng nhìn thấy cô gái ở ngoài kia.

Thủy Lung cười khê: “Ngươi nói thử xem.”

Bạch Thiên Hoa tính nói làm sao hẳn biết, chợt nghĩ tới chuyện gì đó, vẻ mặt phức tạp, thấp giọng nói: “Không... không phải là tới tìm đệ chứ?”

Thủy Lung không đáp, nhưng mà nhìn nụ cười của nàng liền đoán ra được.

Bạch Thiên Hoa cúi thấp bả vai, môi mấp máy muốn nói gì đó, bỗng có tiếng gầm làm cho hắn nghẹn lời.

“Bạch Thủy Lung!”

Rèm cửa bị vén lên một cách thô lỗ, quay ra nhìn thấy Phương Tuấn Hiền đứng bên ngoài, tay che nửa khuôn mặt, lộ ra nửa khuôn mặt tức giận dữ tợn, ánh mắt nhỏ dài giống như cái búa nện vào trên người Thủy Lung.

Thủy Lung buông xuống chén trà, nhẹ nhàng nói: “Ta nghe được.”

Phương Tuấn Hiền nghiêng răng nghiêng lợi thét hỏi: “Ngươi cho ta thuốc gì?”

Thủy Lung nói: “Thuốc chữa thương.”

Phương Tuấn Hiền đem cái ghế ở trước đá ngã lăn sang một bên: “Chuyện cho tới bây giờ ngươi còn dám nói dối, ngươi thật sự coi ta là tên ngốc sao!”

Bộ dạng tức giận của hắn thật sự rất đáng sợ, Bạch Thiên Hoa cẩn thận quan sát liền nhìn ra được. Chỉ có Thủy Lung là vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhìn khuôn mặt của Phương Tuấn Hiền, giả bộ kinh ngạc nói: “Không lẽ ta mua nhầm thuốc, ngươi mau trở về tìm đại phu tới xem, coi chừng phá hủy đi khuôn mặt xinh đẹp này đó.”

Nàng không nghĩ tới, Phương Tuấn Hiền nhanh như vậy liền dùng ‘thuốc’ bôi lên mặt.

Phương Tuấn Hiền hung hăng trừng nàng, giống như muốn dùng ánh mắt đâm thủng nàng, hít ra thở vào đầy đủ, cắn răng nói: “Bạch Thủy Lung, ta sẽ không để yên chuyện này đâu!” Lại vẩy tay vén rèm, lần này lại đem cửa rèm kéo hư, rơi xuống đất bẽ tan tành.

Các gian phòng lịch sự tao nhã của Thái Bạch lâu chỉ dùng bình phong ngăn cách, cho nên không ngăn được tiếng rống giận của Phương Tuấn Hiền. Lúc này, Phương Tuấn Hiền rời đi, xung quanh đều yên tĩnh dị thường.

Thủy Lung đối với tiểu nhị đứng cách đó không xa nói: “Tiền sửa chữa lại rèm cửa, còn có tiền bàn ăn này của ta, lần sau gặp Phương công tử nhớ đòi tiền hắn.”

“Hả?!” Tiểu nhị ngây ngốc đứng bất động.

Thủy Lung đứng dậy nhìn Bạch Thiên Hoa nói.

Bạch Thiên Hoa giống như con rối gỗ nghe lời của nàng, hướng qua Hướng Dương nhờ hắn đỡ đứng dậy, im lặng đi theo phía sau nàng.

Bốn người vừa đến cầu thang, liền nghe được âm thanh mềm mại kinh hô của Bạch Tuyết Vi.

“Phương đại ca, huynh bị làm sao vậy?”

“Cút ngay!”

“Phương đại ca...”

Không bao lâu, bóng dáng của Bạch Tuyết Vi liền xuất hiện ở trên cầu thang, ngẩng đầu nhìn thẳng vào tầm mắt của Thủy Lung.

“Tiểu đệ.” đáy mắt của Bạch Tuyết Vi thoáng qua chút chán ghét, sau đó nhìn về phía Bạch Thiên Hoa, vẻ mặt lo lắng, đi nhanh tới bên cạnh Bạch Thiên Hoa, dịu dàng hỏi: “Đệ có khỏe không? Đừng sợ, tỷ tỷ tới đón đệ.”

Bạch Thiên Hoa dùng vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, thấy nàng vươn tay muốn đỡ mình, mím môi, né tránh: “Đại tỷ đối xử với ta rất tốt.”

Bạch Tuyết Vi sùng sốt.

Trước mắt phải giải quyết Phương Tuấn Hiền, Bạch Thủy Lung không có rảnh rỗi để đối phó Bạch Tuyết Vi, nói cùng một câu thoại với Phương Tuấn Hiền: “Cút ngay!”

Cầu thang của Thái Bạch lâu không rộng cũng không hẹp, chỉ vừa đủ cho hai người cùng đi, Bạch Tuyết Vi vừa vặn đứng chặn ngay lối đi của Thủy Lung.

“Đại tỷ tỷ, tỷ tỷ đã làm gì tiểu đệ?” Bạch Tuyết Vi mềm nhẹ hỏi.

Nếu cẩn thận lắng nghe sẽ phát hiện trong giọng điệu đó có chứa đựng sự cưỡng ép và uy hiếp.

Bạch Thiên Hoa trả lời không giống như lời của hắn nói.

Khỏe miệng của Thủy Lung nhếch lên, từ xưa tới nay, nàng chưa bao giờ nương tay với kẻ thù, lại càng không biết mềm chân.

“Ta kêu ngươi rút ngay.” Kèm theo một cước đá vào bụng của Bạch Tuyết Vi, trên váy trắng của Bạch Tuyết Vi lưu lại một dấu chân màu đen, thân mình của Bạch Tuyết Vi cũng lún xuống lầu.

“Tỷ.” Bạch Thiên Hoa sợ hãi kêu.

Thanh âm sợ hãi làm cho Bạch Tuyết Vi đang lún xuống lầu xóa tan nghi ngờ vốn có, nghĩ rằng hẳn có chút khác thường là do Bạch Thủy Lung uy hiếp. Đáng tiếc nàng không có nhìn thấy Bạch Thiên Hoa kêu to sợ hãi, nhưng ánh mắt khẩn trương nhìn Bạch Thủy Lung.

Thủy Lung xoay bước vài cái đi tới trước mặt của Bạch Tuyết Vi.

“Đại tỷ, đừng tiếp tục làm sai nữa.” Bạch Tuyết Vi cắn răng rung rung, nhả nãi đến mức hai vai run rẩy.

Ánh mắt sắc bén của Thủy Lung nhìn thấy châm nhỏ trong tay áo của nàng sắp bắn ra, nhanh chân giẫm lên cánh tay của nàng.

“A!!!!”

Một cước này không những không làm bị thương tới cánh tay của nàng, mà còn làm cho cây châm nhỏ đang chuẩn bị bay ra đánh lên đâm vào cổ tay của nàng.

Trong mắt Bạch Tuyết Vi lóe lên sát ý, dùng âm thanh chỉ có thể làm cho Thủy Lung nghe được nói: “Tiện nhân, ngươi muốn chết!”

Thủy Lung nhẹ nhàng cười, ngược lại nhìn ra ngoài cửa, nói một câu làm cho sát khí trên người Bạch Tuyết Vi tan rã: “Vũ vương tới thật đúng lúc!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đụng độ một lần nữa

Trước cửa lớn của Thái Bạch lâu, một nam nhân quần áo màu trắng khuôn mặt tuấn tú đứng ở đó. Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa cũng vì hắn cũng trở nên mềm mại nhiều hơn.

Người này không phải là Vũ vương nổi danh khắp Tây Lăng quốc, Trương Tôn Lưu Hiến đó sao.

Đáy mắt Trương Tôn Lưu Hiến thoáng kinh ngạc, Tống Thế Nguyệt đứng sau lưng hắn vẻ mặt chán ghét lớn tiếng châm chọc: “Bạch Thủy Lung, sao ngươi có thể độc ác đến như vậy!”

“Từ trước tới nay, ta vẫn luôn độc ác như vậy, chưa hề thay đổi.” Thủy Lung hững hờ nhướn mày.

Bạch Thủy Lung độc ác, chuyện này không phải toàn bộ Tây Lăng quốc đều biết đến sao?

Tống Thế Nguyệt bị chặn họng nói không nên lời.

Thủy Lung bình tĩnh thu chân. Chuyện hôm nay không cần thiết phải... kéo dài xuống nữa.

Nàng muốn đi, Bạch Tuyết Vi đương nhiên không cho nàng được như ý, tao nhã đứng mực đứng dậy, thân mình lão đảo nhưng không có một chút thảm hại, thậm chí còn đề lộ ra dáng vẻ yếu đuối mềm mại của mỹ nữ làm cho người ta thương tiếc không thôi, khuyên bảo Thủy Lung: “Đại tỷ, tỷ muốn đánh cũng đã đánh, tỷ muốn mắng cũng đã mắng, nếu đã hết giận cầu xin tỷ trả tiểu đệ lại cho muội, đừng giày vò đệ ấy nữa.”

Con mắt nào của ả thấy nàng giày vò Bạch Thiên Hoa? O.o

Cái gọi là ‘trợn mắt nói dối’ chính là tình huống hiện tại của Bạch Tuyết Vi. Hết lần này tới lần khác kỹ xảo diễn xuất của Bạch Tuyết Vi càng ngày càng cao lên nha. Rõ ràng muốn làm cho người ta đồng tình ả ở vị trí yếu thế, nhưng lại không lộ vẻ hèn nhất, ngược lại còn có một vẻ quật cường, cứng rắn không chịu khuất phục. Vừa nhu lại vừa cương sự kết hợp thật là tuyệt vời.

Thủy Lung cười khê: “Hắn muốn đi theo ai thì để hắn tự mình quyết định.”

Bạch Tuyết Vi nở nụ cười vui mừng, đối với Bạch Thiên Hoa vẫy tay, giọng điệu dịu dàng: “Tiểu đệ, lại đây.”

Bạch Thiên Hoa nín chặt môi, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Ta ghét ngươi!” Liền nhanh chóng chạy tới phía Thủy Lung.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, nếu không thì hắn cũng sẽ không nhận ra ngụ ý trong câu chuyện xưa của Thủy Lung kể, sau đó phá hỏng kế hoạch chén

thuốc bỏ có độc kia.

Nếu như là trước đây, hắn nhìn thấy tình cảnh này nhất định sẽ cho rằng Thủy Lung ức hiếp Bạch Tuyết Vi. Nhưng bây giờ, hắn nghe từng câu từng lời của Bạch Tuyết Vi, cũng nhận ra được trong lời nói của nàng ngầm ám chỉ với mọi người bên ngoài, Thủy Lung độc ác, tàn nhẫn như thế nào. Đẩy Thủy Lung vào vị trí người đàn bà xấu xa. Lúc nào cũng ám chỉ ả bị Thủy Lung hành hạ.

Những chuyện này cũng làm cho hắn hiểu, nhị tỷ ôn nhu thiện lương của ngày trước chỉ là giả vờ cho người ngoài thấy.

Bạch Tuyết Vi kinh ngạc nhìn sự việc biến đổi ngoài ý muốn của ả, không dám tin Bạch Thiên Hoa, tên vô dụng lúc nào cũng phụ thuộc vào mình, sẽ nói ra mấy lời như vậy, thậm chí còn chạy về bên cạnh Bạch Thủy Lung.

“Tiểu đệ, đệ làm sao vậy? Đệ đừng sợ! Nhị tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, mau tới đây.” Bạch Tuyết Vi sốt ruột đến độ muốn khóc, cũng không quên bồi nhọ Thủy Lung: “Đại tỷ, tỷ muốn giết vò cứ giết vò muội đi, đừng uy hiếp tiểu đệ. Tiểu đệ là đệ đệ duy nhất của chúng ta!”

Ả càng làm như vậy, trong lòng Bạch Thiên Hoa càng cảm thấy khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, người tỷ tỷ mà hắn luôn kính trọng hóa ra chỉ là vẻ giả tạo ở bên ngoài, cái gì thiện lương dịu dàng? Tất cả đều là giả dối! Đến bây giờ vẫn lợi dụng hắn để đối phó đại tỷ.

“Tỷ, chúng ta đi thôi.” Bạch Thiên Hoa ừ ừ nói với Thủy Lung. Người cũng dựa sát vào bên người Thủy Lung đi qua. Từ nơi một người tỷ tỷ giả tạo nhận lấy mọi tổn thương, cho nên hắn mơ mộng sẽ có được sự an ủi từ một người tỷ tỷ khác.

Thủy Lung một cước đem hắn đá văng, ghét bỏ nói: “Đồ hèn nhát.”

Hướng Dương vội vàng chạy lại, đối với Bạch Thiên Hoa nói: “Tam công tử, ta đỡ ngài.”

“Cút! Tự ta đi!” Bạch Thiên Hoa cắn răng, cố nhịn đau từ đùi lan ra, hắn không muốn tiếp tục bị Thủy Lung coi thường.

“Tiểu đệ, tiểu đệ...” Bạch Tuyết Vi đuổi theo.

Bạch Thiên Hoa kêu to: “Ta không phải tiểu đệ của ngươi!”

Bạch Tuyết Vi đau lòng nhờ Trương Tôn Lưu Hiến giúp đỡ: “Vũ vương, ta chỉ có một đệ đệ...”

Trương Tôn Lưu Hiến vẫn thờ ơ đứng bên ngoài quan sát nãy giờ đối với nàng gật đầu nói: “Thủy Lung sẽ không làm hắn bị thương.” Ngay sau đó hắn quay đầu nhìn Thủy Lung đã đi tới cửa, đứng cách hắn không tới ba bước dài, tao nhã mỉm cười âm áp hơn cả ánh mặt trời, làm cho người có trái tim đóng băng cũng bị hòa tan: “Thủy Lung nói có đúng không?”

Đúng không? Thủy Lung nhìn không được híp lại mắt, đáy mắt lạnh lẽo bị lông mi dày đặc che khuất.

Trong trí nhớ, chỉ cần Trương Tôn Lưu Hiến mở miệng, Bạch Thủy Lung sẽ không nói không sao? Người nắm chắc nhược điểm này, cho nên mới có thể cười tự tin như vậy, lời nói ra cũng nhẹ nhàng giống như mây trôi nước chảy sao?

“Tỷ.” Bạch Thiên Hoa lo lắng nhìn Thủy Lung, thân thủ kéo tay nàng, nỗ lực cho nàng an ủi.

Hắn cũng biết Thủy Lung yêu thích Trương Tôn Lưu Hiến rất nhiều.

Thủy Lung liếc hắn khinh bỉ, hất cái tay đang an ủi nàng, ngẩng đầu đối với Trương Tôn Lưu Hiến mỉm cười, nói: “Phải.”

Nàng vốn không có ý nghĩ gây ra thương tổn đối với Bạch Thiên Hoa.

Khi nàng trả lời xong, trong mắt Trương Tôn Lưu Hiến lóe qua tia sáng. Đó là ánh sáng rực rỡ của sự kiêu căng và tự tin, xác định là hắn ở tít trên cao nhìn xuống Bạch Thủy Lung.

Thủy Lung nói: “Có một việc ta đang muốn nói với Vũ vương.”

“Chuyện gì?” Trương Tôn Lưu Hiến hỏi. Nụ cười của hắn dịu dàng âm áp lại cất giấu xa cách cao tít trời xanh, giống như nói chuyện với Bạch Thủy Lung, là sự ban ơn mà hắn dành cho nàng.

Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Ta từng đưa cho ngài một khối Ngọc Trụ * làm vật đính ước, mời vương gia đem nó trả lại cho ta.”

Sắc mặt của Trương Tôn Lưu Hiến khẽ biến, ánh mắt âm áp mềm mại nhìn Thủy Lung trở nên sắc bén. Nàng phát hiện ra cái gì sao?

Thủy Lung bình tĩnh nhìn hắn, mỉm cười: “Ngươi không phải là vị hôn phu của ta, vật đính ước trả lại cho ta cũng là chuyện bình thường thôi.”

Trương Tôn Lưu Hiến thu lại sự sắc bén trong mắt: “Ta đã làm mất.”

Nếu là Bạch Thủy Lung trước kia nghe hắn nói những lời này nhất định sẽ đau lòng khó chịu, cũng sẽ không nổi giận với hắn.

“Vậy sao?” Thủy Lung híp mắt.

“Ừ.” Trương Tôn Lưu Hiến về mặt không thay đổi đáp.

Thủy Lung mỉm cười một tiếng: “Vậy ngươi hãy cẩn thận tìm lại, nếu tìm được thì đem trả cho ta.”

Trương Tôn Lưu Hiến trầm mặc một lúc, nói: “Tuần Hiến nói ngươi thay đổi, lúc đầu ta không tin.”

Thì ra Thủy Lung chưa bao giờ đối với hắn truy tìm căn nguyên, ánh mắt nhìn hắn cũng không có trong suốt sắc nhọn như vậy, không còn si mê lưu luyến như ngày xưa.

Thủy Lung như cười như không đi ra ngoài, lúc nghiêng người đi qua Trương Tôn Lưu Hiến, trong mắt hàn quang chợt lóe, thúc cùi chỏ vào bụng hắn, cái đánh này vừa mạnh lại vừa độc ác.

E rằng, Trương Tôn Lưu Hiến chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Bạch Thủy Lung ra tay đánh hắn. Hắn không có đề phòng nên bị đánh trúng, lui về sau ba bước, cổ họng không rên một tiếng nhưng đầu đầy mồ hôi lạnh.

Thủy Lung liếc hắn một cái, nhẹ giọng cười: “Ngươi nợ Bạch Thủy Lung cái gì, ta sẽ đòi lại hết.”

Bất kể là Ngọc Trụ hay mạng sống. Cái liếc kia vừa độc ác vừa tàn bạo lại rét buốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiên chi kiều nữ

“Ngươi nợ Bạch Thủy Lung cái gì, ta sẽ đòi lại hết.”

...

Trương Tôn Lưu Hiến ngẩn ra, lại bị ánh mắt của nàng làm đau nhói.

Bắt đầu từ lúc mới gặp Bạch Thủy Lung, hắn đã có thói quen với việc nàng chai mặt đeo bám hắn, ánh mắt lưu luyến si mê bám gót hắn, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới nàng sẽ dùng ánh mắt này nhìn hắn. Giờ phút này, hắn mới phát hiện Bạch Thủy Lung đã thật sự thay đổi.

“Ngươi nói như vậy là có ý gì?” Trương Tôn Lưu Hiến khẽ nhíu mày.

Cái gì gọi là thiếu nợ Bạch Thủy Lung? Nàng không phải là Bạch Thủy Lung sao?

Thủy Lung ý vị sâu xa liếc hắn một cái, cũng không nói lời nào quay người đi thẳng ra ngoài Thái Bạch lâu.

Bạch Thiên Hoa vội vàng theo sau.

“Tiểu đệ.” Bạch Tuyết Vi cố chấp không chịu buông tha kêu to.

Bạch Thiên Hoa dừng chân, quay đầu lại nhìn về mặt kinh hi của Bạch Tuyết Vi. Do dự một chút, lại nhớ tới chén thuốc đồ sạch của ngày hôm đó, cảm xúc trên mặt dần dần trở nên kiên định hơn, đối với những việc làm hung ác của Bạch Tuyết Vi, không nhìn tới về mặt đau lòng khiếp sợ của Bạch Tuyết Vi, quay sang nhìn Trương Tôn Lưu Hiến, ngửa đầu hừ lạnh: “Thông đồng với nhau làm chuyện xấu!”

Hàng mi dày của Trương Tôn Lưu Hiến rõ ràng run lên.

Tổng Thế Nguyệt mắng: “Cho dù ngươi là con của đại tướng quân, mắng nhiếc vương gia cũng là tội lớn.”

Bạch Thiên Hoa nhếch miệng cười, cười đến vô lại lại cuồng ngạo: “Lỗi tai nào của ngươi nghe ta mắng vương gia?”

Tổng Thế Nguyệt ghen hờn: “Rõ ràng ngươi...” Bỗng nhiên cảm thấy không ổn, mặt biến sắc không nói nữa.

Bạch Thiên Hoa bĩu môi: “Ngu ngốc.”

Không nhìn sắc mặt khó coi như đít nồi của Tổng Thế Minh, Bạch Thiên Hoa ngửa đầu nhìn quanh bốn phía, nhìn bao quát một lượt các vị khách có mặt trong Thái Bạch lâu, sau đó lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ của ta là trưởng nữ của đại tướng quân phủ Tây Lăng quốc, hoàng thượng đích thân phong thưởng danh hiệu tam phẩm Hoa Dương quận chúa, trở thành thiếu niên thiên tài võ học đầu tiên, tám tuổi đã tiêu diệt loạn đảng tặc khấu không dưới một ngàn người, kỹ năng đánh đàn hạng nhất. Có thể cười ngạo có thể bắn cung, cách một trăm mét cũng có thể chọc thủng cây dương không hề nói đùa...”

Thanh âm của thiếu niên vang dội kích động, nét mặt trang trọng nghiêm túc, ánh mắt đen nhánh áp bách người, trong tròng mắt như có một đoàn lửa cháy bùng bùng, hình dáng đó làm cho người chung quanh nhìn thấy xấu hổ ừ ừ, không dám đối mặt càng đừng nói phản bác lại lời của hắn.

Huống chi, Bạch Thiên Hoa nói đều là sự thật.

Bạch Thủy Lung xuất sắc không có ai dám nghi ngờ, ánh hào quang nhiều như thế nào thì cũng bị mọi người vùi lấp dưới sự tàn bạo của nàng.

Vào giờ phút này, những người trước kia chỉ cảm thấy ngưỡng mộ sự tích đó, bây giờ lại nghe Bạch Thiên Hoa kể lại ở trước mặt bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy nở mặt nở mày.

“Đây là tỷ tỷ của ta, trong thiên hạ chỉ có thiên – chi – kiều – nữ độc nhất vô nhị!”

Tất cả quang cảnh công lao to lớn đều bị Bạch Thiên Hoa tóm gọn trong một câu, ngay sau đó hắn nhìn thẳng Trương Tôn Lưu Hiến, bộ dáng thực sự giống như một con sói, hung ác nói từng chữ một: “Nam nhân có thể xứng đôi với tỷ tỷ của ta, chỉ có thể là thiên hạ vô song thiên chi kiều tử, còn người không xứng, nhất định có một ngày người sẽ hối hận!”

Trương Tôn Lưu Hiến kinh ngạc khi thấy Bạch Thiên Hoa ra sức bảo vệ Bạch Thủy Lung. Hắn là người kiêu ngạo cho nên cảm thấy khinh thường những lời Bạch Thiên Hoa nói. Dựa vào ưu thế cao lớn, hắn liếc xuống Bạch Thiên Hoa đang đứng trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng xa cách tít mù: “Ta sẽ không hối hận.”

“Hừ!” Trong đáy mắt Bạch Thiên Hoa thật sự ngưng tụ hàn quang lạnh thấu xương.

Hai người đấu mắt vô cùng căng thẳng. Đáng tiếc, Bạch Thiên Hoa tuổi còn nhỏ, trước kia lại bị Vệ thị dung túng, khí thế không đủ, cho nên chẳng phải là đối thủ của Trương Tôn Lưu Hiến. Không được bao lâu trên trán đã đổ mồ hôi, hai chân bị thương đã lung lay sắp đổ.

“Tiểu tử thôi! Còn không đi ra.” Giọng nói của Thủy Lung từ bên ngoài vọng vào.

Ánh mắt Bạch Thiên Hoa lập tức rời khỏi Trương Tôn Lưu Hiến. Nhìn thấy Thủy Lung đứng ở ngoài cửa Thái Bạch lâu, biểu cảm hung ác khi nãy liền biến thành âm thanh vui sướng của trẻ nhỏ: “Hắc hắc, tỷ, chờ đệ với!”

Trong mắt Thủy Lung hiện lên ý cười: “Đi thôi.”

Bạch Thiên Hoa thấy vẻ mặt dịu dàng hiếm có của Thủy Lung liền cảm thấy bản thân may mắn, thật sự lại được hưởng cảm giác thụ sủng nhược kinh (1). Liền quần quýt bỏ chạy ra ngoài.

Thủy Lung giờ tay.

Bạch Thiên Hoa co rụt cổ lại, còn nghĩ là Thủy Lung muốn đánh hắn. Nào ngờ ngoài dự đoán, không có cảm giác đau đớn xuất hiện. Ngược lại, trên đầu truyền đến động tác vuốt vuốt mềm nhẹ, nghi ngờ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi tròng mắt long lanh như hắc diệu thạch. Bên trong lộ ra sự vui vẻ cùng khen ngợi làm cho Bạch Thiên Hoa ngây ngô cười khúc khích.

“Thật ngốc!” Thủy Lung cười mắng, dưới tay cũng không còn sức lực dịu dàng làm cho tóc mai của hắn bị vò rối tung.

Phía trước, những lời Bạch Thiên Hoa nói với bọn họ nàng đều nghe được, đối phương lời nói hùng dũng, làm cho nàng cảm nhận được lòng bảo vệ và tôn kính chân thật của hắn.

Bạch Thiên Hoa khuôn mặt đỏ lên, cũng không có né tránh ‘ác thủ’ (2) của Thủy Lung. Hình như có một sự lo lắng chảy từ đỉnh đầu xuôi vào tim, vừa lo thoải mái lại chưa xốt. Bạch Thiên Hoa hít hít cái mũi, chợt ngửa đầu nghiêm túc đối với Thủy Lung nói: “Tỷ, những lời đệ vừa nói đều là những lời thật lòng đệ, tỷ là cô gái xuất sắc nhất của Tây Lăng quốc, tương lai nhất định sẽ càng xuất sắc hơn nữa, những người đó không hiểu là bởi vì bọn họ không có mắt!”

Người nào đó hoàn toàn quên mất, lúc trước hắn cũng nằm trong thành phần người không có mắt.

Thủy Lung chẳng ừ hử gì cả.

Thái Bạch lâu, mọi người nhìn bóng dáng bốn người rời đi. Trong lòng đều có một cỗ cảm xúc khác thường sinh sôi.

“Tỷ đệ của Bạch gia thật sự coi trời bằng vung.” Tổng Thế Nguyệt nói.

Bạch Tuyết Vi vừa vặn đi tới bên người Trương Tôn Lưu Hiến nghe thấy những lời này vẻ mặt hơi khó coi một chút. Lời này không phải nói ả, nhưng ả cũng mang họ Bạch.

“Thế Nguyệt.” Trương Tôn Lưu Hiến âm thanh tao nhã cảnh cáo.

Tổng Thế Nguyệt mới phát hiện mình nói sai, vội vàng đối với Bạch Tuyết Vi nói: “Bạch tiểu thư, ta không phải nói tiểu thư.”

“Tổng công tử, đại tỷ tỷ mặc dù có chút quá đáng, những bản tính không xấu, tiểu đệ chỉ là tạm thời bị lừa bịp, cũng không phải hắn cố ý xúc phạm Vũ vương, mong rằng Tổng công tử đừng có thành kiến quá lớn đối với bọn họ.” Bạch Tuyết Vi giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Tổng Thế Nguyệt bị cặp mắt long lanh nước của nàng ta làm cho tim đều nhũn ra, nói năng lộn xộn: “Bạch ...Bạch tiểu thư thật sự rất lương thiện!”

Bạch Tuyết Vi khiêm tốn cười khẽ, giống như con chim nhỏ nép vào bên người Trương Tôn Lưu Hiến.

Hai người đều mặc quần áo màu trắng, Nam ôn nhu như ngọc, nữ nhỏ nhắn động lòng người, thật sự là xứng đôi vừa lứa làm người ta cũng ao ước được như vậy.

Tổng Thế Nguyệt nhìn xem trong lòng lại vô cùng hâm mộ, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Bạch Tuyết Vi.

Có thể lấy được mỹ nhân lại có lòng lương thiện, thật sự là một chuyện may mắn nhất của đời người.

(1) Được sủng ái mà lo sợ.

(2) Bàn tay độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhận được chiếu cố

“Ba trăm lượng... ta ra ba trăm lượng...”

“Lưu viên ngoại, có ba trăm lượng thôi à, thật là keo kiệt. Ta ra năm trăm lượng!”

“Sáu trăm lượng...”

Tiếng động lớn xôn xao, cao thấp kèm theo tức giận vang lên truyền vào lỗ tai. Giống như vô số ruồi bọ ong ong kêu to, làm cho người ta cảm thấy bức bối trong người.

“Một ngàn lượng.” Một âm thanh trầm thấp vang lên, không lớn nhưng lại có thể làm cho mọi người nghe rõ ràng rành mạch, ngay sau đó lại nói thêm hai chữ: “Hoàng kim.”

Hai chữ này vừa rơi xuống, không khí chung quanh liền trở nên yên tĩnh lạ thường, kèm theo tiếng hít thở loáng thoáng không biết của ai.

Thanh âm này... Nghe thật quen. Thủy Lung giật giật ngón tay, hơi hơi mở ra một cái khe hở, lò mò thấy được bóng người cao ngất, cách một tầng hồng sa (1), trong không khí mê hồn hương bông bành bay lượn.

“U ~ Vị đại gia này thật sự là hào phóng, còn có ai ra giá cao hơn không? Nếu không có, đêm đầu tiên của Đào Yên chúng ta sẽ thuộc về vị đại gia này.” Thanh âm kiều mỹ của Xuân Nương truyền vào tai Thủy Lung.

Thủy Lung nhẹ nhàng nhún mày.

Đào Yên? Cái này hình như là đang nói mình à?

Hai gã nam tử áo xanh đi vào tầng sa, đem Thủy Lung đặt lên một cỗ kiệu rồi nâng lên, chạy lên lầu. Xuân Nương đi theo bên cạnh, tay làm thành hình hoa lan, cười duyên nói: “Nhẹ một chút, cẩn thận một chút, đây chính là một ngàn lượng hoàng kim.”

Thủy Lung nằm trong kiệu nghe được giọng điệu chế nhạo của nàng, lười biếng mở ra hai mắt nhìn về phía Xuân Nương.

Xuân Nương nháy mắt với nàng mấy cái, che miệng cười duyên: “Xuân Đào, người đừng trách ma ma, ma ma là người mở cửa làm ăn, người bị người ta bán, ma ma thấy người cũng có chút nhan sắc cho nên mới đồng ý mua người, sau này người có bản lĩnh muốn tìm người tính sổ thì đi tìm người bán người mà tính sổ, người thấy ma ma nói có đúng hay không?”

Thủy Lung híp mắt. Nàng nhớ rõ.

Trước đó, nàng cùng Bạch Thiên Hoa cùng nhau đi Thái Bạch lâu, trên đường trở về phủ đại tướng quân, có mấy người áo đen xông tới chặn bọn họ lại. Lúc đó tình huống quá bất ngờ, mục tiêu của người áo đen lại là nàng, nàng quyết định nhanh chóng chạy tới ngõ hẻm phức tạp, cổ giả bộ giống như bị thuốc mê của đối phương làm cho choáng váng, sau đó thì bị mấy người áo đen đưa tới Xuân Ý lâu.

“Đem cỗ kiệu để xuống, các người có thể đi ra ngoài.” Trong chốc lát, cỗ kiệu được đưa tới một gian phòng lịch sự, tao nhã. Xuân Nương kêu hai gã

nam tử áo xanh rời đi, tự mình đỡ Thủy Lung lên giường.

Thủy Lung được nâng nâng từ kiệu lên giường, liếc mắt nhìn cái gương sáng ngời đối diện giường không xa.

Trong gương xuất hiện một tiểu mỹ nhân làm rung động lòng người. Da thịt của nàng trắng như tuyết, làm tôn lên ngũ quan xinh đẹp trông có vẻ yếu đuối hơn, mái tóc đen nhánh rối tung, xiêm y đỏ thắm, đen cùng đỏ quần quít, cùng khuôn mặt trắng như tuyết thật sự là quá mức tương phản. Làm cho thị giác của người khác triệt để bị đánh gục. Nhưng mà ánh mắt của nữ tử đó và dung mạo của nàng cực kì không hòa hợp, giống như mũi đao nhiễm huyết đặt ở gấm trắng thêu trăm hoa rực rỡ, thật không phù hợp.

Thủy Lung sờ sờ bên tai, quả nhiên cảm xúc có chút khác biệt. Đây không phải là mặt của nàng, chỉ một miếng mặt nạ da người mà thôi. Nhưng mà người có thể làm ra một cái mặt nạ da người sinh động như thật, theo nàng biết, chỉ có thể là Thiên Diện Quỷ Y nổi danh khắp chốn giang hồ, Nhân công tử.

“Đào Yên, con ngoan ngoãn ngồi chờ ở đây, vị khách đầu tiên của con sắp đến rồi, con phải nhớ phục vụ người ta cho tốt, không nên chọc đại gia tức giận, sau đó con muốn gì đại gia cũng có thể cho con.” Xuân Nương cười duyên như hoa.

Thủy Lung nhận nhặt liếc nàng ta một cái.

Xuân Nương che miệng cười đi ra.

Không tới một chung trà, cửa phòng bị Xuân Nương đóng kín lại bị mở ra một lần nữa, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân.

Thủy Lung nhìn ra cửa.

Người đến một thân cẩm bào màu đỏ, bên ngoài khoác sa mỏng, phẳng phiu như cánh ve, càng thêm phiêu dật, eo đeo đai ngọc, treo ba món trang sức. Ở giữa là hai con cá cát tường và ngọc bội màu tím gắn với tua rua màu đỏ, hai bên còn lại cài hai viên trang sức, khi hần bước đi, ngọc bội cùng đồ trang sức nhẹ nhàng va chạm lẫn nhau, phát ra âm thanh thanh thúy, dễ nghe.

Hắn từ bên ngoài đi tới, nhờ vào ánh nến mập mờ ảm áp trong phòng mà mặt mũi hắn cũng dần hiện ra.

Nếu như nói nam tử này có thân hình cao gầy, phóng khoáng lại tràn ngập sức hấp dẫn thì khuôn mặt của hắn đủ để đập tan mọi hi vọng làm cho mọi người phải giật lùi. Đó là một khuôn mặt thật sự rất khủng bố, những vết sẹo dày đặc xen kẽ nhau, màu sắc sặc sỡ không phải là màu sắc da thịt của người bình thường, chỉ có đôi mắt cùng môi là vẹn toàn. Đây là một đôi mắt cực kì có sức quyến rũ, độ cong hoàn mỹ, con ngươi đào hoa say lòng người, như thể chói lọi kiêu ngạo giống như một người luôn đứng ở trên đỉnh núi thật cao, nguy hiểm làm cho người khác không cách nào lại gần.

Nam tử vừa đi tới liền ngồi xuống ghế nhỏ trước giường, nhìn thẳng Thủy Lung, trầm mặc không nói.

Thủy Lung xòe tay ra trước mặt vị nam tử đó, nói: “Đồ.”

Ánh mắt nam tử chợt lóe, chợt lộ ra nụ cười, một nụ cười tràn đầy sự chế giễu: “Còn chưa có hầu hạ cho đại gia mà đã đòi đồ rồi. Tiểu nha đầu lá gan không nhỏ. Xuân Ý lâu dạy dỗ ra mặt hàng như vậy à?”

Thủy Lung vẻ mặt lạnh nhạt, nhún mảy, nằm xuống giường nhỏ, bày ra tư thế thực tùy ý, lại phát ra cảm giác mị hoặc có thể chết người, hợp với da mặt mỹ nhân lúc này của nàng, sóng mắt giống như đưa tình, nhẹ nhàng nói với nam tử: “Đại gia, ngài muốn hầu hạ như thế nào?”

Con ngươi của nam tử co rút nhanh, mắt hờn trong nháy mắt, sau đó bắt đầu thay đổi lạnh nhạt, đột nhiên câu kinh đứng lên, tức giận đối với Thủy Lung, mở miệng dạy dỗ: “Ai dạy cho ngươi mấy thứ này, làm bại hoại thuần phong mỹ tục!”

Thủy Lung bộ dạng rất vô tội, chớp mắt nhanh nhẹn đáp: “Túc Ương dạy.”

“Chó má!” Nam tử phun nước bọt mắng.

Thủy Lung nói: “Đại gia cũng biết Túc Ương là chó má?”

“...” Nam tử nghẹn họng, xoay người muốn bỏ đi: “Tiểu nha đầu không biết hầu hạ người, đại gia đây không cần.”

“Đại gia, ngài đã bước vô đây, chưa có trả tiền mà đi ra ngoài là không có hợp đạo lý nha.” Thủy Lung nói.

Nam tử bị chọc tức ngược lại nở nụ cười, quay đầu hung hăng trừng Thủy Lung: “Khi nào thì luyện được miệng mềm lanh lợi như vậy?”

Thủy Lung đậm nói: “Cũng là Túc Ương dạy.”

“Ta nhớ rõ không có dạy cho ngươi mấy thứ này.”

Nam tử này chính là Túc Ương mà Thủy Lung nói, cũng là Bạch Thủy Lung trước kia...

“Ngươi là sư phụ. Mọi chuyện mà đồ đệ biết không phải đều do sư phụ dạy, thì còn có thể là ai?” Thủy Lung bình tĩnh nhìn nam tử trước mắt.

Từ lúc nghe được thanh âm của nam tử này, Thủy Lung liền tìm những tin tức liên quan tới nam tử này trong trí nhớ. Nam tử này tên là Túc Ương, là vị sư phụ thần bí của Bạch Thủy Lung, Xuân Ý lâu là sân nghiệp của hắn.

Đôi mắt đào hoa của Túc Ương thoáng hiện lên một tia sắc bén, nhìn chăm chăm Bạch Thủy Lung giống như muốn nhìn xuyên thấu nàng, cẩn thận tỉ mỉ xem hồn phách của nàng, chậm rãi nói: “Ngươi kêu Du Ngôn truyền lời, ta đã biết.”

“Cho nên, đồ.” Thủy Lung xòe tay ra lần nữa, biểu cảm không chút sợ hãi.

Túc Ương ném một túi vải cho nàng, đậm nói: “Cái này rất thích hợp với nội công của ngươi, nhưng mà tuổi tác hiện tại của ngươi muốn khôi phục lại trình độ lúc ban đầu, ít nhất phải mười năm mới có thể khôi phục, ta nghĩ ngươi cũng không có kiên nhẫn chờ.”

Thủy Lung kinh hãi: “Điều kiện.” Nàng nhìn ra được, tính tình của Túc Ương giống như vị huấn luyện viên kiếp trước của nàng, mặt ngoài trầm ổn, tình cảm nhạt nhẽo, thực tế thì rất kiêu ngạo.

Chân mày của Túc Ương nhíu lên, hàm chứa ý nghĩ sâu xa nói: “Trên đời này, thứ có thể làm cho công lực gia tăng nhanh chóng không gì hơn thiên tài địa bảo, gia tài của vị sư không có hùng hậu, không cung ứng nổi cho ngươi tiêu xài, thật sự cũng không có món đồ đó, nhưng sư phụ biết một người có nó.”

“Ài?” Thủy Lung nghe hắn nói như vậy liền mở miệng hỏi, một bên mở túi vải ra xem, bên trong có một quyển sách, trên mặt sách không có tên.

“Con trai được tiên hoàng thương yêu nhất, Cửu hoàng tử, hoàng đệ của đương kim thánh thượng, Võ vương của đương triều, vị hôn phu của ngươi.” Túc Ương nói từng chữ, cẩn thận quan sát những biến hóa trên khuôn mặt của nàng, lại không có phát hiện được gì.

Thủy Lung vẽ mặt bình thản nói: “Món đồ đó tên gì?”

“Phượng Nhãn Quả, vật quý báu của tiên hoàng Tây Lăng, sau này ban thưởng cho Cửu hoàng tử, thế gian chỉ có một viên.”

Thủy Lung gật đầu, đem nội dung trong sách ghi nhớ hết, rồi quăng quyển sách lại trả cho Túc Ương, nói: “Mau đi điều tra hành tung của Võ vương, ta muốn đi tiếp cận hắn.”

Túc Ương nhíu mày, trong mắt có một luồng nghiên cứu cùng trêu tức: “Ngươi đã từng tiếp xúc với hắn.”

“Hử?”

“Người trước kia ngươi bán vào tiểu quan quán là Võ vương, người đem ngươi bán vào Xuân Ý lâu cũng là hắn.”

Túc Ương nghĩ rằng Thủy Lung sẽ biến sắc, ai ngờ nàng chỉ nhàn nhạt gật đầu nói: “Từng tiếp xúc qua thì tốt, sau này tìm được hành tung của hắn thì truyền tin cho ta.”

Ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Túc Ương càng dày đặc, nhưng mà rất nhanh liền lắng đọng xuống, hóa thành ưu thương cùng kiên trì lạnh như băng.

“Tiểu Long Nhi...”

Thủy Lung đang nghĩ kế hoạch làm sao để lấy được Phượng Nhãn Quả, bất chợt nghe thấy âm thanh dịu dàng quen thuộc, ngẩng đầu nhìn Túc Ương, chống lại ánh mắt của hắn.

Túc Ương rất kinh ngạc. Ánh mắt hắn bộc lộ sự kinh ngạc rất rõ ràng. Hắn nhìn cô gái đang đứng trước mặt, đối phương có một đôi mắt đen bóng kiên định giống như tảng đá lạnh lẽo, sâu bên trong lại có một đoàn lửa đỏ sáng quắc, tầng tầng lớp lớp băng bao quanh ngọc lửa, kín đáo mà không khó tìm, làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Ánh mắt này vừa xa lạ lại quen thuộc, kích thích trí nhớ của hắn. Hắn nhớ rõ, lúc Thủy Lung còn là một đứa trẻ cũng có ánh mắt như thế. Nhưng kể từ sau khi gặp Trương Tôn Lư Hiên, hết thảy đều bắt đầu thay đổi, Bạch Thủy Lung càng ngày càng nóng nảy kỳ lạ, cũng càng ngày càng làm cho hắn thất vọng.

Thủy Lung nhìn vào cặp mắt của Túc Ương.

Bây giờ ánh mắt của Túc Ương rất đẹp, con ngươi hẹp dài, chân mày tinh tế, đường cong phác họa con ngươi. Đây chính là con mắt hoa đào của huấn luyện viên J mà. Thủy Lung nghĩ, mắt hoa đào không phải là phong lưu đa tình sao? Biểu lộ chân tình rất giống Lục lão sư, ánh mắt phức tạp tựa như đáy vực sâu.

“Tiểu Long Nhi.” Túc Ương lấy lại bình tĩnh, đáy mắt nồng đậm cảm xúc cũng bị thu hồi không còn nữa, nhẹ giọng nói: “Đừng làm vị sư thất vọng.”

Đáy mắt của Thủy Lung thoáng hiện nghi ngờ. Trong giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của đối phương lộ ra một tia cầu khẩn, còn có nguy hiểm.

Túc Ương nói xong, xoay người như lúc tối, im hơi lặng tiếng rời đi.

“Chờ chút.” Thủy Lung giữ lại.

Túc Ương nhúm mày xoay người, ánh mắt mỉm cười, nói: “Đồ nhi không nở xa vì sư à?”

Thủy Lung không cùng hấn lăm lòi, lạnh nhạt đưa tay ra, hai tròng mắt hơi cong, êm ái ngọt ngào nói: “Đại gia, đã nhận được chăm sóc, một ngàn lượng hoàng kim.”

“...” Túc Ương ngậy người.

Ánh mắt Thủy Lung lạnh lẽo: “Muốn ghi sổ?”

Túc Ương dờ khóc dờ cười, cãi lại: “Người đừng quên lâu này là của ai?”

“Một ngàn lượng hoàng kim.”

“Người có hầu hạ ta sao?”

“Một ngàn lượng hoàng kim.”

“Tiểu Long Nhi, đây là người ăn cướp.”

Thủy Lung cuối cùng cũng đổi câu thoại, nhướn nhướn mày, lời nói đơn giản mà lại đương nhiên: “Ta chính là ăn cướp.”

“...”

(1) Hồng sa: vài mỏng màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tính kế Vũ vương

Đêm khuya, phố phong trần phồn hoa náo nhiệt dần tàn.

Sau khi Xuân Nương bước vào trong phòng, nhìn thấy Thủy Lung một thân một mình ngồi trước gương đang xử lý mặt nạ da người.

“Ôi ~ Đây là đại nhân bảo ta mang cho người.” Xuân Nương đem mười tờ ngân phiếu đặt trên bàn trang điểm, rũ mắt nhìn thẳng tấp vào Thủy Lung, bộ dạng mê hoặc, lăm bằm lăm bầu nói: “Lúc đại nhân rời đi còn cười rất vui vẻ, vừa nhìn liền biết tâm trạng rất tốt, rốt cuộc người đã làm cái gì?”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, số lần gặp mặt của Bạch Thủy Lung và Túc Ương ngày càng ít, mỗi lần gặp nhau đều ra về không vui. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng ám chỉ Bạch Thủy Lung có thái độ tốt với đại nhân. Sợ rằng hai người vừa gặp đã cãi nhau, Bạch Thủy Lung lại không lấy được thứ mình muốn, Túc Ương cũng sĩ diện không thêm đưa đồ cho nàng.

“Hầu hạ thật tốt, không phải người nói như vậy sao?” Thủy Lung gỡ mặt nạ da người xuống, lạnh nhạt nói. Sau đó, cầm một ngàn lượng hoàng kim ngân phiếu, mặt mày cười vui vẻ.

Xuân Nương nhìn bộ dạng này của nàng giống như một tiểu nô tài, nhưng lại cảm thấy có vài phần đáng yêu, nhin không được che miệng cười, thốt ra lời trêu ghẹo không thể thu hồi: “Người nhìn lại mình đi, không phải chỉ là một ngàn lượng hoàng kim thôi sao. Nếu người chịu nghe lời, dụ dỗ đại nhân vui vẻ, không chừng còn được đại nhân cho nhiều hơn một ngàn lượng hoàng kim.”

Lời vừa dứt, mặt Xuân Nương trắng bệch, suy nghĩ đến một ý nghĩa khác, nhờ Bạch Thủy Lung cho là nàng nói thật, đã thương lòng tự ái của nàng, mối quan hệ rạn nứt của hai người thật vất vả mới có thể cải thiện tốt lên một chút, lo lắng muốn giải thích.

“Đây là tiền ta lao động kiếm được.” Thủy Lung không biết xấu hổ nói.

Xuân Nương thấy nàng không có tức giận, thở phào nhẹ nhõm. Càng nhìn Thủy Lung càng không nhìn được vui vẻ, đại nhân cũng phát hiện Thủy Lung đã thay đổi, rất vui mừng, cho nên tâm trạng mới vui vẻ như vậy.

“Tiểu Ngư Nhi.” Thủy Lung nói.

Một thân ảnh từ trên xà nhà rơi xuống. Du Ngôn xuất hiện, vẻ mặt của Xuân Nương cũng không hề giật mình.

Thủy Lung biết rõ, chỉ cần nàng bước vào Xuân Ý lâu, Du Ngôn sẽ là tai mắt của nàng kiêm chức bảo vệ.

“Chủ nhân có gì dặn dò.”

Thủy Lung cầm chiếc nhẫn màu đen ném cho hắn.

“Đây là tín vật của bang chủ Hắc Thủy Bang, ngươi mang theo nó cùng một ngàn lượng hoàng kim này đi tới Hắc Giao sơn, tìm Lâu Tử Hạng của Hắc Thủy bang, cùng hắn dẫn dắt đám người của Hắc Thủy bang, năm ngày sau, đánh cướp đoàn người vận chuyển quân tư của Vũ vương.”

Du Ngôn không thay đổi lời nói: “Trách nhiệm của ta là bảo vệ an toàn cho chủ nhân.”

Thủy Lung nói: “Mấy ngày tới ta sẽ không đến Xuân Ý lâu.”

Phạm vi bảo vệ của Du Ngôn chủ yếu là Xuân Ý lâu và vùng lân cận.

Du Ngôn trầm mặc một lúc, sau đó im lặng nhận lấy tín vật và một ngàn lượng hoàng kim ngân phiếu.

Xuân Nương ngây người một lúc, vẻ mặt ngạc nhiên đối với Bạch Thủy Lung nói: “Hắc Thủy bang không phải đã bị ngươi tiêu diệt rồi sao?”

Thủy Lung nổi lên ý cười nhợt nhạt, rõ ràng ôn nhu như lông chim hồng rơi trên tuyết, lại làm cho Xuân Nương và Du Ngôn cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Vì sao Hắc Thủy bang không có bị Bạch Thủy Lung tiêu diệt? Bởi vì Thủy Lung muốn tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật.

Lễ vật đưa cho ai? Không cần nói cũng biết!

Lúc trước, Bạch Thủy Lung nghe theo Trương Tôn Lưu Hiến đi tiêu diệt Hắc Thủy bang, sau khi vừa giết chết Diệp Thiên Long bang chủ của Hắc Thủy bang, mưu sư Lâu Tử Hạng vì bảo toàn mạng sống đã ủng hộ Bạch Thủy Lung lên làm bang chủ, đồng thời thề độc chỉ cần Bạch Thủy Lung còn sống một ngày, hắn sẽ không phản bội.

Lúc ấy, Bạch Thủy Lung cũng không nghĩ bản thân chiếm được cái gì từ Hắc Thủy bang, nàng chỉ muốn đem bang phái này tặng cho Trương Tôn Lưu Hiến, để cho hắn có thêm lực lượng. Đặc biệt ra lệnh cho Lâu Tử Hạng đem Hắc Thủy bang che giấu thật tốt. Liên trở về tặng cho Trương Tôn Lưu Hiến một cái kinh hi.

Nào ngờ trên đường về gặp phải sát thủ, may mắn bản lãnh của nàng rất cao, nhưng cũng thập tử nhất sinh mới chạy về tướng quân phủ – thành Kỳ Dương được.

‘Bạch Thủy Lung, ngươi còn không hiểu à? Người muốn Ngọc lâu chúng ta đi giết người chính là Tây Lăng quốc Vũ vương Trương Tôn Lưu Hiến! Người mà ngươi một lòng một dạ nhớ thương.’

‘Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin lời ngươi nói sao?’

‘Trương Tôn Lưu Hiến vì muốn mạng của ngươi, không chỉ bỏ ra năm ngàn lượng hoàng kim làm tiền đặt cọc cho Ngọc lâu, còn chuẩn bị tin tức tình báo cho chúng ta, để cho chúng ta mai phục ở nơi này chờ ngươi. À! Còn nữa, Hắc Thủy Độc ngàn vàng cũng khó cầu, tất cả đều là vì Trương Tôn Lưu Hiến muốn lấy mạng của ngươi!’

‘A ha ha ha...’

‘Vốn định cho các ngươi chết đau đớn một chút, nhưng mà các ngươi dám nói xấu Lưu Hiến, ta cần phải cho các ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết!’

Trong trí nhớ, những chuyện Bạch Thủy Lung trải qua trước khi chết nàng đều nhớ rất rõ.

Sát thủ không địch lại Bạch Thủy Lung, vì muốn đá kích nàng mà nói ra chân tướng, nhưng Bạch Thủy Lung không tin, một chút cũng không tin. Bạch Thủy Lung không tin, không có nghĩa là Thủy Lung không tin.

Mấy ngày trước, Trương Tôn Lưu Hiến tiếp nhận hoàng mệnh, vận chuyển một nhóm quân tư đi Thiên Thành, đúng lúc lộ trình đi ngang qua Hắc Giao sơn.

Hắc Thủy bang đối với địa hình trên núi và vùng nước của Hắc Giao sơn rất quen thuộc. Những người làm ăn thường đi ngang qua đây đều rơi vào trong tay bọn họ, ném trái đủ mùi đau khổ. Trương Tôn Lưu Hiến dụ dỗ Bạch Thủy Lung đi tiêu diệt Hắc Thủy bang là vì để cho đợt vận chuyển lần này tuyệt đối không thể xảy ra sai sót nhầm lẫn, lại không tổn hại đến người của hắn. Tính toán thật kỹ lưỡng, triệt để lợi dụng Bạch Thủy Lung.

“Các ngươi đều nghĩ đến Hắc Thủy bang bị tiêu diệt, Trương Tôn Lưu Hiến lại hoàn toàn tin tưởng thủ đoạn của Bạch Thủy Lung, không một chút nghi ngờ. Một khi bọn họ đi qua nơi đó, chắc chắn sẽ bị đánh không kịp trở tay.” Thủy Lung lời nói và nụ cười nhẹ nhàng, thái độ thờ ơ, làm cho Xuân Nương cùng Du Ngôn phát lạnh.

Lúc này, Xuân Nương thật sự tin tưởng, Thủy Lung đã thực sự buông xuống Trương Tôn Lưu Hiến. Bằng không, nàng sẽ không nhẫn tâm tính kể lên người Trương Tôn Lưu Hiến.

“Giết hết không?” Du Ngôn đột nhiên hỏi.

Thủy Lung mỉm cười: “Lưu lại một mình Trương Tôn Lưu Hiến là được.”

Xuân Nương chau mày: “Không đành lòng à?”

Nàng biết ngay mà, Thủy Lung làm sao có thể dễ dàng bỏ xuống Trương Tôn Lưu Hiến như vậy chứ.

Thủy Lung gõ nhẹ ngón tay lên tay ghế vịn, nói: “Hắn nợ ‘ta’ còn không có trả hết, sao có thể dễ dàng chết như vậy?” Ngọc Trụ của nàng còn chưa có lấy về.

Nét mặt của Xuân Nương kinh ngạc.

Du Ngón lãnh đạm gật đầu, người lại đi núp vào chỗ tối.

“Đừng rồi!” Xuân Nương nói: “Trong lâu có hai người hành động rất đáng nghi, ta nghi ngờ bọn họ có liên quan đến người đem người bán vào trong này, người định làm gì?”

Thủy Lung nhẹ nhàng nhún mi: “Thả bọn họ đi.”

“Ồ!” Xuân Nương chu mỏ không vui, nàng muốn xem kịch vui mà.

Thủy Lung cũng không có giải thích nhiều cho nàng biết.

Người có hành động đáng nghi này nếu là người bán nàng thì không phải là người của Võ vương hay sao? Bấy giờ nàng có chuyện cần nhờ vả Võ vương, đương nhiên không thể ra tay đối với người của hắn rồi. Nhưng mà... Ngày tháng còn dài, không cần trả thù ngay bây giờ.

Đôi mi thanh tú của Thủy Lung giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch, dịu dàng tươi cười khiến cho người ta không khỏi bỏ quên khuôn mặt của nàng, cặp mắt ngập nước, con ngươi nhu hòa làm cho người khác phải mê mẩn.

Xuân Nương ở bên cạnh nhìn xem cũng hết sức ngạc nhiên. Dù là không phải lần đầu tiên thấy được, nhưng mỗi lần nhìn đến vẻ mặt này của Thủy Lung, nàng vẫn là có chút giật mình. Chẳng qua là, nàng cũng hiểu rõ, mỗi lần Thủy Lung lộ ra vẻ mặt này, liền đại biểu sẽ có người gặp xui xẻo.

Lúc này.

Hai đạo thân ảnh một nâu một xám từ Xuân Ý lâu đi ra ngoài, vượt nóc băng tương một mạch đến một tòa lầu.

Trên mái nhà lầu ngói xanh trùng trùng điệp điệp, một người nam tử ngồi ở đó, áo bào màu lam nhạt tán ra trên gói xanh, đầy đất phồn hoa.

“Chủ nhân.” Người áo nâu tên gọi Phong Giản cùng người áo xám tên gọi Tiểu Tuyền khom lưng với nam tử kia.

Nam tử hơi hột chộp mắt, không thêm nhúc nhích.

Phong Giản và Tiểu Tuyền liếc nhau, cả hai đều mang vẻ mặt thất bại, Phong Giản hít sâu một hơi, vẻ mặt hưng phấn đối với nam tử nói: “Chủ nhân, nữ tử kia đã bị bọn thuộc hạ bán vào Xuân Ý lâu, đêm đầu bị người ta mua với giá một ngàn lượng hoàng kim.”

Lông mi của nam tử kia khẽ run lên, thanh âm nhẹ nhàng bay bổng lộ ra lười nhác câu thả: “Ai cho phép các người đem nàng bán thân?”

“Ồi chào?” Phong Giản há hốc mồm: “Không phải chủ nhân căn dặn, bảo chúng ta bán nàng sao?”

Một cỗ khí thế khổng lồ lạnh thấu xương từ trên người nam tử bắn ra bốn phía, ngói xanh chung quanh chỗ đó đều bị nát vụn.

Phong Giản cùng Tiểu Tuyền kinh hãi, cảm thấy bản thân hình như hiểu sai ý của chủ nhân.

Nam tử lạnh lùng nhìn Phong Giản: “Ta kêu người bán nàng vào thanh lâu, chứ không có kêu các người đem nàng bán thân!!!”

Chủ nhân! Vì sao lúc đầu người không nói rõ ràng... T_T

Phong Giản quỳ xuống đất, vội vàng cứu vãn: “Chủ nhân tha tội, thuộc hạ lập tức đi sửa sai!”

Nam tử ngẫm đồng ý.

Phong Giản phi thân rời đi, sau nửa chung trà, Phong Giản vác cái mặt suy sụp trở về, quỳ xuống đất tạ tội đối với nam tử: “Chủ nhân, không thấy người đâu.”

“... Tìm.” Thanh âm của nam tử trầm ấm, đơn giản nói.

Dưới ánh trăng yếu ớt, nam tử dựa vào ánh trăng, nhìn lòng bàn tay mở ra, một vết máu vắt ngang trên làn da trắng như ngọc, miệng vết thương không nghiêm trọng nhưng đập vào mắt lại có chút khác thường.

Trắng hồng rõ ràng, giống như vật nhỏ kia.

Váy màu đỏ rực rỡ bức người váy lấy thân thể còn nhỏ nhắn của nàng, lời nói giễu cợt nhẹ nhàng lại làm cho người ta cảm tức, hành động gọn gàng dứt khoát giống như đao nhọn, khiến cho người ta chẳng thể đề phòng liền xâm nhập vào đáy lòng.

Nam tử nhớ rõ ràng ánh mắt của nữ tử đó...

Lông mi đen dày, cong cong giống như một tầng sa đen thần bí, che giấu nét tuyệt đẹp bên trong. Lúc hắc sa vén lên, hắc diệu thạch trong suốt, lạnh lẽo. Ở sâu bên trong tiềm tàng ngọn lửa màu đỏ, sắc bén nóng bỏng.

Trong nháy mắt, buồn bực, đau nhức đến tận đáy lòng. Cảm giác rung động, không thể nào thích ứng được.

“Kỳ lạ.” Nam tử ní non.

Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, ảnh hưởng đến sức phán đoán của hắn. Lần này bán nàng vào thanh lâu, cũng không nghĩ tới nàng bị bán thân. Lần trước, trước khi hôn mê, rõ ràng là hắn có thể ra tay giết nàng, nhưng mà không thể ra tay. Hết thấy đều bị cảm giác kỳ lạ này ảnh hưởng.

Nếu là người khác bán hắn, làm hắn bị thương. Hắn nhất định cho kẻ đó chết không chỗ chôn, vì sao lại đối xử với nàng không giống những người khác?

Phong Giản và Tiểu Tuyền nhìn bộ dạng ngây người của chủ nhân nhà mình, đều lạnh lẽo nuốt một ngụm nước miếng.

Chủ nhân, ngài đừng tùy tiện lộ ra vẻ mặt ngây thơ này, ngài có biết hay không, dáng vẻ này nếu để người ngoài nhìn thấy, sẽ gây tai họa cho rất nhiều trai gái —— Phong Giản âm thầm nói trong lòng, vì Thanh Phong lâu mấy ngày trước bị diệt môn, mặc niệm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tướng quân trở về phủ

Kiến trúc của tòa lâu này không thấp, ít bị lầu các chung quanh che khuất ánh sáng. Ánh trăng cùng bóng mờ vén vào chỗ ngói xanh, lầu nghiêm trang của nam tử. Phụ trợ cho dung mạo của nam tử trở nên sâu xa lại thần bí.

Về mặt ngây thơ im lặng suy nghĩ của nam tử, khiến cho hắn có vẻ trẻ tuổi non nớt rất nhiều. Giống như thần tiên xuống trần không hiểu chuyện đời.

Phong Giản và Tiểu Tuyền không dám lơ lửng, ngược lại càng thêm thận trọng.

Từng trận gió nhẹ thổi qua, nam tử khôi phục lại dáng vẻ lười biếng, đột nhiên không thấy tăm hơi bóng dáng.

“Điều tra thân phận của nàng.”

Những lời này truyền vào trong tai Phong Giản cùng Tiểu Tuyền.

Hai người nhìn thấy nam tử đã đi mất, mới dám buông lỏng thần kinh đang buộc chặt.

“Người có cảm thấy chủ nhân càng ngày càng buồn vui bất thường không?” Phong Giản hỏi Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền gật gật đầu, bắt đầu dĩ nói: “Người cũng biết tình huống của chủ nhân mà, từ sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, tính tình liền...”

Hắn không nói rõ, Phong Giản cũng biết, nhún vai một cái, vẻ mặt bị đánh bại: “Ta đang nghĩ có phải chủ nhân đang cố tình giày vò chúng ta, nếu đã bảo đem người bán vào thanh lâu, không phải là cố ý muốn đem người ta bán thân hay sao? Bằng không, có khác gì cùng người ta đi dạo thanh lâu một lần đâu chứ?”

Tiểu Tuyền nói: “Chẳng lẽ lần trước chúng ta trơ mắt nhìn chủ nhân bị bán vô Thanh Phong lâu, không có ra mặt ngăn cản, cho nên chủ nhân muốn trả thù chúng ta?”

Phong Giản suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không phải đâu, lần đó trước khi chủ nhân lên con đường đã căn dặn chúng ta không được nhúng tay vào chuyện của hắn, mặc dù chủ nhân buồn vui thất thường nhưng mà ở mặt này vẫn là nói một không hai.”

“Kỳ thật ta cũng rất kỳ quái, lần trước chủ nhân lại không giết Bạch Thủy Lung.” Tiểu Tuyền nói.

Phong Giản nhíu mày: “Ta rất tò mò, nếu chủ nhân biết Bạch Thủy Lung là vị hôn thê của hắn, sẽ làm gì đây?”

Tiểu Tuyên nói: “Bây giờ, tính tình của chủ nhân giống như một đứa trẻ, đối với một chuyện chỉ hứng thú trong một lúc, sau đó lại quên. Chủ nhân bảo chúng ta đi điều tra thân phận của Bạch Thủy Lung, nhưng không có kêu chúng ta đi nộp kết quả cho hắn xem. Ta cá với người, ngày mai, chủ nhân sẽ không hỏi chúng ta về thân phận của Bạch Thủy Lung. Về sau không có cơ hội, cũng sẽ không hỏi.”

“Chắc.” Phong Giản không đáp ứng.

Đêm đó, Bạch Thủy Lung trở về tới cửa đại tướng quân Bạch phủ, thủ vệ liền xông vào, thanh âm to truyền vào toàn bộ tướng quân phủ — Đại tiểu thư đã trở về!

Đại tướng quân phủ vang lên một trận tiếng bước chân, nhưng không có hỗn loạn. Từng cái đèn lồng được đốt sáng, chiếu sáng đêm tối như ban ngày.

Thủy Lung nhẹ nhàng thiêu mi, nhìn quần gia của tướng quân phủ Bạch Tường ở trước mặt đang đi tới, Bạch Tường gần năm mươi tuổi, mặc trường bào màu nâu, bước chân vững vàng ổn định nhìn sơ liền biết hắn có chút nền tảng võ công, bộ dạng ngày thường không có nghiêm túc, ngược lại hiền lành làm cho người ta nhìn thấy liền yên tâm không phòng bị.

“Đại tiểu thư, lão gia cho mời người vào Mộc Lam Viện.”

Đại tướng quân đã trở về?

Thủy Lung nhẹ nhàng gật đầu, đi theo sự dẫn dắt của hắn vào Mộc Lam Viện.

Bước đi của hai người không vội không nóng, Bạch Tường bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Nghe tam công tử nói, đại tiểu thư mất tích mấy ngày là vì người cùng tam công tử ở ngã tư đường gặp chuyện, vì bảo hộ cho tam công tử không bị thương, mới một mình dẫn dắt thích khách rời đi, mấy ngày không có tung tích.”

Thủy Lung: “Ừ.”

Lời này nghe xong, dễ nhận thấy Bạch Thiên Hoa che chở cho Thủy Lung.

Bạch Tường kinh ngạc khi thấy Thủy Lung bình tĩnh: “Đêm qua, lão gia trở về, sau khi biết được tam công tử trên người bị thương liền nổi giận, mọi người ở trong phủ đều chỉ ra và xác nhận đó là lỗi của tiểu thư, chỉ có tam công tử khẳng khái nói đều là lỗi của ngài ấy.”

Hắn ung dung thản nhiên đánh giá vẻ mặt của Thủy Lung, thấy nàng trước sau như một, vô cùng bình tĩnh, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Mộc Lam Viện ở ngay trước mắt, canh gác nghiêm ngặt.

Bạch Tường di chuyển đôi môi, không có tiếp tục thăm dò Thủy Lung, hướng bên trong viện thông báo: “Đại tiểu thư đến.”

“Đi vào.” Thanh âm to lớn của Bạch Khiếu, nghe không ra vui hay giận truyền tới.

“Mời đại tiểu thư.” Bạch Tường nói.

Thủy Lung đi vào đại sảnh lầu các của Mộc Lam Viện.

Bên trong, mọi người đều có mặt.

Ngồi ở vị trí chủ nhà là một nam nhân cao lớn uy vũ, mặc áo choàng màu lam tro rất giản dị, tóc ở chỗ buộc hơi bị rối, lộ ra cái trán dày rộng, một đôi lông mày như lưỡi đao. Đôi mắt dưới lông mi so với mặt hồ còn uy nghiêm đáng sợ hơn, khiến cho người ta cẩn thận kính hãi. Người này chính là Bạch Khiếu, Thủy Lung lại nghiêng đầu nhìn lướt qua đại phu nhân Vệ thị.

Phía sau hai người còn có vài người đứng đó. Bạch Tuyết Vi mặc quần áo trắng đứng bên trái của Vệ thị, bên phải là một tiểu cô nương khoảng chừng tám, chín tuổi, bộ dạng cũng xinh đẹp. Không giống như Bạch Tuyết Vi dịu dàng như nước, mày liễu mắt hạnh mà di truyền một đôi mắt quyền rũ sắc bén của Vệ thị, mặt tròn kiêu căng có vẻ làm cho người ta khó mà gần gũi, vênh vào hung hăng. Là con gái nhỏ nhất của Vệ thị, tướng quân phủ tứ tiểu thư Bạch Linh Nhị.

Mặt sau, còn có vài nữ tử hơi lớn tuổi, có hai nữ tử trong tay còn nắm tay nhỏ của em nhỏ. Theo thứ tự là tướng quân phủ con của vợ nhỏ sinh: Ngũ tiểu thư Bạch Tố Tiêu, năm nay sáu tuổi; lục tiểu thư Bạch Vân, năm nay bốn tuổi. Mẹ của lục tiểu thư Bạch Vân chính là tướng quân phủ Phó di nương, liếc mắt một cái liền làm cho người ta cảm giác nữ nhân này có khí chất mộc mạc giản dị, nhưng Thủy Lung phát hiện ánh mắt của ả nhìn nàng tràn ngập chán ghét và hung ác.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Ngọc Hương nha hoàn bên người của nàng cũng im lặng đứng ở đó.

Chỉ có không thấy hình bóng của Bạch Thiên Hoa.

“Trở về gặp lão gia cũng không biết chào hỏi, là ngây dại hay là dần dạn?” Vệ thị lạnh lùng quát lớn đánh vỡ bầu không khí im lặng.

Thủy Lung nhìn Vệ thị nghĩ rằng tình trạng vết thương của bà ta đã tốt rồi, lại cố ý dùng vài trắng ‘băng bó’ cái trán, khổ nhục kế vừa nhìn đã biết. Chân mày giãn ra, đối với Bạch Khiếu hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Cha.”

“Quý xuống!” Âm thanh của Bạch Khiếu như sét đánh, mọi người trong phòng sợ tới mức mặt mày tái mét.

Chỉ có duy nhất Bạch Thủy Lung là ngoại lệ, không sợ hãi nhẹ nhàng nhướn mày nói: “Dựa vào cái gì ta phải quý?”

Giọng nói nhẹ hơn gió, không nghi ngờ gì nữa Thủy Lung bắt đầu chuyên quyền, chống lại sự phẫn nộ và khiển trách của Bạch Khiếu.

Mọi người trong phòng đều khiếp sợ nhìn Thủy Lung.

Chân mày của Bạch Khiếu nhíu lại, trong mắt hiện lên sát khí: “Mấy ngày ta không ở trong phủ, có cần ta tỉ mỉ kể lại mọi chuyện mà ngươi làm không?”

Thủy Lung không sợ hấn giận, chỉ sợ hấn không nổi giận.

Lúc trước, Bạch Thủy Lung ra tay muốn giết Bạch Tuyết Vi, hấn cũng không có làm gì nàng. Miệng hấn nói không nói rõ mấy chuyện nàng đã làm, trên thực tế hấn chỉ quan tâm Bạch Thiên Hoa. Một khi có chuyện liên quan đến Bạch Thiên Hoa, hấn mới nổi giận. Cái này đủ để chứng minh Bạch Thiên Hoa là nghịch lân của hấn, là mạng rể của hấn.

Thủy Lung vân đạm phong khinh mỉm cười: “Không nói ra làm sao ta biết.”

Trong mắt Bạch Khiếu hiện lên vẻ kinh ngạc, sắc mặt càng giận dữ, nhưng cẩn thận nhìn lại sẽ phát hiện sát khí đã giảm đi không ít, trầm mặc một giây, đảo mắt nhìn qua đám người của đại phu nhân Vệ thị, trầm giọng nói: “Các người nói đi.”

Vệ thị hiểu ý, ý vào có Bạch tướng quân làm chỗ dựa. Trong lòng bà ta luôn mong có ngày hôm nay, thực sự được đem Bạch Thủy Lung chèn ép đi xuống. Đánh mắt nhìn sang Phó di nương, ý bảo ả ta đi lên kể khô.

Cái gọi là thương đánh chim đầu đàn (1), Vệ thị đương nhiên sẽ không làm người đi khơi mào cuộc chiến.

Phó di nương cho dù có ám ức trong lòng cũng không dám đối địch với Vệ thị, đã sớm làm công tác chuẩn bị chờ ám hiệu của Vệ thị mà lên sàn diễn. Nước mắt là chỗ rơi, dịu dàng hành lễ với Bạch Khiếu, đáng điệu cắn răng, đau buồn thâm trầm làm xúc động lòng người, nói: “Lão gia, trước đó vài ngày, đứa cháu trai đáng thương của thiếp theo tam công tử đi vào trong viện của đại tiểu thư, không biết là đã xảy ra chuyện gì mà đại tiểu thư đã cắt bỏ ‘mạng rể’ của hấn. Ca ca của thiếp chỉ có một mình hấn là con nối dòng, việc làm này của đại tiểu thư chẳng khác gì chặt đứt hương khói của Phó gia.” Nói xong, nước mắt chảy xuôi trên mặt, dùng khăn chà lau như thế nào cũng không hết: “Ngày hôm đó sau khi biết tin, lão thái thái chịu đả kích quá lớn hôn mê bất tỉnh, đến nay vẫn còn nằm trên giường không dậy nổi. Ca ca thiếp nói với thiếp, đây đều là lỗi của cháu trai, kêu thiếp đừng có trách đại tiểu thư. Chẳng qua là... là... cái này...”

Nói đến đây liền ngừng lại, Phó di nương âm thầm nheo con mắt một cái. Trong phòng liền vang lên một tiếng khóc thê lương giòn giã, người nghe đều cảm thấy đau lòng thương hại, nhưng cũng có vài phần buồn bực.

(1) Người dẫn đầu ra mặt, dễ dàng chịu đánh

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trạch môn đại hí. (Vở kịch của nhà giàu có)

“Thật sự đều là do hấn sai.”

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Thủy Lung.

Phó di nương nước mắt doanh trùng, hai tròng mắt kinh hoàng trừng Thủy Lung, giống như không dám tin nàng có thể nói ra những lời này, nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Vệ thị, lại thấy bộ dạng tỉnh rụi của Bạch Khiếu, khẽ nghẹn ngào chất vấn: “Đại tiểu thư, tính tình Tứ Nhi có chút không tốt, từ xưa tới nay luôn kính đối với Bạch gia. Không biết Tứ Nhi của ta đã làm cái gì, khiến cho tiểu thư ra tay độc ác như vậy?”

Thủy Lung nói: “Căn cứ vào việc hấn có dự tính trước muốn giết ta.”

Một cái nho nhỏ thương phủ hệ chánh, giết người đã là phạm pháp, huống chi, hấn muốn giết lại là trường nữ của nhất phẩm đại tướng quân.

Phó di nương khiếp sợ bước chân lão đảo, nói: “Không phải, Tứ Nhi luôn kính nể đại tiểu thư, thường nói đại tiểu thư tuy là phận nữ nhi nhưng lại có được một thân võ công cao cường, còn có thể làm những chuyện nam tử không thể làm. Thật sự là một nữ trung hào kiệt, mỗi ngày đều muốn được tiểu thư xem trọng, có thể làm bằng hữu của đại tiểu thư, sao lại có thể ra tay với tiểu thư chứ!”

Kể cứ như thật. Nếu người nào không biết Phó Khiếu Tứ, chỉ sợ sẽ tin tưởng vào lời thoại cùng diễn xuất của Phó di nương.

“Việc này có chút khác thường, chỉ bằng chúng ta nghe thêm ý kiến của một số người nữa.” Đại phu nhân Vệ thị đáng vẻ công chính liêm minh nói.

Phó di nương nghiêm mặt, khề gật đầu.

Đáy mắt của Thủy Lung hiện lên chút cười yếu ớt.

Đây là vở kịch của gia đình giàu có hay diễn, mỗi một người ở bên trong đều là một diễn viên xuất sắc.

Vệ thị ngoắc ngoắc đám người Ngọc Hương đứng im lặng này giờ, nói: “Các người đều là người của Lộng Triều Viện, ngày hôm đó các người đã nhìn thấy cái gì, bây giờ hãy kể lại cho tất cả mọi người nghe, ngày hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy người này, ngoài Ngọc Hương là tỳ nữ hầu hạ bên người Thủy Lung còn có vú nuôi Tinh ma ma và ba gã người làm.

Tinh ma ma là một phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi, thân mình mập mạp, gương mặt mập tròn phúc hậu. Lúc này bước lên vì quá khấn trương cho nên khuôn mặt nghiêm túc không dám nhìn ai, thanh âm run dữ dội: “Đại phu nhân, hôm đó lão nô đứng xa, cho nên không rõ lắm.”

Vệ thị không trách mắng nàng nói nhảm, quay sang Ngọc Hương nói: “Hình như ta nhớ người tên là Ngọc Hương, phải không? Từ nhỏ đã theo hầu hạ bên người Thủy Lung, hôm đó người đứng gần nhất, chắc chắn là nhìn rõ mọi chuyện, người hãy kể lại mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm đó đi.”

“Vâng, đại phu nhân.” Ngọc Hương hít một hơi nặng nề, cố gắng đè nén cảm giác khấn trương và hưng phấn.

Nàng ta nghĩ. Sau tối hôm nay, á quái nhân kia sẽ chịu báo ứng, ngày mai nàng ta có thể trở thành người đưa tin cho đại phu nhân, cả đời về vang sung sướng.

Mới vừa vui vẻ không dứt, lại nhìn thấy Thủy Lung đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt bình tĩnh làm cho Ngọc Hương có ảo giác giống như bị xé rách, toàn thân hưng phấn, sốt sắng liền mau chóng biến thành rét lạnh. Khuôn mặt hồng hào đột nhiên biến thành tái nhợt.

“Thủy Lung!” Vệ thị lạnh lùng khiển trách nói: “Không cần làm khó dễ một cái tỳ nữ, chẳng lẽ người chột dạ sao?”

Thủy Lung vòng hai tay trước ngực mỉm cười nói: “Nói đi.” Lời này là nói với Ngọc Hương.

Ngọc Hương không hiểu sao lại cảm thấy không yên lòng, nhưng vẫn run rẩy nói: “Thưa đại phu nhân, lời nói của đại tiểu thư toàn bộ đều là giả.”

“À. Vậy người nói một chút sự thật của mọi chuyện là thế nào đi.” Vệ thị nói.

Đập vỡ sự run rẩy, sợ sệt lúc ban đầu. Câu nói tiếp theo của Ngọc Hương bắt đầu trôi chảy: “Ngày đó, tam công tử dẫn Phó công tử cùng mấy vị công tử khác đến Lộng Triều Viện tìm đại tiểu thư, thấy đại tiểu thư vừa từ bên ngoài trở về, tam công tử giận dữ trách mắng đại tiểu thư không nên làm bị thương mẹ, đại tiểu thư nghe xong liền ra tay đánh tam công tử.”

Vệ thị khép mắt than nhẹ: “Hoa Nhi, thằng bé này...” Về mặt mềm mỏng không được bao lâu, liền sắc giọng nhìn chăm chăm Thủy Lung: “Nói tiếp đi.”

Ngọc Hương giống như sợ hãi khề nắc nói: “Tam công tử bị đánh bị thương nghiêm trọng, Phó công tử nhịn không được lên tiếng khuyên bảo, đại tiểu thư lại nói... lại nói... Người đã vì hắn cầu xin tha thứ, như vậy người liền thay vào chỗ của hắn đi, sau đó... liền...”

Ba!

Vệ thị kinh sợ đập bàn, bàn tay run rẩy chỉ thẳng vào Thủy Lung: “Nghịch chướng, người còn có cái gì để nói!”

Thủy Lung nhìn ngón tay kia, trong đáy mắt xẹt qua hung quang, khiến cho Vệ thị giật mình thu lại ngón tay, sắc mặt kinh sợ không ngừng.

Thủy Lung nhìn về Ngọc Hương nói: “Lời nói ra khỏi miệng, sẽ không có cơ hội thu lại.”

Ngọc Hương hoảng sợ không ngớt: “Đại tiểu thư, nhiều năm qua, người vẫn luôn muốn đánh nô tỳ đúng không? Nô tỳ có thể chịu đựng được. Nhưng mà bảo nô tỳ che giấu tội ác cho người, luôn miệng nói dối bịa đặt thì nô tỳ không làm được!”

Vệ thị xoay qua nói với Bạch Khiếu: “Lão gia, mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, ngài xem nên xử lý như thế nào?”

Hai hàng lông mày của Bạch Khiếu gò lên như núi cao, cũng không vội vàng định tội, nói: “Người có gì chứng minh bản thân người trong sạch không?”

“Lão gia!” Sắc mặt Vệ thị khó coi.

Cho tới bây giờ, Bạch Khiếu vẫn hết lòng yêu thương che chở cho Bạch Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa. Cũng chính vì vậy mà lòng thù hận trong lòng Vệ thị càng ngày càng lớn. Vệ thị biết không lay chuyển được ý nghĩ của Bạch Khiếu, cười lạnh xem thường dán mắt vào Thủy Lung.

Trận diễn này, không có chỗ sơ hở để cho Bạch Thủy Lung xoay người.

Đổi mặt với ánh mắt từ bốn phía, Thủy Lung cười khê: “Ta cần gì phải có chứng cứ?”

Không đợi mọi người hoàn hồn, Thủy Lung xoay bước tới trước mặt Phó di nương, ánh mắt nhu hòa bên trong lại rét lạnh, tàn ác làm cho ả run sợ.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Phó di nương nhìn qua Vệ thị cầu xin sự giúp đỡ.

Thủy Lung túm tóc của Phó di nương, khiến cho ả không thể di chuyển, chậm rãi nói: “Ta nói Phó Khiếu Tử có dự tính trước muốn giết ta, thì đó chính là sự thật. Cho dù hần không phải, dựa vào thân phận của ta, cũng có thể xử hần tội gian dân, bắt cóc cướp giết. Giết ngay tại chỗ.”

Phó di nương về mặt xám ngắt.

Con người của Thủy Lung đảo vòng, giống như nhớ tới cái gì đó, nói: “Mấy năm gần đây, Phó gia kiếm được tiền của thật sự không ít nha. Phía đông nam, khối đất Lưu Thủy sơn trang quả thật không tồi, cũng không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì để thu nó vào trong tay nhỉ?”

Tròng mắt của Phó di nương co rút nhanh, lời nói thốt ra bên nhọn: “Ngươi ngấm máu phun người! Ngươi là người quái dị!”

A!

Phó di nương thét lên một tiếng chói tai, ngã ngồi trên mặt đất tay cầm tóc rối bời.

Thủy Lung thân nhiên vứt bỏ một đoạn tóc bị đứt ở trong tay, nói với Phó di nương: “Dựa vào thân phận di nương của ngươi, chỉ cần ta nói một câu liền có thể phế truất đi thân phận của ngươi, cho ngươi lưu lạc đầu đường xó chợ, để cho nó ngay cả thân phận thứ nữ của tướng quân phủ cũng không có.”

Tiểu Bạch Vân sợ hãi chạy về phía sau lưng Phó di nương, trên môi còn mang theo vết máu. Cái này là vì khi nãy nàng muốn cản Thủy Lung, Thủy Lung né tránh nhanh, cho nên tự mình cản mình.

Phó di nương trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa lo sợ, sự oán hận tràn đầy bị câu kể tiếp của Thủy Lung đập tan thành từng mảnh vụn.

“Người nhà của Phó gia cũng giống thế, chỉ cần một câu nói của ta sẽ có thể sai khiến binh lính đến xét nhà, cả nhà bị lưu đầy nơi đồng không mông quạnh.” Thủy Lung thân nhiên nhìn hai mẹ con ngồi dưới đất đáng vẻ nhếch nhác, lời thôi. Nhẹ giọng hỏi: “Ngươi dùng thân phận gì để xoi mói ta, lại có tư cách gì nghi ngờ lời nói của ta?”

Bạch Thủy Lung trước kia luôn luôn trân trọng tình thân, cho nên đối với đám nữ nhân trong hậu viện vẫn luôn khoan dung. Từ trước đến nay, nàng chỉ biết dùng sức mạnh giết chóc để giải quyết vấn đề, rất ít dùng thân phận cùng địa vị để giải quyết sự việc, thậm chí ngay cả quyền hạn của chức vị của mình có bao nhiêu cũng không biết. Thủy Lung của ngày hôm nay, lại biết lợi dụng tất cả những tài nguyên này.

Sự tình thay đổi đột ngột, toàn bộ đều kinh sợ.

“Lão... lão gia...” Phó di nương kinh ngạc lại sợ hãi, chỉ có thể cầu xin Bạch tướng quân giúp đỡ.

Lúc này, Bạch Khiếu nghe những lời đó của Thủy Lung cũng giật mình. Bề ngoài trầm lặng không nói, để cho người ta không biết trong lòng ông ta suy nghĩ cái gì.

Ông ta không lên tiếng, Vệ thị lại nói.

“Phó di nương không có tư cách, không có thân phận nghi ngờ lời nói của ngươi. Vậy mẹ có thể không?” Vệ thị giọng nói lạnh như băng: “Ngươi làm bị thương Phó Khiếu Tử thì thôi, tại sao còn làm ra chuyện điên rồ giết hại đệ đệ ruột thịt?”

“Hoa Nhi chính là đệ đệ duy nhất của ngươi, là con trai trưởng duy nhất của Bạch gia!!!”

Hai chữ ‘duy nhất’ bị Vệ thị nhấn thật mạnh lại ồ ồ định.

“Trưởng tử dạy dỗ đệ đệ là chuyện đương nhiên.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Vệ thị quả trách: “Dạy dỗ đệ đệ? Có thể đem đệ đệ dạy dỗ thành hai chân tàn tật, gây khó khăn cho người khác sao? Hoa Nhi đáng thương của ta?”

Thủy Lung nhẹ nhàng thiêu mi: “Tàn tật?” Như cười như không nói: “Ta ra tay đều có chừng có mực, Bạch Thiên Hoa sẽ không bị tàn tật. Nếu có tàn tật chỉ sợ là do dùng không đúng thuốc.”

Vệ thị nghe thấy bốn chữ ‘dùng không đúng thuốc’, về mặt không được tự nhiên: “Ngươi còn dám nói lão. Không chỉ có Ngọc Hương mà còn rất nhiều người nữa cũng nhìn thấy Hoa Nhi bị người đánh bị thương đến mức không thể đi đường. Toàn bộ người trong phủ đều có thể làm chứng!”

“Ha.” Thủy Lung cười khê, đang muốn mở miệng, một thanh âm lạnh lẽo, vang dội của thiếu niên đâm vào lỗ tai của mọi người.

“Bà ấy nói dối!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Yêu thương vào tận xương

Mọi người nhìn theo nơi phát ra âm thanh, một hình dáng thiếu niên nhỏ bé đi vào trong nội các.

Ánh nến chiếu vào làm cho thân mình của thiếu niên trở nên sáng sủa. Quần áo cẩm ngọc xa hoa quý giá làm nổi bật dung nhan trắng nõn, tuấn tú của thiếu niên.

“Hoa Nhi, sao con lại tới đây?” Vệ thị kinh ngạc nói, ánh mắt nhìn qua Bạch Khiếu dò hỏi.

Tối hôm qua, Bạch Khiếu trở về phủ, liền đem Bạch Thiên Hoa nhốt ở Mộc Lam Viện, không cho bất kỳ ai được phép đi thăm, vốn dĩ người đã bị cấm túc, tại sao lại có thể nghênh ngang tiêu sái đi ra.

Về mặt nghiêm túc cũng Bạch Khiếu dịu đi không ít, nhìn Bạch Thiên Hoa nói: “Không dẫn lòng được sao?”

“Hừ!” Bạch Thiên Hoa bĩu môi, không nể mặt Bạch tướng quân.

Bạch Khiếu cũng không tức giận, từ đầu đến cuối, ánh mắt nhìn hắn vẫn luôn ôn hòa từ ái.

Trong mắt mọi người hai cha con họ đang ‘mất đi mây lại’, tâm tư lại không giống nhau.

Vệ thị âm thầm cắn răng, oán hận Bạch tướng quân bất công trắng trợn. Bề ngoài vẫn dịu dàng vẫy tay với Bạch Thiên Hoa: “Hoa Nhi, đến đây với mẹ.”

Bạch Thiên Hoa không có nghe lời bà ta, ngược lại, bước tới trước mặt Ngọc Hương, mặt lạnh tanh nói: “Ngươi có giỏi thì đem những lời vừa nói khi nãy lặp lại một lần nữa xem!”

“Tam... tam công tử...” Ngọc Hương bị hù dọa không nhẹ, môi run run.

“Ngươi nói đi, bản công tử rửa tai xin nghe!”

“Nô tỳ không hiểu ý của tam công tử.”

“Ha.” Bạch Thiên Hoa cười nhạo một tiếng, nói: “Ý của ta là bảo ngươi lặp lại những lời ngươi nói về tỳ lúc nãy cho ta nghe. Để cho ta nghe thật rõ từng câu từng chữ, thật sự không biết ngươi bị trúng tà hay đầu óc có bệnh hoang tưởng, làm sao lại đem những chuyện mà chính bản thân ta trải qua đồng thời nhìn thấy được kể lại chẳng có chỗ nào là đúng với sự thật.”

Sắc mặt của mọi người đứng ở chung quanh đều bị câu này làm cho biến đổi.

Lời nói này không phải là Bạch Thiên Hoa đang che chở cho Bạch Thủy Lung hay sao?

Ngọc Hương nghe hiểu, người này thật sự đang bảo vệ Quái Tử Thủ kia, kinh hồn bạt vía suy nghĩ không phải là đại phu nhân đã dặn dò ôn hòa hết rồi sao? Làm sao lại để cho để cho tam công tử phá hủy trong giây lát được.

“Tam công tử, ngài đừng trêu ghẹo nô tỳ.” Ngọc Hương lo lắng sắp khóc, lén lút cầu cứu đại phu nhân.

Lúc này, đại phu nhân cũng đang buồn phiền.

“Tiểu đệ, vết thương của đệ vẫn chưa lành hẳn, mau đến chỗ của tỳ tỳ này.” Bạch Tuyết Vi mở miệng rất đúng lúc.

Không đợi Bạch Thiên Hoa nói chuyện, Bạch Tuyết Vi lại nói tiếp: “Lúc đệ đến nói người nói dối, là nói đại tỳ tỳ sao?”

Về mặt khinh thường lạnh lẽo của Bạch Thiên Hoa đột nhiên trở nên phức tạp.

Hắn nhìn ra sự khẩn cầu ôn nhu im lặng lộ ra trong hai tròng mắt mềm mòng như nước của Bạch Tuyết Vi.

Hắn đã từng không thể nào từ chối được khi thấy đáng vẻ và cầu xin của nhị tỳ, cảm giác trên đời này chỉ có nhị tỳ là người hiền lành, tốt bụng và ôn nhu nhất. Làm đệ đệ phải bảo vệ tỳ tỳ, không để cho tỳ tỳ phải đau lòng khổ sở. Bây giờ, nhìn thấy đáng vẻ quen thuộc này, Bạch Thiên Hoa lại cảm thấy buồn phiền kinh khủng.

“Tỳ không có nói dối, nói dối là nàng ta.” Người mà cảm y thiếu niên chỉ chính là Ngọc Hương.

Ngọc Hương té ngã xuống đất, sắc mặt trong nháy mắt phai màu, thanh âm đau đớn bên nhọn xuyên thủng tai người: “Tam công tử, người không thể vu tội cho nô tỳ.”

Nàng ta hiểu rõ. Nếu nàng ta thật sự nhận tội danh nói dối này, cuộc đời này của nàng ta sẽ không có lối thoát.

Bạch Thiên Hoa hung hăng đem kẻ đang ôm chân hấn không ai khác chính là Ngọc Hương đá bay ra ngoài: “Ta vu tội cho ngươi?”

“Ô ô đại phu nhân, nô tỳ không có nói dối, nô tỳ thật sự không có nói dối!” Ngọc Hương nhin đau quỳ xuống đất, dập đầu nói với Vệ thị.

Vệ thị nhíu mày, trong lòng khiếp sợ còn hơn cả mọi người. Bạch Thiên Hoa vì sao đi bảo vệ cho Bạch Thủy Lung? Ý của lão gia là gì?

Đang lúc bà ta trầm lặng không mở miệng, Bạch Thiên Hoa chạy tới bên người của Bạch Thủy Lung, về mặt lạnh lẽo của thiếu niên biến mất không còn một mảnh, khuôn mặt tràn ngập lo lắng làm cho nét mặt của thiếu niên khôi phục vẻ ngây ngô nên có: “Tỷ, tỷ không sao chứ?”

Thủy Lung nhướn mày: “Nhìn ta rất giống có chuyện à?”

Bạch Thiên Hoa cười to: “Đệ biết tỷ tỷ của đệ bản lĩnh rất cao, tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

“Hoa Nhi, chân của con thật sự không phải bị Thủy Lung đánh gãy sao?” Lời nói lạnh lùng của Vệ thị tự nhiên chen ngang.

Bạch Thiên Hoa trợn mắt nhìn: “Phải hay không cũng chẳng có gì quan trọng, tỷ đánh ta là vì muốn tốt cho ta. Huống chi chân của ta đang rất bình thường, làm gì có dấu hiệu đứt gãy tàn phế?”

Vệ thị nghe hấn nói ‘đứt gãy tàn phế’, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén, trong lòng cảm thấy không yên, lời nói ra tới bên miệng liền nuốt vào. Bà ta tính tới tính lui, lại không tính tới khả năng Bạch Thiên Hoa sẽ bảo vệ Bạch Thủy Lung, càng không nghĩ tới hấn sẽ đứng về phe của Bạch Thủy Lung. Đường sự đều tự mình nói không có việc gì, làm sao định tội Bạch Thủy Lung đây?

Vệ thị không phải không nghĩ mượn cơ Bạch Thủy Lung làm bà bị thương nhưng vết thương đã lành gần bảy, tám phần rồi. E rằng không đòi được bao nhiêu an ủi, còn làm cho Bạch tướng quân phiền chán, thân làm mẹ còn suốt ngày kẹp chặt sai lầm của ‘con gái’ người ta.

“Mọi người giải tán đi.” Bạch Khiếu đứng dậy, kết thúc trận hài kịch này.

Vệ thị không cam lòng, sắc mặt cũng khó coi.

Bạch Khiếu nhìn bà nói: “Từ trước đến nay, chuyện của hậu viện đều do phu nhân phụ trách quản lý, lỗi của những người này đều do phu nhân định đoạt đi.”

Vệ thị nghe vậy sắc mặt tốt lên một chút, hiền lành nói: “Lão gia yên tâm.”

Bạch Thiên Hoa nhìn chằm chằm Ngọc Hương vừa mới thở nhẹ nhõm một hơi, bỗng nhiên nói: “Thân là tỷ nữ lại không biết giúp đỡ chủ nhân, còn dám đặt điều nói xấu, bôi nhọ chủ nhân, tuyệt đối không thể tha nhẹ, những người khác cũng vậy, toàn bộ đều đuổi hết ra ngoài Lộng Triều Viện.”

“Tam công tử tha mạng, đại phu nhân tha mạng!” Ngọc Hương không ngờ Bạch Thiên Hoa còn muốn kẹp chặt không tha nàng ta, hoảng sợ dập đầu liên tục: “Nô tỳ biết sai rồi! Là nô tỳ hoa mắt! Là nô tỳ trúng tà, nô tỳ mắc bệnh hoang tưởng!!! Nô tỳ biết sai rồi.”

Không hề thừa nhận bản thân nói xấu Thủy Lung, nhưng cũng chứng tỏ Ngọc Hương cũng có chút thông minh. Nàng ta không thừa nhận, người bên ngoài sẽ đoán rằng do Bạch Thiên Hoa cố ý làm khó nàng ta, nếu nàng ta thừa nhận, ngược lại sẽ mang tội danh vu tội cho trưởng nữ của đại tướng quân phủ, tội này không nhẹ.

“Hoa Nhi, chuyện của hậu viện, mẹ sẽ xử lý, con không cần phải phí sức nhúng tay vào.”

Bạch Thiên Hoa nhìn chằm chằm Bạch tướng quân.

Bạch tướng quân khoát tay, nói với thị vệ: “Đem hạ nhân của Lộng Triều Viện đều đuổi hết đi.”

Vệ thị oán giận nhìn Bạch Khiếu đối với Bạch Thiên Hoa thương yêu hết mực, cũng chỉ có thể âm thầm cắn răng đáp ứng.

Thủy Lung nhìn ra được Bạch Thiên Hoa tranh thủ lợi ít cho mình, đối với người sắp gả đi Võ vương phủ mà nói, đám hạ nhân này thật đúng là coi nàng không ra gì. Nhưng mà nếu phải đổi một nhóm người hầu khác, để cho đại phu nhân chọn người kết quả cũng không khác mấy.

“Ta muốn tự mình chọn.” Thủy Lung nói.

Vệ thị tức giận hừ lạnh: “Chuyện của hậu viện đều do mẹ quản lý, Thủy Lung đối với quyết định của mẹ không vừa lòng à?”

Thủy Lung im lặng ngầm thừa nhận.

Trên mặt của Vệ thị tràn đầy tức giận.

Bạch Khiếu phá bỏ tình thế bế tắc: “Để cho Thủy Lung tự mình chọn, coi như làm của hồi môn đến vương phủ Võ vương đi.” Ông ta mở miệng, mọi chuyện liền không thể thay đổi.

Bạch Khiếu bước đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Bạch Thiên Hoa cùng Thủy Lung, bước chân tạm dừng lại, nói với Bạch Thiên Hoa: “Đừng quên chuyện con đã hứa với cha.” Liếc Thủy Lung một cái, mới ra cửa, rồi khỏi Mộc Lam Viện.

“Tất cả cứ hết cho bản công tử!” Bạch Thiên Hoa đối với mọi người còn đứng ở trong Mộc Lam Viện tức giận gào thét. Giấy tiếp theo liền quay đầu lại nhìn nọt Thủy Lung: “Tỷ, đệ không có nói tỷ.”

Thái độ của hắn làm cho mọi người có mặt vừa ngạc nhiên vừa tức anh ách, có giận mà không dám nói, sột soạt kéo nhau rời khỏi Mộc Lam Viện.

Vệ thị đi phía sau Bạch Thiên Hoa, sắc mặt còn chưa có nổi lòng, nhìn dáng vẻ tỷ đệ tình thâm của hai người họ, lửa giận trong lòng thiếu cháy lý trí, đáy mắt tàn nhẫn — Thật sự là bạch nhãn lang (1), nuôi lâu như vậy cũng không có nuôi quen thuộc!

“Mẹ! Con gái đỡ mẹ.” Bạch Tuyết Vi mềm nhẹ nói xong, đỡ Vệ thị đi ra ngoài. Vệ thị than thở trong lòng, quả nhiên con ruột không giống con nuôi.

Bạch Linh Nhị không nói một lời đi trước các ả, khi đi ngang qua Bạch Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa, liếc nhìn Thủy Lung một cái, trong ánh mắt nhỏ dài chớp động hào quang phức tạp làm cho người ta khó hiểu, không có ác ý cũng không có hữu nghị.

“Linh Nhị.” Bạch Tuyết Vi không hài lòng đối với muội muội cùng cha cùng mẹ này, Bạch Linh Nhị luôn thích độc lai độc vãng (2), không biết bảo vệ người trong nhà, tiếp theo quay đầu lại nhìn Bạch Thiên Hoa trầm mặc một lúc lâu, cười thoải mái lại hơi cứng nhắc, ánh mắt dày đặc đau lòng làm cho người ta thương tiếc, nhẹ giọng nói: “Tiểu đệ, ngày hôm trước, Vũ vương tặng cho tỷ một ít trái vải cống phẩm. Tỷ tỷ biết đệ rất thích ăn, cho nên có để dành cho đệ, khi nào đệ rảnh rồi thì đến chỗ của tỷ ăn.”

Bạch Thiên Hoa trong nháy mắt có chút cảm động, ngay sau đó, hắn vô tình phát hiện trong ánh mắt của Bạch Tuyết Vi thoáng qua đắc ý cùng khiêu khích.

Cống phẩm Vũ vương tặng!

Lời này là làm trò, mục đích duy nhất chính là nói cho đại tỷ nghe, chẳng phải cố tình làm cho đại tỷ đau khổ hay sao?

Bạch Thiên Hoa buồn bực rống to: “Đi nhanh lên!”

Bạch Tuyết Vi gạt mình, không biết Bạch Thủy Lung đã cho Bạch Thiên Hoa uống thuốc gì lại làm cho hắn trở nên dầu muối không ăn thế này.

“Tuyết Nhị, đi thôi.” Vệ thị nói.

Bạch Tuyết Vi gạt đầu. Thân ảnh của hai người chậm rãi biến mất ở bên ngoài Mộc Lam Viện.

“Tỷ.”

Trong sảnh, Bạch Thiên Hoa giống như con nhím bị nhử hết gai trên mình, nhũn nhão ngồi trên ghế, vẻ mặt phức tạp lại đáng thương nhìn Thủy Lung, thì thào nói: “Đệ cảm thấy những chuyện trước kia đệ nhận biết đều là hoa trong gương, trăng dưới nước. Các nàng làm sao có thể giả bộ giống như thật vậy chứ? Bản thân đệ cũng hoài nghi bản thân có phải đã gặp ảo giác hay không?”

Thủy Lung không nói gì chỉ nhún nhún vai, ngồi ở một bên cầm điểm tâm ăn. Cả đêm nàng chưa có ăn cái gì hết, bụng có chút đói. Ăn xong hai khối điểm tâm, Thủy Lung không ăn nữa, nàng không thích ăn đồ ngọt, nhìn sang Bạch Thiên Hoa, nói: “Từ lúc đầu ngươi đã trốn ở trong nội các nghe lén, là Bạch tướng quân sắp đặt phải không?”

“Làm sao tỷ biết?” Bạch Thiên Hoa trừng mắt kinh ngạc.

Thủy Lung đáp phi sở vấn (4): “Bạch tướng quân thật sự là yêu thương ngươi, yêu thương vào tận xương.” Vì đứa con trai như nhà ngươi, hắn tự mình làm đạo diễn vở kịch này, đem tất cả mọi người làm quân cờ, tuyệt nhiên không quan tâm kết cục của những người vợ và con khác sẽ ra sao.

(1) Con sói. Chỉ những kẻ có tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa. Giống như câu nuôi ong tay áo

(2) Một mình.

(3) Dầu không hòa tan được muối.

(4) Ông nói gà, bà nói vịt. Hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Đường Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Một khi tỉnh ngộ

Bạch Thiên Hoa không được tự nhiên quay đầu, dáng vẻ không muốn thừa nhận cách nói này: “Cái đó mắc mớ gì tới chuyện người đó có thương yêu đệ hay không chứ?”

Thủy Lung không có giải thích sâu vào.

Nếu hỏi Thủy Lung làm sao biết những chuyện này đều do Bạch tướng quân sắp đặt. Đơn giản. Từ lúc nàng mới quay về phủ, bị tướng quân phủ tổng quản Bách Tường dò xét, khi đó nàng liền biết rõ.

Bách Tường dẫn nàng đi vào Mộc Lam Viện nói mấy lời thăm dò nàng, đều không phải không có ý ám chỉ.

‘Nghe tam công tử nói, đại tiểu thư mất tích mấy ngày là vì người cùng tam công tử ở ngã tư đường gặp chuyện, vì bảo hộ cho tam công tử không bị thương, mới một mình dẫn dắt thích khách rời đi, mấy ngày không có tung tích.’

‘Đêm qua, lão gia trở về, sau khi biết được tam công tử trên người bị thương liền nổi giận, mọi người ở trong phủ đều chỉ ra và xác nhận đó là lỗi của tiểu thư, chỉ có tam công tử khẳng khái nói đều là lỗi của hân.’

Nội dung hai câu này cũng đã ám chỉ cho Thủy Lung biết, Bạch Thiên Hoa cố ý che chở cho nàng, hơn nữa mấy lời này đều là tự bản thân của Bạch Thiên Hoa chính nôm nôi với Bạch tướng quân. Dựa vào tình yêu thương mà Bạch tướng quân dành cho Bạch Thiên Hoa, làm sao hân có thể không để ý tới cảm nhận của Bạch Thiên Hoa, coi trọng lời của hân.

Trong phủ đại tướng quân, từ xưa tới nay người đứng đầu vẫn là Bạch tướng quân. Bất kể, Vệ thị ngấm ngầm mưu tính như thế nào. Chỉ cần Bạch tướng quân nói một câu là có thể đảo ngược Càn Khôn. (1)

Tuồng hài kịch này mở màn một cách phách lối, hạ màn một cách nhạt nhẽo. Người cẩn thận sẽ nhìn ra được sơ hở, phát hiện người đứng phía sau bức màn nằm trong tay quyền sinh sát là ai.

Kết quả cuối cùng, Vệ thị hay Thủy Lung cũng không có được cái gì. Ngược lại, Bạch Thiên Hoa có thể tận mắt nhìn thấy một cuộc tranh đấu tàn khốc trong gia đình giàu sang.

Thủy Lung đứng dậy, chuẩn bị trở về Lộng Triệu Viện nghỉ ngơi.

“Tỷ.” Bạch Thiên Hoa vội vàng đứng dậy đi theo, ngăn đầu tranh công nói: “Tỷ, vừa rồi đệ đã hy sinh tự do để bảo vệ tỷ, giải quyết nội gián giúp tỷ.” Lắng nghe kỹ, sẽ phát hiện thái độ của hân lộ ra vài phần vô cùng thân thiết, làm nũng với nàng.

Thủy Lung không có cảm động: “Hy sinh tự do?”

Bạch Thiên Hoa gật đầu: “Người nọ cho đệ ở trong nội các nghe lén, nhưng không cho đệ ra mặt. Nếu đệ muốn ra mặt, nhất định phải đồng ý với hân một chuyện, để cho hân sắp xếp mấy cái ám vệ bảo vệ đệ.”

Chẳng trách Vệ thị không vừa lòng, tâm tư của Bạch tướng quân thật sự quá lợi hại.

Ám vệ của đại tướng quân phủ đều nổi bật. Mỗi người cầu xin cũng cầu không được. Bạch tướng quân đưa ra yêu cầu này với Bạch Thiên Hoa, là vì sợ hân cự tuyệt, còn phải dùng kế, hết thấy đều vì muốn tốt cho hân.

Thủy Lung cũng không có cảm xúc ghen tỵ hay hâm mộ: “Đây là chuyện tốt.”

Bạch Thiên Hoa cười giả hoạt, híp mắt nói: “Đệ biết. Nhưng đệ không muốn người nọ dễ chịu, cố ý làm bộ không thích.”

Trong trí nhớ, Bạch Thiên Hoa xưng hô với Bạch tướng quân luôn như vậy, không có sự kính trọng.

Nguyên nhân cũng vì thời thơ ấu của hân được Vệ thị khua môi múa mép, cộng thêm đám hạ nhân âm thầm bàn tán thù dệt tạo nên vô số lời đồn. Mới làm cho Bạch Thiên Hoa luôn xem Bạch tướng quân như kẻ thù, cho rằng mẹ ruột của hân là do Bạch tướng quân hại chết, luôn nghĩ những việc Bạch tướng quân làm cho hân là giả dối, làm bộ làm tịch.

Đã qua nhiều năm, tuy là hiểu được bản tính thật của Vệ thị và Bạch Tuyết Vi, Bạch Thiên Hoa cũng khó thay đổi thành kiến đối với Bạch tướng quân. Những thứ Bạch tướng quân cho hân, hân đều ghét bỏ.

Bạch Thiên Hoa nói: “Đệ biết, với bản lãnh của tỷ, nhất định có thể bình yên vô sự, nhưng đệ đã từng nói qua đệ sẽ bảo vệ tỷ.”

Có trời đất mới biết. Lúc hân ở trong nội các, nhìn thấy Thủy Lung trở thành mục tiêu công kích của bọn họ, nhìn thấy Ngọc Hương ở trước mặt đám đông trợn mắt nói dối, trong lòng hân tức giận biết bao nhiêu.

“Đệ cũng biết, đệ ra mặt, sẽ làm cho mẹ cùng nhị tỷ kiêng dè và không tin tưởng đệ, nhưng mà đệ không muốn cùng bọn họ diễn trò nữa.” Ánh mắt Bạch Thiên Hoa lấp lánh như sao đêm, dường như hân đã trưởng thành trong một đêm, bộ dáng nghiêm túc lại có một cỗ hết sức lông bông, khí phách sắc bén, cười nói với Thủy Lung: “Đệ chính là trưởng tử duy nhất của đại tướng quân phủ, trừ bỏ người nọ ra thì vị trí cao nhất trong nhà này chỉ có thể

thuộc về đệ. Ngày xưa bị hãm hại, là do mặt mũi đệ không lớn để họ kiêng dè, ngang bướng vô tri. Bây giờ, đệ nhận những gì người nọ tặng cho, học tập những gì người nọ dạy, đệ muốn nhìn xem ở tướng quân phủ còn ai dám làm xằng bậy đối với đệ.”

Còn có một câu hán âm thầm nói trong lòng — Nếu gặp phải tình huống giống như ngày hôm đó, đệ sẽ không bị động như vậy, chỉ có thể nhìn tỷ mạo hiểm dẫn dắt thích khách rời đi, không giúp được cái gì.

Ngày xưa, Bạch Thiên Hoa ngang bướng, bản tính chưa có bị bóp méo, bởi lẽ có thành kiến đối với Bạch tướng quân, khiến cho hắn không thêm chú ý đến thân phận của mình, không muốn lợi dụng nó, có thể thấy rằng suy nghĩ của hắn đơn thuần, tinh khiết. Hôm nay, không biết là hắn tỉnh ngộ, hay là bị tuồng hài kịch kinh điển khi này kích thích.

Sự thay đổi này không thể nói rõ là tốt hay là xấu, nhưng mà lấy thân phận người thừa kế duy nhất – là trưởng tử của nhất phẩm đại tướng quân mà nói, đây mới là tính cách nên có của Bạch Thiên Hoa. Một người thừa kế quan quyền nhất phẩm mà lại có tính tình đơn thuần, ngày thơ, kết quả cuối cùng tuyệt đối sẽ có khả năng chết sớm.

Thủy Lung không hề có cảm giác tội ác đem thiếu niên dẫn dắt theo một con đường khác: “Nắm chắc trong tay, mới chính thức thuộc về mình.” Đây là quy tắc của hải tặc.

Hiện tại, Bạch Thiên Hoa còn chưa có đủ chín chắn, hết thầy còn cần Bạch tướng quân che chở. Song, hắn còn nhỏ, còn có đủ thời gian và không gian để cho hắn trưởng thành.

Bạch Thiên Hoa nghiêm túc gật đầu.

“Về phòng tắm rửa rồi ngủ một giấc.” Thủy Lung vỗ vỗ đầu hắn, xoay người rời đi.

Lời nói của Bạch Thiên Hoa bị nàng coi khinh đến cực điểm, dọa hắn nhất thời ngẩn ra, chờ thân ảnh Thủy Lung biến mất mới hoàn hồn, vừa tức giận vừa ủy khuất, than thở: “Ta còn chưa có nói hết đâu, còn có ngày đó tỷ bị thích khách truy đuổi, sau đó đã xảy ra cái gì, ta cũng muốn biết.”

Mấy ngày sau, Lưu ma ma của tướng quân phủ dẫn tới mười tên nô tỳ, mười tên nam bộc tới Lộng Triều Viện, để cho Thủy Lung chọn nhóm người hầu mới cho Lộng Triều Viện.

“Đại tiểu thư, bọn họ đều là những người mới được tuyển vào phủ, mỗi người đều xuất thân sạch sẽ, đều đã được dạy dỗ, khả năng hầu hạ rất tốt, tiểu thư nhìn xem.” Lưu ma ma một mực cung kính đối với Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn hai mươi nam nữ đứng trước mặt, tuổi từ mười bốn đến hai mươi.

“Người. Mộc Tuyết.”

Trong mười gã nữ tử, Thủy Lung chỉ ra một người. Diện mạo của nàng non nớt, ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, da thịt tái nhợt tăng thêm vẻ yếu ớt cho thân hình của nàng, ngũ quan cũng nhợt nhạt làm cho người ta nhìn mà thương xót, mày ngài đậm quết, đôi mắt nâu nhạt, cái mũi xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn mở ra đóng lại, nói: “Cảm ơn tiểu thư ban thưởng tên.”

Tiểu nha đầu này dung mạo chỉ coi như thanh tú, khí chất lại đặc biệt, không giống người thường. Chẳng qua phần đặc biệt này, người bình thường sẽ không chú ý, chỉ cảm thấy nàng bẩm sinh yếu ớt, lại không có được ăn uống đầy đủ có dinh dưỡng tốt cho cơ thể nên mới tạo ra bộ dạng yếu đuối như thế này.

Thủy Lung gật đầu, tùy tay chọn ra thêm vài người, cũng đặt tên luôn.

“Liễu Thanh, Oánh Thước, Vân Châu, Khánh Phúc, Hà Dương.”

“Cảm ơn đại tiểu thư ban thưởng tên.” Ba nữ hai nam nói.

Lưu ma ma cẩn thận hỏi: “Đại tiểu thư có cần chọn thêm hay không?”

Thủy Lung khoát tay, ý bảo không cần.

Trưởng nữ của nhất phẩm đại tướng quân, người hầu đương nhiên sẽ không ít như vậy. Chỉ có điều, Thủy Lung không thêm để ý mấy thứ đó, chọn người vào viện chỉ vì muốn che giấu cho thân phận của Mộc Tuyết mà thôi.

Lưu ma ma không có tiếp tục rề rà, kêu những người còn lại đi ra ngoài, hành lễ với Thủy Lung rồi cũng đi ra.

Thủy Lung kêu năm người bọn Liễu Thanh lui xuống, dưới tàng cây ở ngoài sân chỉ còn lại Thủy Lung với Mộc Tuyết.

“Lại đây ngồi.”

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết nhón miệng cười tươi như hoa tuyết trong suốt mềm mại, giòn giã kêu lên.

(1) Trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trưởng Tôn Vinh Cực

Mộc Tuyết, người cũng như tên, sinh ra giống như tuyết, cả người toát ra một cỗ linh khí thanh thuần, sạch sẽ.

Thủy Lung đưa tay kéo Mộc Tuyết, dẫn dắt nàng ngồi xuống ghế dựa bên cạnh.

Hai tròng mắt của nàng có tật, người không quen sẽ không nhìn ra. Mắt tật loại này, ban ngày không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt hằng ngày. Ban đêm chỉ nhìn thấy cảnh vật chung quanh trong phạm vi một thước mờ hồ không rõ. Dù đã được Thiên Diện Quỷ Y chữa trị nhưng vẫn không có cách nào trị hết tận gốc.

“Lung tỷ tỷ, bây giờ cũng không phải buổi tối.” Mộc Tuyết nói, dáng vẻ ngây thơ hiếm thấy.

Thủy Lung dựa vào trí nhớ của ‘Bạch Thủy Lung’ mới biết được, thường ngày Mộc Tuyết đối với người khác bao giờ cũng lạnh nhạt, xa cách, ngoại trừ Túc Ương và Bạch Thủy Lung là khác. Đối với nàng, Túc Ương là sư là phụ. Còn Bạch Thủy Lung trước sau như một, thân như tỷ muội.

Thì ra, Bạch Thủy Lung cũng có ấn tượng rất tốt với Mộc Tuyết, một trong số những người đặc biệt có thể đi vào trái tim nàng. Hai người quen biết nhau cũng vì Túc Ương, từ nhỏ cùng được Túc Ương dạy dỗ, Bạch Thủy Lung học võ, Mộc Tuyết học văn, Bạch Thủy Lung tính tình nóng nảy như lửa, Mộc Tuyết tính tình điềm tĩnh như tuyết, vốn dĩ hai người hoàn toàn trái ngược, nhưng bất ngờ lại bổ sung cho nhau. Sống chung rất tốt.

Lần này, bỗng nhiên Mộc Tuyết trúng tuyển được cử đi vào làm nô tỳ bên người của Thủy Lung, Thủy Lung đoán được tất cả đều do Túc Ương an bài.

Vừa mở miệng hỏi thăm, Mộc Tuyết trả lời y chang nàng đoán: “Sư phụ nói bên cạnh của Lung tỷ tỷ cần người, thân thể của muội cũng đã khỏe cho nên đưa muội tới. Có muội ở đây, bất kể là tướng quân phủ hay là Võ vương phủ đều dễ dàng liên lạc với mọi người ở bên ngoài hơn.”

Thân thể của Mộc Tuyết bẩm sinh yếu ớt, không thể tập võ, nhưng có một bản lĩnh đặc biệt đó là — thuần thục.

“Đây là tin tức mà sư phụ dặn muội đưa cho tỷ.” Mộc Tuyết đưa một mảnh vải lụa có viết chữ đưa cho Thủy Lung.

Thủy Lung quét mắt qua một cái, sau đó đem mảnh vải vứt sang một bên. Mực trên vải đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, một khi để lộ ra trong không khí, trong năm giây sẽ bị phai màu không thấy nữa. Cũng không cần lo lắng người ta nhặt được, sẽ làm lộ tình hình tình báo của chính mình. Bên trong viết, có liên quan đến tung tích của Võ vương.

“Du Ngôn cũng truyền tin tức tới, hẳn đã đến Hắc Giao sơn, tìm được Lâu Tử Hạng của Hắc Thủy bang, hết thấy đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ binh mã của Vũ vương đi qua.” Mộc Tuyết cũng biết Thủy Lung đối với Trưởng Tôn Lưu Hiến tình cảm sâu nặng, ban đầu lúc nghe nàng an bài, cũng kinh ngạc rất nhiều. Lúc này cũng không có biểu hiện gì ra bên ngoài.

“Tốt.”

Hôm sau, sáng sớm tinh mơ người bán hàng rong bày sạp bán, trễ một chút các cửa hàng lớn cũng mở cửa, ngã tư đường cũng dần dần có nhiều người đi đường hơn, không tới hai canh giờ, liền có thể nhìn thấy được phong cảnh đường phố náo nhiệt, sầm uất.

Phía nam thành Kỳ Dương là núi rừng hoang dã, lúc này có một đội binh mã vây quanh, người ngoài không thể tự ý đi vào. Bên trong núi rừng có một bãi cỏ trống trải, dựng mấy cái ô lớn, bên dưới ô mát lạnh, trên bàn dài trùng trùng điệp điệp món ăn tinh tế, khéo léo, đương nhiên cũng không thể thiếu rượu ngon. Càng xa xỉ hơn là có mấy chậu nước đá, đặc biệt lấy đến dùng để ướp lạnh hoa quả và rượu ngon.

Ướp lạnh hoa quả như thế này người thường cả đời cũng chưa nhìn thấy, đây là hoa quả do ngoại bang tiến cống, bình thường chỉ có hoàng gia mới có quyền ăn, trong nhà đại thần nếu có cũng là được hoàng đế ban thưởng.

Dưới ô che, có vài vị nam tử cầm ngọc phục ngồi ở đó, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, đều biết thân phận của họ không tầm thường.

“Bạch tiểu thư đến.”

Tiếng thông báo vang lên làm cho không ít người giật mình, nhưng mà khi nhìn thấy một nữ tử mặc quần áo trắng từ xa đi tới, trái tim bọn họ liền bình tĩnh lại.

Bạch Tuyết Vi nhẹ nhàng bước chậm, mắt hạnh lưu chuyển liếc nhìn hết mọi người có mặt ở đây, chợt nhìn thấy bên cạnh Trưởng Tôn Lưu Hiến có một người mặc quần áo màu lam biếc. Chưa thấy tướng mạo, đã cảm thấy người này khí phách siêu phàm, ngồi im không động lại giống như không ăn khớp với mọi người ở chung quanh, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Trưởng Tôn Lưu Hiến nhẹ vẫy tay đối với ả.

Bạch Tuyết Vi đi tới trước mặt hấn nhẹ nhàng hành lễ: “Vũ vương.”

Phương Tuấn Hiền ngồi bên cạnh cười nói: “Ở đây không có người ngoài, gọi khách sáo như vậy để làm chi?”

Bạch Tuyết Vi ôn nhu mỉm cười, ngoan ngoãn ngồi dựa sát vào Trưởng Tôn Lưu Hiến, vẫy tay cho cung nữ hầu hạ rời đi, tự mình rót rượu cho Trưởng Tôn Lưu Hiến.

Điều bộ ôn nhu của nàng đều rơi vào trong mắt của người khác, tránh không được hăm mộ Trưởng Tôn Lưu Hiến sắp cưới được một hiền thê lương thiện lại am hiểu ý người.

Trưởng Tôn Lưu Hiến đem thùng trái cây ướp lạnh đưa qua cho ả, nói: “Ngồi kiệu đến đây cũng mệt mỏi, ăn chút trái cây giải khát đi.”

Bạch Tuyết Vi nhẹ nhàng mỉm cười đáp lời, nhìn thấy nhóm nữ tử có mặt ở đây hăm mộ nhìn ả, trong lòng có chút đắc ý hư vinh.

“Hai người cũng đừng có ân ân ái ái nữa.” Chưa được phong vương tứ hoàng tử Trưởng Tôn Ảnh Ngọc chưa loét nói. Tiếp theo nhìn về thân ảnh lam biếc ngồi lù lù, cười nói: “Nhân vật chính lần này là hoàng thúc của chúng ta Võ vương.”

Nghe đồn người này chính là kẻ luyện võ thành si, tiền hoàng băng hà liền rời bỏ hoàng cung, quanh năm không về Võ vương?

Bạch Tuyết Vi kinh ngạc nhìn nam tử áo lam biếc, người này hình như rất trẻ tuổi, trong lòng cũng nhớ tới những lời đồn: Con trai tiền hoàng yêu thương nhất, lúc Võ vương được sinh ra, khi đó đại thế tử của đương triều hoàng thượng cũng đã mười tám tuổi. Trưởng Tôn Lưu Hiến còn lớn hơn Võ vương mấy tuổi.

“Bạch gia nhị nữ Tuyết Vi ra mắt Võ vương.”

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần chợt nghe bên tai truyền tới âm thanh mềm nhẹ của nữ tử, thoáng nghiêng đầu nhìn nữ tử một cái, lãnh đạm để tay lên trán, thậm chí mí mắt cũng không có mở. Sau đó, cũng không thèm liếc nàng thêm một cái, chậm rãi cầm lên chén rượu uống, cảm thấy rất nhàm chán.

Bạch Tuyết Vi lại kinh sợ, ngây ngốc, mắt tròn.

Long chương phượng tư (1), thiên chất tự nhiên (2), hồn nhiên thiên thành (3).

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ đến như vậy, tuấn đặc tuyền tú, mỹ đặc vô hạ (4) thật sự là ông trời ưu ái có được về bề ngoài mà mọi nữ tử luôn ao ước, hăm mộ lại không thể ghen tị. Bởi vì nam tử hoàn toàn không có tác phong của phái nữ, dáng vẻ lười nhác cẩu thả cũng có một cổ oai phong bức người, làm cho nữ tử khâm phục.

Ban đầu, nàng thầm nghĩ nhìn xem bộ dạng của người mà con tiện nhân kia sắp gả như thế nào, sau khi nhìn thấy trong lòng ả dâng lên ý nghĩ xấu cùng không vừa lòng. Không phải ả đối với Võ vương nhất kiến chung tình (5) liền di dời tình yêu sang người Võ vương mà ghen tỵ, ả ganh ghét khi thấy Thủy Lung sẽ gả cho một nam tử xuất sắc, tuấn mỹ này.

“Bạch Tuyết Vi, nhìn chăm chăm tỷ phu tương lai cùng vương thúc như vậy là không hợp lễ nghĩa cho lắm nha!!” Phương Tuấn Hiền chế nhạo. (Ngữ: =]] cái anh này! Phe nào thế? Phương Tuấn Hiền: Thủy Nhi đáng yêu hơn nhiều, dù nàng ấy hơi bị ác :v :v. Ngữ: anh zai ả, anh bị ngược cuồng à??? -_-)

Cách đây không lâu, hấn từng nói lời này với Thủy Lung.

Bạch Tuyết Vi không sợ hãi cũng không hoảng hốt, đến gần Trưởng Tôn Lưu Hiến, cười nói: “Võ vương long chương phượng tư, thật sự là làm cho người ta cảm phục, Tuyết Vi xem đến ngây người, ha ha...” Nữ tử ôn nhu cười khẽ, dễ dàng giải quyết xấu hổ.

Phương Tuấn Hiền cười một tiếng, không có tiếp tục làm khó ả.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghe thấy hai chữ ‘tỷ phu’, trong mắt hiện lên một luồng ánh sáng, nhìn về phía Bạch Tuyết Vi.

Đôi mắt của hấn vẫn như trước miễn cưỡng mở một nửa, con ngươi đen như mực trong suốt bức người, khiến Bạch Tuyết Vi có ảo giác như bản thân bị ánh mắt này lột từng lớp một, lộ ra nội tâm chân thật nhất. Bản năng không khỏi dâng lên vài phần sợ hãi, trên mặt không hề lộ ra, hoài nghi hỏi: “Võ vương, có chuyện gì sao?”

Lông mi của Trưởng Tôn Vinh Cực thật dài, cong như cánh bướm đen khê run, lộ ra đáy mắt không vui, môi hơi mấp máy, âm thanh nhẹ nhàng, bay bổng giống như còn chưa có tỉnh ngủ, lại khiến người ta không dám chênh mảng: “Tỷ của ngươi có giống ngươi không?”

Vấn đề này thật kỳ lạ, Bạch Tuyết Vi cũng không biết trả lời như thế nào, cái gì kêu là có giống mình không?

Bên cạnh có người cười nói: “Đại tiểu thư không có xinh đẹp như Bạch nhị tiểu thư.”

Vừa nói xong liền bị người bên cạnh đẩy nhẹ. Trước mặt Võ vương, nói vị hôn thê của hấn xấu xí, không phải muốn chọc hấn nổi giận hay sao?

Trưởng Tôn Vinh Cực hứng thú thiếu thiếu, cũng không có tiếp tục quán lấy vấn đề này. Hắn thuận miệng hỏi, thấy mọi người ngậm miệng không nói, nghĩ là ngậm thừa nhận. Liên coi nhân vật mà hắn chưa gặp mặt một lần như Bạch Thủy Lung, phán xét người ta cũng giống Bạch Tuyết Vi đều là loại người trong ngoài không đồng nhất, giả tạo dối trá! Tùy ý nói với Phong Giản: “Đi giết...”

Hắn không hứng thú cười cái người mà hắn không thích.

Phong Giản đã sớm biết tính tình chủ nhân nhà mình, từ trước đến nay làm việc luôn dựa vào tâm trạng. Lúc này, muốn giết người ta. Một khắc sau liền quên.

“Võ vương gia...” Bạch Tuyết Vi không có nghe Võ vương nói cái gì, vừa vặn mở miệng, trùng hợp đánh gãy lời của hắn đang nói: “Trước đó vài ngày, đại tỷ tỷ đi phong trần phố, vô tình nhận được một khối ngọc bội vương gia.” Á ta cố ý để lộ phong trần phố, nhưng không nói rõ Thủy Lung làm sao nhận được ngọc bội.

Vương gia bị bán vào tiểu quan quán là chuyện si nhục, đương nhiên ả phải làm bộ như không biết, sẽ dễ dàng đen tội lỗi đổ lên người Thủy Lung.

Lần trước, Vệ thị cho người đi Thanh Phong lâu dò tin, mới biết được chỉ trong một đêm Thanh Phong lâu hóa thành tro tàn, bên trong không có một người chạy thoát, cho nên chuyện đem ngọc bội đưa lại cho vương gia liền tạm thời gác lại.

Bạch Tuyết Vi nhìn thấy Võ vương, nhớ lại những gì Ngọc Hương nói, liền chắc chắn ngọc bội này là của Võ vương.

Võ vương nếu biết Bạch Thủy Lung là người bán hắn, bản thân là vương phi tương lai của Võ vương lại chạy đến chỗ phố phong trần, Võ vương nhất định chán ghét nó biết bao nhiêu? Dù không hủy hôn, Bạch Thủy Lung gả vào Võ vương phủ, cuộc sống nhất định sẽ không dễ chịu!!! Bạch Tuyết Vi đắc ý suy nghĩ.

Nhưng ả không nhìn thấy, khi Trưởng Tôn Vinh Cực nghe những lời này, con ngươi lười biếng rũ xuống bỗng nhiên mở ra. Giống như bầu trời đầy ra mây mù gặp trăng sáng, cực kỳ xinh đẹp làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào trong.

(1) Phong thái xuất chúng: Dáng vẻ hơn người.

(2) ...

(3) Hình dung thơ văn kết cấu nghiêm mật tự nhiên, dùng từ vận điển không có chút nào phù tạc dấu vết. Cũng hình dung người mới đức hoàn mỹ tự nhiên.

(4) Xinh đẹp và hoàn hảo == thật ra tìm không ra nghĩa cứ hiểu như thế đi >.

(5) Vừa nhìn đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngây thơ rung động

Phố phong trần. Ngọc bội vương gia.

Hai câu này lọt vào lỗ tai, trong đầu liền hiện lên đôi mắt làm cho hắn rung động. Vết thương trong lòng bàn tay đã khép lại chỉ còn là một dấu vết thật nhỏ. Lúc này lại mơ hồ nóng lên.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhéo nhéo bàn tay, khóe môi nhợt nhạt nhếch lên.

Phong Giản sừng sốt. Hắn vốn nghĩ chủ nhân chỉ là hứng thú với Bạch Thủy Lung trong chốc lát thôi, nhưng xem dáng vẻ này, hình như hứng thú rất sâu đậm. Nếu không cũng sẽ không vì một câu, liền làm hắn nhớ tới.

“Hôm nay tụ họp là vì muốn chào mừng Võ vương trở về, chỉ uống rượu nói chuyện phiếm thì không thú vị lắm. Không bằng bày trò gì chơi có được không?” Tiếng cười của Phung Tuấn Hiền lạnh lạnh, ngay lập tức mọi người liền hứa theo phụ họa.

Bạch Tuyết Vi oán giận hắn đột nhiên xen mồm, làm cho nàng mất đi cơ hội ám chỉ cho Võ vương. Nhưng mà chỉ cần có câu nói kia, lấy thân phận Võ vương vương gia nhất định có thể điều tra ra mọi chuyện, nói nhiều không chừng lại bị người khác nghi ngờ. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng ả liền cảm thấy thoải mái.

Nhóm vương tôn quý thích (1) tụ tập lại bàn bạc một lát, quyết định chơi trò thi đấu xem ai săn được nhiều nhất. Lúc này đúng dịp là mùa hè, núi rừng của hoàng gia nuôi thả rất nhiều dã thú, dựa theo lời nói của ngũ hoàng tử Trương Tôn Hằng Tô, bên trong có cả mãnh thú hung ác như hổ, chiếm núi làm vua.

“Nếu săn bắn không thì cũng không vui lắm, không bằng chúng ta mang theo thú này trên người.” Lục hoàng tử Trương Tôn Khai Yến bước lên, bàn tay vỗ nhẹ.

Một gã ám vệ xuất hiện, đem bình sứ lớn bằng nắm đấm của trẻ sơ sinh giao cho hắn, sau đó lại biến mất.

Lục hoàng tử hí hóp cười nói: “Đây là Dụ Thú Tán, một khi đã thoa lên người, mùi thơm sẽ dẫn dã thú đến truy đuổi điên cuồng, như vậy chúng ta đỡ phải mất công tự đi tìm con mồi.”

Bọn nam tử ngông cuồng ham vui cho nên nghe nói xong liền đón ý nói đùa.

Lục hoàng tử nhìn đám nam nữ đứng xung quanh, nói thêm: “Như vậy cũng chưa đủ kích thích, còn thêm một quy định nữa. Mỗi người phải cưỡi chung ngựa với một nữ tử, không được dùng võ để săn thú, cuối cùng nhìn xem ai săn được nhiều mồi nhất, có thể đưa ra một yêu cầu cho mọi người thực hiện, điều kiện yêu cầu đó không được vi phạm đạo đức, pháp luật.”

Phần lớn nam tử ở đây đều vỗ tay tán thưởng, khen hay. Nhóm quý nữ (2) thì mềm mại kêu khẽ liên tục, giống như vừa hưng phấn lại vừa sợ. Đây chính là cơ hội cùng người trong lòng gần gũi, còn có thể mở mang kiến thức nhìn nhóm anh hùng của vương tôn quý thích đi săn bắn.

Lục hoàng tử nháy mắt chọc ghẹo Trương Tôn Lưu Hiến mấy cái, những người đứng đây đều biết, Trương Tôn Lưu Hiến và Bạch Tuyết Vi chắc chắn sẽ là một đội, ai cũng biết bọn họ là một đôi trai tài gái sắc, tình đầu ý hợp.

Bạch Tuyết Vi mỉm cười nhìn Trương Tôn Lưu Hiến.

Trương Tôn Lưu Hiến bắt đầu cười khẽ, đối với Bạch Tuyết Vi nói: “Yên tâm.”

“Vâng.” Bạch Tuyết Vi đương nhiên không có lo lắng.

Nơi này là địa bàn của hoàng gia, chung quanh lại có binh mã canh giữ, mỗi vị hoàng tử, quý thần (3) đều mang trên người võ nghệ cao cường, bên người còn có ám vệ. Nếu có chuyện ngoài ý muốn, quy tắc trò chơi quý quái gì cũng đều bị vứt sang một bên, tự bảo vệ chính mình mới là quan trọng.

Người hầu mang ngựa và cung tiễn đưa tới.

Nhóm quý nữ cũng không nhiều lắm, bắt cặp xong liền thiếu người, cho nên nhóm cung nữ có dung mạo xinh đẹp một chút sẽ được thay thế vào.

“Võ vương thúc, người không chọn người à?” Lục hoàng tử đối với Trương Tôn Vinh Cực cười hỏi.

Tự hợp lần này tổ chức vì Võ vương, vai vế của hắn cao nhất ở trong này, chơi đùa cũng phải cho hắn chọn trước.

Dáng vẻ lười biếng của Trương Tôn Vinh Cực không thay đổi, trong mắt buồn chán làm cho người ta vừa nhìn liền hiểu, không có một chút ý định che giấu—Hắn thật sự không thích trò chơi này, càng không có hứng thú chơi với bọn họ.

“Võ vương gia, Giáng Tử nguyện ý cùng ngài cưỡi chung một con ngựa.” Một nữ tử thướt tha đi tới trước mặt, mặc váy lụa tím hồng, bên ngoài khoác một cái áo trắng bằng vải sa mỏng giống cánh ve; thắt lưng trắng thuần quán quanh eo nhỏ, đuôi dây thắt lưng phiêu dật lắc lư theo nhịp bước. Nếu bình bông trong nước, khiến cho người ta cảm thấy ở giữa ngày hè nóng bức lại cảm giác được một luồng khí mát lạnh.

Nữ tử đến gần, dung mạo cũng rõ hơn. Đó là một nữ tử vô cùng ngọt ngào, thanh khiết. Quần áo màu tím càng tôn lên làn trắng mịn của nàng, khơi dậy dục vọng của nam nhân. Đôi mắt tròn trịa dưới làn lông mi cong dày, dưới cái mũi xinh xắn là đôi môi anh đào nhỏ nhắn, phần hồng ửng ửng làm cho người ta muốn cắn mấy cái.

“Ha ha không hổ là hoàng thúc, Giáng Tử chưa bao giờ chủ động gần gũi với nam tử.” Lục hoàng tử vui đùa ầm ĩ.

Chu Giáng Tử vẻ mặt xấu hổ, nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Tây Lăng vương triều phần lớn chỉ nghe qua lời đồn về Võ vương, chưa có tận mắt nhìn thấy hắn. Mặc dù lời đồn nói, hắn là con trai mà tiên hoàng thương nhất, tuổi trẻ hơn cả thái tử, nhưng rất ít người tin tưởng. Căn cứ vào quan hệ của hắn với các vương gia cùng thế hệ, đại bộ phận mọi người đều nghĩ hắn là một lão vương gia. Vậy mà tận mắt nhìn thấy, thật sự rất trẻ tuổi, mà còn tuấn mỹ vô song nữa.

“Ngũ vương gia, Giáng Tử kính ngài một ly.” Chu Giáng Tử tự rót một chén rượu nâng lên đưa cho Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực tiếp nhận chén rượu, chợt thấy ngón tay Chu Giáng Tử khẽ di chuyển, toán tính muốn sờ vào lòng bàn tay hắn.

Ba!

Chén rượu nát vụn, rượu đều bắn vào người Chu Giáng Tử, thân mình của nàng ta thì bị một luồng phong rét lạnh đánh bay ra ngoài.

May mắn, Lục hoàng tử hoàn hồn nhanh, đưa tay ra đỡ nàng, tránh cho nàng bị xấu mặt.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, tiếng ồn ào cười nói vui vẻ trong nháy mắt liền im lặng.

Chu Giáng Tử vừa xấu hổ vừa buồn bực trừng nhìn Trương Tôn Vinh Cực. Đúng lúc nhìn thấy tầm mắt phiền chán của hắn, ánh mắt lạnh thấu xương làm cho nàng run rẩy, không dám nhìn tiếp vùi đầu vào trong ngực Lục hoàng tử, truyền ra tiếng khóc nhỏ.

Có mỹ nhân trong ngực, Lục hoàng tử đương nhiên cảm thấy vui sướng, nhưng cũng không dám biểu lộ quá mức, xấu hổ đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Vương thúc bớt giận.”

Bất kể hiện tại là ai đúng ai sai, thân phận hiện tại của Trương Tôn Vinh Cực không ai có thể lên tiếng phê phán hắn.

Phong Giản đem một cái khăn sạch sẽ đưa cho Trương Tôn Vinh Cực, sau đó lãnh đạm nói với mọi người: “Chủ nhân không thích bị người khác đụng vào người.”

Nhìn đáng về Trương Tôn Vinh Cực cầm lấy khăn sạch ra sức chà lau lòng bàn tay, làm cho mọi người tin tưởng lời của Phong Giản nói.

Vứt bỏ khăn lên bàn, Trương Tôn Vinh Cực đứng dậy đi ra ngoài. Cuộc tụ họp nhằm chán này, hắn không có hứng thú tiếp tục ở lại.

“Ồi chào! Vương thúc! Đừng tức giận mà.” Lục hoàng tử vội vàng giữ lại.

Ngũ hoàng tử cũng khuyên ngăn: “Nếu Vương thúc không thích Chu tiểu thư, có thể chọn người khác.”

Trương Tôn Vinh Cực vẫn không ngừng bước, mới đi ra khỏi cái ô che thấp lùn, một trận gió gào thét đến, tiếng ngựa hí không dứt, một bóng dáng cao lớn chặn đường đi của hắn.

Hắn khẽ cau mày, phát tay tính giết ngựa đẹp đường...

Tức khắc truyền đến một âm thanh êm ái lại độc đoán, lời nói nhỏ nhẹ: “Lên ngựa, ta với người một tổ.”

Trương Tôn Vinh Cực bỏ tay xuống, đưa mắt nhìn lên — Một nữ tử mặc xiêm y màu đỏ ngồi trên lưng ngựa, do hắn đứng ngược hướng với ánh mặt trời cho nên không thấy rõ dung mạo của nàng. Chỉ có một đôi con ngươi nóng hơn ánh mặt trời, sáng sủa như lửa đốt. Môi đỏ dịu dàng mỉm cười. Tư thế oai hùng, hiên ngang như lợi đao, trong nháy mắt đâm vào tận trong trái tim, để lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Tay định tung chuông, nội lực hùng hậu nhanh chóng tản ra. Bắt lấy tay nữ tử nhảy lên ngựa ngồi sau lưng nàng.

“Bạch Thủy Lung?”

“Nàng ta đến khi nào!”

“Ai mời nàng đến?”

Mọi người nhìn rõ nữ tử cưỡi ngựa là ai, kinh hô không ngừng.

Thủy Lung lạnh nhạt nhìn bọn họ, khóe môi khẽ nhếch, nói toạc ra: “Không phải muốn chơi sao?”

Trong lòng mọi người tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ, Lục hoàng tử lên tiếng: “Chơi! Đương nhiên là phải chơi! Vương thúc đều lên ngựa, há có thể không chơi được.”

Một lúc sau, mọi người đều chuẩn bị xong.

Một tiếng ré dài.

Thủy Lung hai chân nhất đăng, ngựa liền chạy nhanh ra ngoài.

Đoàn người ngựa chạy vào rừng, phá vỡ sự yên bình nơi đây.

“Người điều khiển ngựa, ta sẵn sẵn.” Thủy Lung quay đầu lại nhìn Trương Tôn Vinh Cực cười xán lạn như ánh dương, nói: “Nếu muốn chơi thì phải chơi cho đã, muốn thắng thì phải thắng cho thật đẹp.”

Trương Tôn Vinh Cực không nói gì gật đầu đồng ý, về mặt thoáng ngậy thơ.

Lại tới nữa. Cái cảm giác kỳ quái này.

Lúc trước, cảm thấy trò chơi này tẻ nhạt, vô vị. Tại sao khi lên ngựa với nàng, tâm tình liền nhảy nhót, tung tăng như vậy chứ? (Ngữ: >_

(1) Con vua, hoàng thân.

(2) Con gái nhà giàu có, địa vị cao quý.

(3) Con trai của các vị quan có chức vị cao, thân phận hơn người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thắng được xinh đẹp

Núi rừng hoang vu thỉnh thoảng truyền tới tiếng dã thú gầm lên. Có lẽ là do Dụ Thú Tán của Lục hoàng tử đã phát huy tác dụng, dã thú kêu gào càng lúc càng nhiều.

Dụ Thú Tán giúp người ta không cần chủ động đi tìm con mồi, nhưng mà cũng tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, nếu như bị dã thú bao vây, dứt khoát không phải là chuyện tốt.

Về.

Mũi tên phá không, xuyên qua rừng rậm dày đặc. Bắn trúng một con rắn màu xanh đậm đang quấn quanh ả trên thân cây. Mũi tên cắm vào giữa đầu rắn bảy tấc, làm cho con rắn không có khả năng sống tiếp.

Tuần mã đỏ thẫm chạy thoát ra khỏi rừng rậm, hai người cười trên mình con ngựa này, ánh mặt trời heo hắt chiếu vào trên người họ, cảm giác phong thái của cả hai nhân nhả vô cùng.

Trưởng Tôn Vinh Cực chậm rãi rì rầm dây cương, làm cho con ngựa bước đi thong thả, nhẹ nhàng chậm chạp bước, đi lại ở trong rừng. Giống với bộ dạng của chủ nhân đang ngồi trên lưng nó: chán chường, uể oải, có một không hai. Quả nhiên là, người nào xứng thú cười đó (1), đáng thương con tuần mã, ‘đường đường là một đại soái mã’ lại bị nô dịch thành con ngựa lười, mất mặt nhà ngựa!!!!

Con mồi tự nhiên sẽ được ám vệ mang đi, Thủy Lung cùng Trưởng Tôn Vinh Cực không thêm để ý.

Núi rừng không nhỏ, dù là con ngựa đi với tốc độ chậm rãi. Thời gian không ngắn cũng để cho hai người đi sâu vào trung tâm.

“Ồ.” Thủy Lung bỗng nhiên chuyển hướng cung tiễn, đem mũi tên cực nhanh bắn đi ra.

Chỉ thấy mũi tên mới bay ra, còn không có vào trong rừng, liền cũng một cây mũi tên màu đen khác đụng nhau, hai cái triệt tiêu sức lực của nhau, rơi xuống mặt đất. Lập tức, Thủy Lung bắn ra một mũi tên khác vào rừng. Trong tai liền nghe thấy một tiếng kêu rên bị đè nén hết sức, giống như có cái gì đó ngã xuống đất.

“Con mồi thông minh so với dã thú không có man rợ thú vị hơn, đúng không?” Thủy Lung quay đầu lại cười khê nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn vào đôi mắt hắc diệu thạch sáng rực của nàng, cảm nhận sự thoải mái tự tin bên trong đó. Đây lòng vốn bình tĩnh như nước hồ thu của hắn giống như bị một viên đá ném vào, từng con sóng lăn tăn, nhộn nhạo.

“Ngươi tin ta sao?” Âm thanh từ trước đến nay để lộ vẻ lười biếng, không có gì đáng kể, còn có một chút không tin.

Thủy Lung sang sàng nói: “Hiện tại chúng ta là một đội.”

Nàng vươn đầu lưỡi liếm liếm, môi có chút bị khô. Biểu lộ một cái tươi cười mềm nhẹ, nói với Trưởng Tôn Vinh Cực: “Huynh đệ, không muốn chơi đùa sao?”

Trưởng Tôn Vinh Cực mắt ánh phát sáng, con ngươi dời từ đôi mắt của nàng xuống cái đầu lưỡi ướt át đang liếm liếm trên môi, cùng với đôi môi đỏ au đang hoạt động hé mở lại đóng lại liên tục, cảm thấy trái tim cũng theo đó mà ngừng một nhịp. Cảm nhận không sâu sắc, lại mới lạ, đặc biệt.

“Ta không phải huynh đệ của ngươi.” Trưởng Tôn Vinh Cực kéo chặt dây cương, đôi mắt trong suốt mênh mông hơn cả trời xanh lướt qua rừng rậm xanh biếc, khinh thường nói: “Một đám sâu bọ vô dụng, dùng để pha trò cũng không đủ tư cách.”

Nói thì nói như thế, nhưng hắn không có chừa cơ hội cho người ta ra tay, thân thể nhanh hơn suy nghĩ, dùng sức phát dây cương. Tuần mã vẫn một mực lười biếng đột nhiên hí vang lên, phi nước đại đi ra ngoài.

Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực ở ngoài sáng, kẻ ám sát ở trong tối. Chính là hai bên đều tự cho rằng mình là thợ săn, còn đối phương là con mồi.

“Về phía trước, hướng đông nam mười ba...” Thủy Lung còn chưa nói dứt câu, phát hiện Trưởng Tôn Vinh Cực đã sớm thúc ngựa về vị trí mình muốn

chỉ rồi. Nói một nửa, nàng đặt tên lên cung, giương cung, bắn tên một loạt động tác nhưng không tới một giây, tên như cầu vồng bay vào trong rừng, lại một âm thanh kêu rên ngã xuống đất.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng dịch dây cương, con ngựa bị lực mạnh lôi kéo, vó trước giơ cao lên, ám khí đúng lúc bắn ra cách nó không xa.

Thủy Lung không cần điều chỉnh tư thế ngồi của mình, Trưởng Tôn Vinh Cực ở sau lưng nàng cũng dán chặt đi lên, vừa lúc ổn định thân thể của nàng. Ba mũi tên lên cung, hung ác bắn ra, từ âm thanh nghe tới, cũng là một trong số những người tới ám sát ẩn núp trong rừng cây.

Lúc này, bóng ngựa rơi xuống đất. Dường như tuần mã bị hoảng sợ cho nên cắm đầu chạy về phía trước.

Thủy Lung nghe thấy tiếng xé gió bay đến, người liền nghiêng sang một bên lộn đi, thể hiện ra một thân thể mềm dẻo không thể tưởng tượng nổi. Một ngân châm độc từ ngọc giản bay qua trước mặt nàng, thân thể của nàng ở trên không lộn vòng một cái, xoay tròn, tay duỗi về phía trước, cần mượn lực.

Tay của Trưởng Tôn Vinh Cực đưa tới đúng lúc, không chần chừ một giây liền nắm lấy tay nàng, hơi dùng lực kéo Thủy Lung trở về chỗ cũ, thuận tay đem mũi tên đặt lên cung tên nàng đang cầm, nắm tay của nàng kéo cung, trong nháy mắt bắn ra.

Hết thấy các động tác đều giống như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động thật giống như đã tập luyện qua vô số lần.

Ánh mắt hai người vừa vận hướng về nhau, đáy lòng cùng lúc dâng lên một luồng rung động kỳ lạ. Cái loại ấn ý như phúc chí tâm linh (2) này, đối với người mới quen biết không tới một ngày như bọn họ mà nói, thật sự rất mới lạ.

Trong lòng của Thủy Lung không khỏi dâng lên một loại tâm tình tinh tinh tương tích (3), đối với Trưởng Tôn Vinh Cực, xác thực nảy sinh ấn tượng tốt.

Trước kia, nàng làm đầu lĩnh của tổ chức Long Vân. Bên dưới, mọi người đều nghe theo mệnh lệnh của nàng, nhưng không có ai có thể phối hợp ấn ý với nàng như vậy.

Ở chỗ tới, Phong Giản đứng đó nhìn xem lưu luyến, nói không nên lời. Nếu không phải hắn đã biết rõ trước kia hai người Trưởng Tôn Vinh Cực cùng Bạch Thủy Lung chưa từng gặp mặt, chưa từng quen biết nhau thì hắn cũng thật hoài nghi hai người này đã sớm hợp tác nhiều năm.

Sau nửa nén hương thời gian, trên bầu trời có một đạo khói lửa dấy lên. Đây là dấu hiệu báo tin cuộc thi săn bắn kết thúc.

Sau khi khói lửa dấy lên, đồng thời mấy sát thủ ám sát Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung cũng bắt đầu biến mất không dấu vết. Làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Chỉ là Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung cũng không phải người bình thường. Bất kể là Bạch Thủy Lung đời trước hay Trưởng Tôn Vinh Cực, đều là người hàng năm bị thích khách làm phiền, đối với việc bị ám sát đã sớm không còn kinh sợ. Câu hỏi có liên quan đến người nào sai sát thủ tới, Thủy Lung không vội truy xét, Trưởng Tôn Vinh Cực lại càng không có hứng thú tìm hiểu.

Trên đường trở về, Trưởng Tôn Vinh Cực khôi phục lại dáng vẻ lười biếng nhưng không tiêu cực. Thậm chí, con người lúc này bị kích thích cũng lười biếng đi thong thả.

“Người đời đều biết Vũ vương của Tây Lăng vương triều ôn tồn lễ độ, hành động nghĩa hiệp như gió, nhưng có bao nhiêu người biết tài nghệ cưỡi ngựa bắn cung của hắn cũng cao không kém?”

“Phía trước mới nói trên núi có hổ, nay liền hiện ra trước mắt mọi người.”

“Lục hoàng tử đúng là có bản lĩnh rất cao, con báo này cũng không thể khinh thường.”

“Tô tiểu thư, uống trà an thần có khỏe lại chưa?”

Tuần mã đi ra khỏi cánh rừng đến chỗ nghỉ ngơi, liền có thể nghe được âm thanh nói chuyện phiếm.

“Võ vương thúc đã trở lại.” Ánh mắt sắc bén của Ngũ hoàng tử nhìn hai người.

Tất cả mọi người đều yên lặng, nhìn Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực cùng xuống ngựa.

“Không biết Võ vương cùng Bạch đại tiểu thư có săn được con mồi nào không?” Phương Tuấn Hiền hí mắt, cặp mắt như đao mỏng dường như quét lên người Thủy Lung, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Lục hoàng tử vội vàng nói: “Vương thúc nhất định có thu hoạch khá lớn.”

Mọi người âm thầm cười nhạo ở trong lòng.

Mãnh hổ hung tàn trong núi đều bị Vũ vương săn bắn, Võ vương có thu hoạch được nhiều, cũng không sánh bằng Vũ vương.

Trưởng Tôn Vinh Cực không có lòng so đo cao thấp với bọn họ, đang muốn đi ra ngoài đột nhiên lại dừng lại, vỗ vỗ tay.

Phong Giản hiểu ý của hắn, chỉ thị âm vệ đem mấy con mồi bắt được để lên bàn.

Lúc đầu đưa lên trước mặt bọn họ là thỏ, rắn, hươu, nai mấy con mỗi không lớn không nhỏ. Đám người này cũng xum xoe, nịnh nọt. Nhưng mà, sau khi thấy từng cái thi thể của hắc y nhân được ném lên, bọn đều ghen hòng, yên tĩnh không có tiếng động.

Tổng cộng mười người, mỗi người đều bị trúng một mũi tên mà mất mạng, có thể thấy rằng người bắn tên tài nghệ rất cao.

“Ai thắng?” Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng của Trương Tôn Vinh Cự vang lên.

Giọng nói nghe như mòng manh khiến cho người ta thấy hần không để ý, nhưng ánh mắt u ám, tăm tối mang theo khí thế bức người.

Phong Giản đỡ trán, trầm nghĩ: Chủ nhân như thế nào lại để ý thắng thua trong mấy trận đấu võ văn này chứ? Về mặt cũng thật sự là nghiêm túc nữa.

“Vương thúc sẵn được nhiều mối nhất, con mối lại có sức mạnh cực lớn, trò chơi này đương nhiên là vương thúc thắng.” Âm thanh ôn nhuận của Trương Tôn Lưu Hiến vang lên, nhìn thi thể thích khách trên mặt đất, ánh mắt đùng đùng đưa khê biến không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

“Vương huynh nói rất đúng, người thắng là vương thúc.” Lục vương gia cũng cười phụ họa.

Trương Tôn Vinh Cự hỏi: “Thắng được xinh đẹp không?”

Thủy Lung đứng một bên nghe được hần hỏi, ánh mắt chợt lóe, kinh ngạc nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cự, sau đó, nhoen miệng cười: “Xinh đẹp.”

Nếu nói trận săn bắn này có xinh đẹp hay không, chỉ có người tự mình trải nghiệm như Thủy Lung mới có tư cách trả lời.

Trương Tôn Vinh Cự nghe xong đáp án của nàng, nhìn nàng tươi cười một hồi, thân nhiên gật đầu, trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, rõ ràng không có dự định nghe câu trả lời của những người khác.

Phong Giản có phát hiện quý dị, khóe môi của chủ nhân nhà mình giống như có chút ý cười? Tâm tình hình như cũng rất tốt.

(1) Chủ nào thì tớ đó =]] ở đây chỉnh lại thành chủ nào thì thú đó.

(2) Là một thành ngữ danh từ, ý tứ là người vận khí tới, tâm cũng biến thành linh xảo

(3) là chỉ tính tình, chí thú, cảnh ngộ giống nhau người lẫn nhau yêu mến, đồng tình, ủng hộ .

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Miệng nói chiến lược

Lúc mặt trời lặn phía tây, mọi người tụ họp bàn bạc một phen, liền dẹp bỏ ý định sai người hầu đưa cơm đến. Ngược lại, tự động nhóm lửa, làm thịt con mỗi khi chiều sẵn được nướng lên ăn. Việc lột da con mỗi đương nhiên là đám người hầu làm, thích khách áo đen cũng được kéo xuống xử lý.

Bàn về nướng thịt, đối với người thích ăn thịt như Thủy Lung mà nói tất nhiên tự có tay nghề nướng thịt ngon rồi.

Nàng gọi người mang vĩ nướng thịt đến, tự mình cắt thịt, ướp gia vị, không lâu sau từng trận mùi thịt nướng thơm ngon bay lên, làm cho đám trai gái ở xung quanh quay lại nhìn, trầm nghĩ, nàng ta đường đường là đại tiểu thư của tướng quân phủ, vậy mà tay nghề nướng thịt của nàng so với ngự trù chuyên nghiệp ở trong cung còn thơm hơn.

Phong Tuấn Hiền thấy ánh mắt của nàng chớp động, cười nói: “Đại tiểu thư nướng thịt thật thơm, còn xuất sắc hơn cả ngự trù trong cung nữa!”

Đối với việc dò xét của hần, Thủy Lung ung dung bình tĩnh đáp: “Trước kia thường đi ra ngoài làm việc, đều tự mình làm mà ăn.”

Bất kể là Bạch Thủy Lung trước đây, hay là Thủy Lung thủ lĩnh của hải tặc. Phong Tuấn Hiền nhớ tới, Bạch Thủy Lung từ nhỏ đã có năng khiếu võ học vô song, mới tám tuổi đã thành lập quân công, tiêu diệt loạn đảng, đảm nhận nhiệm vụ. Phần bản lĩnh anh hùng như thế này, quả thật thiên hạ ít có, làm cho nam tử cảm thấy xấu hổ, nản lòng.

“Ha ha, để ta nếm thử tay nghề của Bạch đại tiểu thư ra sao?” Nhìn thấy miếng thịt hươu tự tay Thủy Lung nướng bên ngoài vàng ánh óng, mỡ bên trong thịt tuôn ra, càng tản ra mùi thịt thơm ngát, khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn. Phong Tuấn Hiền đi tới, mở miệng xin ăn, tay đã muốn thò ra bắt lấy.

Thủy Lung không chút lưu tình vỗ mạnh vào mu bàn tay hần. Bụng khay thịt đã nướng xong đi tới chỗ của Trương Tôn Vinh Cự. Người của Long Lân

tổ chức đều biết, cướp đoạt thịt trong tay của Thủy Lung không khác gì cướp đoạt thức ăn từ miệng cọp, trừ khi Thủy Lung tự nguyện cho người.

Phong Tuấn Hiền nhìn mu bàn tay đỏ bầm, sắc mặt biến đổi liên tục lúc trắng lúc xanh như không khác gì tắc kè bông. Phát cú tròng mắt nhìn Thủy Lung.

Lúc này, Thủy Lung đã đem khay thịt nướng đặt trên cái bàn lùn trước mặt Trương Tôn Vinh Cự, tự động lấy một tấm vải sạch trải xuống đất, ngồi đối diện hẳn. Lại cầm vò rượu ướp nước đá, rót ra hai chén. Bưng lên chén rượu, đối với Trương Tôn Vinh Cự cười nói: “Đến, ta kính người một chén.”

Trương Tôn Vinh Cự nhìn dáng vẻ hào phóng của nàng, một hơi uống sạch chén rượu, vẻ mặt cũng không có thay đổi gì.

Phong Giản trầm nghĩ: Từ trước đến nay, chủ nhân chưa từng nể mặt bất kỳ ai, e rằng Bạch Thủy Lung phải thất vọng.

Thủy Lung buông chén rượu không xuống, tiếp theo cầm đũa gấp một khối thịt nướng bỏ vào cái chén trước mặt Trương Tôn Vinh Cự, nói: “Thịt nướng tự tay ta làm, có một số người muốn ăn cũng ăn không được, người nếm thử xem.”

Lời này nói ra, làm cho mọi người không khỏi quay lại nhìn về hướng Phong Tuấn Hiền mấy lần.

Trương Tôn Vinh Cự lướt mắt nhìn sắc mặt khó coi của Phong Tuấn Hiền, khoe miệng cong lên hơi cười, cầm đũa lên gấp lấy miếng thịt trong chén.

Phong Giản giật mình.

Thủy Lung tự rót rượu cho mình, đôi đũa trong tay nàng linh hoạt nhảy múa trên khay thịt nướng không ngừng, tốc độ kẹp thịt cũng giống như gió.

Trương Tôn Vinh Cự cũng bị nàng cuốn hút, động tác lười biếng cũng nhanh lên một chút. Nhìn trộm vẻ mặt ăn vui vẻ của nàng. Đôi mắt tỏa sáng, ngay cả tròng mắt cũng không tự chủ được cười cong khoe mắt, đáy lòng nhảy nhót, rung động không ngừng.

Khi hai đôi đũa cùng kẹp lên miếng thịt cuối cùng, Thủy Lung ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Trương Tôn Vinh Cự.

Thở ra một ngụm hơi nóng, Thủy Lung dịu dàng tươi cười, buông đũa xuống. Nàng có việc cần cầu người ta, đương nhiên phải cho người ta mặt mũi rồi.

Trương Tôn Vinh Cự nhìn thấy đôi môi khẽ cười của nàng, đỏ au bóng loáng vì mỡ trong thịt nướng, trong lòng chợt thấy môi của nàng rất đẹp, đẹp đến mức làm cho đáy lòng người ta cảm thấy ngứa, cảm giác thật kỳ lạ. Không biết xuất phát từ suy nghĩ hoặc là theo bản năng, Trương Tôn Vinh Cự kẹp miếng thịt, đưa đến bên miệng Thủy Lung.

Thủy Lung không chút do dự, há mồm ăn ngay — Thịt đưa lên tới miệng, ngu gì không ăn?

Tay cầm đũa của Trương Tôn Vinh Cự dừng lại một lúc, không hiểu lắm những rung động kỳ lạ ở trong lòng.

Hành động, dáng vẻ của hai người hết sức tự nhiên không có gì đặc biệt, lại làm cho người ở xung quanh khiếp sợ cực kỳ.

Phía tây, nắng chiều nhuộm đỏ một góc trời. Tất cả mọi người đều dùng xong bữa tối, bọn người hầu tự đi chung quanh đốt đèn lồng, làm cho chỗ cắm trại của bọn họ sáng bừng lên, không một chút âm u kinh khủng.

Phong Tuấn Hiền nhìn tà dương, bỗng nhiên xúc động dâng trào ngấm một bào thơ, lập tức liền nhận được một trận vỗ tay tán thưởng của mọi người chung quanh.

Hắn mới mở đầu, mọi người liền tìm được hứng thú mới, mỗi người đều làm một bài thơ. Thật có tài văn học thơ ca. Cũng có một số người làm vài câu thơ phóng đãng, bừa bãi trêu chọc mấy nữ tử thẹn thùng đỏ mặt.

Phong Tuấn Hiền chợt nhìn thấy Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cự hai người họ, không biết vì sao hắn không thích hai người bọn họ tách biệt với mọi người, nhướng mày nói: “Hiện giờ, phía Bắc, Lâu Dương quốc bắt đầu rục rịch, bên ngoài hai quốc có vẻ như hữu nghị, trong tối lại đấu tranh không ngừng. Ngoại ban gần biên giới không yên phận, biên giới luôn có những cuộc chiến nhỏ không ngừng, thiên hạ nhìn như thái bình, trên thực tế khói thuốc súng đang dần nổi lên. Quân vương mỗi năm đều phiền muộn vì chuyện này, thân là con dân của Tây Lăng quốc, nên có trách nhiệm vì nước san sẻ sầu lo. Các người nói, Tây Lăng quốc có nên chiến hay là không nên chiến?”

Đề tài này thật sự rất nghiêm túc, đem không khí tung bừng náo nhiệt lúc đầu phá hủy không còn lại gì.

Nhóm quý nữ hai mặt nhìn nhau không biết nói gì. Phần lớn đều nghe không hiểu. Chỉ biết Phong Tuấn Hiền đang nói chuyện quốc gia đại sự, thật sự các tiểu thư khuê các như mấy nàng không thể hiểu được việc nước.

Nhóm hoàng tử, thần tử trên mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, nét mặt nghiêm túc.

Lục hoàng tử tính tình sôi nổi, khinh suất, càng không thiếu kiêu ngạo và ngôn cuồng, cao giọng nói: “Chiến! Đương nhiên là muốn chiến! Năm rồi, Lâu Dương quốc cùng nước của chúng ta quan hệ thân thiết như huynh đệ, đáng tiếc quốc quân Triệu Thiên Hữu đã tâm quá lớn, liên tục khiêu khích quốc gia của chúng ta, càng lúc càng táo tợn, thật sự là ghê tởm, thật sự xem thường Tây Lăng quốc của chúng ta không có người!”

Ngũ hoàng tử cũng tán thành lời của Lục hoàng tử, đám con dòng cháu giống này đều ủng hộ cách nghĩ của Lục hoàng tử, tuyên bố phải đem Lâu Dương quốc dẫm nát dưới chân.

Trừ bỏ nhóm nữ quý vẫn một mực ngậm miệng, Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung, Bạch Tuyết Vi, Trương Tôn Lưu Hiến và Phương Tuấn Hiền không có lên tiếng.

Phương Tuấn Hiền nhìn về phía Thủy Lung: “Bạch đại tiểu thư mới tám tuổi đã đi đánh giặc, tiêu diệt loạn đảng, tri thức sách lược đánh trận cùng võ học đều thuộc bậc nhất, từng được thầy đồ cùng quân vương ca ngợi. Vì vậy xin hỏi, theo ý của Bạch đại tiểu thư, Tây Lăng quốc có nên chiến hay không?”

Thủy Lung hỏi lại: “Lần này cũng là trò chơi à? Nếu đúng vậy thì tốt, có phần thưởng hay không?”

Bạch Tuyết Vi khinh miệt nói nhỏ nhẹ: “Đại tỷ tỷ, thân là con dân của Tây Lăng quốc, con gái của đại tướng quân, giúp đỡ cho nước nhà là trách nhiệm của mình, sao có thể xem là trò chơi, còn muốn lấy tục vật (1) làm phần thưởng.”

Thủy Lung coi thường cái nhìn chăm chú của mọi người do lời nói ác ý của Bạch Tuyết Vi kích thích, đối với Bạch Tuyết Vi nói: “Vậy người nói đi.”

Bạch Tuyết Vi mặc dù có học võ nhưng đối với chuyện quân sự, đánh giặc thì ả dốt đặc cán mai, kêu ả nói, sợ là ngay cả quy định của quân đội cũng đều không nói được. Nhưng ả ta không một chút hoang mang, về mặt uất ức nói: “Đại tỷ tỷ biết rõ muội không biết những thứ này, kêu muội nói, không phải là làm khó xử muội hay sao?”

Ngũ hoàng tử nhũ mào nói: “Bạch đại tiểu thư không cần làm khó dễ muội muội nhà mình, nếu Bạch đại tiểu thư muốn giờ trò bịp bợm, ta đây ứng phó với người. Chỉ cần Bạch đại tiểu thư nói đúng, nói hay, chỉ dựa vào việc làm giúp đỡ, san sẻ gánh nặng với nước này cũng đủ để được khen ngợi.”

Thủy Lung nghe ra mặt trái của ý nghĩa trong lời nói của hắn, nàng cũng không soi mói. Nàng bình tĩnh nhìn bọn họ, cũng không có trực tiếp từ chối giải đáp, cũng muốn ở trước mặt Trương Tôn Vinh Cực biểu hiện ra giá trị của mình, làm cho hắn kính trọng một chút — Người bán phải có ấn tượng tốt với người mua, như thế xác suất mua bán thành công mới lớn.

“Tây Lăng và Lâu Dương quốc đều có thực lực ngang bằng, hơn nữa có ngoại bang quấy rối, tùy tiện khai chiến chưa hẳn đã tốt.” Thủy Lung nói.

Mọi người nghe xong nhũ mào, ai cũng nghe được nước mình không tốt, cho dù biết rõ lời nói này rất có lý.

“Chiến! Tất nhiên phải thắng, thắng mà không chết, phải là một quốc gia bất bại. Như thế nào để làm được những chuyện đó? Trước khi tuyên chiến phải tính toán, chuẩn bị cho thỏa đáng. Chiến nhưng tất thắng, cần có pháp lệnh nghiêm minh. Thắng nhưng không chết, cần phải được huấn luyện tốt, phòng bị tốt, khiến cho địch không dám phản kháng. Để trở thành một quốc gia bất bại, quốc gia cần phải thuận theo dân, biết trung cầu ý dân.”

“Chiến! Cần phải chú ý ba thể thiên – địa – nhân. Thiên thể là vận mệnh trời định, quân địch đánh rút như sóng cuộn ào ào, thiên nhiên tự biến, mình tự tan tác, quân ta đi đường núi, bầu trời có trăng ánh, hiển nhiên giống như có thần linh giúp đỡ. Địa thể là có ưu thế về địa lý, phía tây Lâu Dương quốc chung quanh bị núi bao bọc, đứng dựa vào thể nước, dễ núi rất đông, quân ta có lợi thế về địa lý, có thể đem quân địch đưa giong ở trong lòng bàn tay. Nhân thể là sự đoàn kết của người dân, một quân vương tài giỏi phải là người có tài có đức, phải thấu tình đạt lý hiểu rõ lòng dân, vũ khí sắc bén lương thực dồi dào. Am hiểu phương pháp và sách lược dụng quân tác chiến, binh lính không sợ chết, quân ta ắt sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

Thủy Lung nói xong cảm thấy miệng lưỡi đều khô, định bụng đổ một chén nước uống cho trơn cổ họng, đã thấy một chén nước được người đưa tới trước mặt.

Ngón tay thon dài, trắng nõn nắm chén nước của đối phương, móng tay sạch sẽ mượt mà được cắt tia gọn gàng, hình dạng giống như ngọc thạch được mài dũa, nhưng trơn bóng hơn so với cái chén.

Thủy Lung khen ngợi trong lòng một tiếng, nhận lấy chén nước uống hết, liếc nhìn Trương Tôn Vinh Cực một cái.

Mọi người ở chung quanh không hề lên tiếng, chỉ có tiếng ‘chi chi’ lửa đốt củi vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tục nhân tục vật

Nhóm quý nữ không biết vì sao nhóm hoàng thân, đại thần nghe xong lời của Thủy Lung, mỗi người đều sa vào trạng thái suy nghĩ sâu xa hoặc kinh ngạc bộ dạng ngây ngốc như vậy. Các nàng căn bản nghe nhưng không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thủy Lung, càng không biết những lời này đã để lộ ra học vấn về chiến lược tinh tú và quý báu biết bao nhiêu.

Bạch Tuyết Vi cũng đồng dạng nghe được một nửa hiểu một nửa không, cũng hiểu được lần này Thủy Lung lại giành được nổi bật, có được danh tiếng. Trong lòng oán giận không dứt, dường như lơ đãng hỏi: “Đại tỷ tỷ nói nghe thật đơn giản, làm lại rất khó. Muốn làm được những chuyện này e rằng phải mất rất nhiều thời gian, chẳng phải là vẫn như cũ để cho Lâu Dương quốc ung dung tự tại hay sao?”

“Từ trước đến nay, hai nước trước khi giao chiến yêu cầu phải có chuẩn bị đầy đủ. Nếu đã chiến thì phải thắng, không thể thắng thì chiến để làm gì?

Nước nhà tạm thời không làm được những chuyện đó, liền nghỉ ngơi dưỡng sức, huấn luyện binh mã, tìm hiểu rõ địa thế biên ải của Lâu Dương quốc, phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Bạch Tuyết Vi nghe nàng nói một loạt chữ với chữ, đầy mắt bốc lửa, truy hỏi đến cùng: “Đại tỷ tỷ lời này chính là nói không thể chiến? Lâu Dương quốc không thể đánh, đám giặc ngoại bang ở bên cạnh không lẽ cũng không thể cùng chúng đánh?”

Thủy Lung khẽ nhún chân mày, liếc nàng trên trộm.

Lúc đầu, Ngũ hoàng tử giúp Bạch Tuyết Vi bới móc Thủy Lung, bây giờ lại khinh thường nhìn ả, nói: “Bạch nhị tiểu thư không hiểu mưu lược quân sự cần gì phải mở miệng quấy rầy, lời nói của Bạch đại tiểu thư không phải nói không chiến, trái lại là muốn chiến. Nhưng mà trước khi chiến cần phải có chuẩn bị đầy đủ, không thể nắm giữ phần thắng trong tay há có thể tùy tiện tuyên chiến, phải biết rằng khi hai nước tuyên bố đánh nhau người chịu khổ chính là binh dân bá tánh. Quyết định thắng bại thì không thể hành động theo tình cảm”

Bạch Tuyết Vi sắc mặt trắng bệch, cúi đầu xuống, ôn nhu nói: “Là Tuyết Vi quá lỗ mãng.”

Làm ra dáng vẻ đáng thương, nam tử nào lại có thể trách tội.

Bây giờ, Thủy Lung chậm rì rì nói: “Người cũng biết nói bọn chúng cũng chỉ là bọn trộm cắp ngoại bang, đâu cần Tây Lăng quốc phải bận tâm lo lắng. Bên trong ngoại bang có hai tộc mạnh nhất là Nam Man và Bắc Cường. Mặt ngoài hai tộc coi như quan hệ hữu nghị, trên thực tế cũng giống như chúng ta cùng Lâu Dương quốc, chỉ chờ có thời cơ, sẽ có đấu tranh nội bộ, đến lúc đó Tây Lăng quốc có thể làm Hoàng Tước phía sau.(1)

Ánh mắt của Tứ hoàng tử sáng ngời, vội vàng hỏi: “Đại tiểu thư, cơ hội theo như người nói là?”

Thủy Lung nói: “Hai tộc trưởng của Nam Man và Bắc Cường đã sớm có mâu thuẫn từ rất lâu, cự tuyệt không tuyên chiến đó là vì sao? Nguyên nhân lớn nhất chính là tín ngưỡng của bọn họ, tín nhiệm mù quáng đối với thần linh. Hàng năm, hai tộc đều cử hành cúng tế thần linh, thỉnh cầu thần dụ, hai tộc đã từng lấy được chỉ dẫn của thần linh, nói rõ nếu hai tộc chiến tranh, cả hai bên đều bị diệt.”

Tứ hoàng tử nghe vậy trong một lúc không thể hiểu ngay được, Phương Tuấn Hiền đã mở miệng nói: “Ý của người là muốn tẩy máy tay chân trong lời chỉ dạy của thần linh?”

Ngũ hoàng tử nhún mày: “Nghe nói hai tộc được thần trợ giúp, thủ vệ ở Tế Thần Điện còn nghiêm ngặt hơn cung điện của tộc trưởng, nếu muốn động thủ, chi sợ là không dễ.”

Lục hoàng tử nhìn dáng vẻ thần nhiên của Thủy Lung, cười nói: “Thấy Bạch đại tiểu thư ung dung như vậy, nhất định đã nghĩ ra cách rồi phải không?”

Nhưng hắn không có phát hiện, giọng điệu của hắn đã có sự lễ độ và tôn kính.

Thủy Lung cười khê: “Tộc vương của hai tộc đã sớm lòng dạ tuyên chiến, chỉ thiếu một cái lí do thôi.” Vì vậy, chỉ cần bọn họ không lưu lại dấu vết chứng tỏ Tây Lăng giả trò, khi đó, tộc vương của hai tộc sẽ đem mọi thứ giăng giải càng đầy đủ hoàn chỉnh.

Ánh mắt Tứ hoàng tử càng ngày càng sáng, ánh mắt nhìn Thủy Lung càng ngày càng kính nể, thở dài: “Đã sớm nghe nói Bạch đại tiểu thư văn tài võ lược thiên phú cực cao, để cho phần lớn nam tử đều cảm thấy xấu hổ. Hôm nay, được nghe tiểu thư bàn luận, quả nhiên lời đồn không phải giả. Ta Trương Tôn Anh Ngạc bội phục!”

Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử gật đầu liên tục, khiến nhóm thần tử cũng phải phụ họa theo, cũng không biết có bao nhiêu thật, bao nhiêu giả.

Phương Tuấn Hiền lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thủy Lung, dịch chuyển môi, lại nhìn về phía Trương Tôn Lưu Hiền về mặt suy nghĩ sâu xa, không có lên tiếng.

Hắn nhớ rõ, quân vương từng ở trên triều bàn về ngoại bang cùng Lâu Dương quốc, người nào có thể chia sẻ lo sầu với quân vương, tất nhiên sẽ được quân vương yêu thích. Mấy tháng trước, Thủy Lung từng hỏi Trương Tôn Lưu Hiền, cũng cam đoan sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn giải quyết, để cho hắn có được sự coi trọng của quân vương. Phương Tuấn Hiền trong lòng phỏng đoán chỉ đúng một nửa.

Thủy Lung có thể biết rõ chuyện ngoại bang và Lâu Dương quốc như vậy, chính xác là do trí nhớ của Bạch Thủy Lung trước kia, còn lý luận mà nàng nói chính là dựa vào kiến thức học tập cùng hiểu biết ở hiện đại, hoàn toàn không liên quan gì đến Bạch Thủy Lung trước kia.

Trăng treo đầu cành, sắc trời cũng không còn sớm, đối với nhóm quý nữ khuê các mà nói, hiện tại nên trở về phủ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thanh danh.

Trước khi rời đi, Tứ hoàng tử đối với Thủy Lung nói: “Bạch đại tiểu thư còn không có tốt nghiệp Quốc Tử Giám, sau này đi học, hi vọng có thể cùng Bạch đại tiểu thư cùng nhau nghiên cứu thảo luận tài năng và học vấn.”

Bạch đại tiểu thư này không giống như trong lời đồn tàn ngược, không nói đạo lí. Thái độ nhu hòa lại không mất đi vẻ hào hiệp, vô đoán. Càng làm cho người khác kính nể chính là đầy bụng kinh luân tài hoa, người bình thường không thể sánh bằng.

Đây cũng là ý nghĩ của rất nhiều người, ấn tượng đối với Thủy Lung cũng thay đổi rõ rệt.

“Đợi một chút.” Thủy Lung lên tiếng giữ chân bọn người chuẩn bị rời đi, nói: “Trò chơi đầu tiên, tổ của ta cùng Võ vương thắng, ta cũng không đơn độc

một mình yêu cầu lấy phần thưởng. Nhưng trò chơi này, có tính ta là một mình ta thắng không?”

Mọi người đều choáng mắt hoa, không nghĩ tới Thủy Lung vẫn bám riết vấn đề này. Lục hoàng tử ngây người một lúc, sau đó cười ha ha, cười cực kỳ thoải mái, miệng nói không ngớt: “Ngươi không cho chúng ta đi, chỉ vì phần thưởng thôi sao? Ha ha, thật thú vị! Trò chơi này đương nhiên Bạch đại tiểu thư thắng, không biết Bạch đại tiểu thư muốn thưởng cái gì? Chỉ cần không quá đáng, chúng ta đều làm được.”

Những người khác không có phản bác, coi như cam chịu, đồng ý lời nói của Lục hoàng tử.

Thủy Lung nhướng mày cười, khuôn mặt chất phác vì vậy mà trở nên sinh động hơn, lửa trại hứng hực chiếu vào càng làm cho mặt nàng xinh đẹp hơn một chút, chỉ trong nháy mắt nhưng lại làm cho mọi người rung động và kinh diễm không thôi.

Đào chi yêu yêu, đốt đốt kỳ hoa.

Loại tuyệt mỹ đốt cháy linh hồn con người này, làm sao lại có thể xuất hiện ở trên người của Bạch Thủy Lung?

Sau khi mọi người hoàn hồn, nhìn thấy khuôn mặt bình thường của Thủy Lung, mới nghĩ có lẽ chính mình bị hoa mắt.

Thủy Lung không có phát hiện mọi người có chút khác thường, mềm nhẹ nói: “Mỗi người chuẩn bị năm trăm lượng hoàng kim làm phần thưởng đi.”

“...” Không ai ngờ rằng, Thủy Lung lại muốn tiền tài – vật tầm thường, dung tục như vậy làm phần thưởng.

Lục hoàng tử bật cười ha ha: “Bạch đại tiểu thư, ngươi không nói giỡn chứ?”

Thủy Lung liếc hần một cái. Đây rõ ràng nghiêm túc. ==”

Chợt Phương Tuấn Hiền nói: “Năm trăm lượng hoàng kim thì có chút nhiều, bọn ta đều là con cháu của thanh quan(2), không có nhiều tiền của như vậy.”

Phương Tuấn Hiền nói xong, nhóm hoàng thân quý thích gật đầu phụ họa.

Thủy Lung nhìn Phương Tuấn Hiền, có thể đem thanh quan nói tự nhiên như vậy cũng thật có bản lĩnh.

“Đại tỷ tỷ, chỉ là một trò chơi thôi mà, đâu cần phải cho là thật, tiền tài chẳng qua chỉ là tục vật (3) thôi.” Lời nói ôn nhu thiện lương như vậy, đương nhiên là từ mồm Bạch Tuyết Vi ra rồi.

Thủy Lung mỉm cười: “Ý của ngươi là hoàng tử chính miệng nói chấp nhận, cũng có thể không thừa nhận sao?” Giương cao mi lên, an nhàn thoải mái nói: “Tiền tài là tục vật. Ta cũng chỉ là một cái tục nhân. Đem nó cho ta thật sự là việc làm chính đáng nhất.”

Bạch Tuyết Vi trợn mắt, không nghĩ tới bị Thủy Lung đánh ngược lại. Đang muốn phản bác thì bị Trương Tôn Lưu Hiền đè lại tay, lời nói trong cổ họng đành nuốt xuống.

Lục hoàng tử nhủ thầm, liếc xéo Bạch Tuyết Vi một cái, sau đó cười nói với Thủy Lung: “Lời đã nói ra, đương nhiên phải làm. Chỉ có điều đã nói trước, yêu cầu không được quá đáng, bọn ta mới có thể làm.”

Thảo luận trong một chút, phần thưởng là mỗi người đưa hai trăm lượng hoàng kim biến thành nhóm hoàng tử mỗi người năm trăm lượng, nhóm đại thân mỗi người nộp một trăm lượng, nhóm quý nữ không cần đưa, vì bọn họ chỉ là tiểu thư khuê các, tiền tài đều bị người nhà quản lý, không có thể sử dụng nhiều như vậy được.

Thủy Lung tính toán một lúc, biết được tới nay buôn bán lời hơn ba nghìn lượng hoàng kim, tâm tình sung sướng nhìn sang Trương Tôn Vinh Cực cười nói: “Sắc trời còn sớm, đi uống vài chén. Ta mời khách.”

Phong Giản trộm nhìn ánh trăng, nghĩ thầm: Trời như vậy còn sớm à?

Hắn không biết thời điểm này ở hiện đại, mới là thời gian có nhiều người hoạt động nhất.

“Ồ.” Trong mắt Trương Tôn Vinh Cực hiện lên lưu quang sáng rực.

(1) Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu: bộ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn ở phía sau. Ý chỉ những người muốn làm một chuyện gì đó nhưng lại bị người khác lợi dụng cơ hội để làm hại.

(2) Quan liêm chính không nhận hối lộ.

(3) Vật tầm thường.

(4) Người tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hỉ nộ bất định

Giờ này, các tửu lâu bình thường đều đã đóng cửa, nơi náo nhiệt duy nhất chính là phố phong trần.

Phong Giản còn đang nghĩ xem Thủy Lung sẽ mang chủ nhân nhà mình đi đâu uống rượu, một mạch đi theo nàng tới nơi nồng nặc mùi son phấn này, đến nơi phong trần với muôn nghìn hồng tía, da mặt không khỏi co rúm lại.

Hai người này trên danh nghĩa là vị hôn phu – thê do hoàng thượng tự mình tứ hôn, lại dẫn nhau đến chỗ phong trần như thanh lâu để uống rượu mua vui?

Xuân Ý lâu không hổ danh là hoa lâu nổi danh nhất ở phố phong trần thành Kỳ Dương. Liếc mắt một cái liền phát hiện không khí bên trong lâu náo nhiệt, vui vẻ rất nhiều so với bạn cùng nghề.

Thủy Lung đứng trước cửa nhìn Trương Tôn Vinh Cực cười cười, nhường cho hắn bước vào trước.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng, chậm rãi bước vào trong.

Thủy Lung vừa bước vào, liền có người chạy đi thông báo cho Xuân Nương biết. Xuân Nương đang từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Thủy Lung cùng Trương Tôn Vinh Cực đang đứng bên cạnh nàng suýt chút nữa giật mình ngã úp sấp. May mắn phản ứng nhanh nhạy, dùng khăn tay che khuất khóe miệng, cười duyên nói: “Hôm nay, Bạch đại tiểu thư mới rảnh rỗi đến đây à ~ Ai u! Vị công tử này là ai? Trông hơi lạ mặt nha, có phải là lần đầu tiên đến đây không?”

Nàng thật sự hết hồn, chỉ sợ Thủy Lung hành động theo cảm tính, đem Võ vương người ta lừa đến thanh lâu, là vì để trả thù lần trước bị đối phương bán. Miếu nhỏ của nàng không cung ứng nổi phạt lớn như Võ vương đâu. T_T

Thủy Lung nói: “Chuẩn bị một gian phòng lịch sự.”

Xuân Nương nghe lời liền dẫn ba người lên gian phòng ‘Tuyệt Nhận’, cẩn thận nói: “Bạch đại tiểu thư có cần dọn đồ gì nữa không?”

Thủy Lung cảm thấy Xuân Nương đúng là một người cẩn thận, sắp xếp phòng lịch sự đúng là phòng lịch sự, trang trí trong phòng điều để lộ ra sự tao nhã, lịch sự, không có tục khí của hoa lâu: “Đem các món ăn ngon lên đây, ngoài ra, gọi thêm bốn mỹ nhân đến hầu hạ.”

Xuân Nương khó xử: “Tứ đại mỹ nhân của lâu, Liễu Nhi và Ương Ương tạm thời không được rảnh.”

Thủy Lung gật đầu nói: “Vậy gọi Ngọc Lan cùng Hồng Tước lại đây.”

Xuân Nương do dự một lúc, liền đáp lời đi ra ngoài.

Ngoài cửa.

Xuân Nương đỏ trán, vẻ mặt xoắn xuýt đau khổ, thấp giọng thì thào: “Ai u, tiểu tử tông của ta, người làm sao có thể mang vị hôn phu đến chỗ trắng hoa như vậy, còn biểu hiện như thật quen thuộc với quy định của hoa lâu, hai người lại muốn bốn mỹ nhân hầu hạ.”

Đừng nói Xuân Nương rồi rắm không biết làm sao, Phong Giản ở trong phòng đứng sau lưng Trương Tôn Vinh Cực cũng đồng dạng kinh ngạc vì lời nói và việc làm của Thủy Lung.

“Người mới quay về Tây Lăng quốc, đối với sự thay đổi của thành Kỳ Dương còn chưa có quen thuộc chứ.” Thủy Lung làm tỏ ở ghế dựa nhìn Trương Tôn Vinh Cực nói: “Xuân Ý lâu tuy rằng không phải hoa lâu nổi danh nhất ở thành Kỳ Dương, nhưng bốn đại mỹ nhân lại có phong thái khác nhau, cuối cùng hàng năm hoa khôi có năng lực sẽ phải thi đấu tranh tài một lần.”

Bây giờ thân thể của nàng còn nhỏ, bình thường khi đứng, bởi vì khí thế trên người tương phản với vóc dáng cho nên người khác không có phát hiện. Lúc nàng làm tỏ trong ghế dựa, làm cho người ta không thể không phát giác thân thể xương cốt nhỏ nhắn, đáng vẻ lười biếng làm cho Trương Tôn Vinh Cực nhớ tới con cáo nhỏ từng gặp.

“Người điều tra ta.” Trương Tôn Vinh Cực nói, sắc điệu có chút nghi ngờ và không hài lòng. Chỉ là tùy ý nói một câu trần thuật. Dừng một lát, chợt hỏi: “Nơi này là chỗ người bị bán?”

Phong Giản kinh ngạc nhìn bộ dạng lười biếng của Thủy Lung rất giống với Trương Tôn Vinh Cực. Lúc này, hắn phát hiện Trương Tôn Vinh Cực vì Thủy Lung mà đã phá lệ cử liên tục. Bất kể là cùng kẻ sát thân thể cười chung một con ngựa, hay là tự mình bỏ đồ ăn cho Thủy Lung. Hiện tại, còn cùng nàng đến thanh lâu, còn chủ động hỏi nàng.

Thủy Lung ngẩn ra cười, nói đùa: “Vì vậy ta còn buôn bán lời được một ngàn lượng hoàng kim nữa.”

Một ngàn lượng hoàng kim, lời này càng làm cho Trương Tôn Vinh Cực nhớ rõ mọi chuyện hơn.

“Ngươi bị nam nhân phá trinh?” Từ xưa đến nay, thanh âm lười nhác bỗng dưng trở nên trầm ám, cũng phá lệ cười mỉ hoặc, lộ ra nguy hiểm làm cho người ta kinh hãi.

Phía sau, Phong Giản cảm thấy da mặt hắn đã cứng đờ rồi, thầm nghĩ: Chủ nhân, ngươi hỏi như vậy có quá trực tiếp hay không?

Rõ ràng là Trương Tôn Vinh Cực rất tức giận, Thủy Lung mới nhớ tới bản thân mình là vị hôn thê kiêm vương phi tương lai của hắn. Ở hiện đại, cũng có một số nam nhân để ý đến trinh tiết của nữ nhân, ở xã hội phong kiến cổ đại càng không cần phải nói, trinh tiết của nữ tử còn đáng giá hơn cả cái mạng. Đối phương để ý cũng là chuyện bình thường.

“Một ngàn lượng hoàng kim không đủ để cho ta bán thân.” Thủy Lung không có sợ hãi, ngược lại còn trêu ghẹo Trương Tôn Vinh Cực: “Ngươi thì sao? Nhìn bộ dạng mặt mày này của ngươi, đứng ở trong Thanh Phong lâu nhất định được rất nhiều người yêu thương, phải không?”

Phong Giản nghe xong, sắc mặt đã cứng nay càng thêm cứng.

Bạch Thủy Lung, ngươi không muốn sống nữa sao!

Trương Tôn Vinh Cực nghe được câu trước của nàng, đáy lòng ngọt ngào bỗng dưng tan thành mây khói, câu nói kế tiếp của nàng cũng không nghe rõ lắm, đạm nói: “Chết sạch.”

Thanh Phong lâu bị diệt môn, chuyện này nàng cũng biết. Lúc này nói như vậy cũng chỉ muốn trêu ghẹo Trương Tôn Vinh Cực thôi.

Đúng lúc tiếng đập cửa vang lên, nữ tử thanh tú bùng thức ăn đi vào. Xuân Nương dẫn hai nữ tử có diện mạo xinh đẹp đi vào trước mặt Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực cười nói: “Bạch đại tiểu thư, Ngọc Hương và Hồng Tước đã được đưa đến. Không biết tiểu thư cùng công tử có gì cần dặn nữa hay không?”

Thủy Lung khoát tay, ý bảo không cần.

Xuân Nương âm thầm lo lắng ở trong lòng, nhưng Trương Tôn Vinh Cực ở đây, nàng cũng không dám làm ám hiệu ngầm với Thủy Lung, sợ đối phương nhìn ra manh mối.

“Ngọc Lan / Hồng Tước có lẽ.”

Ngọc Lan và Hồng Tước không hổ là hai trong bốn tứ đại mỹ nhân của Xuân Ý lâu, hai người đều là cô nương sạch sẽ, lại xinh đẹp như hoa. Giống như tên của các nàng, Ngọc Lan giống như không có U Lan là một nữ tử thanh lịch. Hồng Tước, liếc nhìn một cái liền biết nữ tử này có tính tình hoạt bát, bộ dạng xinh đẹp kiều mị.

“Trương Tôn huynh đệ thích người nào?” Thủy Lung ngoắc tay làm cho hai người bước lại gần, đối với Trương Tôn Vinh Cực hỏi: “Nếu đều thích thì toàn bộ đều tặng cho người.”

Phong Giản nhìn xem một ngày, chung quy vẫn cảm thấy Thủy Lung có chút không thích hợp, nhưng lại không rõ là chỗ nào không thích hợp. Lúc này, nhìn diễn xuất cùng lời lẽ và hành động của nàng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, biết rõ cái cảm giác cổ quái đó là gì rồi.

Bạch Thủy Lung căn bản không coi mình là nữ tử, lời nói và việc làm diễn xuất cũng không có giống nam tử.

Trong nháy mắt Phong Giản cũng đã hiểu được, cũng đoán trúng bộ mặt thật.

Thủy Lung thật sự không có xem bản thân mình là nữ.

Từng là người thừa kế của Long Lân tổ chức, sau đó trở thành thần thoại Long Vương của hải tặc. Từ nhỏ đến lớn, luôn bị huấn luyện nghiêm khắc. Không có vì giới tính mà được ưu đãi. Cho tới lúc trưởng thành, đặc thù của nữ tử mới rõ rệt, mới bị huấn luyện viên phát hiện. Lúc đó, tính cách của nàng đã muốn hình thành cố định, không cải biến được. Nhưng lần này lại ngoài ý muốn trở thành Bạch Thủy Lung của Tây Lăng quốc.

Tư tưởng hiện đại đã sớm khắc sâu vào linh hồn của nàng rồi. Muốn bàn chuyện làm ăn trước hết phải nói chuyện tình cảm, hợp tác hữu nghị với nam nhân thì phải đến khách sạn tìm nữ nhân.

Trương Tôn Vinh Cực khẽ nhíu mày. Thích? Trên đời này có rất ít đồ vật hoặc là người được hắn thích.

Nhưng mà, lời này do Thủy Lung mở miệng hỏi, không ngờ hắn lại thờ ơ không đáp.

Liếc mắt nhìn hai gã nữ tử kia. Đập vào mắt của Trương Tôn Vinh Cực là một mảnh lửa nhỏ, trong lòng không nhịn được dâng lên sự phiền chán.

“Cởi quần áo ra.”

Hồng Tước từ lúc bước vào đây, liếc mắt một cái liền nhìn đến Trương Tôn Vinh Cực, vì dung mạo giống như thiên nhân của hắn mà rung động. Hơn nữa, đối phương ngồi ngay ngắn ở một chỗ, vẻ mặt lười nhác im lặng. Còn đẹp hơn cả những vị thần tiên trong bức họa nữa.

Công tử tự ngọc, như ma như trác. (1)

Hồng Tước vừa mới nghĩ như vậy, vậy mà công tử vừa mở miệng liền kêu nàng cởi quần áo ra, ánh mắt hắn nhìn mình, không có lo lắng ôn nhu như trong tưởng tượng, ngược lại con người đen thui làm người ta sợ hãi.

“Công... công tử...” Hồng Tước vừa xấu hổ vừa sợ, ngón tay nắm chặt quần áo, giống như đang do dự.

Thủy Lung có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Trường Tôn Vinh Cực sống côi mả như vậy.

“Chậm” Giọng điệu của Trường Tôn Vinh Cực đã mất kiên nhẫn, trong nháy mắt nội lực quét về phía Hồng Tước.

Chớp mắt, xiêm y màu đỏ bị nát vụn rơi xuống đất. Khuôn mặt Hồng Tước trắng bệch vì sợ hãi, cùng màu với áo lót trên người. Ngây ngốc, cứng đờ đứng tại chỗ.

“Sau này, không cho phép người mặc quần áo màu đỏ.” Về mặt của Trường Tôn Vinh Cực lãnh đạm vô cùng, mí mắt nâng lên khe liếc về Hồng Tước một cái, tiếp theo thu hồi, âm thanh nhẹ bay, bá đạo, thần sắc hung ác kinh người: “Lần sau để ta nhìn thấy, vỡ vụn chính là máu thịt của người.”

Đôi mắt của Hồng Tước trừng lớn, sợ hãi giống như nhìn thấy quỷ quái. Thân mình lạnh run tựa như lá khô trong gió.

Đây mới là chủ nhân quen thuộc của hắn, tính tình vui giận không đoán được, lời nói tàn bạo vô tình... Phong Giản suy nghĩ, đồng thời cảm thấy thân thể căng thẳng, sợ bản thân mạo phạm cục xúc không tốt của Trường Tôn Vinh Cực.

Một chén rượu đưa tới trước mặt Trường Tôn Vinh Cực, còn có giọng nói nhỏ nhẹ từ đầu của nữ tử: “Sớm biết người không có khái niệm thương hương tiếc ngọc, ta cũng không cần kêu mỹ nhân đến chịu khổ.”

Trường Tôn Vinh Cực nhìn qua nàng, thấy nàng đang cởi áo khoát của chính mình, trong lòng hơi ngạc nhiên, hỏi: “Người cởi quần áo làm cái gì?”

Thủy Lung nường mảy: “Không phải người ghét nhìn thấy người khác mặc đồ đỏ hay sao?”

“Người mặc thì xem.” Trường Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nói xong.

Trước kia, hắn không có để ý người khác mặc quần áo màu gì, nhưng khi thấy Hồng Tước mặc quần áo có chút giống với Thủy Lung, bỗng nhiên hắn cảm thấy thật sự rất gai mắt.

(1) Công tử giống như ngọc, như giấy vò như gọt giữa. - _ dựa theo QT đoán nghĩa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ở chung hài hòa

Người khác nghe lời nói này của Trường Tôn Vinh Cực liền nhận ra trong đó có chứa rất nhiều tình ý, ái muội. Chỉ có bản thân hắn và Thủy Lung là không có cảm giác.

Thủy Lung dùng động tác cởi áo khoát, đối với Hồng Tước nói: “Người lại đây, ngồi cạnh ta.” Lại dùng ánh mắt ý bảo nàng đi hầu hạ Trường Tôn Vinh Cực.

Dáng vẻ của Hồng Tước có chút cẩn thận, cứng nhắc, rõ ràng là bị Trường Tôn Vinh Cực hù dọa chưa có hoàn hồn. Trái ngược, Ngọc Lan là một nữ tử thông minh, không có cố ý đến gần Trường Tôn Vinh Cực, chỉ làm những việc mình nên làm, dùng đĩa gấp thức ăn để vào bát của Trường Tôn Vinh Cực, bộ dạng dịu dàng, ngoan ngoãn không thể tả.

Thủy Lung nâng chén kính rượu Trường Tôn Vinh Cực: “Tới nơi này không thể chỉ ngồi không như vậy, hai người chúng ta coi như không đánh không quen biết.” Uống cạn chén rượu, hít mắt nhìn Trường Tôn Vinh Cực, cười khề nói: “Người dùng kiếm đâm tay của ta, ta dùng đao cắt tay của người. Ta bán người vào Thanh Phong lâu, người bán ta vào Xuân Ý lâu, như vậy coi như chúng ta huê nhau. Tính ra thì, ta cũng cứu người một lần, trả lại người thiếu ta một cái ân huệ.”

Trường Tôn Vinh Cực cũng uống rượu, gương mặt khề ngẩng lên: “Ta không có kêu người cứu.”

Thủy Lung thiếu thiếu mĩ, vô lại nói: “Nhưng cứu chính là cứu, mắc nợ ân huệ cũng chính là mắc nợ.”

Trường Tôn Vinh Cực trầm mặc một hồi, đang lúc Phong Giản nghĩ hắn không vui, lại nghe tiếng hắn hỏi: “Người muốn cái gì?”

Phượng Nhãn Quả.

Thủy Lung muốn nói lấy Phượng Nhãn Quả từ Trương Tôn Vinh Cực, cũng biết được làm ăn buôn bán là không nên gấp gáp trong chốc lát.

“Kết giao bằng hữu.”

Trương Tôn Vinh Cực sững sốt một lúc, con ngươi đen thui nhìn chăm chú vào Thủy Lung, sáng khoái nói: “Ngươi là vị hôn thê của ta.”

“Quan hệ giữa vị hôn thê và bằng hữu không có đụng chạm gì với nhau.” Thủy Lung nói.

Hai người trò chuyện rất tự nhiên, nhưng bọn họ lại không để ý nội dung trò chuyện của mình, hừ Hồng Tước và Ngọc Lan sợ tới mức mặt mũi xanh lè.

Hồng Tước cẩn thận rót rượu cho Thủy Lung, lại gấp thức ăn cho nàng, khi chuẩn bị bỏ vào bát. Thủy Lung nhướn mày cười, nghiêng đầu theo chiếc đĩa của nàng, há miệng ăn thức ăn nàng gấp. Hồng Tước giật mình ngón tay cũng mềm nhũn, thiếu chút nữa làm rơi chiếc đĩa lên trên bàn.

Sắc mặt của Trương Tôn Vinh Cực bỗng nhiên đen thui.

Phong Giản là người đầu tiên phát hiện vẻ mặt hần biến đổi, người thứ hai là Ngọc Lan đang ngồi bên cạnh hần.

“Công tử, đây là món đậu hủ Thủy Tinh ngọc bài nổi tiếng ở Xuân Ý lâu, ngài nếm thử một chút?” Ngọc Lan dùng giọng điệu mềm nhẹ, lấy thìa múc một miếng đậu hủ trong đĩa đồng đưa tới bên miệng Trương Tôn Vinh Cực.

Phong Giản kinh hãi, còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở thì đã thấy Ngọc Lan nằm úp sấp dưới đất rồi. Quả nhiên, chủ nhân vẫn không thích bị người ngoài đụng chạm, lại không hiểu được thương hương tiếc ngọc là như thế nào. Nhưng mà, vì sao chủ nhân lại đối xử đặc biệt với Bạch Thủy Lung? Chẳng lẽ chủ nhân thật sự ưng ý nàng?

Ở bên đối diện, Hồng Tước thấy hành động đánh ngã Ngọc Lan của Trương Tôn Vinh Cực xong thân mình liền cứng đờ. Thủy Lung quan sát sắc mặt của hần, tự hỏi: Đối phương thật sự không thích nữ tử thanh lâu, hay là cố tình không muốn làm bạn với nàng, cho nên mới có hành động làm phá hoại không khí như vậy?

Trương Tôn Vinh Cực vừa lúc nhìn sang phía nàng, phát hiện tay của nàng đang ôm eo Hồng Tước, bất ngờ cảm thấy rất chướng mắt. Hần không có thu lại tính nết, thói quen của bản thân. Đôi mắt lạnh lùng, nghiêm nghị hơi híp lại. Khí thế kinh người bùng phát làm cho sa liêm (1) không gió vẫn có thể lay động.

“Không cho phép ôm nàng.”

Thủy Lung còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, nàng liền đổi chỗ ngồi. Nhìn lại mới phát hiện Trương Tôn Vinh Cực một tay ôm eo nàng, một tay nắm giữ tại tĩnh mạch tay phải của nàng, thanh âm nhẹ nhàng lại tràn ngập nguy hiểm ngấm: “Phế bỏ nó thì sẽ không có cách nào ôm được.”

Thủy Lung cảm giác được hần tăng lên sức lực, gân tay truyền đến từng trận đau buốt, tất cả chứng tỏ đối phương không có nói giỡn hoặc là muốn hù dọa nàng.

Hồng Tước và Ngọc Lan đều sợ hãi, Phong Giản thì thân mình căng thẳng, đối với việc này đã sớm nhìn quen không còn kinh sợ nữa.

“Đau.”

Đáy mắt của Thủy Lung giấu kín hung quang, con ngươi mờ mịt như phủ một tầng sương mù dày đặc làm rung động lòng người.

Vốn là âm thanh cực kỳ dễ nghe, lời nói nhỏ nhẹ như mặt nước, giống như có ma lực vuốt ve lòng người.

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn người, sức lực cũng nói lỏng một chút.

Thủy Lung cũng không có phản kháng, nhìn đôi mắt lạnh lùng của Trương Tôn Vinh Cực, hai con ngươi trong suốt phản chiếu ánh ngược của hần ở bên trong, ôn nhu nói: “Ngươi nói không ôm, ta không ôm là được.”

Im lặng một lúc.

Phong Giản khiếp sợ phát giác, sát khí trên người Trương Tôn Vinh Cực đột nhiên biến mất!!

“Đau?” Trương Tôn Vinh Cực hết giận, nhưng không có buông cổ tay của nàng ra.

Thủy Lung lắc đầu. Cảm giác đau đương nhiên là có. Nhưng mà, đau như một chút xiu đối với nàng cũng chẳng có gì to tát.

Lúc này nói thế, chỉ vì dùng thuật thôi miên cần có tiếng động để phá bỏ. Dùng thuật thôi miên đối với Trương Tôn Vinh Cực không có tác dụng lớn, chỉ có thể làm hần yên lòng một chút, nhưng mà sự thật chứng minh, nàng thành công.

Chân mày của Trương Tôn Vinh Cực hơi nhíu lại, nhìn cổ tay có dấu vết xanh tím của Thủy Lung: “Ta không thích người nói dối.”

Phong Giản hiểu rõ, bình thường chủ nhân nhà mình nói ba chữ ‘không thích’ (2), người hoặc vật không được hần thích thì sẽ không có kết cục tốt. Chỉ

có điều, mọi thứ ở trước mắt chứng minh, Trương Tôn Vinh Cực lại vì Thủy Lung mà phá lệ cũ.

Hắn không có dấu hiệu tức giận, ngược lại còn vuốt ve cổ tay của Thủy Lung, sức lực vừa phải dịu dàng nắn bóp, làm tan máu bầm cho nàng. Bất chợt muốn đứng lên nhưng lại không thuận tiện, Trương Tôn Vinh Cực ngồi trở lại ghế dựa, phân vân muốn để Thủy Lung ngồi xỏm hay là... Cùng ngồi chung?

Hắn lưỡng lự không bao lâu, Thủy Lung xoay người muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn. Động tác này của nàng, làm cho trong lòng của Trương Tôn Vinh Cực xuất hiện một loại cảm giác ngọt ngào đê nặng, không cần suy nghĩ nhiều, cánh tay dùng thêm lực đem nàng ôm vào trong lòng ngực của mình.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, lúc trước khi cười chung một con ngựa cũng như vậy, nhưng không có dán chặt giống hiện tại. Cái loại cảm xúc vừa mềm mại vừa ấm áp ở trong ngực, khiến cho Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy vừa không quen lại vừa rung động, nội lực vừa tập trung ở đầu ngón tay bỗng dung biến mất, thậm chí nghĩ rằng, chỉ cần có một chút cảm xúc không vui dâng lên, sẽ đem người đang ở trong ngực đánh bay ra ngoài.

Đáng tiếc chờ một hồi, cảm giác chán ghét khi bị người khác đến gần lại không hề xuất hiện, ngược lại còn cảm thấy vừa thú vị vừa dễ chịu?

“Trên người ngươi có mùi gì vậy?” Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu sát vào gáy của Thủy Lung, mùi hương nhàn nhạt sạch sẽ, cũng không có làm cho hắn không thích.

Thủy Lung không thích cái loại cảm giác bị người trời buột, nhưng người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đạm nói: “Mùi mồ hôi.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn người, bất ngờ nói: “Mồ hôi của ngươi là thơm.”

Thủy Lung như cười như không: “Ngươi nghĩ rằng ta là Hương phi à?” Nhưng nàng không biết, mùi mồ hôi của nàng quả thật là có mùi hương thoang thoảng rất đặc biệt.

Trương Tôn Vinh Cực ngược mắt nhìn sắc mặt của nàng nói: “Ta là Võ vương, ngươi gả cho ta thì sẽ là Võ vương phi.” Còn chưa thở ra một hơi, nói tiếp: “Nếu ngươi muốn danh hiệu Hương phi này, ta cũng có thể cho ngươi.”

“Không cần.” Thủy Lung nhìn cái tay đang ôm eo của mình, lại nhìn về cái tay không ngừng xoa nắn, vuốt ve cổ tay bị bầm tím của mình, mỉm cười nói: “Có thể buông chưa?”

Trương Tôn Vinh Cực nói lòng tay đang ôm nàng.

Thủy Lung nghĩ là hắn đồng ý, nghiêng người muốn bước xuống.

Vậy mà, cái tay vừa mới nói lòng kia lại dùng lực ôm trở về, chỉ nghe Trương Tôn Vinh Cực nói: “Ta thử nghiệm, phát hiện mình muốn ôm ngươi.”

Thủy Lung hí mắt: “Nhưng ta không muốn.”

“Ta muốn là được rồi.” Trương Tôn Vinh Cực nói. = _ =

Đuôi lông mày của Thủy Lung chợt lóe qua tinh quang, giống như phượng hoàng lửa xinh đẹp vô song. Trong phút chốc, trái tim mềm mỏng của Trương Tôn Vinh Cực nhảy rộn lên, thân hình mềm mại ở trong ngực đột nhiên vận vẹo, gãy dựa, hơi không để ý là đôi phương sẽ chạy thoát.

Sau một hồi lo ngại, Thủy Lung vẫn không thể nào thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Trương Tôn Vinh Cực.

“Đừng lộn xộn nữa.” Thấy người nào đó không chịu ngồi yên, cứ tìm cách trốn thoát. Bản thân Trương Tôn Vinh Cực cũng bất ngờ chính mình không có nổi giận, ngược lại còn cảm thấy thú vị.

Thủy Lung thiếu mi, nói: “Không phải ngươi không thích gần gũi với người khác hay sao?”

Đôi mắt của Trương Tôn Vinh Cực trở nên sâu lắng, quan sát Thủy Lung từ đầu đến chân, nói: “Ồ trên người của ngươi, ta còn chưa có tìm ra thứ làm ta không thích.” Lời này, thật sự là ái muội không dứt.

Phong Giản đã sớm bị hai người làm cho sợ ngây người.

“Nói như vậy, ta rất được ngươi coi trọng.” Như vậy, tỷ lệ mua bán Phượng Nhân Quả thành công là rất cao.

Trương Tôn Vinh Cực suy nghĩ đắn đo, cái trán nhăn lại.

Thủy Lung vẻ mặt thoải mái, há mồm nhưng không có âm thanh.

Trương Tôn Vinh Cực cũng im lặng, lông mày khẽ nhuộm lại, đáng vẻ mờ mịt khó hiểu.

Bỗng nhiên, hai người đều trầm mặc, làm cho ba người bọn Phong Giản, Hồng Tước và Ngọc Lan không ngừng cảm thấy khó hiểu, bầu không khí cũng trở nên kỳ lạ.

Cuối cùng, vẫn là Thủy Lung lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: “Trương Tôn huynh thật mạnh mẽ.”

[1] Rèm treo cửa.

[2] Trong tiếng Trung ‘không thích’ được viết là 不喜欢 = Bất hoan hỉ = Không thích. Cho nên đếm là ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Có gì không dám

Trương Tôn Vinh Cực rời đi không được bao lâu, Xuân Nương vội vã chạy vào, thấy Thủy Lung liền hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Thủy Lung bình tĩnh liếc mắt nhìn qua nàng một cái.

Xuân Nương vỗ nhẹ bộ ngực của chính mình: “Làm ta sợ muốn chết, ta quên dặn người ở dưới bếp không bỏ thuốc vào thức ăn.”

Thủy Lung nói: “Đặc biệt mới càng làm cho người ta hoài nghi, huống chi một chút thuốc kia...” Nàng đang định nói một chút thuốc đó đối với nàng cùng Trương Tôn Vinh Cực mà nói, cũng không có tác dụng gì nhiều. Nhưng nhớ tới cảnh Trương Tôn Vinh Cực động tình, lời nói này liền trở thành không có giá trị.

Xuân Nương nhìn vẻ mặt muốn nói lại ngưng của nàng, liền nghĩ đến đã xảy ra chuyện, cũng không có lo lắng hỏi. Dù sao lát nữa đi tìm Ngọc Lan với Hồng Tước hỏi, đương nhiên sẽ biết được sự thật thôi. Lúc này, đối với Thủy Lung hỏi: “Ngươi cảm thấy Vô vương là người như thế nào?”

Thủy Lung không cần suy nghĩ nói: “Tạm được.”

Xuân Nương nhìn bộ dạng không thêm quan tâm của nàng liền bắt đầu nóng nảy.

Thủy Lung cười khế, xoay người rời đi.

Xuân Nương khẽ gọi: “Sắc trời đã tối, làm sao không nghỉ lại ở nơi này.”

Thủy Lung nói: “Mộc Tuyết ở trong viện của ta.”

Xuân Nương kinh ngạc, sau đó cười duyên nói: “Bạch đại tiểu thư đi thông thả.”

Thì ra, Thủy Lung đối xử rất tốt với Mộc Tuyết, hôm nay lại càng cẩn thận chăm sóc.

Thủy Lung trở về đại tướng quân phủ khi đó cũng đã là canh ba, vệ binh của tướng quân phủ đối với tình huống này cũng đã nhìn quen, cung kính hành lễ nghiêng đón nàng vào cửa.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, Thủy Lung theo thói quen dậy sớm, rửa mặt súc miệng, sau đó liền tập các bài tập thể dục ở thời hiện đại. Cả người đổ mồ hôi, cầm lấy khăn do Mộc Tuyết đưa chà lau mồ hôi, nâng lên mí mắt nhìn quân gia Bách Tường đang từ xa đi tới.

Bách Tường cũng thấy Thủy Lung ăn mặc phong phanh đứng trong viện luyện võ.

Trong mắt hắn nhìn thấy, một nữ tử có thân hình cao gầy, mỏng manh. Quần áo luyện võ đem cơ thể của nàng bao bọc. Nàng đứng thẳng nhưng không cứng nhắc, giống như thanh từng ngọc trúc, bởi vì bị người che khuất nên không nhìn rõ mặt nàng, lại mơ hồ thấy được sự tao nhã vô song và đập vào nội tâm mềm mại của người khác.

Bách Tường ở trong lòng tán thưởng, phần khí phách tao nhã càng ngày càng xuất chúng này, tương lai không biết làm cho bao nhiêu nam nữ phải bái phục. Cũng không biết đại tiểu thư đã bị chuyện gì đã kích, mà từ một kẻ tàn bạo, ngang ngược bị mọi người xa lánh trở thành người trầm ổn. Giống như

một viên ngọc xinh đẹp, quý giá được bao phủ bởi một lớp đá, sau khi được mài giữa mới lộ ra ánh sáng rực rỡ của mình ở trước mắt mọi người.

“Đại tiểu thư.” Bạch Tường cung kính nói: “Lão gia cho mời người ra đại sảnh, có người trong cung đến.”

Người trong cung đến?

Thủy Lung không do dự gật đầu: “Chờ ta vào trong rửa mặt chải đầu rồi đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, lau sạch mồ hôi trên người. Nàng thay một bộ váy đỏ, ngồi trước bàn trang điểm. Mộc Tuyết đứng ở phía sau chải tóc cho nàng, mỗi một động tác đều mềm mại không dứt: “Lung tỷ tỷ, tóc của tỷ thật đẹp.”

Thủy Lung nói: “Tùy ý cột lên là được.”

Mộc Tuyết kiên trì không muốn, đáng vẻ bướng bỉnh này ngay cả Thủy Lung cũng chào thua.

“Khi còn bé, lúc muội mới gặp Lung tỷ tỷ, muội đều sợ ngây người, muội còn cho rằng bản thân gặp được tiên nữ trong truyền thuyết.” Mộc Tuyết vì Thủy Lung chải tóc, nhìn khuôn mặt trong gương của nàng nói: “Nhưng sư phụ lại càng muốn cho tỷ uống thuốc.”

“Hừ?” Thủy Lung bắt ngờ, nàng đối với đoạn trí nhớ đó không có một chút ấn tượng.

Ngay từ đầu nàng nghĩ, bộ dạng bây giờ cũng chính là bộ mặt thật của mình.

“Nhưng sư phụ làm việc luôn có lý do của người, làm như vậy cũng là vì tốt cho Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết đem tóc của Thủy Lung búi thành Tinh Trí phát tán, dùng lụa hồng buộc cố định, chợt thấy Thủy Lung nhột nhạt hí mắt, khóe mắt biểu lộ phong tình, trong chớp mắt làm tê dại, đốt cháy tâm trí của người ta.

Mộc Tuyết ngơ ngác nhìn Thủy Lung ở trong gương, bỗng nhiên mừng rỡ nói: “Lung tỷ tỷ, màu da thịt trên mặt của tỷ hình như đang phai dần, cũng trở nên xinh đẹp một chút!”

“Có sao?” Thủy Lung không chút phát hiện.

“Có!” Mộc Tuyết nghiêm túc nói. Bộ dạng vui vẻ giống như người thay đổi trở nên xinh đẹp là chính mình, nói với Thủy Lung: “Nếu sư phụ không cho Lung tỷ tỷ tiếp tục uống thuốc nữa, không bao lâu sau Lung tỷ tỷ sẽ khôi phục lại dung mạo trước đây.”

Mộc Tuyết nhớ lại đáng vẻ Thủy Lung đứng trong rừng cây ngô đồng. Một cô gái mặc quần áo màu đỏ, tóc tai bù xù, dung mạo tinh xảo tuyệt luân, giữa trán điểm một cái chu sa [1], tuyệt diệu hơn cả so với lá cây ngô đồng [2] rơi đầy đất. Thân sắc lãnh đạm, ngạo nghễ giống như ngọn lửa sáng quắc, làm cho nàng nhìn xem mà rung động, ngây ngốc.

Đó là khuynh thành tuyệt sắc vô cùng, khi còn nhỏ tuổi đã có thể nhìn ra, một khi trưởng thành, cũng là lúc hoa nở ra đẹp nhất, tình cảnh sẽ ra sao?

Sư phụ dùng thuốc và kim châm thay đổi dung mạo cho Lung tỷ tỷ, chẳng lẽ là vì sợ dung mạo của nàng bị người khác nhìn thấy?

Mộc Tuyết nghĩ, cẩn thận phát hiện, dung mạo của Lung tỷ tỷ và Bạch tướng quân không giống nhau một chút nào hết.

“Đi thôi.” Thủy Lung không có hứng thú xoắn xuýt vấn đề dung mạo.

Đại sảnh tướng quân phủ.

Thủy Lung đi vào đại sảnh trong tiếng truyền thanh của thị vệ, liếc mắt một cái liền đem tình huống trong đại sảnh thu vào mắt. Bên trong, trừ bỏ Bạch Khiếu vừa mới xuống triều, còn chưa kịp thay quan phục, đại phu nhân Vệ thị, Bạch Tuyết Vi cũng có mặt. Bên phải một nam nhân trung niên mặt trắng quá mức, trên người mặc quần áo màu lam đậm quan phục của thái giám.

Trong trí nhớ, nàng nhớ là có gặp hắn mấy lần, là tâm phúc của đương kim thánh thượng Minh công công, Minh Lễ Tầm.

Minh công công sau khi nhìn thấy Thủy Lung, lộ ra nụ cười hiền lành, vẻ mặt tán thưởng nói: “Phong thái của Bạch đại tiểu thư vẫn như trước, thật không hổ là Hoa Dương quận chúa nổi danh khắp Tây Lăng quốc.” Một hồi ca ngợi xong liền đi vào vấn đề chính.

Thì ra hôm nay, Minh Lễ Tầm đến đây là bởi vì sáng sớm Tứ hoàng tử lên triều kể lại buổi tụ họp của ngày hôm qua. Đem những ý kiến bàn luận về sách lược quân cơ mà Thủy Lung nói lặp lại trước mặt mọi người, khiến cho chúng thần kinh sợ, xôn xao. Sau đó, còn nói đùa gọi Thủy Lung là tục nhân thiếu tài [3] dùng chiến lược tinh hoa đối lấy một ngàn lượng hoàng kim, thật sự là một vụ mua bán thua lỗ.

Việc này làm cho long nhan đại duyệt [4], quân vương tại trên triều khen ngợi Thủy Lung tài hoa xuất chúng [5], văn võ song toàn [6], không hổ danh là thiên tài của Tây Lăng quốc. Lại ban thưởng thêm một ngàn lượng hoàng kim, ba cây tơ lụa tím tía màu đỏ mà ngoại bang tiến cống, châu báu vô số.

“Nô tài chúc mừng Bạch đại tiểu thư được tặng thưởng lớn như vậy.” Minh công công đem thánh chỉ đọc xong, giao cho Thủy Lung, nói: “Quà ban thưởng đã được đưa tới phủ quận chúa, Bạch đại tiểu thư có thể trở về kiểm tra lại, hoàng thượng còn bảo nô tài nhắn lại cho Bạch đại tiểu thư, mặc dù ngày cưới đã được định, nhưng đại tiểu thư vẫn có thể đến Quốc Tử Giám để học tập.”

“Tạ chủ long ân.” Ánh mắt của Thủy Lung nhìn qua Vệ thị.

Nếu không phải Minh công công đến, nhắc tới phủ Hoa Dương quận chúa, nàng nhất thời quên mất chính mình còn có một cái phủ đệ. Hằng năm đều có bổng lộc để lấy, trong phủ đệ còn có nô tỳ, ruộng đất vô số.

Chẳng qua là, tại sao bổng lộc cùng thu hoạch ruộng đất, chưa hề có rơi vào trong tay nàng, lúc nàng mới đến đây, còn bị cầm chân cầm thực [7], tiền cũng không có được bao nhiêu.

Sau khi Thủy Lung cẩn thận nhớ lại, mới nhớ tới một chuyện mà trước kia nàng kia không thèm để ý.

Hóa ra, phủ Hoa Dương quận chúa sau khi được hoàng thượng ban cho, nàng chỉ nhìn liếc một cái ở bên ngoài, ngay cả bên trong cũng không có đi vào nhìn xem kỹ lưỡng, đã bị Vệ thị nói hai câu, rồi lấy đi đem cho nhà mẹ đẻ của bà sử dụng một lát. Nhưng mà cái gọi là sử dụng một lát của bà ta chính là bốn năm liền, không thấy trả về. Bất kể là phủ đệ hay là đất phong, cửa hàng, ruộng đất thu hoạch, tất cả đều bị nhà mẹ đẻ của Vệ thị chiếm làm của riêng.

Thủy Lung nhớ rõ nàng có mấy miếng đất và cửa hàng cũng không tệ, bốn năm qua, cả nhà mẹ đẻ của Vệ thị kiếm được lợi không ít. Không chỉ mấy thứ đó, Bạch Thủy Lung trước kia mỗi khi ra ngoài tiêu diệt bọn cướp, lập được công trạng [8] cũng được quân vương ban thưởng, phần thưởng toàn được đưa tới phủ quận chúa, nhà mẹ đẻ của Vệ thị cứ tuyệt đem đồ trả lại cho Bạch Thủy Lung ở trong tướng quân phủ.

Minh công công ở lại không lâu liền rời đi.

Bạch tướng quân nhìn trưởng nữ đứng trước mặt, đối với sự thay đổi trong mấy ngày nay của nàng, hẳn cũng kinh ngạc vô cùng.

Hắn biết rõ Thủy Lung là một thiên tài, lại còn là một nữ tử, còn chưa có đến mười sáu tuổi, đã có thể có một phen bàn luận kinh người rồi, làm cho đại tướng quân từng trải qua trăm trận chiến cũng phải bội phục, thật sự là trò giỏi hơn thầy.

“Lần này ngươi làm rất tốt, nhưng mà nhớ rõ không được kiêu ngạo, tự phụ.”

Thủy Lung gật đầu, chợt nghe Vệ thị nói: “Nữ nhân vẫn là nên lo việc gia đình, giúp chồng, dạy con mới là quan trọng, suốt ngày múa đao múa giáo thành ra cái gì. Tiếp qua mấy ngày nữa, ngươi sẽ phải gả cho Võ vương, trở thành vương phi, cần phải đem hậu viện trong vương phủ quản lý cho thật tốt. Nếu khi đó ngươi không làm tốt mọi chuyện, không chỉ làm mất mặt vương gia, làm mất mặt hoàng gia, thậm chí mặt mũi của tướng quân phủ cũng bị ngươi làm mất hết.”

Thủy Lung bị nàng dạy dỗ cũng không có tức giận, khóe miệng nhợt nhạt cười, nói: “Mẹ nói rất đúng, đúng lúc ta vừa mới quyết định trở về phủ quận chúa ở.” Đột nhiên thấy sắc mặt của Vệ thị đen xuống, cũng không cho bà có cơ hội nói chuyện, nàng nói tiếp: “Phủ quận chúa không lớn không nhỏ, có đất có cửa hàng, vừa lúc để cho ta học tập luyện tập, không có học giỏi cũng là phá hủy đồ đạc của mình, không ngăn trở ai.

Khi Thủy Lung nói năm chữ ‘đồ đạc của mình’ [9], sắc mặt của Vệ thị đã muốn xanh mét, lạnh giọng nói: “Ngươi coi mẹ chết rồi sao? Ở lại phủ tướng quân mẹ sẽ dạy cho ngươi, không cần đi chỗ khác.”

Thủy Lung nói: “Không cần, ta đã quyết định rồi.”

Vệ thị đập bàn, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt nhìn Thủy Lung, quát trách: “Ngươi dám!”

Thủy Lung nhàu mày cười đậm, cái liếc mắt khinh thường, lạnh lùng và tàn độc làm cho Vệ thị oán hận cực kỳ, bà biết Thủy Lung không tiếng động cho bà đáp án — Ta có gì không dám!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hết sức vô sỉ

Chuyện mà Thủy Lung muốn làm luôn nhanh chóng, chớp nhoáng. Sau khi đem chuyện mình muốn chuyển về phủ quận chúa sống nói rõ với Bạch tướng quân xong. Cảm thánh chỉ trở về Lộng Triều Viện, dặn dò ba người bọn Liễu Thanh dọn dẹp, thu dọn hành lý, chuẩn bị đổi chỗ ở.

Ngoài ra, kêu Khánh Phúc đi đưa tin tới phủ quận chúa, làm cho bọn người ở bên trong tự động dọn ra ngoài.

Vệ thị biết được chuyện này, tức giận suýt chút nữa ngất xỉu, muốn cầu xin Bạch tướng quân đứng ra phân xử. Bạch tướng quân cứ tuyệt nói một câu: Thủy Lung muốn đi chỗ nào ở là chuyện của nàng, ngươi đừng có miễn cưỡng nàng ở lại.

Nghe xong bà ta càng thêm tức.

Nghĩ lại lúc này ở đại sảnh không thể khiển trách cùng ép buộc Thủy Lung, Vệ thị chỉ có thể kiềm nén lửa giận, đích thân đi tới Lộng Triều Viện, tìm Bạch

Thủy Lung mềm mỏng khuyên nhủ.

“Lung Nhi, ta biết ngươi đối với mẹ có rất nhiều chỗ không vừa lòng, nhưng những chuyện mẹ làm còn không phải vì muốn tốt cho ngươi hay sao?” Vệ thị xúc động nói, mặt mũi lộ vẻ bất đắc dĩ, thở dài nói: “Từ lúc được hoàng thượng ban tặng phủ quận chúa, ngươi cũng không có đi qua đó ở, càng không có quen với hoàn cảnh sống bên đó, đâu có thoải mái như ở tướng quân phủ. Huống chi, ngươi còn phải học chăm lo việc nhà, quản lý sổ sách, mẹ tự dạy ngươi, tốt hơn chuyện ngươi tự mình học tập? Ngươi đừng đi qua phủ quận chúa ở nữa, ở lại trong nhà theo mẹ học tập, mẹ còn muốn tự mình chuẩn bị của hồi môn cho ngươi, mọi chuyện không thể làm qua loa được.”

Thủy Lung lạnh nhạt nhìn về mặt diễn xuất của Vệ thị, chờ bà nói xong, mới lên tiếng đáp: “Không cần.”

Vệ thị thấy nàng cứng mềm gì cũng không chịu, tức giận thở hắt ra, lại một phen đau xót nói: “Ngươi! Ngươi, đứa nhỏ này lớn như vậy rồi mà còn không chịu hiểu chuyện, là muốn chọc cho mẹ tức chết có phải hay không? Từ lúc được ban thưởng phủ quận chúa, ngươi cũng không thích chỗ ở xa lạ mà, không chịu qua đó sống. Khi đó, mẹ thấy ngươi còn nhỏ, cũng chiều theo ngươi. Nhưng mà, suy cho cùng, nơi đó cũng là do hoàng thượng ban thưởng, nếu bỏ hoang không người trông coi, dọn dẹp là bất kính đối với hoàng thượng, mẹ không thể không tìm người đến giúp ngươi quản lý nó. Đến nay cũng đã bốn năm rồi, người ta giúp ngươi làm quản gia bốn năm, ngươi nói muốn chuyển qua đó ở thì qua đó ngay lập tức, còn đuổi người ta ra khỏi nhà, làm cho người ta không có ăn không có chỗ ở, loại chuyện thiếu đạo đức như vậy, ngươi làm sao có thể làm ra được hả!”

Nghe qua những lời này, nếu là người không biết rõ sự thật, nhất định sẽ nghĩ rằng Thủy Lung là một người vong ân phụ nghĩa.

Thủy Lung nghe xong nở nụ cười: “Ta nhớ rõ, hoàng thượng không chỉ ban thưởng phủ quận chúa, mà còn có vô số cửa hàng và ruộng đất. Thu hoạch trong bốn năm qua, tại sao không có đưa đến chỗ này một xu nào hết vậy?”

Vệ thị nói: “Chuyện này ngươi không nhắc tới, ta cũng không muốn nói. Nô tài, nô tỳ trong phủ quận chúa của ngươi không ít, tiền công mỗi tháng phải trả không nhỏ. Hơn nữa ruộng đất, cũng trông trọt rất khó khăn, mấy cửa hàng kia nằm ở vị trí không tốt, buôn bán mỗi tháng đều chịu lỗ lã không ít, số tiền thu vào chẳng bằng số tiền bỏ ra. Nhưng chúng ta do quân vương ban cho, không thể tùy tiện bán để lấy tiền mua mặt bằng khác được, làm cho nương và di của ngươi rất khó tâm.”

Nếu là Bạch Thủy Lung trước kia đối với chuyện làm ăn buôn bán của phủ quận chúa không biết gì hết, có lẽ sẽ tin lời nói của Vệ thị, nhưng Thủy Lung vừa nghe xong lại càng thêm hiểu biết mức độ vô sỉ của Vệ thị.

“Nói như vậy, ta càng phải nhanh chóng tiếp nhận phủ quận chúa cùng gia sản của mình, đỡ cho mẹ và di phải tiếp tục phí công thương tài.” Thủy Lung nói.

Vệ thị thiếu chút nữa không thở được, phát huy chính sách đau xót, đau khổ nói: “Ngươi.. đứa nhỏ này, cái gì cũng không biết, di của ngươi cả đời vì phủ quận chúa hao tổn biết bao tâm sức và tiền của. Vất vả lắm mới có thể sống yên ổn, ngươi lại đòi qua đó ở, ngươi qua đó ở thì thôi đi, còn muốn đem cả nhà di của ngươi đuổi ra ngoài. Đây không phải là ngươi muốn làm cho cả nhà người ta sống trôi dạt khắp nơi, không chỗ để nương nhờ đúng không! Đây không phải là ngươi bức cả nhà di ngươi vào đường cùng hay sao?”

Nghe lời này giống như phủ quận chúa là của người khác, còn chủ nhân chân chính là nàng nên vào đó ở hay là vào làm khách?

Thủy Lung cười khế nói: “Chuyện này ta cũng đã suy nghĩ rồi, cho nên mới để cho Khánh Phúc đi qua đó báo tin trước, cho bọn họ thời gian ba ngày để dọn đồ rời đi. Dù sao cũng là con của Lâm Khang Hầu, dù là con vợ lẽ, cũng không đến nỗi ra khỏi phủ quận chúa của ta thì không tìm được chỗ để sống.”

Nói chuyện hai, ba câu với nhau, Vệ thị cũng nhìn ra được Thủy Lung vẫn quyết định quay về phủ quận chúa ở, sắc mặt lạnh xuống, giọng nói cũng cứng rắn, nói: “Nếu ngươi không chịu nghe mẹ khuyên, mẹ cũng không có biện pháp. Ngươi muốn đuổi cả nhà của di ngươi cũng được. Nhưng mà, bốn năm qua, di ngươi vì phủ quận chúa phải trả giá rất nhiều, ngươi cũng nên trả lại cho nàng chút tiền để đường lão. Phần của mẹ không cần tính, mọi chuyện cũng nên nói lý lẽ, đúng không?”

Thủy Lung có hứng thú hỏi: “Ngươi nói phương pháp thế nào?”

Vệ thị nói: “Nói cho cùng cũng là bà con với nhau, mẹ vì di ngươi làm chủ, xin nửa cái giá tiền thôi, một vạn lượng hoàng kim.”

“Ha ha..” Thủy Lung cười nhạo ra tiếng, nói với Vệ thị: “Đích thật là nửa cái giá, bốn năm qua, không tính phần thưởng do ta lập công, các ngươi dựa vào các cửa hàng, ruộng đất cũng kiếm được không ít tiền, sợ là khoảng hai vạn lượng hoàng kim nha.”

Vệ thị giả bộ làm vẻ mặt như bị si nhục, nói: “Ngươi nói như vậy là có ý gì?”

Thủy Lung phất tay, không kiên nhẫn nói: “Cút xéo đi!”

“Phản! Thật sự là phản rồi!” Vệ thị giận dữ, môi đều run run, thanh âm sắc nhọn kêu to: “Người đâu! Đem nghiệp chướng này bắt lại cho ta! Nhốt vào phạt đường để cho nó sám hối! Sao chép kinh phạt ba trăm lần!!!”

Nô tỳ Phương Vân của bà đã sớm hiểu mọi chuyện, chạy ra ngoài gọi thị vệ.

Nhưng mà trong chốc lát, hai hàng thị vệ xếp hàng ngay ngắn đi vào, dẫn đầu chính là mấy ngày nay không thấy mặt – Bạch Thiên Hoa.

Da thịt của hắn hơi bị đen do ăn nắng, lúc đi thẳng lưng thẳng tắp, ẩn chứa khí khái dũng mãnh của hổ con, hai mắt đen bóng có hồn, có sức sống hơn

trước kia rất nhiều. Có thể nhìn ra được, mấy ngày nay hẳn tập luyện rất chăm chỉ.

“Ta nói trong tướng quân phủ này ngoại trừ cha ra còn có ai có khả năng trừng phạt tỷ tỷ, hóa ra là mẹ.” Bạch Thiên Hoa bước tới bên cạnh Thủy Lung, thân thể thẳng đứng của thiếu niên ít đi phù phiếm, lẻo loẹt của ngày thường, có thêm một chút trầm ổn cùng dũng cảm, nhìn chăm chăm vào Vệ thị nói: “Các người đều nghe cho rõ, ai dám động tới tỷ tỷ cho dù là một sợi tóc, liền đem người đó nhốt vào phòng tối.”

Tuy là nói cho hai hàng thị vệ nghe, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chăm vào Vệ thị, cũng giống như nói cho bà ta nghe.

“Phản! Các người đều làm phản! Ôi! Hoa Nhi của mẹ! Tại sao người cũng trở nên như vậy?” Vệ thị nước mắt lưng tròng, giống như chịu không nổi đã kích, lao đảo ngã về phía sau.

Phượng Vân vội vàng đỡ lấy bà, đối với Bạch Thiên Hoa khóc nói: “Tam công tử, ngài nói như vậy khác nào dùng dao đâm vào tim của phu nhân?”

Bạch Thiên Hoa nhú mày, cứng rắn nói: “Ta thấy mẹ không khỏe lắm, mau về phòng nghỉ ngơi đi, gọi Liễn thái y đến xem bệnh.”

Vệ thị giống như không thể tin được Bạch Thiên Hoa lại nói ra những lời này, nghe hắn nhắc tới Liễn thái y, khiến cho bà khiếp vía lẫn hoài nghi. Không lẽ Hoa Nhi đột nhiên trở nên xa cách, là vì phát hiện trong thuốc của Liễn thái y...?

Lúc này, Thủy Lung nhìn thấy hai cái thị vệ nâng một người đi từ xa tới.

Khi người đến gần, nàng mới nhìn rõ người bị nâng là ai, Khánh Phúc người của Lộng Triều Viện.

Thủy Lung nhớ rõ, trước khi Khánh Phúc rời đi báo tin không có bị thương tổn gì, lúc về, mặt mũi bị đánh bầm dập không nhìn ra bộ dạng bình thường của hắn. Thân thể chỗ nào cũng có vết máu, vết thương. Cái chân nhìn không được tự nhiên, xem ra đã bị đánh gãy.

Nét mặt bình thần của Thủy Lung đột ngột lạnh như băng, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vệ binh nói: “Người này nói hắn là nô bộc trong viện của đại tiểu thư, muốn gặp mặt đại tiểu thư.”

Khánh Phúc được vệ binh nâng, gian nan mở mắt, nước mắt nước mũi pha trộn vào máu tươi khiến cho người ta không rõ được khuôn mặt của hắn. Thanh âm khàn khàn nói: “Đại tiểu thư... hắn... Bọn họ không nghe nô tài báo tin, còn muốn... đánh nô tài... Đại tiểu thư, cầu... cầu ngài vì nô tài đòi lại công bằng...”

Thủy Lung cười khê, nhú mày: “Xem ra ta an phận sống mới có mấy ngày, người khác liền không đem ta để vào mắt ha.”

Mọi người nhìn thấy nụ cười mềm mại, xinh đẹp của nàng, lại nhìn vào ánh mắt tàn nhẫn, lạnh băng thấu xương kia, liền biết hôm nay thành Kỳ Dương sợ rằng sẽ náo động vô cùng.

“Tỷ.” Bạch Thiên Hoa nhìn nàng nói: “Đệ đi với tỷ.”

Thủy Lung gật đầu, dặn dò người làm mang Khánh Phúc đi chữa thương, lại nói thêm một câu: “Nếu khi ta trở về, nhìn đến Khánh Phúc có gì không ổn, ha ha...” Một tiếng cười khê, ánh mắt đảo qua nhìn Vệ thị.

Vệ thị lúc này mới hiểu được, lời nói của nàng là dành cho bà nghe, mặt nghiêm túc lạnh lùng nói: “Thủy Lung, chuyện này không thể chỉ nghe một chiều từ miệng của một tên cầu nô tài, di người từ xưa đến nay luôn hiểu biết lý lẽ...”

Bà còn chưa nói xong, đã bị nét mặt hung ác của Thủy Lung hù dọa ngừng lại. Sau đó, nghe thấy âm thanh mềm mại của nàng: “Ta chỉ tin vào trực giác của mình.”

“Hương Dương, truyền mệnh lệnh của ta, triệu tập năm trăm binh lính, bao vây phủ quận chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Trò khôi hài ở phủ quận chúa

Năm trăm binh lính mặc áo giáp nhẹ, lưng đeo đao chậm rãi đi trên ngã tư đường của thành Kỳ Dương. Hơn nữa, người dẫn đầu cười tuấn mã chính là Thủy Lung, dân chúng trên ngã tư đường liền vội vàng tránh ra.

P phủ của quận chúa Hoa Dương nằm ở phía đông nam, chiếm vị trí rất tốt, phía sau là núi bao bọc, bên trái có nước lượn quanh, phong cảnh làm cho người ta yêu thích. Có thể thấy được năm đó quân vương ban phủ đệ này cho Thủy Lung, đúng là đặt nhiều kỳ vọng vào nàng. Cũng đủ để chứng tỏ năm đó, Bạch Thủy Lung tuổi còn nhỏ nhưng đã có một tài năng kinh người rồi.

Thủ vệ ngoài cửa nhìn thấy trận thế này của Thủy Lung, sợ tới nỗi sắc mặt trắng bệch, luống cuống tay chân đi vào trong thông báo.

“Một người cũng không cho phép ra ngoài.” Thủy Lung xoay người xuống ngựa, lãnh đạm căn dặn.

Năm trăm binh lính có trật tự, tự giác bao vây phủ quận chúa. Không cho bất cứ ai có cơ hội chạy trốn.

Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa đi trước, Hường Dương và Mộc Tuyết theo ở phía sau, ngoài ra còn có hai hàng binh lính của Bạch Thiên Hoa. Không có thủ vệ nào dám đứng ra ngăn cản, để cho bọn họ tự ý đẩy cửa đi vào.

Vừa đi vào trong phủ quận chúa, trên mặt của bọn họ có chút hứng thú.

Thì ra, ngoài cổng chính hoành phi [1] treo trước cửa ghi bốn chữ Hoa Dương quận phủ, nhưng sau khi bước vào cửa lớn, trước mắt là một con đường lát đá, hai bên là vườn hoa xinh đẹp, cuối đường nhỏ là một tòa phủ trạch, trên đầu cổng lớn treo một tấm hoành phi, rồng bay phượng múa vẽ ra hai chữ — Diên phủ.

“Thật sự là cực kỳ vô si.” Trong mắt của Bạch Thiên Hoa lộ vẻ trào phúng.

Hoành phi ở ngoài cửa chính là do hoàng thượng đích thân viết tặng, cả nhà bà di họ Vệ kia đương nhiên không dám đem nó đi đổi cái khác, cho nên mới nghĩ ra biện pháp bên trong che giấu Càng Khôn. Lòng dạ của cái bọn người này, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ không thích.

Thủy Lung đối với bà di họ Vệ này ấn tượng không sâu, chỉ biết là bà ta là muội muội do thiếp của Vệ lão gia sinh ra. Khi còn chưa xuất giá, ở trong Lâm Khang Hầu phủ sống không được tốt cho lắm nhưng cũng không đến nỗi tệ hại, sau này được gả cho một người họ Diên. Vị Diên lão gia này cũng chỉ là con của vợ lẽ trong một gia đình nông dân bình thường, nhưng lại mạo xưng hào hán, không bao lâu sau, gia sản liền bị suy yếu gần hết, cuộc sống so với lúc còn là thứ nữ [2] của Lâm Khang Hầu cũng không bằng.

Trí nhớ của Thủy Lung đối với gia đình bà di này dừng lại ở bốn năm trước.

Lúc này, bên trong phủ đệ, Diên Bích Tương cùng bà di họ Vệ cũng đã biết tin tức Thủy Lung tới chơi, nghe thấy binh lính bao vây ngoài phủ, kẻ ngu si cũng biết nói đám người Bạch Thủy Lung chẳng có người nào là hiền lành, hai người đều lo lắng đứng ngồi không yên.

“Người đi nhìn cháu gái ngoan của người kìa, phía trước phái người đến đuổi chúng ta đi, hiện tại lại dẫn binh tới bao vây, thật sự là có bản lĩnh!” Diên Bích Tương là một nam nhân có diện mạo văn chất, đáng tiếc không có khí chất của người có học, một thân cảm y ngọc phục trên người chỉ dùng để trang trí, ưỡn cái bụng hơi phệ, phối hợp với ánh mắt kiêu căng, làm cho người ta cảm thấy hắn chỉ là một người nịnh hót, thấp hèn.

Hai hàng lông mày hẹp dài của bà di họ Vệ dựng thẳng lên, âm thanh bén nhọn mắng: “Người tức giận với ta làm cái gì? Bạch Thủy Lung là hạng người như thế nào không lẽ người không biết? Trước đó, Hoàng Nhi đem tên nô tài kia đánh ra ngoài, người cũng không có can ngăn, hiện tại người tìm tới cửa, người nói đi, chúng ta phải làm sao đây?”

Diên Bích Tương không vừa lòng nói: “Đại tỷ của người ở bên kia làm cái gì vậy? Vì sao lại để sát tinh chạy tới đây? Bình thường không phải bà ta rất kiêu ngạo sao? Đừng quên, nhiều năm qua, chúng ta đem vàng bạc, tài bảo tặng cho bà không ít, bà ta định qua cầu rút ván hay sao?”

Hai người người hỏi ta, ta hỏi người. Nhưng câu nào cũng trách Thủy Lung, trách Vệ thị. Hồn nhiên không nhận thấy bản thân có lỗi làm gì.

“Lão gia! Phu nhân! Không tốt! Thiếu gia bị đánh!” Quân gia trong phủ vội vàng chạy tới, một câu đánh gãy oán giận của hai người.

“Cái gì?” Bà di họ Vệ trừng hai mắt lớn lên, tức giận.

Thiếu gia của Diên phủ Diên Vân Hoàng chính là bảo bối, là mạng rể của bà, từ nhỏ đến lớn, ngay cả chửi bà cũng không nỡ, vậy mà bị người ta đánh.

Diên Bích Tương đối với bà di họ Vệ mắng chửi: “Đây chính là cháu gái ngoan của người đó! Vân Hoàng nếu xảy ra chuyện bất trắc, ông đây...”

Bà di họ Vệ âm thanh bén nhọn hét: “Người mắng ta có tác dụng gì? Người có bản lĩnh thì đem mấy lời này nói với Bạch Thủy Lung kìa.” Nói xong cũng không thèm để ý tới Diên Bích Tương nữa, gọi nô tỳ Lưu Diễm tìm mấy tên thị vệ xin giúp đỡ, sau đó, sửa sang lại xiêm y vội vàng đi ra ngoài.

“A! Cha! Mẹ! Cứu mạng! A a a...”

Bà di họ Vệ còn chưa tới đại viện, chợt nghe thấy tiếng con kêu khóc tan nát cõi lòng. Trong lòng lo lắng, ruột nóng như lửa thiêu đốt, bước chân cũng nhanh hơn. Khi vào đại viện, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, bà thiếu chút nữa ngất xỉu — bảo bối của bà bị cột vào trên cột gỗ, bị người dùng gậy đánh.

“Con trai của ta!”

Tiếng kêu thê lương vang lên, quanh quẩn vang lên trong tay không dứt.

Thủy Lung nhìn qua bà di họ Vệ.

Bộ dạng của bà di họ Vệ và Vệ thị không giống nhau, ngũ quan của bà rất ôn nhu, nếu nói là phù phong nhược liễu [3] cũng không đủ, chẳng qua là bà ăn mặc phú quý. Đầu cấm ngăn trâm, kim trâm, quá mức hoa mỹ. Cách ăn mặc làm cho ưu thế về dung mạo trời sinh của bà bị chèn ép đi xuống. Thật

sự rất dung tục.

“Cuối cùng cũng chịu ra mặt.” Thủy Lung nói.

Bà di họ Vệ đảo mắt nhìn qua, thấy một nữ tử mặc xiêm y màu đỏ, ngồi trên ghế thạch điêu [4] trong đại viện, một đôi mắt nhìn thẳng vào mình, giống như có thể nhìn thấu nội tâm của mình, nhìn xem sạch sẽ, làm cho bà tránh được hốt hoảng giật mình, sắc mặt trắng bệch. Cúi đầu không dám xem nhiều, thâm nghĩ, nữ tử này khó thể thật lớn.

“Mẹ, mẹ...” Điền Văn Hoảng bị cột vào cọc gỗ nhìn thấy bà di họ Vệ xuất hiện, giống như quơ được rom rạ cứu mạng, lớn tiếng kêu to.

Nhưng mà rom rạ cũng vẫn là rom rạ, cho người hi vọng sống sót, nhưng tuyệt đối không cứu được người ở ranh giới đường cùng.

Tiếng kêu của Điền Văn Hoảng làm cho bà di họ Vệ thức tỉnh, vì nóng lòng muốn cứu người nên ý nghĩ của bà hỗn loạn, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, bèn nhón kêu: “Người đâu! Còn không mau đem thiếu gia thả xuống? Các người chết hết rồi à?”

Trong đại viện không ai có hành động, bà di họ Vệ cuống cuống tự mình chạy tới trước cọc gỗ, muốn cời dây thừng cho Điền Văn Hoảng.

Hai gã vệ binh cầm gậy nhìn về phía Thủy Lung.

Thủy Lung thần nhiên gạt đầu.

Binh lính đương nhiên không chút nào nương tay, một gậy đánh bay bà di họ Vệ ra ngoài.

Bà di họ Vệ bị đánh cho hồ đồ, tóc mai rối loạn, ngã ngối trên mặt đất, trừng đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm binh lính, giống như người đàn bà chanh chua chửi mắng to tiếng: “Các người không muốn sống nữa à? Nơi này là phủ đệ của ta, ta chính là con gái của Lâm Khang Hầu, là em vợ của Bạch đại tướng quân, các người dám đánh ta, các người...”

Thủy Lung chậm rì rì đánh gãy lời của bà: “Ta không nhớ, khi nào thì phủ của Hoa Dương quận chúa biến thành phủ đệ của Vệ Băng Tuyền vậy?”

“Phủ Hoa Dương quận chúa” năm chữ này giống như dao nhọn xiên thẳng vào đầu của bà di họ Vệ làm cho bà hoảng hồn, tỉnh táo lại.

“Người là... Bạch đại chất nữ? [3]” Bà di họ Vệ chưa kịp bình tĩnh đã nhìn thấy nữ tử mặc xiêm y màu đỏ làm bà sợ hãi, đang đứng trước mặt.

Bạch Thủy Lung không lên tiếng, ngầm thừa nhận.

Bà di họ Vệ biết rõ thân phận của nàng, trong lúc đó vẻ mặt thay đổi, thỉnh thoảng khóc lóc thật đáng thương, đối với Thủy Lung khóc kể: “Đại chất nữ của ta, tuy rằng mấy năm qua chúng ta gặp mặt không nhiều, tình cảm cũng không thân thiết, nhưng suy cho cùng thì cũng là người thân. Vậy mà ngươi không nói một tiếng liền sai người đem nhà của di bao vây, còn đánh biểu ca người thành bộ dạng như vậy, ngươi làm sao xứng đáng với những cố gắng mà di hết lòng hết dạ suy nghĩ cho ngươi chứ? Vì ngươi kiếm tiền hao tổn tinh thần.”

Nàng mới khóc, liền khơi dậy trí nhớ của Thủy Lung.

Trong trí nhớ, bà di họ Vệ là một người thích khóc. Có chuyện xảy ra là bà ta khóc như nhà có tang vậy, dù chuyện lớn hay là chuyện nhỏ. Tự cho chính mình là người đáng thương nhất thế giới này, làm cho người ta đồng tình, thương hại. Nhưng mà, mọi người thương xót, đồng tình với nàng là bởi vì họ không biết được con người thật của nàng, người có chút quen biết nàng sẽ cảm thấy rất bức mình.

“Bao vây nhà của ngươi?” Thủy Lung nghe mỗi câu mỗi lời của bà, đều muốn đem của cải trong phủ Hoa Dương quận chúa trở thành đồ của nhà mình, cũng không có nổi giận. Không nhìn khuôn mặt thanh tú của bà di họ Vệ nữa, đối với Hường Dương nói: “Lục soát, đem tất cả vàng bạc, của cải trong phủ ra hết đây, một cái cũng không chừa.”

Hường Dương nhận lệnh, dẫn theo vệ binh đi vào bên trong.

“Các người đang làm cái gì? Các người đang làm chuyện phạm pháp, các người tư sấm dân trạch [5], ta sẽ báo quan!” Bà di họ Vệ nổi điên chửi bậy, xông lên kéo tóc binh lính, bị binh lính đá một phát bay ra ngoài.

Bạch Thiên Hoa không chút nề mặt cười to, nói: “Người đang diễn hề à? Ở trước mặt quan binh còn muốn đi báo quan? Ngươi có bản lĩnh cứ việc đi báo. Căn cứ vào pháp luật của Tây Lăng quốc, từ đầu đến cuối phủ đệ này thuộc quyền sở hữu của ai? Chỉ có kẻ ngu mới không biết rõ!!”

Câu nói đầu tiên cũng là chậu nước lạnh tạt vào đầu bà di họ Vệ, rét lạnh làm cả người bà run lên.

Bốn năm qua, bà đã sớm có thói quen cho rằng mọi thứ nơi này là của mình, hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Thủy Lung sẽ tới đòi lại.

—oOo—

[1] Bảng hiệu.

[2] Con của vợ lẻ.

[3] Cháu gái.

[3] Theo ý của ta thôi nhá. Hiểu là gầy yếu ra gió phải có người đỡ, yếu ớt như lá liễu. = _ =

[4] Đã được điều khác làm ghế ngồi.

[5] Vụng trộm xông vào chỗ ở của dân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vợ chồng nghi ngờ lẫn nhau

Một lúc sau, Hường Dương và đám binh lính khiêng từng cái rương gỗ đi vào đặt trước mặt Thủy Lung.

Trong đại viện, tiếng khóc của bà di họ Vệ càng lúc càng thê lương, thảm thương. Miệng không ngớt kể về mình sống cực khổ ra sao, cầu xin Thủy Lung rộng lượng tha cho, trong câu chữ lại thâm nẵng Thủy Lung vong ân phụ nghĩa, làm chuyện mất trí như vậy nhất định sẽ bị báo ứng.

Thủy Lung nghe cũng không cảm thấy buồn phiền, đối với vệ binh đang ở bên cạnh của Điền Văn Hoảng nói: “Bà ta khóc bao nhiêu lâu, thì đánh hấn tới chừng đó. Bà ta khóc càng lớn thì đánh càng mạnh, đánh theo nhịp của bà ta.”

Hai vệ binh nghe lời làm việc, chỉ có Điền Văn Hoảng là chịu đau khổ, tiếng la hét cũng đặc biệt có nhịp điệu.

Bà di họ Vệ nghe xong, khóc không được, không khóc cũng không được. Đầu tóc rối bời cầu xin Thủy Lung tha thứ: “Chất nữ thân ái của ta, chất nữ ngoan của ta, hấn cũng là biểu ca của người, người muốn đánh thì đánh đi cũng được, đừng làm khó bảo bối của dì, nếu Văn Hoảng có gì bất trắc, ta cũng sống không nổi nữa.”

Thủy Lung nở nụ cười, tâm trạng vui vẻ nói: “Thật tốt! Giúp ta tiết kiệm thời gian và công sức đỡ phải đi diệt từng người.”

Bà di họ Vệ bị một câu của nàng làm cho nghẹn họng, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng, khuôn mặt đầm nước mắt giống như bị bóp méo. Thành linh từ trên mặt đất đứng dậy, ngửa mặt lên trời khóc la: “Ông trời! Ngài mở mắt ra mà xem, số của ta thật khổ. Bốn năm qua, ta cực khổ làm giúp người ta quản lý nhà cửa, đất đai... Không nhận được một câu cảm ơn cho ăm lòng, không có một phần quà tặng trả ơn, thật vất vả mới đem cục diện hỗn loạn dần xếp êm xuôi, người ta liền muốn đòi lại, còn muốn đuổi cả nhà ta ra khỏi nhà. Cái này coi như thôi, đã thế còn muốn lấy mạng cả nhà chúng ta, ông trời! Ông mau mở mắt ra đi!”

Thủy Lung nhìn sang Điền Văn Hoảng liếc một cái, nói: “Đều bị điếc hết rồi sao? Học hỏi theo Điền phu nhân, dùng hết sức lực ** nữa ra đánh đi.”

Hai gã binh lính nghe lời thô tục, mặt cờ đến mức lỗ tai cũng đỏ ửng lên, nhưng mà sức lực đánh xuống quả nhiên là mạnh hơn rất nhiều.

Da thịt trên người Điền Văn Hoảng vỡ nứt ra máu, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, bản thân hấn không chịu nổi được đau đớn liền lồm vào hôn mê.

Từ trước tới nay bà di họ Vệ cảm thấy chỉ cần mình khóc lóc, ầm ĩ thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ, kể này luôn được áp dụng rất thành công. Lại nhìn bộ dạng Điền Văn Hoảng không biết là sống hay chết, cả người giống như bị mất đi linh hồn, ngây ngốc ngẩn người.

Hai gã binh lính thấy vậy, liền nhìn sang Thủy Lung.

Thủy Lung đối với bọn họ mỉm cười, nói: “Điền phu nhân khóc mệt rồi phải không? Có cần uống chén trà thơm giọng không?”

Mộc Tuyết ăn ý rót nước trà, bưng đến trước mặt bà di họ Vệ.

Bà di họ Vệ giật mình hoàn hồn, vẻ mặt trở nên hung ác, phát tay đem nước trà hắt ra, hai tay hung hăng túm lấy tóc của Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết dù không có luyện võ nhưng thân hình của nàng rất nhanh nhẹn, rút lui đúng lúc, nhưng tóc vẫn bị kéo đứt vài sợi, da đầu đau đớn giống như kim đâm.

Thủy Lung thấy thế, nụ cười yếu ớt trên mặt đã biến mất hoàn toàn không thấy, đứng lên đi mấy bước tới trước mặt bà di họ Vệ.

Ba!

Một bạt tay đánh vào mặt bà di họ Vệ, lực đánh vô cùng mạnh khiến bà chao đảo ngã xuống đất.

Bà di họ Vệ ngây người dùng tay ôm má trái, đôi mắt sưng đỏ lóng lánh nước mắt, oán hận trừng Thủy Lung, lẩm nhẩm khóc la: “Người điên! Các người

đều là người điên! Ta cực khổ nhiều năm đều là vì ai? Ta phí công phí sức cuối cùng chiếm được cái gì? Ta không muốn sống nữa, các người cũng đừng có ngăn cản ta. Các người đừng ngăn cản ta!”

Thủy Lung lạnh lùng nhìn bà di họ Vệ khóc lóc om sòm, dứt khoát nói: “Người đâu, chuẩn bị ba thước vải trắng, đưa cho Điền phu nhân để bà ấy ra đi.”

Bà di họ Vệ đang khóc bỗng nín bật, không thể tin tưởng mắt ếch nhìn Thủy Lung.

Ba thước vải trắng được đặt trên khay mang đến, gã thị vệ kéo bà đi, bà sống chết ôm sắn nhà không chịu đứng dậy. Giờ khắc này bà mới hiểu rõ, chính mình không phải là đối thủ của Thủy Lung. Vừa hoảng vừa sợ, đối với Thủy Lung cầu xin tha thứ: “Bạch đại tiểu thư, ta biết sai rồi, ngài tha cho ta đi. Ta không muốn chết! Đừng lôi kéo ta! Buông tay! A...” Thấy Thủy Lung không có động tĩnh gì, bà di họ Vệ nóng nảy, bèn nhón máng chửi: “Bạch Thủy Lung, người làm dụng tư hành [1], ta không có tội, người không thể giết ta, nếu người giết ta, người nhất định sẽ bị báo ứng, ta thành quỷ cũng không buông tha người.”

Lúc này, Hường Dương mang theo toàn bộ binh lính quay trở về, phía sau còn có một nam nhân mặc quần áo của nô bộc ôm một bao hành lý lớn đi vào.

Hường Dương đem một quyển sổ sách giao cho Thủy Lung, nói: “Tất cả tài vật trong phủ đệ đều đã được đem ra hết, còn một số vật dùng để trang trí không thể khiêng ra được, thuộc hạ ước chừng giá trị của chúng cũng là mấy ngàn lượng bạc. Còn có người này...”

Hường Dương kéo tên nam nhân ăn mặc như nô bộc ra, giọng điệu châm chọc nói: “Vị Điền lão gia này tính toán muốn mang tài sản riêng trốn đi, bị chúng thuộc hạ phát hiện, bắt trở về.”

Bà di họ Vệ nghe Hường Dương nói hết câu, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm Điền Bích Tường, giống như nôi điên túm lấy hán: “Người là đồ không có lương tâm, vợ con người ở trong này chịu đau chịu khổ, vậy mà người tính toán một mình chạy trốn, làm sao người có thể làm như vậy chứ? Người đã quên mấy năm qua, là nhờ ai người được sống sung sướng? Lương tâm của người bị câu gặm rồi sao?”

Điền Bích Tường bị bà túm tóc đau, tức giận đem bà đá ra ngoài, mắng chửi: “Bà điên, những thứ ông đây có được đều là nhờ bàn lãnh của ông, nhờ người cái rắm ấy, đừng có theo ta khóc lóc om sòm mỗi ngày nữa.”

Hắn hận nhất là người khác nói hắn không có năng lực, phải dựa vào nữ nhân. Nhiều năm qua, hắn cũng bắt đầu không vừa lòng với bà rồi.

“Bạch đại tiểu thư, chuyện của phủ quận chúa đều do bà điên này cùng tỷ tỷ của ả làm, không có liên quan gì đến tiểu nhân hết, ngài là đại nhân rộng lượng, muốn trách thì trách bọn họ đi, tha cho tiểu nhân một con đường sống.” Điền Bích Tường đã sớm trốn ở một góc bí mật, lén quan sát một hồi, sau khi thấy được thủ đoạn của Thủy Lung, hắn mới vội vã trở về thu thập ngân lượng, đóng giả thành nô bộc trong phủ chuẩn bị trốn ra ngoài.

Thật không ngờ nửa đường đụng phải Hường Dương và bọn binh lính, không nói một lời liền bắt lấy hắn.

Thủy Lung còn không có lên tiếng, bà di họ Vệ khóc rống lên, ngã ngổ trên mặt đất khóc rống lên, chỉ vào Điền Bích Tường mắng như kẻ điên: “Người là kẻ khiếp nhược, bạch nhãn lang, lòng dạ thâm độc. Người không cần ta thì thôi, ngay cả con ruột cũng bỏ mặc, tại sao người không đi chết luôn đi!”

“Mụ la sát, ông đây sớm biết người độc ác, ngay cả trượng phu của mình mà cũng trừ ẻo, không phải người đã sớm mong cho ta chết, một mình chiếm hết gia sản, mang theo con của người chạy đi theo nam nhân khác!” Điền Bích Tường càng mắng càng hăng say, nhìn qua Điền Văn Hoảng nằm trên mặt đất không biết sống hay chết, nghi ngờ hỏi: “Ai biết được nó có phải là giống ta gieo hay không?”

“Người... người!” Bà di họ Vệ trừng lớn mắt không thể tin nhìn Điền Bích Tường, tức giận đến khó thở, giống như sẽ ngất ngay sau đó.

Thủy Lung và đám người Bạch Thiên Hoa nhìn trò hề này cũng phát chán, cuối cùng Bạch Thiên Hoa nhìn không được nữa, buồn bực cắt ngang bọn họ: “Tất cả câm miệng hết cho ta.”

Điền Bích Tường a dua đáp lại, nhìn thấy Bạch Thiên Hoa nói: “Bạch đại công tử, chuyện này không có liên quan gì đến tiểu nhân, cầu xin công tử tha cho tiểu nhân.”

Bạch Thiên Hoa nhìn dáng vẻ hèn nhát, nịnh bợ của hắn, chán ghét đá một cước, quay đầu lại đối với Thủy Lung thì về mặt lại thay đổi trở thành một thiếu niên ngoan hiền, nói: “Tỷ, đệ cuối cùng cũng đã hiểu vì sao tỷ lúc nào cũng muốn đánh đệ.”

Mọi người nghe thấy nhìn không được muốn cười, lại không dám.

Thủy Lung liếc hắn một cái, lại nhìn qua bà di họ Vệ về mặt chán nản, tinh thần suy sụp, đạm nói: “Căn cứ vào luật pháp của Tây Lăng quốc, ta có quyền đem các người giam vào ngục, sung quân biên cương, cho dù là trắng trợn đem các người giết, cũng có một đồng lý do bảo toàn cho mình.”

Điền Bích Tường và bà di họ Vệ nghe như vậy cũng bị sợ không nhẹ, biết Thủy Lung là loại người nói được làm được. Điền Bích Tường quỳ xuống dập đầu van xin, bà di họ Vệ thì cắn răng mà khóc.

Nước mắt của bà ta thật là nhiều, có thể so với đại dương bao la, giống như thác nước đổ xuống không bao giờ cạn.

Thủy Lung nhìn bà di họ Vệ, nói: “Có một cơ hội cho người chuộc tội. Người làm hay không?”

Đôi mắt âm trầm của bà di họ Vệ bỗng sáng rực, khóc lâu khiến cho âm thanh cũng bị khàn đi, vội vàng đối với Thủy Lung nói: “Muốn. Đương nhiên muốn. Bạch đại tiểu thư có gì cần dặn, chỉ cần có thể tha cho tiện phụ một mạng, tiện phụ nhất định làm được!”

Điền Bích Tương cũng sốt ruột nói: “Bạch đại tiểu thư có chuyện muốn căn dặn cứ sai tiểu nhân là được, tiểu nhân làm việc so với mẹ điền kia tốt gấp mấy lần...”

Lời hấn còn chưa dứt, Thủy Lung đã đá hấn ra ngoài.

Bà đi họ Vệ nhìn thấy Điền Bích Tương bị người khác đá tới đá lui, trút hết giận hờn, kiên quyết quay đầu đi không thèm nhìn hấn nữa, ngược lại nhìn sang Điền Vân Hoàng bị cột trên cọc gỗ, cầu xin tha thứ với Thủy Lung: “Bạch đại tiểu thư, cầu người tha cho Hoàng Nhi một mạng, Hoàng Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, đắc tội với đại tiểu thư...”

Thủy Lung cắt ngang lời của bà: “Nếu người làm tốt, con người cũng sẽ được tha tội.”

Bà đi họ Vệ có hy vọng, liền gật đầu.

Chuyện Thủy Lung muốn bà đi họ Vệ làm cũng không khó, chỉ là muốn bà dùng sở trường của bà, gặp người liền khóc, đến mỗi nhà mỗi hộ đều khóc kể Vệ thị làm người độc ác, kể hết những chuyện mà Vệ thị sai bà làm, một mực nói thật là được.

Đại phu nhân là người tráo tráo, đạo đức giả. Bà đi họ Vệ cũng không thua kém. Để cho các bà chó cắn chó, ai cũng đừng nghĩ có thể sống thoải mái.

Vệ thị lập tức đáp ứng, bà đi họ Vệ đối cũng thật sự hận Vệ thị đại phu nhân.

Ở Lâm Khang Hầu phủ, đại phu nhân là trưởng nữ, làm cho bà ghen tỵ vô cùng. Sau này, đại phu nhân tốt số, mọi chuyện đều chen ép trên đầu bà. Hôm nay, bà phải người đi tìm đại phu nhân cầu cứu, cũng không thấy người quay lại, trong lòng liền hiểu đại phu nhân bỏ mặc bọn họ, chỉ tính toán lo cho bản thân.

Còn bà thì lại ở trong này chịu đau khổ. Bốn năm qua, đại phu nhân không có làm gì nhưng đều chiếm hết lợi ích, bây giờ mọi chuyện vỡ lở lại bỏ mặc không ứng cứu, thật là làm cho lòng người phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tiểu nhân khó chơi

Sau khi bà đi họ Vệ đáp ứng yêu cầu của Thủy Lung, binh lính liền cời trời cho Điền Vân Hoàng đang hôn mê.

Bà đi Vệ thị này thật sự thương con trai thương đến tận đáy lòng, coi chừng nâng niu và che chở. Thấy người đã được thả ra bà vội vàng chạy lạy ôm vào lòng, cũng không quan tâm thân hình nhỏ bé của mình bị Điền Vân Hoàng đè ép khó chịu. Than một tiếng đau lòng ‘Hoàng Nhi của mẹ.’ Muốn kiểm tra vết thương cho Điền Vân Hoàng lại sợ hấn bị đau. Nước mắt như hạt châu không ngừng rơi xuống.

Mọi người nhìn thấy xong, cũng có chút thay đổi ấn tượng đối với bà. Bất kể bà có tính tình mạnh mẽ, tráo trở đến chừng nào, thì bà vẫn là người mẹ, đối với con cái yêu thương hết mực cũng giống như những người mẹ khác mà thôi. Không giống Điền Bích Tương, tại vạ ập xuống đầu chỉ lo cho bản thân của mình, thậm chí còn hoài nghi đứa con có phải thuộc về mình hay không.

Thủy Lung bỗng nhiên hỏi: “Người ở bên ngoài còn có chỗ nào ở không?”

Bà đi họ Vệ khàn giọng lắp bắp nói: “Không có.”

Bây giờ, bà không dám tự nhiên đem gia sản của Thủy Lung trở thành đồ của bà nữa, nếu bỏ đi phủ quận chúa, đất ruộng và các cửa hàng thì cả nhà bọn họ đúng là không có một chút tài sản gì hết.

Lúc này, bà đi họ Vệ mới hồi hận không thôi.

Mấy cửa hiệu ban thường dưới danh nghĩa của Thủy Lung cũng có người quản, bọn họ chờ lấy tiền là được. Bởi vì hết thấy đều rất dễ dàng nắm vào trong tay, Điền lão gia cũng không tài buôn bán chỉ biết há miệng chờ ăn. Lúc trước, không nghĩ tới sẽ mở thêm vài cửa hàng để làm ăn, nếu không thì cũng sẽ không có rơi vào hiện trạng như ngày hôm nay, chẳng có chỗ để đặt chân.

Thủy Lung nghe xong có chút bất ngờ, chỉ là trong nháy mắt: “Phía tây nam, cửa hàng sơn phấn ở ngã tư đường, cho người.”

Chỗ của cửa hàng này không được tốt cho lắm, mua bán ế ẩm, mỗi tháng kiếm được cũng không có bao nhiêu tiền. Nhưng đối với người hiện giờ không có chỗ để ở như bà đi họ Vệ mà nói, chẳng khác gì nhặt được bánh bao từ trên trời rơi xuống, mừng còn không kịp lí nào lại chê bai. Vội vàng đối với Thủy Lung ngàn ân vạn tạ, luôn miệng nói không ngớt, chỉ sợ nàng đổi ý thu hồi lại lời nói.

Thủy Lung nói: “Đừng có vui vẻ quá sớm. Nếu chuyện đó làm không xong...”

Bà đi họ Vệ vội vàng nói: “Bạch đại tiểu thư yên tâm, tiện phụ nhất định làm tốt, tiện phụ không có bản lĩnh gì, nhưng bản lĩnh khóc của tiện phụ, ở thành Kỳ Dương tiện phụ xưng thứ hai, không có ai dám xưng thứ nhất.”

Bạch Thiên Hoa bĩu môi, trầm nghĩ: Cái bản lĩnh này cũng không có thể trở thành anh hùng hào kiệt gì.

Thủy Lung gật đầu, Vệ thị vừa đỡ vừa ôm Điền Hoảng Nhi dẫn đi ra ngoài. Điền Bích Tương vội vã theo sau, đi được nửa đường thì bị binh lính đánh cho chân xiêu vẹo, té trên mặt đất khóc thảm thiết.

Bà đi họ Vệ giật mình, quay đầu lại. Nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Điền Bích Tương, bị hù dọa choáng váng, đứng yên tại chỗ. Miệng run run, không biết nói cái gì đó với Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn ra được ý muốn của bà, mở miệng nói trước: “Người còn không có khả năng bảo toàn chính mình và con trai.” Thấy vẻ mặt của bà đang giãy dụa, nàng nói tiếp: “Muốn cứu thêm hân, cũng được, cửa hàng son phấn kia không cần lấy.”

Bà đi họ Vệ sững sốt, do dự một hồi lâu, sít sao nhìn chằm chằm Điền Bích Tương liếc hân một cái, cắn răng quay đầu đi.

Điền Bích Tương là hạng người gì, bản lĩnh như thế nào bà hiểu rất rõ. Nếu vì hân mà buông tha cho cửa hàng son phấn, bọn họ cả nhà ba người nhất định sẽ chết đói ở đầu đường xó chợ.

Điền Bích Tương thấy thế, cúi giận nằng chừ: “Mụ la sát! Mụ điên! Không biết xấu hổ, đồ tiện nhân! Ông đây chỉ biết người lòng rắn rết, hôm nay, ông đây rơi vào hoàn cảnh này, nhất định là do cưới phải Tang Môn Tinh [1] như người.”

Bà đi họ Vệ nghe xong, thân mình run lên, kéo Điền Vân Hoảng bước đi thật chậm, khóc sụt sùi làm cho người thương xót.

“Ba thước vải trắng này đừng bỏ phí, cho hân dùng đi.” Thủy Lung đối với binh lính cầm khay bưng vải trắng nói.

Lúc này, binh lính lôi kéo Điền Bích Tương đang giãy dụa không chịu đi, đáng tiếc hai chân của hân bị đánh đau vô cùng, chống lại không nổi sức lực cường tráng của binh lính, lập tức thấy mình sẽ bị bắt buộc treo cổ tự tử chết, hân sợ đến nổi mặt mũi xanh mét, thanh âm như cổ họng gà trống: “Bạch đại tiểu thư tha mạng! Tiểu nhân có nhược điểm của đại phu nhân, tiểu nhân cũng có thể giúp đại tiểu thư làm việc.”

Thủy Lung hơi hơi nhíu mày, nháy mắt đối với binh lính ra dấu.

Điền Bích Tương thấy Thủy Lung tạm thời tha mạng cho hân, vội vàng nói: “Mấy tháng trước, không phải đại tiểu thư đi tiêu diệt Hắc Thủy bang sao? Ngày đó, tiểu nhân rời khỏi nhà, ngẫu nhiên thấy nha hoàn Phụng Vân của đại phu nhân giao một lá thư cho người lạ mặt. Tiểu nhân sớm đã không vừa lòng đại phu nhân, trầm nghĩ, bọn họ cẩn thận, bí mật như vậy chắc chắn là chuyện lớn, cho nên thừa dịp Phụng Vân không chú ý, liền đem người nọ đánh xỉu cướp lá thư kia, phát hiện bên trong là ngân phiếu ngàn lượng hoàng kim. Còn có viết ngày sinh của đại tiểu thư, tướng mạo, hướng đi của tiểu thư.”

Điền Bích Tương thấy vẻ mặt của Thủy Lung không có biến đổi, cũng không đoán được nàng đang suy tính chuyện gì, lại cẩn thận nói: “Sau khi cướp lá thư, tiểu nhân không có để lộ chuyện đó ra ngoài, xem như giúp đại tiểu thư thoát một kiếp nạn.”

Hân sẽ không nói vì hân có lòng tham với ngân phiếu ngàn lượng hoàng kim đâu. Còn có lo sợ đại phu nhân sau này giờ trò, trầm nghĩ, có được nhược điểm này của đại phu nhân, về sau hân có tha hồ vơ vét của cải của đại phu nhân, hay là làm khó dễ bà ta cũng đều được.

“Ghe tòm!” Bạch Thiên Hoa sắc mặt âm trầm giống như nước mực, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, có thể thấy được hân bị tức giận không nhẹ.

Điền Bích Tương nhìn thấy sợ tới mức không dám nói thêm, cõi lòng đầy hy vọng nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung cũng không nghĩ tới còn có chuyện này, cũng không có ngạc nhiên, đối với Điền Bích Thủy nói: “Đem lá thư đưa đây.”

Điền Bích Tương vội vàng đáp lời, chạy vào bên trong, không bao lâu đi ra đem thư giao cho Thủy Lung. Bề ngoài lá thư vẫn mới như trước, có thể thấy Điền Bích Tương giữ ‘nhược điểm’ này của đại phu nhân rất cẩn thận, kỹ lưỡng.

“Đệ biết nét chữ của đại phu nhân.” Bạch Thiên Hoa chủ động lên tiếng. Xung hô châm chọc gọi Vệ thị là đại phu nhân, đủ để cho mọi người thấy được tình cảm hân dành cho đại phu nhân đã dần phai nhạt.

Thủy Lung đưa thư cho hân.

Bạch Thiên Hoa thô lỗ mở lá thư ra, cẩn thận quan sát chữ ở bên trong lá thư, không lâu liền hừ lạnh, cắn răng mắng: “Thật là ghe tòm!”

Lá thư này có phải của đại phu nhân, đã quá rõ ràng.

Thủy Lung thấy Bạch Thiên Hoa không có ý định buông lá thư xuống, cũng không có đòi lại, đối với bộ dạng nịnh nọt của Điền Bích Tương lãnh đạm nói: “Người có biết nên làm như thế nào không?”

Điền Bích Tương được tha mạng, vui vẻ cười tươi rói, vội vàng cúi đầu khom lưng, nói: “Tiểu nhân hiểu được, đại tiểu thư an tâm, tiểu nhân nhất định đi xung quanh thành Kỳ Dương đem chuyện xấu của đại phu nhân phanh phui ra hết, khi nào đại tiểu thư muốn tố cáo đại phu nhân, tiểu nhân cũng có thể

ra mặt làm chứng, chỉ cầu đại tiểu thư có thể tha mạng cho tiểu nhân.”

Thủy Lung phát tay cho hắn rời đi.

Điền Bích Tương thỏa mãn hỏi: “Đại tiểu thư, người xem? Tiểu nhân trừ bỏ phủ quận chúa cũng không có chỗ nào để đi...” Hắn còn chưa nói xong liền bị ánh mắt lạnh như băng của Thủy Lung dọa nín bặt, ánh mắt như cười như không, như lạnh lại giống như không lạnh đâm vào da thịt làm cho hắn run lên. Sao còn dám mở miệng cầu xin càng nhiều? Sau chuyện nịnh bợ Thủy Lung, hắn lại càng oán giận bà đi họ Vệ.

Bà đi họ Vệ thấy hắn đi phía sau, trong lòng thờ ra nhẹ nhõm, lại không thấy hắn giúp bà đỡ Điền Vân Hoảng, cảm tức liếc hắn một cái, tiếp tục cẩn thận đỡ con đi.

Bạch Thiên Hoa chờ hai người đi xa, mới hoàn hồn, đối với Thủy Lung nói: “Tỷ, tỷ cứ như vậy buông tha cho bọn sao?”

Không có trừng phạt mà đã buông tha, không giống phong cách làm việc của Thủy Lung.

Thủy Lung nhíu mày khẽ cười, nói rõ với hắn: “Người cảm thấy ta làm như vậy là rất nhẹ sao?”

“Lẽ nào tỷ không phải muốn bọn họ chết?” Bạch Thiên Hoa đem lời thật ở trong lòng ra hỏi.

Thủy Lung nói: “Chưa nói tới tội của bọn họ có đáng chết hay không, giết bọn họ ta cũng không có được lợi ích gì. Nhưng tương lai của bọn họ, sống còn đau khổ hơn là chết.”

Vợ chồng không hòa thuận, con cái bất hiếu, từ giàu trở thành nghèo, cùng đại phu nhân kết thù kết oán, có đủ các loại nguyên nhân làm cho tương lai của bọn nhấp nhô.

“Huống chi...” Thủy Lung không bao giờ đồng tình với kẻ có thù với mình, cười yếu ớt đối với Bạch Thiên Hoa nói nguyên nhân buông tha bọn họ: “Có lúc, tiểu nhân vừa khó đối phó hơn so với người thông minh, lại khó chơi nhất.”

Nàng không hy vọng bà đi họ Vệ có thể lật tẩy bộ mặt giả dối của đại phu nhân, nhưng nàng tin tưởng bản lãnh tiểu nhân của cả nhà bà đi có khả năng làm cho Vệ thị sống không được yên ổn một thời gian.

Bạch Thiên Hoa cái hiểu cái không gật đầu, cũng không có cầu xin tha thứ cho Vệ thị, suy nghĩ giống như để ở nơi khác.

Hắn gao gắt siết chặt lá thư trong tay, hai hàng lông mi buông xuống che nửa con ngươi, ánh mắt đen thui giống như hạ xuống quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nửa đêm đột kích

Giải quyết xong chuyện cả nhà của bà đi họ Vệ, Thủy Lung cho đám nô tỳ không cần thiết cho về quê, chỉ giữ lại một ít người trông chừng, quét dọn trong ngoài phủ.

Bạch Thiên Hoa đem tấm hoàng phi đập vỡ, cũng hủy hoại luôn xà nhà.

Sau khi Thủy Lung nhìn thấy, nhẹ nhàng nói: “Tiền sửa chữa lại xà nhà cùng trang hoàng lại đại trạch ngươi lo.”

Bạch Thiên Hoa nghe xong, trợn mắt lên nhìn, kinh ngạc nói: “Xà nhà do đệ làm hư, đệ bỏ tiền ra sửa là đúng. Nhưng tại sao đệ còn phải trả tiền trang hoàng đại trạch?”

Thủy Lung vòng hai tay trước ngực, lười nhác dựa vào cánh cửa, yếu ớt cười nói: “Nơi này ta nói là được.”

Bạch Thiên Hoa há mồm thở dốc, tính tình nóng nảy không thể ở trước mặt Thủy Lung bộc phát được, chỉ biết dẫu môi làm nũng, ai oán nói: “Tỷ, tỷ vừa thu được nhiều tiền như vậy, trang hoàng lại cả phủ đệ này cũng chẳng nhằm nhò gì, có cần nhò mọn như vậy không?”

Thủy Lung lười biếng nâng lên mí mắt: “Ta muốn làm ăn lớn, bạc chi chê ít, không ai chê nhiều.”

Phượng Nhãn Quả là báu vật có một không hai trong thiên hạ, cho dù Trường Tôn Vinh Cực đồng ý bán, giá cả cũng không rẻ đâu.

Bạch Thiên Hoa nói không lại Thủy Lung, cũng không muốn tranh chấp với nàng, kêu Hường Dương dẫn người đến sửa chữa, đối với Thủy Lung cười nói: “Tiền trang hoàng cho phủ đệ giao cho đệ lo cũng được, nhưng mà cũng phải giữ lại cho đệ một chỗ ở.”

Nói xong cũng không đợi Thủy Lung trả lời, tự mình đi tìm góc viện vừa ý, đánh dấu thuộc về Bạch Thiên Hoa hắn.

Mộc Tuyết che miệng cười khê, nói với Thủy Lung: “Tam thiếu gia thật là đáng yêu.”

Thủy Lung cười khê, trong giọng nói rõ ràng có sự dung túng: “Người không phát hiện hấn rất khó ư sao?”

Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc mặt trời xuống núi, hai khu viện phía đông của phủ quận chúa cũng đã được dọn dẹp xong. Đặc biệt giữ lại để cho Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa ở tạm. Còn những chỗ khác thì cần một ít thời gian nữa mới sửa chữa xong.

Nửa đêm, Thủy Lung mới vừa tắm rửa xong, khoác một chiếc áo ngủ voan mỏng, đi đến trên giường cũng không có dự định muốn ngủ, mà ngồi xuống khoan chân luyện công. Quyền công pháp vô danh mà Phượng Ương đưa thật sự rất thích hợp với nàng, nhưng hình như có vật cản không thể đột phá được, cản trở con đường đi tới của nàng. Có lẽ cần phải có Phượng Nhân Quả, vật cản mới được loại bỏ.

Nếu như trong phòng có người ngoài, chắc chắn sẽ phát hiện trên đỉnh đầu của Thủy Lung có làn khói trắng mỏng bốc lên, khuôn mặt ở trong khói trắng mỏng lung không rõ, có một chút biến đổi. Khuôn mặt chất phác khô khan, da thịt vàng vọt đã trở nên nhợt nhạt đi một chút. Chấm đen ở ấn đường giống như vết bầm cũng trở nên xinh đẹp, sáng tỏ hơn nhiều. Nhưng những biến đổi này thật sự rất nhỏ nhoi, không phải thay đổi đến nổi rõ rệt, e rằng rất ít người có thể phát hiện.

Một đạo thân ảnh xanh biếc như con thoi xẹt qua ở trong phủ quận chúa, cho dù là lướt qua ngay trước mặt, cũng không ai nhìn rõ được, tốc độ quá nhanh làm cho người ta có cảm giác như mình bị hoa mắt, chỉ thấy cái bóng dưới ánh trăng.

“Ồ bên cạnh.” Tiếng nói bay bổng thanh nhã lại lộ ra vẻ lười biếng, trắng trợn nỉ non trong đêm tối.

Nam tử mặc màu lam bào, im hơi lặng tiếng đứng ở trên cành cây mảnh khảnh, tóc đen bay theo gió, ánh trắng chiếu sáng làm lộ ra dung mạo của hấn. Dung mạo chung linh dịc tú [1], liếc mắt một cái cũng giống như thấy được bức tranh hoàn mỹ mà ông trời phác họa, sống mắt đung đưa, gọn sóng liềm điểm có thể cắn nuốt hồn phách con người.

Nam tử hơi nghiêng về phía trước, giống như tiếp cận không khí ngửi được cái mùi gì đó, liền nhìn chăm chăm về căn phòng còn sáng đèn ở phía đông.

Trong phút chốc, ngọn cây không một chút chuyển động nào, nam tử dung mạo như tiên cũng đã biến mất, giống như một giấc mộng huyền ảo, hoa trong gương, trăng dưới nước.

Trong phòng.

Ánh nền nhẹ nhàng lay động, giống như gió lướt nhẹ qua, không làm người ta chú ý.

Nhưng mà không ai biết được, không phải gió thổi tới, mà là một nam tử dáng người cao gầy đứng đó.

Nam tử áo lam im lặng đứng nhìn nữ tử ngồi trên giường. Sương mù mỏng lung không che được thân thể thướt tha dưới lớp xiêm y mỏng manh kia, da thịt non mịn như ả như hiện dưới lớp áo càng làm cho người ta rối loạn thần trí. Đáng tiếc, nữ tử không phát hiện, vẫn như cũ đắm chìm trong việc luyện công, về mặt tiềm tàng lộ ra hơi thở nhẫn nhịn tham muốn, kết hợp với bộ dáng quần áo mỏng manh của nàng, trái lại càng quyến rũ chết người.

Thủy Lung chuyên tâm vận chuyển nội lực bên trong cơ thể, đột nhiên cảm giác được một luồng hơi thở vừa xa lạ lại vừa quen thuộc đến gần, còn chưa có phản ứng, bộ ngực cùng môi đã bị tập kích.

Đôi môi mỏng lạnh ngắt dán lên môi nàng, sít sao, bướng bỉnh lại nghiêm túc, đồng thời cũng có chút ngại thẹn, cẩn thận.

Bàn tay đẹp đẽ của nam tử nhẹ nhàng cảm lấy ngực nàng, động tác thăm dò thử.

Thủy Lung mở hai mắt, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô song của nam tử, ở sâu trong đáy mắt lạnh thấu xương như sông băng lại hiện lên ngọn lửa tức giận nóng rực.

“Trưởng. Tôn. Vinh. Cực!” Đôi môi hoạt động, đột nhiên gọi ra tên húy của nam tử này, cũng vô tình tạo điều kiện cho cái lưỡi của nam tử chui vào trong dò xét, đầu lưỡi hai người khéo léo đụng chạm, một dòng điện tê dại tiến vào trong đáy lòng cả hai.

Bất kể là Thủy Lung hay là Trưởng Tôn Vinh Cực, đều là người chưa từng trải, thân mình trẻ tuổi chịu không nổi khêu chọc.

Đôi mắt Trưởng Tôn Vinh Cực tối sầm lại, động tác thăm dò dịu dàng bỗng nhiên trở nên kịch liệt. Cặp mắt nhẹ hip lại cực kỳ xinh đẹp cũng rất nguy hiểm, giống như sư tử vồ mồi. Ánh mắt hung tàn, tinh táo lại nóng bỏng chăm chú nhìn vào con mồi, không để cho con mồi có cơ hội chạy thoát.

Không khí bị cắn nuốt, lưỡi mềm mại quần quít, đầy đặn bị nắm giữ.

Sự bình tĩnh của Thủy Lung cùng phản ứng nhạy cảm mà non nớt của thân thể trở thành hai cực đối lập. Tay không cực nhanh lấy dao găm từ dưới gối, đâm vào bên gáy của Trưởng Tôn Vinh Cực. Cảm giác thấy hấn có chút phản ứng, môi lưỡi linh hoạt chống cự xoẹt hàm trên của hấn, làm cho hấn rùng mình tê dại.

Trong nháy mắt tê dại làm cho Trưởng Tôn Vinh Cực mất đi thời cơ, dao găm lạnh băng để vào bên gáy hấn, nếu gần thêm một chút nữa chắc chắn sẽ cắt vào da thịt.

Con người nhu hòa của Thủy Lung híp lại, con người sáng bóng như lửa như băng, băng lửa giao hòa vào nhau liềm diễm, mỗi cũng hoạt động, giọng nói mềm mại: “Đem móng vuốt và miệng của người buông ra, nếu không...” Động tác cầm dao găm của nàng không một chút mềm nhẹ.

Một dòng máu tươi chảy từ cổ Trường Tôn Vinh Cực về phía dao găm, nhiễm đỏ dao găm, mùi máu tươi hòa lẫn với mùi hương thơm nhạt, tạo thành mùi thơm ngọt ngậy.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn chăm chăm Thủy Lung, vẻ mặt ngây thơ, mê mẩn, buông môi của nàng ra, thanh âm trầm thấp quyến rũ: “Vì sao người làm ta bị thương, ta không muốn giết người lại càng không muốn buông người ra, không chê người, không ghét người, lại còn cảm thấy người rất đáng yêu...” Tay sờ lên mí mắt đang kính ngạc chớp chớp của Thủy Lung, nỉ non nói: “Còn thấy người rất... dễ thương.”

“Cái này chứng tỏ người biến thái.” Thủy Lung thu hồi về kính ngạc trong đáy mắt, giọng nói mềm nhẹ nhưng lời nói thì xấu xa.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn chăm chăm đôi môi đang hoạt động của nàng, nghe giọng nói êm ái nhưng lời nói thì xấu xa, để tay lên ngực tự hỏi: Tại sao lại cảm thấy rất đáng yêu? Vì sao lại cảm giác nàng dễ thương đến như vậy chứ? Rất muốn chọc ghẹo nàng, ngắm kỹ phản ứng của nàng, có đúng là vẫn khiến cho mình thích?

Thích?

Hắn cũng có thích đồ vật này nọ, cũng có hứng thú, nhưng cũng có lúc lâu giống như thế này sao?

Cảm giác đau đớn làm cho Trường Tôn Vinh Cực hoàn hồn, cũng không thèm nhìn xem dao găm đang dí sát vào cổ, vẫn như cũ nhìn chăm chăm Thủy Lung.

“Còn không chịu lấy móng vuốt [2] của người ra.” Thủy Lung nhìn chăm chú vào trước ngực mình.

Trường Tôn Vinh Cực cũng nhìn xem tay của mình, bất ngờ cảm thấy da thịt trong lòng bàn tay rất thoải mái. Hắn chẳng những không buông tay ngược lại còn dùng sức nheo nheo, ánh mắt bất ngờ thâm sâu hơn, nói với Thủy Lung: “Người thật rất đặc biệt, không có chỗ nào làm cho ta ghét, ngược lại còn làm cho ta cảm thấy thoải mái.” (。_°☆\(- -)

“Ta nên cảm thấy vinh hạnh sao?” Đôi mắt Thủy Lung cười cong như nguyệt nha, ánh mắt nhỏ dài xinh đẹp che dấu hàn quang ở bên trong, dao găm trong tay nhanh chóng cắt qua.

Đúng như trong dự kiến của nàng, Trường Tôn Vinh Cực không bị một dao hung ác đâm chết. Nhưng mà lúc tránh né qua một bên bị dao cắt nhẹ, lưu lại vết máu đỏ tươi trên làn da trắng nõn.

Nếu hắn chết, ai cho nàng Phụng Nhãn Quả đây?

Thủy Lung nhẹ nhàng huyêt gió một cái: “Cái vòng cổ thật đặc biệt phải không?” Chớp chớp đôi mắt nhìn Trường Tôn Vinh Cực cười khê nói, mà tay chân thì sử dụng võ công, chiêu chiêu sắc bén không chút lưu tình, ngay cả chiêu thức vô si nhất chính là dùng chân đánh lên vào chỗ ấy của nam nhân mà nàng cũng áp dụng.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn vẻ mặt của nàng, hỏi gần người. Ở cổ đau đớn rất nhỏ, nghe nàng nói một câu đơn giản như vậy thôi lại cảm thấy ngọt ngậy, trái tim đang đập bình thường bỗng dừng lại đập mạnh lên, nháy nhót tung tăng.

Dường như vẻ mặt của hắn hơi cười nhợt nhạt, gấp chiêu phá chiêu, Thủy Lung càng không cho hắn chạm, hắn càng phải chạm vào những chỗ mẫn cảm của nàng.

Khoảng một thời gian sau hai người mới chịu ngừng, nguyên nhân là vì Thủy Lung bị Trường Tôn Vinh Cực đè xuống, tay chân đều không có cách nào cự quật được.

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?” Thủy Lung thở hổn hển hỏi.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn nàng, giống như mới nhớ ra mục đích mình đến, liền nói: “Đến để người.” 囧

Hắn nói thật thản nhiên, an nhàn, một chút xấu hổ cũng không có. Trong ánh mắt hắn có chút dục vọng, nhưng dục vọng rất tự nhiên trong suốt, không có **** tà. Đơn thuần, bá đạo lại cố chấp làm cho người ta buồn cười không ngớt, nhưng không thể không thừa nhận trên người hắn có mị lực mười phần mười.

Thủy Lung ngẩn người, sau đó nở nụ cười, nhú mày nói: “Người hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Dạy chồng từ thuở còn thơ

Quần áo đơn bạc dễ dàng bị lôi kéo mở ra, lộ ra da thịt nõn nà non mịn, dưới ánh nến mờ mờ, phát ra một quang sắc xinh đẹp, mượt mà như ngọc, làm cho người ta tâm viên ý mãn. [1]

Da thịt của Thủy Lung vô cùng tốt, khác hẳn với màu da trên khuôn mặt của nàng, chỉ đơn giản nhìn màu da trên cơ thể của nàng, e rằng nam nhân trong thiên hạ này không ai có thể chống cự lại sự mê hoặc này. Miên là người thông minh, khi chính mắt nhìn thấy hai sự khác biệt này, nhất định sẽ hoài nghi khuôn mặt là giả. Nhưng mà người trong thiên hạ nhìn thấy cơ thể của Thủy Lung, thật sự là đã ít nay càng ít.

Ngón tay của Trương Tôn Vinh cực xẹt qua sau tai của Thủy Lung, không có phát hiện dấu vết mang mặt nạ da người.

“Đây là hình dạng thật của ngươi à?” Hần hỏi.

Căn phòng mờ tối, huân hương [2] mờ mờ ảo ảo bay lơ lửng có khả năng giúp cho người ngủ ngon, khi Trương Tôn Vinh Cực nói chuyện, giọng nói được đè thấp, thanh âm khàn khàn kết hợp với hoàn cảnh như thế này càng làm cho lòng người bị mê hoặc.

“Ừ.” Đôi mắt của Thủy Lung có gọn sóng, giống như một phiến lá non rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, không tiếng động tạo nên nhưng gọn sóng lăn tăn, tiếng động vô thanh vô tức [3] mà lại phù hợp, làm cho tâm hồn của người ta không hiểu vì sao lại rung động: “Ngươi chê?”

Trương Tôn Vinh Cực lắc đầu.

Câu hỏi của Hần không phải có ý chê nàng, chỉ vì không muốn đối mặt với khuôn mặt giả tạo của nàng thôi, trong lòng Hần có một loại xúc động, muốn tìm hiểu thật nhiều về con người thật của nàng.

Vấn đề liên quan đến dung mạo rất nhanh bị giải quyết khi đôi môi của Trương Tôn Vinh Cực bao phủ lên môi nàng, Hần gặm nhấm đôi môi của người nằm dưới thân của Hần, cảm giác ăn bao nhiêu cũng không thấy đủ. Rõ ràng bình thường Hần không thích bị người khác đụng vào người của Hần, nhưng giờ khắc này Hần lại có khát vọng dán chặt vào thân mình của người nằm bên dưới Hần.

Thủy Lung bị hôn môi gần như muốn nghẹt thở, tránh không được phải quay đầu tránh né.

Động tác rất nhỏ này lại rước lấy sự không hài lòng của Trương Tôn Vinh Cực, một bàn tay trống không nắm lấy hàm dưới của nàng, dùng sức cắn vào môi nàng giống như trừng phạt, hương vị hôn môi ngọt ngào pha lẫn với mùi tanh nồng của máu, âm thanh nhẹ nhàng trầm thấp lại dùng túng nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Nếu như người khác chống lại Hần, bị trừng phạt tuyệt đối sẽ không là cái cắn môi không nặng không nhẹ như vậy đâu, tay nắm hàm dưới sẽ trực tiếp bẻ gãy cổ người dám chống đối lại Hần.

Mặc dù trên hành vi là dùng túng đối phương, nhưng lời nói vẫn bốc đồng khủng bố không hề thay đổi: “Nếu lại nhúc nhích nữa, ta liền đem xương cốt không chịu an phận của ngươi tháo ra từng khúc.”

Thủy Lung trừng mắt nhìn.

Nàng rõ ràng đã biết không thể khiêu khích nam nhân đang chìm đắm trong tình dục, nhất là loại nam nhân bá đạo, bốc đồng như tên Trương Tôn Vinh Cực này.

Tóm lại, phải làm sao mới có thể thoát thân?

Thủy Lung hí mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, vươn đầu lưỡi liếm vết thương ở khóe miệng bị Hần cắn, đuôi mắt chợt lóe lên một cái phong tình nổi bật rồi biến mất, khiến con ngươi của Trương Tôn Vinh Cực phải chăm chú nhìn, giống như một con thú đực động dục hung hãn bỏ nhào vào người nàng.

Lần này hôn môi Thủy Lung không có né tránh, dù có trốn nàng cũng trốn không thoát. Không có tránh né, Thủy Lung thay đổi bị động thành chủ động, môi cùng lưỡi quấn quýt với Trương Tôn Vinh Cực, đầu lưỡi linh hoạt giống như yêu tinh câu dẫn người, kịch liệt cang quết trong khoang miệng của Trương Tôn Vinh Cực.

Hai chân bỗng nhiên bị cái gì đó mở ra chen vào, cảm xúc đặc biệt rõ ràng.

Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe, “Ngô”. Âm thanh uyển chuyển mà trầm thấp, ở trong không gian yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở dốc nghe rất rõ ràng.

Thân thể của Trương Tôn Vinh Cực cứng ngắt, sau đó mang theo thái độ bá đạo không cho phép người khác chống lại, càng tới gần hơn.

Thủy Lung thừa dịp hấn lơ đãng, buông đôi môi của hấn ra, hai tay vòng qua cổ hấn, hơi dùng sức thân mình khẽ sát vào tai hấn, giọng nói mềm mại, hơi thờ nóng bỏng, đôi môi ướt át khi nói chuyện vô tình chạm vào lỗ tai trắng như ngọc của hấn: “Khó chịu không?”

Trương Tôn Vinh Cực giọng mũi càng nồng đậm nói: “Ừm.”

Bất ngờ, Thủy Lung nhìn thấy bên mép lỗ tai hấn đỏ ửng lên, đôi mắt nghiêng qua nhìn, đúng lúc chống lại đôi mắt nóng rực của Trương Tôn Vinh Cực, ánh mắt kia rất khùng bỏ như muốn đem nàng ăn vào trong bụng, cũng không thể không thừa nhận gọi cảm đến cực hạn rồi.

Thủy Lung không sợ hãi, giọng nói vẫn như cũ chậm rì rì: “Vì cái gì cứ một mực muốn ‘yêu’ ta?”

Lúc này là thời điểm nam nhân đặc biệt buông lỏng, cũng là lúc sử dụng thuật thôi miên dễ dàng gây ảnh hưởng đến đối phương nhất.

Nàng muốn biết Trương Tôn Vinh Cực là cố ý làm nhục nàng, hay là thật sự đơn thuần như vậy.

Trương Tôn Vinh Cực bất mãn, tình cảm đang mãnh liệt dâng trào lại đột nhiên ngừng lại, nhìn đến ánh mắt mềm mại đáng yêu nhưng lạnh lùng trong tròng của nàng, nghe giọng nói ôn nhu, nhẹ nhàng chậm chạp của nàng, không ngờ lại không có chán ghét, thậm chí còn ẩn ẩn một chút sự thỏa mãn ở trong lòng, giận dữ cần môi của nàng một cái, nói: “Ta thích ngươi, vì ngươi động tình, cho nên muốn yêu ngươi.”

Trên thực tế, lí do của hấn cũng đơn giản như vậy, bá đạo như vậy, tự do phóng khoáng như vậy, còn làm rất tự nhiên.

Vừa nói xong, tay của hấn liền kéo, áo ngủ phong phanh của Thủy Lung liền bị người nào đó xé rách hoàn toàn. Chỉ cần hấn nhẹ nhàng xông về phía trước một chút, hai người liền phá bỏ tầng cấm kỵ cuối cùng.

Nếu không phải phản ứng của Trương Tôn Vinh Cực thật sự ngây ngô, nhìn lời nói và cách làm việc của hấn, chỉ sợ mọi người đều nghĩ rằng hấn là một tên thân kinh bách chiến.[4]

“Không được.” Giọng nói Thủy Lung vẫn như cũ mềm mại, lại mang theo sự độc đoán đáng tin.

Bất ngờ, Trương Tôn Vinh Cực ngoài ý muốn không có mạnh mẽ xông tới, vẻ mặt bất mãn híp lại đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, mồ hôi trên người hấn chảy xuống, quét qua quai hàm xinh đẹp, rớt xuống khuôn mặt Thủy Lung.

Trong nháy mắt trái tim Thủy Lung bị lỗi một nhịp, cẩn thận quan sát Trương Tôn Vinh Cực, không thể không thừa nhận hấn thật sự đẹp đến quá mức, làm người khác không phát hiện bản thân bị sắc đẹp của hấn mê hoặc, mất hồn. Nhưng cũng không có ảnh hưởng đến suy nghĩ của Thủy Lung, đáng vẻ của nàng dịu dàng lại không mất đi kiên nhẫn, nói từng chữ một: “Quý thủy [5] của ta tới, không thể làm.”

Con ngươi của Trương Tôn Vinh Cực thất chặt lại, dục vọng mãnh liệt hòa với lửa giận tạo thành một hỗn hợp bức bối nồng nặc, đôi con ngươi hình như có bích quang lưu chuyển, màn giương bị khí thế của hấn làm cho lay động, dường như sắp bị tấn vụn.

Đừng nói Trương Tôn Vinh Cực người chưa từng có kinh nghiệm, là một nam nhân sau khi bị trêu chọc cho động tình, lại nghe bên nhà gái nói quý thủy tới, không thể làm, đều sẽ bùng bùng tức giận mà thôi.

“Ngươi cố tình.” Trương Tôn Vinh Cực ‘thân thiết’ nhìn chăm chăm Thủy Lung, giọng nói khàn khàn lại lộ ra nguy hiểm thật lớn.

Từ trước tới nay, hấn không có ngốc, thậm chí còn thông minh khiến người khác phải kinh sợ. Chỉ có chuyện hấn không muốn biết, chứ không có chuyện hấn không biết được, lời này tuyệt đối không có cường điệu hóa. Chỉ cần thuộc hạ ở bên cạnh hấn lâu, đều tận mắt nhìn thấy chuyện này.

Ngay từ đầu, hấn bị tình cảm làm cho mê muội, không có hành động tìm hiểu Thủy Lung, không có nghĩa là hấn không biết Thủy Lung nguy trang.

Chẳng qua là, Trương Tôn Vinh Cực, bản thân hấn cũng cảm thấy không ngờ, rõ ràng là tức giận, vậy mà vẫn còn cùng nàng nói nhảm nhiều như vậy, không có trực tiếp ra tay giết nàng?

Thủy Lung yên lặng nhìn bộ dạng tức giận của hấn, bỗng nhiên nét mặt cười tươi như hoa, mặt mày tràn đầy vẻ ôn nhu, vỗ vỗ, ngửa đầu lên vờn lười ra liếm liếm chóp mũi của Trương Tôn Vinh Cực, nhẹ nhàng nói: “Đừng tức giận nữa, bây giờ không thể làm, lần sau hãy nói.”

Ôn nhu, điềm tĩnh như vậy, hành động vô cùng thân thiết, lời nói nhỏ nhẹ im lặng vuốt ve người khác, làm cho Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ngơ, sững sờ. Con giận dữ cũng không biết biến mất từ khi nào, không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, thậm chí còn có... một chút luồng cuồng tay chân.

Hấn sờ sờ chóp mũi của mình, lúc bình tĩnh trở lại, phát hiện chính mình đã ở ngoài phòng, quần áo mất trật tự bị gió thổi, dục vọng còn chưa có tiêu tan.

“...” Hấn đi ra ngoài khi nào?

Trương Tôn Vinh Cực cẩn thận nhớ lại —

“Ta mệt mỏi, người đi đi.” Đôi mắt của nữ tử híp lại, nhưng trong đầu vẫn nhớ tới mấy lời nói an ủi. Ngay sau đó, chính hắn không có ý thức làm theo lời nàng nói.

Trưởng Tôn Vinh Cực xoay người đi vào trong phòng, đi nửa đường dừng lại, xoay người đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước lại ngừng. Đi tới đi lui mấy lần, vẻ mặt của hắn càng ngày càng lạnh xuống, cúi đầu nhìn ‘tiểu đệ’ của nhà mình, môi thì thảo: “Nhưng ta còn khó chịu nha.”

Trong phòng.

Thủy Lung nằm ở trong chăn mềm, lăm lăm lâu bầu: “Hắn là huynh đệ của Bạch Nha sao?”

Bạch Nha, thú cưng mà kiếp trước nàng nuôi, một con sư tử trắng.

Nàng còn nhớ, mỗi lần Bạch Nha phát cáu với nàng, nàng sẽ hôn nhẹ cái mũi của nó, vuốt ve lông cho nó, sau đó an ủi nó vài câu, ngay lập tức sẽ làm cho Bạch Nha gằm gừ biến thành con cừu nhỏ.

Nếu Trưởng Tôn Vinh Cực biết, hành động Thủy Lung làm với hắn hoàn toàn giống như dành cho một con vật cưng như sư tử trắng, sợ rằng phản ứng của hắn hoàn toàn khác biệt nha.

—oOo—

[1] Vừa lòng thỏa ý.

[2] Khó chịu.

[3] Im hơi lặng tiếng.

[4] thân kinh bách chiến 身經百戰 thân trải qua trăm trận đánh. Người từng trải.

[5] Kinh nguyệt = dì cả mẹ =]]

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vượt quá giới hạn

“Lung tỷ tỷ, buổi tối ngày hôm qua có sao không ạ?” Mộc Tuyết một bên chải tóc cho Thủy Lung, một bên hỏi thăm.

Trưởng Tôn Vinh Cực công lực uyên thâm, một thoáng liền biến mất. Vì vậy mà hành động của hắn không có một chút nào kiêng nể, ở trong viện của Thủy Lung đi lại chả thêm ân oán. Bị người giỏi không chế thú như Mộc Tuyết phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Thủy Lung lắc đầu, ý bảo không có chuyện gì.

Mộc Tuyết thấy vậy cũng không hỏi thêm, chỉ im lặng chải tóc cho nàng, lát sau nói tiếp: “Du Ngôn truyền tin đến, nói rằng mọi chuyện đã thành công.”

Tin tức này làm cho khóe môi của Thủy Lung câu dẫn ra nụ cười, nói: “Nói với Du Ngôn, tiếp tục ở Hắc Giao sơn phát triển sự nghiệp của Hắc Thủy bang giúp ta.”

“Lung tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn giúp Hắc Thủy bang hay sao?” Mộc Tuyết vốn nghĩ rằng, Thủy Lung chỉ đem Hắc Thủy bang làm quân cờ, sử dụng xong liền vứt bỏ.

“Hải tặc là vốn của ta.” Thủy Lung cười khẽ.

Mộc Tuyết tự nhiên sẽ không tin, chỉ xem nàng nói chơi mà thôi.

Một ngày trôi qua, việc trang hoàng phủ quận chúa cũng chậm rãi hoàn thiện. Mấy ngày nay, Bạch Thiên Hoa cũng định cư ở lại trong phủ quận chúa, mãi cho đến khi phủ tướng quân truyền tin tức, kêu hắn không được bỏ bê chuyện học hành, mới kết thúc mấy ngày thông dong kế tiếp của hắn, Bạch Thiên Hoa không nhẽo muốn Thủy Lung cùng đi tới Quốc Tử Giám học chung với hắn.

Quốc Tử Giám là học viện của hoàng gia, người có thể vào đó học không chỉ có con cháu trong hoàng thân quốc thích còn có con của các vị đại thần. Một số nhân vật không có chức quan, còn lại là nhân tài được tuyển chọn kỹ càng, theo cách nói của hiện đại thì gọi là học sinh mũi nhọn.

Khi Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa tới, sắc trời còn sớm, nhưng trong lớp học của Quốc Tử Giám đã có vài đệ tử cầm sách đọc.

“Bạch đại tiểu thư?”

Một người kinh ngạc lớn tiếng kêu lên.

Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa xoay người nhìn lại, chỉ thấy Tứ hoàng tử đang ở trước mặt đi tới gần bọn họ, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tươi cười.

Thanh âm kêu lớn khi này của hắn cũng thành công đưa tới sự chú ý của mọi người ở xung quanh, tò mò nhìn từ đầu đến chân Thủy Lung, kinh ngạc, chán ghét, e ngại, vân vân... mọi ánh mắt phức tạp. Rất nhanh, chung quanh liền vang lên tiếng nói chuyện khe khẽ.

Tứ hoàng tử rõ ràng cũng phát hiện, sự biến hóa do chính mình dẫn tới, thấy Thủy Lung không hề có dấu hiệu tức giận, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn một chút, đối với Thủy Lung cười nói: “Kể từ buổi chia tay hôm đó, ta luôn mong chờ Bạch đại tiểu thư đến Quốc Tử Giám tụ họp.” Lại nhìn sang Bạch Thiên Hoa, tươi cười càng thêm vui vẻ, cũng có chút hương vị chế nhạo: “Sớm nghe nói Bạch đại tiểu thư là một người tử tử rất yêu thương đệ đệ, lúc này đến Quốc Tử Giám học, sợ rằng vẫn là vì lo lắng cho Bạch tiểu đệ đúng không?”

“Tứ hoàng tử, nói chuyện khách sáo một chút. Gọi ta là Bạch Thiên Hoa, Bạch công tử, Bạch thiếu đều được, nếu không có chuyện gì thì đừng gọi ta là Bạch tiểu đệ.” Bạch Thiên Hoa bất mãn nhẹ nhàng trách móc, nhưng trong giọng nói không có kiên cố ngạo mạn, coi trời bằng vung như ngày xưa.

Tứ hoàng tử cũng thấy hắn có thay đổi, thầm nghĩ: Mấy ngày nay thật đúng là kỳ lạ, Bạch Thủy Lung thay đổi không nói, ngay cả Bạch Thiên Hoa vốn là một thẳng nham không được người khác xem trọng cũng bắt đầu thay đổi, còn có Vũ vương và Phương Tuấn Hiền giống như cũng có thay đổi, hết thấy ngàn vạn lí do đều có liên quan tới nhân vật tên là Bạch Thủy Lung.

Suy nghĩ trong đầu hắn không ngừng biến hóa, thế nhưng trên gương mặt không có một chút thay đổi, cười nói: “Tốt, tốt, tốt, tuổi còn nhỏ mà nóng tính quá đi.”

Tứ hoàng tử cảm đầu, cùng Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa đi vào trong thư viện, bồi đọc [1] đi theo ngay bên cạnh. Người bồi đọc của Thủy Lung dĩ nhiên là Mộc Tuyết, còn người bồi đọc của Bạch Thiên Hoa là Hường Dương, còn về phần Tứ hoàng tử, người bồi đọc của hắn là tam công tử của Lễ bộ thượng thư.

Trong thư viện, trừ bỏ Thủy Lung còn lại đều là nam tử.

Như thế cũng đủ để nhìn ra được Thủy Lung khác với bọn họ

Mặc kệ trước kia Thủy Lung có bao nhiêu tàn bạo, hung tàn thành tánh, nhưng sự tài hoa của nàng không ai có thể khinh thường. Chỉ bằng năng lực của nàng liền có thể tranh thủ được nhiều sự ưu ái đặc biệt. Tiểu thư khuê các bình thường không thể tùy ý ra khỏi cửa, càng không thể đến Quốc Tử Giám đi học. Nhưng mà Bạch Thủy Lung có thể, và lại mọi người đã muốn luyện thành thói quen, cho nên không có ai nói lên nửa câu phản đối.

Lúc này Thủy Lung mới tới, mang đến không ít thuận lợi.

Ba người tùy ý ngồi xuống, Tứ hoàng tử liền kiểm chủ đề để tán gẫu, mới nói không được mấy câu liền đem đề tài chuyển lên người Thủy Lung.

“Mấy ngày trước, Bạch đại tiểu thư làm không ít chuyện lớn nha.” Tứ hoàng tử miệng cười tủm tỉm nói: “Hiện tại thành Kỳ Dương mọi người đều bàn tán.”

Thủy Lung biết hắn nói đến sự kiện phủ quận chúa, cũng không có đáp trả, lười biếng nghe hắn nói.

Tứ hoàng tử cũng không vì vậy mà mất đi thích thú, miệng nói không ngớt: “Chuyện phủ quận chúa vừa mới âm ỉ ra ngoài, người ngoài đều nói Bạch đại tiểu thư độc ác, nhưng ai biết được nãy chuyện đó lại là trò quỷ của Bạch đại phu nhân. Haiz ~ Ta nói này, Bạch đại phu nhân bình thường danh tiếng cũng rất tốt, té ra lại là loại người giả nhân giả nghĩa.” Lúc hắn nói, ánh mắt cẩn thận quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa. Kinh ngạc phát hiện, Thủy Lung không có phản ứng cũng là chuyện bình thường, vậy mà Bạch Thiên Hoa cũng không có phản ứng gì nhiều.

Xem ra, Bạch Thiên Hoa đã quyết tâm đi theo Bạch Thủy Lung rồi sao?

Tứ hoàng tử nhìn ra đầu mối này, ánh mắt chuyển động, bỗng nhiên nhỏ giọng đối với hai người nói: “Bạch đại tiểu thư cũng biết mấy ngày hôm trước, Vũ vương huynh bí mật vận chuyển quân tư lại bị người phá hỏng.”

Thủy Lung cười khẽ: “Biết.”

Tứ hoàng tử nhủ thầm: “Nhìn dáng vẻ của Bạch đại tiểu thư, hình như rất vui vẻ?” Thật ra hắn muốn nói câu: Hình như ngươi có chút hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

Khóe miệng của Thủy Lung vênh lên, lười biếng nói: “Cái này đều bị người nhìn ra.”

Tứ hoàng tử bị nghẹn lời, trong lòng kinh ngạc không ngớt. Bạch Thủy Lung đã thật sự không còn lưu luyến, si mê Vũ vương huynh? Xem ra, mặc kệ nàng có thay đổi như thế nào, thì lòng dạ lạnh lùng, vô tình, vẫn không có biến đổi, lúc đầu si mê, lưu luyến người ta. Đến cuối cùng, nói không yêu là sẽ không yêu.

Tứ hoàng tử làm bộ bất đắc dĩ thở dài: “Vũ vương huynh vì chuyện này mà bị phụ hoàng phê bình một trận, mấy ngày liên tiếp đều buồn rầu không vui, nếu không thể lấy công chuộc tội, sợ là...”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ dùng một đôi mắt hàm chứa ý nghĩ sâu xa nhìn Thủy Lung.

Về mặt Thủy Lung không có chút thay đổi, cười khẽ nói: “Chuyện này đơn giản thôi, tìm cách bù lại số quân tư bị cướp là được.”

Tứ hoàng tử hỏi: “Bạch đại tiểu thư làm sao biết số quân tư kia bị cướp?”

Thủy Lung cười mà không nói, không phải nàng vô tình nói lộ ra, mà là cố ý nói lộ ra.

Tứ hoàng tử bị nàng nhìn chòng chọc không biết vì sao lại có chút sợ hãi, chung quy cảm thấy không phải hắn bắt được nhược điểm của Thủy Lung, ngược lại là hắn bị rơi vào bẫy của Thủy Lung. Xấu hổ ho khan một tiếng, bỗng nhiên nói: “Ta còn nghe nói, gần đây quan hệ giữa Bạch đại tiểu thư cùng Võ vương hoàng thúc cực kỳ tốt.”

Nói tới chuyện này, sắc mặt Thủy Lung có chút biến hóa.

Từ đêm đó tạm biệt, nàng và Trương Tôn Vinh Cực không có liên lạc, trừ bỏ đêm hôm đó bị Trương Tôn Vinh Cực đánh úp, ban ngày ở bên ngoài, hai người cũng có ở chung với nhau, bị người ngoài nhìn thấy cũng là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối hai người cũng không có phá vỡ cấm kỵ kia. Nhưng Trương Tôn Vinh Cực giống như con thú mới nếm thử mùi vị của thịt, ngày thường thì biểu hiện thanh tâm quả dục, thỉnh thoảng lại tấy mảy tay chân, không buông tha bất kỳ cơ hội ‘ăn thịt’ nào.

Người ở bên ngoài nhìn vào, tự nhiên sẽ thấy hai người ở chung rất tốt.

“Phải, rất tốt.” Thủy Lung từ từ nói, về mặt biếng nhác.

Ở chung mấy ngày, nàng cũng nắm giữ được bảy, tám phần tính tình của Trương Tôn Vinh Cực, chỉ có một chuyện nàng không hài lòng chính là, nhắc tới chuyện mua bán Phụng Nhãn Quả với Trương Tôn Vinh Cực, thì không có được câu trả lời thuyết phục.

—oOo—

[1] Người giúp đỡ trong việc học.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thư các bí văn

— Là rất tốt —

Bất kể là Tứ hoàng tử hay là các đệ tử ngồi ở xung quanh, nghe được câu trả lời của Thủy Lung, trong lòng đều cảm thấy khó hiểu.

Vốn mọi người nhìn thấy, lấy thân phận và dung mạo của Võ vương, dù là thế nào cũng sẽ không coi trọng Bạch Thủy Lung. Lấy mức độ lưu luyện si mê của Bạch Thủy Lung dành cho Vũ vương, cũng sẽ không đối xử tốt với Võ vương. Nhưng hai người họ lại ở chung với nhau rất vui vẻ làm cho người ta mở rộng tầm mắt, khiến cho người ta không sờ ra được manh mối nào.

Thời gian trôi qua, đệ tử đến lớp học ngày càng nhiều.

“Ta đi nơi khác tham quan một chút.” Thủy Lung đứng lên nói một câu, cũng không có nhìn Bạch Thiên Hoa muốn giữ nàng lại, liền dẫn Mộc Tuyết rời đi.

Một đường đi tới phòng sách của Quốc Tử Giám, thủ vệ đứng ngoài cửa nhìn thấy Thủy Lung cũng biết được thân phận của nàng, cho nên không có ai ngăn chặn đường đi của nàng.

Trong phòng sách không có đốt đèn, chỉ có mấy viên dạ minh châu phát ra quang sáng êm dịu, nhẹ nhàng. Làm cho ánh sáng trong phòng sách mờ tối vô cùng.

Mộc Tuyết đi theo Thủy Lung lên thang lầu, ngờ vực hỏi: “Lung tỷ tỷ, tỷ đang tìm cái gì?”

“Ồ trong phòng sách đương nhiên là phải tìm sách rồi.” Thủy Lung khẽ đáp, dựa vào trí nhớ ít ỏi, tìm kiếm một quyển ghi chép có viết lại một ít lịch sử.

“Tìm được rồi.” Đi lên phía bên phải của lầu hai, trong góc tối. Thủy Lung rút ra một quyển sách dày cộm.

Mộc Tuyết cẩn thận dựa sát vào, nhìn thấy trên bìa sách viết bốn chữ ‘Trào Phụng bí tân’.

“Trào Phụng? Chính là trong lời đồn thống nhất thiên hạ? Một quốc gia cực mạnh, Trào Phụng quốc?” Mộc Tuyết kinh ngạc hỏi.

Thủy Lung gật đầu, mở ra sách xem tỉ mỉ.

Hôm nay, nàng đồng ý theo Bạch Thiên Hoa đến Quốc Tử Giám, không có hoàn toàn là vì thỏa mãn sự mong muốn của Bạch Thiên Hoa, đó là vì Thủy Lung bỗng nhiên nhớ đến ở Quốc Tử Giám từng xem qua một quyển sách.

Trong trí nhớ của Bạch Thủy Lung trước kia, nàng ta còn không có xem hết quyển sách, một ít đoạn trí nhớ ngắn làm cho Thủy Lung nhớ tới một tin tức đặc biệt. Ví dụ như ‘chính mình’ đưa hoa tai ngọc cho Trương Tôn Lưu Hiến, điều khắc trên đó cùng với ngọc ẩn của hoàng thất Trào Phụng giống nhau như đúc.

Thủy Lung chậm rãi lật trang sách xem, nhìn kỹ nội dung bên trong.

Trào Phụng quốc, tín ngưỡng thần thú Trào Phụng, huyết mạch của hoàng thất được ông trời ưu ái, mỗi người đều sở hữu khuôn mặt tuyệt sắc, và lại thiên phú hơn người, được mọi người gọi là thiên tử thật sự. Đến sau khi Trào Phụng quốc thống nhất thiên hạ, ngôi hưởng ngàn năm phồn hoa, trở thành hoàng tộc tồn tại lâu đời nhất trong lịch sử, mãi cho đến trăm năm trước bỗng nhiên bị chia rẽ diệt vong.

Trong sách ghi lại từng chút từng chút một sự nghiệp vĩ đại trong một ngàn năm qua của Trào Phụng quốc, mãi cho đến trang cuối, nhắc tới một tin tức làm cho Thủy Lung phải để ý.

Nghe đồn, Trào Phụng quốc bỗng nhiên bị chia rẽ diệt vong, trong một đêm hoàng thành biến mất không thấy, hoàng thành này có che giấu kho báu vô tận của Trào Phụng quốc trong một ngàn năm qua, chỉ cần tìm được hoàng thành này liền có thể giàu sánh bằng một quốc gia. Còn có báu vật quý giá của Trào Phụng quốc — Thuốc trường sinh bất lão! [1]

Chuyện này đều là nghe đồn, người đời rất ít ai biết, nhưng mà có biết cũng không ai tin tưởng, phần lớn mọi người đều coi đó là truyền thuyết, chuyện xưa kể lại nghe chơi, không có ai coi đó là thật.

Thủy Lung xem xong sách liền đóng sách lại, sóng mắt xao động.

“Lung tỷ tỷ?” Mộc Tuyết cảm thấy tươi cười này của Thủy Lung rất khác thường, rất là sâu xa, lại đoán không ra suy nghĩ trong lòng của nàng.

“Chẳng trách được vì sao Trương Tôn Lưu Hiến lại mua sát thủ giết người.” Thủy Lung nói khẽ, ngón tay cọ xát trên bìa quyển sách.

Hoa tai ngọc mà Bạch Thủy Lung trước kia đưa cho Trương Tôn Lưu Hiến, là vật mà nàng ta đeo trên người từ nhỏ đến lớn, Phụng Ương luôn dặn đi dặn lại không được tùy tiện đem cho người khác, càng nhắc nhở nàng nếu có ai hỏi phải nói hoa tai này là vô tình mua được ở một cửa hàng.

Lúc đó, quan hệ giữa Bạch Thủy Lung và Phụng Ương vì Trương Tôn Lưu Hiến mà trở nên không tốt, nhưng nàng vẫn luôn tôn kính và tin tưởng người sư phụ này. Vì vậy, hoa tai ngọc vô tình bị Trương Tôn Lưu Hiến phát hiện, sau đó bị xin đi, bất kể Trương Tôn Lưu Hiến hỏi như thế nào, nàng vẫn dựa theo lời của Phụng Ương nói lại cho Trương Tôn Lưu Hiến nghe nguồn gốc của hoa tai ngọc.

Nếu như hoa tai ngọc thật sự có quan hệ với Trào Phụng quốc, Trương Tôn Lưu Hiến lợi dụng xong Bạch Thủy Lung, vì muốn che lại miệng của nàng, vĩnh viễn che dấu tin tức của hoa tai ngọc, giết nàng là biện pháp tốt nhất để giữ bí mật.

Mộc Tuyết cái hiểu cái không, nhìn sách sử ‘Trào Phụng bí tân’, lại nhìn xem Thủy Lung.

Thủy Lung cũng không có giải thích nhiều cho nàng hiểu, dù sao nàng cũng không có biết rõ sự thật, nhưng nàng biết một chuyện — đó là muốn lấy hoa tai ngọc trở về, sợ là không có dễ dàng như vậy.

Lúc này, Mộc Tuyết bỗng nhiên ngừng lại hô hấp, Thủy Lung nhạy bén nhận thấy biến hóa của nàng, im lặng che giấu đi hơi thở của mình, liếc mắt qua nàng, dùng ánh mắt hỏi: Chuyện gì xảy ra?

Mộc Tuyết giật giật môi, chỉ vào phía nam ở hai người đứng trước mặt, dùng khẩu hình miệng nói: Bên kia có mật thất [2] có người ở bên trong.

Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe, cũng dùng khẩu hình miệng hỏi: Có cách nào biết bọn họ nói gì không?

Mộc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

“Bản lĩnh của Mộc Tuyết thật tài giỏi” Thủy Lung thật lòng thật dạ khen ngợi.

Năng lực này của Mộc Tuyết, phải nói là năng lực số một, Thủy Lung cho rằng cái này giống như một loại dị năng, năng lực đặc biệt có thể cùng sinh vật tâm linh tương thông [3], cũng không thể nói là huấn luyện thì sẽ huấn luyện đi ra.

Mộc Tuyết ôn nhu cười, nét mặt tươi cười giống như tuyết hòa tan, tràn trề linh khí.

Trong thời gian tiếp theo, Thủy Lung vẫn như trước lật xem một cuốn sách khác, trên thực tế là nàng chú ý đến khẩu hình miệng của Mộc Tuyết, xem nàng lặp lại lời đối thoại của hai người trong mật thất.

‘Người đã trở lại, nói rõ người cũng đã suy nghĩ rõ ràng?’

‘Ừ.’

‘Người biết nên làm như thế nào, không cần mơ ước vãn vơ đùa giỡn thủ đoạn nhỏ, tất cả mọi chuyện người làm ta đều biết.’

‘...Rất cuộc người là ai?’

‘Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... Người phải biết chính mình là ai, Tây Lăng Khánh vương gia.’

‘Câm miệng!’

‘Ha ha đây là thẹn quá hóa giận à? Thật không hổ là đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng quốc, liền ngay cả đáng về tức giận cũng thật là tuần mỹ.’

‘Ta kêu người câm miệng.’

‘Ta nghĩ, nếu sau khi Võ vương trở về, danh hiệu đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng quốc của người chắc chắn trở thành có tiếng mà không có miếng. Võ vương gia, người cần phải cố gắng trông chừng, hấn chính là vật cản lớn nhất của chính người.’

‘Không phải cái gì người cũng biết sao? Tại sao không xác định được thời gian?’

Im lặng một hồi, Mộc Tuyết dùng khẩu ngữ nói với Thủy Lung. Người xưng là Khánh vương đã đi rồi, vốn tưởng người kia cũng rời đi, nhưng không đoán được hấn còn ní non nói một câu, làm cho Mộc Tuyết kinh ngạc.

“Làm sao?” Thủy Lung nhú mày hỏi.

Mộc Tuyết nhìn Thủy Lung, mày khẽ nhú, ngập ngừng một lát rồi nói: “Người nợ trước khi rời đi nói một câu.” Thấy ánh mắt dò hỏi của Thủy Lung, Mộc Tuyết học giọng điệu của người nợ, cúi đầu ní non: “Hai tháng trước Bạch Thủy Lung phải chết trong tay của Bạch Tuyết Vi, sao lại có thể còn sống, và lại còn thay đổi...”

Ánh mắt hơi hốt, bình tĩnh của Thủy Lung đột nhiên đông lại, trong nháy mắt hiện lên một tia nghiêm nghị, sắc bén hù Mộc Tuyết giật mình, sau đó, khóe môi nàng cong lên, lộ ra tươi cười mềm mại, nhợt nhạt: “Người có biết người đó là nam hay nữ?”

Mộc Tuyết lắc đầu: “Hai người nội lực không kém, cổ tròng không thể đến gần, không thể nhìn rõ mặt và xác định thân phận của họ được.”

Thủy Lung vuốt nhẹ mái tóc của Mộc Tuyết, nói: “Không sao, người đã làm tốt lắm rồi.”

Nàng không ngờ, một chuyện đến Quốc Tử Giám tham quan, liền gặt hái được kết quả tốt như thế này.

Mặt trời đã lên cao, buổi học ở Quốc Tử Giám cũng đã kết thúc, Thủy Lung đang từ phòng sách đi ra.

Lúc này, Tứ hoàng tử đi cùng với Bạch Thiên Hoa, bên người còn có Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, vài vị con em của đại thần, vài vị tài hoa xuất chúng cùng một ít tài tử có tình cảm bằng hữu tốt với các vị hoàng thân quốc thích.

Tứ hoàng tử tươi cười cười mờ mờ đề nghị: “Hôm nay ta làm chủ, cùng nhau đi thanh lâu ăn trưa, mọi người cũng nên nể mặt mũi của ta nha.”

Có người mời ăn cơm, Thủy Lung cũng không cự tuyệt.

Chính là không ai ngờ, chính là bữa ăn này sẽ nghênh đón hai người, một hồi trò cười.

—oOo—

[1] Trẻ mãi không già, sống lâu.

[2] Phòng bí mật.

[3] Thần giao cách cảm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tự quả nam chi

Toàn bộ tầng hai của thanh lâu bị Tứ hoàng tử bao xuống, người ngồi ở đây đều là đệ tử của Quốc Tử Giám.

Một đám đệ tử quyền quý, tài hoa xuất chúng tụ tập lại với nhau, khó tránh khỏi việc học đòi văn vẻ, còn chưa ăn được mấy ngụm đồ ăn, liền có người đề nghị ngâm thơ đối câu, khi đùa giỡn ồn ào ngăm so đo với nhau.

Mọi người càng chơi càng vui vẻ, Thủy Lung ngồi một bên không coi ai ra gì ăn cơm uống rượu tự nhiên, cả người khí chất nhàn hạ không thể che giấu được, rõ ràng đối lập với đám người đang vui đùa, âm ỉ ở chung quanh.

Mộc Tuyết thấy vậy đáy mắt tràn đầy ý cười, nghĩ thầm: Lung tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng thú vị.

Bạch Thiên Hoa cũng tự biết học văn của mình có bao nhiêu cân lượng, cho nên cũng không có sấp đến chơi đùa náo nhiệt, cùng với Thủy Lung ăn cơm uống rượu.

Dáng vẻ của hai tỷ đệ vô tình lọt vào trong mắt mọi người, đôi mắt của Lục hoàng tử chuyển động, cao giọng nói: “Trước kia, Bạch đại tiểu thư từng giải thích các sách lược làm cho ta cực kỳ kính nể, nhưng không biết tài văn chương của tiểu thư có hơn người giống tài bình luận chiến lược hay không?”

Hắn vừa dứt lời, thanh âm huyền ảo ở chung quanh bỗng nhiên chìm xuống, mọi người đều nhìn về Thủy Lung.

Tứ hoàng tử cười to, vẻ mặt hào hứng nói: “Đúng vậy, Bạch đại tiểu thư, ngươi cũng nên biểu lộ tài năng cho bọn ta mở mang kiến thức, đừng chỉ ngồi ăn cơm không như vậy, nề mặt ta một chút có được không?”

Mặt mũi của hoàng tộc có thể không nề sao?

Thủy Lung đã ăn gần no, buông chén rượu, liếc mọi người ở xung quanh một cái: “Có tiền không?”

Lời vừa rơi xuống, toàn trường yên tĩnh. =]]

Trong chốc lát, Tứ hoàng tử bắt đầu nói: “Bạch đại tiểu thư thật đúng là người phạm tục.”

Giọng điệu nghe ra cũng không có ý châm chọc, Thủy Lung cũng không thèm để ý. Huống chi, lời này của tứ hoàng tử còn hơn xe tăng hiện đại, lực sát thương nhỏ thật sự tra không ra.

Nàng chẳng nói đúng sai, chỉ nhún nhún vai vài cái. Thủy Lung trong im lặng biểu hiện ý tứ của bản thân — Chuyện không mang lại lợi ích, ta mặc kệ.

Điều bộ của nàng trực tiếp như vậy, trái lại nhóm đệ tử thanh cao, kiêu ngạo như bọn họ lại không có cách nào khinh bỉ nàng được.

Lục hoàng tử vỗ bàn, cười nói: “Bạch đại tiểu thư đã mở miệng, làm gì có lý do từ chối. Không bằng cứ làm theo ý kiến của ta đi, chúng ta mỗi người đối một câu, ta ra vẻ trên, Bạch đại tiểu thư đến đối vẻ dưới, trước mắt có thể đối trả lại, liền đưa cho Bạch đại tiểu thư một trăm lượng tiền thưởng, được không?”

Mở miệng nói một câu liền được một trăm lượng bạc, cũng chỉ có người quyền quý như bọn họ mới có thể tiêu xài hoang phí như vậy thôi.

Ở đây, nhóm đệ tử có xuất thân nghèo hèn, nghe vậy cũng không tránh khỏi có chút hâm mộ. Thầm nghĩ, tài hoa của bản thân còn cao hơn Bạch Thủy Lung, nhưng mà không có ai đối văn thơ lại nhận được tiền thưởng một trăm lượng hết. Tuy là trong lòng hâm mộ cực kỳ, trên mặt của bọn họ cũng sẽ không để lộ ra, càng không làm chuyện giống như Bạch Thủy Lung. Nguyên nhân là vì sĩ diện, cái gọi là khí phách của người có học.

Thủy Lung gật đầu: “Ngươi ra.”

Lục hoàng tử không có cố tình làm Thủy Lung khó xử, tùy ý ra vẻ trên: “Nhật xuất kê ngâm hà mạn thiên” [1]

Thủy Lung thuận miệng nói: “Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.” [2]

“Tốt.” Thư đồng bên người Lục hoàng tử tự động ghi lại số tiền, còn nữa: “Tạc dạ kim thân thử môn trung” [3]

Thủy Lung cười nhạt nói: “Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.”

Lục hoàng tử ngắt người: “Câu này không phải là vừa mới nói sao?”

Thủy Lung vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không có quy tắc quy định không được lặp lại câu.”

Lục hoàng tử đen mặt, lại ra bảy câu đối nữa, phát hiện Thủy Lung vẫn dùng một câu để đối lại với câu đối mà hắn ra, cố gắng im lặng suy nghĩ.

“Ha ha ha, thật thú vị, đến lượt ta thử.” Tứ hoàng tử cảm thấy rất thích thú, nhìn chằm chằm Thủy Lung nói: “Nhật noon bách hoa khai, Bạch đại tiểu thư mời đối.”

“Hồng hạnh xuất tường lai.” [4]

“Ách.” Tươi cười của tứ hoàng tử bị cứng lại, nhú mày nói: “Bả tửu tiểu ngôn hoan.” [5]

“Hồng hạnh xuất tường lai.”

Tử hoàng tử di chuyển môi, vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

“Tôi ta!” Ngũ hoàng tử kéo kéo ống tay áo, vẻ mặt không giống đi đối câu, ngược lại giống như phải lên chiến trường, lớn tiếng nói: “Túy sinh túy tử vũ kiếm lộng ảnh.” [6]

“Mộng lý mộng ngoại hồng hạnh xuất tường.” [7]

Công tử của Ngọc Ngạn hầu gia cũng bước lên, ánh mắt sáng quắc nói: “Thiên can thương, biến sương, kì khai đắc thắng, bả quân hoàn.” (Ngàn cây giáo, trên đất khắp nơi đều là sương phủ, vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, mà quân đội vẫn còn.)

“Nhất tọa trang, nãi viên hương, nhất chỉ hồng hạnh xuất tường lai.” (Một tòa thôn trang, vườn đầy hương thơm, một nhánh hồng hạnh mọc ra tường.)

Thủy Lung vừa nói xong chữ cuối cùng, toàn trường đều không có nghe thấy được một âm thanh.

Mỗi người đều trở mắt ra nhìn Thủy Lung, mà người nào đó lại rành rang bụng chén rượu uống sạch, sau đó đặt cái chén xuống bàn, ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với mọi người, hời hợt nói: “Sáu trăm lượng bạc, muốn hiện tại giao ra tiền hoặc là cho người đưa tới phủ Hoa Dương quận chúa cũng được.”

Tử hoàng tử bắt đầu đi bái phục, thờ dài nói với Thủy Lung: “Bạch đại tiểu thư đừng có dùng câu ‘hồng hạnh vượt ra tường’ nữa có được không?”

Thủy Lung khẽ nhủ này, một lũ gọn sóng hiện lên trong đôi mắt, liếm điểm phượng hoa như vậy, lại lạnh nhạt sắc bén, nghèo mà sạch, mâu thuẫn thật chặt tâm trí con người.

Tử hoàng tử bị nàng nhìn gật cả mình, không biết vì sao cảm giác vừa giống như khiếp sợ vừa giống như kinh diễm, ngay cả chính mình cũng không có biện pháp thừa nhận. Nhưng phát hiện câu nói vừa rồi của mình cũng có chút ý xấu, người không hiểu rõ sự việc còn nghĩ rằng Thủy Lung đã làm ra chuyện xấu xa.

Hắn cười mĩa một tiếng, đang định giải thích với nàng, lại cảm thấy hoa mắt, sau đó nghe thấy thanh âm trầm thấp lại dễ nghe của một nam tử: “Người hồng hạnh ra tường?”

“Hoàng thúc?” Tử hoàng tử kinh ngạc kêu lên.

Chỉ thấy bên người của Thủy Lung thừa ra một bóng dáng nam tử, người này có thân mình cao gầy, mặc trường bào màu trúc xanh, làm tôn lên dáng người như trúc cao quý, thanh nhã của hắn. Trên quần áo không có một vật trang trí nào, chỉ có một đầu tóc đen như mực rối tung ở sau lưng, theo động tác nghiêng mình khom lưng của hắn, vài sợi tóc dính ở hai bên sườn má, buông xuống giữa không trung.

Tuy rằng mọi người chỉ nhìn nghiêng, nhưng cũng đủ để thấy được dung mạo lịch sự tao nhã của hắn, dung mạo như tiên lại giống yêu độc nhất vô nhị, đã làm cho mọi người nhận ra thân phận của hắn — Đường triều Võ vương gia, Trương Tôn Vinh Cực.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực một tay ôm eo của Thủy Lung, một tay nắm lấy hàm dưới của nàng, nâng lên khuôn mặt của nàng, nghiêng thân dựa sát vào nàng, con ngươi yên tĩnh, đen như nước mực chăm chú nhìn vào nàng, bên trong không hề che giấu sự hung ác tàn nhẫn, lạnh lùng hà khắc.

“Là ai?” Giọng nói khàn khàn, đủ chứng minh cho mọi người thấy tâm trạng hiện tại của hắn không được tốt.

Không đợi Thủy Lung trả lời, Tử hoàng tử vội vàng giải thích: “Võ vương thúc, ngài hiểu lầm rồi! Bạch đại tiểu thư không có ra tường[8], lời này là do hoàng chất nói sai.”

Trương Tôn Vinh Cực căn bản không có thêm đề ý tới lời của hắn, hắn chỉ muốn nghe lời giải thích từ người trước mặt thôi.

“Vậy người tính sẽ làm thế nào?” Thủy Lung không có vội vàng phủ nhận.

Con người của Trương Tôn Vinh Cực càng u tối, một chữ: “Giết!”

Thủy Lung vỗ tay hai tiếng ‘bốp bốp’, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt như hồ ly, tươi cười nói: “Chuyện này thật tốt, về sau ta muốn ai chết, tìm người nọ ra tường một lần... Ngô.”

Lời còn chưa dứt, miệng đã bị ngăn chặn lại. Chung quanh toàn là tiếng hít vào một hơi, còn có tiếng nước bọt do hai người hôn môi tạo thành.

Cho tới khi hai người không thể thở, Trương Tôn Vinh Cực mới chịu thả Thủy Lung ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi đỏ hồng, non nặn của nàng, chậm rãi thì thầm: “Ta không thích người nói mấy loại chuyện này, lại không nỡ trừng phạt người. Lời này nếu chỉ nói một chút thì cho qua, nhưng... Nếu sau này người thật sự cả gan đi tìm người khác, ta liền giết...” Nói đến đây liền ngừng một lát, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại, đôi mắt nhìn chăm chăm Thủy Lung càng trở nên đen bóng bức người, một hồi lại nói tiếp: “Nếu ta vẫn không nỡ giết người, liền nhốt người lại, đánh gãy hai chân của người, bẻ gãy hai tay của người, làm cho người không có cách nào đi ra ngoài.”>_

Đôi mắt của Thủy Lung cũng trở nên thâm sâu, cũng không có sợ hãi nhìn kỹ Trương Tôn Vinh Cực: “Tâm lý giống như bọn cướp, thật làm cho người ta cảm thấy thân thiết.”

Đám người Tứ hoàng tử nghe xong, vẻ mặt càng thêm quái đản.

“Chậc!” Một thanh âm của nam tử vang lên.

Đám người của Tứ hoàng tử đảo mắt nhìn qua, liền thấy cửa thang lầu hai xuất hiện vài bóng người quen thuộc.

Người mặc quần áo trắng, dung mạo ôn nhu dẫn đầu chính là Trương Tôn Lưu Hiến, bên trái hắn là Phương Tuấn Hiền mặc quần áo màu đỏ tía, Tống Thế Nguyệt và Tống Thế Minh đứng ở phía sau.

Lúc này, Tống Thế Nguyệt ngoài cười nhưng trong lòng không cười, đối với mọi người nói: “Vừa đến liền nghe tiểu nhị nói các vị ở trong này đối câu đối, ta cũng muốn làm một câu, không bằng mời các vị ra câu đối dưới.” Nói xong, nghiêng người nhìn về Thủy Lung, vẻ mặt bên ngoài rất thân thiện, thì thầm từng chữ: “Về trên của ta là, bạch thị tuyên đảm thương nhân mục.” (Ban ngày ban mặt truyền bá làm tổn thương mắt của người khác.)

Lời này vừa ra, không khí trong phòng càng thêm nặng nề.

Tứ hoàng tử nhũn mày, môi mấp máy cuối cùng lại không thể nói ra được lời nào.

Tống Thế Nguyệt là người của Trương Tôn Lưu Hiến, đối phương dám trắng trợn khiêu khích, tất nhiên là do Trương Tôn Lưu Hiến gợi ý. Nếu hắn ra mặt cảnh cáo, đó là không cho Trương Tôn Lưu Hiến mặt mũi, sau này sẽ không dễ ở chung.

Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử cũng không có lên tiếng, người khác đương nhiên là cũng không dám lên tiếng. Bỗng nhiên, lại nghe thấy tiếng cười nói thân nhiên của Thủy Lung vang lên: “Bất như tự quải đồng chi nam.” (Không bằng tự mình đi tìm một cành cây treo cổ chết đi. =]]~)

—oOo—

[1] Mặt trời mọc gà gáy ráng đầy trời.

[2] Một nhánh hồng hạnh vượt quá đến tường.

[3] Hôm qua ra khỏi cánh cửa này là hôm nay.

[4] Hồng hạnh vượt ra tường.

[5] Nâng cốc vui cười nói.

[6] Sống say chết say múa kiếm chơi đùa với bóng dáng.

[7] Trong mộng ngoài mộng hồng hạnh vượt ra tường.

[8] Ngoại tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Như người mong muốn

Hi hi...

Tiếng cười đột nhiên vang lên, tiếng cười phát ra từ Phương Tuấn Hiền đang đứng đằng sau người Trương Tôn Lưu Hiến, giọng cười bất chợt vang lên đã đánh vỡ bầu không khí nặng nề, làm cho mọi người chung quanh cũng phải cười theo.

Trương Tôn Lưu Hiến liếc nhìn Phương Tuấn Hiền một cái, đôi mắt tròn bóng như ngọc thạch hàm chứa một ý nghĩ sâu xa cùng cảnh cáo.

Phương Tuấn Hiền giả vờ như không nhìn thấy, một đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, cặp mắt thâm trầm làm cho người ta đoán ra được tâm trạng của hắn không vui vẻ như tiếng cười của hắn.

Trong lòng Tống Thế Nguyệt đối với Phương Tuấn Hiền rất tức giận, nhưng cũng không dám nổi giận đối với hắn. Cũng không có chờ hắn nói ra câu phiền não, Tứ hoàng tử đã mở miệng cười nói: “Câu đối của Bạch đại tiểu thư không có tính là khéo, nhưng cũng rất thú vị. Ha ha, một trăm lượng bạc, như trước ghi vào sổ của ta đi.”

Dùng giọng điệu đùa giỡn để nói câu này, khiến cho trận tranh cãi tràn ngập mùi khói thuốc này biến thành một hồi trò đùa. Mọi người vui vẻ làm bộ như không phát hiện trong lời nói của Tống Thế Nguyệt có ý châm chọc cùng khiêu khích.

Nhưng mà, bọn họ làm bộ không biết, không có nghĩa là những người khác cũng thế.

“Phong Giản.”

“Chủ nhân.” Phong Giản vẫn đứng trong chỗ tối nghe được tiếng gọi của Trương Tôn Vinh Cực, lập tức xuất hiện bên cạnh, cung kính khom người chờ sai bảo.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn ra ngoài cửa sổ, cách đó không xa là một gốc cây to của thanh lâu, vì gieo trồng không đúng cách nên cây Thanh Đăng sinh trưởng không được tốt. Vị trí của cây Thanh Đăng này vừa vặn nằm ở phía đông nam của thanh lâu.

“Treo lên đi.”

“Dạ.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền thấy thân hình của Phong Giản như một trận gió mát, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt Tống Thế Nguyệt, một tay xách cổ áo hắn lên. Một đạo kinh phong đột nhiên xuất hiện, dự định ngăn cản hành động của hắn, cùng lúc đó giọng nói âm áp, thanh cao của Trương Tôn Lưu Hiến vang lên, không nhanh không chậm nói: “Vô vương thúc, Tống công tử chỉ là nhất thời nhanh miệng, nói chơi thôi, cần gì phải tức giận.”

Phong Giản kinh ngạc khi nhìn thấy nội lực của Trương Tôn Lưu Hiến, đối phương cố ý ngăn cản, trong lúc nhất thời hắn không có cách nào mang Tống Thế Nguyệt đi.

Lúc này, tay của Trương Tôn Vinh Cực đã buông cầm dưới của Thủy Lung ra, ngược lại đem nàng ôm ngang, còn chính mình thì ngồi vào chỗ của nàng, đặt nàng ngồi lên hai đùi mình.

Một tay hắn vẫn như cũ vây quanh vòng eo mảnh khảnh của nàng, để tránh cho mấy con tiểu hồ ly xảo quyệt này trộm. Đem cùi chỏ tay còn lại dựa vào tay ghế, bàn tay chống đỡ cầm dưới ngọc ngà của mình.

Lúc này nghe tiếng, dáng vẻ cũng không nhúc nhích, thoáng liếc qua Trương Tôn Lưu Hiến một cái.

Ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng không có một chút gọn sóng, oai phong giống như một con sư tử, vô tình mở mắt ra, nhìn thấy một đám thỏ nhỏ nhảy qua nhảy lại trước mặt mình, mặc dù con sư tử không hề đem bọn chúng đặt vào trong mắt, nhưng cũng đủ để hù dọa làm cho đám con thỏ đó hoảng sợ.

Phản hồn nhiên vốn có này, khí thế uy hiếp chung quanh thân thể cường tráng của hắn không lớn nhưng lại làm cho người ta có chút hãi cảm. Thân hình thánh khiết, không ai hơn như thế khiến kẻ khác tìm không thấy một chút dấu vết nào, phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ, không có biểu cảm gì, nhất cử nhất động đều rất tao nhã, thoát tục khiến người, tạo thành cảnh sắc đẹp khiến người không thể không xem trọng.

Mọi người tránh không được phải nín thở, nhóm đệ tử nhà nghèo lần đầu gặp Vô vương, âm thầm khen ngợi: Đây mới là chân chính trời sinh hoàng tộc.

Bình thường nhìn thấy phong thái của nhóm người Tứ hoàng tử, bọn họ cảm thấy đúng là không làm mất mặt hoàng tộc. Mỗi người đều có diện mạo anh tuấn, khí chất cao quý, làm việc phóng khoáng, thói quen dùng lời nói bệ trên xa cách mọi người, người bình thường không thể nào so sánh được. Song hôm nay, sau khi nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực, bọn họ mới chính thức hiểu được vì sao hoàng tộc được gọi là thiên tử.

Người này mới chân chính là thiên chi kiêu tử, được ông trời ưu ái.

Toàn bộ ý nghĩ phức tạp xoay qua, trên thực tế thời gian trôi qua đó chỉ bằng một cái chớp mắt.

Trong mắt Trương Tôn Lưu Hiến chợt lóe qua hàn quang, từ nhỏ tới lớn, hắn chưa bao giờ bị người khác coi thường. Nhưng mà vì ngại thân phận của Trương Tôn Vinh Cực, còn có sự thần bí của hắn, Trương Tôn Lưu Hiến cố kìm nén bất mãn ở trong lòng, giọng điệu ôn hòa, thỏa đáng nói: “Vô vương thúc nề mặt hoàng thất một chút có được không?”

Khi hắn nói chuyện, tay chân vẫn đánh nhau với Phong Giản.

Chỉ vì Trương Tôn Vinh Cực còn không có ra lệnh rõ ràng, cho nên Phong Giản sẽ tiếp tục làm theo mệnh lệnh lúc đầu của hắn, không có dừng lại hành động bắt Tống Thế Nguyệt. Nhưng mà công phu của hắn, phần lớn đều là kỹ năng giết người, để tránh cho việc làm bị thương Trương Tôn Lưu Hiến, Phong Giản chỉ sử dụng nửa phần công lực.

Thủy Lung cẩn thận quan sát hai người, mới phát hiện võ công của Trương Tôn Lưu Hiến không kém, chỉ là ngày xưa hắn chưa bao giờ để lộ ra khi ở trước mặt Bạch Thủy Lung. Ban đầu, là bởi vì Thủy Lung giấu giếm chuyện mà Phượng Ương dặn dò, những chuyện khác nàng ta không biết thì sẽ không nói, còn nếu biết thì sẽ nói hết toàn bộ, còn hắn lại luôn ẩn giấu, dùng sự dịu dàng giả dối lừa gạt Bạch Thủy Lung, làm nàng thả lỏng cảnh giác.

Trương Tôn Lưu Hiến giống như nhận thấy được ánh mắt của nàng đang nhìn hắn, lại giống như vô ý liếc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Thủy Lung hiểu rõ, lại nở nụ cười, bên trong nụ cười dịu dàng đầy ắp tình cảm kia lại giống như băng sương lạnh buốt trên núi tuyết cao ngất.

Hắn còn dám mơ mộng hão huyền muốn lợi dụng nàng?

Ba!

Lúc này, một âm thanh vỗ vào da thịt bất chợt vang lên, khiến cho mọi người có mặt tại đây đều đồ ra, hai mắt tròn tròn sợ hãi.

Phong Giản cũng giật mình kinh ngạc ở trong lòng, thừa dịp Trương Tôn Lưu Hiến ngây dại trong nháy mắt, nhanh chóng đi qua bên cạnh Tổng Thế Nguyệt xách hắc đứng sang một bên, không vội vã đem hắc treo lên nhánh cây ở phía đông nam.

Trương Tôn Lưu Hiến sắc mặt cứng đờ đứng tại chỗ, con ngươi luôn luôn âm áp như ánh dương, chợt lóe qua một tia cực kỳ hung ác. Hắc nhẹ cúi đầu xuống, cảm thấy bên gò má nóng rất lại đau đớn. Sau đó, mới đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi vết máu dính ở khóe miệng, lại ngẩng đầu, đáng vẻ đã trở lại như cũ, quân tử dịu dàng, ôn nhu như gió Vũ vương gia. Hai gò má trắng như bạch ngọc in rõ hai dấu bàn tay.

“Vũ vương thúc, có ý gì?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

Cái tát này không có ai nhìn thấy rõ, nhưng bọn họ biết đó là nội lực do Trương Tôn Vinh Cực ngưng tụ đánh ra.

Đáng vẻ của Trương Tôn Vinh Cực lười biếng, đôi mắt khẽ híp, ánh mắt rõ ràng không có khinh thường nhưng lại làm cho người khác càng khó chịu.

“Hắc cũng đáng giá làm ta tức giận sao?” Trương Tôn Vinh Cực thần nhiên nói.

Câu hỏi của hắc không cần người khác trả lời, trong lời nói của hắc nói tới người nào, mọi người cũng tự mình hiểu rõ. Ngay sau đó, lại nghe Trương Tôn Vinh Cực nói: “Người cũng đáng giá để cho ta nề mặt hay sao?”

Hai câu hỏi, không cần bất kỳ ai đáp trả, toàn trường im lặng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trương Tôn Lưu Hiến cảm thấy gò má càng lúc càng đau đớn, giống như bị lửa thiêu đốt, như muốn thiêu hủy đi da mặt hắc.

‘Bốp bốp’ tiếng vỗ tay vang lên, mọi người đều nhìn qua. Liền thấy Thủy Lung đang ngồi trên đùi Trương Tôn Vinh Cực đang vỗ nhẹ hai tay, sóng mắt chuyển động nhìn con ngươi âm trầm của Trương Tôn Lưu Hiến, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Nói rất đúng.”

Trương Tôn Lưu Hiến nhú mày.

Thủy Lung quay đầu nhìn về Trương Tôn Vinh Cực, giọng nói tràn đầy tình cảm, nói xong khiến cho người khác phải sợ hãi: “Chẳng qua là, chưa lại một bên mặt làm sao đủ? Nếu đã không nề mặt hắc, như thế thì toàn bộ mặt mũi cũng đừng có chưa.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn mặt mũi cười tươi rói của nàng, khuôn mặt luôn luôn lãnh đạm không thêm để ý đến vạn vật liền biến hóa trở nên sinh động hơn, ánh mắt của hắc vô tình lộ ra một chút dịu dàng cùng dung túng, còn có một chút sung sướng vui cười.

“Như ngươi mong muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lưu Hiến chịu nhục

Trương Tôn Vinh Cực vừa nói dứt lời, còn chưa kịp thấy hắc ra tay, một luồng gió mạnh liền vung về phía Trương Tôn Lưu Hiến. Mặc dù Trương Tôn Lưu Hiến đã có chuẩn bị tinh thần trước, nhưng vẫn không có tránh nhanh được, bên gò má còn lại bị đánh một cái thật mạnh, trong nháy mắt gò má đã sưng phù, ứ máu.

Lúc này, bất kể là nhóm người của Tứ hoàng tử hay là đám người của Phương Tuấn Hiến, tất cả đều không dám lên tiếng.

Ban đầu, bọn họ vẫn luôn nghĩ rằng tính tình của Trương Tôn Vinh Cực cũng giống như bề ngoài lạnh lùng, lười biếng, cao quý thanh nhã, hiểu biết lễ nghĩa. Mọi chuyện của hôm nay đã đập vỡ hết những hiểu biết của bọn họ, làm cho bọn họ chính thức mở rộng tầm mắt biết rõ Trương Tôn Vinh Cực là người ngông cuồng, chuyên quyền và không biết kiêng nể bất kỳ ai.

Thật sự không hổ danh là hoàng tử từng được tiên đế nuông chiều nhất, lão bạng sinh châu (Con trai già mà còn có ngọc, ý nói vợ chồng già mà còn có con.) bao giờ cũng sẽ quý báu.

“Vũ vương gia.” Trong số những người có mặt ở đây, chỉ trừ Thủy Lung là vẫn bình tĩnh, nét mặt chưa hề biến đổi, lời nói với Trương Tôn Lưu Hiến vẫn lạnh nhạt như xưa.

Trương Tôn Lưu Hiến nghe gọi, ngẩng đầu lên nhìn. Con ngươi như hạt châu đen nhìn chăm chăm Thủy Lung, màu sắc đen sẫm làm cho người ta biết hắc hiện tại rất bức tức, trong ánh mắt thể hiện ra sự kiềm chế lửa giận sáng quắc.

Ngược lại, Thủy Lung tươi cười rất hả hê, chẳng hề có ý định che giấu nụ cười sung sướng trên nỗi đau của người khác, nói: “Lần trước ta có nhắc tới chuyện của hoa tai ngọc, không biết Vũ vương có tìm được hay không?”

Ánh mắt của Trường Tôn Lưu Hiến lạnh như sương, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén đó như muốn đâm xuyên qua người Thủy Lung, muốn nhìn rõ trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Tươi cười trên môi Thủy Lung dần dần lạnh nhạt, thờ ơ nói: “Hình như Vũ vương gia vẫn chưa có tìm thấy? Lần này, việc vận chuyển quân tư lại bị Hắc Thủy bang chặn cướp, Vũ vương gia còn có thể thoải mái đến thanh lâu, rõ ràng chứng minh Vũ vương không có đem lời của ta nói để ở trong lòng.”

“Người đã biết trước?” Sắc mặt của Trường Tôn Lưu Hiến trở nên âm u.

Tất cả mọi người đều biết chuyện Trường Tôn Lưu Hiến lo liệu, vận chuyển quân tư không chu đáo, nhưng rất ít người biết chuyện quân tư do hắn vận chuyển bị người khác chặn đường đánh cướp. Hơn nữa, còn là do Hắc Thủy bang – bang phái vốn dĩ đã sớm bị tiêu diệt đánh cướp.

Thủy Lung có thể vạch trần sự thật, mọi thứ đều không cần giải thích nhiều thêm.

“Chỉ vì ham muốn, ích kỷ của cá nhân, người lại tùy ý làm bậy, dám cướp đoạt quân tư. Người có biết, việc làm này của người sẽ làm cho bao nhiêu binh lính ở ngoài biên quan đang đánh trận sẽ chết đói vì không được tiếp trợ quân tư hay không?” Lời nói ôn tồn lễ độ trong ngày thường của Trường Tôn Lưu Hiến biến đổi thành lời nói lạnh lùng, tràn ngập con tức giận.

“Bạch Thủy Lung.” Hắn nhìn chăm chăm nàng, gần từng chữ: “Người thật sự là làm cho ta rất thất vọng.”

“A ha, ha ha ha...” Thủy Lung ôm bụng cười to, vừa cười vừa nói: “Trường Tôn Lưu Hiến con mắt nào của người nhìn thấy ta cướp quân tư? Ta làm cho người cảm thấy rất thất vọng? Người dựa vào cái gì mà đặt hy vọng lên trên người của ta?”

Lần này, Trường Tôn Lưu Hiến vẫn kêu họ tên của Bạch Thủy Lung, nhưng Thủy Lung không có coi như mình là người qua đường nữa. Từ sau khi nàng chiếm giữ khối thân thể này, nàng đã tiếp nhận mọi thứ của Bạch Thủy Lung, thân thể và trí nhớ của nàng ta, ngoại trừ tình cảm yêu mến của riêng nàng ta là nàng không có nhận.

Trường Tôn Lưu Hiến bị lời nói của nàng mỉa mai đâm vào da mặt, đau đớn trên mặt càng thêm đau.

Hắn không quen việc Thủy Lung cư xử với hắn như thế.

Trong trí nhớ của hắn, nữ tử kia luôn quần quýt si mê ở bên người hắn, mọi chuyện đều vì hắn lo lắng, suy nghĩ, thà rằng chính mình bị thương chứ không để hắn gặp nguy hiểm. Chưa bao giờ nói một câu khó nghe với hắn, chưa bao giờ dùng ánh mắt xem thường, lạnh lùng nhìn hắn.

Cho dù bị hắn làm tổn thương, mình đầy thương tích cũng sẽ không nổi giận với hắn. Chỉ cần hắn dễ dàng một chút, là có thể vui vẻ vì hắn làm mọi chuyện.

Người như vậy, tại sao đột nhiên nói không yêu là sẽ không yêu.

Trường Tôn Lưu Hiến mím môi thành một đường thẳng, trong đầu nhớ tới một câu mà Phương Tuấn Hiến từng nói với hắn — Trường Tôn Lưu Hiến, trên đời này, người đối xử tốt với người nhất chính là Bạch Thủy Lung, người lại lợi dụng mọi thứ của nàng, từ đầu đến cuối luôn khinh thường nàng, chờ đến một ngày nào đó người mất đi sự si mê, yêu thương của nàng dành cho người, ta thật sự muốn nhìn xem khi đó người có còn kiêu ngạo, phóng khoáng như trước hay không.

Hắn nâng mí mắt lên nhìn Thủy Lung, nữ tử mặc váy hồng đỏ rực, mặt mày ngăm cười, nhưng tươi cười đó không có một chút độ ấm, giống như lưỡi dao dính máu được che lại bằng một mảnh vải mỏng, xinh đẹp cực kỳ nhưng lại tiềm ẩn nguy hiểm.

Hắn gạt mình, ánh mắt chột lóe qua một tia phức tạp.

Cho tới nay, hắn mới biết bản thân quả thực đã không để ý Thủy Lung cũng có nhiều phần xinh đẹp như vậy, phần tốt đẹp kia nằm ở bên trong phần tài hoa xuất sắc.

Không gian im lặng, chợt nghe tiếng nói của Trường Tôn Vinh Cực: “Hoa tai ngọc gì?”

Trong lòng Trường Tôn Lưu Hiến hơi khựng lại, nhíu mày. Nếu như Vũ vương thúc cũng nhảy vào, chuyện này càng khó giải quyết.

Hắn theo bản năng liếc qua Thủy Lung một cái, đáng tiếc hắn còn chưa chịu hiểu rõ, Thủy Lung hiện tại không phải là Bạch Thủy Lung trước kia.

Thủy Lung trả lời: “Tín vật đính ước mà ngày trước ta đưa cho hắn.”

Ánh mắt Trường Tôn Vinh Cực trầm xuống, cúi đầu lặp lại: “Đính ước... Tín vật, hử?” Ở câu cuối cùng, âm mũi hơi lên cao. Gần như muốn xuyên thủng lỗ tai của Thủy Lung, âm thanh khàn khàn gọi cảm lại kèm theo nguy hiểm.

Thân mình của Thủy Lung khẽ run, nhưng đồng thời cũng có một cảm giác tê dại dâng lên.

Thủy Lung nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Trương Tôn Vinh Cực chỉ cách một gang tay, thầm nghĩ: Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nam nhân này thật sự là một cái yêu nghiệt xinh đẹp nhất là nàng từng gặp, không cần cố ý làm ra vẻ dụ dỗ, mê hoặc cũng đủ làm cho người ta sa vào đáy vực sâu tên gọi là Trương Tôn Vinh Cực.

Về mặt Thủy Lung lạnh nhạt, vô tội nói: “Trước kia hần là vị hôn phu của ta, cho nên mới tặng tín vật cho hần. Bây giờ không phải, nên đòi về, ngươi nói đi?”

“Ừ.” Lừa gạt của Trương Tôn Vinh Cực bị nàng đập tắt một cách dễ dàng.

Sau đó, Thủy Lung nói tiếp: “Chẳng qua là hần nói hần đã làm mất, tìm lại không được.”

“Vậy thì bỏ đi.” Trương Tôn Vinh Cực hồ hững nói, chỉ thấy Thủy Lung im lặng, ánh mắt long lanh, làm cho tim hần đập nhanh liên hồi, trong đầu liền có ý nghĩ dở dành nàng, miệng đã nhanh chóng thốt ra: “Ta tặng ngươi là được rồi.”

Ánh mắt Thủy Lung lóe sáng, nói: “Đó là tín vật ta đưa cho cho phu quân của mình.”

Trương Tôn Vinh Cực hơi nhú mày, hần không thích đồ đã từng được tặng cho người khác, nhưng mà đồ vật này nàng nói... Là tín vật tặng cho phu quân.

Hần vì một câu nói của nàng mà phân vân, nàng thì nhìn như ngoan ngoãn, rảnh rồi ngồi trong lòng ngực hần, nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện một đôi con ngươi mỉm cười cẩn thận nhìn hần. Guồng mặt tỏ vẻ mong chờ rất rõ rệt càng làm cho người ta muốn thỏa mãn nàng, để cho nàng biểu lộ cảm xúc trong lòng ra nhiều hơn.

Trương Tôn Vinh Cực vừa giống như bắt mồi lại vừa giống như trừng phạt cúi xuống cắn đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, nói: “Ta giúp ngươi đòi lại, ngươi phải tặng cho ta một cái tín vật khác.”

“Được.” Thủy Lung cười híp mắt. >3

Hoa tai ngọc có nguồn gốc không tầm thường, hần không cần cũng bớt đi một việc.

Nàng cười, trái tim trong lòng ngực của Trương Tôn Vinh Cực càng nhảy mạnh, nhưng mà cũng có chút vui sướng.

Chẳng lẽ chính mình gặp ma chướng?

Trương Tôn Vinh Cực nhìn dáng vẻ tươi cười của Thủy Lung. Hần kỳ thật biết được nàng cố ý xúi giục hần, lợi dụng hần để đạt được mục đích. Thế nhưng, hần chẳng những không tức giận mà còn vui sướng khi thấy nàng ý lại vào hần. $o(\cong \nabla \leq)o$

Thật là gặp ma chướng rồi...

Đáy mắt Trương Tôn Vinh Cực dường như có rất nhiều gợn sóng lăn tăn, từng vòng lan rộng ra, tạo thành một vòng xoáy làm cho người ta hồn xiêu phách lạc. Chỉ tiếc, người nhìn thấy cảnh đẹp này lại là Thủy Lung, tâm trí của nàng rất nguội lạnh, một chút dấu hiệu bị si mê cũng không có. $(\cup \circ \square^\circ)^\cup \neg$

Cánh tay vòng quanh thắt lưng của Thủy Lung ôm chặt hơn một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Trương Tôn Lưu Hiến nói: “Ngày mai đem hoa tai ngọc trả lại đây.”

Trương Tôn Lưu Hiến bình tĩnh nói: “Võ vương thúc, hoa tai ngọc đã mất, tiểu chất đem quảng đi, tìm không thấy.”

Một chiếc đĩa bay lướt qua khóe miệng của hần, cắt qua một bên mặt bị ứ máu của hần.

Trương Tôn Lưu Hiến hừ nhẹ một tiếng, sừng sốt nhìn chăm chăm Trương Tôn Vinh Cực.

Chiếc đĩa kia lệch đi một chút thì sẽ đâm thẳng vào cổ họng của hần!

Hần không xác định, Trương Tôn Vinh Cực dám giết mình hay không?

Trương Tôn Vinh Cực không có nhìn hần, giọng nói vẫn lười nhác như cũ, yếu ớt vang lên: “Ta không thích lừa gạt cùng chống lại.”

Trương Tôn Lưu Hiến hời hợt khiếp vía, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Thủy Lung lại khẽ nhú mày, một cảm giác xa lạ, mềm mại trôi dạt trong lòng nàng. Không phải nàng không nhìn thấy sự dung túng, nuông chiều mà Trương Tôn Vinh Cực dành cho nàng, dù cho trong đó cũng có nguyên nhân do chính nàng hốt thuốc đứng bệnh.

“Võ vương thúc, tiểu chất vẫn chưa...”

Lời nói của Trương Tôn Lưu Hiến bị ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực cắt ngang.

Ánh mắt của đôi phương lạnh nhạt, giống như một vị thần ngồi ở trên cao, bề ngể nhìn xuống, khiến cho hần có cảm giác chính mình như là một con kiến, bị giết chết dễ dàng.

Sắc mặt của Trương Tôn Lưu Hiến khó nén được áp bức và lắng nhục, thanh âm giống như từ kẽ răng dồn ép ra: “Võ vương thúc, cho dù ngươi là hoàng thúc ruột thịt của ta, ngươi làm như vậy có cảm thấy là ức hiếp người quá đáng hay không?”

“Chặc!”

Đôi mắt của Trương Tôn Vinh Cực cuối cùng cũng có một ngọn sóng, nhàn nhạt chán ghét.

Điều này làm cho Trương Tôn Lưu Hiến cảm nhận ra được ở trong mắt Trương Tôn Vinh Cực chính mình không phải một con kiến, mà đã thăng lên thành một con chuột chạy qua đường bị mọi người quát gọi, nổi khuat nhục trong lòng đã tăng lên mức độ tột cùng.

“Ha ha...” Thủy Lung nhin không được cười to.

Nàng không nghĩ tới, Trương Tôn Vinh Cực còn có bản lĩnh im lặng làm cho người khác tức chết mà không cần đền mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không cho khi dễ

Từ hoàng tử nhìn thấy bầu không khí càng ngày càng quái dị, trong lòng căng thẳng không biết phải làm sao. Dù sao lần này cũng là hắn đứng ra mời khách, hắn cũng nên ra mặt ổn định cục diện trước mắt thôi. Hắn thấy vẻ mặt tái mét của Trương Tôn Lưu Hiến đứng im tại chỗ, cuối cùng cũng tìm được cơ hội ra tiếng, vội nói: “Vũ vương huynh, mọi người đều là người một nhà, cần gì phải hằn hoi như vậy, mời vào ngồi.”

Trương Tôn Lưu Hiến im lặng một lúc cũng không có cử động.

Hôm nay, hắn đến thanh lâu là bởi vì hắn nghe nói Thủy Lung ở trong này, cho nên liền dẫn đám người của Phurong Tuấn Hiến đến đây, giả bộ vô tình đi ngang qua. Giả vờ tình cờ gặp mặt Thủy Lung, sau đó nói chuyện quân tư bị cướp với nàng, nhằm muốn hỏi nàng vì sao Hắc Thủy bang còn tồn tại.

Hắn đã quen với sự tồn tại của nàng, cũng quen với việc nàng thường hay giúp đỡ hắn. Ngày xưa, mỗi lần hắn gặp khó khăn, không cần hắn mở miệng nhờ vả, Bạch Thủy Lung sẽ tự động chạy tới để giúp hắn. Lần này hắn chờ mấy ngày, cũng thấy bóng dáng Thủy Lung đâu, cho nên mới đích thân đi tìm nàng.

Ai ngờ, mọi chuyện đều trái ngược lại với dự đoán của hắn. Chẳng những không có tìm được sự giúp đỡ, còn bị sỉ nhục từ đầu tới chân, cả người tanh bần.

“Ngươi muốn làm gì?” Âm thanh hoảng sợ của Tổng Thế Minh đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn qua, phát hiện hắn kinh hãi, trợn mắt nhìn Phong Giản. Lúc này, Phong Giản dùng tay đánh Tổng Thế Nguyệt ngã đi.

Trương Tôn Vinh Cực cũng nhìn lại hắn.

Thân thể của Phong Giản bởi vì ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực mà cứng đờ, vội vàng nói rõ lý do: “Chủ nhân, thuộc hạ chưa có tìm thấy dây thừng.”

Hắn có chết cũng không thú nhận, hắn vì muốn ở lại xem diễn, mới chậm trễ không có đem Tổng Thế Nguyệt treo ở nhánh cây, hướng đông nam đầu.

Thủy Lung cười yếu ớt, nói: “Không phải hắn có dây thắt lưng sao?”

Phong Giản ngó người, nhìn vào vẻ mặt vui cười, nhẹ nhàng của Thủy Lung, cảm thấy trong đáy lòng rét lạnh. Mọi người đều đồn đãi, Bạch Thủy Lung tàn ác, ngang ngược, nhưng hắn không hề thấy như vậy. Trái lại, hắn cảm thấy sự bình tĩnh của nàng mới là đáng sợ, dễ dàng đem người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Ừ.” Trương Tôn Vinh Cực đồng ý với cách nói của Thủy Lung.

Phong Giản đưa tay cời bỏ thắt lưng của Tổng Thế Nguyệt, quần của hắn không có thắt lưng liền rơi xuống đất, bên trong chỉ còn lại một cái tiết khó rất ngắn. Một màn này thật sự là kích thích tới Tổng Thế Minh, hắn và Tổng Thế Nguyệt là một đôi song sinh, đáng vẻ, diện mạo rất giống nhau. Nếu Tổng Thế Nguyệt thật sự bị treo lên cành cây, còn dùng khuôn mặt này treo lên, như vậy mặt mũi của hắn không phải cũng mất sạch hay sao?

“Dừng tay!” Tổng Thế Minh nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

Phong Giản không thèm để ý tới hắn, dùng thắt lưng trói chặt hai chân Tổng Thế Nguyệt, xách hắn bay ra cửa sổ của thanh lâu, trong chớp mắt đã đến trên nhánh cây Thanh Đằng, đem phần thắt lưng còn dư cột vào nhánh cây Thanh Đằng. =]

Trưởng Tôn Vinh Cực chưa nói muốn mạng sống của Tống Thế Nguyệt, hẳn cũng không dám tự mình quyết định buộc cổ của Tống Thế Nguyệt.

“Người... người thật đáng chết!” Tống Thế Minh chạy đến bên bệ cửa sổ, nhìn thấy đám dân chúng ở bên ngoài xúm tụm lại, chỉ trỏ vào người Tống Thế Nguyệt đang bị treo trên nhánh cây, sắc mặt liền xung huyết xanh tím, bộ dạng như muốn liều mạng với Phong Giản.

Phong Giản dễ dàng né tránh cú đánh của hắn, ánh mắt khinh thường liếc qua nhìn hắn.

Cái này càng chọc cho Tống Thế Minh tức giận hơn, một mắt nhìn qua Trưởng Tôn Lưu Hiến cầu xin giúp đỡ.

Trưởng Tôn Lưu Hiến cố gắng kiềm chế lửa giận ở trong lòng, cũng không có nhiều ý khuyên nhủ Trưởng Tôn Vinh Cực, nói: “Vô vương thúc, Tống tam công tử cũng không có dụng ý xấu, làm người phải có lòng khoan dung.”

Trưởng Tôn Vinh Cực không có đáp lời, thái độ của hắn đã biểu hiện câu trả lời rất rõ ràng: Ta làm việc, người cũng có tư cách quản lí ta sao?

Trưởng Tôn Lưu Hiến giận quá hóa cười, tươi cười ôn tồn lễ độ. Trước khi xoay người rời đi, vẫn nhìn không được liếc nhìn qua Thủy Lung một cái, đập vào trong mắt hắn là một nữ tử, khuôn mặt vẫn bình thường như trước không có một chút sinh động, nhưng hắn bỗng phát hiện khuôn mặt này thật sự rất xa lạ, làm cho những hồi ức về Bạch Thủy Lung ở trong đầu hắn trở nên mơ hồ.

Bạch Thủy Lung trong trí nhớ của hắn, khi hắn nhìn về phía nàng thì sẽ bắt gặp ngay ánh mắt si mê của nàng nhìn hắn, về mặt luôn thỏa mãn lại tha thiết, đôi mắt lóe sáng giống như đạt được vật báu quý giá.

Nàng không phải là Bạch Thủy Lung. Nàng đã không còn là Bạch Thủy Lung của trước kia nữa.

Bỗng nhiên, Trưởng Tôn Lưu Hiến cảm thấy có một cỗ cảm giác mát mát, buồn bực không hiểu lan tỏa trong lòng ngực. Cùng với sự kiêng dè, sợ sệt giấu sâu dưới đáy lòng.

Bạch Thủy Lung trước kia đứng ở bên cạnh hắn, hắn hoàn toàn xem nhẹ sự giỏi giang hơn người của nàng, không nhìn thấy năng lực giải quyết công việc mạnh mẽ vang dội và thủ đoạn của nàng. Cho tới giờ khắc này, khi trở thành kẻ địch của nàng, chẳng qua rất ngắn ngủi, lại khiến cho hắn cảm giác được cảm giác thất bại, lực bất tòng tâm. [1]

Trong chớp mắt, Trưởng Tôn Lưu Hiến nghĩ đến một chuyện. Ngày xưa, Bạch Thủy Lung là người giúp đỡ hắn tốt nhất. Bây giờ e rằng, Bạch Thủy Lung sẽ trở thành vật cản lớn nhất của hắn.

Ở dưới ánh mắt soi mói của hắn, Thủy Lung lạnh nhạt cười, vươn cánh tay ra, ngón giữa hướng về phía hắn, hướng thẳng lên trời. 凸(￣ω￣)

Động tác này Trưởng Tôn Lưu Hiến không hiểu, cũng không có cách nào nhìn ra được ý nghĩ sâu xa trong nụ cười mềm mại, tao nhã của Thủy Lung. =]]

“Bạch đại tiểu thư, bản lãnh càng ngày càng lớn.” Phương Tuấn Hiến cũng hiểu chỗ này không thể ở lâu hơn được nữa, trước khi đi nói với Thủy Lung câu này.

Tống Thế Minh trái nhìn phải xem, về mặt vô cùng nhục nhã, cuối cùng cũng đi theo Trưởng Tôn Lưu Hiến rời đi.

Khi ba người biến mất ở cầu thang, Tứ hoàng tử bắt đầu đi lau mồ hôi lạnh trên trán, chuẩn bị mở miệng chuyển đề tài để điều chỉnh lại không khí, lại nghe tiếng ồn ào ở dưới lầu truyền lên, thanh âm rất lớn giống như là dùng hết sức để rống, làm cho người ở trên lầu hai đều nghe thấy.

“Tránh ra, ta muốn gặp Bạch đại tiểu thư, ta là biểu ca của nàng, các người tránh ra!”

“Bạch đại tiểu thư, người có nghe thấy không? Cầu ngài đi cứu cha mẹ của ta, Bạch đại tiểu thư!!!”

Thủy Lung nghe thấy âm thanh này rất xa lạ, ngạc nhiên nói: “Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à, người đến không phải để lấy mạng của ta, ngược lại, cầu xin ta cứu người?”

Mọi người nghe thấy câu nói này của nàng chọc cho nở nụ cười.

Mộc Tuyết nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, là Điền gia đại thiếu gia, Điền Văn Hoàng.”

Ánh mắt của Thủy Lung chợt lóe, cha mẹ của người này không phải là bà di họ Vệ cùng Điền Bích Tương hay sao?

Bạch Thiên Hoa ngồi bên cạnh cũng nhớ rõ thân phận của người này, đứng lên nói với Thủy Lung: “Tỷ, đệ đi xuống nhìn xem.”

Thủy Lung cười nói: “Cùng đi.”

Nụ cười của nàng để lộ ra một tia lạnh rét.

Nàng không thêm để ý đến cả nhà bà di họ Vệ, nhưng nàng muốn nhìn xem Vệ thị muốn chơi trò gì.

Nhưng mà Thủy Lung muốn đứng lên, cũng phải nhìn xem người ôm nàng có chịu buông nàng ra hay không.

“Không cho phép đi.” Trương Tôn Vinh Cực nắm chặt thắt lưng của nàng, độc đoán đến mức không cho phép người ta phản bác.

Bạch Thiên Hoa và mọi người ở đây nghe thấy đều cứng đờ, không hiểu vì sao có chút sợ hãi Trương Tôn Vinh Cực, không dám chống lại hắn.

Chỉ riêng Thủy Lung đang ngồi trong lòng ngực hắn là vẫn bình tĩnh, nói: “Chúng ta cùng nhau đi?”

‘Chúng ta’ Trương Tôn Vinh Cực hớn hơ nghĩ, giọng điệu lại vẫn lười biếng như trước: “Không phải là ta cố ý muốn tham dự mấy cái chuyện nhảm chán, vô bổ này.” (￣^￣)

Đôi mi cong dài như cánh bướm của Thủy Lung khẽ run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỗ cánh bay đi, khiến cho đôi con ngươi càng linh hoạt, sáng lên, cười khẽ nói: “Chuyện này có liên quan đến ta.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn vào đôi mắt của nàng, mọi người giật mình khi thấy hắn không có cự tuyệt.

Thủy Lung cười híp mắt, thanh âm không nhanh không chậm nói: “Dùng bản lĩnh và thân phận của ngươi, đứng ở đó chính là tạo thành một sự uy hiếp rất lớn, tránh cho ta bị người khác ức hiếp.”

Bạch Thiên Hoa thiếu chút nữa bị sặc bởi nước miếng của chính mình, thầm nghĩ: Tỷ, lấy bản lĩnh của tỷ, đám nữ nhân ở trong phủ tướng quân ai có thể ức hiếp được tỷ?

Trương Tôn Vinh Cực nghe lời này của nàng cảm thấy như bản thân đang ngồi trên đồng tơ tằm mềm mại, nhìn nàng nói: “Người của ta làm sao có thể để cho người khác ức hiếp.”

Những lời này của hắn, biểu hiện rõ ràng hắn nuông chiều Thủy Lung, không chỉ có nuông chiều mà còn có sự che chở của hắn đối với Thủy Lung.

Về mặt của Thủy Lung giãn ra, lộ ra tươi cười sáng sủa, mi mắt cong cong, xán lạn giống như hoa đào nở rộ tươi đẹp. Thấy Trương Tôn Vinh Cực ngây người, nàng đến gần hôn cái mũi của Trương Tôn Vinh Cực một cái, nói: “Nếu bọn họ dám ức hiếp ta, ngươi liền cần chết bọn họ.”

Trương Tôn Vinh Cực căn bản không có nghe rõ nàng nói cái gì, chỉ gật đầu theo bản năng.

Đám người của Tứ hoàng tử hoảng sợ thiếu chút nữa rớt cằm.

—ooo—

[1] Tâm mình thích làm nên việc nào đó nhưng không đủ khả năng

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vệ thị khùng hoảng

Sau khi Trương Tôn Vinh Cực chiều theo ý kiến của nàng, liền đứng lên đi theo nàng xuống lầu.

Ở dưới lầu, Điền Vân Hoảng đang nắm lấy tiểu nhị xin hắn cho đi lên, về mặt lo lắng không giống như làm bộ. Liếc mắt một cái, nhìn thấy đoàn người của Thủy Lung đi xuống, Điền Vân Hoảng buông tiểu nhị ra, lớn tiếng gọi Thủy Lung: “Bạch đại tiểu thư, cha mẹ của ta vì giúp ngài làm việc, mới bị Bạch đại phu nhân trả thù, ngài cũng không nên ngoảnh mặt làm ngơ mặc kệ sống chết của cha mẹ ta.”

Điền Vân Hoảng tính tình có chút kiêu căng của một thiếu gia được cưng chiều, ăn sung mặc sướng nhưng hắn cũng biết yêu thương cha mẹ của mình. Nhìn thấy cha mẹ gặp nạn, bản thân liền giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Thủy Lung còn chưa có hỏi Điền Vân Hoảng đã xảy ra chuyện gì, thì một nam tử mặc quần áo người làm trong phủ Bạch tướng quân chạy vào. Vừa vào cửa, nhìn thấy Thủy Lung liền bước đến gần, rõ ràng là tới tìm bọn họ, người nọ đứng trước mặt của Thủy Lung nói: “Đại tiểu thư, tam công tử, tướng quân mời các người về phủ.”

“Ha.” Thủy Lung cười khẽ một tiếng, nhìn qua Điền Vân Hoảng nói: “Vừa đi vừa nói.”

Chặng đường từ thanh lâu đến phủ tướng quân không xa, cũng đủ thời gian để Điền Vân Hoảng kể rõ mọi chuyện.

Thì ra, ngọn nguồn của sự việc vẫn là từ Điền Bích Tương mà tới.

Từ lúc cả nhà bà di họ Vệ bị đuổi ra khỏi phủ quận chúa, dọn đến ở trong cửa hàng sơn phấn trên ngã tư đường, phía tây nam. Mặc dù cuộc sống không sung sướng như ngày xưa nhưng so với đám dân chúng bình dân đã tốt hơn gấp mấy lần rồi. Bà di họ Vệ cũng cảm thấy vừa lòng, mỗi ngày cũng không

quên đi tìm người để khóc lóc, kể khổ về cuộc sống đau khổ của bà. Nhưng Điền Bích Tương không thích cuộc sống như vậy, mới có vài ngày đã không chịu nổi cuộc sống gлян dị này, cho nên trong đầu bốc lên một cái ý nghĩ xấu, muốn dùng chuyện đại phu nhân thuê sát thủ giết người uy hiếp bà ta để vơ vét tài sản.

Sau khi bà di họ Vệ biết chuyện, liền cãi nhau với hắn. Nhưng Điền Bích Tương vẫn không nghe lời bà di họ Vệ khuyên nhủ, ngược lại, hắn giống như bị kích thích, ý nghĩ đi tìm đại phu nhân càng thêm kiên định. Hắn vội vàng chạy tới phủ đại tướng quân, bà di họ Vệ sợ xảy ra chuyện không hay, vội vã chạy theo, sau đó không thấy cả hai người trở về.

Điền Vân Hoàng cảm thấy cha mẹ đã gặp chuyện, cho nên chạy đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của Thủy Lung, tìm nằng cầu xin giúp đỡ.

Bạch Thiên Hoa nghe xong, chằm chằm nói: “Đáng đời!”

Điền Vân Hoàng nghe thấy, nhưng cũng chẳng dám nổi giận với Bạch Thiên Hoa.

Đi tới cửa chính của phủ đại tướng quân, Thủy Lung mới vào cửa chính không lâu liền nhìn thấy quân gia Bách Tường đứng chờ. Sau khi nhìn thấy nhóm người của Thủy Lung, trên mặt xuất hiện tươi cười nói: “Đại tiểu thư, tam công tử, lão gia mời mọi người vào trong đại sảnh.” Khi nhìn đến Trương Tôn Vinh Cực đứng bên cạnh Thủy Lung, người luôn luôn thận trọng như hắn cũng bị giật mình trong chớp mắt.

Nam tử có thần thái xuất chúng này là ai?

Không thể trách Bách Tường nhìn không ra thân phận của Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực trong lời đồn của thiên hạ là một người si mê luyện võ, tuổi tác cùng hoàng thượng và các vị lão vương gia xấp xỉ nhau. Hiện tại hắn trở về, nhưng chưa có chính thức xuất hiện ở trên triều, hắn cũng chỉ gặp mặt đám người Tứ hoàng tử hai lần thôi, người biết được diện mạo thật sự của hắn rất ít.

Bách Tường cũng không có hỏi thăm thân phận của Trương Tôn Vinh Cực, tự mình dẫn đường cho nhóm người của Thủy Lung đi vào đại sảnh.

Thủy Lung vừa bước vào đại sảnh liền cảm nhận được không khí nặng nề của bên trong, giữa tám tấm đồ trải dưới sàn nhà có hai người đang quỳ, tuy là bộ dạng nhếch nhác chẳng ra làm sao nhưng vẫn có thể nhận diện ra được, đó là cặp vợ chồng Điền Bích Tương và bà di họ Vệ. Bạch tướng quân ngồi ở vị trí chủ nhà, bên trái là đại phu nhân Vệ thị, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hốc hác, đôi mắt hơi sưng đỏ, giống như vừa mới khóc. Bạch Tuyết Vi đứng phía sau bà, xoa đầu giúp bà.

Sau khi nhóm người của Thủy Lung bước vào cửa, người trong đại sảnh cũng đều nhìn thấy.

Điền Bích Tương giống như trái bóng lăn về phía Thủy Lung, miệng kêu to: “Đại tiểu thư, ngài đã tới, ngài phải vì tiểu nhân lấy lại công bằng nha!”

Thủy Lung lạnh nhạt nhấc chân đá văng hắn ra, đứng giữa đại sảnh nhìn người ở trước mặt.

Bạch tướng quân nhận ra người đứng bên cạnh nàng là Trương Tôn Vinh Cực, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh, lạnh lùng hơi có chút kinh ngạc, đứng dậy khỏi ghế chủ nhà, hành lễ đối với Trương Tôn Vinh Cực: “Vi thần gặp qua Võ vương gia.”

Đại phu nhân rõ ràng bị hành động của Bạch đại tướng quân làm cho hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, hành lễ đối với Trương Tôn Vinh Cực. Đương nhiên, Bạch Tuyết Vi cũng không được phá lệ.

Trương Tôn Vinh Cực thần nhiên gật đầu, vẻ mặt biểu lộ ra sự nhàm chán, lười biếng.

Bạch tướng quân liếc nhìn Thủy Lung một cái, sau đó, mời Trương Tôn Vinh Cực ngồi trên ghế gia chủ, tiếp theo mới nói: “Không biết Võ vương gia đến phủ đệ của vi thần là vì chuyện gì?”

Trương Tôn Vinh Cực cũng không có gấp gáp trả lời câu hỏi của Bạch đại tướng quân, nhìn Thủy Lung nói: “Ngồi bên cạnh ta.”

Vị trí bên cạnh hắn? Còn không phải là chỗ Bạch đại phu nhân mới vừa ngồi hay sao?

Thủy Lung hơi híp lại mắt cười, không thèm nhìn ánh mắt lạnh lùng, cay độc giống như lưỡi dao của Vệ thị, thong dong vui vẻ ngồi bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nằng còn quăng cho Trương Tôn Vinh Cực một cái đưa mắt ra hiệu, con người long lanh tràn ngập ý cười dịu dàng, đôi mắt giống như có thể nói, trong im lặng khen ngợi việc làm của hắn.

Khóe miệng của Trương Tôn Vinh Cực khẽ giương lên, mới trả lời câu hỏi của Bạch đại tướng quân, lạnh nhạt nói: “Để tránh cho việc các người ức hiếp người của ta.”

Trong mắt Bạch đại tướng quân hiện lên sự kinh ngạc, ánh mắt có chút dò xét nhìn về Thủy Lung, nhưng không có ý xấu. Trái lại, vẻ mặt của đại phu nhân Vệ thị thì tái mét, tay siết chặt khăn tay, cổ sức nắm chặt nửa làm rách cái khăn.

Thủy Lung liếc qua đại phu nhân, cười nói: “Dạo này đại phu nhân rất rảnh rỗi phải không? Nửa khắc [1] cũng chẳng chịu yên phận.”

Giọng điệu nói chuyện này... Thật sự là không có một chút nào lễ độ.

Trong lòng Vệ thị tức giận nhưng không dám phát câu trước mặt Trương Tôn Vinh Cực. Đôi mắt vốn sưng đỏ của bà càng thêm đỏ, hốc mắt rướm nước, cầm khăn tay che miệng, cúi đầu nghẹn ngào khóc thành tiếng, lắp bắp nói: “Lung Nhi, cuối cùng thì mẹ ở chỗ nào có lỗi với người? Khiến cho người hận mẹ đến như vậy? Không những xúi giục đi của người đi khắp nơi bêu xấu cho mẹ, còn để cho những kẻ chuyên làm chuyện xấu đến vu oan cho mẹ.”

Thủy Lung nhẹ nhàng nói: “Mỗi thù giết hại sinh mạng.”

Về mặt của Vệ thị cứng đờ, kinh sợ nói: “Lung Nhi, con đang nói cái gì vậy?”

Thủy Lung cười nói: “Bà muốn giết ta, ta còn phải tôn kính bà, chẳng phải ta là đồ ngốc sao?”

Ngày đầu tiên nàng xuyên qua, phát hiện trong thân thể có độc, nàng cũng biết Liễu y sư [2] là người của đại phu nhân, cộng thêm bức thư thuê sát thủ giết người mà Điền Bích Tương đưa cho, đại phu nhân không ngừng làm phiền, hãm hại nàng, cũng đủ để cho Thủy Lung đưa đại phu nhân vào chỗ chết rồi.

Đại phu nhân lo lắng, hai hàng nước mắt chảy xuống lướt trên hai gò má: “Lung Nhi, tại sao con có thể nói dối trắng trợn đến như vậy?”

Thủy Lung hiểu rõ, nàng biết đại phu nhân bày ra dáng vẻ là người bị hại như thế này là để cho Trương Tôn Vinh Cực xem. Nếu như hôm nay Trương Tôn Vinh Cực không có mặt ở đây, đại phu nhân nhất định sẽ làm ra vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng, ra vẻ ta đây.

Bỗng nhiên Bạch tướng quân mở miệng nói: “Thủy Lung, chuyện gì cũng phải có chứng cứ, phu nhân thật sự muốn giết người sao?”

Thủy Lung không vội đáp, gương mặt nhìn về phía Bạch Thiên Hoa đang đứng ở giữa đại sảnh.

Ở phủ tướng quân, mọi chuyện chỉ cần Bạch tướng quân nói một câu thì đen cũng bị nói thành trắng, không ai dám không tin. Cho dù bằng chứng nàng đưa ra là thật, Bạch tướng quân lại nói nó là giả thì nàng cũng hết cách. Nhưng, bằng chứng từ tay Bạch Thiên Hoa đưa ra thì chắc chắn không giống.

Lá thư mà Điền Bích Tương đưa cho vẫn ở trong tay Bạch Thiên Hoa.

Bạch Thiên Hoa ngẩng đầu lên, ánh mắt đúng lúc chạm vào cặp mắt linh động của Thủy Lung, nhưng hắn không hề có một chút do dự, mở miệng nói: “Lời nói của tỷ ấy đều là sự thật, chứng cứ ở trong tay của ta, đại phu nhân thuê sát thủ muốn giết hại đại tỷ.”

“Hoa Nhi.” Đại phu nhân cuối cùng cũng biến sắc, bà hiểu rõ, muôn vàn lời nói của Thủy Lung cũng không bằng một câu của Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung cũng có một chút kinh ngạc.

Bạch Thiên Hoa hiểu rõ nghi hoặc của nàng, chợt tươi cười xán lạn nhìn nàng nói: “Tỷ, đệ đã nói qua sẽ bảo vệ tỷ, vì thế đệ làm sao có thể đứng ở ngoài nhìn người khác vu oan cho tỷ?”

Hắn nhìn liếc qua đại phu nhân một cái, tiếp tục nói: “Đêm đó, đệ đã từng nói. Đệ giúp đại phu nhân giấu giếm chuyện bà dùng độc hại đệ, từ đó về sau hai bên đã ân oán nghĩa tuyệt. Nếu bà ta tiếp tục làm chuyện xấu, đệ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ta. Tỷ, tỷ vẫn cho rằng khi đó đệ nói đùa thôi sao?”

“Người nói, bà ta hạ độc người?” Thanh âm của Bạch tướng quân lạnh lẽo dọa chết người, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh cũng trở nên xơ xác tiêu điều.

Bạch Thiên Hoa là nghịch lân của hắn, là nghịch lân duy nhất của hắn.

Bạch Thiên Hoa không có trả lời câu hỏi của hắn, coi như im lặng ngầm thừa nhận.

Bạch tướng quân nhìn về phía Vệ thị, đôi mắt tràn ngập lửa giận hung tàn, độc ác.

Vệ thị chưa từng dự đoán được mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, từ đầu tới cuối vẫn không hề hoảng hốt lo sợ, vẻ mặt âm trầm đau khổ nói: “Lão gia, ông không thể chỉ nghe lời nói từ một phía! Nói không chừng là Hoa Nhi bị người khác xúi giục nói vậy, ông có thể trở mặt nhìn thấy thằng bé bị người khác lợi dụng hay sao?”

Bạch Tuyết Vi lúc này cũng quỳ xuống đất, dập đầu lạy Bạch tướng quân, nói: “Cha! Mẹ làm người như thế nào người cũng hiểu rõ, bà luôn yêu thương đệ đệ như vậy, làm sao bà có thể gây tổn thương cho đệ đệ được chứ? Cầu xin cha làm rõ mọi chuyện!”

—ooo—

[1] Khắc: Một khắc là 15 phút.

[2] Hồi trước ta gọi họ Liễu này là gì quên rồi, mọi người thông cảm

Chương 45: Vệ thị xong đời

Trong lòng Bạch tướng quân đương nhiên hiểu rõ Vệ thị không có thật lòng yêu thương Bạch Thiên Hoa, nhưng lại e ngại sự uy hiếp của mình, nên không dám mưu hại Bạch Thiên Hoa. Chẳng qua là những lời này được nói ra từ miệng của Bạch Thiên Hoa, khiến cho Bạch tướng quân không thể không chú trọng.

Nếu như không phải bởi vì mất hết lòng tin đối với Vệ thị, Bạch Thiên Hoa làm sao sẽ kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ, xoay người lại đối địch với bà ta?

“Thiên Hoa?” Bạch tướng quân nhìn qua Bạch Thiên Hoa.

Bạch Thiên Hoa nói: “Trong tay ta có bằng chứng đại phu nhân thuê sát thủ muốn giết hại đại tỷ.”

Bạch tướng quân nhíu mày: “Ta hỏi có phải...”

Bạch Thiên Hoa ngắt lời của hắn: “Đại phu nhân mưu hại trường nữ của đại tướng quân, tội này còn chưa đủ hay sao?” Hắn biết Bạch tướng quân muốn hỏi chuyện hắn bị trúng độc, nhưng hắn không muốn nhắc lại chuyện đã qua, quay đầu nhìn Hưởng Dương nói: “Hưởng Dương đi qua phủ quận chúa, vào phòng ta lấy lá thư đem sang đây.”

Hưởng Dương nhận mệnh nhanh chóng rời đi.

Vệ thị trừng mắt nhìn Bạch Thiên Hoa. Bà hiểu rõ, chỉ cần Bạch Thiên Hoa mở miệng, kết quả coi như chắc chắn không hề thay đổi. Nhưng ngòi chòr chết không phải là tính cách của bà, trong nháy mắt trên khuôn mặt tinh xảo của bà, hai dòng nước mắt tuôn rơi trên gò má, bà nhìn Bạch Thiên Hoa và Bạch tướng quân khóc ròn nói: “Hoa Nhi, lão gia, các người làm sao có thể chỉ dựa vào một lá thư mà phán quyết ta có tội? Hôm nay, đột nhiên muội phu chạy tới tìm ta đòi vợ vét tài sản tiền bạc, nói ta thuê sát thủ giết Lung Nhi, uy hiếp ta nói rằng nếu ta không cho hắn vàng bạc như hắn mong muốn, hắn sẽ đem chuyện này tố cáo ở trước mặt lão gia.”

Bạch Tuyết Vi quỳ ở bên cạnh nhích người tới gần đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ của bà, an ủi: “Mẹ! Mẹ đừng tức giận, như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe. Con gái vô dụng, phải làm cho mẹ chịu khổ. Từ trước tới nay, cha luôn là người hiểu biết đúng sai, nhất định cha sẽ trả lại trong sạch cho mẹ.”

Nghe à nói như vậy, nước mắt của Vệ thị càng rơi xuống nhiều hơn, lắc đầu nói: “Tuy rằng ta không thấy lá thư thuê sát thủ giết người kia, nhưng mà có thể làm cho Hoa Nhi tức giận đến mức này, có lẽ chữ viết trên lá thư kia là của ta. Nhưng mà, Hoa Nhi...” Vệ thị nhìn về phía Bạch Thiên Hoa, vẻ mặt đau khổ nói: “Trên đời này, có rất nhiều người biết bắt chước chữ viết của người khác, muội muội của ta cũng biết bắt chước chữ viết của ta, nhưng không biết thói quen đặc biệt của ta khi viết chữ. Phương Vân, đi về phòng của ta đem mấy tờ giấy khi rảnh rồi ta luyện chữ đến đây.”

“Đạ, đại phu nhân.” Phương Vân đi theo hầu hạ Vệ thị nhiều năm, làm sao không hiểu được ý của bà.

Vệ thị nói thói quen đặc biệt khi viết của bà, nhưng không có nói rõ đó là thói quen gì. Thói quen này mà bà ta nói chỉ dùng để ra hiệu cho Phương Vân biết, còn sự đặc biệt của thói quen đó thì tùy ý Phương Vân sáng tạo ra. Chỉ cần làm cho chữ viết ngày thường của bà với chữ trên lá thư kia khác nhau là được.

“Vệ Tiêu Vân, người đừng có ngậm máu phun người.” Bà di họ Vệ hoảng sợ chỉ vào mặt Vệ thị, hét chói tai.

Bà di họ Vệ không thể ngờ, trong hoàn cảnh này mà Vệ thị vẫn có thể bình tĩnh và độc địa đến như vậy. Chỉ đảo mắt một cái liền có thể đem nước bắn hắt lên người của mình.

“Muội muội, từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ đối xử với muội không tệ. Mỗi khi người gặp khó khăn đều đến tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng chưa bao giờ từ chối giúp đỡ người. Nhưng không ngờ lòng dạ của người lại ác độc đến thế, chẳng những không biết báo đáp ân tình, còn đi khắp nơi tung tin bêu xấu tỷ tỷ, bôi đen danh tiếng của tỷ tỷ. Nếu người đã bêu xấu ta thì thôi đi, tại sao các người vẫn không biết chừng mực, còn cùng nhau tạo chứng cứ giả vu khống cho tỷ tỷ tội danh giết người? Các người thật sự khiến cho lòng ta nguội lạnh.”

Cái này gọi là gừng càng già càng cay.

Đại phu nhân Vệ thị nói có vài câu đã có thể làm cho bà di họ Vệ không thể mở miệng phản bác. Lúc này, bà di họ Vệ có gào thét kêu la cũng không có kết quả gì, không còn cách nào khác liền nhìn về phía Thủy Lung cầu cứu, chỉ cầu Thủy Lung có thể đảm bảo tính mạng cho cả nhà bà thôi.

Chẳng qua là bà không biết, hành động này của bà rất hợp với ý của Vệ thị. Ánh mắt của Vệ thị nhìn theo bà di họ Vệ hướng về phía Thủy Lung, vẻ mặt đau khổ, hốc hác nói: “Lung Nhi, con muốn giết mẹ sao?”

Thủy Lung vỗ tay nhẹ nhàng, giống như khen ngợi một vở kịch hay cùng với sự diễn xuất quá nhập vai của người diễn viên.

Nàng không có ngăn cản việc Vệ thị sai nha hoàn Phương Vân đi lấy ‘chứng cứ chứng minh bà trong sạch’ bởi vì nàng biết chuyện bà ta nghĩ tới, với trí tuệ của Bạch tướng quân và Bạch Thiên Hoa cũng sẽ nghĩ đến.

Kết cục hôm nay của Vệ thị sẽ ra sao, chỉ chờ phán quyết của Bạch Thiên Hoa và Bạch tướng quân.

Nàng chỉ cần ngồi xem diễn là được rồi.

Chỉ là nàng hình như quên mất còn một nhân vật nữa, người cùng nàng trở về tướng quân phủ, lại còn hứa hẹn không để cho nàng bị ức hiếp.

Bộp!

Âm thanh của vật cứng đập lên bàn, vang lên giòn giã không nặng không nhẹ.

Tất cả mọi người bị thu hút bởi âm thanh vang lên bất thình lình này, nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cực lười biếng ngồi trên ghế.

Trên gương mặt lạnh nhạt bắt đầu lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, nghiêng đầu nhìn qua Thủy Lung đang ngồi bên cạnh, nói: “Nếu đã không thích, khỏi nói nhiều, giết cho xong.”

Khi Thủy Lung nói Vệ thị âm mưu muốn giết hại nàng, ở trong mắt của Trương Tôn Vinh Cực bà ta cũng đã là người chết rồi.

Thủy Lung thờ ơ nói: “Bà ta là phu nhân của đại tướng quân, nếu không phải mắc tội lớn phải chết, tự ý ra tay giết bà ta sẽ phải đền mạng.”

Do đó, chuyện ngày hôm nay nàng cũng không nghĩ tới sẽ giết Vệ thị, cùng lắm là kéo bà ta xuống khỏi vị trí bà chủ của phủ đại tướng quân thôi.

Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực lướt qua bội kiếm mà hấn đặt lên bàn.

“Tên cây kiếm này là Tranh Vành, do tiên hoàng ban cho, có thể chém hoàng tộc đại thần, đều được vô tội.”

Cây kiếm này chém hoàng tộc trọng thần đều được tha vô tội, huống chi nữ nhân này chỉ là vợ của một đại tướng quân?

Ý đồ của Trương Tôn Vinh Cực đã quá rõ ràng.

Nước mắt đang đổ như thác của Vệ thị bỗng ngưng rút đi hết, cả người run rẩy, chân lão đạo thụt lùi ra đằng sau, ánh mắt nhìn chăm chú vào Thủy Lung, giọng nói run run: “Lung Nhi, ta là mẹ của ngươi, là mẹ ruột nuôi ngươi lớn nha!”

Bà nhìn về phía Bạch tướng quân cầu xin giúp đỡ, lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bạch tướng quân nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung.

“À há?” Thủy Lung không có nhìn đáng vẻ yếu ớt của Vệ thị, cầm lấy bội kiếm đang đặt trên bàn của Trương Tôn Vinh Cực. Thanh kiếm này đúng là thanh kiếm tối hôm đó ở Xuân Ý lâu bị Trương Tôn Vinh Cực cầm ở trong tay chỉ thẳng vào cổ nàng.

Nàng cầm lấy thanh kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi nhọn lóe sáng, lạnh lẽo như ánh trăng, mặt kiếm ẩn hiện lung linh như nước chảy. Quan sát tinh tế một hồi, thấy dấu vết trên thân kiếm, nàng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, theo dấu vết văn tự của hoàng thất Tây Lăng múa may vài cái.

Phong Giản đứng ở phía sau Trương Tôn Vinh Cực, ở trong lòng kinh ngạc vô cùng, suýt chút nữa không giữ được vẻ mặt bình tĩnh rồi. Chủ tử lại đem bội kiếm cho Bạch Thủy Lung sử dụng, cái này chứng minh điều gì? Chứng minh chủ tử đối xử với Bạch Thủy Lung rất là đặc biệt, cực kỳ yêu thích nàng ta!

“Lung Nhi!” Vệ thị nhìn thấy Thủy Lung tới gần, vẻ mặt vận vẹo, nhưng lại đứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giết ngươi sao?” Một câu nói của Thủy Lung nói toạc ra ý nghĩ trong đáy lòng của Vệ thị, ý nghĩ giúp bà giữ vững vẻ bình tĩnh.

Vệ thị mở miệng, lời nói biến thành tiếng kêu rên.

Đôi mắt dài nhỏ của bà ta trừng lớn lên, trong mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ và hoang mang.

“Không... không...” Vệ thị lão đạo lùi về sau hai bước, chậm chạp cúi đầu nhìn vào mũi kiếm sắc bén đang đâm vào trong ngực mình.

Bất kể là Vệ thị hay là đám người Bạch tướng quân, ai không có thể nghĩ tới Thủy Lung ra tay nhanh, gọn, chuẩn đến như vậy. Một kiếm nhanh như gió thổi đâm ngay vào ngực Vệ thị, khiến cho Bạch tướng quân đỡ người trong nháy mắt, không biết nói gì.

“Thượng lộ bình an.” Thủy Lung cười nhạt nói, giống như dặn dò người bạn sắp đi xa. Tay nàng tăng thêm lực, rút kiếm ra, trong nháy mắt máu tươi phun ra, trên mũi kiếm lại không có dính một giọt máu. Nàng đã sớm có chuẩn bị, dễ dàng tránh đi không để máu văng lên người, quay đầu lại cười với Trương Tôn Vinh Cực: “Đúng là một thanh kiếm tốt.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nữ tử mỉm cười đang đứng ở giữa đại sảnh nhìn hấn, nụ cười của nàng nhợt nhạt giống như hoa cỏ nhìn như vô hại, mà mọi chuyện nàng làm đều giống như quần áo đỏ tươi kiêu diễm của nàng, xinh đẹp vô cùng lại liêu lĩnh, khiến cho đáy lòng người khác ngượng lạnh. Băng cùng hòa hòa vào nhau, vừa cứng vừa mềm, tạo thành một nữ tử làm cho tâm trí của hấn bị mê hoặc.

“Nếu như ngươi thích ta tặng cho ngươi.” Hấn hững hờ buột miệng nói ra, khi hoàn hồn cũng không có cảm thấy hối hận.

Thủy Lung lại không chút nào lưu luyến, đem Tranh Vành trả lại cho Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Sở trường của ta không phải là dùng kiếm.”

Trương Tôn Vinh Cực nghe vậy hơi nhú mày.

Lần đầu tiên hắn tặng quà cho người khác, lại còn là thanh kiếm Tranh Vành mà hắn quý trọng nhất, lại bị người nào đó từ chối, làm cho tâm trạng của hắn không được vui.

Bạch Tuyết Vi thờ nhẹ nhõm. Nếu như Bạch Thủy Lung có được thanh kiếm này, Tây Lăng quốc không phải sẽ trở nên đại loạn hay sao? Sau này chính mình làm sao có thể cùng nàng ta đấu?

“Mẹ, mẹ tỉnh lại được không?” Nàng cũng không quên Vệ thị đang nằm trên mặt đất, máu tươi của bà nhuộm đỏ tấm thảm đỏ. Đưa tay dò xét hơi thở cùng mạch đập của bà, mới phát hiện người đã không còn hơi thở, vẻ mặt của ả vận vẹo rất khó coi.

Bà di họ Vệ và Điền Bích Tương quý gởi cách thi thể của Vệ thị không xa. Lúc này bà di họ Vệ bị dọa ngất đi, Điền Bích Tương sợ tới mức hai chân mềm nhũn ra, đáng về chẳng ra làm sao nằm úp sấp trên sàn nhà. Hắn thầm nghĩ: Sau này tuyệt đối không thể đắc tội với Thủy Lung, cũng không dám có ý nghĩ tham lam làm việc xấu đối với Bạch Thủy Lung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đùa giỡn Tuyết Vi

Tin tức đại phu nhân Vệ thị bỏ mình rất nhanh được truyền ra bên ngoài. Bởi vì sắp đến ngày cưới của Thủy Lung và Bạch Tuyết Vi cho nên tang lễ của Vệ thị được tổ chức rất giản dị. Người nhà bên Lâm Khang Hầu phủ muốn đòi công bằng, bị Bạch tướng quân nói rõ mọi chuyện liền lần lượt rời đi không dám nói một tiếng.

Trong tang lễ của Vệ thị, Thủy Lung cũng không có tham dự. Nàng vẫn mặc quần áo đỏ rực lướt qua lượn lại trong phủ, đứng ở giữa ‘cái nền trắng đen’ của tướng quân phủ thật sự là rất bắt mắt. =]]~

Bạch tướng quân khẽ chau mày, nhưng không mở miệng trách mắng.

“Vũ vương đến.”

Thanh âm của người thông báo ở ngoài cửa vang lên, một bóng dáng cao lớn bước vào cửa.

Về mặt hắn bình thân nhận lấy ba nén hương, thấp hương cho Vệ thị xong, mới xoay người lại đối với đám người Bạch tướng quân nói: “Xin chia buồn cùng mọi người.”

“Hic...” Sau khi Bạch Tuyết Vi nhìn thấy hắn, nước mắt không ngừng rơi, hai mắt ầng ầng chứa tình ý lại khổ sở nhìn hắn. Giống như hắn là bầu trời của chính mình, một lòng tin tưởng hắn, nương tựa vào hắn.

Trương Tôn Lưu Hiến nói vài lời an ủi với Bạch tướng quân, sau đó mới đi tới bên cạnh Bạch Tuyết Vi, đưa tay ôm ả vào trong lòng ngực, nhẹ giọng xoa dịu: “Đừng khóc nữa, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Vũ vương... Mẹ... Mẹ chết rất oan ức!” Bạch Tuyết Vi thê lương nói, ánh mắt rung rung thỉnh thoảng nhìn về phía Thủy Lung. Hành động này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Trương Tôn Lưu Hiến không nói thêm gì nữa, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của ả, động tác vô vẻ dịu dàng làm cho mọi người nhìn thấy đều rung động. Bạch Tuyết Vi dựa sát vào trong lòng hắn, đáng về yếu ớt giống như chỉ cần dùng sức ôm chặt cũng đủ để làm ả tan vỡ.

Thủy Lung chú ý tới ánh mắt phức tạp của Trương Tôn Lưu Hiến lướt qua nàng, chân mày nhẹ nhàng nhướng lên, ánh mắt giống như nói: Mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi.

Trong lòng của Trương Tôn Lưu Hiến rồi rầm như tơ vò. Bỗng nhiên hắn nhớ tới lời nói của Thủy Lung ở Thái Bạch lâu — Ngươi nợ Bạch Thủy Lung, ta sẽ đòi lại.

Hắn hiểu rõ, Bạch Thủy Lung mặc dù tàn ác, lạnh lùng nhưng nàng không bao giờ gây thương tổn cho người nhà của mình. Hôm nay, nàng ra tay giết Vệ thị, giống như điếm báo trước về sự bắt đầu thay đổi của nàng. Ngay cả Vệ thị nàng cũng có thể ra tay sáng khoái đến như vậy, thì những người bên ngoài nàng sẽ đối xử như thế nào đây?

Bạch Tuyết Vi khóc một lúc, cả người mềm mại ngã vào trong lòng Trương Tôn Lưu Hiến, giống như một vì khóc nhiều quá, muốn ngất đi. Trương Tôn Lưu Hiến nhìn về phía Bạch tướng quân, Bạch tướng quân gật đầu nói: “Nhờ Vũ vương đưa tiểu nữ về nghỉ ngơi, có một số chuyện Vũ vương hãy tự mình nói với tiểu nữ đi.”

Trưởng Tôn Lưu Hiến gật đầu, một tay đỡ Bạch Tuyết Vi rời đi.

Thủy Lung nghe vậy trong lòng âm thầm nghĩ, cảm thấy lời mà Trưởng Tôn Lưu Hiến sắp nói với Bạch Tuyết Vi, tuyệt đối sẽ không phải là lời nói mà Bạch Tuyết Vi muốn nghe. Nàng lại nhìn về phía tiểu cô nương đang quỳ gối bên cạnh chậu than đốt vàng mã, tiểu cô nương kia giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mặt mũi giống hệt Vệ thị, nhưng lại trong trẻo, lạnh lùng, tĩnh mịch. Đôi mắt không giống với đôi mắt của một tiểu cô nương chín tuổi.

Đứa nhỏ này rất kỳ lạ.

Nhưng người ta không có ngáng đường mình, Thủy Lung cũng không có hứng thú đi tìm kiếm bí mật riêng tư của người ta. Nàng hơi thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại nhìn về phía linh đường [1], dùng ánh mắt chào hỏi Bạch trưởng quân một cái rồi xoay người bước ra ngoài.

Nàng rời khỏi linh đường, đi được vài bước, lại nhìn đến một vở kịch hay.

“Vũ vương, chàng đang nói đùa có phải không?” Hốc mắt của Bạch Tuyết Vi rung rung, cắn môi dưới, hai tay lôi kéo tay áo của Trưởng Tôn Lưu Hiến, giọng điệu lo lắng, yếu ớt.

Trưởng Tôn Lưu Hiến vẫn dịu dàng như trước, vuốt ve mái tóc của ả, nhẹ giọng nói: “Mẹ của nàng vừa mới mất, dựa theo tập tục thì nàng phải chịu tang, làm sao có thể thành hôn.”

Nét mặt của Bạch Tuyết Vi càng tái nhợt, giống như một tờ giấy trắng. Nhưng ả lại không nói lên lời, nếu ả dám nói không sao, không đếm xỉa tới việc Vệ thị vừa mới mất, thân là con gái ruột lại vội vã thành hôn với Vũ vương, như vậy hình tượng ôn nhu lương thiện ngày thường ả xây dựng sẽ bị phá hủy toàn bộ.

“Vũ vương, ngày thành hôn là do hoàng thượng chọn, làm sao có thể bởi vì chuyện của nhà thiếp mà tự ý thay đổi. Thiếp không sợ người ngoài gièm pha về thiếp như thế nào, thiếp chỉ muốn sớm ngày được cùng Vũ vương nắm tay đến bạc đầu. Hiện tại mẹ mất rồi, đại tỷ tỷ lại nhìn chăm chăm thiếp như hổ rình mồi. Thiếp thật sự rất sợ! Thật sự rất sợ...” Lời nói nhỏ nhẹ của Bạch Tuyết Vi mỏng manh, yếu đuối, hai tay túm chặt lấy ống tay áo của Trưởng Tôn Lưu Hiến, hi vọng hắn có thể thu hồi lại lời nói khi nãy.

Vi ả cúi đầu giả bộ yếu đuối nên không nhìn thấy trong ánh mắt của Trưởng Tôn Lưu Hiến chột lóe qua tia sáng lạnh rồi biến mất.

“Ta làm sao có thể nhẫn tâm để cho người ngoài hiểu lầm, mắng nhiếc nàng. Hoàng thượng ban thưởng kỳ hạn thành hôn ta sẽ tìm người giải thích. Hoàng thượng là người sáng suốt, có lòng dạ rộng lượng nhất định sẽ thông cảm cho nàng.” Bạch Tuyết Vi ngẩng đầu muốn nói cái gì đó, Trưởng Tôn Lưu Hiến thì nhìn ống tay áo của mình bị ả kéo, nhẹ nhàng rút áo ra khỏi tay ả, lời nói như là vì muốn tốt cho ả: “Mặc dù dời lại thời hạn thành hôn, trong lòng ta nàng vẫn là thê tử của ta, ta sẽ không phụ lòng nàng.”

Về mặt của Bạch Tuyết Vi chuyển xanh, trong lòng kháng cự kịch liệt: Là thê tử ở trong lòng thì sao? Ta cũng không phải là vương phi Vũ vương danh chính ngôn thuận. Lúc trước, người cũng từng nói với Bạch Thủy Lung là sẽ không phụ lòng nàng, nhưng kết quả cuối cùng thì như thế nào?

Nhưng mà, mấy lời này ả không dám nói ra, cũng không thể nói, thậm chí ý nghĩ vừa mới nổi lên, liền cảnh cáo bản thân quên nó đi. Chính mình thua không nổi!

Lúc này, Thủy Lung đã đi tới gần, từ lúc đầu nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, nàng cũng không có ý định ẩn trốn nghe lén, vẫn như cũ tự do, hiên ngang mà đi.

Bạch Tuyết Vi cùng Trưởng Tôn Lưu Hiến cuối cùng cũng phát hiện ra bóng dáng của Thủy Lung, không đúng, phải nói là Bạch Tuyết Vi cuối cùng cũng phát hiện ra mới đúng. Bởi vì từ lúc Thủy Lung nhìn thấy bọn họ, Trưởng Tôn Lưu Hiến liền nhận ra sự có mặt của nàng, nhưng không có ngăn cản lời nói của mình thôi.

Sau khi, Bạch Tuyết Vi nhìn thấy Thủy Lung, sắc mặt xanh trắng của ả chuyển sang đen, hai tròng mắt tràn ngập thù hận nhìn chăm chăm như muốn dùng ánh mắt đâm chết nàng.

“Nếu ngươi còn nhìn ta như vậy, ta sẽ không nhịn được móc hai tròng mắt của ngươi ra đó.” Thủy Lung khe khẽ mỉm cười, thanh âm mềm mại, thanh nhã dễ nghe quanh quẩn bên tai người ta mãi không chịu dứt, nhưng khi hoàn hồn nhớ tới nội dung trong lời nói của Thủy Lung mà hết hồn.

Bạch Tuyết Vi nghe vậy, không khỏi nhớ tới hành động hết sức tàn nhẫn của Thủy Lung trong ngày hôm qua, thân thể co rút lại, ánh mắt cũng hỗn loạn.

“Ha ha ha...” Thủy Lung nở nụ cười, nhìn sang Mộc Tuyết nói: “Người thật dễ bị hù dọa?”

Mộc Tuyết mỉm cười trộm.

“Đại tỷ tỷ, ngươi đừng ức hiếp người quá đáng!” Bạch Tuyết Vi thấy Trưởng Tôn Lưu Hiến đứng ở bên người, cũng bớt lo, giọng nói nhỏ nhẹ: “Hôm nay, Vũ vương không ở bên cạnh ngươi à? À! Đúng rồi! Giống như đại tỷ tỷ nói, người thật dễ bị hù dọa. Nhất là nhìn thấy người có lòng dạ như rắn độc, điên rồ, giết hại người thân, làm cho người khác hoảng sợ, chán ghét nhất.”

Đây là trí tưởng tượng phong phú của Bạch Tuyết Vi thầm nghĩ rằng Trưởng Tôn Vinh Cực bị hành động giết người của mình hù cho bỏ chạy, cảm thấy ghê tởm không muốn gần gũi với mình nữa à?

Thủy Lung nhớ tới ngày hôm qua khi bị Trương Tôn Vinh Cực quấy rầy, dưới lớp áo che đầy vô số dấu vết đỏ tím trên da thịt ở cổ và vai do hấn cắn để lại. Ngán ngờ phút chốc liền bình thường trở lại, thấy ánh mắt đắc chí hả hê của Bạch Tuyết Vi, còn có hành động khiêu khích níu kéo lấy cánh tay của Trương Tôn Lưu Hiến, nàng cũng ‘a ha’ cười ra tiếng.

Bất thành linh nàng nghiêng người qua, đưa tay nắm hàm dưới của Bạch Tuyết Vi.

Bạch Tuyết Vi bị hành động của nàng làm cho hoảng hốt: “Ngươi muốn làm gì?”

“Chắc chắn.” Tay Thủy Lung nắm chặt hàm dưới của ả, lắc lư qua lại, híp mắt cười nói: “Nào, mở miệng ra, để cho người ta nhìn thử xem nào, cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn này lại có lúc cũng nhanh mồm nhanh miệng như vậy nha.”

Về mặt của Bạch Tuyết Vi hoàn toàn trì độn, một lúc sau mới đỏ mặt, hiểu ra mình bị Thủy Lung trêu ghẹo.

Bàn tay của Thủy Lung vỗ nhẹ hai gò má của ả, ánh mắt nhìn qua Trương Tôn Lưu Hiến đang đứng kế bên, nói: “Nhanh mồm nhanh miệng như vậy, ngoài công phu nói chuyện nhất định không tồi?”

Giọng điệu chế nhạo như vậy, giống như lời nói trêu chọc giữa nam tử với nhau, khiến cho Trương Tôn Lưu Hiến cũng phải giật mình trong nháy mắt. Kinh ngạc hơn nữa là chính mình bị đối phương liếc mắt một cái liền kinh sợ, có phần không thể tưởng tượng nổi.

“Bạch Thủy Lung! Ngươi không biết xấu hổ à?” Bạch Tuyết Vi tức giận, nhện không được lớn tiếng mắng.

‘Ba.’ Một cái tát như trời giáng đánh vào mặt ả, cái tát này làm cho Bạch Tuyết Vi khó tin. ả chưa từng nghĩ, Bạch Thủy Lung dám đánh ả ở trước mặt Trương Tôn Lưu Hiến. Rất nhanh liền không cảm thấy kỳ quái nữa, Bạch Thủy Lung từ trước tới nay đều là người không biết kiêng nể ai mà.

“Hòa đồng, lương thiện, thanh lịch tao nhã như Bạch Tuyết Vi không thể đánh người. Thế nhưng, từ trước đến nay, tàn ác, giết người không chớp mắt như Bạch Thủy Lung đánh người là chuyện rất là bình thường, đúng không?” Thủy Lung cười nói, tươi cười không một chút che dấu sự châm chọc lạnh lùng. Ánh mắt kia giống như nói: Có giỏi thì ngươi đánh ta đi!

Bạch Tuyết Vi có dám đánh không? Không dám!

—ooo—

[1] Nơi đặt linh cữu cho người ta thăm viếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ngươi ăn thịt giao thú, ta ăn ngươi

“Thủy Lung!” Nét mặt Trương Tôn Lưu Hiến nghiêm túc, ánh mắt giống như trường bối trách móc đứa bé nghịch ngợm, còn có bao dung lẫn mềm lòng.

Nếu Bạch Thủy Lung trước kia, khi nhìn thấy ánh mắt này nhất định sẽ mê muội, đáng tiếc Thủy Lung hiện tại đang đứng ở đây không phải nàng ấy, trong mắt Thủy Lung không có một chút si mê nào, con ngươi lạnh lùng, châm biếm liếc qua ả.

Ra về ta đây cho ai xem vậy?

Trương Tôn Lưu Hiến chau mày.

“Vương gia!” Âm thanh kêu to, gấp gấp từ xa xa vang lại.

Tổng quản Cao Phúc của vương phủ Vũ vương bước vội đi tới.

Trương Tôn Lưu Hiến thấy về mặt của Cao Phúc căng thẳng, nhanh chóng buông Bạch Tuyết Vi ra, gật đầu với Cao Phúc, đi đến bên cạnh nói chuyện.

“Bạch Thủy Lung, ta nhất định sẽ báo thù cho mẹ, một ngày nào đó ta sẽ khiến cho ngươi mất hết danh dự, mất hết mặt mũi!” Bạch Tuyết Vi ở lại cùng Thủy Lung, nháy mắt liền biến thành bộ dạng chanh chua, ác độc đe dọa Thủy Lung. Đầu ngón tay run lên, mấy cây ngón châm móng như sợi tóc bắn về phía Thủy Lung.

Khi này, ả không dám ra tay là vì sự có mặt của Trương Tôn Lưu Hiến, hiện tại Trương Tôn Lưu Hiến đã rời đi, ả còn sợ gì chứ?

Thủy Lung nhẹ vẫy tay áo, hất văng ngón châm ra, bay ngược về phía Bạch Tuyết Vi.

Bạch Tuyết Vi không ngờ được Thủy Lung có thể phản kích, da thịt có cảm giác đau đớn do ngón chân đâm vào khiến cho ả bưng tỉnh, mắt trừng to như quả trứng, kinh hãi hô lên: “Không thể nào, rõ ràng nội lực của ngươi đã bị chất độc ăn mòn sạch sẽ, làm sao có khả năng!”

“Nội lực không có thì không thể luyện lại à?” Nội lực hiện tại của Thủy Lung mặc dù không bằng trước kia, nhưng vẫn sử dụng được.

Về mặt của Bạch Tuyết Vi lập tức trở nên méo mó, đầy ghen tỵ. Nàng ta đã luyện bao lâu đã có thể khôi phục nội lực? Vì sao ông trời lại ban cho nàng ta tư chất tốt đến như vậy? Rốt cuộc thì những thứ tốt nhất đều thuộc về nàng ta?

“Nội lực của ngươi khôi phục thì sao? Ngươi đã qua tuổi luyện công rồi, muốn khôi phục lại như lúc trước cần bao nhiêu thời gian mới đủ? Ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ trọng dụng ngươi nữa hay sao? Vũ vương còn có thể nhìn tới ngươi nữa hay sao?” Bạch Tuyết Vi cười khẩy.

“Ngươi có biết vì sao ta không giết ngươi hay không?” Thủy Lung hỏi.

Bạch Tuyết Vi ngẩn người, lập tức nói: “Ngươi không dám!”

Thủy Lung cười khế, giọng nói bình thản: “Bởi vì ngươi không chỉ thiếu Bạch Thủy Lung mạng, ngươi còn nợ Bạch Thủy Lung tình.”

Bạch Tuyết Vi cười nhạo, định châm chọc lại nàng, bất chợt Trương Tôn Lư Hiển nhìn qua phía bên này, nét mặt đanh đá liền biến thành thống khổ, lão đảo lui về phía sau, đáng về yếu ớt lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

Thủy Lung bình tĩnh nhìn ả diễn trò, một bóng người rơi xuống ở bên cạnh nàng, nói: “Bạch tiểu thư, chủ nhân mời ngài.”

Người này mặc y phục hiệp khách bó sát người màu xanh đen, tóc buộc cao, để lộ ra khuôn mặt sáng sủa thanh tú, người này chính là thuộc hạ luôn theo hầu bên người Trương Tôn Vinh Cực – Phong Giản.

Phong Giản nhìn thoáng qua chỗ Trương Tôn Lư Hiển đang đứng, lại nói với Thủy Lung: “Chủ nhân mời Bạch tiểu thư qua xem kịch vui, có lẽ Bạch tiểu thư sẽ thích.”

Con người của Thủy Lung chợt lóe hào quang, nghĩ thầm: Vỡ kịch này chắc là có liên quan đến Trương Tôn Lư Hiển, mắt phượng hơi híp lại nhìn Phong Giản, cười nói: “Dù ta không muốn đi cũng phải đi, đúng không?”

Phong Giản im lặng ngầm đồng ý.

Người xưa dạy ‘Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt’, Thủy Lung đồng ý.

Trước cửa phủ đại tướng quân có một chiếc kiệu, thân kiệu được làm khéo léo, xa xỉ nhưng không thô tục, bốn người khiêng kiệu mặc y phục màu xám, trên mặt không có biểu cảm, nhìn qua liền biết bọn họ không phải là nhân vật tầm thường.

Thủy Lung nhìn thấy khẽ nhủ thầm, Phong Giản làm tư thế mời: “Bạch tiểu thư mời lên kiệu.”

Thủy Lung vào kiệu ngồi, nhìn Mộc Tuyết đứng ở bên ngoài nói: “Không cần đi theo.”

Mộc Tuyết rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu.

Rèm che kiệu được buông xuống, Phong Giản dẫn đầu, bốn gã kiệu phu [1] khiêng kiệu lên nhưng không có đi đường lớn mà phát huy sở trường kinh nghiệm vượt nóc bằng tường mà đi. Chiếc kiệu được bọn họ khiêng ‘đi’ rất vững vàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, người ngồi ở bên trong kiệu tuyệt đối sẽ không tin chính mình đang bay ở không trung.

Thủy Lung thầm nghĩ thế lực ngầm của Trương Tôn Vinh Cực nhất định không nhỏ. Nếu không cũng sẽ không có được thuộc hạ võ công cao như vậy.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Thủy Lung cảm thấy cổ kiệu được đặt xuống đất, rèm kiệu bị một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc vén lên, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của Trương Tôn Vinh Cực lộ ra.

“Chậm” Thanh âm có mùi nguy hiểm.

Thủy Lung đưa tay ra nắm lấy tay hắn, thuận theo lực kéo của hắn đi ra khỏi kiệu, giọng điệu không nhanh không chậm nói: “Ta ngồi kiệu tới.” Ý của nàng là, tới chậm cũng không liên quan gì đến ta, vấn đề này là ở kiệu phu.

Trương Tôn Vinh Cực nắm chặt tay nàng, cảm thụ cảm giác non mềm từ trong lòng bàn tay truyền đến. Cảm giác không vui liền biến mất, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, nói: “Tự mình đi nhận phạt.”

“Ta ơn chủ nhân tha mạng.” Bốn gã kiệu phu quỳ xuống đất đồng thanh trả lời, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ giống như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Chỉ vì bản thân phải ngồi chờ buồn bức mà phạt người khác, tính cách này thật sự là hà khắc và nguy hiểm.

Trương Tôn Vinh Cực đứng sát bên người Thủy Lung khiến nàng thấy được đường nét tao nhã bên gương mặt nhìn nghiêng của hắn. Khuôn mặt không chút thay đổi như thiên tiên trên trời, tĩnh lặng như tác phẩm điêu khắc trong suốt, hoàn mỹ vô song. Dù cho ai nhìn vào cũng đều không thể ngờ đến hành

vì của hắn lại rất lạnh khốc.

“Hử?” Trương Tôn Vinh Cực cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của nàng, ghé mắt nhìn qua.

Thủy Lung thử thoát khỏi cánh tay đang bao quanh vòng eo nhỏ của mình, lại phát hiện không có cách nào thoát ra, đành ngồi yên không ngo ngoáy nữa, lạnh nhạt nói: “Người nói kịch hay ở đâu?”

“Đợi một lát nữa rồi xem” Trương Tôn Vinh Cực nói, hai tay ôm chặt thắt lưng của nàng, nói: “Rất nhỏ.”

Thủy Lung không nói gì chỉ nhìn cảnh vật chung quanh.

Đây là tòa nhà cao lớn được bao quanh bởi các dãy núi, cây cối phát triển vô cùng tươi tốt. Họ bước đi trên con đường lát đá xanh nhân tạo, không xa có lầu canh tiêu các, tháp thoáng giữa thảm thực vật màu xanh đậm, tô điểm thêm một phần linh khí của thiên nhiên.

Trương Tôn Vinh Cực nửa ôm nửa kéo dẫn nàng đến một đình nghỉ chân trong núi, ngồi trong đình có thể cảm nhận được từng trận gió mát lướt nhẹ qua, thổi bay cái nóng bức của ngày hè oi bức. Thủy Lung nhìn theo hướng gió thổi đến, thì thấy được phía dưới là biển rộng mênh mông, sóng vỗ cuộn cuộn, từng con sóng lớn đập vào đá ngầm, bọt biển bắn tung tóe.

“Chủ nhân, đã chuẩn bị xong Mạt Phù Hương.” Phong Giản đi tới, cung kính nói.

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng gật đầu.

Phong Giản bình tĩnh nhìn Thủy Lung, xoay người phi thân nhảy xuống sườn núi, phát huy khinh công mạnh mẽ, rơi xuống đáy vực mà không hề bị tổn thương gì. Từ trong lòng ngực lấy ra một nén hương, dùng đá đánh ra lửa đốt nó.

Thủy Lung muốn nhìn xuống bên dưới, nhưng hàm dưới lại bị Trương Tôn Vinh Cực bóp chặt, quay đầu lại đối mặt với hắn.

Thủy Lung rũ mắt xuống nhìn cái tay đang bóp hàm dưới của mình, hơi lúc lắc đầu, khẽ cau mày, hình như không được dễ chịu cho lắm.

Động tác bóp chặt của Trương Tôn Vinh Cực liền biến thành nâng niu như vật báu, chính mình cũng không biết hành vi và tính cách của mình dễ dàng bị Thủy Lung nắm bắt, chậm rãi nói: “Người cũng biết giao thú.” [2]

Thủy Lung nói: “Nó là một trong những kỳ thú trên đời này, hàng năm luôn ẩn núp dưới đáy hồ sâu rất khó tìm. Có tên trong danh sách mười loại độc mạnh nhất trên thế gian này.” Nàng nhớ rõ, nguyên nhân nội lực mạnh mẽ trước đây bị ăn mòn cũng là vì trúng độc của giao thú trưởng thành.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Biển đông của Tây Lăng có một con giao thú.” Ngón tay trắng nõn, tinh tế của hắn cọ xát dưới cằm của nàng. Giống như đang vuốt ve ngọc quý hiếm thấy ở trên thế gian này, quyến luyến không muốn rời, nói tiếp: “Người đời đều nói, giao thú có thể hóa rồng, ăn độc của nó có thể bách độc bất xâm, thịt của nó non mịn, ngon... ha”

Mới nói tới thịt của giao thú non mịn, ngon, liền bắt gặp ánh mắt long lanh, chột lóe hào quang của Thủy Lung. Giống như ngôi sao xẹt qua bầu trời đêm, khoảng khắc xa hoa mà tuyệt đẹp. Trương Tôn Vinh Cực bất giác cười khẽ một tiếng, khoe miệng cong lên, đáng vẻ tươi cười tuấn tú vô song. Người khác nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ đến ánh nắng ban mai yếu ớt chiếu xuống trên núi tuyết ngàn trượng.

Thủy Lung liếm liếm khóe môi, hứng thú hừng hực nói: “Giao thú thích Mạt Phù Hương, một khi nó ngửi thấy nhất định sẽ điên cuồng. Người tính sẵn giao thú à?”

Bỗng nhiên, Trương Tôn Vinh Cực đưa tay bắt lấy đầu lưỡi vừa muốn thu vào của nàng, đầu ngón tay xoa nắn đầu lưỡi mềm mại, ẩm ẩm. Tóm nó lại giống như đồ chơi, một lòng tay xoa nhẹ hàm trên, môi trên của nàng. Động tác vô cùng ám muội, không thua gì lời nói trực tiếp của hắn: “Người ăn thịt giao thú, ta ăn người.”

—ooo—

[1] Người khiêng kiệu.

[2] Con thường luồng, giao long.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: A Lung – Đế Duyên

Cơ thể nam tử nghiêng về phía trước, vạt áo màu xanh đen trải rộng ra, giống như một đóa Mặc Liên (hoa sen màu đen) nở rộ.

Giữa trưa, ánh nắng chói chang bị mái đình ngăn lại, không chỉ làm cho trong đình mát mẻ, ánh sáng cũng hơi u ám. Dưới ánh sáng lơ mơ như vậy, dung mạo của Trương Tôn Vinh Cực cũng trở nên sâu sắc hơn mấy phần. Đôi mắt rũ xuống nhìn nữ tử đang gần trong gang tấc, bên trong mắt ba đào trung điệp nổi dậy, đáng vẻ lười nhác lại vô cùng tao nhã.

Môi Thủy Lung bị ma sát ngựa ngựa, đầu lưỡi hần giữ chặt, không thể nói chuyện.

Hình như hần cũng không có muốn nghe nàng trả lời, lời nói ra khỏi miệng của hần cũng đã là sự phán quyết.

Nhưng mà, đôi mắt của Thủy Lung bỗng nhiên chớp chớp, đôi lông mi dày đặc giống như cánh quạt lông đen, ở sâu trong đáy mắt như cười như không trong trẻo nhưng lạnh lùng, im lặng lộ ra câu trả lời của nàng.

“Ngao —”

Tiếng thú hung ác điên cuồng gầm thét chọc thủng trời xanh, lan rộng ra bốn phía.

Thủy Lung nghiêng mắt nhìn về phía biển, bỗng nhiên nhìn thấy biển đông xanh thẳm sôi sùng sục.

Giữa biển một con long xà Hắc Giao trưởng thành thân dài mười trượng [1], cả mình đen bóng đang quay cuồng.

Đây là giao thú trưởng thành à?

Lần đầu tiên, Thủy Lung tận mắt nhìn thấy giao thú được ghi chép trên sách, liếc mắt một cái liền nhìn ra tính hung hăng, đe dọa của con giao thú này xác thực không nhỏ.

Trên bờ biển, đối mặt với giao thú đang điên cuồng vọt tới chính mình, Phong Giản vẫn như cũ cầm Mạt Phù Hương ở trong tay, cả người không hề nhúc nhích.

Trương Tôn Vinh Cực buông đầu lưỡi của nàng ra, nghiêng người cúi xuống cắn cắn khoe miệng của nàng một cái. Cắn một ngụm gần như rướm máu, hần nói: “Chờ ta.”

Dứt lời, liền nhún người nhảy xuống vách núi.

Thủy Lung sờ sờ khoe miệng có chút đau, nhìn xuống thấy Trương Tôn Vinh Cực không hề mượn lực để giảm tốc độ, cả người rơi thẳng xuống vách núi, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Trương Tôn Vinh Cực cũng chỉ lớn hơn nàng ba, bốn tuổi thôi, thế mà nội lực và khinh công lại cao đến tột cùng như vậy. Nếu nói Bạch Thủy Lung là thiên tài luyện võ, vậy Trương Tôn Vinh Cực chẳng phải là yêu quái hay sao?

Song, nói không chừng Trương Tôn Vinh Cực nhất được kỳ trân dị bảo gì đó ăn vào, đúng lúc phù hợp với nội công hần đang tu luyện, vì thế liền đạt được mức độ như thế này.

Bây giờ, nội lực của Thủy Lung hơi yếu, nhưng thị lực không có giảm bớt, vẫn như trước có thể nhìn rõ mọi chuyện đang diễn ra ở dưới hải vực. [2]

Chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng điểm mũi chân trên mặt nước, trên mặt nước thêm nhiều gợn sóng lăn tăn, nháy mắt liền đến gần chỗ của giao thú. Thế nhưng hần lại có thể thoải mái đứng trên mặt nước biển, giống như chân đạp trên mặt đất bằng phẳng mà đi.

Giao thú đang ở trong trạng thái điên cuồng, nhìn thấy sinh vật sống đều khát khao xé rách chúng. Bây giờ, trước mặt nó xuất hiện ‘sinh vật nhỏ’, móng vuốt dựng thẳng lên, mắt rần róc sáng hào quang tàn nhẫn, âm u và lạnh lẽo. Thậm chí, nó không thèm thét lên một tiếng hứng thú để ‘chào hỏi’ Trương Tôn Vinh Cực, thân thể liền vọt qua dự tính cần nuốt luôn Trương Tôn Vinh Cực.

Một đạo hàn băng thanh linh xuất hiện.

Thanh kiếm Tranh Vành được Trương Tôn Vinh Cực cầm trong tay, kiếm khẽ đảo vẽ ra một vòng, kiếm khí tủa ra long trời lở đất, lạnh thấu xương cắt đứt lớp vảy cứng đâm vào da thịt của giao thú.

Giao thú không ngờ rằng ‘con kiến’ trước mắt lại có đủ sức làm nó bị thương, cảm giác đau đớn lan rộng làm cho nó không ngừng gào thét, cũng khiến cho sóng biển dao động dữ dội.

Giữa sóng to gió lớn, thân hình của Trương Tôn Vinh Cực giống như du long [3] dễ dàng tránh né, từng chiêu từng thức đều mạnh mẽ. Chỉ thấy mái tóc đen dài phiêu dật, tay áo tung bay, đáng vẻ ung dung làm như lười biếng ngẫu nhiên bên trong lộ ra vẻ cuồng ngạo nhìn đất trời không chịu trời buột, dung mạo tuấn mỹ đến tột cùng hòa với nước biển bắn tung tóe càng khiến tăng thêm nét lạnh lẽo, xuất sắc vốn có làm cho người nhìn thấy liền nghĩ đến đây thần long hiện hình.

Tròng mắt của Thủy Lung co rút lại, sau đó khép hờ, lấp lánh như ánh sao.

Đây là điều mà nàng thích xem, đôi mắt khát vọng.

Từ trước đến nay, nàng không nghĩ một người có thể tài hoa hơn người như thế. Mặc kệ, chung quanh là vách núi hay là biển lớn mênh mông, sóng cuộn cuộn, giao thú hung tàn, tất cả đều trở thành vật làm nền cho hần, khiến hần trở thành trung tâm của trời đất.

Đây là một màn kết hợp vô cùng tốt đẹp giữa sức người và thiên nhiên, một buổi tiệc hoàn mỹ dành cho thị giác.

Luôn luôn nghĩ rằng biển cả là đẹp nhất, ấy mà lại ảm đạm phai màu khi có mặt người này.

Thủy Lung dùng tay chống cằm, tươi cười nhạt dần, thay đổi thành lặng im suy nghĩ.

Rỗng...

Giao thú ngẩng cao đầu kêu khóc vang dội nhưng rất nhanh liền biến mất.

Thân hình to lớn của nó còn không có ngã xuống, đã bị đám người của Phong Giản dùng dây thừng trói chặt, cùng nhau hợp sức kéo lên bờ.

Trưởng Tôn Vinh Cực trở lại đình nghỉ mát, nhìn thấy dáng vẻ lơ đãng của Thủy Lung. Nhìn nàng một lúc, hần kêu: “A Lung.”

Ánh mắt Thủy Lung đung đưa khẽ chớp, cũng không có đáp lại.

Một thanh kiếm mang theo khí lạnh kẻ lên cổ của nàng.

Thủy Lung bị khí lạnh của thanh kiếm làm cho hoàn hồn, nhưng nàng không có hoảng hốt lo sợ, thoáng nhìn qua thanh kiếm cách cổ mình một tấc, mới ngược mắt nhìn về phía Trưởng Tôn Vinh Cực.

Y phục trên người hần vẫn sạch sẽ, ngăn nắp như trước, tìm không thấy vệt nước. Chỉ có đầu tóc đen hơi ẩm ướt, tóc thẳng rối tung, khiến cho cả người hần dịu dàng một chút, tuấn mỹ giống như người trong bức họa nhưng lại không chân thực, cả người cùng vật nhìn như vô hại, mang tính lừa gạt thật lớn.

“Mới vừa rồi là người gọi ta?” Thủy Lung nhẹ nhàng nhún mày.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn dáng vẻ nhún mày của nàng rất đẹp, luôn lộ ra một cỗ khí chất tao nhã, tài tình. Khi chân mày nàng nhún lại thì sóng mắt của nàng cũng sẽ nhoáng nhoáng lưu chuyển, lưu lại lân quang liễm diễm, khuấy động tâm trí của hần.

Hần dùng kiếm nâng cằm của nàng lên, để cho đôi mắt và khuôn mặt của nàng lộ ra trước mắt hần, vẻ mặt mới hài lòng, lời nói lạnh nhạt nhưng độc đoán: “A Lung, nhớ kỹ, trong thiên hạ, cách xưng hô này chỉ thuộc về ta.”

Thủy Lung chẳng nói chẳng rằng, lại nghe Trưởng Tôn Vinh Cực nói tiếp: “Đế Duyên.”

“Hử?” Ý gì?

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Đây là tên chữ của ta, ta cho phép người gọi ta bằng tên này.”

Thủy Lung sững sờ nháy mắt, cười nói: “Trong thiên hạ, cách gọi này cũng chỉ cho phép một mình ta gọi à?”

Dáng vẻ tươi cười này của nàng không giống với nụ cười nhạt thường ngày, cười cong cong đuôi mắt, sóng mắt dao động, cũng làm cho người ta khiếp sợ, sáng rực lại kiêu ngạo như phượng hoàng lửa.

Đôi mắt Trưởng Tôn Vinh Cực thâm sâu hơn, nói: “Trong thiên hạ, người biết tên chữ của ta, còn gọi tên chữ của ta đều đã chết. Bây giờ chỉ có người, là người duy nhất.”

“Ha ha.” Thủy Lung nở nụ cười.

Chữ ‘duy nhất’ này đã lấy lòng của Thủy Lung, hải tặc cũng là cướp, đối với tình cảm hay sự vật bao giờ cũng là duy nhất.

“Gọi ta.” Trưởng Tôn Vinh Cực để thanh kiếm sát vào Thủy Lung một chút, lưỡi kiếm đã đụng chạm đến da thịt ở cổ của nàng.

Ở cổ Thủy Lung cảm giác được lưỡi kiếm lạnh lạnh, chợt thấy hứng thú, trong thiên hạ này có ai dùng kiếm ép người khác gọi tên chữ của mình?

“Đế Duyên.” Thủy Lung khẽ gọi.

Thanh kiếm trong tay của Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ run lên, ánh mắt tự động nhu hòa, nói: “Ừ... tiếp tục.”

Ha...

Thủy Lung bật cười, nói: “Đế Duyên, thu kiếm lại đi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị âm thanh mềm nhẹ của nàng mê hoặc, đem thanh kiếm thu vào trong tay áo, chớp mắt liền đi tới bên cạnh Thủy Lung, đem nàng kéo vào trong lòng, áp sát vào nàng nói: “Vi sao người có thể làm cho ta yêu thích nhiều như vậy? Ngay cả tên được gọi ra từ miệng của người cũng làm cho ta thích.”

Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

Thủy Lung đứng đưng, không động lòng vì lời nói đơn thuần của hắn.

Trưởng Tôn Vinh Cực đột nhiên đòi hỏi: “Gọi lại lần nữa.”

Kêu một tiếng thôi, Thủy Lung tự nhiên gọi: “Đế Duyên.”

Vừa dứt chữ cuối, môi của nàng đã bị Trưởng Tôn Vinh Cực lấp kín, so với lần đầu hôn môi, cuối cùng hắn chẳng phải là tên ngốc ngây ngô không có kỹ xảo nữa, nhưng sự ngang ngược, lòng bông lại không hề thay đổi, mạnh mẽ xâm nhập giống như muốn đem người cần nuốt vào bụng.

Đầu lưỡi của Thủy Lung bị hắn hút vừa đau, vừa tê dại, thân thể bị hắn ôm chặt vào trong lòng ngực, không thể phản kháng.

Không khí càng ngày càng ít, hô hấp càng ngày càng khó khăn, đáy mắt Thủy Lung chợt lóe lãnh quang, hàm răng không một chút lưu tình cắn mạnh vào môi Trưởng Tôn Vinh Cực.

“Ừ.”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị cắn đau mới chịu buông miệng ra, ánh mắt không vui, giọng nói u ám: “Ta nói rồi, ta không thích người khác chống lại ta.”

Thủy Lung thở hổn hển, gương mặt nhìn hắn, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh lại có sương mù nhọt nhọt bao phủ, nhìn hắn lên án: “Suýt nữa làm ta chết ngạt.”

Dáng vẻ mềm mại hiếm thấy này, khiến cho lửa giận của Trưởng Tôn Vinh Cực biến mất trong nháy mắt, thậm chí ánh mắt còn nhìn chăm chăm Thủy Lung không rời. Một lúc sau, mới nâng lên cằm của nàng, trầm thấp nói: “Lúc ‘yêu’ người, nghe người hé miệng gọi ‘Đế Duyên’, nhất định cũng sẽ làm cho ta thích.”

Té ra từ này đến giờ người toàn nghĩ đến tình dục, cho nên mới kích động như vậy. (—。—;)

Đã thế, Trưởng Tôn Vinh Cực còn được ông trời ưu ái cho hắn một vỏ bề ngoài cực kỳ tốt, khí chất hào hoa phong nhã, có một không hai. Về mặt khi nói những lời này cũng không thấy d*âm uế, tà khí. Chẳng những không làm người khác chán ghét mà còn gọi cảm, làm người ta xiêu hồn lạc phách. Khiến người ta chủ động, mong muốn đưa vào trong lòng hắn.

Thủy Lung nhìn hắn, chuyển đề tài: “Miệng của người đỏ máu kìa.”

Trưởng Tôn Vinh Cực rũ mắt xuống, không hề có động tác, thờ ơ nói: “Do người cắn, vì vậy người phải liếm sạch nó.”

—ooo—

[1] Trọng: Theo chuẩn trên, vào đầu thế kỷ 20, một trọng dài 4 mét. Tuy nhiên, Trung Kỳ vẫn dùng chuẩn cũ. Theo [6], tại những nơi dùng chuẩn cũ, 1 trọng = 4,7 mét.

[2] Hải vực: vực sâu của biển.

[3] Du long: rồng bơi lội trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Làm nũng, cho kẹo ăn

Máu màu đỏ tươi, cánh môi màu đỏ thắm, cả hai thứ đều kết hợp tại trên gương mặt Trưởng Tôn Vinh Cực, lại cực kỳ yêu dã.

Hắn im lặng đứng đó, chỉ dùng đôi mắt trong veo lại lưỡi biếng chăm chú nhìn Thủy Lung, khẽ nâng cằm nàng lên, động tác giống như muốn hôn.

Nhưng ở trong mắt Thủy Lung, hành động của hắn giống như một đứa trẻ muốn đòi kẹo, rất giống hành động ấu trĩ của Bạch Nha mỗi khi nó xin thịt tươi, lại chan chứa sự độc tài, không cho phép từ chối, một chút cảm giác tự mình biết mình cũng không có.

Ánh nắng chói rọi cũng thua kém dung mạo như vẽ của hắn.

Nam tử hào hoa phong nhã này, hắn làm bất cứ hành động gì cũng không thiếu đi phần tao nhã, mê hoặc, vô tình câu dẫn hồn phách người khác.

Cảnh đẹp ý vui luôn làm cho người ta yêu thích, Thủy Lung cũng không ngoại lệ.

Huống hồ, nàng nhìn ra từ trong ánh mắt hắn, nếu nàng không làm theo lời hắn nói, nghênh tiếp nàng chính là sự bắt buộc của hắn.

Nàng ngừng đầu đưa lưỡi ra, động tác không hề mờ ám liếm đôi môi của hắn, thái độ giải quyết việc chung này khiến cho Trương Tôn Vinh Cực không hài lòng, nhưng lại không hề nhúc nhích, hưởng thụ việc nàng chủ động hầu hạ.

Đến khi Thủy Lung chuẩn bị thu lưỡi về, đột nhiên động tác của Trương Tôn Vinh Cực giống như con hổ vồ mồi, đem nàng đặt lên lan can của đình nghỉ mát, quỳ một chân trên ghế, nhanh chóng mở hai chân của nàng ra, trong chớp mắt đã cắt đứt dây thắt lưng của nàng.

Thắt lưng bị đứt, vạt áo mở rộng tán loạn, lộ ra áo lót phong phanh ở bên trong.

Cái tên này...

Thủy Lung vừa mới xoay chuyển vòng eo, cổ lại bị thanh kiếm kìm vào kèm theo âm thanh trầm thấp, khàn khàn ẩn chứa nguy hiểm của Trương Tôn Vinh Cực vang lên: “Ngoan, đừng chống lại ta.” Hắn cúi đầu, liếm đôi môi đỏ thắm của đôi phượng, đôi môi màu chu sa làm cho tâm trí hắn rung động. Ở khoảng cách gần nhìn vào đôi mắt của Thủy Lung, thấp giọng nói: “Ta không muốn làm bị thương người.”

Thủy Lung không nhúc nhích nữa, ánh mắt nhìn thẳng vào thanh kiếm kìm ở cổ, môi mấp máy nói: “Người tình ta nguyện mới tính là ‘yêu’, người không hỏi ý của ta mà ép buộc ta, ‘yêu’ ta, cái này gọi là cưỡng gian.”

Trương Tôn Vinh Cực cầm lấy mềm mại của nàng, thờ ơ nói: “Ta muốn ‘yêu’ người.”

Lý do đơn giản như vậy đó, hắn làm việc không cần phải kiêng dè người khác có đồng ý hay không?

Ngón tay hắn dùng sức xoa bóp mạnh, khiến cho Thủy Lung kiềm chế không được rên lên một tiếng. Đôi mắt hiện lên sương mù, ngấm ngấm chịu đựng, làm cho cả người Trương Tôn Vinh Cực căng thẳng, hai mắt tập trung nhìn vào nàng, giọng nói tràn ngập mùi nguy hiểm: “Ta đã nói rất nhiều lần ta muốn ‘yêu’ người, cũng nói rõ ta không thích người khác chống lại ta. Nhưng mà, hết lần này tới lần khác người luôn chống đối ta, ta cũng đã ba phen bốn lượt bỏ qua cho người... Điều này làm cho ta tự hỏi, bản thân ta có phải là nuông chiều người quá nhiều hay không?”

Thủy Lung cũng nhìn hắn, tự biết dùng sức mạnh chống lại hắn là không có tác dụng, cho nên không có giãy dụa nữa, đáp lại: “Người đã nuông chiều ta nhiều lần rồi, không bằng cứ tiếp tục nuông chiều ta nữa đi.”

Trương Tôn Vinh Cực liếc nàng một cái, không nói gì. Thu hồi thanh kiếm đang kìm ở cổ nàng, lấy thắt lưng của Thủy Lung trói chặt tay của nàng, cố định ở rào chắn của lan can đình nghỉ mát.

Thủy Lung bất đắc dĩ để mặc hắn muốn làm gì thì làm, chợt hỏi: “Bây giờ là mùa xuân sao?”

“Đang là mùa hè.” Trương Tôn Vinh Cực trả lời.

Thủy Lung nhìn cảnh vật xung quanh, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở trên người Trương Tôn Vinh Cực, đuôi chân mày khẽ nhướng lên, sóng mắt lưu chuyển vừa vô tội lại vừa không biết làm sao: “Nếu không phải mùa xuân, vì sao người lại phát xuân lợi hại như vậy?”

Trương Tôn Vinh Cực không có tức giận, ngược lại cảm thấy rất tức cười, cắn môi nàng, thấp giọng lầm bầm nói: “Người có biết hay không khi thú động dục rất dễ nóng nảy, không cho phép giống cái phản kháng, nếu không nó sẽ xé rách đôi phượng ra.”

“Vậy người có biết hay không, có một số động vật sau khi giao phối xong giống cái sẽ ăn thịt giống đực?” Tròng mắt của Thủy Lung trong veo như hồ nước mùa thu, dưới đáy sâu ẩn chứa một cỗ khí lạnh thấu xương. Giống như hoa Diên Vĩ bị bụi gai quấn quanh, bên ngoài bén nhọn bao bọc bên trong mềm mại, thơm ngát. Bên trong mềm mại thơm ngát dường như ẩn chứa rất nhiều chuyện thần bí mà không ai biết, tựa như mộng ảo kích thích các giác quan của người khác, làm cho người ta hoa mắt chóng mặt.

Trái tim Trương Tôn Vinh Cực đập loạn không thể khống chế được, hắn cảm thấy nhìn nữ tử dưới thân mãi không chán, ngón tay mềm mại, ấm áp bắt đầu làm loạn, khoe miệng khẽ nhếch lên nói: “Chúng ta là người.” Không phải động vật.

“Người còn độc ác hơn.” Thủy Lung nhìn hắn.

Tươi cười trên môi Trương Tôn Vinh Cực dần biến mất, vẻ mặt lộ ra một chút hoang mang và buồn bực.

Một lần nữa, nàng lại phản kháng hắn...

Trước đó, rõ ràng hắn đã quyết định không thêm đề ý đến cảm nhận của nàng, nếu nàng lại chống lại hắn thì hắn nhất định ra tay giết chết nàng cho xong. Nhưng mà, khi sự việc xảy ra trước mắt, hắn chẳng những không đành lòng ra tay, mà còn không thể không đề ý tới nàng.

“Như vậy người không đồng ý?” Trương Tôn Vinh Cực nắm chặt cằm của nàng, môi mím thành một đường thẳng.

Thủy Lung cảm thấy hắn bắt đầu thỏa hiệp, đáy lòng mềm xuống.

Trương Tôn Vinh Cực mở hai chân nàng ra, chen cả người vào, nhìn chăm chăm nàng từ trên cao, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Hiện tại ta sẽ cưỡng gian người, người có thể làm được gì?”

Thủy Lung cũng nhìn hắn.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Một lúc sau.

“Ha ha ha...” Thủy Lung cười đến run rẩy, dù nàng ở trong tình huống rất thê thảm nhưng vẫn cười thoải mái, vui vẻ.

Về mặt của hắn dù lạnh, nhưng không có sát khí. Hắn chỉ mạnh miệng nói vậy thôi, nhưng thân thể ‘xúc động’ đã biến mất.

Đôi mắt tràn ngập ý cười của nàng nhìn chằm chằm Trương Tôn Vinh Cực, nhìn thấy đôi lông mày của hắn giãn ra, cùng với ủy khuất và bất mãn chợt lóe rồi biến mất.

“Cười cái gì?” Giọng nói Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng, nếu nghe kỹ sẽ phát hiện trong đó có chút u sầu.

Khéo miệng Thủy Lung khẽ giương cao, đáy mắt ẩn chứa một chút trêu tức, nhẹ giọng nói: “Đế Duyên, ta đói bụng.”

Thân thể Trương Tôn Vinh Cực lại căng thẳng, đầu ngón tay quẹt qua một cái cắt đứt dây thắt lưng đang trôi tay của nàng.

Thủy Lung đang hoạt động hai cổ tay của mình, ngay sau đó, liền bị Trương Tôn Vinh Cực kéo vào trong lòng, cầm cổ tay nàng xoa nhẹ, lãnh đạm nói: “Nếu ngươi còn dám phản kháng ta, ta sẽ trực tiếp chặt đi hai tay của ngươi, khiến cho ngươi ngay cả cảm giác đau cũng không cảm nhận được.”

Thủy Lung như cười như không, bây giờ khó có thể tin tưởng lời của hắn. Ai bảo hắn dùng nội lực giúp nàng xoa cổ tay, xóa đi vết đỏ, hành động này không phải là rất dịu dàng hay sao?

Trương Tôn Vinh Cực liếc nàng một cái, nhìn thấy nàng không có đem lời nói của hắn ghi nhớ vào não, tính dùng sức捏 cổ tay của nàng để trừng phạt. Thấy nàng khẽ chau mày, liền hết giận vội vàng dùng sức nhẹ lại. Dùng sức lực mềm mại nhất giúp nàng xoa bóp cổ tay.

Thủy Lung âm thầm tròn mắt, thử rút tay ra: “Không cần xoa bóp nữa.”

Vết đỏ đỏ và cảm giác đau ở cổ tay đã dần biến mất, chỉ còn một chút tê dại mà thôi. Trái lại, động tác của Trương Tôn Vinh Cực làm cho nàng không quen, sức lực dịu dàng, khiến cho người ta có cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay, cảm giác được quý trọng, để cho toàn thân nàng run lên, cảm giác kỳ quái.

Trương Tôn Vinh Cực trừng mắt liếc nàng một cái, nhẹ nhàng uy hiếp: “Thật sự muốn bị chặt tay à?”

Trong mắt Thủy Lung tràn đầy vẻ vô tội.

Trương Tôn Vinh Cực khẽ hừ lạnh, chờ tới khi hoàn toàn không còn nhìn thấy dấu vết đỏ trên tay, mới ôm nàng bay vọt về rừng núi. Thoáng chốc, liền từ đỉnh nghi mát ở sườn dốc đến một lầu các phía trên.

Phong Giản đã sớm đứng chờ ở đó, nhìn thấy hai người tới, liền đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Chủ nhân, mọi chuyện đã chuẩn bị xong.”

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu, ôm Thủy Lung ngồi xuống bàn cơm cạnh ban công của lầu các.

Thì ra lúc bọn họ còn ở dưới đình nghi mát, Phong Giản đã sai người đem giao thú đi làm thịt, đợi bọn họ đến liền có thể ăn.

Một bàn ăn toàn là các món được chế biến từ thịt giao thú được bung lên, Thủy Lung còn không có động đũa, đã bị Trương Tôn Vinh Cực bóp cằm, một vật đắng chát, mềm mềm, tanh tanh nhét vào miệng, chưa kịp nhai đã bị ép nuốt xuống. Bỗng nhiên, dưới bụng cảm giác được một luồng khí nóng lan tỏa.

Thủy Lung ngẩn người, liền đoán được mới bị hắn cho ăn món gì.

Túi mật của giao thú, ăn vào bách độc bất xâm.

Nàng nhìn qua Trương Tôn Vinh Cực, về mặt hắn không có sự tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh nhìn mình, miệng chậm rãi nói: “Đúng là một đứa nhỏ, đáng một chút cũng chịu không nổi, làm nũng đòi ăn kẹo à?”

“...” Thủy Lung còn chưa kịp phản bác, miệng đã bị Trương Tôn Vinh Cực nhét một viên kẹo chua chua, ngọt ngọt vào.

Từ khi lọt lòng tới nay, lần đầu tiên trong đời nàng cảm giác được thế nào là dở khóc dở cười. Vị chua chua, ngọt ngọt của viên kẹo đang tan trong miệng cũng không khó ăn.

Mặc kệ, nếu nhả ra, hắn lại phát cáu.

Thủy Lung lặng lẽ nhai kẹo, nuốt vào trong bụng.

Khi này, nàng nhìn thấy rõ ràng Trương Tôn Vinh Cực đã sớm cầm viên kẹo ở trong tay. Thế mà lại còn giả bộ bất đắc dĩ, trong mắt sự hưng phấn và vui vẻ bộc lộ rất rõ.

“Kẹo không phải để nhai, phải liếm.” Khóe miệng Trương Tôn Vinh Cực giương cao, ý cười càng sâu, nâng khuôn mặt xinh xắn của Thủy Lung lên, nói: “Ngon lắm, đừng không? Lại làm nữa xin ta đi, ta liền cho người thêm kẹo để ăn.”

Thủy Lung không thèm đếm xỉa tới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nhìn với cặp mắt khác xưa

Thủy Lung không thèm đếm xỉa tới khiến cho sự hào hứng của Trương Tôn Vinh Cực cũng giảm bớt. Hắn cảm thấy nàng ấy thực sự là không biết thức thời, nhưng thấy dáng vẻ ‘bối rối’ của nàng cũng rất là đáng yêu. Mới nói có một hai câu đã thẹn quá hóa giận, giận rồi hả? Đúng là tính cách của trẻ con mà.

“Muốn ăn thì nói thẳng ra đi, ta sẽ không cười nhạo người.” Trương Tôn Vinh Cực vòng tay ôm thắt lưng nàng, nhàn nhạt nói.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn một cái. Hắn nghĩ nàng là đồ ngốc hay sao mà không nghe ra được ý cười trong lời nói của hắn chứ?

“Ta muốn ăn thịt.” Thủy Lung bình thản nói.

Trương Tôn Vinh Cực rũ đôi mi xuống, ánh mắt thanh u, tuyệt ngạo thoáng lướt qua khuôn mặt nàng. Ánh mắt hắn chợt lóe lên như muốn nói: Ta thật hết cách với người rồi. Thủy Lung tròn mắt nghĩ: Rốt cuộc là ai hết cách với ai chứ?

Trương Tôn Vinh Cực lấy ‘ống nhòm’ thời xưa ra, đưa tới trước mặt Thủy Lung.

Thủy Lung tiếp nhận, hỏi: “Gi vậy?”

Trương Tôn Vinh Cực đem ‘ống nhòm’ đặt trước mắt nàng, điều chỉnh đúng phương hướng rồi nói: “Xem kịch.”

Thủy Lung không có gì là nôn nóng khi xem kịch vui, đôi mắt nàng nhìn chằm chằm mấy món thịt nóng hôi hổi trên bàn ăn.

Trương Tôn Vinh Cực thấy vậy cầm lấy đĩa ngọc, gấp một miếng thịt đưa tới bên miệng nàng, nói: “Vừa ăn vừa xem.”

Mặc dù giọng nói chậm rãi, bình thản nhưng lại không cho phép người ta cự tuyệt.

Thủy Lung chau mày, có người dứt thức ăn, há mồm liền có thịt ngon đưa vào miệng, vì vậy nàng không có ý định phản kháng, cẩn thận nhìn vào ‘ống nhòm’.

Nhìn ra xa có thể nhìn thấy được một sơn trang được núi rừng bao bọc. Tuy rừng cây rậm rạp nhưng lại không thể ngăn trở được việc nhìn lên này. Lúc này trong sơn trang giống như đang chịu cảnh nước sôi lửa bỏng, lâu các khói lửa bay mịt mù, cả đám người bị đồ sát. Tuy Thủy Lung ở cách sơn trang khá xa, thế mà vẫn có thể nghe thấy được tiếng gào thét kêu cứu tuyệt vọng.

Thủy Lung buông ống nhòm xuống, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chằm chằm hai tròng mắt của nàng, lạnh nhạt nói: “Sơn trang này tên gọi là Lưu Vân sơn trang, kiếm tiền bằng việc mua bán là chính. Cũng có một chút địa vị trên giang hồ, kẻ ở phía sau thao túng mọi chuyện là Trương Tôn Lưu Hiến.” Một miếng thịt không nhanh không chậm đưa tới trước miệng của nàng.

Tròng mắt Thủy Lung lấp lánh tinh quang, thấy thịt liền há miệng muốn ăn, nhưng không ngờ thịt sắp vào miệng thì Trương Tôn Vinh Cực lại thu tay về.

Nàng hơi giật mình, chỉ thấy khóe miệng Trương Tôn Vinh Cực nhếch lên, lộ ra sự hứng thú, há hê khiến cho dung mạo tuấn mỹ càng thêm độc đáo, yêu mị.

Hắn quơ quơ đôi đũa trước mặt nàng, giống như trêu đùa thú cưng đang đòi ăn, giọng điệu lười nhác nhưng vẫn không giấu được sự vui vẻ: “Muốn ăn không?”

...Ngây thơ.

Thủy Lung ngoảnh mặt sang một bên, thấy trên bàn chẳng còn đôi đũa nào nữa, hai ngón tay thò ra làm đũa, cầm miếng thịt cho vào miệng ăn.

Trương Tôn Vinh Cực dờ người ra, thấy Thủy Lung vẫn tiếp tục dùng tay làm đũa, hắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: “Dùng tay bốc đồ ăn là việc làm của người thô tục, bẩn.”

Thủy Lung nhú nhú mảy, nghiêng người nắm lấy tay hắn, đem miếng thịt cắn vào miệng, lạnh lùng bắt bẻ lại: “Bản cũng không chết được.”

Đôi mắt Trương Tôn Vinh Cực u ám, nhìn chăm chăm vào đôi môi dính dầu trơn bóng của nàng, phảng phất có thể thấy rõ đầu lưỡi đỏ au khiêu khích người. Đột nhiên, hắn đưa tay ôm lấy cả người nàng, nghiêm túc nói: “Người nói rất đúng, bây giờ nên là mùa xuân, nếu không thì lấy đầu ra con tiểu hồ ly như ngươi, suốt ngày câu dẫn người khác động dục.”

“...” Thủy Lung chưa kịp phản bác, khoang miệng đã bị hắn xâm nhập, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cuốn đi miếng thịt mà nàng chưa nuốt hết.

Thủy Lung nhìn hắn dừng dừng nuốt miếng thịt xuống, nét mặt đắc chí hả hê. Cuối cùng, không còn nói — Dừng tay bốc thức ăn là bản nữa. Vậy cướp thức ăn từ trong miệng người khác, có bản hay không?

“Người gọi ta tới là để xem vở kịch này à?” Thủy Lung chuyển qua đề tài nghiêm túc.

Sóng mắt của Trương Tôn Vinh Cực kinh hoàng, sau đó, phát hiện hành động khi nãy của mình hình như không thích hợp. Nhưng trong đầu lại không thấy ghê tởm hay ân hận gì hết. Nghe thấy câu hỏi của Thủy Lung, lơ đãng: “Ừ...” một tiếng. Ngay sau đó, khôi phục lại bộ dạng bình thường, nói: “Hôm qua ta nhận lời giúp ngươi lấy lại hoa tai ngọc, hẳn là không chịu trả.”

Thủy Lung neho lại con ngươi, có vẻ dăm chiêu nhìn hắn.

Trương Tôn Vinh Cực thần nhiên đối mặt với nàng, giọng nói nhẹ nhàng, chậm chạp: “Ta không thích người khác chống đối lại ta. Kẻ nào chống lại ta, sẽ phải nhận trừng phạt.”

Thủy Lung nghe ra ẩn ý trong lời nói này của hắn, nhất tâm kiến huyết hỏi: “Người sẽ trừng phạt ta như thế nào?”

Trương Tôn Vinh Cực không nói gì, cầm đũa gấp thịt dứt cho nàng, chờ nàng ăn xong mới nói: “Hôm nay không có, Trương Tôn Lưu Hiến còn có thời gian, chờ qua ngày hôm nay, nếu hắn vẫn không đem hoa tai ngọc trả lại. Ngày mai lại mời người xem kịch vui.”

Thủy Lung im lặng một lúc, cười nói: “Được.”

Hôm sau.

Khi Thủy Lung vừa tỉnh dậy, lọt vào tầm mắt của nàng chính là dung mạo tuyệt mỹ của Trương Tôn Vinh Cực.

Cả người nàng hơi căng thẳng, nhưng rất nhanh liền thả lỏng. Nhú mảy nhớ lại, mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm qua. Nàng nhớ rõ hôm qua, sau khi bọn họ ăn uống xong, nàng đi tắm ở một con suối trong núi. Trong khi tắm rửa, thì túi mật giao thú ở trong cơ thể giống như bị đốt cháy, nhiệt khí lan tỏa khắp cơ thể, kế tiếp nàng chỉ thấy trước mắt trắng xóa...

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Giọng nói lười nhác bất thành linh vang lên, tiếng làm bầm trầm thấp giống như yêu tinh dụ dỗ.

Thủy Lung mấp máy môi, đang định nói thì ngừng lại. Ngược mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, giọng nói ngọt ngào giống như tán tỉnh người yêu: “Nghĩ về ngươi.”

Con ngươi của Trương Tôn Vinh Cực co rút lại, tan rã trong chớp mắt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bộ dạng hời hợt như ngày thường, vòng tay ôm thắt lưng của nàng, khẽ sát vào nàng nói: “Đừng có nghĩ rằng làm nũng với ta thì ta sẽ bị ngươi gạt.”

Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta làm nũng?

Thủy Lung tự nhận bản thân chưa từng làm ra dáng vẻ mềm mại giống như các nữ tử bình thường. Vừa mới cúi đầu suy nghĩ một chút lại nghe tiếng Trương Tôn Vinh Cực trêu chọc: “Mới nói có một hai câu đã xụ mặt xuống. Thật sự là càng ngày càng yếu ớt.”

“Không... ừm” Miệng lại bị nhét vào một viên kẹo chua ngọt.

Thủy Lung hí mắt, đáy mắt lóe hàn quang.

“Tin ngươi cũng được.” Giọng điệu dung túng của Trương Tôn Vinh Cực vang lên.

Khoe miệng của Thủy Lung khẽ giương lên, hí mắt nhìn hắn, dịu dàng nói: “Rất cảm ơn sự tin tưởng của ngươi.”

Trương Tôn Vinh Cực chà thêm để ý hàn quang ẩn ẩn trong đáy mắt của nàng, gọi người hầu mang nước vào rửa mặt, chải đầu.

Một lúc sau, hai người đều rửa mặt xong, ăn mặc gọn gàng, tươm tất. Thủy Lung lại bị Trương Tôn Vinh Cực ôm vào trong lòng, nhanh chóng bay đi.

Thủy Lung biết không thể giãy dụa, cũng đã quen thuộc với việc làm của hắn, chờ tới khi Trương Tôn Vinh Cực đặt chân xuống đất, nàng mới chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Sân nhà, vườn hoa, cảnh vật rất dễ chịu.

Trước mắt là một bàn đồ ăn sáng thịnh soạn và khéo léo.

Thủy Lung cảm giác được cánh tay của Trương Tôn Vinh Cực hơi buông lỏng ra, liền rời khỏi ngực hắn, tự nhiên ngồi xuống, cầm lấy bánh bao thịt nóng hổi trong đĩa ăn ngon lành.

“Đem tới đây.” Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng, rồi khom người ngồi xuống.

Thanh âm của hắn vừa dứt, liền thấy mấy người khiêng một cái rương đi đến.

“Chủ nhân.” Một nam tử mặc trường bào màu lam của nước đi tới bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực, lông mày và ánh mắt nhu hòa gần như yếu ớt, thỉnh thoảng chớp lóe dao động. Nhưng khi con ngươi nhú lại, đôi mắt liền sắc bén như mũi kiếm.

Đây là người còn lại thường xuyên đi theo Trương Tôn Vinh Cực — Tiểu Tuyền.

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu.

Tiểu Tuyền xoay người đi tới trước cái rương. Một kiếm lạnh lùng đâm vào bên trong rương gỗ, liền quệt một lần nữa. Rương gỗ giống như miếng đậu hủ bị chém ra, lộ ra một nam tử mặc y phục màu trắng bị trói như bánh chưng ở bên trong.

Tuy rằng, Thủy Lung đã sớm đoán ra, nhưng vẫn có một chút kinh ngạc. cười tủm tỉm cắn bánh bao thịt. Đôi mắt ôn hòa nhìn nam tử bị trói thành bánh chưng, đáng vẻ có chút hăng hái khẽ vẩy tay chào hỏi: “Mới vài ngày không gặp, người thật là có bản lĩnh làm cho người khác nhìn người với cặp mắt khác xưa nha, Trương Tôn Lưu Hiến.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Từ từ thay đổi thái độ

Tầng sáng trời xanh gió hiu hiu thổi, đình nghỉ mát che nắng, cỏ cây ướt đầm sương mai.

Trương Tôn Lưu Hiến nhìn thấy hai người ngồi ở trong đình, nam tử có dung mạo như tiên, trường bào màu lam, ngồi im lặng. Còn nữ tử có dung mạo bình thường, váy dài đỏ rực nhưng nhìn không hề thấp kém, ngược lại có cảm giác thanh nhã, thoải mái. Miệng cười tươi rói khiến cho người khác phải đui mù, sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ lại kinh diễm.

Tối hôm qua, Cao Phúc nói cho hắn biết sản nghiệp trong thành Kỳ Dương bị phá rồi, hắn đang trên đường đi ổn định cục diện thì ám vệ truyền tin tới, nói rằng Lưu Văn sơn trang ở biển đông bị một thế lực thần bí tiêu diệt. Nhất thời trong lòng nóng như lửa đốt, vội vã chạy sang bên này, đi nửa đường thì bị người khác đánh ngất, bắt cóc.

Vừa tỉnh lại đã nhìn thấy hai người mặt mày sáng lạn đang ngồi ăn sáng.

Lúc này, hắn còn không hiểu rõ mọi chuyện xui xẻo xảy ra trên người hắn là do ai làm, thì hắn đúng là kẻ đàn.

Đôi mắt luôn luôn ôn hòa của hắn trầm xuống giống như vực sâu, sóng ngầm bắt đầu chuyển động.

Kể từ lúc đổi đối tượng kết hôn, cuộc sống luôn luôn thuận lợi của hắn bắt đầu nổi sóng. Hết thầy đều bắt nguồn từ Bạch Thủy Lung.

Đặc biệt là giờ phút này, bộ dạng nhếch nhác hiện tại đã mạnh mẽ đánh nát lòng kiêu ngạo hai mươi bốn năm của hắn.

Tiểu Tuyền nhìn thấy ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực liền hiểu ý, đi tới bên cạnh Trương Tôn Lưu Hiến, tháo ra miếng vải chặn họng của hắn.

“Vô vương thúc...” Một đêm không được uống nước, âm thanh của Trương Tôn Lưu Hiến có chút khàn khàn. Hắn trầm giọng nói: “Ta là cháu ruột của ngài.”

Tuy nói rằng gia đình của đế vương là không có tình cảm phụ tử, huynh đệ, huống chi là tình cảm thúc cháu. Nhưng hành vi bắt cóc hoàng thất là tội lớn. Bản thân Trương Tôn Vinh Cực cũng là người của hoàng thất mà hắn lại dám làm ra chuyện này. Biết pháp lại phạm pháp, tội càng thêm nặng. Không hề đem hoàng thượng đặt ở trong mắt mà.

“Ngọc Trụ.” Thanh âm của Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng, phiêu miểu phun ra hai chữ.

Giọng điệu của hắn vẫn bình thản, lời nói giống như không thêm đề ý chuyện gì hết, nhưng lại khiến người khác không dám lơ là.

Trương Tôn Lưu Hiến hô hấp chậm lại, giật mình tỉnh ngộ.

Sân nghiệp trong thành Kỳ Dương bị đập phá, Lư Vĩ son trang bị tiêu diệt, tất cả đều vì Ngọc Trữ.

“Võ vương thúc, Ngọc Trữ chỉ là một vật trang sức bình thường, ngươi cần gì phải ra quân ồ ạt, ép người khác tới đường cùng như vậy chứ?” Trương Tôn Lư Hiến dò xét, nói.

Trương Tôn Vinh Cự vung một chén cháo trắng vào mặt Trương Tôn Lư Hiến, từng hột cháo trắng no đủ dính lên mặt, cổ, vạt áo của hắn.

“Dong dài.”

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cự bắt đầu mất kiên nhẫn.

Chỉ cần hắn thích, dù là một tảng đá cũng có thể quý báu bằng trân châu ở Nam Hải, cần gì phải có lý do.

Sắc mặt của Trương Tôn Lư Hiến xanh mét, thỉnh thoảng một tiếng cười khúc khích vang lên, thì ra là Thủy Lung đang ngồi xem kịch vui, nhin không được nên bật cười. Tiếng cười này giống như lưỡi dao bén nhọn đâm vào đáy lòng hắn, đau nhức từng cơn. Sợ rằng đến cuối đời, hắn cũng không quên được cảm nhận của ngày hôm nay.

Hắn cắn răng nói: “Võ vương thúc, Ngọc Trữ thật sự đã bị ta vứt mất, không thể tìm ra. Nếu Võ vương thúc không chê, vương thúc muốn bao nhiêu Ngọc Trữ ta sẽ mua cho ngài bấy nhiêu, tính chất, vật liệu đều có thể y nguyên Ngọc Trữ trước.”

Trương Tôn Vinh Cự nhìn về phía Thủy Lung.

Dù sao tín vật định ước này cũng đã đem cho người khác, hắn không thích. Nếu không phải Thủy Lung muốn đòi lại, hắn cũng không muốn đòi lại đồ vật làm chương mất này đâu.

Thủy Lung cắn bánh bao thịt, vừa nhai vừa nói: “Ta chỉ muốn đồ của ta mà thôi.”

“Phiền phức.” Tự nhiên, Trương Tôn Vinh Cự vươn tay giật nửa cái bánh bao còn lại từ tay Thủy Lung.

Tiểu Tuyên đứng gần đó không ngừng khiếp sợ. Hèn chi, Phong Giản nói chủ tử đối xử với Bạch Thủy Lung rất đặc biệt, thật sự đúng là rất đặc biệt! Tuy rằng Trương Tôn Vinh Cự nói phiền phức, nhưng người khác vẫn nghe được sự dung túng trong lời của hắn, không hề bức tức.

Trương Tôn Lư Hiến nhíu chặt mày lại, nhìn sang Thủy Lung nói: “Bạch tiểu thư, chuyện tình cảm là cần phải lưỡng tình tương duyệt [1], chứ không phải vì người thích ta, thì ta phải thích lại người. Vì ta không đáp lại tình cảm của người thì người, nên người ôm hận ở trong lòng, rồi cố tình gây sự với ta?”

Trương Tôn Vinh Cự nghe vậy, bỗng dung cảm thấy mùi vị của bánh bao mất ngon, trong lòng bức tức khó tả.

“Sáng sớm nghe thấy mấy lời này thật là chán, làm lãng phí một bàn thức ăn ngon.” Thủy Lung cầm chung trà lên, nhấp một ngụm.

Trương Tôn Vinh Cự buông bánh bao xuống, tay áo quét qua một cái, cả bàn đồ ăn tinh xảo, phong phú đều bị vung ra ngoài: “Ngán thì đổi một bàn đồ ăn khác.”

Xung quanh liền xuất hiện mấy người, nhanh chóng dọn dẹp tàn cục bữa bãi dưới đất. Không bao lâu một bàn thức ăn mới được dọn lên.

Thủy Lung liếc mắt nhìn.

Người này thật là bá đạo, tùy hứng, vui giận khó đoán, còn tác phong làm việc thì rất là đi sâu vào lòng người ha! Nếu không thì thuộc hạ cũng sẽ không được huấn luyện nghiêm khắc như vậy. Bàn thức ăn mới này, rõ ràng đã sớm được chuẩn bị. Không thì làm sao có thể nhanh chóng dọn lên như vậy chứ.

Trương Tôn Vinh Cự bỗng nhiên dời mắt nhìn chằm chằm Thủy Lung, trong đôi mắt thanh u giống như có lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên, hỏi: “Người thích hắn?”

Thủy Lung đảo mắt nhìn qua Trương Tôn Lư Hiến, đáy mắt lộ ra hàn quang lạnh lùng. Còn chưa có xem kỹ, đã bị Trương Tôn Vinh Cự bắt trở về, đôi lông mày dán chặt vào nhau đủ để chứng tỏ hắn hiện tại rất tức giận: “Ta hỏi người, người thích hắn, đúng không?”

Thân mình của đám người Tiểu Tuyên căng thẳng, về mặt kính sợ.

Thủy Lung bị nắm cằm có chút đau, đôi lông mi run rẩy, mới cảm thấy Trương Tôn Vinh Cự có chút buông lỏng tay.

Cảm giác bị người tóm lấy thật sự là rất khó chịu. Nhưng mà cảm giác khó chịu này rất nhanh liền biến mất, thay vào đó là cảm giác được đối phương chú ý, quý trọng nhiều hơn. Đáy lòng tràn trề rung động.

Nhưng mà, Thủy Lung không có chìm đắm vào bên trong cảm giác xa lạ này. Nàng biết rõ, nếu không dập tắt lửa giận của Trương Tôn Vinh Cự, người bị bỏng đầu tiên sẽ là nàng.

“Ta thích người.” Thủy Lung cười khê, hai mắt nhìn thẳng vào cặp mắt trong trẻo, lạnh lùng tràn ngập lửa giận của Trương Tôn Vinh Cự.

Trưởng Tôn Vinh Cực chờ người, bỗng nhiên các ngón tay thả lỏng cầm của nàng ra.

“Ừ.” Hắn dừng dung chuyển mắt, cảm một khối Thạch Anh Cao [2] nếm thử một miếng, bộ dạng hững hờ nói: “Cũng ngon.”

Đôi khi tên này thật là dễ đối phó...

“Thật không?” Thủy Lung làm như không có phát hiện hắn nheo lại hai tròng mắt, khoe miệng nhếch lên, dáng vẻ uể oải nhưng lời nói lại hóm hờ.

“Ừ.” Trưởng Tôn Vinh Cực đem khối điểm tâm mình cắn một nửa đưa tới bên miệng Thủy Lung. (>.

Thủy Lung không thích ăn đồ ngọt, nhưng vẫn há mồm cắn.

Sư tử trắng luôn luôn kiêu ngạo, không cho phép người lạ tới gần, thế mà lại nguyện ý đem đồ ăn chia cho người khác. Hành động này chứng tỏ nó tin tưởng và thừa nhận người. Nếu người từ chối chẳng những làm tổn thương trái tim nó, mà còn khiến nó thẹn quá hóa giận, nhào tới cắn nuốt, giết chết người.

Nếu như Trưởng Tôn Vinh Cực biết được suy nghĩ trong đầu của Thủy Lung, chắc chắn vẻ mặt của hắn nhất định không có vui sướng như vậy đâu.

Đám người Tiểu Tuyên đứng ở bên ngoài nhìn xem đều tròn mắt há mồm.

Sắc mặt của Trưởng Tôn Lưu Hiến lại âm u vô cùng. Hắn thật sự không hiểu, Trưởng Tôn Vinh Cực vì sao lại coi trọng người như Bạch Thủy Lung được chứ?

E rằng, chỉ là tò mò, vui đùa một chút thôi. Nhặt đồ mình vứt thôi! (ta chém chết người)

Những suy nghĩ xấu ở trong đầu cũng chỉ là cách để che dấu lòng tự trọng đang dao động, đáng tiếc Trưởng Tôn Lưu Hiến không có cảm thấy được.

Thủy Lung đương nhiên cũng không có quên sự có mặt của hắn, đối với Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Người tính xử lý hắn như thế nào?”

Trưởng Tôn Vinh Cực lãnh đạm nói: “Tùy người, ngay lập tức không chết thì cũng tàn tật.” Sau khi nói xong, nhìn sang Thủy Lung, thấy đôi mắt của nàng hơi lóe sáng, chẳng biết tại sao lại nói tiếp, giống như là giải thích: “Ta đã phái người đem thuốc hạ giới về Mê Hồn Thuật dẫn tới, chờ một lát nữa người sẽ biết được tung tích của Ngọc Trụ.”

Hắn an bài rất ôn hòa, Thủy Lung không cần phải lo nghĩ, cúi đầu ăn cháo.

Chẳng qua là, mới ăn có vài miếng, liền cảm thấy không khí xung quanh hình như bị ai đó đè nén, đám người Tiểu Tuyên đứng gần đó đều cứng đờ.

Thủy Lung bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, dựa vào trực giác sắc bén như dã thú, nàng xác nhận bên dưới vẻ mặt hờ hững này là sự bất mãn cùng... Dự đoán nào đó có chút khẳng định.

“Cám ơn nhiều.” Đôi mắt chứa đầy ý cười và biết ơn nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, nói.

“Việc nhỏ mà thôi.” Vẻ mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực mới hơi khôi phục lại bình thường, liếc đôi môi đỏ mọng của nàng một cái.

Sóng mắt của Thủy Lung chợt lóe, nghiêng người dùng đôi môi tròn bóng dầu mỡ hôn lên chóp mũi của hắn, động tác vô cùng thân thiết, tự nhiên, cười nói chân thành: “Nhưng với ta thì không phải là việc nhỏ.”

Chóp mũi, bầu không khí áp lực đột nhiên biến mất.

Khoe môi của Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ giương cao, cũng không biết có phải hay không hắn luôn mang theo kẹo trong người, lại một viên kẹo được nhét vào miệng của Thủy Lung: “Thật là biết làm nũng.”=]]

Thủy Lung thần nhiên liếc hắn một cái, lười phản bác.

Nhưng nàng không có phát hiện, thái độ của mình đối với Trưởng Tôn Vinh Cực rất khác biệt.

Nếu như là người khác, dù là đối tác quan trọng, bề ngoài nàng phối hợp với đối phương, nhưng bên trong sẽ không có thỏa hiệp. Nhưng đối với Trưởng Tôn Vinh Cực, cảm nhận được cảm xúc của hắn thì trong lòng nàng lại sinh ra một cảm giác đành chịu, lại còn vỗ về, làm thỏa mãn những suy nghĩ của hắn. Lại không phải là lạnh lùng, qua loa, buồn chán, coi thường.

—ooo—

[1]: Lưỡng tình tương duyệt – Hai bên đều yêu nhau.

[2] 1 loại bánh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Vòng cấm nghi ngờ

Bốn ngày sau, Thủy Lung gặp được thuốc hạ am hiểu sử dụng Mê Hồn Thuật của Trương Tôn Vinh Cực.

Nữ tử này tên gọi Ngõa Lạc Oa, diện mạo xinh đẹp vô cùng, cách ăn mặc không giống với người Trung Nguyên. Y phục trên người nàng vừa bó sát, lại vừa ngắn lộ ra vòng eo thon và rắn. Thân váy có rất nhiều hoa văn phong phú, phức tạp. Trên người mang rất trang sức bằng bạc, vòng tay, xích chân đều là lục lạc, khi đi đường lục lạc sẽ rung lên, âm thanh trong trẻo, dễ nghe.

Nàng tận mắt nhìn thấy Ngõa Lạc Oa sử dụng Mê Hồn Thuật lên người của Trương Tôn Lưu Hiến, trước đó, nàng ấy cho hắn một loại thuốc không biết tên, sau đó lại đốt Mê Hồn Hương, lời nó và việc làm phối hợp với nhau giống hệt như Thuật Thôi Miên ở hiện đại.

Bốn ngày qua, Trương Tôn Lưu Hiến chỉ được uống nước để đỡ đói. Bất kể là tinh thần hay thể lực đều đã suy yếu. Không kiên trì được bao lâu đã bị Ngõa Lạc Oa làm cho mê muội tâm trí, đối với những câu hỏi bình thường của nàng ấy đặt ra hắn đều trả lời. Đến khi Ngõa Lạc Oa hỏi về tung tích của Ngọc Trụ, lời nói của hắn lại cứng rắn, phun ra nuốt vào rất nhiều lần: “Ngọc Trụ bị ta ... vứt bỏ, không tìm thấy...”

Vòng tay lục lạc trên cổ tay của Ngõa Lạc Oa không ngừng rung lên, phát ra thanh âm mê hoặc, nàng ấy nhẹ giọng, nói: “Người biết. Cần thận nhớ lại, trả lời ta, người lấy Ngọc Trụ từ tay của Bạch Thủy Lung đem giấu ở nơi nào?”

Trương Tôn Lưu Hiến nhú mày, vẻ mặt đau khổ làm cho người ta không đành lòng.

Thủy Lung bước vào trong phòng giam, giơ tay tát vào mặt hắn một cái, sức lực to lớn khiến cho nửa bên tuấn nhan sưng đỏ.

“Á!” Ngõa Lạc Oa kinh hoàng, hai tròng mắt lấp lánh nhìn về phía Thủy Lung: “Người làm như vậy có thể làm cho hắn tỉnh lại, thậm chí còn có thể khiến cho hắn biến thành người ngu ngốc.”

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Trước kia, hắn nghe nói muốn dùng Mê Hồn Thuật khống chế hắn, vì vậy hắn đã sớm có chuẩn bị, trong tiềm thức của hắn đã có đề phòng, người dịu dàng, nhã nhặn hỏi như vậy cũng sẽ không tra được đáp án đâu.”

Ngõa Lạc Oa càng kinh ngạc, hỏi: “Bạch cô nương cũng biết Mê Hồn Thuật?”

Thủy Lung không trả lời, đôi mày càng nhíu lại chặt hơn, nhìn Trương Tôn Lưu Hiến nhẹ giọng hỏi: “Nói cho ta biết, Ngọc Trụ ở nơi nào?” Nhìn thấy Trương Tôn Lưu Hiến có dấu hiệu muốn giãy dụa, Thủy Lung nhắc chân ‘tao nhả’ đá vào bụng của hắn, đem hắn đá xa nửa bước, từ từ bước lên, âm thanh mềm mại như mưa bụi vào sáng sớm: “Nếu không muốn bị đánh, bị sỉ nhục nữa thì hãy nói cho ta biết, Ngọc Trụ đang ở đâu?”

Ngõa Lạc Oa sợ ngây người.

Giọng nói thật mềm mại, đáng yêu, trầm bổng du dương. Nàng tự nhận chính mình còn thua kém Thủy Lung rất nhiều nha, càng đáng sợ là Thủy Lung có thể thoải mái nhắc chân đá bay Trương Tôn Lưu Hiến, âm thanh vẫn có thể mềm nhẹ như trước, không có điều gì khác thường.

Người trong giang hồ đều gọi nàng là yêu nữ. Như vậy, người trước mắt của nàng chẳng lẽ là yêu quái hả?

Ngõa Lạc Oa trầm nghĩ: Người được chủ nhân xem trọng, tính cách quả nhiên không giống người thường.

Nàng nhìn về mặt của Trương Tôn Lưu Hiến càng ngày càng không định, biến đổi liên tục, vài lần muốn mở miệng nhắc nhở Thủy Lung. Lại phát hiện, Trương Tôn Lưu Hiến vẫn đang mê man, không có tỉnh táo hẳn, cũng không biết là trùng hợp hay là cố ý giả bộ bị Thủy Lung khống chế.

“Ở bên ngoài Vũ vương phủ, khoảng trăm dặm về phía tây nam, nơi đầu nguồn con suối trong sơn cốc.” Từng chữ, từng chữ trong lời này giống như được Trương Tôn Lưu Hiến nghiền chặt răng phun ra, nói xong thì tựa như trút hết khí lực, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Quả nhiên là không có ở trong phòng bảo vật của vương phủ.

Thủy Lung cũng đã sớm đoán ra được Trương Tôn Lưu Hiến không có giấu Ngọc Trụ ở trong phòng bảo vật của vương phủ. Nếu như đem Ngọc Trụ giấu vào trong đó, có khác gì cho người khác biết Ngọc Trụ này không phải vật tầm thường? Huống chi, nếu bảo vật gì cũng đem bỏ vào phòng bảo vật, chẳng phải ai cũng biết đường đi trộm cướp hay sao?

“Thủ đoạn này của Bạch cô nương, lần đầu tiên ta mới thấy được.” Ngõa Lạc Oa ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt ham học hỏi.

Thủy Lung cũng không có giấu giếm, nói: “Người đang ở trong trạng thái đau đớn, bị sỉ nhục sẽ rất dễ dàng thả lỏng cảnh giác.”

Cái này cho dù Ngõa Lạc Oa có biết, nếu muốn nắm chắc chừng mực, không có người chuyên nghiệp dạy, tự mình thí nghiệm thử rất khó có thể thành công.

Ngõa Lạc Oa cười hì hì, khom người làm một cái lễ nghi kỳ lạ, nói: “Đa tạ Bạch cô nương đã hào phóng chỉ dạy.”

Nàng vừa cử động, tiếng lục lạc trên người lại ‘đình đạn’ vang lên, trang sức bằng bạc lấp lánh lóe sáng rồi chợt tắt, khiến cho cả người nàng trở nên chói lọi, giống như một cây Uất Kim Hương đỏ rực, hương thơm mê người tản ra, sức sống bắn ra bốn phía, trong diêm dúa lờ lệt lại không mất đi bản tính kiêu ngạo của chính mình.

Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe qua một tia khác thường, nhấc tay cầm lấy mái tóc đen nhánh, mềm mại của nàng, ngửi hương thơm đặc biệt đó, nhẹ giọng nói: “Lời cảm ơn không chỉ nói bằng miệng.”

Không biết Ngõa Lạc Oa bị Thủy Lung hù dọa sợ thất kinh hay là sùng sốt, vẻ mặt ngơ ngác ngác, đáy lòng lại không biết vì sao mà hoảng sợ.

Một trận gió mát thổi qua, nàng chỉ nhìn thấy một bóng hình quen thuộc chợt lóe rồi biến mất, Thủy Lung đang đứng trước mắt cũng biến mất không thấy đâu.

Trong rừng cây son dã, một xanh, một hồng, hai thân ảnh đan xen vào nhau, di chuyển rất nhanh.

“Trưởng Tôn Vinh Cực, buông... ừm.”

Bóng người đi giữa đường thì ngừng lại, người áo xanh đem nữ tử mặc y phục đỏ rực ép nằm xuống mặt cỏ mềm mại, che lấy miệng của đối phương.

Hơi thở giao nhau, quần quít một lúc, Trưởng Tôn Vinh Cực mới hừ một tiếng, buông Thủy Lung ra, tay nhẹ vuốt đôi môi của mình, thấy ngón tay dính máu, ánh mắt đen lấy trầm xuống giống như mây đen dày đặc bao phủ cả bầu trời. Không khí nguy hiểm tràn ngập xung quanh.

Thủy Lung híp mắt nhìn hắn, vẻ mặt không hề e sợ, ánh mắt không một chút sợ hãi.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không khí xung quanh càng lúc càng âm trầm, đáng sợ.

Thủy Lung nhìn ra vẻ mặt đang kềm chế áp lực của Trưởng Tôn Vinh Cực, hắn đang chờ đợi... Hắn chờ đợi nàng thỏa hiệp trước.

Nhưng mà Thủy Lung không có ý định thỏa mãn ý nguyện của hắn.

Một lát sau, Trưởng Tôn Vinh Cực mím chặt môi, đánh phá tình thế căng thẳng trước, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay ta dung túng ngươi hơi nhiều sao? Chẳng những quên lời của ta nói, ngay cả móng vuốt cũng làm cang làm gãy, chẳng biết tự giảm bớt phóng túng.”

Thủy Lung lạnh lùng nói: “Trưởng Tôn Vinh Cực, ta không phải là thú cưng của ngươi...”

“Đế Duyên.” Trưởng Tôn Vinh Cực ngắt lời của nàng, buồn bực dọa dẫm: “Ta nói rồi, ta cho phép ngươi gọi ta là Đế Duyên mà.”

Hắn lại xoắn xuýt lấy vấn đề này. =_ =

Tức giận trong lòng của Thủy Lung cũng tan đi không ít, thuận theo ý hắn nói: “Được, Đế Duyên, ta biết Ngọc Trụ ở nơi nào rồi, kịch cũng đã coi xong, ta cũng nên đi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nghiêm mặt: “Không cho phép đi.”

Giọng điệu nhẹ nhàng, chậm chạp lại độc đoán, chuyên quyền vang lên.

Thủy Lung cũng không có cảm thấy bất ngờ, ánh mắt thờ ơ, cười khê nói: “Ngươi tính nhốt ta?”

Bốn ngày qua, hai người đều dính với nhau như hình với bóng, bên ngoài thôn trang lại có người canh giữ, khi này ở trong nhà tù mùi hương thoang thoảng từ trên người Ngõa Lạc Oa phát ra, nhìn như vô ý nhưng trên thực tế là đang âm thầm sử dụng Mê Hồn Thuật lên người của nàng. Những thứ này nàng còn không nhìn ra được, thì nàng không phải là Thủy Lung rồi.

Trưởng Tôn Vinh Cực không có phủ nhận, nhẹ giọng nói: “Ngươi không muốn giao hoan với ta, ta chiều theo ý của ngươi. Ngươi muốn Ngọc Trụ, ta lấy lại giúp ngươi. Ngươi chỉ cần học cách nghe lời ta là được, ta có thể cho ngươi mọi thứ. Có cái gì không tốt?” Nhìn nữ tử mỉm cười ôn nhu ở dưới thân, phía sau nụ cười ôn nhu, nho nhả kia là sự bất khuất, lạnh lùng. Khiến cho hắn vừa buồn bực lại vừa lúng túng. Đưa tay vuốt ve mặt mũi nàng, hắn thấp giọng lầm bầm: “Ngươi nên tin tưởng chính mình, ngươi có bản lĩnh làm cho ta không nỡ giết ngươi, như vậy ngươi cố gắng học lấy lòng ta một chút, không chừng ngươi sẽ càng làm cho yêu thích ngươi, càng dung túng cho việc làm của ngươi, đến lúc đó...”

Hắn còn chưa có nói xong, Thủy Lung đã cười thành tiếng, ngắt lời hắn.

Đây là lý luận gì vậy? Không phải là lời bày tỏ khác biệt, đặc sắc đó chứ?

“Ngươi đồng ý rồi à?” Vẻ mặt Trưởng Tôn Vinh Cực chuyển qua xán lạn.

Thủy Lung lắc đầu, không nhìn vẻ mặt buồn rầu, ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, chậm rãi nói: “Đế Duyên, điều hâu thích bay lượn trên không trung, mảnh hồ yêu thích rừng núi. Một khi ngươi đem bọn chúng bắt về, nhốt lại nuôi dưỡng, không bao lâu sau chúng nó sẽ mất đi bản tính vốn có của chúng.

Hoặc là liều chết chống cự. Có một số người cũng giống như vậy.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nhíu mày.

Thủy Lung nói tiếp: “Thú cung là con vật nuôi để giải trí, địa vị không bình đẳng tạo nên nhân cách thấp kém, ti tiện... Ta sẽ không làm thú cung bị người nhốt lại nuôi dưỡng.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn nữ tử nằm ở dưới người mình, mái tóc đen nhánh rối tung ở trên cỏ xanh ướt át. Hồng y (bên TQ: hồng = đỏ) bị dính hơi sương cho nên biến thành hồng đậm. Đôi mắt của nàng đen bóng mà lại quắc sáng, tự mình cố gắng cố gắng vươn lên, kiều ngạo xâm nhập vào xương tủy, xé rách nụ cười ôn nhu nho nhỏ. Hưng hăng đâm vào trong mắt hắn, khắc sâu vào đáy lòng hắn.

Trái tim hắn đập ‘thùng thùng’, cánh tay vòng qua eo của nàng, nắm cả người nàng vào trong vòng tay, nhìn nàng nói: “Người không phải là thú cung.”

Hắn vẫn như trước không có ý định thả nàng đi.

Thủy Lung hỏi: “Nếu không phải là thú cung thì là cái gì?”

Vẻ mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực chợt lóe qua một tia mê man, rất nhanh liền khôi phục như bình thường, giống như đã tìm được đáp án. Nhưng mà Thủy Lung không có đợi hắn nói, chợt ngửa đầu lên nhìn hắn nói: “Chúng ta chơi một trò chơi để quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Càng thêm yêu thích người

Khi Thủy Lung tỉnh lại nàng cũng không biết hiện tại là giờ nào. Vừa mở hai tròng mắt ra liền vì cảnh tượng trước mắt mà ngó ra.

Mọi thứ trong phòng vẫn y nguyên, chỉ là có thêm một chiếc bàn, trên bàn để đầy hộp gấm. Các hộp gấm đều mở ra, bên trong chứa đựng rất nhiều Ngọc Trụ đủ các kiểu dáng khác nhau.

Thủy Lung làm thủ lĩnh của hải tặc, được tiếp nhận giáo dục và huấn luyện nghiêm khắc, đương nhiên là có thể nhìn ra. Không cần dùng tay cầm lấy hoặc là xem xét ngắm nghía kỹ lưỡng, liếc mắt một cái liền nhìn ra được đồng Ngọc Trụ ở trên bàn đều được làm từ chất liệu quý giá.

Trò gì đây? Hay là sủng hạnh một đêm, cho nên ban thưởng? =)))

Thủy Lung mới ngồi xuống giường, âm thanh của Ngõa Lạc Oa từ ngoài cửa truyền vào: “Bạch cô nương đã tỉnh rồi à?”

Cánh cửa được chạm khắc hoa văn bị đẩy ra, Ngõa Lạc Oa đi vào, phía sau còn có hạ nhân bưng theo nước rửa mặt.

Thủy Lung mới nhìn ra ngoài trời, bên ngoài chỉ mới tờ mờ sáng thôi, sau đó mới phát hiện mình mặc một chiếc áo mỏng manh, trên môi có cảm giác lạnh lạnh giống như được bôi thuốc. Cái bàn bên giường có để một bộ xiêm y, Thủy Lung đứng dậy lấy nó mặc vào.

Lúc nàng mặc y phục, Ngõa Lạc Oa bình tĩnh ung dung nhìn qua đệm trên giường.

Thủy Lung biết nàng ta muốn nhìn cái gì, súc miệng rửa mặt xong, quay qua nàng hỏi: “Những thứ này là sao vậy?”

Ngõa Lạc Oa cười nói: “Ngày hôm qua, chủ nhân kêu Tiểu Tuyền chuẩn bị mấy thứ này suốt một đêm, đương nhiên là tặng cho Bạch cô nương rồi.” Trong lòng co rút, nghĩ: Chẳng lẽ Bạch cô nương rất thích Ngọc Trụ? Tại sao chủ nhân chỉ tặng Ngọc Trụ không vậy?

Đôi chân mày của Thủy Lung khẽ run. Thật sự là ban thưởng?

Nhưng mà nàng cũng tò mò, vì sao hắn chỉ tặng Ngọc Trụ cho nàng?

Thủy Lung cầm lên một miếng Ngọc Trụ màu xanh đậm, ngọc thạch ôn nhuận, cầm trong tay rất dễ chịu.

“Bạch cô nương có cần ta giúp người thu dọn không?” Ngõa Lạc Oa nói. Sợ Thủy Lung không cần. Đồ vật chủ nhân tặng, nào có lý do không nhận. Đến lúc đó chọc giận chủ nhân, nói không chừng nàng cũng bị xử quấy.

Nàng không biết rằng, trước kia, Thủy Lung đã từ chối không nhận thanh kiếm Tranh Vành mà Trưởng Tôn Vinh Cực tặng.

“Đưa đến phủ Hoa Dương quận chúa ở thành Kỳ Dương, chuyển lời cho Mộc Tuyết.” Thủy Lung ngắm nghía Ngọc Trụ trong tay, đối với mấy cái trong hòm chưa hề coi nhiều.

“Lời gì?” Ngõa Lạc Oa hỏi.

Thủy Lung nói: “Kêu nàng mở một cửa hàng bán đồ ngọc, đem mấy thứ này bán.”

“Hả?” Ngõa Lạc Oa khần trương: “Cái này là chủ nhân tặng cho Bạch cô nương...”

Thủy Lung ngắt lời nàng: “Đồ đã tặng cho ta thì nên dựa vào quyết định của ta mà làm.”

“Tùy ngươi.”

Không biết lúc nào thì Trương Tôn Vinh Cực đã đứng trước cửa, thân hình cao lớn che khuất ánh nắng từ bên ngoài rọi vào.

Ngõa Lạc Oa hành lễ với hắn một cái, sau đó kêu hạ nhân đem các hòm Ngọc Trụ ở trên bàn thu dọn, trước khi đi, ánh mắt nàng nhìn Thủy Lung vừa bất đắc dĩ lại vừa bội phục nói: “Bạch cô nương yên tâm, chuyện của ngươi dặn dò ta nhất định sẽ làm ổn thỏa.”

Ngõa Lạc Oa cùng hạ nhân rời khỏi phòng được một lúc, Trương Tôn Vinh Cực mới tiến vào.

Khi hắn đứng ngoài cửa, ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi người của nàng, nhìn ánh mắt đen như hồ nước yên tĩnh của nàng, hồ nhỏ trong suốt sóng lẫn lẫn. Từng vòng, từng vòng khuếch tán, giống như mưa phùn bắt đầu vào mùa xuân, trong sạch, dịu dàng.

“... Ngươi phát sốt rồi hả?” Thủy Lung bị hắn nhìn chăm chăm da đầu đều tê dại.

“Ngươi lo lắng cho ta?” Khóe miệng của Trương Tôn Vinh Cực khẽ giương lên.

Tươi cười trong suốt, rất đẹp, ngay cả tâm trí của Thủy Lung bị dao động.

Trong nháy mắt nàng mất hồn, Trương Tôn Vinh Cực chạy tới bên cạnh nàng, nắm chặt tay nàng kéo nàng đi nhanh ra ngoài.

Thủy Lung bị lôi kéo, không tự giác đuối kịp nhịp chân của hắn, còn chưa đi được mấy bước liền nhắm mắt, nhìn hai bàn tay đan chéo vào nhau của cả hai, mười ngón tay lồng vào nhau. Vì sao nàng bỗng nhiên có cảm giác, sau này hai người bọn họ cũng sẽ nắm tay nhau như vậy? Mơ hồ cảm thấy sự vương vãi đầy nguy hiểm.

Bình thường nhìn thấy bàn tay của đối phương cũng không có lớn, nhưng khi đan vào nhau mới biết, thì ra tay của hắn rất lớn, hoàn toàn bao bọc lấy tay của nàng.

Cảm xúc ấm áp, mềm mềm từ tay hắn truyền qua, làm cho đáy lòng Thủy Lung xẹt qua một cảm giác kỳ lạ.

Chỉ là nắm tay thôi...

Nàng im lặng suy nghĩ, Trương Tôn Vinh Cực đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước. Quay đầu nhìn nàng, khẽ nói: “Nơi này ngươi đi lên không được.”

“Hử?” Thủy Lung nhìn về phía trước, vách núi chót vót, sườn dốc có cỏ cây đẹp và tĩnh mịch, một mái đình của đình nghỉ mát như ẩn như hiện.

Trương Tôn Vinh Cực nắm chặt bàn tay của nàng, nói: “Để ta ôm ngươi đi lên.”

Giọng điệu của hắn tám phần trần thuật, hai phần là hỏi. Hắn vẫn không che giấu được thói quen độc đoán của mình. Lời nói chấm dứt nhưng tay cũng không có hành động, giống như đang đợi câu trả lời của Thủy Lung.

Đáy mắt Thủy Lung hiện lên một chút kinh ngạc, không thể ngờ hắn đã biết hỏi ý kiến của nàng.

Nàng cũng phát hiện, hôm nay không phải hắn phát sốt, mà là tâm trạng của hắn cực kỳ tốt.

Là bởi vì ngày hôm qua ‘yêu’ sao?

Khó trách mọi người đều nói: nam nhân là sinh vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Trương Tôn Vinh Cực chờ một lúc cũng không thấy có câu trả lời, còn nói: “Điểm tâm ở trên đó, có thịt nữa.”

“Ngươi nghĩ rằng mấy miếng thịt có thể dụ dỗ ta à?” Thủy Lung như cười như không.

Biểu cảm trên mặt Trương Tôn Vinh Cực hơi khựng lại một chút, ba đào trong mắt kinh hoàng.

Thủy Lung cảm giác bàn tay nắm tay mình lại bắt đầu khần trương, lòng bàn tay ẩm ướt rõ ràng biểu hiện sự khần trương và không vui của chủ nhân nó. Nàng lại nhìn vào mắt Trương Tôn Vinh Cực, ánh mắt trong suốt, vui vẻ, lại có một chút buồn bực, u ám.

“Ôm ta đi lên.” Thủy Lung nói.

Ngày hôm qua, nàng không thèm làm cho hấn hài lòng, cuối cùng cũng làm cho mình không thoải mái.

Trưởng Tôn Vinh Cực hết xoắn xuýt, thoải mái ôm lấy vòng eo của nàng, nhún người một cái liền đưa nàng bay lên sườn núi.

Đình nghỉ mát này là cái đình lúc đầu nàng mới đến sơn trang, trên bàn đá bên trong đình có bày mấy cái đĩa thức ăn bằng bạc.

Trưởng Tôn Vinh Cực tự mình mở cái vung đậy trên đĩa, không đợi Thủy Lung ra tay, hấn đã tự mình múc một bát cháo, sau đó đặt ở trước mặt Thủy Lung.

Các hành động săn sóc liên tục này... làm cho Thủy Lung nhú mày, không nói gì cầm muỗng lên ăn cháo.

Ở sườn dốc cao, ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc do bị gió thổi, thì chỉ có âm thanh nuốt cháo của Thủy Lung.

Thời gian chậm chậm qua đi, sóng mắt của Trưởng Tôn Vinh Cực bỗng chốc nồng đậm, bỗng chốc nhạt đi. Rõ ràng biểu hiện cho người ta thấy tâm trạng của hấn không có bình tĩnh như vẻ mặt của hấn.

Thủy Lung ăn xong một bát cháo, đột nhiên nghe hấn hỏi: “Ngươi không có gì muốn nói với ta à?”

“Nói gì?” Thủy Lung bình thản hỏi.

Trưởng Tôn Vinh Cực bình tĩnh nhìn nàng: “Ngươi... không cảm thấy có biến đổi à?”

Thủy Lung vẫn lạnh nhạt đối diện với hấn, im lặng càng lâu, ánh mắt của hấn càng sâu, đến lúc hấn sắp nổi giận thì nàng chỉ chỉ vào bát cháo nói: “Ngươi nói là chuyện ngươi múc cháo cho ta ăn?”

Trưởng Tôn Vinh Cực bổ sung thêm: “Còn có chuyện ta đất tay ngươi nữa.”

“Ha.” Thủy Lung cười, hỏi: “Thì sao? Ngươi muốn nói cái gì?”

Trưởng Tôn Vinh Cực hình như không vui vì sự dằn dặt của nàng, giải thích: “Ta không có coi ngươi là thú cưng.”

Thủy Lung thản nhiên liếc hấn một cái, ngược lại tự múc cho mình thêm một bát cháo, ‘ừ’ một tiếng cho có lệ.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghĩ rằng nàng không tin, đáy lòng rỗng tuếch, suy nghĩ hỗn loạn, tìm lời giải thích: “Ngươi không thích ta ôm ngươi khi đi đường, thì ta nắm tay dẫn ngươi đi, phối hợp với nhịp chân của ngươi, trước khi ôm ngươi còn hỏi ý kiến của ngươi, còn tự mình múc cháo cho ngươi ăn.”

Thủy Lung ngẩng đầu, vẫn lạnh nhạt hỏi: “Vậy thì sao?”

“Ta đang nuông chiều ngươi.” Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của nàng mà buồn bực, giọng điệu trầm thấp: “Không phải là nuông chiều giống như đối với thú cưng.”

Thủy Lung buông muỗng nói: “Ta biết rồi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực cảm thấy tức anh ách, giống như một quyền đánh vào gối bông, không có thể phát ra sức lực. Nếu là người khác hấn nhất định sẽ giết sạch sành sanh, đáng chết là hấn lại không thể ra tay với nàng, chỉ có thể ngậm hờn giận, bực tức một mình.

“A Lung, hiện giờ ta muốn lấp kín cái miệng của ngươi.” Hấn nheo mắt lại, giọng nói cất chứa sự nguy hiểm.

Sóng mắt Thủy Lung xa xôi, nhìn hấn một lúc, nở nụ cười.

Tiếng cười trong trẻo, thoải mái của nữ tử vang lên khiến cho Trưởng Tôn Vinh Cực càng bực mình thêm. Nàng không tin. Nàng không tin lời của hấn nói. Một ý tàn ác xông lên óc, khiến cho đôi mắt của hấn tràn ngập hồng quang, tôn lên dung mạo tuấn mỹ lạnh như băng. Giống như yêu ma tồn tại ở trên đời.

Thủy Lung không có chú ý tới biến hóa trong nháy mắt của hấn, chỉ cảm thấy đối phương giống như lại bị chọc tức, xù lông, mới nói: “Ta tin ngươi.”

“Cái gì?” Trưởng Tôn Vinh Cực ngăn người, hồng quang trong đáy mắt cũng biến mất.

Thủy Lung cười ra tiếng, bỗng nhiên ngừng lại, nhú mày. Mới hồi nãy mỗi nguy hiểm lạnh thấu xương là chuyện gì xảy ra?

Nàng còn chưa có suy nghĩ rõ ràng, thân thể đã bị một khối thân thể ấm áp khác bao vây, trên đỉnh đầu truyền xuống thanh âm tươi cười sung sướng của Trưởng Tôn Vinh Cực: “Ngươi nói ngươi tin ta... ha ha.”

Suy nghĩ của Thủy Lung bị hấn đánh gãy, tức giận nói: “Buông ra.”

“Không buông.” Trưởng Tôn Vinh Cực hoàn toàn không có chú ý tới giọng điệu của chính mình, chẳng những không buông mà còn dựa theo bản năng liếm liếm cổ của Thủy Lung, giọng nói khàn khàn: “A Lung, ngày hôm qua ta rất thoải mái, ngươi có thoải mái không?”

Thủy Lung trợn mắt. Thật sự là. Ngươi không mở bình làm sao biết trong bình đựng gì.

“Hử? Ngươi có thoải mái không?” Trương Tôn Vinh Cực hỏi lại lần nữa.

“Quên rồi.” Nàng không có quên, nhưng mà mùi vị kia coi như thoải mái đi.

“...Ta giúp A Lung nhớ lại.” Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực dần dần mờ lung.

“Không cần.” Thủy Lung nắm lấy bàn tay đang gây rối của hắn, lời nói nói kiên quyết không cho phản bác. Nàng dám khẳng định, nếu thái độ không kiên quyết một chút thì cái tên hooc – môn rối loạn này chắc chắn sẽ không buông tay.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chăm chăm nàng một lát, im lặng một lúc, sau đó cúi xuống cắn cổ nàng một ngụm, cắn cắn làn da mềm mại của nàng không chừa một chỗ, nghe thấy Thủy Lung hít mạnh vào mũi nhà ra, dùng đầu lưỡi liếm liếm chỗ có dấu vết màu đỏ, thanh âm mơ hồ: “A Lung, ta cảm thấy ta càng ngày càng yêu thích ngươi, trải qua chuyện ngày hôm qua, ta càng yêu thích ngươi hơn.”

“Nếu đây là lời tỏ tình của ngươi, ta nghĩ phần lớn nữ nhân đều không thích.” Thủy Lung lạnh lùng đánh giá.

“Ta chỉ cần ngươi thích.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

Trái tim của Thủy Lung nhảy dựng, đưa tay đẩy đầu của hắn ra, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Câu dẫn ta hết lần này tới lần khác, nếu thật làm ta thích thú như vậy sẽ phải trả giá lớn.

Ánh mắt của nàng mềm mại, dịu dàng giống như đang nhìn người mình yêu, hoặc là một tầng sương mù mềm mại nhưng bản chất lại xa cách, lãnh ngạo. Mâu thuẫn lại thần bí như vậy, khiến cho người khác cảm thấy rất xa cách, dù biết rõ đó là một đoàn lửa, nhưng vẫn khát khao hóa thành bướm bướm bỏ nhào vào.

Trương Tôn Vinh Cực không phải bướm bướm, hắn cũng sẽ không đốt lửa tự thiêu, nhưng lại muốn đem đoàn lửa này nắm giữ ở trong tay, cho dù bị bỏng cũng không nỡ buông ra.

“Làm gì vậy?” Thủy Lung đột nhiên bị hắn nắm tay, nghi hoặc hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực kéo nàng ra ngoài, đi tới một chỗ trống trải trong núi mới dừng lại, rồi đáp: “Nội lực của ngươi rất yếu, ta có một bộ kiếm pháp có thể giúp nội lực của ngươi tăng lên, chiêu thức cũng không còn yếu kém.”

“Kiếm pháp gì?” Thủy Lung vừa nghe thấy liền thích thú.

Có thể giúp đỡ tăng nội lực và kiếm pháp, cho dù chiêu thức không có sức mạnh, thì cũng có giá trị rất nhiều.

“Thiên Tuyền Cửu Kiếm.” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nói, thấy con ngươi của Thủy Lung lóe sáng, khoe miệng nhin không được giương lên.

“Là tuyệt kỹ đã sớm thất truyền của Thiên Tuyền lão nhân trong lời đồn à?” Trong trí nhớ, nàng từng nghe có bộ kiếm pháp này.

“Ừ.” Trương Tôn Vinh Cực hỏi: “Có muốn học không?”

“Đương nhiên phải học rồi.” Tuy rằng nàng không am hiểu gì về kiếm, nhưng có thêm tuyệt kỹ có thể giúp đỡ chính mình, đương nhiên là không thể bỏ qua.

Trương Tôn Vinh Cực rút thanh kiếm Tranh Vành ra, dự định làm mẫu cho nàng xem. Nghiêng mắt liếc qua vẻ mặt chuyên tâm của nàng, đột nhiên một khát vọng nổi lên, buột miệng nói ra: “Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ dạy cho ngươi.”

Thủy Lung thấy hắn rút kiếm xoay người, tập trung nhìn xem, ai ngờ đột nhiên hắn phun ra một câu chẳng liên quan. Tránh không được sững sờ, sau đó khóe môi khẽ run rẩy, thảm đạm một tiếng: Ngây thơ!

Sau đó, nàng nghiêng người hướng cổ hắn cắn một cái, lưu lại dấu răng hồng hồng.

Trương Tôn Vinh Cực ngược lại không tức giận, sờ sờ chỗ tê dại, chăm chú nhìn dấu răng sau gáy của nàng, bất đắc dĩ làm bầm lâu lâu: “Ngay cả cắn cùng hôn cũng không phân biệt được, thật sự là một đứa nhỏ thích làm nũng lại hay mang thù.”

Còn Thủy Lung thì đem lời nói giống như động kinh của hắn liên tưởng thành hành động ngã lăn xuống đất, bốn vó chỉ lên trời quay cuồng gào khóc của Bạch Nha.

...

Trời trong gió mát, cỏ cây xanh mướt.

Thanh y nam tử cầm hàn kiếm sắc bén ở trong tay, kiếm khí nổi lên, không khí trong thiên địa bắt đầu nóng lên.

Mặt không biểu cảm, hai tròng mắt không có gợn sóng sợ hãi, thính thoảng hiện lên u quang còn lợi hại hơn so với sấm chớp. U quang lạnh thấu xương. Một kiếm, một người, hòa làm một. Có lúc nhanh giống như du long lẩn trong mây, lúc chậm lại giống như thanh liên lướt trên mặt nước, bất ngờ sát khí bùng nổ, cỏ cây chung quanh liền bị nghiền nát, lòng người hồi hộp. Đột nhiên người đứng thẳng, lá cây xơ xác theo gió cuộn quay quanh thân mình người đứng đó, phiêu dật xuất trần không giống như người phàm. Càng làm cho lòng người kinh hãi.

Thủy Lung đứng cách đó không xa, tán thưởng bữa tiệc ‘ngon mắt’ này.

Nàng chuyên chú nhìn kỹ từng chiêu từng thức của hắn, lại không tự giác nhớ kỹ hắn, từng động tác, từng cử chỉ của hắn đều mang tới một cảm giác hào hoa phong nhã.

Người ngừng, kiếm thu lại, gió ngừng thổi.

Trưởng Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nhớ kỹ chưa?”

Thủy Lung chớp chớp nheo hai mắt lại.

Người này lúc thi triển kiếm pháp, hai tròng mắt giống như băng hàn lạnh thấu xương, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao rõ mồn một trước mắt. Nhưng khi quay đầu lại thì con ngươi giống như nước trong phá băng mà ra, ngược lại làm cho nàng cảm thấy rất khó phòng bị. Hình như có cái gì đó từ đôi mắt của đối phương đâm vào mắt của nàng. Nháy mắt liền va chạm vào đáy lòng của nàng, giống như có ảo giác tìm đập rồi loạn.

“Làm sao vậy?” Trong nháy mắt Trưởng Tôn Vinh Cực liền đi vào bên cạnh nàng, đưa tay sờ sờ mí mắt của nàng, hỏi: “Bị cát bay vào mắt à?”

Thủy Lung tránh né bàn tay của hắn, lạnh nhạt nói: “Thủy Lung tránh khỏi tay hắn, đạm nhạt nói: “Thiếu chút nữa là bị một sinh vật nhanh như tia chớp hiện lên làm mù mắt rồi.”

Về mặt Trưởng Tôn Vinh Cực chợt lóe lên sự nghi ngờ rồi biến mất.

Thủy Lung đòi thanh kiếm từ tay hắn, nói: “Ta thi triển một lần, ngươi xem nha.”

Trưởng Tôn Vinh Cực đưa kiếm cho nàng: “Được.”

Thủy Lung cầm kiếm đi tới đối diện bắt đầu múa kiếm. Liếc nhìn nam tử đứng cách đó không xa một cái, sau đó nhắm hai mắt lại.

Hình ảnh khi nãy quanh quẩn, hiện lên rõ ràng ở trong đầu nàng. Thủy Lung hô hấp chậm lại, chớp mắt một cái bắt đầu di chuyển.

Tâm trí của Trưởng Tôn Vinh Cực cũng vì động tác của nàng mà nhanh vọt. Nữ tử mặc xiêm y màu đỏ ở trước mắt hắn vẫn không có mở mắt. Khí chất trang nhã, tiêu sái của ngày thường biến mất trong nháy mắt, nàng giống như phá kén hóa thành bướm bướm, xé rách lớp ngụy trang mềm mại, để lộ ra kinh tài tuyệt diệu như băng như lửa.

Động tác của nàng rất chậm, mặc dù không có nội lực nhưng lại ẩn giấu thân pháp quý dị, nhưng chiêu chiêu vẫn theo quy tắc không hề tìm thấy chỗ sai.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghiêm túc quan sát, lộ ra tươi cười.

Người của hắn, A Lung của hắn, dường như không thể giống với người bình thường rồi. (*la hét* ta thích câu này nhất ~)

Thi triển xong bộ kiếm pháp Thiên Tuyền Cửu Kiếm, Thủy Lung thở ra một hơi, đang muốn mở mắt, ánh mắt lại bị một vật mềm mềm liếm. Sau lưng cũng có một mảnh âm áp đè sát vào. Trong tai nghe thấy một âm thanh quen thuộc: “A Lung thật thông minh.”

Người này còn thích bám nàng hơn cả Bạch Nha!

Thủy Lung không có mở mắt, tay khẽ lật, thanh kiếm đâm về phía sau.

Trưởng Tôn Vinh Cực dễ dàng né tránh, bàn tay nắm giữ tay đang cầm kiếm của nàng. Lúc này, Thủy Lung thừa dịp môi hắn cách xa mắt nàng, mở hai mắt ra, lông mi có chút ẩm ướt, liếc mắt đảo qua khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của người nào đó.

“Ta học như thế nào?”

“Trưởng Tôn Vinh Cực nắm lấy tay đang cầm kiếm của nàng, nói: “Không sai! Nhưng mà nếu dựa theo lòng mình mà làm sẽ tốt hơn.”

Thủy Lung chưa kịp nói chuyện, thân thể đã bị kéo đi, Thiên Tuyền Cửu Kiếm từng chiêu từng thức lại được thi triển lần nữa, còn có nội lực hùng hậu truyền vào trong cơ thể của nàng, xoay quanh.

Kiểm chiêu được thi triển lúc đầu còn hơi gượng gạo, nhưng dưới sự hướng dẫn mượt mà của Trưởng Tôn Vinh Cực, nội lực mỏng manh cũng vì nội lực của hắn truyền qua mà tăng lên không ngừng.

Thủy Lung có được lợi ích, cũng không có nói thêm gì nữa, nghiêm túc học tập.

Trưởng Tôn Vinh Cực rũ mắt nhìn xuống đáng vẻ ngoan ngoãn hiếm có của nàng. Hai tròng mắt chớp động, con ngươi lóng lánh như ngọc sáng, khóe

miệng tươi cười sung sướng.

Phong Giản đi vào sườn núi liền nhìn thấy hình ảnh hai người đang ôm nhau múa kiếm ở trên bãi cỏ trong sơn dã.

Về mặt hấn cứng đờ, khó tin nhìn chằm chằm hai người ở trước mặt.

Hồng thường thanh y, nam nữ dựa vào nhau, im lặng nhưng lại ăn ý mười phần với nhau, tạo thành một thế giới riêng người khác không thể nào xâm nhập được.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, nhanh chóng phi thân xuống sườn núi.

“Phong Giản, ngươi không phải đi tìm chủ nhân hay sao?” Ngõa Lạc Oa mặc bộ xiêm y xinh đẹp nhìn Phong Giản, đi vài bước lại hỏi hắn: “Chủ nhân và Bạch cô nương ở trên sườn dốc à?”

Phong Giản trấn định nói: “Phải.” Ngõa Lạc Oa gật đầu, sau đó đi lên hướng sườn dốc, Phong Giản vội vàng đưa tay ngăn nàng lại.

“Ngươi làm gì vậy?” Ngõa Lạc Oa thắc mắc, hỏi.

Phong Giản nói: “Mặc kệ ngươi có chuyện gấp gì muốn bẩm báo cho chủ tử, hiện giờ đừng có đi lên đó.”

“Vì sao?” Ngõa Lạc Oa chớp chớp đôi mắt mị hoặc đầy tò mò, cười nói: “Ta không có chuyện lớn gì muốn báo cho chủ nhân, chỉ là chuyện Bạch cô nương sai bảo ta đã làm xong, người bên phủ quận chúa nhờ ta chuyển một lá thư cho nàng ấy thôi.”

Phong Giản lắc đầu: “Nếu bây giờ ngươi đi lên chắc chắn sẽ chọc giận chủ tử... Rất không vui.”

Trong nháy mắt, vẻ mặt Ngõa Lạc Oa có chút hỗn loạn và kinh sợ, từ con khổng tước xinh đẹp, sắc sỡ biến thành con thỏ trắng ngoan hiền.

Phong Giản nhìn dáng vẻ của nàng lại nhớ tới cảnh tượng ở chung của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, không nhịn được thờ dài, nói: “Thật không biết nàng có bản lĩnh gì lại có thể đem cảm xúc của chủ tử nắm giữ ở trong lòng bàn tay, khiến cho chủ tử càng ngày càng không giống bình thường.”

“Nàng mà ngươi nói là Bạch cô nương à?” Ngõa Lạc Oa khôi phục lại bộ dạng bình thường, kính sợ nhìn về phía sườn dốc, vẫn như cũ nhìn không được tò mò hỏi: “Bạch cô nương làm gì chủ tử rồi?”

Phong Giản không có ý định nói.

Ngõa Lạc Oa lôi kéo tay áo của hắn, vẻ mặt ngây thơ: “Nói đi, nói đi, nếu ngươi không nói, ta sẽ làm cho ngươi nửa đêm gặp quỷ.”

Phong Giản vội vàng gỡ bỏ tay của nàng xuống, bắt đắc dĩ nói: “Lúc này chủ nhân tự mình dạy kiếm pháp cho nàng ấy.”

“Hả.” Cái miệng nhỏ nhắn của Ngõa Lạc Oa mở to ra.

Phong Giản còn cảm thấy chưa đủ kích thích, nói tiếp: “Thân thể áp sát, cầm tay dạy.”

“Sặc.” Ngõa Lạc Oa bị sắc nước bọt của chính mình.

Nàng hiểu rõ chủ nhân, làm sao có thể nhân hạ thoải mái như vậy? Làm sao có thể ôn nhu, sẵn sàng như vậy?

“Đúng rồi...” Một hồi lâu, Ngõa Lạc Oa mới hoàn hồn, chớp chớp đôi mắt lo âu, nói: “Khi này ta xuống núi mới phát hiện trong thành Kỳ Dương có rất nhiều lời đồn không tốt về Bạch cô nương.”

“Chủ tử không có hỏi, ngươi cũng đừng có bép xép. Chuyện này ngươi cũng hiểu rõ mà.” Phong Giản nhắc nhở nàng đừng có nhiều chuyện, cái miệng hại cái thân.

Ngõa Lạc Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tuyệt sắc như yêu

Giữa trưa, nhưng trên tuyết nhai cũng không có làm cho người ta cảm thấy khô nóng, từng đợt gió mát ẩm ướt từ biển thổi phát vào, thật sự là một sơn trang nghỉ mát không tồi.

Nhưng mà, Thủy Lung không có ý định ở lại trên tuyết nhai dùng cơm, nên cùng với Trương Tôn Vinh Cực đi xuống khỏi tuyết nhai.

Sau khi hai người ăn cơm trưa xong, Phong Giản và Ngõa Lặc Oa mới đến tìm.

Trương Tôn Vinh Cực cùng Phong Giản đi vào thư phòng, Thủy Lung không có tò mò chuyện của bọn họ, nhàn nhã ngồi ở trên lầu các, hỏi Ngõa Lặc Oa: “Có chuyện gì?”

Ngõa Lặc Oa đem phong thư giao cho Thủy Lung, cười nói: “Bạch cô nương bảo ta đi tới phủ quận chúa truyền tin, ta đều đã làm xong. Ngoài ra, đây là thư của Mộc Tuyết cô nương nhờ ta chuyển cho Bạch cô nương.” Nàng đi tới phủ quận chúa, nhìn thấy Mộc Tuyết liền biết cô nương này không chỉ là một nô tỳ bình thường. Thái độ lạnh nhạt, dịu dàng, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt. Tính cách ngoài mềm trong cứng, cá tính này không phải một nô tỳ nên có.

Vì vậy, đôi phương nhờ nàng đưa thư cho Thủy Lung, nàng liền nhận lời.

“Cám ơn.” Thủy Lung nhận lá thư.

“Bạch cô nương không cần khách sáo.” Ngõa Lặc Oa cười khanh khách, sau đó nói tiếng cáo từ rồi rời đi.

Nàng rời đi, trong lầu các chỉ còn lại một mình Thủy Lung.

Thủy Lung vuốt lá thư, phát hiện lá thư không có dấu vết bị mở, keo dán bằng cao su chỉ có Mộc Tuyết mới có thể làm ra. Vì vậy, loại trừ khả năng người khác từng dùng phương pháp đặc biệt mở bao thư ra, sau đó dán lại như cũ.

Thủy Lung cũng không có nhận ra cái này là biểu hiện bọn họ tôn trọng chính mình, đồng thời cũng thể hiện sự tự tin của bọn họ. Bọn họ tự tin cho rằng không cần nhìn thư từ giữa Thủy Lung và người ngoài, bọn họ cũng có thể coi chừng Thủy Lung, không có năng chạy khỏi sơn trang ở biển Đông này khi chưa có sự cho phép của Trương Tôn Vinh Cực.

Xé mở phong thư ra, Thủy Lung lấy một tờ giấy mỏng manh, viết đầy những chữ viết thanh tú ra.

Nội dung bên trong lá thư viết không có gì quan trọng chỉ nói nàng nhớ tự chăm sóc bản thân, chơi đủ thì sớm trở về phủ, phủ quận chúa còn rất nhiều chuyện chờ nàng giải quyết.

“Cẩn thận như vậy ngược lại cũng vô ích.” Thủy Lung cười khẽ, đứng dậy đem lá thư đốt đi, sau đó quay trở lại ban công của lầu các ngồi.

Phong thư chậm rãi bị lửa thiêu đốt, chờ tới khi cháy hết thì thôi. Thủy Lung nhìn thấy một con chim giống như chim sẻ bay tới.

Mà chim sẻ cũng không có biểu hiện sợ hãi, đứng ở trên lan can gỗ có chạm khắc hoa văn của ban công không động đậy, đôi mắt đen tròn vô tội nhìn chằm chằm Thủy Lung, khẽ nghiêng đầu, xem ra rất có linh khí.

Thủy Lung nhanh tay nhanh mắt bắt nó vào trong tay, lật cánh nó lên lấy một tờ giấy nhỏ xíu bên dưới ra, tiếp đó thả nó đi.

‘Hải Nam, mau về.’

Ngắn gọn bốn chữ, được viết trên trang giấy có kích cỡ bằng nửa ngón tay út, thật sự khó phát hiện. Huống chi, chữ này cũng không phải chữ được sử dụng phổ biến, mà đây là kiểu chữ đặc biệt do Phụng Ương nghĩ ra, người khác có nhìn thấy cũng không thể đọc được.

Ngụ ý như thế này, chắc đây là lời của Phụng Ương.

Thủy Lung đoán nhất định là Mộc Tuyết đem chuyện này nói cho Phụng Ương nghe.

Nàng nhìn xem tờ giấy nhỏ từ từ biến mất, trong lòng cảm thấy bội phục phương pháp che giấu này không ngót. Phương pháp che giấu này không thể tìm ra một chút sơ hở nào hết, cho dù ở hiện đại cũng rất ít có được.

Nàng có linh cảm, Phụng Ương đang che giấu một bí mật lớn.

Mức độ cẩn thận của hần nâng cao đến mức kinh khủng, không muốn lưu lại một chút sơ hở nào cho người ta biết.

Thủy Lung cũng không có suy nghĩ nhiều tới những chuyện không có căn cứ. Nhìn tờ giấy đã hoàn toàn biến mất, nàng liền đi ra hồ nước thường ngày hay đến tắm rửa. Một đường đi thẳng không bị ngăn cản, nàng biết nếu hiện tại chính mình rời đi khỏi sơn trang, chắc chắn sẽ có ám vệ xuất hiện ngăn cản.

Khoảng chừng hơn một canh giờ sau, sắc trời cũng dần dần u ám.

Trương Tôn Vinh Cực nghe thuộc hạ báo cáo hướng đi của Thủy Lung, phút chốc liền đi đến chỗ của nàng đang ở.

Hần đến gần hồ nước liền nhìn thấy một nữ tử ăn mặc phong phanh, ngồi xếp bằng ở bên cạnh bờ hồ ngồi thiền luyện công.

Dung mạo của nữ tử này không xinh đẹp lại càng không thanh khiết, nhưng Trương Tôn Vinh Cực lại cảm thấy xem mãi vẫn không chán, càng xem càng

thích.

Hắn từng gặp qua rất nhiều nam nữ có sắc đẹp tuyệt trần, bên cạnh lại càng không thiếu. Ngõa Lạc Oa chính là một mỹ nhân kiều mị của nước khác, không chỉ xinh đẹp mà còn hồn nhiên, ngây thơ cũng là do hắn tiện tay nhặt được.

Cho tới bây giờ, những mỹ nhân như thế ở trong mắt Trương Tôn Vinh Cực cũng không có gì khác biệt. Chỉ ít, so với nhìn thấy người có diện mạo xấu xí đẹp mắt hơn thôi, không có làm cho người ta chướng mắt.

Bạch Thủy Lung xinh đẹp?

Nếu đem vấn đề này đi hỏi người dân của Tây Lăng, nhất định bọn họ sẽ không do dự trả lời là: Không. Nhưng nếu hỏi Trương Tôn Vinh Cực hắn sẽ nói xinh đẹp. Chẳng những xinh đẹp, mà còn rất xinh đẹp! Xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi! Xinh đẹp tới mức khó mà miêu tả! Xinh đẹp chấn động lòng người!

Nàng có khí chất và bản lĩnh. Hắn nhìn Thủy Lung giống như có thể nhìn xuyên qua lớp mặt khô khan, cứng ngắt, nó giống như một lớp da giả ở che ở bên ngoài, còn bên trong thực chất là rất xinh đẹp.

Mặt của nàng rất hoàn hảo, càng lúc càng giảm đi sắc bén, đường cong mượt mà, tròn bóng như đá cuội. Mũi thẳng nhưng không cứng, có chút đáng yêu. Càng nhìn kỹ môi của nàng càng cảm thấy tốt xem, môi trên mỏng nhạt môi dưới tương đối no đủ. Hai bên khóe miệng trời sinh hơi nhọt nhọt vênh lên, khiến cho người ta cảm thấy lúc nào nàng cũng mỉm cười.

Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực giống như máy quét, lướt qua khuôn mặt nàng dừng lại ở đôi mắt đang nhắm nghiền.

Đôi mắt của nàng là nơi mà hắn yêu thích nhất.

Lúc nàng nhắm mắt, mặc dù không nhìn thấy đôi đồng tử màu thuần đầy huyền bí kia, lại có thể nhìn thấy tròng mắt tuyệt mỹ của nàng.

Đôi mắt đang khép hờ kia, đẹp như một bức tranh Thủy Mặc, trên đó không có một tia do dự, giống như là được vẽ nên từ một ngòi bút tuyệt diệu, vô cùng khéo léo, là một tuyệt tác hoàn mỹ mà vô số họa sĩ cả đời này đều khó có thể làm được. Đôi mắt cong cong chứa đầy nhuệ khí, nhưng lại không mang theo vẻ sắc bén lạnh lùng, ngược lại còn mang theo một vẻ nhu hòa đặc trưng trong những tranh Thủy Mặc, hay một chút gì đó sâu xa như trong những bài thơ tình ý họa.

Nhìn kỹ lại, lông mi của nàng rất dài và dày, uốn cong một cách tự nhiên, giống như một chiếc quạt màu đen thu nhỏ, lại giống như cánh bướm màu đen khéo léo.

Mọi thứ tuyệt mỹ đều bị che dấu dưới lớp da khô vàng như nến, làm cho người bình thường khó có thể nhìn ra.

Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy như vậy cũng không phải không tốt, hắn biết người đời thích vẻ đẹp hào nhoáng bên ngoài, nếu như vẻ đẹp thật sự của Thủy Lung bị người khác phát hiện, nhất định sẽ trêu chọc rất nhiều người nhìn trộm nàng. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn bỗng dưng thấy buồn bực.

Lúc hắn ngăn người nhìn Thủy Lung nên không có phát hiện Thủy Lung ngồi cạnh bờ hồ đã mở hai mắt ra.

Trong ánh mắt nàng lóe chớp hàn quang.

Người luyện võ đều biết khi người khác luyện công là không được quấy rầy. Nhưng ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực có tính xâm lược rất mạnh, cho dù hắn không có làm gì, nhưng ánh mắt của hắn lại khiến cho người ta có cảm giác tóc gáy dựng đứng, phải cảnh giác. Không cần nghĩ cũng biết sự có mặt của hắn.

Cái này cũng là điều làm cho Thủy Lung không thể không tỉnh lại.

Nàng thấy Trương Tôn Vinh Cực sa vào trạng thái mất hồn, cũng không thèm mở miệng nhắc nhở. Tự nhiên đứng dậy, nhặt áo khoác để trên bãi cỏ phải sạch, rồi mặc vào người, cũng không có thắt dây đai lưng lại, chỉ có khoác áo, cầm lấy đồ vào trong tay.

Trương Tôn Vinh Cực hoàn hồn nhìn thấy bộ dạng Thủy Lung ăn mặc không chỉnh tề, nàng không có dè dặt, bảo thủ giống như những nữ tử khác. Trái lại, hắn cảm thấy cách ăn mặc này rất thích hợp với nàng, dừng dừng, phóng khoáng, lại đặc biệt phong tình.

“Tóc còn ẩm ướt.” Hắn đi tới bên cạnh nàng, đưa tay cầm lấy một lọn tóc của nàng.

Thủy Lung vùng vẫy đầu, nói: “Không sao.”

Nội lực của nàng còn yếu, không thể tự vận công hong khô tóc được.

Nàng không làm được, không có nghĩa là Trương Tôn Vinh Cực cũng không làm được.

Một ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, một tay hắn nắm thắt lưng của nàng, một tay che ở trên mái tóc của nàng, từ trên cao vuốt ve đi xuống, chỗ được bàn tay lướt qua đều trở nên ấm áp, tóc cũng khô ráo.

Hắn không có phát hiện hành động này của mình vừa ôn nhu, lại rất tự nhiên, đúng là vô sự tự thông, không học cũng biết.

Thân thể của Thủy Lung cứng ngắc trong chốc lát.

Thân thể nàng vốn mềm mại, nhỏ bé, vòng eo dẻo dai, mỏng manh, một tay của Trương Tôn Vinh Cực cũng có thể nắm gọn vòng eo của nàng, kéo nàng vào lòng, đáng vẻ nhìn giống như con chim nhỏ nép sát vào lòng người. Đặc biệt là, hành động sấy khô tóc cho nàng, động tác cực kỳ ôn nhu khiến cho nàng không biết phải làm sao.

Chỉ là luống cuống trong chớp mắt, Thủy Lung đã thả lỏng thân thể, không để ý tới cảm giác kỳ lạ kia, để mặc cho Trương Tôn Vinh Cực ra sức hầu hạ.

So với máy sấy tóc còn dễ chịu hơn.

Kiếp trước, Thủy Lung không thích sử dụng máy sấy tóc, đặc biệt là nàng thường xuyên đi biển, đầu tóc và thân thể ẩm ướt cũng là chuyện bình thường. Phần lớn thời gian nàng đều để cho tóc tự khô.

“Hử?” Trương Tôn Vinh Cực phát hiện trong tay nàng cầm một cái Ngọc Trụ, bàn tay trượt tới vai nàng hơi dừng lại một chút.

Thủy Lung nhảy bèn liền phát hiện ra sự khác thường của hắn, cũng không có nhìn đến Ngọc Trụ đang cầm ở trong tay. Tùy ý đem Ngọc Trụ xanh đậm vứt đi, thuận tiện rời khỏi lòng ngực của hắn: “Làm sao vậy?”

Ngọc Trụ này là đôi Ngọc Trụ hồi sáng nàng vừa nhìn thấy liền cầm lên ngắm nghía, cầm lên xem xong thì lại quên trả trở về.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng một lúc, sau đó, nét mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt của ngày thường. Giọng điệu lười nhác, chậm rãi nói: “Ừm... Ngọc Trụ.”

Động tác vứt Ngọc Trụ của Thủy Lung hơi bị khựng lại, khóe môi nhịn không được nở nụ cười.

Mấy ngày nay, nàng phát hiện Trương Tôn Vinh Cực có một thói quen — Hắn không biết cách che giấu cảm xúc của mình, nhưng mà cách biểu đạt lại rất đặc biệt.

Thủy Lung không biết, người nào đó chỉ để lộ cảm xúc ở trước mặt nàng thôi, chỉ là gần đây như vậy, ngày xưa từ đầu tới cuối, cảm xúc của hắn không có ai có thể phát hiện được hết.

Trước khi gặp nàng, lúc cảm xúc của Trương Tôn Vinh Cực sắp sửa dao động hắn sẽ không trực tiếp biểu lộ ra ngoài. Thay vào đó, biểu cảm sẽ càng lúc càng trở nên lạnh lùng, cho đến lúc mặt không biểu cảm. Giọng điệu nói chuyện cũng khôi phục giống như bình thường, nhẹ nhàng, bay bổng nghe không ra cảm xúc phập phồng ở bên trong, ngoại trừ tính bá đạo cùng nguy hiểm.

Hắn thần bí, lạnh lùng, vô tình làm cho người khác phải sợ hãi.

Nhưng mà, Thủy Lung luôn có năng lực đoán được thời điểm cảm xúc của hắn thay đổi. Giống như hiện tại, không cần quay đầu lại nàng cũng đoán được nét mặt của hắn như thế nào, thời gian im lặng của hắn rất ngắn, lại nói một câu không đầu không đuôi. Nàng liền biết, Trương Tôn Vinh Cực có tâm sự, lại xoắn xuýt không chịu mở miệng nói ra, một mình ôm buồn bực, khó chịu.

Không ngờ rất đáng yêu...

Thủy Lung cố gắng không cho bản thân cười ra tiếng, bỗng nhiên trong lòng có một ý nghĩ.

Nếu nàng cười ra tiếng, Trương Tôn Vinh Cực chẳng những không có nói ra tâm sự của mình cho nàng nghe, trái lại còn cãi nhau ầm ĩ với nàng cho xem.

“Ngọc Trụ, chưa có tìm được.” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nói.

Năng lực nghe hiểu của Thủy Lung rất mạnh, chớp mắt liền hiểu rõ ý trong lời nói của hắn: “Chỗ mà Trương Tôn Lư Hiến chỉ không có tìm được à?”

Trương Tôn Vinh Cực thấy vẻ mặt của nàng vẫn bình thường, mới thở nhẹ một hơi, nhưng không hiểu sao lại hít vào một hơi như để lấy can đảm, giọng điệu vẫn lạnh nhạt nói tiếp: “Không có.”

“À...” Ngày đó, xác thực Trương Tôn Lư Hiến đã bị thôi miên, không phải nguy trang.

Đến địa điểm giấu tìm thì lại không tìm thấy, đáp án có ba khả năng: Một, Trương Tôn Lư Hiến cũng am hiểu sử dụng Mê Hồn Thuật, trước khi Ngõa Lạc Oa đến hắn đã chuẩn bị tâm lý xong, tự động thay đổi trí nhớ của mình. Hai, Ngọc Trụ đã bị người khác trộm từ lâu, ngay cả Trương Tôn Lư Hiến cũng không có phát hiện. Ba, Trương Tôn Vinh Cực nói dối.

Ba loại khả năng này, đương nhiên Thủy Lung lựa chọn cái thứ hai.

Dựa vào quan sát của nàng, Trương Tôn Lư Hiến chắc chắn không biết Mê Hồn Thuật, khả năng thứ nhất liền bị loại bỏ. Khả năng thứ ba càng không cần phải nghĩ, chỉ bằng hiểu biết của nàng ở mấy ngày sống chung với Trương Tôn Vinh Cực, nàng biết hắn tuyệt đối sẽ không nói dối.

Thủy Lung còn chưa có phát hiện, thái độ tin tưởng tuyệt đối của nàng đối với Trương Tôn Vinh Cực rất không bình thường.

Dẫu sao thì, nói khó nghe một chút, bây giờ nàng vẫn còn bị Trương Tôn Vinh Cực giam giữ.

Thủy Lung tự hỏi: Ngọc Trụ rốt cuộc là bị ai đó có ý đồ nên đã trộm đi mất hay là do người ta trong lúc vô tình mà mang đi.

Nếu là người trước, nàng cảm thấy nhất định là người nàng hoặc là Trương Tôn Lưu Hiến quen. Nếu là người sau... như vậy rất khó để tìm.

Nàng không có phát hiện, lúc nàng lặng im suy nghĩ, sắc mặt của Trương Tôn Vinh Cực càng ngày càng lạnh, chân mày khể nhể, ngưng tụ sự lo âu và nguy hiểm.

Nàng có nghĩ rằng hắc lừa gạt nàng hay không? Nàng có nghĩ rằng hắc thêm muốn đồ vật của nàng hay không? Nàng có nghĩ rằng hắc đùa giỡn nàng hay không? Nàng có châm biếm hắc vô dụng hay không?

Một đồng vấn đề dừng mãi xâm nhập vào đầu óc của Trương Tôn Vinh Cực, khiến hắc buồn bực không dứt.

“Ngươi nghỉ ngơi ta?”

Đang lúc Thủy Lung tự hỏi lại nghe một giọng nói u ám, trầm thấp chưa nhiều áp lực cùng nguy hiểm vang lên, cánh tay bị người nắm lấy, nắm rất chặt.

Tên này cảm tình con mèo à? Sao lúc nào cũng xù lông hết vậy?

Thủy Lung không phát hiện bản thân không có tức giận, ngược lại còn có chút bất đắc dĩ buồn cười.

Mặc kệ dung mạo của Trương Tôn Vinh Cực có bao nhiêu tuấn mỹ vô song, nếu lúc này, mọi người có thể nhìn thấy đáng vẻ lạnh lùng, khắc nghiệt của hắc, nhất định đều sợ hãi không dám tiếp cận.

Thủy Lung thân nhiên liếc nhìn bàn tay hắc đang cầm chặt tay mình một cái, nhú mày nói: “Đau.”

Câu này giống như một lời ra lệnh, mới nói xong, Trương Tôn Vinh Cực liền buông lỏng tay ra.

Trong đáy mắt của hắc chợt lóe qua một tia chán nản, Thủy Lung nhìn thấy rất rõ ràng, nhin không được nhếch môi lên cười, nói: “Ta nghỉ ngơi ngươi cái gì?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chăm chăm nàng, từ tốn nói: “Ngươi nghỉ ngơi ta lừa gạt ngươi.”

“Ngươi lừa gạt ta cái gì?” Thủy Lung vẫn mỉm cười như cũ, hỏi.

Nét mặt của nàng nhu hòa, lạnh nhạt làm cho người ta cảm thấy bọn họ đang nói một đề tài rất bình thường.

Trương Tôn Vinh Cực đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình đều bị đôi mắt chứa đầy ý cười kia nhìn xuyên thấu, nhưng hắc lại không có cảm giác chán ghét, thậm chí trong lòng còn dâng lên một chút vui mừng. Trong ánh mắt của nàng không hề hiện lên một chút châm chọc, khinh thường, chỉ bình thản giống như gương sáng mà thôi.

Nàng không có nghi ngờ hắc, nàng chưa từng nghi ngờ hắc, cho nên mới hỏi ngược lại hắc.

“Ngươi tin ta?” Trương Tôn Vinh Cực không giấu được ý cười, môi mông nhếch lên, hỏi.

Xem như thuận mao tốt rồi sao. (Thuận mao: Vuốt ve bộ lông mềm mại)

Thủy Lung đang còn suy nghĩ nhưng chuyện đó, không quên hỏi lại hắc: “Vì sao không tin?”

“Ha ha ha...” Trương Tôn Vinh Cực nở nụ cười.

Hắc ôm Thủy Lung vào lòng giống như một đứa nhỏ tìm được món đồ chơi yêu thích, hân hoan không chịu buông tay, ôm thật chặt làm cho nàng dán sát vào lòng ngực hắc, hai tròng mắt gọn sóng còn liễm liễm, sáng ngời hơn cả ánh tà dương, nhìn Thủy Lung nói: “A Lung quả nhiên không giống với người bình thường, cũng chỉ có A Lung mới làm cho ta yêu thích như vậy. Lời nói ra luôn hợp với lòng ta.”

Thủy Lung biết giấy dựa cũng không thoát được, ngay từ đầu đã không có ngo ngoáy.

Lúc mới gặp Trương Tôn Vinh Cực nàng còn nghĩ hắc là một người tàn nhẫn vô tình, giống như một người cô độc đứng trên đỉnh núi cao. Thật sự là mất bị mù. Cần phải ở chung với người này mới biết được bản chất thật sự của hắc, bây giờ Trương Tôn Vinh Cực ở trong mắt Thủy Lung chỉ là một con mèo có lực làm tổn thương rất mạnh, độ nguy hiểm cực kỳ cao, nhưng chỉ cần thuận mao vừa ý nó, tự nhiên nó sẽ đem móng vuốt thu vào.

Lúc quay trở về nàng đều bị Trương Tôn Vinh Cực bế, cho tới lúc ăn xong cơm tối, tách ra tắm rửa không được bao lâu, khi lên giường ngủ lại bị người nào đó vòng tay kéo qua ôm vào ngực, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng.

“Buông ra.” Thủy Lung cảm thấy hơi thở của hắc có thay đổi, quả quyết nói.

Trương Tôn Vinh Cực không có buông tay, nhưng mà cũng không có cử động, cúi đầu vào cổ nàng nói: “Lần này, ta sẽ làm cho ngươi thoải mái...”

“Không cần.” Thủy Lung lạnh lùng nói.

Kiếp trước ở thế kỉ 21, từ nhỏ tới lớn, cuộc sống tại trung tâm huấn luyện rất bận rộn, nên nàng đối với chuyện tình d*ch rất là lãnh đạm, hiểu biết không ít, nhưng chưa từng cùng bất kì ai phát sinh quan hệ. Nay, nàng trở thành Bạch Thủy Lung, nhưng ở độ tuổi rất dễ dàng động tình, vài lần bị Trương Tôn Vinh Cực khiêu khích, khó tránh khỏi phản ứng sinh lý. Cái cảm giác không thể chiều theo lại khó nhịn, thật sự làm nàng không thích.

Huống chi, mặc kệ là quan hệ hay hoàn cảnh ở chung của hai người đều làm cho nàng không muốn vướng víu không rõ với Trương Tôn Vinh Cực.

“Ngoan.” Trương Tôn Vinh Cực vẫn bá đạo giống như trước, không để ý tới việc Thủy Lung phản đối, tay đã lần mò lên thân thể của nàng.

Ngón tay hần giống như có một loại sức lôi cuốn kì lạ, những chỗ nó lướt qua giống như được đốt lửa lên.

Bờ môi mềm mại ấm áp của hần, không hung mãnh thô lỗ như ngày thường nữa, thay vào đó là một nụ hôn ôn nhu như cánh hoa mai rơi trên tuyết trắng, nhẹ nhàng từng chút hôn lên đôi môi nàng tựa như đang hôn một vật quý giá, mềm yếu, sợ dùng lực sức mạnh một chút sẽ làm đối phương bị thương.

“Cút.” Thủy Lung đưa tay đẩy hần ra.

Vì sức lực giữa nam và nữ cách biệt nhau quá lớn, cho nên nàng không thể lay động được hần. Trái lại, càng làm cho hai người quấn chặt vào nhau hơn.

Trương Tôn Vinh Cực hôn môi từ từ trượt xuống, đến đùi của nàng, ngón tay ấm áp của hần hướng về phía u cổ của nàng thăm dò thử.

Thủy Lung trợn mắt, không khống chế được âm thanh.

Trương Tôn Vinh Cực nghe được âm thanh khẽ ngâm mềm mại, đáng yêu đến cực điểm của nàng, toàn thân đều cứng ngắc, động tác cũng hơi dừng lại. Sau đó, khẽ hôn lên đùi nàng, động tác cũng có chút mạnh bạo, thay đổi thành cắn nhẹ, hút mạnh.

Ngón tay của hần không có đi vào, ở ngay bên ngoài...

Thủy Lung hô hấp chậm lại, nàng hít mắt nhìn nam tử đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào hạ thể của mình, ánh mắt trở nên rét lạnh, giống như du long đập gió rẽ sóng, đã phá vỡ hết lớp vỏ nguy trang lộ ra tài hoa mà ngày thường giấu kín.

Trương Tôn Vinh Cực cảm thụ được sự biến đổi của nàng, vừa lúc ngẩng đầu lên đối mặt với nàng, chẳng những không cảm thấy sợ hãi với những biến đổi của nàng, ngược lại còn nở nụ cười vui sướng, khoe miệng câu lên nở nụ cười làm chấn động lòng người.

Âm thanh khàn khàn nói: “Thoải mái không?”

Thủy Lung im lặng nhìn hần, một lúc sau cũng nở nụ cười.

Rõ ràng nàng chỉ nhẹ nhàng cong khoe môi lên, nhưng trái ngược với nụ cười mềm mại, dịu dàng của ngày thường, tản ra mị lực bức người, làm cho Trương Tôn Vinh Cực ngây người. Dường như nhìn thấy phản ứng của hần, Thủy Lung nghiêng đầu, sóng mắt dao động lân quang, môi đỏ thắm nhẹ nhàng yếu ớt nói: “Trương Tôn Vinh Cực, ngươi phải suy nghĩ kỹ, nếu ngươi không chịu dừng tay, tám phần là ta sẽ không tha cho ngươi.”

Nàng cũng không phải người bảo thủ, chẳng qua từ trước đến nay nàng luôn làm việc có đầu có đuôi.

Trương Tôn Vinh Cực lại hết lần này tới lần khác dụ dỗ và khiêu khích nàng, hoàn toàn khơi dậy hứng thú của nàng.

Nam nhân này là người đầu tiên khơi dậy hứng thú của nàng, ngày nào đó nàng đưa ra quyết định, thì nhất định sẽ làm được.

Từ trước đến giờ, hải tặc chưa bao giờ là người dân hiền lành an phận, thứ mình muốn nhất định sẽ ra tay cướp lấy!

“Đế Duyên... Gọi ta là Đế Duyên.” Giọng nói của Trương Tôn Vinh Cực khàn thấp, nói.

Hần không hiểu tại sao Thủy Lung lại thay đổi như thế.

Ở trong mắt hần, Thủy Lung giống như đột nhiên biến thân thành yêu tinh, một động tác lơ đãng nghiêng đầu cũng có thể phong tình vạn chủng, một cái nháy mắt cũng có thể làm cho người ta hồn xiêu phách lạc. Thanh âm của nàng tựa như là giọng hát của hải yêu trong truyền thuyết, khiến người ta biết rõ có nguy hiểm, nhưng vẫn điên cuồng muốn đến gần lắng nghe.

(Hải yêu: tiên cá.)

Phản ứng của Trương Tôn Vinh Cực hoàn toàn nằm trong sự dự đoán của Thủy Lung. Nàng cũng thuận theo ý hần, cười gọi: “Đế Duyên.”

Câu này giống như kíp nổ, chợt khiến đầu óc Trương Tôn Vinh Cực bùng nổ, suy nghĩ trống rỗng bỗng nghe một tiếng cười thanh thúy vang lên.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chỗ quần bị ẩm ướt, mới biết Thủy Lung cười cái gì. Nhưng mà hiện tại hần không có lòng dạ tức giận, đương nhiên có biện pháp khác trả thù Thủy Lung, hỏi nàng: “Sao lại là tám phần? Vì sao lại không phải là mười phần?”

Thân thể của Thủy Lung ở bên dưới hần khẽ run, không có trả lời câu hỏi của hần, con ngươi đảo qua, mềm nhẹ khiêu khích: “Không phải ngươi nói muốn làm cho ta cảm thấy thoải mái hay sao? Trình độ như vậy thôi sao?”

Nếu không phản kháng được, ngươi ta cố chấp muốn hầu hạ mình, sao lại không hưởng thụ.

Ngược lại nàng muốn nhìn xem, người này có thể làm cho nàng xúc động bao nhiêu.

Con ngươi của Trương Tôn Vinh Cực lại sâu sắc thêm một chút, giống như bất mãn việc nàng trốn tránh không trả lời hần, đột nhiên đưa tay nắm hai chân của nàng lên, sau đó...

“Ngươi!” Sự lạnh nhạt trong mắt của Thủy Lung bị đánh vỡ.

Lời còn chưa nói hết, liền ngừng.

...

Không biết thời gian qua bao lâu, hình như chỉ mấy phút nhưng lại rất lâu, trong phòng chỉ có hơi thở gấp của nam nữ.

Trương Tôn Vinh Cực đang lúc lên đỉnh, chợt ngừng lên nhìn nàng, hỏi: “A Lung thoải mái không?”

Giọng nói của Thủy Lung không ổn định tra hỏi: “Ngươi học mấy... thứ này ở đâu?”

“Sách.” Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng nói. Ánh mắt sâu xa khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, thanh âm vẫn mơ hồ như trước nhưng vẫn không che giấu được đặc ý: “Không phải A Lung nói đã quên cảm giác của hôm qua trước hay sao? Bây giờ còn quên không?”

Gã này đem chuyện đó nói một cách Bình thản không hề biến sắc mặt, làm như chuyện đương nhiên vậy, không khác gì những gã háo sắc trong phim cấp 3 thời hiện đại.

Lúc này còn có lòng dạ suy nghĩ tới chuyện khác?

Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy nét mặt mơ hồ giống như thả hồn lạc vào chốn thần tiên, hành động của hần càng thêm can rở.

Mọi thứ đều tiến hành trong im lặng, hình như tất cả đều là chuyện rất bình thường, cho dù sau cùng cũng không có tiến hành bước cuối cùng, nhưng trừ bước ‘ăn quả cảm’ thì cái gì nên làm, không nên làm cũng đã làm gần xong.

Từ sau đêm đó, mối quan hệ giữa hai người dường như có biến đổi, nhưng cũng không có thay đổi bao nhiêu.

Quả thật, Trương Tôn Vinh Cực đối với Thủy Lung không giống với những người khác, Phong Gián và đám người Ngõa Lạc Oa nhìn thấy rõ ràng. May mắn, bọn họ đã nhìn thấy lâu rồi, cho nên đã có thói quen. Bởi vì Trương Tôn Vinh Cực đối xử với Thủy Lung khác biệt, gần như mỗi ngày càng tăng thêm.

Hôm nay, bọn họ thấy Trương Tôn Vinh Cực dắt tay Thủy Lung, bọn họ bình tĩnh. Ngày mai, bọn họ thấy Trương Tôn Vinh Cực nhặt đồ bị rơi trên đất lên cho Thủy Lung, nét mặt của bọn họ vẫn vậy. Mặc kệ bọn họ có thể giữ bình tĩnh được hay không, cũng không dám làm âm lên, quấy rầy không gian riêng của hai người kia.

Từng ngày trôi qua, Thủy Lung sinh hoạt rất có quy luật. Từ sáng đến tối trừ bỏ thời gian ba bữa cơm, không đến giữa giờ Ngọ sẽ cùng Trương Tôn Vinh Cực luyện tập Thiên Tuyên Kiếm Pháp, buổi chiều tu luyện nội công, thỉnh thoảng đi qua nhà tù bắt Trương Tôn Lư Hiển làm vật thí nghiệm.

Nhưng mà nàng không biết, mấy ngày nàng sống yên ổn trong sơn trang, thì bên ngoài lại xảy ra một sự kiện lớn.

Ở trong thành Kỳ Dương, tin đồn có liên quan đến nàng và Trương Tôn Lư Hiển truyền khắp nơi. Có tin đồn nói hai người cùng nhau bỏ trốn, cũng có người nói Bạch Thủy Lung phát điên, đã sớm bị điên, không chỉ giết mẹ ruột, sau đó còn bắt cóc Vũ vương, muốn cùng Vũ vương song túc song phi.

(Song túc song phi: ở chung một chỗ, bay chung một chỗ. Thí dụ nam nữ yêu nhau như hình với bóng không rời. Ân ân ái ái, không rời không bỏ, giống như uyên ương. Cũng là hình dung tình yêu thân mật.)

Trong lời đồn rất ít nói tới Trương Tôn Vinh Cực, sự thật chứng minh, Trương Tôn Vinh Cực trở về rất ít người biết, dân chúng đến cả gặp cũng chưa thấy qua hần.

Mấy ngày nay đều có thể nhìn thấy Bạch Thiên Hoa dẫn theo một quân đội đi lại trong thành, thậm chí còn đi ra ngoài thành, rõ ràng hần đang muốn tìm ra tung tích của Bạch Thủy Lung.

Trái lại, Bạch tướng quân cũng không có phản ứng, trong phủ tướng quân hình như thiếu đi sự có mặt Vệ thị và Bạch Thủy Lung cũng trở nên yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến mức kỳ lạ, làm cho tâm trí người ta cảm thấy hoảng loạn.

Bên phủ Hoa Dương quận chúa cũng đồng dạng rất yên tĩnh, nhưng trái ngược với phủ tướng quân, yên tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hôm nay, dân chúng trong thành Kỳ Dương tận mắt nhìn thấy một cửa hàng bán đồ ngọc mới mở, bảng hiệu của cửa hàng có kí hiệu của phủ Hoa

Dương quận chúa.

Bạch Thủy Lung biến mất, người trong phủ quận chúa còn có lòng dạ mở cửa hàng, đây rốt cục là ý nghĩ của ai?

Mặc kệ là dân chúng trong thành Kỳ Dương hay là những người tò mò âm thầm quan mọi chuyện, không ai hiểu nổi.

Lúc cửa hàng đồ ngọc khai trương, từ xa một đội binh mã trùng trùng điệp điệp chạy tới.

Dân chúng xung quanh cửa hàng quay đầu lại nhìn, vội vàng tránh xa ra.

Dân đầu đám binh mã chính là Bạch Thiên Hoa.

Hắn mặc một bộ y phục màu đen, tuổi còn nhỏ nhưng dáng người cũng đã phát triển khỏe mạnh, cường tráng. Lúc này, hắn đang nhíu chặt chân mày, nhìn chằm chằm cửa hàng đồ ngọc, lãnh ý và tức giận ở trong mắt hắn càng ngày càng đậm hơn. Khi mọi người nghĩ rằng hắn sẽ đập phá cửa hàng, thì hắn lại kéo dây cương ngựa xoay người rồi đi.

“Bạch tiểu công tử này thật sự là thay đổi, trước kia chưa từng thấy hắn có khí thế như vậy, ánh mắt của hắn thật đáng sợ.” Một người dân thấy Bạch Thiên Hoa đi xa, vỗ vỗ ngực nói.

Lại một người hòa theo: “Cũng đúng, nếu là trước đây, lấy tính tình của Bạch công tử, thứ gì hắn nhìn không vừa mắt, nhất định sẽ phá hủy nó. Nhưng mà lần này, hắn rõ ràng rất tức giận, vậy mà không có làm cái gì hết. Cái gì cũng không có nói, so với ngày trước còn đáng sợ hơn.”

“Thật là khó hiểu, vài ngày trước đó, ta thấy Bạch đại tiểu thư ở Thái Bạch lâu, cảm thấy nàng gặp người liền nở nụ cười, không chút nào giống Bạch Thủy Lung tàn bạo của người trước. Mặc dù không tính là người dễ gần, nhưng cũng không phải là người dễ chọc. Ngược lại, nàng thay đổi tốt hơn, Bạch tiểu công tử lại trở thành người đáng sợ, thật là khó hiểu...”

“Bạch Thủy Lung đâu có thay đổi tốt, người không có nghe nói Bạch đại phu nhân là do nàng tự tay giết chết sao? Sau đó, còn bắt cóc Vũ vương bỏ trốn? Một người điên khùng như thế, vĩnh viễn cũng không có khả năng thay đổi thành tốt được!”

Khi dân chúng bắt đầu bàn tán ầm ĩ, Bạch Thiên Hoa đã đi tới phủ Hoa Dương quận chúa.

Hắn cũng không có chờ người đi vào thông báo, xoay người xuống ngựa, đẩy người nghênh tiếp mình sang một bên, hùng hùng hổ hổ đi vào trong phủ quận chúa.

“Kẻ nào dám tự tiện lợi dụng tên của phủ Hoa Dương quận chúa mở cửa hàng? Bức ra!”

Bạch Thiên Hoa đi thẳng vào đại viện, liền hung ác quát lớn.

Thanh âm hô to cộng thêm có sử dụng nội lực, tiếng vang truyền đi thật xa.

Không ít người hầu trong phủ Hoa Dương quận chúa bị hù dọa, run rẩy chạy tới đại viện, quỳ gối trước mặt Bạch Thiên Hoa.

Đám hạ nhân trong phủ quận chúa đều đã gặp qua Bạch Thiên Hoa, thấy hắn lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, đáng vẻ giận dữ khiến cho bọn họ không dám hé miệng, ngay cả thờ mặt cũng không dám.

Ánh mắt Bạch Thiên Hoa quét qua đám người đang quỳ dưới đất, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người duy nhất không quỳ – Mộc Tuyết.

Hắn biết Mộc Tuyết, bởi vì hắn thấy Thủy Lung rất tin tưởng và bảo vệ nàng. Thấy hắn cũng không quỳ, có lần hắn tỏ thái độ không hài lòng với chuyện nàng không biết phép tắc, bị Thủy Lung gỡ đầu.

Phủ Hoa Dương quận chúa mới được lấy về không bao lâu, vẫn chưa có chọn ra người làm quản gia, nhưng mà đám hạ nhân trong phủ đều biết, Mộc Tuyết là người có địa vị cao nhất trong số bọn họ. Máy ngày Thủy Lung không có ở trong phủ, đương nhiên là bọn họ nghe theo sự quản lý và dạy dỗ của Mộc Tuyết.

Lúc này, đám hạ nhân đều đưa mắt nhìn về phía Mộc Tuyết.

Ý tứ đều rất rõ ràng, cửa hàng đồ ngọc trong thành là do Mộc Tuyết mở.

“...” Đối với Mộc Tuyết, Bạch Thiên Hoa dù có giận cũng không dám mắng. Hắn tin tưởng ánh mắt của Thủy Lung, nếu Thủy Lung tin tưởng Mộc Tuyết, đương nhiên nàng có lý do của nàng. Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu, nuốt không trôi, hắn cần một lời giải thích.

“Mộc Tuyết, cửa hàng đồ ngọc ở trong thành là do ngươi mở?”

Mộc Tuyết gật đầu nhẹ nhàng.

Bạch Thiên Hoa bước nhanh tới một bước, giận dữ nói: “Bây giờ tỷ mất tích, ngươi còn có lòng dạ mở cửa hàng?”

Mộc Tuyết biết Bạch tiểu công tử là đối xử thật lòng với Thủy Lung, nên bị hắn gào thét vào mặt như thế cũng không có tức giận, đem thư đã chuẩn bị

sẵn đưa cho Bạch Thiên Hoa, nói rõ nguyên nhân: “Đây là thư do tiểu thư nhờ người chuyển tới.”

Bạch Thiên Hoa nghe được là thư của Thủy Lung liền nhanh tay mở ra xem.

Nhìn xong, mặc dù trên mặt hắn giảm bớt tức giận, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt: “Tỷ đang làm cái gì? Tuy trong thư không có viết rõ, nhưng tại sao ta lại có cảm giác, tỷ ấy giống như viết không được tự nguyện, làm sao còn có lòng dạ kêu người đi mở cửa hàng...”

Hắn rất bức mình, suy nghĩ của Thủy Lung chẳng bao giờ hắn đoán ra.

Mộc Tuyết nói: “Tiểu thư làm việc đương nhiên là có lý lẽ của tiểu thư, tiểu công tử không cần lo, hai ngày nữa tiểu thư sẽ trở về.”

Bạch Thiên Hoa nhìn không ra mặt hiểu trong ẩn giấu trong thư, nhưng nàng hiểu.

“Làm sao người biết?” Bạch Thiên Hoa không ngốc, vừa nghe liền nhận ra được ý tứ của Mộc Tuyết.

Về mặt Mộc Tuyết không hề lộ ra sơ hở, nhẹ giọng nói: “Ta đoán.”

Bạch Thiên Hoa có cảm giác bị đánh bại, nhưng hắn lại không thể làm gì Mộc Tuyết, ai kêu người người ta là người của Thủy Lung. Hắn lại xem lá thư, nhưng vẫn không có phát hiện chỗ nào đặc biệt, đành bỏ xuống. Sau đó hung ác trừng Mộc Tuyết, nói: “Người biết tỷ vẫn bình an, vì sao không sớm nói cho gia biết, hại ta mang một đám binh lính chạy qua chạy lại trong thành như tên ngốc!”

(Gia: ông, ngài, cách xưng hô tôn kính với người có địa vị cao, quyền lực lớn.)

Mộc Tuyết nhìn về mặt hung thần ác sát của hắn, ánh mắt lại không có ác ý, thì biết hắn chỉ làm mình làm mẩy, đặc biệt là tiếng ‘Gia’ cũng đủ khiến nàng buồn cười. Nhưng mà tính cách của nàng lạnh nhạt, ngoại trừ Thủy Lung và Phượng Ương, nàng rất ít biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác, chỉ nói: “Ta nói, tiểu công tử sẽ không tìm tiểu thư?”

Bạch Thiên Hoa ghen hòng.

Dù thấy được lá thư, nghe Mộc Tuyết nói, nhưng hắn vẫn lo lắng cho Thủy Lung. Chưa làm sáng tỏ tin tức của Thủy Lung, hắn vẫn nhịn không được lo lắng vẫn đi tìm Thủy Lung.

“Tỷ tỷ thật là quá đáng!” Bạch Thiên Hoa tức giận gầm nhẹ: “Nàng có thể nhờ người đưa tin cho người, vì sao không kêu người gửi tin cho ta!”

Lẽ nào thân đệ đệ lại thua kém một nha hoàn bên người?

(Thân đệ đệ: em trai ruột.)

Những lời này hắn không nói ra.

Mộc Tuyết giữ im lặng là vàng.

Cửa hàng đồ ngọc nếu là Thủy Lung kêu Mộc Tuyết mở, đương nhiên Bạch Thiên Hoa không thể trách móc nàng, cho nên liền vẫy tay cho đám hạ nhân quỳ dưới đất rồi đi. Sau đó, sai khiến đám binh lính canh giữ phủ quận chúa, chính mình cũng ở lại phủ quận chúa luôn.

Sau chuyện ngày hôm nay, trong thành Kỳ Dương không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn dẫn binh lính đi chung quanh nữa.

Không chỉ thành Kỳ Dương xảy ra chuyện, trong giang hồ cũng hỗn loạn cả lên.

Mấy ngày nay, trong giang hồ, có thể nói là lòng người bàng hoàng, bởi vì có ba môn phái liên tục bị diệt.

Cũng không ai biết thế lực thần bí nào diệt ba môn phái kia, chỉ biết bọn họ hình như đang tìm cái gì đó. Ban đầu là Uy Chấn tiêu cục gần hoàng thành Tây Lăng bị tiêu diệt. Sau đó đến lượt Minh Nguyệt sơn trang, Thanh Sơn Kiếm môn. Ba thế lực trong giang hồ cũng chỉ coi là chuyện nhỏ thôi, nhưng mà trong một đêm liền bị diệt môn, thì người trong giang hồ không thể bình tĩnh được.

Chuyện này bản cải âm ỉ đến mức rơi vào trong tai mình chủ võ lâm – Lâm Vân Xung.

Mình chủ hiện tại của giang hồ chính là Lâm Vân Xung, người của Bích Kiếm sơn trang. Từ xưa tới nay, địa vị của Bích Kiếm sơn trang trong chính phái rất cao. Bích Lạc kiếm pháp là võ học tuyệt kỹ, luôn luôn duy trì sự phồn thịnh cho Bích Kiếm sơn trang.

Bây giờ, trong đại sảnh của Bích Kiếm sơn trang, mình chủ Lâm Vân Xung và mấy người chương môn ngồi chung một chỗ.

“Rốt cuộc là tà phái thần bí nào làm, có tìm dấu vết lưu lại không?” Lâm Vân Xung hỏi.

“Không có. Một chút dấu vết cũng không có tìm được.” Người ở dưới buồn rầu nói.

“Hiện tại, tà phái có thế lực mạnh nhất chỉ có Vô Ưu cung, có phải là bọn họ làm hay không?” Một người hỏi.

Lâm Vân Xung không nói, người ngồi bên cạnh hắt Lâm Chi Tiểu lại cười nói: “Một năm trước, sau khi Vô Ưu cung im lặng, thì bọn họ đã không có đi ra ngoài gây rối nữa, có người đoán trong cung của bọn họ có người gây loạn, cần bản không có thời gian rảnh đi ra ngoài... Huống chi, người của Vô Ưu cung rất kiêu ngạo. Nếu bọn họ muốn gây rối nhất định sẽ trực tiếp làm cho trời đất quay cuồng.”

Nói tới vấn đề này lại có người phản bác: “Nói không chừng ba vụ án diệt môn này là bọn họ đó gây nên, nhân cơ hội này che giấu hành tung Vô Ưu cung...”

Lâm Chi Tiểu cười, cắt ngang lời hắt: “Đầu óc các hạ dốt nát thì đừng có mở miệng tự rước nhục.”

Người nọ giận dữ nhưng vì nể mặt Lâm Vân Xung nên không có khả năng phát tác. Thấy Lâm Vân Xung không có ý định dạy dỗ con trai, sắc mặt của hắt liền đen đến mức không thể đen hơn được nữa, cảm tức nói: “Tại hạ liền chờ xem Lâm thiếu hiệp có bao nhiêu thông minh, khôn khéo, tìm ra kẻ giết người cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Lâm Chi Tiểu cười khê: “Các hạ quả nhiên là ngu không bằng.”

“Ngươi!” Người nọ tức giận muốn đánh nhau.

Lúc này Lâm Vân Xung mới lên tiếng: “Thời gian không còn sớm nữa, chuyện này bàn bạc tới đây thôi, mời các vị quay về.”

Mọi người đều nhìn ra được hắt đang bênh vực cho con trai, đồng thời cũng làm mất mặt mũi của người kia.

Người biết mình đâu không lại Lâm Vân Xung, liền dè dặt tức giận, xanh mặt nổi đuôi nhau đi ra, trước khi đi còn mĩa mai: “Nhân tài hậu bối mới gia nhập giang hồ, người ở bên cạnh mình chủ cần học thêm nhân đức, đừng nghĩ rằng đầu thai tốt, là có thể tự coi mình là nhân vật quan trọng!”

Hắt nói xong cũng không thấy Lâm Chi Tiểu tức giận, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm mình, không hiểu vì sao lại khiến cho lòng người rét lạnh. Cuối cùng nhin không được né tránh ánh mắt của hắt, đành về vội vàng rời đi có chút giống bộ dạng nhếch nhác chạy trốn.

“Lâm minh chủ, chúng ta cũng cáo từ.”

“Ừ.”

Thoáng chốc, phòng khách rộng lớn chỉ còn lại hai cha con Lâm Vân Xung và Lâm Chi Tiểu.

“Chi Tiểu, thật sự là con không tra được một chút tin tức gì à?” Lúc Lâm Vân Xung và Lâm Chi Tiểu nói chuyện, trong nghiêm khắc lại không mất đi phần yêu thương của người cha. Nhìn ánh mắt của hắt liền biết, hắt rất hài lòng trường tử này.

Lâm Chi Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Những người này rất thần bí, cách làm việc của bọn họ không giống như có ý đồ nhằm vào chính phái, mỗi lần ra tay đều là đánh nhanh thắng nhanh. Và lại ngay cả che giấu cũng lười làm, trực tiếp đốt hết mọi thứ, không để lại một chút dấu vết hay nhân chứng gì cả, có thể thấy được thực lực của bọn họ rất mạnh, cũng rất tự tin.”

Lâm Vân Xung nói: “Chỉ cần bọn họ không có ý định nhắm vào chính phái là được, nhưng mà cũng không thể để cho đối phương tùy ý giết chóc như vậy... Được rồi, có thể điều tra được bọn họ muốn tìm gì không?”

Lâm Chi Tiểu cười: “Ngọc. Đây là tin tức duy nhất có thể điều tra được, từng thế lực bị tiêu diệt, trong phòng cất chứa tiền tài của cải của bọn họ không có bị mất gì hết, ngoại trừ những trang sức bằng ngọc.”

Lâm Vân Xung sa vào trong suy nghĩ, than nhẹ một tiếng: “Cái thế lực thần bí kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Phía biển đông, son trang nghi mất nằm ẩn núp trong núi rừng bí mật.

“Hắt xì... hắt xì...” Thủy Lung nhảy mũi liên tục.

“Bạch cô nương, chắc chắn ngươi bị cảm lạnh rồi!” Ngõa Lặc Oa đứng ở bên ngoài nghe âm thanh hắt xì liên tục của Thủy Lung, sắc mặt lo lắng nói.

Thủy Lung tránh né bàn tay của Ngõa Lặc Oa đang muốn sờ vào trán mình: “Ngươi lo lắng cái gì? Sẽ làm ta hiểu lầm ngươi yêu thầm ta đó.”

Ngõa Lặc Oa thấy đáng vẻ híp mắt của nàng, biết được nàng đang nói đùa, nghiêm túc đáp lại: “Bạch cô nương, hiện tại ngươi là tổ tông sống của toàn bộ son trang, mỗi người đều phải tôn kính ngươi! Bây giờ ta đi chung với ngươi, nếu ngươi bị cảm lạnh, khiến cho thân thể bị nhiễm bệnh, mạng nhỏ của ta sẽ không còn nha.”

Lời này của nàng hoàn toàn không có khoa trương, đó là toàn bộ lời nói thật từ trong đáy lòng nàng.

Tình tình của Trường Tôn Vinh Cực rất khó đoán, nếu hắt không vui sẽ giết người, chuyện này cũng rất bình thường. Nhất là chuyện có liên quan đến người hắt quan tâm nhất.

Hai ngày trước, lúc một hạ nhân bụng thức ăn lên không cẩn thận xem chút nữa làm nước canh nóng hổi đổ lên người của Thủy Lung.

Khi đó, Trường Tôn Vinh Cực vung tay áo lên, không chỉ hắt bát canh bay ra ngoài, kể cả người bụng canh cũng bị hắt văng ra mà chết.

Ngõa Lạc Oa nhớ rõ sắc mặt của Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng, vô tình biết bao nhiêu, khiến mọi người sợ hãi quỳ xuống đất.

Ban đầu, Ngõa Lạc Oa nghĩ rằng toàn bộ đám hạ nhân kia đều không sống nổi, không ngờ Thủy Lung chỉ cần nói một câu liền có thể vỗ về tâm trạng của Trương Tôn Vinh Cực, làm cho đám người đó tránh được một kiếp nạn.

Từ đó, mọi người trong sơn trang hầu hạ Thủy Lung càng thêm cẩn thận, đúng hơn là coi nàng giống như tổ tông sống của nhà mình, không hơn không kém bao nhiêu.

Thủy Lung nghe nàng nói cũng không tỏ rõ ý kiến, hỏi ngược lại: “Hắn ở đâu?”

Ngõa Lạc Oa biết nàng nói ai, liền đáp: “Chủ nhân ở trong thư phòng.” Thấy Thủy Lung không có ý định hỏi tiếp, nàng nhìn không được nói thêm: “Gần đây, mỗi lần chủ nhân đi vào thư phòng gặp Phong Giản, đều nghe Phong Giản nói về chuyện của Ngọc Trụy.”

Nàng nghĩ chuyện này nhất định có liên quan tới Thủy Lung.

Bước chân của Thủy Lung hơi ngừng lại, sau đó ‘ùm’ một tiếng, không nói thêm gì.

Ngõa Lạc Oa muốn nói lại thôi, thầm nghĩ: Bạch cô nương này thích Ngọc Trụy tới như vậy sao? Nhưng Ngọc Trụy có chất lượng tốt trong nhà bọn họ vẫn còn nhiều mà, cần gì phải đi cướp của mấy môn phái nhỏ kia? Không biết Bạch cô nương biết ...bởi vì chuyện của Ngọc Trụy mà khiến cho giang hồ nổi sóng cuộn cuộn, sẽ có phản ứng gì há?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cắt bào đoạn nghĩa

Chuyện của Ngọc Trụy, ngày hôm đó Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực nói lảng nhảng một lần, không có nhắc lại nữa. Thường thường, Trương Tôn Vinh Cực xử lý công việc, Thủy Lung chưa từng hỏi tới. Bây giờ nghe Ngõa Lạc Oa nói, mới biết Trương Tôn Vinh Cực không có quên chuyện Ngọc Trụy. Trái lại, hắn vẫn còn tích cực tìm kiếm.

Mới nghe chuyện này, Thủy Lung không hề cảm thấy có gì kỳ quái, quả thực là cách làm việc của Trương Tôn Vinh Cực — Nhìn như không thèm để ý, nhưng trên thực tế hắn chưa từng quên.

Hai người cùng nhau đi trên đường nhỏ của sơn trang, Ngõa Lạc Oa nhìn dáng vẻ thần bí vừa khôi phục lại của Thủy Lung, ba lần bốn lượt muốn nói lại thôi, dáng vẻ này nếu để nam nhân nhìn thấy nhất định sẽ thương tiếc không thôi.

Tuy Thủy Lung không có một chút cảm giác thương tiếc dành cho nữ nhân, nhưng nàng không thể làm bộ như không thấy, nói: “Người muốn hỏi cái gì?”

Nàng vừa mở miệng, Ngõa Lạc Oa lập tức cười toe toét, trong đáy mắt còn lóe ra một chút đắc ý, mặt ngoài lại chân thành hỏi: “Bạch cô nương, người không ý định rời khỏi chủ nhân à?”

“Hừm.” Về mặt Thủy Lung vẫn không chút thay đổi.

Ngõa Lạc Oa nói: “Người và chủ nhân đã hẹn ước mười ngày á! Bây giờ đã là ngày thứ tám rồi...” Thấy Thủy Lung không trả lời, nàng có cố gắng như thế nào, cũng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thủy Lung. Bất đắc dĩ nói tiếp: “Mấy ngày nay, Bạch cô nương và chủ nhân ở chung với nhau rất tốt, ta nghĩ rằng Bạch cô nương sẽ không còn ý nghĩ muốn rời khỏi chủ nhân? Nếu như Bạch cô nương không thích sơn trang này, chủ nhân còn có rất nhiều sơn trang khác.”

Nàng nói rất chậm, đôi mắt bình tĩnh nhìn Thủy Lung, giống như muốn nhìn xuyên qua nàng. Chỉ là lời nói vừa nói xong, nàng vẫn là thất vọng. Ánh mắt của Thủy Lung không có một chút biến đổi, biểu cảm cũng như thường.

“Hắn kêu người tới hỏi ta?” Thủy Lung hỏi.

Ngõa Lạc Oa vội vàng xua tay, trang sức trên tay không ngừng va chạm vào nhau tạo ra thanh âm thanh thúy, vang dội: “Bạch cô nương, người ngàn lần đừng có hiểu lầm, những lời này đều là ta nói, chủ nhân hoàn toàn không có một chút ý định thăm dò cô nương hết.”

Nếu như bởi vì mình mà làm cho Thủy Lung hiểu lầm chủ nhân, mạng nhỏ của nàng còn có thể có không?

Nhất thời nóng nảy, Ngõa Lạc Oa không có chú ý tới ánh mắt Thủy Lung thoáng qua gọn sóng.

“Ừ.” Thủy Lung thân nhiên đáp một tiếng, không có nói gì nữa.

Nàng có ý hỏi đối phương như vậy, là vì muốn quấy rầy tâm trí và thăm dò của đối phương, làm cho đối phương không có biện pháp tiếp tục hỏi tới vấn đề này.

Sở trường của Ngõa Lạc Oa là sử dụng Mê Hồn Thuật. Nhất định hiểu rõ lòng người. Hôm nay, nàng ta hỏi chuyện hẹn ước mười ngày, khiến cho Thủy Lung kinh ngạc trong chớp mắt. Bởi vì Thủy Lung quyết định hôm nay sẽ hành động, chỉ là không có biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

“Ai nha! Bạch cô nương, người thật xấu, mỗi lần nói đều chỉ nói một nửa, khiến người ta sợ muốn chết.” Ngõa Lạc Oa thấy Thủy Lung khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt như cũ, buồn bực giậm bước chân, dây chuông buộc ở cổ chân cũng vì vậy mà leng keng kêu vang hơn.

Chẳng qua là, tiếng chuông này thanh thúy vui tai, nhưng nghe nhiều sẽ khiến cho người ta cảm thấy bức bối.

Ngõa Lạc Oa giống như không có được đáp án quyết không bỏ cuộc, ở bên cạnh Thủy Lung nói liên tục: “Bạch cô nương, người nói cho ta biết đi, thật không? Thật không? Thật sự là người không có ý định rồi đi?”

Từ lâu, Thủy Lung đã sớm phát hiện đối phương luôn luôn dùng âm thanh mê hoặc mình, âm thanh giòn giã của chuông bạc ở trên người nàng tạo ra Mê Hồn Thanh, để che giấu chúng, Ngõa Lạc Oa luôn dùng lời nói dõng dạc để chú ý của mình.

“Nói hay không nói, đều không thay đổi được sự thật, không phải sao?” Đột nhiên, Thủy Lung dừng bước.

Lúc này, bọn họ đang đứng ở một hồ nước không xa sơn trang, xung quanh có cây tươi tốt xem ra sức sống rất tràn trề.

Ngõa Lạc Oa nhìn Thủy Lung đứng ở giữa hoa hồng lá xanh, thoáng chốc mất hồn, ánh mắt của đối phương quá dịu dàng sống động. Dường như có thể vỗ vãn linh hồn con người, khiến cho hai tròng mắt của nàng bị hấp dẫn, bỏ xuống tất cả phòng bị.

“Bạch cô nương nói như vậy cũng đúng.” Ngõa Lạc Oa không chút che giấu sự tự tin của bản thân, nói: “Nhưng nếu như Bạch cô nương tự nguyện thì thật là tốt, mấy ngày nay, Bạch cô nương sống ở nơi này không phải rất tốt hay sao?”

Thủy Lung nhìn về khoảng trống phía bên phải mình, trời xanh lam mênh mông bát ngát, không nói gì.

Mặc dù nàng không có nói. Nhưng Ngõa Lạc Oa cảm giác được chính mình nghe thấy câu trả lời. Trong mắt nàng, nữ tử mặc hồng y nhẹ nhàng, còn lóa mắt hơn so với hoa và cây cảnh khắp núi đồi. Bóng dáng mảnh mai của nàng đơn độc đứng thẳng, nhưng không thể không làm cho người ta dao động, giống như tiên thú trong truyền thuyết biến hóa làm người, vẫn như cũ không che giấu được khí phách hung hãn làm người khác sợ hãi. Cả người phóng khoáng, tự nhiên giống như nháy mắt liền có thể biến hóa thành rồng, dạo chơi trên bầu trời.

Đôi mắt xinh đẹp của Ngõa Lạc Oa chuyển động, nhẹ giọng hỏi: “Đây là quyết định của Bạch cô nương? Nếu như Bạch cô nương quyết định phải rồi đi, vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa có quyết định gì?” Mới nói xong, cũng không có chờ Thủy Lung trả lời, tự mình nói tiếp: “À! Ta đã biết, Bạch cô nương muốn làm cho chúng ta mê muội, làm cho chúng ta nghĩ rằng Bạch cô nương đã sớm bỏ cuộc hoặc là không có ý định rồi đi. Vì vậy, chúng ta sẽ buông lỏng cảnh giác, như vậy tỉ lệ trốn thoát của Bạch cô nương càng cao.”

“Ta nói có đúng hay không?” Cuối cùng, Ngõa Lạc Oa đối với Thủy Lung tươi cười, bộ dạng cầu được khen ngợi.

Thủy Lung nhìn thấu sự thông minh ẩn giấu phía sau nụ cười kia, tùy ý hỏi: “Người cảm thấy lúc nào ta sẽ hành động?”

Chẳng nhẽ nàng ấy thừa nhận suy đoán của mình?

Ngõa Lạc Oa đoán như thế nhưng không có cách nào nhìn ra đáp án từ biểu cảm trên mặt của Thủy Lung. Nàng liền cười, giống như hăng hái trong một lúc, cố ý trêu chọc, lại giống như cố ẩn giấu suy nghĩ, cố ý thăm dò Thủy Lung.

“Àiz.” Ngõa Lạc Oa thở dài. Nàng biết mình nằm mơ cũng không thăm dò được suy nghĩ thật sự của Thủy Lung, cũng đem lòng dạ nói ra hết: “Ta nghĩ Bạch cô nương hôm nay sẽ hành động.”

“Hừ.” Thủy Lung nhún mày.

Ngõa Lạc Oa cười khê giải thích: “Lúc đầu giao hẹn, Bạch cô nương không có hiểu rõ địa hình của sơn trang, nếu tùy ý hành động, tỉ lệ thành công rất nhỏ, đồng thời còn có thể chọc chủ nhân không vui. Sau này, muốn rồi đi càng khó. Mặc kệ Bạch cô nương có giả bộ không có ý định muốn bỏ đi, thì bọn ta vẫn đặc biệt cẩn thận canh gác như cũ, không cho Bạch cô nương có cơ hội trốn đi. Nhưng ngày hôm nay không sớm cũng không muộn, coi như một ngày không có gì đặc biệt, ngược lại, đối với Bạch cô nương đó là ngày thích hợp nhất để bỏ trốn.

Trong lòng Thủy Lung hơi ngạc nhiên.

Ngay lúc đầu Ngõa Lạc Oa mở miệng hỏi hẹn ước mười ngày, nàng liền nghĩ tới Ngõa Lạc Oa phân tích ra những cái này.

“Bạch cô nương.” Ngõa Lạc Oa nói tiếp: “Chuyện ta có thể nghĩ tới, chủ nhân nhất định cũng sẽ nghĩ tới.”

Thủy Lung tùy ý nhún vai, cười nói: “Đều bị các người nhìn rõ, xem ra ta không có cơ hội bỏ trốn rồi.”

Ngõa Lạc Oa ngậy người.

Thái độ của Thủy Lung quá tùy ý, làm cho nàng nhin không được cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều.

Chẳng qua là tu luyện Mê Hồn Thuật, cần phải am hiểu lòng người, nàng nghĩ cái này chắc là do Thủy Lung cố ý làm cho nàng mê muội.

Nàng hoạt động môi, muốn hỏi Thủy Lung sự thật.

Mặc dù biết rõ đáp án nhận được tám phần là không thể tin.

Nhưng lời nói còn chưa có thốt ra, liền thấy hàn quang chột lóe, bóng dáng của Trương Tôn Vinh Cực liền hiện ra, đứng ở bên cạnh Thủy Lung.

“Tham kiến chủ nhân.” Ngõa Lạc Oa vốn đã quen với sự xuất hiện đột ngột của Trương Tôn Vinh Cực, nên không cảm thấy kì lạ.

Mỗi lần Trương Tôn Vinh Cực lo lắng hoặ nhớ Thủy Lung, tự hấn sẽ tới tìm nàng.

“Đi thôi.” Trương Tôn Vinh Cực không có để ý đến Ngõa Lạc Oa, nắm tay Thủy Lung dắt đi.

Thời gian này, bọn họ phải đi luyện kiếm.

Thủy Lung gần như có bản lĩnh xem qua là nhớ, năng lực lĩnh ngộ đối với võ học cũng rất mạnh. Mới có vài ngày nàng đã có thể nắm vững Thiên Tuyền kiếm pháp, nhưng cái này chỉ có thể giúp nội lực tăng nhanh, muốn hiểu rõ tinh hoa thật sự của Thiên Tuyền kiếm pháp, không phải mỗi ngày luyện kiếm pháp là thành công.

Bởi vậy, trừ bỏ Thiên Tuyền kiếm pháp, Trương Tôn Vinh Cực còn dạy Thủy Lung một bộ thân pháp.

Tên của bộ thân pháp này, mặc dù trong trí nhớ của Thủy Lung chưa từng nghe nói qua, nhưng sau khi nhìn Trương Tôn Vinh Cực thi triển liền biết giá trị của nó không thua kém gì Thiên Tuyền kiếm pháp.

Nếu như không phải có hẹn ước mười ngày, Thủy Lung còn muốn nán lại sơn trang vài ngày, để cho Trương Tôn Vinh Cực dạy nàng một số thứ tốt.

Nhưng mà, nàng tin rằng, cho dù nàng có rời khỏi sơn trang, sau này bọn họ vẫn như cũ gặp nhau.

... Không biết sau khi hấn phát hiện nàng rời đi, sẽ có phản ứng gì?

Một ý nghĩ chột lóe trong lòng Thủy Lung.

Chớp mắt một cái, chột hình dáng của Trương Tôn Vinh Cực nhanh gấp đôi, nháy mắt liền tới trước nàng, một cước làm rối loạn thân pháp còn chưa có thành thạo của nàng, khi thân thể ngã sang một bên, đã bị một cánh tay ôm lấy.

Thủy Lung cũng đã quen với việc hấn tập kích đột ngột như vậy, không có kháng cự đứng trong ngực hấn, thân thể nàng xoay một độ cong yêu cầu kĩ thuật cao, giống như một con cá chạch trượt ra khỏi ôm ấp của hấn: “Người lại làm sao vậy?”

Lúc này, bọn họ đang ở bãi cỏ trống trên tuyết nhai, chỗ này trở thành sân luyện công đặc biệt của hai người.

Lúc trước, Trương Tôn Vinh Cực dạy cho nàng thân pháp. Hấn liền thích chơi trò tập kích bất ngờ.

Chuyện giống như thế này cũng không phải lần đầu tiên mới xảy ra, biểu hiện của Thủy Lung rất bình tĩnh, không một chút kinh ngạc.

Trương Tôn Vinh Cực lại tóm lấy nàng, hỏi: “Hồi nãy ngươi suy nghĩ cái gì?”

Thủy Lung thấy tốc độ của hấn gần như sánh ngang với nàng, lại nghiêng người tránh né: “Không nhớ.”

Lời này vừa nói xong, tốc độ Trương Tôn Vinh Cực lại nhanh hơn một chút, ép Thủy Lung tránh né hơi khó khăn, vẫn như cũ sử dụng thân pháp của hấn dạy, bước chân không tính là thông thạo, ổn định.

“Người gạt ta.” Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng nghiêm túc luyện công, liền có xúc động muốn đem Tiểu Hỏa Hồ này ôm vào trong lòng.

Thủy Lung nhũ mày: “Ngay cả chuyện ta suy nghĩ cái gì ngươi cũng muốn quản lý?”

“Muốn.” Ai biết được Trương Tôn Vinh Cực lại trả lời cực nhanh, không một chút do dự.

Thủy Lung hơi ngần ra, sau đó cười thoải mái: “Muốn quản? Ngươi có thể quản được sao?”

Nụ cười của nữ tử rất tự do tự tại, không một chút rụt rè, giống như dục hỏa sinh yêu liên, Trương Tôn Vinh Cực không có cách nào nhịn được xúc động muốn bắt nàng ôm vào trong lòng, giọng nói độc đoán bá đạo: “Ta không thể quản? Ngươi là người của ta, tất cả đều là của ta, đương nhiên suy nghĩ cũng là của ta.”

Ha. Như vậy suy đoán đúng rồi. Ban nãy, nàng vừa mới nghĩ tới hấn.

Lời nói của hắn vừa bá đạo vừa độc đoán, Thủy Lung cũng học được không thể cùng hắn đánh nhau, bằng không sẽ làm cho sự việc hoàn toàn trái ngược.

“Được rồi.” Dáng vẻ Thủy Lung có chút bất đắc dĩ, đối với Trương Tôn Vinh Cực chân thành nói: “Hồi nãy ta nghĩ tới ngươi.”

“Hử?” Trong mắt Trương Tôn Vinh Cực hiện lên chút tò mò.

Rõ ràng muốn biết còn làm bộ làm tịch, Thủy Lung liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Nàng cũng giả bộ như không có nhìn thấy, làm cho Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy trong lòng giống như bị mèo cào, vừa nhột vừa ngứa. Một lúc sau, vẻ mặt hắn dần dần trở nên lạnh nhạt, thanh âm lười biếng chậm rãi, nhẹ nhàng nghe không ra tâm trạng khó dò của hắn vang lên: “Ừ... Nghĩ ta cái gì?”

Tuy rằng, bề ngoài thờ ơ, nhưng tò mò trong đáy mắt vẫn không có giảm.

Điều này làm cho Thủy Lung cảm thấy, ở trước mặt nàng, Trương Tôn Vinh Cực gần như càng ngày càng lộ rõ vui mừng trên nét mặt, cảm xúc thật nàng vừa nhìn liền hiểu.

“Ta đang nghĩ ngươi...” Thủy Lung híp mắt, thấy ngọn sóng trong mắt Trương Tôn Vinh Cực lay động, khẽ cười nói: “Nhớ đêm qua trong mộng của ta, ngươi biến thành con bọ hung, A, ngươi không biết đây là con gì? Nó chính là một loại côn trùng chuyên ăn phân người mỗi ngày.”

Nếu bọn Phong Giản nghe thấy những lời này, e rằng sẽ bị dọa tới mức hồn rời khỏi xác.

Trương Tôn Vinh Cực nhướn mày, có chút không vui.

Thủy Lung vẫn cười yếu ớt như cũ. Những lời này coi là cái gì? Kiếp trước ở hiện đại cùng đám anh em đùa giỡn, nói những lời buồn nôn như thế này còn nhiều hơn gấp trăm lần.

Chỉ là lúc này Thủy Lung tính sai, Trương Tôn Vinh Cực đáp lại...

“Phân người há có thể so sánh với người.”

“...” Khóe mắt Thủy Lung giật giật, nhưng không có nổi đóa, trái lại nghiêm túc đánh giá Trương Tôn Vinh Cực.

Nàng đang nghĩ chẳng lẽ mắt mình bị mù, căn bản người này là một kẻ che giấu tính phức tạp rất kín đáo.

“A Lung, sau này không được tự coi nhẹ bản thân.” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng chậm chạp nói.

Ngày hôm nay, lời này do Thủy Lung nói thì thôi, nếu hắn biết ai dám so sánh Thủy Lung như vậy, hừ hừ, người đó nhất định sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày hôm sau.

Thủy Lung miễn cưỡng liếc hắn một cái, lười tranh cãi với hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời dần ngã về tây. Chân trời phía xa mơ hồ có thể nhìn thấy được ánh trăng.

Trương Tôn Vinh Cực sau khi ăn xong cơm chiều, một mình đi nơi khác. Thủy Lung vẫn như trước đi tới hồ nước ở khe núi tắm rửa.

Hết thấy đều không có gì đặc biệt, nhưng mà khi Trương Tôn Vinh Cực đi tới hồ nước trong khe núi, chỉ thấy một cái áo khoát đỏ và giày dép ở một bên, không thấy hình bóng của Thủy Lung đâu hết, tìm hắn bắt đầu đập mạnh, ngay người một lúc.

“A Lung.”

“A Lung, ra đây.”

“Ta nói, đi ra.”

Từ tiếng gọi thứ nhất có thể nghe thấy sự khẩn trương để lộ ra bên ngoài. Tiếng gọi phía sau, âm thanh càng lúc càng lạnh lùng, tới cuối cùng âm thanh dần lạnh nhạt, chán nản giống như tiếng nói từ trong bóng đêm bay tới. Xinh đẹp như bóng đêm mê hoặc, nguy hiểm làm cho người ta sồn tóc gáy.

Không lâu sau, hồ nước trong khe núi không thấy một chút tiếng động gì, gió thổi xung quanh cũng vì khí thế của hắn làm cho ngừng lại, toàn bộ không gian yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn hồ nước, nội lực hùng hậu dần ngưng tụ trong tay, cuối cùng lại biến mất không thấy tăm hơi. Hắn đứng tại đó không hề nhúc nhích. Một chương vung về phía mặt đất, tạo thành một hố sâu cao nửa thước, đá vụn tung bay, tiếng vang truyền ra xa.

Đám người Phong Giản nghe tiếng vang này đều nhìn về phía ngày thường Thủy Lung hay đến tắm. Hồ nước trong khe núi kia, từ lần đầu tiên Thủy Lung đến tắm thì nơi đó hoàn toàn thuộc riêng một mình nàng, ngoại trừ Trương Tôn Vinh Cực, người khác không được tùy tiện bước vào nơi đó.

“Nguy rồi!” Ngõa Lạc Oa giống như nghĩ tới chuyện gì đó, hét hoảng kêu lên, vội chạy đi.

Phong Giản và Tiểu Tuyền cũng vội vàng đuổi theo, trên đường hỏi Ngõa Lạc Oa: “Ngươi biết chuyện gì à?”

Ngõa Lạc Oa cười khỏ: “Ta đoán, Bạch cô nương có lẽ đã bỏ trốn rồi.”

Phong Giản và Tiểu Tuyền nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi.

Bọn họ đều biết ước hẹn mười ngày giữa Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, ngày thường đều dựa theo căn dặn của Trương Tôn Vinh Cực, tuyệt đối không đi quấy rầy sinh hoạt của Thủy Lung, không được âm thầm theo dõi nàng. Nhưng mà xung quanh sơn trang thủ vệ được bố trí nghiêm ngặt, lấy võ lực hiện tại của Thủy Lung, muốn trốn khỏi sơn trang là điều không có khả năng.

Bọn họ không nghĩ rằng Thủy Lung có thể trốn khỏi sơn trang, chỉ có điều hành động bỏ trốn của nàng, cũng đủ để khiến bọn họ sợ hãi rồi.

Bây giờ người trong sơn trang ai mà không biết Trương Tôn Vinh Cực cực kỳ yêu thích Thủy Lung, trừ bỏ thời gian ăn cơm và làm việc, thì hắn luôn luôn chẳng xem ai ra gì quấy lấy Thủy Lung, còn không ngừng dung túng cho Thủy Lung.

Bọn họ chưa từng thấy Trương Tôn Vinh Cực yêu thích một người như vậy, đừng nói là người, ngay cả thực vật, động vật cũng không có. Đặc biệt là còn yêu thích lâu như vậy, chẳng những không thấy ghét bỏ, ngược lại càng ngày càng có dấu hiệu yêu thích sâu đậm.

Hôm nay, bảo bối mà Trương Tôn Vinh Cực nâng niu ở trong lòng bàn tay, vô cùng yêu thích tìm không thấy, chính là lên bỏ trốn, lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với tính cách của Trương Tôn Vinh Cực, có thể tưởng tượng được hiện tại Trương Tôn Vinh Cực nguy hiểm tới mức nào.

Về mặt đám người Phong Giản đều nghiêm lại, nhanh chóng chạy về phía hồ nước trong khe núi.

Bọn họ liếc mắt một cái liền thấy được dáng vẻ lạnh lùng, đáng sợ của Trương Tôn Vinh Cực đứng bên cạnh một cái hồ sâu, cùng cái áo khoát màu đỏ và giày đặt bên bờ sông, không thấy bóng dáng Thủy Lung đâu.

— Thật sự bỏ trốn! —

Suy nghĩ này cùng lúc xuất hiện trong óc của đám người Phong Giản, làm cho bọn họ đau đầu.

“Chủ tử / Chủ nhân.” Phong Giản, Tiểu Tuyền, Ngõa Lạc Oa cung kính hành lễ đối với Trương Tôn Vinh Cực.

“Tìm kiếm.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

Thanh âm của hắn làm cho thân thể của đám người Phong Giản cứng đờ.

Đột nhiên bọn họ hoảng sợ, từ lúc Thủy Lung đến sơn trang, bọn họ rất ít nghe thấy âm thanh trong trẻo, lạnh lùng chứa đầy hơi thở nguy hiểm này. Bây giờ, thình lình nghe lại cảm thấy rất đáng sợ.

“Dạ.” Ba người không dám kéo dài thời gian, nhanh chóng dẫn người đi tìm.

Ngõa Lạc Oa bình tĩnh nhìn hồ nước, nhớ tới nàng từng nói chuyện trên trời dưới đất với Thủy Lung. Trong lúc vô ý, Thủy Lung đã hỏi trong sơn trang có hồ nước nào thông với biển hay không? Khi đó, nàng đã bắt đầu nghĩ cách trốn khỏi sơn trang.

Đáng tiếc nàng không biết, cho dù trong núi có vài hồ nước thông với biển cả, nhưng mà lối đi này cũng bị bọn họ cho người canh gác hết rồi. Nếu nàng thật sự dự định từ trong hồ nước này bơi ra ngoài, chắc chắn sẽ bị bắt.

“Chủ nhân, ta vào trong nước tìm thử.” Ngõa Lạc Oa nghĩ tới nội lực của Thủy Lung yếu ớt, Cũng không biết nàng có biết thuật ngừng thở hay không, bị nhốt ở đường thủy quá lớn, cũng có thể.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn qua hồ nước Thủy Lung hay tắm một lúc, gật đầu.

Ngõa Lạc Oa không có đem trang sức trên người lấy xuống, trực tiếp nhảy xuống hồ nước, chớp mắt liền không thấy bóng.

Khoảng chừng nửa nén hương sau, sắc trời đều dần tối, ánh trăng ở chân trời cũng bắt đầu lộ ra.

Mặt hồ gọn sóng lặn tẩn, Ngõa Lạc Oa ngoi lên khỏi mặt nước, vẻ mặt thất vọng đi ra khỏi hồ nước, đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Thuộc hạ bất lực.”

Cả người nàng đều là ẩm ướt, nhưng không hề thấm hại, ngược lại giống như hoa sen mới nở, đặc biệt phong tình.

Đáng tiếc, Trương Tôn Vinh Cực đối với cảnh đẹp trước mắt này coi cũng như không.

Ngay từ đầu, khi Ngõa Lạc Oa xin được xuống hồ nước tìm người, hắn cũng không có ôm bất kỳ hi vọng nào.

Ngõa Lạc Oa thấy hắn không nói gì cũng không có trách tội, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Liền dùng nội lực hong khô tóc và y phục. Trương Tôn Vinh Cực không đếm xỉa tới, Ngõa Lạc Oa cũng đã quen rồi, nên cũng không có cảm thấy thất bại. Bởi vì nàng nhìn thấy có rất nhiều nữ tử đẹp hơn mình rất

hiều, ở trước mặt Trương Tôn Vinh Cực vẫn bị hấn coi như là không khí đó thôi.

Nàng còn từng nghĩ rằng, chủ nhân không có tình căn?

Khi Bạch Thủy Lung xuất hiện mọi nhận thức của nàng đều bị phá vỡ.

Nàng thật không hiểu, nhan sắc của Thủy Lung như vậy làm sao có thể khiến cho chủ nhân yêu thích cơ chứ?

Khi nàng im lặng suy nghĩ, Phong Giản và Tiểu Tuyền cũng đã trở lại.

Ngõa Lạc Oa nhìn thấy sắc mặt của bọn họ liền biết, mọi chuyện không được thuận lợi rồi.

Phong Giản nói: “Chủ tử, các con đường xung quanh cũng không có tìm thấy tung tích của Bạch cô nương, nhất định nàng vẫn còn trốn trong sơn trang.”

Tiểu Tuyền nói tiếp: “Căn cứ vào hồi báo của hạ nhân, bọn họ tận mắt nhìn thấy Bạch cô nương vào đây, không có nhìn thấy Bạch cô nương đi ra.”

“Trong rừng hoa.” Trương Tôn Vinh Cực mở miệng nói.

Đây cũng là lí do hấn không rời đi chỗ này.

Hấn đoán Thủy Lung có lẽ đang trốn ở chỗ nào đó, bản lĩnh trốn kỹ của nàng ra sao, chỉ có Trương Tôn Vinh Cực là rõ nhất. Một khi hấn rời đi, nhất định sẽ tạo cơ hội cho nàng bỏ trốn.

Nhưng mà một nén hương trôi qua, bọn người của Phong Giản cũng không có tìm được tung tích của Thủy Lung.

Lúc này, trên trán bọn Phong Giản đều toát mồ hôi, sau lưng cũng bị mồ hôi thấm ướt. Lấy thực lực của bọn họ, đương nhiên không phải vì làm một chút chuyện đã đổ mồ hôi. Chẳng qua là, mồ hôi này là do bị hù dọa mà đổ ra thôi.

Bọn họ đều hiểu rõ, bọn họ tìm rất lâu mà cũng không tìm ra một chút tung tích, lửa giận của Trương Tôn Vinh Cực càng lúc càng lớn, tính mạng bọn họ sẽ càng nguy hiểm.

“Bạch Thủy Lung a Bạch Thủy Lung, rốt cuộc cô nương ấy trốn ở đâu?” Phong Giản cười khổ.

Tiểu Tuyền nói: “Chỉ cần chủ tử đem ám vệ sắp đặt ở bên người nàng, hoặc là cho nàng ấy ăn Mê Tung Hương như vậy sẽ không cần lo lắng nàng ấy bỏ trốn.

“Người thì biết cái gì?” Ngõa Lạc Oa cũng là nữ tử, trừng mắt nói: “Đó gọi là tôn trọng. Nếu có một nam tử lúc nào cũng phải thuộc hạ tới giám sát ta, còn cho ta ăn Mê Tung Hương để bất cứ lúc nào cũng có thể bắt ta, như thế có khác gì dùng một sợi dây cột vào cổ thú cung hay là một con chó đâu?”

Phong Giản mấp máy môi một lúc, cuối cùng không thể nói được lời nào.

Ban đầu, hấn muốn nói, có thể chủ tử không có coi Bạch Thủy Lung là thú cung hay đồ chơi. Nhưng nghĩ tới mấy ngày qua, Trương Tôn Vinh Cực đối xử với Thủy Lung rất khác biệt, thế nên liền xua tan đi ý nghĩ này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đến khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, bọn họ gần như đem các phạm vi xung quanh hồ nước trong khe núi lật tung lên, cuối cùng cũng tìm ra được một nữ tử. Nhưng nữ tử này không phải là Bạch Thủy Lung, người bọn họ muốn tìm. Lúc tìm ra nữ tử này, nàng ta đang hôn mê nằm ở động, sau gốc cây to.

Nếu như không phải Ngõa Lạc Oa kêu phải tìm cho thật tỉ mỉ mọi ngõ ngách, thì rất khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của người này.

Sau khi Phong Giản làm cho người tỉnh dậy, liền dẫn tới trước mặt Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Chủ tử, trong rừng chỉ có nàng ta.”

Nữ tử này là một trong số những người hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung. Sau khi nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực liền vội vàng quỳ xuống đất, đem những chuyện mình biết đều nói ra: “Nô tỳ không biết tại sao đến nơi này, chỉ nhớ Bạch cô nương nói gì đó với nô tỳ... Đúng rồi, nô tỳ ở bên hồ nước cội y phục, sau đó thì ở rừng cây này... Sau đó...”

Lời nói của nàng đứt quãng, mơ mơ hồ hồ, cuối cùng liền hôn mê.

Ngõa Lạc Oa hốt hoảng nói: “Nàng ta trúng Mê Hồn Thuật.”

Trước kia, nàng đã sớm đoán ra Thủy Lung biết sử dụng Mê Hồn Thuật, bây giờ nhìn thấy nô tỳ này, liền khẳng định suy đoán của mình.

Hiện tượng không biết những chuyện mình làm, giống như bị người khác thao túng, chỉ có Mê Hồn Thuật mới làm ra được.

Tiểu Tuyền cau mày, ngập ngừng nói: “Đám người kia tuy nhìn thấy Bạch cô nương nhưng không quen thuộc với Bạch cô nương lắm. Bên trong sơn trang chỉ có Bạch cô nương mặc y phục màu đỏ, không chừng bọn họ chỉ nhìn thấy bóng lưng, không nhìn rõ chính diện nên nhận sai người?”

Phong Giản tròn mắt nhìn: “Như vậy, người nọ dùng mê hồn thuật mê hoặc chúng ta, khiến cho chúng ta ở đây lãng phí thời gian. Nhưng mà xung quanh

đây đều có bố trí người canh gác, nòng loidụng thời gian này chạy ra ngoài cũng sẽ bị bắt lại.”

Tiểu Tuyền dè dặt liếc nhìn Trương Tôn Vinh Cực đang im lặng suy nghĩ, cũng phân tích: “Người canh gác ở bên ngoài không có một chút tung tích gì, chứng tỏ Bạch cô nương vẫn còn ở trong sơn trang, chỉ là không biết đang trốn ở đâu.”

Ngõa Lặc Oa ngẫm trầnan Trương Tôn Vinh Cực: “Không cần biết Bạch cô nương trốn ở chỗ nào, chỉ cần nòng ấy không ra khỏi sơn trang là được, qua hai ngày nòng ấy sẽ thua.”

Đáng tiếc, lời này của nòng đối với Trương Tôn Vinh Cực cũng không có hiệu quả gì. Chỉ thấy mặt của hắn không một chút thay đổi gì, bí hiểm đến mức người ta không thể nào đoán ra được suy nghĩ của hắn.

Ở đâu? Ở đâu?

Lúc này, trong đầu Trương Tôn Vinh Cực đều là câu hỏi này.

Hắn hiểu rõ Thủy Lung hơn đám người của Phong Giản. Biết rõ, từ trước đến giờ nòng luôn lập kế hoạch trước rồi mới hành động, không lên tiếng thì thôi, một khi đã nói thì sẽ khiến người khác phải kinh ngạc. Lần này bỏ trốn, nhất định nòng ấy đã nắm chắc tám phần nên mới dám hành động.

Hắn tự trách bản thân, tức giận chính mình nhất thời mềm lòng, không nghĩ ra được mùi hương đặc biệt trên áo khoác màu đỏ nằm trên bờ, ngoài mùi hương đặc biệt trên người của Thủy Lung ra, còn có một mùi hương xa lạ, không rõ ràng.

Hắn rũ mắt xuống nhìn nữ tử hôn mê nằm trên đất, lướt qua y phục của Thủy Lung đang được mặc trên người nữ tử đó. Một đạo kiếm quang xẹt qua, nữ tử kia liền trở thành người không đầu.

Thân thể của đám người Phong Giản đồng loạt cứng ngắc, cố gắng hô hấp càng nhẹ càng chậm.

Hiện tại, bọn họ không dám nói chuyện, cho dù là một vấn đề nêu ra để bàn hay là một lời an ủi, không ai dám phát biểu. Lúc này, bọn họ cũng vô cùng bội phục và kính sợ Thủy Lung, không biết gan nòng lớn cỡ nào mới có thể ba lần bốn lượt chọc giận Trương Tôn Vinh Cực, rồi bình tĩnh đối mặt với lửa giận của hắn, dễ dàng dỗ dành hắn bình phục lại y như cũ.

Bạch Thủy Lung / Bạch cô nương, người rốt cuộc đang trốn ở đâu?

Phong Giản, Tiểu Tuyền, Ngõa Lặc Oa hò hét ở trong lòng, hi vọng Bạch Thủy Lung có thể xuất hiện, đem nam tử đã hóa thân thành Tu La này về về thành trịch tiên thanh nhã.

“A Lung...” Một tiếng gọi khẽ, khàn khàn, âm u, trầm thấp, đầy gọi cảm và không thiếu phần nguy hiểm.

Một tiếng này có sử dụng nội lực, với bản lĩnh của Trương Tôn Vinh Cực, đủ để làm cho âm thanh này vang xa khiến cho mọi người trong sơn trang đều nghe được, tất nhiên, kể cả Thủy Lung đang trốn ở chỗ nào đó cũng nghe được.

Phong Giản, Tiểu Tuyền, Ngõa Lặc Oa đều biết chủ tử / chủ nhân tức giận rồi, lời nói tiếp theo chắc chắn sẽ là những lời mang đậm tính chất uy hiếp đối với Thủy Lung.

Bọn họ không dám nhìn Trương Tôn Vinh Cực, nên không thấy Trương Tôn Vinh Cực mím chặt môi, trong mắt sóng lớn cuộn trào mãnh liệt. Một lúc sau, rốt cuộc Trương Tôn Vinh Cực cũng dùng nội lực đem lời nói truyền ra lần thứ hai...

“Hai ngày người sẽ bị đói.”

Ế... khụ khụ.

Phong Giản bị sắc nước bọt của chính mình, không chỉ hắn, mà Tiểu Tuyền và Ngõa Lặc Oa đứng bên cạnh nét mặt cũng giống như vừa bị sét đánh.

“Ngaoan, đừng cáu kỉnh nữa.” Trương Tôn Vinh Cực chậm rãi nói: “Trong phòng bếp đã làm xong đồ ăn khuya cho người rồi.”

Trong trời đất chỉ còn lại âm thanh của Trương Tôn Vinh Cực, âm thanh của hắn vừa biến mất, cả không gian lặng ngắt như tờ, im lặng kỳ lạ.

Trương Tôn Vinh Cực đứng yên tại chỗ một lúc, không nghe thấy tiếng Thủy Lung đáp lại, trong lòng hắn cảm thấy chưa xót vô cùng, hai mắt càng ngày càng u ám, ần ần một tia huyết quang lóe qua.

Đám người Phong Giản vốn đã hóa đá lại bị sát khí của hắn làm cho khôi phục lại thần trí, cùng nhau quỳ xuống mặt đất, không dám ngẩng đầu lên.

“Nếu người không tự mình quay trở về, chờ khi ta bắt được, ta sẽ không để cho người có cơ hội chạy thoát nữa.”

“Ta sẽ đem người cột vào trên giường, không cần biết người có đồng ý hay không, hung hăng ‘yêu’ người.”

Về mặt của hắn không chút thay đổi, giọng điệu chậm chạp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lười biếng giống như chưa tỉnh ngủ, nhẹ nhàng bay bổng truyền khắp sơn trang, nguy hiểm mà lại rất đáng tin.

“Người tốt nhất có thể chạy thoát...”

Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ rũ mắt xuống, che giấu hồng quang yêu dị bên trong.

Hắn nghĩ nếu lúc này bắt được Thủy Lung, tuyệt đối sẽ làm được giống như lời đã nói.

Hắn không muốn tổn thương nàng, cũng biết làm như vậy Thủy Lung sẽ tức giận. Nhưng hiện tại, hắn rất tức giận, cảm xúc có chút không thể khống chế được. Trái lại, trong lòng hắn hi vọng Thủy Lung có thể trốn thoát khỏi sự đuổi bắt của hắn, như vậy hắn sẽ không làm chuyện tổn thương nàng, mới có thời gian khiến mình tỉnh táo lại.

Được rồi, ở đó...

Đột nhiên, Trưởng Tôn Vinh Cực ngẩng đầu lên, u quang trong mắt gần như khiến cho ánh trăng u ám. Chớp mắt một cái người đã nhảy lên ngọn cây, nhোáng mấy cái đã không thấy bóng người đâu.

Hắn rời đi không bao lâu, đám người Phong Giản giống như quả bóng xì hơi, mềm nhũn xuống, y phục của bọn họ đều bị mồ hôi thấm ướt.

Về mặt Ngõa Lạc Oa lo lắng, do dự nói: “Chủ nhân, có phải khi nãy chủ nhân lại phát tác?”

“Hình như là vậy.” Tiểu Tuyên nhớ tới luồng sát khí khi nãy hắn cảm nhận được, thấp giọng nói.

Về mặt Ngõa Lạc Oa càng lo lắng hơn: “Chẳng phải là Bạch cô nương lãnh ít dữ nhiều sao?”

Phong Giản nói: “Người nên ít lo lắng nhiều như vậy đi. Chuyện của chủ tử, chúng ta không thể nhúng tay vào, huống chi lại là chuyện tình cảm.”

Ngõa Lạc Oa hiểu ý của hắn, nhưng trong lòng nàng vẫn cầu nguyện không cần xảy ra chuyện gì mới tốt.

Cũng không phải vì nàng có nhiều tình cảm tốt với Thủy Lung, chỉ là giác quan thứ sáu của nữ tử cho nàng biết, nếu ngày hôm nay, Thủy Lung thật sự bị Trưởng Tôn Vinh Cực bắt được, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện không tốt. Mặc kệ là đối với Thủy Lung hay Trưởng Tôn Vinh Cực, hoặc là đối với đám thuộc hạ thì sống chết phục tùng là bọn hắn.

Trong đêm tối, ánh trăng sáng tỏ, đem trời đất chiếu sáng rõ ràng nhưng mà có một số chỗ từ đầu tới cuối vẫn tối om không rõ.

Thân hình của Trưởng Tôn Vinh Cực cũng nhanh giống ánh trăng, giống như có thể thấy nhưng không thể tìm.

Mãi cho đến mái đình dưới tuyết nhai, Trưởng Tôn Vinh Cực mới dừng lại một chút, đôi mắt đen lầy trong màn đêm quét qua.

Không có.

Chẳng lẽ thật sự đã lên đó?

Chỗ này là tuyết nhai mà ngày thường bọn họ luyện công. Lấy nội lực hiện tại của Thủy Lung không thể đi lên đó được, mỗi lần đều là hắn ôm nàng lên. Nhưng mà vừa mới nghĩ tới đây, đầu óc hắn liền lóe lên, nhớ tới cái này, hắn luôn cảm thấy mình quên cái gì đó, trong đầu hắn tràn ngập suy nghĩ: Nói không chừng, A Lung có bản lĩnh lên tuyết nhai, nhưng lại cố ý che giấu.

Tuyết nhai gần biển, vị trí hẻo lánh, dốc đứng khó leo, đặc biệt là trên đó trống trải, cũng không thể dễ dàng giấu người.

Trưởng Tôn Vinh Cực càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy Thủy Lung nhất định đang trốn ở trên đó.

Nàng luôn luôn không giống người, cách làm cũng trái ngược.

Nghĩ như vậy, Trưởng Tôn Vinh Cực liền chuẩn bị leo lên, trước khi leo lên cũng không biết là xuất phát từ loại tâm trạng gì, sử dụng nội lực khuếch tán âm thanh, kêu to: “A Lung...” Hắn đang muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy gần đỉnh núi có một bóng đen chột chui ra, nên quên mất câu nói tiếp theo.

“A Lung!” Trưởng Tôn Vinh Cực phi thân bay lên.

Hắn rõ ràng không nhìn thấy dung mạo lẫn thân hình của người kia nhưng hắn dám khẳng định người này là Thủy Lung.

Lúc này, bóng đen nhanh chóng vọt tới đỉnh tuyết nhai, đúng là Thủy Lung.

Lấy bản lĩnh leo trèo của nàng để cố gắng leo lên tuyết nhai, không chỉ phải cố sức leo lên đỉnh tuyết nhai mà còn phải tránh né người đang đuổi ở phía sau. Lúc này Trưởng Tôn Vinh Cực nói, nàng đều nghe hết, nhưng không ngờ hắn lại tới nhanh đến vậy, vì thế hắn không tìm ra nên nàng mới trốn trong một chỗ tối của vách đá.

Khi phát hiện Trưởng Tôn Vinh Cực có ý lên tuyết nhai, nàng liền biết không thể trốn nữa, bằng không sẽ không có cơ hội.

Nàng nhảy lên về phía đỉnh tuyết nhai, cũng không thèm nhìn tới tình huống ở phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới sát mép đình nghỉ mát.

“A Lung, đừng chạy.” Thanh âm của Trương Tôn Vinh Cực giống như làn gió truy hồn, gần trong gang tấc.

Thủy Lung không quay đầu lại, nàng biết nếu nàng quay lại thì nàng liền hủy đi tất cả đường lui của mình.

Người này rõ ràng còn giấu giếm thực lực.

Trong lòng nàng suy nghĩ.

Trước đây, tốc độ của người nào đó ôm nàng lên đỉnh tuyết nhai cũng không có nhanh như vậy, cơ hồ chỉ thở ra một hơi, nội lực và thân pháp mạnh mẽ biết bao nhiêu mới có thể làm được. (Ngữ: - - tốc độ nhanh, ôm chị đâu có được lâu *nhìn khinh bỉ* ~ ngốc thể.)

Nàng làm sao biết được ngày xưa, Trương Tôn Vinh Cực không nhanh như vậy, không phải vì muốn che giấu thực lực. Chỉ là người nào đó ngày thường nhân rồi lại thêm tính cách lười biếng, phóng túng, không muốn bởi vì tốc độ quá nhanh mà trúng gió khó chịu. >.

Sắp tới đình nghỉ mát ở tuyết nhai, bên tai của Thủy Lung cảm thấy có hơi thở, bàn tay trắng nõn như ngọc đưa tới trước người nàng.

Trong nháy mắt chuẩn bị đem nàng bắt lấy, thân thể nhạy bén của nàng nhảy lên cao, xoay người một cái tránh thoát, thân mình nhẹ như yến, linh hoạt di chuyển. Khi rơi xuống mặt đất, nàng quay người lại đối mặt với Trương Tôn Vinh Cực gần ngay trước mắt, ánh mắt dịu dàng nhõn miệng cười, nụ cười giống như hấp thu hết tất cả tinh hoa của trăng và biển, mềm mại gọi: “Đế Duyên.”

Trương Tôn Vinh Cực ngây người. (TN: =w= đại gái quá đề!!)

Đúng là lúc này!

Thủy Lung nhìn thấy đã đạt được mục đích, thừa dịp hấn ngây người trong chốc lát, nhảy lên hai bước, thả người rơi xuống đình nghỉ mát của tuyết nhai.

Gió biển thổi lồng lộng vào người, Thủy Lung cũng không sợ hãi.

Kiếp trước, lúc còn ở hiện đại, nàng từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống biển không dưới hai lần.

Biển... mới là nơi sinh sống quen thuộc của nàng.

Nhưng mà nàng nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực nhanh như làn gió đuổi theo thì nét mặt không còn nhẹ nhõm như vậy nữa.

“Ta thắng.” Nàng nói với hấn, âm thanh mềm mại bị gió mạnh thổi tan thành từng mảnh vụn.

Nhưng, Trương Tôn Vinh Cực lại nghe rõ, tốc độ rơi xuống của hấn và Thủy Lung không khác nhau, như là lần trước hạ nhai đi giết Giao Long, dùng thân pháp cao thâm chân giẫm trên không trung cũng như mặt đất, thế nên tốc độ rơi xuống nhanh hơn so với Thủy Lung.

“Ở đây vẫn còn nằm trong phạm vi của sơn trang.” Thanh âm rõ ràng của Trương Tôn Vinh Cực truyền vào tai của Thủy Lung, nhẹ nhàng, chậm chạp lại độc đoán: “Mắt của ta nhìn tới chỗ nào, thì chỗ đó đều là sơn trang của ta.”

Thủy Lung cũng không phản bác, nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực sắp bắt được mình, ở giữa không trung xoay người làm cho bản thân rơi xuống nhanh hơn.

Tầm mắt của người có thể nhìn tới chỗ nào thì chỗ đó nằm trong phạm vi sơn trang của người, như vậy ở dưới biển người có thể nhìn thấy được không?

Đây là con đường duy nhất giúp Thủy Lung thoát thân.

Thời gian hai người đối thoại hai câu thì bọn họ cũng đã đến gần mặt biển.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn ra ý đồ của Thủy Lung, hai tay của hấn liền cởi áo khoác ra, cầm áo khoác trong tay hướng về phía Thủy Lung, muốn đem nàng cuộn lại, kéo trở về.

Thủy Lung làm sao có thể chiều theo ý hấn, nhanh nhẹn phản ứng rút ra chùy thủ, cắt đứt trường bào của hấn.

“Cắt bào đoạn nghĩa?” Trương Tôn Vinh Cực quét mắt qua trường bào bị cắt rách của mình, nhìn chằm chằm Thủy Lung.

Thủy Lung nghe hấn nói câu này, trong lòng có chút ngọt ngào, cười mà không nói.

Trương Tôn Vinh Cực vứt trường bào đi, nói với nàng: “Trường bào này vừa cắt đứt. Cuộc đời này, ta cùng người cũng sẽ không còn là huynh đệ nữa.”

Gió thổi khiến tóc đen của hấn rối tung, y phục tung bay, giống như trích tiên tuyệt thế.

Thủy Lung nghe lời hấn nói, vẻ mặt cũng không thay đổi. Ánh mắt nàng càng lúc càng sâu sắc, khiến người ta cả đời khó có thể quên được. Nàng không cúi đầu nhìn xuống phía dưới nhưng đã cảm nhận được nước biển ẩm ướt quen thuộc, may là không buông lỏng cảnh giác — Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực biểu hiện rõ ràng hấn không có ý định buông tha.

Thủy Lung hiểu rõ, nếu lúc này Trương Tôn Vinh Cực ra tay với nàng, chắc chắn nàng không trốn thoát.

Nhưng mà, từ lúc bắt đầu trò chơi, nàng đã ngăn chặn khả năng này xảy ra. Cùng Trương Tôn Vinh Cực nói ra quy tắc trò chơi.

“A Lung!” Trương Tôn Vinh Cực khẽ gọi một tiếng, u quang trong đôi mắt tăng vọt, sau đó, một chưởng vỗ xuống biển.

Ầm ầm... Oanh Oanh!

Mặt biển bị đánh, từng con sóng dữ dội, to lớn đánh vào chỗ Thủy Lung đang dần rơi xuống, thậm chí còn đem nàng đẩy về phía trên — phía trên nàng chỉ có Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung không ngờ Trương Tôn Vinh Cực còn có chiêu đó.

Hết thấy gần như đã phân ra thắng bại. Thủy Lung cũng không hoảng hốt.

Phù phù phù phù.

Mười hai thân ảnh đột nhiên từ trong biển vọt ra, đánh về phía Trương Tôn Vinh Cực.

“Cút!” Cả người Trương Tôn Vinh Cực khí thế vô cùng đáng sợ, cuối cùng cũng làm cho mười hai thân ảnh lui sang một bên.

Lúc này, một cái trường tiên bay ra rất nhanh, cuốn lấy vòng eo của Thủy Lung, trong nháy mắt liền đem nàng kéo vào trong biển cả, biến mất.

Trương Tôn Vinh Cực hơi sững sốt nhìn về phía trước, tay phải giống như muốn ôm cái gì đó.

Vừa nãy, hắn vừa đụng tới thân thể ấm áp của nàng, nhưng chớp mắt một cái, người từ trong tay hắn liền bị cướp đi!

Hắn nhanh chóng nhìn ra ngoài khơi, trước sau vẫn không tìm được bóng dáng của Thủy Lung. Khi tay phải định hóa thành chưởng phong đánh về phía mặt biển, đột nhiên ngừng lại.

A Lung ở trong biển...

“Đi.”

Một đạo thanh âm cực nhỏ bị hắn nghe được.

Trương Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn mười hai người đang định rút lui, đôi mắt sâu thẳm dần dần lúc ẩn lúc hiện hồng quang.

Hắn không nói lời nào, thân thể giống như quỷ quái, cầm thanh kiếm Tranh Vành trong tay, sử dụng chiêu thức của kiếm pháp Thiên Tuyền.

Lúc này, bộ kiếm pháp Thiên Tuyền được hắn sử dụng toát ra sát khí lâm liệt, vô cùng thất vọng, đau khổ. Khi đám người Phong Giản chạy tới nơi này, nhìn thấy cả người Trương Tôn Vinh Cực không hề dính máu đứng trên mặt biển cùng với huyết nhục còn chưa chìm xuống đáy biển.

Bọn họ không dám thở mạnh, giống như tượng đá đứng bên bờ biển.

“Thieu.” Trương Tôn Vinh Cực quăng lại thanh kiếm còn đang nhỏ máu, xoay người rời đi.

Nhìn hắn đi chậm nhưng thoáng chốc liền biến mất không thấy.

Phong Giản đi gọi đám thuộc hạ đốt son trang.

Hiệu suất làm việc của bọn họ rất nhanh, một tòa son trang rộng lớn trong nháy mắt liền biến thành biển lửa, khói đen ngút trời.

Đột nhiên, Ngõa Lặc Oa nhớ tới gì đó, đối với Phong Giản và Tiểu Tuyền nói: “Đúng rồi, Tây Lăng Vũ vương còn đang ở trong tù!”

Nàng nói xong, bước chân của Phong Giản và Tiểu Tuyền hơi dừng lại, hai mặt nhìn nhau.

Tối hôm nay, bọn họ chịu kích thích hơi bị nhiều nha. Hồi nãy, Trương Tôn Vinh Cực kêu đốt son trang, lại quên mất trong son trang còn có người ngoài ‘làm khách’.

Phong Giản đứng ở xa nhìn về phía son trang đang bị đốt cháy bùng bùng, nói với hai người kia: “Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, có lẽ người đã chết cháy rồi.”

Ngõa Lặc Oa không nói gì, nàng cũng nhìn về phía ngọn lửa đang cháy dữ dội kia, thầm nghĩ: Hôm nay, đúng là một ngày mệt chết người mà. Liền nói: “Ngược lại ta mặc kệ, người kia là do các người bắt về, chuyện này không liên quan tới ta.” Nói xong nàng liền phóng lên ngựa, lao nhanh ra ngoài.

Phong Giản và Tiểu Tuyền đều là người trong giang hồ, lại là hộ vệ bên người Trương Tôn Vinh Cực, đối với chuyện Trương Tôn Lưu Hiến sống hay chết cũng chẳng thêm quan tâm. Trái lại, nếu lúc này bọn họ có đi vào bên trong thì cũng chỉ nhìn thấy một thi thể bị cháy sém thôi.

“Nếu như tuổi thọ của hần còn chưa hết, nói không chừng còn chưa chết.” Tiểu Tuyền thờ ơ nói.

Sau khi bọn họ sai người đốt son trang, chuyện của son trang bọn họ không còn quan tâm nữa, cũng không tính cho Trương Tôn Lư Hiến một con đường sống. Tuy rằng, đường sống này rất mong manh.

Phong Giản cũng không có ý định tiếp tục tham khảo vấn đề này.

Hai người liền cưỡi ngựa rời đi.

Còn về phần lửa của son trang muốn cháy ra sao thì kệ nó, chờ son trang bị cháy sạch, tự nhiên sẽ có người tới dập lửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Gặp mặt thái hậu

“Ngươi có nghe gì chưa? Bạch đại tiểu thư đã trở về!”

“Đầu chỉ là nghe nói, hôm qua, chính mắt ta nhìn thấy nàng ấy cưỡi ngựa trở về, nhưng mà không có thấy bóng dáng của Vũ vương.”

“Không chừng Vũ vương đã trở về, nhưng không có ai nhìn thấy?”

“Bạch Thủy Lung nổi điên, đem Vũ vương bắt cóc, Vũ vương không chịu đi theo nên nàng ta giết Vũ vương, còn dám trở về!”

“Aiz, Tây Lăng này, thành Kỳ Dương này, chỉ cần một ngày Bạch Thủy Lung còn ở đây, liền không có cách nào yên ổn.”

Dân chúng thành Kỳ Dương xôn xao bàn luận, còn bàn luận chuyện gì khỏi nói cũng biết, tám phần là có liên quan tới Bạch Thủy Lung.

Phủ quận chúa Hoa Dương.

Lúc này, Thủy Lung mới luyện công, tắm rửa xong ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Bạch Thiên Hoa mang về mặt tức giận đi từ cửa lớn vào, sải bước đến trước mặt Thủy Lung, liền nói: “Thật kinh tởm! Bọn họ rõ ràng không biết cái gì hết, nhưng người người đều e sợ thiên hạ không loạn, đem lời đồn truyền ra giống như là sự thật vậy.”

Thủy Lung biết hần đang nói cái gì, chỉ là lời đồn của dân chúng trong thành Kỳ Dương thôi.

Nhưng nàng cảm thấy những lời đồn này coi như cũng đúng một nửa, sai một nửa.

Tuy rằng, nàng không có bắt Trương Tôn Lư Hiến, nhưng cũng có dính dáng tới nàng. Tuy rằng, Trương Tôn Lư Hiến không phải nàng giết, nhưng mà hiện tại hần sống hay chết nàng cũng không rõ. Chỉ có điều, nghe nói lúc nàng đi, son trang nghi mắt đã bị một trận lửa đốt sạch, lấy tính cách của Trương Tôn Vinh Cực, hần chắc chắn sẽ không thêm quan tâm tới việc Trương Tôn Lư Hiến sống chết đâu.

“Tỷ, tỷ đang nghĩ chuyện gì vậy?” Bạch Thiên Hoa thấy sóng mắt của nàng lay động, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chẳng lẽ Vũ vương bị bắt có liên quan đến tỷ?

Bạch Thiên Hoa nghĩ như vậy, tiếp theo liền nghĩ: Có liên quan thì sao? Lúc trước hần phụ lòng của tỷ, bị tỷ trả thù cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà, nếu Vũ vương thật sự bị tỷ giết, khi mọi người điều tra ra sự thật, như vậy không phải tỷ sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

“Tỷ, mấy ngày nay tỷ về phủ tướng quân ở ha?” Bạch Thiên Hoa hỏi.

“Sao vậy?” Thủy Lung hỏi lại.

Bạch Thiên Hoa nói: “Mặc kệ lời đồn là thật hay giả, suy cho cùng thì miệng lưỡi người đời rất đáng sợ. Hiện giờ, đại phu nhân đã qua đời, tỷ nên ở nhà mới đúng. Bây giờ phủ quận chúa không có thị vệ canh gác nghiêm ngặt như phủ tướng quân, nếu như gặp phải chuyện bất cóc thì làm sao đây?”

“Không có đâu.” Thủy Lung buột miệng nói.

Lời vừa nói xong, trong lòng nàng cũng hơi khựng lại.

Đột nhiên, nàng phát hiện, bản thân hình như rất tin tưởng Trương Tôn Vinh Cực.

Trò chơi hẹn ước mười ngày của bọn họ chỉ là đưa ra trong một lúc, hoàn toàn giao ước ngoài miệng, chưa từng có bất kì chứng minh nào. Chuyện đã trôi qua, nàng lại không có một chút nghi ngờ Trương Tôn Vinh Cực nuốt lời, thậm chí một chút cảnh giác cũng không có...

Cái này không bình thường!

“Tỷ?” Bạch Thiên Hoa thấy Thủy Lung giống như người mất hồn, nhìn không được nhúu đôi chân mày.

Từ sau khi trở về, tỷ tỷ luôn mất hồn như vậy, mấy ngày tỷ mất tích đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Thiên Hoa rất muốn biết chuyện của những ngày đó, thế nhưng Thủy Lung không có nói, hẳn cũng không có cách hỏi.

“Không cần.” Về mặt của Thủy Lung không nhìn ra bộ dạng mất hồn khi này, tùy ý nói: “Bạch Thủy Lung là ai? Toàn bộ Tây Lăng đều hiểu rõ, không cần thiết đi làm những chuyện kia.”

Bạch Thiên Hoa vẫn không chịu buông tha: “Quan trọng nhất là không phải những cái này... Mà là người có ý đồ xấu muốn hại tỷ đứng ở đằng sau kia... Nếu như còn có người tới...”

“Không đâu.” Thủy Lung lắc đầu cắt ngang lời hắt.

Bạch Thiên Hoa thấy nàng kiên quyết không đổi ý, hẳn cũng không nói nhiều thêm.

Hắn muốn ở lại phủ quận chúa cùng Thủy Lung, nhưng mỗi ngày ngoại trừ phải đi tới Quốc Tự Giám học, hắn còn phải đến chỗ của Bạch tướng quân để được huấn luyện, ở lại phủ quận chúa quá lâu không ổn lắm. Thân phận của hắn không có cách nào làm được giống như Thủy Lung, sống tự do, thoải mái. Đối với hắn, thanh danh trưởng tử của tướng quân vẫn còn rất nặng.

“Đệ biết rồi, nhưng tỷ này, có thời gian rảnh tỷ nhớ tới thăm đệ nha.” Bạch Thiên Hoa nói.

Ánh mắt hắn lóe sáng nhìn chằm chằm Thủy Lung, giọng điệu cũng có phần làm nũng.

Thủy Lung cười cười: “Được.”

Bạch Thiên Hoa có được hứa hẹn, liền nở nụ cười.

Mãi cho tới buổi trưa, Bạch Thiên Hoa mới thực sự rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Thủy Lung vẫn ngồi đó không nhúc nhích, khuỷu tay gác ở tay ghế, mu bàn tay chống cằm, bộ dạng ngây người. Bây giờ ngồi, lại tiếp tục ngồi một canh giờ, khiến cho Mộc Tuyết cũng bắt đầu lo lắng, nhẹ giọng hỏi: “Lung tỷ tỷ, có chuyện gì làm cho tỷ suy nghĩ không ra sao?”

Thủy Lung gật đầu lại lắc đầu.

Nàng như vậy, Mộc Tuyết càng không hiểu.

Một lúc sau, Thủy Lung mới nói: “Người có biết vì sao thế lực của sư phụ chỉ có Xuân Ý lâu thôi không?”

Mộc Tuyết ngẩn người, không nghĩ tới Thủy Lung sẽ hỏi vấn đề này, lắc đầu: “Không biết, từ trước tới nay, sư phụ luôn rất thần bí. Nhưng muội nghĩ, sư phụ làm bất cứ cái gì cũng đều vì muốn tốt cho Lung tỷ tỷ.”

“Ừ...” Thủy Lung cũng không có hỏi nhiều nữa, nàng đang suy nghĩ chuyện ngày hôm qua, sau khi được Phượng Ương cứu đi.

Hôm qua nhảy xuống biển chạy trốn, Phượng Ương đích thân đến, ngoài dự đoán của Thủy Lung. Khi đó bọn họ bơi trong biển, cách đó không xa có một đội thuyền do Phượng Ương chuẩn bị từ sớm, tới đón người quay về thành Kỳ Dương.

Phượng Ương không có hỏi nàng chuyện gì hết, chỉ kêu nàng tiếp tục nghỉ cách lấy Phượng Nhãn Quả.

Nàng cũng có dò hỏi hắn mấy vấn đề, nhưng đều bị hắn tránh né không đáp.

Sư phụ thật sự rất thần bí nha!

Thủy Lung hí mắt, mặt không chút thay đổi cũng là một loại biểu tình.

Hiện tại, việc này không phải là chuyện nàng có thể hiểu, việc trước mắt phải làm chính là tăng thực lực và thể lực lên mới đúng.

Hai ngày sau, có người đưa lễ vật tới phủ quận chúa.

Là một rương lớn bằng gỗ lim, thể tích lớn vừa đủ cất chứa một người. Người khiêng cái rương tặng lễ giao một phong thư cho người giữ cửa phủ quận chúa xong, liền vội vàng rời đi.

Hành động như vậy khiến cho thủ vệ của phủ quận chúa không biết phải làm sao, chỉ có thể mang rương và phong thư vào trong thông báo.

Lúc Thủy Lung biết chuyện này, nàng vừa tắm xong đang ngồi lau tóc, vẻ mặt đầy hứng thú tiêu sái đi ra ngoài đại sảnh, nhìn cái rương gỗ lim màu đỏ.

“Tiểu thư, thư đây.” Ở trước mặt người ngoài, Mộc Tuyết luôn gọi Thủy Lung là “Tiểu thư.”

Thủy Lung vươn tay nhận lấy phong thư, cũng không có vội vã mở ra xem, gọi người mở nắp rương ra.

Một gã người hầu đi vào giữa đại sảnh, dùng sức mở cái rương ra. Sau đó, nhìn thấy vật ở trong rương, sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau.

Hắn vừa lui ra, lập tức liền kích thích lòng tò mò của mọi người. Mỗi người đều cố gắng duỗi cổ ra nhìn về phía bên trong cái rương.

Thủy Lung cũng đã nhìn thấy vật... À không, nên gọi là người.

Trong rương có một người, bị trói gô cổ và chéo cánh tay ở sau lưng, miệng còn bị nhét một miếng vải bố, trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Thủy Lung cũng biết người này, hẳn chính là Phó Khiếu Tứ – trưởng tử nhà mẹ đẻ của Phó di nương trong phủ Bạch tướng quân.

Thủy Lung nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng hơi hiểu được một chút.

Nàng mở lá thư ra, nhìn chữ viết không nói gì, tất cả đều là những lời rất bùi tai. Song, đơn giản dịch thành: Bọn họ đem Phó Khiếu Tứ cho nàng xử lý, muốn chém muốn giết đều mặc sức nàng làm, chỉ hi vọng nàng hết giận, giúp đỡ Phó di nương trở thành đại phu nhân của phủ Bạch tướng quân. Lúc Phó di nương lên là đại phu nhân, nhất định sẽ báo đáp nàng.

Thủy Lung mới trở về thành Kỳ Dương, cũng biết được chuyện sau khi Vệ thị qua đời, Bạch tướng quân cũng không có ý định lập chính thất mới. Nhưng mà, nàng cũng hiểu được, Bạch tướng quân không lên tiếng thì đám nữ nhân trong hậu viện sẽ an phận mà sống.

“Chi chính của Phó gia có phải hay không đã gieo mầm thành công?” Thủy Lung hỏi Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết lắc đầu: “Nhưng nô tỳ nghe nói, tiểu thư chi chính của Phó gia đang tuyển rể.”

“Là ở rể sao?”

“Đúng vậy.”

“Hèn chi.” Thủy Lung đem lá thư vất sang một bên, nhìn về phía Phó Khiếu Tứ, nhẹ nhàng nói: “Người bị họ vứt bỏ.”

Nhưng lời này lại giống như con dao nhọn đâm vào trái tim Phó Khiếu Tứ, khiến cho khuôn mặt của hắn đều trắng bệch, trong mắt hiện lên một loại tình cảm rất phức tạp. Đầu tiên, hắn oán hận trừng mắt nhìn Thủy Lung đang đứng trước mặt, trong chớp mắt lại biến thành tuyệt vọng.

Hắn hận Bạch Thủy Lung, bởi vì nàng chém đứt mệnh căn (*) của hắn, làm cho hắn mất đi tôn nghiêm của nam nhân. Nhưng mọi chuyện xảy ra cho tới bây giờ, có rất nhiều việc hắn đều thấy rõ ràng, hiểu toàn bộ. Nếu như hồi xưa, hắn không có nghe lời người khác khích bác, đi kiếm Bạch Thủy Lung gây chuyện, còn hi vọng giết chết nàng, thì bản thân hắn cũng sẽ không bị biến thành như thế này.

(*) Của quý.

So với hận Bạch Thủy Lung, hắn càng hận Phó gia.

Hắn không phải là trưởng tử của Phó gia sao? Không phải là con ruột của cha mẹ sao? Vì sao họ lại đối xử với hắn như vậy? Giống như Bạch Thủy Lung nói, hắn bị người thân vứt bỏ!

“Ồ...ô...ô...” Trong miệng Phó Khiếu Tứ phát ra tiếng rên rĩ, nước mắt rơi đầy mặt.

Thủy Lung nhìn thoáng qua một cái, sau đó lười xem tiếp, kêu người hầu nói: “Cởi trói, đưa hắn ra ngoài đi.”

Phó Khiếu Tứ kinh ngạc ngẩng đầu lên, Không dám tin nhìn Bạch Thủy Lung. Bạch Thủy Lung muốn thả hắn? Làm sao có thể?

Tất nhiên, Thủy Lung sẽ không giải thích với hắn suy nghĩ của mình.

Nàng hung tàn độc địa nhưng không có khát máu ham giết chóc, nàng chặt đứt mệnh căn của hắn là vì lúc đó hắn trêu chọc nàng trước. Hiện tại, đối phương đã không còn lực uy hiếp đối với nàng, nàng cũng sẽ không cần vì một chút ân oán nhỏ mà lấy mạng của hắn.

Huống chi, giết hắn xong, lại chọc thêm phiền phức.

Trong thư ghi rõ, Phó gia cùng Phó di nương muốn cùng nàng hợp tác, trên thực tế chỉ là muốn lợi dụng nàng mà thôi. Chỉ dùng một Phó Khiếu Tứ và một lời hứa hẹn suông liền muốn nàng giúp đỡ bọn họ? Đúng là chuyện buồn cười! Bọn họ coi Bạch Thủy Lung là một kẻ đàn độn hay sao?

Hiện giờ, nàng đã thoát khỏi vòng ân oán của phủ tướng quân kia rồi, nên nàng cũng không muốn đi quản chuyện của người khác.

Bóng dáng của Thủy Lung rất nhanh biến mất khỏi đại sảnh, bỏ lại Phó Khiếu Tứ vẫn còn đang chìm trong ý nghĩ hoang hốt, không hiểu vì sao Bạch Thủy Lung tha cho hắn. Ngay sau đó, liền có người giúp hắn cởi trói, đuổi hắn ra khỏi phủ quận chúa, lúc ấy hắn mới hồi hồn.

Hắn nhìn phủ quận chúa, rồi lại nhìn cảnh sắc đường phố của thành Kỳ Dương, một lát sau hắn lại hoang hốt không biết phải làm sao.

Hiện tại, hắn nên đi nơi nào?

Phó Khiếu Tứ oán hận nhếch khóe môi. Đã đến nước này rồi, hắn còn quay trở về làm gì? Phó gia đã vứt bỏ hắn, hắn trở về còn có lợi ích gì? Cho dù, họ để hắn vào nhà, hắn cũng biết địa vị của hắn chắc chắn kém tới cực điểm. Và lại, hắn cũng không muốn quay lại nơi đó.

Vào giờ khắc này, ngược lại, Phó Khiếu Tứ cảm thấy thật hận chính mình.

Từ nhỏ tới lớn, hắn chỉ biết đi nịnh bợ, a dua người có quyền thế, quần áo lụa là ăn chơi đàng đút, bây giờ hai bàn tay trắng, cái gì cũng không biết làm.

“Thiên hạ rộng lớn, nhất định sẽ có chỗ cho Phó Khiếu Tứ ta nương thân.” Phó Khiếu Tứ ngẩng đầu nhìn trời, đem nước mắt tuôn ra nuốt trở về, nhìn về phía phủ đệ của Phó gia. Rõ ràng ngay cả một góc nhà của Phó gia cũng không nhìn thấy, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía đó, dường như hắn có thể nhìn rõ ràng mọi thứ, cắn răng nói: “Phó gia, Phó Phúc Sơ, còn có tất cả những người từng bắt nạt, sỉ nhục ta. Tốt nhất các người nên cầu nguyện ta không thành tài, bằng không ta nhất định sẽ trở về, trả lại cho các người gấp trăm, gấp ngàn lần những gì các người đã làm đối với ta!”

Mấy người thủ vệ ngoài phủ quận chúa len lén, tất cả đều bị âm thanh âm trầm của Phó Khiếu Tứ hù sợ hết hồn, thấy bước chân nặng nề rời đi, bóng lưng gầy yếu cô đơn của hắn mà lắc đầu.

Giờ khắc này, bọn họ không khỏi nghĩ, những kẻ từng ức hiếp làm nhục hắn hiện tại nên cầu nguyện cho hắn không thể trở thành người thành công, nếu không tương lai thật sự sẽ chịu cực khổ.

Chuyện của Phó Khiếu Tứ không có bao nhiêu người quan tâm, chỉ có một ít dân chúng tình cờ gặp hắn.

Lúc này trong một quán trà, một dân chúng đang nói chuyện phiếm, hắn nói hắn nhìn thấy Phó Khiếu Tứ đi vào Phó gia bằng cửa sau, sau đó bị người hầu đánh đuổi ra ngoài, tiếp theo bọn họ cãi nhau ở cửa chính, hình như Phó Khiếu Tứ muốn về Phó gia lấy lại đồ thuộc về hắn, người của Phó gia nói với hắn, tất cả mọi thứ trong Phó gia đều thuộc về Phó gia, không có đồ gì là của hắn.

Phó Khiếu Tứ nổi điên lên lại bị thủ vệ ngoài cửa chính của Phó gia đánh một trận, sau đó, Phó lão gia đích thân đi ra nói một câu: “Từ nay về sau, tình cảm cha con giữa ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt. Phó gia không muốn chứa chấp một người như đồng bùn loãng giống người.” Tiếp theo ném một thoi bạc xuống bên cạnh hắn, đáng vẻ khinh bỉ, lạnh lùng xoay người rời đi.

Lão Lưu chính mắt nhìn thấy hết thấy, khoa trương nói với lão bằng hữu: “Người biết không, khi đó Phó công tử dường như nổi điên, ngồi trên mặt đất vừa khóc vừa mắng, nhìn không khác gì người đàn bà chanh chua, Phó lão gia ném cho hắn một thoi bạc, hắn còn chưa có đụng tới đã bị thủ vệ gác cửa cướp lấy. Tên thủ vệ đó cướp đi thoi bạc còn chưa nói, hắn lại còn phun một ngụm nước bọt lên người Phó công tử, chắc chắn...”

“Trước đây, Phó Khiếu Tứ là một tên lưu manh ác ôn, gặp phải kết quả này cũng coi như là báo ứng, gieo gió gặt bão!” Một người nghe kể lên tiếng.

Lão Lưu đảo con ngươi một vòng, nói tiếp: “Việc này người thấy không nhiều. Phó lão gia rời đi, mọi người đều giải tán. Nhưng mà, ta vẫn là người thông minh, nán lại đến cuối cùng, đi theo Phó Khiếu Tứ một đoạn. Sau đó, ta nhìn thấy một nha hoàn của Phó gia chạy tới, đuổi theo Phó Khiếu Tứ đến một ngõ hẻm, đưa cho hắn một gói đồ.”

“Hả?” Mọi người bắt đầu thấy hứng thú.

Lão Lưu liếc trái liếc phải một vòng, nhỏ giọng nói: “Ta thấy Phó Khiếu Tứ không muốn nhận, từ chối nha hoàn kia, lúc đó trong túi lộ ra một ít đồ. Ta nhìn thấy rất rõ, đó là vòng cổ của nữ nhân, trần châu trắng, vừa to vừa sáng, nhất định rất có giá trị, túi đồ kia cũng rất to...”

Nói tới đây liền ngưng lại, mọi người đều hiểu ý của hắn.

“Ý của người là?” Một người nhỏ giọng hỏi.

Lão Lưu trịnh trọng nói: “Phó Khiếu Tứ làm nhiều việc ác, ngày thường cũng hay bắt nạt chúng ta... những người dân hiền lành. Ta nghe nói hắn có võ công, nhưng chỉ giỏi hơn chúng ta một chút, nếu chúng ta cùng nhau hợp sức lại cũng có thể đánh thắng được hắn.”

Bằng hữu của hắn không dám xác định hỏi lại: “Người thật sự thấy rõ, cái túi kia...”

Lão Lưu nặng nề gật đầu: “Ta nhìn thấy rõ ràng, ta còn thấy hắn đi ra ngoài thành, hiện tại hắn vẫn còn chưa có đi xa.”

Hắn cùng với những người kia nhìn nhau vài lần, sau đó tính tiền trà rồi đi, chạy ra ngoài thành.

“Công tử?”

Cách quán trà nhỏ không xa có một trà lâu, một gian phòng nằm trên lầu hai của trà lâu, cửa sổ mở ra hướng về phía quán trà nhỏ, những người ngồi bên trong đều nghe thấy những lời bàn bạc của đám người Lão Lưu.

“Ha, người này thật gian trá. Rõ ràng muốn đi làm trộm, lại đem lời kịch nói thành hành vi hào hiệp, vì dân trừ hại.”

Phương Tuấn Hiền cười lạnh nói, đôi mắt hẹp dài xẹt qua một tia lãnh ý.

Lúc này có một người đi vào gian phòng, cung kính nói với hắn: “Công tử, phủ quận chúa Hoa Dương cự tuyệt lời mời của người.”

“Bạch Thủy Lung chết tiệt!” Vẻ mặt lạnh lùng của Phương Tuấn Hiền biến thành tức giận.

Người đứng ở bên cạnh hắn cũng không dám lên tiếng.

Phương Tuấn Hiền uống một ngụm trà xanh, hơi chìm đắm trong tức giận hỏi: “Chuyện ta kêu ngươi điều tra, ngươi đã làm tới đâu rồi?”

Người kia nói: “Một chút manh mối cũng không có.”

“Nói rõ một chút!” Lời nói của Phương Tuấn Hiền lạnh đến mức từng chữ đều có thể rút ra mảnh vụn của băng.

“Dạ. Đã có thể chứng minh, tòa sơn trang bị đốt ở biển đông có diện tích không nhỏ, từ dấu vết sơn trang bị đốt có thể kết luận sơn trang đó không phải là do người khác cố ý đốt, trái lại, là do người của sơn trang tự động đốt, nếu không thì sẽ không xóa bỏ dấu vết sạch sẽ tới như vậy, càng sẽ không lan rộng tới phạm vi xung quanh.”

Phương Tuấn Hiền gật đầu, ánh mắt sắc bén như đao: “Có biết chủ nhân của sơn trang kia là ai không?”

“Không biết. Nhưng thuộc hạ biết được trong giang hồ cũng có mấy vụ án tương tự như vậy, nói không chừng có liên quan đến sơn trang này.”

“Lẽ nào Trương Tôn Lưu Hiến bị người trong giang hồ bắt đi?” Phương Tuấn Hiền nhíu mày.

Hắn biết Trương Tôn Lưu Hiến và người trong giang hồ có chút qua lại, nhưng cơ bản hắn vẫn còn là người của triều đình, cũng không có kẻ thù trong giang hồ. Vì sao vô duyên vô cớ bị người trong giang hồ bắt đi? Huống chi, thời gian hắn mất tích trùng hợp với thời gian Bạch Thủy Lung biến mất.

“... Bên phía Vũ vương ra sao?” Chợt, Phương Tuấn Hiền do dự hỏi.

Trong lòng hắn còn có một suy đoán.

Ngọc Trụ, thời hạn một ngày.

Nhớ lại lời nói và việc làm của Trương Tôn Vinh Cực, không hề sợ hãi dám ra tay đánh Trương Tôn Lưu Hiến nhằm sỉ nhục hắn, cùng lời nói cảnh cáo vô tình: Trong vòng một ngày phải đem Ngọc Trụ trả lại.

Mấy thứ này cũng đủ để gắn liền với sự mất tích của Trương Tôn Lưu Hiến.

“Vũ vương vương phủ không hề có động tĩnh gì sao?”

Đáp án vô cùng đơn giản, không có thu hoạch.

Điều này càng làm cho Phương Tuấn Hiền nhíu mày chặt hơn, chén trà bằng sứ trắng bị hắn nắm ở trong tay cũng đã xuất hiện vết nứt.

“Bạch Thủy Lung, ngươi đi ra đây cho ta!”

Lúc gần buổi trưa, phủ quận chúa Hoa Dương bị người xông vào, tiếp theo dùng nội lực khuếch tán kêu to.

Người xông vào phủ quận chúa có dung mạo xinh đẹp không thu gì nửa nhân, đôi mày sắc bén như kiếm, mặc y phục màu đen, thắt lưng mang đôi ngọc bội, khi bước đi vạt áo đung đưa, tương đối phong lưu tiêu sái, nhưng mà bước chân quá lớn chứng tỏ hắn đang rất tức giận.

Thủy Lung lười biếng dựa vào mép cửa đứng, lạnh nhạt nhìn Phương Tuấn Hiền đang đi tới.

Phương Tuấn Hiền nhìn thấy nàng, buột miệng thốt lên: “Hôm qua, ta mời ngươi đến gặp mặt, tại sao ngươi từ chối?”

“Ngươi mời ta, ta nhất định phải nhận lời sao?” Thủy Lung lãnh đạm nói.

Giọng điệu lãnh đạm của nàng khiến cho Phương Tuấn Hiền ngây người, thậm chí hắn cảm thấy vừa xa lạ lại quen thuộc. Nhớ lại mới phát hiện, dường như đã lâu rồi hắn không có nghe giọng điệu lãnh đạm của nàng.

Thời gian trước, cho dù miệng hắn bị nóng, mặt bị tổn thương nhưng nàng vẫn nói nhỏ nhẹ với hắn.

Lúc này, thái độ lãnh đạm của nàng khiến cho hắn không thể thoát lên những suy nghĩ của mình. Trong lòng thầm mắng: Chẳng lẽ Bạch Thủy Lung điên thật? Vì sao tính cách lúc mềm lúc cứng, thật không thể làm cho người ta ưa thích.

Nhưng hắn không có phát hiện ý nghĩ này của mình càng giống như uất ức vì thái độ của Thủy Lung đối với mình thay đổi.

“Đây là thái độ gì chứ?” Giọng nói của Phương Tuấn Hiền cũng lạnh đi.

Thủy Lung hờ hững nói: “Người nghênh ngang xông vào nhà của ta, người còn muốn ta có thái độ gì với người?”

Thủ lĩnh hải tặc đối với địa bàn của mình rất coi trọng.

Hiện tại, phủ quận chúa Hoa Dương là địa bàn của mình, bên trong đều là người của nàng. Địa bàn của mình bị người khác xông vào, nàng không có trợn tiếp ra tay đánh người đã là nhẹ lắm rồi.

Phương Tuấn Hiền giật giật khoe môi, không bắt bẻ lại được. Quả thực, chuyện hắn xông vào nhà người ta đã là thiếu lễ phép, huống chi, nơi này còn là phủ đệ của quận chúa. Bị người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ có tạo thêm một trận sóng gió tin đồn mới.

Nhưng hắn cũng hết cách, ai kêu Bạch Thủy Lung không chịu gặp mặt hắn.

“Vào trong rồi nói.” Phương Tuấn Hiền nhìn xung quanh một cái, cất bước vào trong.

Thủy Lung thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, cũng không có ngưng lại.

Hai người đi vào cửa lớn, mạnh ai nấy tự ngồi xuống ghế, Thủy Lung phát tay một cái người hầu bên trong đều tự động đi ra ngoài, chỉ còn lại Mộc Tuyết.

Vốn dĩ Phương Tuấn Hiền muốn đuổi Mộc Tuyết ra ngoài, nhưng thái độ của Thủy Lung làm hắn hiểu rõ, Mộc Tuyết là người nàng tin tưởng nên không có mở miệng đuổi người. Thế nên liền đi thẳng vào vấn đề hỏi Thủy Lung: “Lư Hiền ở đâu?”

“Không biết.” Sau khi nàng rời đi, sơn trang đã bị đốt, nàng thật sự không biết Trường Tôn Lư Hiền ở nơi nào.

Phương Tuấn Hiền nhíu mày nhìn chằm chằm nàng, cảm thấy nàng không giống nói dối, lại hỏi: “Vũ vương ở nơi nào?”

“Không biết.”

“Vậy người có biết mấy ngày trước đó người đi nơi nào chứ? Hoặc là bị ai bắt đi?”

“Tại sao ta phải nói cho người biết?”

“Bạch Thủy Lung.” Phương Tuấn Hiền đập bàn, dáng vẻ giống như bẻ trên tường mắt nhìn nàng: “Người có biết người đang nói gì không? Hiện tại trong thành đều có lời đồn, nói người bắt Vũ vương thậm chí còn có người nói người giết hắn, người cũng hiểu rõ cho dù người có thiên tài, người cũng không thể xâm phạm uy nghiêm của hoàng gia, một khi những lời đồn này truyền thành sự thật, người gánh không nổi hậu quả đâu.”

“Giả chính là giả, vĩnh viễn cũng không thể biến thành thật được.” Thủy Lung thản nhiên nói.

Phương Tuấn Hiền có cảm giác đánh vào không khí, tức khí dâng cao, nói: “Người nên tự biết thân biết phận. Hôm nay, mặc dù người ngồi ở trong phủ quận chúa nhưng không có nghĩa người vẫn giống như thiếu niên thiên tài võ học ngày xưa, độ tuổi này của người đừng nói là trở thành đệ nhất một lần nữa, cho dù muốn luyện lại bản lĩnh võ học như xưa cũng cần không ít năm.”

“Bây giờ người chỉ là một Hoa Dương quận chúa hữu danh vô thực mà thôi. Giá trị của người đối với hoàng thượng và Tây Lăng quốc đã thuộc về quá khứ rồi. Giống như danh tiếng của người dần dần mà giảm bớt, như vậy người làm sao giành được sủng ái của hoàng thượng, làm sao có được sự dung túng của hoàng thượng?”

Hai tay Phương Tuấn Hiền chống lên mặt bàn, chòm người về phía trước, đối với Thủy Lung chậm rãi nói: “Người từ trên đỉnh núi rơi xuống đáy vực, nếu như hiện tại ta ra tay với người, người muốn phản kháng cũng...” Không được!

Một thanh chủy thủ sáng như tuyết đặt ở cổ hắn, thành công làm cho hắn ngừng lại lời nói cay độc.

Thủy Lung nâng lên mi mắt, nhẹ nhàng nói: “Người có thể thử xem, là người ra tay nhanh hay là ta nhanh?”

Phương Tuấn Hiền nhíu mày, hắn không có chú ý tới nàng ra tay lúc nào.

Chủy thủ trong tay nàng kề sát cổ hắn hơn, máu đỏ tươi chảy qua lưỡi đao, khiến cho Phương Tuấn Hiền đau đớn kêu lên, đáy lòng cũng cảm thấy lạnh lẽo.

“Hôm nay, người tới tìm ta không phải vì Trường Tôn Lư Hiền.” Thủy Lung nói.

Phương Tuấn Hiền không có hé răng phản bác.

“Người vội vàng tìm Trường Tôn Lư Hiền là vì cái gì? Lời này của Thủy Lung là nàng tự hỏi, giọng điệu lại không nghe ra một chút ý thăm dò nào, cười khê nói: “Bởi vì người của Phương gia ủng hộ là Trường Tôn Lư Hiền đúng không?”

Phương Tuấn Hiền trừng to hai mắt, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, lạnh giọng nói: “Người đang nói cái gì?”

Thủy Lung không để ý tới bộ dạng giả ngu của hắn, thu hồi chủy thủ, nói: “Cái gì nên nói cũng đã nói xong, rút ra ngoài đi.”

Trong lòng Phương Tuấn Hiền không muốn. Ban đầu, hắn cũng muốn hỏi nhưng đều không có nhận được đáp án như hắn mong muốn. Hôm nay, đột nhiên Bạch Thủy Lung nói một câu làm cho nghi vấn trong lòng hắn càng nhiều hơn. Nàng biết được cái gì? Làm sao nàng biết được? Chẳng lẽ Vũ vương nói gì với nàng?

Từng cái nghi vấn nối tiếp nhau hiện lên trong đầu hắn. Đột nhiên Phương Tuấn Hiền xoay người, nắm lấy tay Thủy Lung.

Thủy Lung nhảy bèn tránh né, chủy thủ trong tay lại hướng tới hắn, tiếp theo một cước đá chiếc ghế bay lên.

Phanh —

Chiếc ghế nát vụn thành từng mảnh nhỏ, tay áo cánh tay trái của Phương Tuấn Hiền bị cắt rách, dính một chút máu.

“Làm sao nội lực của người lại có thể khôi phục nhanh như vậy, ngay cả phản ứng cũng nhanh hơn trước đây.” Phương Tuấn Hiền ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, hắn nghĩ rằng Thủy Lung có thể áp chế hắn là bởi vì nàng đánh bất ngờ, cho nên hắn mới không có cơ hội tránh thoát. Bây giờ, hắn ra tay đột ngột, còn nghĩ rằng có thể bắt lấy Thủy Lung một cách dễ dàng, nhưng bất ngờ phát hiện nội lực của nàng nhiều hơn so với hắn tưởng tượng, đặc biệt là phản ứng nhạy bén hơn trước đây rất nhiều.

Thủy Lung đứng cách đó không xa, đôi mắt lạnh lùng lại nhu hòa, khiến cho người khác nhìn không ra suy nghĩ của nàng.

Trái tim của Phương Tuấn Hiền hơi giật mình, ánh mắt nhìn sang một bên, thấp giọng chế giễu: “Nhưng mà so với lúc trước, vẫn còn kém rất nhiều.”

Thủy Lung vẫn không nói gì.

Phương Tuấn Hiền cảm thấy nhàm chán, nhìn thấy ánh mắt xa cách lại tịch mịch của Thủy Lung, chợt trong lòng hắn cảm thấy lo được lo mất, mất mất lại bí ẩn, vướng mắc cái gì.

“Bạch Thủy Lung, mặc kệ người biết được cái gì, ta cũng phải nói trước cho người biết, nếu thật sự trở thành đối thủ, ta sẽ không nương tay nữa đâu.” Giọng nói của Phương Tuấn Hiền trầm thấp nói, sau đó, phát tay áo rồi đi.

Hóa ra, bởi vì Bạch Thủy Lung trước kia luôn si mê Trương Tôn Lưu Hiến, luôn luôn đứng về phe Trương Tôn Lưu Hiến, đương nhiên nàng và hắn sẽ không có bất cứ đối địch gì về mặt lợi ích. Nhưng bây giờ cảnh còn người mất, mọi thứ đều thay đổi.

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết nhẹ giọng kêu.

Thủy Lung đối với nàng khoát khoát tay, ý bảo không có chuyện gì. Ánh mắt nhìn về phía cửa, yếu ớt cúi đầu nói: “Có người muốn làm khó ta, hắn cũng đừng mơ tưởng có thể sống an nhàn.”

Một trận tranh đấu giữa các hoàng tử thôi, vậy mà cũng muốn làm cho mọi chuyện trở nên thần bí, bọn họ nghĩ rằng người khác đều là kẻ ngốc sao?

“Mộc Tuyết, ngày mai đem tình báo về tất cả quan viên của Tây Lăng đến cho ta.” Thủy Lung đá văng khúc gỗ bị gãy ở bên chân.

Trên đời này, không phải chỉ có võ lực mới giải quyết được tất cả mọi vấn đề.

“Dạ.” Mộc Tuyết gật đầu.

...

Đào mất đã qua nửa tháng, sinh hoạt mỗi ngày của Thủy Lung vẫn không có gì thay đổi, ngoại trừ luyện công thì xử lý chuyện của sản nghiệp. Mỗi ngày trôi qua đều đơn giản nhưng lại rất có quy luật, trên thực tế thì bận tới mất, vì thế Mộc Tuyết kể cho nàng nghe về những lời đồn ở bên ngoài, nàng cũng không có để ý tới. Chỉ cần không ảnh hưởng gì tới đời sống của nàng là được.

Nhưng mà, thái hậu hạ chỉ truyền quận chúa Hoa Dương vào cung, cái này nàng không thể không để ý.

Nội dung trong ý chỉ của thái hậu cũng rất đơn giản — Truyền Thủy Lung vào hoàng cung, đến cung Tường Minh gặp mặt.

Ý chỉ vừa hạ xuống, Thủy Lung liền phải bỏ hết mọi chuyện đang làm, ngồi kiệu vào hoàng cung.

Cổ kiệu đi nửa canh giờ mới đến dừng lại, Thủy Lung bước xuống kiệu, liếc mắt quét qua sự phồn thịnh trước mặt, cũng không có một chút rung động. Tuy rằng kiến trúc của hoàng cung nghiêm trang và xa hoa, nhưng dù sao thì nàng cũng là người hiện đại đối với những tòa lâu các xa hoa như thế này đều đã thấy rất nhiều, nhiều nhất chỉ ca ngợi phong cảnh lịch sự tao nhã của hoàng cung.

“Quận chúa Hoa Dương mời đi theo nô tài.” Một thái giám mặc y phục màu xanh da trời — Trương công công cung kính nói.

Chỗ của Thủy Lung đang đứng cách cung Tường Minh của thái hậu không xa, chỉ mất nửa chung trà thời gian liền là tới.

Trong trí nhớ của Thủy Lung, nàng từng đến cung Tường Minh một lần, cũng không còn nhớ rõ diện mạo của thái hậu ra sao, lần trước tiến cung thái hậu đối với nàng dường như có chút yêu thích.

“Thái hậu mời quận chủ Hoa Dương vào gặp mặt.” Người đi vào thông báo rất nhanh liền trở ra, mời Thủy Lung đi vào.

Thủy Lung đi vào cửa cung, không bao lâu liền đi tới cửa của một tòa cung điện, còn chưa bước vào, liếc mắt đã nhìn thấy cục diện bên trong rất rõ ràng, trong lòng liền biết lần này đến là để diễn trò.

“Vì sao Hoa Dương không tiến vào?”

Một giọng nói thanh nhã, mông manh của nữ nhân từ bên trong truyền đến, chỉ cần nghe âm thanh liền biết nữ nhân này tuổi đã cao. Tuy rằng giọng nói thanh nhã nhưng không có trong trẻo như thiếu nữ, ngược lại có một loại bình tĩnh ung dung do năm tháng lắng đọng.

Thủy Lung bước qua bậc cửa đi vào trong cung điện, đối với người ngồi phía trên cao nói: “Hoa Dương bái kiến thái hậu.” Nghiêng người đối với nữ nhân ngồi bên cạnh nói: “Hoa Dương bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Trong này, không chỉ có thái hậu và đương triều hoàng hậu hai nữ nhân có địa vị tôn quý nhất Tây Lăng, chung quanh còn có mấy vị đương triều quý phi đang ngồi đó. Chẳng qua là lấy thân phận của bọn họ Thủy Lung không cần phải hành lễ vấn an.

“Ban cho ngồi.” thái hậu nói.

Hai thái giám khiêng ghế đến, lại nghe thái hậu nói: “Đề bên cạnh ai gia.”

Một câu nói khiến cho các vị quý phi đều bắt đầu biến sắc.

Thái giám nghe lời nói liền mang ghế đặt bên cạnh thái hậu, nhưng không phải là đặt ngang hàng, hơi thấp hơn chỗ thái hậu ngồi. Thái hậu vẫy tay với Thủy Lung, nụ cười trên mặt rất từ ái, nói: “Đến đây, Hoa Dương, mau ngồi bên cạnh ai gia.”

Cái ghế này là vật ban thưởng, được thái hậu sắp xếp, lại được thái hậu mở miệng gọi qua ngồi. Nếu như Thủy Lung không ngồi có phải hay không là làm thái hậu mất mặt, coi như tát vào mặt bà ta ở trước mặt mọi người? Nhưng nếu ngồi xuống, đồng nghĩa với chuyện nàng ngang hàng với hoàng hậu, đám nữ nhân ở đây nhất định sẽ bắt đầu hoài nghi.

Về mặt của Thủy Lung vẫn bình tĩnh như thường, đi lên bậc bậc, ngồi xuống ghế.

Thái hậu lôi kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Nhiều năm không gặp Hoa Dương, bất tri bất giác Hoa Dương đã lớn như vậy rồi, cũng sắp tới tuổi lập gia đình. Bây giờ thấy Hoa Dương, khiến ai gia không khỏi nghĩ tới thời gian trôi qua thật mau, ai gia đều đã già rồi.”

(Bất tri bất giác: Không thể cảm giác, thỉnh linh.)

Thủy Lung nhìn thái hậu.

Tuổi của bà không nhỏ, nhớ không lầm thì năm nay bà cũng đã sáu mươi rồi, chỉ là ngày mừng thọ chưa có tới. Nhưng mà, bà chăm sóc rất tốt, khuôn mặt không hề có nếp nhăn, da mặt còn bóng láng, chỉ có tô lên một chút phấn bột, đôi chân mày vẫn giữ được thần thái như trước, nhìn sơ chỉ chừng ba mươi, ba mươi mấy tuổi.

Đầu tóc được búi đơn giản, cắm trâm ngọc mã não, thanh lịch lại trang trọng, y phục của bà cũng không có cầu kỳ, vật liệu may mặc màu đỏ trên đó được thêu mấy đóa hoa bằng chỉ vàng, cao quý nhưng không xa hoa.

Đúng là một nữ nhân xinh đẹp, mặc dù bà không còn trẻ nhưng sức hấp dẫn vẫn không có giảm, thành thực ưu nhã hơn so với thiếu nữ, lại không thiếu sự quyến rũ đa tình của thiếu phụ. Sức hấp dẫn của bà không có biến mất theo thời gian cũng không có vì thời gian mà lắng xuống, mà nó biến thành khí chất hấp dẫn hơn cả dung mạo.

Thủy Lung có thể nhìn dung mạo hiện tại của thái hậu mà đoán rằng lúc còn trẻ bà chắc chắn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, nữ nhân có thể sinh ra người có dung mạo đẹp tựa tiên như Trương Tôn Vinh Cực, sao lại không đẹp được.

“Thái hậu không già, người vẫn còn rất hấp dẫn.” Thủy Lung nghiêng đầu mỉm cười nói.

Nàng vừa nói lời này, cả cung điện đều yên tĩnh, kể cả thái hậu cũng ngây người.

Nội dung lời này không có gì kì quái, người nào nói cũng không kì quái, nhưng được nói ra từ miệng của Thủy Lung thì cực kì kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Lãnh chúa kiêu ngạo

Ở Tây Lăng quốc những người có quyền lực đều biết một chuyện — Bạch Thủy Lung có dung mạo khù khờ ngờ nghệch, nói chuyện thì khô khan không biết uyển chuyển, ngay thẳng không biết quan sát nét mặt của người khác, nên bình thường hay làm mất lòng nhiều người.

Lúc này nghe Thủy Lung nói một câu dễ nghe như vậy, thật là khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Thái hậu ngẩng người một lúc liền lấy lại tinh thần, nhìn về mặt thiếu nữ trước mắt, tuy rằng vẫn ngớ ngẩn như bình thường nhưng khóe môi lại hơi cong lên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, nhìn kỹ sẽ phát hiện có chút nhu hòa tao nhã. Ánh mắt của nàng không hề tránh né, bình thần khiến cho thái hậu cảm thấy lời nàng vừa nói đều là những lời thật tình, không phải là cố ý nịnh nọt.

Thái hậu nhìn không được vui mừng mỉm cười.

Cũng không phải là vui vì được Thủy Lung khen, mà là vì sự thật tình của nàng.

Lấy dung mạo và địa vị của thái hậu, bà đã nghe rất nhiều các dạng lời nói nịnh nọt nhưng có bao nhiêu người là vì yêu thích mà ca ngợi, thật ra bà đều tự hiểu rõ.

“Miệng của Hoa Dương thật là ngọt.” Thái hậu vui sướng cười, ánh mắt nhìn Thủy Lung cũng trở nên nhu hòa.

Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh mở miệng nhắc nhở: “Mẫu hậu, chuyện của hôm nay?”

Thái hậu dường như không vui mừng nhìn hoàng hậu một cái: “Gấp gấp gì chứ? Nhiều năm không có gặp Hoa Dương, ai gia cảm thấy vui vẻ muốn nói chuyện thêm một chút không được sao.”

Lời này nghe ra có chút tùy hứng của một thiếu nữ mới lớn, nếu như nam nhân nghe thấy chắc chắn sẽ mềm nhũn ra. Nhưng mà, hoàng hậu nghe những lời này xong liền bị dọa kinh hồn, sắc mặt khế biến, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu đừng giận, thần thiếp sai rồi.”

Thủy Lung nhìn về phía hoàng hậu.

Hoàng hậu đương triều cũng là một nữ nhân.

Diện mạo của hoàng hậu rất đẹp, mày cong mắt sáng (*), môi đỏ như son, ngũ quan cao quý đoan trang lại có vài phần thông dong thoải mái. Tóc mai đen mịn được búi khéo léo, trang nhã, được cấm trâm Phượng Hoàng bằng vàng được khảm vô số trân châu, làm cho làn da của khuôn mặt hoàng hậu càng thêm nhu hòa, giống như ngọc sáng.

(*)

Thủy Lung nhớ rõ vị hoàng hậu này không phải là tiểu thư quyền quý của thế gia vọng tộc, chính là do đương kim hoàng thượng tìm trong chốn giang hồ mang về hoàng cung. Chuyện này cũng là một trong những tin đồn buồn cười nhất của hoàng gia Tây Lăng. Mọi người đều nói, năm đó Trương Tôn Lạc Dẫn cải trang đi ra ngoài dạo chơi ở trong giang hồ, liếc mắt một cái liền nhất kiến chung tình với nữ hiệp giang hồ Vạn Tố Thu. Dùng mọi thủ đoạn mới có thể ôm mỹ nhân về nhà, lại nhanh chóng phong nàng làm hoàng hậu.

Lúc xảy ra chuyện này, cũng không có gặp rất nhiều trở ngại. Bởi vì đương triều thái hậu cũng là do tiên hoàng tìm ở trong dân gian mang về. Tiếp đó, si mê điên cuồng, mặc kệ đám đại thần khuyên ngăn, cuối cùng bà cũng được tiên hoàng nâng lên vị trí hoàng hậu.

Mặc kệ thái hậu làm hoàng hậu của tiên hoàng hay là thái hậu của hiện tại bà đều rất thành công, thủ đoạn kinh người như vậy thật sự khiến cho người ta không thể không bội phục.

Vì vậy, trong hoàng gia lại có thêm một vị hoàng hậu có xuất thân là dân thường, các vị đại thần cũng không dám nói nhiều. Nếu dám nhiều lời chẳng khác nào bọn họ ngầm đối với thái hậu không vừa lòng, mượn cơ hoàng hậu mới là dân thường chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Ngoài miệng thái hậu nói có nhiều chuyện muốn tâm sự với Thủy Lung, trên thực tế chỉ là hỏi thăm nàng có một câu cuộc sống hiện tại như thế nào, sau đó liền tự nhiên chuyển đề tài khác.

“Hoa Dương, lời đồn trong thành ngoi cũng có nghe đúng không?” Thái hậu hỏi.

Mấy ngày nay luôn có người nhắc chuyện này, Thủy Lung cũng không thể giả ngu không biết, đành đáp lại: “Thái hậu nói tới tin đồn ta bắt cóc Vũ vương còn giết hấn sao?”

Thái hậu lắc đầu, thương hại liếc nàng một cái dường như còn có chút đồng tình chột lóe rồi biến mất, nhẹ giọng nói: “Chuyện này không cần hỏi ai gia cũng biết không phải do Hoa Dương làm. Mặc dù mấy năm gần đây ai gia không có gặp mặt Hoa Dương nhưng ai gia biết Hoa Dương là người trọng tình trọng nghĩa. Dù cho không còn si mê Lưu Hiến giống như ngày xưa nhưng tuyệt đối sẽ không giết hại hấn.”

Đáng tiếc ta không phải là Bạch Thủy Lung ngày trước, thế nên ta không có một chút si mê đối với Trương Tôn Lưu Hiến... Thủy Lung nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Vậy thái hậu nói lời đồn nào?”

Thái hậu không nói tiếng nào, hoàng hậu liền nói: “Trong thành có tin đồn nói người không chỉ giết mẹ, còn bắt hiếp không canh giữ bên linh cửu của mẫu thân, thậm chí còn đi thanh lâu, thân thể cũng đã không còn là xử nữ.”

Ánh mắt của nhóm quý phi ngồi chung quanh đều dời lên người Thủy Lung.

Có nhiều nữ nhân nhìn chăm chăm mình, còn bị lên án là không còn là xử nữ. Nếu nàng là nữ tử cổ đại chắc là đã bị dọa cho ngất xỉu hoặc là bị dọa hóa thành kẻ điên khùng rồi.

Thủy Lung vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Trước mặt ta, ta không nghe bọn họ nói, sau lưng ta thế nào thì ta không biết.”

Hoàng hậu nghiêm khắc nói: “Thân là vương phi tương lai của hoàng gia làm sao có thể là người không còn trinh tiết, cần phải chứng minh lời đồn này là thật hay giả...”

“Câm miệng.” Đột nhiên Thái hậu lên tiếng cắt lời.

Hoàng hậu hé môi nhưng không dám phản bác.

“Hoa Dương đừng sợ, ai gia sẽ không để cho người chịu uất ức.” Thái hậu khẽ vỗ nhẹ lên lưng bàn tay của nàng, nhẹ giọng an ủi.

Thủy Lung biết điều cũng không có phản bác, đảo mắt nhìn các nàng kẻ xướng người họa, muốn nhìn xem các nàng đang diễn trò gì.

Thái hậu bắt đầu dĩ khê thờ dài: “Đám dân chúng này thật đúng là quá rảnh rỗi, cuộc sống yên bình không chịu lại muốn tung tin đồn nghị luận, khiến cho người ta phiền lòng.”

Thủy Lung im lặng không nói.

Thái hậu nhìn nàng một hồi lâu mới nói tiếp: “Hoa Dương có phải hay không còn là xử nữ, ai gia liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, sao ta có thể tin mấy lời đồn nhảm này chứ. Nhưng có lúc lời đồn còn làm người ta tin hơn cả sự thật, làm người ta không thể nào bác bỏ.”

Nói xong những lời này, nét mặt của bà càng ngày càng khó xử.

Thủy Lung biết bà cố ý làm cho nàng xem, liền thuận theo ý của bà: “Thái hậu có chuyện gì cứ nói thẳng, Hoa Dương xin nghe.”

Thái hậu kể than nhẹ nói: “Hoa Dương, ai gia hỏi người, mấy ngày trước có phải hay không người hay đi tới chốn phong trần?”

“Nếu như thái hậu nói mấy ngày trước là lúc ta vừa bị thương tình lại, vậy thì đúng.” Thủy Lung bình thản thừa nhận.

Hoàng hậu quát lớn một tiếng: “Người là vương phi tương lai tôn quý của Võ vương, vết thương vừa mới lành liền chạy tới chốn thanh lâu, người có biết chuyện này sẽ ảnh hưởng bao nhiêu tới thanh danh của hoàng gia hay không?”

Thủy Lung nhìn thoáng qua thái hậu. Bà không nói gì, coi như đồng ý với lời nói của hoàng hậu.

Hoàng hậu nói tiếp: “Cho dù Hoa Dương còn là xử nữ, nhưng nàng cũng không thể công khai chứng minh chuyện này, toàn thành Kỳ Dương thậm chí là cả Tây Lăng cũng sẽ không có người tin.”

“Một nữ tử làm sao có thể công khai chứng minh sự trong sạch của mình, cho dù chứng minh được cũng sẽ trở thành trò cười của thiên hạ.” Thái hậu nói, ánh mắt của bà vẫn nhìn Thủy Lung chăm chú, giống như muốn nhìn xuyên thấu nàng.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Đây chính là hậu quả do nàng ta không biết chú ý giữ gìn...” Còn chưa nói hết đã bị thái hậu trừng mắt liếc một cái liền im lặng.

(TN: Giống chó giữ nhà nhỉ, chủ xua thì sủa, la thì im :v)

Thủy Lung rũ mắt xuống, khẽ hỏi: “Theo ý của thái hậu, chuyện này nên giải quyết như thế nào?”

Thái hậu đang chờ nàng nói ra câu này, nhưng mà nét mặt của Thủy Lung quá hồ hững làm cho bà cảm thấy hơi bất ngờ: “Ừ..” Bà trầm ngâm suy nghĩ, không có lập tức trả lời câu hỏi của Thủy Lung, ngược lại hỏi nàng: “Hoa Dương, có phải người vẫn còn yêu mến Lưu Hiến, người không hề yêu thích Vĩnh Nhi?”

Người có trí tuệ liền nhìn ra được cách gọi của bà khác nhau, vì thế Thủy Lung liền đoán ra được bà rất yêu thương Trương Tôn Vĩnh Cực.

Thủy Lung khẽ nhún mày: “Vì sao thái hậu lại hỏi như vậy?”

Thái hậu nói: “Hai ngày trước ai gia nghe được một chuyện.” Tiếp theo, bà lấy ra một hộp gấm nhỏ, trong hộp gấm có một cái ngọc bội. Chất lượng của ngọc bội này rất tốt, chạm trổ hoa văn con rồng, ở giữa có khắc chữ cổ.

Khối ngọc bội này vừa lấy ra, Thủy Lung liền hiểu thái hậu muốn nói tới chuyện gì.

Mặc dù chuyện này đã xảy ra ở phủ tướng quân đã lâu nhưng có người vẫn không muốn cho nàng sống yên ổn, luôn luôn muốn kéo nàng xuống vũng bùn.

“Hoa Dương biết miếng ngọc bội này chứ?” Thái hậu biết rõ còn cố hỏi. Chẳng qua là về mặt của bà vẫn ôn hòa, lời nói mềm nhẹ không gây phản cảm cho người ta.

Thủy Lung thản nhiên nói: “Là ngọc bội của Võ vương vương gia.”

“Không sai. Đây chính là ngọc bội vương gia của Vinh Nhi.” Thái hậu nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội, vẻ mặt dịu dàng như nước, vẻ mặt này chỉ hiện lên một thoáng rồi biến mất không có bị nhiều người chú ý. Nhưng mà, nhìn động tác nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội của bà người khác đều cảm nhận được tình yêu thương mà bà dành cho Trưởng Tôn Vinh Cực.

“Hoa Dương có muốn biết ai gia nghe người khác nói những chuyện gì không?”

Thủy Lung biết nếu nàng nói không nhất định sẽ chọc giận thái hậu, nhưng bà ấy cũng sẽ nói, Thủy Lung chỉ có thể gật đầu.

Tay đang vuốt ve ngọc bội của thái hậu liền ngừng lại: “Ai gia nghe nói, Hoa Dương không thích Vinh Nhi, biết tin Vinh Nhi trở về liền thuê sát thủ bao vây giết Vinh Nhi, sau đó còn đem Vinh Nhi và ngọc bội bán đi.”

Thủy Lung nhận ra trong giọng điệu mềm mại của bà có ẩn chứa một tia lửa giận.

Chỉ cần là người làm mẹ nghe nói đứa con mình cưng yêu nhất bị đối đãi như thế, không tức giận mới là chuyện lạ.

“Thái hậu tin không?” Thủy Lung hỏi.

Thái hậu im lặng nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cười lớn: “Đương nhiên ai gia không tin, Hoa Dương mặc dù ham chơi nhưng cũng rất hiểu chuyện. Hiểu rõ chuyện nào nên làm, chuyện nào không nên làm.” Nói xong, bà nghiêng đầu nhìn về phía lão ma ma đứng bên cạnh.

Lão ma ma là người bà tin cậy, theo bà nhiều năm nhìn liền hiểu ý bà. Võ tay nói lớn: “Dẫn người vào đây.”

Hai gã thái giám ở ngoài cửa liền dẫn một nữ tử đi vào.

Nữ tử bị đưa vào tuổi tác không lớn lắm, y phục bình thường, tóc búi hai bên kiểu nha hoàn, dung mạo không coi là đẹp nhưng cũng thanh tú. Lúc này vẻ mặt của nữ tử này trắng bệch, trán đổ mồ hôi, run rẩy quý xuống đất, hô: “Nô tỳ là Ngọc Hương, tham kiến thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, các vị quý phi... Hoa Dương quận chúa!”

Từ trước tới nay, trí nhớ của Thủy Lung rất tốt, vừa nhìn liền biết người được dẫn vào chính là nô tỳ từng theo hầu hạ nàng – Ngọc Hương.

Sau khi vỡ kịch ở tướng quân phủ chấm dứt, Ngọc Hương bị đại phu nhân mang đi trừng phạt và cảnh cáo, chưa từng trở lại bên người Thủy Lung. Thật lâu cả hai đều không có gặp lại nhau, không ngờ lần này gặp lại là ở trong hoàn cảnh này.

Thủy Lung híp mắt, lạnh nhạt nhìn Ngọc Hương.

Có một số người nhất quyết muốn chết, người muốn cản cũng không cản được.

“Hoa Dương biết nha đầu kia chứ?” Thái hậu không để cho Ngọc Hương đứng lên, nhìn Thủy Lung mỉm cười.

Thủy Lung cười khế nói: “Là nha hoàn bên người của Thủy Lung, là người tham lam nên Thủy Lung liền đuổi nàng đi.”

Sắc mặt của thái hậu liền lạnh xuống, nhìn Ngọc Hương đang quỳ dưới đất nói: “Cả đời ai gia ghét nhất hạng người ăn cây táo mà đi rào cây sung.”

Ngọc Hương sợ xanh mặt, kinh hô: “Thái hậu khai ân, nô tỳ không có...”

“Ý của ngươi là Hoa Dương lừa gạt ai gia? Hãm hại ngươi?” Ánh mắt thái hậu nhìn Thủy Lung thay đổi thành nghiêm khắc lạnh lùng, khí thế đè người, không hổ là thái hậu của một nước.

“Nô tỳ... nô tỳ...” Ngọc Hương sợ tới mức nói lắp bắp, nước mắt trong hốc mắt đều tràn ra, thì thảo nói: “Nô tỳ nói đều là sự thật! Nô tỳ không có nói láo! Nô tỳ có thể thề!”

À không nói Thủy Lung nói dối, cũng không nói Thủy Lung hãm hại ả. Nhưng mà ý nghĩ của những lời này cũng không kém mấy lời nói trực tiếp cho lắm.

Thái hậu cười lạnh một tiếng, một chút khôn vặt biểu diễn ở trong hoàng cung không khác gì múa rìu qua mắt thợ.

“Hoa Dương, trước hết ai gia muốn nói với ngươi về người này. Mọi chuyện ai gia nghe được chính là do nha đầu này nói, ngọc bội của Vinh Nhi cũng là do ả mang đến.” Thái hậu nhìn Thủy Lung, nét mặt tươi cười nhưng nhìn kỹ lại sẽ phát hiện trong mắt bà không có một chút ý cười.

Thủy Lung cười yếu ớt, nói: “Thái hậu đã nói không tin lời nàng.” Nàng nhìn thấy vẻ mặt của Ngọc Hương trở nên khiếp sợ trong nháy mắt.

Thái hậu dường như bị Thủy Lung chọc cười, nụ cười trên mặt càng thêm thoải mái, ôn hòa nói: “Đương nhiên ai gia không tin Hoa Dương sẽ thuê sát thủ giết Vinh Nhi, nhưng chuyện bán ngọc bội có thể là chuyện thật? Hoa Dương muốn giấu diếm thân phận của Vinh Nhi, không muốn cho hắn xuất hiện, lại càng không muốn cùng hắn thành hôn, phải không?”

Câu hỏi này nhìn giống như một trò đùa, kết hợp với lời nói lúc trước và Ngọc Hương đang quỳ ở dưới đất liền trở thành chuyện có ý nghĩa xa xôi.

Thủy Lung không vội đáp lời, im lặng không nói.

Thái hậu vỗ nhẹ lưng bàn tay nàng, an ủi: “Hoa Dương là một người si tình, ai gia hiểu rõ. Muốn trách thì phải trách mấy ngày trước ai gia đi Vũ Minh tự, lúc trở về mới biết được chuyện đôi hôn vô si này, khiến cho Hoa Dương chịu nhiều uất ức như vậy. Hôm nay, ai gia gọi Hoa Dương vào đây để giải thích rõ ràng, phân xử giúp Hoa Dương, tránh khỏi chuyện đem Hoa Dương gả cho người mình không thích.”

Nói tới chỗ này, Thủy Lung liền hiểu rõ ý của thái hậu.

Thái hậu không muốn nàng cùng Trương Tôn Vinh Cực thành hôn.

Bởi vì danh tiếng của nàng quá xấu sẽ ảnh hưởng đến tôn nghiêm hoàng gia sao?

Thủy Lung thuận theo ý bà, bất đắc dĩ nói: “Hôn ước là do hoàng thượng ban thưởng, Hoa Dương cũng không muốn...”

“Chuyện nhỏ này ai gia có thể giúp Hoa Dương.” Thái hậu ôn hòa nói.

Thật không hổ là nữ nhân sống hai đời ở trong hoàng cung, câu nào cũng nói là vì muốn tốt cho nàng nhưng việc làm lại ngầm uy hiếp. Huống chi, nếu hôn ước này thật sự bị hủy. Như vậy Bạch Thủy Lung nàng chẳng khác nào bị hủy hôn hai lần. Dân chúng sẽ không coi đây là lỗi của hoàng gia ngược lại sẽ chỉ trích nàng. Cuối cùng, danh tiếng của nàng càng lúc càng kém, rồi bị người trong thiên hạ cười nhạo.

Thủy Lung không thêm đề ý tới danh tiếng gì, cũng không có lo lắng chuyện hôn nhân sau này nhưng không có nghĩa là nàng dễ dàng bị người khác đùa giỡn.

“Thái hậu, gần đây ta có hứng thú với vùng biển phía bên thành Nam Vân.” Thủy Lung nói.

Thái hậu ngẩng người, không kịp hiểu tại sao nàng nói cái này.

Thủy Lung đứng mực nói tiếp: “Thành Nam Vân có rất nhiều hải tặc, ta nghĩ ta có thể xử lý tốt.”

Thái hậu mơ hồ hiểu được ý của nàng nhưng bà vẫn không nắm được điểm mấu chốt.

Thủy Lung nói tiếp: “Sau khi hủy hôn, ta nghĩ ta sẽ có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, ta có thể một chút chuyện vì Tây Lăng làm.”

Cuối cùng thái hậu cũng đã hiểu — Thủy Lung muốn xin bà mảnh đất ở thành Nam Vân.

Thái hậu cũng không phải là người bình thường, khi tiên hoàng còn sống bà thương tham gia vào nhiều chuyện trong triều đình. Hiện giờ, Trương Tôn Lạc Dân lên ngôi, bà yên tĩnh sống trong hậu cung. Trên thực tế, quyền lực của bà còn cao hơn cả hoàng hậu, mọi chuyện trong triều đình bà đều biết rất rõ.

Mảnh đất ở thành Nam Vân, thái hậu nhớ rõ đó là khối đất rất hỗn loạn. Bởi vì khu vực đó nằm ven biển, thu hoạch lương thực không thuận tiện, quanh năm thu thuế ở nơi đó không nhiều, thỉnh thoảng còn có tai họa, trước đây quan trong triều được cử tới còn bị chúng uy hiếp. Cuộc sống của người dân nơi đó còn loạn hơn, thành chủ nơi đó cũng không biết còn sống hay chết rồi.

Đó là mảnh đất bị triều đình vứt bỏ.

Thái hậu lại không ngờ Thủy Lung mở miệng xin mảnh đất này, giờ khắc này bà không thể không nghĩ: Lễ nào nàng điên thật? Ở hoàng thành sống sung sướng không chịu, lại đòi đi đến nơi hỗn tạp sống?

Ý nghĩ này chợt hiện thoáng qua rồi biến mất, thái hậu nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Thủy Lung liền biết đối phương rất tinh táo.

Bà nhẹ giọng nói: “Hoa Dương nơi đó rất hỗn loạn, người đến đó nhất định sẽ chịu cực khổ.”

Thủy Lung lắc đầu nói: “Ta thích những nơi hỗn loạn như vậy.”

Lời nàng vừa nói xong, nhóm quý phi đều kinh sợ, liền nhớ tới tính cách hung tàn độc ác của Thủy Lung.

Thái hậu im lặng một lúc.

Thủy Lung cũng không có nóng nảy, im lặng chờ đợi. Nàng tin tưởng thái hậu sẽ đáp ứng. Bởi vì đây chính là đáp án nàng đồng ý chuyện hủy hôn, mảnh đất thành Nam Vân đối với Tây Lăng không có lợi ích gì, ngược lại nó giống như khối u ác tính. Khiến Tây Lăng hận không thể cắt rời nó ra khỏi lãnh

thỏ. Một mảnh đất như vậy giao cho nàng không chỉ không có hại, còn có thể đem ‘tai họa’ như nàng tạm thời đuổi khỏi hoàng thành.

Huống chi, nếu Thủy Lung thật sự đem thành Nam Vân đẹp loạn thì đối với Tây Lăng không chừng đây còn là chuyện vui.

Một chuyện hoàn hảo như vậy, ai có thể từ chối.

Thủy Lung đoán được thái hậu là người có quyền lực cao, chuyện tìm cách để lấy mảnh đất này đối với bà dễ như trở bàn tay.

“Được thôi, được thôi.” Quả nhiên, thái hậu thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Nếu Hoa Dương thích làm sao ai gia không đáp ứng được cơ chứ?”

Lời này nghe ra giống như thái hậu rất yêu thương Thủy Lung, mọi việc làm đều vì thương yêu chiều chuộng nàng.

Nhưng Thủy Lung sẽ không bị mê hoặc, cười nói: “Cám ơn thái hậu.”

“Nha đầu ngọc, cám ơn ai gia gì chứ.” Giọng nói của thái hậu vô cùng thân thiết nói: “Ai gia còn nghĩ rằng Hoa Dương chịu nhiều uất ức nữa cơ.”

Thủy Lung thuận theo cười sang sảng: “Không uất ức, Thủy Lung đã sớm mong muốn có một lãnh địa thuộc về của mình.”

Nét mặt thái hậu hơi cứng lại, thoáng chốc có chút mất tự nhiên. Ban đầu bà vốn nghĩ cho Thủy Lung chức vị thành chủ thành Nam Vân. Hiện tại, Thủy Lung mở miệng nói là lãnh địa riêng, đây không phải là dự tính ban đầu của bà.

Thành chủ là lãnh chúa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Một thành chủ có thể quản lý toàn bộ lãnh địa, nhưng mảnh đất đó vẫn thuộc sở hữu triều đình, thành chủ không khác gì chỉ là người quản lý, hẳn chỉ là người làm thuê. Còn lãnh chúa là chủ sở hữu của mảnh đất, mảnh đất đó và triều đình không có một chút liên quan nào, nó chỉ là một tài sản cá nhân. Không cần nộp thuế cho triều đình, cũng không cần báo cáo tình huống nơi đó cho triều đình biết.

Thái hậu chỉ mất tự nhiên trong nháy mắt liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, thấy Thủy Lung vẫn tươi cười không có gì khác nên bà liền không nghĩ ngợi gì nhiều, bà vốn là người không thích tính toán chi bì cũng không phát hiện ra Thủy Lung có ý cười như vậy, bà liền nói: “Về sau, Hoa Dương chính là lãnh chúa nhỏ tuổi nhất Tây Lăng, nhất định sẽ khiến cho đám nữ tử khắp thiên hạ phải hâm mộ, khiến cho nam nhân phải ngưỡng mộ.”

Tình trạng của thành Nam Vân quả thực rất xấu, thái hậu muốn đóng gói đem nó quảng cho Thủy Lung cũng không phải là chuyện khó. Ai lại muốn giữ một cục khối u ác tính kề kề bên người chứ?

Thủy Lung cười cười gật đầu, đối với câu nói phía sau của thái hậu chẳng nói rõ đúng hay sai.

Chỉ nhìn biểu cảm của mấy vị quý phi ngồi phía dưới, liền biết lời nói của thái hậu giả tạo biết bao nhiêu.

Bạch Thủy Lung sẽ được nữ tử trong thiên hạ hâm mộ, nam nhân ngưỡng mộ? Một nữ tử hết lần này đến lần khác bị người khác hủy hôn, một nữ tử tàn bạo hung tàn giết cả mẹ ruột, một nữ tử có dung mạo khù khờ ngỗ ngược, một nữ tử được phong làm lãnh chúa của một vùng đất bị bỏ đi... Nữ tử như vậy sẽ có người hâm mộ và ngưỡng mộ hay sao? Đây là chuyện cười buồn cười nhất các nàng từng nghe!

Lúc này, mặc kệ là lời của thái hậu hay là lời của Thủy Lung mọi người nghe xong đều cảm thấy đó là chuyện cười rất lớn. Cho đến tương lai, lúc những lời này linh nghiệm trở thành sự thật, cảnh còn người mất, làm cho bọn họ ân hận vì lúc đầu đã làm sai.

Đương nhiên, chuyện này để sau hãy nói. Hiện tại, trong lòng bọn họ đều cười nhạo Thủy Lung ngu ngốc, mặt ngoài thì đoan trang lễ độ không một chút biến hóa.

Tâm trạng thái hậu đang vui sướng, mặt mày đều tràn đầy ý cười. Mọi chuyện được dàn xếp một cách thuận lợi khiến bà nhìn Thủy Lung cũng thuận mắt hơn, thái độ đối với nàng càng ôn hòa hơn, nhìn nàng nói: “Còn con nha đầu phản chủ này, Hoa Dương muốn xử lý như thế nào?”

Thủy Lung nhìn Ngọc Hương đang quỳ dưới đất, tùy ý nói: “Thái hậu quyết định đi.”

Thái hậu gật đầu, phát tay nói: “Vay phạt một trăm trượng đi.”

“Thái hậu, cầu xin thái hậu tha mạng!” Ngọc Hương thét chói tai. Nàng không có ngọc, đánh một trăm gậy nàng không chết mới là chuyện lạ đó.

Thái hậu bị tiếng thét chói tai của ả làm cho khó chịu, trong mắt hiện lên sự không kiên nhẫn: “Kéo xuống đi.”

Thái giám nhanh chóng làm việc, nắm lấy hai tay của ả, mặc kệ ả giãy dụa như thế nào cũng kéo ả ra ngoài cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi, tiểu thư cầu xin ngài mau cứu nô tỳ đi!” Ngọc Hương nhìn chăm chăm Thủy Lung, kêu khóc.

Thủy Lung vẫn lạnh nhạt, không có ý mở miệng giúp nàng cầu xin.

“Hu hu... tha cho nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi! Những... chuyện này đều là do nhị tiểu thư sai nô tỳ làm, nô tỳ vô tội. Thái hậu, người khai ân cho nô tỳ đi...”

Thái hậu bụng chén trà lên, động tác ưu nhã hớp một ngụm, nói: “Đúng là một nha đầu chỉ biết phản chủ, trước phản bội chủ cũ, sau đó lại phản bội chủ

mới. Một nha đầu như thế, sống cũng không có tác dụng.”

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng nội dung lại khiến cho người khác run sợ.

“Ai gì biết rõ Tuyết Vi đứa nhỏ này là một đứa trẻ ngoan, sẽ không bao giờ làm chuyện giống như nha đầu này nói. Hoa Dương, ngươi cũng nghĩ như vậy đúng không?”

(TN: Cá mè một lứa, chuột cống ở cùng một cống.)

Thủy Lung vẫn cười yếu ớt nói: “Ừ.”

Thái hậu cẩn thận quan sát nét mặt nàng, một lúc sau cũng không phát hiện có gì khác thường, hài lòng nở nụ cười.

Lúc này, ngoài cửa truyền vào một tiếng thét chói tai lúc ẩn lúc hiện, trong cung điện vẻ mặt của mọi người đều bình tĩnh như thường, không hề thay đổi.

Sau khi chuyện hôn giải quyết xong, thái hậu lôi kéo tay của Thủy Lung nói chuyện phiếm. Lúc này, hoàng hậu và các vị quý phi thỉnh thoảng cũng nói vài câu, cảm giác bầu không khí rất hài hòa, không biết qua bao lâu, có lẽ gần đến giờ ăn trưa, thái hậu mở miệng gọi Thủy Lung ở lại cùng ăn cơm.

Thủy Lung biết bà chỉ thuận miệng nói chứ không hề có ý định muốn cùng nàng ăn cơm, nên nàng liền từ chối nói là muốn về phủ quận chúa còn có chuyện phải giải quyết.

Quả nhiên, thái hậu không có giữ lại, cười nói: “Thủy Lung có chuyện quan trọng thì nhanh về đi, về sau nếu rảnh thì vào cung thăm ai gia. Chuyện hôn sự và lãnh địa, Thủy Lung không cần quan tâm, ai gia có thể lo lắng thỏa đáng.”

Lần thứ hai Thủy Lung nói cảm ơn và từ biệt, xoay người rồi đi lại nghe hoàng hậu nói: “Mấy ngày nay, Hoa Dương nên ở trong phủ quận chúa đừng có chạy lung tung, dù sao Bạch đại phu nhân cũng vừa qua đời, cả thành lại đồn đãi nói xấu ngươi, ngươi an phận một chút cũng làm cho người khác thiếu nghị luận nhiều.”

Bước chân của Thủy Lung hơi khựng lại, liếc nhìn thái hậu một cái thấy nét mặt của bà vẫn ôn hòa, giống như không có nghe lời nói của hoàng hậu lại giống như đang ngẫm tán thành lời của hoàng hậu.

Lời này vốn là ý của thái hậu.

Thủy Lung mỉm cười nói: “Hoa Dương nhớ kỹ.”

Chỉ là nhớ kỹ, còn làm đúng hay không làm đúng lời nói thì đó lại là một chuyện.

Vừa ra khỏi cung điện, chưa đi được vài bước đã nhìn thấy một người bị trói trên ghế dài, thất lung đến dưới váy đều bị máu tươi nhuộm đỏ, người này không phải ai khác chính là Ngọc Hương. Bên trái, bên phải của nàng là hai gã nam nhân cầm gậy lớn, một hoạn quan thì bụng chứa nước hắt vào mặt nàng.

“Khụ khụ... ừm...” Ngọc Hương bị nước lạnh làm tỉnh lại, ánh mắt mê man tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, hơi thở nặng nề.

Hai người cầm côn chuẩn bị đánh tiếp, nhưng thấy hình bóng của Thủy Lung liền vội vàng hành lễ: “Nô tài tham kiến Hoa Dương quận chúa.”

Thanh âm của hai người họ khiến cho Ngọc Hương tỉnh táo, khó khăn quay đầu lại nhìn Thủy Lung, ánh mắt như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, kêu khóc: “Tiểu thư, mau cứu nô tỳ, nô tỳ không dám nữa, thật sự không dám...”

(TN: Nó ra lệnh à?)

Giọng nói của ả khàn khàn rất khó nghe nhưng cũng rất yếu ớt.

Thủy Lung chậm rãi bước tới bên cạnh ả, trong ánh mắt tràn đầy hi vọng cùng chờ đợi của ả, khóe miệng cong lên một nụ cười xa cách lạnh lùng, nhẹ giọng nói rằng: “Ta từng nói ta không phải là một người có lòng dạ rộng rãi, ta cũng từng nói sẽ không làm khó ngươi.”

Hai mắt của Ngọc Hương trừng lớn trong đó cảm xúc cuộn trào mãnh liệt. Cuối cùng không nói rõ là loại cảm xúc gì, vừa phức tạp lại tuyệt vọng.

Lời nói của Thủy Lung khiến cho ả nhớ lại chuyện xưa.

Ngày đó, Thủy Lung đưa ngọc bội cho ả đi bán, ả liền đem nó giấu rồi giao cho đại phu nhân. Ngày hôm sau, còn có ý lớn tiếng báo tin Thủy Lung đến đề tam công tử có cơ hội đánh lên. Lời đối thoại lúc ấy của hai người hiện lên ở trước mắt ả rất rõ ràng, nụ cười và ánh mắt của Thủy Lung khi đó và hiện tại rất giống nhau, giống đến mức khiến cho ả cảm thấy kinh hồn.

————— Đương nhiên ta sẽ không làm khó ngươi —————

Đúng là Bạch Thủy Lung không có làm khó ả, là do ả luôn luôn tự nhảy vào hố lửa.

“Hu hu... tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi,.... nô tỳ thực sự biết sai rồi...”

Ngọc Hương kêu khóc thê lương, biết rõ không có hi vọng nhưng vẫn cứ gào thét, khát vọng muốn sống.

Thủy Lung không một chút do dự đi về phía trước.

Cổ kiệu đưa nàng vào cung vẫn ở chỗ cũ, Thủy Lung chui vào, nói với kiệu phu: “Không cần về phủ quận chúa, đi dạo phố một chút.”

Kiệu phu gật đầu nói ‘Dạ’, nâng kiệu lên đi.

Từ hoàng cung đi ra ngoài mất khoảng nửa canh giờ, Thủy Lung vén rèm kiệu lên, nhìn phong cảnh phồn hoa ở bên ngoài. Chẳng qua là buổi trưa trên đường có rất nhiều người đi lại, cổ kiệu đi chậm không nói, đường cũng bị che khuất. Trong chốc lát, Thủy Lung bỏ rèm xuống, nói: “Ngừng kiệu.”

Cổ kiệu ngừng lại, Thủy Lung bước xuống: “Các người có thể đi về.” Sau khi đám kiệu phu rời đi, nàng liền tự mình đi bộ trên phố.

Trên đường, mọi người đều biết nàng, sau khi nhìn thấy nàng liền tự giác tránh đường. Đường phố vốn dĩ đang xô xao đột nhiên lại yên tĩnh xuống không ít. Thủy Lung đã quen với sự sợ hãi của người người dân đối với mình, ngược lại nàng cảm thấy như vậy cũng tốt, đỡ có nhiều chuyện phiền phức xảy ra.

Một màn này, đương nhiên cũng rơi vào mắt của một người khách đang ngồi trong quán trà.

“Nữ tử này là ai? Tại sao lại có lực uy hiếp lớn như vậy?”

Một nam tử mặc trường bào màu lam thích thú hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh hần mặc y phục vào tím, dung mạo xinh đẹp cũng chính là người nửa tháng trước mới đi gặp Thủy Lung — Phương Tuấn Hiền.

“Bạch Thủy Lung, Chi Tiểu huynh có từng nghe qua không?” Phương Tuấn Hiền nheo mắt lại, vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

“Thì ra là nàng.” Lâm Chi Tiểu bừng tỉnh hiểu ra, cười nói: “Thế nhưng nàng lại là một kỳ nữ hiếm thấy, so với nữ tử giang hồ còn thoải mái hơn nhiều. Nhưng mà nghe nói tính cách của nàng kỳ lạ, tàn bạo, sao ta lại không hề nhìn ra nhỉ? Nếu không phải là lời đồn sai lầm thì chính là nàng che giấu quá tốt. Chứng tỏ nàng là một người bình tĩnh. Quả nhiên lời đồn là không thể tin.”

Phương Tuấn Hiền nghe thấy hần khen ngợi Thủy Lung không ngớt, không hiểu vì sao trong ngực lại cảm thấy khó chịu, cau mày nói: “Nhắc nàng làm cái gì, khiến cho người khác chỉ cảm thấy bức mình.”

“Người ghét nàng à?” Lâm Chi Tiểu cẩn thận quan sát nét mặt của Phương Tuấn Hiền, nở nụ cười: “Sao ta lại thấy người thích nàng.”

“Người nói cái gì?” Phương Tuấn Hiền khó tin hết lớn.

Thanh âm của hần quá lớn, rước lấy ánh mắt khó hiểu của mọi người ở xung quanh. Ngay cả người mới đi chưa xa như Thủy Lung cũng nghe được, quay đầu nhìn thoáng về phía bọn họ.

Ánh mắt nàng liền nhìn thấy hai người đang ngồi đối diện nhau ở một quán trà bình thường ở ngoài trời.

Phương Tuấn Hiền, người này nàng biết không cần để ý nhiều. Nhưng người ngồi diện hần khí chất có chút đặc biệt.

Nam tử này tuổi tác ước chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi; mặt trắng không râu, khuôn mặt xinh đẹp nho nhã nhất là đôi mắt sáng ngời nhưng không bức người, để lộ hào quang biết nhìn xa trông rộng. Giống như không có chuyện gì có thể lừa gạt được đôi mắt của hần, liếc một cái liền có thể nhìn rõ bản chất của muốn sự vật.

Hần mặc trường bào màu lam, áo choàng được làm không tính là khéo léo nhưng kiêu dáng lại lưu loát sinh động rất nhiều, vừa nhìn đã biết nó rất có lợi cho việc hành động. Trên người hần cũng không có đeo trang sức phụ kiện gì, chỉ có một thanh ngọc tiêu treo ở thắt lưng, nhìn rất là tự nhiên phóng khoáng.

Người này...

Sóng mắt của Thủy Lung nhoáng lên một cái liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Người này không phải là người của thành Kỳ Dương, cũng không phải là công tử quyền quý ở ngoài thành vào chơi.

Hần là người trong giang hồ, phong thái đặc biệt biểu hiện rõ hần có thân phận không bình thường, chắc chắn là công tử của một bang phái lớn rất có địa vị trong giang hồ.

Phương Tuấn Hiền và người trong giang hồ có qua lại với nhau hay là vì Trường Tôn Lưu Hiến mất tích?

Thủy Lung hí mắt, thần nhiên cười nhạt với hai người. Sau đó, chẳng thềm liếc mắt một cái liền xoay người rời đi.

Đáng tiếc, nàng không có chú ý tới hai người đang ngồi trong quán trà, đều vì nụ cười của nàng mà ngẩn ngơ.

Trong mắt Lâm Chi Tiểu hiện lên một chút khác thường. Rõ ràng nàng không có dung mạo đẹp như thiên tiên, sao lại có loại kinh diễm như vậy? Nếu như nàng đeo mặt nạ da người, chính mình cũng phải phát hiện mới đúng chứ.

“Tuấn Hiền huynh, người sắp gặp xui xẻo rồi.”

“Cái gì?”

Lâm Chi Tiểu nhếch môi cười, trong ôn nhả lại lộ ra một chút trêu tức: “Trước kia có phải người từng làm mất lòng Bạch Thủy Lung đúng không? Lúc này nàng nhìn qua đây... làm cho ta có cảm giác người sắp gặp chuyện phiền phức rồi.”

Phương Tuấn Hiền nhớ tới nửa tháng trước gây nhau với nàng, lạnh lùng nói: “Chỉ dựa vào năng lực hiện tại củ nàng thì nàng ta có thể gây phiền phức gì cho ta chứ.”

Lâm Chi Tiểu khẽ cười: “Con cọp cho dù bị nhử sạch hàm răng thì nó vẫn là con cọp, Tuấn Hiền huynh không nên xem thường.”

(TN: thích anh này rồi :3 nói chị là cọp cái =)))

“Một con cọp mẹ. Ha ha!” Phương Tuấn Hiền đáp lời, sau đó nở nụ cười.

Tự nhiên trong đầu hắn hiện ra một cảnh tượng, Thủy Lung khoác da cọp hướng về phía hắn, không có răng gào khóc.

(TN: ...)

Nghĩ như vậy, hắn có cảm giác hả hê giống như được trả thù.

Lâm Chi Tiểu nhìn hắn một cái, cười ôn hòa không có nhắc nhở hắn nữa. Bắt đầu trở về chuyện chính: “Ngày mai, làm phiền Tuấn Hiền huynh mang ta đi đến chỗ sơn trang bị cháy kia.”

Lúc bọn họ bàn bạc chuyện quan trọng, Thủy Lung đã đi hết đường phố trong thành Kỳ Dương nhìn xem từng cái cửa hàng, cho tới khi mặt trời gần khuất bóng mới về tới phủ quận chúa. Sau khi ăn tối xong liền đi vào thư phòng, bắt đầu ghi lại mấy cửa hàng nàng nhìn thấy lên giấy, liền suy tính đến những chuyện có liên quan đến kế hoạch thành Nam Vân.

Mộc Tuyết đứng bên cạnh không có lên tiếng quấy rầy.

Nàng không hiểu Thủy Lung muốn làm gì nhưng nàng lại nhìn ra nét mặt chăm chú của Thủy Lung, nhất định là chuyện không có đơn giản.

Khi nhìn Thủy Lung vùi đầu viết viết chữ trên giấy Tuyên Thành, nàng liền cầm tờ giấy Thủy Lung đã viết xong lên xem. Liền thấy trên giấy viết tên và vị trí của các cửa hàng, các sản nghiệp ở địa phương.

Nàng chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, một lúc sau mới nhớ tới.

Này... này không phải là mấy cửa hàng của nhị công tử phủ thượng thư — Phương Tuấn Hiền công tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hợp tác làm ăn

Thành Kỳ Dương – Xuân Ý lâu.

Trong đại sảnh tiếng ồn ào náo nhiệt, nhóm nữ tử xinh đẹp nói cười khéo léo.

Lúc này ngoài cửa có mấy bóng người đi vào, vừa nhìn liền biết người đi phía trước mới là công tử, hai người theo sau là hộ vệ.

Vị công tử kia khuôn mặt trắng nõn, tuấn tú, mặc y phục làm bằng gấm, dáng vẻ ngạo nghễ. Hắn bước vào Xuân Ý lâu đảo mắt nhìn lướt qua cảnh tượng bên trong đại sảnh, trong mắt vụt qua một luồng ánh sáng bất đắc dĩ, hình như có chút đau đầu lắc đầu.

“Ai nha, Tứ công tử, người đã đến.” Một bộ y phục màu xanh lướt qua kèm theo tiếng nói nũng nịu của nữ tử.

Công tử mặc y phục gấm vóc thấy Xuân Nương đang đi tới gật đầu, hỏi: “Nàng tới chưa?”

Xuân Nương nháy mắt một cái, hình như hắn không muốn để lộ tên, liền thuận theo ý hắn nói: “Đã đến, đã đến, hiện đang ở trên phòng Xuân Tuyền chờ

các vị công tử.” Ánh mắt của nàng nhìn về hai người phía sau Tứ công tử.

Tứ công tử hơi quay đầu nhìn về phía sau, liền thấy hai gã nam tử khác cũng dẫn theo hai cái hộ vệ đứng ngoài cửa.

Tướng mạo của hai gã nam tử này đều là loại tốt nhất, trang phục tinh xảo đắt tiền. Sau khi nhìn thấy Tứ công tử, cả hai đều ngây người.

“Tứ ca, ca cũng được mời tới đây à?” Nam tử đứng bên trái mặc y phục màu cam, độ tuổi cũng nhỏ nhất lên tiếng.

“Ừ.” Tứ công tử không cần hỏi cũng biết hai người này cũng là bị mời tới.

Xuân Nương cười duyên nói: “Ba vị công tử mời vào trong.”

Ba người ba mặt nhìn nhau rồi cất bước theo nàng.

“Nàng ấy cũng to gan thật, đệ cũng rất phục nàng ấy. Trong thành có rất nhiều lời đồn và mũi dùi chia về phía nàng ấy, vậy mà nàng vẫn có thể nghênh ngang đi vào thanh lâu.” Công tử mặc y phục màu cam nói.

Công tử mặc y phục màu lam nói: “Ta cũng rất tò mò, không biết nàng mời Tứ ca và Lục đệ đến đây làm gì?”

Tứ công tử nhắc nhở: “Đừng quên còn có đệ nữa.”

“Ha ha.” Công tử y phục màu lam đứng hàng thứ năm cười cười.

Một lát sau, đi tới phòng Xuân Tuyền. Xuân Nương nhẹ nhàng gõ cửa một cái, sau đó đẩy cửa vào, mời ba người bọn họ.

Ba người đi vào trong phòng, Xuân Nương cũng đi vào.

Phòng Xuân Tuyền trang trí rất tao nhã, lịch sự không hề có uế khí mà thanh lâu nên có. Điều này khiến cho ba người ngẫm thử nhẹ một hơi, đi qua bức rèm bằng lụa mỏng liền nhìn thấy một nữ tử mặc hồng y, cách đó không xa còn có một vị mỹ nhân xinh đẹp ngồi đánh đàn.

“Đến.” Thủy Lung ngẩng đầu lên nhìn ba người, cười nói: “Ngồi.”

“Bạch đại tiểu thư muốn cùng bọn ta nói chuyện thì đi Thái Bạch lâu là được rồi, tại sao nhất định phải đến thanh lâu?” Công tử áo cam tùy tiện hỏi, đồng thời người cũng đã ngồi xuống cạnh Thủy Lung.

Tứ công tử và Lục công tử cũng ngồi xuống. Tứ công tử ngồi đối diện Thủy Lung, thấy nàng buông đũa xuống mới hỏi: “Bạch đại tiểu thư gần đây có khỏe hay không?”

“Khỏe. Rất khỏe.” Thủy Lung cười nói.

Ngày hôm qua, có người tới phủ quận chúa đem chiếu chỉ trở thành lãnh chúa thành Nam Vân giao cho nàng. Từ nay về sau, thành Nam Vân chính là lãnh địa của nàng, khắc tên của nàng.

“Còn ba vị hoàng tử như thế nào?” Thủy Lung tùy tiện hỏi ngược lại.

Đúng vậy, ba người nhận lời mời của Thủy Lung đến đây chính là ba vị hoàng tử của Tây Lăng: Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử.

Bọn họ nghe thấy Thủy Lung hỏi thăm sức khỏe mình liền nhìn nhau cười khổ. Nhất là Lục hoàng tử nhanh mồm lẹ miệng nói: “Phiền gần chết. Gần đây tình hình của phụ hoàng không biết bị làm sao nữa, toàn làm cho người ta cảm thấy không an tâm. Đối với chuyện kiểm tra của chúng ta cũng nghiêm khắc hơn, có thể gọi là khổ không thể tả.”

Mặc dù hẳn không nhắc tới chuyện của Trương Tôn Lưu Hiến nhưng Thủy Lung vẫn phát hiện. Chuyện phiền lòng này đương nhiên là chuyện Trương Tôn Lưu Hiến mất tích rồi, ngay cả nàng cũng bị dính tới.

Thủy Lung sai người đem rượu và thức ăn trên bàn dọn xuống, thay vào đó là trà bánh. Chờ người hầu đi ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại năm người Thủy Lung và ba vị hoàng tử, cùng với người vẫn im lặng đứng sau lưng Thủy Lung – Mộc Tuyết.

Ba vị hoàng tử nhìn tình huống trước mắt, không nhịn suy đoán Thủy Lung mời bọn họ tới vì chuyện gì.

Thủy Lung cầm bình trà lên, tự rót nước cho mình và ba người bọn họ.

Hành động này khiến cho ba vị hoàng tử có chút vừa mừng lại vừa sợ. Tuy bọn họ đều là hoàng tử cao quý nhưng thân phận và tích cách của Bạch Thủy Lung đều khiến cho bọn họ không dám vênh vào trước mặt nàng. Huống chi, Bạch Thủy Lung tự tay chăm trà cho bọn họ.

“Ha ha, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo nha.(*)” Lục hoàng tử trêu ghẹo.

(*) Tự dung xum xoe, nịnh bợ không phải người gian trá cũng là trộm cắp. (TN: không biết nhớ đúng không?)

Thủy Lung để bình trà xuống, nói: “Lần này gọi các người tới là chuyện có lợi cho các người.”

“Hừ.” Lời này vừa nói liền thành công gọi lên hứng thú của bọn họ. Hai tròng mắt của Tứ hoàng tử sáng ngời lên, cười nói: “Chuyện có thể được Bạch đại tiểu thư nói là chuyện tốt, nhất định nó không đơn giản rồi. Đừng có thừa nước đục thả câu, nói thẳng đi.”

(TN: ...)

Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử cũng một bộ dạng mong chờ nhìn nàng.

Thủy Lung nhìn Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết hiểu rõ đi tới, từ trong tay áo lấy ra ba tờ giấy Tuyên Thành giao cho ba vị hoàng tử.

Nét mặt ba người họ mê muội nhìn vào giấy Tuyên Thành, Thủy Lung chống cằm, nói: “Các người xem đi.”

Ba người mở giấy Tuyên Thành ra cẩn thận nhìn xem, không bao lâu thì sắc mặt của mỗi người đều nghiêm túc lại, không tới một phút liền lộ ra sự khâm phục, kinh ngạc và vui mừng.

Tứ hoàng tử hồi hồn trước tiên, buông giấy Tuyên Thành xuống hỏi Thủy Lung: “Cái này là có thật?”

Thủy Lung cười mà không nói, Mộc Tuyết xoay người đem hộp gấm đã chuẩn bị từ trước đi tới, vẫn là ba hộp gấm để ở trước mặt ba vị hoàng tử.

Tứ hoàng tử mở hộp gấm ra, vừa mới mở nắp hộp một hương thơm thoang thoang bay ra. Nhìn lại bên trong hộp có một vật sáng long lanh có chạm trổ hoa văn, thứ này nhìn có chút giống đá ngọc nhưng lại không phải ngọc, lại có vài phần giống như Thủy Tinh Cao (*) nhưng nó cũng không giống đồ có thể ăn được.

(*) Một loại bánh ngọt.

“Đẹp mắt như vậy lại dùng để tắm sao?” Lục hoàng tử ngẩng ngửa món đồ trong hộp gấm.

Thủy Lung nói: “Thứ này chỉ là hạ đẳng thôi, không tính là tinh xảo.”

“Mùi thơm ngát như vậy người rất dễ chịu nhưng mà chỉ dùng cho nữ tử.” Ngũ hoàng tử cẩn thận ngửi, giọng nói có chút tiếc nuối.

Thủy Lung cười nói: “Hương thơm cũng có thể thay đổi.”

Tứ hoàng tử bình tĩnh hơn hỏi: “Không biết Bạch đại tiểu thư từ đâu mà có được phương pháp phối chế này?”

“Ngẫu nhiên có.” Thủy Lung nói.

Tứ hoàng tử nghe như vậy liền hiểu nàng không muốn nói, hẳn cũng hiểu chuyện không hỏi thêm nữa, đem hộp gấm bỏ xuống, hỏi một câu rất thực tế: “Không nhẽ Bạch đại tiểu thư hèn ba huynh đệ bọn ta tới đây là vì để bọn ta nhìn xem cái này thôi sao?”

Thủy Lung buông chén trà xuống, mỉm cười nhìn ba người bọn họ: “Thứ này gọi là xà phòng. Chỉ cần tìm được vật liệu, quá trình chế tạo cũng không khó. Nhưng mà về mặt buôn bán và lợi nhuận chắc ba vị hoàng tử đã nhìn ra rồi chứ?”

“Đúng vậy.” Ngũ hoàng tử bỏ xà phòng vào trong hộp gấm, nhà ngoại của hắn có một người làm thương nhân chuyên cung cấp mua bán các loại đồ tốt nhất với hoàng gia, nên đối với phương diện này hắn cũng hiểu được chút ít. Lúc này, vừa nghe xong Thủy Lung nói, liền nói: “Hiệu lực và tác dụng của thứ này còn chưa được chứng minh, có thể nó còn kém xa Hoa Tuyết Lộ dùng để tắm rửa trong hoàng cung nữa kia. Nhưng mùi hương của nó thì rất hiếm có, nếu có thể làm ra được chắc chắn sẽ có rất nhiều người ưa thích.”

Ngũ hoàng tử nhìn Thủy Lung chăm chú, chân thành nói: “Bạch đại tiểu thư có thể đem phương pháp chế tạo bán cho ta hay không? Giá cả tùy Bạch đại tiểu thư đưa ra...”

Thủy Lung còn chưa kịp trả lời, Tứ hoàng tử đã cắt lời hắn: “Ngũ đệ, muốn một mình độc chiếm thứ tốt đó thì không phải đạo cho lắm.”

Ngũ hoàng tử nghe xong mới biết chính mình quá nóng lòng quên mất Bạch Thủy Lung mời hai người huynh đệ khác của mình tới, nàng nhất định đã có tính toán riêng. Từ trong lời Tứ hoàng tử hắn cũng nghe ra được giọng nói không hài lòng của hắn, Ngũ hoàng tử vội vàng giải thích: “Là Tiểu Ngũ tham lam, Tứ ca đừng trách.”

Tứ hoàng tử gật đầu, quay đầu nhìn về phía Thủy Lung, nói: “Bạch đại tiểu thư có ý kiến gì nói thẳng đi.”

Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử đều nhìn về phía nàng.

Thủy Lung cười nói: “Ta mời các người đến đây là để cho các người xem các thứ này, đồng thời cũng muốn hợp tác làm ăn với các người.”

Nàng một mực nói ‘Các người’ ý nghĩ đã quá rõ ràng. Tuyệt đối không phải là muốn hợp tác với một người.

Ba vị hoàng tử liếc nhìn nhau, bình thường quan hệ của bọn họ cũng không có tệ nhưng mà đối mặt với lợi ích cá nhân thì có đôi lúc cũng trở mặt thành thù. Bọn họ không ai muốn người khác nuốt riêng món lợi ích đó nhưng mà Thủy Lung đã nói rõ ràng như vậy, bọn họ chỉ có hai lựa chọn một là không tha dự, hai là cùng hợp tác với nhau.

Một lúc sau, ba người nhìn nhau gật đầu, Tứ hoàng tử thay mặt nói: “Bạch tiểu thư muốn hợp tác như thế nào?”

Thủy Lung nói: “Ta đưa ra phương pháp và nhân công, các người chỉ cần bỏ ngân lượng là được. Chờ khi thu được lợi nhuận, chúng ta chia bốn, sáu. Ta bốn phần, các người mỗi người hai phần.”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng bình thản, nhưng lại có ẩn chứa một loại độc đoán khiến cho bọn người Tứ hoàng tử không thể phản bác.

Cái này nghe thoáng qua thì thấy rất bình thường, bọn họ chỉ cần bỏ tiền là có thể hưởng được hai phần lợi ích rồi.

Thủy Lung nhìn về mặt suy nghĩ sâu xa của bọn họ, cười nhạt nói: “Trong thiên hạ, người có tiền rất nhiều nhưng ta lại một mực tìm các người hợp tác, là vì các người là người của hoàng gia. Thứ hai, thân phận của các người có quyền lực, có thể ngăn được đồng chuyện phiền phức.”

Nhóm người của Tứ hoàng tử cũng hiểu ý của Thủy Lung, Tứ hoàng tử gật đầu, nói: “Bạch đại tiểu thư, nếu muốn nói chuyện buôn bán thì không thể chỉ nói chuyện tình nghĩa. Chúng ta cần phải nói rõ ràng một chút. Nếu người muốn bọn ta bỏ tiền thì bọn ta cũng không thể không biết biết chuyện gì hết. Cửa hàng này khai trương xong, bọn ta đều phải biết chuyện sổ sách của tiệm.”

“Chuyện này các người có thể yên tâm.” Thủy Lung chậm rãi cười nói: “Chỉ cần người có người có thể tin cậy được, chức vụ phòng thu chi sẽ do người của các người làm.”

Nàng trả lời thẳng thắn như vậy khiến cho đám người Tứ hoàng tử đỏ mặt, cảm thấy xấu hổ vì chính mình lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Vậy cảm ơn Bạch đại tiểu thư.” Tứ hoàng tử cười ha hả nói.

Thủy Lung cười nói: “Việc buôn bán cần phải nói tới hai chữ ‘Thành tín’, hai chữ ‘Cảm ơn’ này chờ sau khi kiếm được tiền rồi nói cũng không muộn.”

Nàng nói những lời này làm cho ba người bọn họ cười to, Lục hoàng tử nói: “Ta không hiểu chuyện buôn bán cho lắm nhưng mà kiếm được tiền ai mà không thích chứ. Nếu Bạch đại tiểu thư đã nói rõ như vậy thì ta sẽ ở nhà chờ thu tiền thôi.”

Lúc này, Mộc Tuyết đem ba tờ giấy Tuyên Thành đưa ra trước mặt bọn họ, còn có bút mực và mực đỏ.

“Đây là gì?” Tứ hoàng tử hỏi.

Thủy Lung nói: “Hợp đồng. Chính là một cái dùng để chứng minh ta và các người đã bàn bạc rõ ràng từ trước. Tiếp đó mới kí tên đồng ý.” Nói xong, nàng cầm lấy bút lông viết tên mình lên giấy Tuyên Thành trước, sau đó mới ấn dấu vân tay lên.

Sau khi nhìn thấy mọi hành động của Thủy Lung xong, Lục hoàng tử cười ha ha: “Như vậy cũng không khác gì phạm nhân đồng ý nhận tội kí tên.”

Thủy Lung không nhanh không chậm cầm lấy khăn tay mà Mộc Tuyết đưa qua lau tay, cười yếu ớt nói: “Nếu các người dám làm trái với những quy định trong hợp đồng, sau này các người sẽ trở thành phạm nhân.”

Nhìn nàng cười tủm tỉm mà bọn người Tứ hoàng tử lại cảm thấy phát run.

Tiếng cười sang sảng của Lục hoàng tử lập tức biến thành cười gượng.

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử cầm hợp đồng lên coi cẩn thận, sau đó không thấy chỗ nào không thỏa đáng, cũng biết được hợp đồng này không có bất nạt người, liền kí tên và đóng dấu vân tay. Lục hoàng tử nhìn thấy vậy cũng không thèm đọc lại hợp đồng, cũng làm theo.

“Tổng cộng có hai phần hợp đồng, một phần ta giữ, phần còn lại các người giữ.” Thủy Lung nói.

Nhóm người Tứ hoàng tử gật đầu, hợp đồng tạm thời do Tứ hoàng tử cất giữ.

“Chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Thủy Lung mỉm cười giơ chén trà lên.

Ba người cùng cười, nâng chén trà lên, Lục hoàng tử cười nói: “Uống trà cũng không có ý nghĩ, muốn uống thì phải uống một chén rượu chứ.”

“Lúc bàn bạc chuyện buôn bán vẫn nên giữ tinh thần tỉnh táo thì tốt hơn.” Thủy Lung cười nhạt híp mắt: “Nhưng nếu các người muốn có thể mời vài vị cô nương vào đây cùng uống vài chén rượu cũng được.”

Tứ hoàng tử liền lắc đầu, cười giả lả: “Không cần, không cần, uống trà được rồi.”

Ngũ hoàng tử cảnh cáo trừng mắt nhìn Lục hoàng tử.

Hắn không nhìn thấy người trước mặt bọn họ là Bạch Thủy Lung hay sao?

Đây chính là Bạch Thủy Lung. Vương phi tương lai của Võ vương vương thúc, hơn nữa nàng còn là một nữ tử. Ở trước mặt một nữ tử, gọi cô nương khác vào còn có thể làm cái quái gì! Vương phi tương lai của thúc thúc mình đi vào thanh lâu ngồi chơi, còn uống rượu tìm vui sao? Nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, thanh danh của bọn họ đều bị hủy!

Lục hoàng tử sau khi tỉnh ngộ liền cười xấu hổ.

Thủy Lung coi như không có thấy gì, đối với ba người bọn họ nói: “Hợp đồng hồi nãy các người cũng đã coi qua, các người mỗi người bỏ ra năm vạn lượng bạc làm ngân sách. Kế tiếp còn phải tìm vị trí mặt tiền cho cửa hàng, cái này ta tìm rồi nhưng mà cũng cần các người giúp một tay.”

Câu trước của Thủy Lung, nhóm người Tứ hoàng tử nghe không hiểu vài từ nhưng có thể hiểu được sơ sơ nội dung câu nói. Vừa nghe câu tiếp theo, Lục hoàng tử là người tỏ thái độ đầu tiên: “Bạch tiểu thư nói thẳng là được.”

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử cũng gật đầu.

Thủy Lung mỉm cười nói: “Chỗ đó nằm ở giữa thành Kỳ Dương – Văn Hiến các.”

“Văn Hiến các?” Lục hoàng tử tròn mắt: “Cửa hàng này hình như là của...?”

Ngũ hoàng tử bất đắc dĩ nói: “Văn Hiến Các là gia sản của Phương Tuấn Hiến.”

Bọn họ đều là những hoàng tử có tài sản và bản lĩnh, dân chúng bình thường không ai biết được Văn Hiến các là gia sản của Phương Tuấn Hiến, ngược lại, người có quyền lực như bọn họ chỉ cần đề ý một chút liền có thể điều tra rõ ràng.

Tứ hoàng tử nhìn Thủy Lung nói: “Chẳng lẽ Bạch đại tiểu thư muốn lấy chuyện công báo thù riêng?”

Thủy Lung cười nhạt nói: “Mảnh đất đó quả thật là một nơi rất tốt.” Nàng không có phản bác lại lời nói của Tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử cười cười, trong nháy mắt hẳn cảm giác có thể thấy được vài phần tính tình đáng yêu của Thủy Lung, nhưng rất nhanh loại cảm giác này lại biến thành nỗi kiêu dè. Cảm thấy Bạch Thủy Lung đáng hơn đáng yêu nha. =))

“Ý của Bạch đại tiểu thư là không lấy được mảnh đất này thì không thể?” Tứ hoàng tử hỏi.

Thủy Lung cười nhạt không nói.

Tứ, Ngũ, Lục hoàng tử lén nhìn nhau. Lát sau, Tứ hoàng tử nói: “Bọn ta sẽ nghĩ cách lấy.”

Ai kêu lợi nhuận từ xà phòng mang lại rất lớn, hướng chỉ bọn họ đều biết Phương Tuấn Hiến là người bên phe Trương Tôn Lưu Hiến, mối quan hệ giữa bọn họ không coi là tốt, bình thường hẳn cũng rất kiêu ngạo không coi bọn họ ra gì. Hiện tại, mãi giữa nhuệ khí của hắn cũng tốt.

Thủy Lung hí mắt, cười nói: “Các người yên tâm, chỉ cần thứ này có thể đưa ra ngoài bán, ta cam đoan lấy phong thủy của mảnh đất Văn Hiến các, nhất định không tới ba tháng tiền vốn các người bỏ ra có thể thu về, sau đó sẽ có càng nhiều lợi nhuận.”

Những lời này lập tức đánh tan nỗi lo lắng của bọn họ.

Tứ hoàng tử cười nói: “Không biết Bạch đại tiểu thư định ra giá... này... Ừ, xà phòng. Muốn bán bao nhiêu?”

“Bình thường năm xâu tiền, hạng tốt thì năm lượng bạc.” Thủy Lung nói.

“Cái gì?” Tứ hoàng tử kêu lên: “Năm xâu tiền?”

Sắc mặt của Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử đều kinh sợ. Ngũ hoàng tử nhíu mày hỏi: “Có phải rất rẻ hay không? Ngay cả dân chúng bình thường đều mua được.”

“Những thứ đó là để dành cho dân chúng mua mà.” Thủy Lung mới nói tới đây đã thấy vẻ mặt của nhóm người Tứ hoàng tử không tán thành, liền khoát tay ý bảo bọn họ đừng nói, chính mình nói tiếp: “Giá bán cho người dân thấp là vì những món đồ đó có chất lượng bình thường. Nhưng thứ tốt nhất bán với giá năm lượng bạc coi như cũng không có rẻ. Hướng chỉ, còn có thứ thuộc hạng đặc biệt, chính là do khách hàng tự lựa chọn mùi hương và kiểu dáng, sau đó chúng ta tự chế tạo, định giá năm lượng vàng.”

Nói đến đây, nhóm người Tứ hoàng tử liền khôi phục lại nét mặt khôn ngoan.

“Như vậy, coi như không rẻ.” Tứ hoàng tử nói.

Thủy Lung đã sớm đoán ra bọn họ nhất định sẽ có phản ứng như vậy mà.

Mấy người được sinh ra trong hoàng thất làm sao hiểu được nỗi khổ của dân chúng?

Năm lượng vàng đối với một hộ gia đình bình thường mà nói, cả đời bọn họ nằm mơ cũng không kiếm được.

Thời đại này, tiền bạc được tính từ thấp đến cao. Mười văn tiền cột lại thành một xâu tiền, mười xâu tiền bằng một lượng bạc, mười lượng bạc bằng một lượng vàng.

Một cục xà bông được bán với giá năm lượng bạc hoặc năm lượng vàng chính là ra giá trên trời. Vậy mà bọn hán lại nói ‘Coi như không rẻ’. Bởi vậy, có thể thấy đa số thái độ của những kẻ quyền quý ở Tây Lăng, đồng thời có thể dự kiến được tương lai làm ăn sôi động ở đây.

Thủy Lung hí mắt cười yếu ớt.

Nền biết, số tiền dùng để mua vật liệu để làm một cục xà phòng không tới một văn tiền.

Về phân đồ hạng nhất và hạng đặc biệt, tiền vật liệu cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Nhiều lắm chỉ là chỉ thêm một ít tiền làm công và tạo kiểu thôi.

Kẻ có tiền luôn thích những thứ đặc biệt, ngược lại giá cả đối với bọn họ chỉ là thứ yếu mà thôi. Cái bọn họ muốn chính là cảm giác hư vinh cao hơn người khác một bậc.

“Như vậy, ta chờ tin tốt từ việc các người thầu tóm của hàng.” Thủy Lung mỉm cười.

“Bạch tiểu thư có thể yên tâm.” Tứ hoàng tử nói.

Lúc này, Ngũ hoàng tử khéo léo nói: “Ừ... Ta thấy trời cũng đã khuya, chuyện cũng đã bàn xong, ta nghĩ không bằng chúng ta nên trở về nhà nghỉ ngơi đi?”

Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử nhìn nhau, đều vội vàng gật đầu.

Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe, không nhìn tới động tác hỗ trợ lẫn nhau của bọn họ, nhẹ giọng nói: “Nếu trời đã khuya, ở đây cũng có sẵn phòng trống gọi người thay chân đệm mới là có thể ngủ lại ở đây một đêm...”

Lời nàng còn chưa nói xong, tiếng cười nói của Tứ hoàng tử đã vang lên cắt ngang: “Bạch đại tiểu thư đừng có nói đùa, chỗ này làm sao thoải mái bằng nhà mình được cơ chứ? Nếu Bạch đại tiểu thư chê đường xa, khi này ta có ngồi kiệu đến, cỗ kiệu bên ngoài có thể cho Bạch đại tiểu thư mượn về.”

Thủy Lung nhìn thấy vẻ mặt khân trương của bọn họ, khoe môi của nàng cong lên thành nụ cười dí dỏm.

“Nếu ta đi từ thanh lâu ra ngoài, ngồi trên kiệu của Tứ hoàng tử lại còn bị người khác nhìn thấy...”

Nụ cười trên môi Tứ hoàng tử liền cứng lại.

Về mặt của Ngũ hoàng tử bất đắc dĩ, Lục hoàng tử mau miệng nói thẳng: “Hay là Bạch đại tiểu thư nhảy xuống cửa sổ đi?”

“Lục đệ!”

“Tiểu Lục!”

Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử đồng thời nghiêm khắc quát lớn.

Tuy là trong lòng bọn họ cũng có nghĩ như vậy nhưng lời này không thể tùy tiện nói ra, nếu để nàng nghe xong nàng sẽ nghĩ bọn hán ghét nàng, ám chỉ nàng làm người không ai thích.

Lục hoàng tử nói: “Khi này ta không có cố ý, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Mặt Thủy Lung không hề có cảm xúc hỏi.

Lục hoàng tử thấy biểu tình này của nàng, miệng không thể nói được lời gì, thậm chí còn sợ hết hồn. Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử cũng im lặng, đáng vẻ rầu rĩ không biết phải giải thích như thế nào cho đúng.

Không khí vui vẻ lúc đầu dần dần nặng nề.

“Ha.” Một tiếng cười khê vang lên phá vỡ bầu khí này.

Nhóm người Tứ hoàng tử giương mắt lên nhìn liền thấy nụ cười trên mặt Thủy Lung, trong tiếng cười sang sảng lại có vài phần trêu tức, cộng thêm chút giao hoạt của thiếu nữ làm cho người khác không tự chủ được buông lỏng tâm trí, kèm theo cảm xúc dờ khóc dờ cười, muốn tức giận lại không thể tức.

Lúc này, bọn họ liền hiểu, bọn họ bị Thủy Lung trêu chọc.

“Ê! Bạch Thủy Lung, người người cái người này!” Lục hoàng tử buồn bực kêu lên.

Thủy Lung chớp mắt gọi: “Gan con chuột!”

“Cái gì?” Lục hoàng tử tức giận nhảy dựng lên nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trong đáy mắt hán không có lửa giận, thậm chí còn có chút ngạc nhiên và vui

về.

Thủy Lung xoay người ôm Mộc Tuyết, nhảy lên bệ cửa sổ ngồi chồm hổm nhìn bọn họ cười híp mắt nói: “Nhớ đem tiền và khế đất tới cho ta sớm nha. À, đúng rồi, bàn cơm hôm này ta ăn còn chưa có trà tiền, các người nhớ trả giùm.”

Sau đó, nàng xoay người nhảy ra liền không bóng dáng nữa.

Ba người ở lại liếc nhìn nhau, sau đó cùng nở nụ cười.

“Trước đây, tại sao không có phát hiện Bạch Thủy Lung thú vị như vậy chứ?” Lục hoàng tử nhe răng nói.

Ngũ hoàng tử nhướn mày: “Trước đây nàng chỉ đối xử dịu dàng với Vũ vương gia đâu có để mắt tới bất kỳ người nam tử nào khác.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Tứ hoàng tử thở dài: “Người không có ai là hoàn hảo.”

“Sao lại nói thế?” Ngũ hoàng tử hỏi.

Tứ hoàng tử cười nói: “Lần trước Bạch Thủy Lung bàn về chiến lược quân sự khiến cho ta rất khâm phục, không ngờ đối với chuyện mua bán nàng cũng có bản lĩnh. Đáng tiếc người có tài năng như vậy lại không có dung nhan mà nữ tử cần có, tính cách lại kỳ lạ, danh tiếng thì tồi nát.”

Nửa canh giờ sau, ánh trăng lên cao.

Phủ quận chúa Hoa Dương đèn đuốt sáng ngời.

Sau khi tắm xong, Thủy Lung mặc một cái áo khoác ngồi trong thư phòng.

Mộc Tuyết bung một chén tổ yến vào, để trên bàn trước mặt nàng, che lại tầm mắt của nàng. Thủy Lung không tức giận chỉ cười, lười biếng dựa vào ghế, cầm chén tổ yến lên ăn.

Thủy Lung không thích ăn những món có mùi vị nhàn nhạt, cho nên nàng cầm chén tổ yến lên uống một hơi.

Mộc Tuyết đứng bên cạnh điều chỉnh lại tim đèn, làm cho ánh sáng của nến sáng hơn. Quay đầu nhìn Thủy Lung nói: “Lung tỷ tỷ, đừng có làm việc quá sức.”

Thủy Lung lắc đầu, mấy chuyện này nàng không để vào mắt. Kiếp trước, khi bị huấn luyện, để hoàn thành nhiệm vụ, phải nằm vùng hai ngày một đêm trong một cái góc, không nhúc nhích. Cả cơ thể gần như tê dại, cũng phải chờ mục tiêu lộ sơ hở, ra tay liền đánh bại.

Kiếp trước của Thủy Lung xuất hiện ở trước mắt, khiến nàng ngây người trong chốc lát.

“Vi sao Lung tỷ tỷ muốn cùng nhóm người hoàng gia hợp tác? Như vậy không phải phiền phức lắm sao, sư phụ cũng có thể giúp tỷ mà.”

Nghe câu hỏi của Mộc Tuyết, Thủy Lung hoàn hồn.

“Muội nghĩ là đem chuyện làm ăn chia cho người khác là chuyện không đáng sao?” Thủy Lung cười hỏi lại.

Ở trước mặt nàng, Mộc Tuyết không bao giờ có ý che giấu, liền gật đầu.

Thủy Lung nói: “Thật ra xà phòng cũng không có quý báu như muội nghĩ, nhưng mà trước đây không có phương tiện để làm mới có thể khiến cho mọi người cảm thấy mới mẻ.” Hơn nữa, nàng biết rất nhiều phương pháp chế tạo ra đồ tốt, còn quý giá hơn xà phòng mấy lần.

Bởi vậy nàng mới phớt lờ, xà phòng chỉ là món đồ chơi nàng đem ra làm thử, thu được bấy nhiêu bạc cũng đủ rồi.

Ba vị hoàng tử mỗi người bỏ ra năm lượng bạc, tổng lại được mười lăm lượng, số tiền này nàng có thể trích ra mua được một cửa hàng ở mặt tiền, con đường thì sẽ rơi vào túi nàng, dùng để chi tiêu cá nhân.

(TN: o_o tham những công quỹ.)

Huống chi, sản nghiệp này mở ra, nàng hoàn toàn không cần phải quan tâm. Có ba vị hoàng tử ngồi trấn ở đó, có ai dám tới gây phiền phức chứ? Nàng càng không sợ ba vị hoàng tử hợp sức hãm hại nàng, bởi vì nàng không có xung đột lợi ích với bọn họ, không có ai chê kiếm nhiều tiền.

Và lại, ba vị hoàng tử không cùng một mẹ, mỗi người đều có mẫu phi và nhà ngoại của mình chống đỡ. Cho nên bọn họ đều kèm chế, kiêng dè lẫn nhau, nàng không sợ bọn họ cùng nhau hợp tác nuốt tươi nàng.

Hơn nữa, đây cũng là bước đầu dă kích Phương Tuấn Hiền cũng là bước đầu nàng chậm rãi rút quyền thế vào Tây Lăng.

Trực giác nhạy bén như dã thú cho nàng biết, hoàn cảnh hiện tại của nàng nhìn sơ qua rất bình yên, an toàn. Trên thực tế, khắp nơi đều có nguy hiểm, mai phục bốn bề.

Nếu như bản thân nàng có đầy đủ quyền thế và sức mạnh, Phương Tuấn Hiền sẽ không có gan dám đứng trước mặt nàng làm nàng bề mặt, hoàng thái hậu cũng sẽ không dám giả bộ ôn hòa những trên thực tế ngầm uy hiếp nàng hủy hôn.

Mộc Tuyết không hiểu suy nghĩ của Thủy Lung nhưng cũng nhìn không ra cách nghĩ của nàng, nhưng cảm thấy Thủy Lung coi thường mình quá, phản bác lại: “Lung tỷ tỷ nói như vậy cũng không đúng. Muội không biết xà phòng thua kém nhiều bảo vật khác, nhưng nó trân quý và có giá chuyển này hoàn toàn đáng tin. Trong thiên hạ, mọi người đều cần tắm rửa nha!”

Thủy Lung gật đầu: “Đúng, đối với muội nó chỉ đơn giản là tiền. Với ta mà nói lại khác, nhờ sự phụ giúp giá trị của nó không bằng hợp tác với nhóm hoàng tử.”

Mộc Tuyết không hiểu giá trị mà Thủy Lung nói là gì, nhưng không có phản bác nữa.

Thủy Lung đem chén canh đã uống hết để sang một bên, tiếp tục quan sát bản đồ của thành Nam Vân, đặc biệt là khu vực vùng biển.

Chỉ cần đem thứ mình muốn cầm ở trong tay, nó mới chính thức thuộc về mình, mới có cảm giác an toàn.

Cá tính này đã xâm nhập sâu vào xương tủy của nàng.

Nếu nhờ Phương Ương giúp đỡ, như vậy tài lực, nhân công nàng có hết thảy đều rơi vào tay Phương Ương. Người nắm toàn cục diện ở trong tay sẽ là Phương Ương, nàng không thích ở vị trí bị động.

Phương Ương, người này quá thần bí. Thần bí đến mức trong đầu nàng không có tìm được tin tức gì liên quan tới hắn.

Nàng không thể hoàn toàn tin tưởng hắn.

Bởi vì...

Lấy bản lĩnh của Phương Ương, hắn có thể hoàn toàn bảo vệ được Bạch Thủy Lung, Bạch Thủy Lung chắc chắn sẽ không chết ở trong tay của Bạch Tuyết Vi, đại phu nhân và nhóm người trong hậu viện.

Buổi trưa, trời nóng gay gắt. Trên đường phố của thành Kỳ Dương, người qua lại rất thưa thớt. Chợt nghe một trận vó ngựa dồn dập vang lên, dân chúng quay đầu nhìn xung quanh phát hiện hai con tuấn mã đang phóng nhanh tới, người cưỡi ngựa là hai gã nam tử.

Dân chúng nhận ra một trong hai người đó, chính là Phương Tuấn Hiền – nhị công tử của phủ thượng thư.

Vó ngựa chạy nhanh, dân chúng nhanh chóng tránh né, lo sợ bản thân sẽ trở thành oan hồn dưới móng ngựa.

“Ngày thường, Phương nhị công tử cũng làm người không tệ, vì sao hôm nay lại giờ thói xấu phóng ngựa trên đường như vậy?”

“Đám công tử quyền quý chuyện gì họ không dám làm chứ?”

“Hừ chết ta...”

Dân chúng ở lại nghị luận, ngựa đã sớm chạy xa.

Giữa trung tâm thành Kỳ Dương có một lầu các hai tầng, trên tấm bảng hiệu viết Văn Hiền các.

Đây là một quán trà, đặc biệt dùng để chiêu đãi những văn sĩ nho nhã. Rất nổi tiếng ở trong thành Kỳ Dương. Chỉ cần người có tài hoa đều thích đến nơi này. Ở đây chính là nơi Phương Tuấn Hiền dùng để tìm kiếm nhân tài, đương nhiên thu nhập cũng không ít.

Phương Tuấn Hiền dừng ngựa ở trước Văn Hiền các, đưa dây cương cho tiểu nhị dắt ngựa đi, sai bước đi vào trong.

Lúc này, trong Văn Hiền các có mấy người, thấy Phương Tuấn Hiền chỉ thoáng gật đầu lấy lòng.

Phương Tuấn Hiền nhìn chung quang một vòng, chân mày nhíu chặt hơn.

Ở phía sau, Lâm Chi Tiểu chậm rãi, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, hơi nhíu mày sau đó nở nụ cười thích thú.

May mắn nụ cười này chỉ thoáng qua rồi biến mất, không có bị Phương Tuấn Hiền nhìn thấy, bằng không sẽ chọc hắn càng thêm buồn bực.

“Công tử, người đã tới.” Chương quỳ nhìn thấy Phương Tuấn Hiền liền vội vã chạy đến chào đón.

Phương Tuấn Hiền gật đầu, đi vào phía hậu viện của Văn Hiền các.

Ngồi trong đình nghỉ mát ở trong hậu viện, Phương Tuấn Hiền liền hỏi chương quỳ: “Đem mọi chuyện nói rõ đi.”

Về mặt chương quỳ đau khổ nói: “Công tử, tiểu nhân cũng không rõ, tiểu nhân chỉ biết có người cố ý muốn gây sự, người khiêu khích thân phận rất cao... Hình như là đám người Tứ hoàng tử.”

Chường quảy nói xong, lấy mấy tấm thiệp trong tay ra đưa cho Phurong Tuấn Hiền nói: “Mấy ngày nay, công tử không có ở trong thành, cho nên những thiệp mời này không có giao cho công tử được. Theo thứ tự là Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử kêu tiểu nhân đưa cho công tử.”

“Tiểu nhân chưa có xem qua.” Chường quảy nói tiếp: “Tiểu nhân có nói với các hoàng tử, mấy ngày nay công tử không có ở trong thành. Các vị hoàng tử nói không sao, chờ công tử về rồi đưa thiệp cho người cũng được.”

Phurong Tuấn Hiền mở thiệp ra xem.

Mở từng cái thiệp mời ra xem, nét mặt của hắn từ khinh thường chuyển qua khó coi, cuối cùng biến thành xanh mét.

“Tốt! Bọn họ muốn hợp tác lại chèn ép ta.” Phurong Tuấn Hiền hung hăng ném ba tấm thiệp xuống đất.

Gần đây hắn làm chuyện gì cũng không thuận lợi khiến cho Phurong Tuấn Hiền tức giận đỏ mắt, trong lòng cũng bắt đầu nghi ngờ: Trước kia, hắn và nhóm hoàng tử quan hệ tuy không tốt nhưng cũng không có xấu đến mức này. Bọn họ không có lý do chèn ép mình.

Ba tấm thiệp đều có cùng một nội dung, đều muốn hắn bán lại khe đất của Văn Hiến các, giọng nói rất thành khẩn không có khó nghe hoặc uy hiếp.

Bọn họ tại sao lại làm như vậy? Chỉ bởi vì bọn họ muốn bán mảnh đất này sao?

Trong thành Kỳ Dương còn rất nhiều chỗ có phong thủy tốt, đâu cần phải bắt hắn bán Văn Hiến các.

“Tuấn Hiền huynh gặp vấn đề khó khăn gì sao? Tại hạ có thể giúp gì được Tuấn Hiền huynh không?” Lâm Chi Tiểu chủ động mở miệng muốn giúp đỡ.

Phurong Tuấn Hiền giật mình ở trong lòng, nhưng vẫn từ chối: “Chuyện trong triều đình không cần làm phiền Chi Tiểu huynh.”

Lâm Chi Tiểu nhướng mày, gật đầu.

Phurong Tuấn Hiền suy nghĩ một lúc, cuối cùng cố nén lửa giận trong lòng, quyết định cùng ba vị hoàng tử ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Ngày mai.

Phurong Tuấn Hiền tự mình đi tới Quốc Tử Giám mời Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử đến Văn Hiến các ngồi nói chuyện.

Lúc này, trong Văn Hiến các bốn người bọn họ đều có mặt đầy đủ, đang ngồi trong một gian phòng nho nhỏ, lịch sự.

Mặc kệ là Phurong Tuấn Hiền hay nhóm người Tứ hoàng tử, bọn họ đều hiểu rõ. Lần này tụ họp không chỉ là đơn giản trò chuyện.

Tứ hoàng tử không có chờ Phurong Tuấn Hiền mở miệng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Mọi người đều là người quen, không cần phải quanh co vòng vèo làm gì, trực tiếp nói thẳng cho nhanh, bọn ta muốn mua lại khe ước (*) của Văn Hiến các, Tuấn Hiền người thấy thế nào?”

(*) Giấy tờ bán đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không cho phép hủy hôn

Tứ hoàng tử trực tiếp nói như vậy khiến cho Phurong Tuấn Hiền có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có quá ngạc nhiên.

Nhìn nét mặt của Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, Phurong Tuấn Hiền liền biết bọn họ là bị bắt buộc.

Tình huống bắt buộc này làm cho tâm trạng không tốt của Phurong Tuấn Hiền càng tồi tệ hơn, ánh mắt cũng bắt đầu lạnh thấu xương. Nhưng ánh sáng sắc bén đó lóe sáng lên rồi biến mất, hắn rũ đôi mắt xuống không để cho ba vị hoàng tử nhìn thấy rõ ràng, thậm chí trong giọng nói lộ ra được vài ý cười: “Tứ hoàng tử, các người cũng biết Văn Hiến các là do ta lập ra, ta sẽ không bán nó dễ dàng như vậy.”

Tứ hoàng tử nói: “Bôi vậy, về mặt giá cả Tuấn Hiền có thể tùy tiện ra giá.”

Phurong Tuấn Hiền không hiểu, nói ra giá dễ nghe như vậy, nhưng hắn lại không thể tùy tiện mở miệng.

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc.” Phurong Tuấn Hiền nói.

Lúc này, Ngũ hoàng tử lên tiếng, thái độ của hắn ôn hòa hơn Tứ hoàng tử, lời nói thành khẩn nhiều hơn: “Tuấn Hiền, Văn Hiến các thành lập lâu năm rồi,

mọi người đều hiểu rõ. Người đem mảnh đất này bán cho chúng ta, lại xây một Văn Hiến các khác, thật ra cũng giống nhau thôi, các học sinh trong thành Kỳ Dương đều vẫn nhớ Văn Hiến các mà tìm tới thôi.”

Phương Tuấn Hiền nghe nói như vậy, suýt chút nữa không nhịn cười được.

Coi hấn là con nít lên ba mà dụ dỗ sao?

Nếu Văn Hiến các bị hủy đi thì không chỉ làm mất mặt mũi của hấn, thanh danh của Văn Hiến các cũng không còn. Tuy rằng tổn hại không nhiều nhưng Phương Tuấn Hiền là người cao ngạo, hấn cũng không nuốt trôi cục tức này, cho dù là các hoàng tử muốn bắt nạt cũng không được.

“Ba vị hoàng tử điện hạ, ta liền nói rõ vậy. Ta không có dự định dờ dẫm Văn Hiến các, càng không có định đem Văn Hiến các bán đi.” Lời của Phương Tuấn Hiền không có chỗ nào khác thường nhưng khí thế ngạo nghễ của hấn thì ba người đều cảm nhận được.

Sắc mặt của nhóm người Tứ hoàng tử trở nên khó coi vô cùng. Lục hoàng tử hét lên: “Phương Tuấn Hiền, chẳng lẽ ngươi không chịu nể mặt ba người bọn ta?”

“Đây không phải là vấn đề mặt mũi.” Phương Tuấn Hiền vẫn như trước không chịu thỏa hiệp.

Dường như ngũ hoàng tử nhìn về phía Tứ hoàng tử nhưng không có lấy được đáp án, hấn nói với Phương Tuấn Hiền: “Tuấn Hiền, chuyện này thật sự không thể thương lượng sao?”

Phương Tuấn Hiền nghe tiếng nói của Ngũ hoàng tử liền ngẩng đầu lên, khoe môi cười nhợt nhạt, ánh mắt lại sắc bén như lưỡi dao, không chút nào khiếp sợ nhìn Ngũ hoàng tử nói: “Nếu tiếp tục bàn chuyện này, ngược lại làm ta nghĩ rằng ba vị hoàng tử là cố tình nhắm vào ta. Không biết ta khi nào thì làm mất lòng ba vị, khiến cho ba vị hợp tác với nhau tóm chặt không buông? Không cho ta nếm mùi vị đau khổ thì không bỏ qua?”

Lời này nói quá rõ ràng, làm cho sắc mặt của nhóm người Tứ hoàng tử càng thêm khó coi.

“Phương Tuấn Hiền, tính cách của ngươi thật sự quá kiêu ngạo.” Đột nhiên, Tứ hoàng tử đứng lên, nét mặt lạnh lùng.

Phương Tuấn Hiền cũng không sợ hãi nói: “Tứ hoàng tử quá khen.”

Tứ hoàng tử lạnh lùng nói: “Người xưa có câu: Kẻ thức thời mới là người tài giỏi.”

Ánh mắt của Phương Tuấn Hiền lạnh xuống: “Đáng tiếc, Tuấn Hiền cũng không phải là người tài giỏi như trong câu nói của Tứ hoàng tử.”

“Tốt.” Tứ hoàng tử phun ra một câu, xoay người rời đi.

Sắc mặt của Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử cũng không dễ coi nhìn liếc Phương Tuấn Hiền một cái, sau đó rời đi.

Phương Tuấn Hiền nhìn bóng lưng của bọn họ, chờ đến khi không nhìn thấy bóng lưng của bọn họ nữa mới để lộ ra vẻ giận của mình, giơ tay khua một cái bộ trà cụ đều bị hất văng xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ giống như sóng mắt đang nổi dậy trong mắt hấn.

“Hoàng tử thì sao?”

Chỉ có người thật sự người trên địa vị cao nhất mới là người thắng cuộc, ngoài trừ người thắng cuộc, nhưng hoàng tử khác sống hay chết còn chưa biết được, bọn họ có tư cách gì làm cho hấn phải nhượng bộ!

Phương Tuấn Hiền suy nghĩ một cách tàn nhẫn, khoe mắt tràn ngập luồng khí lạnh lẽo, u ám khiến cho khuôn mặt khéo léo của hấn sinh ra tà khí, tàn ra một loại mỹ hoặc khác thường.

Lần này thương lượng thất bại tạo nên rất nhiều phiền phức cho Văn Hiến các.

Hoàng tử vẫn là hoàng tử, thân là người của hoàng gia, vừa sinh ra đã có một phần quyền thế mà cả đời người khác cũng không có được. Ngay lúc đầu là gây phiền phức cho Văn Hiến các, sau đó quan phủ liên tục đến điều tra, nói trong Văn Hiến các có tội phạm đáng nghi, phải đóng cửa niêm phong.

Ban ngày, Văn Hiến các bị niêm phong, Phương Tuấn Hiền đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn bọn họ cùng với đám dân chúng vây quanh xem trò cười, nghe bọn họ thảo luận âm ỉ.

“Ha.” Cuối cùng hấn cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, dùng tay ra hiệu cho các ám vệ.

Ban đêm, Văn Hiến các bị niêm phong bỗng nhiên bị cháy, mọi người thi nhau lấy nước dập lửa. Văn Hiến các nổi danh nhiều năm hiện giờ lại bị đốt thành đồng tro tàn. May mắn, buổi tối có người ở gần đó phát hiện nếu không lửa sẽ lan rộng ra phạm vi chung quanh.

Lúc chuyện này truyền tới tai Thủy Lung, nàng đã lấy được tiền vốn của ba vị hoàng tử.

“Coi ra hấn cũng rất có khí phách.” Thủy Lung lạnh nhạt đánh giá chuyện này, nghe không ra giọng điệu nàng là khen ngợi hay là ngậm mịa mai.

Suy tính khế đất và ngân phiếu tới tay, Thủy Lung liền sai nhóm thợ mộc đã chuẩn bị sẵn đi qua đó bắt đầu khởi công xây các.

Hành động lỗ liễu này tự nhiên sẽ không gạt được ánh mắt của dân chúng và nhóm người quyền quý trong thành. Ngay cả điều tra cẩn thận cũng không cần, chỉ cần hỏi nhóm người thợ mộc là biết do Thủy Lung phất tới. Điều này làm cho dân chúng suy đoán, tình cảnh bi thảm lúc trước của Văn Hiến các có phải do Thủy Lung ngầm âm mưu, cố ý tạo nên?

Những suy đoán như vậy trực tiếp làm cho danh tiếng của Thủy Lung càng xấu hơn, đặc biệt là trong mắt của đám người tài tử, nàng làm điểm hình của ác nữ.

Chỉ là những lời đồn này không có ảnh hưởng gì đến Thủy Lung, kèm theo chuyện phải tiến hành từng món đồ, Thủy Lung đã sớm bận tới tới thăm mặt mũi, làm gì có lòng dạ đi quản lý cách nhìn và lời đồn của người ngoài đối với nàng.

Bởi vì nhân công đầy đủ, lầu các mới được xây rất nhanh, hơn nữa lần trước Văn Hiến các bị cháy có người phát hiện nhanh, mặc dù Văn Hiến các bị hủy nhưng hậu viện phía sau của các không có bị hư hại gì, cũng đỡ phải rầy rà mất thời gian.

Mộc Tuyết nói cho Thủy Lung biết lầu các mới xây xong có chút ẩm, phải chờ hai ngày nữa mới có thể sử dụng.

Thủy Lung hỏi: “Trong thời gian này không có ai gây phiền phức chứ?”

Nàng không ngờ Phương Tuấn Hiến sẽ để mặc nàng đem địa bàn của hấn cải tạo lại chứ, hấn là người tàn nhẫn và kiêu căng, tuy rằng thời gian ở chung không nhiều nhưng nàng có thể nhìn rõ tính cách của hấn.

“Có.” Mộc Tuyết nói: “Nhưng mà mỗi lần như vậy thì người của chúng ta chưa ra tay ngăn cản, nhóm người của Tứ hoàng tử cũng chưa kịp ra mặt, đã có một thế lực thần bí khác đem mọi chuyện rắc rối giải quyết, để cho Ôn Tuyên các được thuận lợi xây dựng.”

Lúc gọi ‘Ôn Tuyên các’, Mộc Tuyết nhin không được cười trộm. Cảm thấy có đôi lúc suy nghĩ của Thủy Lung thật sự rất xấu.

Không chỉ chiếm đoạt Văn Hiến các của nhị công tử phủ thượng thư, xây cửa hàng mới còn đặt tên là Ôn Tuyên các.

Hai tên này cùng âm nhưng khác chữ. Ngay cả đại biểu cho sự vật cũng khác xa nhau, một cái là trà lâu, một cái là vật dùng để tắm. May là chưa có treo bảng hiệu lên, nhị công tử của phủ thượng thư còn chưa có biết. Chờ đến khi cửa hàng khai trương, sau khi hấn nhìn thấy tên của cửa hàng nhất định sẽ tức giận không nhẹ.

“Thế lực thần bí?” Thủy Lung hơi ngạc nhiên.

Nếu Mộc Tuyết nói là thế lực thần bí như vậy chắc chắn không phải là do sự phụ ngầm giúp đỡ. Vậy thì ai là người bí mật đứng một bên giúp đỡ nàng chứ?

Không biết vì sao trong đầu nàng đột nhiên nghĩ tới Trương Tôn Vinh Cự.

Từ sau khi nàng rời khỏi sơn trang nghỉ mát ở phía biển đông đến bây giờ đã hơn một tháng rồi, một tháng này nàng không có gặp lại Trương Tôn Vinh Cự, cũng không có nghe nói hấn trở lại thành Kỳ Dương.

Nhớ lại chuyện cũ ngày hôm đó, ánh mắt sâu thẳm của hấn nhìn nàng nói: Trường bào này vừa cắt, cả đời này ta với ngươi sẽ không là huynh đệ nữa.

Lúc đó, nàng liền nhận ra được câu nói này của hấn rất kì lạ, chờ rời khỏi chỗ đó, theo thời gian trôi qua, mạch suy nghĩ dần dần bình tĩnh lại mới hiểu rõ. Lại nhớ đến ánh mắt và giọng điệu của hấn khiến cho nàng có cảm giác hình như hấn không phải muốn cắt đứt quan hệ, ân oán nghĩa tuyệt với nàng. Trái lại giống như hấn muốn đem mọi đường lui của nàng đều chặn hết, có một loại cổ chấp cùng độc đoán.

Mộc Tuyết nhìn dáng vẻ ngăn ngại của Thủy Lung, xê dịch môi muốn nói lại thôi. Nàng đã sớm phát hiện từ lúc Thủy Lung mất tích mấy ngày trở về, Thủy Lung thường hay ngồi ngây người như vậy. Nàng cũng rất muốn biết những chuyện gì đã xảy ra trong thời gian Thủy Lung mất tích, Võ vương đã làm gì nàng nhưng Thủy Lung không chịu nói. Mộc Tuyết cũng biết cho dù có hỏi nữa cũng không thu được kết quả gì.

Lúc này ngoài cửa có âm thanh thông báo truyền vào.

Thủy Lung hoàn hồn, gạt đầu với Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết đi tới cửa, hỏi: “Có chuyện gì?”

Nô tài kia liền nói: “Bên ngoài có một cô nương nói muốn tặng quà cho quận chúa.” Dừng một chút nói tiếp: “Cô nương ấy tự xưng là Ngõa Lạc Oa.”

“Ngõa Lạc Oa?” Một nói khẽ vang lên, thì ra Thủy Lung đi từ trong thư phòng ra mới nghe nô tài đó nói. Ánh mắt lóe sáng, vẫy tay cho tên nô tài kia đi, nói: “Đi xem.”

Ngoài phủ quận chúa, Ngõa Lạc Oa ăn mặc thiếu vải lại kiểu cách yên lặng đứng đó.

Dung mạo của nàng và nữ tử ở Trung Nguyên hoàn toàn khác nhau, đối với người Trung Nguyên luôn ăn mặc bảo thủ mà nói, y phục trên người nàng là lỗ liễu, vô liêm sỉ. Bởi vậy, người đi ngang qua phủ quận chúa nhìn thấy nàng sẽ nhin không được dừng bước lại, tò mò nhìn Ngõa Lạc Oa, còn có người nhỏ giọng bàn tán, lời nói thì không dễ nghe chút.

Đương nhiên, Ngõa Lạc Oa đều nghe thấy nhưng nét mặt của nàng vẫn không hề thay đổi, ngược lại cười đến ngọt ngào.

Cửa lớn của phủ quận chúa từ từ mở ra, nhóm người của Thủy Lung đi từ bên trong ra ngoài.

“Bạch cô nương, nhiều ngày không gặp có khỏe không?” Ngõa Lạc Oa nhiệt tình chào hỏi Thủy Lung.

Thủy Lung cười yếu ớt, đánh giá nàng một phen, trêu ghẹo: “Nhìn nét mặt của ngươi hồng hào như vậy, có lẽ mấy ngày nay sống cũng không tệ.”

Vừa nghe lời này, Ngõa Lạc Oa liền cười khỏ, nói: “Bạch cô nương, ngươi đừng có nói móc ta, ngươi không biết...hờ...” Nói một nửa liền cố tình ngưng lại.

“Ta không biết cái gì?” Thủy Lung chiều theo ý của nàng mở miệng hỏi.

Ngõa Lạc Oa mới vui vẻ, nhưng liếc mắt liền nhìn ra Thủy Lung chỉ thuận miệng hỏi thôi, chứ nàng ấy không hề có một chút tò mò liền biết mình không kích thích được hứng thú của cho đối phương, nhìn không được cảm thấy thất bại. Lắc đầu ai oán, nói: “Không có gì. Cái này là chủ nhân bảo ta đưa cho Bạch cô nương.”

Từ trong tay áo lấy ra một hộp ngọc tinh xảo.

Thủy Lung nhú mày cảm hộp ngọc.

Thủy Lung cầm lấy hộp ngọc, trái tim của Ngõa Lạc Oa coi như cũng có thể thả lỏng. Nàng không sợ Thủy Lung nhận hộp ngọc, nàng chỉ sợ Thủy Lung không nhận thôi, bằng không nàng cũng không biết làm sao trở về bàn giao cho Trương Tôn Vinh Cực đây.

Sau khi Ngõa Lạc Oa thở ra một hơi, nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều, nàng nhìn chăm chăm về mặt ngờ nghệch bình thường của Thủy Lung, bất đắc dĩ: “Từ trước tới giờ, ta đã quen với chuyện tặng quà cho người khác, đây là lần đầu tiên ta xin người khác nhận quà tặng.”

Thủy Lung không có hứng thú đếm xỉa tới Ngõa Lạc Oa, thuận miệng hỏi một câu: “Hắn đâu?”

Câu hỏi này khiến cho Ngõa Lạc Oa hớn hờ, không đáp mà hỏi lại: “Bạch cô nương, ngươi nhớ chủ nhân à?”

Thủy Lung không hề do dự đáp: “Nhớ.”

Hắn không có ở đây như vậy Phụng Nhãn Quả cũng không có tin tức.

Ngõa Lạc Oa trầm nghĩ: Mặc kệ là giả hay là thật, chỉ cần có những lời này chắc chắn chủ nhân sẽ vui vẻ vài ngày, bọn họ... cũng sẽ được thoải mái ít bữa.

“Chủ nhân ngã bệnh.” Ngõa Lạc Oa nói.

Thủy Lung hơi giật mình: “Ngã bệnh?”

Ngõa Lạc Oa thấy vẻ mặt của Thủy Lung có chút biến hóa, chợt cảm thấy đạt được một ít thành tích tốt, thở dài: “Còn không phải là vì Bạch cô nương nên mới ngã bệnh hay sao? Mỗi ngày đều cơm không ăn trà nước cũng không thêm uống, tính cách thay đổi thất thường. Nếu không thì Bạch cô nương đi theo ta đến thăm bệnh chủ nhân một lúc đi?”

Mấy câu nói phía sau là do nàng bịa ra, nhưng Ngõa Lạc Oa nghĩ rằng: Bạch Thủy Lung có thể đi cùng nàng trở về, chủ nhân nhất định sẽ hài lòng, sẽ không trách tội nàng.

Thủy Lung lắc đầu. Hiện tại nàng còn có nhiều chuyện phải làm. Cũng không biết Trương Tôn Vinh Cực đang ở nơi nào, đương nhiên nàng sẽ không đồng ý.

Ngõa Lạc Oa không có thất vọng, giống như nàng đã sớm đoán được đáp án.

“Hôm nay, cuộc đối thoại giữa ta và Bạch cô nương, ta sẽ đem từng chữ nói lại cho chủ nhân nghe, kể cả câu Bạch cô nương nói nhớ chủ nhân.”

Nét mặt của Thủy Lung vẫn bình tĩnh tiếp tục đánh bại tinh thần kiên cường của Ngõa Lạc Oa.

Nàng xoay người, đám trang sức trên người nàng đều kêu đình đang. Lúc nàng chuẩn bị bước đi, chợt nghe Thủy Lung hỏi: “Là các ngươi giải quyết đám người gây rắc rối cho ta?”

Ngõa Lạc Oa hiểu nàng hỏi gì, gật đầu cười nói: “Chủ nhân dặn, không được để cho Bạch cô nương bị người khác bắt nạt.”

Nàng bị bắt nạt?

Khóe môi của Thủy Lung nhìn không được lộ ra ý cười.

Lúc trước, nàng chỉ thuận miệng nói, hấn vẫn còn nhớ, còn bởi vì sợ nàng bị bắt nạt?

Ngõa Lạc Oa ngạc nhiên nhìn nụ cười của Thủy Lung, nói tiếp: “Lúc này, ta nói chủ nhân ngã bệnh không phải là nói giỡn. Bệnh này quả thật cũng có liên quan tới Bạch cô nương, nhưng mà khoảng thời gian gần đây đã khá hơn nhiều rồi.”

Thấy vẻ mặt Thủy Lung có chút biến hóa, Ngõa Lạc Oa nhìn không được nói thêm: “Vì sao chủ nhân không tự mình đến gặp mặt Bạch cô nương, chuyện này bọn thuộc hạ như bọn ta không đoán được suy nghĩ của chủ nhân. Nhưng ta nhìn ra, chủ nhân rất muốn gặp Bạch cô nương.”

Bằng không, chủ nhân cũng sẽ không gặp người gọi A Lung.

Thấy Thủy Lung lạnh nhạt gật đầu cũng không có biểu lộ cảm xúc gì thêm.

Ngõa Lạc Oa chợt nhớ tới một chuyện, hí mắt lại cười trên gheo: “Ngày thành hôn của chủ nhân và Bạch cô nương không phải đã sắp tới rồi sao? Nói không chừng chủ nhân đang chuẩn bị quà cưới cho Bạch cô nương, chuẩn bị một kính hi cho Bạch cô nương.”

Thủy Lung giương mi lên, nói: “Hôn ước giữa ta và hấn đã hủy rồi.”

“Cái gì?” Nụ cười của Ngõa Lạc Oa cứng đờ lại. Động tác chuẩn bị rời đi lại bị khựng ở nửa đường. Trong nháy mắt liền đi tới trước mặt Thủy Lung, vội vàng hỏi: “Bạch cô nương đang nói đùa đúng không? Bên bọn ta không có nhận được tin tức gì...”

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Chỉ là chưa có công khai thôi.”

Mặt mũi Ngõa Lạc Oa trắng bệch: “Bạch cô nương thật sự không có nói giỡn?”

Thủy Lung hí mắt một cái cũng không nói gì thêm. Biểu tình kia bày tỏ quá rõ ràng.

“Bạch cô nương, ta đi trước.” Ngõa Lạc Oa nói xong, cả người bay lên nhẹ như yến, nhảy về phía xa. Chốc lát liền không thấy bóng dáng.

Hiện tại, Ngõa Lạc Oa hận chính mình không thể mọc thêm hai cái cánh, nàng cảm thấy rất may mắn vì sự nhiều chuyện của bản thân, nói ra mấy chuyện không cần thiết. Nếu không nàng nhất định sẽ không biết chuyện hủy hôn này.

Hiện tại, chủ nhân không có ở trong thành Kỳ Dương, muốn trở về phải cần một vài ngày. Nếu chờ tới lúc công bố, bọn họ mới biết được tin, muốn ngăn cũng đã không còn kịp. Khi đó, phản ứng của chủ nhân sẽ như thế nào? Ngõa Lạc Oa không biết nhưng linh cảm cho nàng biết nhất định không phải là chuyện tốt.

Trước phủ quận chúa Hoa Dương.

Thủy Lung đứng đó nhìn theo hướng đi của Ngõa Lạc Oa, một lúc sau mới thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào trong phủ. Mộc Tuyết vẫn im lặng đi bên cạnh nàng, cho tới khi vào trong thư phòng không có người ngoài, Mộc Tuyết mới nhìn Thủy Lung nghiêm túc nói: “Lung tỷ tỷ đối xử với Võ vương hình như rất đặc biệt.”

Thủy Lung nghe nàng nói, không kinh ngạc ngược lại hứng thú hỏi: “Đặc biệt chỗ nào?”

“Lung tỷ tỷ để ý hấn.” Mộc Tuyết nói thẳng vào chuyện chính.

Thủy Lung cười: “Hấn có thứ ta cần.”

Mộc Tuyết lắc đầu: “Lung tỷ tỷ để ý hấn không chỉ vì hấn có thứ tỷ cần, tỷ còn để ý... con người của hấn.” Mộc Tuyết bình tĩnh nhìn Thủy Lung lo nghĩ, nhưng không chậm hỏi: “Lung tỷ tỷ, tỷ thích Võ vương có phải hay không?”

Đáy mắt của Thủy Lung hơi gọn sáng, thỉnh thoảng sóng dồn dập khiến cho tình thần người khác khê rung. Nàng khê cười nói: “Ai cũng đều yêu thích những sự vật đẹp xinh, đặc biệt nhất là những sự vật xinh đẹp lại có một không hai.”

Mộc Tuyết cũng từng gặp Trường Tôn Vinh Cực, đương nhiên cũng biết dung mạo của hấn đẹp vượt giới tính, đặc biệt là khí chất thần bí làm nghiêng ngã lòng người. Mỗi cái hành động, mỗi cái lời nói đều mang nét đặc biệt, ngay cả tính cách thất thường cũng là một loại sức hấp dẫn của hấn.

Người như vậy có thể làm cho người khác nhìn thấy lần đầu phải kinh diễm, si mê nhưng cũng nhìn không được phải sợ hãi.

Mộc Tuyết cảm thấy Thủy Lung không phải là người ham mê sắc đẹp, nhưng đối phương lại đưa ra một đáp án quá mơ hồ khiến nàng cũng không thể hiểu rõ.

“Ý Thủy Lung tỷ tỷ là chỉ thích ngắm vẻ đẹp của Võ vương chứ không phải là vì yêu thích? Nhưng... Võ vương cũng không phải là sự vật, hấn là người.”

Thủy Lung đưa hai tay lên, khuỷu tay chống lên bàn, bàn tay chống cằm mình, hai con mắt hí lại.

Giờ khắc này, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Trường Tôn Vinh Cực rơi xuống biển, trong tay cầm thanh kiếm Tranh Vành, chém giết giao thú.

Nhớ khi đó, người nọ vạt áo tung bay, tóc dính nước, khí thế kinh thiên. Đứng ở giữa trời và biển, giống như hấp thu hết mọi linh khí của trời đất, cảnh

vật bốn phía đều trở nên u ám buồn bã.

Sức mạnh cùng sắc đẹp kết hợp như vậy, tuyệt đối khiến cho tâm trí của mọi người đều phải chấn động.

Mộc Tuyết cảm thấy lúc này Thủy Lung im lặng càng làm cảm giác bị áp bách càng mạnh mẽ hơn. Dưới nụ cười nhợt nhạt ẩn chứa một dã tâm đáng sợ, nanh vuốt sắc bén ẩn nấp chỉ chờ có cơ hội sẽ ra tay đánh bất ngờ, gục ngã con mồi rồi cắn nuốt.

Không phải lần đầu nàng nhìn thấy đáng sợ của Thủy Lung như vậy, nhưng áp lực của mấy lần trước không có dữ dội như lần này.

“Lung tỷ tỷ?” Mộc Tuyết không sợ Thủy Lung bởi vì nàng biết, Thủy Lung sẽ không gây tổn thương cho nàng, đối tượng chia mồi nhon cũng không phải là nàng.

Sóng mắt của Thủy Lung vụt qua một cái, liếc mắt nhìn về phía Mộc Tuyết cười nhẹ, lạnh nhạt nói: “Ta biết hần là người, mà còn là một nam nhân muốn thượng (*) ta nữa.”

(*) Thượng: Trên => nằm trên => nam trên nữ => *tắt đèn* tự nghĩ tiếp đi.

Mộc Tuyết đỏ mặt. Bởi vì lời nói của Thủy Lung rất trực tiếp.

“Ta thích biển, lại không có biện pháp làm cho nó thuộc về ta. Nhưng ta có thể lựa chọn một phương pháp để chiếm lấy nó.” Dừng một chút, Thủy Lung cười khê nói: “Có thể có lúc muội nghĩ rằng Trương Tôn Vinh Cực đẹp và hấp dẫn hơn biển, muội biết không? Lúc hần đứng ở trên mặt biển giống như tiên cá trong truyền thuyết vậy, có thể mê hoặc tất cả những thuyền viên đi trên biển, mặc kệ là hải tặc hay là thủy quân.”

Mộc Tuyết cho rằng lời nói của Thủy Lung rất kì quái, nàng biết Thủy Lung đang khen Trương Tôn Vinh Cực nhưng nội dung và giọng điệu khen ngợi rất kì quái.

Nét mặt của Thủy Lung vẫn bình tĩnh lại ôn hòa như thường, tuyệt đối không có dấu hiệu hoa si.

Đương nhiên Mộc Tuyết không hiểu là phải rồi. Đây là giọng điệu lăng mạn và những lời khen ngợi như đường mật của tình nhân dành cho ở thế giới hiện đại, vừa tinh khiết lại vừa say mê.

“Đối với mỗi một thuyền viên đi biển mà nói, tiên cá chính là đại biểu cho tai họa. Cũng không có thuyền viên nào có thể chống lại sự mê hoặc của nó. Khi một tiên cá thật sự xuất hiện trước mặt thuyền viên, ta dám cá, cho dù biết rõ có nguy hiểm, biết nó sẽ kéo chính mình vào trong đáy biển, mê hoặc rồi giết chết mình, thuyền viên đó cũng sẽ dùng cảm quên mình hướng về phía nó, chiếm giữ nó.”

Mộc Tuyết cau mày.

Lời này nghe giống như một đoạn tình cảm vừa có chấp lại thâm sâu, gần như tàn nhẫn lại rất nguy hiểm. Làm cho nàng nhìn không được lo lắng tình cảm Thủy Lung đối với Trương Tôn Vinh Cực đã sâu đậm quá mức. Nhưng vẻ mặt của Thủy Lung nói chuyện với nàng rất bình tĩnh, trong mắt cũng không hề có si mê.

Thủy Lung buông hai tay chống trên bàn xuống, đối với Mộc Tuyết nói: “Trên đời này tiên cá là vật nguy hiểm có một không có hai, đương nhiên ta rất thích. Nhưng ta càng yêu thích tính mạng và sự tự do của mình hơn.”

Mộc Tuyết càng ngày càng không hiểu ý của Thủy Lung, hỏi: “Ý của Lung tỷ tỷ là vì tính mạng và sự tự do của mình, tỷ sẽ không chấp nhận sự thân cận của Võ vương?”

Thủy Lung gật đầu, ngón tay khê gõ trên bàn, đột nhiên cười yếu ớt, nói: “Nhưng mà nếu hần chủ động tiếp cận, cảm dỗ ta, ta cũng sẽ không nhìn được bị mê hoặc.”

“Hả?” Mộc Tuyết bị nàng dọa hết hồn.

“Muội có biết hay không, truyền thuyết nói thuyền viên không có khả năng chống cự lại sự mê hoặc của tiên cá, nhưng tiên cá mê hoặc thuyền viên cũng là bởi vì tiên cá không có khả năng chống lại sự dụ dỗ của thuyền viên.”

Thuyền viên muốn sinh mạng và tự do. Chứ không phải là thoát khỏi tiên cá hoặc là nắm bắt tiên cá.

Một ngày bắt giữ trong tay, đối với thuyền viên, không chỉ sẽ không có gặp nguy hiểm lần nữa. Trái lại, sau này còn có thể đi biển thuận buồm xuôi gió.

Mộc Tuyết im lặng một hồi lâu cũng không có từ trong lời nói của Thủy Lung hoàn hồn được. Nàng bị lời nói của Thủy Lung xoay vòng vòng rơi vào trong sương mù, càng nghĩ càng loạn. Tạm thời cảm thấy Thủy Lung thích Trương Tôn Vinh Cực, một lúc sau nàng lại cảm thấy loại này không phải là thích.

Hay là, ngay cả Thủy Lung cũng không hiểu rõ tình cảm của mình?

Mộc Tuyết nghĩ như vậy liền từ từ khôi phục lại bình thường.

Mặc kệ thế nào, nàng chỉ hiểu một điều: Tóm lại, Lung tỷ tỷ cũng có để ý Võ vương, nếu không tỷ ấy cũng sẽ không nói nhiều lời như vậy.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, Thủy Lung tắm rửa xong trở về phòng ngủ, liếc nhìn hộp ngọc để bên cạnh giường.

Nhận cái hộp này từ tay Ngõa Lặc Oa, ban ngày không có lòng dạ mở nó ra xem, cho tới bây giờ mới có thời gian rảnh rỗi.

Thủy Lung khoanh chân ngồi trên giường, cầm hộp lên mở ra xem.

Cái này...

Thủy Lung hơi nhíu mày, khóe môi lại mỉm cười.

Trong hộp có nhiều viên tròn tròn màu sáng, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào.

Đây rõ ràng là một hộp kẹo đường.

(TN: *Sắc nước*)

Ánh mắt sắc bén của Thủy Lung phát hiện một mảnh giấy nhỏ để ở trong hộp ngọc.

Nàng cầm lên xem, bên trong có vài dòng chữ nhỏ.

Vậy mà nội dung bên trong lại liên quan đến cách chế tạo, nguyên liệu và tác dụng của kẹo.

“Tên này...” Thủy Lung nở nụ cười.

Hộp kẹo này lại dùng quả Ngọc Quỳnh một trăm để làm nguyên liệu chính, có thể giúp đỡ tu luyện nội công. Đây chính là thứ có thể giúp đỡ nội lực tăng nhanh mà Thủy Lung đang cần, huống chi nàng cũng biết quả Ngọc Quỳnh rất quý giá. Với tính cách của nàng, nàng sẽ không vì ương bướng mà đem hộp kẹo này quăng đi hoặc là không ăn.

Thủy Lung lấy một viên kẹo bỏ vào miệng, hương vị ngọt ngào hơi lạnh lạnh khiến cho nàng hơi nhíu mày, rất nhanh liền thả lỏng.

Lúc luyện công, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ: Nhất định phải đem kẹo này làm thành kẹo có vị thịt.

(TN: ...)

Nàng không có phát hiện, nàng đã dần dần có thói quen với vị ngọt của kẹo, giống như thói quen của Trương Tôn Vinh Cực, hành vi và con người của hắn.

Chớp mắt đã qua năm ngày, lô hàng xà phòng đầu tiên cũng đã được sản xuất thành công. Khi Thủy Lung quyết định khai trương Ôn Tuyền các thì một đạo thánh chỉ làm xáo trộn mọi kế hoạch của nàng.

Thánh chỉ gọi nàng vào triều gặp mặt.

Thủy Lung đoán được gần đây trong triều xảy ra chuyện, nét mặt cũng không có kinh ngạc tiếp nhận thánh chỉ từ tay công công truyền chỉ, lạnh nhạt nói: “Ta đi đổi y phục rồi đi.” Dứt lời, xoay người đi về phía phòng ngủ.

Lần này không giống với lần trước vào cung gặp thái hậu, vào triều gặp hoàng thượng còn có toàn bộ đại thần trong triều cần phải ăn mặc đoan trang. Đây là quy cũ cũng là lễ nghi.

Lúc Thủy Lung đi về phía phòng ngủ, Mộc Tuyết đem cung phục tam phẩm dành cho quận chúa đã cất giữ thật lâu ra chờ Thủy Lung thay y phục.

Bạch Thủy Lung trước kia rất ít mặc cung phục của quận chúa, nhưng hàng năm vẫn có người đến lấy số đo, may các bộ cung phục theo các mùa xuân hạ thu đông. Quần áo và trang sức trước kia vẫn để ở phủ quận chúa. Thủy Lung đoạt lại phủ quận chúa từ trong tay cả nhà bà di họ Vệ, Mộc Tuyết đã đem các món trang sức tìm trở về, xử lý thật tốt mới để vào hộp gấm.

Thủy Lung không chút do dự đem bộ y phục đơn giản trên người cởi xuống, đổi một bộ cung phục của quận chúa.

Cung phục tam phẩm của quận chúa là màu cam, hoa văn được thêu bằng chỉ bạc rất tinh xảo, nút áo làm bằng ngọc bích, cổ áo hơi cao, có thể phác họa ra cái cổ xinh đẹp của người mặc. Đai lưng màu tím buộc chặt eo nhỏ, dưới đai lưng có treo một ngọc bội hình chữ nhật duyên dáng. Bên ngoài khoác một chiếc áo khoác làm bằng vải tơ tằm mỏng cũng màu tím kết hợp với y phục màu cam có thêu hoa văn tơ tằm màu vàng bạc ở bên trong, đều là màu sắc đẹp để quý giá.

Bộ cung phục quận chúa này vừa đẹp để lại không mất đi phần thanh nhã, người bình thường cơ bản không có cơ hội gặp mặt hoàng thượng, rất dễ bị sự lòng lẫy của y phục áp chế khí chất của bản thân, khiến cho bản thân liền trở nên ảm đạm biến sắc.

Theo lý thuyết, lấy dung mạo của Thủy Lung, nếu mặc bộ y phục đẹp thế như vậy chắc chắn sẽ chẳng ra cái gì cả. Ai ngờ sự thật hoàn toàn trái ngược.

Mộc Tuyết nhìn Thủy Lung.

Dáng người hoàn hảo của Thủy Lung được phác họa ra, không hề còn cảm giác ngà ngón nữa. Vật liệu may mặc quý giá làm cho khuôn mặt ngời ngệch của nàng có thêm hào quang. Vạt áo rộng lớn, tay áo kéo dài đung đưa theo hành động của nàng, làm cho cảm giác bị áp bách đập vào mặt người khác. Lúc gương mặt của nàng không có biểu cảm, đôi mắt sẽ sắc bén làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Khi nàng cười ôn hòa, yếu ớt thì có một loại tôn quý dày đặc làm cho người khác nghĩ rằng nàng là người có tài trí vượt bậc, ngay cả dung mạo tầm thường cũng trở nên đặc biệt.

“Lung tỷ tỷ thật đẹp.” Mộc Tuyết thật lòng ca ngợi, dùng một cây kim châm cài vào tóc cho Thủy Lung.

Thủy Lung xoay người nhéo nhéo khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, nhu hòa nói: “Mộc Tuyết mới đẹp.”

Mộc Tuyết bị điệu bộ tán tỉnh của Thủy Lung làm cho dở khóc dở cười.

Khi Thủy Lung thay trang phục xong đi ra khỏi phòng ngủ đến đại sảnh, rõ ràng vị công công đang chờ nàng có chút kinh sợ, một lúc sau mới hoàn hồn.

“Mời quận chúa Hoa Dương!” Công công hoàn hồn, vô cùng cung kính khom người.

Thanh âm quận chúa Hoa Dương từ miệng của công công nói ra ẩn chứa một sự kính trọng không gì sánh bằng.

Chờ Thủy Lung ngồi trên cỗ kiệu tiến cung, công công mới giật mình phát hiện hành vi trước đó của mình, lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: Không nghĩ tới, khi quận chúa Hoa Dương mặc trang phục long lấy còn có khí thế tôn quý hơn cả nhóm công chúa và quý phi trong cung nữa.

Một đường đi thẳng từ phủ quận chúa Hoa Dương đến hoàng cung trọng địa có thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, cũng không biết qua bao lâu, chờ cỗ kiệu được đặt xuống đất, Thủy Lung từ trong kiệu đi ra, đi qua cầu có vòm tròn màu trắng, nơi lâm triều mỗi ngày liên xuất hiện ở trước mặt — Huyền Lăng điện.

Nàng đứng đó không bao lâu liền nghe tiếng thông báo truyền ra — “Truyền quận chúa Hoa Dương vào điện!”

Cửa chính của Huyền Lăng điện mở ra, bước chân bình ổn của Thủy Lung bước vào, qua cửa chính, lọt vào tầm mắt nàng là quan văn võ trong triều đình cùng với một người nam nhân độ tuổi trung niên ngồi phía trên cao chính là đương kim hoàng thượng — Trương Tôn Lạc Dân.

Năm nay, Trương Tôn Lạc Dân mới bốn mươi lăm tuổi, là trưởng tử của thái hậu, đương nhiên dung mạo của hắn cũng hết sức nổi bật, chỉ là không có cách nào có thể so sánh với dung mạo của Trương Tôn Vinh Cực thôi. Ngũ quan tách biệt nhưng mỗi cái đều có nét riêng biệt của mình, nhưng kết hợp lại thì khuôn mặt lại thiếu đi phần hàm súc. Da của hắn màu sắc hơi đen, trong ánh mắt trầm đục hơi mờ nhạt có chút mệt mỏi, nhưng nhìn kỹ lại sẽ không phát hiện.

Hắn ngồi ở trên ngai vàng, mặc hoàng bào chói mắt, đầu đội mũ vua có rèm châu, che giấu hết thấy sự mệt mỏi của hắn, làm nổi bật lên khí thế hùng mạnh của hoàng gia, áp bách tất cả mọi người.

Thời gian đi từ cửa chính của Huyền Lăng điện vào trong giữa triều đình cũng để Thủy Lung đánh giá vị hoàng đế này.

Nàng đứng ở giữa thảm trải sàn, cúi mặt xuống, sau đó đứng mực nói:

“Hoa Dương tham kiến hoàng thượng.”

Thanh âm trong trẻo dễ nghe của thiếu nữ vang vọng trong triều đình, làm cho tất cả văn võ trong triều kể cả Trương Tôn Lạc Dân cũng ngẩng người trong chốc lát.

Từ lúc Thủy Lung bước vào trong điện, mọi người đều nhìn về phía nàng.

Thiếu nữ mặc trang phục long lấy này bước đi ổn định lại nhẹ nhàng giống như chân đạp trên biển hoa sen. Bộ dạng của nàng trong sạch lại ung dung, vẻ mặt cười yếu ớt, ánh mắt sáng ngời không hề chớp.

Đây mới chính là dáng vẻ công chúa của hoàng gia!

Trang nghiêm, tôn quý, ôn nhã, ung dung...

Trong nháy mắt, ý nghĩ kì lạ này liên xuất hiện trong đầu tất cả mọi người có mặt trong điện. Sau đó, nhanh chóng bị bọn họ xua tan, cảm thấy ý nghĩ vừa rồi chính là một chuyện cười. Cũng không hề thừa nhận, suy nghĩ này thật sự tồn tại. Ngay cả Trương Tôn Lạc Dân cũng vậy.

Trên thực tế là, tư thế này là do Thủy Lung cố gắng làm ra.

Kiếp trước, trong số mười ba vị huấn luyện viên của nàng, có một vị huấn luyện viên đặc biệt phụ trách dạy lễ nghi. Các lễ nghi từ xưa đến nay của giới quý tộc Trung – Âu, đều dạy hết cho Thủy Lung, vì nó có thể giúp nàng đối phó với mọi tình huống, cũng có thể để cho nàng đóng giả làm các loại nhân vật mà không hề có sơ hở.

Thế kỉ 21, người thừa kế của tổ chức Long Lâm, hải tặc Long Vương của thần thoại như Thủy Lung, chưa bao giờ chỉ có hư danh.

“Hoa Dương miễn lễ.” Âm thanh trầm ổn, ôn hòa của Trương Tôn Lạc Dân vang lên, lắng nghe kĩ sẽ phát hiện trong giọng điệu đó có chút kinh ngạc

cùng nghi ngờ.

Thủy Lung đứng thẳng lưng nhưng không có cứng ngắt, đứng giữa đại điện mà không hề có sự sợ hãi.

“Hôm nay gọi Hoa Dương vào đây là vì chuyện hôn ước giữa Hoa Dương và Võ vương.” Trương Tôn Lạc Dân nói.

Thủy Lung bình thản gật đầu, nói: “Mời hoàng thượng nói.”

Trước sai người truyền chỉ đưa thành Nam Vân cho nàng, sau đó gọi nàng vào triều đình. Rõ ràng làm bộ an ủi nàng, trên thực tế là muốn chặt đứt ý nghĩ không giữ lời hứa của nàng. Lần này, Thủy Lung không hề tỏ thái độ không vừa lòng, phối hợp diễn trò cùng Trương Tôn Lạc Dân.

Trương Tôn Lạc Dân: “Mấy ngày gần đây, Hoa Dương phải chịu tang của mẹ, trong thành lại có tin đồn từ khắp nơi truyền ra, nói thái độ làm người của Hoa Dương không đứng đắn, trầm biết Hoa Dương là người như thế nào, nhưng khó có thể che lại miệng lưỡi của người đời. Về sau mới biết được Hoa Dương và Võ vương không hề có tình cảm, vai vế lại khác biệt, chuyện hôn ước này là do trầm hồ đồ nhất thời tạo thành. Hôm nay, đặc biệt gọi Hoa Dương vào triều là muốn hỏi Hoa Dương, người có đồng ý hủy hôn không?”

Đồng...

Thủy Lung đang muốn trả lời, lại nghe một âm thanh lãnh khốc, vội vã truyền ra nhanh hơn cả nàng —

“Không cho phép!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sau khi vào triều

Bầu không khí trong Huyền Lăng điện vừa im lặng lại chứa nhiều áp lực.

Quần thần văn võ không dám thở mạnh, hôm nay, biết bao nhiêu người bởi vì chuyện đang diễn ra trước mắt mà bắt đầu có những suy nghĩ khác.

“Vinh Cực, chuyện này hoàng huynh không đồng ý.” Sắc mặt Trương Tôn Lạc Dân tái mét, giọng điệu nghiêm khắc nói.

Trương Tôn Vinh Cực ngẩng đầu lên nhìn hấn, cũng không có đáp lời.

Nhưng, bất kì ai nhìn thấy dáng vẻ của hấn đều hiểu rõ im lặng là đáp án của hấn. Cái kiểu này căn bản chính là không đem lời của hoàng thượng bỏ vào tai, câu trả lời rõ ràng là ý ta đã quyết.

Rất nhiều vị đại thần ở đây đều nghĩ rằng hành động của hấn thật sự là quá láo xược. Cho dù hoàng thượng có thương hấn, nuông chiều hấn vì hấn là đệ đệ ruột thịt thì cũng nên nghiêm khắc trừng phạt hấn mới đúng. Đáng tiếc suy nghĩ của bọn họ đã tan vỡ, thêm vào đó về mặt Trương Tôn Lạc Dân dù có tức giận nhưng hấn không có mở miệng nói nghiêm khắc trừng phạt Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Vinh Cực, hôn ước này không chỉ có hoàng huynh muốn hủy mà mẫu hậu cũng đồng ý hủy nó.”

Thủy Lung chú ý đến, lúc Trương Tôn Lạc Dân nói tới hai chữ ‘Mẫu hậu’ giọng nói của hấn trầm xuống. Về mặt của Trương Tôn Vinh Cực có chút biến hóa, xem ra Trương Tôn Vinh Cực đối với thái hậu thật sự có tình cảm.

“Ta thích A Lung, hôn lễ vẫn được tổ chức như thường.” Cuối cùng, Trương Tôn Vinh Cực cũng không có buông tha.

Trương Tôn Lạc Dân nín chặt môi, hơi hoạt động nhưng không có phát ra âm thanh, xoay người ngồi xuống ngay vàng: “Hôm nay, lâm triều đến đây thôi, các khanh lui ra đi.”

Toàn bộ vẫn vô đều rất biết điều, hành lễ lui ra ngoài.

Trước khi đi, bọn họ nhìn không được liếc về phía Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực một cái. Bạch tướng quân cũng vậy. Ánh mắt của hắn thâm trầm, thận trọng, cũng không có tính toán bao nhiêu, lại có thêm một chút thật lòng vì Thủy Lung lo lắng.

Ánh mắt của hắn và Thủy Lung đối diện nhau một khắc, nàng mỉm cười nhợt nhạt.

Trong chốc lát, trong triều chỉ còn lại Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung, Trương Tôn Lạc Dân và Minh Lễ Tầm bốn người.

“Hoa Dương, người cũng đi về trước đi.” Trương Tôn Lạc Dân do dự một lát, nhíu mày nhìn Thủy Lung nói.

Thủy Lung không hề gì gật đầu đồng ý, chuẩn bị đi lại bị Trương Tôn Vinh Cực ôm chặt, không thể nhúc nhích.

Trương Tôn Lạc Dân cũng phát hiện chuyện đó, lông mày của hắn nhíu lại càng chặt hơn, giọng điệu nói chuyện ôn hòa hơn khi nói với Thủy Lung rất nhiều: “Vinh Cực, chuyện này đệ đã quyết định hoàng huynh không nói nhiều nữa, nhưng đệ cũng nên nghe một chút ý kiến của mẫu hậu chứ? Đệ Hoa Dương rồi đi, đệ theo hoàng huynh đi gặp mẫu hậu.”

Trương Tôn Vinh Cực im lặng một lúc, buông Thủy Lung ra, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Buổi tối ta đến tìm nàng.”

(TN: Khúc này anh bắt đầu có tình cảm với chị rồi nên đổi cách gọi người thành nàng cho tình cảm, còn chị thì vẫn chưa nên giữ nguyên nhé.)

“Không cần.” Thủy Lung không hề do dự liền từ chối.

Gần đây nàng đủ bận rộn, không có rảnh mà ứng phó với hắn. Huống chi, nhìn thấy hành động ban ngày của hắn, chị biết hắn đến tìm nàng lần qua lần lại.

Sắc mặt hắn lạnh nhạt nhìn không ra cảm xúc: “Nàng đáp ứng gả cho ta rồi.”

Thủy Lung nói: “Trước khi thành hôn phu thê không được gặp mặt nhau.” Nói xong, nàng nhanh chóng thoát khỏi tay hắn, đối với Trương Tôn Lạc Dân nói: “Hoa Dương cáo lui.”

Ở dưới sắc mặt không tốt của Trương Tôn Lạc Dân, xoay người đi ra khỏi Huyền Lăng điện.

Nàng vừa ra khỏi Huyền Lăng điện, cánh cửa cao ngất của nó liền được đóng lại, ngăn cách lại hình ảnh ở bên ngoài.

“Quận chúa Hoa Dương.”

Thủy Lung mới ra khỏi Huyền Lăng điện không bao lâu, chợt nghe có giọng nói của nam tử từ bên trái truyền tới.

Nàng nhìn sang bên trái, thấy một vị nam tử ăn mặc y phục của vương gia đi đến.

Nam tử này ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Tướng mạo có sáu, bảy phần giống Trương Tôn Lạc Dân, so sánh với Trương Tôn Lạc Dân, hắn chỉ thiếu vài phần kín đáo và áp bách nhưng hắn lại trẻ tuổi và sắc bén hơn. Ánh mắt vừa nhỏ vừa dài, mắt một mí, không cần nói cười cũng đều làm cho người ta cảm thấy hắn là người khôn khéo vô cùng.

Nếu ở thế giới hiện đại, tướng mạo này chỉ cần gắn thêm cặp kính, hắn nhất định trở thành tấm gương tiêu biểu hoàn hảo nhất của những người xuất sắc, có địa vị trong xã hội.

Thủy Lung nhận ra người này, hắn là trưởng tử của Trương Tôn Lạc Dân, đường triều Cần vương — Trương Tôn Diệu Nguyên.

“Cần vương.” Thủy Lung đáp lại hắn một tiếng.

Theo ý kiến của nàng, tình cảnh của Cần vương thật sự rất khó khăn.

Hắn chính là trưởng tử của Trương Tôn Lạc Dân. Lúc đầu, khi Trương Tôn Lạc Dân còn là thái tử, hắn chính là đại thế tử. Đến khi Trương Tôn Lạc Dân lên ngôi lập hậu xong, hắn cũng không được phong lên làm thái tử. Sau này, Vạn Tổ Thu lên làm hoàng hậu, sinh ra Khánh vương, đặc biệt được Trương Tôn Lạc Dân yêu thích. Như vậy tính ra Khánh vương trở thành hoàng tử trưởng. Hắn vẫn cứ là trưởng tử, tuổi tác đích thực không còn nhỏ, sau khi hắn trở thành thái tử, đợi đến lúc Trương Tôn Lạc Dân thoái vị cũng không biết phải chờ bao nhiêu năm, đến khi đó hắn ngồi lên được cái vị trí kia, căn bản cũng chẳng ngồi được bao lâu.

Huống chi, hắn còn một cặp đệ đệ đang nhìn chăm chăm hắn.

“Đã lâu không gặp, hôm nay suýt chút nữa không nhận ra quận chúa Hoa Dương.” Cần vương tươi cười tao nhã, đáng tiếc nàng có một có một đôi mắt sắc bén, mặc kệ hắn có giả vờ hòa nhã như thế nào, đôi mắt kia thủy chung vẫn làm cho người khác thấy rằng hắn đang có một âm mưu gì đó.

Thật ra cái này cũng coi như là một loại quyền rũ đặc biệt. Tiếc rằng, hắn ở vị trí Cần vương, loại quyền rũ này không dùng được, ngược lại sẽ khiến cho hắn rước lấy một đồng phiền toái không cần thiết.

Thủy Lung không có dự định quen thân với hắn, nên không mặn không nhạt đáp lại: “Thật không.”

Lúc nói chuyện, bước chân của nàng cũng không có dừng lại, vẫn như cũ đi về phía cửa cung.

Chỉ cần là người có mắt, nhất định sẽ nhìn ra nàng không có muốn nói chuyện.

Cần vương im lặng một lúc, giọng điệu vẫn không thay đổi nói: “Lúc nhỏ, Hoa Dương vẫn thích gần gũi với ta, hay tìm ta bàn luận võ nghệ. Ngược lại, khi lớn lên chúng ta càng ngày càng xa cách. Ta thấy lúc này thời tiết cũng tốt, Hoa Dương có muốn cùng với tay luyện vào quyền hay không?”

Luyện quyền và thời tiết có liên quan gì với nhau? Ngược lại, còn ở trong hoàng cung mở võ đài tỷ thí sao?

Thủy Lung nhìn ra được Cần vương có ý định muốn lôi kéo nàng để làm quen. Nàng tạm thời không có ý định kết bạn với hắn, không chút do dự liền từ chối: “Ngươi cũng biết nội lực của ta đã bị phế mà.” Không đợi Cần vương mở miệng, nàng liền nói tiếp: “Gần đây ta rất bận.”

Lần này coi như là hoàn toàn ngăn chặn Cần vương.

Hai người đi qua cầu vòng vòm màu trắng, rất nhanh liền đi tới chỗ cổ kiệu đứng chờ.

Thủy Lung không nói gì nữa liền chui vào trong kiệu, bảo kiệu phu: “Đi.”

Cần vương nhìn cổ kiệu đi xa, sắc mặt lạnh lùng không bày tỏ cảm xúc gì. Nheo lại đôi mắt lạnh lùng giống rắn độc, quét qua đám người hầu của mình, làm cho bọn họ cảm thấy có một trận âm hàn lạnh thấu xương.

Bạch Thủy Lung...

Hắn im lặng ghi nhớ cái tên này.

Năm đó, Bạch Thủy Lung lộ ra thiên phú tuyệt thế võ học và chiến lược, được Trùng Tôn Lạc Dàn coi trọng, hắn liền muốn đem nàng buộc ở bên cạnh mình. Đáng tiếc, khi đó Bạch Thủy Lung vừa gặp Vũ vương đã đem lòng yêu mến hắn, căn bản không nhìn thấy những người khác, làm cho hắn tức giận lại không thể làm được gì.

Trước đó vài ngày, hắn nghe nói nội công của Bạch Thủy Lung bị phế, đặc biệt là lắng mắng nghe được là do Vũ vương ra tay, trong lòng hắn càng vui vẻ hơn. Nghĩ thầm Vũ vương là bị Bạch Thủy Lung nuông chiều làm hư, nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy tự hủy đi người giúp đỡ tốt như thế.

Chỉ là không ngờ, Bạch Thủy Lung bị phế đi nội lực rồi mà vẫn có năng lực giỏi tới như vậy, trong mấy ngày ngắn ngủi đã làm cho cả thành Kỳ Dương chó sủa gà bay không yên, một con sóng trước chưa kịp bình lặng xuống, một con sóng khác đã bị nhắc lên.

Võ vương thúc vậy mà lại có tình cảm thâm sâu với nàng ta?

Chuyện này là chuyện hoang đường và khó có thể tin cỡ nào? Nhưng hết lần này tới lần khác nó thật sự xảy ra.

Cần vương nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong đầu hắn nhớ lại hình ảnh lúc Thủy Lung bước vào trong Huyền Lăng điện, ngay khi đó hắn cảm thấy kinh diễm trong nháy mắt. Đặc biệt là khi Bạch Thủy Lung khuất ánh sáng đi vào, dung mạo mờ hồ không nhìn rõ, làm cho người ta càng chú ý tới khí chất tôn quý phát ra trên người nàng.

May mắn dung mạo của Thủy Lung bình thường, nếu không dựa vào tính cách của nàng, nhất định sẽ là mầm tai họa.

“Sao lại nghĩ tới mấy chuyện này?” Cần vương nhanh chóng thu hồi lại mọi suy nghĩ kỳ lạ của mình, cẩn thận nghĩ cách làm sao mới có thể đem Bạch Thủy Lung nắm trong lòng bàn tay.

(TN: Vớ vẩn. Chuẩn bị gạch xa nhà cho thằng này quá.)

Nếu như Võ vương thúc thật sự yêu Bạch Thủy Lung sâu đậm, Bạch Thủy Lung nếu đồng ý đứng về phía mình, suy ra Võ vương thúc nhất định sẽ chấp nhận ra tay giúp đỡ mình. Thế thì địa vị của mình sẽ vững vàng hơn, sau này phần thắng cũng lớn hơn.

Không sai. Đây là mục đích mà Cần vương muốn tiếp cận Thủy Lung.

Hắn rất cần sự giúp đỡ của Trùng Tôn Vinh Cực. Hắn tin tưởng, vị hoàng thúc luôn thần bí này, chắc chắn sẽ có những thủ đoạn đáng sợ.

Bên này, Cần vương suy nghĩ tính toán. Bên kia, Thủy Lung đã rời khỏi hoàng cung, đi một hồi lâu mới về phủ quận chúa.

Trở về phủ quận chúa, Thủy Lung đem tất cả trâm cài tóc lấy xuống, làm cho mái tóc bóng mượt đen nhánh tuôn xuống, vừa đi vừa cời áo khoát bên ngoài.

Tình huống như thế này đã xảy ra rất nhiều, hạ nhân trong phủ cũng không nhiều, thỉnh thoảng có người nhìn thấy cũng sẽ vội vàng cúi đầu, làm bộ như không thấy gì, yên lặng làm việc mình đang làm.

Lúc Mộc Tuyết đi ra đón nàng, thấy đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch của nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ kêu lên một tiếng: “Tiểu thư!” Sau đó lại nói: “Bạch

tướng quân đến đây.”

Thật ra, nói quần áo xốc xếch thì hơi quá, Thủy Lung chỉ đem áo khoát và áo lụa mỏng ở bên ngoài cởi ra, quần áo bên trong vẫn còn nguyên vẹn, không hề để lộ một chút da thịt nào. Chẳng qua trong thời đại này, tiểu thư khuê các tự dung ở giữa đường cởi đồ là sai, là thiếu lễ phép đạo đức, mặc kệ quần áo bên trong có còn nguyên vẹn hay không.

“Ừ?” Thủy Lung hơi kinh ngạc, sau đó đi về phía đại sảnh.

Mộc Tuyết thấy nàng không có dự định mặc áo vào, môi mấp máy một chút cũng không có nói lời nào.

Khi Thủy Lung đi vào đại sảnh, liền thấy Bạch tướng quân vẫn còn đang mặc quần phục ngồi ở trong. Nàng vừa bước qua bậc cửa, ánh mắt của hắn liền nhìn qua.

Bạch tướng quân nhìn thấy trang phục của nàng, chân mày hơi nhíu lại, giống như không đồng ý nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

“Cha.” Thủy Lung không nhanh không chậm bước tới chỗ đối diện Bạch tướng quân ngồi xuống, vẻ mặt tự nhiên tùy ý nói: “Có chuyện gì không?”

Thái độ của nàng làm cho Bạch tướng quân không thể đem sự thật của câu chuyện ra nói.

Bạch Thủy Lung không phải là con gái của hắn, chuyện này vẫn luôn được hắn cất giấu ở trong lòng, chưa từng nói qua với Bạch Thủy Lung. Đứa bé này là ân nhân cứu mạng của hắn gửi cho, hắn cũng từng hứa với người nọ sẽ coi Thủy Lung như là con ruột nuôi dưỡng, đối phương không có đem sự thật nói cho nàng biết, hắn cũng sẽ không vạch trần thân phận của Thủy Lung.

Chỉ là mấy ngày nay nàng thay đổi quá nhiều, làm cho hắn không khỏi phỏng đoán. Đối phương có phải hay không đã đem thân phận của nàng nói cho nàng nghe? Nếu không tại sao thái độ của nàng đối với hắn lại tùy ý như vậy? Căn bản không giống như cư xử với phụ thân, ngược lại giống như đối xử với người cùng vai vế với mình.

Nếu như Thủy Lung thật sự đã biết thân phận của mình, chứng tỏ quan hệ cha con giữa bọn họ đã chấm dứt, hắn cũng không cần thiết phải quan tâm mọi chuyện của nàng.

Lại cổ tình, tiếng ‘Cha’ Thủy Lung gọi rất là tự nhiên.

“Ừ.” Trong lòng Bạch tướng quân suy nghĩ muôn vạn lần, nhưng không hề để lộ ra bên ngoài, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Giữa ngươi và Võ vương đã xảy ra chuyện gì?”

Thủy Lung hiểu rõ hắn muốn nói cái gì, chỉ là muốn hỏi nàng và Trương Tôn Vinh Cực rốt cuộc tính toán làm sao, chính nàng cũng không hiểu rõ, giải thích đơn giản hay...

“Nam cưới nữ gả, không phải là chuyện hết sức bình thường hay sao?”

Bạch tướng quân nhìn vào ánh mắt của nàng, cặp mắt kia làm cho hắn cảm thấy bối rối. Không còn sự tôn sùng và kỳ vọng dành cho phụ thân giống ngày xưa nữa, cũng không có trầm lắng hung tàn, ngược lại hiện ra một loại bình tĩnh làm cho hắn cũng phải kinh hãi, bình tĩnh đến mức khiến người ta không bắt được sơ hở.

Lời nói bỗng nhiên biến mất không còn một mảnh, hắn mấp máy môi nhưng không có phát ra âm thanh.

Ban đầu hắn dự định qua đây để làm cái gì? Giáo dục con trẻ? Hay là khuyên nhủ?

Bạch tướng quân không nhớ nổi, không ý thức được nói sang chuyện khác: “Hiện tại, Tây Lăng không được yên bình, ngươi cũng đừng nên cùng người của hoàng gia qua lại nhiều. Sau này, gả cho Võ vương nhớ an phận thủ thường, không nên hành động thiếu suy nghĩ rước họa vào thân.”

Thủy Lung nghe ra được, lời nói của hắn không phải là dạy dỗ nhưng cũng là thật lòng khuyên răn dặn dò, cũng thu hồi suy nghĩ qua loa, thản nhiên mỉm cười: “Có một số việc, không phải ta muốn tránh là có thể trốn được, người khác không lôi kéo ta xuống nước, làm sao ta có thể đem nước quậy đục ngực người?”

Bạch tướng quân không ngờ rằng nàng sẽ nói như vậy, vẻ mặt hắn sùng sốt.

Lúc này, hắn cũng có chú ý tới ánh mắt của Thủy Lung. Vẫn bình tĩnh như cũ, thế nhưng ẩn dưới sự bình tĩnh ấy là vẻ hung tàn quen thuộc. Loại hung tàn được ẩn giấu dưới lớp bình tĩnh như thế này, thật sự khiến người ta phải sợ hãi.

... Nàng không cần lời khuyên của hắn, nàng có sự quyết đoán của chính mình...

Đột nhiên, Bạch tướng quân tỉnh ngộ. Rất nhiều lời muốn nói ra lại nuốt trở vào bụng, sau đó lập tức biến mất.

Hắn đứng lên đi về, trước khi đi hắn nói: “Ngươi đừng quên, ngươi không chỉ là quận chúa Hoa Dương, ngươi còn là trưởng nữ của phủ tướng quân.”

“Ta biết.” Thủy Lung gật đầu.

Bạch tướng quân mới rời đi.

Thủy Lung nhìn theo bóng lưng hần dần biến phía sau cửa. Cũng xoay người quay về phòng ngủ, đem quần áo cởi ra hết, ngâm mình trong nước mát, cảm thấy thật sảng khoái.

Mộc Tuyết từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một cái hộp gỗ. Thấy Thủy Lung trong bồn tắm, đầu óc nàng hơi choáng váng, nhìn thấy thân hình mảnh mai dựa vào bồn tắm, đôi mắt đen láy khẽ nhắm lại, vẻ mặt thỏa mãn kia của Thủy Lung thật sự đẹp không thể tả. Ngược lại, còn làm cho người ta cảm thấy đập nhanh, hít thở không thông.

Thủy Lung biết Mộc Tuyết đi vào, hơi hơi mở mắt, nhìn về phía nàng cười nói: “Mộc Tuyết cũng muốn ngâm một chút chứ?”

Mộc Tuyết lắc đầu, mặc dù nàng và Lung tỷ tỷ quan hệ rất tốt, nhưng tính cách làm cho nàng không thể tùy ý cùng người khác tắm. Nàng bưng hộp gỗ đến bên cạnh Thủy Lung nói: “Đây là vật phẩm đặc biệt được chế tạo ra theo yêu cầu của Lung tỷ tỷ.”

Thủy Lung cầm hộp gỗ lên mở ra xem. Bên trong là một cục xà phòng thơm có hình con sư tử.

(TN: =))) anh bạch sư.)

Cục xà phòng thơm này được điêu khắc rất tốt, bọn họ chỉ dựa vào nhưng nét đặc trưng mà nàng nói, liền có thể khắc ra hình dạng một con sư tử trắng sống động như vậy, thật có tay nghề nha. Thủy Lung ngắm nghía con sư tử, khóe môi cong lên cười vui vẻ.

Lúc đó, Mộc Tuyết hỏi nàng muốn làm xà phòng có hình dạng gì, trong đầu nàng liền hiện lên hình ảnh của con sư tử trắng. Cũng không biết là do nàng nhớ Bạch Nha, hay là vì nàng thỉnh thoảng cảm thấy Trương Tôn Vinh Cục kỳ quái giống... Bạch Nha.

Vừa mới nghĩ như vậy, người nào đó liền xuất hiện trước mặt nàng.

“A...” Mộc Tuyết bị dọa giật mình khẽ hô một tiếng, chân bị trượt sắp ngã vào bồn tắm.

Thủy Lung kịp thời đưa tay ra đỡ lấy nàng, nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng và đôi chân mảy mòi nhú lại của Trương Tôn Vinh Cục, nàng nói với Mộc Tuyết: “Muội ra ngoài trước đi.”

Mộc Tuyết nhấp máy môi, hết nhìn Thủy Lung lại nhìn Trương Tôn Vinh Cục, cuối cùng im lặng gật đầu đi ra.

Lúc nàng đi ngang qua Trương Tôn Vinh Cục, thân thể của nàng hơi cứng đờ. Trong nháy mắt, đôi phương đã nghiêng mắt qua liếc xéo nàng, lạnh tới nổi khiến nàng sợ hãi. Nhanh chân đi thẳng ra cửa, Mộc Tuyết mới dám thở ra một hơi, vẻ mặt lo lắng, trong đầu lại càng kinh ngạc và nghi ngờ. Nàng hoàn toàn không có phát hiện Trương Tôn Vinh Cục đi vào từ khi nào.

Lúc này, trong bồn tắm.

Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cục nói: “Không phải ta nói ngươi đừng tới rồi sao?”

“Hiện tại không phải là buổi tối.” Hần lạnh nhạt nói. Ánh mắt không hề rời khỏi da thịt của nàng, nhưng không hề có chút dâm tà.

Cái này cũng coi là lý do...

Nàng biết rõ tính cách của hần cũng thay đổi nhiều, không có nắm chặt vấn đề không buông tha. Nàng muốn đứng lên ra khỏi bồn tắm, nhú mảy nhìn Trương Tôn Vinh Cục: “Ngươi còn không quay mặt đi?”

Trương Tôn Vinh Cục cũng không có nhúc nhích.

Thái độ của hần đã nói rõ đáp án của hần.

Thủy Lung cũng không có cảm thấy mắc cỡ. Dù sao, giữa bọn họ cũng không phải lần đầu nhìn thấy nhau, hiện tại ngược ngạo ngược lại giống như đang làm kiêu. Huống chi, từ xưa tới nay, Thủy Lung cũng không phải là người ngược ngạo, đồng ý gả cho hần, nàng liền giác ngộ.

Nàng đi từng bước một từ bể tắm lên bờ, cầm khăn tắm lau người, sau đó mặc đồ vào.

Mới mặc áo lót có một nửa, đột nhiên Trương Tôn Vinh Cục tới trước mặt nàng.

Thủy Lung ngược mắt nhìn liếc hần một cái, thấy hần không có ý định muốn ôm nàng, nàng liền tự nhiên tiếp tục mặc y phục.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cục hít vào một hơi, nghiêng người sát mũi vào cổ của nàng, cái mũi hít hít thở thở hơi nóng phả vào cổ làm cho nàng cảm thấy ngứa ngứa. Nhìn động tác của hần, nàng nhịn không được nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, Trương Tôn Vinh Cục thấp giọng hỏi: “Đây là mùi hương gì?”

“Bạc hà.” Thủy Lung thản nhiên nói.

Mùa hè, dùng xà phòng có mùi bạc hà là tốt nhất. Nàng không yêu cầu dễ ngủ, chỉ muốn hương thơm nhẹ nhàng, khoan khoái.

Trưởng Tôn Vinh Cực lại tiếp tục dí sát mũi người một cái, dường như người mũi không chán, càng ngày càng kẻ sát vào. Dần dần Thủy Lung nhận ra được có chút không bình thường, cảm giác cái cổ bị liếm, Thủy Lung liền giơ tay đem đầu hấn đẩy ra ngoài nói: “Đừng có tùy động dục khắp nơi như vậy.”

Giọng nói nhàn nhạt mềm mại nhưng lại chân thật đáng tin.

Ánh mắt sâu đậm của Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn nàng, nhìn nàng tiếp tục mặc quần áo. Cuối cùng nghe lời nàng không có tiếp tục đụng tới nàng.

“Mùi hương này là xà phòng nàng làm?” Hấn lạnh nhạt hỏi.

Thủy Lung trả lời: “Ồ.”

“Nàng và tứ ngũ lục hợp tác?”

Tứ ngũ lục?

Cách xưng hô qua loa như thế này, không biết ba vị hoàng tử nghe xong sẽ có phản ứng như thế nào?

Thủy Lung hí hóp mắt, nhưng nàng nghe ra được trong lời nói của Trưởng Tôn Vinh Cực có chút không hài lòng, đáp: “Thân phận và quyền thế của bọn họ có nhiều tác dụng.”

“Thân phận và quyền thế của ta lớn hơn bọn họ.”

Thủy Lung cũng hiểu được vì sao hấn không vui rồi. Là đang trách nàng tìm người khác mà không tìm hấn? Hấn không biết suy nghĩ lại à, chưa nói lúc trước nàng tìm không thấy hấn, cho dù tìm được thì lúc đó bọn họ cũng mới cãi nhau xong, nói chuyện làm ăn được à?

“Về sau ta hợp tác với ngươi.” Thủy Lung nói.

Quyền thế và danh tiếng của Trưởng Tôn Vinh Cực tự dung đem cho không nàng, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

Nét mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn lạnh nhạt như cũ, chậm rãi nói: “Ngươi đặc biệt chế tạo ra tặng cho tứ ngũ lục mỗi người một cái, đại Bạch, tiểu Bạch và nữ nhân vừa mới ra ngoài kia cũng được tặng.”

Thủy Lung hơi sững sốt một chút mới hiểu được đại Bạch, tiểu Bạch trong miệng hấn là chỉ Bạch tướng quân và Bạch Thiên Hoa.

(TN: Phụt)

Trưởng Tôn Vinh Cực sau khi nói xong câu đó liền im lặng. Im lặng dùng hai mắt dán chặt vào nàng, trên mặt không có cảm xúc gì, khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng.

Nhưng mà trong mắt người khác là kinh khủng, ở trong mắt Thủy Lung nàng cảm thấy... đáng yêu. Có thể hiểu rằng do người nào đó cự nự, bất mãn. Trách nàng tạo xà phòng đặc biệt tặng cho người khác mà không có phần của hấn.

Ánh mắt của Thủy Lung rũ xuống, nhìn thấy khối xà phòng hình sư tử trắng, đưa tay cầm lên, đưa cho hấn, nói: “Cái này dành riêng cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Vuốt lông, đút ăn

Cục xà phòng thơm có hình dạng con sư tử này nàng vẫn chưa có sử dụng, mua qua bán lại tặng cho hấn cũng không sao.

May mắn, Thủy Lung không phải là người ưa thích mùi hương nồng nặc, hương thơm của cục xà phòng này chỉ thoang thoảng, mùi vị giống như mùi hương bạc hà mà Thủy Lung đang dùng. Cảm giác mát lạnh khiến cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Do đó, nam nữ đều có thể dùng.

Trưởng Tôn Vinh Cực ngậy người, tầm mắt nhìn về phía cục xà phòng đang cầm trong tay, cẩn thận ngắm nghía.

“Đặc biệt... Ừm, cho ta sao?” Về mặt của hấn không thay đổi, giọng điệu vẫn lạnh nhạt không nghe ra cảm xúc gì.

Thủy Lung thấy rõ ràng, trong nháy mắt con ngươi của hấn lóe lên ý cười vui sướng.

Thật sự là kỳ quặc nha... Vui thì vui, mắc mớ gì không biểu hiện ra ngoài.

Ánh mắt Thủy Lung nhìn về phía sau lưng hắn, giống như có thể nhìn thấy được cái đuôi hơi giờ lên, chậm rãi phe phẩy.

(TN: Sax!! O,O chị thật vui tính.)

Tên này hắn là một con mèo. Lười!

“Ta đang hỏi nàng.” Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực cũng nhìn về phía sau lưng mình, không thấy có chỗ nào khác thường.

Ở trong mắt của Thủy Lung, cái đuôi hư ảo của hắn đột nhiên dựng thẳng lên. Sau đó, do dự một chút rút lại. Chỉ còn biên độ lắc lư qua lại rất nhỏ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Đừng vậy, đặc biệt chuẩn bị cho người.” Thủy Lung trả lời, khóe mắt híp lại ẩn chứa ý cười, không nhanh không chậm đem áo lót bên ngoài mặc vào, cầm một cái khăn lau khô đuôi tóc bị dính nước, không có thêm gì nữa.

Trương Tôn Vinh Cực khẽ ngửi, khóe miệng rõ ràng tươi cười, cẩn thận đem xà phòng bỏ vào hộp gỗ, sau đó bỏ vào túi trong tay áo của mình, ánh mắt nhìn Thủy Lung cũng nhu hòa và vui vẻ nói: “Thì ra A Lung đã sớm chuẩn bị quà tặng, nếu muốn làm hòa chỉ cần tìm ta là được, kéo dài tới bây giờ làm chi.”

Tuy âm thanh của Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt lười biếng nhưng nụ cười và ánh mắt của hắn đã bán đứng tâm tình hiện tại của hắn, mọi người nhìn thấy đều có thể nhìn ra tâm tình của hắn đang rất vui sướng, không để ý giọng điệu lạnh nhạt nguy hiểm của hắn.

Thủy Lung lười phản bác lại lời của hắn. Cứ cho là như vậy đi, để hắn vui vẻ hắn sẽ không quậy âm ỉ lên, tùy hắn muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Thấy nàng không trả lời, Trương Tôn Vinh Cực cho rằng im lặng là đồng ý, hắn khẽ cười, tới gần Thủy Lung, vươn tay ôm lấy vòng eo của nàng: “A Lung mắc cỡ?”

(TN: Khụ khụ anh đúng là tự kỉ

“Không có.” Thủy Lung kéo tay của hắn ra, không đợi hắn ôm lần hai liền nói: “Ôm ôm ấp ấp như vậy làm sao đi đường.”

Trương Tôn Vinh Cực: “Ta có thể ôm nàng đi.”

Thủy Lung liếc xéo: “Ta không có bị tàn phế.”

Trương Tôn Vinh Cực há miệng, nhìn theo bóng lưng của nàng, thầm nghĩ, hắn có rất nhiều biện pháp làm cho nàng tàn phế, như vậy nàng sẽ không có từ chối hắn ôm nàng đi nữa.

Cái ý nghĩ này mới hiện lên, đã bị hắn vứt ra sau óc. Không muốn nghĩ lại nữa. Hắn biết, nếu hắn làm như thế thật, cho dù có thể làm cho A Lung không phải chịu đau đớn và di chứng giày vò, A Lung cũng sẽ tức giận.

Hắn không muốn A Lung tức giận.

Bởi vì A Lung giận, nàng sẽ chạy mất... Nàng cũng sẽ dùng một loại ánh mắt hắn không thích nhìn hắn.

Đương nhiên, Thủy Lung không biết ý nghĩ của Trương Tôn Vinh Cực rồi, bằng không nàng nhất định sẽ không khách khí để hắn ở lại đây.

Nàng đi thẳng đến thư phòng, chưa tới thư phòng đã thấy Mộc Tuyết từ xa đi lại, đến trước mặt nàng, nói: “Tiểu thư, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, ba vị hoàng tử đều đến chơi.”

Mộc Tuyết lặng lẽ nhìn Trương Tôn Vinh Cực, thấy vẻ mặt hồ hởi của hắn đi theo bên cạnh Thủy Lung. Trong một lúc nàng nhớ tới câu chuyện tiên cá và thuyền viên mà Thủy Lung đã nói với nàng, nhất thời tâm tình của nàng rối ren không biết phải nói sao. Sợ rằng Thủy Lung rước lấy họa sát thân.

“Hôm nay thật đúng là náo nhiệt. Mọi người đều hướng về phủ quận chúa chạy tới.” Thủy Lung miễn cưỡng nói một tiếng, chuyển hướng đi về phía đại sảnh.

Trương Tôn Vinh Cực không nhanh không chậm nói: “Không muốn gặp thì đuổi họ về đi.”

“Bọn họ là người ta hợp tác làm ăn.” Thủy Lung lên tiếng.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng.

Mộc Tuyết nhìn hai người ở chung nhau, nhạy bén phát hiện, dường như Lung tỷ tỷ nói rất nhiều với Võ vương, Võ vương luôn đối xử với Lung tỷ tỷ rất khác biệt... Chỉ là khác ở chỗ nào thì nàng không thể nói rõ được.

Bỗng nhiên, bước chân của Mộc Tuyết hơi dừng lại, trong đầu lóe sáng, cuối cùng nàng cũng đã hiểu được.

Nàng đã biết Trương Tôn Vinh Cực đối xử khác biệt với Lung tỷ tỷ ở chỗ nào rồi — Bọn họ đi cùng nhau. Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực chưa bao giờ rời khỏi Lung tỷ tỷ, yên lặng nhìn chăm chăm, vô cùng chuyên tâm, một loại cảm xúc sâu sắc khó nói nên lời.

Rốt cuộc cái loại cảm giác này là gì? Mộc Tuyết không hiểu, nhưng nàng biết Võ vương rất để ý tới Lung tỷ tỷ.

Lúc này, đột nhiên Trương Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt kia làm cho thân thể của Mộc Tuyết cứng đờ.

Bang!

Một tiếng vang nhỏ vang lên, Mộc Tuyết cảm thấy không khí xung quanh đều đông cứng. Sau đó mới phát hiện, tiếng vang khi nãy là do Lung tỷ tỷ dùng tay vỗ vào đầu vai của Trương Tôn Vinh Cực. Cũng không phải đánh vào hai bên gò má hay là đỉnh đầu như trong tưởng tượng, vì thế nàng mới thở phào một hơi.

Hừ chết nàng!

Sắc mặt của Mộc Tuyết vốn đã tái nhợt hiện tại gần như trong suốt. Sau đó nàng mới nhớ, Võ vương không giống như Bạch tiểu công tử, Lung tỷ tỷ không thể tùy tiện đánh vào gò má hoặc là đỉnh đầu hắn được, thật là tự mình căng thẳng lên làm cái gì không biết.

Lần này Trương Tôn Vinh Cực đem tầm mắt và suy nghĩ dời lên người của Thủy Lung.

Thủy Lung nói: “Mộc Tuyết là người của ta.”

Con người của Trương Tôn Vinh Cực liền trầm xuống: “Nàng là người của ta.”

Thủy Lung không phản bác, trái lại mỉm cười, nói: “Mọi người đều là người một nhà.”

“Ai là người một nhà với nàng ấy.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh giọng nói.

Thủy Lung: “Ta.”

Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực dường như hiện lên một tia sắc bén vô cùng. Nắm tay trong tay áo siết chặt lại, chưa kịp xuất thủ đã bị một bàn tay mềm mại cầm lấy khiến cho nội lực trong nắm đấm dần dần tản ra, sắc mặt hắn càng lạnh hơn: “Nếu như nội lực của ta không thể tản đi thì làm sao?”

Thủy Lung nghe thấy trong giọng nói của hắn có chút lo lắng, trong lòng nàng cảm thấy thật sự muốn giận hắn cũng không được, nhẹ giọng nói: “Người tùy tiện đụng đến người của ta, chính là muốn đối địch với ta.”

Nàng không hề nói tới hậu quả như thế nào, lời nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa sự mạnh mẽ.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng, im lặng một hồi lâu, đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy tay của Thủy Lung, hỏi: “Có một chuyện ta muốn hỏi từ lâu lắm rồi.”

Thủy Lung cảm thấy hắn chịu thỏa hiệp, thử rút tay ra nhưng không rút ra được nên đành buông xuôi: “Chuyện gì?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chăm chăm nàng, khuôn mặt anh tuấn cực kỳ nghiêm túc, chậm rãi hỏi: “Nàng... thích nữ nhân đúng không?”

Mộc Tuyết: “...”

(TN: *ôm bụng bò lăn ra giường* khi khi khi ~ cha mẹ ơi ~ mắc cười quá =))))

Mắt của Thủy Lung lóe sáng, chưa có trả lời, Trương Tôn Vinh Cực lại nói: “Đối với nữ tử nàng thường thích cười rất dịu dàng.”

Mặc kệ là đối với Ngõa Lạc Oa hay là nữ tử tên gọi Mộc Tuyết này.

Thủy Lung nhướn mày.

Trương Tôn Vinh Cực nói tiếp: “Nàng để mặc cho các nữ tử gần gũi, thậm chí nàng còn chủ động thân thiết với họ.”

“Nếu ta nói phải thì sao?” Thủy Lung chậm rãi hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng, vẻ mặt không hề thay đổi, nhìn hắn giống như một vị tiên trong bức tranh, nhưng ánh mắt lại có thể khiến cho người ta hoảng sợ.

Thủy Lung mặc kệ trong lòng hắn nghĩ như thế nào, tiếp tục đi về phía phòng khách.

Mộc Tuyết đi theo ở phía sau, trong lòng cảm thấy rất phức tạp, dở khóc dở cười nghĩ: Lung tỷ tỷ đúng là không hề có chút kiêng kỵ nào, nếu lời nói này bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ có một trận phong ba nổi dậy. Huống chi, hiện tại Lung tỷ tỷ đã làm vị hôn thê của Võ vương, nghe vị hôn thê của mình nói thích nữ tử, chuyện này...

Khi đi gần tới đại sảnh, lần thứ hai Trương Tôn Vinh Cực thốt lên: “Nàng thích cái gì ở nữ tử.”

“Giọng nói trong trẻo, thân thể mềm mại, yếu ớt dễ ngã.” Thủy Lung nhìn về phía hắn nhẹ nhàng nở nụ cười. Khi nhìn thấy đuôi lông mi của hắn khẽ run rẩy, nàng càng cười không có một chút phúc hậu, cười vô cùng sung sướng.

(TN: ha ha chị ác)

Con mèo này thật đúng là dễ bị trêu chọc...

Nhưng mà Thủy Lung nhất thời đã quên, Trương Tôn Vinh Cực cũng không phải là con mèo nhỏ chỉ biết giương móng vuốt cào người, cho dù hắn là họ nhà mèo, thì cũng là đẳng cấp sư tử. Từ xưa đến nay, ý thức chiếm giữ lãnh địa của sư tử rất mạnh, không cho ai nhìn trộm con mồi của mình, xâm nhập vào lãnh địa của mình.

Câu nói có ý đùa giỡn này của nàng, sau này, đã thúc đẩy Trương Tôn Vinh Cực không ngừng đề phòng nam nhân, thậm chí ngay cả nữ nhân hắn cũng đề phòng. Tạo nên một trận trò cười nho nhỏ.

Đương nhiên, những chuyện này chúng ta sẽ nói sau. Quay lại hiện tại. Nghe được câu trả lời của Thủy Lung, trong lòng Trương Tôn Vinh Cực liền có dự định.

Hiện tại đã đi tới đại sảnh, Thủy Lung là người đầu tiên bước vào. Trương Tôn Vinh Cực không vội vã theo sau, trái lại hắn đứng che ở trước mặt Mộc Tuyết, chặn đường đi của nàng.

Mộc Tuyết dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt u ám của hắn liếc xéo nàng, ánh mắt mê người lại nguy hiểm giống như có thể hút hết hồn phách của người vào trong đó. Hai người chỉ đối diện nhau trong tích tắc, nàng chợt nghe thấy một giọng nói truyền vào tai nàng: “Sau này, cách xa A Lung một chút.”

(TN: Giống mấy chị gái đi hăm dọa người khác quá nhi=))))

“...” Mộc Tuyết nhìn bóng lưng của Trương Tôn Vinh Cực đang đi vào đại sảnh. Trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười.

Võ vương này coi ra cũng không đáng sợ giống như vẻ bề ngoài của hắn?

Trong đại sảnh, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử ngồi vây quanh. Khi Thủy Lung xuất hiện lập tức đứng lên chào hỏi. Lục hoàng tử mở miệng trước: “Bạch Thủy Lung, hôm nay ta nghe nói ngươi được gọi vào triều. Đầu tiên, bị phụ hoàng yêu cầu hủy hôn. Sau đó, ngươi lại được Võ vương thúc cầu hôn, thật sao?”

Lục hoàng tử là một trong số những vị hoàng tử của đương triều, cũng là người thích náo nhiệt nhất, vừa được nghe kể chuyện lúc lâm triều vào buổi sáng, hắn liền hưng phấn tới bây giờ. Lúc đi trên đường tới phủ quận chúa hắn vẫn còn lẩm bầm, vì sao bản thân không được tham gia triều chính, bằng không đã được chứng kiến một trận hủy hôn kiêm cầu hôn đặc sắc rồi.

“Tiểu Lục.” Ngũ hoàng tử bắt đầu đi nhìn hắn. Sau đó, quay sang nói với Thủy Lung: “Bạch đại tiểu thư, tiểu Lục nói chuyện thiếu suy nghĩ, ngươi đừng để bụng. Lần này bọn ta đến đây là vì Ôn Tuyền các....Hử!? Võ vương thúc!”

Hắn mới nói phân nửa liền nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực đi vào, sắc mặt biến đổi.

Tứ hoàng tử vốn đang nhàn nhã ngồi uống trà cũng giật mình làm nước trà đổ tung tóe, cũng vội vàng đứng lên.

“Hoàng chất ra mắt vương thúc.”

Lục hoàng tử đang cười đùa tí tưng cũng cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, đứng lên nói: “Võ vương thúc, mời ngồi.”

Lúc trước, Trương Tôn Vinh Cực mới quay về Tây Lăng, bọn họ không có hiểu rõ tích cách của hắn, thế nên bọn họ mới cho rằng có thể dễ dàng ở chung với vị vương thúc có độ tuổi xấp xỉ với bọn họ. Nhưng một màn xảy ra ở Thái Bạch lâu, kể tiếp Trương Tôn Lưu Hiến mất tích, cho dù không dám khẳng định có phải do Trương Tôn Vinh Cực làm hay không, cũng đủ để bọn họ kiêng nể và kính trọng vị vương thúc này rồi.

Trương Tôn Vinh Cực không đếm xỉa gì tới bọn họ, thấy Thủy Lung ngồi xuống liền ngồi bên cạnh nàng.

Thủy Lung nhìn về phía ba vị hoàng tử: “Có chuyện gì thì ngồi xuống rồi hãy nói.”

Ba vị hoàng tử liền nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực, thấy hắn không lên tiếng, nên ngồi xuống theo lời của Thủy Lung.

Lúc này, bọn họ còn có thể vui vẻ trò chuyện. Hiện tại, bọn họ giống như mấy học sinh tiểu học, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, bộ dạng hết sức nghiêm chỉnh.

Thủy Lung liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực một cái, đối với ba vị hoàng tử nói thẳng: “Dựa theo kế hoạch, hôm nay Ôn Tuyền các nên được khai trương, tiếc là sáng sớm hôm nay ta bị gọi vào cung nên phải bỏ dở giữa chừng. Làm cho các ngươi uống công chạy tới đây, xin lỗi.”

“Bạch đại tiểu thư khách sáo.” Tứ hoàng tử luôn miệng cười nói: “Chuyện khai trương cửa hàng lúc nào làm cũng được. Không thể vì chuyện nhỏ này

làm chậm trễ việc lớn của Bạch đại tiểu thư.”

Hôm nay, chuyện lúc lâm triều không có bị truyền ra ngoài nhưng một số người có quyền thế trong cung đều có thể dò hỏi được không ít tin tức. Tứ hoàng tử biết, Thủy Lung được phong làm quận chúa Hoa Dương, địa vị ngang bằng với hoàng tử như bọn họ. Huống hồ, bên cạnh nàng còn có một Trương Tôn Vinh Cực trấn thủ. Hắn muốn không khách sáo cũng không được.

Lúc này, Ngũ hoàng tử cũng lên tiếng: “Lần này chúng ta đến là vì muốn cùng Bạch đại tiểu thư bàn bạc lại chuyện khai trương kia. Ngoài ra, ta nghe lời Bạch đại tiểu thư, đem xà phòng thơm đưa cho mẫu phi dùng, mẫu phi rất thích. Mẫu phi còn nói sẽ giới thiệu cho các vị phi tử và quý nữ khác trong cung dùng, cũng đặt rất nhiều đơn đặt hàng.”

Thủy Lung gật đầu mỉm cười.

Đây cũng là một trong những lí do nàng tìm nhóm hoàng tử hợp tác, có thể được quảng cáo miễn phí.

Trong thiên hạ này, nữ tử có thân phận tôn quý nhất còn ai khác ngoài nhóm công chúa, quý tần trong hậu cung? Chỉ cần bọn họ dùng xà phòng thơm của nàng xong, nói một tiếng ‘Tốt’, như vậy nhóm quý nữ trong thành Kỳ Dương sẽ theo đuổi mua dùng, nhóm nữ tử bình dân cũng cảm thấy yên tâm.

Trước khi khai trương, phải đem hàng hóa quảng cáo xong xuôi. Lúc khai trương không sợ hàng bị ế.

“Đơn đặt hàng này đem qua giao cho quản đốc của công xưởng là được.” Thủy Lung từ từ nói: “Trong tháng này, trừ hôm nay là ngày tốt, sáu ngày sau cũng là ngày tốt, đến lúc đó khai trương cũng được. Ta có chuyện khác cần các người giúp đỡ.”

“Mời Bạch đại tiểu thư nói.” Tứ hoàng tử nói.

Thủy Lung nói: “Ta sẽ an bài một loại xà phòng thơm đặc biệt dành cho hoàng gia sử dụng.”

Ngũ hoàng tử vừa nghe liền hiểu, nói: “Ý của Bạch đại tiểu thư là, muốn bọn ta tranh thủ đem xà phòng thơm trở thành hàng hóa của hoàng gia, để cho Ôn Tuyền các trở thành một trong những thương nghiệp của hoàng gia?”

Thủy Lung nói: “Đúng.”

“Cái này không dễ dàng đâu.” Ngũ hoàng tử nhíu mày, nói: “Bạch đại tiểu thư là con gái của đại tướng quân. Muốn buôn bán thì có thể, nhưng muốn trở thành thương nhân của hoàng gia thì có chút quá đáng. Và lại, qua nhiều thế hệ thương nghiệp của hoàng gia đều phải dùng vô số đồ vật cống hiến để trao đổi, giữ độc quyền... Hàng hóa của hoàng gia cũng phải qua vô số nghiên cứu và nghiệm chứng mới được thừa nhận. Xà phòng thơm chỉ là một đồ vật sử dụng đơn giản và bình thường thôi, mặc dù mới được phát hiện, nhưng người biết về nó thì vô cùng ít ỏi.”

Thủy Lung bình tĩnh nói: “Ta chưa nói hiện tại sẽ thành công...”

“Có thể.” Một âm thanh lạnh nhạt, chậm rì rì truyền tới.

Âm thanh này vang lên khiến cho ba vị hoàng tử im lặng, ánh mắt nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực.

Những lời này là từ miệng Trương Tôn Vinh Cực truyền ra.

Hắn nhìn Thủy Lung, vẻ mặt không thay đổi: “Ngày mai sẽ có thánh chỉ đưa tới.”

Nhóm người Tứ hoàng tử hai mặt nhìn nhau, cảm thấy lời này của Trương Tôn Vinh Cực nói hơi quá. Hoàng thượng đâu phải là người người muốn là hắn sẽ cho người được như ý, thánh chỉ càng không phải đồ vật tầm thường nói xin là cho.

Trong lòng nghĩ như vậy thôi, chứ cả đám chẳng ai dám mở miệng phản bác lại lời Trương Tôn Vinh Cực.

Cho dù không xin được thánh chỉ, người mất mặt cũng không phải bọn họ.

Thủy Lung tin tưởng hắn, nói: “Được. Ngày mai ta chờ thánh chỉ tới.”

Hôm nay, khi đứng ở trong triều, nàng đã biết địa vị và quyền thế của Trương Tôn Vinh Cực cao bao nhiêu rồi. Người ta đồng ý đem quyền thế và địa vị cho nàng sử dụng lần thứ hai, ngu gì mà không nhận.

Một hồi sau, Thủy Lung cùng ba vị hoàng tử bàn bạc chuyện Ôn Tuyền các, khoảng nửa canh giờ sau, ba vị hoàng tử liền đứng lên cáo từ. Khi bọn hắn ra khỏi phủ quận chúa, sắc trời bên ngoài cũng đã giữa trưa, khí trời đặc biệt nóng nực.

Mộc Tuyết đi vào thu dọn chén trà, nói với Thủy Lung: “Tiểu thư, cơm trưa đã chuẩn bị xong, bây giờ người muốn dùng cơm luôn không?”

Thủy Lung đuổi người, liếc nhìn kẻ nào đó vẫn ngồi yên không có ý định ra về, gật đầu nói: “Đi ăn.”

Mộc Tuyết làm việc rất nhanh, mới đi ra không bao lâu thì đã có người bưng cơm nước đi lên, cộng thêm hai cái bát.

Lúc ăn cơm, Thủy Lung rất ít nói chuyện.

Tầm mắt nàng nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực vẫn im lặng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Nàng tự tay bới cho hắn một bát com, để xuống trước mặt hắn. Hành động này bị Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy, đôi chân mày của hắn hơi run lên, sau đó biểu cảm trên mặt cũng giãn ra, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp, ưu nhã cầm bát com lên.

Thủy Lung cảm thấy có chút thú vị. Trong đầu lại có ý nghĩ muốn chọc con mèo này. Nàng cầm đôi đũa gấp một miếng thịt, đưa đến bên miệng hắn.

Trương Tôn Vinh Cực giống như thụ sủng nhược kinh, ánh mắt sững sờ, sau đó ánh mắt cong lên hình cung, nghiêng đầu há mồm, cắn thịt.

Một đại nam nhân cao lớn, một nam nhân tôn quý, tuần mỹ lại cực kỳ nguy hiểm, động tác cẩn thận lại ngoan ngoãn cúi đầu ăn thịt, nói thật không hề không thể nào thích hợp, khiến người ta có một loại cảm giác mâu thuẫn, giống như có một luồng điện chạm vào trong lòng nên tê tê ngứa ngứa.

Một màn này chỉ có Thủy Lung và Mộc Tuyết nhìn thấy.

Về mặt Thủy Lung vẫn bình tĩnh như thường, cười yếu ớt.

Mộc Tuyết đã ngẩn tò te từ lâu.

Trương Tôn Vinh Cực không có chú ý đến biểu cảm của người khác ngoài Thủy Lung. Sau khi hắn đem miếng thịt kia ăn vào miệng xong, vừa nhai vừa giờ mí mắt lên nhìn biểu cảm của Thủy Lung, ánh mắt chuyên chú, khiến cho người ta không nhận được suy nghĩ dường như hắn không phải đang ăn thịt mà là đang ăn Thủy Lung.

Thủy Lung càng cười sâu đậm hơn, đưa tay nhẹ nhàng lau nước thịt dính bên miệng hắn.

Mộc Tuyết có chút đần độn muốn đưa khăn tay cho nàng lau thì, đã thấy Thủy Lung tùy ý lè lưỡi đem nước thịt trên ngón tay cái liếm hết. Hình ảnh này ở trong mắt Mộc Tuyết giống như trở thành một động tác chậm, một cử động ngẩn ngui, một đôi mắt lưu chuyển nhẹ nhàng, lại làm cho trái tim của người ta đập nhanh vô cùng. Cuối cùng, dường như không thể đem tầm mắt dời khỏi đôi môi của nàng, nhịp đập của trái tim càng nhanh dữ dội.

Hự...

Mộc Tuyết hoảng sợ, sững sờ hoàn hồn. Quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, bỗng nhiên thấy hắn rất bình tĩnh nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung gấp một miếng thịt khác, đút cho Trương Tôn Vinh Cực. Nhẹ giọng hỏi: “Có ngọt hay không?”

Trương Tôn Vinh Cực há mồm cắn thịt, không hề chần chừ liền nói: “Ngọt.”

Mộc Tuyết cố gắng nhịn cười. Đây là thịt chua cay, làm sao ngọt!

Lúc này Trương Tôn Vinh Cực mới hoàn hồn. Quấy quai hàm một chút, quay mặt qua một bên né tránh ánh mắt của Thủy Lung, một lát sau mới quay lại, nuốt hết miếng thịt rồi lạnh nhạt nói: “Ta giúp nàng đem thương nghiệp trở thành thương nghiệp của hoàng gia chỉ là nhà cho nhỏ thôi, không cần xum xoe nịnh nọt như vậy.”

“Ồ.” Thủy Lung cảm thấy chơi đủ rồi, bưng bát com lên tự mình ăn.

Trương Tôn Vinh Cực giật mình, không hiểu tại sao thái độ của nàng thay đổi nhanh như vậy. Sau đó hắn liền nhớ đến khi nãy hắn kêu nàng đừng có làm nũng với mình.

Thủy Lung không cần nhìn, chỉ cần dựa vào bầu không khí đang biến hóa liền đoán được hắn lại đang rầu rĩ. Nhưng nàng không có ý định để ý đến hắn, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn cái, không bao lâu nàng liền ăn được nửa bát com. Khi nàng tiếp tục đưa đũa gấp thịt, một đôi đũa khác kẹp lấy đôi đũa của nàng, không cho nàng gấp thịt.

Thủy Lung giương mắt nhìn về Trương Tôn Vinh Cực, ánh mắt trêu tức, dung túng mà ngay cả nàng cũng không phát hiện.

Trương Tôn Vinh Cực hỏi: “Không cho nàng làm nũng thì nàng cáu kỉnh không thèm quan tâm người ta nữa à?”

Thủy Lung nhũ mày, miễn cưỡng nói: “Đúng thì sao.”

Buồn rầu trong mắt hắn liền tan rã, nhanh chóng hiện lên gọn sóng, nhàn nhạt nói: “Hôm nay, ta cho phép nàng làm nũng.” Nói xong, hắn dùng mắt quét qua thức ăn trên bàn, buông đôi đũa đang cầm trong tay xuống, lười biếng ngồi dựa vào ghế, đôi mắt hơi híp lại, sóng mắt lác lác nhìn nàng, trong trêu, bí hiểm nhưng lạnh lùng, cao quý.

(TN: Giống mèo Ba Tư. :v)

Hình ảnh này rơi vào trong mắt của Thủy Lung, nàng sẽ tự nhiên phiên dịch thành: Cầu âu yếm, cầu vuốt lông, cầu đút đồ ăn, mau đi! Mau đi!

(TN trời ơi là trời, chịu sao nổi.)

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Ta đang làm nũng với người

Có lẽ Thủy Lung bẩm sinh có lòng dạ đen tối, đầu có nhiều ý nghĩ hư hỏng. Nếu nói theo cách của các anh em kiếp trước chính là phúc hắc. (*)

(*) Bụng dạ đen tối, khó lường.

Khi nàng vui vẻ, nàng chọc ghẹo những động vật họ nhà mèo. Đối phương bị nàng ghẹo thoải mái, tứ chi đuối thẳng không còn đề phòng, lật ngửa cái bụng mềm mại chờ nàng vuốt ve. Trái lại, nàng không hề hành động, không muốn để cho đối phương được như ý.

“Đột nhiên ta cảm thấy làm nũng quả thật là một thói quen không tốt.” Thủy Lung nhẹ nhàng nói, hơi rũ con ngươi xuống, lộ mi nồng đậm hình cánh quạt che xuống phủ bóng râm khiến cho tầm mắt của nàng tối đen nhìn không rõ. Miệng nàng chuyển động, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Yếu ớt làm cho người ta phát ngán cũng làm cho người khó chịu. Còn không bằng nhanh ăn cơm đi.”

Nàng nói xong còn nhìn liếc qua Trương Tôn Vinh Cực cười dịu dàng, chặn lại những lời hắn đang định phản bác.

Sau đó, Thủy Lung tiếp tục tự mình ăn, ngay cả một ánh mắt cũng đều lười ngó lên nhìn Trương Tôn Vinh Cực một cái.

Bữa cơm hôm nay Thủy Lung cảm thấy ăn rất ngon miệng. Còn Trương Tôn Vinh Cực thì ngược lại.

Trong lúc ăn cơm, hắn đều cảm thấy buồn bực. Muốn mở miệng nói nhưng lại không biết phải nói gì, trong ngực giống như có con mèo nhỏ dùng móng vuốt không ngừng gãi gãi, không đau nhưng lại tê tê ngứa ngứa rất khó chịu. Giống như không có gãi đúng chỗ ngứa.

Hắn nghĩ có lẽ Thủy Lung bị hắn làm tổn thương, nàng nghĩ là hắn không thích nàng làm nũng.

Quả thật Trương Tôn Vinh Cực không thích nữ nhân làm nũng, cảm thấy rất phiền phức. Đặc biệt là âm thanh nhào nhẹt làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, buồn phiền. Nhưng thông thường, nữ nhân còn chưa tới gần hắn, đã bị hắn đánh bay ra rồi.

Nhưng mà Thủy Lung không giống với bọn họ, hắn thích nàng làm nũng với hắn. Mặc dù có đôi lúc nghĩ rằng dung túng nàng như vậy có cảm giác nàng rất yếu ớt, nhưng Tiểu Hỏa Hồ này là nương tử của hắn, nương tử thì nên được cưng chiều không đúng sao?

Trương Tôn Vinh Cực giống như đã tìm được lí do thích hợp, đôi chân mày nhíu chặt cũng từ từ giãn ra. Bình tĩnh ngồi nhìn Thủy Lung.

Dáng người nhỏ bé, tóc buộc hững hờ, quần áo không chỉnh tề, yên lặng giống như một con thú nhỏ bị bỏ rơi.

Nàng làm nũng với hắn, chứng tỏ nàng thích nên mới cố ý lấy lòng mình. Nhưng mà biểu hiện của hắn khiến cho nàng nghĩ hắn chê nàng, nên mới đau lòng, giả bộ kiên cường không muốn làm nũng.

Lúc này, nàng nhất định rất muốn nhận được sự an ủi của hắn.

Trương Tôn Vinh Cực nghĩ như vậy, ngoài mặt vẫn lạnh lùng không hề có một chút biểu cảm, một đôi mắt nhìn chằm chằm Thủy Lung.

“A Lung...”

Trương Tôn Vinh Cực mở miệng.

Hắn mới kêu lên, Thủy Lung đứng dậy nhìn qua hắn, nói: “Ta ăn xong rồi, ngươi từ từ dùng đi.”

Hóa ra, trong lúc Trương Tôn Vinh Cực rầu rĩ, suy tư Thủy Lung đã nhanh chóng ăn xong cơm trưa.

Trương Tôn Vinh Cực ngẩng người, ánh mắt nhìn qua cơm thừa canh cặn trên bàn.

Mộc Tuyết không ngờ Thủy Lung lại tự nhiên như thế, nàng nhớ rõ Thủy Lung luôn đối xử với người khác có lẽ có nghĩa, rất là chu toàn. Sao hết lần này đến lần khác lại đối xử tùy tiện đối với Võ vương như vậy?

Nàng không hiểu, Thủy Lung đối với người khác luôn có lễ phép chu toàn nhưng vẫn lộ ra xa cách vô tận. Trái lại, dù đối với Trương Tôn Vinh Cực tùy ý nhưng lại có cảm giác thân thiết vô cùng.

Mộc Tuyết liền nói: “Võ vương chờ một chút, nô tì gọi người đổi một bàn thức ăn mới cho ngài.”

“Không cần.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng nói.

Mộc Tuyết ngây người, nàng dường như cảm thấy trong lời nói của hắn có chút ảo não, nhìn không được cẩn thận liếc mắt quan sát nét mặt của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng không có phát hiện chỗ nào khác thường.

Chẳng lẽ cảm giác của nàng là sai?

Mộc Tuyết nhìn về phía Thủy Lung, thấy vẻ mặt của nàng mang theo chút cười châm biếm, mới xác định mình không có nghe lầm. Sau đó, thấy Thủy Lung đi ra cửa, chớp mắt một cái thân ảnh của Trương Tôn Vinh Cực đã đến bên cạnh Thủy Lung, hình bóng cao gầy như tranh vẽ, làm cho người ta nhìn thấy liền biết thân phận của hắn không bình thường. Nhưng lúc này, Mộc Tuyết có chút cảm thấy buồn cười, cảm thấy bóng lưng của hai người rời đi lại hết sức hài hòa.

“Có lẽ Vô vương sẽ là một vị phu quân tốt.” Mộc Tuyết thấp giọng thì thào.

Trước kia, nàng không đồng ý Thủy Lung gả cho Trương Tôn Vinh Cực. Bởi vì con người của Trương Tôn Vinh Cực quá thần bí, cực kì nguy hiểm. Bình thường hắn tuấn mỹ vô song, quả thật là thiên nhân chi tử. Nhưng trong mắt Mộc Tuyết, người như vậy rất nguy hiểm, sợ hắn chê Thủy Lung có dung mạo xấu xí, cũng sợ hắn đối xử tệ bạc với Thủy Lung.

Đặc biệt là chuyện bắt cóc lần trước, càng làm cho Mộc Tuyết thêm lo lắng.

Hôm nay, thấy tình cảnh Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ở chung làm cho ý nghĩ ban đầu của nàng dần thay đổi.

Trong thư phòng.

Từ lúc Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực vào phòng, cửa chạm trổ hoa văn luôn bị đóng kín, ngăn cản ánh sáng từ ngoài dội vào, bên trong ngọn nến mờ mờ thấp sáng một góc thư phòng.

Thủy Lung ngồi xuống ghế, nghiêng đầu nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực. Có lẽ bởi vì điều kiện ánh sáng không đủ nên khuôn mặt của Trương Tôn Vinh Cực trở nên thâm thúy hơn, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sâu xa.

Thủy Lung luôn biết ánh mắt của hắn bức người, khiến cho người khác nhìn thẳng không được bao lâu liền dời tầm mắt đi nơi khác. Nhưng phản bức người này giống như ánh sáng chói mắt của kim cương, trong sáng và sạch sẽ hấp dẫn tầm mắt và lòng dạ của mọi người, làm cho bọn họ muốn tranh nhau giành lấy nó.

Cả ngày hôm nay, ngoại trừ lúc trên triều kịch liệt ôm hôn nàng, thời gian còn lại đều rất an phận, nghe lời.

Nhưng mà Thủy Lung cũng sẽ không vì hắn hiếm khi biết ngoan ngoãn nghe lời mà để cho hắn được voi đòi tiên, kiêu ngạo nghĩ rằng bản thân có thể không chê, nắm giữ nàng ở trong lòng bàn tay.

Trương Tôn Vinh Cực vui giận bất thường, có thể đáng sợ cả so với động vật nhà mèo gấp mấy lần, Thủy Lung hiểu rõ quá rồi. Tuy rằng có nhiều lúc muốn coi hắn như Bạch Nha mà dỗ dành, nhưng trong lòng lại cảm thấy hắn không phải Bạch Nha, hắn là một con người sống sờ sờ ra đấy thế nên đối xử với hắn không thể giống Bạch Nha được.

(TN: *Đập đầu vô gối* truyện này nên viết về thú nhân a ~)

“Thái hậu đồng ý cho chúng ta thành hôn?” Thủy Lung chủ động mở miệng hỏi.

“Ừm.” Vẻ mặt của Trương Tôn Vinh Cực không có biến hóa gì.

Chẳng qua là Thủy Lung rất nhạy bén, lúc hắn đáp lời trong mắt hắn hiện lên những gợn sóng đọng đưa. Trong lòng liền hiểu rõ, xem ra thái hậu vẫn chưa có đồng ý cho bọn họ thành hôn, chỉ là không biết Trương Tôn Vinh Cực dùng biện pháp gì có thể bắt thái hậu đồng ý. Chỉ có điều cho dù có đồng ý, chắc chắn là không tình nguyện đồng ý.

“A Lung...”

Giọng nói truyền đến tai kèm theo hơi thở nóng hổi.

Thì ra Trương Tôn Vinh Cực im hơi lặng tiếng đi đến bên cạnh Thủy Lung, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, một tay vịn lấy cái ghế, đem cả người nàng nhốt trong cái ghế, bị bóng của hắn bao phủ lấy, trong một lúc làm cho người khác cảm thấy thân thể của nàng vô cùng nhỏ nhắn.

“Ta không có thấy chán ghét.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

“Cái gì?” Thật ra, nàng biết hắn đang nói chuyện gì, chỉ là muốn giả bộ như không hiểu.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Nàng làm nũng với ta, ta không có cảm thấy chán ghét.”

“À.” Thủy Lung lạnh nhạt đáp.

Phản ứng của nàng không có nằm trong dự đoán của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng chính Trương Tôn Vinh Cực cũng không hiểu rõ lắm dự đoán của hắn là gì. Loại tâm tình kì lạ không nắm bắt được này, lại luôn xuất hiện bởi vì Thủy Lung, làm cho hắn phiền não và bất mãn hơn nữa, chỉ là không biết là

bất mãn với thủy Lung hay với chính hắn.

“Ta thích A Lung làm nũng với ta.” Trương Tôn Vinh Cực nói, ánh mắt chăm chú quan sát nét mặt của Thủy Lung.

Chẳng qua trên mặt nàng không có xuất hiện sự vui sướng như trong dự đoán của hắn, đôi phương vẫn lạnh nhạt mềm mại như cũ, khiến hắn có chút cảm giác uể oải, có một loại tức giận không thể phát ra nghẹn ở trong ngực buồn bực không thôi, sắc mặt cũng không có dễ coi cho lắm.

Lúc Thủy Lung nhận ra tâm tình của hắn thì eo nhỏ đột nhiên bị siết chặt, lỗ tai cảm thấy ướt át, đúng là đầu lưỡi của người nào đó đưa vào lỗ tai nàng, liếm liếm ở bên vành tai.

Ôi...

Thân thể Thủy Lung khẽ run theo bản năng.

Vốn dĩ đối với chuyện tình dục nàng không có ham muốn mạnh mẽ lắm, nhưng cuộc sống ở sơn trang nghỉ mát gần biển Đông, làm cho thân thể của nàng bị Trương Tôn Vinh Cực liên tục khơi dậy ham muốn, ngay cả những ham muốn được che giấu trong dĩ vãng cũng bị đào móc đi ra.

Ngày thường nàng không hề có nhu cầu chuyện này, nhưng lúc này bị Trương Tôn Vinh Cực đối xử như thế, thân thể của nàng càng ngày càng có cảm giác tê dại.

“Buông ra.” May mắn, dù thân thể có phản ứng, nhưng âm thanh của Thủy Lung vẫn bình tĩnh như thường.

Trương Tôn Vinh Cực miết mắt nhìn nàng một cái, nghe lời thu hồi đầu lưỡi, lại chọt chọt liên tục vào môi của nàng, khàn khàn thì thào nói: “Ta muốn nàng.”

Thủy Lung nhìn con người tràn ngập lửa nóng của hắn, giấu cợt cười nhẹ: “Ừ, ta biết. Người đã nói, ta muốn người, nhất là cơ thể của người đúng hay không?”

Nụ cười giấu cợt của nàng lộ ra tà khí và xấu xa, con người hơi hít lại liếc nhìn hắn như lạnh lại giống như ôn hòa. Ở trong mắt Trương Tôn Vinh Cực, ánh mắt này không giống như ghét bỏ hắn, trái lại giống như một loại cảm dỗ, một lời mời gọi, nhưng cứ một mực xa cách không cho hắn tới gần.

“Phải.” Trương Tôn Vinh Cực rũ con người xuống, tầm mắt tập trung vào nhìn nàng, đột nhiên gờ tay che lại ánh mắt của nàng.

Hai mắt của Thủy Lung che lại chỉ nhìn thấy một màn tối đen như mực, nhưng giác quan khác liền trở nên nhạy cảm, bên tai nghe hắn nói nhỏ: “A Lung, nàng có biết hiện tại ta muốn làm gì không?”

“Ừ.” Thủy Lung cười.

Nàng cảm thấy được hơi thở của hắn càng lúc càng hỗn hển.

“Ta cảm thấy rất khát, muốn hôn nàng. Ta cảm thấy rất đói, muốn cắn nàng. Phía dưới bị sưng lên rất là khó chịu, ta muốn thượng nàng.” Giọng nói khàn khàn lại giống như rượu tình khiết, còn chưa uống vào bụng đã bị hương thơm của nó làm cho say mê, choáng váng.

Thủy Lung cảm thấy cổ họng có chút khát nước, người nào đó cố ý tán tỉnh ngược lại càng làm làm cho nàng dễ dàng lung lay hơn, đặc biệt là lời nói trần trụi đầy tình sắc, rất dễ dàng khiến cho lòng người rung động.

“Vì sao không làm?” Thủy Lung thần nhiên hỏi.

“Nàng không chịu.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

(TN: Chu choa mạ ơi, cương tóa

Nghe những lời này, dù không nhìn thấy biểu cảm của hắn, Thủy Lung cũng nghe ra được một chút uất ức của hắn.

Xi...

Thủy Lung nở nụ cười, nàng cảm thấy thất lung chợt bị siết chặt hơn, khóe miệng cong lên nói: “Người không phải rất thích sử dụng sức mạnh ép buộc người khác hay sao?”

Im lặng một hồi lâu, thanh âm của Trương Tôn Vinh Cực lại truyền đến: “Ta không muốn nàng tức giận.”

“Nàng tức giận, ta không thích.” Trong lòng hắn bổ sung thêm. Đó chính là, thấy Thủy Lung tức giận, trong ngực hắn rất khó chịu, lại không biết phải làm sao, buồn bực tới mức gần như không thể khống chế được. Cuối cùng sợ rằng hắn sẽ làm ra chuyện ngay cả hắn cũng không thể dự đoán được.

Trái tim của Thủy Lung nhảy dựng, ngay cả ánh mắt cũng nhu hòa đi. Đáp án này chính là câu trả lời nàng muốn nghe nhất, lúc này nghe được dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, cái này ngược lại đúng là ngoài dự tính của nàng.

“A Lung?”

Thủy Lung nghe được tiếng gọi, lòng mi khẽ giật lên, tầm mắt lại bị tay của Trương Tôn Vinh Cực che kín, đương nhiên nàng chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen.

Chỉ là khi lòng mi của nàng khẽ vô, quét vào lòng bàn tay của Trương Tôn Vinh Cực, làm cho hắn cảm thấy ngực ngứa vô cùng, tê tê ngứa ngứa. Khiến đôi mắt hắn không ngừng xao động, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng.

Chắc... Chắc chắc...

Âm thanh nước bọt giao nhau vang lên quanh quẩn trong không khí. Giống như muốn đem không khí đốt cháy lên.

Không biết qua bao lâu, môi của Thủy Lung bị hắn hút mát làm nàng đau, mới đẩy Trương Tôn Vinh Cực ra, cũng đẩy bàn tay đang che trước mắt nàng xuống, liếc mắt nhìn thấy bộ dạng động tình của Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Khi này không phải ngươi nói sợ ta tức giận sao?”

Trương Tôn Vinh Cực chăm chú nhìn nàng, giống như muốn nhìn xuyên thấu qua đôi mắt nàng nhìn đến đáy lòng nàng, nói: “Hôn nàng một chút, nàng sẽ không tức giận.”

Tuy rằng bị tình cảm khiến cho đầu óc choáng váng nhưng không có nghĩa là trí tuệ cũng biến mất. Bởi vì không hiểu tình yêu cho lắm, nên Trương Tôn Vinh Cực đôi mắt Thủy Lung liền không còn bình tĩnh, cơ trí như ngày thường, nhưng vẫn biết mức giới hạn — Chỗ ranh giới cuối cùng của Thủy Lung.

Ranh giới này, Trương Tôn Vinh Cực vẫn còn rất mơ hồ chưa có nắm giữ hoàn toàn. Nhưng kèm theo mấy ngày sống chung sau này, hắn sẽ càng hiểu rõ hơn. Do đó trong tương lai, Thủy Lung bị hắn quấn lấy cũng chỉ có thể thờ dài cam chịu, không thể nổi giận.

Bây giờ, đương nhiên không hiểu rõ mấy chuyện này, ngược lại còn hứng thú dạt dào. Dù sao những chuyện dễ dàng nắm giữ trong tay có chút không có tính khiêu chiến. Nếu như Trương Tôn Vinh Cực là loại người ngẩng đầu cúi xuống thần, cung phụng người khác thì hắn sẽ không là Trương Tôn Vinh Cực rồi.

Chẳng qua là Thủy Lung quên mất, tò mò và hứng thú chính là bắt đầu sinh ra tình cảm đối với người khác.

Thủy Lung liếc nhìn tài liệu trên mặt bàn. Ban đầu, định đến thư phòng để giải quyết công việc, lại bị Trương Tôn Vinh Cực kéo lại chơi đùa, cũng khiến nàng hết hứng làm việc.

Thủy Lung thả lỏng hai vai, sóng mắt kinh hoàng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, gọi: “Đế Duyên.”

“...Hử?” Trương Tôn Vinh Cực hỏi sững sốt, sau đó khoe môi nhanh chóng nở nụ cười.

Rất rõ ràng, tiếng gọi này của Thủy Lung làm cho hắn vui vẻ.

“Vai ta mỏi quá, ngươi giúp ta xoa bóp được không?” Nụ cười của Thủy Lung rất tự nhiên, dường như nàng đang nói chuyện rất bình thường.

Trương Tôn Vinh Cực không ngờ nàng đột nhiên nói như vậy. Đặc biệt là... Giúp nàng xoa bóp?

Từ nhỏ đến lớn sinh ra trong một gia đình đế vương, từ nhỏ đến lớn Trương Tôn Vinh Cực là thiên kiêu chi tử, cơ bản hắn không có kinh nghiệm xoa bóp vai cho người khác.

Thủy Lung cũng nhìn ra điểm ấy, liền giải thích: “Ngươi hẳn là đã hiểu rõ ràng huyết vị trên thân thể rồi, dựa theo vị trí các huyết vị mà ấn nhẹ xoa bóp khiến cho người khác cảm thấy thoải mái là được.” Nói xong nàng liền đứng dậy nhảy xuống ghế, kéo tay Trương Tôn Vinh Cực đi về phía sau tấm bình phong.

(TN: Làm gì á O.o)

Phía sau tấm bình phong là một gian phòng ngủ nhỏ, trang trí rất đơn giản, chỉ có kê một chiếc giường và một cái bàn. Đặc biệt dùng để Thủy Lung nghỉ ngơi khi làm việc mệt mỏi, thỉnh thoảng xả hơi một chút. Tấm bình phong ngăn cách gian phòng nhỏ này được đặt rất đúng vị trí, người ở bên ngoài không thể nào nhìn thấy được tình huống bên trong phòng ngủ.

Thủy Lung dẫn Trương Tôn Vinh Cực vào trong, liền buông tay hắn ra, chính mình cởi áo khoát, sau đó là cái áo trong.

Sau đó, nàng liền xoay người, nằm sấp trên giường nhỏ, quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực mỉm cười, nói: “Mau tới đây giúp ta xoa bóp.”

Ánh sáng trong phòng ngủ nhỏ tối hơn ở bên ngoài một chút. Da thịt trên thân thể và khuôn mặt của Thủy Lung không có vàng như nến, ngược lại có cảm giác như vừa trắng lại vừa trơn bóng cực kì xinh đẹp, ở trong bóng tối giống ngọc đẹp tỏa sáng. Đặc biệt là đường con của nàng, đường cong của vòng eo càng thêm tốt đẹp hơn, ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng kinh diễm, huống chi là nam nhân.

Trương Tôn Vinh Cực đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt u ám mờ mịt, vẻ mặt lạnh nhạt hơn giống như một bức tượng được khắc bằng băng, chỉ nghe hắn thấp giọng hỏi: “Nàng muốn ta hầu hạ nàng?”

Nếu là nữ tử bình thường chắc chắn sẽ bị dọa hoảng sợ hoặc là xấu hổ muốn chết. Cho rằng vẻ mặt và lời nói của Trương Tôn Vinh Cực đang hờ hững châm chọc mình không biết tự lượng sức. Đặc biệt, cả người hắn đều toát lên khí chất tao nhã, lạnh lẽo đứng đó, càng giống như là một vị thần, khí thế áp

bức làm cho người khác chịu không nổi.

Ánh mắt của Thủy Lung vô cùng bình thản nhìn hắn, không hề có một chút cảm xúc xấu hổ, nhẹ nhàng cười nói: “Ngươi không phải muốn hôn ta, ăn ta sao? Hiện tại ta chủ động cho ngươi sờ.”

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn như cũ chẳng hề nhúc nhích.

Lông mi của Thủy Lung hơi run rẩy, sóng mắt dao động: “Ta muốn ngươi sờ ta.”

Lông mi của Trưởng Tôn Vinh Cực hơi run lên, ánh sáng trong mắt càng sâu hơn.

Thủy Lung cảm thấy tức cười, quảng thêm một câu cuối cùng: “Ta đang làm nũng với ngươi.”

Thiếu nữ trong tầm mắt hắn, từ trên xuống dưới đều trần trụi, cái lưng trắng ngà tuyệt đẹp lộ ra trước mắt hắn, một đầu tóc đen dài rối tung ở trên lưng và giường, rậm rạp giống như tơ nhện quấn lấy người nhìn, ngay cả trái tim cũng bị quấn lấy chặt chẽ.

Nàng nói cái gì? Nàng đồng ý cái gì?

Ta đang làm nũng với ngươi...

Trưởng Tôn Vinh Cực bùng tỉnh. Mới phát hiện mình đang đứng ở bên cạnh giường, tay chạm phải da thịt bóng loáng non mịn của thiếu nữ. Cảm xúc co giãn lại mềm mại, làm người ta quyến luyến rời đi.

Xoa bóp...

Xoa như thế nào?

Sao hắn lại tới đây?

Đầu ngón tay của Trưởng Tôn Vinh Cực ngừng lại, vẻ mặt sững sốt. Dù biểu tình giống như kẻ nào rỗng, nhưng cũng khiến cho bộ dạng của hắn rất mê người, không biết còn tưởng rằng hắn đang suy tư vấn đề nghiêm trọng gì đó, hơi thở nhàn nhạt u buồn, tựa như ma túy làm người ta mê muội trầm luân.

Hai tay Thủy Lung chống lấy mặt mình, nói: “Cũng biết nắm giữ lực đạo đầm đầm, rất tốt.”

Thành âm của nàng lơ lửng lộ ra vẻ hài lòng có thể làm mềm lòng người khác.

“...” Trưởng Tôn Vinh Cực không nói gì, hắn đang nhớ lại lời nói của Thủy Lung khi nãy. Dùng ngón tay thử đề nhẹ nhàng xuống các huyết vị mà xoa bóp.

Động tác cẩn thận giống như sợ làm bị thương đến da thịt của nàng.

“Dùng sức một chút.” Thủy Lung nói. Quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Vinh Cực, gật đầu một cái: “Ngươi có thể cời giày lên giường ngồi, như vậy có thể dùng lực tốt hơn.”

Nhìn nàng thật sự rất thoải mái.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn vẻ mặt lộ ra sự thoải mái, thích ý của nàng, nét mặt căng thẳng của hắn cũng dần dần giãn ra, nghe lời cời giày lên giường, nhưng không có ngồi lên trên người nàng, hai tay đặt ở hai bên vai của nàng hơi dùng sức nắm bóp.

Hắn nhớ lúc nãy nàng nói vai bị mỏi?

“Ừm... Cứ như vậy.” Thủy Lung thoải mái khép hờ mí mắt, khen ngợi Trưởng Tôn Vinh Cực: “Thật lợi hại.” Lúc nói chuyện, nàng còn chú ý tới nét mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực. Thấy khóe môi của hắn hiện lên một nụ cười là lợi, bàn tay nắm bóp trên lưng của nàng cũng càng thả lỏng hơn, suýt chút cười ra tiếng.

Lúc này, ý nghĩ xấu lại lấp ló hiện lên ở trong đầu Thủy Lung, nàng nhỏ nhẹ nói: “Ban nãy không phải ngươi không muốn qua đây hay sao? Ta còn nghĩ rằng là do ngươi không biết nắm bóp, sợ mất mặt.” Cảm giác được bàn tay đang xoa bóp cho nàng bị ngừng lại một chút, giọng nói của nàng lại không thay đổi, không nhanh không chậm nói: “Hiện tại ta cảm thấy ta nghĩ sai rồi, hóa ra ngươi đúng là chân nhân bất lộ tướng (*).”

(*) Có nghề mà giấu.

“Ừ...”

Ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực quét tới Thủy Lung, thấy nàng nói chuyện nhưng không có nhìn mình, biểu tình của hắn mới có thể thả lỏng hơn một chút, giả vờ bình tĩnh nói: “Nàng thích làm nũng như vậy, cũng chỉ có ta mới có thể thỏa mãn cho nàng.”

Thủy Lung miễn cưỡng nói ra lời hắn thích nghe: “Ta chỉ thích làm nũng với ngươi.”

Lời này gần như chỉ nói cho có lệ, quả thật không có một chút thành ý nào.

Nhưng những lời này chui vào tai của Trương Tôn Vinh Cực lại khiến cho cả người hấn tê rần. Một chút sung sướng không kèm chế được xông thẳng lên não, làm cho trái tim hấn cũng đập nhanh kịch liệt, mạch máu chảy cũng nhanh gấp đôi, làm cho toàn thân hấn nóng bừng lên, lỗ tai và khuôn mặt cũng không ngoại lệ.

“Tốt.”

Thanh âm lạnh nhạt, lười biếng không có một chút cảm xúc phập phồng.

Thủy Lung cũng không có ngẩng đầu nhìn hấn.

Trong ánh sáng mờ mờ của gian phòng nhỏ, nam tử ngồi bên cạnh giường, dáng vẻ thanh nhả cao quý đang giúp nữ tử xoa bóp thư giãn. Dung mạo của hấn xinh đẹp như thiên tiên, khuôn mặt tuấn mỹ vô song hình như đồ hồng quá mức, khiến cho dung nhan của hấn trở nên nổi bật giống như đảo yêu yêu tinh. Ánh mắt của hấn chăm chú nhìn nữ tử nằm trên giường, con ngươi nhu hòa như vệt sáng trên đầm nước, vừa trong trẻo lại vừa sáng sủa, cực kì chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hấn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Rung động bất ngờ

Edit: Tiểu Ngừ

Thời gian từng chút trôi qua, gia phòng nhỏ phía sau tấm bình phong cũng trở nên yên lặng như lúc ban đầu, không cảm giác được thời gian dần trôi mất.

Đôi tay đang xoa bóp trên vai Thủy Lung của Trương Tôn Vinh Cực từ cẩn thận dè dặt chuyển sang ung dung, thông thạo. Tuy sức lực của hấn vừa phải nhưng liên tục đè xuống, đầu vai của Thủy Lung cũng bắt đầu đổi sang màu đỏ, giống như chứng minh rằng thân thể này là thuộc sở hữu của hấn, trong lòng hấn sinh ra một loại cảm giác gọi là thỏa mãn.

Da thịt non mịn trơn bóng càng tôn lên những vết đỏ tươi, lộ ra một loại xinh đẹp làm mê hoặc lòng người. Làm cho động tác của Trương Tôn Vinh Cực dần dần chậm lại, ánh mắt trong suốt cũng từ từ biến hóa.

Rất thoải mái...

Bất kể là hôn môi nàng hay là vuốt ve nàng, cũng đều rất thoải mái.

Không làm tới bước cuối cùng sẽ có cảm giác gì.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực dần dần tối đen xuống, ngón tay bắt đầu không an phận, bàn tay từ hai bên đầu vai của nàng trượt xuống, dừng lại ở vòng eo duyên dáng của nàng lưu luyến vuốt ve. Ngón tay của hấn nhỏ dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng cũng không có nhô ra, còn thon dài hơn cả ngón tay của nữ tử, đẹp giống như khuôn mặt tinh xảo của hấn.

Một đôi bàn tay như vậy lại ám muội xoa nắn trên làn da trắng nõn, không chỉ không làm cho người ta chán ghét, ngược lại còn cảm giác tốt đẹp và hấp dẫn, khiến người khác nhìn không được cảm thấy miệng lưỡi đều khô.

Thủy Lung giống như bị người nào đó sờ mó bị nhột, thân thể không tự chủ được tránh né nhưng không có phát ra âm thanh.

Nàng đang ngủ.

Trương Tôn Vinh Cực biết Thủy Lung đang ngủ thật. Hơi thở đều đều, đôi mắt nhắm chặt, lông mi chặt chẽ gắn chặt vào nhau, có cảm giác rất bình yên. Tuy rằng lúc nàng tỉnh, nụ cười luôn mềm mại, thanh nhả nhưng không che giấu được phần mạnh mẽ, độc đoán từ bên trong toát ra.

Hiện tại, nàng giống như đã coi bỏ bụi gai ở bên ngoài, để lộ phần mềm mại nhất ở bên trong ra ngoài.

Bàn tay đang vuốt vòng eo nhỏ của nàng dừng lại.

Dục vọng đang dâng lên đột nhiên phai nhạt xuống, còn có chuyện thoải mái hơn, lúc này hấn muốn nhìn bộ dạng khi ngủ của cô. Đặc biệt muốn nhìn xem con Tiểu Hỏa Hồ luôn giảo hoạt, mạnh mẽ lại buông xuống tất cả mọi phòng bị đối với hấn, không hề cảnh giác thoải mái ngủ trước mặt hấn. Khiến cho trái tim hấn nảy sinh ra một loại cảm giác ấm áp khó tả.

Chuyện này không thể không nói Thủy Lung tính toán rất giỏi, đối với loại sinh vật có nội tâm mãnh cảm, vui giận bất thường này hơn nữa còn thuộc loại người thích dùng bạo lực để giải quyết. Muốn chân chính tiếp cận với hấn không chỉ dựa vào sức mạnh là được, có lúc cần phải tỏ ra yếu ớt thì nhất định

phải tỏ ra yếu ớt, làm cho đối phương cảm nhận được chính mình không có ác ý tiếp cận hẳn.

Thủy Lung hiểu rõ, lấy bản lĩnh của Trương Tôn Vinh Cực muốn giết nàng là chuyện rất dễ dàng, nên nếu hẳn thật sự muốn giết nàng thì đã sớm ra tay từ lâu. Trước đây, nàng không bao giờ ngủ say, trên giường nàng đều giấu sẵn một con dao, đề phòng mọi tình huống — Ai kêu Bạch Thủy Lung trước kia là một nhân vật giết đáng sợ.

Trong lúc ngủ, Thủy Lung vô tình nằm mơ, giấc mơ này có chút kì lạ, nàng mơ mắt không nổi, lại biết Bạch Nha xông về phía mình, cả người đầy lông xù màu trắng, thân thể cao to uy mãnh, hơn nữa ánh mắt tràn đầy thú tính lạnh như băng, nhưng trong mắt Thủy Lung nó là động vật đáng yêu nhất.

Uhm... Về phần Thủy Lung yêu thích động vật đáng yêu, dù là kiếp trước cũng rất ít người biết được.

Ai kêu Thủy Lung yêu thích động vật đáng yêu không có biểu hiện rõ ràng. Đặc biệt là yêu thích của nàng và người bình thường không giống nhau. Người ta yêu thích là những con vật yếu đuối, mắt to ngập nước, điềm đạm đáng yêu giống như chó con, mèo con khiến người ta yêu thương, cưng chiều. Nhưng mấy con này đưa tới trước mặt Thủy Lung, nhiều nhất nàng chỉ liếc mắt một cái, sau đó một chút hứng thú cũng không có, một cước đá bay nó, chẳng cần biết nó có đáng thương hay không đáng thương.

Nàng yêu thích động vật, không chỉ phải có lông nhưng, quan trọng hơn là phải có sức mạnh, ánh mắt sắc bén, bên trong bình tĩnh, cao ngạo khí khái. Dùng cách nói của Thủy Lung chính là thú cưng như vậy ra trận mới có thể giết địch, dưới lớp mềm mại đáng yêu của nó. Gánh được đánh, chịu được nắng, không dễ bị khuất phục, một khi bị thuần phục sẽ một lòng trung thành, khi chà đạp nó mới có hứng thú và cảm giác thành tựu.

(TN: Ác quỷ....)

Kiếp trước những người nghe được lí luận này của nàng xong, đều âm thầm dùng ánh mắt kính nể và đồng tình nhìn Bạch Nha.

(TN: Đáng thương tiểu Bạch | Bạch Nha: Ô ô Ô...)

Phản ứng của Bạch Nha? Đương nhiên là coi như không có thấy. Ý nói: Ngoài chủ nhân, nhưng người khác đều là con mồi của bốn chân.

(TN: *xích ra* | Bạch Nha: *liếm môi*)

Lúc này, Thủy Lung nằm mơ thấy một giấc mơ kì lạ, nàng mơ thấy sau khi Bạch Nha nhào tới, vô cùng thân thiết nằm ở trên người nàng, dùng đầu lưỡi đỏ thắm liếm hai gò má và lưng của nàng...

Liếm...lưng?

Thủy Lung sửng sốt, không biết khi nào cái áo mình đang mặc đã bị Bạch Nha cắn xé kéo ra rồi.

Có cái gì đó không đúng cho lắm, nàng mơ hồ nhớ lại, chính nàng kéo Trương Tôn Vinh Cực đi vào gian phòng nhỏ trong thư phòng. Sau đó, nàng bắt hẳn xoa bóp lưng cho nàng... Như vậy, chẳng lẽ bây giờ nàng đang nằm mơ?

Cái loại biết mình đang nằm mơ lại không thể tỉnh dậy, càng thêm kì lạ.

Ngao ngao ~

Dường như Bạch Nha không vừa ý vì chủ nhân thả hồn theo gió mây, cặp mắt to tròn màu lam như biển lớn nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng lộ ra một chút thân thiết chỉ dành riêng cho chủ nhân. Chỉ lần lúc này, trong phần thân thiết ấy có rất nhiều sự bất mãn.

Nó dùng chi trước đè lại hai tay của nàng, cái mũi hình tam giác màu đen khịt khịt ở cổ nàng, dường như muốn cắn đứt cái cổ nhỏ nhắn của nàng. Thế nhưng nó không có cắn, trên thực tế nó dùng cái lưỡi đỏ au liếm thật mạnh, cái mũi phát ra hơi thở nóng hổi và buồn bực, hình như đang đe dọa Thủy Lung: Lúc đùa giỡn với Bạch Nha, dám thả hồn theo gió trăng, có tin hay không Bạch Nha cắn chết ngươi... Chết ngươi... Ngươi!

“Ha ha...” Thủy Lung cảm thấy nhột nhột vì bị nó ma xát, cũng bị tính tình kì quặc và sự làm nũng của Bạch Nha chọc cười. Mặc dù biết là nằm mơ, trong giấc mơ mới có thể nhìn thấy được thú cưng đáng yêu của mình, ngược lại làm cho Thủy Lung cảm thấy rất dễ chịu.

“Được, được, Bạch Nha đừng quậy nữa.” Trong giọng nói của Thủy Lung miễn cưỡng lộ ra một chút cưng chiều và phóng túng đối với thú cưng, nhưng không có giảm đi bản chất mạnh mẽ của mình. Nàng đưa tay đẩy cái đầu to đùng của Bạch Nha ra, thầm nghĩ cả người bị nó liếm toàn là nước bọt, lát nữa phải xuống biển bơi một chút mới được.

Ôi...

Đột nhiên ở cổ truyền đến một chút đau đớn, làm Thủy Lung hoàn hồn.

Bạch Nha thật sự dám cắn nàng!

“Bạch Nha!” Thủy Lung cũng có chút tức giận, đưa tay muốn sờ chỗ bị cắn, mới phát hiện tay vẫn bị chi trước của Bạch Nha đè xuống, muốn nhúc nhích một chút cũng không được.

Không bình thường

Thủy Lung khẽ nhủ mảy: “Bạch Nha, buông ra! Bằng không hôm nay không cho mảy ăn thịt.”

Bạch Nha là động vật ăn thịt. Đặc biệt được Thủy Lung nuôi dưỡng thành không thịt không vui giống như nàng. Sự chấp niệm của nó đối với thịt khỏi phải bàn có bao nhiêu sâu nặng, thâm tình.

Chỉ là lúc này, phản ứng lần thứ hai của Bạch Nha nằm ngoài dự đoán của Thủy Lung. Nó nghe được Thủy Lung không cho nó ăn thịt, nó chẳng những không đứng lên mà còn cắn cắn nhiều hơn nữa, có lúc đôi mắt màu xanh nước biển đó nhìn về phía nàng. Không biết vì sao Thủy Lung cảm thấy có một loại ánh mắt rất quen thuộc, hình như rất giống với người nào đó. Chẳng qua là hiện tại còn đang trong giấc mơ nên nàng không thể nhớ ra được là ai.

“Bạch Nha, ai là Bạch Nha?” Đường như có ai đó ở bên tai nàng hỏi nhỏ, âm thanh khàn khàn không vui.

Thủy Lung cảm thấy mí mắt rất nặng, muốn mở lại không thể mở ra.

Lúc này, cái đầu lớn của Bạch Nha chôn ở cổ nàng đột nhiên ngẩng lên. Một đôi mắt thú dã man, sâu hút nhìn nàng. Sau đó, cái đầu to đó cách nàng càng lúc càng gần, cái liếm đỏ thẫm hình như muốn liếm miệng của nàng.

“Tiểu Bạch Miêu còn muốn ra oai?” Đột nhiên, mí mắt của Thủy Lung hiện lên tươi cười, đáy mắt hiện lên ánh sáng lạnh, nhẹ nhàng nói.

Chỉ nghe âm thanh của nàng khỏi phải nói có bao nhiêu dịu dàng, đáng tiếc chân của nàng lại không một chút lưu tình. Một chân đá ra, ngoài ý muốn không nghe được âm thanh rên rỉ, uất ức của Bạch Nha, ngược lại giống tiếng người kêu rên...

(TN: “.” càng ngày càng tà ác.)

Hử?

Trong đầu Thủy Lung có một ánh sáng chợt lóe qua.

Trên giường nhỏ.

Về mặt Trường Tôn Vinh Cực có chút đau đớn. Một tay nắm chặt hai tay của Thủy Lung, một tay ấn ngay huyệt vị ở cổ nàng. Để cho lúc nàng mê muội nằm mơ khó mà tỉnh lại được.

Ai biết được, người nào đó ngay cảm trong lúc nằm mơ cũng không an phận. Một chân đá tới, may mà hấn tránh né kịp thời, bằng không cho dù hấn có nội lực thâm hậu, thì “Tiểu Vinh Cực” không muốn bị phê cũng không được.

Trường Tôn Vinh Cực có chút tức giận trừng mắt nhìn người nào đó đang nằm mơ ban ngày. Thấy tròng mắt của nàng hơi di động, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại. Trùng mắt nhìn trong một lát, lửa giận trong mắt cũng từ từ biến mất, cúi đầu hôn lấy đôi môi cười yếu ớt của nàng.

Nụ hôn này trút hết mọi yêu thương và bất mãn của hấn, đầu lưỡi linh hoạt càn quét từng góc ngách trong khoang miệng của nàng, ngay cả hàm răng cũng không buông tha. Bỗng nhiên, đầu lưỡi ai đó đáp lại cái lưỡi của hấn, cũng không có quấn lấy nhau dây dưa không dứt, chỉ là nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi của hấn.

Chỉ liếm một cái thôi, lại khiến cho cả người Trường Tôn Vinh Cực căng thẳng. Hình như có một luồng điện từ đầu lưỡi chạy tán loạn toàn thân, thúc giục khiến cho hơi thở của hấn càng ngày càng nặng nề, ngón tay khi nãy đè xuống huyệt ngũ của Thủy Lung không biết đã buông ra từ bao giờ, đôi lại chuyển qua nâng cái ót của nàng lên, khiến cho cả hai gần nhau hơn, gần bó chặt chẽ chẳng phân ra được.

(TN: Không có kinh nghiệm, bạn đọc bỏ qua cho mình mấy khúc tà... này :v)

Cộc cộc...

Đột nhiên có tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh người đang chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt hùng hực. Ngoài cửa, giọng nói của Mộc Tuyết vang lên: “Tiểu thư, Vô vương gia, bữa tối đã chuẩn bị xong, có cần bưng vào trong thư phòng hay không?”

Trường Tôn Vinh Cực buông đôi môi của Thủy Lung ra, rũ mắt nhìn xuống đôi mắt trong suốt híp lại giống như đang nhìn hấn. Trong ánh mắt ấy nhìn như ôn hòa, trên thực tế có một sự trêu tức nhỏ được ẩn giấu dưới ánh nhìn bình tĩnh đó. Vậy mà, hai gò má của Trường Tôn Vinh Cực lại nóng lên.

“Tĩnh?” Hấn hỏi.

Thủy Lung càng cười vui vẻ, thẳng ngực cũng biết nàng tĩnh. Chẳng qua là nàng bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt đỏ như trái cà chua của Trường Tôn Vinh Cực, nàng nghĩ nếu hiện tại mình cười phá lên, nói không chừng ai đó nhất định sẽ bùng nổ. Nhưng mà ý nghĩ xấu của mình luôn luôn bị người nào đó khơi dậy, làm sao bây giờ?

“Nằm mơ thấy một con mèo to xác đè cắn môi, không tỉnh cũng không được.”

Khuôn mặt đỏ hồng của Trường Tôn Vinh Cực liền thay đổi trong nháy mắt, hóa thành một tầng sương mỏng: “Bạch Nha?”

“Ừ! Ta có nói mơ à.” Không phải là câu nghi vấn, rõ ràng là câu trần thuật.

“Tiểu thư?” Âm thanh của Mộc Tuyết vang lên lần thứ hai, còn có chút lo lắng.

Ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực thoáng qua một tia rét lạnh. Không kịp nhìn thấy hấn ra tay như thế nào, một luồng kinh khí bắn ra ngoài, đem con sâu nhỏ đang bò ở một góc tối đánh thành thịt nát. Con sâu nhỏ chỉ lớn hơn hạt đậu, cả mình sâu đều là màu xanh, người bình thường căn bản sẽ không phát hiện.

Thủy Lung nhìn thấy một màn này liền đoán được con sâu này chắc chắn là do Mộc Tuyết lo lắng nên mới thả vào quan sát tình hình bên trong như thế nào. Nàng lại nhìn sang đồng thịt nát, im lặng không nói, ủ rũ cúi đầu xuống.

Trong lòng Trương Tôn Vinh Cực vô cùng khó chịu, sau khi giết sâu, hấn định quay ra dạy dỗ nữ tử đứng ngoài cửa. Ai biết đối phương có dùng mấy con sâu này nhìn trộm đời sống sinh hoạt hằng ngày của Tiểu Hóa Hồ nhà hấn không. Đặc biệt là nghĩ tới chuyện bảo bối của hấn bị người ta nhìn thấy hết trơn hết trọi. Cực tức trong lòng hấn càng tăng lên dữ dội.

Trước kia, hấn không biết mấy thứ này. Từ nhỏ đến lớn, tỷ nữ bên cạnh hấn cũng có, các nàng đều hiểu rõ bốn phận cùng thân phận của mình. Thế nhưng, hấn không hề biết, hấn càng ngày càng để ý đến chuyện của Thủy Lung nhiều hơn, có nhiều chuyện rất bình thường hấn cũng không hài lòng. Ngay cả nghĩ tới những chuyện trước kia của Thủy Lung, nàng từng yêu thích Trương Tôn Lưu Hiến, cùng với nhưng nô tì từng hầu hạ nàng, từng nhìn thấy thân thể nàng... hấn đều cảm thấy rất tức giận.

Trương Tôn Vinh Cực quay đầu nhìn về phía Thủy Lung, đang chuẩn bị nói với nàng, sau này không được cho tỷ nữ được tiếp xúc nàng quá gần với nàng. Ai dè vừa nhìn qua lại phát hiện bảo bối vừa ủ rũ lại uất ức rất lớn, lặng lẽ cúi đầu không nói.

Sao vậy?

Hấn có nói gì quá đáng sao?

Trương Tôn Vinh Cực thấy bộ dạng của Thủy Lung như vậy, mọi suy nghĩ trong đầu đều tan biến. Chỉ còn thừa lại yêu thương và lo lắng, đưa tay nâng cằm của nàng lên, để nàng ngẩng đầu nhìn mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nuôi một con sâu không có dễ.” Nàng là nàng đang chờ câu hỏi này của hấn nha.

Trương Tôn Vinh Cực sững sốt, lại liếc nhìn về con sâu đáng thương chết không toàn thây dưới độc chưởng của mình một cái, lạnh nhạt nói: “Đáng chết.”

Thủy Lung nói: “Nuôi một con cở trùng lại càng không dễ.”

Trương Tôn Vinh Cực: “...”

Thủy Lung nói tiếp: “Ta tốn không ít sức lực mới tìm ra. Đặc biệt con sâu này rất khó tìm.”

Trương Tôn Vinh Cực: “...”

Thủy Lung nói: “Khó khăn lắm mới có tình cảm và sự ăn ý với nhau.”

Trương Tôn Vinh Cực: “...Ngày mai, ta tìm một con sâu mới cho nàng.” Quay đầu, ngón tay lại bắn ra một kinh lực, đem đồng thịt sâu vụn nát đánh mất tiêu, hấn nói tiếp: “Tìm một con tốt hơn con này, ngoan hơn con này.”

“Được.” Thủy Lung thực hiện được mưu kế liền thoải mái cười.

Nàng không có nói dối. Con cở trùng này tìm đã khó nuôi nấng càng khó hơn. Bây giờ Trương Tôn Vinh Cực lại đem con sâu của Mộc Tuyết đánh nát bậy. Nàng phải vì Mộc Tuyết lấy lại công bằng, đòi hấn bồi thường một con sâu tốt hơn.

Thế lực của Trương Tôn Vinh Cực lớn bao nhiêu, nàng không biết. Nhưng mà dựa vào thái độ và hành vi của hấn đủ để chứng minh tất cả. Đạt được mục đích, Thủy Lung không nói gì thêm, tự đem quần áo mặc vào, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

Bên ngoài thư phòng, Mộc Tuyết yên tĩnh đứng đó. Vẻ mặt không hề biến đổi, nhưng trong bụng lại nóng như lửa cháy. Đặc biệt, khi nàng cảm nhận được cở trùng bị giết, càng thêm hốt hoảng.

Nàng có năng lực bẩm sinh có thể điều khiển thú, hết sức kì lạ. Các cao thủ bình thường đều khó có thể nhận ra bị nàng theo dõi. Nào ngờ sâu nhỏ mới bị nàng bỏ vào, chưa nhìn thấy cũng chưa nghe thấy gì liền bị sát hại.

(TN: Nghẹn họng trần trời. Bé sâu an nghỉ a ~ | Sâu nhỏ: T^T)

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ vị Võ vương vương gia này có võ công thâm sâu bí hiểm, có thể sánh bằng với cấp bậc tôn sư trong giang hồ!

Kèo kẹt.

Cánh cửa gỗ bị chạm khắc hoa văn được đẩy ra, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực cùng đi ra. Làm cho Mộc Tuyết thu hồi ý nghĩ, nhìn kĩ hai người,

không có cái gì khác thường, đặc biệt là khi Thủy Lung trấn án liếc nhìn nàng một cái, liền khiến cho Mộc Tuyết an tâm, nghĩ thầm: Chắc là do mình suy nghĩ nhiều, Lung tỷ tỷ nếu đã nói ra những lời như vậy, đương nhiên là tỷ ấy có tự tin.

Bữa tối ăn cơm ở trong sân, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực vẫn chung sống hài hòa như trước. Mãi cho tới khi ăn cơm tối xong, Thủy Lung liền hạ lệnh đuổi khách. Lần này, Trương Tôn Vinh Cực không có cứng rắn muốn ở lại. Tự giác rời khỏi phủ quân chúa nhưng lại muốn Thủy Lung đưa ra cửa.

Mặt trời ngã về tây, cả bầu trời được nhuộm thành màu đỏ bùng, giống như nhiều đóa hoa vân thiêu đốt, đồng thời cũng đem thành Kỳ Dương bao phủ thành một mảnh phồn hoa quý phái.

Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực đi ra khỏi cửa lớn của phủ quân chúa, hai tay nàng ôm trước ngực, lưng dựa vào mép cửa ca ngợi sắc đẹp khuynh thành của ai đó dưới ánh rắng chiều. Thanh y tóc đen, mi như viễn sơn, mắt như hồ nước trong, môi hồng như hoa anh đào, da thịt như bạch ngọc được phủ một lớp ánh sáng hồng vàng nhạt nhạt, khi quay đầu lại nhìn, ánh mắt chợt lóe lên gọn sóng hấp dẫn lòng người.

“...”

Hắn hoạt động môi, như muốn nói gì đó hoặc là không muốn nói, đôi mắt cũng bị ánh sáng chiều làm lay động độ ẩm, ẩm đến nỗi làm lòng người đều hòa tan.

Thủy Lung ngậy người, lúc bùng tình, đã không thấy thân ảnh của Trương Tôn Vinh Cực đâu nữa.

“Ừ... Coi ra ngày mai thời tiết rất tốt.” Suy nghĩ một lúc, Thủy Lung cười cười, nghiêng đầu nhìn rắng chiều phía xa xa. Sau đó, xoay người đi vào trong phủ.

Nàng nghĩ: Tiên cá không hổ là yêu quái, đúng là có năng lực mê hoặc tất cả thuyền viên.

Ngón tay vuốt nhẹ đầu răng ở cổ. Trong nháy mắt nhắc nhở nàng chưa bao giờ có cảm giác rung động xa lạ như vậy. Đối với thú cưng như Bạch Nha, tuyệt đối sẽ không sinh ra rung động.

Trung Quốc có câu nói, chính là “Tào hà bất xuất môn văn hà hành thiên lý” (*). Tối hôm qua mây màu khắp trời, hôm nay quả nhiên sắc trời trong sáng.

(*)”Ánh bình minh không ra khỏi cửa, ánh nắng chiều đi ngàn dặm“, đây là câu về thời tiết dự đoán dân gian. Ý là sáng sớm có ý hướng hạ, báo trước đem có mưa to, cho nên không ra khỏi cửa; mà chạng vạng tối mặt trời lặn thời điểm có ánh nắng chiều, tức thì báo trước thời tiết nắng ráo sáng sủa, có thể đi ngàn dặm mà không cần lo lắng.

Đây là trăm ngàn năm qua mọi người trí tuệ cùng kinh nghiệm chỗ tổng kết ra đến kết tinh, hết sức chính xác. Hôm qua ánh nắng chiều sáng lạn, hôm nay liền đúng là trời quang vạn dặm, mặt trời rực rỡ cao chiếu.

Dựa theo quy củ của hoàng bang, một khi hoàng thượng ra lệnh, hoàng bang nhất định sẽ được dán lên từ sáng sớm, để cho người dân vây xem. Hôm nay, mãi cho đến buổi trưa, Thủy Lung cũng không có nghe được tin tức gì. Trái lại, chuyện nàng được thăng cấp lên nhất phẩm quân chúa lại truyền khắp thành Kỳ Dương, khiến cho dân chúng trong thành Kỳ Dương hồ hởi bất công.

Bởi vậy, hôm qua Trương Tôn Vinh Cực ra sức thuyết phục thái hậu, tiếp tục kéo dài trận hôn nhân này.

Tuy là ở trên triều đình Trương Tôn Lạc Dần chính miệng nói từ hôn, nhưng Trương Tôn Vinh Cực lại nói nhất định phải cưới. Ngược lại, người mất mặt là hắn, cho nên hoàng bang nhất định không thể dán.

Chuyện này giống như một trò cười. Trong trò cười này người được lợi ích chính là Thủy Lung. Chẳng những được danh mà còn được cả tài, còn có một lãnh thổ thuộc về mình. Người eo hẹp nhất bên trong trò cười chính là đương kim thánh thượng của Tây Lăng, ở trước mặt văn võ bá quan mất hết mặt mũi.

Mặc dù mất hết mặt mũi, nhưng Trương Tôn Lạc Dần cũng không hề có một chút nào tức giận đối với Trương Tôn Vinh Cực.

Hỏi tại sao Thủy Lung biết. Bởi vì buổi trưa, một đạo thánh chỉ truyền xuống, nói cho nàng biết nàng được phong làm thương nghiệp của hoàng gia, đợi sau khi Ôn Tuyên các khai trương hoàng thượng sẽ tự tay viết tên bằng hiệu ban thưởng. Cũng yêu cầu nàng năm ngày sau, đem xà phòng đặc biệt dành cho hoàng thất dâng lên.

Thủy Lung nhận thánh chỉ chưa tới một canh giờ thì nhóm người Tứ hoàng tử đã chạy đến.

Lúc ba vị tới phủ quân chúa, quần áo trên người còn chưa kịp đổi, chứng tỏ họ mới từ Quốc Tử Giám tan học về.

Thủy Lung sớm biết mục đích của bọn họ đến, đối với mỗi câu hỏi của bọn họ nàng bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, thánh chỉ đã ban xuống, ở đây. Các người có thể lấy.” Ngón tay nàng chỉ chỉ một cái ghế, rõ ràng chứng minh thánh chỉ tùy tiện bị ném nằm ở trên đó.

Tứ hoàng tử nhìn, thầm nghĩ lá gan của Thủy Lung thật lớn. Không sợ bị người khác đi tọc mạch chuyện nàng đem thánh chỉ quăng tùm lùm, truyền vào tai phụ hoàng khiến cho gặp họa sát thân sao.

Ngũ hoàng tử xem xong thánh chỉ, lo lắng nói: “Thánh chỉ này thật đúng là chuyện tốt, nhưng thánh chỉ bắt buộc năm ngày sau phải đem xà phòng đặc biệt dành riêng cho hoàng thất nộp vào cung, cũng đúng vào ngày Ôn Tuyên các khai trương, cho dù chúng ta đẩy nhanh tốc độ cũng không có đủ thời

gian chế tạo ra đủ số lượng. Nếu như vậy trái lại không có công còn có tội.”

Thủy Lung cười khê: “Không cần lo lắng, nhóm hàng hóa đó đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bí mật của Võ vương

“Không cần gấp, lô hàng hóa kia đã được chuẩn bị xong rồi.”

Lời này của Thủy Lung làm cho ba vị hoàng tử đều ngây người. Sau đó, Ngũ hoàng tử nhẹ giọng hỏi: “Không lẽ Bạch đại tiểu thư đã sớm đoán ra được chuyện này nhất định sẽ thành công?” Đồng thời cũng đoán được phụ hoàng chắc chắn sẽ làm khó?

Câu kẻ tiếp hán không nói ra, vị trí của hán khiến hán không thể tùy tiện nói chuyện như người khác được.

Thủy Lung không thừa nhận cũng không phủ nhận, cười nhạt: “Thời hạn đảm bảo chất lượng xà phòng thơm không ngắn, làm sớm một chút cũng không sao.”

Ngũ hoàng tử hình như còn muốn nói gì đó, nhưng lời nói vừa tới bên cửa miệng lại nuốt ngược vào. Sắc mặt của Tứ hoàng tử cũng biến hóa, ánh mắt nhìn Thủy Lung càng tán thưởng và kính nể hơn. Chỉ có Lục hoàng tử vẫn như trước, gần như không có rõ mọi chuyện, mặc kệ mọi người muốn nói gì cứ nói, mình hán ngồi im nghe là được.

“Bạch đại tiểu thư đúng là thâm tàng bất lộ.” Đột nhiên Tứ hoàng tử nhỏ giọng nói khê. Anh mắt nhìn Thủy Lung có chút phức tạp lại bất đắc dĩ, nói: “Trước đây chỉ biết Bạch đại tiểu thư có năng lực học võ thiên phú, là nữ trung hào kiệt. Sau này lại biết được Bạch đại tiểu thư am hiểu chiến lược cũng vô cùng sâu xa, đây là tài hoa phi phạm. Hiện tại, lại nhìn thấy tri thức về buôn bán của Bạch đại tiểu thư, quả thật không đơn giản. Cũng không biết ngoài những thứ này Bạch đại tiểu thư còn am hiểu lĩnh vực nào nữa không? Nếu như lại thấy được tài nghệ tuyệt diệu của Bạch đại tiểu ở phương diện khác, như vậy thật sự làm cho nam tử ở khắp Tây Lăng quốc phải xấu hổ, khó mà chịu nổi.”

Thủy Lung cảm thấy lời nói của hán rất hào sảng, lại giống như nói đùa, trong lòng liền hiểu hán đang âm thầm lo lắng. Nàng không sợ bị bọn họ kiêu kỳ, chỉ sợ bọn họ không kiêu kỳ. Một khi bị bọn họ kiêu kỳ, đương nhiên sẽ có thể ngang hàng nói chuyện với bọn họ. Sau này, gặp mặt nói chuyện nàng đều có lợi.

“Nếu giống như ngươi nói, tình huống đó cũng thật là thú vị.” Thủy Lung cũng nói đùa.

Chỉ là lời nói đùa này có ý nghĩa sâu xa, làm cho trái tim và lí trí của Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử nhảy dựng lên. Âm thầm nghĩ: Chẳng lẽ Bạch Lung còn có con bài chưa lật? Hôm nay nhìn thấy Võ vương thúc coi trọng Bạch Thủy Lung cũng không phải không có lí. Ngoại trừ khuôn mặt không xinh đẹp, tính cách không có dịu dàng như những tiểu thư khuê các khác, nhưng những phương diện khác các nữ tử kia không thể sánh bằng nàng. Thậm chí xuất sắc hơn cả nam tử.

Sau khi bốn người bàn xong chuyện xà phòng thơm, thời gian rảnh rồi ngồi lại trò chuyện về những việc khác. Một lát sau, Lục hoàng tử nói thời gian còn sớm, ở trong phủ đệ và trong cung rất chán, không bằng đi ra ngoài tìm vui. Thủy Lung liền đề nghị đi Vạn Thông Phưởng.

Vạn Thông Phưởng là một sông bạc, ở trong thành Kỳ Dương kinh doanh cũng không tệ.

Ngũ hoàng tử đối với chuyện kinh doanh hiểu rất rõ, vừa nghe Thủy Lung đề nghị đi đến đồ phưởng, liền cười. Nụ cười vừa trêu tức lại vừa không biết làm sao, hỏi: “Phượng Tuấn Hiền chọc gì ngươi vậy? Vì sao ngươi lại cứ nhắm chặt hán mà hút máu?”

“Các ngươi muốn đi tìm vui không phải thường ăn uống chơi kỹ và đánh bạc hay sao? Thời gian ăn uống đã qua, thời gian chơi kỹ chưa tới, hiện tại không đi đánh bạc thì đi đâu?” Thủy Lung mỉm cười khê nói, chỉ cần nhìn vẻ mặt và giọng điệu của nàng, thật sự không nhìn ra nàng cố ý nhắm vào Phượng Tuấn Hiền.

Lục hoàng tử hét lên: “Đừng có nói nhiều như vậy chứ, làm như chúng ta giống như đám công tử nhà giàu ăn no rừng mỡ tối ngày đi làm chuyện ác.”

Thủy Lung im lặng nhướng mày. Vẻ mặt như muốn nói: Chẳng lẽ ta nói sai?

Ba vị hoàng tử im lặng không nói, muốn phản bác lại nàng thì nàng đã xoay người đi thay y phục, lời nói còn trong bụng cũng đành tự biến mất. Chờ Thủy Lung thay y phục xong bọn họ mới nhớ tới — bọn họ muốn đi đánh bạc, còn mang theo vương tẩu thê tử tương lai của vương thúc!!!

Sắc mặt ba vị hoàng tử đều biến đổi nhưng hiện tại không thể từ chối không đi cùng nàng. Bọn họ đều không phát hiện, mọi chuyện đều là do Thủy Lung làm chủ, khiến cho bọn họ không có ý thức liền làm theo sự sắp xếp của nàng.

Vạn Thông Phưởng ở phía nam thành Kỳ Dương, bảng hiệu rất to hấp dẫn rất nhiều người.

Mọi người còn chưa tới cửa, Lục hoàng tử liền mua một cái mặt nạ màu trắng hoa văn màu đỏ ở bên đường, đem mặt nạ đưa cho Thủy Lung, nhỉnh hót nói: “Bạch tiểu thư, Bạch đại tiểu thư, vương thẩm tương lai, người mang mặt nạ này vào có được hay không? Nói sao thì ngày thành hôn của người và vương thúc cũng sắp đến, nếu như còn đi rong chơi ở bên ngoài như thế này thì không hay cho lắm. Coi như người chú ý tới thể diện của vương thúc được không?”

Hắn cười nói đáng yêu lại ton hót, vốn dĩ bề ngoài hơi hợt nhưng làm việc lại rất cẩn thận, chắc hẳn được rất nhiều thiếu nữ và thiếu phụ yêu thích.

Thủy Lung không có từ chối, nhận lấy mặt nạ, tùy ý mang vào.

Phía sau còn có Mộc Tuyết, bên cạnh có ba vị hoàng tử, tin chắc rằng người có địa vị nhìn sơ qua liền đoán ra được thân phận của nàng. Thủy Lung hiểu rõ, nàng dự đoán được mọi chuyện, ba vị hoàng tử cũng dự đoán được như thế, bọn họ muốn nàng mang mặt nạ chỉ vì không để dân chúng nhìn ra thôi. Bởi vì vốn hiểu biết của dân chúng rất thấp, nhưng người có thân phận dù nhìn ra Thủy Lung đeo mặt nạ bọn họ cũng sẽ giả ngu như không biết.

Ba vị hoàng tử thấy Thủy Lung sáng khoái đeo mặt nạ vào, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn, sau đó cùng nhau đi vào Vạn Thông Phường.

Vạn Thông Phường cũng như các sòng bạc khác. Lầu một có rất nhiều tiếng nói tranh cãi, la hét ầm ĩ, đa số là dân chúng ở gần đây vào chơi.

Thủ vệ ngoài cửa của Vạn Thông Phường dù mặc bố ý nhưng rất có ánh mắt, vừa thấy nhóm người Thủy Lung đi tới liền chào hỏi, mời cả nhóm lên lầu hai chơi.

Muốn lên lầu hai, phải đi ngang qua lầu một.

Thủy Lung đảo mắt một vòng liền nhận ra vài người quen trong đám đông. Hai người từng làm chó săn bên người Bạch Thiên Hoa, còn có phu quân của bà di họ Vệ — Điền Bích Tương.

Bộ dạng của Điền Bích Tương cực kì nhếch nhác, quần áo giản dị xốc xếch, tóc tai rối loạn, trán đầy mồ hôi, phía dưới mí mắt xanh đen, giống như đã lâu rồi không có ngủ, làn da sạm màu như nền cũng biến thành màu đen, vô cùng tiều tụy.

Hắn nhe răng quát to, nước miếng văng tung tóe, nét mặt vặn vẹo tức giận.

“Sao vậy?” Tứ hoàng tử thấy nàng vẫn nhìn về phía đó, hỏi một câu.

“Không có gì.” Thủy Lung khẽ lắc đầu, xoay người liền thấy một người đi vào cửa Vạn Thông Phường.

Người này Thủy Lung biết, chính là nguyên phối (*) của Điền Bích Tương — Bà di họ Vệ.

(*) Vợ cả, vợ lớn.

Bà di họ Vệ vừa bước vào cửa liền khóc, thét lên: “Điền Bích Tương, người là cái người bụng dạ độc ác, người đi ra đây, đem bạc trả lại cho ta, trả bạc lại cho ta.”

Trò cười như thế này diễn ra ở đồ phường không có hiếm, mọi người vẫn vui vẻ ngồi xem trò hay, không có ai có ý định đứng ra khuyên can hết.

Tứ hoàng tử đối với bà di họ Vệ cũng có chút ấn tượng, hắn không có nói gì nhưng ánh mắt khẽ liếc về phía Thủy Lung một cái.

Thủy Lung thu hồi ánh mắt nhìn về phía bà di họ Vệ lại, không có đi quản lý, từng bước đi lên lầu, đến lầu hai.

Vừa lên lầu hai, âm thanh tranh cãi ồn ào dưới lầu cũng dần dần phai nhạt xuống.

Lầu hai được trang trí rất thanh lịch, đại sảnh còn có chỗ nghỉ ngơi uống trà. Người không biết nhìn sơ qua còn nghĩ rằng đây không phải là sòng bạc, mà cho rằng chỗ này là một địa phương yên tĩnh để uống trà thư giãn.

Đối với phương diện này, Phương Tuấn Hiền có suy nghĩ không tệ.

Lúc này trong phòng khách có mấy vị công tử mặc y phục gấm vóc ngồi chơi, nhìn thấy nhóm người Thủy Lung, có vài người biến sắc, vội vàng đứng dậy dường như muốn hành lễ.

Nhưng mà chưa chờ bọn họ có động tác, Tứ hoàng tử đã mở miệng ngăn lại: “Mọi người đều đến nơi này để vui chơi, tới đây đều là đồ khách, không cần lễ ý nhiều quy tắc như vậy.” Bên cạnh còn có thể tử tương lai của vương thúc, không thể để cho mọi người chú ý đến.

Các vị công tử nghe vậy cười ha ha, nói: “Tứ công tử nói phải.”

Ngoài cung, các vị hoàng tử chưa được phong vương đều được gọi là công tử.

“Các vị khách, mỗi gian phòng ở lầu hai đều có một thẻ bài đóng trước cửa, trên thẻ bài có viết các hạng mục để chơi đùa.” Nam tử áo xám hướng về phía nhóm Thủy Lung giải thích.

Tứ hoàng tử cười nói: “Như thế vừa thuận lợi lại có ý nghĩa. Biện pháp này là do Phương Tuấn Hiền nghĩ ra sao?” Hắn nhìn về phía Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử lắc đầu: “Phương Tuấn Hiền mặc dù có thông minh, nhưng đối với phương diện làm ăn hắn không có am hiểu sâu rộng. Biện pháp này có lẽ không phải do hắn nghĩ ra, không chừng có cao nhân chỉ dạy. Chẳng qua vị cao nhân này là ai thì ta không biết.”

Lục hoàng tử nhìn bọn họ: “Nói mấy chuyện này làm gì? Bọn họ làm tốt, chúng ta được chơi vui vẻ.”

Bộ dạng ham chơi này của hắn rơi vào trong mắt Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, đều khiến cho hai người cảm thấy buồn cười, vẻ mặt không thoải mái cũng trở nên an tâm.

(TN: Không liên quan cơ mà thích tổ hợp 4,5,6 này.)

Thủy Lung nhìn về phía Lục hoàng tử liếc một cái, ai ngờ lúc này Lục hoàng tử cũng nhìn về phía nàng, hai người nhìn nhau. Lục hoàng tử sững sốt, sau đó lộ ra một khuôn mặt tươi cười đối với Thủy Lung. Đuôi lông mày của Thủy Lung cũng ngả ngón, vẻ mặt này của nàng bị che giấu phía sau mặt nạ cho nên Lục hoàng tử không nhìn thấy được. Nhưng hắn bị Thủy Lung nhìn như vậy nét mặt có chút cứng đờ.

Khi Lục hoàng tử muốn nói gì đó, Thủy Lung liền thu hồi tầm mắt.

Lục hoàng tử này đúng là người thông minh, cũng biết được tự lượng sức, không lan chanh tự cho mình là người thông minh.

Thủy Lung có thể đoán được, chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, Lục hoàng tử này có thể ở trong trận chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế, giành được một chỗ đất yên ổn mà sống.

Có một ý nghĩ xẹt qua đầu nhưng nàng không muốn để ý, nhưng trong nháy mắt lại làm cho Lục hoàng tử cảm thấy bất an.

Bởi vì có mặt nạ ngăn cách, nên đôi phương càng chú ý đến ánh mắt của nàng.

Đó là một đôi mắt trắng và ánh mắt như thế nào? Bây giờ trong lòng Ngũ hoàng tử vẫn còn không biết phải làm sao. Chỉ cảm thấy hình như cả người mình bị người khác nhìn thấy sạch sẽ, có một loại cảm giác bất an không thể che giấu, toàn bộ lông tóc của hắn đều dựng ngược lên, tim cũng đập nhanh không thể khống chế.

Trước đây chưa từng cảm thấy Bạch Thủy Lung đáng sợ như vậy.

Bước chân của Lục hoàng tử không tiếng động chậm lại, nhìn nghiêng nửa bên mặt mang mặt nạ và bóng lưng của nàng, đột nhiên giật mình.

Điều bộ đi đường của nàng thay đổi.

Lục hoàng tử có một đôi mắt sắc sảo, còn cẩn thận tỉ mỉ hơn cả nữ nhân.

Vị trí của hắn khiến hắn tập thành thói quen cẩn thận, luôn cẩn thận quan sát mọi thứ của người khác, nghiền ngẫm ý nghĩ và hành vi của người khác. Hắn nhớ Bạch Thủy Lung trước kia đi đường bước chân còn lớn hơn hiện tại, luôn mang theo cảm giác dồn dập, mạnh mẽ và vang dội, cùng với khí phách vênh vao, hung hăng. Hiện tại, bước chân của Thủy Lung tuy lớn hơn so với nữ tử bình thường nhưng không có gấp gáp, nóng nảy. Bước đi không nhanh không chậm, bộ dạng thướt tha và phóng khoáng làm người ta không thể diễn tả. Thất lưng thẳng tắp mà không cứng nhắc, ngậm ẩn chứa khí thế ở bên trong.

Thời gian có thể làm cho con người thay đổi, nhưng có một số thói quen không thể thay đổi trong một thời gian ngắn được. Đặc biệt là dáng đi, động tác ăn cơm, cách nói chuyện,... Bởi đó là những thói quen đã hình thành từ nhỏ, gần như nó trở thành bản năng của mình.

Bản năng của một người, có thể thay đổi trong thời gian ngắn sao?

Một ánh sáng chột lóe trong đầu Lục hoàng tử, trong nháy mắt hắn gần như nắm bắt được một sự thật nào đó. Thế nhưng ánh sáng vừa lóe lên lại chột tắt, làm cho hắn không thể nắm bắt được điểm quan trọng của sự việc. Có lẽ trong tiềm thức cho hắn biết đây không phải là chuyện tốt, nên một lúc sau hắn tự an ủi mình — Trước kia, Bạch Thủy Lung vừa mới trải qua một hồi sống chết, hơn nữa còn bị Vũ vương vứt bỏ, chịu đựng kích quá lớn có thay đổi hơi nhanh cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, bọn họ đã đi vào phòng chơi xúc xắc.

Ngày âm áp, ngay cả gió thổi đến cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Một ngày tốt lành như vậy, khiến cho dân chúng trong thành Kỳ Dương đều cười tươi, người đi trên đường cũng nhiều hơn ngày thường.

Chẳng qua là cho dù ngày có tốt đến đâu thì cũng không thể khiến cho tâm trạng của Phương Tuấn Hiền chuyển tốt.

Hắn ra roi thúc ngựa chạy nhanh đến Vạn Thông Phường, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, mắt thấy càng lúc càng đến gần Vạn Thông Phường, liền nhớ tới tin tức thuộc hạ truyền đến ~~~

‘Công tử, chương quầy của Vạn Thông Phường truyền tin đến, trong Vạn Thông Phường có một tay đồ mới đến, kỹ thuật rất giỏi, nghi ngờ là hắn đến để gây chuyện.’

‘Loại chuyện nhỏ như vậy cũng muốn ta chỉ các ngươi nên làm như thế nào à?’

‘Chường quây nói, người đến gây chuyện có thể là hoàng tử.’

Ba!

Phương Tuấn Hiền đập bàn, ánh mắt rét lạnh: ‘Đám người này không có việc gì làm, suốt ngày đi kiếm chuyện với người khác...’

Bởi vì chuyện này liên lụy đến hoàng thất. Chường quây của Vạn Thông Phường không thể quản lý, thực sự hết cách rồi mới sai người truyền tin cho Phương Tuấn Hiền. Thế nên, Phương Tuấn Hiền mới lập tức chạy tới Vạn Thông Phường.

Vừa đến Vạn Thông Phường, Phương Tuấn Hiền liền lập tức xoay người xuống ngựa. Vừa vào cửa liền nhìn thấy một đôi phu thê cãi nhau âm ỉ khiến hắn càng thêm buồn bực. Hắn không có nhìn kỹ đôi phu thê kia là ai, liền trực tiếp đi thẳng lên lầu hai, trong chốc lát liền đi tới chỗ của đám người Tứ hoàng tử.

‘Hắc hắc ~ Đây chẳng phải là Phương nhị công tử hay sao?’ Lục hoàng tử liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phương Tuấn Hiền, cười rất vui vẻ.

Phương Tuấn Hiền nhìn tầng tầng ngân lượng chất đống trên bàn trước mặt ba vị hoàng tử, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt thành nắm đấm, cố nhịn nói: ‘Phương mỗ còn không biết các vị hoàng tử còn có bản lĩnh chơi đùa đến mức này ha.’ Ánh mắt của hắn chuyển động, nhìn thấy ngoài ba vị hoàng tử còn có Mộc Tuyết đang đứng ở một bên.

Hắn chợt thấy Mộc Tuyết có chút quen mặt, không khỏi nhìn thêm vài lần. Có lẽ tức quá hóa ngu, đầu óc nhất thời không thể dùng để suy nghĩ được, thế nên hắn càng không thể nhận ra Mộc Tuyết là nữ tỷ theo bên cạnh Thủy Lung. Còn thăm đoán không lẽ nữ tử này chính là tay đồ thuật có kỹ thuật giỏi, được nhóm người Tứ hoàng tử mời đến gây chuyện?

Hắn nghĩ như vậy nhưng không có nói ra, vẫn như cũ nói chuyện với nhóm Tứ hoàng tử: ‘Văn Hiền Các đã bị các vị mua, hà cớ gì phải cản chặt Phương mỗ không tha?’

‘Ha ha, xem ra Tuấn Hiền huynh đã hiểu lầm, chúng ta chỉ là vì quá buồn chán mới đến đây chơi. Tìm vui không ngoài ăn uống, chơi kỹ và đánh bạc. Thời gian ăn uống đã qua, thời gian chơi kỹ còn chưa đến, đương nhiên chỉ có thể đến đồ phường chơi. Đúng lúc bọn ta có chút quen biết với đồ phường này, nên mới vào chơi một chút thôi.’ Tứ hoàng tử đem lời nói của Thủy Lung ra làm cái cớ, cũng để giải thích cho rõ ràng luôn.

Phương Tuấn Hiền nghe tới chữ vui, trong lòng càng tức giận. Đây là các ngươi lấy ta ra làm trò vui?

‘Ha ha, điện hạ không thấy trò vui này hơi quá trớn à?’ Hắn giận quá hóa cười, ánh mắt nheo lại nhìn đồng bạc.

‘Hắc, Phương Tuấn Hiền, không lẽ ngươi không đủ tiền mở sòng bạc à? Chịu thua không nổi sao?’ Lục hoàng tử la hét: ‘Không phải chỉ thắng bạc thôi sao? Huống hồ, bạc này là do thắng được, ngươi đến đây gây cái gì chuyện há?’

Phương Tuấn Hiền nói: ‘Ba vị điện hạ cũng phải biết Phương mỗ mở tiệm làm ăn không dễ. Nếu ba vị chỉ vào sòng bạc chơi đùa thì thôi, còn dẫn theo đồ thuật siêu quần đến là để đả kích bốn điểm sao?’

‘Tuấn Hiền, xem ra ngươi hiểu lầm bọn ta thật rồi.’ Ngũ hoàng tử lên tiếng, hắn cười híp mắt: ‘Số bạc này không phải bọn ta thắng. Bọn ta càng không có mời đồ thuật nào đến hết, chỉ là một vị bằng hữu có số đồ thôi.’

‘Bằng hữu? Người này sao?’ Phương Tuấn Hiền cảm thấy có quỷ mới tin lời bọn họ, liếc mắt về phía Mộc Tuyết.

Ngũ hoàng tử lắc đầu, nói: ‘Đội lát nữa người kia trở lại sẽ biết. Tuấn Hiền ngươi cũng quen người này.’

Phương Tuấn Hiền cảm thấy hắn không giống nói dối, nửa tin nửa không ngồi chờ.

Vị bằng hữu trong lời của Ngũ hoàng tử đương nhiên là Thủy Lung rồi.

Người có ba cái gáy. May mắn mọi mặt của Vạn Thông Phường đều rất tốt, không có hỗn loạn giống như những sòng bạc khác. Lầu hai có một gian phòng đặc biệt. Trong gian phòng có bồn tiểu, nam nữ đều có thể dùng. Tuy nói như vậy, nhưng trong sòng bạc đa số là nam tử vào chơi, ngay cả thị nữ cũng rất ít người mang đến. Nên mọi người đi lại trong này nhìn một cái đều là nam tử.

Thủy Lung dù mang mặt nạ, nhưng quần áo trên người vẫn là của nữ tử. Khiến cho mọi người cảm thấy kỳ lạ và trêu chọc. Nhưng Thủy Lung vẫn ung dung như cũ, không nhanh không chậm đi vào trong gian phòng kia.

Nàng nhìn xung quanh gian phòng, rất sạch sẽ, không hề có mùi lạ, nơi này cũng không chật hẹp. Bên cạnh còn có một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một bình sứ nho nhỏ, trong bình sứ có một mùi hương nhàn nhạt bay ra.

Thủy Lung khẽ nhíu mày, không khỏi cảm thấy hứng thú đối với vị cao nhân chỉ dạy cho Phương Tuấn Hiền như trong lời nói của Ngũ hoàng tử.

Một người xưa lại có bản lĩnh và khả năng bày trí như thế này, nhất định là một người rất biết cách hưởng thụ. Lại là người thông minh có đầu óc buồn bân.

Trong chốc lát, nàng đi ra khỏi gian phòng đó, chuẩn bị đi về phía gian phòng nhóm người Tứ hoàng tử đang chờ. Lúc đi ngang qua một gian phòng khác lại nghe đến hai chữ Võ vương, khiến cho tâm trí nàng rung động, bước chân vô ý thức chậm lại.

“Người nói thật sao? Võ vương gia thật sự...” Nam tử mặc tử lam cảm bào len lén cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Có chuyện gì?”

“Lừa người làm gì?” Bạch y công tử nói. Nghe đồn Võ vương là đứa con lúc tiên hoàng về già mới có. Khi còn nhỏ hắn đã rời khỏi Tây Lăng, không biết đi đâu, người gặp qua hắn lại càng ít. Ai dè thì ra mọi chuyện chỉ là nói dối che giấu sự thật, nên mới có người cố tình tung tin vịt... Các người không nghĩ lại coi, nếu như Võ vương thật sự chỉ có mười chín tuổi, vậy năm đó tiên hoàng năm mười mấy tuổi mới sinh ra hắn, các người còn nhớ hay không? Năm đó, long thể của tiên hoàng gặp trắc trở, quanh năm suốt tháng phải uống thuốc, làm sao có thể...”

“Nếu như người nói là thật, vậy bộ dạng của Võ vương nên giải thích như thế nào đây?” Một gã nam tử cầm cây quạt thanh hoa phe phẩy: “Biểu ca của ta từng có dịp được thấy qua dung mạo của Võ vương, còn vẽ lại bức họa về hắn, đáng vẻ quả thật cực kì tuấn mỹ.”

Bạch y nam tử nói: “Đó là do người không biết chuyện. Người có biết Võ vương vì sao bị phong làm Võ vương gia không? Là bởi vì từ nhỏ hắn si mê võ thuật, luyện võ thành si, ngoài trừ võ thuật những chuyện khác hắn không hề có hứng thú. Tiên hoàng liền tặng cho hắn phong hào Võ vương. Hiện giờ hắn có thể trẻ như vậy là bởi vì hắn luyện tà công. Tà công này có khả năng giữ lại vẻ thanh xuân cho dung mạo. Nhưng tà công chính là tà công, càng luyện khuôn mặt càng trẻ đẹp, càng luyện càng thành kẻ điên cuồng.”

(TN: Có sự gato không nhẹ ở đây.)

Lời nói của hắn tạm dừng lại, lặng lẽ chỉ chỉ vào đầu mình, nét mặt vô cùng đặc sắc, nói: “Nếu các người không phải là bằng hữu tốt của ta, ta mới không nói cho các người biết chuyện này. Hiện tại, trí khôn của Võ vương chỉ bằng một đứa nhỏ bảy, tám tuổi. Không chỉ hung hăng can quấy, còn không phân biệt rõ đúng sai. Thậm chí ngay cả tình nghĩa huynh đệ cũng không biết, động một tí là muốn giết người, bên ngoài thì không thể nhìn ra. Sau này, nếu các người không cẩn thận đụng phải Võ vương, nên tránh thật xa, bằng không các người cũng không biết mình chết như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Họa từ miệng mà ra

Bạch y công tử nói xong, đảo mắt nhìn quanh nhóm bằng hữu của mình một cái nhỏ giọng, nét mặt rất hưng phấn, giống như nghe được bí mật cực kì quan trọng nào đó. Bí mật của hoàng thất không thể tùy tiện bàn luận, nhưng có rất nhiều người nhiều chuyện, ngứa miệng không nhịn nổi. Một khi nam nhân nhiều chuyện, cũng không kém gì nữ nhân.

“Người nói thật sao? Chuyện này đúng là thú vị.” Cẩm y nam tử trên tức nói: “Đệ nhất ác nữ của Tây Lăng quốc kết hợp với đệ nhất khờ vương gia của Tây Lăng, ha ha ha, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“Ta ngược lại cảm thấy, Võ vương luyện tà công, càng luyện càng xinh đẹp, không biết hắn có bị biến thành nữ nhân hay không? Trí lực như đứa trẻ bảy tám tuổi, hắn hiểu biết đạo lí làm người không? Có thể hay không không thỏa mãn được ác long, bị ác long ăn tươi nuốt sống?”

(*) Ác long: hình như nói Thủy Lung

Bọn họ trò chuyện vui vẻ, âm thanh cũng rất nhỏ. Xung quanh cũng không có nhân vật lớn, ngồi quanh đều là người một nhà với mình. Hiện tại, người một câu, ta một câu, tất cả đều nói ra những lời không nên nói, hoàn toàn không sợ bị ai bắt đứng. Thuận tiện càng nói càng vui, chơi đùa vui vẻ vô cùng.

Trước khi Thủy Lung đi vào gian phòng của nhóm Tứ hoàng tử, nàng quay đầu lại nhìn liếc bọn họ một cái, đem mặt mũi của bọn họ nhớ kỹ, đẩy cửa đi vào.

Kèm theo tiếng mở cửa, ánh mắt của mọi người ở trong phòng đều nhìn về phía nàng.

Phương Tuấn Hiền nhìn thấy nữ tử mang mặt nạ, mặc hồng y đứng ngoài bậc cửa, liền phọt ra nọc độc: “Bạch Thủy Lung, người cũng biết chính mình không có mặt mũi nhìn người à?”

Lời này vừa nói ra, nhóm người Tứ hoàng tử đều biến đổi rất khó coi, lạnh lùng nhìn qua Phương Tuấn Hiền.

Người thông minh thấy người khác mang mặt nạ đều hiểu rõ, người ta không muốn bị người khác phát hiện ra thân phận của mình. Bởi vậy, trước đó dù có người đoán ra được thân phận của Thủy Lung, cũng không ai mở miệng nói. Hiện tại, Phương Tuấn Hiền vừa liếc mắt đã nói toạc ra thân phận của Thủy Lung, chẳng phải muốn cho mọi người đều biết, Bạch Thủy Lung nàng gần tới ngày thành hôn, lại cùng nhóm hoàng thất tương lai kéo nhau vào sòng bạc nào loạn.

Phương Tuấn Hiền cũng phát hiện ra lời nói của mình không thích hợp, chẳng qua lời đã thốt ra, làm sao thu lại được. Trong lòng cũng không hiểu vì sao bản thân đối mặt với Thủy Lung liền mất đi sự bình tĩnh vốn có, còn nhiều lần gặp chuyện xui xẻo.

Thủy Lung cũng không quan tâm đến hấn, đi tới trước bàn đánh bạc, ngón tay cầm lấy thỏi bạc, tùy ý ném đi, hỏi nhóm người Tứ hoàng tử: “Trưa rồi, còn muốn chơi nữa không?”

“Không chơi nữa. Không chơi.” Lục hoàng tử lắc đầu, nói: “Hôm nay, ta nhận lời ăn cơm trưa với mẫu thân, nếu không về sẽ không kịp giờ.”

Tứ hoàng tử cười than: “Hôm nay, được thấy Bạch đại tiểu thư lộ ra tay đủ khiến cho ta cảm thấy mặc cảm rồi. Nếu như tiếp tục nhìn Bạch đại tiểu thư chơi tiếp, ta sợ ta không còn mặt mũi đi gặp người.”

Phương Tuấn Hiền bỗng nhiên hỏi: “Số bạc này là do người thắng được?”

Hấn không ngờ, người gây náo loạn cho sòng bạc lại là Bạch Thủy Lung.

Nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh mà người khác không biết?

Phương Tuấn Hiền lại nhìn đến Mộc Tuyết, mới nhớ tới, nữ tử này không phải là người hấn từng gặp ở phủ quận chúa hay sao?

“Ừ.” Thủy Lung mỉm cười, nói: “Không biết sòng bạc có bao bố hay không? Bạc nhiều như thế này, hai tay của ta ôm đi không hết.”

Phương Tuấn Hiền cảm thấy lời nói này của nàng chính là cố tình chọc tức hấn, hấn liền cười lạnh: “Bạch Thủy Lung, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám. Người có gan muốn đối phó ta, sao không có gan nói rõ một chút, cần gì phải vòng vo, đùa giỡn khiêu khích ta?”

“Đối phó người?” Trong mắt Thủy Lung lộ vẻ ngạc nhiên.

Mặt nạ của nàng còn chưa có tháo xuống, chỉ để lộ ra đôi mắt, một ánh mắt xinh đẹp, trông đen thẫm suốt, đặc biệt khi đôi mắt này nhuộm đầy cảm xúc, sáng mắt dao động càng đẹp động lòng người.

Phương Tuấn Hiền ngây người, không tự chủ sinh ra cảm giác hoài nghi chính mình. Không lẽ là hiểu lầm?

Kế tiếp, Thủy Lung bổ thêm một câu nói rất nhẹ nhàng, lại khiến lửa giận của hấn phụt lên tận trời xanh. —————

“Người cũng xứng?”

Chỉ đơn giản ba chữ, giọng điệu nhẹ nhàng lại giống như lưỡi dao đâm vào nội tâm kiêu ngạo của hấn, máu tươi đầm đìa.

Ngay lập tức, bầu không khí trong lòng trở nên nặng nề vô cùng.

Nhóm người Tứ hoàng tử cũng bị lời nói phách lối si nhục Phương Tuấn Hiền của Thủy Lung hù dọa hết hồn.

Từ trước đến nay, Thủy Lung luôn luôn giữ khoảng cách không xa không gần đối với bọn họ, lời nói lạnh nhạt mềm mại, thái độ ung dung tự tại. Có lần làm cho bọn họ quên mất nàng là ác nữ nổi danh trong thành Kỳ Dương, tính cách tàn ngược, gàn dở, hung hăng phách lối... Hết thấy những từ ngữ không tốt đều đã từng dùng đến để hình dung nàng.

Nhưng mà nhìn thấy Phương Tuấn Hiền bị chọc tức mặt mày xanh mét, cùng với người mang mặt nạ không thấy được sắc mặt, bộ dạng ung dung, nhàn rỗi đứng một bên. Bất kể là luôn luôn hiền lành như Tứ hoàng tử, hay là khiêm tốn, hiểu biết lẽ phải như Ngũ hoàng tử, haowjc là ham chơi như Lục hoàng tử đều không có bước ra hòa giải. Ngược lại, phảng phất như nhìn thấy khóe môi bọn họ ẩn chứa nụ cười, dường như rất thích cục diện trước mắt.

Không sai, bọn họ đang rất vui sướng.

Lần trước Phương Tuấn Hiền khiến cho bọn mất mặt, tuy ngoài miệng bọn họ không nói gì nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất mãn. Nhưng mà Phương Tuấn Hiền là công tử của thượng thư, gia thế không kém lại giao tiếp với nhiều người quyền quý, để cho nhóm hoàng tử như bọn họ không thể làm hấn mất mặt.

Hiện tại Bạch Thủy Lung làm xấu mặt hấn, đương nhiên bọn họ sẽ vui vẻ ngồi xem.

“Ta cũng xứng?” Phương Tuấn Hiền giận quá hóa cười, lặp lại lời nói của Thủy Lung. Đôi mắt phượng giăng đầy tơ máu, lạnh thấu xương cực kỳ đáng sợ. Hấn nhìn chằm chằm Thủy Lung, dường như muốn dùng ánh mắt giết chết nàng, tiếp theo hấn liền đứng dậy.

Đang lúc mọi người có mặt ở đây nghĩ rằng hấn sẽ ra tay với Thủy Lung thì đã thấy hấn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trái lại dận dò với gã sai vặt đứng gần đó: “Đi lấy bao bố tới đây.”

Gã sai vặt mặc áo xám sừng sờ đáp lời, liền xoay người đi.

Thủy Lung không nhanh không chậm nói: “Lấy năm cái, mỗi cái đều là khổ lớn nha.”

Gã sai vặt không hiểu Thủy Lung có tính toán gì, lại không có gan mở miệng hỏi, thấy Phương Tuấn Hiền không phản đối, liền chạy nhanh ra ngoài, giống như phía sau có dã thú đang đuổi theo.

Trong phòng, mọi người không hiểu hành động của Phương Tuấn Hiền có nghĩa là gì? Chẳng lẽ muốn tỏ ra yếu thế?

“Chuyện của Văn Hiền Các cũng là do người bày mưu tính kế?” Phương Tuấn Hiền nhìn Thủy Lung hỏi. Lời này nghe giống như là câu hỏi, nhưng về mặt hân không có chút ngạc nhiên nào, chứng tỏ trong lòng hắn đã sớm có đáp án, không cần ai trả lời.

Thủy Lung hí mắt cười yếu ớt, lúc này dùng vô thanh thắng hữu thanh. (*)

(*) Không tiếng động thắng có tiếng động. Ý là không tiếng động mà đáp trả.

“Tốt.” Phương Tuấn Hiền nở nụ cười.

Nụ cười này của hắn rất đáng sợ, đừng nói người ngoài ngay cả nhóm Tứ hoàng tử cũng hoảng hốt, trong lòng càng thêm kiên đề Phương Tuấn Hiền. Tên này bình thường cao ngạo không hề biến đổi, cũng không hề khiêm tốn trước mặt bọn họ. Hôm nay, hắn bị Bạch Thủy Lung khinh thường như vậy lại còn có thể chịu nhục không nổi giận, nụ cười tự nhiên vô cùng, chứng tỏ lòng dạ của hắn rất sâu kín, cũng không phải là người không biết tiến thoái, lại có tính nhẫn nại rất cao, không phải thiếu niên trẻ tuổi nào cũng làm được.

Cần phải đề phòng người này!

Trong lòng ba vị hoàng tử đều có lòng giác ngộ giống nhau.

Nụ cười này của Phương Tuấn Hiền vừa tà ác sắc bén giống như lưỡi dao nhiễm độc, phát ra vàng sáng quỷ dị mê người.

“Chắc chắn có một ngày, ta sẽ chứng minh cho người thấy ta có xứng để người đối phó hay không?”

Lời nói của hắn nhẹ nhàng lại ẩn chứa ý cười. Hai tròng mắt lại giãn đầy tơ máu, để cho người ta biết hắn không chỉ thật sự tức giận, mà còn là vô cùng tức giận. Ánh mắt kia làm cho người ta kinh hồn bạt vía, nhưng mà Thủy Lung vẫn ung dung, bình thản đối mặt với hắn.

Đừng nói Thủy Lung không có bị ánh mắt của hắn hù dọa, cho dù có bị dọa nàng cũng sẽ không lùi bước. Cho dù người chịu nhượng bộ, đối phương cũng sẽ không buông tha cho người. Còn không bằng đối mặt nghênh đánh, nói không chừng có thể giành được đường sống.

Câu ‘Người cũng xứng’ đúng là Thủy Lung cố ý chọc giận Phương Tuấn Hiền. Từ lâu nàng đã nói qua: Người không để nàng sống yên ổn, đương nhiên nàng cũng sẽ không để cho đối phương được yên bình. Nếu có gan chủ động mò tới trêu chọc nàng, thì phải có gan đón nhận đòn phản kích của nàng.

Lúc này, gã sai vặt cầm bao bố trở về, run rẩy giao cho Thủy Lung.

Bao bố này đúng như Thủy Lung nói, khổ lớn có thể nhét được một người trưởng thành vào trong. Nàng đem ngân lượng bỏ vào bao, ước chừng hơn nửa bao, cầm trong tay rất nặng. Nàng tùy ý đem bao ngân lượng kéo lê dưới đất, sau đó đi ra ngoài.

Hình tượng này khiến cho mọi người đực mặt ra, Tứ hoàng tử không nói gì.

Ngũ hoàng tử mở miệng hỏi: “Sao không đổi thành ngân phiếu...”

“Ta chỉ thích vàng thật bạc trắng.” Thủy Lung nhàn nhạt nói một câu cắt đứt lời nói của hắn.

Khóe miệng Ngũ hoàng tử co giật vài cái, trong lòng chột nghĩ: May mắn tiền bạc không nhiều, nếu nhiều hơn nhét nó ở đâu, muốn kéo đi cũng kéo không nổi. Chẳng phải rất vướng bận hay sao? Hứng thú yêu thích này thật phù hợp với tính cách quái đản của nàng.

Mộc Tuyết đẩy cửa ra, để cho Thủy Lung thuận lợi kéo túi ngân lượng đi ra ngoài. Nhóm Tứ hoàng tử cũng bất đắc dĩ đi theo. Trước khi ra ngoài cửa, Lục hoàng tử quay đầu lại liếc nhìn Phương Tuấn Hiền một cái, thấy được ánh mắt chằng chịt tơ máu của hắn vẫn nhìn chăm chú vào bóng lưng của Thủy Lung. Nụ cười cũng phai nhạt dần biến thành lạnh lùng sắc bén.

Sắc mặt như vậy khiến cho Lục hoàng tử thầm giật mình, hắn luôn cảm thấy ánh mắt này không giống như nhìn kẻ thù, ngược lại giống như là... Như là gì chứ? Nhất thời Lục hoàng tử không thể nói rõ ra được, tóm lại là rất kì lạ.

“Lục hoàng tử.”

Một giọng nói êm ái, nhỏ nhẹ truyền đến khiến cho Lục hoàng tử hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Thủy Lung gọi mình, liền cười đáp: “Thế nào?”

“Có một chuyện nhỏ muốn nhờ Lục hoàng tử giúp đỡ.” Thủy Lung vừa đi vừa nói.

Chuyện nhỏ trong lời của nàng, Lục hoàng tử hoàn toàn không dám tin nó thật sự là chuyện nhỏ. Thế nên hắn không có vội vàng nhận lời, chỉ nói: “Nói ra nghe một chút đi, nếu không phải là chuyện chơi đùa đừng có tìm ta. Con người của ta, ngoại trừ ăn chơi không có bản lĩnh gì khác.”

Thủy Lung cười một tiếng: “Đương nhiên.”

Lục hoàng tử giật mình ở trong lòng. Nghe lời này sao giống như chuyện cũ rích vậy? Chẳng qua nói cũng đã nói, Bạch Thủy Lung nhờ giúp đỡ, hắn cũng chỉ có thể nhận lời: “Vậy người nói một chút đi.”

Thủy Lung dừng bước, cách mặt nạ nói nhỏ vào tai Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử thấy nàng đến gần, chớp mũi ngửi được mùi hương nhẹ rất mê hồn, trong lòng ngoài ý muốn suy nghĩ đây là loại son phấn nào, có thể ngửi nhưng không thấy chán, hương thơm rất dễ chịu. Tập trung nghe lời Thủy Lung nói, trong lòng liền thu hồi ý nghĩ khác thường kia, về mặt nghi ngờ hỏi: “Cái này chơi có gì vui?”

“Lục hoàng tử có giúp hay không?” Thủy Lung hỏi.

“Giúp. Chuyện nhỏ như vậy người đã lên tiếng nhờ, ta không có lí do từ chối.” Nghe Thủy Lung nói chuyện này chỉ là một việc nhỏ, trong lòng Lục hoàng tử mới cảm thấy yên ổn. Tất nhiên, hắn sẽ không làm phật lòng nàng.

“Các người đang nói chuyện bí mật gì vậy?” Tứ hoàng tử hỏi. Trong lòng hắn cũng rất tò mò chuyện gì có thể khiến cho Bạch Thủy Lung mở miệng nhờ Lục đệ giúp đỡ.

“Muốn biết?” Thủy Lung cười khê: “Cũng không phải không thể nói.”

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử hai mặt nhìn nhau, đột nhiên có một dự cảm xấu xuất hiện. Nhưng mà trong lòng vẫn cứ tò mò, thật sự rất khó chịu.

Thủy Lung cũng không có chừa thời gian cho bọn họ suy nghĩ lại. Đem bốn cái bao còn dư lại đưa cho bọn họ và Mộc Tuyết, chờ bọn họ nhận xong, xoay người đi ra phía ngoài, cười nói: “Đợi lát nữa sẽ biết.”

Hoàng tử của một quốc gia lại cầm cái bao bỏ trong tay, hình tượng này thật sự không đẹp chút nào.

Nhưng nhìn bóng lưng của Thủy Lung đi ở phía trước, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử cố gắng nhẫn nại một chút, không có đem bao bỏ quăng đi. Chỉ có thể bất đắc dĩ đem bao bỏ gấp nhỏ lại, giấu vào trong tay áo.

Bọn họ đi về phía trước. Lục hoàng tử thì chạy về phía gian phòng hưu nhân ngồi uống trà, đi thẳng tới trước mặt bốn vị công tử đang ngồi nói chuyện phiếm vui vẻ, một cước không nặng không nhẹ đạp lên mép bàn, phát ra tiếng vang hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, sau đó cười nói: “Nói chuyện gì vậy? Hình như rất vui?”

Đầu tiên, bốn vị công tử vì sự xuất hiện thình lình của hắn làm cho mất hứng, chợt một người nhận ra thân phận của hắn, về mặt kính hách, vội vàng đứng lên hành lễ: “Tham kiến Lục điện hạ.”

Ba người khác thấy vậy, sắc mặt đều biến đổi, cũng vội vàng đứng lên hành lễ.

“Đừng căng thẳng như vậy, ta đang buồn chán, nên tìm các người chơi chung thôi.” Lục hoàng tử dễ dàng tìm ra một cái lí do nói.

Bọn họ bốn mặt nhìn nhau, không dám từ chối hay nghi ngờ hắn.

Lúc này, đám người của Thủy Lung đã đi xuống cầu thang, đến lầu một của Vạn Thông Phưởng.

Lầu hai và lầu một giống như hai thế giới tách biệt nhau. Cầu thang là cửa khẩu nối liền giữa hai thế giới. Xuống lầu một, các loại âm thanh tranh cãi ầm ĩ lập tức lọt vào tai, liếc nhìn các loại nét mặt khác nhau của con bạc, mồ hôi và nước bọt văng đầy trời.

“Điền hiêm độc, sao người có thể làm ra chuyện ác độc như vậy? Người làm gì ta? Ô ô ô người buông, buông ta ra!” Tiếng nữ nhân hét chói tai giữa sông bạc, đặc biệt rất hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Thủy Lung không ngờ lâu như vậy mà Điền Bích Tương và Vệ di mẫu vẫn còn cãi nhau. Không chỉ cãi nhau mà càng cãi càng hăng. Nàng nhìn lại thì thấy Điền Bích Tương và Vệ di mẫu lôi kéo nhau, Vệ di mẫu quần áo lôi thôi, về mặt dính đầy vệt nước mắt, trừng mắt nhìn Điền Bích Tương, tựa hồ như cực hận mà khóc, vừa đau buồn lại tuyệt vọng.

Chát!

Điền Bích Tương tát vào mặt Vệ di mẫu một cái, mắng: “Kêu la cái gì? Đừng có làm mất mặt lão tử. Người dám đến sông bạc còn sợ gì người khác nhìn, người khác sợ? Người là nữ nhân do ta dùng đồ cưới cưới về, ngày hôm nay ta cũng có quyền đem người bán!”

“Người... người... Điền Bích Tương, người không phải con người! Người không phải con người!” Sắc mặt Vệ di mẫu trắng bệch, gần như không thở nổi, thê lương kêu: “Người đừng quên, ta cũng là di bà con của quận chúa Hoa Dương, nếu người dám đối với ta như thế, chính là không có đem quận chúa Hoa Dương để vào trong mắt, người nhất định sẽ chết không được yên!”

Giờ khắc này, Vệ di mẫu không nơi nương tựa, người bà nghĩ đến đầu tiên chính là Bạch Thủy Lung, ngoài Bạch Thủy Lung cũng chỉ có Bạch Thủy Lung. Bà chỉ là con vợ lẽ của Lâm Khang hầu, sau khi bị gả ra ngoài bà không còn là người của phủ Lâm Khang hầu nữa. Chỉ khi nào bà có triển vọng trở thành người giàu sang phú quý bằng không bà đừng hòng nhận được sự giúp đỡ của phủ Lâm Khang hầu. Hôm nay, bà bị phu quân đem bán, bà chỉ có thể đem Bạch Thủy Lung ra hù dọa hắn.

Vệ di mẫu càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Lúc này, bà khóc thật sự, trong lòng đau khổ đến mức muốn ngất xỉu.

Hiện tại, bà chỉ còn có phu quân và con trai, nhưng con trai bà ngày xưa là cậu ấm. Ngày nay bần cùng, cái gì cũng không biết làm, cuối cùng cũng coi như có kinh nghiệm không có đi khắp nơi gây sự. Thế nhưng phu quân của bà từ đầu tới cuối chỉ là một kẻ thói nát nghiện cờ bạc, mỗi ngày đều lén lút trộm ngân lượng bà vất vả kiếm được đi đánh bạc. Ban đầu, cả nhà có thể yên ổn mà sống ngay lập tức liền biến thành gà ba chó sủa, lo được chỗ này lại không thể chăm được chỗ kia.

Có đôi lúc, bà luôn hi vọng không hề có người phu quân như vậy. Chỉ có bà và con trai cùng cửa hàng son phấn kia cũng đủ cho hai mẹ con sinh sống qua ngày rồi.

Điền Bích Tương nghe lời đe dọa của bà, đầu tiên là ngăn người, hơi buông lỏng cổ tay của bà ra. Nhưng rất nhanh liền nắm chặt lại không cho bà chạy trốn, hất tay một cái tát tới gò má của bà, hung tợn nói: “Tốt! Đồ đàn bà thú! Dám đem Bạch Thủy Lung ra uy hiếp lão tử! Ngươi cho ngươi là ai, có thể làm cho Bạch Thủy Lung che chở cho ngươi? Di của quận chúa Hoa Dương? Nàng ta ngay cả mẹ ruột cũng dám giết, còn có thể quan tâm đến người đi như ngươi sao?”

(TN: Ngu! Có mẹ ruột nào thuê sát thủ giết con mình không? Dù có ghét cũng không tới mức đó! Đúng là não nhữn.)

“Nhanh nhanh nhanh, nữ nhân này dù tuổi không nhỏ nhưng da thịt lại trơn mịn bóng láng, bộ dạng cũng xinh đẹp, các ngươi đừng lừa gạt ta, tùy tiện ra cái giá đi, coi như mua về làm nô tỳ giặt giũ cũng được, chỉ có thể hai mươi ba lượng thôi.”

“Điền Bích Tương! Ngươi chết không từ tế!” Vệ di mẫu cầm hận bỏ nhào về phía Điền Bích Tương, cắn vào cổ hân, làm cho hân sợ phải buông tay ra. Sau đó, thấy Vệ di mẫu rút cây trầm ra, đem đầu nhọn hoắc của cây trầm chia vào cổ mình, thê lương cùng đau xót nói: “Ngươi dám đem ta bán, ta liền chết cho ngươi xem!”

Điền Bích Tương không những không sợ hãi, ngược lại cười lạnh chế giễu: “Ha ha, ngươi dám chết sao? Có bản lĩnh ngươi chết đi, nếu không hôm nay lão tử nhất định đem ngươi bán.”

Lòng ngực Vệ di mẫu phập phồng, tựa như không thở nổi. Nam nhân đứng chung quanh cũng không có ai nói gì, chỉ có vẻ mặt háo sắc thèm nhỏ dãi nhìn chăm chăm bộ ngực của bà, ánh mắt dâm tà không hề có ý che giấu.

Vệ di mẫu trừng mắt nhìn, nước mắt gần như làm mờ tầm nhìn của bà. Trong phút chốc đầu óc của bà trống rỗng, nhắm mắt lại, vẻ mặt dứt khoát dùng sức đem cây trầm đâm vào cổ mình.

Đúng lúc này có một bàn tay nắm chặt cổ tay của bà, ngăn lại một vụ án tự sát.

Vệ di mẫu còn nghĩ rằng Điền Bích Tương đột nhiên có lương tâm nên ngăn lại bà, không ngờ khi mở mắt ra nhìn thấy một người mang mặt nạ trắng hoa văn đỏ. Nhưng trên người mặc một bộ hồng y, trang phục của nữ tử, khiến cho bà cảm giác rất quen thuộc, ngay người nỉ non nói: “Bạch bạch bạch...”

Người ngăn lại bà chính là Thủy Lung.

Nếu như hỏi tại sao Thủy Lung ra tay cứu Vệ di mẫu, là vì tình thân? Buồn cười, nàng và Vệ di mẫu hoàn toàn không có huyết thống nói chi tới chuyện tình thân? Chẳng lẽ là vì đột nhiên có lòng từ bi nên muốn cứu người? Lí do này nói ra e rằng khiến cho thiên hạ cười suốt ba ngày không dứt.

Như vậy tại sao nàng muốn cứu Vệ di mẫu?

Hết thấy đều vì ‘cây trầm’ trong tay bà.

Ban đầu, Thủy Lung nhìn Vệ di mẫu và Điền Bích Tương diễn trò hề, hoàn toàn không có ý định nhúng tay vào giúp đỡ. Nhưng lúc định rời đi, chớp mắt liền nhìn thấy Vệ di mẫu rút ra ‘cây trầm’, thân thể của nàng liền bước nhanh đến bên cạnh Vệ di mẫu.

Hiện tại, nàng cầm lấy cổ tay của Vệ di mẫu, khiến cho Vệ di mẫu kinh ngạc, đem ‘cây trầm’ màu vàng rờn từ trong tay của bà rút ra, cầm trong lòng bàn tay ngắm kỹ. Mới liếc mắt qua một cái, nàng liền nhìn rõ, ‘cây trầm’ này chính là phần cứng bên trong vũ khí của nàng — Thương Ngâm.

‘Cây trầm’ này lúc được cầm trong tóc của Vệ di mẫu, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, chẳng trách Thủy Lung trước kia không có nhìn ra.

Thương Ngâm...

Vũ khí này được sử dụng kim loại đặc biệt, cộng thêm mười ba vị huấn luyện viên liên hợp lại thiết kế ra. Đây là món quà mừng nàng trưởng thành và thừa kế chức vị thủ lĩnh của tổ chức. Nó luôn làm bạn bên cạnh nàng, cuối cùng lại cùng nàng bị lỗ đen kì quái hút vào trong.

Thủy Lung hiểu rõ đây không phải là địa phương tốt, liền đem nó nhét vào trong ngực, đối với Vệ di mẫu nói: “Đi theo ta.”

Vệ di mẫu ngây người gật đầu, vẫn như cũ không dám tin, Bạch Thủy Lung đột nhiên xuất hiện, còn... cứu bà!

Mọi người đứng chung quanh đều lờ mờ đoán ra được thân phận của nàng. Chẳng có ai dám vây quanh, mỗi người đều tự giác tản ra nhường đường cho nhóm Thủy Lung đi ra. Vốn dĩ sông bạc náo nhiệt hiện tại im phăng phắc, ngay cả hô hấp cũng phải nhẹ nhàng.

Điền Bích Tương đã bị dọa hai chân xụi lơ, co quắp ngồi dưới đất, swoj Thủy Lung sẽ ra tay giết hân giống như giết đại phu nhân, xoay người liền đâm

một nhát vào ngực hắn. Mãi cho tới khi Thủy Lung cùng nhóm Tứ hoàng tử đi ra khỏi sông bạc, hắn mới giật mình phát hiện bản thân ngộp thở, lúc này mới dám thả lỏng, liền bị sặc, ho liên tục không thể ngừng lại.

“Người hồi nãy là Bạch... phải không?”

“Không bao lâu sẽ thành hôn, vậy mà dám đi vào sông bạc chơi đùa, thật đúng là không hề có phép tắc giống tiểu thư khuê các.”

“Aiz hoàng thất lại cưới một nữ nhân như vậy, đúng là...”

“Tuy rằng mang mặt nạ nhưng nhìn trang phục và sát khí trên người, nữ tử có gan đến sông bạc trừ nàng ta ra còn có ai sao?”

Mọi người nghị luận âm ỉ, ánh mắt nhìn về phía Điền Bích Tương cũng không giống khi nãy, có chút đồng tình, có chút hả hê, còn có chút khinh miệt.

Thì ra lúc Thủy Lung xuất hiện, Điền Bích Tương không chỉ ngồi xui lơ dưới đất, còn tiểu ra quần. Lúc này hắn còn ngồi dưới đất, mọi người cúi đầu liền có thể thấy quần hắn ẩm ướt, dưới mông hắn còn có nước đọng lại, còn có hương vị rất khó ngửi phảng phất bay bay theo làn gió.

Điền Bích Tương cũng cảm thấy mất mặt vô cùng, không còn mặt mũi ở lại nơi này, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, thầm nghĩ: Đàn bà thú vị, chờ đó, khi ngươi về lão tử chắc chắn cho ngươi đẹp mặt. Dám khiến cho lão tử mất mặt đến nước này!

Thủy Lung dẫn nhóm người Tứ hoàng tử và Vệ di mẫu đi về phía phủ quận chúa. Nhưng nàng không có đi đường lớn, mà đi theo ngõ hẻm ít có người qua lại. Đợi tới lúc đi vào ngõ sâu không có người, nàng liền dừng bước đứng chờ. Cũng dặn dò Vệ di mẫu đứng ở chỗ này chờ không được phép nhúc nhích.

Vệ di mẫu đương nhiên không dám cãi lại, liên tục gật đầu.

Thủy Lung liền quay sang nói với Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử: “Chờ thấy người, thì đem bao bố lấy ra, hướng về phía họ chụp lên, chụp được rồi liền đánh, đánh gãy tay gãy chân cũng không sao.” Thấy hai người họ ngây người, cười nói: “Các ngươi nếu muốn giết người cũng được, nhưng mà hậu quả tự mình phụ trách.”

Mộc Tuyết là người của nàng, tự nhiên không cần nàng nhắc nhở.

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử không nghĩ tới, Thủy Lung dẫn bọn họ đến đây là để đánh người. Hai người đối mặt nhìn nhau, trên mặt đều là bất đắc dĩ và nghi ngờ. Do đó, Tứ hoàng tử mở miệng: “Vô duyên vô cớ, đánh người làm gì?” Còn dùng bao bố trùm đầu, thủ đoạn như vậy, lần đầu tiên hắn nghe nói.

“Đương nhiên không phải vô duyên vô cớ đánh người.” Thủy Lung đem bao bố đựng ngân lượng bỏ xuống đất, giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt vang lên: “Dám nói xấu sau lưng người của ta, nên đánh.”

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử nghe lời nàng nói, mặc dù không thấy rõ nét mặt của nàng, nhưng trong lòng đã phát rét.

Hai người tò mò ý nghĩa trong lời nói của nàng, còn không có hỏi lại nghe thấy nàng nói: “Các ngươi không đánh cũng không sao. Nhưng các ngươi chắc biết đem bao bố chụp lên đầu họ chứ?”

“Cái này...” Ngũ hoàng tử lấp bắp nói: “Chưa từng làm, không dám nói chắc chắn được.”

Thủy Lung liếc hắn một cái.

Ngũ hoàng tử liền đứng thẳng lưng, cười gượng nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, mọi người đều biết làm.”

Hắn nói mọi người đều biết, nếu nói không biết thì không phải người.

Tứ hoàng tử trừng mắt liếc Ngũ hoàng tử một cái, cũng không có phản đối.

“Lấy bao tải ra.” Thủy Lung nói với hai người họ.

Hai vị hoàng tử tôn quý, bất đắc dĩ lôi cái bao bố xấu xí từ trong ống tay áo rộng thùng phình ra, trong lòng đánh trống tự cổ vũ bản thân.

Đây chính là ép buộc bọn họ làm lưu manh nha.

Chuyện hôm nay tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, bằng không chẳng có mặt mũi nhìn ai.

“Lục điện hạ, chúng ta đi đâu vậy?”

Bỗng nhiên có một tiếng nói của nam nhân truyền tới, trong khoảng gian yên tĩnh như thế này nghe rất rõ ràng.

Ngay sau đó, thanh âm của Lục hoàng tử vang lên: “Tất nhiên là đến một chỗ rất tốt để chơi đùa, đi theo sẽ biết.”

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử trốn trong chỗ tối liếc nhau, thầm nghĩ: Hóa ra Tiểu Lục / Lục đệ bị Bạch Thủy Lung dụ dỗ làm người dẫn đường.

Một lát sau, năm thân ảnh liền xuất hiện trong mắt họ. Đi tuốt ở đằng trước chính là Lục hoàng tử, bốn vị công tử ở phía sau đều là người phú quý cao sang, rõ ràng không phải là dân thường, nhưng cũng không phải nhóm công tử quyền quý, có lẽ thân phận và địa vị của bọn họ cũng không có cao.

Điều này khiến cho Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử âm thầm thở dài một hơi.

Khi bọn họ đi ngang qua bọn hắc không xa, lúc cả nhóm bốn người đều đưa lưng về phía bọn hắc, Thủy Lung ra hiệu: “Động thủ.”

Lời nói hạ xuống, thân ảnh của Thủy Lung vô cùng quỷ mị đi tới phía sau bạch y công tử, chớp mắt liền đem bao bố trùm lên đầu bạch y công tử trùm xuống, che lại tầm mắt và nửa người trên của hắn. Đánh một quyền vào bụng của hắn, khiến cho bạch y công tử hét lên một tiếng, ôm bụng ngã xuống đất.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến cho những người còn lại cũng bất ngờ, ngay cả Lục hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Bởi vì Bạch Thủy Lung chỉ kêu hắc dẫn người đến đây, nhưng không có nói sẽ làm chuyện gì.

“Ai?” Lam tử cảm y nam tử sợ hãi kêu một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thủy Lung.

Chỉ là hắc chưa có nhìn thấy bộ dạng của Thủy Lung, hai mắt đã cảm thấy đau xót, cặp mắt gấu mèo xuất hiện trên mặt hắc, ngay sau đó đầu gối giống như bị cái gì đó dùng sức đâm vào, đau đến mức hai đầu gối của hắc phải quỳ xuống, chỉ có thể thờ hồn hèn.

Còn lại hai người đều bị hù dọa. Mộc Tuyết nhân cơ hội đó dùng bao bố chụp lên đầu một người, người nọ hoảng hốt thét lên ra sức vùng vẫy, cái cổ liền bị cổ tròng cắn một cái, cả người liền co giật ngã xuống đất. Người cuối cùng rất thông minh chẳng cần biết đối phương là ai, liền cầm đầu chạy về phía trước.

Thủy Lung lấy một thỏi bạc vụn bắn ra, bắn trúng vào xương sống của người nọ, hắc đau đến hét lên một tiếng, không cam lòng ngã xuống.

Một màn xảy ra liên tiếp giống như tia chớp, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đứng xem ngây người, bốn người kia toàn bộ đều ngã xuống đất bọn họ mới bừng tỉnh. Nhìn bao bố trong tay, lại nhìn về phía Thủy Lung và Mộc Tuyết, nhin không được đồ mặt xấu hổ.

(TN: 2 còn nữa.)

Răng rắc ——

Tiếng xương cốt vang dội, kèm theo tiếng la hét kêu đau.

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử mới đỏ mặt xong lại trắng bệch, nhìn Thủy Lung một chân giẫm nát các đốt ngón tay của người nọ, từ sau chiếc mặt nạ truyền ra một giọng nói xa lạ, không phân biệt được là nam hay nữ: “Người có thể thử quay đầu lại mở mắt nhìn.”

“Không biết. Ta không thấy gì hết. Van cầu người buông tha cho ta, có phải hay không người cần tiền? Ta cho người, ta cho người hết, chỉ cần người tha cho ta là được.” Thân thể yếu đuối xa hoa của nhóm công tử làm sao chịu nổi đau khổ như vậy, bị Thủy Lung một chân giẫm nát các đốt ngón tay, tính cách cao ngạo cũng đều biến mất.

“Tiền?” Thủy Lung cười yếu ớt rút chân ra, nhìn về phía Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết hiểu rõ liền xoay người đi vào trong góc khuất, lấy túi bao bố đựng hơn phân nửa là bạc trắng đưa cho nàng.

Quả nhiên vẫn là người bên cạnh nàng thông minh hơn.

Thủy Lung cầm lấy bao bố đựng ngân lượng, buông lỏng một chút lại nắm chặt trong tay, sau đó xoay người đem bao bố nặng trĩu nhấc lên, quăng về phía sau.

Phanh!

Lần này bị đập trúng chính là người bị trùm trong bao bố. Cầm chùy thủ trong tay, dựa vào âm thanh mà xác định vị trí, muốn đánh lên Thủy Lung —— bạch y công tử.

(TN: chết mảy rồi con.)

Cả một bao ngân lượng, ai nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra sức nặng của nó. Bạch y công tử bị bao ngân lượng đánh trúng, cả người đều bay ra ngoài, ước chừng hơn hai thước thì rơi xuống, sau đó không thấy động đậy.

Oa...

Ba vị hoàng tử đều âm thầm rung mình.

Chiêu thức ấy, động tác ấy, thật mạnh mẽ lưu loát.

Nhưng mà đối với Thủy Lung mà nói đây chỉ mới là bắt đầu. Nàng xách bao ngân lượng lên, coi nó như cây búa, hướng về phía ba vị công tử trên mặt đất trái phải cùng đánh. Sâu bên trong ngõ hẻm chỉ nghe thấy tiếng gào thét thảm khốc của nam tử, cùng với âm thanh vật nặng gõ xuống vang lên.

Một lúc sau, Thủy Lung mới dừng tay, quay đầu nhìn về phía nhóm Tứ hoàng tử.

Nhóm Tứ hoàng tử gần như đều thụt lùi về phía sau, về mặt cẩn thận nhìn chằm chằm nàng. Bộ dạng này giống hệt hoàng hoa khuê nữ nhìn lưng hùm vai gấu, còn đồ ác bá muốn làm chuyện xấu xa với bọn họ.

(TN: =]]]]]] ha ha ha)

Thủy Lung nhũn mày, nói: “Các ngươi hình như quên làm một chút chuyện mà mọi người đều biết.”

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử nghe như vậy, trên mặt càng thêm bất đắc dĩ. Đành đi tới trước mặt Thủy Lung, dùng ánh mắt hỏi nàng bọn họ phải làm gì. Bọn họ không có bản lĩnh biến đổi âm thanh như Thủy Lung, nếu như bị người khác nghe thấy, mặc dù không sợ bọn người nằm trên đất làm gì bọn họ, nhưng đây cũng không phải là chuyện về vang, không cho người khác biết là tốt nhất.

Thủy Lung nhếch môi, chậm rãi đem chuyện kể tiếp bàn giao cho bọn họ...

Ước chừng sau nửa chung trà, phía sau ngõ hẻm sâu không còn nhìn thấy thân ảnh của nhóm người Thủy Lung, chỉ còn lại bốn người bị nhét vào bao bố, chỉ chừa lại một mũi sung húp như đầu heo ra ngoài, cả bốn bị treo trên cành cây khô trong ngõ hẻm.

Một đạo thân ảnh từ nơi nào đó nhảy xuống, đứng ở trước mặt bốn người bị mắc tồn ten trên cây trợn mắt nhìn.

Hắn đứng như thân trúc yếu ớt, quần áo màu nguyệt nha, trường bào đơn giản màu lam, bên trong có treo một cây ngọc tiêu, trang phục tự nhiên lại trang nhã.

Nếu như Thủy Lung còn ở đây sẽ phát hiện người này nàng từng gặp mặt một lần, hẳn chính là vị nam tử cùng Phương Tuấn Hiền ngồi uống trà mà hôm trước nàng gặp — Lâm Chi Tiểu.

“Rất thú vị.” Về mặt Lâm Chi Tiểu lộ ra hứng thú, trong mắt tràn ngập nụ cười nhìn đám người bị treo trên cây.

Tác phong làm việc như thế này rất giống với yêu nữ tà phái của Ma Môn, đều không có sự kiêng dè kính nể ai. Nhưng mà cũng có chỗ không giống, so với thủ đoạn của yêu nữ Ma Môn, nàng có nguyên tắc và bình tĩnh hơn rất nhiều.

Khi này hắn trốn trong bóng tối nhìn thấy rất rõ, Bạch Thủy Lung đánh người nhìn rất đáng sợ. Trên thực tế mỗi lần nàng xuống tay đều không có cố ý tổn thương đến tính mạng bọn họ, chỉ muốn khiến bọn họ chịu khổ da thịt mà thôi. Vị trí các xương bị lệch cũng chỉ là trật khớp, không có bị cắt đứt thật sự, chỉ cần là đại phu có y thuật cao liền có thể giúp bọn họ khôi phục lại như xưa.

“Cứu... Người... Cứu mạng...”

Một tiếng nỉ non truyền vào lỗ tai của Lâm Chi Tiểu.

Hắn nhìn về phía đầu heo kia, hầu như không còn nhìn ra bộ dạng của hắn. Nhớ tới người này bị Bạch Thủy Lung đánh, còn là người bị nàng ta đánh nhiều nhất, dù khi đó hắn bị bao ngân lượng đánh ngất nàng cũng không có ý định buông tha. Đặc biệt là khuôn mặt và cái miệng, sung không giống hình người.

Lâm Chi Tiểu nhìn người nọ, mỉm cười nói: “Mạng của ngươi vẫn còn bình an không hề bị hao tổn, làm sao lại kêu cứu mạng?”

Bọn họ chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, tôi đa chịu đau đớn mấy ngày, căn bản sẽ không chết.

“Ngươi... Là ngươi?” Bạch y công tử hiểu lầm Lâm Chi Tiểu là người đánh lén hắn.

Lâm Chi Tiểu không có giải thích. Hắn nhìn đám công tử bị bao lại giống như cái kén treo trên cành cây, đột nhiên nhớ tới gần đây có nghe vài chuyện liên quan đến Bạch Thủy Lung, càng cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc.

Hắn lại quên đi phương hướng bản thân muốn đi, chờ đến lúc ra ngoài, nhin không được cười ha ha.

“Ha ha ha, không bằng tự quai đồng nam chi. Thì ra là đồng nam chi, thú vị, thú vị.”

Trải qua chuyện Vạn Thông Phường và trong hẻm sâu, nhóm Tứ hoàng tử cáo từ quay về hoàng cung. Thủy Lung dẫn Mộc Tuyết và Vệ di mẫu về phủ quận chúa.

Trong phủ quận chúa đã chuẩn bị xong cơm trưa, thấy Thủy Lung trở về liền sai người bưng com lên. Chờ Thủy Lung và Mộc Tuyết ăn com trưa xong, Vệ di mẫu cũng đã tắm rửa thay đổi quần áo khác đi ra.

“Bạch...Bạch...” Trong lòng Vệ di mẫu vẫn còn sợ Thủy Lung, nghĩ lại phía trước Bạch Thủy Lung cứu bà, lại không khỏi cảm thấy may mắn: Chẳng lẽ Bạch Thủy Lung đối với bà có một chút thân tình?

Cái ý nghĩ này vừa hiện lên liền biến mất, bà hiểu rõ đây là chuyện không có khả năng, lại nhớ tới cảnh ngày đó Bạch Thủy Lung giết đại phu nhân, trong một lúc không biết nên xưng hô như thế nào cho đúng.

“Người muốn gọi như thế nào thì gọi như thế ấy.” Cho dù Vệ di mẫu có gọi nàng là chất nữ, nàng cũng không có ý kiến. Chỉ là một cái xưng hô mà thôi.

Vệ di mẫu không dám gọi như thế, suy nghĩ một chút, gọi: “Quận chúa.”

Thủy Lung lấy ‘cây trầm’ từ trong ngực ra, hỏi: “Từ đâu người có cây trầm này?”

Vệ di mẫu không dám nói dối trước mặt nàng, liền đem mọi chuyện bà biết nói ra hết: “Thưa quận chúa, cây trầm này là tiện phụ mua ở một cửa hàng trang sức bình thường, không phải vật quý giá, cái này không đáng bao nhiêu tiền.”

“Cửa hàng đó tên gì? Có loại nữ trang nào giống như thế này nữa không?”

“Cửa hàng đó tên là Hồng Mộng Hiên, cách Nữ Nhi Hương của tiện phụ không xa. Ngày đó tiện phụ chọn lựa nhìn thấy có vài món giống như nó.”

“Tốt.”

Đề tài này kết thúc tại đây, Thủy Lung không có ý định lưu giữ Vệ di mẫu, về mặt của bà hơi khổ sở, hai mắt lại ầm chứa nước mắt, chực chờ có cơ hội liền khóc. Khi Thủy Lung đứng dậy, bà liền quỳ xuống cầu xin: “Quận chúa, xin người giúp đỡ tiện phụ. Điền Bích Tương lòng dạ độc ác, si mê đánh bạc. Nữ Nhi Hương buôn bán không được tốt, mỗi lần kiếm được tiền cũng đủ cho tiện phụ sống tạm qua ngày. Nhưng con người ác độc, lòng tham không đáy kia thì sống không đủ. Hôm nay quận chúa cũng nhìn thấy, hắn ăn trộm tiền trong nhà đi đánh bạc, còn muốn đem tiện phụ bán. Hiện tại... hiện tại tiện phụ trở về nhất định bị hắn đánh chết, dù không chết cũng sẽ bị hắn đem bán.”

Vệ di mẫu nói xong mặt đầy nước mắt, không giống giả bộ, ánh mắt tuyệt vọng lại dứt khoát: “Nếu như rơi vào thanh lâu, tiện phụ thà chết cho xong chuyện!” Về mặt liền biến sắc, ni non khổ sở: “Chỉ thương xót cho đứa con của tiện phụ, tiện phụ không nỡ bỏ lại hắn, lo sợ sau này hắn chịu khổ.”

“Tiện phụ không biết phải làm sao mới đúng...”

Nếu là bình thường, chuyện nhà người khác mặc kệ là Vệ di mẫu hay người nào khóc lóc nàng cũng lười đi quản, nhưng hôm nay nàng tìm được tung tích của Thương Ngâm, ít nhiều cũng nhờ Vệ di mẫu, cho nên bình tĩnh hỏi một câu: “Người muốn ta giúp thế nào?”

Vệ di mẫu nghe nàng hỏi, hai mắt sáng rỡ, lắp bắp: “Chỉ cầu quận chúa có thể giúp tiện phụ... Cảnh cáo hắn một phen, khiến cho hắn sau này không dám làm chuyện ác nữa.”

Thủy Lung hỏi: “Một lời uy hiếp, có thể duy trì được bao lâu?”

Vệ di mẫu cũng hiểu cách này không ổn, nhưng bà không dám có quá nhiều yêu cầu đối với Thủy Lung.

Thủy Lung chủ động nói: “Có một phu quân như thế, không cần cũng được.”

Vệ di mẫu sợ hãi liền hỏi: “Quận chúa tha mạng! Tuy rằng độc ác vô tình vô nghĩa, ức hiếp tiện phụ, nhưng dù sao hắn cũng là phu quân của tiện phụ. Nếu hắn chết, tiện phụ sẽ thành quả phụ, cuộc sống sau này...”

“Ta chưa nói giết hắn.” Thủy Lung biết Vệ di mẫu hiểu lầm, lạnh nhạt nói: “Nhưng có thể bỏ.”

Vệ thị ủ rũ cúi đầu, nói: “Nếu có thể bị bỏ, như vậy cũng tốt hơn so với làm quả phụ. Không có hắn, tiện phụ dựa vào cửa hàng Nữ Nhi Hương tự nuôi sống mình cũng có thể nuôi dạy con trai. Nhưng hắn không chịu bỏ tiện phụ, hắn muốn bắt tiện phụ cả đời làm trâu ngựa cho hắn!”

Vệ di mẫu nói xong nước mắt lại rơi xuống.

“Ai nói hắn bỏ người?” Thủy Lung cười, đáy mắt không có một chút gọn sóng: “Người có thể chủ động bỏ hắn.”

“A?” Vệ di mẫu giống như nghe được chuyện đại nghịch bất đạo trọn mắt há mồm, ngã ngồi trên mặt đất.

“Việc này tự người suy nghĩ rõ ràng đi.” Thủy Lung không có hứng thú tiếp tục nhìn bà khóc lóc, đứng dậy thông báo cho Mộc Tuyết biết một tiếng, sau đó đi đến Hồng Mộng Hiên mà Vệ di mẫu nói.

Lần này đi ra ngoài, ước chừng đến thời gian ăn cơm tối mới về.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong, tiểu thư có muốn ăn không?” Mộc Tuyết hỏi nàng.

Thủy Lung lắc đầu cười nói: “Không cần.”

Lần này đến Hồng Mộng Hiên, nàng tìm được bốn món phụ kiện của Thương Ngâm, cùng một ít tin tức có liên quan đến Thương Ngâm. Kết quả thật khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn nói không nên lời. Có thể có thu hoạch, đúng là chuyện vui.

Nàng đi thẳng về phòng ngủ, chuẩn bị đi vào bên trong tắm rửa. Đột nhiên nhận thấy sự khác thường của Mộc Tuyết, đứng cách nàng rất xa, giống như

không có ý định theo nàng vào phòng. Biểu hiện cũng có chút xa cách.

(TN: MT bị anh Cực xem đánh ghen không cách xa chị sao được =)))

“Sao vậy?” Thủy Lung hỏi.

Về mặt Mộc Tuyết có chút bất đắc dĩ nói: “Võ vương ở bên trong phòng.”

“Ừ?” Thủy Lung không có kinh ngạc nhiều, sau đó cười nói với nàng: “Không sao, ngươi đi nghỉ đi.”

Mộc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Thủy Lung thì đẩy cửa đi vào.

Vừa vào phòng liền nhìn thấy một vị nam tử đang ngồi trên giường nhỏ (*) nàng.

(*) Giống ghế dài có thể nằm luôn í.

Dáng vẻ lười biếng, cả người lại kiêu ngạo thanh nhã, cùi chỏ đặt trên ghế nhỏ, mu bàn tay chống cằm, tay còn lại đang cầm sách, nhìn như rất chuyên tâm. Dung mạo tuấn mỹ dưới ánh nến chiếu rọi vô cùng xinh đẹp, nhuộm lên một tầng màu vàng mỏng, nhìn thật giống một vị thần tiên.

Hắn gần như không có cảm nhận ra Thủy Lung đang đến gần, dáng vẻ và tư thế không hề thay đổi.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên sự kinh ngạc, cẩn thận đánh giá toàn thân hắn, không tìm ra chỗ sơ hở nào.

Hắn không có khả năng không phát hiện chính mình đến gần, nhưng thật kỳ quái tại sao hắn không hề có một chút phản ứng nào?

Chẳng bao lâu sau, Thủy Lung cũng phát hiện chỗ sơ hở —— Sách trong tay của hắn, cầm ngược. Chỉ có một trang lại xem rất lâu.

Hắc... Giả bộ như thật nha.

Nhưng mà cũng cảm thấy đáng yêu đó chứ.

Thủy Lung rất bình tĩnh, không nhanh không chậm đi tới trước mặt hắn.

——Chuyện ngoài lề——

A Lung: “Đám nói xấu sau lưng nam nhân của ta, đáng đánh.”

Vật hi sinh: “Đừng đánh ta thành đầu heo, ta không muốn làm quốc bảo, không cần linh com trưa! Thủy lão đại, ngươi phải chịu trách nhiệm tai nạn lao động, bọn ta muốn tăng tiền lương!”

Tác giả aka Thủy lão đại: “Đi! Tự mình quái đông nam chi.”

Vật hi sinh A, B, C, D: “Phốc hu hu hu ~ Chỉ giỏi bắt nạt người yếu thế.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tự bạch của Vinh Cực

Loan phượng thập bát thức.

Thủy Lung thấy tên sách đen, trong lòng thoáng có dự cảm không tốt, tiếp tục mở sách ra xem nội dung bên trong, bỗng nhiên thấy bên trong toàn về những bức tranh dành cho người trưởng thành, đúng như trong suy nghĩ, sách này dạy người hoan hợp sách vàng*

(*Sách vàng: sách bậy, khiêu dâm)

Tầm mắt Thủy Lung từ nội dung trong quyển sách chuyển đến trên bàn tay trắng nõn đang cầm sách, lại từ bàn tay nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực — người có dung mạo như thần tiên, một xúc động mạnh mẽ bay lên, chớp mắt một cái giống như bị điện giật tê dại.

Một người có dung mạo tốt thật có lợi, cho dù xem sách vàng cũng có thể ra vẻ chuyện thường tình, ưu nhã đến mê người, không làm cho người ta có cảm giác hèn mọn, ghê tởm.

Trong long Thủy Lung nghĩ, thấy Trương Tôn Vinh Cực không hề nhúc nhích, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Bước chân chạy đến trước mặt hắn, lại không có dừng lại, trái lại đột nhiên chuyển hướng, đi về phía khác, hướng phòng tắm bên trong phòng ngủ mà đi.

Bàn tay cầm sách của Trương Tôn Vinh Cực hơi động đậy, một hồi sau nghiêng đầu nhìn về phía Thủy Lung, chỉ thấy bóng lưng của nàng, chớp mắt liền biến mất sau bức bình phong.

Hắn mỉm môi một cái, nét mặt hình như không vừa lòng.

Phòng tắm trong phòng ngủ này có một bể chứa nước được dẫn vào, bởi vì trong phủ quận chúa mọi người đều biết mỗi ngày vào lúc này Thủy Lung đều tắm rửa, đó là lí do mà nước nóng được người hầu đưa vào sớm, cũng không phải lo khi nàng muốn tắm rửa còn phải chờ.

Tiếng nước chảy róc rách xuyên qua bức bình phong truyền vào trong tai Trương Tôn Vinh Cực, trong long đều là Thủy Lung của hắn, cơ bản không có biện pháp chuyển tâm đi làm chuyện khác.

Nhưng mà không tới ba phút, Trương Tôn Vinh Cực liền đứng dậy, đi vào trong bình phong.

Đằng sau bình phong, sương mù bay lượn, thơm mát mê người.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn Thủy Lung ngâm mình trong nước, bọt nước dính trên da thịt, hai mắt mờ màng híp lại, cũng không biết nhìn cái gì, trong mê hoặc lại có cảm giác yếu đuối tùy lúc có thể bẻ nát.

Nhưng Trương Tôn Vinh Cực lại hiểu rõ, cảm giác yếu đuối này chỉ là một loại ảo giác. Con Tiểu Hòa Hồ này, nội tâm còn kiên cố hơn cả hoàng kim, rất khó phá vỡ.

Cái mũi của hắn khẽ hít hít, sau đó đi tới huân hương đặt trên bàn đã tắt. Quay đầu lại liền nhìn thấy Thủy Lung đang híp con ngươi đang nhìn mình. Hắn giải thích: “Mùi vị trên người nàng.”

Hắn yêu thích mùi vị trên người nàng, một ngày hoạt động trên người sẽ ra mồ hôi hương vị sẽ nồng đậm, dù tắm gội cũng còn như vậy. Đó là hương vị thanh u sau khi hòa lẫn với khí âm, liền dẫn ra vị ngọt mà không ngấy, mị hoặc câu dẫn làm long người rục rịch.

Thủy Lung vẫn luôn không ngừng ra được hương vị trên người mình, nhưng mà bình thường Trương Tôn Vinh Cực luôn nói như vậy, trái lại nàng cũng tin lời hắn nói. Cảm thấy thân thể này có chỗ đặc thù.

“Giúp ta bưng mâm trái cây trên bàn lại đây.” Thủy Lung nói, vẻ mặt hết sức tự nhiên.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy nhỏ, anh đào đã sớm được rửa sạch, cũng không cảm thấy lời nói của Thủy Lung có gì không ổn, hai tay bưng mâm lên nhẹ nhàng một cái đến bên người nàng, đem mâm trái cây để xuống nơi tay nàng có thể với tới, sau đó tự mình ngồi xuống thăm.

Xung quanh bể có lót thảm cũng không bị bẩn. Dáng vẻ hắn ngồi vô cùng tùy ý không câu nệ, thanh nhã không gò bó, nghiêng đầu nhìn Thủy Lung, khoảng cách gần như vậy, Thủy Lung lại không có sở thích bỏ thêm cánh hoa vào trong bể tắm, cho nên có thể tưởng tượng, hắn đem thân thể của Thủy Lung xem sạch bách.

Hắn nhìn rất tự nhiên, Thủy Lung bị nhìn cũng rất tự nhiên. Ngược lại thấy hắn ngồi chồm hổm một bên, trong đầu nàng lại hiện lên một hình ảnh ở kiếp trước. Nàng bơi trong biển, Bạch Nha ngồi chồm hổm trên bờ nhìn xung quanh, chờ nàng ném cá lên cho nó, chờ nàng thấy lên nó liền nhảy lên một cái, sức bật nhanh nhẹn, đem con cá trên không trung ngậm vào miệng, sao đó lại quăng lên cao.

Thủy Lung nghĩ như vậy, khoe môi không nhịn được nhếch lên cười, trong tay cầm lấy một quả nho, đưa tới trước mắt, đùa giỡn lắc lư: “Ăn?”

Trương Tôn Vinh Cực liền cúi đầu cắn, cực kỳ nhanh, hầu như không có cơ hội để Thủy Lung đổi ý. Hắn không chỉ cắn quả nho, ngay cả ngón tay của Thủy Lung cũng bị cắn vào trong miệng, không chỉ cắn còn dùng môi nhấp, đầu lưỡi quấn quanh.

Thủy Lung cảm thấy đầu ngón tay tê rần, muốn rút lại nhưng rút không được, nhìn bộ dạng kia của Trương Tôn Vinh Cực, không nhịn được hỏi hận: Gần đây luôn bị người này mê hoặc, hắn không phải là đồ chơi đùa xong liền có thể quẳng không cần để ý, một khi trêu chọc phải trả giá thật lớn.

Trương Tôn Vinh Cực cắn bể quả nho trong miệng, nước quả nho chảy qua ngón tay Thủy Lung, môi lưỡi của hắn không hề ngừng liếm qua, từ ngón tay đến khe hở của ngón tay, ánh mắt luôn nhìn sắc mặt của nàng.

“Đế Duyên.” Thủy Lung cảm thấy nếu tiếp tục như vậy sợ là sẽ phá vỡ ngăn cấm.

“Đây là nàng chủ động cho ta ăn.” Trương Tôn Vinh Cực nói với nàng, nắm cổ tay nàng đưa lên, thấy cảnh tượng bọt nước chảy từ cổ tay nõn nà của nàng xuống, ánh mắt mê muội, giọng nói lạnh nhạt ngày thường hay ngụy trang dần mất đi, lộ ra tính tùy hứng của trẻ nhỏ một cách rõ rệt: “Ta không có bắt buộc nàng.”

Cái này chính là tự làm bậy không thể sống sao?

Thủy Lung vẫn còn long dạ nghĩ như vậy, chợt cảm thấy cổ tay tê rần, liếc mắt qua xem, thấy vết răng ửng hồng nhưng không có chảy máu, ngược lại không giận mà buồn cười nói: “Người là cậu à?”

Trưởng Tôn Vinh Cực lắc đầu, trong mắt không hề che dấu đau lòng, cẩn thận liếm nơi có dấu răng, vừa nhìn nàng vừa nói: “Thật là trắng, thật là mềm, người lại thơm, không nhịn được mới cắn, đau không?”

Thủy Lung ngẩn người, trong nháy mắt lại không biết làm sao, không thích ứng được khi hắn đối xử dịu dàng như vậy.

Tối hôm nay, thái độ của Trưởng Tôn Vinh Cực dịu dàng rất nhiều, mặc kệ là giọng điệu hay là nét mặt, đều không che giấu bao nhiêu. Ngày thường ánh mắt hắn vốn đẹp vô cùng, chỉ là trong veo bức người hết sức nguy hiểm, giống như ẩn chứa gió bão điên cuồng, sợ ý một chút sẽ bị cuốn đi vào, đó là lí do khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào.

Lúc này hai tròng mắt của hắn chỉ toát ra một chút dịu dàng, lại giống như ánh mặt trời giữa gió bão điên cuồng phụt ra đập tan mây đen, ấm áp như thể, mềm mòng như thể sang rục có thể khiến tâm hồn người ta lạc lối, muốn đưa tay chạm đến, cho dù biết rõ tuyệt nhiên không nắm được.

“Đau thì nói ngay, hửm?” Giọng mũi khàn khàn mê người.

Thủy Lung bùng tỉnh, trong mắt hiện lên hoài nghi: “Ngươi làm sao vậy?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nghi hoặc nhìn nàng.

Thủy Lung đưa tay hướng đến mắt hắn sờ, giống như tìm kiếm ánh sáng ấm áp kia. Mắt hắn nhẹ nhàng hấp háy, lông mi nhẹ nhàng cọ xát đầu ngón tay của Thủy Lung, làm đầu ngón tay của nàng phản xạ có điều kiện co rút lại, sau đó dừng lại.

Con ngươi của Thủy Lung thất chặt, trong khoảnh khắc nháy mắt đầu ngón tay bị lông mi của đối phương ma sát, nàng lại có loại cảm giác bị ánh mặt trời thiêu đốt, trong lòng có chút buồn bực, trái tim như lỡ một nhịp.

Nghi hoặc trong mắt Trưởng Tôn Vinh Cực liền biết rõ ràng hơn, ngón tay nắm lấy Thủy Lung bỗng nhiên ngừng lại, chăm chú nhìn về mặt của nàng, sau đó lộ ra nụ cười, hỏi: “Nàng muốn ta?” Thanh âm đúng như đang hỏi, lại giống như nhất định, chắc chắn rằng nàng muốn hắn.

Hắn nhìn về mặt ngây ngô hiem thấy của Thủy Lung, cảm thấy vô cùng dễ thương, cho rằng đối phương là bởi vì mình mới trở nên như vậy, nụ cười trên khóe môi càng rõ rệt, nụ cười vui vẻ lộ ra vài phần tự nhiên mê hoặc.

Thủy Lung hí hai mắt nhìn.

Nếu như nói trước khi Trưởng Tôn Vinh Cực gặp phải Thủy Lung chưa từng trải qua phương diện tình yêu, như vậy Thủy Lung chính là người có lý luận phong phú nhưng không có bất kỳ kinh nghiệm từng trải trên phương diện này. Nàng đối với những cảm xúc rung động này rất ngỡ ngàng, ngỡ ngàng đến khi nàng cảm giác được thì tự nhiên chênh mảng, cũng bởi vì chênh mảng nên mới không đập tắt đúng lúc, để cho ái tình lớn dần lên trong im lặng.

Mãi cho đến lúc hiện rõ ra, đột nhiên cảm xúc bùng nổ giống như chạm điện, làm cho nàng muốn xem thường cũng không được.

Nàng Động long đối với Trưởng Tôn Vinh Cực.

Lúc này nàng hiểu rõ chuyện này, cũng không có vì vậy mà rầu rĩ. Nàng nhìn lại, nếu như đã thừa nhận Trưởng Tôn Vinh Cực, thể thì có tình cảm và không có tình cảm cũng đều giống nhau. Nghe nói có tình cảm thì phương diện xxx sẽ thoải mái hơn, không phải sao? Chỉ có một chỗ xấu duy nhất chính là khi yêu rất dễ ảnh hưởng đến lí trí và bình tĩnh của con người.

Trong lúc Thủy Lung trầm tư suy nghĩ, Trưởng Tôn Vinh Cực không có lên tiếng quấy rầy nàng, trong lòng vui sướng đùa giỡn ngón tay của nàng, từ đầu ngón tay đến các khớp ngón tay lại đến trong các khe hở của tay, một cái bàn tay nhỏ bé lại được hắn vuốt ve giống như một món châu báu hiếm có, từng tác từng tác đều không buông tha.

Thủy Lung bị hắn sờ mà ngứa, liền rút tay về.

“Đã tỉnh lại?” Trưởng Tôn Vinh Cực không có để cho nàng rút tay lại, vẫn nắm chặt, rất hứng thú hỏi nàng: “Nghĩ cái gì về ta?”

“Nghĩ xem tối hôm nay ngươi có phải phát bệnh hay không?” Thủy Lung khôi phục thái độ như bình thường, giọng điệu mềm mại, lời nói ghen ghét người không đền mạng. Nhưng mà cũng bởi vì giọng điệu của nàng, làm người ta không khỏi hiểu được nàng không hề ác ý, cho dù muốn nổi giận cũng không tìm được lí do để nổi giận.

“Hử.” Trưởng Tôn Vinh Cực chọn âm.

Thủy Lung cong mày: “Nếu không làm sao ngươi đột nhiên biết dịu dàng?”

“Nàng cảm nhận được?” Đôi mắt Trưởng Tôn Vinh Cực hiện lên tia sáng, trong nháy mắt lại giống như trẻ con thuần khiết, kết hợp với dung mạo xinh đẹp tuyệt luân của hắn, cho dù nói hắn là tiên nhân xuống trần e là cũng có người tin. Ai có thể nghĩ tới đáy lòng người này bá đạo, lãnh khốc, giết người vô tình ra sao.

Hắn nghiêng người đến gần Thủy Lung, thấp giọng hỏi: “Nàng thích ta đối với nàng như vậy?”

Thủy Lung không vội trả lời, về mặt không hề thay đổi.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, nhìn một lúc lâu mới nói: “A Lung, ta học đối xử tốt đối với nàng, như vậy có thể khiến cho nàng vui vẻ.”

“Nàng nói chim điều hâu thích bầu trời, mảnh hồ yêu rừng núi, một khi đem bọn chúng săn bắt giam cầm nuôi dưỡng, không bao lâu chúng nó sẽ mất đi dã tính ban đầu của chúng, hoặc là liều mạng chống lại, có vài người cũng giống vậy. Nàng nói nàng không biết làm sủng vật, nàng nói nàng không thích bị người ta ôm đi đường...”

“Hôm nay, ta đem nàng thành thê tử của ta, là thê tử độc nhất vô nhị, thê tử mà cả đời ta tay nắm tay kẻ vai sánh bước.”

Giọng điệu của hắn đậm nhạt chậm rãi mà trong sáng trước sau như một, có thể nói nội dung lời khiến lòng người ta chấn động không thôi. Nét mặt của hắn trước sau như một trong trẻo nhưng lạnh lùng, những gợn sóng trong ánh mắt đua nhau nổi lên, lộ ra sự báo đạo mà chân thật đáng tin.

Phần bá đạo này làm cho người ta không thể nào hoài nghi lời nói chân thành tha thiết của hắn, bởi vì hắn ngông nghênh cho nên hắn khinh thường đối với việc nói sáo. Cũng vì hắn bá đạo cho nên hắn sẽ không nói ra những lời nói suông lừa gạt người ta.

Những lời này được nói ra từ miệng hắn giống như là lời tuyên thệ cổ xưa, một khi nói ra thì chắc chắn sẽ tuân thủ.

Mặt ngoài, vẻ mặt Thủy Lung không hề có biến hóa, trong nội tâm lại xuất hiện một loại tình cảm xa lạ, khiến cho cổ họng của nàng giống như bị tắc nghẽn. Nàng khẽ hé miệng true ghẹo cười nói: “Người cố gắng học tập đối xử tốt với ta như vậy, muốn ta báo đáp người ra sao đây?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Ta đã nói rồi.”

Thủy Lung: “Ừ?”

Trưởng Tôn Vinh Cực: “Đến già đầu bạc, dắt tay sánh bước.”

Thủy Lung cười khê: “Người cho là chuyện hôn nhân là ràng buộc lẫn nhau sao? Nên biết rằng hôn nhân có thể kết, cũng có thể ly.”

Giống như Vệ di mẫu cùng Điền Bích Tương, hai người kết làm phu thê, kết quả lại như thế nào.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhủ mảy, trong mắt ngưng tụ một luồng nồng sắc. Từ sau khi Thủy Lung đáp ứng gả cho hắn làm vợ, hắn vẫn luôn vì hôn lễ của hai người là sắp đặt chỉ muốn Thủy Lung được vui vẻ. Lúc này lời nói của Thủy Lung rất tùy ý, khiến cho tâm tình của hắn không khỏi uất ức.

“Nàng là thê tử của ta.”

Thủy Lung thấy ánh mắt của hắn thay đổi, nghe lời thông báo giống như lời nói bình thường, không có tiếp tục phản bác nữa. Trước nói như vậy, chỉ là cách nhìn về chuyện hôn nhân của nàng rất đơn giản, cũng là cố ý đùa hắn mà thôi.

Nếu nàng đã chấp nhận Trưởng Tôn Vinh Cực, sẽ không làm cho đối phương có biện pháp bỏ chạy.

“Ta mặc dù đáp ứng sẽ không rào cấm nàng, nhưng có đôi khi ta không thể khống chế được tâm tình của mình.” Bỗng nhiên Trưởng Tôn Vinh Cực nhỏ giọng nói.

Lời này làm gọi lên suy nghĩ của Thủy Lung: “Không khống chế được chính mình?”

“Ừ.” Trưởng Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó rũ mắt xuống, nghiêng người vùi đầu vào trong cổ nàng, nói: “Mặc dù không thể rào cấm nàng lại, nhưng có thể theo sát nàng không thả, cho nên không cần chọc ta tức giận.”

Tuy rằng...ta cảm thấy càng ngày càng khó nổi giận với nàng, ngay cả ý nghĩ giết nàng cũng không có cách nào mọc lên. Thình thoảng nhớ tới lúc trước chính mình có ý nghĩ này, còn tự giận bản thân muốn nghiêm khắc trừng phạt chính mình.

Thủy Lung nghe ra bên trong lời nói của hắn hàm chứa sự báo đạo cùng nguy hiểm, không khỏi ngoéo...một cái khóe miệng, trong lòng nghĩ đến không phải không biết trong lời nói này lộ ra uy hiếp mai sau, ngược lại là nghĩ: Người này cho dù học làm người dịu dàng, nhưng bá đạo và cuồng ngạo trong xương cốt làm sao cũng không biến mất được, nhìn xem đi, nói chưa được mấy câu liền bại lộ bản tính.

“Ngày hôm nay ta nghe được một ít lời đồn về người.” Lúc Thủy Lung nói chuyện, vừa đưa tay đem đầu hắn đẩy qua một bên, từ trong bồn tắm đứng dậy, không thêm quan tâm đến sự tồn tại của hắn ở bên cạnh, liền cầm lấy một khăn tắm chà lau, sau khi bọc lại thân thể, quay đầu lại chăm chú nhìn về phía Trưởng Tôn Vinh Cực nói tiếp: “Người có muốn nghe một chút không?”

“Ta biết.” Trưởng Tôn Vinh Cực cũng đứng lên.

Ánh mắt Thủy Lung lóe sáng lên: “Người sắp đặt người ở bên cạnh ta?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Chỉ ra ngoài mới đi theo.” Từ trước đến nay hắn làm việc không bao giờ giải thích với người khác, nhưng đối mặt với ánh mắt của Thủy Lung, cũng không biết vì sao lại nói thêm một câu từ trong đáy lòng: “Ta lo lắng cho nàng.”

Thủy lung gật đầu, chẳng những không có tức giận mà còn mỉm cười nhẹ nhàng đối với hắn: “Cảm ơn.”

Những người này có thể ở bên người của nàng mà không bị phát hiện, chứng tỏ bọn họ đều là những cao thủ giỏi, có thể thấy rằng hần rất có lòng. Huống chi là đi theo nàng ra ngoài. Lấy nền tảng võ công hiện tại của nàng, nếu như gặp phải chuyện gì đó những người này cũng có thể phái đi để dung.

Từ xưa đến nay, nàng xử sự rất rõ ràng. Đối phương chưa được sự đồng ý của nàng mà sắp đặt mọi thứ nhưng không hề quấy rối cuộc sống riêng của nàng, đương nhiên nàng sẽ không già mồm cãi láo đem ý tốt của người khác trở thành lòng lang dạ thú.

Nụ cười này làm cho sắc mặt mờ mịt của Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhõm giãn ra. Trong ánh mắt của hần thoáng qua gọn song, từng vòng không tiếng động rung động câu dẫn hồn phách lòng người, nhìn Thủy Lung nói: “Nàng đánh bốn người.”

“Đúng vậy.” Thủy Lung mặc áo ngủ xong, quay đầu lại nhìn đáp lời, vừa lúc đối diện hai mắt của Trương Tôn Vinh Cực. Cái nhìn này làm cho nàng không nhìn được phun cười: “Phốc!”

Trương Tôn Vinh Cực sừng sốt trong nháy mắt.

“Không có, không có chuyện gì đâu.” Thủy Lung khoát khoát tay đối với hần. Nàng tự nhiên sẽ không nói, khi này còn suy nghĩ vì sao hôm nay đột nhiên hần lại dịu dàng như vậy, ngay cả cảm xúc cũng không hề che giấu. Hiện tại mới nhìn một cái, liền khôi phục thái độ mất tự nhiên, quả nhiên là động vật nhà họ mèo, thái độ thay đổi bất thường.

Chỉ là vừa nói tới liền thay đổi, chẳng lẽ là xấu hổ?

Thủy Lung đang nghĩ ngợi, chợt nghe Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt nói: “Nàng vì ta mà đánh bọn họ?”

Khóe miệng Thủy Lung cười càng thêm sâu, trong lòng càng thêm khẳng định, ngày hôm nay thái độ Trương Tôn Vinh Cực thay đổi phỏng chừng là vì chuyện ngày hôm qua nàng vì hần mà đánh người.

Nàng vờ như không nhận ra được trong giọng nói của hần có sự mong chờ, lên tiếng: “Phải.” Khóe mắt liếc nhìn một cái đem biến tình vui sướng thỏa mãn của Trương Tôn Vinh Cực thu vào trong đáy mắt, mặc dù vẻ mặt này đã được che giấu vô cùng tốt, nhưng sự thuần khiết như trẻ con kia trong nháy mắt lại khắc sâu vào trong đầu óc của nàng.

Nét mặt như vậy quá mức sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không giống như người trưởng thành nên có.

Thủy Lung đi qua bình phong, về tới trong phòng ngủ, ngồi lên giường nhỏ, giường mắt nhìn về Trương Tôn Vinh Cực đang đứng trước mặt, nói: “Vậy người cũng phải biết bọn họ nói những gì.”

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu nhẹ một cái.

Thủy Lung cười hỏi: “Bọn họ nói là thật hay giả?”

“Nửa thật nửa giả.” Trương Tôn Vinh Cực ngồi bên cạnh nàng, vươn tay ôm lấy eo ếch nàng, một tay xoa nhẹ đuôi tóc còn ẩm ướt của nàng, dung nội lực hong khô giúp nàng.

Thủy Lung không có hành vi cự tuyệt, hơi nghiêng người: “Nửa thật?”

Nàng vốn tưởng rằng chỉ có hai chuyện là thật, đó chính là luyện võ thành si. Chẳng qua là nàng hiểu cái si này chỉ là si trong si mê võ học, chứ không phải si trong ngu si điên loạn. Bởi vì võ công của Trương Tôn Vinh Cực quả thật rất bí hiểm.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng, ngắm nhìn vẻ mặt ham học hỏi của nàng, yên lặng một lúc, nói: “Bản thân ta chỉ có hứng thú đối với võ học, luyện tập rất nhiều loại võ, ngay cả tà công cũng có, nhưng bề ngoài xinh đẹp cũng sẽ không thay đổi thành nữ tử.”

Thủy Lung gật đầu, hí mắt cười nhẹ, một bộ nhu thuận chăm chú lắng nghe, làm cho Trương Tôn Vinh Cực thấy thích, liền cúi đầu xuống gặm lấy môi nàng cắn một ngụm, không hề nói rõ, ngược lại hỏi nàng: “Nàng cảm thấy ta kiêu ngạo, phách lối?”

“Không chỉ, không chỉ có kiêu ngạo phách lối, còn tùy tiện bá đạo, không coi ai ra gì, không kiêng nể gì cả...” Giọng điệu Thủy Lung mềm mại, nếu không nghe nội dung trong lời này người ta còn nghĩ rằng nàng đang khen người khác.

Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng nói đùa, ánh mắt cũng không hề có một chút chán ghét, càng không có nổi giận, ngược lại còn không nhìn được nhếch môi lên cười.

Thủy Lung cời bỏ giày, hai chân xếp bằng ngồi trên giường nhỏ, lười biếng dựa vào mép giường, hỏi: “Trí tuệ của một đứa trẻ bảy, tám tuổi là thật hay giả?”

Đôi mắt của Trương Tôn Vinh Cực chợt lóe: “Một năm trước ta luyện công đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Ý tứ của những lời này là sự thú nhận một cách trá hình à?

Dù là Thủy Lung thì trong lòng vẫn không tránh được kinh ngạc.

Phải hỏi Trương Tôn Vinh Cực về vấn đề có phải hay không có trí tuệ của một đứa trẻ bảy, tám tuổi, là vì trước kia bị vẽ mặt quá mức sạch sẽ của Trương Tôn Vinh Cực ảnh hưởng. Đối với đáp án ‘Thật’ này, nàng cũng không ôm nhiều hy vọng. Bởi vì biểu hiện từ trước đến nay của Trương Tôn Vinh Cực, mặc kệ là cách xử sự hay là chỉ số thông minh đều giống hệt như một đứa trẻ bảy, tám tuổi có được.

Chỉ nghe Trương Tôn Vinh Cực nói: “Lần đó gặp bất trắc, tâm trí của ta xác thực có giảm xuống.”

Lúc này hấn đã đem tóc của Thủy Lung hong khô xong, bàn tay vỗ về mái tóc nàng duỗi tới hàm dưới đem gương mặt trắng nõn như trứng của nàng nâng lên, làm cho khuôn mặt của nàng hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt của hấn, không chỗ lẫn trốn.

Hấn gao gắt nhìn chăm chăm nàng, không bỏ sót một chút biến hóa nào trên gương mặt và trong ánh mắt của nàng, chậm rãi nói: “Ta nhớ được tất cả trí nhớ trong mười chín năm qua, cũng nhớ được thái độ làm người của ta trong mười chín năm đó, cùng với dáng vẻ hiện tại của ta quả thực không giống nhau.”

“Hiện tại ta không có bình tĩnh thông minh, tâm tư chặt chẽ, vui giận không hiện ra sắc... giống như khi mười chín tuổi... Không bằng rất nhiều.”

Lời nói của hấn rất nhẹ, thật giống như không phải nói hấn, giống như bình tĩnh phân tích bộ mặt thật của người khác.

Trong lòng Thủy Lung kinh ngạc không ngớt.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần thái độ nói chuyện của Trương Tôn Vinh Cực hiện tại cũng đủ để chứng minh hấn hiện tại có bao nhiêu bình tĩnh thông minh, tâm tư chặt chẽ, vui giận không hiện ra sắc. Nếu như còn hơn hiện tại rất nhiều, như vậy sẽ là dạng yêu nghiệt thế nào.

“Lúc này, ta về võ học hay tính cách, xác thực càng không bằng như trước.”

Thủy Lung thấy hấn ngừng lại, không có ý tiếp tục mới mở miệng đáp: “Yêu nghiệt.”

Người này không thể dùng thiên tài để hình dung, phải là yêu nghiệt trong yêu nghiệt mới đúng.

Nhớ năm đó, kiếp trước nàng cũng từng bị mười ba vị huấn luyện viên gọi là yêu nghiệt, thiên tài học cùng tuổi với nàng học bản lĩnh của riêng một vị huấn luyện viên đã không dễ, nàng lại đem bản lĩnh của mười ba vị huấn luyện viên học hết, làm cho toàn bộ tổ chức Long Lân khiếp sợ một thời.

Lúc này đối mặt với Trương Tôn Vinh Cực, nàng – người từng bị gọi là yêu nghiệt, không thể không thừa nhận người này mới thật sự là yêu nghiệt.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng không nói lời nào, ước chừng một phút trôi qua, đột nhiên hấn lộ ra tươi cười, còn hơn cả khuynh quốc khuynh thành.

“Quả nhiên A Lung không giống người thường.” Cô tay hấn dùng lực đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

Lúc hấn nói ra những lời này, rõ ràng không muốn thấy thiếu nữ trước mắt lộ ra vẻ mặt không thích, nhưng hấn lại muốn nhìn kỹ, nhìn xem sau khi nàng nghe xong những lời này nàng sẽ có biểu tình gì, ý nghĩ gì.

Lúc này hấn thấy rõ, vẻ mặt của cô vô cùng kinh ngạc, ánh mắt tán thưởng khen ngợi, sau khi đánh giá hấn bằng một từ ‘yêu nghiệt’, cũng không hề có ác ý.

Kết quả như vậy, hấn rất thích.

Thủy Lung lười chống cự hấn: “Người xác định đây chỉ là một cuộc luyện công sai lầm ngoài ý muốn, mà không phải tinh thần phân liệt sao?” Nói xong nghĩ tới Trương Tôn Vinh Cực có lẽ không hiểu tâm thần phân liệt nghĩa là gì, liền giải thích rõ: “Chính là hai nhân cách, biết đâu người của hiện tại chỉ là một trong những nhân cách đó.”

Trương Tôn Vinh Cực hiểu biết sâu rộng, đối với những gì nàng nói hấn suy nghĩ một chút liền hiểu hết: “A Lung nói là triệu chứng hồn phách phân ra?” Hấn cọ xát cổ nàng: “Ta hiểu rõ chính mình không phải như vậy.”

Thủy Lung nhìn hấn, phát hiện hấn cũng đang nhìn nàng, hai người hai mắt nhìn nhau, hấn nói: “Ta chính là ta.”

Mặc kệ là tính cách của ta khi còn nhỏ hay tính cách thanh niên của ta, đều là Trương Tôn Vinh Cực ta, cũng là Đế Duyên.

Từ trong lời nói của hấn Thủy Lung nghe ra tự tin bá đạo vô cùng.

Hấn chưa từng mất phương hướng, vẫn luôn nhớ rõ ràng những việc mình đã từng làm, những gì mà mình nói.

Lúc này, bàn tay của Trương Tôn Vinh Cực đột nhiên tăng thêm lực, đem Thủy Lung kéo xuống giường nhỏ, thân thể đem nàng áp chế. Toàn bộ thân mình của hấn che bớt đi ánh sáng, bóng râm của hấn đem nàng bao phủ, tóc đen trút xuống, vài sợi rơi vào hai gò má của nàng.

Thủy Lung sợ ngửa, đưa tay lên xoa nhẹ, ngay sau đó bị Trương Tôn Vinh Cực nắm lấy.

“Nàng nên cảm thấy may mắn.”

Âm thanh trầm thấp của hấn nói ra.

“May mắn cái gì?” Thủy Lung đã quen với sự thay đổi cảm xúc thất thường của hắn, cũng không bị bộ dạng bí hiểm của hù dọa, tùy ý đáp lời.

“May mắn gặp được ta của hiện tại.” Nhìn bộ dạng xiêm y đơn bạc của nàng phía dưới thân thể mình, tay hắn cầm lấy tay nàng căng thẳng: “Nếu như là ta trước đây, nàng tuyệt đối sẽ không có biện pháp thoát đi.”

Ngay sau đó, hắn liền buông lỏng cổ tay của nàng, vuốt ve mặt nàng: “Ta cũng cảm thấy may mắn, nàng gặp phải ta của hiện tại, nếu không giữa chúng ta không chết không ngừng.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn mọi chuyện rất thấu đáo.

Theo dần dần hiểu biết tính cách của Thủy Lung, hắn từng suy nghĩ qua, nếu như ban đầu Thủy Lung gặp là hắn của trước đây, kết quả sẽ như thế nào. Kỳ thật kết quả đó là: Mạnh mẽ bắt lấy, độc đoán giam cầm. Giống như Thủy Lung nói, địa vị không ngang bằng, tạo thành nhân cách hèn mọn vô lực, nàng không có biện pháp phản kháng, sau đó chắc chắn sẽ bị hắn mạnh mẽ chiếm đoạt, lấy tính cách của nàng chắc chắn sẽ hận hắn.

Nàng sẽ nghĩ biện pháp trốn khỏi hắn, hắn làm sao cam lòng để nàng rời đi, hậu quả chính là không chết không ngừng.

“Nói như vậy, một khi nguoi khôi phục bộ dạng như xưa, tình cảnh của ta nhất định sẽ rất chịu.” Thủy Lung không biến sắc hỏi.

“Sẽ không.” Sóng mắt Trưởng Tôn Vinh Cực hiện lên kinh hoàng, nói: “Ta biết tính cách của nàng, cũng đã đưa ra hứa hẹn, liền sẽ không chọc nàng tức giận.”

“Ta chỉ sẽ thiết kế ra một cái lưới lớn, để cho chính nàng cam tâm tình nguyện nhảy vào, hoàn toàn rơi vào trong lòng bàn tay ta.”

“Nguoi thật ra rất hiểu rõ chính mình.” Đối với lời nói của hắn Thủy Lung không nghi ngờ chút nào.

Chỉ dựa vào đôi câu vào lời giải thích của Trưởng Tôn Vinh Cực, khiến cho nàng đối với chuyện sau khi Trưởng Tôn Vinh Cực khôi phục lại bộ dạng trước kia có chút suy nghĩ sơ sơ, hành động như vậy hắn sẽ làm.

Nhưng nghe đến mấy câu này, Thủy Lung không chỉ không sợ, ngược lại trong lòng rất sung sướng.

Khi nguoi hao tâm tổn trí thiết kế lưới lớn dẫn ta nhảy vào, kỳ thực đã nói rõ, nguoi đã sớm lọt vào trong lưới của ta thiết kế, đã hoàn toàn rơi vào trong lòng bàn tay ta.

(Ngữ: =))) ôi cha mẹ ơi, oát con này cute quá ~ thương quá, A Lung cho ảnh làm ấm giường đi!!!! :v cách mạng chưa thành công, đồng chí Cực vẫn còn cực =))))

“...” Nhất thời Thủy Lung không biết hắn là thật sự không nghe hiểu nàng nói hay là giả bộ nghe không hiểu. Nàng xoay thắt lưng, lâu nay nàng đều ngủ một mình, lúc này bị ôm thật sự có chút không được quen cho lắm.

Một bàn tay chợt đưa tới bên hông nàng, sức lực nắn bóp rất thích hợp.

“Ừm.” Thủy Lung bắt ngờ nghiêng đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực không nói chuyện, chỉ có bàn tay kia vẫn chính chính trực trực giúp nàng xoa bóp mà thôi.

Một đoạn thời gian không gặp, trái lại người này dường như có được nhiều kinh nghiệm hơn sao?

Thủy Lung thấy hắn không có ý đồ động tay động chân gì, thủ pháp xoa bóp so với trước đây tiến bộ hơn rất nhiều, xoa bóp quả thật rất thoải mái, liền không thêm nhắc lại, nhắm mắt nhắm đồng ý hành vi chiếm cứ giường nhỏ của nàng.

Lúc này Thủy Lung lại không biết, trong lúc nàng thả lỏng thư giãn, chẳng bao lâu liền tạo thành tình trạng tự mua dây buộc mình.

Thời gian từng giờ trôi qua, Trưởng Tôn Vinh Cực một mực chuyên tâm xoa bóp, không có một chút hành vi trộm hương, cảm giác dễ chịu như vậy Thủy Lung cũng không lần tránh an ổn ngủ say.

Khi hơi thở của nàng dần dần bình ổn, động tác xoa bóp của Trưởng Tôn Vinh Cực dừng lại, nhanh chóng điem vào bên gáy nàng.

“Ừm.”

Trong lúc ngủ mê mẫn, Thủy Lung khẽ ngậm một tiếng, méo đầu qua một chút, nghe tần suất hô hấp, giống như ngủ rất sâu.

“A Lung...” Trưởng Tôn Vinh Cực thấp giọng gọi nhỏ, nhìn dung nhan ngủ say của nàng nhỏ giọng nói: “Bọn họ còn nói không đúng, tình tình ta hiện tại tuy giống trẻ con nhưng ta hiểu rõ đạo lý dùng người thích hợp.”

Thủy Lung đương nhiên không nghe được lời của hắn nói, chớ nói chi là đáp lời.

Trưởng Tôn Vinh Cực từ bên người nàng ngồi dậy, đưa tay một chiêu, liền đem sách trên bàn hút vào trong lòng bàn tay.

Hắn mở sách ra nhìn mấy lần, liền ném một bên, sau đó đưa tay hướng tới Thủy Lung.

Xiêm y đơn bạc bị kéo ra, lộ ra da thịt non mịn, nõn nà như ngọc, trong tia sáng mờ tối, đặc biệt mê người.

Màu mắt của Trương Tôn Vinh Cực dần dần sâu sắc, nét mặt lại thanh đậm nghiêm túc, giống như sự việc phải làm kế tiếp đặc biệt quan trọng.

Hắn vươn tay, đặt lên thân thể trước mắt, trước vân vẽ sau nhào nặn, hoặc là vẽ vòng tròn.

“Oh...”

Trong lúc ngủ mơ, một tiếng than nhẹ từ trong miệng Thủy Lung đi ra, chỉ là nàng không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng gật đầu một cái, bàn tay rời khỏi chỗ làm cho hắn lưu luyến, chạy tới bụng dưới của nàng. Vuốt ve trước bụng dưới của nàng, sau đó vẽ vòng tròn vòng quanh mắt rốn. Sau khi thấy thân thể mềm mại của Thủy Lung run rẩy, ngón tay đưa vào trong mắt rốn khẽ đâm. Bỗng nhiên thấy thân thể nàng càng run rẩy nhiều hơn, eo nhỏ khẽ xoay, giống như muốn né tránh tay hắn, hoặc là thúc giục hắn sờ mó nhiều hơn nữa.

Hơi thở của Trương Tôn Vinh Cực dần dần trở nên hỗn hển, tay vẫn làm động tác thăm dò chung quanh. Nhìn kỹ phản ứng của thân thể Thủy Lung, âm thầm ghi nhớ những nơi mẫn cảm của nàng.

Thời gian trôi qua, lại giống như thật lâu.

Trong giường mờ tối, âm thanh khàn khàn, mềm mại của nữ tử khẽ ngâm gián đoạn, khiến cho lòng người ngứa ngáy không thôi.

Chỉ thấy bên trong giường, da thịt trên người Thủy Lung hiện lên ửng hồng, thất lưng run rẩy, y hết đáng vẻ động tình. Chẳng qua là nàng nhắm nghiền hai mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“A Lung.”

Bên cạnh, khuôn mặt của Trương Tôn Vinh Cực cũng bắt đầu đỏ ửng, trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, ánh sáng trong hai tròng mắt càng thêm sâu sắc, chăm chú nhìn Thủy Lung, dường như muốn đem nàng nuốt vào trong bụng vậy.

Cổ họng hắn khô ráp, cảm thấy nửa mình dưới phỏng lên vô cùng khó chịu.

Hắn muốn nàng. Rất muốn, rất muốn, muốn đến nỗi cả người đều đau nhức.

Nhưng mà hắn biết, hắn không thể cùng nàng giao hoan trong trạng thái này, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện.

Trương Tôn Vinh Cực đưa tay chạm đến mặt mũi Thủy Lung, thấy mặt nàng mang theo tình sắc, trong đầu nhớ lại bộ dáng ngày thường của nàng mở to đôi mắt linh động, miệng than nhẹ một tiếng: “A Lung.” Sau đó nghiêng người, đem nàng đè phía dưới, ngâm đôi môi đỏ tươi của người đang nằm dưới mình.

Thủy Lung lại nằm mơ.

Giấc mộng của hiện tại và lần trước mơ thấy Bạch Nha tình huống hoàn toàn giống nhau. Nhưng diễn viên không phải là Bạch Nha.

(Ngữ: Hô hô ~ thay diễn viên rồi.v)

Nàng mơ thấy mình nằm trên con thuyền nhỏ, chung quanh là biển rộng mênh mông, bầu trời giăng đầy mây đen, cuồng phong dần dần nổi lên, sóng biển cuộn cuộn.

Từng tiếng từng tiếng nói nhỏ gián đoạn vang lên quanh tai nàng, giống như tiếng hát, nhẹ nhàng chậm chạp, mềm mại lộ ra nguy hiểm vô cùng rồi tràn ngập dụ hoặc, tựa như tiếng hát của tiên cá trong truyền thuyết.

Đúng vậy, tiên cá...

Ý nghĩ này mới xuất hiện, nàng liền nhìn thấy phía xa xa ngoài khơi, loáng thoáng có một hình người đang tiến lại gần. Nàng không thấy rõ hình dạng của nó nhưng cảm thấy nó tràn ngập mị lực huyền bí, cho rằng đây chính là tiên cá trong truyền thuyết.

Một con sóng lớn đánh tới, thuyền nhỏ của nàng bị lật, nàng cũng bị ngã vào trong biển.

Bất ngờ nước biển ảm áp chan chứa, bao vây lấy toàn thân nàng làm cho da thịt nàng cảm thấy khô nóng.

Nàng chuẩn bị bỏ chạy, muốn nắm lấy boong thuyền trôi bồng bềnh trên mặt biển, bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy thất lưng nàng, sau đó dùng sức đem nàng lôi vào trong nước biển.

Như vậy nàng sẽ không thể nào hô hấp được!

Trong đầu nàng hiện lên ý nghĩ này, muốn thoát khỏi bàn tay đang gậy rồi ở ngang hông, mau chóng trôi lên mặt nước.

Nhưng mà sức lực của cánh tay kia quá lớn, nàng căn bản không có biện pháp tạo thành ảnh hưởng với đối phương.

Tiên cá, thuyền viên không có khả năng chống lại dụ hoặc của tiên cá, nó dùng giọng hát mê hoặc thuyền viên, sau đó đem thuyền viên kéo vào biển sâu, ôm thật chặt không buông tay, cho dù sau đó chỉ còn lại là một bộ thi thể, cũng chỉ thuộc về mình nó.

Hiện tại, nàng chính là thuyền viên kia, ôm nàng chính là tiên cá trong truyền thuyết.

Nước biển ẩm áp châm đốt da thịt, ở lại trong lòng biển khiến cho đường khí dần thiếu đi.

Hít thở không thông... Sắp hít thở không thông!

Khi nàng cảm thấy chính mình muốn mất đi hô hấp thì môi bị ngăn chặn, theo bản năng muốn sống nàng tham lam cắn nuốt không khí từ trong miệng đối phương.

Um, um...um

Đối phương giống như ngẩn ra, sau đó bắt đầu đáp trả một cách mạnh mẽ, tiến công chiếm đóng từng tắc từng tắc trong khoang miệng của nàng.

Bàn tay vốn vây quanh thắt lưng của nàng bắt đầu làm loạn, vuốt ve da thịt đang bị nước biển ẩm áp châm đốt của nàng.

Thân thể nàng run rẩy, thiếu đường khí và khô nóng khiến cho nàng mất đi khí lực, tay của mình không chịu chính mình không chế.

Nàng cảm giác được bàn tay của mình bị đối phương lôi kéo xuống phía dưới...

(Ngữ: Phụt ~ xuống dưới...)

Nàng cảm thấy bên tai có một chút hơi thở ấm nóng, là âm thanh nước biển lưu động sao.

“A Lung...”

Một tiếng gọi lộ ra vài phần thờ dãi thỏa mãn xuyên qua hư không xa xôi, truyền vào trong lỗ tai nàng.

Cái này là...?

Thủy Lung mạnh mẽ mở hai mắt ra.

Từ trong giấc mơ giấc mình tỉnh giấc, hai mắt còn có chút mờ lung. Sau đó, chậm rãi khôi phục trấn tĩnh, nhìn thấy chính là một khuôn mặt tuấn tú thoáng hé ra khiến cho người ta ngỡ là mình đang nằm mộng.

Thủy Lung nhìn khuôn mặt kề sát mình trong gang tấc, đối phương ngủ rất yên ổn, hô hấp đều đều nhỏ đến mức không thể nghe thấy, cặp mắt nguy hiểm ngày thường hay làm cho người khác sợ hãi giờ khắc này bị mí mắt che đậy, làm cho cả khuôn mặt trở nên nhu hòa rất nhiều, hết sức xinh đẹp tuyệt trần vượt qua khác biệt nam nữ, cho dù họa sĩ có tài hoa cũng sợ khó có thể vẽ ra được dáng vẻ như rồng như phượng, bộ dạng xuất sắc như vậy.

Nàng hơi nhú mảy, sờ sờ chính môi mình.

Không có sung

Nếu như giấc mơ lúc này là chuyện thật xảy ra, mà đối phương lại dùng cách thức hôn môi mạnh mẽ như vậy, môi nhất định phải sưng lên mới đúng.

Lẽ nào chỉ là nằm mơ?

Nhưng sao nàng lại thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cái loại cảm giác quen thuộc bị ôm, bị sờ, bị hôn này, hoàn toàn giống như đúc người có dung mạo như tiên đang nằm bên cạnh này.

Tóm lại chắc không phải là ban ngày suy nghĩ, ban đêm nằm mộng chứ?

Thủy Lung tự nhận là mình chưa từng có nhớ nhưng đến Trương Tôn Vinh Cực vậy... cái này.

Thôi kệ đi.

Không nghĩ ra thì không nghĩ ra, cũng không phải là chuyện lớn gì.

Nếu như Trương Tôn Vinh Cực thừa dịp nàng ngủ chiếm đoạt nàng, nàng không có khả năng không cảm giác được nửa thân dưới có biến hóa.

Thủy Lung lại liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, thâm nghĩ, sáng sớm vừa tỉnh lại liền được hưởng thụ một bữa tiệc thị giác, coi như là một trong sự

lưu hành mới đi. Sau đó xoay người xuống giường, mang giày, rồi đi qua phía sau tấm bình phong mức nước rửa mặt, tắm rửa, thay quần áo.

Khi thân ảnh của Thủy Lung vừa biến mất sau tấm bình phong thì Trương Tôn Vinh Cực đang ngủ trên giường liền mở hai mắt ra, đôi mắt trong sáng, không có dấu hiệu mới tỉnh ngủ, dễ nhận thấy trước đó hẳn không hề ngủ thật.

Không bao lâu Thủy Lung ăn mặc chỉnh tề đi ra, liếc nhìn bộ dạng Trương Tôn Vinh Cực nửa người dựa vào mép giường một cái.

Nàng nhớ đến biểu hiện ngoan ngoãn, không gây loạn trong đêm qua của hắn. Thầm nghĩ đối phương khó có được lúc không gây âm ỉ, không đánh người, cũng nên cấp cho hắn chút lợi lộc. Nàng đi tới trước mặt Trương Tôn Vinh Cực dưới ánh mắt mê muội của hắn, nghiêng người khom lưng hôn lên trán hắn, khẽ nói: “Buổi sáng an lành.”

Con người của Trương Tôn Vinh Cực co rụt lại.

Thái độ của nàng quá mức dịu dàng, mềm mại khiến cho hắn suýt chút nữa không nhận được ôm lấy nàng kéo vào bên trong giường.

“Vừa thức dậy liền làm nũng, giống như con hồ ly không cai sữa.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói.

(Ngữ: Khụ, hồ ly, cai sữa... =))

Thủy Lung lại nhận ra được thanh âm của hắn khàn khàn, như cười như không đảo mắt nhìn về phía đống quần của hắn. Buổi sáng, nam nhân vừa thức dậy rất dễ bị xúc động, nàng có thể hiểu được, nhưng nàng sẽ không phụ trách vấn đề giải quyết.

“Muốn chuẩn bị quần áo cho người không?”

Nhìn quần áo được treo ở một bên, bên ngoài có vẻ như không bẩn, nhưng nàng biết đêm qua hắn đã mặc, nghĩ rằng hôm nay hắn sẽ không mặc lại nữa.

Trương Tôn Vinh Cực lắc đầu: “Vào đây.”

Một thân người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, không biết y đã đứng ở bên ngoài từ khi nào, cũng không biết hắn đã đứng bao lâu. Lúc này, y giống như quỷ mị bước vào trong phòng, trong tay cầm một hộp gấm, trong hộp gấm đó chính là xiêm y mà Trương Tôn Vinh Cực muốn thay.

Người này đặt hộp gấm xuống xong liền im hơi lặng tiếng nhanh chóng biến mất.

Thủy Lung thấy vậy liền chỉ chỉ vào bên trong bình phong, nói: “Bên trong, ngăn tủ bên trái có để dụng cụ tắm rửa.”

Từ sau khi đến phủ quận chúa sinh sống, nàng liền bố trí lại nơi này, mỗi buổi sáng không cần một đám hạ nhân bưng dụng cụ vệ sinh vào trong phòng hầu hạ, nàng không thích ngay cả đánh răng rửa mặt cũng bị người khác phục vụ.

Trương Tôn Vinh Cực cầm quần áo và dụng cụ hằng ngày đi vào phía sau tấm bình phong.

Thủy Lung thấy bóng dáng hắn khuất sau bình phong, không có ý định chờ hắn, tự mình đi trước ra sương phòng.

Phía sau tấm bình phong, Trương Tôn Vinh Cực đang rửa mặt chải đầu.

Đôi tai ần ần dưới mái tóc đen của hắn hơi rung rung, nghe được tiếng đóng cửa, hắn biết Thủy Lung đã không còn ở trong phòng.

Tay hắn khẽ lật, một cái hộp ngọc từ trong tay áo trượt ra.

Trong hộp ngọc này chứa thuốc dán tên gọi là ‘Băng Linh Cứu Sinh Cao’, không màu không mùi có thể dùng để chữa thương, hiệu quả vô cùng tốt.

Trương Tôn Vinh Cực đem hộp ngọc đặt lên bàn, trong đầu nhớ tới hình ảnh đêm qua hắn dùng thuốc này vẽ loạn lên thân thể của Thủy Lung, nhìn những vết tích bị chính mình cắn, gặm, hút dần dần biến mất, giống như đem tuyết quét tới lấp đầy từng cánh hoa mai, có loại cảm giác hiu quạnh trống rỗng.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn chắc chắn sẽ khiến cho khắp người nàng đều tràn ngập mùi vị của hắn, không cần phải cố gắng xóa chúng đi.

Hắn trầm suy nghĩ, đôi mắt sâu thẳm, giống như dã thú ẩn nấp, cố ý làm bộ ngủ sâu, khiến con mồi cách đó không xa dần dần thả lỏng cảnh giác, chờ đợi thời gian chín mùi, đem con mồi gục ngã, hung hãn đem con mồi mà mình thêm muốn lâu nay nuốt vào trong bụng.

Người này ngày thường luôn làm việc mạnh mẽ, là bởi vì hắn lười động não, có rất nhiều sự việc không đáng giá để cho hắn phải suy nghĩ tính toán. Chỉ khi nào hắn nghiêm túc ngấm ngấm mưu tính, kết quả như thế nào... Ngày sau liền biết.

Sáng sớm chân trời có chút ánh sáng mờ mờ, làm cho sắc trời lộ ra vài phần xinh đẹp.

Trương Tôn Vinh Cực đi ra sương phòng, liền nhìn thấy Thủy Lung ngồi dưới tàng cây cách đó không xa đang ăn điểm tâm.

Thủy Lung cũng nhìn thấy hắn đi ra, hướng hắn vẫy vẫy tay.

Dáng vẻ rảnh rỗi, lười biếng như vậy, động tác tự nhiên như vậy khiến cho hắn cảm giác ra được thái độ của nàng đối với hắn đang dần thay đổi.

Sớm muộn gì cũng có một ngày...

Lại một lần nữa, Trương Tôn Vinh Cực ở trong lòng tự động viên chính mình.

Nhất định phải làm cho thân thể nàng tràn ngập mùi vị của hắn, chỉ thuộc về một mình hắn.

Trong mắt xẹt qua lưu quang sâu thẳm.

Tình cờ Mộc Tuyết vô tình bắt gặp ánh mắt đó của hắn, cả người cứng còng trong nháy mắt.

Ánh mắt thật đáng sợ!

Hắn muốn cái gì?

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực đã đi tới bên người Thủy Lung, ngồi xuống thì khoe mắt liếc qua Mộc Tuyết. Ánh mắt lơ đãng lại làm cho Mộc Tuyết có loại cảm giác như bị gió lạnh thổi qua vô cùng khó chịu, khuôn mặt vốn trắng như tuyết lại càng thêm trắng.

Nhiều năm sau...

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đế Duyên là sinh lễ

Edit: Tiểu Ngừ

Cái liếc này hình như chỉ là chỉ mang tính chất ánh sáng lướt qua, không có dừng lại ở trên người Mộc Tuyết quá lâu.

Nhưng Mộc Tuyết lại hiểu rõ, cái liếc kia tuyệt đối không đơn giản như vậy, đối phương đang cảnh cáo nàng, cảnh cáo nàng không được nhiều chuyện, an phận thủ thường là được.

Nếu Mộc Tuyết thật sự chỉ là một tỷ nữ bình thường, nàng tự nhiên sẽ không gây ngốc xen vào chuyện của chủ tử. Thế nhưng, ngược lại nàng không phải. Bởi vậy, sau khi nàng cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực có ý đồ đặc biệt, tâm thần của nàng không có cách nào ổn định nổi.

Khoảnh khắc ánh mắt của hai người giao nhau rất nhanh, Thủy Lung không hề phát hiện.

Trương Tôn Vinh Cực ngồi bên cạnh nàng dùng com, nhìn đến bát đĩa đều được chuẩn bị sẵn, mặt của hắn liền lộ ra vẻ sung sướng.

Thời gian dùng com im lặng trôi qua, khi Thủy Lung buông đĩa xuống, Trương Tôn Vinh Cực ngồi bên cạnh cũng giống như ăn xong.

Thủy Lung nhìn hắn một cái, đuổi người chặn ngang, hỏi: “Ngươi không quay về à?”

Nàng không cho là Trương Tôn Vinh Cực rảnh rỗi đến như vậy, mỗi ngày đều ở cạnh nàng, giống như không có chuyện gì làm.

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu nhẹ một cái, nói: “Ở lại với nàng một lúc nữa.”

Thủy Lung nghe vậy cũng không có ý kiến gì.

Lần này sau khi gặp lại, Trương Tôn Vinh Cực đã không còn bám dính như trước nữa, dường như hắn thật sự tôn trọng ý nguyện của nàng. Nàng không muốn hắn tiếp cận nàng quá mức, hắn cũng không có bất cứ dấu hiệu động tay động chân gì quá đáng.

Cứ như vậy, Thủy Lung tự nhiên sẽ không cự tuyệt hắn ở lại. Có hắn trò chuyện, còn có thể bắt hắn dạy nàng một chút võ học.

“Được.”

Thủy Lung cười khẽ, đứng dậy đi về phía nam.

Bên kia phương hướng của phủ quận chúa có một cái sân trồng trái, nơi đó được Thủy Lung thiết kế thành một sân tập võ. Bình thường sáng sớm mỗi ngày, nàng sẽ đi đến đó rèn luyện thân thể và thân pháp.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nàng đi trước vào trong sương phòng, thay một bộ võ phục nhẹ nhàng, lúc đi ra liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực đang đứng một bên một cái. Cũng không có nói gì với hắn, liền đi vào giữa sân, chậm rãi thả nhẹ hô hấp.

Trong tầm mắt của Trương Tôn Vinh Cực, thiếu nữ ngày thường luôn cười nhẹ thanh cao đã biến đổi. Nụ cười trên khuôn mặt nàng dần dần nhạt đi, hóa thành một khuôn mặt không biểu cảm, thờ ơ không một gợn sóng.

Lúc này, hai mắt nàng khẽ hép lại. Long mi dày đặc đem con ngươi che dấu, ngăn cản hết thảy ánh sáng rực rỡ ở bên trong, chỉ còn lại nhàn nhạt lạnh lùng. Nàng mở hai tay ra, chân đạp một cái, thân thể nhảy vọt mấy thước, giống như con rồng ra chỗ nước cạn, lực đạo ngàn quân trong từng chiêu từng thức sắc bén, nhìn như thông dong, kì thực sát khí bắn ra bốn phía.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn xem càng nhập thần, hắn cảm thấy Thủy Lung như vậy mới thật sự là Thủy Lung. Nàng nên là một anh tuấn oai hùng, vọt biển bay lên, chứ không phải là một cô gái mảnh mai yếu đuối được nuôi dưỡng trong lầu các đại viện. Mỗi ngày mỗi đêm chỉ biết trang điểm, xiêm y lụa là, tô son điểm phấn.

Nàng nói đúng. Nàng không thể làm sủng vật. Nếu như đem nàng làm sủng vật, về sau chỉ làm mòn đi vuốt nhọn của nàng, cuối cùng chết yếu. Mạng sống của nàng, chính là do nàng làm chủ.

“Tờ khai sinh lễ, nàng đã điền xong chưa?”

Nhân lúc Thủy Lung nghỉ ngơi một lát, Trương Tôn Vinh Cực hỏi.

Thủy Lung cầm khăn lau mồ hôi trên trán, nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Có lẽ vừa mới luyện xong một bộ quyền pháp, biểu tình của nàng vẫn còn lãnh đạm, ánh mắt sắc bén như băng tuyết, nhàn nhạt lên tiếng: “Ah...Tờ khai sinh lễ?”

Nàng nhớ tới lúc ở trên điện châu, ngay trước mặt đương kim hoàng thượng và văn võ bá quan trong triều, Trương Tôn Vinh Cực giao cho nàng một tờ giấy trắng.

Trương Tôn Vinh Cực hỏi: “Nàng không có tâm nguyện?”

Âm thanh của hắn lạnh nhạt đi.

Đối phương nhiều lần lặp đi lặp lại thái độ tùy ý, làm cho hắn có một cơn lửa giận ngưng tụ khó nói thành lời.

“Thì sao?” Thủy Lung giương môi cười với hắn.

Nụ cười này phá vỡ sắc mặt lạnh lùng của nàng, giống như hồng mai nở rộ trên băng vỡ, như hỏa tinh sáng quắc, nhem nhóm vào bên trong tuyết trắng băng sương trên đầy đất. Làm cho người xem có cảm giác như thị giác bị đánh sâu vào, tục xưng là kinh diễm.

“Đây chính là tờ khai sinh lễ lập gia đình của ta, làm sao không để ý.” Thủy Lung nhẹ nhàng nói một câu này, thấy cái trán của Trương Tôn Vinh Cực giãn ra, nàng liền biết lần thứ hai thuận lòng(*) thành công.

(*) Động tác vuốt ve thú có lông xù như chó, mèo, thỏ...

“Ừ.” Trương Tôn Vinh Cực: “Đã viết xong chưa?”

Không tới nửa tháng nữa là ngày cưới của bọn họ, mấy ngày nay hắn bỏ xuống tất cả mọi công việc, đem toàn bộ tâm trí đặt vào cuộc hôn lễ này. Mặc kệ là tổ chức hay là thiệp cưới, tất cả đều do hắn tự mình tuyển chọn làm việc, phân dụng tâm trí đạo này ít lại càng ít.

Sinh lễ là quan trọng nhất, ngoại trừ Phụng Nhân Quả, hắn muốn hết thảy những lễ vật nàng muốn đều được đưa tới trước mặt nàng, để cho nàng vui vẻ gả cho hắn, cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Đương nhiên Thủy Lung chưa viết xong, thậm chí ngay cả tờ khai sinh lễ trống không cũng không biết đã bị nàng ném ở chỗ nào rồi.

Chỉ là sự thật này nàng sẽ không đại mà nói cho Trương Tôn Vinh Cực nghe, nói không chừng Con Mèo Lớn này lại xù lông dựng vuốt.

“Bây giờ viết đi.” Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng không có trả lời ngay, liền đoán được nàng một chữ cũng chưa có viết.

Sóng mắt Thủy Lung chuyển một cái, gật đầu đáp ứng: “Được.” Nói xong, xoay người liền đi vào phía trong sương phòng, vào bên trong bụng giấy mực đi tới bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực, bình thân đặt trên đất, ngồi xổm xuống cầm bút lông lên, ngẩng đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực nhướng mày cười: “Ngươi nói ta viết cái gì mới tốt?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn dáng vẻ không hề ưu nhã của nàng, chẳng những không thấy là không nên, ngược lại còn ngoài ý muốn cảm thấy đáng yêu. Vóc người của nàng hết sức nhỏ, tăng thêm thì béo, giảm thì quá gầy. Khi đứng, khí chất của người ngày thường không cho người khác cảm thấy, lúc này ngồi xổm xuống liền nhìn ra một đoàn.

Trong mắt Trương Tôn Vinh Cực, nàng giống như một đứa bé cố gắng giả đáng yêu ngồi chồm hổm trên mặt đất đòi ăn.

(Ngữ: @_@)

Một chút điện giật chạy khắp cả người.

Trưởng Tôn Vinh Cực không tự chủ được cũng ngồi xổm xuống cạnh nàng, lạnh nhạt nói: “Thích cái gì thì viết cái đấy.”

“Nếu ta viết Hoa Tuyết Liên chín cánh, Hà Thủ Ô ngàn năm, Chu Hồng Quả song sinh, ... mấy thứ này, ngươi phải làm sao bây giờ?” Thủy Lung nghiêng đầu cười nói.

Thật ra, so với Trưởng Tôn Vinh Cực thân nhiên, lạnh lùng giống như chân tiên, nàng thích Trưởng Tôn Vinh Cực đang ngồi chồm hổm cùng nàng nói chuyện tiếu lâm như hiện tại hơn. Bây giờ, hẳn so với ngày trước càng tùy tính thoải mái, cũng chân thật có nhân khí hơn, làm cho người ta cảm nhận ra hi vọng ái ố của hắn rõ ràng hơn, thậm chí còn có tính trẻ con sinh hồn đổi.

Ngày thường, hắn vui giận không hiện ra sắc dù đẹp thì có đẹp thật, khí thế quá mức, khiến người ta không thể chạm đến, tựa như thần linh đứng ở phía trên đỉnh Cửu Trọng Sơn, chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn, trong lãnh khốc vô tình lộ ra cô đơn lạnh lẽo xa cách trần thế.

Tuy nói người cổ đại đều trưởng thành sớm, nữ tử mười ba tuổi có thể lập gia đình, nam tử mười sáu tuổi có thể tạo dựng sự nghiệp. Nhưng mười chín tuổi trước sau vẫn là một thiếu niên, đặc biệt trong lúc luyện công gặp điều bất trắc, thực tế tính tình của hắn cũng chỉ là đứa trẻ. Nhưng hắn lại có khí chất xa rời trần thế nhiều như vậy, trải qua hình dạng thiên phạm kỳ quặc không chút nào xúc động. Khiến người ta ngưỡng mộ, đồng thời xem nhẹ một chút chua xót, khổ sở kia.

“Cho nàng.” Trưởng Tôn Vinh Cực ung dung nói.

Ý nói là, hắn thật sự biến mọi thứ nàng muốn thành sự thật lấy những thứ nàng muốn đến.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc, nàng đối với Trưởng Tôn Vinh Cực kính nể nhiều hơn một phần. (*)

(*)水珑眼里闪过诧异, 对长孙荣极底蓄又看高了一分. Câu này ta chém bừa, “底蓄” ta không hiểu chỗ này.

Thình lình, Trưởng Tôn Vinh Cực vươn tay, sờ sờ đầu nàng.

Thủy Lung ngẩn ra, nàng hoàn toàn không ngờ Trưởng Tôn Vinh Cực lại đột nhiên làm hành động như vậy. Hơn nữa, hắn làm rất tự nhiên. Không có một chút báo trước, chờ hắn xoa nhẹ từ đỉnh đầu đến đuôi tóc mới phản ứng, nàng muốn tránh né hay ngăn chặn cũng đã không còn kịp rồi.

Kiếp trước kiếp này, người dùng phương pháp xoa đầu an ủi nàng như vậy, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Viết thật tốt.” Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Cả đời nàng chỉ có một lần kết hôn, ta cho phép nàng lần này được tùy hứng tham lam, mặc kệ viết cái gì, ta đều giúp nàng đạt được.”

Thủy Lung cũng không nói thêm cái gì nữa, nếu như ta muốn mặt trăng, ngôi sao, ngươi có thể lấy đến cho ta sao. Nàng biết Trưởng Tôn Vinh Cực nói nghiêm túc, từ ánh mắt của hắn, dù cho nàng viết ngôi vị hoàng đế Tây Lăng quốc, hắn cũng sẽ giúp nàng làm được.

Thủy Lung nhìn hắn một hồi, đáy lòng âm ỉ không rõ ràng lắm đó cảm giác gì, dù sao cũng thoải mái nhất là được.

Bất luận nàng viết cái gì, cũng đều giúp nàng đạt được sao.

Bỗng nhiên Thủy Lung thất thần nghĩ: Tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết này, e rằng chính là tờ giấy có giá trị nhất.

“Hắc.” Nàng hé miệng cười, cầm bút lông, chấm chấm vào mực nước, viết lên giấy Tuyên Thành trắng tinh kia.

Viết một hồi, sau đó liền chấm.

Khóe miệng nàng khẽ cười, đầu bút lông có lực, nhất bút nhất hoa, đợi sau khi thu bút, trên giấy Tuyên Thành có hai chữ thật to —— ĐỀ DUYÊN.

Hai chữ kền càng to lớn, tôn quý kiêu ngạo đập vào mắt, giống như muốn phá vỡ trang giấy ra, in vào ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực, trong nháy mắt chạm đến đáy lòng hắn, sanh sanh chấn động, rung động thật lâu không tiêu tan.

Hắn nhìn về phía Thủy Lung, cặp mắt gọn sáng sâu xa trùng điệp dâng trào, bản thân chưa từng biết.

“Cho.” Thủy Lung đem bút lông đặt trên miệng nghiền mực, cầm giấy Tuyên Thành giữ giữ, đem tờ khai sinh lễ vừa viết xong còn chưa có khô mực đưa cho Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực không có cảm lấy, vẫn còn nhìn chằm chằm nàng không tha.

“Không lẽ phân sinh lễ này ngươi đưa không nổi?” Thủy Lung cười tùm tùm hỏi.

Thấy khuôn mặt Trưởng Tôn Vinh Cực đen thui co quắp, ánh mắt lại hào hứng, nàng nhịn không được, tự nhiên đưa tay捏o捏o gò má của hắn.

“Ế! Thật mềm” Nhìn da thịt giống như ngọc lạnh, vân vân trong tay lại có chút trơn mềm, tránh không được lại sờ soạng, bộ dạng cùng hành vi của nàng hoàn toàn giống lưu manh hảo sắc.

Nàng sờ lại sờ khiến TRường Tôn Vinh Cực hoàn hồn, bắt lấy cái tay đang làm càn của nàng.

Khi hắn bắt được, thì không buông ra. Thủy Lung không có giấy dựa, nhìn hắn cười.

“Ta làm sính lễ, ai sẽ đón dâu?” Hắn bật thốt lên.

Thủy Lung giật mình. Sau đó nhìn thấy vẻ mặt TRường Tôn Vinh Cực cũng đang ngỡ ngàng, giống như nhận ra chính mình vừa nói một câu quá ngu ngốc, ánh mắt rời rạc trong chớp lát, ngoảnh mặt không nhìn mặt Thủy Lung, nhìn sang phía khác.

“Phốc... ha ha ha.” Thủy Lung không hề nể mặt cười ra tiếng.

Lúc trước cho rằng, TRường Tôn Vinh Cực rất có lý trí, nói và làm danh mục quà tặng trống không như vậy, có thể so với hoa hoa công tử, nhân vật phong lưu luôn biết cách làm người khác vui vẻ, tuy rằng những thứ này không phải là tận lực sa vào tình cảm, tuy rằng vẫn có tình ý.

Lúc này, hiếm khi nàng có lý trí, mà đối phương cũng đáp lại.

Hắn nói: Ta làm sính lễ, ai sẽ đón dâu.

Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng, nàng viết tên hắn xuống, hắn sẽ đem chính mình cất vào rương làm sính lễ đưa đến cho nàng?

Phốc.

Tuy rằng hiểu rõ chuyện này hắn thông minh một đời hồ đồ nhất thời, trong nháy mắt muốn xóa đi, nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy buồn cười ối là buồn cười.

“Không sao, không đi đón dâu, ta tự đi là được.” Thủy Lung lòng dạ đen tối vẫn không muốn bỏ qua cho hắn, cố ý trêu chọc.

Sắc mặt TRường Tôn Vinh Cực lạnh như băng, ánh mắt hung ác nguy hiểm, đáng tiếc lỗ tai đỏ ửng đã bán đứng hắn.

Thủy Lung không chút sợ hãi, cười thản nhiên.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không bao lâu sau TRường Tôn Vinh Cực bại trận. Hắn đưa tay che lại ánh mắt của cô, khoảng ba giây sau mới buông, vẻ mặt khôi phục như thường, đối với nàng hỏi: “Chỉ muốn cái này?”

Thủy Lung cười mà không nói.

TRường Tôn Vinh Cực đem giấy Tuyên Thành mở ra trước mặt nàng, nhàn nhạt nói: “Ở đây còn chỗ trống phải viết.”

Nào ngờ hắn nói vậy, Thủy Lung cảm thấy nếu mình thật sự không chịu điền vào chỗ trống đó, thăng nhãi này tuyệt đối sẽ không vui.

Một lúc lâu, không thấy Thủy Lung đáp lời, khoe môi TRường Tôn Vinh Cực nhếch lên tỏ vẻ hài lòng, đem giấy Tuyên Thành cuộn lại, bỏ vào trong tay áo: “Chê chỗ trống nhỏ à? Ta cho phép nàng tham lam hơn, biết một tờ giấy khác.”

“Không cần, cái này đủ rồi.” Rốt cục Thủy Lung cũng lên tiếng. Nàng cười tủm tỉm nhìn hắn giả vờ cuộn ông tay áo, lại nhìn vào mắt hắn thảo luận: “Từ khi đồng ý gả cho người, ta muốn chính là người.”

Con người TRường Tôn Vinh Cực co rút nhanh hơn trong nháy mắt. Nhìn ánh mắt thâm thúy của Thủy Lung, giống như ánh sáng bình minh chiếu khắp biển sâu vô biên, ánh sáng tươi đẹp lại ảm áp rọi khắp ngoài khơi, ánh sáng rực rỡ chiếu xạ làm người ta lóa mắt thần mê. Từng đợt sóng biển đua nhau nổi lên, cũng chậm rãi làm da thịt người ảm áp.

Nàng làm sao có thể nói ra lời như vậy, dùng ánh mắt không chút đề phòng nhìn hắn như vậy?

Quả nhiên là con hồ ly, quá giáo hoạt.

Biết rõ trước mắt là hồ sâu do chính nàng đào, hắn lại không có biện pháp chống lại sự mê hoặc của nàng, thậm chí còn vui vẻ chịu đựng, sa vào bên trong.

Nếu tiếp tục như vậy, chính mình sẽ biến thành bộ dạng gì?

TRường Tôn Vinh Cực nghĩ đến vấn đề này, bình tĩnh biết rõ chính mình trầm luân, ban đầu lại trần trụi không biết. Là điên hay là thành chính quả? Nhưng ngay cả ý nghĩ phản kháng cũng không có, đắm chìm vào trong cái lưới lớn đầy mật ngọt của thiếu nữ trước mắt này, hận không thể đem hai người cùng nhau trôi vào trong lưới.

“Nàng có thể tham lam một chút.” Lúc này, TRường Tôn Vinh Cực hận không thể đem mọi thứ quý giá đều phùng lên trước mặt nàng.

Âm thanh của hần khăn khăn, thân nhiên nói, không có bất kỳ động tác gì.

Hần cảm thấy, chính mình một khi động chạm đến nàng, liền không nỡ buông ra.

Thủy Lung có thâm ý nói: “Yêu cầu này kỳ thực chính là lòng tham rồi, không phải sao.”

Đều không phải.

Trong lòng Trương Tôn Vinh Cực nói như vậy.

Cho dù nàng không cầu “Đế Duyên”. Ta cũng sẽ ra sức cố gắng kín đáo đưa cho nàng, nhét vào trong lòng nàng. Phải lấp kín không chừa một chỗ trống, làm cho nàng một lòng một dạ chỉ có thể nghĩ đến “Đế Duyên”.

Thủy Lung không biết ý nghĩ trong lòng của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt hần biến hóa, tràn ngập sự mạnh mẽ, chiếm giữ và cố chấp.

“Đây là sinh lễ tốt nhất.” Lần thứ hai, Thủy Lung xác định nói.

Nàng muốn chính là hần.

Một khi có được hần, đừng nói là thứ gì, cô đều có biện pháp lấy được chúng.

“Được.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó xoay người bay vút ra ngoài, lên xuống mấy cái liền không thấy bóng dáng. Hần cảm thấy nếu tiếp tục ở lại nơi này, hần sẽ không nhận được mà làm gì Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn bóng lưng hần rời đi, chờ đến khi nhìn không thấy gì nữa mới lắc đầu, gạt đồng suy nghĩ dư thừa ra khỏi đầu, xoay người đi tới phía trước vũ khí, cầm một thanh trường thương lên đùa bỡn.

Thời gian liên tục trôi qua, một hồi lâu mới dừng lại đi tắm rửa thay quần áo, sau đó tiếp tục xử lý công việc như mọi ngày, một đêm yên lặng trôi qua.

Đêm hôm đó, thân ảnh của Trương Tôn Vinh Cực một lần nữa xuất hiện trong phòng ngủ của nàng.

Sau khi Thủy Lung thấy hần, nàng chỉ hơi nhíu mày, lại không có nói đuổi hần, đặc biệt lần này trong tay hần đang cầm một quyển Kinh Lạc – dạy cách xoa bóp, liền đi vào phòng tắm rửa, rồi trở lại giường nhỏ, yên tâm thoải mái hưởng thụ kỹ thuật mát – xa của hần.

Một đêm này, nàng ngủ vô cùng yên ổn thoải mái, ngay cả nằm mơ cũng ảm áp nhẹ nhàng. Giống như nằm trên bãi cát mềm mại, tắm ánh nắng ảm áp như rửa tội, hai chân được bị sóng biển mát lạnh khẽ vuốt ve, trên bầu trời hồng vũ bay lá tã, rơi khắp mọi nơi, mềm nhẹ đến nỗi gần như không có trọng lượng, lại có thể làm lòng người dao động.

Sáng sớm hôm sau, khi Thủy Lung tỉnh dậy, hoàn toàn không nhớ được mình mơ thấy cái gì, luồng hồng vũ ảm áp khẽ vuốt ve lại như quá nhiều trái tim nàng thật lâu không có tiêu tan, khiến cho nàng sau khi tỉnh lại về mặt đều tràn đầy nụ cười nhẹ.

Hiếm khi nàng mơ được một giấc mơ thoải mái như vậy.

Nàng đi vào phía sau tấm bình phong rửa mặt chải đầu, Trương Tôn Vinh Cực nằm trên giường nhỏ lại mở mắt ra lần nữa, hoàn toàn trấn tĩnh trước sau như một.

Ngày này, lần thứ hai cả hai người cùng nhau ăn điểm tâm, sau đó Thủy Lung luyện công, Trương Tôn Vinh Cực nhìn cô luyện, chờ đến giờ liền rời đi.

Quy luật này cứ như vậy trải qua vài ngày liên tục, mãi cho khi đến ngày Ôn Tuyển Các khai trương.

Ngày hôm nay, bọn người Tứ hoàng tử đã sớm đến phủ quận chúa, vẻ mặt tươi cười chờ Thủy Lung, khi nhìn thấy thân ảnh của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực cùng nhau xuất hiện, nụ cười của bọn họ liền cứng đờ, lộ ra nét mặt ngạc nhiên, cho dù khôi phục rất nhanh, ánh mắt lại mang theo một chút thâm dò cùng khó hiểu.

“Hoàng thúc.” Ba vị hoàng tử cùng nhau tôn kính hành lễ với Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn bọn họ một cái, coi như là đáp lại.

“Đi thôi.” Đương nhiên Thủy Lung biết hôm nay là ngày mấy, phải biết rằng ngày hôm qua, nàng mới vừa đưa nhóm hàng hóa của hoàng thất vào trong cung.

Đoàn người cùng nhau đi ra phủ quận chúa, hướng về phía Ôn Tuyển Các mà đi.

Lúc này sắc trời còn sớm, nhưng người cổ đại từ trước tới nay luôn có thói quen dậy sớm, cho nên người đi trên đường không ít, đặc biệt là nơi phồn hoa như Ôn Tuyển Các.

Lúc này, bên ngoài Ôn Tuyền Các có không ít dân chúng vây quanh, có người xem cuộc vui cũng có người lợi dụng cơ hội này để kiếm chát. Bởi vì... sau khi công trình Ôn Tuyền Các được hoàn thành vẫn kéo dài không có khai trương, nhưng danh tiếng của nó một chút cũng không nhỏ, thậm chí nó đã truyền khắp kinh thành Kỳ Dương.

Một là ngày xưa Ôn Tuyền Các chính là Văn Hiến Các lừng danh đã lâu. Hai là, tin tức Ôn Tuyền Các do Thủy Lung và các vị hoàng tử cùng nhau mở đã bị truyền ra ngoài. Đối với phần lớn dân chúng mà nói, hoàng tử đó là người không thể đến gần, bọn họ có thể mở cửa hàng mua bán, đó cũng là một chuyện có ý nghĩa, cũng có thể làm thỏa mãn lòng hư vinh của con người.

Dân chúng tuy rằng chán ghét cùng sợ hãi Thủy Lung, nhưng nhìn đến sự tồn tại của các vị hoàng tử, bọn họ liền cảm thấy bình tĩnh lại.

Trong mắt dân chúng, hoàng thượng là người lợi hại, sau đó chính là các vị hoàng tử. Chỉ cần có các vị hoàng tử, con cộp mẹ Bạch Thủy Lung này chỉ có thể nằm mọp xuống như mèo bệnh. Bởi vậy, bọn họ mới dám vây quanh ở chỗ này mà xem nào nhiệt.

“Nhìn kia, đó không phải là Bạch Thủy Lung sao?”

“Ôi, bọn họ đến rồi.”

“Ông trời, người đó là ai?”

“Khánh vương gia, chắc chắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng quốc – Khánh vương gia rồi!”

Đám người nhón nhào truyền ra tiếng ồn ào đi cùng với đám người Thủy Lung, bọn họ tự nhiên tránh đường. Sau đó, âm thanh càng ngày càng nhỏ, con đường yên tĩnh không tiếng động.

Nhóm người Tứ hoàng tử thấy một màn như vậy, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ. Tên tuổi của Bạch Thủy Lung ở Kỳ Dương Thành thậm chí là ở toàn bộ Tây Lăng quốc quả thật rất nổi danh. Tiếc rằng, danh tiếng này hoàn toàn không được tốt, lực uy hiếp đối với dân chúng thật là không giống bình thường.

Thủy Lung đối với thái độ sợ hãi coi nàng giống như yêu ma của dân chúng đã sớm thành thói quen, tùy ý nói với Tứ hoàng tử: “Người, chủ trì nghi thức khai trương.”

Tứ hoàng tử gật đầu.

Nếu để cho Thủy Lung chủ trì, ai biết đám dân chúng này có thể hay không đều bị hù dọa.

Nhưng hần (Tứ hoàng tử) lại không biết, Thủy Lung kêu hần lên chủ trì, triệt triệt để để là vì nàng ăn bơ làm biếng.

Tứ hoàng tử hiển nhiên làm việc rất công phu, chủ trì một phen không hề khiếu nại cũng chẳng siểm nịnh, mang theo sự cao quý vốn có của hoàng tử, lại không ngạo mạn, thái độ ôn hòa lễ phép làm cho dân chúng bên dưới đều lộ ra nụ cười, sau đó thấy hần đem tấm vải đỏ trên bảng hiệu kéo xuống, lộ ra ba chữ thếp vàng — Ôn Tuyền Các.

“Còn đây là bảng hiệu do đích thân hoàng thượng viết cùng ban thưởng.” Tứ hoàng tử nói.

Dân chúng nhìn ba chữ thếp vàng, miệng há hốc sợ hãi than từng tiếng.

Răng rắc!

Một tửu lâu cách đó không xa, lan can điêu khắc vừa vặn có thể nhìn thấy bên này.

Phương Tuấn Hiền dùng sức vịn thành lan can, lại đem thành lan can bóp nát một khối. Hần chăm chú nhìn bảng hiệu “Ôn Tuyền Các”, sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, lửa giận chậm rãi ngưng tụ trong đáy mắt hần.

“Bên cạnh Bạch Thủy Lung chính là vị vương gia trong lời đồn đãi – Vô vương gia?” Lâm Chi Tiểu nhìn hần hỏi. Thấy Phương Tuấn Hiền chìm đắm trong lửa giận, một bộ khí thế lạnh buốt tràn ngập nhưng không trả lời, tự mình nói: “Trông thật trẻ tuổi, tuổi tác chắc khoảng chỉ hai mươi trở lại.”

Hần đánh giá Trương Tôn Vinh Cực, mới xem không bao lâu, bỗng nhiên chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cực ngẩng đầu, không chút nào lệch nhìn về phía hần.

Lâm Chi Tiểu sửng sốt, đợi đến khi hoàn hồn thì Trương Tôn Vinh Cực đã thu hồi tầm mắt.

“Vị Vô vương gia này thật sự không tầm thường.” Hần nhìn về phía Phương Tuấn Hiền, chăm chú nói: “Sự kiện đốt cháy sơn trang và chuyện Vô vương gia mất tích nhất định có liên quan tới hần.”

Phương Tuấn Hiền hung ác thu hồi ánh mắt, nhìn Lâm Chi Tiểu, nhú mày nói: “Bọn ta không tra được bất cứ tin tức gì từ hần.”

Lâm Chi Tiểu nói: “Không nên đi thử hần.”

Về mặt Phương Tuấn Hiền biến đổi, Lâm Chi Tiểu liếc nhìn liền hiểu rõ ý nghĩ của hần. Khiến cho hần tránh không được cảm thấy không được tự nhiên.

Lâm Chi Tiểu nghiêm túc nói: “Võ vương gia này rất nguy hiểm, khiến ta cảm thấy, hắn còn nguy hiểm hơn cả Bạch Thủy Lung.”

“Lời này nghe ra giống như hắn chính là công cụ uy hiếp Bạch Thủy Lung vô cùng tốt?” Phương Tuấn Hiền cười nhạt.

(Ngữ: Uy hiếp cái bíp ~ PTH tên ngu ngốc. đáng đánh mông.)

Hắn không có phát hiện, một khi nói tới chuyện có liên quan đến Bạch Thủy Lung, giọng điệu của hắn dù trở nên rất tồi tệ, cảm xúc cũng cực kỳ dễ bị ảnh hưởng, không còn đâu là ẩn nhẫn tinh táo của ngày thường. Hắn tự cho là bởi vì hắn và Bạch Thủy Lung trời sinh đối nghịch, vĩnh viễn không có khả năng chung sống hòa bình, vô cùng chán ghét nữ tử này. Nhưng trong mắt người khác, một hai lần thì có thể cho là hắn ghét Bạch Thủy Lung, ba bốn lần thì chắc chắn sẽ phát hiện một chút bất thường.

Đây chính là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Lâm Chi Tiểu không có nhắc nhở những biến đổi của hắn, tùy việc mà xét nói: “Có phải lực uy hiếp Bạch Thủy Lung hay không? Ta nghĩ người đã nhận ra rồi chứ.” Hắn không cho Phương Tuấn Hiền có cơ hội phản bác, nói tiếp theo: “Nhưng Bạch Thủy Lung nguy hiểm không cao, bởi nàng có nguyên tắc và tự hạn chế của chính mình, sẽ không liên lụy đến người vô tội ở chung quanh. Vị Vũ vương này thì khác, trong lòng hắn không có bất kỳ quy tắc và cảm kị nào. Hắn chỉ cần dựa vào cảm xúc vui buồn của mình mà làm việc, hạng người như thể thiện ác đan xen, có thể nhất niệm cứu người, cũng có thể nhất niệm giết người, tùy vào suy nghĩ của hắn, làm việc quỷ dị kì lạ, quá mức nguy hiểm.”

Nếu lời này được nói ra từ trong miệng người khác, Phương Tuấn Hiền nhất định sẽ không tin tưởng, nhưng chúng lại được nói ra từ miệng của Lâm Chi Tiểu, hắn không thể không thừa nhận.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Lâm Chi Tiểu nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực, nhưng hắn có một đôi mắt sắc xảo, một cái liếc mắt liền có thể đem người đó nhìn thấu bảy, tám phần.

“Ta đã biết.” Phương Tuấn Hiền đem vụn gỗ trong tay vứt đi, mắt vừa chuyển hướng chợt thấy trong đám người bên dưới có vài thân ảnh lén lút, lạnh giọng cười: “Xem ra không cần ta ra tay, vẫn còn một đồng người không hài lòng với bọn họ.”

Lâm Chi Tiểu nhìn theo tầm mắt của hắn, cũng nhìn thấy mấy người khác thường.

Hai tay hắn khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào lan can, vẻ mặt trêu tức y hệt bộ dạng chờ xem cuộc vui.

Từ trước đến nay, hắn luôn thích làm người ngoài cuộc để xem cuộc vui.

Đát đát đát!

Tiếng vó ngựa vang lên, từ xa tới gần.

Mọi người quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt họ chính là một đội kỵ binh, dân đầu là Bạch Thiên Hoa tung người xuống ngựa, lớn tiếng gọi to: “Tỷ, tỷ thật là không có đạo nghĩa, khai trương cửa hàng tại sao lại nói cho đệ biết một tiếng?” Lúc hắn nói chuyện, đồng thời cũng dùng tay ra hiệu, liền thấy đám kỵ binh phía sau nhanh chóng phân chia làm hai hàng đứng thẳng, trở thành các thủ vệ của Ôn Tuyển Các.

Thủy Lung vẫy vẫy tay với hắn.

Bạch Thiên Hoa lập tức chạy như điên chạy tới trước mặt nàng, bởi tuổi còn quá nhỏ, vóc dáng của hắn ở độ tuổi này không tính là thấp, nhưng rốt cuộc vẫn không có cao hơn Thủy Lung. Lúc này, hắn chạy tới trước mặt Thủy Lung, lại còn đưa đầu ra cho nàng xoa xoa, giống như đang cố gắng làm nũng, muốn được xoa đầu.

Thủy Lung thuận tay đưa tới đầu hắn xoa xoa, nói: “Chỉ là khai trương một cửa hàng mà thôi.” Không phải là chuyện lớn.

Bạch Thiên Hoa hí mắt hường thụ, đột nhiên khẽ nói: “Bạch Tuyết Vi mua người đến gây rối.”

“Ừm.”

Nàng đã sớm chú ý đến nhóm người đó đang cố lẩn tránh trong đám dân chúng, mặc dù bọn họ giả dạng thành bá tánh bình dân, nhưng tóm lại bọn họ vẫn không phải là người dân bình thường, bước chân quá nhanh nhẹn cùng ánh mắt bao quát đã sớm bán đứng thân phận của bọn họ.

Thủy Lung không muốn đem thời gian khai trương trở thành chuyện tránh đầu ỏn ào.

Nàng cúi đầu sít lại gần bên tai Bạch Thiên Hoa, nói: “Đội lát nữa, ngoi...” Mới nói được một nửa, eo ếch của nàng đã bị một người ôm lấy, sau đó, thân thể nhanh chóng bị kéo lùi về phía sau, lưng đụng đến lồng ngực ấm nóng của người nào đó.”

“Ồi chào?” Bạch Thiên Hoa ngẩng đầu nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực đang ôm bà chị dữ dằn nhà mình, phản ứng đầu tiên của hắn là đực mặt ra, sau đó cười gian: “Ai u ~ tỷ phu tương lai ghen tỵ nha!”

Dáng vẻ kiêu binh thể này, hắn bắt chước thành công mười phần mười.

Từ ngày ở Thái Bạch Lâu gặp Trưởng Tôn Vinh Cực, hẳn tận mắt chứng kiến cảnh Thủy Lung đánh Trưởng Tôn Lưu Hiến, sau đó lại cam đoan Thủy Lung là người vô tội, đem bảo kiếm do tiên hoàng ban thưởng tặng cho nàng, để cho nàng trừng phạt Vệ thị – Vệ đại phu nhân, Bạch Thiên Hoa đã chấp nhận người anh rể tương lai này rồi.

Đây mới là tỷ phu tương lai của hắn, từ khi còn nhỏ người đã là đứa con cưng của trời.

Trưởng Tôn Lưu Hiến làm sao có thể so sánh với vị tỷ phu hiện tại này được chứ? So dung mạo thì thua xa, so bản lĩnh lại càng xa. Quan trọng nhất, tỷ phu hiện tại, hẳn đối với tỷ ty của y rất tốt, mọi chuyện hẳn làm đều vì muốn trút giận cho tỷ ty, điều này là quá đủ rồi.

Có lẽ, là vì Bạch Thiên Hoa đem Trưởng Tôn Vinh Cực làm tỷ phu, thừa nhận vị tỷ phu này cùng Thủy Lung có quan hệ, tự nhiên Trưởng Tôn Vinh Cực sẽ không làm người nhà bị thương, đó là lý do mặc kệ về mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực có lạnh như băng, khí thế kinh khủng dọa người, Bạch Thiên Hoa lại giống như thiếu mất vài sợi dây thần kinh, không hề có một chút sợ hãi, còn thốt lên một câu chế nhạo như vậy.

Nhóm người Tứ hoàng tử nghe xong, đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Sau này không được phép dựa vào gần như thế.”

“Nam nữ khác biệt, mặc dù là chị em ruột cũng phải chú ý một chút, để hiểu rõ.” Bạch Thiên Hoa cười toét miệng, còn cố tình hướng Thủy Lung nháy mắt mấy cái trêu ghẹo nàng.

Thủy Lung dịu dàng mỉm cười: “Thiếu dạy dỗ?”

“Không dám.” Bạch Thiên Hoa vội vàng đáng vẻ nghiêm cần.

Người đứng ở chung quanh nhìn thấy một màn này đều ngớ người, thầm nghĩ rằng xem ra quan hệ giữa Bạch Thiên Hoa và Bạch Thủy Lung thật tốt, khiến bọn họ giật mình chính là nội dung trong lời nói của Bạch Thiên Hoa — người nam nhân đang ôm Thủy Lung, dĩ nhiên lại là Võ vương trong lời đồn.

Nghe đồn vị Võ vương kia có khuôn mặt rất đáng ghét, do tu luyện tà công mới có bề ngoài xinh đẹp, và cùng thể hệ với hoàng thượng năm ấy — “Lão” vương gia.

Ôi trời ơi!

Lúc này, trong cõi lòng của dân chúng vừa phức tạp lại chần chừ. Rốt cuộc là loại tà công gì mà có thể tu luyện thành đáng vẻ thiên nhân như vậy chứ. Trên đời này có loại người không bao giờ già hay sao?

Lúc này, cửa lớn của Ôn Tuyền Các mở ra, nhưng không có một người khách nào dám bước vào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có liếc vào trong một cái. Toàn bộ ý nghĩ của bọn họ đều rơi vào trên người của Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực.

Đám người Tứ hoàng tử cũng phát hiện ra điều này, muốn mở miệng nói gì đó với Trưởng Tôn Vinh Cực, nhưng lại không biết phải mở lời ra sao.

Cửa hàng khai trương thật đúng là có thay đổi bất ngờ.

Trong lúc bọn họ không biết làm sao mở miệng, thì Trưởng Tôn Vinh Cực đã chủ động kéo Thủy Lung đi vào Ôn Tuyền Các.

Bọn họ vừa đi, toàn trường lại yên tĩnh. Ngay sau đó, nhóm người Tứ hoàng tử cũng đi vào, dân chúng ở bên ngoài hai mặt nhìn nhau. Một lúc sau, mới có người đi vào thử, có người thử nhất thì có người thử hai, có người thử hai thì có người thử ba, về sau càng ngày càng nhiều người bước vào.

Bố trí bên trong Ôn Tuyền Các đều do Thủy Lung tự tay thiết kế. Lấy phong cách đơn giản, thanh nhã làm chủ. Màu sắc bên trong cũng lấy màu lam, xanh lá mạ khỏe khoắn làm chủ. Hương vị thanh u nhẹ nhàng bay trong không khí, nhìn một cái những đồ vật bài trí ngăn nắp bên trong, thật sự khiến người ta vui tai vui mắt.

Quả thật, ánh mắt của đám dân chúng đã bị hấp dẫn. Đặc biệt là khi nhìn thấy tám bảng treo ghi giá cả, từng tiếng kinh hô vang lên.

Bọn họ vốn cho là các đồ vật do hoàng thân quốc thích sử dụng nhất định sẽ rất đắt, bọn họ đi vào Ôn Tuyền Các tham quan phần lớn chỉ vì tò mò. Ai ngờ khi thấy giá cả mới biết hóa ra bọn họ cũng có thể mua được. Trong chốc lát lại nháy mắt mấy cái, sợ rằng bản thân đã nhìn lầm, một cái... hai cái... Sau đó, xác định mình không nhìn hoa mắt, trên mặt mỗi người đều lộ ra hưng phấn.

“Hoàng tử thật không hổ danh là hoàng tử. Biết lo nghĩ cho người dân.” Đám dân chúng bắt đầu truyền truyền những lời như vậy. Khiến danh vọng của nhóm hoàng tử không ngừng được nâng cao.

Trái lại, nhóm người Tứ hoàng tử bọn họ cũng không thể ngờ rằng ngày khai trương cửa hàng bọn họ lại nhận được niềm vui bất ngờ này. Vui sướng trên mặt càng thêm dày đặc.

“Đám dân chúng này thật là nặng bên này nhẹ bên kia, rõ ràng là Bạch Thủy Lung nghĩ ra ý tưởng làm ăn này, cũng là do nàng ta bỏ tiền ra, thế mà bọn họ lại không hề nhớ tới điểm tốt của nàng ấy, ngược lại, bọn họ đem hết thảy mọi công tặng cho chúng ta.” Lục hoàng tử âm thầm nói, âm thanh không lớn, chỉ có Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đứng bên cạnh nghe.

Bọn họ đều hiểu chuyện này, thế nhưng không đi giải thích rõ ràng, không chỉ vì danh tiếng của Thủy Lung quá thú vị, điểm tốt ấy cho dù có đặt lên người nàng cũng sẽ bị bao phủ, cũng bởi vì thân phận của bọn họ rất cần danh tiếng tốt.

“Lại nói, hoàng thúc và Bạch Thủy Lung đâu?” Lục hoàng tử nghi hoặc hỏi.

Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều lắc đầu.

Sân sau của Ôn Tuyền Các, dưới tàng cây bên cạnh ao sen, hai người vừa được Lục hoàng tử nhắc tới hiện đang ở chỗ này.

Tay Trương Tôn Vinh Cực cầm một cái khăn ướt giúp Thủy Lung chà lau bàn tay.

Thủy Lung không nói gì chỉ nhìn cảnh vật xung quanh, nếu như nàng đoán không sai, hành động này của Trương Tôn Vinh Cực nguyên nhân là...

“Đầu tóc của Tiểu Bạch không có bẩn.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩng đầu một cái, sau đó lại cẩn thận chà lau từng chút một, ngay cả khe hở bàn tay cũng không bỏ qua: “Rất thân thiết.”

Nguyên nhân đúng là vì nàng xoa đầu Bạch Thiên Hoa, cho nên hắn mới đặc biệt kéo nàng đến đây để chùi tay!

Nàng chưa từng yêu đương, một bụng lý thuyết phong phú cũng chẳng có ích lợi gì, càng không có biện pháp dùng lý lẽ của người bình thường để giải thích hành vi khoa trương như vậy của Trương Tôn Vinh Cực. Nàng ngẫm lại, cảm thấy vẫn nên dùng bản năng của sinh vật họ nhà mèo để giải thích, mới hợp lý.

Ý thức chiếm giữ lãnh thổ quá mạnh mẽ, yêu thích sạch sẽ.

Hiện tại, Vinh Đại Miêu nhất định cho rằng lãnh thổ của mình đã bị người ngoài xâm phạm, cho nên hắn vội vàng muốn xóa đi mùi vị của kẻ xâm phạm. Đầu tiên là đem lãnh thổ của mình gột sạch, sau đó dùng nước tiểu của mình để biểu thị cho kẻ xâm phạm kia biết —— Đây là địa bàn của ta!!!

Nàng đang suy nghĩ vẩn vơ, thì cảm thấy đầu ngón tay bị ẩm ướt bao vây, một dòng điện từ đầu ngón tay chạy tán loạn khắp toàn thân. Liếc mắt nhìn qua, liền thấy đầu ngón tay của mình đang bị Trương Tôn Vinh Cực ngậm trong miệng, khẽ cắn cắn liếm liếm.

“...Quả nhiên là đi tiểu.” Thủy Lung bĩu môi.

Đuôi mắt Trương Tôn Vinh Cực khẽ run một cái, cũng chẳng thèm quan tâm câu nói vừa rồi nàng đột nhiên quăng ra biểu đạt ý gì.

Mặc dù không phải đi tiểu để đánh dấu lãnh địa thật sự, nhưng trong mắt Thủy Lung, đều như nhau. Nếu dùng lời nói để diễn tả thì nàng đã thuộc về địa bàn mà vùng nước tiểu nhỏ này đã đánh dấu.

Chẳng qua là, “Nước tiểu đánh dấu” của Đại Miêu trên người nàng, đủ mạnh mẽ đủ nổi trội cũng đủ đáng yêu, làm cho nàng không thể tức giận được, trái lại khiến nàng cảm thấy rất buồn cười, cười nhìn hắn vẩy đuôi vội vàng xoay người ‘suýt suýt’ (*), cố tình trêu ghẹo hắn: “Thằng nhãi đó là đệ đệ của ta.”

(*) Đi tiểu í :’>

“Em trai ruột cũng không được.” Huống chi là giả.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi quản lý hơi bị nhiều rồi đó.”

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực trầm xuống: “Nàng nên được ta quản giáo.”

Giọng điệu lừa gạt con nít như thế này, rơi vào tai Thủy Lung, ngược lại giống như hắn đang làm nũng.

Nàng sờ soạng rút mấy ngón tay ra, xoa xoa tóc hắn, đem nước bọt trên tay lau sạch sẽ. Hướng gương mặt lạnh tanh của hắn cười nhẹ, âm thanh mềm mại nói: “Được. Vậy ngươi phải quản giáo ta thật tốt nha.” Sau lưng âm thầm nói luôn những lời còn lại là: Sau này, ta nhất định sẽ quản giáo ngươi thật tốt.

Trong chớp mắt, Trương Tôn Vinh Cực liền khôi phục dáng vẻ âm áp.

“A Lung đã có kinh nghiệm rồi.”

Thủy Lung cười nói: “Bởi vì ngươi thích.”

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Ta rất vui.”

Thủy Lung hí mắt xoa xoa mái tóc đen mềm mại xoa xuống của hắn: “Bởi vì xoa đầu có lợi cho thể xác và tinh thần.”

Trương Tôn Vinh Cực nắm tay nàng: “Tóm lại, A Lung nói gì ta, ta cũng không hiểu rõ.”

“Sau này, chúng sống với nhau nhiều hơn, người liền hiểu rõ.” Một lần nữa, Thủy Lung liền đơn giản trấn an cảm xúc của hắn.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhếch môi: “Hôm nay, A Lung thật ngoan, nàng muốn ta thưởng cho nàng cái gì, hử?”

Đột nhiên ta có hứng thú muốn giả bộ ngoan hiền, có thể đem người dụ dỗ đến mức nào thôi à.

Thủy Lung cười thân thiện: “Cả người người được sinh ra đều cho ta không phải sao?”

Lời này lọt vào tai Trưởng Tôn Vinh Cực thì được hiểu rằng —— Ta chỉ muốn người.

Trái tim hắn đập nhanh dữ dội, ánh mắt băng tuyết trước kia đã tan ra, nhẹ nhàng hóa thành ánh nắng, gao gắt tập trung nhìn vào Thủy Lung.

Một Thủy Lung ngoan ngoãn như vậy ngược lại khiến hắn không biết phải làm sao mới tốt, hận không thể đem nàng khảm vào trong máu thịt, nhưng lại sợ làm nàng đau. Hận không thể đem mọi thứ tốt nhất dâng lên trước mặt nàng, nhưng nàng lại không mở miệng yêu cầu.

Tại sao có thể ngoan đến như vậy chứ... Thật sự là quá xảo quyệt.

“Thật sự không muốn thứ gì sao?” Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Hắn muốn vì nàng làm một chút gì đó. Vợ vả muốn vì nàng làm thứ gì đó, có thể làm cho nàng vui vẻ, nàng thích...

Phốc ~

Thủy Lung đã cười nghiêng cười ngả ở trong lòng, đã lâu nàng không cảm thấy thú vị, cười vui vẻ như thế này.

Nàng thật không ngờ, nàng không ngờ tới chính mình buông thả một chút lại có thể đem Trưởng Tôn Vinh Cực dụ dỗ xong, lại nhận được kết quả như thế này.

Hắn và vùng biển không ranh giới đều giống nhau. Liếc mắt một cái liền thấy nó vô biên vô hạn tràn ngập những điều thần bí, lúc không có gió thì yên ổn vô cùng, đồng thời khi nổi gió lại có thể kinh đảo hải lăng (*), nhưng chỉ cần xâm nhập vào trong lòng biển, mới có thể biết được dưới đáy biển ẩn chứa rất nhiều điều ảo diệu và xinh đẹp.

(*) sóng to gió lớn.

Thăm dò như vậy là nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng đều có thể nghẹt thở mà chết, nhưng đồng thời cũng mang đến cho người ta biết bao là kinh hi.

Lúc này, Thủy Lung cũng cảm nhận được loại kinh hi này.

Mặc kệ hắn có chấp bá đạo nhiều cỡ nào đi nữa, đối với nàng có bao nhiêu tốt, xác thực rất tốt, cũng rất sạch sẽ.

Chỉ cần dùng đúng phương pháp, kỳ thật rất dễ đối phó với người này.

Thủy Lung cười híp mắt, nhìn ánh mắt nóng rực của Trưởng Tôn Vinh Cực, tùy ý đảo mắt, chỉ vào hồ hoa sen cách đó không xa, chậm rì rì nói: “Ta muốn ăn cá nướng, người đi bắt chứ?”

“Được.” Trưởng Tôn Vinh Cực nhẹ bay ra ngoài, chớp mắt hắn đã đến bên trong ao sen, chân điểm nhẹ lên lá sen.

Hắn nhìn cá lội trong ao, suy nghĩ một chút. Muốn chọn một con lớn nhất mập nhất, chọn xong một chưởng đánh về phía trong ao sen.

Cách cách một tiếng, nước trong ao bắn tung tóe, trong đó có một con cá mập tung lên, Trưởng Tôn Vinh Cực dễ dàng đem nó bắt vào trong tay.

“A Lung...” Trưởng Tôn Vinh Cực nghiêng đầu nhìn về phía Thủy Lung, dung mạo xinh đẹp tuyệt luân bị che sau bức rèm bọt nước, trong sáng dịu dàng. Một khắc sau, trong phút chốc ánh mắt của hắn kết băng, tạo thành cực đoạn trái ngược hoàn toàn với phút trước, khí lạnh khủng bố làm cho người ta giật mình.

Dưới tàng cây, Thủy Lung không kịp nhìn xem sắc mặt của hắn. Đã sớm phát hiện ra phía sau có nguy hiểm cực cao, cả người liền nhanh chóng lộn ngược ra đằng sau, lại liên tục lộn ngược, mới bay vút lên cao nghiêng người, liên tục tránh én hơn mười cây ngón chân nhỏ mỏng như sợi lông mà mắt thường khó phát hiện được.

Lần này, mặc kệ là bản lĩnh ẩn nấp hay là kỹ năng sử dụng ám khí của sát thủ, đều thuộc loại cao thủ đệ nhất.

Nếu như trực giác của Thủy Lung không nhạy bén hơn người thường, e rằng đã dữ nhiều lành ít.

Dù là tránh thoát vết thương trí mạng, mấy chỗ như sườn thắt lưng, đùi vẫn truyền đến cảm giác đau đớn, chắc là bị thương rồi.

Xát xát — Răng rắc!

Bỗng nhiên có một âm thanh khiến cho người ta dựng tóc gáy vang lên, Thủy Lung nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy bộ dạng máu me đầm đìa của nọ vô cùng

đẹp một cái quỹ dĩ.

Trong tầm mắt nàng, Trương Tôn Vinh Cự một tay nắm cổ một người, đem người nọ ném mạnh xuống đất, bàn tay liền chuyển đến cổ tay người nọ, âm thanh thanh thúy của xương bị bẻ nát vang lên, hai tay người nọ bị bẻ cong một cách đáng sợ, toàn bộ tay áo vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ, xương thịt ở cổ tay bị bóp méo, máu tươi nhễ nhại.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, người nọ một tiếng kêu đau cũng chưa kịp kêu liền ngất xỉu.

Khóe mắt Thủy Lung giật giật, nhìn sườn mặt không chút biểu cảm của Trương Tôn Vinh Cự, đứng thẳng người, đưa tay vỗ bụi bặm trên quần áo của mình.

Nàng mới vỗ có hai cái, thân thể đã bị người bế ngang.

“Ta không sao.” Không nhìn cũng biết là ai rồi.

Trương Tôn Vinh Cự sai bước hướng đến sương phòng, để lại một câu: “Giữ lại mạng của hấn.”

Lời này rõ ràng không phải nói với Thủy Lung.

“Vâng.” Một thanh âm rung rẩy truyền tới.

Thủy Lung nhìn lướt qua đầu vai của Trương Tôn Vinh Cự, thấy được một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, đem thích khách bị đánh ngất xỉu kéo lên, chuyện còn lại phía sau đã bị cánh cửa của phòng ngủ ngăn cách.

Thủy Lung: Lão Thủy (*) hôm nay là đêm thất tịch.

(*) Tác giả – Thủy Thiên Triệt.

Tác giả: Gõ chữ quan trọng nhất, phải bình tĩnh ☺.☺

Đề Duyệt: Đêm thất tịch, ta có A Lung.

Tác giả: Bà đây có máy tính, phải bình tĩnh ~ hử ~

Mộc Tuyết: Đêm thất tịch, có rất nhiều vật đáng yêu chơi với ta.

Tác giả: Gia có thể chòng ghẹo độc giả, phải bình tĩnh ~

Thiên Hoa: Ta cũng thế, đêm thất tịch, ta sẽ kết bạn đi tìm đồ ăn.

Tác giả: Bà có mì ăn liền, phải bình tĩnh... Giết! Bình tĩnh em gái nhà người, không ăn, không uống, không có tình nhân là nỗi đau thầm kín của trạch nữ nhaaa! Ta lật bàn này ㄟ(ㄒ)_____

— Phía sau chỉ còn lại một trạch nữ hai mắt nhắm nghiền, rung rung chúc mọi người một tiếng: Lễ tình nhân vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trăng đến rằm trăng tròn

Thủy Lung được Trương Tôn Vinh Cự ôm vào trong phòng ngủ, đặt nàng xuống một chiếc giường nhỏ.

Động tác của hấn vừa mạnh mẽ lại mềm nhẹ, cả người mang khí thế áp bức, làm người ta không dám phản kháng. Thủy Lung nằm trên giường không hề có phản kháng, nhưng lại không phải vì sợ hãi, mà là vì không muốn tranh cãi với Trương Tôn Vinh Cự. Nàng đoán được nếu bản thân không chịu phối hợp với Trương Tôn Vinh Cự, đối phương nhất định sẽ vội vã sử dụng vũ lực để áp đảo nàng.

“Ta không sao.” Thủy Lung nói lại lần nữa, âm thanh êm dịu giống như cánh hoa yên lặng rơi xuống. Nhẹ nhàng lại mềm mại, có thể làm cho người nghe được, tinh thần thả lỏng và dễ chịu một hồi.

Trương Tôn Vinh Cự không nói một lời, đưa tay đem quần áo của nàng xé rách, quần áo được dẹt từ tờ lụa trong tay hấn giống như trang giấy trắng mỏng manh, dễ dàng bị xé thành mảnh vụn, làm lộ ra da thịt trắng mịn như tuyết của nàng.

Trên da thịt non mịn trắng nõn loáng thoáng có mấy điểm đỏ, điểm đỏ không đậm cũng không gây chú ý, cảm thấy không có gì đặc biệt. Nhưng lúc Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy những điểm đỏ này, sắc mặt liền lạnh xuống giống như tảng băng ngàn năm, ánh mắt nhìn nàng chòng chọc: “Cái này gọi là không có việc gì ư? Hử?”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng lại lười biếng, chậm chạp, tựa như một chuyện vô cùng bình thường, thậm chí là chẳng thèm đếm xỉa tới. Nếu như chỉ nghe âm thanh, nhất định sẽ cho rằng tâm tình của hắn không hề nhấp nhô, lo lắng. Nhưng nhìn vào cặp mắt sâu xa u quang vụt sáng, khí thế kinh khủng đập vào mặt.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực rất nguy hiểm.

Hắn như vậy, mới là bộ dạng người ngoài quen thuộc.

Nguy hiểm, bí hiểm, thần bí không giống người tầm thường.

Thủy Lung không đáp lời, về mặt vô tội nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng Trương Tôn Vinh Cực thở gấp ra một hơi, tức giận thò tay xé rách quần áo của cô, trong nháy mắt làm cho bộ dạng của Thủy Lung trông có vẻ rách nát, tả tơi, cảnh xuân toàn thân đều bại lộ trước mắt hắn.

Lúc này, trong mắt và trên mặt Trương Tôn Vinh Cực không có một chút động sắc tâm. Chỉ có đau lòng cùng tức giận.

Thủy Lung liếc mắt nhìn những mảnh vụn quần áo rơi vãi khắp giường, không nhanh không chậm nói: “Quần áo không còn nguyên vẹn nữa, nhớ bồi thường.”

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực cứng đờ trong nháy mắt, trừng mắt nhìn nàng: “Không biết đâu à?”

Hắn đang cảm thấy vô cùng lo lắng cùng khó chịu, đương sự lại chẳng thèm lo lắng gì, một bộ dạng giống như không có chuyện gì xảy ra, khiến hắn rất không vừa lòng. Đây chính là thân thể của nàng, tại sao lại không biết yêu thương chính mình chứ, rõ ràng là ngân châm xuyên vào da thịt, thế mà nàng không có dấu hiệu đau đớn khóc la om sòm gì cả.

“Thường ngày không phải nàng rất hay làm nũng hay sao?” Trương Tôn Vinh Cực nâng cằm của nàng. Hiện tại, nên làm nũng kêu đau, ngược lại vì sao lại bướng bỉnh như vậy?

Thủy Lung: “À được rồi. Thậ ra có chút đau.”

Nếu như không có hắn cố tình quan tâm, chút đau đớn này nàng còn có thể chịu đựng được, vẫn như trước có thể ung dung nói chuyện và hành động. Thế nhưng, tên này lại không chịu buông tha cho nàng, từng câu từng chữ hỏi thăm, hơn nữa ánh mắt lại chứa đựng đau lòng cùng bất mãn. Dĩ nhiên, nơi khiến nàng cảm thấy đau đớn sinh ra một chút tê dại, thật sự có chút đau đớn.

Chẳng lẽ, đây chính là lòng người yếu đuối?

Thủy Lung nhớ tới tâm lý học. Có lúc, chính mình có thói quen chịu đựng một mình, thế nên không cảm thấy có bao nhiêu đau đớn. Nhưng một khi có người quan tâm, khiến cho bạn thả lỏng lòng mình, để mặc cho bản thân được yếu đuối.

Trương Tôn Vinh Cực nói lỏng sức lực ngón tay, ngón tay vốn nắm cằm của nàng biến thành ma sát nhẹ nhàng, mang theo nồng đậm ý tứ trấn an: “Ngoãn, đợi lát nữa sẽ hết đau.”

(Ngữ: O_o dễ con hay cháu vậy?)

Giọng điệu dễ dàng con nít này, Thủy Lung đương nhiên sẽ không chú ý, nàng nhìn những chấm nhỏ giăng đầy trên người mình, nói: “Còn phải cảm ơn người cho ta ăn túi mật của Giao Long, độc trong ngân châm này suy yếu ít nhất tám phần mười.”

Nàng cảm thấy vết thương trên người có chút tê dại, liền đoán ra được trên ám khí có độc, độc này không kém. May mắn nàng đã ăn mật của Giao Long. Nhưng nàng cũng không có biện pháp chống cự chất độc này một cách trọn vẹn, chẳng qua là chống cự được tám phần mười là đủ rồi.

“Chỉ là muốn lấy ra có chút không dễ dàng.”

Châm này nhỏ như sợi tóc, lại xâm nhập vào da thịt, ở đây là không có công nghệ cao như hiện đại, nếu dùng dao nhỏ cắt vỡ da thịt để lấy ngân châm, phỏng chừng toàn thân của nàng bị cắt khoảng mười nhát, còn phải tìm nhân tài am hiểu về ngân châm nữa.

Nàng vừa nói xong, liền cảm thấy bắp đùi tê rần, chớp mắt một cái giống như làm cho toàn thân nàng đều tê dại, mất hết sức lực, thế nhưng giác quan của cơ thể lại vô cùng mãnh cảm.

Nàng cúi đầu, chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cực chỉ vẽ ở bắp đùi, nghiêng người cúi đầu chôn ở miệng vết thương trên bắp đùi của nàng.

Hự!

Tựa như có vật gì đó bị gạt bỏ khỏi da thịt, bởi vì cơ quan cảm giác nhạy bén gấp đôi, khiến cho cảm giác kì lạ này rõ ràng hơn.

Thủy Lung thấy Trương Tôn Vinh Cực ngẩng đầu, hàm răng cắn một cây ngân châm nhỏ bóng loáng, nhìn nàng một cái, nghiêng người đem cây châm phun ra ngoài.

Âm thanh ngân châm rơi xuống đất, rất nhỏ bé yếu ớt.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc, sau đó cười với Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Trên đời này, còn có chuyện gì mà Đế Duyên không biết không?”

“Có.” Trương Tôn Vinh Cực thấp giọng đáp lời, nhìn nàng nói: “Còn có rất nhiều thứ, nhưng ta sẽ học.”

Hắn lại cúi đầu ngậm lấy thịt non ở bắp đùi, không lâu sau lại ngẩng đầu, trong miệng cắn một cây châm khác.

Hắn cứ lặp đi lặp lại hành động đó, cách làm có trật tự, không hề mất kiên nhẫn, đem tất cả ngân châm trong bắp đùi của nàng hút ra, lại đem mục tiêu chuyển hướng đến sườn thất lưng của nàng.

Cũng không biết là do ngân châm còn lưu lại độc hay là thân thể nàng quá mẫn cảm. Trong quá trình Trương Tôn Vinh Cực rút châm, Thủy Lung cảm thấy sự tê dại dữ dội nhất thời giảm bớt, miệng vết thương trên bắp đùi – nơi vừa được rút châm ra, rất nóng giống như lửa đốt, giác quan trên cơ thể rất rõ ràng, không cần mở mắt, cũng biết được động tác của Trương Tôn Vinh Cực.

“Ừm.” Khi Thủy Lung lơ đãng, trong miệng nhẹ nhàng rên rỉ, giống như dấu hiệu báo trước. Tình cảnh vốn đang chữa thương lại giống như không khống chế được thay đổi, xuân sắc lượn quanh bên trong giường nhỏ.

Từng cây ngân châm bị rút ra, phun ra bên ngoài giường, khẽ rơi xuống đất. vùi lấp vào bên trong tiếng nam nữ thờ dục.

(Ngữ: ax ta nghĩ bậy rồi *chảy máu mũi*)

Từ bên hông tới cánh tay, rồi đến dưới hàm của thiếu nữ, sau đó lấp kín đôi môi xinh mềm mại của thiếu nữ.

Khi ngân châm đã bị hút sạch sẽ, Thủy Lung cũng không có phát hiện, giống như vừa bắt đầu, lại giống như sớm tới. Cả người nàng đều nóng lên, đặc biệt là khu vực bị thương, nóng rất lại ngứa, làm cho thân thể non nớt của nàng run rẩy, vặn vẹo theo bản năng.

Chất độc còn sót lại trên ngân châm này chẳng lẽ có chứa độc tố kích thích thần kinh?

Ý thức của Thủy Lung coi như bắt đầu thanh tỉnh, hai mắt nhắm lung nhìn khuôn mặt Trương Tôn Vinh Cực trên đỉnh đầu.

Môi hắn mấp máy, tựa như đang nói gì đó, nhưng nàng lại không nghe rõ.

Nàng không thể không nháy mắt mấy cái, hi vọng nước mắt sẽ chảy hết ra ngoài, môi khô khốc làm cho nàng vô ý thức vờn lưỡi liếm liếm, nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Xử lý sạch sẽ rồi sao?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, bản thân của Thủy Lung nghe xong cũng ngây người.

Cái loại nũng nịu khiến xương cốt người nghe mềm nhũn như thế này, âm thanh khàn khàn nhỏ yếu này là âm thanh vừa phát ra từ miệng của nàng sao? Nếu nói loại âm thanh này không có ý định cám dỗ người, ngay cả Thủy Lung cũng không tin. Chỉ là lúc này, nàng chỉ tùy tiện mở miệng thôi, chưa từng biết lời nói sẽ biến thành như vậy.

Nàng mím môi một cái, cố gắng đem thân thể xao động bình ổn xuống.

“Vẫn chưa.” Âm thanh của Trương Tôn Vinh Cực từ bên trên truyền xuống, âm thanh của hắn cũng trầm thấp, quyến rũ, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Độc trên vết thương vẫn chưa có bức ra.”

Thủy Lung cảm giác được ngón tay của hắn lướt qua chỗ vết thương trên đùi, có thể cảm giác được nội lực ầm ập từ tay hắn. Chẳng qua là đi kèm với việc hắn bức độc. Thủy Lung lại cảm thấy có một luồng tê dại ngứa ngáy lập tức thăng lên mạnh mẽ, làm cho nàng phải cau mày mím môi, cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng rên.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn bộ dạng cố gắng ngấm ngấm chịu đựng của nàng, lại cúi đầu nhìn miệng lưỡi vì nàng hút độc.

Thời gian từng giờ trôi qua, chân mày của Thủy Lung chột cau chột thả lỏng. Cảm giác ở mỗi chỗ bị liếm đều tê tê dại dại làm nàng không thể phân rõ đối phương đang hút độc hay là chế độc. Thân thể bị kích thích đặc biệt rõ ràng truyền vào trong lí trí của nàng, lại làm cho tinh thần của nàng hoảng hốt tung con, khó mà phân biệt được tất cả suy nghĩ.

“A...”

Thủy Lung đột nhiên bị đau đớn làm cho giật mình tỉnh giấc, trong tai nàng truyền đến thanh âm than thở thuộc về nam nhân, nàng mở to đôi mắt sững nước mắt lưng lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực đang bên cạnh mình, cùng với thân thể đang dính chặt của hai người, còn có hình ảnh chính mình ôm lấy đùi đối phương.

(Ngữ: Hiểu sao anh í than thở rồi =))))))

Lần đầu tiên, tâm trí của nàng chậm chạp lại mê mang như vậy, lại hậu tri hậu giác phát hiện, thân thể của mình dĩ nhiên lại bị Trương Tôn Vinh Cực hoàn toàn ôm trong tay. Thần kinh bị kích thích cũng hoảng hốt phản ứng tri độn, vậy mà trong lúc vô ý không biết là chủ động phối hợp hay là bị động thừa nhận... Bị ôm!

Thủy Lung hít sâu một hơi, càng ngày càng bình tĩnh nhớ lại tình huống hỗn loạn phía trước, chính mình phảng phất không khống chế được hay là độc tố còn sót lại gây ảnh hưởng. Nhưng nhiều nguyên nhân giống như do Trương Tôn Vinh Cực tạo thành, trong mơ hồ nhớ được hình như đối phương hoàn toàn đem tất cả mọi nơi mẫn cảm của nàng nắm rõ trong tay, cảm giác tê dại và kích thích, làm cho trong trí nhớ của nàng có chỗ trống rỗng gián đoạn trong nháy mắt.

Từ lúc nào mà hắn có thể hiểu rõ thân thể của nàng như vậy chứ?

Thủy Lung thất thần suy nghĩ, mắt nhìn thấy biểu tình của Trương Tôn Vinh Cực có chút giật mình, giống như không ngờ tới tình huống hiện tại.

Cái giật mình này không kéo dài được bao lâu, trán của hắn toát ra lớp mồ hôi hơi mỏng, hai mắt thâm sâu giống như biển sâu nước xoáy tập trung nhìn Thủy Lung, thờ hồ hên hỏi: “Sao... làm sao vậy?” Lời này vừa mới bật thốt lên, ánh mắt của hắn lóe lên, giống như đã đoán ra đáp án, nhẹ giọng hỏi Thủy Lung: “Đau không?”

Loại chuyện này, chỉ cần nghĩ tới chuyện này, dường như nam nhân trời sinh ra đã biết chẳng cần phải học?

Hắn thử chồm về phía trước một chút, giữa đường không có một chút trở ngại. (O.O)

“A.” Thủy Lung kêu rên đau đớn, thân thể buộc chặt trong nháy mắt, nơi đó cũng giống như đang gục ngã.

Không có lớp màng kia tồn tại, Thủy Lung cũng không hề cảm thấy kì lạ, trước đây, Bạch Thủy Lung luyện võ, quanh năm suốt tháng múa đao lộng thương, lại có cuộc sống cười ngửa phi nhanh, lớp màng kia vẫn còn tồn tại mới là kì quái.

Chỉ là khi làm chuyện đó vẫn đau đớn như cũ.

Cả người Trương Tôn Vinh Cực cứng đờ, cũng không dám nhúc nhích, nhìn Thủy Lung hỏi: “Đau lắm sao?”

Thanh âm của hắn rõ ràng là đang cố đè nén và ần nhẫn.

Thủy Lung nhú mày: “Ta nói đau, ngươi sẽ không làm nữa à?” Chuyện đã tới nước này rồi, coi như là trắng đến rằm trăng tròn đi. Dù sao thì nàng cũng đã chấp nhận người này rồi, sớm muộn gì cũng làm chuyện đó thôi, cũng không cần thiết làm kiểu làm dáng, khốc lóc âm ỉ, cảm thấy bản thân bị bắt nạt. Mặt khác, chuyện phía sau không phải đều khiến đôi bên thoải mái à?

Tuy nàng không hiểu, vì sao Trương Tôn Vinh Cực lại nắm rõ mọi vị trí mẫn cảm của thân thể nàng, mơ hồ cảm thấy từ lúc chữa thương rồi phát triển thành chuyện bất ngờ này, đối với Trương Tôn Vinh Cực chuyện này có thể hoàn toàn không phải là ngoài ý muốn.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng một hồi lâu, sau đó thân thể chậm rãi rút lui về phía sau, cái đó cũng chậm rãi rời khỏi.

Chậm chạp như vậy kích thích thân thể Thủy Lung, khiến cho thân thể nàng run rẩy buộc chặt theo bản năng.

“Nàng hút lại như vậy khiến ta không thể rút lui được.” Bỗng nhiên, Trương Tôn Vinh Cực nói, lùi về phía sau một chút liền ngừng lại.

“Ngươi còn có mặt mũi nói vậy à?” Thủy Lung khinh bỉ liếc hắn một cái.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng không nói lời nào, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân như thần tiên của hắn hiện lên ửng hồng, mồ hôi lóng lánh lấp lánh trên trán, môi khẽ mím, như cười như không. Biểu tình trên mặt hắn không đậm lắm, thế nhưng ánh mắt hắn lại thâm thúy, sâu sắc kinh khủng, trán nổi gân xanh, giống như việc chịu đựng này rất đau khổ.

Thủy Lung mắng chửi: “Muốn làm thì làm đi, tự mình dây dưa lè mè làm việc lờ dờ hại người hại mình. Úi!”

Bản thân Trương Tôn Vinh Cực chỉ chờ nàng đáp ứng một câu, liền dừng mảnh xông về phía trước.

Thủy Lung thầm mắng một tiếng, thấy dáng vẻ của Trương Tôn Vinh Cực giống như mãnh thú vô mồi, nàng biết lúc này không nên kích thích hắn, liền nhẹ giọng nói: “Chàng chậm một chút, nhẹ một chút. Đừng có chỉ biết quan tâm làm cho bản thân thoải mái thôi.”

(Ngữ: áy áy rồi đổi cách xưng hô Chàng – nàng cho hay nghe. :3)

Câu này quả nhiên có tác dụng. Về mặt Trương Tôn Vinh Cực có chút không được tự nhiên, nhìn dáng vẻ mím môi cố gắng nhẫn nhịn của nàng, động tác của hắn dần chậm lại, nghiêng người khẽ hôn lên môi nàng, nhỏ giọng nói: “Ta yêu nàng, Thủy Lung, ta yêu nàng.”

Thanh âm này còn sạch sẽ thuần khiết hơn so với tuyết, truyền vào trong tai người nghe, có thể rơi vào lòng người, cả người đều mềm nhũn.

“Ừ, ta biết.”

Bởi vì người coi thường chuyện nói dối, bởi vì khát vọng chàng dành cho ta, bởi vì chàng đối xử với ta rất tốt, rất rõ ràng, cho nên ta biết rõ và cũng tin tưởng chàng.

Nàng thở nhẹ một hơi, chậm rãi thả lỏng thân thể, phối hợp với hân.

...

Trong cửa hàng của Ôn Tuyển Các.

“Mấy người này bị nghi ngờ là có dính líu đến chuyện trộm cắp, đem bọn họ dẫn đi.” Bạch Thiên Hoa sai bảo binh sĩ làm việc.

“Ta không có, ta bị oan!”

“Người không thể làm như vậy, ta không có ăn trộm...”

“Buông...”

Mấy người bị binh sĩ bắt đi hô to gọi nhỏ, bộ dạng như bị oan uổng. Dân chúng xung quanh không hiểu chuyện, cũng không biết là Bạch Thiên Hoa có thật sự thấy bọn người kia ăn trộm hay không, hoặc là hân thật sự vu oan cho người vô tội.

“Bạch Thiên Hoa, đã xảy ra chuyện gì?” Chuyện này cũng kinh động đến nhóm người Tứ hoàng tử, ba người cùng đi đến, người mở miệng hỏi là Lục hoàng tử.

Bạch Thiên Hoa nói: “Ta thấy bọn người này hình như có dính líu đến vụ trộm cắp, nên đem bọn họ bắt lại đưa đến giao nộp cho quan phủ.” Không chờ nhóm người Tứ hoàng tử lên tiếng, Bạch Thiên Hoa giành nói tiếp: “Lúc này, tỷ của ta cảm thấy bọn họ có chút khác thường, đặc biệt dặn ta làm như thế.”

Vừa nhắc đến Thủy Lung, nhóm người Tứ hoàng tử liền hiểu ra, Tứ hoàng tử gật đầu: “Vậy thì đưa đi đi.”

Bạch Thiên Hoa phát tay: “Dẫn bọn chúng đi.”

Cuộc đối thoại của bọn họ không chỉ có đám dân chúng nghe được, ngay cả bọn người bị bắt cũng nghe thấy.

Lúc này, bọn họ đã biết thân phận của mình bị bại lộ, nếu như bị bắt đưa đến quan phủ, chắc chắn sẽ không có đường sống. Những người này giống như hưng phấn tập thể, từ trong ngực móc ra một con dao, cũng không thèm để ý đứng chung quanh là binh sĩ hay là dân thường, ra tay không chút nào lưu tình.

Nhiệm vụ của bọn họ là gây rối không để cho cửa hàng thuận lợi khai trương, ngoài chuyện giết người thì có chuyện gì còn rối loạn hơn?

Chẳng qua là, Bạch Thiên Hoa đã sớm thu được tin tức, cho nên hân cũng đã sớm có chuẩn bị trước. Đặc biệt, đám người kia vốn không phải là cao thủ. Hân vỗ nhẹ bàn tay, ám vệ theo bảo vệ hân trong bóng tối lập tức xuất hiện, nào biết chỉ có một người.

Hân đến một cách vô thanh vô tức, tựa hồ đột nhiên xuất hiện, phi đao trong tay ẩn hiện như tia chớp, xẹt xẹt vài chiêu liền đem sáu kẻ gây rối đánh ngã.

Sau khi, sáu người ngã xuống, liền có ba người xuất hiện liên tục, mỗi người dùng hai tay xách hai thi thể lên, dùng tốc độ nhanh nhất biến mất.

Hết thấy mọi chuyện đều xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt, khiến cho đám dân chúng không có thời gian để bọn họ hoảng sợ, thi thể cùng máu tanh cũng không có, chuyện cứ thế này kết thúc.

Bạch Thiên Hoa cũng kinh ngạc nhìn nam tử quần áo màu xanh thẫm đột nhiên xuất hiện này.

“Mấy người kia là phản đồ của phái ta, đã quấy rầy đến quý phương, xin lỗi.” Nam tử quần áo xanh thẫm chấp tay đối với Bạch Thiên Hoa, hành động giống như người của giang hồ.

Bạch Thiên Hoa ngẩn ra. Những người này là Bạch Tuyết Vi thuê tới làm tay chân cho ả, làm sao có thể liên quan đến bang phái trên giang hồ. Bất quá, phản ứng của hân rất nhanh, đoán được người này có lẽ đến giúp mình giải quyết đồng phiền phức này, mới cố ý nói như vậy, nên tiếp lời với người nam tử này: “Khách khí rồi. Nếu không phải nhờ huynh rat ay giúp đỡ, bằng không này phải đổ rất nhiều máu rồi.”

Nam tử quần áo xanh thẫm kia khẽ gật đầu, sau đó lại giống như lúc tới, bay khỏi nơi này không thấy bóng.

Trên lầu các cách đó không xa.

Lâm Chi Tiểu nhìn chăm chăm thân ảnh rời đi của nam tử quần áo xanh thẫm kia, nhẹ nhàng nói: “Ám khí nằm ở vị trí thứ năm của bảng xếp hạng trên giang hồ, Tật Phong Thủ – Phong Giản.”

“Người trong giang hồ.” Phương Tuấn Hiền nói.

Lâm Chi Tiểu cười nói: “Tật Phong Thủ, dùng tốc độ của tay mà nổi danh. Mặc kệ là ám khí gì trong tay hấn, đều có thể nhanh như chớp, khiến người ta khó mà đề phòng. Chi là người trong giang hồ đều biết Tật Phong Thủ người tự do, chưa bao giờ gia nhập bất kì môn phái nào.”

“Cho nên, lời hấn nói khi nãy đều là giả. Nhưng mà hấn đúng là có ý định giúp đỡ bọn người Bạch Thiên Hoa.” Phương Tuấn Hiền hí híp mí, hỏi Lâm Chi Tiểu: “Hấn sẽ là người của ai?”

“Không phải trong lòng ngươi đã có đáp án rồi sao? Người thần bí trong này là ai, hấn chính là người đó.” Lâm Chi Tiểu dùng tay xoa xoa cằm, nhẹ giọng nói: “Nếu không phải lần này nhìn thấy Phong Giản xuất hiện ở đây, hành động và lời nói như vậy, ta vẫn còn nghĩ là hấn thật sự không có môn phái và chủ tử. Ba người xuất hiện sau võ công cũng không kém, chứng tỏ thực lực môn phái của bọn họ không nhỏ.”

“Ta cảm thấy vụ án đốt các môn phái trên giang hồ và chuyện Vũ vương mất tích, tám chín phần là có liên quan đến hấn, đáng tiếc chỉ là suy luận của ta, không có bất kì chứng cứ nào chứng minh.” Lâm Chi Tiểu bắt đầu đi nói, nhưng trong giọng nói lại không nghe ra bất kì tiếc nuối nào.

Phương Tuấn Hiền lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú với chuyện các môn phái bị đốt kia, ta chỉ muốn biết Trương Tôn Lưu Hiện hiện tại đang ở đâu?”

Lâm Chi Tiểu không có đáp lại lời hấn, ngược lại nói: “Bạch Thủy Lung và Võ vương gia vì sao không thấy xuất hiện.”

Phương Tuấn Hiền nghe đến cái tên đó, giật mình ở trong lòng, càng nghĩ càng buồn bực, liếc Ôn Tuyền Các một cái thật sâu, phát tay áo đứng dậy đi.

Lâm Chi Tiểu nhìn bóng lưng của hấn cười khế, thầm nghĩ: Cầu mà không được thì sẽ đau khổ, hi vọng ngươi có thể tiếp tục phủ nhận tình cảm của mình, cũng để trách cho bản thân phải chịu sự dày vò này.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, hiện tại cũng đã là buổi trưa. Ôn Tuyền Các làm ăn chẳng những không giảm, trái lại càng ngày càng sôi nổi, dân chúng kêu gọi bằng hữu đến ủng hộ rất nhiều, tốc độ đem tin tức truyền đi cực kì nhanh, càng ngày càng có nhiều người đến đây.

Bên ngoài Ôn Tuyền Các, còn có vài cỗ kiệu của các quý nữ, vì ngại dân chúng quá đông nên không có đi vào.

Thân phận của những quý nữ này không được coi là hạng nhất, nên không có được xả phòng thom trước khi Ôn Tuyền Các khai trương, mà nhóm quý nữ nghe được nơi này có vật phẩm đó, cho nên các nàng đặc biệt đến đây tìm mua, không ngờ nơi này lại đông đến như vậy.

Đây là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân thứ hai là bọn họ nghe nói nhóm hoàng tử cũng đang ở nơi này, các nàng muốn lộ mặt trước các vị hoàng tử, ôm hi vọng xa vời có thể biến thành phượng hoàng bay lên cảnh cao.

“Tỷ và tỷ phu tương lai đâu?” Sắp tới giờ ăn trưa, Bạch Thiên Hoa cũng nghỉ hoặc bọn người Thủy Lung trốn đâu rồi không thấy mặt.

Trong lòng Mộc Tuyết cũng lo lắng, chỉ là sâu nhỏ cô nuôi không có cách nào đến gần phòng của Thủy Lung. Nàng nhìn Bạch Thiên Hoa, suy nghĩ một lúc mới nói: “Tiểu thư và Võ vương gia ở sương phòng phía sau hậu viện.”

Bạch Thiên Hoa nói: “Vẫn còn ở đó à?”

Mộc Tuyết gật đầu.

“Chẳng lẽ tỷ muốn một mình ăn cơm trước? Cái loại chuyện không nể mặt mũi như vậy, tỷ ấy vậy mà tỷ ấy cũng làm được.” Bạch Thiên Hoa suy nghĩ một chút, đem bước chân vừa đưa ra thu lại: “Thôi bỏ qua đi, nếu đi quấy rầy bọn họ, tỷ phu tương lai lại ghen tị, ha ha ha.”

Mộc Tuyết nghe xong, nhìn về nhóm Tứ hoàng tử, thấy bọn họ cũng không có ý định muốn đi tìm người, nàng chỉ có thể im lặng lo lắng suông.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, Mộc Tuyết vẫn không thấy Thủy Lung xuất hiện, cuối cùng không nhịn được nữa đi ra sân sau tìm người.

Bạch Thiên Hoa cũng cảm thấy kì quái, liền cùng nàng đi ra sau tìm người.

Nhóm người Tứ hoàng tử thì ở lại cửa hàng như trước.

Sân sau của Ôn Tuyền Các đã lên đèn, chiếu sáng cả hành lang dài.

Hai người vừa đến sân sau liền nhìn thấy ánh lửa cháy bập bùng cách đó không xa, nhìn kỹ lại, Bạch Thiên Hoa mới lên tiếng kêu gọi: “Tỷ phu tương lai, sao người lại ngồi ở đây nướng cá một mình vậy? Tỷ tỷ của ta đâu?”

Trương Tôn Vinh Cự: “Câm miệng.”

Âm thanh nhẹ nhàng bay bổng truyền đến, lại mang theo theo một cỗ lực uy hiếp, khiến Bạch Thiên Hoa cảm thấy giống như có một đôi tay bóp lấy cổ hấn, đem toàn bộ lời nói của hấn chặn lại ở cổ họng, muốn phun cũng phun không ra.

Trong lòng hấn cảm khái: Thật không hổ là tỷ phu của ta, khí thế còn mạnh mẽ hơn cả lão cha nhà mình.

Thị lực của Mộc Tuyết vào buổi tối rất kém, nàng không nhìn rõ vẻ mặt của Trương Tôn Vinh Cự, đột nhiên ánh mắt bị ánh sáng loang loáng của ngân châm hấp dẫn. Nàng bước mấy bước đi tới, nhấc ngân châm nhỏ như sợi tóc dưới đất lên, thấy mũi nhọn của ngân châm có màu xanh thẫm, liền biết ngân châm này có độc.

“Tiểu thư bị thương sao?” Mộc Tuyết lo lắng hỏi.

Nhìn cây ngân châm này liền biết đây không phải là thứ đồ chơi bình thường, rõ ràng nó chính là hung khí dùng để giết người.

Bạch Thiên Hoa lại sợ hết hồn: “Cái gì? Tỷ bị thương?”

Mộc Tuyết siết chặt ngân châm trong tay, vội vàng muốn đi vào sương phòng. Nửa đường, một cục đá bay xẹt qua trước mắt nàng, lúc rơi xuống đất tạo ra một hố nhỏ sâu bằng ngón tay, kèm theo thanh âm nhẹ nhàng của Trường Tôn Vinh Cực: “A Lung đang ngủ.”

Nếu không phải Bạch Thủy Lung quan tâm đến Mộc Tuyết, hẳn cũng chẳng thèm nói thêm một câu nào với người này.

Chỉ là Mộc Tuyết không hiểu Trường Tôn Vinh Cực, thậm chí nàng còn có rất nhiều hiểu lầm đối với hắn, dù nghe hắn giải thích nhưng nàng vẫn không tin tưởng hoàn toàn, muốn chính mắt đi xem Thủy Lung có hay không không có việc gì. Nhưng nàng hiểu rõ, tảng đá hắn vừa ném qua chính là để cảnh cáo nàng, nàng tuyệt đối không được phép bước vào.

Mộc Tuyết mím môi, sắc mặt trắng bệch nhìn đứng bất động trước cửa phòng.

Bạch Thiên Hoa nhận ra được sự khác thường của hai người, nhìn Trường Tôn Vinh Cực một lúc, lại nhìn sang Mộc Tuyết, nói với nàng: “Mộc Tuyết, tỷ phu tương lai nói tỷ đã ngủ, như vậy chắc chắn là đã ngủ, làm sao tỷ phu có thể làm hại tỷ ta được chứ?”

Có đôi khi, Bạch Thiên Hoa chính là một người ngây thơ như vậy, hắn cho rằng Thủy Lung đã mở miệng đồng ý gả cho Trường Tôn Vinh Cực, liền cho rằng Trường Tôn Vinh Cực sẽ không làm hại Thủy Lung.

Chẳng qua, Mộc Tuyết không giống hắn. Có sự kiện Thủy Lung bị Trường Tôn Vinh Cực bắt cóc một lần rồi, nàng liền không dám tin tưởng nhân phẩm của Trường Tôn Vinh Cực nữa.

Bạch Thiên Hoa nhìn trái nhìn phải một hồi, cũng không biết nói gì cho phải. Hắn cảm thấy nếu có tỷ tỷ ở đây, nhất định có thể hòa giải bầu không khí căng thẳng này một cách hết sức đơn giản.

“Ai ~ tỷ phu, tỷ tỷ ngủ rồi, người ngồi đây nướng cá làm chi?” Hắn cố ý đè nén âm thanh.

Trường Tôn Vinh Cực không có nhìn hắn, lại khó được trả lời: “A Lung muốn ăn.”

“Á ả!” Bạch Thiên Hoa giống như là phát hiện ra bí mật gì đó, vẻ mặt hí hửng nhìn về phía Mộc Tuyết, nét mặt như muốn nói: Nhìn đi, nhìn đi, tỷ phu đối xử với tỷ tỷ rất tốt nhá. Người cũng không cần lo lắng quá mức.

Mộc Tuyết cũng kinh ngạc khi nghe thấy câu trả lời của Trường Tôn Vinh Cực. Không lẽ chính mình lo lắng suông hay sao?

Nếu như hắn thật sự quan tâm Thủy Lung, như vậy cũng tốt.

...

Khi Thủy Lung tỉnh dậy, thấy màn giường quen thuộc.

Nàng há miệng, cổ họng khô khan rất khó chịu, lời nói cuối cùng lại biến thành âm thanh trầm khàn khàn.

Nàng im lặng một hồi, từ từ nhớ lại mọi chuyện.

Ngay lúc đầu nàng cố gắng phối hợp, tiếp theo chỉ có thể vô lực thừa nhận, cuối cùng không biết là do mệt mà ngất hay ngủ quên, trước khi nhắm mắt nàng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt Trường Tôn Vinh Cực thỏa mãn, dịu dàng lại mạnh mẽ, nghe hắn nói yêu... .

“Yêu cái em gái nhà người.” Thủy Lung không nhận được cúi đầu, thấp giọng mắng một tiếng.

Nếu sớm biết sẽ mang đến hậu quả tai hại như vậy, ngay từ đầu nàng nhất định đập hắn bay khỏi giường.

Nàng di chuyển thân thể, thân thể vừa mới trải qua kích tình bần rần không thể tưởng tượng nổi. Đặc biệt là thất lung mỗi nhũ, không có một chút sức lực nào. Nàng vịn mép giường, giận quá hóa cười, hơn nữa sau khi nhìn thấy nam nhân bụng mềm chén đi tới cửa, nụ cười càng thêm dịu dàng, chỉ có ánh mắt lạnh lùng sắc bén và nóng bỏng giao hòa.

“A Lung.” Trường Tôn Vinh Cực nhìn thiếu nữ khắp người ửng hồng, ngồi trên giường nhỏ đắp chăn mỏng, cổ họng nhẹn không được căng thẳng. Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng và dáng vẻ mệt mỏi mềm mại của nàng, tất cả rục rịch dục động đều bị đè ép.

Hắn đi tới bên cạnh nàng, đem mũm buồng xuống.

Thủy Lung nhìn thoáng qua cái mũm, một chén cháo và một phần cá nướng.

“Ta dứt nàng.” Trường Tôn Vinh Cực bụng cháo, tay cầm cái muỗng dứt nàng, động tác cẩn thận từng li từng tí, giống như người trước mặt hắn là búp

bê được làm từ ngọc vậy, lo sợ nếu không cẩn thận sẽ làm nó bể nát.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hán một cái, không có từ chối việc hán phục vụ cho nàng, hán dứt một miếng, nàng liền há mồm ăn một miếng.

Trưởng Tôn Vinh Cực thấy vậy, nét mặt rõ ràng giãn ra, cùng với nụ cười tươi trên môi.

“Không phải A Lung nói muốn ăn cá do ta nướng sao?” Trưởng Tôn Vinh Cực cầm đôi đũa lên, đặc biệt đem vỏ cá nướng vệt ra hai bên, lộ ra miếng thịt cá non mềm, cẩn thận tỉ mỉ đem xương cá rút ra hết, mới đưa đến trước miệng Thủy Lung: “Ném thử xem.”

Thủy Lung há miệng ăn, bởi vì thịt quá non, vì vậy không cần dùng sức nhai kĩ, giống như ăn đậu hủ vậy. Nàng nhìn ánh mắt chờ mong của Trưởng Tôn Vinh Cực, cười khẽ nói: “Ăn ngon lắm!”

Trên gương mặt của Trưởng Tôn Vinh Cực lộ ra sự vui vẻ rất rõ ràng, nụ cười trong suốt, tiếp tục dứt nàng ăn cá uống cháo.

Một lúc sau, Thủy Lung đã ăn xong.

“Hiện tại là giờ nào?” Nàng để cho Trưởng Tôn Vinh Cực lau miệng giúp mình, dò hỏi một câu.

Trưởng Tôn Vinh Cực: “Sắp sang ngày hôm sau rồi.”

“Ha, đã trễ như vậy?” Thủy Lung cười khẽ, hung quang xẹt qua trong đáy mắt.

Nói như vậy, nàng bị hán làm từ sáng sớm đến xế chiều sao?

(Ngữ: Mạnh dữ ~ (^^^))

Nàng ngẩng đầu cười khanh khách nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực: “Vậy hiện tại ngươi có thể hay không nên rời đi?”

“Ta không đi, ta ở lại cùng nàng.” Lúc này, Trưởng Tôn Vinh Cực làm sao có thể rời khỏi nàng, còn hận không thể đem nàng buộc chặt ở bên mình, lúc nào cũng có thể mang theo bên mình.

“Ở lại cạnh ta làm cái gì?” Thủy Lung cười khẽ, nhú mày.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhin không được đưa tay xoa xoa khuôn mặt đầy sức sống của nàng, dịu dàng nói: “Cùng ngủ với nàng.”

Thanh âm mềm mại nhẹ nhàng phối hợp với dung mạo cười nhẹ của hán, mặc kệ là ai cũng không thể kháng cự lại được.

Thủy Lung nhẹ giọng nói: “Ta muốn ngủ một mình.”

“Hử?” Trưởng Tôn Vinh Cực ngẩn ra.

Thủy Lung nói tiếp: “Thân thể của ta không thoải mái.”

Trưởng Tôn Vinh Cực chủ động nói: “Ta xoa bóp giúp nàng.”

Lông mày của Thủy Lung giãn ra: “Không cần. Tạm thời ta không muốn gặp ngươi, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến tâm trạng và công việc của ta.”

Thân thể của Trưởng Tôn Vinh Cực buột chặt, hai đầu lông mày dần dần chau lại: “Đừng giận dỗi mà.”

“Ngươi cho phép ta giận dỗi, gây sự có được hay không?” Thủy Lung hỏi.

Trưởng Tôn Vinh Cực bị câu nói này của nàng làm nghẹn họng.

Hán im lặng khiến cho Thủy Lung rất hài lòng, nàng mỉm cười kính cẩn giống đưa tiễn bạn chí cốt đi xa: “Đi đi, đi đi, ta nhìn thấy ngươi thì thân thể liền cảm thấy khó chịu.”

Trưởng Tôn Vinh Cực mấp máy môi, trong lòng vô cùng âm ứ. Hán thà bị Thủy Lung mắng chửi, nổi giận, đánh hán cũng được, như vậy hán cũng có thể cam chịu để cho nàng mắng hoặc đánh thoải mái. Chờ nàng đánh mắng xong, lại để cho nàng tha hồ làm nũng, thế thì mọi chuyện đều được giải quyết một cách êm đẹp rồi.

Đáng tiếc, nàng lại cố tình lựa chọn không mắng cũng không đánh, rõ ràng là mạnh mẽ đuổi hán đi, nhưng lại dùng lời lẽ dịu dàng nhỏ nhẹ như vậy, nụ cười mềm mại kia khiến hán không còn sức lực để làm gì nữa.

Hán không muốn đi, vô cùng không muốn đi.

Giờ phút này, chỉ cần được ở chung với nàng, dù là làm chuyện gì hán cũng không sợ, miễn là có thể nhìn thấy nàng, chạm đến nàng, nghe nàng nói chuyện là được.

“A Lung...” Trương Tôn Vinh Cực hẳn không biết đồ ngọt người khác đâu TT_TT. Bởi vì từ xưa tới giờ hẳn chưa bao giờ đồ dành người khác, thậm chí hẳn còn không biết vì sao Thủy Lung tức giận... Hình như nàng tức giận thì phải, mặc dù nét mặt luôn tươi cười không lộ ra một chút dấu hiệu tức giận, nhưng ánh mắt vô cùng hung ác.

“Là do ta làm cho nàng khó chịu à?” TRương Tôn Vinh Cực hỏi.

Thủy Lung lười giải thích với hắn. =]]

Mặc dù, lần đầu tiên hẳn làm chuyện đó nên không có kinh nghiệm, nhưng có lẽ đã từng nghiên cứu qua sách, năng lực học tập mạnh mẽ, cho nên làm chuyện đó coi như không tệ, lần đầu không có làm cho nàng bị đau nhiều, coi như là thoải mái đi. Chỉ là kết thúc ở phía sau thì sao? Hẳn thì thế nào? Tinh lực tràn đầy không bao giờ hết.

Nếu như khi đó nàng không mệt mỏi mà ngất xỉu, hẳn có thể tiếp tục hay không?

Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng cười mà không nói, khiến hẳn khó chịu mà không thể làm gì khác, nhưng lại không đành lòng ngang ngược từ chối yêu cầu của nàng, trầm mặc một hồi, hẳn lạnh mặt xoay người đi ra ngoài.

Thủy Lung hí hửng một tiếng, không lạnh nhạt với đối phương, đem thói xấu của hắn chỉnh sửa, sau này làm sao nàng có thể sinh hoạt như thường chứ.

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết đi đến, may là thị lực của nàng không được tốt, vẫn mơ hồ không nhìn rõ, tròn to đôi mắt hỏi: “Hắn, hắn ép buộc Lung tỷ tỷ sao?”

Mộc Tuyết nhìn ra cảnh tượng trước mắt, rõ ràng là vừa làm chuyện mây mưa xong. Vừa vặn nhìn thấy thân ảnh Trương Tôn Vinh Cực rời đi. Nên nàng nghĩ là do Trương Tôn Vinh Cực cưỡng ép Thủy Lung, sau đó lạnh lùng vô tình xoay người bỏ đi.

(Ngữ: mặc cười chết mất, Mộc Tuyết thật sự là... TTVC: sát khí bốc lên.)

“Đừng có suy nghĩ lung tung, là do ta tự nguyện.” Thủy Lung kéo chân mỏng, chuẩn bị nhờ Mộc Tuyết đỡ mình đi tắm rửa, mới phát hiện trên người mình ngoài những dấu vết do hắn để lại, thì cả người rất khoan khoái dễ chịu giống như đã được người khác tắm gội rồi.

Giỏi... Biết làm xong chuyện đó thì phải tắm rửa vệ sinh thân thể, điểm này coi như hắn làm không tệ.

“Thế nhưng hắn bỏ đi...” Mộc Tuyết cẩn thận từng chút nói.

“Ta đuổi hắn.”

“Hả? Nếu như Lung tỷ tỷ tình nguyện thì tại sao tỷ lại đuổi hắn đi?”

“Buông thả dục vọng không phải là thói quen tốt.”

Mộc Tuyết ngây người, rồi lập tức nhớ lại hai người này đã mất tích từ sáng đến chiều, gương mặt trắng như tuyết của nàng đỏ ửng lên, nghiêm túc hỏi Thủy Lung: “Võ vương gia thật sự rất tốt à?”

“Người do ta chọn, người nói đi.” Thủy Lung nói.

“Muội hiểu rồi.” Mộc Tuyết nói: “Chỉ cần Lung tỷ tỷ nói tốt, như vậy đó là tốt.”

Có lẽ, thật sự chỉ là do hiểu lầm. Ngoảnh đầu ngẫm lại, thời gian từ khi quen biết nhau, Võ vương gia chưa bao giờ làm Thủy Lung tỷ bị bất cứ tổn thương.

“Ừ.” Thủy Lung đáp lời, liền nằm trên giường, nói với Mộc Tuyết: “Ngày hôm nay, muội cũng đã mệt mỏi lắm rồi, đi xuống nghỉ sớm đi.”

Mộc Tuyết nghe âm thanh mềm mỏng và khàn khàn của nàng, lại nhớ đến chuyện vừa rồi xảy ra ở chỗ này, liền mặt đỏ tai hồng, mắc cỡ gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Nàng đi qua hành lang, khi đến sương phòng nghỉ tạm của mình thì có một trận gió mát đột nhiên phất tới. Nhưng nàng không thấy được trận gió này là do một thân ảnh mang theo, cũng không có nhìn thấy thân ảnh kia đi đến của phòng Thủy Lung – trên nóc nhà.

Nếu có người nhìn về hướng nóc nhà của căn phòng này, sẽ phát hiện có một gã nam tử mặc quần áo xanh biếc ngồi trên đó, làn da trắng sáng như ánh trăng, dung mạo tựa thiên tiên, yên tĩnh ngồi trên nóc nhà, phong thái vô cùng tao nhã.

“A Lung.”

Nam tử ní non, âm thanh nồng đậm mê hoặc cùng bất đắc dĩ.

Vì sao muốn đuổi ta đi? Vì sao không muốn gặp ta? Vì sao lại tức giận?

Hắn không hiểu.

Người này không ai khác chính là Trương Tôn Vinh Cực.

Vốn là hắn đã bị Thủy Lung đuổi đi, đi được nửa đường thì càng đi càng chậm, cuối cùng thì đi không nổi nữa. Bất chợt hắn nhớ đến, nàng chỉ nói không muốn gặp mặt hắn, lại không có nói hắn không được nhìn thấy nàng, chỉ cần không bị nàng phát hiện là được.

(Ngữ: anh í đáng yêu quá :')

Trong đầu hắn liền lóe lên một ý nghĩ, hắn liền quay lại.

Chẳng qua, Thủy Lung nằm ở bên trong phòng không hề biết có người đang ngồi ở trên đỉnh đầu mình, xuyên qua một khoảng trống cỡ một gang tay, chăm chú nhìn nàng ngủ say. (Ngữ': Lãng mạng quá

Một đêm trôi qua.

Trời vừa sáng, Thủy Lung liền tỉnh giấc, nhưng không có đi luyện công buổi sáng, chỉ cần bước đi thì hai chân liền run run, còn luyện cái gì võ chứ.

Mộc Tuyết thấy thế, nàng nhanh chóng quên mất cảm giác xấu hổ, không vừa lòng nói: “Vô vương gia thật sự không biết thương hương tiếc ngọc gì hết, lần đầu tiên của nữ tử lại không biết hạn chế bản thân. Nếu không phải Lung tỷ tỷ luyện võ từ nhỏ, có được thân thể tốt, nếu tỷ giống như nữ tử được nuôi dưỡng trong khuê phòng e rằng đã bị thương nghiêm trọng hơn rồi.”

Trương Tôn Vinh Cực lén lút trên nóc nhà, còn chưa có rời đi nên nghe được câu này, mới hiểu được bản thân sai ở chỗ nào. Muốn trách thì trách lúc trước hắn chỉ tìm sách dạy chuyện phòng the và cách xử lý sau khi xong việc, nhưng lại không tìm sách nói tới phương diện phải hạn chế này.

Thủy Lung khoát tay, ý bảo không cần nhắc lại chuyện này, sau đó nhìn điểm tâm trước mặt: “Vi sao lại ăn thanh đạm như vậy?”

Mộc Tuyết trừng mắt: “Vô vương gia không biết chăm sóc người khác, Lung tỷ tỷ tại sao cũng không biết chăm sóc chính mình? Thân thể mới trải qua chuyện như vậy, làm sao có thể ăn những thứ chứa nhiều dầu mỡ được.”

Thủy Lung rất muốn nói chính mình không chú ý nhiều như vậy, nhưng có thể nhìn thấy dáng vẻ mạnh mẽ của Mộc Tuyết như thế này, rất là hiếm có nha ~ Mặt mày tươi tắn giống như con chuột bảo vệ kho thóc, nàng cũng lười cãi cọ, cầm đũa ăn sáng.

Chờ nàng ăn xong, mới nói: “Buổi sáng thì thôi, nhưng buổi trưa và buổi chiều đừng có thanh đạm nha ~”

Mộc Tuyết không nói lời nào, nàng bướng bỉnh lên thì rất khó làm cho nàng lùi bước.

“Tỷ.” Một âm thanh trong trẻo vang lên, thân ảnh của Bạch Thiên Hoa từ xa đi đến. Quần áo màu đen càng làm tôn lên thần thái tuấn lãng của hắn. Hắn nhanh chóng đi đến, đem Thủy Lung quan sát từ đầu đến chân, một lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngày hôm qua, đệ nghe Mộc Tuyết nói, tỷ có thể bị thích khách đánh lên bị thương, làm cho đệ sợ khiếp vía, nếu không có tỷ phụ tương lai thì đệ đã xông vào tỷ để xem tỷ rồi.”

Mộc Tuyết nghe nói thế, nàng mới nhớ lại bản thân mình quên cái gì, đúng vậy chính là sự kiện độc châm kia. Bởi vì lúc này nàng bị chuyện của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực làm cho giật mình, mới quên mất chuyện này.

“Ừ, ta không sao.” Thủy Lung nói.

Bạch Thiên Hoa kinh hô: “Thật à! Lẽ nào Bạch Tuyết Vi không chỉ muốn gây rối mà ả còn muốn...”

“Đều không phải ả ta.” Thủy Lung nói: “Ả ta không có khả năng mời được nhiều cao thủ như vậy.”

Cao thủ giang hồ không phải có tiền là có thể mời tới được, còn phải có thân phận và biện pháp mới làm được. Chỉ bằng Bạch Tuyết Vi – một tiểu thư khuê các, nếu muốn mời nhiều cao thủ tới như ngày hôm nay, tuyệt đối không có khả năng. Cùng lắm ả ta chỉ mời vài tên lưu manh đến gây rối trong cửa hàng thôi.

“Mặc dù người chủ mưu không phải Bạch Tuyết Vi, nhưng tìm người gây rối... món nợ này ta nhất định muốn tính với ả.” Thủy Lung đứng dậy nói.

“Tỷ là muốn?” Bạch Thiên Hoa hỏi.

Thủy Lung: “Đi đến phủ tướng quân.”

“Tiểu thư, người hiện tại không thể...” Mộc Tuyết không đồng ý lên tiếng. Nhưng nàng cũng biết, từ xưa đến nay, Thủy Lung nói được làm được, tính cách làm việc mạnh mẽ vang dội, bất đắc dĩ nói: “Ta đi giúp người chuẩn bị kiệu.”

Bạch Thiên Hoa nói: “Chuẩn bị kiệu để làm cái gì? Bên ngoài, binh sĩ của ta có mang theo ngựa, gọi một tên mang ngựa đến là được.”

Mộc Tuyết liếc mắt nhìn hắn một cái, chân bước liên tục.

“Hôm nay nàng ấy làm sao vậy, thật là nóng nảy.” Bạch Thiên Hoa cảm thấy khó hiểu.

Thủy Lung vỗ vỗ đầu hấn, nói: “Ngồi kiệu.”

Mặc dù nàng không sợ đau nhức, nhưng nàng sẽ không tự mình đi tìm ngược. Hiện tại, thân thể nàng như thế này, thật sự không thể cười ngửa.”

Bạch Thiên Hoa cảm thấy kì quái, nhìn Thủy Lung một hồi, bỗng nhiên sắc mặt quái đản như nuốt phải ruồi bọ, nói: “Tỷ, tỷ không phải vì mình sắp lập gia đình cho nên dự định học các tiểu thư làm thực nữ á?”

Thủy Lung không thêm giải thích, liền vung tay gõ đầu hấn một cái.

“Ặc, không phải là bị mình đoán trúng rồi chứ?” Thấy vẻ mặt như cười như không của Thủy Lung, hấn lập tức im miệng, vội vàng đổi chủ đề khác: “Ha ha, thời tiết hôm nay thật đẹp. Tỷ, đã nhiều ngày tỷ không về phủ tướng quân, không biết bộ dạng hiện tại của phủ tướng quân như thế nào, mỗi lần đi ngang qua nơi đó, trong lòng đệ đều cảm thấy phát bực.”

Ngày thường, Bạch tiểu công tử trầm ổn trong mắt mọi người, trước mặt Thủy Lung hấn chỉ là đứa em trai nhỏ nói liên miên suốt ngày, tính tình thay đổi thất thường.

Thủy Lung lười biếng cười: “Vậy cũng không liên quan ta.”

Bạch Thiên Hoa bị Thủy Lung làm nghẹn họng.

Chuyện này làm sao không liên quan đến tỷ, rõ ràng nguồn gốc chính là do nàng gây ra, ngược lại hiện tại tỷ thì thoải mái, quăng bỏ cục diện hỗn loạn, bản thân khoanh tay đứng ở ngoài coi cuộc vui.

Những lời này hấn chỉ dám nói thầm ở trong lòng, không dám nói ra, nếu không đầu của hấn lại mọc thêm một cái bánh bao.

“Tiểu thư, đã chuẩn bị kiệu xong rồi.” Lúc này, Mộc Tuyết trở lại, đi tới bên cạnh hai người, nói với Thủy Lung.

“Đi thôi.” Thủy Lung gật đầu, liền hướng đến cửa sau của Ôn Tuyền Các mà đi.

Ngoài cửa sau, có một cỗ kiệu đặt ở đó.

Lúc Thủy Lung đi vào, nhìn ghế đệm vừa dày vừa mềm mại, không biết nên cảm ơn sự quan tâm của Mộc Tuyết, hay là nên giận tên đầu sỏ gây họa – Trương Tôn Vinh Cực.

Nàng vẫy vẫy tay với Mộc Tuyết, nói: “Lại đây ngồi.”

Mộc Tuyết gật đầu không có cự tuyệt.

Hử?

Khi Mộc Tuyết đi vào kiệu, Thủy Lung lười biếng híp mắt lại, ánh mắt híp lại đến mức không thấy được bóng dáng.

Cảm giác sai lầm rồi sao?

Màn kiệu buông xuống, cũng ngăn cách ánh mắt nghi ngờ chột lóc qua cửa nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tất cả bí mật

Phủ tướng quân.

Bỗng nhiên Thủy Lung trở về phủ Bạch tướng quân, đến cả tâm tình của nô bộc làm cỏ cũng vô cùng phức tạp.

Từ khi Thủy Lung rời khỏi phủ tướng quân, đối với phủ tướng quân mà nói đó là một cái biến khá lớn. Khi nàng trở về lần thứ hai, tòi tở trong phủ tướng quân mặc dù vẫn còn sợ nàng, nhưng bọn họ không còn tránh né nàng như rấn rết nữa, thoát nhìn thái độ giống như là một loại kính nể.

Quản gia Bách Tường của phủ tướng quân đi tới nghênh đón, nói với Thủy Lung: “Lão gia nói, tiểu thư muốn làm cái gì thì cứ làm, nhưng không được quá đáng, hiện tại đại phu nhân vừa mới qua đời, không được đồ máu.”

Thủy Lung giống như có chút suy nghĩ, gật đầu. Ý tứ của lời này chính là nói hấn mặc kệ chuyện tranh đấu của nữ nhân ở hậu viện.

Bách Tường hướng tới Bạch Thiên Hoa nói: “Tiểu công tử, lão gia gọi người đến phòng luyện võ.”

Bạch Thiên Hoa bất mãn nói: “Hiếm khi tỷ tỷ mới về, đến phòng luyện võ làm cái gì? Ta muốn ở lại chơi với tỷ tỷ.”

Bách Tường không nhanh không chậm nói: “Ta chỉ là giúp lão gia truyền lời lại, tiểu công tử muốn làm như thế nào, ta cũng không có biện pháp can thiệp vào. Nhưng mà lời của tiểu công tử, ta nhất định sẽ truyền lại cho lão gia nghe.”

“...Coi như người lợi hại.” Bạch Thiên Hoa cau mày, nét mặt không vui thỏa hiệp. Đối với Thủy Lung nói: “Tỷ, tỷ nhớ cẩn thận một chút, nếu có chuyện thì nhớ đến phòng luyện võ tìm đệ nha.”

Thủy Lung nhìn hấn phát phát tay.

Chỉ bằng Bạch Thiên Hoa nói mấy câu, nàng liền có thể cam đoan, nàng ở trong phủ tướng quân chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Bạch Thiên Hoa không cam lòng đi đến phòng luyện võ.

Trước khi đi, Bách Tường liếc mắt nhìn Thủy Lung một cái, ánh mắt kia giống như đem toàn thân nàng xem hết, hai chân nàng dừng lại trong chớp mắt, ánh mắt tối tăm.

Thủy Lung nghi ngờ có lẽ hấn nhìn thấu chuyện nàng vừa mới phá thân, vẻ mặt nàng ung dung không thay đổi, chậm rãi bước đến hậu viện của phủ tướng quân.

Nơi ở của Bạch Tuyết Vi nằm ở phía bắc, Lưu Tuyết Viện. Muốn đi đến đó nhất định phải đi qua hồ sen ở hoa viên cùng một cái cầu thuyền hành lang. Toàn bộ hành lang đều được tạo thành từ gỗ lim, xung quanh để từng chậu hoa tươi, được chăm sóc rất tốt, những đóa hoa nở rộ vô cùng mềm mại.

Khi Thủy Lung và Mộc Tuyết vừa quẹo vào cửa quẹo thì đụng phải một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt đơn giản, gương mặt đáng yêu trắng nõn như bạch ngọc, đỉnh đầu quấn Song Hoàn Tán, nét mặt điềm đạm đáng yêu, thoạt nhìn ước chừng khoảng sáu bảy tuổi.

Cô gái nhỏ nhìn thấy Thủy Lung ở đối diện, hai tròng mắt hiện lên sự sợ hãi và sáng rực, ngay sau đó liền nở nụ cười xán lạn tươi rói, hành lễ với Thủy Lung nói: “Đại tỷ tỷ khỏe mạnh.”

Thủy Lung nghe một tiếng tỷ tỷ này, mới nhớ tới cô gái này chính là thứ xuất Ngũ tiểu thư của phủ tướng quân, Bạch Tố Tiểu.

“Ừ.” Thủy Lung tùy ý lên tiếng đáp lời, bước chân cũng không có ngừng lại.

Bạch Tố Tiểu vội vàng nói: “Đại tỷ tỷ, hôm nay tính tình của nhị tỷ tỷ không được tốt, vừa mới trút giận lên đầu muội nè.”

Thủy Lung nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái. Thật không hổ là con cái do đại trạch môn sinh ra, còn nhỏ như vậy liền lục đục đầu đá với nhau.

Bạch Tố Tiểu bị nàng liếc một cái sắc mặt liền trắng bệch, không tự chủ được lùi bước về phía sau, lưng lại đụng phải cây cột gỗ lim.

Thủy Lung nói: “Người tự cho mình là thông minh, lúc nào cũng chết sớm hơn người ngu.”

Bạch Tố Tiểu không dám phản bác liền gạt đầu liên tục, lúc tỉnh táo lại, đã không còn thấy bóng dáng của Thủy Lung.

“Dựa vào cái gì người có thể có được nhiều thứ như vậy?” Bạch Tố Tiểu cắn răng thầm mắng, biểu tình không giống như một đứa trẻ đơn thuần sáu, bảy tuổi nên có, đầy mắt tràn đầy sự không cam lòng.

“Người chỉ muốn dựa hơi vào người khác, thích hắt nước bẩn phía sau lưng người ta, vĩnh viễn người cũng không chiếm được thứ người muốn.” Thanh âm lạnh lùng và sắc bén từ đằng sau vang lên, khiến Bạch Tố Tiểu giật mình chấn động, quay đầu nhìn lại nơi âm thanh phát ra.

Bạch Linh Nhị mặc váy đen đi tới, phong cách lạnh lùng mà mạnh mẽ, giống như tùy thời tùy chỗ mà mĩa mai kẻ khác, ngậm châm biếm mọi vật trong trời đất này. Loại khí chất này, khiến rất nhiều người chán ghét, lại làm người ta khó tiếp cận.

Bạch Tố Tiểu nhìn thấy nàng, thân thể theo bản năng muốn hành lễ với nàng, nửa đường lại nhịn xuống, đối với Bạch Linh Nhị nói: “Tam tỷ tỷ nói cái gì? Muội muội nghe không hiểu.”

Bạch Linh Nhị nhếch môi lạnh lùng cười châm biếm: “Lỗ tai của muội muội bị bệnh à? Nên đi tìm đại phu khám thì hơn, chớ để bệnh lâu ngày thành tật, sau đó lại không có biện pháp khỏe lại, như thế liền tiêu rồi.”

Khuôn mặt Bạch Tố Tiểu đỏ lên, dễ nhận thấy được nàng bị Bạch Linh Nhị chọc tức mà đỏ lên. Chỉ là, con tức này hoàn toàn không phải do lời nói của Bạch Linh Nhị, mà là vì khí thế mạnh mẽ của đối phương. Đối phương khễ ngang cao cầm, đáng vẻ mặt lạnh ngạo ngễ nhìn mọi vật, khiến Bạch Tố Tiểu cảm thấy mình trong mắt của đối phương không sánh bằng bùn nhão, hoàn toàn không có giá trị gì để nói.

Cái này còn tàn nhẫn hơn là dùng lời nói sỉ nhục người khác.

Bạch Linh Nhị nói tiếp: “Dù sao thì muội muội cũng là thứ xuất tiểu thư của tướng quân phủ, tương lai khi lập gia đình cũng không có lựa chọn nào khác chính là gả cho hậu duệ quý tộc, nếu lỡ tai bị tật, liền trở thành người khuyết tật. Đã là người không hoàn chỉnh, chỉ dựa vào thân phận ‘thứ xuất tiểu thư’ phủ tướng quân, muốn gả cho nhà chồng tốt cũng khó nha.”

Khuôn mặt của Bạch Tố Tiểu lại đổi màu, ngón tay nhỏ bé chỉ vào mặt Bạch Linh Nhị nói: “Ngươi đừng mơ tưởng là làm như nhuốc thanh danh của ta, lỡ tai của ta rất tốt, chỗ nào sắp bị tật? Ngược lại là ngươi, đại phu nhân đã chết, ngươi cho là thân phận đích nữ này của ngươi có thể bảo trì được bao lâu?”

Chát!

Một bạt tai hung hăng đánh vào mặt Bạch Tố Tiểu.

Bạch Tố Tiểu giống như bị đánh vào mũi, ngo ngác nhìn Bạch Linh Nhị.

Bạch Linh Nhị hơi hốt thu bàn tay về, rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau chùi ngón tay. Nhất cử nhất động đều ưu nhã cao quý. Một chút không có phong tư của một vị tiểu thư chưa lấy chồng nên có. Mặt mũi nàng lạnh lùng như băng, ánh mắt mang theo khí thế áp bức người khác nhìn Bạch Tố Tiểu, nhẹ nhàng nói: “Muội muội, ngươi đừng quên, đại phu nhân là mẹ ruột của Bạch Thủy Lung, cũng là mẹ ruột của ta, là Bạch Thiên Hoa nói, vị trí chính thất của đại phu nhân bị hủy bỏ, Bạch Thiên Hoa và Bạch Thủy Lung cũng sẽ bị cách chức làm thứ.”

“Một người là nhất phẩm quận chúa Hoa Dương, một người là đứa con được cưng chiều yêu thương nhất cũng là người thừa kế, có thể từ thiếp sinh ra?”

Tuy tuổi Bạch Tố Tiểu còn nhỏ, nhưng lại hiểu biết nhiều. Bị từng lời từng chữ của Bạch Linh Nhị làm rõ chân tướng, làm sao nàng không hiểu rõ ý tứ của Bạch Linh Nhị.

Nàng không dám mắng tàn nhẫn: “Ngươi chỉ may mắn là được người sinh tốt thời, dựa vào chuyện đại phu nhân và đại tỷ tỷ không hòa thuận, địa vị của ngươi và Bạch Tuyết Vi ở phủ tướng quân cũng không có gì hơn.”

“Đích chính là đích, thứ chính là thứ, mặc kệ địa vị của ta như thế nào. Ta cũng có thể đơn giản nắm ngươi trong bàn tay, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế.” Giọng điệu Bạch Linh Nhị lạnh nhạt lại nói trúng tim đen của Bạch Tố Tiểu.

Bạch Tố Tiểu đã lung lay, sắp ngã.

“Muội muội, ngươi còn nhỏ.” Bạch Linh Nhị lau tay xong, liền đem khăn vứt về phía mặt Bạch Tố Tiểu, khẽ nói: “Đừng tùy tiện cùng người khác đấu đá, người đâu không lại người ta đâu.”

Thân thể Bạch Tố Tiểu run lập cập, cảm thấy mặc kệ là ánh mắt hay là lời nói của Bạch Linh Nhị đều lạnh như băng nhũ, đâm vào huyết dịch trên người nàng, chờ Bạch Linh Nhị đi xa, nàng mới xụi lơ ngồi bệch xuống đất.

“Hết thầy không nên như thế này, không nên.”

Bạch Thủy Lung không nên cười ôn nhã, nhưng đem người đùa giỡn trong lòng bàn tay. Bạch Thiên Hoa không nên chăm chỉ luyện võ, vui vẻ hòa thuận với cha. Bạch Linh Nhị không nên nói năng lương thiện nhưng từng chữ từng chữ lại khiến cho lòng người chết héo.

Đột nhiên, Bạch Tố Tiểu cảm thấy rất lạnh, cả người đều lạnh, khiến nàng càng ngày càng lạnh.

Nàng cảm thấy phủ tướng quân này thật sự quá đáng sợ.

Đến Lưu Tuyết Viện, nhóm nô bộc cũng nhìn thấy thân ảnh của Thủy Lung, trong lòng đều hiểu rõ người đến không thiện, mỗi người đều cẩn thận từng li từng tí sợ chọc giận đến nàng, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Trong viện, Bạch Tuyết Vi đang luyện cầm. Nghe nô tỳ Tước Lam truyền lời, lỡ tay làm đứt dây đàn của huyền cầm. Đầu ngón tay của ả cũng chảy máu, nhú chát mảy, lạnh lùng nói: “Không gấp, nói ta ngã bệnh, không tiếp khách.”

Tước Lam lên tiếng đáp lời, chuẩn bị xoay người đi truyền lời. Vừa quay người liền thấy Thủy Lung và Mộc Tuyết xuất hiện trong viện.

“Từ xa đã nghe được tiếng đàn, ngươi muốn kiểm có cũng nên kiểm cái lí do tốt một chút mới đúng chứ.” Thủy Lung nhẹ giọng cười nói.

Thân thể Bạch Tuyết Vi run lên một cái không dễ phát hiện. Đối với nụ cười này của Thủy Lung ký ức của ả vẫn còn khắc sâu, nhớ lại lúc đầu nàng cũng cười như vậy, sau đó đem thanh kiếm đâm vào trái tim của mẹ ả, một chút cũng không lưu tình, làm cho ả run sợ mất mặt.

Chẳng qua, ả tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình sợ Bạch Thủy Lung.

Bạch Tuyết Vi ngồi trên đệm, trong tình huống không có người ngoài, ả lười giả bộ với Thủy Lung, lạnh lùng nói rằng: “Đại tỷ tỷ, nếu ngươi đã biết Tuyết Vi mượn cơ không gặp, ngươi nên tự mình hiểu lấy mà rời đi, đừng tới trước mặt Tuyết Vi lắc lư qua lại, khiến người ta chán ghét.”

“Ta tới đây chính là tìm ngươi gây phiền phức nha.” Thủy Lung chậm rãi đi tới, dừng lại trước mặt Bạch Tuyết Vi. Đột nhiên giơ lên một cước, đạp lên

thất huyền đàn cổ trên chiếc bàn thấp lùn, truyền ra một tiếng rảng rắc, khẽ nói: “Có thể khiến người chán ghét, ngược lại, ta coi như là một tiếng mục thành tự.”

“Người.” Bạch Tuyết Vi trừng mắt nhìn chân nàng.

Cầm này là do Trương Tôn Lưu Hiến tặng ả, khéo léo tình xảo âm sắc êm ái. Hiện tại, bị Thủy Lung đập lên, khiến cho ả tức giận, ả cảm thấy một cuộc này không phải đập lên đàn cổ, mà giống như mượn cổ đàn, giẫm đạp lên tự tôn của ả.

Đầu ngón tay ả lóc ra ngân châm

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Mèo bắt chuột

“Lung tỷ tỷ, tỷ cười gì vậy?”

Lúc chỉ có hai người, Mộc Tuyết luôn tán dóc rất thoải mái.

Thủy Lung cười nói: “Cười một Đại Miêu duy ngã độc tôn, vừa bá đạo lại kiêu ngạo, cuối cùng cũng học được cách săn sóc người khác.”

“Mèo lớn?” Mộc Tuyết phát hiện đầu ngón tay của Thủy Lung khẽ gõ xuống tấm đệm, ánh mắt Mộc Tuyết rơi xuống đệm ghế, đột nhiên hiểu rõ. Chỉ là, nàng nghe Thủy Lung đem người nào đó hình dung thành con mèo lớn, nhin không được cảm thấy rất tức cười. Sự sợ hãi đối với người đó cũng phai nhạt đi. Nàng tiếp tục trêu ghẹo nói: “Con mèo lớn làm sao biết chăm sóc người khác được, còn cái gì mà duy ngã độc tôn, bá đạo với kiêu ngạo... Đại Miêu.”

Nói xong nàng không nhin được cười ra tiếng, giả bộ nhìn chung quanh, hỏi Thủy Lung: “Sao muội không nhìn thấy con mèo biết chăm sóc người khác đâu hết nhớ?”

Thủy Lung nói: “Lén lút tìm chỗ núp rồi.”

“Lung tỷ tỷ có biết nó trốn chỗ nào không?” Mộc Tuyết lại hỏi.

Ánh mắt Thủy Lung lưu chuyển: “Nếu không ở trong phòng thì ở trên mái hiên, hoặc là ở nóc nhà gì đó.” Nàng giống như một chuyện gia nói: “Đó đều là những nơi con mèo rất thích trốn.”

Lúc này, hô hấp của người nào đó đang ở trên nóc phòng của Thủy Lung hơi kiềm hãm.

Nàng, phát hiện ra mình sao?

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cự nửa ngồi chồm hổm xuống, giống như chuẩn bị khom lưng ngồi xuống. Nhưng khi nghe được mấy lời này của Thủy Lung, động tác của hắn liền dừng lại, mới hình thành cái dáng ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng này, kết hợp với gương mặt không biểu cảm của hắn, ánh mắt gọn sóng từng con. Nếu bị người ngoài nhìn thấy, chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy tạo hình này rất ngu ngốc, rất buồn cười. Quả thực, hắn giống như con mèo ăn vụng bị phát hiện, con mèo lớn dựng ngược lông tơ, chờ chủ nhân xử lý.

Trong thư phòng, Mộc Tuyết nói: “Có cần đi xem không?”

Thủy Lung cười khẽ khoát tay: “Không cần. Cái này chỉ là do ta đoán thôi. Huống chi con mèo linh hoạt hơn người, nó không muốn cho muội nhìn thấy, muội sẽ không phát hiện nó được đâu.”

Mộc Tuyết ním môi cười, gật đầu. Nàng cảm đệm lót đến bên cạnh Thủy Lung, cảm thấy rất ít khi lúc Thủy Lung đang đọc sách mà lại nói chuyện, liền đưa tay đem sách trước mặt Thủy Lung sắp xếp ngay lại, nói: “Lung tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi một ngày có được không, muội chưa thấy ai trước khi xuất giá, còn bận rộn đến như vậy.”

Thủy Lung nói: “Thật ra đọc sách cũng là một loại nghỉ ngơi.”

Mộc Tuyết rút một quyển sách từ bộ sách xem: “Nếu như đọc sách giả trí có thể là một loại nghỉ ngơi, vậy Lung tỷ tỷ, tỷ đang xem cái loại sách gì? Các loại sách như Bình Trận Luận, Tư Chí Quốc đều là những loại sách làm hao phí rất nhiều tinh lực để hiểu.”

Bộ dạng của nàng như muốn nói ‘Để xem tỷ còn muốn giải thích như thế nào’, hai gò má hơi phồng lên, lộ ra hời hợt đáng yêu hiếm có của con gái.

Thủy Lung đưa tay nheo nheo gò má non mịn của Mộc Tuyết một cái, nói: “Biết rồi, bà quản gia nhỏ.”

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết dờ khóc dờ cười.

Thủy Lung buông tay xuống, duỗi lưng một cái, nói với Mộc Tuyết: “Com chiều giống như ý ta muốn chứ.”

Khuôn mặt Mộc Tuyết lộ ra tươi cười lại đứng đắn, vẻ mặt quật cường.

Thủy Lung nháy nháy đôi mắt, đáy mắt liền gợn sóng lẫn lẫn, từng vòng sóng nước nổi lên, lộ ra vẻ mặt vô tội.

Mộc Tuyết chưa từng thấy biểu tình của Thủy Lung như vậy, suy nghĩ một hồi lâu, không nhận được lời bước: “Được rồi, được rồi...” Khi nói xong nàng mới giật mình, thấy Thủy Lung đã khôi phục lại biểu tình bình thường, liền bổ sung thêm: “Chỉ được một món.”

Thủy Lung biết đây là nhượng bộ cuối cùng của Mộc Tuyết, nên nàng không có tranh cãi nữa. Bỗng nhiên, nàng tới gần tai Mộc Tuyết nói: “Hôm nay, nhớ bảo nhà bếp làm thêm mấy món điểm tâm nữa.”

Trong một lúc, Mộc Tuyết không hiểu ý tứ của Thủy Lung. Mấy câu này tại sao phải nói nhỏ chứ?

Hạ nhân trong phủ đều do nàng giám sát nhưng nàng lại không phát hiện tình trạng khác thường của bọn họ, trái lại, người suốt ngày bận rộn công việc như Thủy Lung lại phát hiện.

“Nghĩ cái gì vậy?” Thủy Lung thấy Mộc Tuyết cứ nhìn mình lom lom hỏi.

Mộc Tuyết khẽ nói: “Muội nghĩ Lung tỷ tỷ thật lợi hại, muội lại không giúp được gì.”

“Ngồi.” Thủy Lung chỉ vào cái ghế bên cạnh nói.

Mộc Tuyết nghe theo ngồi xuống.

Thủy Lung nói: “Bản lĩnh của muội so với trong suy nghĩ của muội hữu ích rất nhiều, cũng giúp ta rất nhiều.”

Mộc Tuyết thấy Thủy Lung nói chuyện rất nghiêm túc, không chỉ an ủi mình, nàng nhận không được nở nụ cười, nói: “Lung tỷ tỷ, muội có thể giúp gì cho tỷ?”

“Hiện tại thì chưa.” Thủy Lung nói.

“Hả?” Mộc Tuyết không hiểu rõ.

Thủy Lung: “Trước khi muội còn chưa quyết định đứng bên phe nào, thì không giúp được.”

Mộc Tuyết ngây người: “Lung tỷ tỷ, tỷ nói cái gì?”

“Sur phụ và ta, muội chọn bên nào?”

“Sur phụ và Lung tỷ tỷ... Lung tỷ tỷ, tỷ có hiểu lắm gì không? Sur phụ sẽ không làm chuyện khiến tỷ bị thương.”

“Đừng nóng nảy.” Thủy Lung dịu dàng trấn an lòng người.

Mộc Tuyết cũng chậm rãi bình tĩnh lại, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Thủy Lung, không hiểu vì sao Thủy Lung lại có suy nghĩ như vậy.

Thủy Lung khẽ nói: “Mặc kệ là hấn có gây tổn thương đến ta hay không, bản thân ta đều không thích bị người khác nắm trong tay.” Mộc Tuyết muốn phản bác, Thủy Lung giơ tay lên ý bảo nàng đừng vội nói, tiếp tục: “Hiện tại, hết thảy mọi hành động của ta đều bị hấn nắm trong lòng bàn tay, cha mẹ là do hấn sắp xếp, bằng hữu cũng do hấn sắp xếp, người theo bên cạnh như Xuân Nương, Du Ngôn và muội đều do hấn sắp đặt, tất cả mọi chuyện đều do một tay hấn sắp xếp.”

Mộc Tuyết muốn nói những chuyện này đều vì tốt cho Lung tỷ tỷ, sur phụ cũng không có căn dặn bọn họ theo dõi Lung tỷ tỷ. Nhưng khi nhìn cặp mắt trong sáng như hắc diệu thạch của Thủy Lung, bỗng dưng những lời muốn nói đều bị chặn lại trong họng, không có biện pháp thoát ra.

“Người muốn nói, sur phụ làm như vậy là vì quan tâm ta? Các người đều không có mục đích nào khác? Giống như người chỉ vì có tình cảm tốt với ta, cho nên muốn bảo vệ và giúp đỡ ta, nên ở lại bên cạnh ta.” Thủy Lung nói toát ra tâm tư của Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Thủy Lung trầm nghĩ: Đây chính là chỗ thông minh của Túc Ương, không phải giám thị nàng. Bởi hấn không dạn dỏ, người cũng sẽ để tâm đến ta, đem mọi hàng tung và sự an nguy của ta báo lại cho hấn biết.

“Cái đó và phùng sát đều giống nhau. Lấy lý do bảo vệ mà nắm trong tay.” Thủy Lung híp lại hai mắt, ánh mắt yên tĩnh như biển chết, làm người ta không đoán ra tâm tư của nàng được, đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy bất an, nếu bị đối phương nhìn lâu, sẽ bị đối phương nhìn rõ tất cả suy nghĩ.

“Nhưng mà tình cảm giữa người với người cũng là thứ khó nắm giữ trong tay, bởi vì tình cảm của ‘ta’ ngày trước dành cho Trương Tôn Lưu Hiến, đã

vượt khỏi bàn tay hắn, cho nên bị vứt bỏ.”

“Cái gì bị vứt bỏ? Hiện tại Lung tỷ tỷ không phải rất tốt hay sao?” Mộc Tuyết vội hỏi.

Đương nhiên Thủy Lung sẽ không nói cho nàng ta biết, hiện tại mình không phải Thủy Lung trước kia. Nàng có nhớ rất rõ, ngày đó trong Xuân Ý Lâu, lần đầu gặp Túc Ương, hắn yêu thương Thủy Lung không phải giả. Nhưng câu nói cuối cùng khiến nàng nhớ rất rõ — Tiểu Long Nhi, đừng để cho vi sư thất vọng.

Thái độ của hắn là khẩn cầu lại đe dọa.

Nàng không biết hắn đang che giấu bí mật gì, cũng không biết hắn muốn không chế Thủy Lung để làm gì.

Nhưng nàng không muốn bị người khác nắm trong tay, chờ đến một ngày nào đó mọi chuyện vỡ lẽ ra, khi đó một chút sức phản kháng cũng không có.

“Lung tỷ tỷ!” Mộc Tuyết thấy Thủy Lung không nói gì, nóng vội kêu.

Lúc này, hạ nhân bưng com từ xa đi tới.

Thủy Lung nhìn Mộc Tuyết nói: “Sau này ngươi sẽ hiểu.”

Mộc Tuyết thấy Thủy Lung không có định nói nữa, trong lòng biết rõ có hỏi cũng không được gì. Chẳng qua những gì hôm nay Thủy Lung nói, dường như gieo xuống đáy lòng nàng một hạt giống, khiến nàng không yên lòng, không khỏi suy nghĩ nhiều hơn.

Từng món ăn được hạ nhân bưng lên, đặt xuống bàn tròn trước mặt hai người. Tất cả đều là món ăn nhẹ, chỉ có một món thịt.

Thủy Lung không nói nhiều, cầm đũa hướng tới món thịt gấp.

Mộc Tuyết thấy bộ dạng này của nàng, buồn bực trong lòng cũng giảm đi không ít, nhìn không được cười khế, thầm nghĩ: Bộ dạng này của Thủy Lung tỷ thật giống một đứa nhỏ.

Thủy Lung liếc nàng ta một cái, chau mày, không có nói toát ra tâm tư của nàng ấy, gấp một miếng ớt xanh bỏ vào trong chén của nàng ta.

Mộc Tuyết chau mày bất mãn, trừng mắt nhìn Thủy Lung.

Nàng không thích ăn ớt xanh!

Thủy Lung nói: “Ăn ớt xanh tốt cho sức khỏe.”

Lần nào cũng nói như vậy, rõ ràng là có ý trả thù nàng mà.

Nàng nhớ lúc bé, hai người cũng như thế. Nàng luôn chọn các món ngọt mà Thủy Lung không thích ăn ép Thủy Lung ăn. Còn Thủy Lung lại luôn chọn món ớt xanh cho nàng, không ai nhường ai.

Nhớ lại chuyện cũ, Mộc Tuyết không nhịn cười bật cười.

Tuy rằng nàng không hiểu vì sao đột nhiên Lung tỷ lại thích ăn thịt như vậy, thế nhưng đối với nàng cũng không có biến hóa gì nhiều.

“Không phải Lung tỷ tỷ không thích ăn đồ ngọt sao?” Nàng chợt nhớ tới có mấy món ngọt nên hỏi.

Thủy Lung nuốt miếng thịt, trong mắt hiện lên sự vui vẻ, nói: “Cái này cho con mèo.”

Mộc Tuyết bừng tỉnh hiểu ra, ngập ngừng hỏi: “...Mèo thích ăn đồ ngọt à?”

Nam tử bình thường đều không thích ăn ngọt, đúng không?

(Ngữ: Cực ca có người nói ca không bình thường ㄟ ~ TTVC: *liếc MT* Hừ! | Ngữ: quả nhiên không bình thường =))

Thủy Lung: “Không phải đã làm thành hình cá rồi hay sao?”

Mộc Tuyết: “...” Nhưng con mèo này cũng không phải là mèo thật! Sẽ không bị hình tượng mê hoặc!

“Sau khi ăn xong đưa đến phòng ta là được.” Thủy Lung nói.

“Được.” Mộc Tuyết cũng rất tò mò.

Sau khi ăn xong, nắng chiều dần rơi xuống, phủ quận chúa bắt đầu lên đèn.

Thủy Lung tắm rửa xong, Mộc Tuyết đã đem điểm tâm đặt trên bàn trong phòng ngủ của nàng, liếc nhìn chung quanh một lượt, mới yên lặng lui ra.

Thủy Lung đem nắp đầy khay điểm tâm mở ra, nhìn thấy bên trong để từng cái bánh hình con cá. Mùi thơm ngọt rất hấp dẫn, hình dáng cũng đẹp, khéo léo đáng yêu, nếu dùng từ hiện đại mà nói thì là rất Cute.

Mặc dù Thủy Lung không thích đồ ngọt, điểm tâm này nàng sai người chuẩn bị cho Đại Miêu to xác kia thôi, nhưng khi nhìn thấy chúng nàng lại nổi lên hứng thú, cầm lên một miếng cắn một cái, thơm giòn ngọt mà không ngấy, mùi vị rất thuần túy. Nhưng không thích chính là không thích, một chút hứng thú cũng không thể thay đổi khẩu vị của bản thân, nếm một chút rồi không có ăn thêm nữa, đem cái bánh bỏ lại vào khay điểm tâm.

Tiếp đó, cầm nắp đầy lại khay điểm tâm, Thủy Lung trở về giường ngồi xếp bằng luyện công.

Ai nha.

Một động tác xếp bằng thôi cũng khiến hạ thể đau lại, sự đau đớn này khiến nàng nhũn mảy, rất nhanh liền khôi phục lại tâm tình.

Thời gian trôi qua, ước chừng nửa canh giờ.

Một thân ảnh thanh linh xuất hiện, im hơi lặng tiếng.

Hắn nhìn Thủy Lung ngồi xếp bằng trên giường, trong mắt hiện lên một chút không đồng ý, thân thể nhanh như gió mát đi tới trước mặt nàng, một ngón tay hướng tới bên gáy nàng, làm nàng hôn mê, cẩn thận ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Mèo đêm ăn vụng

Thân hình mềm mại nhỏ nhắn của nàng bị hắn ôm vào trong ngực, làm Trương Tôn Vinh Cực yêu thích đến nỗi không muốn buông tay, càng không kiềm chế được ôm chặt hơn, giống như là hắn chính mình không thể đem thân thể của nàng nhét vào trong thân thể mình.

“Um.” Trong vô thức, Thủy Lung nói mớ một tiếng, khiến cho Trương Tôn Vinh Cực biết, sức lực của mình quá mạnh, làm cho người trong lòng khó chịu. Hắn vội vàng thả lỏng sức lực, đẩy mắt hiện lên một chút ảo não.

Hắn luôn làm việc dựa theo tâm tình, không có biện pháp học được cách săn sóc dịu dàng. Thành thật hắn biết săn sóc và dịu dàng đều là do tâm tình tốt, cảm thấy như vậy sẽ tốt cho Thủy Lung, nên mới làm như vậy. Phần lớn thời gian, lòng tốt làm chuyện xấu.

“A Lung?” Trương Tôn Vinh Cực nhìn người trong lòng, nhẹ giọng kêu. Biết rõ người trong lòng đã bị hắn điểm huyết, ngủ mê mang bất tỉnh, nhưng hắn vẫn không nhận được làm chuyện ngược như vậy.

Có lẽ, con người đang đắm chìm trong tình yêu, thường sẽ làm rất nhiều chuyện ngu ngốc, dù là Trương Tôn Vinh Cực cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, biết rõ mình làm chuyện điên rồ, nhưng vẫn không nhận được muốn làm tiếp, càng làm càng thích, giống như đang lún sâu vào chất gây nghiện.

“A Lung, mở mắt ra nhìn ta một cái nào.” Trương Tôn Vinh Cực không có phát hiện âm thanh của mình dịu dàng biết bao, có lẽ dù có phát hiện hắn cũng không có ý ngăn lại, ngược lại để mặc cho tình cảm của mình nảy sinh trút ra hết.

Hắn đưa tay vuốt mặt mũi của nàng, rồi vuốt ve thân thể nàng, da thịt non mịn ấm áp giống như có lực hút, bám vào bàn tay hắn khiến hắn luyến tiếc rút tay.

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy nhìn Thủy Lung, một lúc sau đem nàng đặt lên giường, ngón tay xẹt qua đai lưng áo ngủ của nàng, đang lúc muốn đem đai lưng của nàng cởi ra, bỗng nhiên nửa đường lại dừng lại, chậm rãi thu hồi các ngón tay trở về.

Luôn luôn bình tĩnh như hắn, cũng không dám cam đoan, thấy thân thể của Thủy Lung, vuốt ve da thịt của nàng, làm sao có thể nhận được không làm một chút chuyện gì.

“A Lung, vì sao ta càng lúc càng yêu thích nàng vậy?” Trương Tôn Vinh Cực nhìn dung nhan lúc ngủ của Thủy Lung nói, nhỏ giọng lầm bầm.

Hắn vẫn nhớ như cũ, sau lần đầu tiên gặp nàng, trong nháy mắt tâm thần của hắn buồn bực, rung động hết sức, hắn không có cảm giác chán ghét nàng giống như ghét những nữ nhân khác, trái lại hắn không nhận được luôn nhớ đến ánh mắt của nàng, đôi môi nàng, lời nói của nàng, luôn muốn gặp nàng.

Lúc đó cái loại cảm giác này rất xa lạ lại rất khó hiểu, nhưng lại không có quá mức mãnh liệt, không thể làm cho hắn chủ động đi tìm nàng. Nhưng lần thứ hai gặp nàng, cảm xúc nhột nhạt kia dường như trong nháy mắt òa lên, không tự chủ được vui thích, nhận không được chăm chú nhìn vào nàng, muốn nhìn dáng dấp của nàng.

Ngay sau đó, khi hắn bất ngờ động tình ở Xuân Ý Lâu, cảm giác xa lạ, xa lạ đến mức khiến tâm tình hắn rung động mạnh mẽ, khiến hắn nhìn không được muốn đi tìm hiểu rõ ràng đây là xúc động gì. Sau đó nhìn xem sách, hắn mới biết được thì ra cảm xúc đó là do hắn động tình với nàng, hắn liền quyết định muốn nàng.

Chỉ là muốn nàng mà thôi.

Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện hỏi xem Thủy Lung có đồng ý hay không, thậm chí bản thân muốn nàng liền đoạt lấy. Song, kết quả lại ngoài dự đoán của hắn, hắn chẳng những không có chiếm đoạt được nàng, cũng không có giết nàng, trái lại càng ngày càng muốn nàng.

Sau đó thì sao?

Hai tay Trương Tôn Vinh Cực sờ mó đến thắt lưng của Thủy Lung, dựa theo huyết vị trong trí nhớ, vì nàng xoa bóp thắt lưng, lại nhớ đến tình cảm của mình dành cho Thủy Lung.

Sau khi một lần nối tiếp một lần cầu hoan không thành công, hắn liền mất đi tính nhẫn nại cũng buồn bực, trực tiếp quyết định đem nàng giam lại, đem nàng buộc chặt bên người mình, không cho nàng đi đâu hết, dùng sức mạnh ép buộc nàng chấp nhận chính mình.

Nhưng mà suy nghĩ và hành động luôn luôn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược; mỗi khi muốn cưỡng bức nàng, thì Tiểu Hồ Ly này lại làm nũng lấy lòng hắn, khiến hắn không kiếm được niềm lòng. Không nhận được thỏa hiệp với nàng, cuối cùng không ý thức được, biến thành bộ dạng mà đến chính mình cũng không nhận ra.

Cái gì là ép buộc, cái gì là giết nàng, cái gì là mặc kệ nàng có đồng ý hay không, tất cả những ý nghĩ ban đầu đều biến mất không còn một mảnh.

Hiện tại, hắn thật hận chính mình không phải là con giun trong bụng nàng, có thể đem tất cả các suy nghĩ trong lòng nàng xem rõ ràng. Sau đó, đem những gì nàng muốn phung tới trước mặt nàng, dụ dỗ cho nàng vui vẻ, không cần phải lo lắng suy nghĩ mọi vui buồn yêu ghét của nàng.

Trương Tôn Vinh Cực hết sức hiểu rõ bản thân mình đang trầm luân, nhưng lại bỏ mặc để cho mình tự do trầm luân, sau đó rơi vào vạn kiếp bất phục, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“A Lung, cố gắng cho tốt...” Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực thâm thúy lại không có chút nào u tối, ngược lại sáng như gương, giống như mãnh thú mới sinh, từ nhỏ hung ác ngang ngược, nhưng lại dùng ánh mắt tinh khiết nhìn sự đời, tập trung nhìn vào Thủy Lung đang ngủ say mê, cúi đầu nói: “Cố gắng khiến ta yêu nàng hơn, yêu đến mức ta không có biện pháp dự đoán được, như vậy ngươi mới có thể an toàn.”

Bởi vì, ta sẽ không buông tha cho nàng, tuyệt đối sẽ không buông tay. Chỉ có như vậy, mặc kệ nàng làm chuyện gì sai, cho dù là hối hận muốn rời khỏi ta, ta mới có thể luyện tiếu không làm nàng bị thương.

Nếu như Thủy Lung tỉnh lại, nhất định sẽ không nhận được quãng một câu: Lời tỏ tình của hắn luôn luôn tràn đầy nguy hiểm và khủng bố, khiến người ta kinh hồn bạt vía lại làm cho người ta máu huyết sôi trào.

Bên trong phòng ánh nến nhún nhảy, từng chút lại từng chút, tựa như đang đếm thời gian.

Trương Tôn Vinh Cực không ngại phiền phức giúp Thủy Lung xoa bóp, đến khi toàn bộ thắt lưng của Thủy Lung đỏ lên hắn mới ngừng tay.

Hắn cảm thấy có chút khát, có lẽ bởi vì cả ngày nay hắn chưa có ăn uống gì, có lẽ bởi vì ngón tay cách lớp quần áo phong phanh, tiếp xúc tới da thịt khiến cho tim hắn đập nhanh hơn. Cho nên, máu trong thân thể hắn cũng sôi sục, tránh không được cảm thấy nóng khát.

Từ trên giường đứng dậy, đi đến cái bàn ở bên cạnh.

Lúc này mọi suy nghĩ đều đặt trên người Thủy Lung, do đó hắn không có chú ý đến những thay đổi trong phòng ngủ.

Hiện tại, lòng dạ hắn hơi thả lỏng, hắn liền ngửi thấy một mùi hương đặc biệt.

“Hửm?” Hắn cúi đầu nghi hoặc, mũi của Trương Tôn Vinh Cực không khỏi hướng về phía trước ngửi một cái, tầm mắt rơi đúng vào hộp điểm tâm trên bàn.

Bước chân nhoáng một cái, chớp mắt liền đến trước bàn, ánh mắt chuyển động nhìn hộp điểm tâm, sau đó nhìn chăm chăm hình ảnh bánh ngọt hình con cá.

Cái bánh lúc đầu bị Thủy Lung cắn một miếng bị hắn cầm lên, ánh mắt sáng ngời, nhỏ giọng lầm bầm: “Ừ, con nít chính là con nít, luôn thích ăn đồ ngọt.” Nói xong, cái miệng của hắn liền tiến về cái bánh bị Thủy Lung cắn một miếng, gặm.

Ngọt mà không ngấy, giòn mà không mềm, có mùi hương hoa mai nhàn nhạt...

Ừm ục ~

Trong phòng ngủ yên tĩnh, thanh âm quái dị vang lên nghe rất rõ ràng.

Thanh âm này được phát ra từ bao tử của Trương Tôn Vinh Cực.

Ban đầu, hắn không cảm thấy đói, nhưng sau khi cắn một ngụm bánh ăn lót bụng thì khẩu vị lại phản bội lí trí của hắn, hát vang khúc Không Thành Kế (*)

(*) Vườn không nhà trống, ý nói bụng anh í chả có gì đói meo meo.

Từ hôm qua đến tối hôm nay, hình như đã hai ngày, hắn không có ăn uống gì hết,. Thư giãn trong chốc lát, khó trách vừa mới ăn một miếng thì bao tử đã lên tiếng biểu tình.

Trưởng Tôn Vinh Cực không chút thay đổi sắc mặt liếc về cái bụng mình, lại quay đầu nhìn Thủy Lung đang ngủ say, sau đó ngồi xuống cạnh bàn, lần thứ hai vươn tay lấy bánh cá nướng.

Dáng vẻ ăn uống của hắn rất đẹp mắt, động tác lưu loát sinh động thanh lịch tao nhã lại thần nhiên. Biểu tình của hắn thanh đạm, giống như thần tiên ẩn dật trên chín tầng mây. Ánh mắt trong sạch lại sáng ngời, cảm xúc vui thích lộ ra một cách mờ mịt, nếu không nhìn kĩ sẽ khó phát hiện, lúc gọn sóng âm u thoáng qua, gọn sóng trong vắt hấp dẫn lòng người.

Chỉ là trước mặt hắn là thức ăn cũng chính là điểm tâm ngọt tinh xảo, đáng yêu được làm ra một cách khéo léo.

Cảnh tượng này có chút không được khớp cho lắm!

Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ cảm thấy cảnh tượng trước mắt ngược lại rất mạnh mẽ, vậy mà đương sự dường như không có một chút phát giác, nét mặt vẫn tự nhiên, tựa như mọi chuyện đều rất bình thường, khiến người ta không khỏi cảm thấy ngứa tâm ngứa gan, khó chịu đến mức không chịu nổi.

Một thời gian trôi qua, lúc Trưởng Tôn Vinh Cực gơ tay ra, hắn lại không cầm được gì.

Ngón tay hắn dừng lại, mới phát hiện cái khay điểm tâm trống không. . .

Trống không. . .

Khoảng không?!

Con người Trưởng Tôn Vinh Cực thất chặt trong nháy mắt.

Hắn dùng khăn bàn tay ngón tay, cánh môi khẽ mím lại.

Một giây sau, hắn liền đứng dậy, yên lặng từ phòng ngủ trở lại nóc nhà. Hắn nhìn đêm tối, môi khẽ động, nhưng không có phát ra âm thanh gì, lại giống như đang nói gì đó.

Không lâu sau, một thân ảnh từ xa đi tới trước mặt hắn: “Chủ nhân.”

Dáng người thướt tha, quần áo sắc sỡ, trên người mang rất nhiều trang sức tinh xảo bằng bạc nhưng lúc cử động lại không phát ra tiếng vang gì. Ngũ quan tương đối sâu sắc xinh đẹp rõ ràng biểu lộ thân phận người ngoại bang của nàng, người này không ai khác chính là Ngõa Lạc Oa.

Trưởng Tôn Vinh Cực ra lệnh: “Bắt đầu bếp của phủ quận chúa làm thêm một phần bánh cá nướng.”

Ngõa Lạc Oa gật người.

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “A Lung thích ăn.”

“Vâng.”

(Ngữ: Đại ca, anh ăn hết rồi còn giả bộ TL thích ăn ==’')

Hắn không giải thích nghi vấn của Ngõa Lạc Oa, nàng cũng không có hỏi nhiều. Nhưng hắn giải thích như thế này lại khiến nàng tò mò. Đã hơn nửa đêm, dù Bạch cô nương thích ăn bánh cá nướng, cũng không nên ăn bây giờ chứ? Cho dù muốn thích ăn, đợi đến sáng ngày mai cũng có thể ăn mà.

Nhưng trong lòng nàng có tò mò bao nhiêu đi nữa, nàng cũng không dám đi thăm dò lòng dạ của Trưởng Tôn Vinh Cực.

Dựa vào mị thuật của Ngõa Lạc Oa, đầu bếp của phủ quận chúa không thể nào pháng kháng lại mệnh lệnh của Ngõa Lạc Oa mà làm việc, trong nhà bếp thì bận rộn rộn, ước chừng qua nửa chung trà đầu bếp đã đem bánh cá nướng làm xong.

Ngõa Lạc Oa bắt đầu bếp đi về phòng ngủ, ngày mai tỉnh lại sẽ quên mọi chuyện xảy ra trong tối hôm nay, sau đó nàng bưng khay bánh cá nướng đi về phía nóc nhà, đích thân giao cho Trưởng Tôn Vinh Cực.

Sau khi, Trưởng Tôn Vinh Cực nhận lấy khay bánh, liếc nàng một cái, ý bảo hết việc rồi người mau chóng đi đi.

Ngõa Lạc Oa đương nhiên không dám cãi lệnh, tự giác xoay người rời đi, nghĩ thầm: Đạo này, chủ nhân toàn giao nhiệm vụ đơn giản, nhưng mà cũng có

rất nhiều điều thú vị bất ngờ, cũng không biết chuyện thoải mái như thế này sẽ kéo dài bao lâu.

Lần thứ hai, Trương Tôn Vinh Cực bung mâm bánh cá nướng im lặng trở vào phòng ngủ của Thủy Lung, đem cái đĩa đầy bánh cá nướng đổi với cái đĩa trống không kia, biểu tình của hắn hết sức ung dung bình tĩnh, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện, hành động của hắn có phần rất cẩn thận.

Đem hai đĩa bánh đổi xong, hắn liền đứng bên cạnh quan sát một hồi lâu.

“...” Trong nháy mắt, đầu lông mày hắn khẽ nhíu lại rồi giãn ra, hai tròng mắt sáng ngời lại trầm tĩnh.

Sau đó, Trương Tôn Vinh Cực liền bước lên một bước, cầm một khối bánh cá nướng, cắn một miếng nhỏ, rồi đem bánh cá nướng vừa mới cắn bỏ lên trên đĩa bánh.

“Ừ.” Thế này mới đúng.

(Ngữ: =]]~ ôi, ăn vụng biết chùi mép)

Trương Tôn Vinh Cực khẽ gật đầu, sắc mặt căng thẳng cuối cùng cũng giãn ra.

Sáng sớm, ánh trăng lặn, ánh dương lên.

Thủy Lung mở mắt, cảm giác thất lung thoải mái dễ chịu hơn nhiều. Đôi mắt lóe sáng rồi biến mất, khóe môi nhếch lên cười một cái, xoay người xuống giường đi đến bàn tròn, kiểm tra xem khay điểm tâm có gì khác biệt hay không.

“Quả nhiên.” Một giọng nói rì rầm, chỉ một mình Thủy Lung nghe thấy.

Cùng sống chung với Trương Tôn Vinh Cực ở sơn trang nghỉ mát gần biển đông, nàng liền biết được sở thích ăn uống của hắn. Hắn luôn thích gấp những món ngọt cho nàng ăn, còn bản thân thì thỉnh thoảng ăn vài miếng, đa số các món ngọt đều mang theo mùi vị hoa mai thanh lành.

Nàng liền dặn dò Mộc Tuyết kêu đầu bếp làm y chang như vậy, đem cánh hoa mai phơi khô cho vào trong bánh cá nướng, cũng đặc biệt dặn dò phải thêm cánh hoa mai khô vào trong bánh, tạo thành hình dạng con cá.

“Hắn ăn sạch sẽ, như vậy từ hôm qua đến hôm nay hắn chưa có ăn uống gì hết.” Thủy Lung âm thầm phân tích, xoay người đi vào sau bình phong nửa mặt.

Chờ nàng nửa mặt thay quần áo xong, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, tiếp sau đó là âm thanh của Mộc Tuyết: “Lung tỷ, tỷ dậy chưa?”

“Ừ.” Thủy Lung đáp lời.

Mộc Tuyết đẩy cửa vào, lại liếc mắt nhìn khay thức ăn trên bàn, sau đó nét mặt không rõ là thất vọng hay là sáng tỏ, nói với Thủy Lung: “Lần này, Lung tỷ đoán sai rồi.” Quả nhiên, mèo không thích ăn đồ ngọt.

Thủy Lung hí mắt, dù không thích đồ ngọt, nàng cũng không do dự đem khối điểm tâm bị cắn một miếng cầm lên, bỏ vào trong miệng ăn, cười nói: “Đây là của Đại Miêu báo ân.”

Chính mình ăn hết rồi lại làm một cái giống y hệt trả lại.

Mộc Tuyết nghe xong giống như lọt vào sương mù, không hiểu rõ lắm.

Thủy Lung không có giải thích thêm, đuổi người một cái, cảm thấy tay nghề mát xa của Trương Tôn Vinh Cực càng ngày càng tiến bộ, thế mà sau một đêm lại có thể khiến cơ thể nàng gần như khôi phục lại bình thường.

Mộc Tuyết đi theo Thủy Lung ra khỏi phòng, lúc nhìn thấy phương hướng Thủy Lung muốn đi, sắc mặt nàng liền thay đổi: “Lung tỷ, tỷ không thể luyện võ buổi sáng?”

“Yên tâm, thân thể của ta khỏe hơn rồi.” Thủy Lung nói, còn đá chân hai cái.

Mộc Tuyết nhìn thấy động tác của Thủy Lung sắc bén nhanh nhạy, nàng mới yên tâm. Thầm nghĩ, hay là ngày đó Võ vương không có quá mức nhiệt tình, nếu không tại sao Thủy Lung tỷ lại có thể khôi phục nhanh như vậy?

Chờ Thủy Lung luyện võ xong, lúc đang chuẩn bị ăn điểm tâm, chợt nghe hạ nhân bẩm báo, nói là Điền phu nhân xin gặp.

Thủy Lung gật đầu ý bảo cho người tiến vào.

Di Vệ đi từ ngoài vào, cúi đầu nhìn Thủy Lung đang ăn sáng: “Tiện phụ gặp qua quận chúa.”

Xung hô thay đổi, xem ra bà ta đã có quyết định.

Thân phận trưởng nữ Bạch phủ – Bạch đại tiểu thư không thể giúp bà ta bỏ chồng, nhưng thân phận nhất phẩm quận chúa thì khác.

Thủy Lung ngẩng đầu nhìn bà một cái.

Chỉ thấy hôm nay, cách ăn mặc của di Vệ, bà không mặc quần áo lộng lẫy như hôm chiêm đoạt phủ quận chúa, cũng không mặc quần áo vải bố như người phụ nữ quê mùa, bà chỉ mặc một bộ quần áo màu xanh thanh nhã, tóc chỉ búi lên bằng một cây trâm bích lục, khuôn mặt trang điểm nhẹ, che giấu đi nét tiêu tụy và vết thâm ở vành mắt.

Thì ra, bà ta cũng là một nữ tử xinh đẹp, đáng tiếc ngày xưa không biết cách ăn mặc, nên khiến bà có vẻ tục tĩu lại chẳng ra làm sao. Hôm nay, ăn mặc xiêm y như thế này, kết hợp với dáng vẻ ngoan ngoãn, khiến bà giống như trẻ hơn năm sáu tuổi, thoát nhìn thanh lịch tao nhã khiến người khác nhìn một cái liền có ấn tượng tốt.

“Ừ, chờ ta ăn xong rồi đi.” Thủy Lung nói thẳng, rồi cúi đầu ăn tiếp.

Dáng vẻ thong dong, tự tại của nàng đã cảm hóa đến di Vệ.

“Vâng.” Di Vệ đáp lời, nắm chặt tờ giấy bỏ chồng trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cường bức bỏ chồng

Phía tây nam thành Kỳ Dương, hướng về phía ngã tư đường.

Con đường này ở trong thành Kỳ Dương không coi là phồn hoa, dòng người đi đi lại lại đa số đều là dân chúng bình thường, ít có người mặc quần áo sang trọng như tiểu thư công tử nhà giàu. Nằm ở giữa con đường này, là một cửa hàng sơn phấn tên gọi “Nữ Nhi Hương”. Cửa hàng này, chính là cửa hàng mà Thủy Lung giao cho di Vệ.

Lúc này, cửa hàng Nữ Nhi Hương đã được mở, bên trong dường như có người đang tranh luận chuyện gì đó.

“Người coi kỹ lại đi, cửa hàng này nếu được trang trí lại thì nhìn cũng rất được, sơn phấn đều có sẵn, tại sao chỉ có giá năm trăm lượng bạc?” Diên Bích Tương nói chuyện rất kích động, có thể nhìn thấy nước miếng văng tứ tung. Hắn dùng cả hai tay chỉ xung quanh, liên tục nói: “Huống chi, cửa hàng này là do hoàng thượng ban thưởng, có lấy dính long khí nha.”

Đối diện hắn là một nam nhân trung niên mặt khâm bào (*), hai tay áo rộng rãi, đầu đội phượng hợp mào (**). Vừa nhìn người này liền biết hắn là một thương nhân, khắp người đều là mùi vị của đồng tiền. Hắn nghe Diên Bích Tương nói vậy, đáy mắt hiện lên một chút hèn mọn, không nhanh không chậm nói: “Đúng là dính long khí, bên kia còn có một con ác mẩu long khí nữa. Người không nhìn lại đi, trừ ta ra còn có người chịu mua cửa hàng này sao?”

(*) 明素面绿罗袍 袍身長133cm腰寬58cm袖長80cm袖寬46cm 盘領右襟 阔袖的素面绿罗单袍, 明八品公服

(**)

0

Diên Bích Tương cắn răng lắc đầu: “Không được, năm trăm lượng vẫn còn quá ít, không được.”

Nam nhân trung niên thấy dáng vẻ của hắn không giống làm bộ, nghi ngờ hắn thật sự đang thiếu tiền, thầm nghĩ: Tên rách nát này cũng rất tinh mắt. Cửa hàng này đương nhiên không dưới năm trăm lượng, dù có nhiều hơn cũng rất đáng giá, chỉ là không gian đối không phải người làm ăn, hắn đương nhiên sẽ không đem sự thật nói ra.

“Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng quen biết nhau một lúc, ta chỉ có trả thêm năm mươi lượng.” Nam nhân trung niên hỏi.

“Phi.” Diên Bích Tương đứng bên cạnh phun nước miếng: “Năm mươi lượng? Người cũng không biết ngưng còn dám nói trả thêm. Tám trăm lượng, nói sao cũng phải là tám trăm lượng, tám trăm lượng ta mới bán.”

Nam nhân trung niên cười lạnh: “Diên Bích Tương, người đừng có hiểu lầm. Hiện tại, người xin ta mua, cũng không phải tax in người bán. Nếu người không chịu đem cửa hàng đi bán, sợ là ngay cả tiền ăn cơm cũng không có.”

Sắc mặt Diên Bích Tương lúc xanh lúc trắng, cắn răng không nói lời nào.

“Ta nghe nói vợ của người rất khôn khéo, nịnh bợ được quận chúa Hoa Dương, người ta ở trong phủ quận chúa sành ăn sành uống, bỏ một mình người ở lại đây làm công việc của đàn bà, đáng thương đáng thương ah.” Nam nhân trung niên vẫn như cũ dả kích hắn.

“Đù rồi!” Điền Bích Tương tức giận dùng tay đập vào cái bàn bên cạnh một đám: “Đừng nhắc tới con đàn bà có lòng dạ rắn rết đó, bảy trăm năm mươi lượng, đây là giá thấp nhất, không thể ít hơn được nữa.”

“Năm mươi lượng, người cũng không biết ngưng giảm?” Nam nhân trung niên đem lời nói của hắn khi nãy quăng lại trả cho hắn, sau đó nói: “Sáu trăm lượng, nhiều nhất là sáu trăm lượng, nếu người không bán, ta liền đi.”

“Bảy trăm ba mươi lượng...” Điền Bích Tương vẫn không buông tha, có thể thêm một lượng thì đỡ một lượng.

Nam nhân trung niên cười lạnh, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ồi chào, chờ một chút, bảy trăm lượng, bảy trăm lượng là được.” Điền Bích Tương đầu thế để cho hắn rời đi.

Hắn là đàn ông, con trai của hắn – Điền Vân Hoàng cũng là đàn ông, hai người đàn ông đều không biết làm công việc nhà, càng không biết nấu nướng. Mỗi ngày nay, bọn họ đều ăn cơm ngoài tiệm, không bao lâu bạc trong nhà cũng xài hết. Thật sự nếu không kiếm được bạc, nói không chừng bọn họ sẽ phải ra đầu đường làm ăn xin.

Có lẽ sẽ có người hỏi, không phải các người có một cửa hàng sơn phấn hay sao? Vì sao ngay cả một chút tiền cũng không có?

Nhưng Điền Bích Tương và Điền Vân Hoàng đều là người không biết làm việc, đối với cửa hàng và các loại sơn đều không biết gì. Hơn nữa, tính cách của Điền Bích Tương ở Lạc Dạng Nhai đã được truyền khắp nơi, ai cũng biết quá khứ của hắn, cớ bạc là tính mạng của hắn, cô gái nào nguyện ý mua đồ từ hắn.

Điền Vân Hoàng còn tốt hơn hắn rất nhiều, bởi vì từng là cậu ấm ăn chơi, mặc dù không biết về sơn phấn của con gái nhưng gặp qua không ít, nhưng hắn là cậu ấm quần áo lụa là, không có năng khiếu buôn bán, lại rất sĩ diện, không muốn làm một người đàn ông buôn bán sơn phấn của nữ giới.

“Cha quên đi, đừng bán tiệm.” Điền Vân Hoàng từ bên trong vén rèm đi ra.

Hắn vừa lên tiếng, trong lòng nam nhân trung niên khấn trương một hồi. Mọi chuyện đều rất tốt, ngàn vạn lần đừng để cho một tiểu tử phá hỏng.

“Xú tiểu tử, người nói cái gì? Không bán chúng ta ăn cái gì, uống cái gì?” Điền Bích Tương không nhịn được nói.

Điền Vân Hoàng nói: “Hay là chờ mẹ trở về, chúng ta...”

Hắn nói chưa hết câu đã bị Điền Bích Tương giận dữ cắt ngang: “Mẹ? Người mẹ tốt của người hiện tại đang ở trong phủ quận chúa ăn no uống say, đâu có lòng dạ nào nghĩ đến chúng ta, cái loại đàn bà lòng dạ như rắn độc kia, người cũng đừng gọi ả là mẹ.”

Về mặt của Điền Vân Hoàng có chút khó coi, mím môi một cái nói: “Nhưng mà, cha, cửa hàng này là do quận chúa ban cho mẹ, nếu bán đi, như vậy thật sự không nể mặt quận chúa.”

Điền Bích Tương nghe vậy, đáy mắt thoáng hiện qua một chút hoảng sợ, do dự một lát.

Nam nhân trung niên làm sao có thể để con vẹt đã sắp tới miệng bay đi, cố gắng làm bộ làm tịch chủ động mở miệng: “Nếu quận chúa đã đem cửa hàng ban cho các người, như vậy nó chính là của các người, có giữ lại hay không chỉ do các người có quyền quyết định. Huống hồ, quận chúa có nhà lớn sự nghiệp lớn, làm sao còn để mất tới cửa tiệm nhỏ này?”

“Thế này đi, chúng ta mỗi bên nhường một bước đi, sáu trăm năm mươi lượng, sáu trăm năm mươi lượng, ta đem cửa tiệm của người mua luôn.”

Điền Bích Tương bị hắn thuyết phục: “Sáu trăm tám mươi lượng, thêm ba mươi lượng nữa, sáu trăm tám mươi lượng, ta liền bán.”

“Được, được.” Bộ dạng nam nhân trung niên kia vô cùng đắc ý, móc ngân phiếu từ trong lòng ngực ra, đối với Điền Bích Tương nói: “Khế đất đâu?”

Điền Bích Tương hướng tay về phía Điền Vân Hoàng nói: “Lấy giấy khế đất ra đây.”

Giấy khế đất vẫn bị dì Vệ giữ trong tay. Điền Bích Tương hoàn toàn không biết dì Vệ để ở chỗ nào. Nhưng dì Vệ có thể kiên quyết giấu Điền Bích Tương nhưng không thể giấu giếm con trai.

Mặc kệ là khế đất hay là ngân lượng cất giấu riêng bà đều cho con trai Điền Vân Hoàng biết, còn đặc biệt dặn dò hắn, đây là của để dành cho hắn sau này cưới vợ.

Chỉ là dì Vệ không ngờ rằng, tiền riêng bà cất giấu để sau này con trai cưới vợ, đã bị con trai lấy ra trả tiền ăn uống, sau cùng ngay cả khế đất cũng không buông tha, cũng đem ra bán luôn.

Nhưng hiện tại, Điền Vân Hoàng có chút do dự: “Cha, mẹ sẽ không bỏ chúng ta. Nói không chừng rất nhanh mẹ sẽ về, đến khi đó mẹ sẽ đem cửa hàng kinh doanh thật tốt, mấy trăm lượng cũng có thể kiếm được.”

“Nói nhảm cái gì đó!” Hôm nay, Điền Bích Tương vô cùng ngứa mắt dì Vệ, ngay cả nhìn đứa con này cũng phát ghét. Nhưng khế đất ở trong tay con trai, cho nên hắn nhẹ giọng khuyên bảo: “Người là một đại trượng phu, không lẽ cả đời này người muốn trốn thủ ở cái cửa hàng sơn phấn này sao? Bây giờ đem cửa hàng bán lấy ngân lượng, chúng ta có thể làm chuyện mà người đàn ông chân chính nên làm, khiến bạc cuộn cuộn chảy vào túi mình.”

Điền Vân Hoảng thật sự có chút không chịu đựng được, mấy ngày nay hắn ăn không ít củ ấu, nhưng cũng không thay đổi được tính cách công tử. Lúc này nghe Điền Bích Tương nói như vậy, lòng dạ không nhìn được khê động.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn làm ổ cả đời trong cửa hàng sơn phấn này rồi.

“Vâng.”

Điền Vân Hoảng gạt đầu, móc khê đất từ trong tay áo ra.

Trên mặt nam nhân trung niên không nhìn được nở nụ cười, ở trước mặt cha con Điền Bích Tương móc ngân phiếu ra đếm: “Sáu trăm tám mươi lượng, một phân cũng không thiếu.”

Hai mắt của Điền Bích Tương liền nhìn chăm chăm ngân phiếu.

Từ sau khi hắn bị đuổi ra khỏi phủ quận chúa, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy nhiều ngân phiếu như vậy.

“...” Hắn đưa tay về phía nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên thì nhìn về phía khê đất trong tay Điền Vân Hoảng.

Điền Bích Vân vừa đưa ra quyết định lại chần chừ, đưa khê đất trong tay cho nam nhân trung niên.

“Dừng tay!” Một tiếng thét thê lương chói tai vang lên, đem cuộc giao dịch giữa ba người cắt đứt.

Nam nhân trung niên thầm mắng một tiếng, liền muốn đưa tay đoạt khê đất, đem cuộc giao dịch này kết thúc. Nhưng hắn còn chưa đụng tới khê đất, thì tay đã bị một cục đá đánh trúng, đau đến mức kêu rên một tiếng, quay đầu nhìn chăm chăm người phá hư chuyện của hắn.

Trong tầm mắt, có mấy người từ ngoài cửa đi vào, những người đó không ai khác chính là Thủy Lung, Mộc Tuyết và Di Vệ.

Các nàng đã đến đây đã được một lúc, cũng đã đem cuộc đối thoại của những người ở bên trong nghe hết, khiến cho bọn họ đều hiểu rõ.

Nam nhân trung niên không ngờ Thủy Lung sẽ đến chỗ này, ánh mắt tức giận liền biến thành kinh sợ, vội vã thu hồi ánh mắt, đem hai tay giấu vào trong tay áo, quỳ lạy Thủy Lung: “Tiểu dân gặp qua quận chúa Hoa Dương.”

Bình thường, nếu không phải là tình huống đặc biệt, dân chúng không cần quỳ lạy những quý nhân này. Nhưng nam nhân trung niên kia biết được mục đích của Thủy Lung đến đây, nên hắn rất sợ chọc giận nàng, do vậy chính mình sẽ trở thành kẻ chết oan, cho nên hắn mới cẩn thận như vậy.

Thủy Lung không để cho hắn đứng dậy, đi thẳng vào trong cửa hàng, liếc mắt nhìn một cái liền phát hiện ra cửa hàng này được bài trí rất ngăn nắp, cũng có khuôn có dạng lắm, có khả năng hấp dẫn lòng yêu thích của con gái, có thể thấy Di Vệ cũng là người có chút đầu óc kinh doanh.

Nàng đem hoàn cảnh xung quanh nhìn một lần, sau đó đem ánh mắt dời về phía bọn người Điền Bích Tương, thấy Điền Bích Tương, Điền Vân Hoảng cũng như nam nhân trung niên kia đang quỳ mọp dưới mặt đất, cả người run lẩy bẩy.

Di Vệ cắn môi, cắn đến mức môi bị chảy máu cũng không biết, nước mắt trong hốc mắt lại dâng trào, nhưng không hề rơi xuống. Nàng nhìn chăm chăm vào Điền Bích Tương, ánh mắt không tức giận cũng không có oán hận, chỉ còn lại tuyệt vọng và uể oải.

“Điền Bích Tương, nửa đời của ta đều đã bồi thường ngươi, khiến ta đủ mệt rồi.”

Điền Bích Tương ngẩng đầu nhìn Di Vệ, đáy mắt hiện lên kinh diễm. Thấy dáng vẻ này của bà, hắn cảm thấy có chút hoảng hốt. Lời nói mắng chửi trong miệng cũng khó thoát nên lời, nhưng lại không cam lòng yếu thế nói: “Cái gì gọi là bồi thường cho ta? Từ trước tới nay, ta có bao khi nào làm chuyện có lỗi với ngươi sao? Ngược lại là ngươi, ý vào chính mình quản lý tiền bạc, luôn hô to gọi nhỏ với ta, coi ta giống như nô tài mà sai bảo, ngươi không hề có đức phẩm của một người vợ.”

Di Vệ bị hắn nói như vậy, thân thể khê run lên, âm thanh cũng trở nên bén nhọn: “Ngươi cho rằng ta không biết gì hết à? Năm đó là ngươi âm mưu phá thân ta, làm cho thanh danh của ta mất sạch, bị cha ghét bỏ, cuối cùng không thể không gả cho ngươi, một tên công tử quân là áo lụa chỉ biết ăn chơi!”

Sắc mặt Điền Bích Tương trắng bệch, tiếp theo liền đỏ lên: “Ngươi đừng có ngậm máu phun người!”

Nhưng người có mặt nhìn thấy vẻ mặt của hắn, đủ biết lời Di Vệ nói là thật hay giả.

Thì ra, hai người từng có ân oán như thế.

“Nhiều năm qua, ta coi như cái gì cũng không biết. Mỗi khi cãi nhau, ngươi đều sỉ nhục ta như vậy, thấy ta khó chịu thì ngươi lại vừa ý, nhưng ngươi lại không biết người thật sự chịu nhục chính là ngươi mà thôi.” Di Vệ giơ tay lên lau nước mắt, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy hưu phụ (*) đã được chuẩn bị trước, không hề do dự nói: “Từ giờ trở đi, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, chỉ cầu về sau, cả đời không qua lại với nhau.”

(*) Bỏ chồng.

“Cái gì?” Diên Bích Tương quýnh đít, hần mặc kệ mọi thứ, từ dưới đất bật dậy, độc ác trừng mắt nhìn di Vệ: “Ngươi đừng có mơ tưởng hảo huyền, lão tử không bỏ ngươi, ngươi cũng đừng mơ bỏ đi, càng đừng hòng vứt bỏ lão tử, để bản thân sống sung sướng.”

Di Vệ nghe hần nói như vậy, ngay cả cảm xúc đau lòng cũng mất sạch, chỉ còn lại mệt mỏi.

Đến giờ phút này, người đàn ông từng là chồng bà, trong đầu hần chỉ nghĩ đến cuộc sống sung túc giàu có, hần căn bản không có một chút tình cảm lưu luyến gì với nàng. Hần muốn giữ bà lại chỉ vì muốn liều mạng quán lấy bà, khiến cho bà vĩnh viễn không được sống bình an.

“Đời trước ta mắc nợ ngươi hay sao.” Di Vệ nở nụ cười, ánh mắt uể oải lại lạnh lùng.

Bà vì người đàn ông này mà chịu khổ nửa đời, khóc nửa đời, kết quả ngay cả hận mà cũng lười hận.

“Ngươi cũng rất tự mình hiểu mình.” Diên Bích Tương lạnh lùng nói.

Ánh mắt hần không ngừng đánh giá di Vệ, trong lòng không khỏi nghĩ: Quả nhiên là ở phủ quận chúa ăn hương uống lạt, bằng không tại sao lại trở nên đẹp ra như vậy. Dáng vẻ sạch sẽ thanh cao, rất chọc ghẹo lòng người. Thôi được, niệm tình hôm nay ngươi biến thành mỹ nữ, ta bỏ qua cho ngươi một lần, chờ lên giường dạy dỗ ngươi sau.

(Ngữ: hơn cả cảm thú.)

Nghĩ như vậy, ánh mắt hần nhìn di Vệ cũng dần dần trở nên phóng dăng.

Di Vệ bị hần nhìn đến phát tím, chuyển mắt không thèm nhìn vào hần nữa, cầm hũ thư trong tay đưa cho Thủy Lung: “Phu quân của tiện phụ chính là Diên Bích Tương, thái độ làm người không có đạo đức, thích đánh cò bạc như mạng sống, liên tục trộm cắp tài sản, còn đánh đập vợ con, đem vợ đi bán. Người vô tình vô nghĩa, vô tài vô đức, tiện phụ nguyện bỏ!”

Bà hướng về phía Thủy Lung quỳ xuống, trán nặng nề đập xuống đất, nói: “Cầu xin quận chúa Hoa Dương vì tiện phụ làm chứng, giúp cho tiện phụ đạt được nguyện vọng.”

Những lời ấy, di Vệ đọc lại từng chữ từng chữ, khiến người ta nghe được rất rõ ràng.

Thủy Lung nhận hũ thư từ tay di Vệ, quét mắt nhìn chữ viết trong tờ hũ thư, phát hiện bên trong không có nửa câu chỉ ra lỗi lầm của Diên Bích Tương, di Vệ nói nửa đời của bà đều thương cho hần, lời này quả thực không tính là nói xạo.

“Đúng.” Thủy Lung nói.

Mộc Tuyết liền đem hộp mực đỏ đã chuẩn bị từ sớm ra, dự định để di Vệ và Diên Bích Tương in dấu tay.

Di Vệ đương nhiên không chút do dự in dấu tay, nhưng về mặt Diên Bích Tương hoàn toàn hoảng hốt. Đến khi Mộc Tuyết đem mực và tờ hũ thư đưa tới trước mặt hần, hần mới hoàn hồn, nét mặt giận dữ nói: “Bỏ chồng? Đúng là nói chuyện cười mà! Từ xưa tới nay, chưa từng có chuyện bỏ chồng, ngươi đừng hòng mơ tưởng.”

“Có.” Di Vệ đứng thẳng người, trừng mắt nhìn Diên Bích Tương.

“Xưa có Trào Phượng quốc, trai gái trong hoàng tộc đều có quyền kế thừa ngai vị, trên dưới cả nước nam có thể bỏ vợ, nữ có thể bỏ chồng.”

(Ngữ: Trào Phượng quốc không lẽ do người xuyên không thành lập?)

“Nay có ngựa thứ, biết rõ chồng mình phong lưu thành tính, phẩm đức không tốt, trước mặt mọi người nguyện bỏ chồng hủy hôn.”

Di Vệ vì chuyện ngày hôm nay, rõ ràng bà đã bỏ ra rất nhiều thời gian, bằng không bà sẽ không có khả năng nói chuyện rành mạch như vậy, hiểu rõ rất nhiều.

Diên Bích Tương rống giận: “Trào Phượng quốc là thứ quý gì, ta không biết. Cái gì ngựa thứ? Còn không phải một người ngoại bang? Cũng không phải Tây Lăng quốc, Tây Lăng quốc chưa từng có quy củ này!”

“Quy củ là do người đặt.” Thủy Lung lên tiếng.

Nàng vừa lên tiếng, cục diện liền lạnh xuống.

“In dấu tay.” Thủy Lung nhìn Diên Bích Tương.

Diên Bích Tương liếc mắt nhìn nàng, liền bị ánh mắt của nàng hù sợ, nhưng lại cố chấp không chịu in dấu tay xuống.

Nếu in ngón tay này xuống, ta sẽ mất hết tất cả, không có đàn bà, không có tiền, cái này không phải muốn mạng ta hay sao?

Diên Bích Tương nghĩ như vậy, quyết định mặc kệ ra sao hần cũng không in dấu tay.

“Hèn nhất!” Di Vệ mắng.

Thì ra, Điền Bích Tương thất thần trong chốc lát, lại đem lời trong lòng mình suy nghĩ thầm nói ra.

Ánh mắt Mộc Tuyết nhìn hần trần đầy lạnh lùng và chán ghét.

Vì bản thân nàng cũng là nữ giới, đối với nam nhân như Điền Bích Tương, đều chán ghét.

Sắc mặt Điền Bích Tương tái mét: “Không ần. Mặc kệ người nói gì ta cũng không ần.”

“Chặt ngón tay của người, người cũng không ần?” Thủy Lung nhẹ giọng hỏi.

Thân mình Điền Bích Tương run lên, kinh hoàng trừng mắt nhìn nàng: “Người... người...” Hần nghiêng răng, liên tục lắc đầu, không chịu ần dấu tay.

Thủy Lung tiến lên một bước, trong tay hàn quang chột lóe, một thanh chủy thủ không biết lấy ra từ lâu, nháy mắt liền xẹt qua ngón tay cái của Điền Bích Tương.

“A!!!!!!!!!!” Điền Bích Tương gào thét như heo bị thọc tiết.

Thủy Lung thân nhiên cầm ngón tay vừa bị chặt đứt, chấm vào mực đỏ, sau khi ần vào trên tờ hưu thư, liền đem ngón tay cái đó vứt về phía Điền Bích Tương.

Một màn này rơi vào trong mắt Điền Bích Tương và nam nhân trung niên kia, khiến bọn họ sợ đến mức không dám thở ra, sắc mặt trắng bệch.

“Người, người dám làm dụng tư hình, như vậy là ép buộc!” Điền Bích Tương điên cuồng gào thét: “Cho dù người có làm chứng cũng không có tác dụng, bọn ta kết hôn là do trường bối hai bên chứng kiến, chỉ dựa vào người mà đòi làm chứng bỏ chồng, đều vô dụng, vô dụng!”

Thủy Lung không để ý tới hần, nhìn về phía Di Vệ nói: “Các người đã không còn quan hệ gì, nếu hần còn tới cửa hàng gây rối, báo quan phủ đến bắt là được.”

“Vâng.” Di Vệ biết Điền Bích Tương nói rất có lý, lại nhìn sắc mặt của Thủy Lung, không khỏi tin lời nàng hơn.

Thủy Lung liếc mắt nhìn Mộc Tuyết một cái, xoay người rời khỏi cửa hàng son phấn.

Ngoài cửa hàng son phấn còn có hai thị vệ đứng canh giữ, để phòng Di Vệ có tình huống bất trắc.

Dọc đường về Mộc Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Trước kia Lung tỷ tỷ nói không thích Di Vệ, vì sao lại giúp bà ấy?”

“Báo vẫn là báo, ngựa lại về ngựa.” Thủy Lung nhìn nàng cười khê: “Có một câu ngôn ngữ là trộm cũng có đạo.”

Mộc Tuyết vẫn không hiểu rõ lời nói của nàng.

Thủy Lung nói: “Bà ta giúp ta tìm được thứ ta cần, ta giúp bà ta giải quyết một chuyện phiền phức, cả hai bên đều không còn nợ nần gì nhau.”

Mộc Tuyết nói: “Cái này chính là ý nói, sau này Điền Bích Tương có ra sao, Lung tỷ tỷ cũng sẽ không xen vào nữa.”

Thủy Lung không chút do dự gật đầu.

Đúng là sáng khoái.

Mộc Tuyết lại hiểu biết thêm tính cách của Thủy Lung một chút.

Sau khi hai người trở về phủ quận chúa, Thủy Lung liền sai người đem hưu thư đưa tới phủ Lâm Khanh Hầu và Điền phủ, để hai nhà xem qua. Cũng chỉ là xem qua thôi, chuyện đã xảy ra như thế này, bọn họ muốn thay đổi cũng không được.

Đương gia của hai nhà nhìn thấy tờ hưu thư này thì sắc mặt của bọn họ không đẹp chút nào.

Theo lý mà nói, chuyện Di Vệ – Vệ Băng Tuyền bỏ chồng, mặt mũi người nhà Lâm Khang Hầu cũng đẹp ra một chút. Nhưng cũng chỉ là đẹp mặt mũi thôi, đối với chúng nữ tử trong khuê phòng của phủ Lâm Khang Hầu mà nói, bọn họ cực kỳ hận Thủy Lung, cũng rất hận Vệ Băng Tuyền.

“Vì sao Vệ Băng Tuyền lại sấp vô chơi chung với Thủy Lung, còn gây ra chuyện tài trời như thế này?” Ở phòng lớn của phủ Khang Lâm Hầu, Nghiêm thị không vui hỏi đại từ Vệ gia: “Bỏ chồng? Đây là chuyện mà nữ nhân nên làm sao? Chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, người khác chắc chắn sẽ cho nữ tử nhà họ Vệ chúng ta đều là cạp cái, đánh đá chua ngoa, sau này ai còn dám lấy?”

Vệ Hương Hao nói: “Đây đều là chuyện đã xảy ra, tính cách của Bạch Thủy Lung như thế nào? Kỳ Dương thành ai mà chả biết. Chỉ cần hoàng thượng còn cưng chiều nàng, chúng ta không thể làm gì nàng ta.”

Nghiêm thị lạnh giọng nói: “Không phải chỉ một nữ tử biết đánh trận thôi sao? Nữ tử nên dịu dàng, rụt rè, biết ở nhà giúp chồng dạy con, làm sao có thể xuất đầu lộ diện, và lại còn giết người như ngọc?”

(Ngữ: hèn chi cả đời các người cũng không được làm nữ chính ==)

“Người thì biết cái gì?” Vệ Hương Hạo nói: “Năm đó ngoại bang tới thăm, tổ chức cuộc so tài thiếu niên, toàn bộ thiếu niên trong thành Kỳ Dương đều bị đánh bại liên tiếp, giờ phút cuối cùng, Bạch Thủy Lung lên đài mới đem bọn ngoại bang kia đánh bại hết, một lần hành động liền đoạt được chức vị quán quân. Không chỉ bảo toàn được mặt mũi của Tây Lăng quốc, còn thắng được tình hữu nghị của ngoại bang, hậu duệ quý tộc của ngoại bang cực kì yêu thích và sùng bái Thủy Lung.”

“Tuy rằng trong thành Kỳ Dương, danh tiếng của Bạch Thủy Lung không được hay ho, nhưng người ngoại bang không biết, đa số đều cho rằng Bạch Thủy Lung là nữ tử có tài, so với sự hung tàn của nàng, bọn họ coi trọng tài hoa của nàng ấy hơn.”

Vệ Hương Hạo thấy vẻ mặt ù ừ cạc cạc của Nghiêm thị, liền biết bà không hiểu ý tứ trong lời nói của mình, trong lòng không khỏi nghĩ: Đàn bà trong nhà chính là đàn bà, ngoại trừ ở nhà giúp chồng dạy con, những chuyện khác không cần nói tới, ta nói chuyện chính sự với bà ta làm cái gì, một chút chính sự cũng không biết.

Bạch Thủy Lung tuy là hung tàn, cổ quái, nhưng lại có hùng tài võ lược như một nam tử, thật sự khiến người ta khâm phục.

“Cái này liên quan đến danh tiếng của một quốc gia... Thôi, có nói người cũng không hiểu.” Vệ Hương Hạo thấy nét mặt nghi ngờ của Nghiêm thị liền không nói tiếp, cuối cùng nói: “Tóm lại, chỉ cần Bạch Thủy Lung không gây ra chuyện quá đáng, hoàng thượng sẽ không vứt bỏ nàng ta.”

Nghiêm thị cau chặt chân mày: “Ta không hiểu những chuyện này, nhưng ta biết hành vi lần này của nàng khiến danh tiếng của nữ nhi của ta bị tổn hại, ta làm sao có thể nuốt trôi con tức này?”

Vệ Hương Hạo cảnh cáo bà: “Lão thái thái cũng chưa nói gì, người đừng có làm ầu, nếu không...”

“Yên tâm.” Nghiêm thị cười nhạt.

Món nợ này, bà nhớ kĩ. Sớm muộn cũng có một ngày bà đem nó trả lại cho Bạch Thủy Lung, nhưng không phải hiện tại.

Cộng thêm phản ứng bên kia của Điền gia, so với bên phủ Khang Lâm Hầu, thật ra phản ứng của bọn họ nhỏ hơn rất nhiều.

Lão thái gia nhà Điền gia đem lời nói rõ: “Đem tên của Điền Bích Tương xóa khỏi gia phả Điền gia, sau đó coi như Điền gia không có người này, ai cũng không được đi tìm Bạch Thủy Lung gây phiền phức, nếu ai dám đi, liền tự mình cút khỏi Điền gia.”

Những lời này của hần ra, trên dưới Điền gia không có ai dám ý kiến.

Dù sao thì so với thân phận của Thủy Lung, Điền gia bọn họ không đủ thực lực, huống chi trong thư có ghi rõ mọi chuyện Điền Bích Tương làm, ngay cả bọn họ cũng không nhận được cảm thấy xấu hổ và ghê tởm, còn mặt mũi đâu nữa mà đi tìm Bạch Thủy Lung gây rối, nói lí lẽ.

Chuyện di Vệ bỏ chồng, gia đình hai bên đều lựa chọn âm thầm chịu đựng, không có bất cứ hành động kích động nào. Nhưng rất nhanh, trong thành Kỳ Dương truyền ra tin tức, phiên bản truyền ra cũng không giống nhau. Nhưng không biết có phải tạo thành vòng tuần hoàn ác tính hay không, rất nhiều người không biết rõ sự thật, tự cho rằng chuyện này là do Thủy Lung giờ trò quý, làm ầm ĩ khiến người ta không yên tâm.

Khi những lời này truyền vào tai Thủy Lung, nàng thần nhiên cười một tiếng, nhưng người nào đó trốn trong góc tối nghe được, hần lại không thể nào bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bí mật loạn luân

Một đêm

Gần một đêm

Ngày mới vừa bắt đầu, lòi đồn nhảm trong thành đều biến mất, vẻ mặt đám dân chúng giống như mang theo kinh khủng, không ai dám nhắc lại chuyện bỏ chồng của di Vệ. Khi vô số binh lính đi về phía cửa hàng Nữ Nhi Hương, bắt Điền Bích Tương đi điều phố, dân chúng đều im lặng, không hề có hứng thú nhiều chuyện.

Nhưng, dân chúng không dám bàn luận về chuyện này, không có nghĩa là nhóm quyền quý không dám nghị luận.

Khi Thủy Lung biết được chuyện ngày hôm qua Nữ Nhi Hương gặp phải từ miệng Mộc Tuyết, nam nhân trung niên muốn mua lại cửa tiệm Nữ Nhi Hương, nửa đêm ngày hôm qua bị người ta cắt lưỡi, hai tay bị chặt đứt, treo trên tường thành, nàng cũng không có kinh ngạc nhiều.

Chuyện đi Vệ bỏ chồng, người biết không nhiều lắm, chỉ có gia đình đi Vệ, Khang Lâm Hầu, gia tộc Điền thị, cùng với nam nhân trung niên ngày hôm qua muốn mua cửa hàng.

Đương nhiên, Điền Bích Tương không thiếu nào đến nỗi đem chuyện xấu của mình truyền ra ngoài cho người ta chê cười, phủ Khang Lâm Hầu và Điền thị cũng sẽ không muốn chuyện xấu trong nhà bêu ra cho thiên hạ bàn tán, chắc chắn bọn họ lựa chọn giữ im lặng. Như vậy, người duy nhất có thể đem chuyện đi Vệ bỏ chồng truyền ra ngoài chỉ có một người, kẻ đó chính là nam nhân trung niên có mặt tại hiện trường kia.

Vốn dĩ, Thủy Lung chẳng thèm quan tâm đến chuyện tin đồn như thế này, suy cho cùng lời gièm pha liên quan đến nàng không ít, thêm một cái cũng không nhiều, bớt một cái cũng không ít. Chỉ là có một số người không chịu nổi, không muốn chấp nhận những lời đồn nhảm hãm hại Thủy Lung.

Mộc Tuyết nói: “Tên nam nhân kia bị treo ở đầu tường, bên cạnh còn có chữ viết, cảnh cáo những người khác không được sỉ nhục Lung tỷ tỷ, phía dưới vẽ kí hiệu của Võ vương. Nàng nhìn Thủy Lung, nói tiếp: “Hiện tại, dân chúng trong thành đều sợ Võ vương gia.”

Thủy Lung nhếch khóe môi lên một cái, vốn là chuyện không quan trọng, nhưng nghĩ đến những chuyện con mèo kia làm cho mình, không khỏi cảm thấy sung sướng.

Nhưng, mặc dù ngoài miệng đám dân kia không nói gì, nhưng ấn tượng của Võ vương gia trong mắt bọn họ đã kém tới cực điểm, không biết ai truyền ra nói Võ vương gia luyện võ thành si, điên cuồng khát máu, cùng với Lung tỷ tỷ...”

“Cùng ta rất xứng đôi, đúng không?” Thủy Lung nói tiếp lời mà Mộc Tuyết áp úng không biết nói làm sao.

Mộc Tuyết gật đầu.

Thủy Lung hí mắt cười khê: “Bọn ta đúng là một đôi trời sinh do nhân dân công nhận.”

Mộc Tuyết thấy vẻ mặt mang theo ý cười của Thủy Lung, lời nói thoải mái tự nhiên, một chút cũng không có cảm xúc gượng gạo, rõ ràng cho thấy lời này thật sự là lời nói từ trong đáy lòng, không khỏi thầm nghĩ Lung tỷ tỷ thực là đã quên Vũ vương gia, Lung tỷ tỷ đúng là đã động tâm đối với Võ vương gia.

Ở chỗ bí mật nào đó, có người nào đó vừa nghe xong lời nói này của Thủy Lung, nhịp tim loạn như con nai vàng bị hoảng sợ, hận không thể đem nàng ôm vào trong lòng yêu thương. Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên, lỗ tai liền nghe thấy một âm thanh như tiếng chim không tước, từng chút lại từng chút mang theo giai điệu khó hiểu.

Hắn nghe xong, ánh mắt liếc nhìn bóng dáng Thủy Lung một cái thật sâu, mới xoay người đứng dậy, rời khỏi chỗ này.

Mộc Tuyết đang cùng Thủy Lung nói chuyện, lỗ tai khê nhúc nhích, cúi đầu “Ồ” một tiếng.

Thủy Lung nhíu mày: “Sao vậy?”

Mộc Tuyết khê lắc đầu: “Có một âm thanh rất kì lạ, giống tiếng của con sâu, nhưng lại do con người phát ra.”

Loại sóng âm này, chỉ có người được huấn luyện đặc biệt mới nghe hiểu, người bình thường đương nhiên sẽ nghe không biết, Thủy Lung chính là một trong những số đó. Nàng suy nghĩ một chút, đối với Mộc Tuyết nói: “Lần sau nó xuất hiện, người nhớ chú ý đến.”

Tuy là đoán được có lẽ do người của Trương Tôn Vinh Cực tạo ra, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

“Ừ.” Mộc Tuyết gật đầu, sau đó nói: “Sáu ngày nữa chính là ngày thành hôn của Lung tỷ tỷ và Võ vương gia, bên phủ tướng quân truyền lời tới nói, hỏi Lung tỷ tỷ muốn xuất giá ở phủ tướng quân hay là phủ quận chúa.”

Không có mệnh lệnh ép buộc sao?

Thủy Lung nghĩ thật ra từ trước tới nay Bạch tướng quân đều tôn trọng mọi quyết định của nàng.

“Phủ quận chúa.” Thủy Lung nói.

Chung quy thì nàng cũng không phải là con gái ruột của Bạch tướng quân, Bạch tướng quân đối xử với nàng như vậy cũng coi như là đủ tình đủ nghĩa lắm rồi. Lấy tình thể hiện tại của Tây Lăng, nếu như nàng cùng người của phủ tướng quân gần gũi quá mức, chẳng khác nào đem cả nhà phủ Bạch tướng quân kéo xuống nước, làm cho mọi thế lực ở chung quanh đều dòm ngó, dè dặt.

“Vâng.” Mộc Tuyết dự định một lát nữa xem đem lời này truyền về cho phủ tướng quân biết. Sau đó nàng nhớ tới một chuyện, vẻ mặt cười yếu ớt đối với Thủy Lung cười: “Đúng rồi, Lung tỷ tỷ giá y (áo cưới) đã chuẩn bị xong rồi, ngày mai sẽ đem thành phẩm mang đến, đến lúc đó Lung tỷ tỷ nhất định phải mặc thử đó.”

Thủy Lung gật đầu: “Ta kêu người chuẩn bị một thứ, người làm xong chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng trước ngày Lung tỷ tỷ thành thân muội nhất định có thể làm xong.” Mộc Tuyết nói: “Không ngờ Võ vương gia có thể tìm ra cổ trùng quý hiếm, cư nhiên nói tặng liền tặng.” Nói xong, nàng đối với Thủy Lung chớp chớp mắt nai, lộ ra một chút chế nhạo.

Nàng hiểu rõ, nếu không phải Thủy Lung nói giúp nàng, bắt Trường Tôn Vinh Cực tìm cổ trùng khác đền lại cho nàng, nàng đúng là nhất được đền bù gấp mười lần.

“Lợi ích đưa tới trước mặt ngươi, không nhận chính là kẻ ngốc.” Thủy Lung hờ hững nói.

Mộc Tuyết hoàn toàn không còn lời gì để nói.

“Nô tỷ tham kiến quận chúa.”

Một nữ tỷ từ bên ngoài chạy vào.

“Chuyện gì?” Thủy Lung hỏi.

Tỷ nữ nói: “Trong cung có người tới, nói là đến truyền ý chỉ của thái hậu, thỉnh quận chúa ra đại sảnh tiếp chỉ.”

Mộc Tuyết nghe vậy khẽ cau mày. Lần đó, sau khi nghe Bạch Linh Nhị nói chuyện ở phủ Bạch tướng quân, nàng có chút cổ kị đối với thái hậu. Sau khi sự việc xảy ra, nàng đem tin tức truyền cho sư phụ, xin sư phụ giúp đỡ điều tra một chút về thái hậu và chuyện ám sát, nhưng tới nay sư phụ vẫn không có truyền đến tin tức gì.

Thủy Lung vừa đứng lên, vừa thở dài: “Thật đúng là một phút cũng không cho người ta nhân rồi.”

Mộc Tuyết cười mắng: “Rõ ràng là có thời gian nghỉ ngơi, Lung tỷ tỷ cũng không chịu nghỉ ngơi mà.”

“Ta chỉ sợ nghỉ ngơi một chút liền không tỉnh lại được nữa.” Thủy Lung cười khẽ, trong lòng chợt giật mình.

Tình cảnh hiện tại của nàng, quả thực không có khả năng khiến nàng có quyền được thả lỏng chính mình để nghỉ ngơi. Nhưng nàng nhớ rất rõ, khi bản thân ở bên cạnh Trường Tôn Vinh Cực lại có thể thả lỏng mà nghỉ ngơi. Cái loại tin tưởng không có chút nghi ngờ này, mặc kệ là tin tưởng thực lực của Trường Tôn Vinh Cực hay là tin tưởng con người của hắn, đều hơn người bình thường rất nhiều.

“Lung tỷ tỷ?” Mộc Tuyết nhạy cảm phát hiện Thủy Lung đang lơ đãng.

Thủy Lung lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Thứ tình cảm này, hoàn toàn không giống với món đồ mình yêu thích. Khi nàng đem hắn dần dần nắm chặt vào trong tay, thì bản thân cũng đã trầm luân đi vào, nhưng không biết kết quả sẽ thế nào.

Bầu trời xanh thẳm, gió cuốn mây bay, hoàng cung bên dưới có tường cao vây quanh, mái nhà lầu các như ẩn như hiện, giống như một bức họa cuộn tròn không điểm dừng, khí thế bang bạt.

Một cỗ kiệu đi vào cung, sau đó đi vào Trường Minh Cung của thái hậu.

Khi cỗ kiệu dừng lại, Thủy Lung mặc một bộ hoa phục thanh nhã cao quý nhưng không xa xỉ bước xuống kiệu. Dưới sự hướng dẫn của thái giám trong cung, đi vào hoa viên trong Trường Minh Cung, liếc mắt liền nhìn thấy thái hậu mặc quần áo trắng, cầm một cái muôi nhỏ từ trong thùng nước bên cạnh, múc nước tưới hoa.

Ánh nắng sáng rực, chiếu rọi trên người thái hậu, khiến cho quần áo màu trắng của thái hậu giống như phủ thêm một lớp ánh sáng nhạt, da thịt trắng như tuyết, bóng nhẵn. Đôi mi khẽ rủ xuống, ánh sáng nhu hòa nhìn vào đóa hoa trước mặt, dịu dàng như nước, bờ môi mỉm cười nhợt nhạt, lại có sự ung dung giống như thiếu nữ thanh nhã, cả người giống như tiên hoa trong vườn hoa, khiến lòng người rung động.

Hèn gì tiên hoàng chỉ sủng ái một mình thái hậu nhiều năm như vậy, bà đã sáu mươi tuổi mà vẫn còn khí chất mê người như thế này, lúc còn trẻ ắt hẳn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

(Ngữ: *lật bàn* con bà nó! 60! 60! 60 tuổi!!!!!! xin lỗi cho ta nói tục một câu f***!!)

Lúc này, thái hậu giống như phát hiện Thủy Lung đến, ngẩng đầu liền nhìn thấy nàng, đối với nàng khẽ vẫy tay: “Hoa Dương, lại đây.”

Thủy Lung đi về phía bà, nhìn nụ cười trên mặt thái hậu, sự cẩn thận đối với bà càng tăng thêm vài phần.

Trước kia, bà ta còn đe dọa, dụ dỗ muốn nàng từ hôn. Sau đó bị Trường Tôn Vinh Cực trả đũa, khiến cho bà tiền mất tật mang. Dù sao thì bà ta nên nổi giận với nàng, không nên bày vẻ mặt ôn hòa như thế. Nhưng hiện tại thái hậu tươi cười hiền hòa, lịch sự, vẻ mặt không có một chút tức giận, giống như bà ta rất yêu thích Thủy Lung.

Thủy Lung đi tới bên cạnh bà, đang muốn chào hỏi thì hai tay đã bị bà lôi kéo.

“Sáu ngày sau Hoa Dương đã là con dâu của ai gia, cần gì phải khách khí như vậy?”

Thủy Lung ngầm nói: Hiện nay, hoàng hậu cũng là con dâu của bà, ta cũng chưa từng thấy hoàng hậu đối với bà không khách khí, mỗi lời nói cử chỉ đều phải đúng chu toàn lễ nghĩa, bây giờ lại kêu ta không cần khách khí, thật sự coi ta là con gái nhỏ dễ lừa sao?

Nàng cũng không nhận ra thái hậu thích nàng ở chỗ nào nha.

“Hoa Dương, người xem, hoa này có đẹp hay không?” Thái hậu kéo tay Thủy Lung, chỉ vào một mảnh vườn hoa dưới chân, hỏi nàng.

Thủy Lung nhìn qua, ngoài ý muốn phát hiện cả vườn đều là cây anh túc (cây thuốc phiện), loài hoa độc nổi tiếng. Người hiện đại đều biết hoa anh túc không dễ trồng, nhưng vườn hoa anh túc này của thái hậu trông đều sinh trưởng rất tốt, cây nào cây nấy đều nở hoa xinh đẹp, cánh hoa đỏ tươi đập vào mắt người ta khiến người nhìn kinh ngạc, đồng thời cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp tuyệt mỹ của nó.

“Đẹp.” Thủy Lung đáp lời.

Thái hậu cười nói: “Loài hoa này gọi là hoa anh túc, được đưa tới từ ngoại bang, trong Tây Lăng rất ít có.” Bà đưa tay chạm vào cánh hoa cây anh túc, lời nói mềm nhẹ như gió xuân mát lạnh: “Hoa Dương đừng thấy nó bình thường tươi đẹp, kì thật nó cực kì yếu ớt, cần có người chăm sóc mới có thể nở hoa. Người xem, rễ của nó cũng mỏng manh như vậy, bị người nhẹ bễ một cái liền đứt.”

Thủy Lung nhìn ngón tay thái hậu hướng tới một rễ cây hoa anh túc khẽ bấm một cái, đem rễ cây bị cắt đứt cầm trong tay, nhìn nàng cười khế.

Nụ cười dịu dàng của bà như nước chảy, nhưng dưới tác dụng của bức tranh hoa anh túc, làm cho Thủy Lung sinh ra một loại cảm giác kì dị, bà thái hậu này đúng là có chút kì quái.

Lần trước khi nàng gặp bà ta, nàng cảm thấy bà ta so với các nữ tử trong thâm cung lợi hại hơn, biết nguy trang hơn thôi. Nhưng từ khi nghe được bí mật kia từ trong miệng Bạch Linh Nhị, lần thứ hai nàng gặp lại thái hậu, cảm giác kì lạ kia càng thêm rõ ràng.

Nàng liền biết, thái hậu hạ chỉ gọi nàng vào cung yết kiến, tuyệt đối không có khả năng vì chuyện ngắm hoa ngắm hiếc này.

Thủy Lung nghĩ thì nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn không nhanh không chậm trả lời câu nói của thái hậu: “Đúng là rất yếu ớt.”

“Nó không chỉ yếu đuối, mà còn có độc.” Thái hậu liếc mắt nhìn Thủy Lung một cái, sau đó rũ mắt xuống nhìn rễ cây thuốc phiện trong tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa: “Nó có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác, nếu dùng lâu sẽ bị nghiện, khiến bản thân mất đi lí trí.”

Thủy Lung cười khế nói: “Nhưng biết cách sử dụng, thì nó có thể làm thuốc.”

Ngón tay thái hậu hơi dừng lại, ngẩng đầu về phía Thủy Lung: “Hoa Dương đã từng gặp qua loại hoa này?”

Thủy Lung không kinh hoàng chút nào: “Khi còn nhỏ, ta đi ra ngoài nên biết.”

“Đám người Ngọc Chiêu luôn nói Hoa Dương bác học, hiện tại coi như ai gia đã được mở mang tầm mắt.” Thái hậu cười khế.

Thủy Lung: “Thái hậu quá khen.”

Thái hậu khế xua tay: “Nếu Hoa Dương có hiểu biết về cây anh túc, như vậy Hoa Dương có biết chất dinh dưỡng quan trọng nhất của nó là gì không?”

Thủy Lung đương nhiên biết, nhưng thái hậu chắc là cũng có đáp án rồi, tuyệt đối giống như nàng nghĩ.

Quả nhiên, thái hậu không có trả lời nàng, tiếp tục nói: “Là máu người.”

Về mặt Thủy Lung không chút thay đổi.

Thái hậu mềm nhẹ nói: “Người xem màu sắc của cánh hoa này có giống máu người hay không? Đó là vì nó được tưới bằng máu người.” Nói xong, liền nhìn Thủy Lung, chờ đáp án của nàng.

Thủy Lung hí mắt một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nói như vậy, đất nơi này không phải chôn rất nhiều thi thể người hay sao, đem thi thể thối nát làm phân bón nuôi dưỡng cây.”

“À! Thật thú vị!” Nếu người muốn chỉ cây dâu mắng cây hòe thì đừng trách ta làm ghê tởm chết người: “Không biết đám người bị đem làm chất dinh dưỡng bón cho cây này... là đặc biệt bắt đến để làm phân bón hay là những phạm nhân bị trừng phạt đúng tội? Thái hậu làm cách nào có thể đem bọn họ vui vào trong đó? Nếu như là dùng dao cắt vào người bọn họ khiến cho máu chảy xuống đất... thế thì thật lãng phí! Còn làm cho cung điện của thái hậu có thêm mấy khung xương. Nếu là phân thây ném vào đất ngược lại cũng không tệ, hơn nữa dùng biện pháp lăng trì hiệu quả tốt hơn nhiều.”

Về mặt của thái hậu thoáng cứng ngắc, mặt mũi của mấy cung nữ đứng chung quanh cũng trắng bệch, càng không dám nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung ngồi xổm xuống đất, sờ sờ cây anh túc: “Cây anh túc này sinh trưởng rất tốt, thái hậu dùng không ít máu tưới vào nha.”

“Hoa Dương đứng bên cạnh cây anh túc, khiến ai gia cảm thấy, Hoa Dương và cây anh túc thật sự rất giống nhau.” Âm thanh của thái hậu mềm mại như nước, lại che giấu những mảnh băng nhò: “Đều tươi đẹp vô song như thế, trong thời gian ngắn liền có thể khiến Vinh Nhi nghiện, khó mà từ bỏ.”

Sóng mắt Thủy Lung lưu chuyển, ánh mắt vừa vặn nhìn vào mắt thái hậu trong thoáng chốc. Trong khoảnh khắc đó, nàng cứ nhiên nhìn thấy một luồng đồ kị trong mắt của thái hậu.

Đúng! Chính là ghen tị.

Là một loại ghen tị giữa nữ nhân với nữ nhân.

Cả người Thủy Lung phát lạnh, nhưng nét mặt lại không chút thay đổi. Chẳng lẽ đúng như nàng nghĩ?

Căn cứ vào ghi chép của Tây Lăng, Trương Tôn Lạc Dân và Trương Tôn Vinh Cực là anh em cùng một mẹ sinh ra, đều do thái hậu sinh, tuyệt đối không phải là con thừa tự nhận nuôi. Bản thân là mẹ ruột, bà làm sao có loại tình cảm ghen tị đối với cô gái mà con trai mình thích? Chuyện này không bình thường.

Từ trước tới nay, Thủy Lung luôn tin tưởng vào trực giác của mình. Nàng tin tưởng mình không có nhìn lầm.

Nếu nói thái hậu thật sự yêu con, như vậy mặc kệ là Bạch Linh Nhị nói hay là biểu hiện của thái hậu, trái lại đều nói xuôi.

“Quả là càng xem càng giống.” Thái hậu khẽ cười: “Mặt ngoài xinh đẹp, sống vì máu, thật ra cực kì yếu đuối, cần người che chở, bằng không rất dễ bị bẻ gãy.”

Thủy Lung nghe giọng điệu thanh nhã, hiền hậu của bà, tâm thần hoàn toàn lắng đọng xuống, bất động thanh sắc nói: “Thái hậu là người đầu tiên đem Hoa Dương so sánh với hoa, mà còn là một đóa hoa xinh đẹp, dựa vào dung mạo của Hoa Dương, xứng sao?”

Thái hậu nghe vậy nhìn về khuôn mặt của Thủy Lung, ánh mắt chột lóe.

Nếu không phải có ý thử Thủy Lung, cẩn thận không buông tha một chút biến hóa nào của nàng, e rằng sẽ không phát hiện được tâm tình rất nhỏ của nàng.

Thái hậu bước lên vào bước, đi tới trước mặt Thủy Lung, nghiêng người khom lưng dùng tay xoa xoa mặt mũi của Thủy Lung, nụ cười ôn hòa thoải mái: “Hoa Dương, người không hiểu được, dung mạo của nữ tử đương nhiên quan trọng, nhưng khí chất và cá tính cũng không thể thiếu. Hoa Dương không giống người bình thường, được người khác yêu thích là chuyện đương nhiên, không nên tự coi thường chính mình.”

Ngón tay ấm áp mềm mại của bà không giống như một bà lão sáu mươi tuổi, chỗ da thịt bị chạm vào có chút lạnh lạnh, móng tay thanh thoát khẽ đâm vào hai má nàng.

Thủy Lung cảm thấy giống như có hai con rắn trượt trên hai gò má của nàng, tuy trong lòng nàng không sợ nhưng rất khó chịu.

Thái hậu vuốt ve một hồi, ý cười trên môi càng thêm có vài phần chân thật.

Không phải mang mặt nạ da người.

Dung mạo trưởng thành của nàng ta quả thật là như thế này.

Chỉ dựa vào dung mạo này mà muốn xứng đôi với Vinh Nhi, quả thật là si tâm vọng tưởng!

Trước đây trong lòng của thái hậu đã ghen tị muốn phát điên, nhưng đã sớm có thói quen đem mọi suy nghĩ đều giấu vào trong đáy lòng. Bởi vì chỉ có như thế bà mới có thể che giấu được đứa con thông minh tuyệt đỉnh kia của bà.

Bà cũng không có lừa gạt Bạch Thủy Lung, dung mạo của nữ tử đương nhiên quan trọng, nhưng cũng không thể thiếu khí chất và cá tính. Song, dung mạo vẫn là điều kiện chọn lựa đầu tiên, khí chất và cá tính không giống với người thường, nhưng lại không có dung mạo thì cũng chả có ai để ý đến.

Vinh Nhi có dung mạo như tiên, lại si mê cái tên tiện nhân này, chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi.

Thái hậu suy nghĩ trong bụng, Thủy Lung hiển nhiên không biết. Nếu nàng biết thuật đọc tâm, nàng chắc chắn sẽ tin rằng thái hậu có bệnh yêu con, mà còn là bệnh không nhẹ.

“Đến, Hoa Dương, ngồi xổm như vậy không hợp quy củ cho lắm.” Thái hậu thu ngón tay về, nắm tay nàng kéo nàng đi.

Thủy Lung cảm thấy tâm tình của bà đột nhiên tốt lên rất nhiều, cũng không biết là tại sao bà lại sung sướng như vậy, không nhanh không chậm bước đi theo bà ta.

Một hồi sau, thái hậu đem nàng dẫn đến một gian phòng trong cung điện.

Cung điện được bố trí không xa hoa, trái lại lộ ra hơi thở nhàn nhạt ấm áp, ánh nắng dồi dào chiếu rọi, bên cửa sổ một góc cây dành dành nở hoa, tỏa ra mùi hương tự nhiên thơm ngát.

Chỉ nhìn bố trí trong cung điện, quả thật càng làm nền cho thái hậu, nhưng Thủy Lung vẫn luôn cảm thấy có chút kì quái.

Lúc vào bên trong cung điện, thái hậu đuổi đám cung nữ đi ra ngoài. Một mình dẫn Thủy Lung đi vào.

“Hoa Dương chờ chút.” Thái hậu nói với Thủy Lung, một mình đi tới trước tủ quần áo, cầm một hộp gấm đi ra.

Thủy Lung dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn thái hậu.

Thái hậu cười hiền hậu nói: “Đây là giá y năm đó do ai gia tự làm, từng đường kim mũi chỉ đều do chính ta tự làm, đáng tiếc còn không có mặc, bây giờ Hoa Dương và Vinh Nhi sắp thành thân, Hoa Dương không nên phụ tấm lòng của ai gia.”

Thủy Lung biết điều không có hỏi vì sao bà chưa từng mặc, nhìn hộp gấm nói: “Dáng dấp của ta và thái hậu khác nhau.”

“Ai gia tự mình đo dáng người của Hoa Dương, lại giúp Hoa Dương sửa sang lại một chút.” Thái hậu nói.

Đã nói tới nước này rồi, nếu cự tuyệt chính là không nể mặt thái hậu, hơn nữa bà có thể hoàn toàn trở mặt với nàng.

Ánh mắt Thủy Lung chợt lóe, đang muốn đáp, chợt nghe âm thanh của cung nữ từ ngoài truyền vào.

“Bẩm thái hậu nương nương, Võ vương gia đến.”

Thủy Lung nhìn thấy ánh mắt của thái hậu chợt sáng lên một cái.

Trước đây, nàng sẽ nghĩ có lẽ là tình cảm yêu thương của người mẹ dành cho con trai, hiện tại thì không đúng.

Lúc này, mặt mày của thái hậu rạng rỡ, nụ cười trên khóe môi dịu dàng lại giống như ngọt ngào, vẻ mặt nồng đậm vui sướng và cung chiêu. Cho dù là yêu thương con trai, con cũng đã trưởng thành, cũng không nên vì gặp được con mà vui vẻ đến mức này.

(Ngữ: *Ta nôn*)

Hoàng cung, quả nhiên là nơi u ám lộn xộn.

Thủy Lung nghĩ như vậy, bên tai nghe được tiếng thái hậu: “Hôn lễ của Hoa Dương và Vinh Nhi sắp đến, không thích hợp gặp mặt, trước tiên hãy đến hậu cung đi. Nếu thấy chán có thể đi đến cung khác chơi, đến lúc đó ai gia sẽ sai người đến gọi Hoa Dương trở về.”

Đây không phải là ghét bỏ nàng làm bóng đèn hay sao?

Nét mặt Thủy Lung không thay đổi gập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Quý nữ tuyên bố

Sau khi thái hậu đi, Thủy Lung cũng không có vội rời khỏi.

Nàng nhìn xung quanh tấm cung này, giống như không nhìn. Phát hiện xung quanh tấm cung này rất sạch sẽ, rõ ràng cho thấy nơi này được quét dọn mỗi ngày, một chút bụi bặm cũng không có.

Chậm rãi bước tới trước bàn trang điểm, Thủy Lung mở ngăn kéo của bàn trang điểm, thấy vật trang sức để ở bên trong. Vật trang sức không nhiều lắm, mỗi thứ đều rất quý giá, màu sắc của đá quý vô cùng tốt, điêu khắc cũng vô cùng tốt.

Thủy Lung đưa tay vuốt ve lên trang sức, cảm thấy những trang sức này đều có chút tuổi tác, cũng không phải là những trang sức được lưu hành trong mấy năm gần đây, mặc kệ là thủ công hay là điêu khắc đều lộ ra nét tự nhiên, hơn nữa dáng vẻ của trang sức này và trang phục của thái hậu tựa hồ không có ăn khớp.

Nàng rút ngón tay về, đóng ngăn tủ lại, vẻ mặt không chút biến đổi. Làm cho nàng cảm thấy nhàm chán, tùy ý nhìn khắp nơi một chút.

Thủy Lung biết hiện tại không phải là lúc nghiên cứu bà thái hậu biến thái này, huống chi nàng chả hề biết gì nhiều về thái hậu, muốn điều tra đối phương cũng không biết bắt đầu từ đâu. Chỉ có một sợi lông tơ quấy nhiễu khiến đáy lòng nàng cảm thấy kì lạ, đối với thái hậu nàng không thể yên lòng được, càng thêm thận trọng.

Từ trong cung điện bước ra, khi cung nữ bên ngoài nhìn thấy nàng, vốn là vẻ mặt lạnh lùng càng thêm lạnh, rõ ràng đối với Bạch Thủy Lung có một loại sợ hãi và kính nể.

“Nô tỳ Vũ Ương gặp qua quận chúa Hoa Dương.” Một gã cung nữ trung niên mặc cung trang màu xanh lam đậm và vàng nhạt đi tới trước mặt Thủy Lung, dịu dàng cung kính cúi đầu với Thủy Lung, nói: “Thái hậu nương nương có lệnh, sai nô tỳ đi theo quận chúa Hoa Dương, làm thỏa mãn mọi nhu cầu của quận chúa.

Tuy nói là thỏa mãn mọi yêu cầu, nhưng mặc kệ là ai nghe câu nói này cũng đều không thể tin.

“Thái hậu đang ở cùng Võ vương?” Thủy Lung tùy ý hỏi.

Vũ Ương không kiên cố không xua nịnh nói: “Nô tỳ không biết.”

Thật sự là không biết hay giả bộ không biết, Thủy Lung cũng không có ý định tìm tòi, gật đầu nói: “Theo ta đi chung quanh dạo chơi một chút.”

“Vâng.”

Vũ Ương bước chậm theo phía sau Thủy Lung nửa bước, đi dạo khắp Tường Minh Cung.

Dọc đường đi, Thủy Lung đem mọi cảnh trí trong Tường Minh Cung ghi nhớ.

Vị thái hậu này thật không hổ danh là hoàng hậu từng được tiên hoàng yêu chiều nhất, người mẹ mà đương kim hoàng thượng kính yêu. Lúc đầu, cung điện của bà nhìn không có xa hoa, thực ra khắp nơi đều lộ ra cao quý, trong vườn hoa trông đều là hoa cỏ hiếm thấy ở Tây Lăng, hòn non bộ vây quanh như thật như ảo, ngọc đỉnh tiêu tạc như trong tranh vẽ.

“Con đường này có thể rời khỏi Tường Minh Cung sao?” Đi một đoạn đường, Thủy Lung nhìn về Vũ Ương đang ở phía sau hỏi.

Vũ Ương: “Hồi quận chúa Hoa Dương nói, muốn rời khỏi Tường Minh Cung chỉ có hai cửa là cửa chính và cửa sau, nơi này cách cửa sau rất gần.” Dừng một chút, sau đó nàng nói tiếp: “Nếu quận chúa Hoa Dương muốn rời khỏi Tường Minh Cung đi tham quan ở nơi khác, nô tỳ biết sau khi ra khỏi cửa sau đi về phía bên trái, có thể đi vườn hoa trong hoàng cung. Hiện tại, là mùa hoa nở đẹp nhất, quận chúa Hoa Dương có muốn đi xem không?”

Cái tên cung nữ Vũ Ương này đúng là không thể so với các cung nữ bình thường, Thủy Lung phát hiện bước đi của nàng ta lúc đi đường rất nhẹ nhàng, ổn định, chắc chắn võ công không kém, thái độ của nàng ta đối với nàng không kiêu ngạo không xua nịnh, rõ ràng không sợ nàng.

Lúc này nghe lời đề nghị của nàng ta, Thủy Lung suy nghĩ một chút nhưng không có cự tuyệt.

Quả nhiên đi không bao lâu liền ra khỏi cung Tường Minh, sau khi ra cửa sau của cung Tường Minh, không tới một chung trà, Thủy Lung liền nhìn thấy một mảnh trắng và xanh đan xen vây quanh cái hồ lớn.

Xung quanh hồ là những cảnh liễu xanh biếc đu đưa theo làn gió.

Thủy Lung còn chưa có hoàn toàn đi vào, liền nghe tiếng nói cười thân thiết của bọn con gái, mơ hồ nghe thấy vài xưng hô như ‘Khuyên Nhan công chúa’, ‘Chu tiểu thư’, ‘Minh Nguyệt quận chúa’, ‘Thư quý phi’ vân vân.

Rõ ràng là một cuộc họp mặt của quý nữ trong cung và phi tần.

Thủy Lung có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Vũ Ương một cái. Thật là trùng hợp như thế hay là có người sắp đặt?

Về mặt Vũ Ương kinh ngạc, giống như không ngờ sẽ gặp nhiều nữ tử như vậy, nhưng mà chỉ thoáng kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thường, đối với Thủy Lung hỏi: “Quận chúa Hoa Dương, người xem?”

Tây Lăng ai mà không biết, thân phận của Bạch Thủy Lung tôn quý, căn bản không có biện pháp hòa hợp vào đám quý nữ của Tây Lăng, hơn nữa nhóm quý nữ này có quan hệ rất tốt, nhiều quý nữ có ấn tượng cực kì xấu với Bạch Thủy Lung, không có ai muốn có quan hệ thân thiết với nàng.

Thanh âm của Vũ Ương không lớn cũng không nhỏ, nhưng vẫn bị một số người có mặt ở đó nghe được.

Không biết có phải hay không do Thủy Lung xuất hiện, tiếng cười bên trong đột nhiên ngừng lại một cách kì lạ, sau đó, một gã cung nữ mặc quần áo tương tự Vũ Ương đi ra, khom lưng hàng lễ đối với Thủy Lung, nói: “Nô tỳ gặp qua quận chúa Hoa Dương, nô tỳ nhận mệnh của Khuyên Nhan công chúa, mời quận chúa Hoa Dương vào vườn hoa cùng mọi người họp mặt.”

Lời nói của cung nữ này kết hợp với nét mặt kiên cố của ả, tạo thành một loại khiêu khích đặc thù. Thủy Lung cũng không có trả lời, cung nữ đó nói thêm: “Công chúa đã lên tiếng chẳng lẽ quận chúa không chịu nể mặt.”

Giọng điệu khiêu khích đã quá rõ ràng, cũng không biết là Khuyên Nhan công chúa ra lệnh hay là cái cô cung nữ này đã quen thói kiên cố?

Thủy Lung ngoéo khóe môi, không chút do dự hướng vào vườn hoa sen mà đi.

Nàng không tiếng động hành động, gã cung nữ kia tự cho là nàng im lặng thỏa hiệp, khiến cho ngạo khí trên người càng thêm rõ ràng.

Gã cung nữ này chính là người thân tín bên cạnh Khuyên Nhan công chúa, nhìn cung nữ đó liền biết chức vụ của ả cùng Vũ Ương là tương đương, nhưng

dung mạo so với Vũ Ương trẻ hơn rất nhiều, còn trẻ như vậy mà có thể ở trong chốn thâm cung này leo lên vị trí cao như thế, thảo nào tính cách kiêu ngạo như thế, có thể thấy được bình thường rất sống rất sung sướng.

Thủy Lung đi vào vườn sen, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hơn mười cô gái ngồi dưới bóng râm bên hồ sen.

Trước mặt các nàng là một cái bàn thấp, ngồi trên chiếu, mỗi người đều ăn mặc sạch sẽ đẹp đẽ, hoặc là thanh nhã thuần khiết, hoặc là diễm dúa lộng lẫy. Mấy cái chiếu lót, có chỗ một người ngồi, có chỗ hai người ngồi, có chỗ ba người ngồi, giống như là tùy ý mà ngồi.

Nhưng mà cẩn thận quan sát sẽ phát hiện cái chiếu lót này tuy là tùy ý trải ra, nhưng thực ra nó có phân biệt địa vị cao thấp, nữ tử mặc quần áo lộng lẫy ngồi một mình kia, chỗ ngồi rõ ràng được mọi người vờn quanh giống như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, có cảm giác mọi nữ tử chung quanh đều làm nền cho nữ tử đó.

“Hoa Dương, người tới rồi à. Vào ngồi.” Nữ tử mặc quần áo lộng lẫy ngồi một mình kia cười nói.

Nữ tử này ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặt như hoa đào, ngũ quan linh lung, giữa trán có một sự kiêu ngạo bẩm sinh, nhìn như tùy ý ngồi ngay ngắn trên chiếu lót, nhưng lại mang đến cảm giác vui tai vui mắt cho người nhìn, xiêm y hoa mỹ trên người nàng ta không những không che lấp đi vẻ xinh đẹp của nàng ta, ngược lại càng làm nổi bật nét kiêu ngạo của nàng ta, cả người tràn đầy khí chất của hoàng gia.

Loại khí chất của hoàng gia này, quả thật người bình thường không thể có được. Bởi vì địa vị của bọn họ đã tập thành thói quen, hành động hay thái độ đều cao hơn người khác một bậc.

Nữ tử này chính là Khuynh Nhan công chúa mà cung nữ kia nhắc tới, Trương Tôn Thanh Thanh.

Mà Thủy Lung là nhất phẩm quận chúa, so với nàng ta thì Thủy Lung cao hơn một bậc, thế mà vị công chúa như nàng ta lại có can đảm đem Thủy Lung đối xử bình đẳng, thậm chí là còn coi Thủy Lung như loại người thấp hơn nàng ta một bậc. (Ngữ: Con này bại não chắc rồi.)

Thủy Lung bình tĩnh đi tới bên cạnh nàng ta ngồi xuống, nhưng không có thay giày trắng mà cung nữ lấy đến, nàng mới vừa đi một chặng đường để giày chung quy vẫn bị dính bẩn, giẫm lên chiếu liền để lại dấu ấn màu đen.

Đáy mắt Trương Tôn Thanh Thanh chợt lóe tức giận rồi biến mất, hướng cung nữ kia khoát khoát tay.

Cung nữ hiểu rõ lấy khăn tay lau đi vết bẩn.

“Quận chúa Hoa Dương, vào chiếu này thì phải đổi giày mới có thể ngồi, chẳng lẽ người không biết.” Người ngồi bên trái phía dưới lên tiếng.

Thủy Lung liếc mắt nhìn nàng một cái, mơ hồ cảm giác hình như đã gặp nàng ta ở chỗ nào đó: “Người là ai?”

Nàng ta cười khê, nụ cười ngọt ngào động lòng người: “Ta là Chu Giáng Ngọc, là con gái của Chu gia Hộ quốc công.”

Nụ cười, cử chỉ của nàng ta cùng với các quý nữ khuê các không quá giống nhau, không có ưu nhã tự phụ, phần lớn là giống như nhân sĩ trên giang hồ. Lời nói cùng hành động như vậy, không chỉ không làm cho nàng ta phai màu, ngược lại càng giúp cho nàng ta càng thêm hoạt bát đáng yêu, làm lòng người rung động.

Chu Giáng Từ.

Cái tên này chợt lóe lên trong đầu Thủy Lung, một hồi mới nhớ ra đã gặp nữ tử này ở chỗ nào.

Ban đầu trong cuộc săn bắn, chính là nữ tử này muốn cùng Trương Tôn Vinh Cực cùng nhau cưỡi chung một con ngựa, lại bị Trương Tôn Vinh Cực cự tuyệt, hoàn toàn không hề thương hương tiếc ngọc đánh bay nàng ta.

“À! Ta biết người.” Thủy Lung hí mắt, lạnh nhạt nói: “Là người bị Võ vương ghét bỏ.”

Một lời nhẹ nhàng được thốt ra, lại giống như thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào đáy lòng Chu Giáng Từ, khiến khuôn mặt nàng ta bị sượng.

Tuy chuyện này không có công khai, nhưng trong giới quý tộc có không ít người biết, bởi vì Chu Giáng Từ là người có nhân duyên tốt, cho nên mọi người không có đem nàng ta ra làm trò cười, ngược lại còn vì nàng bị tổn thương mà cảm thấy bất công, hết lòng an ủi nàng ta.

Hiện tại lại bị Thủy Lung – Võ vương phi tương lai bói móc ra, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vào tai Chu Giáng Ngọc lại giống như đang khinh thường nàng ta, nét mặt cười nhợt nhạt giống như đang xem thường, khiến thân thể mềm mại của nàng ta khê run.

Bạch Thủy Lung đang giẫm đạp lên tự tôn của nàng ta! (Ngữ: Mi có tự tôn sao O__O)

Khuôn mặt Chu Giáng Từ đỏ bừng lên, không có quấy cũng không có cãi ầm lên, lông mi nồng đậm rung rung, ánh mắt tràn đầy bị thương: “Quận chúa Hoa Dương, chuyện cũ cần gì phải nhắc lại.” Nàng ta nhẹ nhàng rũ mắt xuống, rằng cần môi dưới, một lúc sau liền thoải mái tươi cười: “Võ vương gia là long chươg phượng tư, khí độ bất phàm, khiến người khác phải hâm mộ, nếu có thể được Võ vương gia ưu ái, cho dù bị ghét bỏ một hai lần... ta cũng nguyện ý.”

Làm trò trước mặt ta, khen ngợi vị hôn phu của ta, thậm chí còn bày tỏ tâm ý của bản thân, lời nói ý tứ cũng không có ý định buông tha mà cố chấp theo

đuôi. Cho dù thời đại này từ xưa đến nay nam tử cổ đại luôn luôn có ba vợ bốn nàng hầu, hành vi như vậy đều là hành động khiêu khích vô cùn rõ ràng.

Nhưng về mặt Chu Giáng Tử lại hết sức trong sạch, không có một chút ý tứ khiêu khích Thủy Lung, khiến người ta không khỏi cảm thấy nàng ta chỉ là đơn thuần biểu lộ suy nghĩ của mình, đơn thuần theo đuổi người mà mình quý mến.

Bên phải một quý phi ăn mặc đẹp dễ cười khanh khách nói: “Xin quận chúa Hoa Dương đừng trách, nha đầu Giáng Tử từ nhỏ gặp nạn phải đi lánh nạn, phải sinh hoạt ở trong giang hồ một đoạn thời gian, lấy nhiệm tập tính của người trong giang hồ, từ trước đến nay luôn nghĩ sao nói vậy, nhưng không hề có ác ý, tâm tư đơn thuần như một đứa trẻ.”

“Thư quý phi nói đúng, Giáng Tử nàng nha, tâm tư quá đơn thuần, luôn luôn có lòng tốt nhắc nhở người ta, rõ ràng là không có ác ý, lại bị người có lòng dạ đen tối hiểu lầm, cố tình kiếm chuyện với nàng ta.” Nữ tử mặc quần áo xanh ngồi bên cạnh Chu Giáng Tử đáp lời.

“Nghiên Nghiên.” Chu Giáng Tử khẽ kéo ống tay áo của nữ tử quần áo xanh kia.

Nữ tử áo xanh cười trấn an nàng ta, nói: “Giáng Tử, đừng lo lắng, Khuynh Nhan công chúa từ trước tới nay đều là người công bằng chính trực, đương nhiên sẽ không để cho người bị ủy khuất.”

Nếu bàn về địa vị, thì ở đây không ai ngoài Trương Tôn Thanh Thanh.

Chỉ vì Trương Tôn Lạc Dân yêu thương công chúa này nhất.

Trương Tôn Thanh Thanh nghe Lý Lệ Nghiên nói thế, khoe miệng hơi nhếch lên, giống như cười lại không có chút âm áp.

Nàng sinh sống trong hoàng cung đã lâu, làm sao nàng không nhìn ra Lý Lệ Nghiên đang lợi dụng thân phận của nàng làm chỗ dựa hơi? Thật sự là một chiêu cáo mượn oai hùm vô cùng khôn ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ai lợi dụng ai

Editor: Tiểu Ngữ

Nhóm quý nữ người nói một câu ta tiếp một lời, bọn họ đều nói tốt cho Giáng Tử, giống như Bạch Thủy Lung bất cứ lúc nào cũng có thể hại nàng ta, về mặt Chu Giáng Tử vừa nóng nảy lại vừa bất đắc dĩ, con người ngập nước thỉnh thoảng liếc về phía Thủy Lung, há miệng lại không nói ra được lời nào, giống như im lặng nói với nàng: Đây không phải là kết quả mà ta nghĩ, ta muốn giúp người giả thích nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

Nói thật ra cái loại mảnh khoe kiểu này, rơi vào trong mắt Thủy Lung đúng là xem không đủ thậm chí nàng còn cảm thấy có chút thất vọng.

Trình độ chỉ có như thế thôi sao, rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ ranh.

Trong những người này, chỉ có Trương Tôn Thanh Thanh là không nói gì, Thư quý phi cũng chỉ mở đầu nói vài câu rồi ra về nhân thực (thanh nhả + hiện hậu) bụng chèn trà nhâm nhấp, mặt mày cười cong nhìn nhóm khuê nữ, giống như đang xem trò hay.

Từ xưa tới này ở Tây Lăng quốc, nhóm quý nữ trong thành Kỳ Dương luôn sợ hãi và ghen tị với Thủy Lung, sợ là vì nàng tàn bạo kì quái, ghen tị là vì địa vị của nàng, ghen ghét vì nàng được hoàng thượng sủng ái, lúc nào cũng được thăng phẩm cấp. Rõ ràng là danh tiếng xấu như thế lại được đương triều vương gia yêu thích, trở thành chính phi của hắn.

Cái loại tình cảm phức tạp như thế này, làm cho các ả tuyệt đối không bỏ qua bất kì cơ hội nào để đả kích nàng. Hơn nữa hôm nay công chúa và quý phi đều có mặt ở đây, lại đang ở trong cung, khiến các ả cho rằng Bạch Thủy Lung sẽ không dám làm ra chuyện gì quá đáng. Vì thế, các ả liền đem tài ăn nói của mình thể hiện hết ra ngoài.

Cái gì gọi là mắng chửi không mang theo dơ bẩn, toàn bộ đều được các ả diễn giải đi ra.

Thủy Lung chờ một hồi lâu mấy gã quý nữ này mới im lặng xuống, nàng chậm rì rì nói: “Chính miệng Võ vương gia nói trên triều đình đã nói.”

Nhóm quý nữ bị một câu của nàng gọi lên hứng thú.

Tuy rằng chuyện Võ vương gia xông thẳng vào triều cầu hôn Bạch Thủy Lung, mọi người trong giới quý tộc đều biết. Nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện dễ nghe gì, cho nên các phiên bản truyền đi cũng không được rõ ràng, tựa như các nàng đều ở trong khuê phòng chờ lấy chồng, tự nhiên sẽ không có biện pháp biết nhiều việc xảy ra ở bên ngoài.

Ánh sáng trong mắt Thủy Lung vừa lóe nhìn về vẻ mặt vô tội của Chu Giáng Tử, nói: “Cả đời hắn chỉ cưới một người vợ, không lập thiếp.”

Lời ấy vừa nói xong, toàn trường đều yên tĩnh.

Sắc mặt của Chu Giáng Từ hết đỏ rồi lại trắng.

Lời này của nàng rõ ràng là cố ý nói cho mình nghe!

“Quận chúa Hoa Dương.” Nét mặt Chu Giáng Từ nghiêm túc lại, màu sắc hơi tái nhợt, hai mắt tràn ngập kiên quyết, giọng điệu sôt ruột nói: “Võ vương gia chính là vương gia của một nước, sao có thể cưới một chính phi, cái này không hợp quy củ.”

“Quy củ?” Thủy Lung nói: “Ta không nhớ rõ trong luật pháp của Tây Lăng có quy định vương gia nhất định phải tam thê tứ thiếp.”

Chu Giáng Từ: “Trong luật pháp của Tây Lăng không có, luật pháp của các quốc gia khác cũng không có. Bởi vì... quy củ này không cần phải ghi lại, theo tiền lệ các vương gia đều phải như vậy.”

(Ngữ: Con này điên thích chung chồng với người khác @@, con gái thời xưa thật...)

Thủy Lung dường như thật sự bị ả chọc tức, lạnh lùng nhìn Chu Giáng Từ: “Người gấp như vậy để làm gì? Vì muốn trở thành nữ nhân của vương gia à?”

“Phải.” Chu Giáng Từ gật đầu, hai mắt tỏa sáng, tràn ngập sự cố chấp của cô gái trẻ: “Ta thích Võ vương gia, ta muốn trở thành nữ nhân của hắn.”

Lý Lệ Nghiên ngồi bên cạnh ả vội nói: “Giáng Từ không được nói lung tung, nếu lời này bị truyền ra ngoài, sau này có nam nhân nào dám lấy người.”

Chu Giáng Từ vẫn cố chấp nói: “Ta không sợ. Nếu phải gả đương nhiên phải gả cho nam nhân mình yêu thích, bằng không không cần phải lấy chồng, một mình sống cô đơn thì sao?”

Chúng nữ tử nghe lời ả nói liền ngây người, ánh mắt nhìn ả cũng không có gì khác thường, lại không có ý khinh bỉ, ngược lại là tràn đầy thương tiếc, ít đề phòng ả.

Chỉ có Trương Tôn Thanh Thanh và Thư quý phi là vẫn giữ vẻ mặt bình thường.

“Ha ha, đúng là có chút bản lĩnh.” Trương Tôn Thanh Thanh rũ mắt xuống, thì thào nói. Âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Thủy Lung nghe được.

Thủy Lung nghe vậy liếc ả một cái... thì thấy Trương Tôn Thanh Thanh cũng đang nhìn nàng, ánh mắt kia tràn đầy hứng thú, giống như ngầm nói: Hiện giờ ngươi nên làm cái gì hả?

Thủy Lung vô tình trở thành con hát làm cho người ta xem giải trí, nhưng mà tuồng kịch này cũng là do nàng khơi mào, tất nhiên là phải do nàng kết thúc.

Thủy Lung nhìn Trương Tôn Thanh Thanh nhếch môi cười, nụ cười tự nhiên mềm mại lại như có tính xâm lược vô cùng.

Trương Tôn Thanh Thanh nhìn mà ngây người.

Ba!

Một tiếng đập bàn vang lên đồng thời đánh thức Trương Tôn Thanh Thanh. ả ngẩn đầu quay lại, chỉ thấy Thủy Lung đứng dậy, cả người toát ra sát khí lạnh thấu xương làm người ta sợ hãi, khuôn mặt cứng ngắt bình thường cười yếu ớt thì thôi, nhưng bây giờ lại không chút cảm xúc giống như hung thần ác sát ở trong mắt nhóm quý nữ.

Ban này không phải vẫn cười nói vui vẻ hay sao, làm sao lại biến thành bộ dạng này?

Trương Tôn Thanh Thanh cũng bị biến đổi đột ngột này của Thủy Lung làm giật mình.

“Dám dòm ngó người của ta, ngươi chán sống sao?” Thủy Lung quát lớn với Chu Giáng Từ.

Trán Chu Giáng Từ đỏ mồ hôi lạnh, bộ dạng hoảng sợ như bị Thủy Lung hù dọa không nhẹ, vẫn cố chấp như cũ nói: “Quận chúa Hoa Dương, tình yêu của nam nữ là chuyện rất bình thường, ta yêu Võ vương gia là chuyện của ta. Võ vương gia có thể ghét ta, thậm chí có thể đem ta vứt bỏ như đôi giày... những chuyện này đều là chuyện của Võ vương gia. Quận chúa Hoa Dương nếu vì mấy lời này của ta mà động tay động chân, e là làm cho thiên hạ chê cười.”

“Người cảm thấy ta sợ sao?” Thủy Lung không giận mà cười.

“Quận chúa Hoa Dương có thể không sợ, nhưng vài ngày nữa ngươi sẽ là vương phi, ngươi cũng nên vì mặt mũi của hoàng gia mà suy nghĩ.” Chu Giáng Từ nói.

“Người nhất định muốn đối nghịch với ta, không phải là Võ vương thì không được, phải không?” Thủy Lung hỏi.

Chu Giáng Từ không nói gì, nhưng là dùng im lặng thách có tiếng.

Thủy Lung lạnh lạnh nhìn ả, nàng đột nhiên nhảy lên, đi tới trước mặt Chu Giáng Tử nắm lấy vạt áo của ả, nhẹ nhàng nhấc ả lên.

“Quận chúa Hoa Dương.” Trương Tôn Thanh Thanh không nhanh không chậm lên tiếng: “Nơi này là hoàng cung.”

Chỉ một câu đơn giản, mọi người đều hiểu rõ Trương Tôn Thanh Thanh đang cảnh cáo cái gì.

“Chặc.” Thủy Lung không vui đem Chu Giáng Tử ném đi, nghiêng người dựa sát vào ả, dùng âm thanh chỉ đủ để hay bên nghe được.

Lý Lệ Nghiên ngồi bên cạnh bị bộ dạng hung thần của Thủy Lung hù dọa không dám nhúc nhích, đừng nói là nói đỡ cho Chu Giáng Tử, hoặc là giúp ả đẩy Thủy Lung ra. Chỉ có thể tê cứng ngồi trên thảm lót, nhìn Thủy Lung và Chu Giáng Tử mặt đối mặt nhau, sau đó thấy môi Thủy Lung nhẹ nhàng hoạt động, tựa như đang nói gì đó, tiếp theo liền lui về sau, hình như là rất buồn bực phát áo rồi đi.

Tốc độ đi đường của nàng rất nhanh, bước vài bước liền đi hơn một trăm thước, nhảy qua một bức tường cao, biến mất.

“Quận chúa Hoa Dương!” Vũ Ương phản ứng kịp thời, lúc đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng của nàng đâu. Bà biến sắc, nghĩ tới nhiệm vụ thái hậu giao cho bà, bà cảm thấy hối hận bản thân lo xem cuộc vui quên mất nhiệm vụ, thế mà để cho Thủy Lung chạy mất.

“Ha ha...” Một thanh âm cười khê vang lên, ngay sau đó một loạt tiếng cười liên tiếp nhau vang lên.

“Ha ha hiếm khi nhìn thấy Bạch Thủy Lung phải ngậm đắng nuốt cay như vậy.” Cô gái áo tím cười đùa nói: “Vẫn là công chúa và Chu Giáng Tử lợi hại, khiến Bạch Thủy Lung có giận mà không dám nói!”

Trương Tôn Thanh Thanh không nhẹ không nặng răn dạy: “Đừng nói xằng bậy, quận chúa Hoa Dương là người các ngươi có thể bàn tán sao? Nếu truyền ra ngoài, các ngươi ra khỏi hoàng cung, ta không dám đảm bảo cho các ngươi.”

Lời ả vừa dứt, chúng quý nữ không dám cười nữa, không khỏi đỏ mặt hời hợt nghĩ lúc này mình có quá đáng hay không, nếu bị Bạch Thủy Lung ghi thù thì làm sao đây?

“Giáng Tử, ngươi không sao chứ?” Lý Lệ Nghiên mới hoàn hồn, thấy Chu Giáng Tử vẫn cúi đầu, tay cầm vạt áo của mình chỉnh sửa lại, bộ dạng giống như sợ hãi, không khỏi khiến ả lo lắng.

Chu Giáng Tử nhẹ nhàng gật đầu, một hồi sau mới ngẩng đầu lên: “Ta không sao.”

Nhưng sắc mặt ả tái nhợt, trán tuôn mồ hôi lạnh, đầu gối không có chuyện gì.

Lý Lệ Nghiên đưa tay nắm lấy tay ả, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao. Ngươi là cháu ruột của hộ quốc công, ngươi không có làm chuyện gì sai lại càng không nói gì sai. Bạch Thủy Lung cũng không thể làm gì ngươi. Nếu như làm lớn chuyện này, hoàng thượng là người chí công vô tư, sau này Bạch Thủy Lung nhất định sẽ chịu trừng phạt, ngươi mới là người vô tội.”

Chu Giáng Tử không yên lòng gật đầu, cười gượng gạo, bộ dạng yếu đuối, ngay cả nữ tử nhìn thấy cũng không đành lòng.

Lúc này, ai biết được trong lòng Chu Giáng Tử đã lạnh buốt.

Ả nhớ rõ lúc Thủy Lung thỉnh linh tới gần ả, cặp mắt kia không hề tức giận, trái lại ánh mắt đó bình tĩnh như hổ băng ngàn năm, người nào nhìn vào đó đều giống như bị đóng băng. Mặt băng trong suốt đem diện mạo của chính ả chiếu ra, khiến cho tim ả đập nhanh suýt chút nữa lộ ra sơ hở.

Nàng nói: Ngươi có thể thử coi.

—— Ngươi có thể thử coi ——

Lúc nói ra những lời này, nàng không hề tức giận cay nghiệt, trái lại mềm mại lạ lùng.

Chẳng qua lời nói mềm nhẹ lại khiến cho Chu Giáng Tử sinh ra cảm giác bất an.

Trước đó, bộ dạng tức giận của nàng đều là giả sao?

Chu Giáng Tử không nhận được nghĩ như vậy.

Nếu như thật, lúc ban đầu ả tự nhận mình có dụng ý lợi dụng Bạch Thủy Lung, trên thực tế từ lúc Thủy Lung mở miệng nói chuyện, ả mới là người bị Bạch Thủy Lung lợi dụng, đúng không?

Nhưng Bạch Thủy Lung lợi dụng ả làm gì? Vì để ả thừa nhận ả thích Võ vương gia sao?

Chu Giáng Tử không nghĩ ra, trong lòng càng không yên.

(Ngữ: Đúng là ngu, ta đoán được rồi, ngươi còn chưa nghĩ ra.)

...

Thủy Lung bay qua khỏi tường cao, một đường đi thẳng lại không biết mình đi tới chỗ nào, cho tới khi đụng phải một gã thái giám, đi về phía hần hỏi đường, mới biết đường ra khỏi hoàng cung ngoằn ngoèo này.

Về mặt nàng thanh đạm, đáng vẻ không có chút nào giống như tức giận ngập trời.

Thật ra, trước lúc đùa giỡn nàng đã có ý định gây xích mích, mặt kệ là nhận lời ước hẹn của Khuynh Nhan công chúa, nên cố tình đi giày bần lên thăm lốt, vừa mở miệng liền khiêu khích. . . chính là vì muốn khơi dậy hứng thú của đám quý nữ.

Nguyên nhân nàng làm như vậy cũng là vì muốn rời khỏi hoàng cung này, miễn cho bị bà thái hậu kêu về Tường Minh cung.

Hiện tại, nàng xác định thái hậu có ý nghĩ không thuần khiết với Trương Tôn Vinh Cực, nàng tự nhiên sẽ không ngại ngốc làm thân với bà. Tường Minh cung là địa bàn của thái hậu, bên trong đều là người của bà ta, ngày cưới của nàng càng ngày càng gần, mặc kệ là thiên thời địa lợi hay nhân hòa đều không có lợi cho nàng.

Chưa nói tới nàng còn chưa nắm chặt mọi thứ, tạm thời nên né tránh thì hơn.

Nhưng không ngờ đi tới gần thác nhỏ, trời xui đất khiến giúp nàng câu được một con cá lớn, một mỹ nhân ngư nhìn trộm Đại Miêu nhà mình.

À! Có lẽ đem tình địch gọi là mỹ nhân ngư có chút thủy mị hơn, tướng mạo ngược lại giống như con kỳ nhông, độc ác một chút thì gọi là cá ăn thịt người.

Thủy Lung tự mình giải trí suy nghĩ.

“Đầu tiên là một đại mỹ nhân, sau đó lại là một tiểu mỹ nhân, quả nhiên là con mèo biết ăn vụng.” Thủy Lung nhẹ giọng nói.

Chỉ là báu vật của nàng đã cầm vào tay, chưa từng có dự định nhường cho bất kì kẻ nào.

Không biết con mèo nhà nàng đang ở bên cạnh vị mỹ nhân nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Có thể đồng ý gặp ta

Tường Minh Cung, trong vườn sơn chi (cây dành dành), mùi hương thoang thoang tràn ngập trong không khí, những đóa sơn chi màu trắng thanh nhã thoát tục làm cho người ta nhìn thấy không khỏi nhẹ lòng thanh thản, cả người thả lỏng.

Trong đình tạ giữa hoa viên, có hai người ngồi ngay ngắn.

Bộ dạng hoàng thái hậu thanh lịch tao nhã kết hợp với vườn hoa sơn chi nở rộ hết sức động lòng người, mặc kệ là ai cũng không thể đoán ra tuổi của bà. Trương Tôn Vinh Cực ngồi bên cạnh bà, hần mặc trường bào xanh biếc, ngọc quan búi tóc, đem tóc đen như mực qua loa cột phía sau đầu, lộ ra cái trắng bảnh phảng, mặt ngọc không tỳ vết, quả thật là tuyệt sắc.

Hai người cùng ngồi, nhưng chỉ có thái hậu nói, Trương Tôn Vinh Cực nghe.

“Vinh Nhi, từ nhỏ tới lớn đều như vậy.” Về mặt của thái hậu cung chiều, từ ái. Đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Trương Tôn Vinh Cực, cười nói: “Một khi thích cái gì thì nhất định muốn lấy cho bằng được. Người thích Hoa Dương, thái hậu đáp ứng rồi sẽ không ngăn cản nữa. Nhưng mà quy củ không thể phá vỡ, nếu không sẽ gặp điềm xấu. Vinh Nhi cố nhịn vài ngày, mấy ngày nữa Hoa Dương là người của con rồi, sợ cái gì chứ?”

(Ngữ: Bà già biến! buông tay ra!!!!!!)

“Ừ.” Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt lên tiếng.

Thái hậu đoán ý qua lời nói rất mạnh, hơn nữa bà cực kì để ý Trương Tôn Vinh Cực đương nhiên bà sẽ không bỏ qua mọi biến hóa trên mặt của hần. Khi thấy hần lạnh nhạt đáp lại, về mặt vẫn bình thường, thật ra là hần đang thất thần, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, trong lòng của bà giống như bị lửa đốt.

Đây chính là đứa con bà nuôi lớn, sao có thể đặc biệt để ý tới một nữ tử như vậy?

“Vinh Nhi.” Ánh mắt thái hậu mang mác ưu thương, bàn tay đặt trên mu bàn tay của hần cố dùng sức ép lên, nhẹ nhàng răn dạy: “Dân gian có câu, có vợ quên mẹ. Ta thấy câu này đúng là không sai, nhìn bộ dạng này của Vinh Nhi mà xem, mặc dù cùng nói chuyện với mẹ, nhưng tâm trí đã sớm bay tới bên cạnh vị hôn thê của mình rồi.”

Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt nói: “Sẽ không quên mẹ.”

“Mẹ liền biết Vinh Nhi của mẹ không phải là người bạc tình bạc nghĩa mà.” Thái hậu yêu thương nhìn hần cười nói, trên mặt không có một chút tức giận.

Lời của bà nghe như không có vấn đề gì, nhưng ngẫm lại sẽ phát hiện có chỗ hơi kì quái, đáng tiếc về mặt của bà ta rất bình thường, giống như chỉ là tùy tiện nói.

Tầm mắt của Trương Tôn Vinh Cực lại nhìn về phía lúc này hần nhìn thất thần, thái hậu châm trà, rũ mắt xuống che giấu hết mọi cảm xúc độc ác của mình, các đốt ngón tay nắm lấy bình trà đều trở nên trắng bệch.

Sẽ không quên mẹ?

Chỉ là không có quên mẹ thôi, nhưng tâm tư của hần đều đặt trên người Bạch Thủy Lung.

Một Bạch Thủy Lung lại khiến hần lo lắng như vậy sao?

Từ nhỏ tới lớn, thứ mà hần thích hần nhất định muốn lấy được, cái này không sai. Nhưng mỗi lần lấy được hứng thú của hần lại không duy trì được bao lâu, liền đem vật đó vứt bỏ một cách vô tình.

Nhưng thái độ của Vinh Nhi đối với Bạch Thủy Lung hoàn toàn không giống!

Hôm nay, bà liếc mắt liền biết thân thể Bạch Thủy Lung không còn hoàn bích, năng đã là người phá thân xử nữ, tám phần mười là do Vinh Nhi làm. Nếu không với tính cách của Vinh Nhi, trong thành Kỳ Dương nhất định sẽ có một hồi gió tanh mưa máu.

Người đã chiếm được mà vẫn còn nhớ thương, chẳng lẽ Vinh Nhi thật sự động lòng với Bạch Thủy Lung?

Điều này không thể xảy ra!

Bà tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra!

Trên đời này, nữ tử có địa vị đặc biệt trong lòng Vinh Nhi chỉ có thể là bà!!!

(Ngữ: ****! Tức quá! Sao có người đê tiện như vậy nhỉ????)

Thái hậu gào thét trong lòng, nhưng sắc mặt lại không hề lộ ra một chút thay đổi, sau đó đem bình trà đặt xuống ngang đầu lên, cười mắng Trương Tôn Vinh Cực: “Còn nói là không quên mẹ, hiện tại đang cùng mẹ uống trà nói chuyện vì sao vẫn không yên tâm như vậy.”

Trương Tôn Vinh Cực ngửi thấy mùi trà liền nhìn về phía chén trà được rót đầy, đưa tay đem chén trà bung lên, không hề do dự liền hớp một ngụm.

Sau khi thái hậu thấy vậy liền hiền hòa nở nụ cười, lấy khăn tay ra giúp Trương Tôn Vinh Cực lau miệng, dịu dàng nói: “Làm sao muốn uống liền uống, quên lời mẹ dạy rồi sao? Không thể không có lòng đề phòng người khác, đặc biệt là trong chốn thâm cung này.”

(Ngữ: Cực ca!!!! sao anh lại để bà lợi dụng hả hả hả? *hộc máu*)

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Mẹ sẽ không hại con.”

“Cái này thì không sai.” Thanh âm của thái hậu mềm mại giống như nước, đem cái khăn lau miệng cho hần bỏ xuống, nhẹ giọng nói: “Sợ là ngộ nhờ có người lợi dụng lúc mẹ không có thời gian đề phòng, bỏ thuốc vào trong bình trà thì sao. Như vậy, Vinh Nhi uống nước có độc này, thân thể bị thương hoặc là mất mạng thì sao, làm sao mẹ có thể yên tâm được.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn thái hậu.

Mặt mày của hần vốn đã tuần mĩ, không còn vẻ lạnh lùng thấu xương như ngày thường giống như một đại dương mệnh mông cùng bầu trời bao la không giới hạn, một đường tuyến kinh thiên tuyệt diệu giữa trời đất. Làm cho thái hậu thất thần nhìn ngắm.

“Thấm thoát Vinh Nhi đã lớn thế này, mẹ cũng đã già rồi.” Thái hậu hoàn hồn, cúi đầu che giấu cảm xúc sâu thẳm trong đáy mắt, yếu ớt thờ dài.

“Không già.” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Vạn Hoa Cốc ở giang hồ có đường nhan đàn, mẹ muốn con mang về cho mẹ à.”

Thái hậu cười nói: “Mẹ chỉ nói đùa thôi. Hôm nay, các con đều trưởng thành, Vinh Nhi sắp thành thân, cả đời mẹ cũng không còn gì để hối tiếc, cần đường nhan đàn để làm gì?”

Trương Tôn Vinh Cực không nói gì, bộ dạng giống như không có đem lời từ chối của thái hậu nghe vào tai, trong lòng của hần đã có quyết định.

Thái hậu cười híp mắt, nụ cười cũng ngọt như vậy.

“Nô tỳ gặp qua thái hậu, gặp qua Võ vương gia.”

Thân ảnh Vũ Ương từ xa xa đi tới.

Thái hậu thấy bà liền nhớ đến Thủy Lung, nụ cười trên mặt bà suy yếu, cười hỏi: “Chuyện gì?”

Vũ Ương nghiêng người nói nhỏ vào tai thái hậu.

Thái hậu hí mắt, ánh mắt hiện lên cuồng phong lạnh lẽo.

“Ai, Hoa Dương này...” Âm thanh than vãn tràn ngập bất đắc dĩ và nuông chiều.

“A Lung làm sao vậy?” Thanh âm của Trương Tôn Vinh Cực không hề ngắt quãng hỏi.

Tuy rằng giọng điệu vẫn lười biếng như cũ, nhưng lời nói khẩn cấp của hắn đã khiến thái hậu nhạy cảm phát hiện hắn rất quan tâm Bạch Thủy Lung.

Thái hậu giấu bàn tay siết chặt thành nắm đấm vào trong tay áo. Bề ngoài vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, liếc nhìn Vũ Ương, ý bảo bà ta nói.

Vũ Ương cung kính gật đầu, nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Hồi Võ vương gia, quận chúa Hoa Dương đi ra ngoài hồ sen dạo chơi. Khi đó công chúa Khuynh Nhan và các quý nữ tổ chức tiệc gặp mặt, sau khi hai bên gặp nhau, công chúa Khuynh Nhan cho mời quận chúa Hoa Dương cùng tham dự, ai ngờ quận chúa và cháu gái của hộ quốc công này sinh mâu thuẫn, trong lúc tức giận đã rời khỏi hoàng cung.”

Dừng một lát, bà ta nói tiếp: “Thái hậu nương nương đã từng dẫn quận chúa Hoa Dương, để quận chúa Hoa Dương nhớ trở về, thái hậu có chuyện muốn nói với quận chúa Hoa Dương. Nhưng quận chúa Hoa Dương lại không nói một tiếng liền bỏ đi, thật là...”

Thái hậu khoát tay: “Thôi. Từ trước tới nay, tính tình của đứa nhỏ Hoa Dương này rất dễ dàng xúc động, trong lúc tức giận nên quên lời nói của ai gia thôi.”

Lúc nói chuyện bà quan sát nét mặt của Trương Tôn Vinh Cực, muốn nhìn xem hắn sẽ có phản ứng thế nào?

Chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, môi khẽ mở, hỏi Vũ Ương: “Ai chọc giận A Lung?”

Vũ Ương ngây người, thấy lời nói và việc làm của Võ vương gia không giống như muốn trách cứ Bạch Thủy Lung quên lời nói của thái hậu, trái lại còn muốn giúp nàng hạ giận. Bà nhìn không được nhìn về phía thái hậu, không biết trả lời Trương Tôn Vinh Cực như thế nào.

Hai mắt Trương Tôn Vinh Cực hiện lên u lãnh: “Ta hỏi ngươi nói!”

Cả người Vũ Ương phát lạnh, thái hậu mở miệng rất vừa lúc: “Vũ Ương còn không mau đem mọi chuyện kể rõ lại.”

“Vâng.” Nghe lời thái hậu nói Vũ Ương mới yên tâm, bà không dám giấu diếm bất kì chuyện gì nên đều đem mọi chuyện bà chứng kiến kể hết lại. Ngay cả câu nói của người nào người nọ bà cũng kể lại tỉ mỉ, cuối cùng bà tổng kết lại một câu: “Quận chúa Hoa Dương nghe công chúa Khuynh Nhan nói xong liền thả Chu tiểu thư ra, trong lúc nóng giận đã sử dụng khinh công leo qua tường bỏ đi.”

(Ngữ: tỷ hồng hạnh ra tường!!!!!!!!!!!!!!)

Nói xong, bà lên nhìn về mặt của Trương Tôn Vinh Cực, chỉ thấy mặt mày nghiêm nghị và sát khí trên người cũng dần tiêu tan, khóe môi hơi nhuộm ý cười nhợt nhạt, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện.

—— Dám dòm ngó người của ta, ngươi chán sống rồi ——

Trong đầu Trương Tôn Vinh Cực đều là những lời này, thầm nghĩ: Trong lòng của A Lung có để ý tới hắn.

Cái ý nghĩ này hiện lên làm cho hắn hận không thể lập tức đứng dậy đi tìm Thủy Lung, gấp mặt hỏi nàng có phải đã tức giận hay không?

Trương Tôn Vinh Cực đứng lên, muốn rời đi.

“Ừ.” Trong lòng Trương Tôn Vinh Cực giờ phút này không có chuyện gì quan trọng hơn gấp mặt Thủy Lung.

Thái hậu lộ vẻ mặt nuối tiếc và mất mát, đồng thời đứng dậy, hiền hậu nói: “Vinh Nhi có chuyện gấp thì về đi, mẹ tiễn con về.”

Nếu như là ngày xưa, hắn nhìn thấy vẻ mặt này của thái hậu, có lẽ Trương Tôn Vinh Cực sẽ ngồi lại nói chuyện với bà thêm một lúc. Nhưng hiện tại hắn chỉ muốn đi tìm Thủy Lung, ý nghĩ này vừa hiện lên hắn gật đầu ngay lập tức, sau đó cất bước đi trước.

Hắn không nhìn thấy vẻ mặt âm hàn của thái hậu ở sau lưng, hai mắt bà u tối cùng với sắc mặt phức tạp.

Cho tới sau khi đưa Trương Tôn Vinh Cực ra khỏi Từ cung Minh Cung, thái hậu trở về với nét mặt lạnh lùng u ám. Đi thẳng vào trong cung, bà đột nhiên xoay người vút một cái tát vào mặt Vũ Ương.

Ba!

Vũ Ương bị thái hậu đánh té ngã, khoe miệng ứa máu, nửa bên mặt của Vũ Ương sưng vù lên, đầu choáng váng sắc mặt trắng bệch. Bà quý xuống theo bản năng, đập đầu lay thái hậu, cầu xin tha thứ: “Thái hậu tha mạng, nô tỳ làm việc không tốt, nô tỳ nguyện ý chịu phạt, cầu xin thái hậu nương nương tha cho nô tỳ một mạng!”

Thái hậu một cước đạp Vũ Ương bay ra, giọng nói lạnh thấu xương: “Một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, giữ người lại có lợi ích gì?”

Vũ Ương run lấy bầy, không dám tiếp tục cầu xin tha mạng, chọc giận thái hậu thêm.

“Bạch Thủy Lung, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn dịu dàng không có dịu dàng, muốn cái gì cũng không có. Vì sao Vinh Nhi lại mê luyến ả ta?” Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, vẻ mặt có chút điên dại.

Vũ Ương cảm thấy tâm tư của thái hậu không còn đặt trên người bà nữa, âm thầm thở phào một hơi, nhỏ giọng nói: “Theo ý kiến của nô tì, có lẽ Bạch Thủy Lung đã hạ cổ trùng tà thuật đối với Võ vương gia.”

“Vinh Nhi làm sao có thể...” Lời nói của thái hậu ngừng lại, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, yếu ớt nói: “Cái này cũng là một lý do tốt.”

Vũ Ương sợ hãi cái loại giọng điệu này của thái hậu, bà theo thái hậu nhiều năm như vậy, mỗi khi thái hậu dùng giọng điệu này nói chuyện, chắc chắn sẽ có người tai ương.

“Hừ!” Thái hậu xoay người đi về phía trước, đến giường nhỏ ngồi xuống, hai mắt u ám lại phức tạp nổi lên cơn sóng, lầm bầm nói: “Thật không hổ là huyết mạch của Trường Tôn Dạ Thu, phần bạc tình bạc nghĩa và ánh mắt nhìn người đều giống y hệt hần.”

(Ngữ: Bà điên!!!! Bà già chết tiệt!! >”

Nói xong bà nghiêng răng nghiêng lợi, nặng nề thở dốc. Giống như chìm vào trong kí ức thù hận, phát tay đem mọi thứ trên bàn hất xuống đất, tất cả đồ đổ đốn trên mặt đất, hết sức hỗn loạn.

“Ta bỏ ra nhiều tình cảm như vậy, kết quả ta chiếm được cái gì? Hoàn toàn không lấy được gì hết, tiện nhân! Toàn bộ đều là tiện nhân! Thứ mà ta không chiếm được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng. Trường Tôn Diệp Thu cũng vậy, Vinh Nhi cũng vậy!”

Vũ Ương nghe lời nói độc ác của thái hậu, bà ta cố gắng thu nhỏ mình lại, đầu cúi sát vào ngực, không dám hó hé. Cũng không ngừng nhắc nhở chính mình, bà không có nghe gì hết, cho dù nghe thấy bà cũng đều quên rất nhanh.

Trường Tôn Diệp Thu...

Tục danh của tiền hoàng.

...

Lúc Thủy Lung trở về phủ quận chúa trời đã gần trưa. Nàng cùng Mộc Tuyết ăn cơm xong, liền đi tới nơi luyện võ.

“Lung tỷ tỷ.”

Mộc Tuyết bưng một chén canh hầm xương đi đến.

Thủy Lung buông trường thương xuống, quay đầu nhìn về phía Mộc Tuyết, liếc một cái liền phát hiện nét mặt không bình thường của Mộc Tuyết: “Sao vậy?”

Mộc Tuyết đem chén canh nóng đặt trên bàn, sau đó lấy ra một cuộn giấy nhỏ từ trong ống tay, cuộn giấy nhỏ nhỏ không bằng một ngón tay út, đưa cho Thủy Lung: “Sư phụ truyền đến.”

Thủy Lung cầm cuộn giấy nhỏ mở ra, nhìn thấy nội dung vô cùng ngắn ở bên trong — Không được thật lòng yêu thương Võ vương.

Liếc một cái liền đọc xong, Thủy Lung đem giấy trả lại cho Mộc Tuyết, thuận miệng nói: “Bên Du Ngôn có tin tức gì chưa?”

Mộc Tuyết khẽ lắc đầu: “Sau khi nhận được mệnh lệnh của Thủy Lung tỷ tỷ, liền không có tin tức gì truyền đến.”

“Ừ.” Thủy Lung gật đầu, bưng chén canh lên chậm rãi uống.

Mộc Tuyết nhẹ giọng nói: “Sư phụ ra lệnh như vậy, chắc chắn hần có lý của hần.”

“À.” Thủy Lung tùy ý đáp.

Mộc Tuyết nghe vậy, không đoán ra được suy nghĩ của Thủy Lung, không khỏi hỏi: “Lung tỷ tỷ không có một chút tò mò gì sao?”

Thủy Lung nói: “Nếu như sư phụ muốn đem lý do nói cho ta biết, hần đã sớm viết trên giấy rồi. Nếu không viết chứng tỏ hần không muốn cho ta biết, ta có tò mò cũng không tìm được đáp án. Huống chi...”

Mộc Tuyết: “Huống chi?”

Thủy Lung híp mắt: “Huống chi chuyện có thật lòng yêu hay không là chuyện của ta.” Ngay cả chính bản thân ta cũng không thể nào đảm bảo cho tình cảm của mình, làm sao có thể đáp ứng Túc Ương.

Nếu Túc Ương sớm đem tin này truyền đến. Nàng đối với Trường Tôn Vinh Cực cẩn thận hơn, không giống như hiện tại hiểu rõ đối phương, nảy sinh tình cảm khác thường, tín nhiệm đối với hắn, sinh ra tình cảm khó hiểu đối với hắn, đem hắn trở thành vật sở hữu của mình.

Đối với vật hay người đã xác định là của mình, từ xưa tới nay, nàng vẫn luôn dùng chân thành trả lại chân thành.

Mộc Tuyết nghe vậy mấp má môi một chút, thấy Thủy Lung không có phát ra âm thanh. Nàng nhớ tới lời nói lúc trước của Thủy Lung, chẳng lẽ sự phụ thật sự muốn lợi dụng Lung tỷ tỷ? Hắn thật sự muốn khống chế Lung tỷ tỷ? Dù sao thì thành hôn là chuyện quan trọng nhất trong đời người con gái, nhưng sự phụ không có ngăn cản Lung tỷ tỷ gả cho Võ vương gia, lại còn ra lệnh không cho Lung tỷ tỷ yêu Võ vương, cái này không phải kêu Lung tỷ tỷ lá mặt lá trái đối với Võ vương sao?

Sự phụ, người rốt cuộc muốn làm gì?

Mộc Tuyết cau mày, cảm thấy phát hiện càng nhiều, biết càng nhiều, mọi chuyện xung quanh vốn bình thường đều trở nên phức tạp.

Buổi chiều ánh tà dương dần rơi xuống, trước phủ quận chúa xuất hiện một người quen thuộc.

Quần áo của dị vực, phụ tùng trên người đều làm từ trang sức bạc, dung mạo xinh đẹp quyến rũ, Ngõa Lặc Oa.

Lần này, Mộc Tuyết biết được tin liền cho người mời nàng ta vào.

Lúc nàng ta tiến vào đại sảnh, phía sau còn có hai người khiêng một cái rương.

Thủy Lung nhìn thấy cái rương, nàng liền nhớ tới tình cảnh lúc trước, chợt nghe thấy tiếng Ngõa Lặc Oa cười nói: “Bạch cô nương, lần này ta lại thay chủ nhân tới tặng lễ vật nha.”

Thủy Lung hỏi: “Bên trong rương này không phải là người chứ?”

“Hả?” Ngõa Lặc Oa ngăn người, sau đó nói: “Bạch cô nương đoán chuyện như thần!” Nếu đã đoán đúng, nàng cũng không cần phải giờ trò tạo cảm giác thần bí nữa. Nàng xoay người đánh một chuông, đem cái rương chia năm xẻ bảy, lộ ra một người mang đầy vết thương.

Nói người này trên người mang đầy vết thương cũng không có khoa trương.

Quần áo của hắn bị phá rách tả tơi, máu và thịt trên người dính vào nhau, giống như là bị roi đánh mà tạo thành, ngay cả mặt mũi cũng bị hủy, đầu tóc chỗ thiếu chỗ hụt, xấu xí và thô thảm hơn cả tên ăn mày trên đường nữa chứ.

Thủy Lung thân nhiên nhìn, trêu ghẹo nói: “Đây là muốn ta càng can đảm hơn à? Hay là thần giữ cửa hù dọa ma quỷ?”

Ngõa Lặc Oa cười duyên: “Bạch cô nương đừng hiểu lầm. Hắn là sát thủ lần trước ở Ngọc Lâu đã ám sát Bạch cô nương, chỉ là sau khi bị chủ nhân bắt được tra hỏi và trừng phạt. Nhưng chúng ta chữa lại tay chân của hắn, để cho Bạch cô nương trút giận.” Nói xong nàng liền dâng lên hai món lễ vật để trên bàn trước mặt Thủy Lung.

Một bình sứ, một khối ngọc bài.

“Trong chai này là Âm Hương Ngọc Lộ Hoàn, mặc kệ Bạch cô nương có trừng phạt người này như thế nào, chỉ cần giữ lại một hơi thở, cho hắn dùng thuốc này là được. Sẽ khiến hắn không thể chết được.” Ngõa Lặc Oa nói, liền hướng ngón tay chỉ vào khối ngọc bài: “Đây là lệnh bài của Lâu chủ Ngọc Lâu.”

Ánh mắt Thủy Lung dừng lại trên khối ngọc bài trong chớp mắt.

Hiện tại, nàng thật sự rất cần thế lực.

Chỉ là nàng không phải không cảm thấy Ngọc Lâu này nguyên bản chính là vật sở hữu của Trường Tôn Vinh Cực. Nếu không lúc trước hắn sẽ không sẽ bị ngọc lâu sát thủ đuổi giết. Nói cách khác, hắn làm sao có được lệnh bài của Lâu chủ Ngọc Lâu, thậm chí có thể là mấy ngày nay hắn lấy được.

Ngõa Lặc Oa thấy Thủy Lung không có ý định cự tuyệt, lặng lẽ thở dài một hơi, nói: “Quả đã được đưa đến, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, không tiếp tục quấy rối Bạch cô nương nữa, cáo từ.”

Nàng cũng không muốn vội đến rồi vội đi, nhưng Trường Tôn Vinh Cực đã giao phó rõ ràng, không cho phép nàng tiếp cận Thủy Lung. Vì vậy, nàng đầu dảm ở lại trước mặt Thủy Lung lâu, lại sợ Thủy Lung hối hận không thu lễ vật, cho nên nàng mới vội vã muốn rời đi.

“Phi.” Một tiếng cười khê.

Thủy Lung liếc nhìn về phía Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết che miệng nhỏ, cười híp mắt: “Mỗi lần Võ vương tặng quà, đều mạnh mẽ ép người khác nhận như thế.”

Thủy Lung cầm lấy ngọc bài của Ngọc Lâu lên ngắm nghía: “Tặng rất đúng lúc.”

Mộc Tuyết nói: “Tặng lễ vật này có chút nặng, không biết trả lễ sao đây.”

Nàng vốn là một nửa người gian hồ, đối với các thế lực của giang hồ cũng hiểu đôi chút. Ngọc Lâu chuyên thu thập tình báo và đào tạo sát thủ. Địa vị và thực lực đều nằm trong danh sách mười tổ chức sát thủ nổi tiếng.

“Tại sao muốn trả lễ.” Thủy Lung cười khê.

Mộc Tuyết ngẩn người, kinh ngạc nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung: “Nếu như ngươi đưa ta một thứ gì đó, có cần ta trả lễ không?”

“Đương nhiên là không cần.” Mộc Tuyết không hề suy nghĩ liền đáp.

Lời này vừa nói ra, nàng liền hiểu ra ý tứ của Thủy Lung.

Lung tỷ tỷ thật sự coi Võ vương là người nhà của mình!

Thủy Lung đem ngọc bài thu vào trong tay áo, cười nhạt: “Lễ vật không nặng, vừa ý ta. Hẳn có thể nghĩ tới chuyện này, chứng tỏ hẳn thật sự dùng tâm suy nghĩ.”

Lời nàng vừa nói xong, một mảnh ngói trên đầu bị xốc lên, một mảnh giấy Tuyên Thành rơi xuống.

Thay đổi bất thành linh như vậy, đương nhiên thu hút được sự chú ý của Thủy Lung và Mộc Tuyết.

Khi thấy mảnh giấy Tuyên Thành rơi xuống trước mặt, Thủy Lung đưa tay tiếp nhận, mở ra liền nhìn thấy chữ ghi trên đó.

“Có thể nguôi giận, đồng ý gặp mặt ta chưa.”

Đây là...

Thủy Lung ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt chống lại đôi con ngươi quen thuộc trong suốt lại sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hai người ở chung

Tầm mắt hai người nhìn nhau trong nháy mắt, trên đỉnh đầu nổ tung một tiếng ‘phanh’, thân ảnh Trương Tôn Vinh Cực nhảy xuống từ lỗ hổng lớn, đứng ở trước mặt Thủy Lung, vươn tay nắm lấy tay nàng: “A Lung!”

Thủy Lung không có giấy dựa, cổ tình trêu ghẹo hẳn: “Ta còn chưa trả lời có bằng lòng gặp người hay không nha.”

Trương Tôn Vinh Cực nói: “A Lung ngẩng đầu nhìn lên.” Dừng một chút, sau đó hẳn nói tiếp: “Nàng biết rõ ta đang ở trên nóc nhà, vậy mà nàng vẫn ngẩng đầu nhìn lên, chứng tỏ A Lung muốn gặp ta.”

Lí do này mặc dù có chút đạo lý, nàng cũng không có thật sự giận hẳn, mấy ngày nay tách ra con tức cũng đã giảm không ít, cho nên mới nhìn lên. Nhưng mà đừng xem nàng là kẻ ngốc, nhìn không ra mưu tính của hẳn.

Chỉ cần là người bình thường, thấy một mảnh giấy từ trên đỉnh đầu bay xuống, đều sẽ ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng thôi.

Nàng chỉ nhìn lên một cái thôi hẳn liền nghĩ rằng nàng nguôi giận, cho rằng nàng đồng ý muốn gặp hẳn, rất... ấu trĩ, vô lại, rất bá đạo.

“Nhớ cho người tới sửa lại nóc nhà cho ta đó.” Thủy Lung lười so đo với hẳn.

Trương Tôn Vinh Cực nghe vậy, khoe miệng nhếch lên tạo ra một nụ cười, để lộ tâm tình vui sướng của hẳn.

Mấy ngày nay, hẳn chỉ có thể núp trong chỗ tối nhìn nàng, không thể tiếp cận nàng đúng là muốn làm hẳn ghen chết.

“Ừ.” Trương Tôn Vinh Cực đáp. Lôi kéo tay Thủy Lung, hắn chỉ muốn kéo nàng đến thật gần: “A Lung, ta...”

Lời của hắn chỉ nói được một nửa, một miếng ngói xanh từ trên trời rơi xuống, không một chút chênh lệch vừa vọt đập vào đầu hắn, ‘cạch cạch’ tiếng ngói vỡ vang lên, mảnh vụn quét qua trán hắn, để lại một vết hồng, mơ hồ có chút tơ máu.

Thủy Lung dùng sức kéo hắn, đem thân thể của hắn kéo thấp xuống, cẩn thận nhìn trán hắn, thấy hắn không có bị bể đầu chảy máu mới thở dài một hơi. Chưa có thả lỏng xuống, nàng liền sững sờ.

Chỉ là bị miếng ngói đập trúng thôi, có gì phải khẩn trương chứ?

Nếu đám anh em ở kiếp trước của nàng gặp phải chuyện thế này, nàng nhất định sẽ có chút hả hê, sau đó trên choker đối phương vài câu. Cho dù đối phương bị bể đầu máu chảy đầm đìa, nàng cũng sẽ không lo lắng, chút vết thương ấy chẳng có gì đáng kể, không có gì đáng nói, tùy tiện chăm sóc là khỏe lại liền.

Và lại, có sẹo trên trán, nói không chừng còn có vẻ nam tính hơn nha, hải tặc đều không phải như vậy sao?

Tuy rằng Trương Tôn Vinh Cực không phải là hải tặc, nhưng hắn cũng là nam nhân. Hơn nữa, nàng đã sớm phát hiện, các loại thuốc chữa bệnh ở nơi này có thể so sánh với y học ở hiện đại, thậm chí còn giỏi hơn. Thuốc loại trừ vết sẹo cũng không ít, với bản lĩnh của Trương Tôn Vinh Cực, còn sợ tìm không ra sao?

Lo lắng của nàng hoàn toàn là chuyện dư thừa!

Thủy Lung bình tĩnh suy nghĩ, thấy ánh mắt dần dần tối tăm của Trương Tôn Vinh Cực. Nàng thật sự sinh ra tình cảm đối với nam nhân này sao?

Từ xưa tới nay, đây là lần đầu tiên nàng có tâm tình như thế này, thấy đối phương bị thương, mặc kệ vết thương có lợi hại hay không, liền không nhịn được cảm thấy khẩn trương, biết rõ vết thương không nặng, lại không có nhiều đau đớn, lại không kiểm chế được... luyến tiếc?

Quả nhiên tình yêu khiến lòng người bị ảnh hưởng.

Trong lúc Thủy Lung im lặng suy tư, khuôn mặt lạnh lùng của Trương Tôn Vinh Cực ngăm nhìn chung quanh, sau đó lôi kéo Thủy Lung sang một bên, mới buông tay nàng ra, vung tay chém ra một đường lên nóc nhà.

Nội lực hùng hậu giống như cuồng phong đội nóc nhà bay lượn chung quanh, một đường này tạo thành một lỗ hổng lớn. Một đường vừa xong, Trương Tôn Vinh Cực không có ý định dừng tay, liên tục xuất chiêu, chỉ nghe mấy âm thanh ‘phịch phịch’, không đến ba lần hít thở, mái ngói xanh trên đỉnh đầu bọn họ đã rách nát vô cùng thâm, lại không có bụi bặm và ngói xanh rơi vào trong phòng, có thể thấy được công lực thâm hậu của Trương Tôn Vinh Cực và lực khống chế của hắn.

Mộc Tuyết ngoác nhìn tất cả mọi chuyện, nhìn đỉnh đầu trống rỗng, ánh mặt trời sáng ngời nhanh chóng làm lóa mắt nàng.

Thủy Lung cũng ngẩn ra, liền bình tĩnh lại, vòng hai tay trước ngực. Hơi nghiêng người dựa vào cạnh bàn, nhìn Trương Tôn Vinh Cực bùng nổ. Trong mắt của nàng, lần này hành vi trút giận của Trương Tôn Vinh Cực, nhất định là vì thẹn quá hóa giận rồi.

Chờ cho tới khi Trương Tôn Vinh Cực dừng tay, nàng mới lười biếng chỉ chỉ lên bầu trời trống rỗng, sau đó nháy mắt mấy cái đối với Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực mang vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng gật đầu.

Sau khi Thủy Lung thấy vậy mới vừa lòng nở nụ cười.

Mộc Tuyết nhìn thấy hai người im lặng hồ động lẫn nhau nhưng nàng lại chẳng hiểu chuyện gì, trong lòng vừa sợ lại vừa kinh ngạc. Từ khi nào thì Lung tỷ tỷ và Võ vương gia ân ý như vậy?

Kỳ thật, nàng là bị hành động trút giận của Trương Tôn Vinh Cực dọa hù hồn, cho nên nàng mới không đoán ra được ý tứ im lặng hồ động của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực. Chỉ cần nàng cẩn thận lắng lại cuộc đối thoại của bọn họ, nhất định nàng sẽ biết ý tứ của hai người bọn họ chính là — Sửa lại mái nhà.

Nóc nhà bị phá một lỗ cũng phải sửa, bị phá toàn bộ cũng phải sửa. Nếu như cái nhà này không phải là của Thủy Lung, chắc chắn hắn không chỉ phá vỡ nóc nhà, mà không gây hư hại cho mọi thứ ở chung quanh.

Nóc nhà bị phá vỡ gây tiếng động rất lớn, muốn người khác không chú ý cũng rất khó. Bên ngoài xuất hiện mấy tên hộ vệ, chạy tới mới nhìn thấy người ở bên trong, liền vội vã quay xuống.

Sau khi Thủy Lung thấy như vậy, chỉ vào mấy tên sát thủ còn nằm trên mặt đất kia ra lệnh: “Đưa hắn xuống xử lý đi.”

Hộ vệ không dám làm trái lời, đồng loạt mang người nọ rời đi.

Trương Tôn Vinh Cực đi tới bên cạnh Thủy Lung: “Không thích sao?”

Thủy Lung biết hẳn nói không thích là có ý gì, vút cho hẳn một cái liếc mắt, cầm bình sứ Âm Hương Ngọc Lộ Hoàn lên, cười khê: “Tiểu nhân vật nhỏ nhỏ thua xa tiền bạc của cái của Võ vương, cho người chết sử dụng cái này, còn không bằng giữ lại cho chính mình.”

Trưởng Tôn Vinh Cực cầm tay nàng, giắt lấy bình sứ trong tay nàng, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái, bình sứ vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, viên thuốc ở bên trong cũng biến thành bột phấn, mùi hương hoa mai lẳng đặng trôi trong không khí.

Mộc Tuyết nhìn thấy một màn này, sắc mặt căng thẳng, Võ vương gia muốn làm gì? Cố ý làm khó Thủy Lung tỷ sao?

Tuy rằng gần đây, thái độ của nàng đối với Trưởng Tôn Vinh Cực thay đổi không ít, nhưng nàng vẫn không đoán ra được suy nghĩ của Trưởng Tôn Vinh Cực, tính cách vui giận bất thường khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, không khỏi cư xử dè dặt hơn.

Thủy Lung thấy vậy cũng không sợ không giận, có vẻ tiếc nuối nhìn đan dược bị hủy.

Đúng là đại gia nhiều tiền, một chút cũng không sai.

Trưởng Tôn Vinh Cực vươn tay nâng cằm xinh xắn của nàng lên, đem gương mặt non mịn như trứng của nàng nâng lên, nhìn thẳng nàng: “Gọi cái gì?”

Thằng nhãi này luôn thích xoắn xuýt mấy vấn đề vớ vẩn.

Nàng là người biết nghe lời phải “Đế Duyên.”

Cách xưng hô thân mật này dễ dàng làm cho ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực nhu hòa hơn, nét mặt lạnh lùng cũng biến đổi chút ít: “Đồ cho người chết thì không nên để lại sử dụng.”

Thủy Lung liếc mắt một cái, thầm nói: Gọi hẳn là Đại Miêu quả thật không sai, luôn có thật nhiều điều phải chú ý.

“Giận sao?” Trưởng Tôn Vinh Cực thấy nàng không nói gì, tay đang bụng khuôn mặt như quả trứng của nàng càng chặt hơn: “Hiện tại nàng không có lí do gì nổi giận với ta hết nhá.”

Thật vất vả mới có thể làm cho đối phương nguôi giận, thật vất vả mới có thể được gặp nàng, chạm vào nàng. Hẳn không thể để mình bị đuổi đi nữa, bây giờ nếu nàng muốn đuổi hẳn đi nữa, hẳn nhất định không chấp nhận!

Thủy Lung nghe như vậy chẳng những không giận mà còn cười, phần bá đạo này đã khắc sâu vào trong xương cốt một chút cũng không thay đổi. Thì ra trong mắt hẳn, tức giận còn phải có lí do sao? Như vậy tính tình vui giận bất thường của hẳn, mỗi lần tức giận đều có một lí do chính đáng hay sao?

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn thấy nụ cười của nàng, không kiềm chế được cúi đầu hôn xuống, giống như liếm một món ăn ngon nào đó.

Mộc Tuyết thấy một màn này, vội vàng ngoảnh mặt sang một bên, trước nhìn Thủy Lung sau đó lại nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, suy nghĩ một chút, nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài, lúc đi ra ngoài cửa liền cẩn thận đóng cửa lại.

Vừa đóng cửa lại, bên trong vẫn còn một mảnh sáng sủa, ai kêu trên đầu hai người không có một mảnh ngói cơ chứ.

Thủy Lung để mặc cho Trưởng Tôn Vinh Cực liếm một hồi, chờ hẳn thả môi của nàng ra, con ngươi vừa nhấc lên liền nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Trưởng Tôn Vinh Cực, giống như một dòng nước xoáy đem người ta cuốn vào trong đó, không ngừng trầm luân.

Nàng lười biếng híp mắt lại, đáy mắt tràn đầy hào quang lãnh tĩnh (lạnh lùng +tĩnh táo), mở miệng nói với hẳn: “Ngọc Lâu...Úm!” Lời vừa mới ra, môi liền bị chặn lần thứ hai.

Lúc này, đối phương hình như đang chờ nàng nói chuyện, liền mạnh mẽ nhào tới, đầu lưỡi linh hoạt tiến công chiếm đóng thành trì.

Hắn dùng một tay cầm lấy hai cổ tay của nàng, một tay ôm chặt thắt lưng của nàng, đem nàng đặt lên trên bàn, thân thể liền đè lên người nàng, ngón tay quyến luyến ở trên người nàng.

Cơ thể của Thủy Lung vốn nhạy cảm, đặc biệt là nàng vừa nếm thử mưa móc, rất dễ bị câu dẫn cảm xúc. Nhưng nàng không có ý định tuyên dương giữa ban ngày ban mặt đâu, hơn nữa cái vị đang trên người nàng, căn bản chính là một con mèo động dục không biết tiết chế là gì.

Trưởng Tôn Vinh Cực hôn rất sâu, khiến Thủy Lung không biết làm cách nào mở miệng, khi nàng đang suy nghĩ làm sao để đối phương nhả ra thì nàng phát hiện cái miệng đang dây dưa với nàng đang rời đi, tiếp theo liền rơi vào bên gáy nàng, mút thật sâu.

Thủy Lung không cần nhìn cũng biết những nơi hẳn mút qua, nhất định đều để lại dấu vết, nếu không dùng thuốc, mấy ngày nay sẽ khó mà biến mất hết.

“Đế Duyên!”

“Ừ?” Âm thanh của hẳn trầm thấp lại từ tính gọi cảm.

“Ngươi dự định làm cái gì?” Thủy Lung hỏi.

Trưởng Tôn Vinh Cực ngược mắt nhìn nàng: “Giao hoan.”

(Ngữ: *phụt*)

Quả nhiên, nàng không nên ôm hi vọng lớn đối với con mèo đang phát xuân này, bản tính đánh chết cũng không chừa của hân, có thể thay đổi cũng chỉ là thái độ của hân, nhưng cũng không phải là một hai lần liền có thể thay đổi hết.

“Không làm.” Thủy Lung không hề chậm trễ nói.

Ngón tay đang làm loạn của Trương Tôn Vinh Cực dừng lại, đầu đang vùi ở bên gáy của nàng cũng ngẩng lên, nhìn Thủy Lung thật sâu hỏi: “Vì sao?” Còn chưa chờ Thủy Lung trả lời, tiếp tục nói: “Không phải nàng đã nguôi giận rồi sao?”

Trong suy nghĩ của hân, nguôi giận tức đã mọi chuyện cũ đều xóa bỏ, thế vì sao nàng lại không cho hân thân cận.

“Không muốn làm.” Lí do của Thủy Lung hết sức đơn giản =]]

Bởi vì hiện tại nàng không muốn nên không làm.

“Ta muốn.” Trương Tôn Vinh Cực cau mày, lộ vẻ buồn bực.

Nếu là trước đây, hân nhất định sẽ không nói nhảm với Thủy Lung nhiều như vậy, làm ầu làm càng cường bức thân thể của nàng. Sau đó hai người lại đấu trí đấu dũng một lần nữa. Hiện tại, dù hân khó chịu và buồn bực vô cùng nhưng hân vẫn không có làm gì với Thủy Lung hết.

Tất cả thay đổi này, Thủy Lung đều nhìn thấy, đều ghi nhớ.

“Buổi tối rồi hãy nói.” Thủy Lung lui một bước.

Trương Tôn Vinh Cực vẫn không hài lòng, nhìn Thủy Lung lom lom.

Thủy Lung mỉm môi cười, nhẹ giọng hỏi: “Đói bụng không?”

Câu hỏi thanh lịch xuất hiện, làm Trương Tôn Vinh Cực ngẩn người. Tiếp đó, cảm thấy bụng thật sự bị đói, mấy hôm nay hân âm thầm đi theo Thủy Lung, mặc kệ là ăn hay ngủ cũng đều rất ít. Chuyện này đối với hân cũng không có ảnh hưởng gì lớn, hân có thể chịu nổi, nhưng khi Thủy Lung hỏi hân lại cảm thấy có một chút cảm xúc đặc biệt.

Thủy Lung không chờ hân đáp, liền nói: “Ta gọi người đi chuẩn bị điểm tâm, người cùng ăn với ta.”

Trương Tôn Vinh Cực thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, ánh mắt lại trong sạch không hề dối trá, bộ dạng chờ hân đồng ý. Trong lúc nhất thời, hân không thể nào đành lòng cự tuyệt, dục vọng khô nóng cũng dần tiêu tan, hóa thành một dòng nước ấm, khiến người ta không kiềm chế được thả lỏng tâm tư, ý nghĩ mềm nhũn.

“Được.” Hân liếc nàng một cái, thả tay nàng ra, kéo nàng đứng lên.

Thật ra, hân nhìn ra được ý đồ chuyển đề tài của nàng, cố ý không muốn hân làm tiếp. Nhưng dù biết rõ hân vẫn không nịn được chiều theo ý của nàng, thái độ của nàng rất mềm mỏng, trong đôi mắt trong sáng ấy đều là hình bóng của hân, bộ dạng lo nghĩ cho hân, đáng về vì hân chuẩn bị điểm tâm, làm đầy lòng hân dâng lên một dòng nước ấm và vui thích gần như không khống chế được chảy đến.

Tiểu Hòa Hồ này thật là càng ngày càng giáo hoạt, càng ngày càng thích làm nũng!

Trương Tôn Vinh Cực nghiêng đầu nhìn về phía Thủy Lung, thấy dấu vết dấu tây do chính mình tạo thành, khoe miệng hân không nịn được nhếch lên.

Dấu vết này tràn đầy mùi vị của hân, khiến cho hân cảm thấy người bên cạnh là của hân, là tất cả của hân, người ngoài không được phép nhìn trộm.

Thủy Lung thu nụ cười của hân vào đáy mắt, nhưng không biết hân nghĩ tới chuyện gì mà cười sung sướng như thế.

Tính nết vui giận bất thường này, thực sự cần phải thay đổi ngay.

Thủy Lung dẫn hân đến nơi nàng hay đến luyện võ vào sáng sớm, ra lệnh cho người mang điểm tâm lên, ngoài ra còn mang vài món nhắm và bình rượu lên. Trong chốc lát, hạ nhân mang những món nàng gọi lên, sau đó tự giác lui ra ngoài.

Thủy Lung tự mình đem mấy món nhắm rượu và điểm tâm bày lên bàn, cố ý đem điểm tâm để gần Trương Tôn Vinh Cực.

Bình thường uống rượu làm gì có món điểm tâm, nàng cũng không có sở thích ăn ngọt, điểm tâm gì gì đó đều là chuẩn bị cho Trương Tôn Vinh Cực. Nàng có lòng tốt vì khẩu vị của hân mà chuẩn bị, thứ hai là nàng chơi xấu muốn nhìn phản ứng của hân mà thôi.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn một bàn thức ăn kì quái trên bàn, ánh mắt quyến luyến của hân nhìn về phía đĩa bánh cá nướng mấy lần, về mặt lộ ra chút lười nhác, ánh mắt nhìn Thủy Lung có chút kì lạ, lại giống như nuông chiều, có chút bất đắc dĩ lại vô cùng yêu thích. Sau đó, giọng điệu lạnh nhạt mang theo vài phần dung túng nói: “Uống rượu lại ăn điểm tâm, đúng là hành vi của con nít, hên chi nàng thích giận dỗi lại thích làm nũng như thế.”

... Người đang nói bản thân à.

Thủy Lung thăm nghĩ, khóe miệng nhếch lên, nhìn Trương Tôn Vinh Cực nói lời trái lòng. Không biết từ khi nào thì, chuyện ngậm trêu ghẹo hấn đã là một niềm vui chơi mãi không thấy chán của nàng rồi.

Nàng thuận theo ý hấn: “Vậy thì đem xuống đi.” Vừa nói vừa đưa tay như muốn đem đĩa điểm tâm mang xuống.

Trương Tôn Vinh Cực liền đưa tay ngăn lại: “Lại giận rồi.”

Thủy Lung bày ra vẻ mặt vô tội nhìn hấn.

Trương Tôn Vinh Cực nắm lấy tay nàng, đem đĩa điểm tâm cầm lấy, nói với nàng: “Ta lại không nói không được. A Lung thích ăn là được, không cần quan tâm ánh mắt của người khác.”

Chỉ thấy nét mặt ung dung của hấn, dung mạo như tiên, lời nói giọng điệu lười biếng nhẹ nhàng chậm chạp lại mang theo dung túng, bá đạo. Bất kì ai nhìn thấy hấn cũng bị bề ngoài của hấn dọa, cảm thấy người này rất khó dò, lại cao ngạo lạnh lùng, tao nhã vô song. Mỗi tiếng nói cử động đều giống như một vị thượng giả tôn quý lại thong dong.

Chỉ có Thủy Lung biết rõ, đằng sau hình tượng uy nghiêm chỉ có thể nhìn nhưng không thể xâm phạm của người, chính là bản chất “đáng yêu” khiến người ta dờ khóc dờ cười.

Lúc trước, nàng làm sao không có bị hình tượng này của hấn mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Suy nghĩ sáng suốt

“Đế Duyên ăn cùng ta chứ?”

Thủy Lung cô tình hỏi, sau đó liền thấy hai mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe sáng lên trong chớp mắt.

Nàng đã nói như vậy, tự mình bung bình rượu lên, rót vào ly rượu không lớn không nhỏ của hai người, tiếp theo liền cầm đôi đũa lên gấp thịt ăn. Không có một chút ý định động đến đĩa điểm tâm ngọt, vẻ mặt động tác hết sức ung dung tự nhiên.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng một hồi mới đưa tay cầm lấy bánh cá nướng lên, ưu nhã bỏ vào trong miệng ăn, nét mặt không có gì đặc biệt, đáng vẻ khiến người ta cảm thấy hình như hấn không phải đang ăn món ngọt mà hấn yêu thích, hoặc là thức ăn hiếm thấy.

Thủy Lung nhìn hấn, tay bung ly rượu lên hộp một ngụm, chợt nghe âm thanh của Trương Tôn Vinh Cực ở bên tai: “Nếu ta không thích ăn, A Lung cũng không thích ăn à?”

Thủy Lung cảm thấy không biết trả lời làm sao, lại buồn cười, ngược mắt nhìn hấn, nhàn nhạt nói: “Vốn là ta chuẩn bị riêng cho người.”

“Ừ?” Động tác cắn bánh cá nướng của Trương Tôn Vinh Cực hơi ngừng lại, ánh mắt gọn sóng nhìn Thủy Lung, sắc mặt có chút lạnh. Nói giọng mũi, mơ hồ lại vô cùng kinh ngạc và nguy hiểm.

Thủy Lung để ly rượu xuống, liền bổ sung: “Khi đói bụng ăn thịt cá không tốt lắm, trước ăn nhiều món ngọt một chút để lấp bụng, giờ cơm tối còn rất nhiều thời gian.”

Trương Tôn Vinh Cực miễn cưỡng gạt đầu, nhìn nàng nói: “A Lung càng ngày càng biết làm cho người ta vui vẻ.”

Thủy Lung thần nhiên nói: “Như vậy không tốt sao.” Ta chỉ khiến người vui vẻ mà thôi.

Trương Tôn Vinh Cực tiêu diệt xong một cái bánh cá nướng, liền cầm một miếng bánh khác lên: “Không đủ tí ni.”

“Hừm?” Thủy Lung bày ra bộ dạng khiêm tốn xin chỉ bảo.

Trương Tôn Vinh Cực dịu dàng nói: “Nàng biết ta đói bụng, cho dù chưa tới giờ ăn cơm tối, cũng nên sai người đi chuẩn bị thức ăn, như vậy mới có thể biểu lộ lòng thành.”

Thủy Lung nghe hấn nói như thế, nàng kinh ngạc trong nháy mắt. Thì ra người này cũng hiểu được chuyện đối nhân xử thế sao? Nhưng trước giờ nàng chưa từng thấy hấn làm qua, suy nghĩ qua.

Cái ý nghĩ này vừa hiện lên liền biến mất, nàng biết Trương Tôn Vinh Cực là người vừa phức tạp lại vừa đơn giản, rất là mâu thuẫn, hần thông minh giống như yêu nghiệt, thế mà ở phương diện khác lại ngây thơ khủng khiếp. Một suy nghĩ của hần có thể giết người, cũng có thể giết người. Mọi việc hần chỉ nghĩ thoáng một cái liền thông suốt, nhưng bản tính lại khó dời, có lẽ là bản tính trời sinh không thể thay đổi.

Một người mâu thuẫn như vậy, tràn đầy nguy hiểm, những cũng tràn đầy sức hấp dẫn chết người.

A, đúng rồi. Hần khinh thường nói dối, có đôi lúc thích nghĩ một đằng nói một nẻo.

Thủy Lung cảm thấy lòng mình thừa nhận Trương Tôn Vinh Cực, không nhanh không chậm trả lời: “Bây giờ ta kêu người đi làm cơm.”

Trương Tôn Vinh Cực: “Không cần, ta chỉ nói như vậy thôi.” Khi hần nói chuyện, bất tri bất giác lại tiêu diệt thêm một cái bánh cá nướng. Hần dùng khăn lau tay, nói với Thủy Lung: “Tâm ý của A Lung chỉ cần dùng trên người của ta là được, không đủ tí mĩ cũng chẳng sao, ta có thể bao dung.”

Ta đây có cần cảm ơn người đã bao dung đối với ta hay không?

Thủy Lung lại thấy hần nghĩ một đằng nói một nẻo, giọng điệu lại chân thành tha thiết như thế. Người này thật đúng là dễ trêu chọc, nhưng trêu chọc quá mức... Nhất định sẽ bùng nổ, lực sát thương lại rất lớn, không thể nào thu dọn nổi. Cho nên nàng không có ý định khiêu khích hần nữa, gạt đầu một cái liền bung ly rượu lên uống một ngụm.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều rất ít uống rượu, bởi vì uống rượu dễ làm hỏng việc. Nếu không phải ở trong tình huống an toàn một trăm phần trăm, nàng tuyệt đối sẽ không để cho bản thân uống say.

Một ly rượu một ngụm thịt, khi đôi đũa của nàng rơi vào đĩa thịt lần nữa, đôi đũa của nàng bị một đôi đũa khác kẹp lấy. Nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy sắc mặt hơi lung tung nhìn nàng chòng chọc.

“A Lung không hiểu lời ta nói sao?”

Thủy Lung nói thầm trong bụng: Ăn một bữa cơm cũng không được yên. Phương diện này hoàn toàn không có một chút tự giác cũng vì nàng. Nàng bỏ đũa xuống, cầm miếng bánh nướng, đưa tới bên miệng Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Ăn điểm tâm.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ra, không chút suy nghĩ liền cúi đầu cắn miếng bánh nướng, tiếp theo liền hít thở hương thụ cảm giác được nàng “hầu hạ.”

Chỉ là Trương Tôn Vinh Cực hình như quên mất, nữ tử bình thường hầu hạ dứt thức ăn, đều cẩn thận dứt tới miệng nam nhân, chứ đâu có đáng vẻ nhàn hạ cầm bất động, để mặt cho nam nhân nghiêng người qua cắn thức ăn như vậy.

Chỉ thế thôi cũng đủ khiến Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy mình được cưng chiều rồi... Nhưng chưa có đạt tới trình độ kinh hãi.

Mỗi khi hần ăn xong một miếng, Thủy Lung liền lấy một miếng khác lên, trong lúc thuận miệng nói: “Lệnh bài của Ngọc Lâu là chuyện gì?”

“Cướp.” Trương Tôn Vinh Cực tùy tiện trả lời, giống như chuyện hần đang nói không đáng giá một xu. Sau đó, hần lại liếc nhìn Thủy Lung: “Ban đầu định diệt môn.” Nhưng lại nhớ tới, có lẽ nàng cần nơi đó.

Thủy Lung nghe hiểu ra ý tứ phía sau của hần, khẽ chau mày: “Nghe người nói như vậy, thế lực người rất lớn có thể cướp được Ngọc Lâu, vì sao lại đem nó tặng cho ta, lại không đem thế lực lớn của người cho ta?”

“Nàng chịu nhận?” Trương Tôn Vinh Cực hỏi lại.

Ánh mắt Thủy Lung lóe sáng, sau đó nhìn hần thật sâu. Một lúc sau, nàng nở nụ cười, lắc đầu.

Trương Tôn Vinh Cực đem Ngọc Lâu không còn chủ nữa tặng không cho nàng, nàng sẽ nhận. Thế nhưng nếu hần đem thế lực của mình tặng cho nàng, nàng sẽ không nhận.

Cho dù nàng đã coi Trương Tôn Vinh Cực là người một nhà, nhưng đồ vật này nọ vẫn nên phân chia của ta của người rõ ràng, chỉ có đồ vật riêng tư của bản thân là không thể đụng vào.

Nếu Trương Tôn Vinh Cực đem thế lực hần vất vả gây dựng đóng gói tặng cho nàng, nàng nhĩ thuộc hạ của hần nhất định sẽ không phục, nàng cũng không cam lòng làm một chủ nhân có tiếng mà không có miếng, chẳng thà tự mình gây dựng sự nghiệp còn hơn.

Nàng cười, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đau xót, cúi đầu mới phát hiện đầu ngón tay bị Trương Tôn Vinh Cực cắn.

“Hử?” Sao đột nhiên lại không vui? Nàng nói cái gì sai à?

Trương Tôn Vinh Cực cắn tay nàng mạnh hơn chút nữa, đau đớn khiến Thủy Lung biết ngón tay mình bị cắn chảy máu rồi. Mùi vị tay đứt ruột xót này, loại đau nhói có thể tê liệt đến tận đáy lòng.

Về mặt của nàng không thay đổi, cũng không kêu đau một tiếng, đợi Trương Tôn Vinh Cực bày tỏ thái độ. Quả thực, có đôi khi nàng cũng không thể nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng Trương Tôn Vinh Cực.

“A Lung cũng nên đọc nhiều sách hơn.” Trương Tôn Vinh Cực rót cục cũng thả lỏng miệng, nhìn ngón tay Thủy Lung nhỏ máu, hần khẽ nhú mảy.

Rõ ràng hần nghĩ nên nghiêm khắc trừng phạt Tiểu Hòa Hồ vừa khiến hần yêu thích vô cùng, lại có đôi khi chọc hần tức giận bức bối vô cùng này. Nhưng cuối cùng kết quả chỉ có một, không thể hạ quyết tâm cắn đứt cái ngón tay này của nàng, mới vừa nếm được mùi vị máu tanh ngọt của nàng, hần liền không nổi.

Bây giờ thấy ngón tay nàng chảy máu, cảm thấy rất chướng mắt, hần muốn vết thương này lập tức phải lành lặn lại.

Nhưng, hần không hối hận đã cắn ngón tay Thủy Lung, nên nghiêm khắc trừng phạt nàng. Hần cảm thấy, Tiểu Hòa Hồ này, có đôi khi nên bị phạt.

“Sách gì?” Thủy Lung hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Mười chín bài nữ luận, thái độ làm vợ của người.”

Mặc kệ là Thủy Lung hiện tại hay là Bạch Thủy Lung ngày trước, cả hai đều chưa từng xem qua loại sách thể này. Cho dù Thủy Lung ở hiện đại có đọc qua nàng cũng đã sớm quên, cho nên nàng căn bản không biết bên trong sách nói về cái gì. Nhưng, chỉ dựa vào lời này của Trương Tôn Vinh Cực, nàng cũng đoán được nội dung bên trong.

“Thái độ làm vợ người, chính là xem chồng là bầu trời của mình, theo bên cạnh chồng...” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nói ra nội dung bên trong sách, nhưng cũng không có nói ra tất cả, ý tứ đại khái chính là người làm vợ, phải ở bên cạnh chồng cả ngày, vĩnh viễn đi theo bên cạnh chồng, vì chồng chăm sóc mọi công việc trong nhà, để chồng không cần lo lắng chuyện nhà.

Thủy Lung im lặng nghe, những vẫn không hiểu rõ. Tại sao Trương Tôn Vinh Cực lại nổi nóng đột ngột như vậy.

Sau cùng, nàng nghe được tổng kết cuối cùng của hần: “Nàng là vợ của ta, thế lực của ta có thể chăm lo công việc hậu phương, nàng có thể toàn quyền quản lý, vốn là nàng không cần yêu cầu ta tặng.”

Về mặt của hần vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, đôi mắt rũ xuống, mang theo sức ép hào hùng, nhìn thật sâu vào giống như không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào thoát đi, cứng rắn dồn ép nàng phải đối mặt thừa nhận.

Trong lòng Thủy Lung chấn động, dư âm thật lâu mới tan biến.

Nếu nói như vậy, câu hỏi ‘Nàng chịu nhận?’ của hần, thật ra là thử nàng? Thăm dò phản ứng của nàng sao?

Hần đột nhiên tức giận không vui, cắn mạnh khiến tay nàng chảy máu là vì nàng chỉ cười mà không nói, thừa nhận bản thân không chịu nhận đồ của hần sao.

“A Lung, nàng còn chưa hiểu rõ thân phận của mình sao?” Trương Tôn Vinh Cực đề thấp giọng, khiến cho lực áp bức càng mạnh hơn.

Thủy Lung nhìn anh, nhất thời không nói gì.

Trương Tôn Vinh Cực đưa tay ôm eo nàng, tính toán nhanh chóng ôm chặt nàng, không để cho nàng có cơ hội chạy trốn, hần nói: “Nàng còn nhỏ, tạm thời ta có thể bao dung lỗi lầm của nàng, để cho nàng từ từ nhận rõ. Chẳng qua, nàng đã đáp ứng gả cho ta, làm vợ ta, vốn không có cơ hội hối hận đâu.”

Lời nói bá đạo lại tùy hứng như thế này, chính là lời nói riêng biệt của Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung nghe xong, không nhịn được cười: “Ta hiểu ý của người.”

“Hiểu rõ?” Giọng nói Trương Tôn Vinh Cực nồng đậm mùi vị nghi ngờ.

Thủy Lung gật đầu, “Ừ, hiểu. Bởi vì...” Thanh âm kéo dài một hồi. Nàng tinh nghịch nháy mắt với Trương Tôn Vinh Cực, sau đó nhún vai, thản nhiên nói: “Bởi vì ý nghĩ này của người, vừa đúng với cách nghĩ của ta.”

“...” Trương Tôn Vinh Cực giật mình.

Thủy Lung nhìn con mèo phát cáu xốc xếch trong gió, vui sướng cười ha hả: “Chỉ tiếc hiện tại thực lực của ta không nhiều, bản thân mình còn khó bảo toàn, cho nên ta không thể cho người được thứ gì. Phải chờ vài năm nữa, chờ ta công thành danh toại, để mặc cho người phóng khoáng tiêu dao.”

Mặc dù nàng chưa từng nói như vậy với Trương Tôn Vinh Cực, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ như vậy. Trong mắt nàng, Trương Tôn Vinh Cực là bạn đời nàng thừa nhận và coi trọng, thế thì tự nhiên sẽ cùng hần hưởng chung mọi thứ, của nàng chính là của hần.

Đây là suy nghĩ thường thấy của những cô gái thời hiện đại: Của anh chính là của em, của em vẫn là của em.

Chẳng qua là, Thủy Lung tự coi mình là một nhân vật nam tính mạnh mẽ.

Đương nhiên có thể nhờ bạn đời giúp mình làm giàu, nhưng tuyệt đối không thể ăn com mềm.

Đây chính là chuyện liên quan đến lòng tự ái và tính cách.

Bởi vậy, Thủy Lung không có cự tuyệt sự giúp đỡ của Trương Tôn Vinh Cực, cũng không tiếp nhận hết thảy những gì Trương Tôn Vinh Cực chuẩn bị cho.

Bây giờ, hai người đem lời nói nói ra rõ ràng. Nàng suy bụng ta ra bụng người, tự nhiên liền hiểu được ý tứ của Trương Tôn Vinh Cực. Nhưng để cho nàng làm bà chủ của một tổ chức một cách đơn giản, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra. Dù nàng hiểu rõ ý của Trương Tôn Vinh Cực, nàng cũng không thể nào thay đổi thái độ và cách nghĩ của mình.

Từ nhỏ tới lớn, cuộc sống độc lập đã sớm thâm nhập sâu vào linh hồn của nàng, khiến nàng không lệ thuộc vào bất kì ai.

Nàng sẽ không lệ thuộc vào bất kì người nào hết, Trương Tôn Vinh Cực là người kiêu ngạo, làm sao có thể có hành vi phụ thuộc người khác?

Thủy Lung nhìn nam tử như yêu như tiên trước mắt, cười thầm: Xem ra nàng nên cố gắng hơn nữa, tăng cường sức mạnh thật nhanh, mới cùng hắn đứng trên đỉnh núi cao đón gió được.

Không ai muốn phụ thuộc vào ai hết, vậy thì sống vai nhau mà đứng.

Thật ra, Đại Miêu rất thông minh, lúc Thủy Lung càng ngày càng hiểu rõ hắn, hắn cũng càng lúc càng hiểu rõ Thủy Lung. Hai người đều chiều ý của nhau, vì đối phương mà thay đổi, lùi về sau một bước. từ từ hợp lại, sau đó, vợ chồng một lòng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Cũng không phải tình cảnh không khồng chế được chính mình ~V~

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hai phần lễ vật

Lúc Trương Tôn Vinh Cực hoàn hồn, liền nhìn thấy nụ cười vui sướng của thiếu nữ trước mắt, đôi mắt lấp lánh như sao, tia sáng trong nháy mắt kia tựa như ngôi sao rơi xuống, nặng nề đánh vào đáy lòng hắn, buồn bực hết sức, run rẩy, sóng gợn thật lâu không biến mất.

Hắn đứng dậy, đem thiếu nữ ôm vào lòng. Thiếu nữ vừa cử động, bàn tay hắn cũng khẽ động một cái, liền đem thiếu nữ vác lên vai.

“Đế Duyên?” Thủy Lung không ngờ Trương Tôn Vinh Cực sẽ đến đột ngột như vậy.

Đầu vai của hắn dày rộng vừa đủ, nhưng cũng khiến người ta đau. Không phải Thủy Lung khó chịu vì bị cắn, mà là vì thái độ của Trương Tôn Vinh Cực.

macngulau.wordpress.com

Hành động mạnh mẽ đem người vác lên này là sao?

Bởi vì lời nói lúc nãy của nàng, nên hắn tức giận sao?

Thủy Lung không nhịn được nhếch môi lên cười, cười ha hả sung sướng, vừa cười vừa nghĩ: Đây là thích sao, thật sự là yêu thích ư.

Nếu người khiêng nàng lên là người khác, cho dù là huấn luyện viên ở kiếp trước, ngược lại nàng sẽ không cười, loại dáng vẻ bị người khác cưỡng ép nắm trong tay này, tuyệt đối không phải là sở thích của nàng, nhưng bị Trương Tôn Vinh Cực khiêng, nàng lại không thể nào nổi giận được, đa phần là dung túng, cuối cùng là cảm thấy rất buồn cười.

Ba!

Một tiếng vỗ vào da thịt vang lên.

Tiếng cười của Thủy Lung cũng ngừng lại.

macngulau.wordpress.com

Nàng trừng cặp mắt thoáng qua tia kinh ngạc. Sau đó liền híp mắt lại, nhìn chòng chọc vào Trương Tôn Vinh Cực. Cảm thấy cái mông hơi đau, khiến cho nàng hiểu rõ nàng vừa mới bị người ta đối xử ra sao.

macngulau.wordpress.com

Nàng đột nhiên yên tĩnh làm cho Trương Tôn Vinh Cực nhìn về phía nàng, đúng lúc ánh mắt hắn chống lại ánh mắt nàng.

“Ngoan.” Trường Tôn Vinh Cực đưa tay vỗ về đôi má của nàng, lời nói vừa lạnh nhạt lại đe dọa: “Không ngoan sẽ bị phạt.”

Thủy Lung hí hóp: “Ngươi muốn làm gì?”

Trường Tôn Vinh Cực: “Ta sẽ cho nàng nhận rõ, ai mới là vợ.”

Thời điểm hai người đối đáp, thì Trường Tôn Vinh Cực đã sử dụng khinh công của mình bay về phía phòng ngủ thường ngày.

Hắn đưa tay đem Thủy Lung trên đầu vai đặt xuống giường, sau đó ở trước mặt nàng cởi áo và thắt lưng, động tác ưu nhã lưu loát như mây trôi nước chảy, trong chốc lát dây thắt lưng rơi xuống đất, áo khoát và từng món y phục bên trong rơi xuống.

Hắn không có trói Thủy Lung, là hắn tuyệt đối có lòng tin Thủy Lung không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Thủy Lung không hề có ý định chạy trốn, nhìn bộ dạng Trường Tôn Vinh Cực ở thế đã định, nàng liền biết lần này nói chuyện đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn. Nàng tùy tiện đá rớt giày xuống đất, tùy ý ngồi trên trường kỷ, nhìn Trường Tôn Vinh Cực cởi quần áo, dáng vẻ kia giống như đang nhìn báu vật đến gần hầu hạ, không nhanh không chậm nói: “Không phải nói là buổi tối mới bàn tiếp về chuyện này sao?”

“Hiện tại ta muốn cho nàng hiểu rõ.” Từ trước đến nay, Trường Tôn Vinh Cực luôn làm việc theo tâm trạng.

Lúc trước được Thủy Lung trấn an, dựa theo lời của nàng mà làm. Lần này một lần nữa, Thủy Lung lại gọi lên suy nghĩ của hắn, cho nên hắn chẳng cần biết ban ngày hay ban đêm, trước hết đem con Tiểu Hỏa Hồ này đè dưới thân, để cho nàng nhận rõ thân phận của mình.

Khi cái áo lót rơi xuống đất, Trường Tôn Vinh Cực trần truồng đi tới bên giường, thể hiện ý chí quyết tâm không hề thoái nhượng của hắn.

Thủy Lung nhìn nam tử trước mắt, da thịt trắng như bạch ngọc, không có cơ bắp cuộn cuộn, chỉ có đường nét cơ bắp lưu loát, mỗi chỗ đều rắn chắc và mềm dai, nhìn thân thể này không được vạm vỡ cho lắm, thậm chí có thể nói là tốt đẹp, trong thân thể ẩn chứa sức lực hết sức kinh khủng.

Thủy Lung vừa nhìn vừa nghĩ thầm: Ai, tự làm tự chịu thôi.

Ban này, có thể dễ dàng trấn an đối phương, xóa bỏ ý đồ ban ngày tuyên dâm của Đại Miêu. Nhưng vừa buông lỏng một chút, nàng lại dùng những lời nói chân thật trắng trợn, lại chủ động chọc giận con mèo đang động dục này, cùng với ý chí chiếm giữ, ham muốn nắm nàng trong tay.

Biết rõ là không thể tránh khỏi, vậy thì không cần tránh né.

Thủy Lung lui về phía sau, nhường vị trí còn lại trên giường cho Trường Tôn Vinh Cực, cười hí hóp nhìn hắn: “Mời quân lên... giường.”

Con người Trường Tôn Vinh Cực co rút lại, người đã bò lên giường, đưa tay ôm thắt lưng Thủy Lung, cúi đầu phủ xuống đôi môi đang định nói chuyện của nàng.

Hai người đều là thiếu niên mới nếm thử trái cấm, tiếp xúc thân phận một hồi, như một tia lửa có thể bốc cháy, mặc kệ là thân thể hay là không khí cũng đều nóng rực không thôi, tiếng thở dốc càng lúc càng mạnh hơn.

So với lần đầu tiên Thủy Lung trúng độc, thân thể mềm nhũn, tâm trí mông lung nước chảy thành sông. Lần này, Thủy Lung chủ động hơn rất nhiều. Đầu lưỡi linh hoạt lướt qua hàm trên của Trường Tôn Vinh Cực, lại cuốn lấy đầu lưỡi của hắn mút vào, ngón tay vuốt ve trên thân thể trần truồng của hắn.

Khi nhận ra Trường Tôn Vinh Cực muốn cởi y phục của mình, Thủy Lung mới rời khỏi đôi môi của hắn, lại cầm tay hắn lên, dưới ánh mắt Trường Tôn Vinh Cực chột lóe rồi biến mất, nàng mở miệng ngậm lấy ngón tay của hắn.

“A Lung!” Trường Tôn Vinh Cực hít thở hơi chậm lại.

“Không phải muốn ta hiểu rõ sao?” Thủy Lung khẽ hí hóp, sóng mắt như nước, trong kinh hoàng lại có ánh sáng lấp lánh, vẻ mặt quyến rũ chết người. Nàng vươn chân còn mang tất, thăm dò về phía long căn của hắn. Khẽ nghiêng đầu, tóc đen cũng lung lay theo, lộ ra khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay, nét mặt tươi cười, ánh mắt hàm chứa sự khiêu khích và lãnh ngạo, đem xinh đẹp hiện thực và bướng bỉnh bất tuân kết hợp lại hết sức hoàn mỹ: “Ta hiểu rõ.”

Ai là vợ?

Hắn tưởng rằng nàng bị hắn thượng thì là vợ sao?

Vậy thì tới xem một chút, rốt cuộc là ai bị ai thượng.

Thủy Lung nhìn nam tử trần truồng trước mắt, đáy mắt mông lung tràn ngập ánh sáng mang tính xâm lược. Từ lúc bắt đầu, người cởi quần áo trước, người thua đã là người rồi.

Tình hình trận này, nhất định sẽ không như lần trước bình tĩnh thông qua như vậy đâu.

Thời gian dần dần trôi qua, mặt trời lặn về phía tây.

Mộc Tuyết đi tới trường luyện võ tìm hai người Thủy Lung, muốn gọi hai người đi dùng cơm tối, nhưng không thấy bóng dáng của hai người. Nhất thời nghĩ ngờ, mỗi nàng mấp máy vài cái, lại không có phát ra bất kì âm thanh gì, không lâu sau liền đưa tay đón lấy một con côn trùng nhỏ bay tới.

“Phòng ngủ?” Mộc Tuyết lẩm bẩm nghĩ non một câu, về mặt nghĩ hoặc, sau đó con người co rụt lại, sắc mặt nhanh chóng kinh nghi và ngưng đọng, ngón tay run run để tiểu trùng bay đi.

Sẽ không giống như nàng nghĩ chứ?

Mộc Tuyết ổn định tâm thần, đi về phía phòng ngủ của Thủy Lung.

Chốc lát, chờ nàng đi tới trước phòng ngủ Thủy Lung, trước tiên long tai lắng nghe động tĩnh ở bên trong, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra: “Lung tỷ tỷ?”

“Ừ.” Thanh âm khàn khàn từ trong phòng ngủ truyền ra.

Mộc Tuyết vừa nghe loại âm khiến xương cốt người ta tê dại này, khuôn mặt trắng như tuyết không khỏi đỏ ửng lên, chậm rãi khôi phục lại hô hấp, mới mở miệng nói: “Bữa tối đã chuẩn bị xong...”

Tiếng mở cửa ‘kéo kẹt’ vang lên, cắt ngang lời nàng.

Thủy Lung tùy ý đem áo khoát màu đỏ khoác lên người, đầu tóc rối bù đi ra, nhìn gương mặt có chút dại ra của Mộc Tuyết: “Ừ, đi thôi.”

“Ài?” Mộc Tuyết ngây ngơ nhìn bóng lưng rời đi của Thủy Lung, nàng ta không nhận được liếc về phía phòng ngủ một cái. Nhìn không thấy rõ tình cảnh bên trong, nhưng nàng nhạy cảm nhận ra bầu không khí bên trong vẫn chưa biến mất hoàn toàn.

Chẳng qua là, Vô vương đâu? Người đâu?

“Sao vậy?”

“Sao vậy?” Thủy Lung đang đi đằng trước bỗng nhiên dừng bước, quay đầu cười tủm tỉm nhìn nàng ta.

Chỉ thấy nàng lười biếng như mèo, nụ cười như bông tuyết nở rộ trong ánh sáng lấp lánh dưới mặt trời, còn sót lại một luồng mỉa mai sắc cùng thân nhiên, dù có nói nàng là mỹ nhân khuynh sắc khuynh thành cũng không quá đáng.

Trong lòng Mộc Tuyết chấn động, thật lâu mới có thể hoàn hồn, bất chợt nói ra lời thật lòng: “Vô vương đâu ạ?”

Thủy Lung nghe vậy, ý cười trong mắt càng nồng, trong chớp mắt nụ cười kia giống như có chút xấu xa, như có như không nói: “À... Hửn ư, lòng tự ái bị tổn thương.” Kế tiếp liền sung sướng cười ha ha. Hiện tại, có lẽ hắn đang trốn ở chỗ xinh nào đó liếm móng vuốt tự mình chữa thương rồi, sau đó cố gắng bổ sung kiến thức.”

(Ngữ: T^T chị làm gì anh rể của em rồi hả????)

“A?” Mộc Tuyết không hiểu đầu đuôi ra sao.

Thủy Lung không giải thích gì thêm, lười biếng khoát khoát tay: “Đi, đi ăn cơm. Giải quyết con mèo này thật là hao tổn tâm trí.”

Mộc Tuyết vẫn như cũ không hiểu rõ ý của nàng, liền nhanh chân đuổi theo Thủy Lung, nhìn bóng lưng nàng — áo đỏ tóc đen, dáng người nhỏ nhắn yếu đuối, tao nhã tự nhiên.

Hình như, càng ngày Lung tỷ tỷ càng xinh đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, có một đám nhân vật võ công cao cường tới phủ quận chúa, trang phục trên người bọn họ không hề bình thường, không phải cầm búa thì dọn dẹp mảnh vụn của gỗ hoặc là mái ngói, có người thì bay lượn chung quanh, người thì phóng lên phóng xuống.

Một màn này ngẫu nhiên bị bách tính nhìn thấy, nghĩ rằng có lẽ do ai đó tới tìm Thủy Lung gây chuyện. Không bao lâu liền nghe tiếng ‘lịch bạch’ từ trong phủ quận chúa truyền ra, khiến người ta nhận không được thẩm đoán bên trong đánh nhau kịch liệt biết chừng nào.

Nhưng sự thật là như thế nào?

Nếu như có người đứng ở chỗ cao nhìn về phía phủ quận chúa, hoặc là người ở trong phủ quận chúa, nhất định sẽ phát hiện đám người có võ công cao cường này... đang sửa nóc nhà.

Bởi vì thân thủ không tầm thường, mặc kệ là vận chuyển gỗ hay ngói, hoặc tốc độ xây dựng cọc đều rất tinh vi, cho nên hiệu suất làm việc của bọn họ so với nhóm thợ mộc bình thường đều cao tay hơn nhiều. Từ sáng sớm đến buổi trưa, công việc gần như sắp hoàn thành.

Lại lần nữa, Ngõa Lạc Oa tới phủ quận chúa, đem lễ vật của Trường Tôn Vinh Cực dâng cho Thủy Lung.

“Bạch cô nương, mời người nhận lấy.” Ngõa Lạc Oa thành khẩn nói, vẻ mặt diễm đạm đáng yêu.

Nàng cầm một cái khay trong tay, trên khay có một cái khăn đỏ phủ lên, làm cho người ta không nhìn ra được bên trong là thứ gì.

Thủy Lung đi tới trước mặt nàng, đưa tay cầm khăn đỏ lên, liền nhìn thấy mấy cuốn sách đặt ở bên trong.

Trên quyển sách đều ghi có ghi hai chữ ‘Nữ luận’.

“Ha ha.” Thủy Lung cười khẽ, vươn tay cầm quyển sách lên, tùy tiện lật hai trang, đối với Ngõa Lạc Oa nói: “Ta nhận.”

Ngõa Lạc Oa kinh ngạc nhìn Thủy Lung, nàng không ngờ kết quả sẽ như thế: “Bạch cô nương liền chấp nhận sao?”

Trong nhận biết của nàng, Thủy Lung không phải là những tiểu thư khuê các bình thường, nàng giống như nữ nhi giang hồ trong thời loạn, tuyệt đối sẽ không là người vợ an phận giúp chồng dạy con, nhìn tên quyển sách cũng không hề nổi giận, trái lại còn bật cười vui vẻ, cái này có chút kì quái.

Ngõa Lạc Oa nhìn khuôn mặt tươi cười của Thủy Lung, lại không nhận được nhớ tới sắc mặt quái dị của Trương Tôn Vinh Cực vào ngày hôm qua.

Tuy rằng chủ nhân không có biểu cảm gì, nhưng hơi thở tức giận trên người hẳn không lừa gạt được nàng, bộ dạng không giống như tức giận, nhưng tâm trạng của hẳn nhất định là không vui. Vốn cho là chủ nhân và Bạch cô nương cãi nhau, nhưng bây giờ thấy bộ dạng này của Bạch cô nương, nàng lại cảm thấy không giống.

Aiz, hại nàng hôm nay khi được trách nhiệm đi tặng quà do chủ nhân giao cho, làm nàng sợ gần chết. Nàng rất sợ Bạch cô nương không chịu nhận quà.

Thủy Lung đem biểu tình rầu rĩ của Ngõa Lạc Oa thu vào đáy mắt, đoán được sơ sơ ý nghĩ của nàng, đem quyển sách trong tay bỏ lên bàn, hỏi: “Sau khi trở về, hẳn đã làm gì?”

Bởi vì đối phương nhận quà, tâm trạng của Ngõa Lạc Oa cũng thả lỏng chút ít, cẩn thận nhớ lại: “Không có làm gì hết, chỉ là đọc sách rất lâu.”

Thủy Lung cười hắc hắc.

Mộc Tuyết không khỏi nhìn nàng, nhớ tới lời hôm qua nàng nói. Đọc sách để bổ sung kiến thức gì?

Ngõa Lạc Oa bị phản ứng của nàng khơi gợi lên lòng hiếu kì, không nhận được nói: “Hôm qua lúc chủ nhân trở về, tâm trạng dường như có chút kỳ quái, không biết Bạch cô nương có thể nói cho ta biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Thủy Lung nhún mày: “Sau khi biết chuyện, có lẽ ngươi sẽ bị hấn diệt khẩu. Ngươi xác định ngươi muốn biết mọi chuyện sao?”

“Không cần!” Ngõa Lạc Oa lắc đầu như gà mổ, còn lùi về sau một bước, dùng tay che lỗ tai mình. Bộ dạng coi như Thủy Lung có nói, nàng cũng không nghe thấy.

Thủy Lung cười nói: “Bánh ít đi thì bánh quy trở lại, ngươi giúp ta đem thứ này đưa hẳn.”

“Bạch cô nương mời nói.” Ngõa Lạc Oa nói, không đợi Thủy Lung nói, nàng liền bổ sung thêm một câu: “Nếu như không phải là thứ đồ tốt, Bạch cô nương đừng nhờ ta, ta không muốn bị chủ nhân giận cá chém thớt đâu.”

Đáy mắt Thủy Lung xoẹt qua một chút bồn chồn: “Yên tâm, hẳn nhất định sẽ thích.” Chỉ là hẳn có nhận hay không thì, đó là chuyện khác.

Có lời nói đảm bảo này, tinh thần Ngõa Lạc Oa liền buông lỏng, trái lại hứng phấn muốn nhìn lễ vật Thủy Lung muốn tặng chủ nhân.

Thủy Lung quay đầu thì thầm vào tai Mộc Tuyết, Mộc Tuyết gật đầu đi ra ngoài.

Trong chốc lát, Mộc Tuyết bung một cái mâm nhỏ vào.

Ngõa Lạc Oa nhìn sang, chỉ thấy trên cái mâm này đặt một cái bánh cá nhỏ.

Cái này là...

Sắc mặt Ngõa Lạc Oa nhất thời rất kì lạ.

Đây không phải là món điểm tâm mà chủ nhân nói Bạch cô nương thích ăn nhất sao? Vì sao đến miệng Bạch cô nương, lại biến thành chủ nhân thích?

Thủy Lung không có để ý tới vẻ mặt của nàng, bung cái mâm bánh cá nướng đặt lên khay mà Ngõa Lạc Oa mang tới, lại đem vải đỏ phủ lên, đưa cho Ngõa Lạc Oa: “Đi thông thả, không tiền.”

“...” Ngõa Lạc Oa nhìn nàng một cái, vẻ mặt muốn nói lại thôi, gật đầu xoay người rời đi.

Nàng mới vừa ra khỏi phủ quận chúa, liền thấy một cỗ kiệu dừng trước phủ quận chúa. Bên trong kiệu là một gã hoạn quan trong cung, trong tay hoạn quan cầm cái hộp gấm đắt tiền, thấy Ngõa Lạc Oa liền sùng sốt, sau đó đánh giá nàng từ trên xuống dưới, mới nhếch miệng, âm thanh bén nhọn ‘hừ’ một tiếng.

Ngõa Lạc Oa híp mắt lại, lắng lơ quăng trả lại hần, ngân sức trên người phát ra âm thanh thanh thúy, nhìn thấy hoạn quan đi vào phủ quận chúa, cúi đầu tặc lưỡi cười một tiếng.

Trong giây phút hai người giằng co qua lại, hộ vệ canh cửa của phủ quận chúa cũng không hề nói gì.

Ngõa Lạc Oa quay đầu nhìn thoáng qua hướng bọn họ, bỗng cười duyên nói: “Các người nói, hần đẹp hay ta đẹp?”

Nào có cô gái nào đi so sánh sắc đẹp với hoạn quan chứ?

Bọn hộ vệ cảm thấy lúng túng, không biết trả lời ra sao. Vị hoạn quan vừa đi vào phủ là người của thái hậu, nếu bọn họ trả lời câu hỏi này của vị cô nương kia, bị tên hoạn quan phát hiện, bọn họ tuyệt đối sẽ bị toi mạng.

Ngõa Lạc Oa thấy bọn họ tránh né không trả lời, nàng khề hừ một tiếng: “Thật nhàm chán!” Sau đó, đi ra ngoài không thèm quay đầu lại nữa, nhảy vài cái liền đi vào ngõ hẻm, ngõ hẻm quanh co ít người đi lại. Nàng đi không bao lâu liền dừng lại, nghiêng người dựa vào tường, cười duyên: “Theo ta lâu như vậy, còn không có dự định đi ra sao?”

Một thân ảnh mảnh mẽ xuất hiện cùng lúc với âm thanh của nàng.

Ngõa Lạc Oa đánh giá nam tử trước mắt, mím môi cười: “Ta còn nghĩ là ai, hóa ra là Lâm thiếu chủ của Bích Kiếm Sơn Trang.”

Lâm Chi Tiểu cười ôn hòa: “Có thể được Huyền Âm Yêu Oa nhận ra, tại hạ thật sự cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Phi phi phi.” Ngõa Lạc Oa phun nước miếng, vẻ mặt không hài lòng lại ngây thơ: “Khó nghe muốn chết, khó nghe muốn chết. Kê nào chán sống lấy cái tên này đặt cho ta, khó nghe muốn chết, vậy mà các người còn muốn gọi, cố tình chọc tức ta!”

Lúc nàng nói chuyện, tay chân không ngừng chuyển động, tự nhiên không rõ, khiến ngân sức trên người rung động leng keng.

Lâm Chi Tiểu nói: “Huyền Âm cô nương chưa bao giờ đem tên thật của mình nói cho mọi người biết, người đời tự nhiên sẽ đặt danh hiệu riêng cho cô nương.”

Ngõa Lạc Oa cười ngọt ngào: “Vẫn là Lâm thiếu chủ biết nói chuyện, ta vừa nói không thích. Lâm thiếu chủ liền thay đổi cách gọi, không giống đám người đầu gỗ không não, không biết thay đổi theo tình huống.”

Lâm Chi Tiểu im lặng nhìn Ngõa Lạc Oa một hồi lâu, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười: “Huyền Âm cô nương không cần sử dụng mị thuật, ta cũng không có ác ý.”

Nụ cười trên mặt Ngõa Lạc Oa biến đổi, một giây trước còn cười một cách tự nhiên, một giây sau liền biến thành bộ mặt lạnh lùng: “Không có ác ý, vậy người theo dõi ta làm gì?”

Lâm Chi Tiểu thần nhiên nói: “Chỉ là lúc đầu không có biện pháp xác nhận thân phận của cô nương. Sau khi xác nhận xong, vừa muốn rời đi lại bị cô nương kêu ra. Vì để tránh bị hiểu lầm, cho nên ta mới xuất hiện nói chuyện với cô nương.”

Ngõa Lạc Oa thu liễm ý cười trong đáy mắt: “Vi sao Lâm thiếu chủ muốn xác nhận thân phận của ta, chẳng lẽ người có ý đồ gì với ta?”

“Không dám, không dám.” Lâm Chi Tiểu nói luôn miệng.

“Không dám?” Vẻ mặt Ngõa Lạc Oa tức giận, chân mày dựng thẳng: “Sao há? Lão nương còn không xứng với người hử?”

Lâm Chi Tiểu không có bị thái độ thay đổi thất thường của nàng hù dọa, bộ dạng dầu muối không hòa: “Là tại hạ không xứng với cô nương.”

“Hừ! Coi như người biết thời thế.” Ngõa Lạc Oa xoay người muốn đi, lại quay đầu nhìn hần cười duyên: “Lâm thiếu chủ không hổ là con trai của Minh chủ võ lâm, đúng là có bản lĩnh.” Lâu như vậy lại không bị Huyền Âm của nàng gây ảnh hưởng.

Thấy Lâm Chi Tiểu không có phản ứng, thân ảnh của nàng lại phóng qua tường cao, biến mất ngay trước mặt hần.

Sau ba giây, thân thể của Lâm Chi Tiểu mới có thể nhúc nhích, thu liễm nụ cười.

“Đầu tiên là Tật Phong Thủ, sau đó là Huyền Âm Yêu Oa, ... những hiệp khách vốn không môn không phái độc hành trong chốn giang hồ này, không ngờ đều là người theo bên cạnh Võ vương.”

“Vị Võ vương này, rốt cuộc là ai?”

Bên trong phủ quận chúa, Ngõa Lạc Oa vừa đi, Thủy Lung liền nghe ngoài cửa truyền thông báo, nói rằng thái hậu nương nương truyền ý chỉ tới.

Thủy Lung cho mời hoạn quan truyền ý chỉ đến, liền nghe rõ ý đồ của hoạn quan. Không phải tới bảo Thủy Lung vào cung, mà là tới đưa lễ vật.

Lúc này, Ngõa Lạc Oa mang lễ vật tới, tâm trạng Thủy Lung rất vui vẻ. Vui sướng còn không được bao lâu, đã bị lễ vật của thái hậu phá hỏng, tâm tình lắng đọng nguội lạnh, gợn sóng từng cơn.

Hoạn quan đem hộp gấm giao đến tay Thủy Lung, thanh âm sắc bén: “Quận chúa Hoa Dương, đây là tấm lòng của thái hậu, thái hậu thật là yêu thương người, người nhất định phải nhớ báo ân thái hậu.”

Thủy Lung nhìn hộp gấm quen thuộc này, không cần đoán cũng biết bên trong là bộ đồ cưới, mắt lạnh cười khế đối với hoạn quan cười, phun ra hai chữ: “Cút đi!”

Nụ cười trên mặt hoạn quan lập tức cứng đờ.

Thủy Lung tùy ý đá tên hoạn quan ton hót kia ra cửa: “Người đâu, đưa Tung công công ra ngoài.”

“Tung công công mời.” Hai gã người làm đi tới.

“Ta tự mình đi.” Tung công công oán hận liếc Thủy Lung một cái, giận mà không dám nói, ôm một bụng tức ra về.

Mộc Tuyết thấy người đi hết, liền phát tay đem nhóm nữ tỳ cho lui, mới đi tới cạnh Thủy Lung, lo lắng gọi: “Lung tỷ tỷ...”

Ngón tay Thủy Lung gõ lên hộp đựng giá y, sắc mặt lạnh lẽo suy nghĩ, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chuyện phiên lòng

Hồng lăng triều quần, những chậu hoa muôn hồng nghìn tía hai bên đường đi, trên đường luôn có binh sĩ đóng giữ.

Tình huống này không giống ngày xưa, dân trong thành Kỳ Dương bưng tỉnh nhớ ra, thì ra là sắp tới ngày thành hôn của Bạch Thủy Lung và đường triều Võ vương, qua mấy ngày nữa sẽ thành thân.”

“Bạch Thủy Lung muốn lập gia đình?” Thái độ của dân chúng rất kì lạ.

Trước kia, Bạch Thủy Lung si mê Trương Tôn Lưu Hiến như thế nào người trong thành đều biết, cho tới khi hôn ước bị thay đổi, tuy rằng dân chúng thỉnh thoảng dị nghị một chút, nhưng không có ai nghĩ tới Bạch Thủy Lung sẽ cùng thành thân. Mãi cho đến giờ phút này, Trương Tôn Lưu Hiến mất tích một cách không rõ ràng, ngày cưới của Bạch Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực gần đến, bọn họ cảm thấy rất quái lạ, cảm thấy mọi chuyện không chân thật lắm.

Vương gia kết hôn, tình cảnh đương nhiên sẽ náo nhiệt và rất xa hoa, chỉ cần nhìn hồng lăng giăng khắp thành, số chậu hoa bày đầy hai bên đường, chắc chắn tốn rất nhiều tiền của chứ không ít.

Một đội người mặc đồ đỏ tưng bừng cho ngày vui từ xa đi tới, đầu vai kiểng gánh nặng, vận chuyển từng cái hộp gấm xếp hàng nối đuôi đi vào phủ quận chúa, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, giống như vật đang kiểng trên vai rất nhẹ, rõ ràng những người này không phải là người dân lao động bình thường.

Dân chúng nhìn một màn này đều tròn to hai mắt, những người thích náo nhiệt kéo nhau chạy đến, thậm chí không hổ là hôn lễ của hoàng thất, còn chưa bắt đầu đã phô trương như vậy.

Không chỉ có dân chúng trong thành nhìn thấy một màn này, ngay cả các quý tộc cũng nhìn thấy.

Lầu hai của Thái Bạch Lâu, không ít quý tộc ngồi gần lan can của lầu các, mắt nhìn về phía ngoài, vừa nhìn vừa nghị luận, đa số đều là không ảnh hưởng đến toàn cục, quả thật hành vi của Bạch Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đều rất bá đạo và tàn khốc, khiến bọn họ không dám nói xấu sau lưng.

Trong lầu hai, Phương Tuấn Hiến và Lâm Chi Tiểu cũng có mặt.

Trước mặt hai người bày rất nhiều đĩa thức ăn ngon, nhưng dường như rất bị động đến, chỉ có vài bình rượu là trống rỗng. Phương Tuấn Hiến một tay cầm bình rượu tự rót tự uống, rót đầy lại ngửa đầu uống, uống xong lại tiếp tục rót, hoàn toàn là bộ dạng say rượu.

Lâm Chi Tiểu thấy vậy cũng không ngăn, tự mình thưởng thức rượu, sau đó để chén rượu xuống, khế nói: “Tuấn Hiến huynh, ta sắp phải rời đi rồi.”

Động tác uống rượu của Phương Tuấn Hiến hơi khựng lại, hỏi: “Vì sao?”

Lâm Chi Tiểu tùy ý cười: “Làm gì có vì sao? Ta vốn là người trong giang hồ, tới đây chỉ là vì muốn điều tra rõ chuyện kia thôi. Hiện tại, sự tình đã rõ ràng, ta cũng nên trở về.”

Phương Tuấn Hiền nặng nề buông chén rượu xuống: “Sự tình đã điều tra rõ? Tại sao ta không biết? Nàng ta thật sự đã nói ra chút chuyện gì à? Chuyện này là do ai gây nên, vì sao lại làm vậy? Trưởng Tôn Lưu Hiền hiện giờ đang ở đâu?”

Lâm Chi Tiểu bị hấn ép hỏi như thế, cũng không hề tỏ vẻ buồn bực, lạnh nhạt nói: “Theo suy nghĩ của ta, chuyện này là do Võ vương gây nên, vì sao thì ta không biết, cũng không điều tra ra được. Còn phần Trưởng Tôn Lưu Hiền ở đâu, ta cũng không tìm ra được.”

Phương Tuấn Hiền nghe xong, sắc mặt liền lạnh băng muốn mở miệng trách cứ. Nhưng Lâm Chi Tiểu đã giành trước hấn một bước, ngăn lại lời nói của hấn: “Tuấn Hiền huynh, ta nói điều tra rõ, chứ không có nói là có thể tìm ra. Cho dù ta tiếp tục ở lại chỗ này, cũng không thể tìm được tin tức gì, trừ khi người muốn dùng biện pháp tra hỏi đối với Võ vương.”

Sắc mặt Phương Tuấn Hiền lạnh như tiền, mấp má môi, không nói.

Lâm Chi Tiểu nói: “Chuyện của quốc gia, bọn ta là người giang hồ không thể tham sự, Tuấn Hiền huynh cũng nên hiểu rõ chỗ khó xử của chúng ta. Nhưng người là bằng hữu của ta, trước khi ta rời đi, ta có lời này muốn khuyên huynh.”

“Mời nói.” Phương Tuấn Hiền đã tỉnh táo lại.

Lâm Chi Tiểu nhẹ giọng nói: “Tuấn Hiền huynh ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tính mà đi trêu chọc vào Võ vương, huynh nên làm người đứng ngoài cuộc xem trò vui tốt hơn nhiều.” Nói xong, hấn im lặng liếc nhìn Phương Tuấn Hiền, liền đứng dậy khẽ phất ống tay áo, động tác tùy ý thanh nhàn nhìn về Phương Tuấn Hiền: “Đa tạ mấy ngày qua được Tuấn Hiền huynh chiêu đãi, cáo từ.”

Nói xong, hấn xoay người, không để ý tới đám người quyền quý cạnh lan can liền nhảy vọt lên. Một trận kinh hô nhỏ vang lên, thân ảnh như chim yến bay vút lên trời cao, nhảy lên xuống trên vài cái nóc nhà, thân ảnh liền biến mất trong giây lát.

Phương Tuấn Hiền rù mắt nhìn các món ăn trước mặt không hề bị động đến, lại nhìn chén rượu trong tay, nghiêng mắt liền nhìn thấy hồng lẳng giăng ở ngoài, chợt thấy một cổ tức giận truyền lên đầu, cảm thấy đầu óc đau nhức, cúi gập đánh một quyền lên bàn.

Cách cách một tiếng, cái bàn bị hấn đánh thành từng mảnh nhỏ.

Thanh âm này kinh động đến các vị khách ở chung quanh, khiến bọn họ quay đầu lại nhìn hấn.

Phương Tuấn Hiền không để ý tới bọn họ, nhíu chặt mày, bỏ lại một thôi bạc, liền xoay người rời đi.

Bên kia phủ quận chúa, Mộc Tuyết đang ở trong phòng đem sinh lễ sắp xếp lại, lại sai người đem trà lên cho người chuyển sinh lễ đến uống. Về mặt của những người này đều rất kính cẩn, thấy người bưng trà đưa tới cũng không từ chối, mỗi người đều tự bưng trà lên uống, tốc độ giống như uống rượu, không giống như vì một môi khát nước nên mới uống, trái lại tựa như đang hoàn thành nhiệm vụ.

Mộc Tuyết thấy vậy cũng không xoi mói, lại đem túi ngân lượng đã chuẩn bị từ trước giao cho bọn hấn, nhẹ giọng cười nói: “Các vị đại vất vả rồi.”

“Không vất vả.” Nam tử cao lớn đứng đằng trước đám người mở miệng, giọng điệu giống như bẩm báo mệnh lệnh. Sau đó nói với những người ở phía sau: “Còn không mau cảm ơn?”

Đám nam nhân đằng sau liền nhận lấy bao tiền Mộc Tuyết đưa, cũng không có coi bên trong có bao nhiêu bạc, mọi người đồng thanh nói cảm ơn.

Mộc Tuyết liền hiểu rõ, mấy người này không phải là người vận chuyển sinh lễ bình thường, họ dường như là người trong giang hồ, hơn nữa còn là dạng người có thể lực được dạy dỗ một cách nghiêm khắc. Nàng không có tìm tòi nghiên cứu bọn người này và thân phận của Trưởng Tôn Vinh Cực. Sau khi biết rõ tác phong làm việc của bọn họ, nàng cũng không có làm nhiều lễ nghi rườm rà, liền cho bọn họ rời đi.

Tự mình tiễn nhóm người khiêng vác sinh lễ ra khỏi phủ, lúc Mộc Tuyết trở về phòng, liền nhìn thấy Thủy Lung đang mở hộp sinh lễ.

“Lung tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng chịu xuất hiện.” Mấy ngày này, Thủy Lung vẫn luôn ở trong thư phòng, không biết đang chơi trò gì, mặc kệ nàng khuyên như thế nào cũng không được.

Thủy Lung lấy một cây nhân sâm ngàn năm ra khỏi hộp, tầm mắt nhìn về phía trước, nói với Mộc Tuyết: “Người nói, khi thành thân, ta sẽ có được Phương Nhân Quả, ta liền tìm thể thân để ở thành Kỳ Dương, đóng gói tài sản chuyển đến lãnh địa ở Nam Vân, như vậy có tính là quá đáng không?”

“Cái này...” Mộc Tuyết làm sao ngờ được Thủy Lung sẽ nói như vậy. Do dự một hồi, đối với Thủy Lung nói: “Sợ là Võ vương sẽ không đồng ý?”

Thủy Lung quay đầu nhìn Mộc Tuyết: “Hấn không đồng ý cũng không được, thiên hạ to lớn muốn tìm một người thì không dễ. Có lẽ ta còn có thể tạo ra một hiện trường bị cướp giả cho hấn nhìn, làm cho hấn không có cách trừng phạt ta.”

Mộc Tuyết kinh ngạc nhìn Thủy Lung, nhất thời không biết nói gì cho đúng. Nếu Lung tỷ tỷ thật sự làm như vậy, có phải hay không nói rõ lúc trước Lung tỷ tỷ đối xử đặc biệt với Võ vương là giả, Lung tỷ tỷ thật sự không có tình cảm với Võ vương? Từ đầu tới cuối chỉ là lợi dụng hấn thôi sao?

Kỳ thật như vậy cũng tốt, chẳng những ứng với lời sư phụ nói, mục đích cũng đạt được, bình yên rồi khỏi nơi thị phi này.

Nhưng là...

Mộc Tuyết không khỏi nhớ tới ngày xưa Trương Tôn Vinh Cực đối xử với Thủy Lung rất tốt, trong lòng có chút không nhẫn tâm được. Quá đáng sao? Nếu thật sự làm như vậy, đối với Trương Tôn Vinh Cực đúng là có chút quá đáng.

Thủy Lung đem nhân sâm bỏ vào hộp: “Đáng tiếc.”

“Ừ?” Mộc Tuyết nhìn nàng.

Thủy Lung cười khê: “Đáng tiếc! Hắn không phải là đối thủ của ta, cũng không phải là người ngoài không có tình cảm.” Cho nên, nàng sẽ không làm như vậy.

Kiếp trước, thương trường như chiến trường, chỉ có người lừa ta gạt, không phải nàng chưa từng làm những chuyện đê tiện, nhưng một chút bất an cũng không có, cùng lắm là bị người ta trả thù, nhưng mà có thể bị trả thù hay không thì còn phải nhìn bản lĩnh của hắn.

Chẳng qua, đối xử với Trương Tôn Vinh Cực như thế, trong lòng nàng lại cảm thấy không nỡ, những lời nói lúc này chỉ là xúc động bộc phát, một lần nữa cảm thấy tình yêu thật là khiến người ta trở nên kì lạ.

Địa vị của Trương Tôn Vinh Cực ở trong lòng nàng rất là đặc biệt, phải nói là từ kiếp trước tới nay chưa từng có, cho tới khi hắn xuất hiện mới có định vị này: BẠN ĐỜI.

Vị trí này không giống như là huynh đệ, không phải là bằng hữu, huấn luyện viên...

Nếu như hôm nay, Trương Tôn Vinh Cực là bằng hữu của nàng, nàng có thể bình tĩnh cùng hắn thương lượng hợp tác, lựa chọn cục diện toàn thắng cho hai bên. Mà không giống như hiện tại, phải suy nghĩ cho tâm tình của hắn, lo nghĩ bản thân có làm hắn bị thương hay không, có đưa hắn vào tình thế khó xử hay không?

Không nỡ!

Loại tâm tình này xuất hiện trên người nàng rất ít. Hôm nay, vì một Trương Tôn Vinh Cực lại không ngừng xuất hiện.

Mộc Tuyết nghe lời nói của nàng, cũng không hiểu vì sao lại thờ ơ một hồi, buột miệng trêu ghẹo: “Chẳng lẽ là vì ngày mai phải xuất giá, Lung tỷ tỷ khăn trương xấu hổ, mới nói ra những lời dọa nạt người khác?”

Thủy Lung không xấu hổ, không buồn bực: “Người thấy bộ dạng này của ta giống khăn trương, xấu hổ à?”

Mộc Tuyết vừa nghe, lại nhìn nụ cười thần nhiên của nàng, chợt cảm thấy thú vị.

“Quận chúa! Không xong!” Lúc này, ở ngoài cửa có một tiếng kêu hoảng hốt.

Nụ cười trên môi Thủy Lung và Mộc Tuyết đều đông cứng lại, cùng đi ra ngoài.

Người ở bên ngoài là đàn ông trung niên, mặc bộ y màu lam, thấy Thủy Lung liền nhìn xuống, sốt ruột nói: “Tiểu nhân tham kiến quận chúa. Quận chúa, nơi sản xuất xà phòng thơm bị đột nước!”

“Cái gì?” Mộc Tuyết thấp giọng kinh hô, quay đầu nhìn về Thủy Lung, thấy vẻ mặt của nàng rất bình tĩnh, không nhìn ra vui giận.

Thủy Lung nhìn người đàn ông trung niên kia: “Vì sao bị đột nước?”

Người đàn ông trung niên sợ hãi đáp: “Nghe người ta nói, hình như có người có ý định phóng hỏa, không phát hiện có người phóng hỏa, chỉ thấy mũi tên lửa bắn đến.”

Thủy Lung hí mắt, cười khê: “Xem ra gần đây ta rất ôn hòa, lá gan của người nào người nấy đều to lên, từng người đập trên đầu ta mà đi tiểu tiện.”

Lời này thật là thô tục, người ở chung quanh nghe được đều cảm thấy phát lạnh.

Mộc Tuyết lẳng lặng nhìn Thủy Lung, biết rõ Thủy Lung thật sự nổi giận rồi.

“Đi, đi xem một chút.” Thủy Lung dẫn đầu ra ngoài.

Người đàn ông trung niên vội vã đứng dậy, may mắn Thủy Lung không có trừng phạt hắn, cung kính theo sau lưng nàng.

Lần này ra ngoài, Thủy Lung không ngồi kiệu, nàng chọn cưỡi ngựa. Xung phong lên ngựa phi nhanh trên phố, liền đem cảnh sắc vui mừng thu hết vào mắt, nàng biết rõ những chuyện đều chuẩn bị cho Trương Tôn Vinh Cực, trong con người của nàng hiện lên u ám.

Dân chúng nhìn thấy thân ảnh của nàng liền vội vã tránh đường, để cho nàng phóng ngựa chạy qua.

Khoảng chừng nửa nén nhang, Thủy Lung đã đến nơi sản xuất xà phòng thơm, nhìn thấy lửa cháy ở bên trong đã bị dập tắt, chỉ còn lại một đống hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Sống bằng cách của mình

Trận cháy này đến một cách đột ngột, phần đông mọi người không có phản ứng gì nhiều, may mắn lửa cháy vào giờ ăn cơm trưa, không có nhiều người làm việc ở trong đó. Cho nên không có người vô tội chôn thân trong biển lửa, có ba người bị thương nặng, mười mấy người bị thương nhẹ.

Hiện tại, bọn họ được quản sự Đỗ Kiều tập hợp thành một nhóm, khi thấy Thủy Lung đến, mỗi người đều tự mình đứng lên, không dám rên một tiếng. Chỉ có Đỗ Kiều đi tới trước mặt Thủy Lung, hành lễ đối với nàng, biểu hiện không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Thủy Lung gật đầu đi vào, ngồi lên chiếc ghế bành trong phòng, hỏi Đỗ Kiều: “Bị thiệt hại như thế nào?”

Đỗ Kiều nói: “Thưa quận chúa, bởi vì trận cháy tới quá đột ngột, mọi người đều ở trong phòng ăn dùng cơm...”

Thủy Lung xua tay: “Lí do không cần nói, nói thẳng kết quả là được.”

“Vâng.” Trán Đỗ Kiều toát mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Trận cháy này... khiến xà phòng thơm bị thiệt hại...chừng năm phần, khu vực sản xuất bị hủy ba phần.”

Lời này vừa nói ra, gã nam tử trung niên đi báo tin cho Thủy Lung cũng tái mặt.

Lần này bị thiệt hại không nhiều, bọn họ chỉ sợ Thủy Lung nổi giận, đổ tai vạ lên đầu người vô tội... như bọn họ. Trong mắt bọn họ, bọn họ chính là người vô tội. Suy cho cùng, kẻ phóng hỏa rõ ràng đã có âm mưu từ trước, dùng tên lửa phóng hỏa, hơn nữa còn chọn nhà kho mà đốt, rõ ràng có dự tính từ trước.

Một hồi im lặng trôi qua, nhưng Thủy Lung không có quát mắng hay đánh người như trong tưởng tượng của bọn họ.

Thủy Lung chỉ lẳng lặng suy nghĩ, nói với Đỗ Kiều: “Mùi tên lửa hung thủ dùng để phóng lửa còn không?”

Đỗ Kiều tựa như tìm được đường sống trong chỗ chết, liền vội vàng nói: “Có! Có! Quận chúa người chờ một chút! Tiểu nhân đem nó tới liền.” Nói xong hần liền xoay người vội vã chạy ra ngoài.

Một lúc sau, hần quay lại, tay cầm mấy mũi tên, cung kính giao cho Thủy Lung.

Thủy Lung cầm mũi tên nhìn một chút, ngón tay vuốt trên thân mũi tên, cuối cùng phát hiện chỗ kết nối của mũi tên có khắc một chữ ‘Hiền’ nho nhỏ.

“Phương Tuấn Hiền.” Thủy Lung nói nhỏ.

Mộc Tuyết nghe được: “Người chủ mưu phóng hỏa là Phương Tuấn Hiền?”

Thủy Lung đưa mũi tên cho Mộc Tuyết, chỉ vào chữ ‘Hiền’ cho nàng ta nhìn.

Mộc Tuyết nhìn, nhẹ giọng nói: “Chỉ là một mũi tên cũng không thể chứng minh là do Phương Tuấn Hiền làm, nói không chừng là có người hãm hại.”

Thủy Lung gật đầu: “Đúng vậy. Ban ngày ban mặt lại dám phóng hỏa, còn để lại mũi tên làm bằng chứng. Cũng không phải là khiêu khích táo bạo, chắc chắn là người khác cố ý hãm hại.” Nàng đứng lên, đối với Đỗ Kiều và nam tử trung niên nói: “Nếu nhóm hoàng tử tới, các người cứ việc ăn ngay nói thật là được.”

“Vâng vâng...” Hai người liền tiếp đáp.

Thủy Lung bỏ lại mũi tên, liền đi ra ngoài.

Đỗ Kiều thấy vậy không nhịn được hỏi: “Quận chúa, này... công trường này phải làm sao bây giờ?”

Thủy Lung cũng không quay đầu lại nói: “Các vị hoàng tử sẽ biết cách xử lí.” Chuyện sửa chữa công trường này, nhóm người Tử hoàng tử nhất định có thể tự giải quyết. Huống chi, nếu bọn họ ra mặt, đương nhiên có thể đem phòng thủ của nơi này nâng cấp lên vài bậc. Nội bộ của nhóm người Tử hoàng tử có lẽ đã sớm xâm nhập vào công trường rồi, lần này nàng đem cơ hội dâng cho bọn họ, bọn họ làm sao nỡ từ chối.

Đi thẳng ra khỏi công trường, Thủy Lung phóng lên ngựa, chạy về hướng phía nam, đồng thời nói với Mộc Tuyết: “Giúp ta đi truyền tin cho Phương Tuấn Hiền, nói ta mời hần một chuyến, bảo hần tới Đãng Vân Lâu gặp ta.”

Mộc Tuyết mơ hồ đoán được ý của Thủy Lung, không khỏi nói: “Lung tỷ, chuyện phóng hỏa vẫn chưa xác định có phải do Phương Tuấn Hiền làm hay không, tỷ làm như vậy có phải hành động theo cảm tính quá không?”

Nếu người ngoài nghe được Mộc Tuyết nói chuyện kiểu này với Thủy Lung, lại còn nói Thủy Lung hành động theo cảm tính, nhất định sẽ bị hù dọa.

Khỏe miệng Thủy Lung khẽ nhếch lên: “Mặc kệ có phải hấn làm hay không, hấn và ta vốn không phải là người chung đường. Hiện tại, tâm trạng ta không vui, muốn tìm hấn trút giận không được à.”

Lời nói này của nàng giống như có chút trẻ con nha!

Mộc Tuyết vừa suy nghĩ một chút, liền hiểu được ý Thủy Lung.

Chuyện này không thể khẳng định là Phương Tuấn Hiền gây ra, cũng không xác định là hấn không làm, có phải hay không phải đều chiếm một nửa. Nhưng, Phương Tuấn Hiền và Lung tỷ vốn có ân oán từ trước, mối quan hệ giữa hai người rất căng thẳng, trải qua trận đối đầu lần đó, Mộc Tuyết đã hiểu rõ mối quan hệ đối nghịch. Nếu đã như vậy, mặc kệ là có phải Phương Tuấn Hiền làm hay không, nhất định là có liên quan tới Phương Tuấn Hiền.

Nếu là kẻ địch thì trả thù hấn là chuyện đương nhiên. Nếu không phải là kẻ địch thì kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, Lung tỷ cũng không bị thiệt hại gì hết.

“Được, muội đi liền.” Mộc Tuyết suy nghĩ rõ ràng liền chạy về phía phủ thượng thư.

Trời xanh mây trắng, gió thổi gấm đỏ, hoa nở xinh đẹp.

Một trận âm thanh lộc cộc của binh mã vang lên, làm rối loạn đường phố yên bình trên đường thành Kỳ Dương.

Dân chúng kinh ngạc nhìn về phía chỗ âm thanh phát ra, chỉ thấy một đội binh sĩ cầm kiếm cầm cung đi tới, đi đằng trước bọn họ chính là Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa.

“Tỷ đệ của Bạch gia muốn làm gì?”

“Không phải ngày mai Bạch Thủy Lung sẽ thành thân hay sao? Sao có thể chạy lông bông trên đường thế này chứ?”

“E là có trò hay để xem rồi!”

Dân chúng nghị luận ầm ĩ, mặt Thủy Lung ngẩng lên, liếc nhìn về phía Đổng Vân Lâu, đầu lông mày giãn ra cười khẽ, nụ cười lạnh lẽo.

Bạch Thiên Hoa ở bên cạnh thấy vẻ mặt này của nàng, trái tim không khỏi run rẩy, nhỏ giọng nói: “Tỷ, tỷ đừng tức giận. Kẻ nào dám chọc tỷ, đệ nhất định sẽ dạy dỗ hấn một trận, ngày mai tỷ sẽ thành thân, cần phải vui vẻ lên chứ!”

Thủy Lung nghe hấn nói, nàng nghiêng đầu nhìn qua thiếu niên khỏe mạnh cao lớn bên cạnh, thấy vẻ mặt quan tâm thật lòng của hấn, đưa tay xoa đầu hấn: “Không cho người đi theo người cũng chạy tới, chờ khi trở về lại bị xử phạt nha.”

Bạch Thiên Hoa cười ha ha: “Tỷ có chuyện, người làm đệ đệ như đệ làm sao không đến trợ uy cho tỷ chứ? Và lại, ngày mai sẽ là ngày tỷ thành hôn, mặc dù không thể đại xá thiên hạ, nhưng cũng có thể đặc xá cho tội lỗi nhỏ bé của đệ mà.”

Tay Thủy Lung đang xoa đầu hấn đổi thành vỗ một cái, nhướn lông mày, đáy mắt chứa đựng ý cười liếc hấn.

Về mặt Bạch Thiên Hoa ngây ngô trong chốc lát, một lúc sau hai mắt liền khôi phục lại như cũ, chăm chú nhìn Thủy Lung, vẻ mặt mê muội cùng kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Thủy Lung hỏi.

Bạch Thiên Hoa ngạc nhiên nói: “Tỷ, đệ phát hiện hình như mỗi ngày tỷ càng đẹp ra. Aiz. ... Đúng là càng ngày càng xinh đẹp hơn. Da thịt trắng hơn chút, còn giữa tâm mi, trước kia còn tưởng tâm mi của tỷ là nốt đen bẩm sinh, hiện giờ có chút không giống, trái lại giống như nốt chu sa mà trong sách nói tới.” Dứt lời, hấn liền cười ha ha, một mình tự cười đến đau ruột: “Nhưng nốt chu sa trong sách nói chẳng phải đều là màu đỏ hay sao? Khi xuất hiện trên người tỷ lại là màu đen, haha, đúng là tỷ không giống người bình thường!”

Thủy Lung đập một cước vào cổ con ngựa của hấn.

Hắc mã hí lên một tiếng, mạnh mẽ chạy về phía trước. Bạch Thiên Hoa đang cười đắc ý đâu ngờ Thủy Lung đột nhiên ra chân hại hấn, nhất thời không cầm được dây cương suýt rơi xuống ngựa, may là phản ứng của hấn nhanh nhạy, mặc dù không bị thương nhưng có chút mất mặt.

“Oa oa, tỷ, tỷ không thể đối xử dịu dàng với đệ một chút à?” Bạch Thiên Hoa cả người đầy bụi đất nhìn Thủy Lung đang cười ngựa.

Thủy Lung híp mắt nhìn hấn, cười: “Ta cũng không phải đập người. Còn chê ta thiếu dịu dàng?”

Bạch Thiên Hoa vội vàng cười làm lành, thấy nàng cười ngựa rất nhanh sẽ vượt qua khỏi mình, đành cùng mấy vị binh sĩ đằng sau cuốc bộ. Song, mắt thấy sườn mặt của Thủy Lung, trong đầu hấn lại nhớ tới vẻ đẹp kinh diễm của Thủy Lung ban nãy.

Cái loại cảm giác khiến trái tim người ta lỡ mất một nhịp, ngay cả hô hấp cũng bị đình chỉ, hồn xiêu phách lạc trong nháy mắt này... vì sao lại xuất hiện

trên người tỷ tỷ?

“Ta nhớ rõ có một quyển sách nói qua? Hình như là sách y thuật, mà còn là một loại dã thư?” Bạch Thiên Hoa vò đầu nhớ lại, nhỏ giọng thì thầm: “Bình thường nốt chu sa ở tâm mi của mỹ nhân đều dùng chu sa và thủ cung sa chấm lên, mà không phải trời sinh. Một khi nữ tử có chu sa ở tâm mi bẩm sinh, ắt hẳn có thể chất băng cơ ngọc cốt, tuyệt đối là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Trong lịch sử, mỹ nhân như vậy đều là hồng nhan tai họa, yêu nghiệt hại nước hại dân.”

“Không đúng, không chỉ như vậy, trong sách dường như còn nói, mỹ nhân như vậy rất ít có, chỉ là dấu hiệu ở chỗ nào? Trời ơi. . . Ái chà không nghĩ ra, không nghĩ, không nghĩ nữa. . . nói tóm lại chuyện này cũng không liên quan gì tới tỷ tỷ.”

Bạch Thiên Hoa vò vò đầu mình, đem suy nghĩ hỗn độn trong đầu vứt ra ngoài.

Trong nhận thức của hắn, Thủy Lung đẹp hơn trước kia thôi, nhưng không đến nỗi là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thậm chí không có chút nào giống hồng nhan tai họa, yêu nghiệt hại dân hại nước gì hết.

. . .

“Dừng.”

Thủy Lung dẫn đầu kéo cương ngựa, giơ tay ra hiệu cho các binh sĩ phía sau dừng lại, sau đó phun một chữ: “Vây.”

Nhóm binh sĩ phân tán ra một cách có trật tự, đem lầu các trước mắt bao vây.

“Vạn Thông Phưởng?” Bạch Thiên Hoa đứng bên cạnh Thủy Lung, nhìn bảng hiệu trước mắt, sau đó sắc mặt trầm xuống: “Ta còn nghĩ là ai dám chọc tỷ, thì ra là. . .”

Lời của hắn còn chưa dứt, Thủy Lung đã dùng nội lực hô lên, lán át lời của hắn: “Người bên trong nghe đây, ta đếm tới mười, nếu không có ai đi ra, sống chết do số mệnh. Một, hai, ba. . .”

Những lời này truyền vào bên trong Vạn Thông Phưởng, nhất thời khiến mọi người rối loạn.

Người ở lầu một chạy ra, sau khi thấy Thủy Lung và binh sĩ xung quanh, sợ đến nỗi vừa chạy vừa bò rời khỏi chỗ này. Trên lầu hai đều là những người có tiền và địa vị, bọn họ đều đứng ở lan can của lầu, nhìn xuống phía dưới, sau khi nhìn thấy cục diện bên dưới, trong lòng thả lỏng: Bạch Thủy Lung nổi điên! Kế đó cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Trong lúc Thủy Lung chậm rãi đếm số, cục diện của Vạn Thông Phưởng hiện tại rất rối loạn, mọi người chen lấn nhau chạy ra bên ngoài. Mặc kệ là khách hay là tiểu nhị bên trong.

“Bạch đại tiểu thư, chậm chút, chậm chút!” Chương quý của Vạn Thông Phưởng chạy ra, đối với Thủy Lung hô to: “Này, chuyện này có phải có cái gì hiểu lầm hay không? Bạch đại tiểu thư cũng biết Vạn Thông Phưởng là nơi. . .”

Thủy Lung cắt ngang lời hắn: “Ta đếm đến mười, các ngươi lên cung tên cho ta.”

Binh sĩ nghe lệnh hành động.

“Châm lửa.”

Sáng sớm liền chuẩn bị hỏa chiết từ (*giống như hộp quẹt ở hiện đại), mũi tên được đốt lửa, phích tia lửa phát nổ.

“Bạch đại tiểu thư!” Chương quý Vạn Thông Phưởng mở to hai mắt.

Thủy Lung nói: “Bắn cung.”

Cà cà cà cà ——

Trên một trăm mũi tên lửa bay vào Vạn Thông Phưởng, lửa lập tức lan tràn.

Đằng Vân Lâu phía xa, Phụng Tuấn Hiền ngồi ở chỗ trống trải, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chỗ Vạn Thông Phưởng bốc lên khói lửa. Mặt hắn liền thay đổi, vỗ mạnh lên bàn, sóng mắt chuyển động, lửa giận chợt hiện, mơ hồ có chút hưng phấn nhưng hắn không phát hiện: “Bạch Thủy Lung! Giỏi cho nàng Bạch Thủy Lung! Không ngờ nàng lại có gan làm vậy, ta còn tưởng nàng chỉ là cú ấu bị mài, chỉ biết khua môi múa mép thôi chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người không thể so sánh

Edit: Tiểu Ngừ

“Bạch Thủy Lung kêu nguoi hện ta tới đây là để cho ta xem cái này sao?”

Phuong Tuấn Hiền nghiêng đầu nhìn Mộc Tuyết, giọng nói lạnh lạnh.

Hai mắt Mộc Tuyết có bệnh, căn bản không nhìn rõ tình huống bên Vạn Thông Phường, nhưng dựa vào làn khói đặc mờ mờ, nàng cũng có thể đoán được nơi đó đang xảy ra chuyện gì.

Đối mặt với sự chất vấn của Phuong Tuấn Hiền, Mộc Tuyết không kiêu ngạo không nịnh hót đáp: “Tiểu thư chi dùng gây ông đập lưng ông thôi.”

“Giới cho một chiêu gây ông đập lưng ông, ta lại không nhớ rõ mình đã làm chuyện gì.” Ánh mắt Phuong Tuấn Hiền chợt lóe, thề thốt phủ nhận.

Thái độ của hắn như thế làm Mộc Tuyết nhận thấy có điều gì đó, vốn chỉ có năm phần nghi ngờ, hiện tại đã biến thành tám phần mười công trường sản xuất xà phòng thơm là do Phuong Tuấn Hiền đốt. Nàng không nói lời nào liếc nhìn Phuong Tuấn Hiền một cái, sau đó xoay người xuống lầu.

Thủy Lung tỷ chi kêu nàng hện Phuong Tuấn Hiền đến Đẳng Vân Lâu, nhưng không có nói muốn nàng giữ hắn ở lại chỗ này. Hiện tại, Lung tỷ đã hành động, nàng cũng không cần tiếp tục ở lại đây, nên trở về bên cạnh Lung tỷ rồi.

Phuong Tuấn Hiền thấy nàng rời đi cũng không ngăn cản, lại nhìn về phía Vạn Thông Phường, một tay đặt trên lan can, liền từ Đẳng Vân Lâu nhảy xuống, chạy tới Vạn Thông Phường.

Dù sao đi nữa Vạn Thông Phường cũng là cơ nghiệp của hắn, Văn Hiến Các trước kia đã bị Thủy Lung cướp mất, nếu Vạn Thông Phường cũng mất đi, cục tức này làm sao hắn có thể nuốt trôi.

Một trăm mũi tên hướng tới Vạn Thông Phường đồng loạt bắn ra, dưới sự uy hiếp của Thủy Lung, đám chương quỹ không dám đi chữa cháy, chỉ có thể lo lắng cùng đau lòng nhìn ngọn lửa hùng hực cắn nuốt Vạn Thông Phường, trong một chốc ngọn lửa cháy cao ngút trời, muốn người ta không chú ý cũng khó.

Thủy Lung cho người không chế ngọn lửa rất tốt, không có để lửa lan đến gần nhà dân.

“Đi.” Thủy Lung phát tay, cười ngửa rời khỏi Vạn Thông Phường.

Binh sĩ đều thu cung đuổi theo sau.

“... Còn đứng ngây người ở đó làm gì? Chữa cháy mau!” Chương quỹ Vạn Thông Phường thấy bọn họ rời đi liền vội vàng hô to, nhóm hộ vệ chung quanh đều chạy nhanh đi lấy nước chữa cháy, trên trán ra mồ hôi.

Không bao lâu, thân ảnh Phuong Tuấn Hiền đã chạy đến đây. Liếc mắt liền nhìn rõ tình cảnh Vạn Thông Phường, hắn biết ngọn lửa đã được dập tắt, song bạc này của hắn cũng coi như bị hủy.

“Bạch Thủy Lung nàng giỏi lắm!” Phuong Tuấn Hiền nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta chỉ đốt nhà kho và công trường của nàng mà thôi, nàng lại đốt toàn bộ lầu các của ta, một chút cũng không chừa!

“Phuong, Phuong công tử.” Chương quỹ Vạn Thông Phường cẩn thận gọi Phuong Tuấn Hiền.

Phuong Tuấn Hiền thờ ơ nhìn hắn: “Bạch Thủy Lung đâu?”

Chương quỹ Vạn Thông Phường lau mồ hôi trên trán: “Đi, đi rồi...”

“Đi?” Phuong Tuấn Hiền ngờ vực nhíu đầu lông mày. Hắn không tin Bạch Thủy Lung là loại người gây ra họa rồi bỏ chạy.

Hắn vừa nghĩ như vậy liền nhìn thấy đằng xa có khói bốc lên cao.

“Cái người này!” Phuong Tuấn Hiền vừa nhìn, nhất thời tức giận trừng mắt.

Vốn hắn còn nghĩ nàng chỉ đốt Vạn Thông Phường, trả thù xong rồi, Bạch Thủy Lung sẽ nguôi giận. Ai có thể nghĩ rằng đây chỉ mới là bắt đầu, sau khi đốt Vạn Thông Phường nàng còn muốn thiêu rụi luôn sản nghiệp khác của hắn. Những hành động của nàng, chẳng lẽ dự định đem mọi sản nghiệp trong thành Kỳ Dương của hắn đốt hết sao?

“Đáng chết!” Bây giờ Phuong Tuấn Hiền có tức giận cũng không thể làm gì.

Thủy Lung ngoại trừ công trường và phòng thơm ra còn có những cửa hàng khác. Nhưng mấy cửa hàng kia đều do hoàng thượng ban cho, nếu hắn muốn thiêu nhất định sẽ đụng chạm đến uy quyền của hoàng đế. Hướng hồ, mấy cửa hàng đó Thủy Lung cũng không có quản lý, làm ăn vẫn rất tốt đó

thời. Nhưng sản nghiệp của hắn không thể so sánh với nàng, cũng không có biện pháp so sánh thiệt hại với nàng, đó chính là lí do Thủy Lung không kiêng nể gì hết.

Hắn không nói lời nào, chạy về phía có khói.

Tại đây, Thủy Lung vừa thiêu trụi một cửa hàng bán tranh chữ, nhưng trước khi đốt cửa hàng, nàng đã cho người đem mọi thứ có giá trị thu vào túi mình. Sau đó mới sai người bắn tên phóng hỏa, dân chúng chung quanh nhìn thấy đều lộ vẻ hoảng sợ, người không biết còn tưởng là loạn quân vào thành cướp của.

“Đi.” Lần này Thủy Lung ra lệnh cho mấy tên lính ở lại không chế ngọn lửa, sao đó liền nhanh chóng rời đi.

Bạch Thiên Hoa theo sát bên người nàng, cười hi hi: “Tỷ gấp gấp như vậy làm gì? Lửa còn chưa cháy hết mà!”

Thủy Lung ra lệnh vận chuyển những bức tranh chữ và đồ vật quý giá về phủ quận chúa, sau đó quay đầu nhìn Bạch Thiên Hoa: “Lửa đã sớm thiêu cháy, càng đốt, cháy càng dữ dội hơn.”

Bạch Thiên Hoa nghe lời nàng nói suy nghĩ một chút mới hiểu, kinh ngạc nói: “Tỷ, không phải tỷ đang âm thầm làm những...”

Vốn hắn còn nghĩ rằng Thủy Lung nhân lúc Phương Tuấn Hiền không có mặt ở trong thành Kỳ Dương, nên mới dám làm chuyện như vậy. Hiện tại nghe lời này của nàng, giống như là cố ý làm cho Phương Tuấn Hiền xem.

Chẳng lẽ tỷ cố tình đốt cho Phương Tuấn Hiền xem?

Bạch Thiên Hoa há hốc mồm, trầm nghĩ: Tận mắt chứng kiến sản nghiệp của mình bị phá hủy, không biết Phương Tuấn Hiền tức giận thành bộ dạng gì...

Nghĩ như vậy, hắn vừa kinh sợ vừa hưng phấn, vội vàng tìm một con ngựa tốt, đối với Thủy Lung nói: “Tỷ, vậy còn không mau đi. Nếu không sẽ bị người đuổi kịp á.”

Gần đây, hắn dốc lòng luyện tập võ công, đối với chuyện sản nghiệp này họ không hiểu nhiều lắm, hắn chỉ biết Vạn Thông Phường là tài sản của Phương Tuấn Hiền, đó là lí do hôm nay hắn đi theo Thủy Lung.

Bọn họ vừa rời đi, Phương Tuấn Hiền liền đuổi tới.

Lần này cũng như lần trước, chuông quý của cửa hàng tranh chữ thấy Phương Tuấn Hiền liền cúi đầu hướng hắn kể lại tình huống ban nãy. Hi vọng hắn không giận chó đánh mèo lên người mình, tai họa ập lên đầu người vô tội.

Phương Tuấn Hiền cũng không nói nhảm với hắn, sau khi nhìn thoáng qua cửa hàng, liền nhảy tới cửa con đường bên trái.

Ước chừng nửa chén trà, Phương Tuấn Hiền liền nhìn thấy binh lính vây quanh cửa hàng bán trà của hắn, dân chúng thì đứng xung quanh hóng chuyện, nữ tử mặc hồng y đỏ rực như lửa ngời trên ngựa.

Mộc Tuyết thì đứng bên cạnh Thủy Lung, Phương Tuấn Hiền còn chưa đi tới nàng đã phát hiện, nghiêng đầu nói nhỏ với Thủy Lung, liếc qua phía Phương Tuấn Hiền một cái.

Thủy Lung nghe nàng nói, tầm mắt cũng nhìn sang, đúng lúc cùng chống lại tầm nhìn của Phương Tuấn Hiền.

Trong mắt nàng, Phương Tuấn Hiền mặc một chiếc áo khoác màu đen, ở vạt áo khoác được thêu những viên hình tròn màu xanh ngọc, nơi hai vạt áo còn có buộc một sâu chuỗi ngọc, giữ lại màu nước, đai lưng buộc theo chiều rộng của em, treo một túi hương màu tím xen lẫn màu đen, giúp cho dung nhan của hắn càng thêm tuấn mỹ, nghiêm nhiên chính là một công tử quyền quý có ngoại hình hoàn mỹ.

Đáng tiếc, trong hai mắt của vị nam tử này chứa đựng qua nhiều nén giận, sắc mặt lạnh như băng, mặc kệ là ai cũng đều cảm nhận được lửa giận của hắn.

“Bạch Thủy Lung!” Phương Tuấn Hiền hướng Cô gầm nhẹ.

Thủy Lung nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Hả? Ta nghe được!”

Cái bộ dạng thỏa mãn rảnh rỗi này, chắc chắn là đổ dầu vào lửa khiến lửa giận của Phương Tuấn Hiền bùng phục dâng cao.

Dưới chân hắn đạp một cái, bóng người đã tới trước mắt Thủy Lung, bàn tay bắt lấy Thủy Lung.

Thủy Lung nhảy xuống ngựa, một tay nắm chặt dây cương, sức lực thật lớn khiến con ngựa đau đớn giơ cao hai móng trước, cản trở tầm nhìn của Phương Tuấn Hiền. Trước khi móng ngựa hạ xuống, thân ảnh Thủy Lung thành linh lướt qua bụng ngựa, một quyền chính xác đánh vào bụng Phương Tuấn Hiền.

“Ồi!” Phương Tuấn Hiền bị đau kêu lên một tiếng, hai mắt hiện lên lạnh lẽo, không một chút nương tay nhắc chân đá tới Thủy Lung.

Thủy Lung nghiêng người né, trượt trở lại đằng sau con ngựa, sau đó chống tay nhảy lên lưng ngựa, nhắc chân quét ngang mặt Phương Tuấn Hiền.

Nếu một cước này đá trúng, Phuong Tuấn Hiền không ngại cũng trọng thương. May mắn là hắn đưa tay cản kịp, nắm lấy chân của Thủy Lung, kéo nàng xuống ngựa, thân thể không ổn định. Song, Thủy Lung phản ứng rất nhanh, thân thể mềm dẻo lạ thường, một chân khác của nàng cuốn lấy thắt lưng của hắn, giúp thân thể ổn định lại, trong phút chốc, khoảng cách giữa hai người rất gần, ngay cả hô hấp của đôi phương cũng có thể cảm nhận được.

Phuong Tuấn Hiền ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy phần hông ấm áp do chân của đôi phương kẹp lấy, nhiệt độ từ eo nhanh chóng truyền đến trái tim, sau đó trái tim đập nhanh vô cùng, tựa như con kiến bò trên chảo nóng, không ngừng nhảy bang bang, không ngừng ngo ngoay, nhất thời làm hắn mất đi sự bình tĩnh, thậm chí còn không biết nên phản ứng thế nào.

Trong giây phút hấn thất thần, Thủy Lung vẫn bình tĩnh như cũ, bàn tay đánh về phía hắn, khiến hắn bị đau phải thả lỏng tay, nàng liền rơi xuống đất.

Kết thúc cuộc giao thủ của hai người không tới mấy giây, lúc mọi người lấy lại tinh thần liền thấy Phuong Tuấn Hiền và Thủy Lung mỗi người đứng một bên, đôi bên giăng co với nhau.

Bạch Thiên Hoa đi tới bên cạnh Thủy Lung, nghiêng nhìn một bộ dạng cùng cảm thù kẻ địch với Thủy Lung.

Phuong Tuấn Hiền đưa tay lên xoa xoa ngực trái, trái tim đập dữ dội vẫn còn lưu lại hơi ấm, kinh hồn không yên. Mặc dù không nhìn ra vẻ mặt, đôi mắt gọn sáng vạch trần nội tâm không bình tĩnh của hắn.

Thủy Lung nhíu mày: “Ta không có đánh trúng ngực của ngươi chứ?”

Cái bộ dạng đau lòng không thôi kia làm cho ai xem vậy?

Phuong Tuấn Hiền bị âm thanh của nàng làm giật mình hoàn hồn, nhanh như chớp rút tay. Nhưng động tác quá nhanh khiến cánh tay bị Thủy Lung đánh trúng đau rất, không khỏi cúi đầu hít một hơi lạnh, thầm nghĩ, có lẽ cánh tay bị ứ máu rồi.

“Bạch Thủy Lung, chuyện ngày hôm nay nàng không có lời giải thích gì sao?” Hắn buông thong tay xuống, hỏi nàng.

Thủy Lung: “Chuyện gì?”

“Đừng có giả bộ ngờ ngẩn!” Phuong Tuấn Hiền lạnh giọng quát lớn: “Đầu tiên là Vạn Thông Phủng, kế đó là Khiêm Bút Các, tiếp theo là Bách Diệp Phô. Nàng cố ý phóng hỏa phá hư hết... những sản nghiệp này, căn cứ vào pháp luật của Tây Lăng, thân là nhất phẩm quận chúa Hoa Dương, nàng cũng sẽ bị quan phủ xét xử, bị phạt ngồi tù.”

Thủy Lung cười khê: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta không có vô cớ phóng hỏa, mà là đang truy nã phạm nhân.”

“Đừng có nói xạo!” Phuong Tuấn Hiền giật mình.

Thủy Lung không hề né tránh tầm mắt của hắn, ánh mắt nàng còn lạnh lùng hơn so với hắn, nhưng vẻ mặt lại ngậm cười nhẹ nhàng, mâu thuẫn khiến người ta cảm thấy không an lòng.

“Hôm nay, công trường Ôn Tuyền Các bị người ta rắp tâm phóng hỏa, phương pháp phóng hỏa chính là dùng tên lửa, trải qua kiểm tra, ta phát hiện người phóng hỏa có quan hệ với Vạn Thông Phủng, Khiêm Bút Các, Bách Diệp Phô, vì không để cho tội phạm chạy trốn, đồng thời để ép tội phạm xuất hiện, ta mới bắt đắc dĩ lấy gây ông đập lưng ông.”

Thủy Lung khê híp mắt, nói tiếp: “À, đúng rồi, tội phạm còn muốn hãm hại Phuong công tử, đem mũi tên khắc tên Phuong công tử lên ném vào trong đó.”

Sắc mặt lạnh lùng của Phuong Tuấn Hiền cứng ngắc.

Lúc này, hắn không hiểu cảm xúc của mình, rõ ràng lần tức giận ngút trời, nhưng lại có một chút hưng phấn ngọt ngào.

Hắn hiểu rõ lời nói của Thủy Lung chủ yếu là muốn chọc giận hắn, châm chọc trá hình, để hắn lên cơn giận. Nhưng mà nhìn cặp mắt nhìn chằm chằm mình, trong con ngươi chỉ có một mình hắn, đôi môi đỏ mọng không ngừng nói những chuyện có liên quan tới hắn, hắn đúng là cảm thấy phần khởi, có chút vui sướng không biết do đâu.

Cuối cùng, lần thứ hai nàng nhìn hắn.

Cái ý nghĩ vừa lóe lên liền biến mất, khiến hắn biến sắc, hai mắt mở to lui về phía sau.

Nàng có đáng sợ như vậy không?

Hắn phản ứng mạnh như vậy khiến Thủy Lung cảm thấy kì quái, tại sao hắn lại phản ứng lớn như vậy chứ? Đừng như vậy mà.

“Ta nghĩ... Phuong công tử sẽ không gây trở ngại chuyện ta bắt tội phạm chứ?”

Lần này, ý nghĩ vừa nổi lên không ngừng khuấy động đáy lòng hắn, nghe lời Thủy Lung nói, mở miệng: “Được rồi!”

Âm thanh của hần khàn khàn lại trầm thấp, để lộ vẻ run run trong giọng nói.

Hiện tại, không chỉ Thủy Lung còn có Bạch Thiên Hoa, Mộc Tuyết cũng cảm thấy hần không bình thường. Bạch Thiên Hoa cẩn thận nhìn Phuong Tuấn Hiền (Ngữ: Sợ hần bị bệnh đại căn chi à? Lung tỷ: ...ừ!) khẽ nói với Thủy Lung: “Tỷ, có phải hần tức giận quá nên phát điên sao?”

Thủy Lung lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Bách Diệp Phô, chậm rãi nói: “Ra tay.”

Phuong Tuấn Hiền có phải bị tức giận đến điên hay không cũng chẳng có liên quan gì tới nàng, thật ra hần bị điên cũng tốt, đỡ phải tới ngày tới tìm nàng gây sự.

Binh sĩ chung quanh Bách Diệp Phô nghe lời nàng nói, đồng loạt giương cung lên, động tác chỉnh tề nhanh gọn, Thủy Lung gạt đầu một cái, hàng trăm mũi tên bắn ra cùng một lúc, bay về phía cửa hàng, chớp mắt Bách Diệp Phô chìm trong biển lửa.

Phuong Tuấn Hiền khẽ nhíu mày, lời nói tới cổ họng liền hóa thành không tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn lửa cháy bùng bùng, chợt thấy lòng dạ nặng nề, tức giận hình như cũng bị lửa đốt thành tro tàn, bay theo gió biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một khoảng không trống rỗng.

Xưa nay, hần luôn bình tĩnh cẩn thận, làm việc luôn kiên cường ngạo mạn, thậm chí còn cố ý khắc tên mình lên mũi tên, không phải vì muốn Thủy Lung biết kẻ chủ mưu đốt công trường của nàng là hần sao.

Nhưng, hần chỉ là tức giận nhất thời nên cố tình khiêu khích Thủy Lung sao?

Hần nghĩ rằng Thủy Lung đến đây báo thù, hơn nữa còn cho rằng nàng sẽ nghĩ ra biện pháp trả thù vô cùng mạnh mẽ, đem chuyện này gây âm ỉ càng lớn càng tốt. Như vậy, nàng chắc chắn sẽ phải vào tù, ngày mai là ngày nàng thành hôn, thế thì hôn ước với Võ vương sẽ hóa thành bọt biển...

Vốn hần nghĩ mình làm như vậy là để đả kích Thủy Lung... Nhưng tận mắt chứng kiến từng cơ ngơi mình xây dựng bị lửa đốt rụi, suy nghĩ đầu tiên của hần không phải là Thủy Lung bị pháp luật chế tài, mà phản kích vì ngày mai Thủy Lung không thể kết hôn với Võ vương...

“Hắc... Ha ha, ha ha ha.” Phuong Tuấn Hiền hần thật thông minh biết bao, đến nay vẫn chưa nhìn rõ lòng mình. Nực cười, nực cười là hần còn không ngừng nói với bản thân và người ngoài rằng hần cực kì ghét Bạch Thủy Lung.

Đột nhiên tiếng cười của hần vang lên một cách kì lạ, khiến tất cả mọi người ngẩn ngơ, vẻ mặt cổ quái.

Thủy Lung cũng ngờ vực nhìn hần, mắt thấy thể lửa đốt cháy Bách Diệp Phô đã hơn phân nửa, liền phóng lên ngựa: “Đi.”

Kế hoạch của nàng chính là thừa dịp Phuong Tuấn Hiền chưa đến đốt cháy tài sản của hần, nếu hần đã đến, nàng không cần tiếp tục làm chuyện này nữa.

“Bạch Thủy Lung, chuyện này không dễ dàng kết thúc như vậy đâu, nàng chờ đó!” Thu hồi ánh mắt phức tạp, Phuong Tuấn Hiền nhìn chằm chằm bóng lưng Thủy Lung nói.

Mặc kệ hần có tình cảm gì với Thủy Lung.

Hôm nay, ba cửa hàng của hần bị tổn hại nặng nề, cục tức này, hần tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hần, không muốn Thủy Lung gả cho Võ vương Trường Tôn Vinh Cực!

Thủy Lung không trả lời hần cũng không có ngoảnh đầu nhìn lại.

Chuyện náo nhiệt hôm nay không thể coi là có chừng mực, không tới nửa ngày cả thành đều biết.

Khi sự việc truyền vào tai Trường Tôn Vinh Cực, hần đang ở trong Từ Minh Cung, bị thái hậu lôi kéo thử quần áo cưới.

“Vinh Nhi, mặc xong chưa?” Thái hậu đứng ngoài bức bình phong, hết sức dịu dàng không chút nào oán giận nói: “Thật là, từ nhỏ đã biết tự mặc quần áo, không cần mẹ giúp con, hiện tại ngay cả chuyện hôn nhân cả đời cũng như vậy, còn mắc cỡ với mẹ à?” (Ngữ: Móa, bà già điên, từ lúc anh í còn nhỏ bà đã muốn... đồ bì ời *phun*)

Lời bà vừa dứt, liền thấy một thân ảnh từ sau bình phong đi ra.

Khi nhìn rõ dung mạo của người nọ, thái hậu liền ngây người, nhìn hần một hồi lâu không có hoàn hồn.

Người nọ mặc hi phục đỏ tươi vô cùng đẹp đẽ cao quý, vải đỏ tơ vàng tạo thành hoa văn xinh đẹp tôn quý, làm tăng thêm vẻ mặt không biểu cảm cùng bộ dạng không thể xâm phạm.

Đầu tóc đen nhánh được buộc phía sau, lộ ra khuôn mặt trắng như trăng tròn, trán trơn bóng, hai hàng lông mày như núi xa cao lớn, ánh mắt sắc bén đen như mực, lúc nhìn thấy hậu, đáy mắt chứa đựng một chút ấm áp, khiến lòng người điên đảo.

“Sao?” Mối hần khẽ mở, thanh âm nhẹ nhàng lười biếng vang lên, lơ đãng lộ ra uy nghiêm tôn quý được rèn luyện từ nhỏ.

Thái hậu nhìn hần, đáy lòng đột nhiên hiện lên chút buồn bã, xấu hổ, hoảng hốt. Suýt chút nữa làm lộ nội tâm ghê tởm của bà. Tay cầm khăn đỡ trán, che đi tầm mắt của mình, sợ bản thân để lộ sơ hở, run giọng: “Không, chỉ là cảm thấy có chút choáng váng.”

Nam tử không tới hai mươi tuổi mặc quần áo đỏ rực như lửa, khiến bà cảm thấy hần giống như phượng tiên trên chín tầng mây hóa thành người, trời sinh tôn quý bất phạm, uy nghiêm không thể xâm phạm, rõ ràng gần ngay trước mắt lại không thể chạm đến.

Đây chính là Vinh Nhi của bà...

Người có một không hai như vậy, nhưng Vinh Nhi của bà, chỉ có bà mới có thể nhìn, bất cứ ai không được xâm phạm làm bản Vinh Nhi?

Nhưng người vốn chỉ có bà nhìn, không có người nào có thể có được Vinh Nhi, ngày mai sẽ bị một tiểu tiện nhân ghê tởm cầm giữ.

Dựa vào cái gì? ?

Hai mắt thái hậu tràn ngập sát khí, hai vai giận đến run.

“Mẹ không khỏe thì nghỉ ngơi đi.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói.

Tuy lời nói của hần lạnh nhạt, thái hậu lại biết, tính cách của hần chính là như vậy. Hần có thể nói ra câu quan tâm như vậy, đủ chứng tỏ trong lòng hần có bà.

Nếu là lúc trước, thái hậu chắc chắn sẽ thỏa mãn. Là vì bà từng nghe hần gọi ‘A Lung’, giọng nói hết sức mềm mại, thái hậu nghe mà ghen tức phát rồ.

Đem hai chuyện ra so sánh, tốt xấu cao thấp mọi người có mắt đều nhìn rõ ràng.

Thái hậu định mở miệng nói không cần, suy nghĩ vừa hiện lên, liền đổi giọng nhẹ nhàng nói: “Được, Vinh Nhi đỡ mẹ đi vào trong được không?” Nói xong, tự nhiên vươn tay về phía Trương Tôn Vinh Cực.

(Ngữ: cbn! Cực ca anh anh anh... Không được... anh mà bản là em khinh bỉ anh >”

Trương Tôn Vinh Cực liền đỡ bà, âm thanh của Phong Giản từ ngoài truyền vào: “Chủ tử.”

Thái hậu liền chau mày, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực huy tay, cánh cửa liền được mở ra.

Phong Giản liền đứng ngoài cửa, nói: “Bên Bạch cô nương xảy ra một chút chuyện.”

Trương Tôn Vinh Cực vừa nghe, vẻ mặt có chút biến hóa, không thềm đếm xỉa tới thái hậu, xoay người rời đi.

(Ngữ: =]] ha ha đáng đời con mẹ)

“Vinh Nhi. . .” Hoàng thái hậu lo lắng kêu một tiếng, xiết chặt nắm tay trong ống tay áo, móng tay đều đâm vào da thịt.

Trương Tôn Vinh Cực nghe được tiếng bà gọi, quay đầu lại nhìn bà một cái, nói: “Mẹ nghỉ ngơi đi.” Sau đó thân ảnh nhảy ra ngoài hơn một trăm bước, ngay cả hơi thở cũng không tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thịnh yến khói lửa

Edit: Tiểu Ngừ

Thành Kỳ Dương dưới chân thiên tử, mọi chuyện bọn họ làm không bao lâu liền được truyền vào trong cung, truyền tới tai Trương Tôn Lạc Dân và thái hậu. Sau khi thái hậu biết tin, liền sai người gọi Trương Tôn Lạc Dân đến.

Trương Tôn Lạc Dân mặc quần áo bình thường đi tới Cung Tường Minh gặp thái hậu, cung kính thi lễ.

Hoàng thái hậu khoát khoát tay, nói: “Mẹ đã nói nhiều lần, trong cung của mẫu hậu không cần nhiều lễ nghĩa như vậy.”

Trương Tôn Lạc Dân nói: “Không thể bỏ lễ nghĩa.”

Thái hậu nhẹ nhàng mỉm cười, để hấn ngồi bên cạnh bà.

Trưởng Tôn Lạc Dần ngồi xuống, liền thấy tay bưng trà của thái hậu được băng bó, không nhận được hỏi: “Tay mẫu hậu bị sao vậy?”

Thái hậu nhìn tay bị thương của mình, nhớ lại lúc Trưởng Tôn Vinh Cực nghe chuyện liên quan đến Bạch Thủy Lung, lập tức không cần do dự xoay người bỏ đi, sắc mặt bà ta khế thay đổi, giọng điệu vẫn mềm mại như cũ: “Không có gì, không cần thận nên bị thương thôi.”

Trưởng Tôn Lạc Dần suy đoán mọi chuyện không đơn giản, nhớ tới chuyện Trưởng Tôn Vinh Cực vào cung, nhủ mảy nói: “Không lẽ Vinh Cực lại chọc mẫu hậu buồn bực?”

“Aiz.” Thái hậu khẽ than, lắc đầu nói: “Đứa nhỏ Vinh Nhi này làm sao gây chuyện chứ, chỉ là...”

Một lời nói một cử chỉ, Trưởng Tôn Lạc Dần cũng hiểu được ý của bà, tiếp lời bà: “Mẫu hậu cảm thấy buồn phiền vì chuyện giữa Bạch Thủy Lung và Phương Tuấn Hiền sao?”

Thái hậu gật đầu: “Đã là người sắp thành hôn rồi, sao cứ không chịu an phận như thế chứ.”

“Tính cách của Bạch Thủy Lung từ xưa đến nay đều như vậy, có tài nhưng phóng túng, cho nên hôm nay nàng ta mới gây ra chuyện phóng hỏa trả thù như vậy.” Trưởng Tôn Lạc Dần nói.

“Nhưng thanh danh của nàng ta trong lòng dân rất thú, bây giờ sắp lập gia đình còn gây ra chuyện như vậy, thật sự là... aiz.” Thái hậu làm bộ đưa tay xoa thái dương, lộ ra nét mặt uể oải.

Trưởng Tôn Lạc Dần thấy vậy liền vội vàng nói: “Mẫu hậu đừng lo lắng, chuyện giữa Bạch Thủy Lung và Phương Tuấn Hiền có chút kì quặc. Bạch Thủy Lung phóng lửa đốt ba cửa tiệm, là bởi vì công trường sản xuất xà phòng thom của nàng ta bị người ta đốt. Thế nên nàng làm như vậy cũng là có nguyên nhân, vẫn chưa hoàn toàn làm ra chuyện xằng bậy, chỉ cần không làm chuyện quá đáng là được. Sẽ không ảnh hưởng tới chuyện thành thân của nàng ta và Vinh Cực.”

“Quá đáng?” Thái hậu hơi biến sắc nghiêm mặt nhìn Trưởng Tôn Lạc Dần, cau mày nói: “Dần Nhi, nếu mẫu hậu không lên tiếng ngăn cản, con có đồng ý cuộc hôn sự này không?”

Biểu tình trên mặt Trưởng Tôn Lạc Dần có chút mất tự nhiên: “Mẫu hậu nói đùa, hôn sự này là tự Vinh Nhi cầu xin, nhi thần muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Thái hậu khẽ hừ: “Con cho là suy nghĩ này của con có thể giấu được mẫu hậu sao? Mẫu hậu biết con lo lắng chuyện gì, chỉ là di chiếu của tiên hoàng mà thôi...”

Việc này bị thái hậu nói thẳng ra như vậy, khiến nét mặt Trưởng Tôn Lạc Dần có chút khó coi.

Thái hậu lại xem như không nhìn thấy, nhàn nhạt nói: “Vinh Nhi có thể đem ngôi vị hoàng đế tặng lại cho con, đã chứng tỏ hấn không có dã tâm đối với ngôi vua, con cần gì phải đề phòng, chỉ tỏ biến khéo thành vụng!”

“Mẫu hậu...” Từ nhỏ Trưởng Tôn Lạc Dần đã kính nể mẹ ruột mình, cho dù bị đối phương nói thẳng ra suy nghĩ, hấn cũng không nổi giận với thái hậu. Chậm rãi bình ổn lại tâm tình: “Nhi thần sẽ xử lí nghiêm khắc chuyện này, đem ngày thành hôn của Vinh Nhi dời lại?”

Thái hậu buông tròn mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Không vội, trước tiên chờ coi thái độ của Vinh Nhi đối với chuyện này. Nếu cứng rắn, thì cứ chiều theo ý hấn, cứ để hấn thành thân, con cũng đừng làm người xấu, khiến tình cảm an hem bị rạn nứt.”

Trưởng Tôn Lạc Dần thở dài: “Dạ.”

Ban đầu, Phương Tuấn Hiền đi khắp nơi trình thư cáo trạng, nhưng mỗi nơi đều không có tin tức gì, không một chút tin tức. Không bao lâu sau, mặt trời lặn xuống núi, phía chân trời dần dần mờ tối, ánh trăng như ẩn như hiện trong mây mù.

Khi Phương Tuấn Hiền quay về phủ, đi nửa đường đột nhiên hấn biến sắc, xoay người chuyển hướng từ lộ lớn sang đường hẻm. Vừa vào trong ngõ hẻm, hấn liền sử dụng khinh công, vọt tới vọt lui trong con hẻm quanh co, thân ảnh như gió táp, nếu bị người bắt gặp còn tưởng là đang bị ảo giác.

Nhưng thời gian dần trôi qua, Phương Tuấn Hiền vẫn không có ra khỏi ngõ hẻm, trán đầm mồ hôi.

“Các hạ theo ta lâu như vậy, không có ý định hiện thân à?” Cuối cùng, Phương Tuấn Hiền ngừng chân, đứng vững.

Hấn cho rằng có thể cắt đuôi đối phương, nhưng chạy lâu như vậy, cái cảm giác bị người ta theo dõi vẫn bám theo hấn như hình với bóng. Điều này khiến hấn hiểu rõ, võ công của đối phương cao hơn hấn, không chịu ra mặt là vì người nọ coi hấn là con chuột để vòn.

Một cục đá từ nơi nào đó bắn ra, tốc độ nhanh kinh khủng. Hầu như có thể nói là chỉ trong chớp mắt.

Đôi mắt Phương Tuấn Hiền co rụt, biết rằng có né cũng không thể tránh được, liền đưa tay ngăn cản. Mới chặn được một cục đá, lại có hai cục khác bay tới, hấn nghiêng người dùng chưởng lực đánh cản hai cục đá, ngay sau đó có ba cục đá bay tới.

Thời khắc này, nếu Phương Tuấn Hiền còn không biết đối phương đang chơi hán thì hán sống phí quá rồi.

“Có thể sử dụng ám khí với tốc độ như vậy... Các hạ chính là Tật Phong Thủ – Phong Giản nổi danh trong giang hồ.” Phương Tuấn Hiền vừa nghĩ liền có đáp án, hướng về phía phóng ám khí bay tới. Nhảy lên tòa lầu có mái ngói xanh, hán liền thấy nam tử tuyệt sắc mặc hi bào đỏ thẫm

Hồng y, vẻ mặt lạnh nhạt, khuynh thành tuyệt sắc như thế...

Không...

Bạch Thủy Lung làm sao có thể coi là khuynh thành tuyệt sắc, ngay cả thanh tú bình thường cũng không được.

Lúc này, Phương Tuấn Hiền lại lơ đãng, cho tới khi trong ngực truyền đến cảm giác đau đớn hán mới hoàn hồn.

“Ồi.” Hán kêu đau một tiếng, thân thể lùi về sau, nhanh chóng xoay người nhảy xuống đất tránh bản thân bị ngã úp sấp mà mất mặt. Sau khi đứng vững, hán liền ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà, đối mặt với nam tử mặc hồng y kia, ánh mắt hán lóe sáng: “Võ vương có ý gì?”

Nụ cười của hán giống như gió độc lưỡi dao, lại khiến trái tim người ta băng giá.

Trưởng Tôn Vinh Cực không nói gì, cũng không có hành động gì, cả người liền bay từ trên nóc nhà xuống trước mặt Phương Tuấn Hiền.

Con người Phương Tuấn Hiền thất chặt, đang định lùi về phía sau, nhưng lại chậm hơn Trưởng Tôn Vinh Cực một bước. Bụng truyền tới cảm giác đau đớn, trong chớp mắt lực phủ ngũ tạng giống như bị lệch vị trí, cả người bị đá văng ra, kế tiếp bị người giẫm dưới mặt đất ẩm ướt dơ bẩn, không thể nhúc nhích.

“Phốc.” Phun ra một ngụm máu tươi, gò má trắng nõn của Phương Tuấn Hiền cũng dính đầy máu tươi, hán kinh ngạc nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Vinh Cực, sống mắt bắt đầu dừng động nhưng không có lên tiếng, mơ hồ đoán được nguyên nhân.

“Chính là cái tay này nắm chân của A Lung?” Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn Phương Tuấn Hiền tay trái, lưỡi biếng hỏi.

Phong Giản đứng phía sau: “Dạ.”

Răng rắc!

Trưởng Tôn Vinh Cực dẫm nát bàn tay của Phương Tuấn Hiền, âm thanh gãy vụn của xương vang lên như đậu phộng rán trên chảo dầu.

Phương Tuấn Hiền rên lên một tiếng, cắn môi không cầu xin tha thứ, sắc mặt đã trắng bệch, trán đều là mồ hôi do đau đớn mà tuôn ra, càng khiến khuôn mặt xinh đẹp trở nên đậm đậm đáng yêu. Nhưng mà ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của hán làm người ta không nhận lầm hán là cô gái đáng thương, để người ta cảm nhận được sự kiêu căng bất tuân của hán.

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn như cũ dẫm trên bàn tay hán mà chà sát, vẻ mặt lạnh nhạt trong trẻo lại lưỡi nhác không nhìn ra cảm xúc, tựa như hán đang làm chuyện gì đó rất sơ sài, từ trên cao nhìn xuống về mặt đau đớn, ẩn nhẫn của Phương Tuấn Hiền.

“Thất lưng cũng bị chân A Lung ôm qua?” Trưởng Tôn Vinh Cực lại hỏi.

Phong Giản nhỏ giọng nói: “Dạ.”

Tròng mắt Phương Tuấn Hiền có rút như bị kim châm. Xương tay bị đứt, hán còn có biện pháp khôi phục. Nhưng xương chậu bị đứt, muốn khôi phục là chuyện rất khó, thậm chí cả đời này hán sẽ biến thành người tàn phế, hán nhìn chòng chọc Trưởng Tôn Vinh Cực, môi mím chặt tái nhợt, vẫn không nói một lời, đôi mắt lại sáng như ban ngày.

Trưởng Tôn Vinh Cực giơ chân, hời hợt đá vào xương chậu Phương Tuấn Hiền.

Động tác của Trưởng Tôn Vinh Cực trong mắt Phương Tuấn Hiền giống như một đoạn phim chiếu chậm, nhìn thì như chỉ nhẹ nhàng nhưng thật ra đó là cú đá sử dụng mười phần công lực, cảm giác được nội lực tới gần hông mình, con người của hán cũng không ngừng trợn to, tựa như bị nghẹt thở.

Khi cái chân kia cách hông hán chừng ba tấc, trong mắt hán tràn ngập tuyệt vọng và ác độc đáng sợ, môi tái nhợt mơ hồ mở ra, lại thờ mạnh một hồi.

Thời gian giống như đứng lại, Trưởng Tôn Vinh Cực dừng chân cách hông Phương Tuấn Hiền một tấc.

“Không xin tha?” Trưởng Tôn Vinh Cực hờ hững hỏi.

Phương Tuấn Hiền mạnh giật mình, biến hóa bất thành linh khiến hán chưa kịp phản ứng, ngay cả thở cũng quên mất, khiến cho khuôn mặt hán căng phồng đỏ bừng lên.

Chân Trưởng Tôn Vinh Cực đang dừng ở không trung không nặng không nhẹ đá tới.

“A!” Phương Tuấn Hiền đau đớn kêu to, tuyệt vọng và lạnh lẽo trong mắt cứng lại, thở hỗn hển.

Trưởng Tôn Vinh Cực thu chân về, nói với hắn: “Ngươi không nên trêu chọc A Lung.”

Phương Tuấn Hiền rũ xuống con ngươi, sau khi ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Trưởng Tôn Vinh Cực đâu, hắn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nhìn bầu trời trắng sáng và đầy sao, trong đầu hiện lên hai thân ảnh mặc hồng y, cảm giác áp bức bị quan, sau đó lại nở nụ cười.

“Ngươi còn muốn nằm vật dưới đất bao lâu nữa?”

Phương Tuấn Hiền kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy nam tử ăn mặc quần áo màu xám tro, hắn mới nhớ người này là Tật Phong Thủ – Phong Giản.

Phong Giản ngồi trên nhánh cây, nói: “Ngươi nằm ở đây nhất định sẽ bỏ qua vở kịch hay.”

Phương Tuấn Hiền im lặng một hồi mới lạnh giọng lên tiếng: “Như vậy nhờ các hạ đưa ta về phủ thượng thư.”

“Bản thân ngươi có chân còn muốn ta đưa đi?” Trong giọng nói Phong Giản kèm theo tiếng cười cợt.

Phương Tuấn Hiền ngẩn ra, trong chớp mắt còn cho là đối phương đùa giỡn mình. Một khắc sau, hắn đột nhiên phát hiện, eo có chút đau đớn nhưng mà vẫn có cảm giác, không giống như bị gãy xương không còn sức lực.

Hắn thử chuyển động thắt lưng, chợt cảm thấy có chút đau nhức nhưng không có ảnh hưởng gì tới động tác.

Lúc này hắn mới biết một cú đá kia của Trưởng Tôn Vinh Cực không có hủy đi hắn, chỉ là cú đá bình thường thôi. Chỉ trách hắn quá khản trương, thái độ Trưởng Tôn Vinh Cực quá lạnh nhạt và bí hiểm, đầu tiên là giẫm nát tay hắn hết sức gọn gàng, làm hắn nghĩ Trưởng Tôn Vinh Cực kia cũng đá nát xương chậu hắn như đạp đứt nhánh cây mà thôi.

Chưa từng ngờ đối phương sẽ làm như vậy, giống như mọi chuyện chỉ là một trò đùa dai.

Tâm tình Phương Tuấn Hiền lúc này rất kì quái, tuyệt vọng vốn đã biến mất, mối thù đối với Trưởng Tôn Vinh Cực dường như cũng đã biến mất không có lí do, nhưng bảo hắn không oán không hận Trưởng Tôn Vinh Cực đó là không thể nào, không chỉ là vấn đề sống chết.

Phong Giản đứng trên cành cây, đối với hắn nói: “May mà ngươi không có mở miệng cầu xin tha thứ, nếu không chủ tử chắc chắn sẽ biến ngươi thành kẻ tàn phế.”

Phương Tuấn Hiền dùng hết sức chống tay xuống đất đứng lên, lạnh lùng liếc nhìn Phong Giản, không nói một lời liền đi về hướng phủ thượng thư.

Phong Giản nhìn bóng lưng rời đi của hắn, sau đó cũng biến mất khỏi cành cây.

Lúc này, trong thành Kỳ Dương đều treo lồng đèn đỏ, chiếu sáng thành Kỳ Dương tựa như ban ngày, hơn nữa còn lãng mạn và nồng nhiệt hơn ban ngày nhiều. Trong ngọn đèn mờ, bóng người lay động, tựa như ngày tết, khiến người ta cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Trong Đẳng Vân Lâu.

Thủy Lung ngồi ngay chỗ Phương Tuấn Hiền ngồi vào buổi sáng, bên cạnh nàng là Mộc Tuyết và Bạch Thiên Hoa.

Hôm nay, sau khi dọn dẹp ba sản nghiệp của Phương Tuấn Hiền, nàng liền trở về phủ quận chúa, Mộc Tuyết và Bạch Thiên Hoa cũng theo nàng trở về. Ba người cùng ăn cơm tối với nhau, ăn cơm xong Thủy Lung luyện võ với Bạch Thiên Hoa một lúc, thấy sắc trời đã tối, Bạch Thiên Hoa lại không chịu về, nói là muốn ở lại phủ quận chúa để ngày mai đưa Thủy Lung đi lấy chồng.

Nhìn thái độ kiên quyết của hắn, Thủy Lung cũng không thêm nói nữa.

Chờ nàng tắm rửa xong đi ra phòng ngủ, Mộc Tuyết báo lại Võ vương đưa tới một bức thư, mời nàng đến Đẳng Vân Lâu xem trò vui.

Bởi vậy, ba người bọn họ mới xuất hiện tại đây.

“Tỷ, tỷ nói tỷ phụ chuẩn bị trò gì cho chúng ta xem?” Mặt mày Bạch Thiên Hoa đầy hứng thú.

Từ phủ quận chúa đến Đẳng Vân Lâu, miệng hắn cứ lải nhải chưa hề nghỉ một giây nào hết, hắn còn hứng thú với trò vui mà Trưởng Tôn Vinh Cực chuẩn bị hơn cả Thủy Lung.

Thủy Lung nói: “Không biết.”

Câu trả lời hỏi hột của nàng làm Bạch Thiên Hoa cam chịu, nói lảm bảm: “Mọi người đều nói lúc nữ tử lập gia đình, khi đó là thời điểm bọn họ đầy tình cảm nhất, mặc kệ là vui hay buồn. Tại sao, ao khi chuyện này xảy ra trên người tỷ lại biến thành chuyện nhạt nhẽo như vậy chứ.”

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn: “Tại sao trước đây ta không phát hiện đệ lảm lòi như thế?”

Bạch Thiên Hoa cười nói: “Đây là vì tỷ sắp lập gia đình, đệ hưng phấn không được à.”

“Ừ.” Thủy Lung nhìn thấy được một ít cảm xúc khác trong mắt hắn.

Bạch Thiên Hoa cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Thủy Lung, suy nghĩ của hắn không thể nào che giấu được nữa. Nụ cười trên môi không khỏi nhạt xuống, vẻ mặt có chút yếu đuối, bất lực: “Tỷ, người ta nói con gái gả đi như tát nước ra ngoài. Nữ tử sau khi lập gia đình chính là người bên nhà chồng, sau này tỷ thành Võ vương phi, cha gặp tỷ cũng phải quỳ lạy theo lễ quân thần, tỷ có còn giống như trước đây hay không?”

Từ võ kịch trạch môn đã biến đổi số phận thiếu niên, lúc trước còn chưa thay đổi hẳn chính là vị công tử ăn chơi đàng đúm, bây giờ thay đổi thành một quân nhân trẻ tuổi, lược bỏ phù hoa trên người, thay vào đó là phần kiên cường và mạnh khỏe của thiếu niên nên có.

Chỉ là trong đáy lòng hắn vẫn còn tồn tại một phần yếu đuối, mềm mại, giống như lúc đầu ở trong căn phòng tối mờ mờ hỏi Thủy Lung, nàng có thật lòng đối xử tốt với hắn hay không, có đồng ý che chở hắn không. Hiện tại, một lần nữa hắn hỏi, hiển nhiên đã làm lộ nội tâm yếu đuối của hắn.

Thủy Lung nhìn hắn, nhàn nhạt gật đầu.

Cái gật đầu này chính là sự hứa hẹn trong im lặng! Làm cho khuôn mặt bí xị của Bạch Thiên Hoa trở nên rạng rỡ, toát ra vẻ sáng sủa của thiếu niên nhiệt huyết.

“Oa! Tỷ, mau nhìn!” Khóe mắt hắn chợt thấy ánh lửa bập bùng, nụ cười trở thành tiếng kinh hô.

Thủy Lung đã phát hiện ra ánh lửa trước hắn, còn chưa đợi hắn nhắc nhở nàng đã quay về phía nơi bị cháy.

Một, hai, ba, ... Khắp nơi đều là ánh sáng rọi rờ của tên lửa, giống như một cơn mưa lửa, từ trên không trung bay tới, rơi vào các phòng ốc lầu các, không bao lâu ánh lửa hùng hực liên dây lên, từng cột khói lửa cao chót vót, nổ tung thành pháo hoa.

“...Nơi đó là phủ thượng thư à?” Bạch Thiên Hoa không dám khẳng định chỉ vào chỗ đó hỏi.

Thủy Lung liền gật đầu xác định: “Đúng là phủ thượng thư.”

Có thể nói Đãng Vân Lô là tòa kiến trúc có tầm nhìn nhất trong thành Kỳ Dương, cho dù khoảng cách nơi này và phủ thượng thư không gần, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa lập lòe từ chỗ ấy, khói lửa bay lượn, tiếng nổ phịch phịch đều có thể nghe rõ, đồng thời cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng phủ thượng thư hỗn loạn ra sao rồi.

“Đây... là trò hay mà tỷ phu muốn cho tỷ xem à?” Nét mặt Bạch Thiên Hoa vừa ngu ngơ vừa phấn khích, hăng hái ngẩng cao đầu nói: “Thật là oai! Ha ha ha ha! Xứng đáng là tỷ phu của đệ, ban ngày tỷ đem sản nghiệp Phương Tuấn Hiền đốt, buổi tối tỷ phu liền trực tiếp cho nổ phủ thượng thư! Thật sáng khoái! Đệ thích!”

Bỗng Thủy Lung nhẹ nhàng nói: “Đệ không có thực lực thì đừng có học hắn làm vậy, nếu không về sau xảy ra chuyện đủ để đệ sống ‘thoải mái’.”

Những lời này giống như chậu nước lạnh tạt lên mặt Bạch Thiên Hoa, hắn hơi thu liễm một chút, nói với Thủy Lung: “Tỷ, đệ biết rồi.” Nhưng hắn lập tức cười đắc ý nói: “Mặc dù không thể lợi hại như tỷ phu cũng không sao, ha ha ha, về sau có ai dám chọc đệ, tỷ nhớ nói tỷ phu giúp đệ, để hắn trút giận giùm đệ nhé.”

Thủy Lung như cười như không: “Được.”

Nàng đáp ứng một cái ôn hòa vui sướng như vậy, ngược lại khiến Bạch Thiên Hoa bất an, vội vàng chữa lại lời nói: “Ai nha, tỷ, đệ nói đùa, ngàn vạn lần tỷ đừng coi là thật.”

Thủy Lung quay đầu nhìn lại bầu trời ngập khói lửa, giống như không nghe lời hắn nói.

Chuyện này còn náo động hơn cả chuyện Thủy Lung gây ra, hơn nữa bây giờ là buổi tối, ánh lửa càng khiến người ta chú ý hơn. Mặc kệ là dân chúng trên đường hay là dân chúng đã ngủ yên trong nhà đều nhìn về phía bên này, tiếng nghị luận cũng càng nhiều.

Đãng Vân Lô, không chỉ có Thủy Lung mà còn có người khác.

Tầm nhìn trống trải, đương nhiên bọn họ cũng thấy thứ mà Thủy Lung thấy. Bởi nhóm người Thủy Lung ngồi ở chỗ xa, bọn họ không ngờ ngày mai Thủy Lung sẽ lấy chồng mà còn tới chỗ này, cho nên không phát hiện sự tồn tại của nhóm Thủy Lung, liền lớn tiếng nghị luận.

“Lần này là chuyện gì xảy ra? Lê nào Bạch Thủy Lung thấy chưa đủ loạn, đêm hôm còn gây náo nhiệt?”

“Bạch Thủy Lung kiêu ngạo phách lối nhưng không đến mức trắng trợn đến cả phủ thượng thư cũng dám đốt.”

“Ta cảm thấy chuyện này có liên quan tới Võ vương nha, các ngươi còn nhớ người đi phao tin đồn khắp nơi không, cái người bị treo ở đầu tường í.”

“Võ vương và đương kim hoàng thượng là anh em cùng một mẹ sinh ra, nhưng không hiểu sao hắn lại khẳng khái muốn cưới Bạch Thủy Lung, thật kì quái!”

“Bình thường Bạch Thủy Lung rất đẹp sao? Có thể khiến Võ vương đốt lửa thiêu phủ thượng thư, chỉ vì muốn mỹ nhân cười?”

“Hắc! Bạch Thủy Lung mà đẹp? Người là người ở xa mới tới à?”

Một hồi sau, mọi người đều bàn tán về chuyện Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, đoán ngày mai hôn lễ có được tiến hành đúng thời hạn hay không.

“Đám người miệng thối này!” Bạch Thiên Hoa nghe lời mọi người chửi bới Thủy Lung liền tức giận đập bàn đứng dậy, muốn đi lý luận với bọn họ.

Thủy Lung cũng đứng lên, nói với Mộc Tuyết: “Đi về.”

Nàng vừa đứng lên, Bạch Thiên Hoa cũng không dám làm chuyện xằng bậy, bám theo sau nàng. Lúc này nhóm người Thủy Lung đi ra, đương nhiên là bị mọi người chú ý, khi nhìn rõ dung mạo của Thủy Lung, hiện trường liền im lìm xuống, vẻ mặt của nhóm khách ở đây cũng rất kì quái, thậm chí có người sợ tới mức té từ trên ghế xuống, ngồi bệt dưới đất, cả người đều dính đầy rượu.

Bạch Thiên Hoa nhìn vẻ mặt của bọn họ, hừ lạnh.

Thủy Lung liếc mắt nhìn bốn phía, cười khê: “Hong nhan họa thủy? Hại nước hại dân? Ha ha, không ngờ ta có thể được khen như vậy.”

Câu này vừa nói dứt, sắc mặt mọi người đều rất đa dạng có xanh mét, có tái nhợt, có đỏ bừng.

Thủy Lung nói dứt câu liền xoay người rời đi.

Bạch Thiên Hoa nhếch miệng cười, nghĩ thầm: Không hổ danh là tỷ tỷ, câu nói đầu tiên liền khiến bọn họ ghen hống trân trời như con vịt chết.

Một đêm này, tiệc pháo hoa vẫn duy trì đến khi mặt trăng treo cao, để lại không biết bao nhiêu nhiều dấu vết trong lòng người. Nhưng mặc kệ là hoàng thượng hay là quan phủ đều ngầm coi đây là một trò hay để coi. Không có công khai lên án bất kì kẻ nào.

Bóng đêm dần biến mất, một ngày mới lại đến, bầu không khí trong Thành Kỳ Dương rất là cổ quái/

Sáng sớm hôm nay, Bạch tướng quân và Bạch Tuyết Vi, Bạch Linh Nhị đều tới phủ quận chúa. Về phần những người còn lại trong hậu viện Bạch phủ đều là mẹ kế và em kế, không có tư cách đưa Thủy Lung xuất giá, xử lý hôn sự.

Bạch tướng quân có thể tới là do hoàng thượng hạ lệnh hẳn được miễn vào triều.

Lúc này trong phủ quận chúa đã sớm được trang trí với màu sắc vui mừng, Bạch tướng quân và Bạch Thiên Hoa là nam tử, không thể vào phòng cô gái sắp gả bên ngoài, nên hai người đứng bên ngoài.

Không biết là Bạch Tuyết Vi vô tình hay cô ý trong ngày vui ả lại mặc quần áo trắng như tuyết, trang phục thanh lịch, tao nhã tuy đẹp nhưng không hợp với bầu không khí ngày hôm nay.

Từ lúc bước vào phủ quận chúa, sắc mặt ả chẳng tốt tạo nào, lạnh lùng cứ như người ta ép về chịu tang ấy.

Bạch tướng quân không hi vọng ả có thể vào phòng làm bạn cùng Bạch Thủy Lung, hẳn nhìn về phía Bạch Linh Nhị, hẳn nhớ được đứa con gái này mặc dù vênh vao lạnh nhạt, không có quan hệ tốt với bất kì người nào, cũng không coi là đứa nhỏ xấu.

Bạch Linh Nhị nhận thấy được ánh mắt của Bạch tướng quân, nhẹ gật đầu với hẳn, sau đó đi về phía phòng Thủy Lung.

Bên này, Thủy Lung đang được Mộc Tuyết trang điểm.

‘Cốc cốc’ tiếng gõ cửa vang lên, nàng mở miệng: “Ài?”

“Đại tỷ tỷ, ta là Linh Nhị.” Thanh âm Bạch Linh Nhị từ ngoài cửa truyền vào.

Mộc Tuyết nhìn về phía Thủy Lung, Thủy Lung nhàn nhạt gật đầu.

Mộc Tuyết thấy vậy liền buông bút kẻ mày xuống, đi ra mở cửa cho Bạch Linh Nhị vào.

Bạch Linh Nhị nhẹ nhàng bước vào, hướng về phía Thủy Lung ngồi trước bàn trang điểm hành lễ: “Đại tỷ tỷ, muội tới xem có thể giúp gì được cho tỷ không?”

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trên môi mang ý cười nhợt nhạt, ánh mắt sâu xa nhưng không nói gì.

Bạch Linh Nhị ngẩng đầu, đập vào trông mắt chính là dung nhan xinh đẹp khiến người ta hồn xiêu phách lạc, trong nháy mắt chết lặng người, không thể tin chuyện ở trước mắt.

Người này. . . Là Bạch Thủy Lung! ?

Không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chuẩn bị xuất giá

Edit: Tiểu Ngừ

Bạch Linh Nhị ngậy người trong phút chốc, sau đó liền hoàn hồn nhìn kĩ dung nhan Thủy Lung, mới phát giác bản thân sai rồi, lại không biết sai bao nhiêu, ánh mắt lại càng nghi ngờ ngạc nhiên.

Thiếu nữ trước mắt ả đẹp, rất đẹp. Chỉ là đẹp đến mức thiếu tươi mới, ngược lại giống như pho tượng không có linh hồn. Và lại nhìn khuôn mặt phần thom của nàng, màu phấn trắng che đi làn da vàng vọt, làm thay đổi da thịt chất phác khô khan. Song, cũng bởi vì phấn trắng mới khiến người ta nhìn kĩ ngũ quan xinh đẹp vô song của nàng, có lẽ vì được trang điểm chải chuốt nhưng cũng không đến nước khiến người khác xúc động.

Bạch Linh Nhị chưa bao giờ biết rằng Thủy Lung lại có ngũ quan xinh đẹp như tranh vẽ, bình thường đều bị lớp da vàng vọt, khô khan kia che giấu. Lúc này, nàng dùng phấn trắng trang điểm, đầu lông mày hẹp dài như vẽ, đôi mắt khe hẹp, mi tâm điểm một chút chu sa đỏ thắm khiến khuôn mặt trở nên sáng sủa lên.

Cho dù thiếu đi một phần sức sống, thì đó cũng là pho tượng đẹp không thể tả.

Nếu da thịt của Bạch Thủy Lung có thể khôi phục trắng nõn, dung mạo trường thành hơn một chút, chắc chắn sẽ là giai nhân tuyệt sắc tao nhã...

Bạch Linh Nhị nghĩ như vậy, trái tim không khỏi đập dữ dội, mơ hồ cảm thấy bản thân chạm vào bí mật nào đó.

Đang lúc ả ngây ngẩn, Thủy Lung được Mộc Tuyết kéo qua, tiếp tục trang điểm cho nàng.

Không chỉ Bạch Linh Nhị cảm thấy kinh nghi đối với khuôn mặt được trang điểm này, ngay cả Thủy Lung cũng hơi kinh ngạc, bởi vì khuôn mặt này có sáu bảy phần giống khuôn mặt kiếp trước của nàng. Nhưng, nếu chuyện xuyên không vào thân thể người khác cũng có thể xảy ra, tên cũng giống, dung mạo cũng na ná thì là chuyện gì?

Từng nghe Mộc Tuyết nói Bạch Thủy Lung xinh đẹp vô song, lúc đó nàng cũng không để ý, hôm nay nhìn thấy dung mạo ở trong gương nàng mới hiểu rõ lời nói của Mộc Tuyết là thật. Ngũ quan này không xinh đẹp bằng khuôn mặt kiếp trước của nàng, nhưng có hàm súc hơn khuôn mặt kiếp trước, chỉ trang điểm một chút liền lộ ra dung nhan khác.

Nếu lúc này không có trang điểm, Thủy Lung cũng sẽ không chú ý tới diện mạo của mình, biết được dung nhan kì quái này.

Lúc này, phía sau tóc truyền đến cảm xúc, Thủy Lung nhìn qua gương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Linh Nhị. Một tay ả cầm lược, chải tóc cho Thủy Lung, động tác mềm nhẹ thành thạo, mọi cử động đều lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy, vừa chải tóc vừa nói: “Hôm nay đại tỷ tỷ thật xinh đẹp, nếu như người bên ngoài nhìn thấy nhất định sẽ giết mình.”

Thủy Lung nhàn nhạt đáp lời: “Phải không?”

Bạch Linh Nhị nói tiếp: “Tóc của đại tỷ tỷ vừa đen vừa mượt, trơn mềm giống như muốn chạy khỏi tay vậy.”

Thủy Lung nói: “Ngươi tới đây chỉ để nịnh hót ta sao?”

Bạch Linh Nhị: “Những lời này không phải là nịnh hót, đây là lời nói thật lòng của muội.”

“Ồ đây không có người ngoài, có gì thì cứ nói thẳng đi.”

Trước tiên Bạch Linh Nhị ngẩn người, thầm nghĩ Bạch Thủy Lung ắt không coi mình là người ngoài, nhưng không giống nàng ta. Nhưng sau khi nghĩ xong, liền hiểu rõ lời này của Thủy Lung còn có hàm ý khác. Thủy Lung nói nơi này không có người ngoài, ý nói là bên người nàng không có người ngoài.

Mộc Tuyết có thể không phải là một nha hoàn bình thường.

Thủy Lung khoát tay, để Mộc Tuyết buông son môi xuống, nàng không có ý định tô cái này lên môi, hỏi Bạch Linh Nhị: “Ngươi và Túc Ương có quan hệ gì?”

Bạch Linh Nhị không ngờ Thủy Lung lại hỏi trực tiếp như vậy, đột nhiên nghe được cái tên đó, trong lòng ả không khỏi run lên, hai mắt chợt lóe chút mềm mại. Cái loại ánh mắt hâm mộ không đơn giản chỉ là con nít hâm mộ đối với thần tượng của mình, ngược lại nó chứa tình cảm lưu luyến của nữ tử đối với nam tử mình yêu.

Bạch Linh Nhị cùng lắm chỉ hơn ba tuổi, sao lại nảy sinh tình cảm đối với nam tử lớn tuổi? Mặc dù con nít cổ đại trưởng thành sớm một chút, nhưng như vậy thì quá sớm rồi!

Thủy Lung suy nghĩ, đầu tiên là thái hậu, hiện tại là Bạch Linh Nhị, chợt cảm thấy thời đại này thật vận vẹo. Thành Kỳ Dương không hổ là hoàng thành của Tây Lăng Quốc, nơi tụ tập hoàng thân quốc thích, quả nhiên là nơi hỗn loạn nhiều thị phi.

Bạch Linh Nhị không chút tâm tư vừa lóe lên của mình đã bị Thủy Lung nhìn ra, còn hồn nhiên đối với Thủy Lung nói: “Túc Ương đại nhân là ân nhân cứu mạng của Linh Nhị.”

Lúc nói ra những lời này, nét mặt của ả hết sức nghiêm túc lại thành khản, hơn nữa khi nói tới bốn chữ ‘Túc Ương đại nhân’ vô tình biểu hiện ra vẻ thành kính mà ngay cả ả cũng không phát hiện. Đó là một loại sùng bái mù quáng, gần giống như tín ngưỡng thành kính, khiến khuôn mặt vênh vao của Bạch Linh Nhị cũng nhu hòa hơn, tựa như trở nên thánh thiện.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc, nhưng không hề hoài nghi lời nói của Bạch Linh Nhị.

Cái này không thể nào nghi ngờ được, lúc Bạch Linh Nhị nói tới Túc Ương thì tình cảm trở nên mạnh mẽ vô cùng, mạnh đến mức làm cho người ta không thể nào nghi ngờ.

Vị sự phụ thần bí này, cánh tay cũng thật là dài đó chứ.

Mộc Tuyết đứng bên cạnh cũng rất kinh ngạc. Khi nàng chưa tới bên cạnh hầu hạ Thủy Lung, quanh năm suốt tháng nàng đều ở bên cạnh Túc Ương, nhưng chưa từng nghe nói Túc Ương cứu mạng Bạch Linh Nhị, không biết là do Túc Ương vô ý tạo nên hay là có người cố ý sắp đặt.

Thủy Lung nói: “Vậy chắc hẳn ngươi biết được thân phận của ta?”

Bạch Linh Nhị nhẹ giọng nói: “Đại tỷ tỷ là đồ đệ của Túc Ương đại nhân, muội biết chứ.”

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

“Còn có gì nữa?”

Thủy Lung lẳng lặng nhìn Bạch Linh Nhị.

Bạch Linh Nhị nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt lộ ra nghi ngờ.

Nếu như nàng chưa từng gặp qua vẻ mặt thâm trầm, sâu lắng của Bạch Linh Nhị, có lẽ Thủy Lung thật sự sẽ bị ánh mắt thuần khiết của ả lừa bịp. Một người có tâm tư phức tạp, bị hỏi như vậy cũng không để lộ ra bất cứ nghi hoặc nào, đó mới thực sự là kẻ hồ.

Nhưng ả không muốn nói, Thủy Lung có muốn hỏi nữa cũng không lấy được tin tức có ích gì. Trong lúc hai người nói chuyện, Bạch Linh Nhị đã đem tóc nàng bới xong, đích thân cầm trâm vàng khảm châu ngọc và mũ phượng lên đầu Thủy Lung.

Mộc Tuyết đứng bên cạnh thấy vậy liền nhẹ giọng nói: “Tay nghề của Linh Nhị tiểu thư đúng là khéo thật, tuổi còn nhỏ đã giỏi như vậy.”

Động tác của Bạch Linh Nhị hơi khựng lại: “Nữ tử đều hi vọng có ngày mình lập gia đình, đối với chuyện cưới gả đương nhiên cũng biết nhiều, ta nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên tìm mấy cuốn sách về chuyện cưới hỏi đọc, nên mới hiểu được chút ít. Nhưng đại tỷ tỷ là cô dâu đầu tiên ta thử tay nghề, may là không có làm hư nếu không muội muội không còn mặt mũi nào nữa.”

Mộc Tuyết nhìn đầu tóc tinh tế của Thủy Lung: “Chỉ coi sách mà đã làm tốt như vậy, đây mới thật sự là khiến người ta xấu hổ.”

Bạch Linh Nhị khiêm tốn cười cười: “Ngươi đừng có khen ta, để người khác nghe thấy thật sự không hay lắm.”

Thủy Lung nghe hai người nói qua nói lại, cười cười liếc nhìn Mộc Tuyết. Mộc Tuyết ngày thường ít nói chuyện với người ngoài, thật ra cũng biết cố sức thăm dò người khác lắm chứ, lời nói ám chỉ uyển chuyển, Thủy Lung ngồi nghe cũng cảm thấy hứng thú.

Mộc Tuyết cũng nhìn thấy nụ cười chế nhạo của Thủy Lung, âm thầm trừng mắt lườm nàng, không thèm nói nữa, xoay người đi đem giá y (*áo cưới) tới.

Giá y này là do thái hậu sai người đưa tới, mặc kệ là thủ công hay là chất liệu đều vô cùng tốt, hoa văn phượng hoàng, chỉ bạc thêu biên, phần đuôi áo kéo dài, chưa mặc lên người đã thấy đẹp không thể tả, đúng là giá y mà bao nhiêu nữ tử mơ ước.

Bạch Linh Nhị liếc mắt liền nhận ra giá y không bình thường, cũng không phải xường may tầm thường có thể làm ra, ánh mắt lóe sáng tựa như vô ý nói: “Giá y này thật đẹp, không biết là cửa hàng nào may?”

Thủy Lung đứng lên, tùy ý để cho Mộc Tuyết giúp nàng mặc giá y, nói với Bạch Linh Nhị: “Thái hậu ban thưởng.”

Bạch Linh Nhị nghe vậy sắc mặt hơi thả lỏng, thì ra không phải Túc Ương tặng. Ngay sau đó liền nhíu mày, nói: “Giá y thái hậu tặng... e là có chút khác thường.”

Thủy Lung đem chân tướng nói cho ả biết, vốn muốn thử phản ứng của ả. Lúc nghe lời ả nói, liền biết lần trước lời ả khuyên cáo không phải là nói nhảm nói cuội.

“Thái hậu ban thưởng, ta có thể cự tuyệt sao?” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Bạch Linh Nhị im lặng, ả biết nếu Thủy Lung không mặc giá y, đó chính là bất kính, hoàn toàn xé rách mặt mũi thái hậu. ả suy nghĩ một chút liền nói: “Đại tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận.”

Không cần Bạch Linh Nhị nhắc nhở, Thủy Lung cũng biết điều đó.

Giá y này chắc chắn là có vấn đề, nó được thái hậu ban cho, Thủy Lung liền suy nghĩ có nên mặc hay không.

Nếu như nàng tìm ra chỗ bí ẩn trong giá y này, dù cho phải trở mặt với thái hậu nàng cũng không mặc. Nhưng trải qua một hồi tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng cũng phát hiện sự kì hoặc trong chiếc áo này, mặc như vậy ngược lại có lợi ích khác.

Bây giờ thời tiết đang vào cuối hè, không nóng cũng không lạnh, vải của giá y cho dù có tao nhã nghiêm trang cũng hơi rườm rà nặng nề. Nếu như Thủy Lung không có nội lực, sức khỏe không giống các tiểu thư khuê các, e là bị nóng đến nước đổ mồ hôi rồi, chưa bị người ta gây rối, bản thân đã trở thành trò cười cho thiên hạ trước rồi.

Đội Thủy Lung mặc xong trang phục, Bạch Linh Nhị liền đi ra cửa, đi tới bẩm báo cho Bạch tướng quân nghe. Trong chốc lát, bên ngoài liền truyền tới tiếng ồn ào, nghe thanh âm kia liền biết đội ngũ đón dâu của Võ vương tới.

Hôn lễ này không chỉ do đích thân hoàng thượng ngự ban, còn có Võ vương tự mình tới cửa cầu hôn. Bởi vậy, cô dâu không cần trực tiếp ngồi kiệu tới phủ Võ vương, ngược lại là Võ vương tự mình tới cửa rước dâu, có thể nói cô dâu này cực kì có mặt mũi.

Lúc này trước cửa phủ quận chúa, dân chúng tụ tập đông đúc. Trên mặt mỗi người đều mang vẻ khiếp sợ.

Bọn họ nhìn thấy gì!

Chỉ thấy nam tử mặc hồng ý cười ngửa dưới ánh mặt trời giống như hội tụ tất cả thứ tốt của trời đất, long chươg phượng tư, tuần mỹ tuyệt luân, thật là khiến người ta chán nản tự ti, gần như không dám nhìn thẳng.

Người này chính là Võ vương cùng thế hệ với các lão vương gia kia sao? Tại sao lại trẻ đẹp đến như vậy? Nếu nói hắn là thần tiên hạ phàm, dám chắc cũng có người tin tưởng!

Đây chính là ý nghĩ xuất hiện trong lòng dân chúng khi họ tận mắt nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cự.

“Người này là Khánh vương có phải không?” Có người còn không tin, mạnh dạn suy đoán.

Khánh vương rất ít xuất hiện, người gặp được hắn cũng rất ít, nhưng mọi người đều biết hắn là đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng Quốc.

Hôm nay, bọn họ nhìn thấy dung mạo của Trương Tôn Vinh Cự, nên có chút nghi ngờ.

Nếu như dung mạo này không phải là đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng Quốc, vậy Khánh vương là cái gì?

Đám nữ tử si ngốc, lưu luyến nhìn Trương Tôn Vinh Cự tung người xuống ngựa, trong lòng cực kì hận Bạch Thủy Lung, vì sao người hung ác xấu xí kia lại có thể gả cho người chồng xuất sắc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Bảo vệ người như bảo vật

Edit: Tiểu Ngừ

Trương Tôn Vinh Cự xuống ngựa nhìn thấy hồng lẵng kết thành bó hoa trên tấm hoành phi trước cửa phủ quận chúa, màu đỏ vui mừng như đóa hoa rực lửa. Nghĩ tới bản thân sắp được gắp nữ tử mặc hi phục màu đỏ tươi, người mà hắn sắp sửa cưới thành vợ mình, đóng dấu kí hiệu của riêng mình, khóe miệng hắn nhin không được nhếch môi lên cười.

Nụ cười này thật sự rất khó thấy, không tinh là đậm nhưng làm khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa hơn. Khiến ánh mặt trời giống như hòa tan trên khuôn mặt hắn, để mọi người xung quanh không tự chủ được rơi vào si mê.

Bên trong phủ quận chúa, mọi người biết Võ vương đến, cửa lớn vốn đang mở lại bị Bạch Thiên Hoa cố tình ngăn cản lại.

Bạch Thiên Hoa mặc hoa phục đóng cửa lại, chỉ chừa một cái khe nhỏ, nhìn Trương Tôn Vinh Cự đứng bên ngoài, cười gian nói với hắn: “Tỷ phu, muốn cưới tỷ tỷ của đệ, người phải bước qua cửa của đệ mới được.”

Vừa dứt lời, hần hất tay đóng cửa lại.

Nhanh như chớp Trương Tôn Vinh Cực đã đến trước cửa, một tay vỗ lên cánh cửa màu đỏ hồng.

Bạch Thiên Hoa cười hắc hắc, nhìn về phía xung quanh. Chỉ thấy ước chừng mười tên nam tử vạm vỡ đứng xung quanh hần. Mười người này đều là võ sĩ nổi danh trong quân đội, thế nhưng hôm nay bọn họ đặc biệt được mời đến đây để chặn cửa.

Bởi vì cửa lớn chỉ chứa một cái khe nhỏ, cho nên Trương Tôn Vinh Cực không nhìn thấy tình huống bên trong.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn qua khe cửa liếc Bạch Thiên Hoa một cái.

Bạch Thiên Hoa bị Trương Tôn Vinh Cực lờm có chút run rẩy, thầm nghĩ ánh mắt của tỷ phu thật là đáng sợ. Nhưng chắc tỷ phu chỉ dọa mình thôi, hôm nay là ngày vui đảm bảo tỷ phu sẽ không xử mình đâu.

Nghĩ như vậy Bạch Thiên Hoa không còn sợ nữa, hần còn to gan lớn mật hơn quăng ánh mắt khiêu khích về phía Trương Tôn Vinh Cực.

Muốn cưới tỷ tỷ của Bạch Thiên Hoa, không phải là chuyện dễ dàng nha!

Đuôi mắt Trương Tôn Vinh Cực khẽ rũ xuống, bàn tay dán trên cửa đột nhiên chấn động. Nguồn sức mạnh to lớn lấy bàn tay hần làm trung tâm, khuếch tán ra bên ngoài.

Bạch Thiên Hoa chỉ thấy tay của các vị thúc thúc này đều run lên, cả người liền bị một lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra.

Không chỉ có Bạch Thiên Hoa, những vị thúc thúc kia cũng bị đánh văng ra ngoài.

Lịch bạch!

Cánh cửa màu son của phủ quận chúa ầm ầm ngã xuống đất.

Ngoài cửa, dân chúng đều bị biến cố này làm giật mình, nhìn vào trong mới phát hiện đám người Bạch Thiên Hoa ngã chổng vó dưới đất. Có chút người xấu bụng suy nghĩ, Võ vương nhất định đang dẫn mặt Bạch Thủy Lung, về sau Bạch Thủy Lung gả cho Võ vương chắc chắn sẽ không sống tốt.

Bạch Thiên Hoa kêu ‘ai u’ hai tiếng, tay đỡ thất lung đứng lên. Ánh mắt vừa thất bại lại vừa sùng bái nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực cũng liếc mắt nhìn hần, đó là ánh mắt tràn trề khinh bỉ.

Chỉ dựa vào người còn muốn ngăn cản ta mang A Lung đi?

Hần sai bước đi vào trong phủ quận chúa, bên tai liền nghe được âm thanh quen thuộc đến tận xương.

“Âm thanh của nàng?”

Trương Tôn Vinh Cực nghe được thanh âm này, giữa đầu nhìn hồng y nữ tử xinh đẹp vô song đang được Mộc Tuyết dìu đi tới.

Nữ tử mặc hỉ phục màu đỏ thắm giống như hần, đầu đội mũ phượng tinh xảo quý giá, trên mũ phượng có khăn trùm đầu màu đỏ. Hèn chi nàng không nhìn thấy mọi chuyện đang xảy ra trước mặt.

Mắt Mộc Tuyết có tật nên cũng không nhìn thấy rõ chuyện gì, nhưng nàng biết trước cửa lớn có cái gì đó rớt xuống, liền đáp lời Thủy Lung: “Sập cửa.”

“Ừm.” Thủy Lung nói bằng giọng mũi, thanh âm mềm mại lại nũng nịu. Bởi vì không nhìn thấy dung mạo của nàng, khiến người ta càng để ý âm thanh của nàng. Nếu như không phải đã sớm biết dung mạo của Thủy Lung, nghe được âm thanh nhẹ nhàng tuyệt vời như chim hoàng oanh của nàng, chắc chắn cho rằng dung mạo tân nương rất xinh đẹp.

Mộc Tuyết nói tiếp: “Hình như Bạch tiểu công tử và Võ vương gây chuyện với nhau.”

“Ồ.” Thanh âm của Thủy Lung lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Chỉ nghe âm thanh này, mặc kệ là Bạch Thiên Hoa hay là Trương Tôn Vinh Cực đều biến sắc một chút.

Bạch Thiên Hoa nói không ngớt lời: “Tỷ, tỷ đừng có hiểu lầm, đệ tuyệt đối không có cố ý phá hư chuyện vui đâu.”

Bạch tướng quân nghiêm khắc lại bắt đầu nhìn hần một cái, không ngờ chỉ trong chớp mắt, thằng nhóc này lại gây ra chuyện ầm ĩ như vậy.

Bạch Tuyết Vi thì ôm ngực đứng nhìn, trên môi nở nụ cười trào phúng, ánh mắt tràn ngập hả hê.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực chuyển động.

Hắn xoay người đưa tay đem hai cánh cửa nâng lên, trong lúc mọi người còn choáng váng, đem từng cánh cửa chống lên, đặt ổn định rồi mới xoay người lại đi về phía Thủy Lung.

Bốn phía đột nhiên yên ắng xuống, nhìn chăm chăm hồng trù che trên đầu Thủy Lung. Trong long không khỏi hiếu kì, nhẹ giọng đối với người bạn cạnh Mộc Tuyết hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Mộc Tuyết đang định trả lời, thì thấy Trương Tôn Vinh Cực đi qua, vươn tay ôm thắt lưng Thủy Lung, cứng rắn đem nàng ôm vào ngực mình.

Dáng vẻ mạnh mẽ ngang ngược kia khiến đám người Bạch tướng quân chẳng biết nên phản ứng ra ra sao, kể đó Trương Tôn Vinh Cực lại vươn một tay ra đưa tới đầu gối Thủy Lung, nhẹ nhàng đem Thủy Lung ôm lên, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài.

Này. . . Này. . . Đây coi là chuyện gì?

Tình huống trước mắt khiến cho người từng trải chuyện đời như Bạch tướng quân cũng phải ngây người.

Cách cách

Tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên khiến mọi người đột nhiên bừng tỉnh!

Thì ra là cánh cửa mà Trương Tôn Vinh Cực đặt lại chỗ cũ không chịu nổi rung động nhỏ, một lần nữa ngã ầm xuống đất. Tuyên cáo với mọi người về sự tồn tại của nó, đồng thời tố cáo hành vi ác độc của kẻ đầu sỏ Trương Tôn Vinh Cực.

“Ừ?” Thủy Lung cố tình lộ ra giọng nghi ngờ, cảm nhận được sự căng thẳng của Trương Tôn Vinh Cực dù chỉ là thoáng qua, nàng cảm thấy cái này chơi thật vui nha.

Bước chân của Trương Tôn Vinh Cực hơi khựng lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước, một cú đem cánh cửa ngăn cản mình đá văng sang một bên, lạnh nhạt nói: “Cửa này không chắc, kêu người thay cái mới đi.”

Thủy Lung cố ý lạnh giọng: “Cửa này là của ta, muốn đổi cũng nên hỏi ý kiến ta chứ.”

Trương Tôn Vinh Cực không chút do dự nói: “Người của nàng đều là của ta.”

Thủy Lung không ngờ lần này không lừa được hắn, ngược lại hắn có thể nói ra một câu như vậy, trêu ghẹo nói: “Xem ra mấy ngày nay học tập tiến bộ không ít?”

Lúc nói lời này cố ý chỉ rõ, khiến Trương Tôn Vinh Cực nhớ lại chuyện buổi trưa hôm trước. Hai người ở trong phòng điện loan đảo phượng, dục vọng của bản thân hoàn toàn bị Thủy Lung nắm trong tay. Nhớ lại tình hình lúc ấy, nàng dựa vào đầu giường, lười biếng nói: Học tập cho giỏi, ngày ngày tiến bộ.

Nhìn dáng vẻ khiêu khích trẻ con của nàng, đến bây giờ kí ức vẫn còn mới mẻ như ngày hôm qua.

Lúc này, hắn đã đi ra khỏi phủ quận chúa, bên ngoài dân chúng vây quanh chật ních, đương nhiên không thể thu thập nàng ở chỗ này. Nhưng lời nói của Thủy Lung vẫn khiêu khích lòng hắn, Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu nói nhỏ vào tai Thủy Lung: “Tối nay nàng sẽ biết.”

Độ nguy hiểm trong lời nói này rất cao nha!

Bỗng nhiên, Thủy LiUng phát hiện khi ở trước mặt Trương Tôn Vinh Cực luôn rất phóng túng, luôn không nhận được đùa giỡn hắn, kết quả cuối cùng luôn là tự làm tự chịu, nhóm lửa thiêu thân. Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không biết hối cải, để cho tình huống này cứ giằng co mãi.

Bên ngoài, đội ngũ đón dây cung kính đứng đó. Kiệu rước dâu ở giữa, màn kiệu đã được người kéo lên, đội Trương Tôn Vinh Cực đem người đưa vào, sau đó sẽ khởi kiệu về phủ.

Chẳng qua, Trương Tôn Vinh Cực chẳng thèm liếc mắt nhìn cỗ kiệu một cái. Hai tay ôm Thủy Lung đi về tuần mã của mình, đem người đặt trong lòng, cầm dây cương, nhẹ nhàng vung một cái, người liền cười ngựa đi.

Đội ngũ đón dâu đứng phía sau ngượng, tiếp đó âm nhạc vang lên, vội vàng đuổi theo Trương Tôn Vinh Cực.

Từ phủ Võ vương đến phủ quận chúa có chút xa, đi bằng ngựa với tốc độ không nhanh không chậm gần một canh giờ là tới.

Phủ Võ vương cũng giống như phủ quận chúa, trong phủ có rất ít hạ nhân, nhưng mà vị trí tốt hơn, có núi có nước, bên ngoài phủ đệ rất có khí thế đồ sộ. Nghe nói phủ đệ này là do đích thân tiên hoàng đặc biệt xây dựng cho Trương Tôn Vinh Cực, lúc đó Trương Tôn Vinh Cực chỉ mới ba bốn tuổi. Bởi vậy có thể thấy được Trương Tôn Vinh Cực rất được tiên hoàng yêu thương.

Về mặt này, không phải là không có người cảm thấy kì quái, Trương Tôn Vinh Cực được tiên hoàng sủng ái như vậy thế nhưng không được lên ngôi, mà lại trở thành vị vương gia nhân tản, thậm chí còn không có chút quyền lực nào.

Nhưng, đây chỉ là bí mật của hoàng thất, cho nên trong lòng mọi người có hoài nghi lại không có người dám nói rõ.

Lúc này sắc trời đã sáng choang, trong phủ Võ vương có không ít người, náo nhiệt hơn phủ quận chúa rất nhiều.

Dáng vẻ Trương Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung trong ngực, đều bị nhóm người hoàng thân quốc thích nhìn thấy hết. Cảm thấy kinh ngạc lại giấu cợt ở trong lòng, không biểu hiện ra nhưng cố tình bày ra dáng vẻ chúc mừng, có người trêu ghẹo: “Võ vương đúng là yêu thương tân nương thấu tận xương cốt, sắp phải thành thân rồi vậy mà vẫn muốn ôm tân nương không chịu buông.”

Sau khi có người nói ra, mọi người chung quanh đều tức cười.

Theo sau Trương Tôn Vinh Cực, đám người Bạch tướng quân cũng theo tới.

Trong phủ Võ vương, thái hậu và Trương Tôn Lạc Dân ngồi trên vị trí cao. Vì tiên hoàng qua đời, anh trưởng như cha, thân phận Trương Tôn Lạc Dân lại cao, đương nhiên hẳn có quyền làm người chứng hôn.

Sau khi tiên hoàng qua đời, thái hậu rất ít khi xuất hiện trước đám đông. Lần này vì Trương Tôn Vinh Cực lại xuất cung đến đây. Chứng tỏ Trương Tôn Vinh Cực ở trong cung rất được sủng ái, đồng thời khiến cho không ít con cháu quyền quý hâm mộ, thầm nghĩ người này thật sự là được bị cưng chiều từ nhỏ đến lớn.

Khi Trương Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung đi vào phòng khách, sắc mặt thái hậu liền biến hóa trong chớp mắt, mở miệng cười mắng: “Vinh Nhi, còn không mau đem người buông xuống, như vậy còn có thể thống gì nữa?”

Mặc dù là lời nói dạy dỗ nhưng lộ ra nồng đậm cưng chiều. Khiến mọi người hiểu rõ mức độ cưng con của thái hậu.

Trương Tôn Vinh Cực không vội thả Thủy Lung xuống, ôm nàng đi thẳng vào trong đại sảnh, nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống bên cạnh mình, tay vẫn còn cầm tay nàng, giống như sợ nàng đứng không vững, ngã xuống đất.

Lần này, hành động lưu loát tự nhiên như mây trời nước chảy, không có bất kì lời nói nào. Hành động đơn giản lại khiến người ta thấy rõ, làm cho người ta cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực không phải đang dìu người mà là đang đỡ vật báu quý hiếm, y như búp bê bằng máu thịt, cẩn thận dè dặt sợ đối phương bị vỡ nát.

Nụ cười trên mặt thái hậu cứng đờ trong nháy mắt.

Đại sảnh xôn xao thỉnh thoảng im lặng, sự im lặng không thể giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Edit: Tiểu Ngừ

Đại sảnh đột nhiên im lặng. Sau khi mọi người nhìn thấy hành động của Trương Tôn Vinh Cực đều ấn ý yên tĩnh lại. Không khí yên tĩnh quý dị như thế này, giống như có người cố ý xếp đặt từ sớm.

Đối với bầu không khí yên lặng quý dị này, Trương Tôn Vinh Cực không chút bị ảnh hưởng, hẩn cầm tay Thủy Lung đi tới trước mặt người chủ trì hôn lễ.

Người chủ trì hôn lễ nhìn vào ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực liền run rẩy trong lòng, liền vội vã bắt vào chuyện chính.

Nghỉ lễ thành thân từ xưa tới nay đều như vậy. Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái. Khi giọng nói của người chủ trì hôn lễ vang lên thì bầu không khí yên tĩnh bị phá vỡ, khách mời liền tập trung vào đôi tân nhân đang làm theo lời người chủ trì, buổi lễ kết bái chấm dứt.

Diện mạo của Thủy Lung bị khăn hi che lại, nên không có ai nhìn thấy vẻ mặt của nàng. Chỉ nhìn vào khí chất trên người nàng thì cũng không thua kém Trương Tôn Vinh Cực là bao. Thật đúng là một đôi vợ chồng khiến người khác hâm mộ.

Lễ bái đường kết thúc, Thủy Lung sắp được đưa về tân phòng, ngồi chờ chú rể Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực nắm tay nàng, bộ dạng không muốn nàng đi, hoặc là muốn cùng đi với nàng.

Thấy vậy, thái hậu trêu ghẹo: “Vinh Nhi, mau buông tay. Phá hư quy củ sẽ gặp điềm xấu.”

Thái hậu đã mở miệng, Thủy Lung lập tức dùng sức rút tay khỏi lòng bàn tay Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung nhìn liếc qua hướng Trương Tôn Vinh Cực xuyên qua khăn hi, sau đó liền xoay người để Mộc Tuyết dìu đi.

Khoảng cách giữa tân phòng và đại sảnh có chút xa, Thủy Lung không thể lấy khăn hi xuống, dọc đường đi dĩ nhiên phải cẩn thận từng li từng tí rồi.

Hai người đi ra khỏi đại sảnh, trên đường đến tân phòng, đột nhiên từ phía trước có một làn gió thơm đọng tới.

Mắt Mộc Tuyết vốn không tốt, người lại ở phía xa nên nàng không chú ý tới, khi người đến gần trong gang tấc thì nàng muốn phản ứng đều không kịp, vì vậy liền đụng vào nhau.

May mắn, người đụng tới là một cô gái nhỏ nhắn, mặc quần áo màu xanh nhạt, lực đụng không lớn nên không có làm tân nương ngã xuống đất, làm mất mặt tân nương.

Mộc Tuyết vội đỡ Thủy Lung, nhìn nữ tử quỳ gối trên đất lạnh giọng: “Người đi đường như thế nào vậy?”

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết! Cầu Vương phi tha mạng!” Giọng nói nữ tử mặc quần áo xanh nhạt vang lên, sợ hãi run cầm cập.

Thủy Lung cảm thấy vạt áo mình bị ướt, chớp mũi ngửi được mùi thơm của rượu, không cần vén khăn hi lên cũng biết, kẻ quỳ dưới đất kia chính là tỳ nữ bụng rượu, vì gấp gáp bụng rượu tới đại sảnh cho nên mới đi đụng vào nàng, đem rượu hắt lên quần áo nàng.

Bởi vì tỳ nữ quỳ dưới đất, Thủy Lung rũ mắt xuống có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của ả xuyên qua khăn hi.

Thủy Lung khẽ cười một tiếng, ngồi xổm xuống, lấy khăn tay từ trong ống tay áo ra, giúp tỳ nữ lau hai gò má và tay bị dính rượu, mềm nhẹ nói: “Người không có ý phải không?”

Tỳ nữ bị động tác dịu dàng của nàng hù ngậy người, ngay cả âm thanh cũng run dừ dội, đáp lời: “Nô tỳ không cố ý, nô tỳ không cố ý, cầu xin vương phi đại nhân đại lượng bỏ qua cho nô tỳ!”

Thủy Lung gật đầu nói: “Nếu không cố ý đương nhiên người vô tội.” Dứt lời liền đem khăn tay nhét vào ống tay áo nữ tỳ đó: “Tự người lau đi, đừng để bộ dạng nhếch nhác như vậy.”

“Cám ơn vương phi!” Tỳ nữ không dám cự tuyệt, vội dập đầu tạ ơn.

Thủy Lung không để ý tới ả nữa, nhẹ nhàng gật đầu với Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết không nói gì thêm, tiếp tục dìu Thủy Lung về tân phòng.

Lúc hai người đi ngang qua tỳ nữ, ả vẫn quỳ trên mặt đất không hề nhúc nhích. Một hồi sau, ả mới cẩn thận ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía trước, không thấy bóng dáng Thủy Lung và Mộc Tuyết, mới thở hắt ra, vẻ mặt không còn yếu đuối sợ sệt như trước.

Ả chậm rãi đem bình rượu và khay thu dọn, lúc chuẩn bị rời đi liền ngừng chân lại. Cau mày đem khăn tay màu đỏ trong tay áo lấy ra, nhẹ nhàng vung lên muốn vứt bỏ, nửa đường lại ngừng lại.

Ở chỗ này bất cứ lúc nào cũng có người đi qua, nếu bị người của Bạch Thủy Lung nhìn thấy, biết ả đem đồ của nàng vứt bỏ, coi lòng tốt của nàng là lòng lang dạ thú, ả là chộc giận nàng, gây thêm phiền phức không cần thiết cho bản thân.

Vừa nghĩ như vậy, tỳ nữ liền đem khăn tay nhét vào tay áo, nhanh chân đi về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh rất náo nhiệt, thái hậu và Trường Tôn Lạc Dàn còn chưa có rời đi, đặc biệt ngồi chung bàn ăn với Trường Tôn Vinh Cực, nói chuyện với hắn.

Lúc tỳ nữ tới đại sảnh, không có ai chú ý tới ả.

Ả và các tỳ nữ khác đều như nhau, đi chung quanh rót rượu không thì gấp thức ăn cho khách, đem mọi công việc của tỳ nữ làm rất thuần thục.

Tầm mắt thái hậu nhẹ lướt qua người ả, ý cười trên môi càng nồng.

Lúc này bên tân phòng.

Tân phòng được bố trí rất tươi vui lại xa hoa lãng phí. Gấm đỏ trên giường lớn hấp dẫn ánh mắt người nhìn, bên trong còn có mùi thơm nhàn nhạt lừng lờ trôi, kết hợp với bố trí trong phòng, bầu không khí trong phòng liền trở nên đặc biệt, khiến không khí trong phòng trở nên mập mờ mê hoặc.

Sau khi Mộc Tuyết đẩy cửa vào, dìu Thủy Lung vào bên trong, để cho nàng ngồi xuống giường.

Thủy Lung vừa ngồi xuống, liền đưa tay kéo kéo quần áo.

Mộc Tuyết thấy vậy liền hỏi: “Tiểu thư thấy nóng à? Người có đội nhện một chút. Trước khi vương qua trở về, không được làm loạn trang dung.” (*Trang dung: trang phục và dung mạo)

Thủy Lung giải thích: “Quần áo ướt rồi.” Giọng điệu lộ ra bất mãn kèm nóng nảy.

Sắc mặt Mộc Tuyết hơi khó coi, liền nhẹ giọng: “Này... Hay là ta dùng khăn khô giúp tiểu thư lau.” Thấy Thủy Lung gật đầu, Mộc Tuyết liền rời đi. Nửa

đường quay lại, không yên tâm nhìn Thủy Lung căn dặn: “Tiểu thư không được lộn xộn.”

“Biết rồi.” Thủy Lung khoát khoát tay, thái độ không nhịn được nữa.

Thấy vậy Mộc Tuyết mới chịu rời đi.

Nàng vừa đi ra ngoài, tân phòng liền đặc biệt yên tĩnh, chỉ còn Thủy Lung ngồi trên giường đỏ thắm. Từ xa nhìn vào giống như một bức họa đỏ chói. Giường lớn màu đỏ, hi phục màu đỏ, căn phòng được bố trí mập mờ, đem nghiêm cẩn và phóng túng kết hợp dung hòa với nhau, dễ dàng kích thích dục vọng của người ta, khiến người ta không khỏi nhộn nhạo, mê loạn thần trí.

Kèo kẹt ~

Âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn dễ để người ta phát hiện vang lên, nếu không để ý, sẽ cho nó là tiếng gió thổi hoặc là âm thanh của đậu phộng lăn.

Thủy Lung ngồi trên giường khẽ động, hỏi: “Vương gia?”

Thanh âm của nàng vang lên trong tân phòng rất rõ, nhưng không có tiếng trả lời.

“Vương gia?” Thủy Lung chưa từ bỏ ý định lại gọi, thanh âm mềm nhẹ lại lộ ra tiếng khàn khàn, làm người nghe không nhịn được mềm nhũn ra. Kế đó, thấy thân thể Thủy Lung cứng đờ, hai tay nắm chặt khăn trải giường, tựa như đang cố chịu đựng thứ gì đó, âm thanh khó chịu từ dưới khăn hi truyền tới: “Uhm... Nóng.”

Một tiếng hừ nhỏ, lại nói thì thầm, khiến không khí trong phòng đều biến đổi, xinh đẹp vô cùng.

Trong tân phòng yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện một tiếng hít thở khác.

Tiếng hít thở ồ ồ truyền vào tai Thủy Lung càng lúc càng rõ, để cho nàng biết chủ nhân tiếng hít thở này đang tiến gần lại mình. Hiện tại, người này không che giấu nữa, thân ảnh cao lớn che trước mặt Thủy Lung.

Hắn đứng trước mặt của nàng.

Thủy Lung hiểu rõ nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm chặt khăn trải giường đưa tới trước mặt người nọ, đầu ngón tay khẽ run, độ run rất nhỏ, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người ta, ngón tay thon dài non mịn như ngọc điệp, ở trong căn phòng đỏ thắm rất là tương phản, ngược lại càng trong sạch, quyến rũ, rung động lòng người hơn so với màu đỏ tươi.

“Đến.” Thủy Lung nói. Thanh âm độc đoán lộ ra chút khàn khàn, run rẩy. Làm người khác cảm nhận được sự mạnh mẽ đằng sau yếu đuối, tàn bạo đánh vào lòng ham muốn và xúc động yêu thương không ngừng tăng lên. Phối hợp cùng một chỗ tạo thành ham muốn khủng khiếp.

Nhan Thiếu Lâm chưa từng có cảm giác như vậy, trái tim hắn đập dữ dội giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dục vọng dâng lên không chịu bị lí trí khống chế.

Hắn đoán, tân nương đang ngồi trên giường chắc chắn đã trúng phải xuân dược cực mạnh rồi.

Bởi vì hôm nay, hắn đột nhiên nổi hứng chạy tới phủ Võ vương giúp vui. Có chút xấu xa muốn tới phá đám đôi vợ chồng hoàng thất danh chấn thành Kỳ Dương này một chút, ai ngờ hắn phát hiện trong tân phòng có một nam nhân mặc y phục dạ hành ẩn núp.

Người này không giống hắn.

Hắn gây rối chỉ vì hứng thú đùa chút chơi, không hề có ác ý. Người kia lại mặc y phục dạ hành, sớm có ý trốn trong tân phòng, nhìn thân thể nhỏ bé trong váy cưới màu đỏ ấy, khiến lòng trắc ẩn của hắn dâng lên.

Đây là Bạch Thủy Lung hung ác nhất thành Kỳ Dương mà mọi người nói hay sao? Nhìn cũng không khác các nữ tử bình thường lắm, thậm chí đáng người còn mỏng manh hơn mấy nữ tử khác nữa chứ, thất lung thật nhỏ, giống như chỉ hơi dùng sức một cái liền bẻ gãy.

Lại nói, thành thân là chuyện hạnh phúc nhất trong đời của nữ tử, nếu như bị người ta ám sát ở trong tân phòng, có chút đáng thương lại không thú vị.

Khi đó, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ như vậy, liền ra tay, đem người ẩn núp trong tân phòng bắt ra.

Chỉ là công phu của người nọ không kém, trong lúc nhất thời đã gây ra tiếng vang nhỏ, khiến tân nương phát hiện, tiếp đó liền nghe thấy nàng gọi... Vương gia!

Thanh âm này truyền vào tai hắn, khiến trái tim hắn khẽ run, thầm nghĩ: Nghe đồn nữ tử này vừa hung dữ lại tàn bạo, thể mà giọng nói lại không thô tục, trái lại, giọng nói này mượt mà, thắm động lòng người. Thật kì quái!

Hắn còn đang cảm thán giọng nói của tân nương, chợt phát hiện giọng nói càng trở nên quyến rũ động lòng người, nghe nàng nói nóng, hắn liền đoán được mục đích của nam nhân núp trong tân phòng. Thì ra không phải đến ám sát, mà là muốn phá hủy sự trong sạch của nàng, khiến cho nàng biến thành trò cười cho thiên hạ ngay trong ngày thành thân.

Hơn nữa, dáng vẻ, lời nói và hành động của nàng... Rõ ràng là bộ dạng cố chống cự với xuân được trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Trời xui đất khiến

Edit: Tiểu Ngừ

“Nàng...” Hoàn Nhan Thiếu Lâm không nhịn được mở miệng, âm thanh khàn khàn vang lên khiến hắn giật mình, liền ngậm họng lại, mím chặt môi, chân mày nhăn lại nhô lên cao như ngọn núi.

Hoàn Nhan Thiếu Lâm mặc dù ham chơi nhưng vẫn có nguyên tắc và giới hạn của mình, hắn tuyệt đối không làm hái hoa tặc, càng không giở trò bản thủ làm nhục thể tử của người khác trong ngày thanh hôn của họ.

Nhưng mà nữ tử trước mặt khiến tạo cho hắn cảm giác quá mãnh liệt, chưa có nữ tử nào khiến hắn muốn có được như vậy. Thậm chí, mặt mũi người ta ra sao hắn cũng không biết, chỉ cần một động tác đơn giản cũng khiến tim hắn nhảy bình bịch.

Không phải là hắn chưa gặp qua nữ tử biết sử dụng mị thuật, các loại thủ đoạn dụ dỗ nam nhân hắn đều thấy qua, thậm chí có nữ tử cời sạch quần áo nhảy múa trước mặt hắn, hắn đều có thể không hề lý trí không hề động tới các ả. Nhưng người tử trước tới nay đều tự phụ cho rằng có lý trí rất tốt, ở ngay trong tân phòng này, trước mặt nữ tử mới gặp mặt lại phá lệ.

Nàng vươn ngón tay, hắn không khỏi nhìn về ngón tay nàng, đầu ngón tay nàng run run làm trái tim hắn cũng run theo. Giọng nói mềm mại, khàn khàn đáng yêu của nàng gọi hắn đi qua, khiến hắn suýt nữa nghe lời nàng bước tới rồi.

Từ xưa tới nay, tất cả những nữ tử biết mị thuật toàn bộ đều là đồ bỏ!

Thủy Lung không biết suy nghĩ của người trước mặt đang hỗn loạn, lúc nghe được giọng nói của nam nhân xa lạ, nàng liền xác định chuyện kể tiếp người này muốn làm. Chỉ là không ngờ người được phái đến lại cẩn thận như vậy, đến lâu như vậy rồi còn chưa hành động, ngay cả một câu cũng không nói.

Sợ bị nàng nghe ra giọng à?

Khuôn mặt đằng sau khăn hi của Thủy Lung hết sức tỉnh táo, không hề giống bộ dạng của người bị trúng xuân được, cổ tinh tử chỉ nàng vẫn run lên như cũ, hơn nữa càng run dữ dội, trong miệng còn phát ra âm thanh thờ dốt và tiếng ngậm bắt mẫn.

Ngón tay nàng chạm tới quần áo của người trước mặt, sờ đến quần áo trơn nhẵn.

Phía sau khăn hi, đuôi lông mày Thủy Lung khẽ nhướng lên.

Chẳng lẽ người được phái đến không phải là tử sĩ, mà lại công tử quý tộc của dòng dõi quý tộc nào đó?

Nàng suy nghĩ, tay vẫn cầm chặt vạt áo người thần bí kia, nắm chặt đến mức xương ngón tay trắng nhợt, giống như ôm phải khúc gỗ.

Hoàn Nhan Thiếu Lâm thấy quần áo mình bị nắm chặt đến nhăn nhúm, vẻ mặt có chút cổ quái, giống như mừng lại giống như nghi ngờ. Đương nhiên hắn cảm thấy vui vẻ rồi, bị nàng nắm chặt như thế khiến hắn có cảm giác nàng yếu đuối ỷ lại vào hắn, làm trái tim hắn mềm mại xuống, dù biết rõ đối phương đang trúng xuân được.

Lí trí nói cho hắn biết, bây giờ hắn nên rời khỏi nơi này, bản thân hắn giải quyết phiền phức cho đối phương đã rất nhân từ, không cần ở lại nữa. Nhưng mà hắn không nỡ, chân không chịu bước đi.

Lại tự nhủ, mình giúp nàng giải quyết phiền toái, đòi chút quà cảm ơn cũng được mà.

Hắn liếc khuôn mặt bị che dưới lớp khăn hi, sau đó rũ mắt xuống, tay trái khẽ giật giật, thuận theo tâm tư đặt lên bàn tay nòn nà đang nắm quần áo của mình.

Tay nàng thật nhỏ bé, thật mềm mại, thật lạnh...

Hoàn Nhan Thiếu Lâm động tâm suy nghĩ.

Chờ chút!

Sắc mặt Hoàn Nhan Thiếu Lâm đột nhiên căng thẳng.

Không phải nàng trúng xuân dược hay sao? Nàng trúng xuân dược, tại sao cơ thể của nàng còn lạnh hơn cả hân vậy?

Lúc hân nhận ra chuyện không đúng như mình nghĩ, tay Thủy Lung đã nắm giữ ngay mạch mệnh của hân, thân ảnh nhanh nhạy vừa lộn, đem Hoàn Nhan Thiếu Lâm đè xuống đất, đầu gối uống lượn đè ở bụng hân, đè chặt khiến hân không thể nhúc nhích.

Một động tác lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy, mạnh mẽ vang dội, đem Hoàn Nhan Thiếu Lâm một gã nam nhân khỏe mạnh bình thường hoàn toàn đè ép xuống. Khi trợn mắt nhìn lại, đúng lúc thấy nữ tử ngồi trên người mình đưa tay vén khăn hi lên, lộ ra dung nhan xinh đẹp kèm nụ cười tự nhiên, trong phút chốc tươi đẹp tao nhã đó làm hân hoa mắt, thỉnh thoảng đánh mất hồn trí.

“Ừ?” Nguyên bản những lời Thủy Lung muốn nói đều biến thành một tiếng nghi vấn?

Nàng nhìn nam tử bị mình đè bên dưới.

Hân nằm trên đất, tóc đen rối tung, để lộ ra gương mặt tuấn mỹ kiệt xuất, mày kiếm bay xéo, đôi mắt hẹp dài sắc bén, môi mỏng khẽ vênh lên, đường nét khuôn mặt củ ấu hiện rõ trong ánh sáng mờ tối của căn phòng, tựa như chim ưng trong bóng tối, cao ngạo khinh người lại hùng hực bức người.

Người như thế này lại là kẻ bị thái hậu sai tới phá hủy trong sạch của nàng?

Thủy Lung nhìn xuống quần áo của nam tử, thấy hân mặc trường bào màu đen rất vừa với dáng người, quần áo mềm nhẵn ngăn nắp, dưới ánh nến còn có nhàn nhạt hoa quang. Thất lưng dùng đai lưng màu xanh nhạt buộc lại, bên cạnh còn có cái hồ lô nhỏ lồi thoi lệch thếch, cùng với trang sức ngọc bội.

Một người như vậy không thích hợp mặc trang phục kiểu này.

Chẳng lẽ nàng đánh sai người? Hoặc là từ lúc đầu đã đoán sai? Hay là người này muốn ăn mặc như vậy để ngụy trang?

“Nàng không có trúng thuốc?”

Thanh âm khàn khàn của nam nhân vang lên, có thể nghe được trong tức giận có chút kinh ngạc.

Thủy Lung ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nam nhân đối diện.

Thấy nam nhân này đã hoàn hồn, mắt phượng lười biếng híp lại, khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không, khí chất trên người đều biến đổi. Từ hùng ung ngạo nghễ trong trời đất biến thành Hắc Sắc Mạn Đà La trong thâm cốc, vừa thần bí lại tà ác.

Thủy Lung cười khê: “Trúng thì sao, không trúng thì thế nào?”

Hoàn Nhan Thiếu Lâm nhìn kỹ lại dung nhan đẹp như tranh vẽ của nàng, cảm thấy trong dự đoán lại ngoài dự liệu, luôn có một cảm giác kì lạ, rõ ràng là dung nhan cực kì xinh đẹp lại thiếu đi chút tự nhiên, không thể trợ giúp ánh sáng linh động trong ánh mắt của nàng.

Hân đưa tay sờ sờ, muốn nhìn xem khuôn mặt này là thật hay giả.

Hân vừa vươn tay liền cảm nhận được mạch mệnh căng thẳng, đau đớn khiến hân ngừng lại hành động.

“Nàng đối xử với ân nhân của mình như thế à?”

Chân mày Thủy Lung nhíu lại: “Ân nhân?”

“Nàng tự đoán được mà, trong phòng đúng là có ả núp nhưng bị ta xử rồi.” Hoàn Nhan Thiếu Lâm nói.

Thủy Lung: “Bị người giải quyết đó là vì kẻ đó không có bản lĩnh hơn người.”

“Đương nhiên.” Hoàn Nhan Thiếu Lâm rất có tự tin với bản lĩnh của mình.

Thủy Lung không mặn không nhạt nói: “Hiện tại người đang ở trong tay ta.”

Sắc mặt Hoàn Nhan Thiếu Lâm cứng đờ, hân hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng. Hôm nay, hân rơi vào trong tay nàng chứng tỏ người kia không lợi hại hơn hân, nàng căn bản không cần hân rat ay giúp đỡ, tự nàng có thể giải quyết.

Chợt nhớ tới ban nãy Thủy Lung đóng kịch, trong lòng hân không hiểu tại sao lại bức tức: “Nếu như không phải ta giải quyết tên kia, nàng liền dùng mị thuật để dụ địch sao?”

(Ngữ: Giống chồng ghen vậy ???)

Thủy Lung nhíu nhíu mày, im lặng ngẫm chấp nhận.

Dưới tình huống không đoán được thực lực của đối thủ, nàng sẽ không tùy tiện hành động.

Hơn nữa, cách này là biện pháp giải quyết tốt nhất lại không gây tiếng động lớn thu hút sự chú ý của người khác. Nhìn cảm xúc của Hoàn Nhan Thiếu

Lân đủ để chứng minh tất cả.

Hoàn Nhan Thiệu Lân thấy vậy, ngược lại hắn cảm thấy may mắn vì mình đã đem người kia giải quyết, giọng điệu quái dị: “Nói như vậy, thái độ lúc này của nàng đều là giả bộ? Nàng đóng kịch thật giống, không biết học từ đâu.”

Lúc này, hắn không hề nhìn ra Thủy Lung dùng mị thuật cố ý dụ dỗ hắn. Mặc kệ là lời nói hay hành động đều tự nhiên khiến người ta tin là thật, chưa từng ngờ rằng đối phương sử dụng mị thuật câu dẫn.

Mấy ngày nay, hắn nghe dân chúng trong thành Kỳ Dương lằng lẽ bàn luận, bọn họ không thể tin Võ vương lại yêu thương hạng người như Bạch Thủy Lung. Hiện tại, hắn tận mắt nhìn thấy thủ đoạn mị thuật câu dẫn của Thủy Lung, lại cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực yêu nàng cũng không phải không có nguyên do.

“Bây giờ ngươi vẫn còn lòng dạ tìm hiểu tin tức của ta?” Thủy Lung lạnh nhạt nói, đôi mắt ẩn chứa khí lạnh và sắc bén.

Hoàn Nhan Thiệu Lân mỉm cười nói: “Tuy nàng có thể tự mình xử lý, nhưng chuyện ta giúp nàng là không thể nghi ngờ, không thể nói là ân nhân nhưng tuyệt đối không phải là kẻ địch nha.”

Thủy Lung nói: “Ngươi giải quyết người kia xong có thể rời đi, chứ không phải một mình xông vào tân phòng chỉ có một mình tân nương. Sau hi ngươi vào, phát hiện trạng thái không bình thường của ta, ngươi càng nên rời đi, hoặc là cho ta biết ngươi ở bên cạnh, chứ không phải là im hơi lặng tiếng, còn... sờ tay ta?”

Hoàn Nhan Thiệu Lân nghe thấy mấy câu sau, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Thủy Lung nói đúng, nhưng cũng không thể trách hắn? Hoàn Nhan Thiệu Lân dùng nụ cười tà mị che giấu nội tâm xấu hổ, lười biếng nói: “Cái này cũng không thể trách ta ha, chỉ tại tiểu nương tử quá kiêu mị, là nam nhân đều không nhận được bị tiểu nương tử câu hồn, gây ra chuyện không hợp với đạo lý.”

Bốp!

Một cái tát rơi vào má trái gọi cảm trên gương mặt tuấn mỹ của Hoàn Nhan Thiệu Lân, để lại dấu ấn năm ngón tay đỏ chót.

Hoàn Nhan Thiệu Lân hơi sùng sốt, sau đó vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Thủy Lung.

Nàng! Nàng dám bạt tai hắn!!!

Từ! Nhỏ! Tới! Lớn! Chưa! Có! Nữ! Nhân! Nào! Dám! Tát! Hắn!

Hoàn Nhan Thiệu Lân cơ hồ nghiêng răng nghi từng chữ, sau đó căm giận nói: “Nàng là nữ nhân đáng chết!”

Thủy Lung liếc mắt, nói: “Chỉ tại giọng nói của tiểu lang quân quá mất hồn, làm tay chân người ta ngứa ngáy, lý trí không kiểm soát được nên tiểu nữ chỉ làm theo bản năng thôi.”

(Ngữ: =))

Sắc mặt Hoàn Nhan Thiệu Lân nghe nàng nói xong liền méo mó, giống như có vật gì đó trong lòng hắn bị phá vỡ, làm hắn cảm thấy bức bối.

“Lung tỷ tỷ.” Lúc này, cửa tân phòng bị Mộc Tuyết đẩy ra, bước vào.

Nàng cảm thấy tình hình trong tân phòng không đúng, vừa thấy Hoàn Nhan Thiệu Lân, trong mắt hiện lên ngạc nhiên, sau đó đi tới Thủy Lung bên người, nói: “Trong đại sảnh có chuyện.”

Hoàn Nhan Thiệu Lân nhìn thấy phản ứng của Mộc Tuyết liền khẳng định nha đầu này biết tính toán của Thủy Lung, ban đầu nói đi ra ngoài lấy khăn lau người cho Thủy Lung cũng chỉ là diễn trò.

Thủy Lung nghe xong gật đầu, lại nhìn về phía Hoàn Nhan Thiệu Lân, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ngươi thật đúng là có tinh thần, từ nãy tới giờ còn chưa có tiêu tan. Cái tát tại lúc nãy hình như khiến ngươi phản chấn hơn thì phải?”

Về mặt Hoàn Nhan Thiệu Lân có dấu hiệu rạn nứt, đồng thời sung huyết đỏ bừng.

Nàng phát hiện! Nàng như vậy mà phát hiện ra!

Hắn còn tưởng nàng không phát hiện, còn cố ý tỏ ra rất bình thường!

Mộc Tuyết nghe vậy sùng sốt một chút, sau đó nhìn thấy sắc mặt Hoàn Nhan Thiệu Lân càng cảm thấy kì quái, từ từ đánh giá toàn thân hắn, nhìn Thủy Lung thay đổi tư thế, đầu gối vốn đặt ở phần bụng gần chân hắn, đổi thành nửa ngồi chồm hồm, giày giẫm vào giữa hai chân hắn.

Vừa thấy cái đó, Mộc Tuyết làm sao còn tư tưởng thuần khiết, hiện tại nàng vừa then thùng vừa sợ hãi nha.

“Nàng . . . Nàng . . . Nàng nữ nhân này. . .” Thân thể Hoàn Nhan Thiệu Lân cương cứng, kinh ngạc lại ngờ vực trừng Thủy Lung, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa lo lắng, chỉ sợ Thủy Lung nổi điên, thật sự đập nát củ cải nhà hắn. . .

Oái!

Hoàn Nhan Thiệu Lân không dám tưởng tượng đến hình ảnh khủng khiếp đó nữa!

Thủy Lung hứng thú nhìn nam tử dưới người mình biến sắc, Mộc Tuyết nhin không được nhắc nhở: “Lung tỷ tỷ. . .”

Thủy Lung hướng nàng gật đầu, ý bảo nàng yên tâm, kể đó vuron tay đến Mệnh Môn của Hoàn Nhan Thiệu Lân.

Tâm tình Hoàn Nhan Thiệu Lân vừa mới thả lỏng, lập tức cảm thấy dưới thân truyền tới cảm giác ngứa như kim châm, hắn không nhin được gào lên một tiếng, hai tay che lại hạ thân của mình, rất sợ nó bị phá hủy.

Thủy Lung xoay người ngồi lên giường, lười biếng nói với hắn: “Yên tâm, ta có khống chế sức lực, đau một chút sẽ hết, không bị hư đâu.”

Hoàn Nhan Thiệu Lân vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ, hận không thể bóp chết thiếu nữ trước mắt này, cắn răng: “Trên đời này tại sao lại có nữ nhân như nàng vậy chứ!!!!!!”

Thủy Lung dựa vào mép giường, không nhanh không chậm nói: “Mặc dù ta nói đã khống chế sức lực, nhưng nếu ngươi không nhanh chóng trở về bôi thuốc, chăm sóc nó, tám phần sẽ bị hư. . .”

Hoàn Nhan Thiệu Lân nghe xong trong lòng nhảy dựng, lí trí mách bảo lời này của Thủy Lung nhất định là hù dọa hắn, cố ý muốn nhìn bộ dạng chật vật của hắn. Thế nhưng, chuyện này ảnh hưởng đến tôn nghiêm và hạnh phúc cả đời của nam nhân, không thể qua loa sơ sài.

Hắn buông hai tay đang che hạ thân xuống, không thể tiếp tục duy trì hình tượng mắt mặt này, dùng giọng điệu âm ngoan nói với Thủy Lung: “Nếu như nó bị hư! Nàng chờ ta đến bắt đi, cả đời này nàng phải ở bên cạnh ta!!!!”

“Hử?” Âm thanh trầm thấp lười biếng từ ngoài truyền vào tân phòng.

Hoàn Nhan Thiệu Lân đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thể kinh khủng chèn ép, người còn chưa tới, lại khiến người ta cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ như vậy rồi.

Sắc mặt Hoàn Nhan Thiệu Lân hơi thay đổi, thấp giọng sợ hãi than thò: “Thật lợi hại?”

Hắn biết hành tung của mình bị bại lộ, không đi nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

“Nàng đã sớm tính toán tốt phải không!” Hoàn Nhan Thiệu Lân buồn bực nhìn bộ dạng nhàn hạ của Thủy Lung, thật là muốn đem nàng bắt đi, sau đó nhất định phải dạy dỗ một phen.

Nhưng thời gian không đợi người.

Nhún chân một cái liền phá cửa sổ chạy trốn.

Nhìn qua cửa sổ rách nát, Thủy Lung liền thấy mấy thân ảnh đuổi theo Hoàn Nhan Thiệu Lân, tư thế tránh né của Hoàn Nhan Thiệu Lân có chút quái dị, chắc là bị hạ thân đau đớn làm ảnh hưởng.

“Xi!” Nàng không hề cảm thấy tội lỗi cười thành tiếng, ngồi xem trò hay.

Người khác muốn làm nàng khó chịu, nàng đương nhiên khiến họ bị đau nhức không đứng nổi. Hoàn Nhan Thiệu Lân rốt cục cũng đụng phải họng súng, đứng trách nàng dạy dỗ hắn.

Một thân ảnh đột nhiên đi tới trước mặt nàng, không chờ nàng nói cũng không nói gì, liền chặn môi nàng lại.

Đôi môi mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt, mạnh mẽ xông vào khoang miệng nàng, càn quét một hồi.

Nhiệt huyết của Thủy Lung bị khơi dậy, nàng đưa tay ôm cổ hắn, mạnh mẽ đáp trả.

So với bá đạo, xâm lược của Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung lại mềm mỏng lại ẩn chứa mũi nhọn. Một cái câu lưỡi, một cái mút cũng đều khiến người ta tê dại, hôn đến khi cả hai không thể hô hấp mới tách nhau ra.

Trương Tôn Vinh Cực mạnh mẽ ôm eo nhỏ nàng, đem cả người nàng đều dán trong ngực mình, mới hỏi: “Thích nam nhân kia?”

“Không thích.” Thủy Lung trả lời sáng khoái lại tùy ý.

Nàng hiểu rõ hắn nói thích nghĩa là ý gì, đặc biệt là lúc này.

“Vậy tại sao lại cười vui vẻ thế kia?” Trương Tôn Vinh Cực vẫn không hài lòng.

Thủy Lung cười nói: “Nhìn hắc xấu mặt nên vui cũng không được sao?”

Trưởng Tôn Vinh Cực trầm mặc một hồi, mới nói: “Nàng có thể cười tà ác hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Phu thê đối thoại

Edit: Tiểu Ngừ

“Hắc.”

Thủy Lung nghe vậy không khỏi cười ra tiếng, hứng thú nhìn hắc lộ ra nụ cười âm trầm, nhàn nhạt nói: “Như thế có quá độc ác không?”

Ai dè, ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực ngưng trọng, bàn tay đang ôm eo ếch của hắc càng siết mạnh, mạnh mẽ như muốn đem nàng nhét vào ngực, nói: “Đúng là tiểu hồ ly thích câu dẫn người mà!”

Nữ tử trước mặt được trang điểm khéo léo liền làm lộ ra ngũ quan xinh đẹp, đối với hắc cười lạnh nhưng không có ác ý, trái lại còn làm lộ ý cười nồng đậm và trêu tức, ánh mắt giống như lưỡi câu đem lòng người câu đi hết.

Nụ cười tà ác này, rõ ràng có ý dụ hoặc người khác.

Bỗng nhiên, Trưởng Tôn Vinh Cực cảm thấy may mắn, nàng không có để lộ nụ cười ‘tà ác’ này trước mặt Hoàn Nhan Thiếu Lân.

Thủy Lung vừa nghe hắc thở phào nhẹ nhõm, liền biết tâm trạng của hắc đã khôi phục như bình thường. Đang định hỏi hắc một số chuyện chính, nàng lại cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên thay đổi, cái mặt anh tuấn của nam tử đang ôm nàng lại lạnh xuống.

“Khăn hi đâu?” Trưởng Tôn Vinh Cực vuốt ve gò má nàng. Tuy có đậm thêm một chút phấn trang điểm, nhưng da thịt nàng vẫn mềm mại như trước, chỉ thiếu đi vài phẩm nhẵn bóng, nhu hòa.

Đây là chỗ thiếu hụt trên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của Thủy Lung, rõ ràng là da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, trắng mịn như đậu hũ, khiến lúc người ta sờ soạng rất sợ nó bị vỡ nát. Cổ tình da mặt nàng lại vàng khô cứng ngắt, tựa như một lớp da hư, đem toàn bộ ngũ quan sinh động che giấu đi.

Thủy Lung nói rất tự nhiên: “Lấy xuống rồi.”

Khăn hi đỏ thắm không còn ở trên đầu, tự nhiên là được lấy xuống.

“Ai lấy?” Giọng nói Trưởng Tôn Vinh Cực ẩn chứa sự nguy hiểm.

Thủy Lung nhăn mày một cái, trái lại cảm thấy may mắn người lấy khăn hi xuống là nàng: “Là ta.”

Lời này vừa rơi xuống, khí lạnh vây quanh cơ thể Trưởng Tôn Vinh Cực tiêu tán đi không ít, nhéo hai má nàng: “Khăn hi là để cho ta lấy xuống.”

Thủy Lung để mặc cho ngón tay hắc ngắt nhéo một chút, phát giác ngón tay hắc dường như không thỏa mãn dừng lại trên mặt nàng, đương nhiên nàng không quen như vậy rồi, hơi nghiêng mặt qua một bên, tránh ma trảo của hắc: “Tình huống như thế, ta còn có thể đợi người trở lại lấy khăn hi xuống à?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Có thể.”

Thủy Lung chuẩn bị phản bác, lại nghe thấy hắc nói tiếp: “Nàng có thể cáo trạng cho ta biết, có ý tin tưởng ta, như vậy mọi chuyện đều có thể.”

Đầu óc Thủy Lung vô cùng nhảy bén, liền nhận ra ẩn ý trong lời nói của hắc. Cáo trạng? Tin tưởng? Sóng mắt nàng lưu chuyển, nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực hỏi: “Người đã sớm biết ý định của ta và âm mưu của thái hậu?”

“Biết.” Trưởng Tôn Vinh Cực nắm ống tay áo của nàng, lạnh nhạt nói: “Trên quần áo có bột phấn Thanh Âm Cỏ, bình thường thì không sao, nhưng một khi bị dính rượu, nó sẽ biến thành xuân dược cực kì mạnh, từ từ thấm vào da thịt.”

Không sai, đây cũng chính là kết quả Thủy Lung điều tra được.

Tuy mọi chuyện thái hậu làm rất cẩn thận, nhưng bà ta không biết Mộc Tuyết bên người nàng chính là cao thủ dùng cổ, trải qua những gì mà Thủy Lung phân tích về lòng dạ của thái hậu, nàng đoán bà ta đã dùng thủ đoạn này mấy lần rồi, kết hợp với những gì Mộc Tuyết quan sát tỉ mỉ, rốt cuộc cũng phát hiện chỗ khác thường trên hi phục, cũng sớm tìm ra phương pháp giải quyết.

Cũng vì vậy, nàng mới mặc bộ đồ nàng mà lên kiệu hoa.

Thủy Lung biết Trương Tôn Vinh Cực cơ bản đã hiểu rõ mọi chuyện, nàng chẳng những không giận hờn lạnh nhạt, trái lại nàng còn vì sự sáng suốt của hắn mà bội phục. Nàng vốn nghĩ hắn không biết chuyện gì hết, không ngờ hắn lại là người hiểu rõ nhất.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Chỉ cần nàng cáo trạng với ta, ta liền có thể giải quyết hết thảy, để cho nàng bình yên ngồi đợi ta vén khăn hi.”

Đáng tiếc nàng không làm như vậy, thậm chí lúc bị thái hậu làm khó, nàng cũng không muốn tìm ta nhờ giúp đỡ.

Thủy Lung hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Trương Tôn Vinh Cực, cũng hiểu rõ hắn bắt mẫn ở chỗ nào.

Đúng như Trương Tôn Vinh Cực nói, nàng còn chưa có tin tưởng hắn.

Nàng tin hắn, cái này nàng tự biết. Nhưng mà nàng không ý lại vào hắn, nàng chưa từng ý lại vào bất kì người nào, hoàn toàn không biết ý lại như thế nào. Từ xưa tới nay, nàng ủng hộ việc tự mình cố gắng, chỉ có tự mình cố gắng mới có thể bảo vệ chính mình, ý lại vào người khác chỉ khiến bản thân bị động. Hoặc là, một ngày nào đó mất đi người che chở, ngày đó chính là ngày bản thân bị diệt vong.

Vì vậy, khi nàng nhận ra lòng dạ của thái hậu, lúc bị thái hậu làm khó, nàng không hề tìm Trương Tôn Vinh Cực giúp đỡ, một mình tìm cách đối phó, thà rằng nàng nhờ Mộc Tuyết giúp đỡ, chứ không muốn Trương Tôn Vinh Cực nhúng tay vào.

Thủy Lung thu lại suy nghĩ, đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Lúc người biết hết mọi chuyện, người có thể nói cho ta biết, hoặc nếu không muốn nói, người cũng có thể tự mình giải quyết, đỡ làm phiền ta.”

Không phải tính tình của hắn luôn như thế sao?

Mọi chuyện luôn lấy mình làm trung tâm, nghĩ cái gì liền làm cái đó.

“Bạch Thủy Lung,” Trương Tôn Vinh Cực thấp giọng kêu tên nàng.

Hiếm khi Thủy Lung ngó người, chột nàng phát hiện mình đã sớm quen Trương Tôn Vinh Cực gọi nàng là A Lung, rất ít nghe hắn gọi cả họ lẫn tên nàng.

Trong âm thanh của Trương Tôn Vinh Cực lộ ra chút tức giận: “Là tự nàng nói, nàng không muốn bị trời buộc, muốn ta tôn trọng ý nguyện của nàng.”

Dựa theo tính cách Trương Tôn Vinh Cực, ai chọc hắn tức giận người đó nhất định sẽ nhận hậu quả vô cùng bi thảm. Vậy mà đối với Thủy Lung, sự kiên trì và ranh giới của hắn không ngừng đổi mới, không ngừng mở rộng, bất tri bất giác bản thân thà tự mình hèn dối, cũng không muốn để Thủy Lung tức giận.

Nếu hiện tại, thái hậu muốn đối phó với nữ tử khác mà không phải Thủy Lung, nếu Trương Tôn Vinh Cực biết được chuyện đó, hắn tuyệt đối không chút để ý. Nhưng sau khi biết chuyện này có liên quan đến Thủy Lung, hắn liền không thể bình tĩnh, lửa giận bùng cháy khôn cùng.

Nguyên bản, hắn vốn tự mình giải quyết, nhưng thấy Thủy Lung có kế hoạch của nàng hết rồi, không hề muốn hắn giúp đỡ, hắn liền nhẫn nhịn để cho nàng xử lí, trong lòng vẫn hi vọng Thủy Lung nói cho hắn nghe hết thảy mọi chuyện, đợi mãi đến ngày thành hôn hôm nay vẫn không thấy nàng nói gì.

Vừa nghĩ tới chuyện thê tử của mình ngồi trong tân phòng, bị nam nhân khác thấy trước, vẻ mặt Trương Tôn Vinh Cực càng lạnh lùng hơn.

Mặt Trương Tôn Vinh Cực không chút thay đổi, nhìn chòng chọc Thủy Lung. Ánh mắt sắc bén không chút gợn sóng nói với Thủy Lung: “Hôm nay nàng nói như vậy, có phải sau này ta không cần hỏi ý kiến của nàng, cứ việc dựa theo ý kiến của mình mà làm đúng không?”

“Được rồi, ta sai rồi!!!” Thủy Lung nhiệt tình thừa nhận sai lầm của mình, đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Ta nhận sai rồi, người vẫn phải tôn trọng ý nguyện của ta!” Lúc nói dứt câu, nàng nhạy bén phát hiện trong mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe lên chút rầu rĩ, đáy mắt có chút tức nuối.

Có vẻ như để hắn có thể nhìn tới ý nguyện của nàng, hoàn toàn dựa theo tâm trạng của hắn mà làm.

Thủy Lung không khỏi bật cười, dùng ánh mắt mềm mại như làn thu thủy nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Tính cách của bọn họ cũng không phải xứng đôi nhau, cũng không phải là bù đắp lẫn nhau. Thế mà bất tri bất giác sáp vào một chỗ liền nảy sinh tình cảm. Sau đó, dần thay đổi vì đối phương, cố gắng từng chút để hợp nhau, không biết tương lai sẽ ra sao đây.

Thế nhưng, mặc kệ tương lai như thế nào, Thủy Lung cảm thấy trong đáy lòng có thứ tình cảm rất đặc biệt, kiếp trước nàng chưa từng có, chỉ Trương Tôn Vinh Cực mới có thể mang đến cảm thụ kì lạ này cho nàng.

“Về sau, ta sẽ cố gắng để ý lại vào người.” Lời nói vừa vọt ra khỏi miệng, Thủy Lung cũng cảm thấy kinh ngạc khi bản thân chịu nhún nhường. Phát hiện sau khi nói ra lời này, trong lòng nàng cũng không có buồn bực khi phải nhường nhịn hắn, trái lại có chút thoải mái khó tả. Lập tức nói tiếp: “Cho dù không thể ý lại hoàn toàn, nhưng nếu có chuyện gì phiền phức, ta sẽ tìm người bàn bạc.”

Giọng nói mềm mại, tràn đầy ý cười và an ủi của nàng khiến tâm tình buồn bực của Trương Tôn Vinh Cực biến mất theo gió, tìm không ra dấu vết.

Trưởng Tôn Vinh Cực ngoéo khóe miệng một cái... lập tức nghĩ bỏ qua cho Thủy Lung như vậy quá mức dễ dàng. Liền mím chặt môi, chẳng ừ chẳng hử gì với lời nói của Thủy Lung.

Thủy Lung buồn cười không thôi, nhưng vẻ mặt không lộ ra một chút trêu tức nào cả, nghiêm túc đem chủ đề dời đi: “Bên đại sảnh như thế nào?”

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn còn muốn lấy được đồng ý của Thủy Lung, nhưng nàng lại đem chủ đề chuyển sang chỗ khác, liền không có cách tiếp tục bàn tới chuyện trước, giọng điệu không vui đáp: “Loạn.”

“Nói chút nghe coi.” Thủy Lung rất chi là hứng thú.

Trưởng Tôn Vinh Cực thích nhất dáng vẻ chau mày của nàng, luôn lộ ra sự kiêu ngạo, xinh đẹp lại rất lẳng lơ khiến tâm tình hắn trở nên sung sướng, không khỏi vươn tay vuốt mặt nàng, nói nàng biết mọi chuyện bên ngoài: “Tỳ nữ ở trước mặt khách mời múa thoát y cầu hoan, quấy rối khách mời, thái hậu mang tâm tình không tốt bỏ về.”

Thủy Lung nghe lời nói đậm nhạt của hắn, đặc biệt là khi nghe hắn gọi thái hậu cũng không có khác biệt bao nhiêu, không khỏi dâng lên nghi ngờ.

Không phải tình cảm Trưởng Tôn Vinh Cực dành cho thái hậu rất đặc biệt hay sao.

Bởi vậy, nàng mới cố tình thiết kế vở kịch này, không chỉ đánh cho thái hậu một bạt tai, cũng là chứng minh cho hắn thấy rõ mọi chuyện thái hậu làm. Ai ngờ, căn bản không cần nàng chứng minh, Trưởng Tôn Vinh Cực đã sớm biết.

“Chuyện này ngươi thấy như thế nào?” Thủy Lung hỏi hắn.

Chỉ cần trong lòng Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn còn thái hậu, ân oán giữa nàng và thái hậu khó phân thắng bại. Trưởng Tôn Vinh Cực đương nhiên sẽ trở thành người trung gian quan trọng nhất, thái độ của hắn quyết định chiều hướng của kết quả.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn vào mắt nàng, hỏi lại: “Nàng nghĩ ta sẽ làm thế nào?”

Thủy Lung cười nói: “Ban đầu, ta không mặc bộ hi phục thì sẽ làm thái hậu mất mặt. Nếu ta mặc, còn gây rối loạn trong đại sảnh, chẳng khác nào tát vào mặt bà ta, hoàn toàn trở mặt với bà ta.”

“Ta vốn muốn lợi dụng nữ tỳ kia chứng minh cho người thấy giá y này có vấn đề, nhưng hiện tại ngươi đã biết từ lâu rồi, ta cũng không cần phải giải thích thêm.”

“Ta muốn hỏi ngươi làm như thế nào, dĩ nhiên tốt nhất là có thể đứng bên cạnh ta.”

“Song, nếu ngươi cảm thấy khó sở, ngươi có thể chọn cách trung lập, không cần quan tâm bên nào hết. Cứ để mặt bọn ta chơi đùa đi.”

Thủy Lung nói một hồi, vẻ mặt mang nụ cười nhàn nhạt nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực.

Quả thật, nàng rất quan tâm đến cảm nghĩ của hắn, bằng không sự việc tuyệt đối sẽ không làm lộ liễu như vậy, đã sớm nói rõ mọi sự thật cho hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cung chiêu vô hạn

Edit: Tiểu Ngừ

“Nàng nên nhớ kĩ lời ta đã nói.”

Con người đen của Trưởng Tôn Vinh Cực cuốn lên vòng xoáy dữ dội, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng bị hắn nhìn chăm chú như vậy làm người ta không có biện pháp tránh né tầm nhìn của hắn, bị ép buộc phải thừa nhận sự chèn ép của hắn.

Thủy Lung không khước từ, cười khề nói: “Lời ngươi nói không ít nha.”

“Lời nói lúc ta cầu hôn nàng trên triều.” Trưởng Tôn Vinh Cực cố gắng nhắc nhở nàng, tựa hồ nàng không nhớ thì không bỏ qua.

Lời ngày hôm đó hắn nói trên triều sao, Thủy Lung đều nhớ, nhưng muốn nàng bỏ qua dễ dàng như vậy thì không có cửa đâu. Nàng nhú mày không nói, vẻ mặt của nàng biểu lộ nàng đã nhớ.

Nhưng nhớ là một chuyện, còn hiểu ý hắn hay không lại là chuyện khác.

Trưởng Tôn Vinh Cực tức giận nắm cằm nàng, khiến nàng ngửa đầu lên, đem cả khuôn mặt nàng lộ ra trước mặt hắn: “Trong thiên hạ này, ta chỉ cung chiều một người, chính là thể tử của ta – Bạch Thủy Lung.”

Thủy Lung: “Cung chiều một người cũng có giới hạn.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Nàng có thể thử xem giới hạn ở chỗ nào.” Sóng mắt hắn nhoáng lên, sắc mặt chợt hiện lên u tối.

Giới hạn của hắn dành cho nàng là ở đâu, ngay cả hắn cũng không phân rõ.

Không chờ Thủy Lung trả lời, hắn nói tiếp: “Dựa vào sự giao hoạt của nàng, xác định có thể khống chế tốt giới hạn, chạm đến giới hạn của ta, lại không để bản thân bị thương, không phải sao?”

Lời nói chậm chạp nhẹ nhàng, dường như lời nói trong lòng đã bị người ta nắm trong lòng bàn tay, thử thăm dò tìm điểm mấu chốt của người đó, không giống mình. Cần thận lĩnh hội, có thể cảm nhận được một luồng dung túng ở trong đó.

Mắt Thủy Lung lóe sáng, hai tay ôm hông Trưởng Tôn Vinh Cực, dáng vẻ nhìn như rất ngoan ngoãn nhưng không phục tùng, khẽ nói: “Có thể cung chiều đến nỗi không biết phân biệt đúng sai, chẳng phân biệt được bạn bè chánh tà?”

Nàng cũng không ngờ bản thân có thể nói ra lời như vậy, nàng lại đi hỏi một nam nhân rằng hắn có thể nuông chiều nàng đến mức độ nào. Câu hỏi như vậy thật đúng là kì quái, nhưng sao trong tim nàng lại dâng lên xúc động, khiến nàng không thể giả mồm cái lão.

“Có thể.” Một câu nhện nhàng chậm chạp từ miệng Trưởng Tôn Vinh Cực nói ra, tựa như không có ý thức được sức nặng của lời hứa này.

Thủy Lung cười một tiếng, nói: “Nói như vậy là nguoi đồng ý đứng bên phe ta, ta muốn xử lí thái hậu như thế nào cũng được à?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Giữ lại mạng bà ta là được.”

Chỉ cần giữ lại cái mạng cho bà ta thì cái gì cũng được à?

Thủy Lung thoáng kinh ngạc nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực. Lẽ nào nàng nghĩ sai? Tình cảm Trưởng Tôn Vinh Cực dành cho thái hậu không sâu đậm lắm?

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn ra nghi hoặc của nàng: “Thế nào?”

Thủy Lung thẳng thắn nói: “Không phải nguoi rất kính yêu thái hậu sao?”

Ít nhất lúc ở trên triều cầu hôn nàng, khi nghe Trưởng Tôn Lạc Dân nhắc tới thái hậu, phản ứng của hắn rõ ràng là quan tâm.

“Một nữ nhân sinh ta, nuôi ta, thương yêu ta thôi.” Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh nhạt đáp.

Đây chính là ấn tượng và tình cảm mà hắn dành cho thái hậu.

Từ miệng hắn không nghe ra tình cảm sâu đậm bao nhiêu, nhưng nàng có thể cảm nhận được địa vị của thái hậu trong lòng hắn không giống.

Thủy Lung phỏng đoán, lấy tính cách của Trưởng Tôn Vinh Cực mà nói, mặc kệ nam hay nữ đều là người xa lạ, phân chia địa vị cũng có người hữu dụng và người vô dụng sao? Nữ nhân được hắn nói ra ba điều kiện liên chứng tỏ hắn đối với người đó bất đồng.

Trong lúc Thủy Lung còn đang suy tư, Trưởng Tôn Vinh Cực đã đem nàng ôm tới giường, âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng mờ tối: “Trước kia, có một ít cung nữ muốn gần gũi ta cũng bị thái hậu đối xử như thế.”

Thủy Lung ‘Hử?’ một tiếng, có chút hứng thú: “Phản ứng của nguoi thế nào?”

Trưởng Tôn Vinh Cực đưa tay lấy trâm cài tóc trên đầu nàng xuống: “Không có phản ứng gì hết, cũng không có cảm giác.”

Rõ ràng hắn chưa bao giờ giúp nữ tử tháo trâm cài tóc xuống, hơn nữa Thủy Lung trang điểm kiểu cô dâu, trâm cài tóc trên đầu vừa đã dựng lại vừa tinh tế, bị hắn kéo xuống làm da đầu đau xót. Động tác của Trưởng Tôn Vinh Cực cũng dừng lại một chút, một tay đang ôm eo nàng nhẹ nhàng xoa bóp, trấn an nàng. Tiếp theo đó, cẩn thận giúp nàng lấy mũ phượng xuống.

Thủy Lung bị động tác cẩn thận của hắn chọc cười, cũng không có cự tuyệt sự chăm sóc của hắn, suy nghĩ mấy giây nói: “Là vì địa vị của thái hậu ở trong lòng nguoi cao hơn mấy người đó sao?”

Con nguoi Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn nàng một cái, chợt lóe chút kinh ngạc.

Thủy Lung suy ngẫm, quả nhiên bị nàng đoán đúng. Sau đó, thấy Trưởng Tôn Vinh Cực gật đầu, nhàn nhạt nói: “Không cần phải vì người ngoài mà chọc thái hậu không vui.”

Thủy Lung nói tiếp: “Nhưng mà lần này thái hậu hãm hại ta, nguoi có cảm giác gì?”

Trưởng Tôn Vinh Cực lại gật đầu, cuối cùng cũng lấy mũ phượng tinh xảo trên đầu nàng xuống, để xuống cái bàn bên cạnh giường, nói: “Ta rất tức giận.”

Giọng nói âm trầm làm rõ độ chân thật trong lời nói của hắn.

Thủy Lung nhướng mày cười: “Cho nên người mới đứng về phía ta?”

Trương Tôn Vinh Cực lắc đầu, dùng tay đem tóc nàng xõa xuống, chậm rãi vuốt ve: “So với chuyện không muốn thái hậu buồn, ta càng không muốn nàng không vui, không muốn nàng bị người khác bắt nạt, không muốn để nàng chịu uất ức.”

“Ta càng thích nhìn dáng vẻ nàng bắt nạt người khác.” Trương Tôn Vinh Cực nói, hắn không hề cảm thấy lời nói của mình bá đạo lại tùy hứng biết bao.

“Ha ha...” Thủy Lung nghe xong cười vui vẻ, thoắt đem đầu của hắn kéo tới trước mặt mình, chủ động ngậm lấy đôi môi của hắn, hung hăng giẫy vò.

Nói giẫy vò cũng không quá đáng chút nào, nụ hôn của nàng không hề dịu dàng như nữ tử nên có, ngược lại giống như chinh phạt xâm chiếm, tràn đầy bạo lực, làm người ta cảm nhận ra một loại nhiệt tình khác biệt, nóng chảy như lửa có thể thiêu đốt toàn thân, ngay cả môi bị cắn vỡ cũng không có cảm giác, nó như biến thành một loại chất gây nghiện vừa hấp dẫn vừa ngọt ngào, khiến người ta muốn ngừng mà không thể.

Trương Tôn Vinh Cực làm sao có thể nhịn được mê hoặc, không chút nào yếu thế hôn đáp trả lại, đem bị động biến thành chủ động, đồng thời đem nàng đẩy ngã xuống giường, giữ chặt hai tay nàng, dùng một chân chen vào giữa hai chân nàng, tạo thành một tư thế hết sức mờ ám.

“Hô...”

Lúc hai người gấn bó với nhau, liền đã sớm thở hồng hộc.

Thủy Lung ngửa đầu nhìn cặp môi sưng đỏ, khoe miệng bị rách của Trương Tôn Vinh Cực, cười vô cùng sung sướng, chân mày gọi lên vòng cung, lộ ra cử chỉ lăng lơ say lòng người, liền mở miệng nói trước: “Thật không hổ là người ta chọn, miệng mồm càng ngày càng ngọt, càng ngày càng biết lấy lòng ta.”

Lúc nói chuyện, nàng cảm thấy miệng lưỡi khô lại hơi tê dại, không khỏi vươn đầu lưỡi đỏ bưng ra liếm liếm môi.

Trương Tôn Vinh Cực nghe lời của nàng nói, chân mày cau lại, lộ ra chút bất đắc dĩ lại không vui.

Tiểu Hòa Hồ này luôn luôn giáo hoạt không chút nào thay đổi, rõ ràng thích làm nũng lại không chịu thừa nhận. Có đôi khi ngoan ngoãn nghe lời khiến hắn không biết phải làm sao, có khi lại gan dạ ra vẻ như nam tử hán, đem lời nói phong lưu của nam tử nói hết sức lưu loát, khiến người ta hận không thể dạy dỗ nàng một phen.

Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu ngậm lấy cái lưỡi đỏ tươi đang liếm môi của Thủy Lung.

“Ừm?” Thủy Lung tròn mắt nhìn, đầu lưỡi bị đối phương cắn có chút tê tê, ngay cả nói cũng không nói được.

Cái này chỉ đơn giản là ngậm rồi liếm, không có kịch liệt như lúc hôn môi, cũng không có dịu dàng như kiểu chuồn chuồn lướt nước, chỉ là mập mờ tham lam liếm liếm. Từ đầu lưỡi đến khoe miệng rồi tới toàn bộ đôi môi, vừa gặm vừa cắn vừa mút, giống như hắn đang ăn kẹo vậy.

“Này.” Thủy Lung nghiêng đầu, né tránh động tác muốn gặm mặt mũi nàng của hắn, vẻ mặt hoạt bát vui cười lại trêu tức: “Mặt đều là son bột nước, người còn muốn ăn?”

Động tác của Trương Tôn Vinh Cực dừng lại một chút.

Hắn không ghét mùi son của nữ tử nhưng cũng không có yêu thích, hắn có chút khinh bỉ, kêu hắn ăn son phấn của con gái, vậy thì tuyệt đối không có khả năng.

Thủy Lung còn nghĩ rằng nàng hoàn toàn khiến Trương Tôn Vinh Cực ghê tởm rồi, nàng chợt nhớ Bạch Nha từng bị nước hoa làm sặc, bộ dạng con sư tử trắng nhảy mũi, rất là thú vị.

Trong lúc nàng ngây người, liền cảm thấy chóp mũi đau xót. Trợn mắt nhìn lại liền thấy Trương Tôn Vinh Cực cắn mình, không khỏi ngẩn người.

Trương Tôn Vinh Cực lại cắn mặt nàng, sau đó chuyển mục tiêu đến tai nàng, nhỏ giọng nói: “Sau này đừng trang điểm nữa.”

Không phải là vì không thích mùi vị khác bám trên người nàng, cũng không thích son phấn trên mặt nàng, càng là vì khi nàng trang điểm nàng rất đẹp. Tuy xinh đẹp lại thiếu phần sức sống, nhưng so với trước kia thì xinh đẹp hơn nhiều.

Trên thế gian này sẽ có nhiều người nhìn trộm sắc đẹp của nàng, cho dù là một mỹ nhân đầu gối cũng có vô số người truy đuổi.

“À.” Thủy Lung nhàn rỗi lên tiếng, không có trả lời rõ ràng.

Kỹ thuật trang điểm của nàng có thể so với thuật dịch dung, về sau có thể còn dùng tới, nàng làm sao có thể đồng ý với Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực cũng không có truy vấn tiếp, chỉ là sức lực gặm lỗ tai nàng hơi nặng, rõ ràng là muốn trừng phạt nàng.

Thủy Lung bị gặm vừa tê lại vừa ngứa, thân thể dần có phản ứng, liền đưa tay sờ thân thể hắn.

Chỉ là tay nàng còn chưa chạm đến Trường Tôn Vinh Cực, đã bị hắn nắm, ngay sau đó hắn đưa tay tháo dây thắt lưng trên hông của nàng xuống, dùng thắt lưng đỏ thắm của hắn trói hai tay nàng lại, còn buộc thành nơ con bướm rất xinh.

Thủy Lung nhìn con bướm trên hai cổ tay, giống như nhớ tới cái này là do nàng dạy cho hắn, hiện tại hắn lại áp dụng lên người nàng. Nàng không hoảng không loạn, nụ cười tinh ranh lại trêu tức: “Làm gì vậy?”

Trường Tôn Vinh Cực nhìn Cô, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

Ra giường bằng tơ lụa đỏ thắm làm nền, nụ cười của nam tử mặc hỉ phục vô cùng trong sạch, nhưng cũng tăng thêm một điểm dứa lắng lơ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần như tiên lại như yêu, khiến người ta rơi vào trầm luân.

Thủy Lung chớp mắt ngây thơ, nghe giọng nói trầm thấp thanh thuần của nam nhân chậm rãi vang lên: “Đương nhiên là cùng nàng động phòng.”

Trái ngược với giọng nói mềm nhẹ thanh khiết chính là động tác cường ép của hắn, cầm hai tay nàng cột vào hai bên cạnh giường.

Thủy Lung rất ngạc nhiên lại bình tĩnh nhìn hắn: “Động phòng có cần trói ta không? Chẳng lẽ ngại sợ như lần trước bị ta... ờ?” Chữ cuối cùng bị nàng cố ý nhấn mạnh, nàng rõ là muốn khiêu khích cảm xúc của Trường Tôn Vinh Cực.

Trường Tôn Vinh Cực trầm mặc nhìn nàng, trong đôi mắt âm u cuộn cuộn sóng dữ, dự vọng cố đè nén hoàn toàn bại lộ, cho người ta cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, harp dẫn lại run sợ. Nụ cười trên môi hắn càng sâu hơn, trong nụ cười dịu dàng còn có dự vọng dày đặc khiến người ta khó phân biệt chánh tà, vừa thánh khiết lại vừa yêu tà, như yêu lại như tiên.

“Yên tâm”

Hắn nói.

Yên... Yên tâm?

Yên tâm cái gì!

Đột nhiên, Thủy Lung có dự cảm xấu, chính nàng lại chơi đùa với lửa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Hôn nhân ấm áp

Edit: Tiểu Ngừ

Lúc Thủy Lung tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, mệt mỏi, ngay cả hơi sức nhấc tay lên cũng không có, miệng rất khô, thậm chí người dưới cũng có chút đau buốt, trong đau nhức lại có cảm giác mát lạnh xoa dịu, tựa như được bôi thuốc.

Nàng hí mắt, trong đầu có chút hỗn loạn, kể đó liền thấy một bóng đen ập xuống, môi bị ngăn chặn lại, đầu lưỡi linh hoạt liếm trên môi nàng, vô cùng thân thiết lại mờ ám, làm người ta cảm nhận được si mê và thương yêu của hắn.

Thủy Lung mệt đến mức không có hơi sức né tránh, thấy nụ hôn của người phía trên không có cực lực lắm, chỉ liếm cánh môi của nàng, vành tai tóc mai chạm nhau khiến nàng hơi nhột, ngoài ra không có khó chịu lắm, nên lưỡi ngăn cản.

Chờ sức lực trên môi của người nào đó thả lỏng, Thủy Lung mới mấp máy đôi môi vừa tê vừa ngứa: “Nước.” Thanh âm vừa vang lên, tiếng nói khàn khàn chậm chạp, run run khiến lòng người ngứa ngáy.

Trường Tôn Vinh Cực đứng lên đi tới cái bàn trong tân phòng, đem chén trà ấm đã chuẩn bị từ sớm lại, một tay ôm eo Thủy Lung đỡ nàng, một tay bưng chén trà đưa tới bên miệng Thủy Lung, đáng vẻ vô tư muốn dứt nàng uống.

Thủy Lung nhìn hắn, trong đôi mắt trong veo hiện lên ánh sáng lấp lánh, hé môi uống trà.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của nàng, đáy lòng âm thầm thở dài một hơi. Hắn lo lắng lần này giống như lần đầu tiên hai người bọn họ... Sợ Thủy Lung tức giận vì hắn đem nàng lần qua lần lại quá mức, sau đó đuổi hắn đi, không muốn gặp hắn nữa. (Ngừ: Méo! Cute quá!!! >w

Vừa nghĩ đến chuyện đó, các sợi dây thần kinh trong đầu Trường Tôn Vinh Cực lại căng thẳng.

Được rồi, lần trước lúc A Lung đuổi hắn đi, biểu hiện cũng rất là ngoan ngoãn dịu dàng, khiến hắn chỉ có thể nín nhịn phụng tùng lời của nàng, xoay

người biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Chẳng lẽ A Lung lại dự định làm thế?

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực hết sức căng cứng, cẩn thận nhìn chăm chăm môi và nét mặt Thủy Lung, thầm nghĩ chỉ cần Thủy Lung muốn mở miệng đuổi hẳn đi, hẳn sẽ chặn miệng nàng lại không cho nói. Tiếp đó sẽ đem nàng gài vào thêm một trận nữa, để nàng mệt mỏi không nói được lời nào. =]

Thủy Lung đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn quá mức chuyên chú, nóng rực. Thầm nghĩ, chẳng lẽ người này còn chưa thỏa mãn dục vọng?

“Người bôi thuốc cho ta?” Uống nước thấm giọng xong, âm thanh của Thủy Lung vẫn khàn khàn biếng nhác như trước. Trầm bổng khiến cho lòng người ta cũng quay vòng, thần trí không rõ.

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ra, đáp lời: “Ừ, làm nhiều nàng sẽ không thoải mái.”

Hắn sẽ không tái phạm sai lầm lần trước đâu.

Thủy Lung gật đầu, thử hoạt động nửa người dưới.

Chấn độ thẩm bị động tác của nàng làm roi từ từ chảy xuống, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, trên da thịt giăng đầy hồng mai khiến người ta phải giật mình, xinh đẹp lại đậm mỹ giống như xúi giục lòng người, khó mà dời đi tầm nhìn.

Thủy Lung nhìn tình trạng thân thể của mình, không chỉ là cơ thể, ngay cả đùi và cánh tay cũng đều có dấu nứt cần rất rõ. Nàng yên lặng nhìn Trương Tôn Vinh Cực, Trương Tôn Vinh Cực lại rất bình tĩnh tự nhiên nói: “Nàng là vợ của ta, đương nhiên bị ta đè. Ta yêu nàng, đương nhiên cần nàng.” Còn hận không thể đem nàng nuốt vào bụng.

Vừa nghĩ tới thân thể tươi đẹp trước mặt, khiến cho hắn cực kỳ vui vẻ thoải mái, cùng với làn da non mịn, ngậm trong miệng giống như bị tan ra, ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực lại biến hóa, sâu thẳm khiến người ta sợ hãi.

Thủy Lung không thèm nhìn những biến hóa của hắn, tầm mắt chuyển ra ngoài, cửa sổ bị Hoàn Nhan Thiệu Lân phá hỏng còn chưa có sửa. Sắc trời bên ngoài có chút mờ mờ, cũng không biết là trời tờ mờ sáng hay là chập choạng tối.

Nghĩ tới bản lĩnh của Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung cảm thấy người này về sau càng có thể tin tưởng hơn một chút.

“Bây giờ là lúc nào?” Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Buổi chiều.”

Quả nhiên!

Thủy Lung hít sâu một hơi, nhìn về mặt tinh bơ của Trương Tôn Vinh Cực cùng với trông mắt nhu hòa kèm theo hồi hộp của hắn, nhất thời không biết hắn đang khẩn trương cái gì, liền nói: “Ta đói bụng.”

Từ hôm qua đến phủ Võ vương, tiệc tối còn chưa có bắt đầu bao lâu, đại sảnh liền xảy ra chuyện, Trương Tôn Vinh Cực lại đến tân phòng, yến tiệc dĩ nhiên không thể tiếp tục. Từ lúc đó, nàng chưa có ăn gì hết, lại bị Trương Tôn Vinh Cực dày vò một đêm. Tuy có dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng tuổi nhỏ chịu không nổi, thể lực không đủ, đến bây giờ đói bụng đến nỗi ngực dánh vào lưng luôn rồi.

Trương Tôn Vinh Cực lộ ra nụ cười, nói: “Chúng ta đi dùng bữa.”

Thủy Lung nghi hoặc nhìn hắn một cái. Trước, còn khẩn trương đề phòng, hiện tại sao lại vui sướng nhẹ nhõm, đúng là con mèo, tính cách quái đản hay thay đổi, vui buồn không biết chừng.

Nàng không biết, Trương Tôn Vinh Cực như thế đều là vì nàng.

Từ lúc tỉnh lại tới bây giờ, A Lung không có hung dữ với hắn, cũng không có nói bất kì lời nói khó nghe nào, nên chắc lần này nàng sẽ không đuổi hẳn đi như lần trước đâu nhỉ.

Trương Tôn Vinh Cực vừa nghĩ thế, toàn thân và tinh thần đều buông lỏng.

Hắn đưa tay đem Thủy Lung ôm vào ngực, đi tới căn phòng kế bên.

Dù Thủy Lung không muốn bị người ôm tới ôm lui, nhưng vì thân thể không khỏe, lại nhớ tới cuộc đối thoại tối qua với Trương Tôn Vinh Cực, rốt cuộc vẫn đem lời nói vừa đến miệng nuốt xuống, để mặc hắn ôm đi súc miệng rửa mặt.

Đáng tiếc, Trương Tôn Vinh Cực không có tố chất hạ hạ người khác... khiến cho miệng Thủy Lung hơi bị đau. Nhưng chút đau đớn đó nàng không có để vào mắt, cho nên lúc về mặt biến hóa, Trương Tôn Vinh Cực không có phát hiện, lúc thấy môi nàng sưng đỏ mới thả nhẹ sức lực.

Người giống như hắn, có thể giúp người ta súc miệng tắm rửa đã là kì tích rồi. Huống chi, hắn còn cẩn thận chú ý tới biến hóa của người khác, nên mới

thả lỏng sức lực... Thủy Lung nghĩ như vậy, cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực đối xử với nàng rất tốt.

Địa vị và bản lĩnh của một người tạo ra giá trị hành vi của người đó.

Nếu là người bình thường hay là người giúp việc làm việc này. Chỉ biết đây là chuyện đương nhiên, không để người ta cảm thấy xúc động. Khi một người quyền cao chức trọng làm chuyện này, tất cả đều dựa theo sự đánh giá.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh của Mộc Tuyết từ ngoài cửa truyền vào.

“Vương gia, vương phi đã tỉnh chưa?”

Thủy Lung nghe âm thanh của nàng, liền đẩy nhẹ Trương Tôn Vinh Cực, hỏi: “Ở đây có quần áo của ta không?”

“Có.” Trương Tôn Vinh Cực bế nàng tới trước tủ quần áo, mở tủ ra, bên trong đều là quần áo loại tốt đã chuẩn bị từ sớm. Áo trong áo ngoài đều có đủ, áo khoác là màu đỏ, vàng, chỉ cần liếc mắt liền cảm thấy rất là chói, nhìn kĩ mới thấy quần áo không lộng lẫy, hoa văn thêu rất hướng nội, tràn đầy cao quý.

Trương Tôn Vinh Cực tự nhiên cầm quần áo úm lên người Thủy Lung.

Lúc này, hần giúp Thủy Lung tắm rửa rồi, thân thể sạch sẽ thoải mái, mặc quần áo cũng không khó chịu.

Thủy Lung không nói gì, để mặc cho hần hầu hạ, trong đáy mắt ẩn chứa ý cười, nhìn rất xinh đẹp thần bí. Kì thật trong lòng nàng suy nghĩ: Con mèo này thật có tố chất làm vợ hiền, đáng về ngoan ngoãn dịu dàng giúp nàng mặc quần áo, ai nói hần không có tố chất làm vợ, nàng tuyệt đối không tin.

Thủy Lung càng nghĩ càng thấy buồn cười, suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng. Cuối cùng vẫn nhịn xuống, hôm nay thân thể nàng mới như, nàng cũng không muốn chọc con mèo này xù lông, nàng đâu có ngu tự mình chuốc tội vào thân.

Dù Trương Tôn Vinh Cực chưa từng hầu hạ ai mặc quần áo, nhưng từ nhỏ hần đã thông minh, quần áo nam nữ và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày hần đều nắm rõ mười mươi, vì vậy hần rất ung dung mặc quần áo cho Thủy Lung. Ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt ngập ý cười của Thủy Lung, không khỏi nhếch môi cười: “A Lung có yêu ta không?”

Thủy Lung gật đầu.

Nụ cười trên môi Trương Tôn Vinh Cực càng sâu hơn.

Vốn dĩ bình thường hần đã rất xinh đẹp, trời sinh kiêu ngạo, khí khái anh hùng bức người phải khiến người ta không thể nhận sai giới tính của hần. Thường ngày, vẻ mặt hần luôn nghiêm túc, lạnh lùng, cao ngạo khó với tới, làm người ta sợ hãi thán phục tạo nên tuyệt thế của hần, nhưng buồn thay chẳng bao giờ hần chịu cười.

Lúc này, nụ cười của hần liền hóa giải tất cả những bí hiểm, lạnh lùng chung quanh hần. Hơi thở chỉ tình ập vào mặt, mặt mũi gần ra giống như mây mù trên núi biến mất theo cơn gió, để lộ tài nguyên khắp núi, vô cùng rung động lòng người.

Thủy Lung nhìn nụ cười của hần mà khó dời mắt, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, đặc biệt là vẻ đẹp của người khác giới, khiến lòng người rung động, chú ý. Nhìn một hồi, nụ cười trên môi Trương Tôn Vinh Cực không những không tiêu giảm, trái lại theo thời gian nàng thường thức còn sâu thêm, môi tạo ra độ cong, bày ra sự tự nhiên và lãng lo.

“Ngươi...” Thủy Lung nghi hoặc.

“Ừm.” Âm cuối khẽ nhỏ, rất hợp với nụ cười tươi rói của Trương Tôn Vinh Cực, nữ nhân nhìn thấy e là sẽ làm chung thân.

Thủy Lung hỏi: “Sao hôm nay ngươi lại thích cười như vậy?”

Trước kia, dù có vui sướng, Trương Tôn Vinh Cực cũng không có cười rõ ràng như vậy, thậm chí còn có ý che giấu, mặt mũi căng cứng, chỉ có thể cảm nhận từ cảm xúc dao động của hần.

Từ hôm qua, hần vào tân phòng, dùng thất lung buộc lại hai tay nàng, nhìn nàng cười mê hoặc như vậy, nàng liền thấy kì lạ rồi. Lúc giao hoan, hần cũng không ngừng cười như thế với nàng, nam nhân tuyệt mỹ như vậy, cho dù là nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn đến ngây người.

“A Lung thích.” Trương Tôn Vinh Cực nói, nụ cười càng thêm đắc ý và... Chế nhạo.

Thủy Lung còn đang hết sức kinh ngạc, lại nghe hần nói rất tùy ý, nhẹ nhàng: “Ta học tập thật giỏi, làm cách nào để lấy lòng nữ tử, làm cho A Lung vui.”

Có loại sách nhan như ngọc, cũng có loại sách hoàng kim ốc. Sách vở có tốt có xấu, mấy ngày nay Trương Tôn Vinh Cực vui đầu đọc sách cũng có kết quả, đêm qua hần phát hiện nụ cười và lời nói mềm mỏng của hần đối với Thủy Lung rất có hiệu quả, hần liền quyết định, không cần tiết kiệm nụ cười và dịu dàng với A Lung.

Dịu dàng là cái gì? Trước kia, hần không biết, bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, nhưng hần biết đối xử tốt với Thủy Lung, mọi chuyện đều muốn tốt cho Thủy Lung.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực đã giúp Thủy Lung mặc quần áo xong, nhìn tóc đen rối tung của nàng... lấy tay vuốt ve một hồi, nắm ngón tay không một chút trở ngại, một mạch chảy xuống, cảm xúc trơn mềm kia giống như chui vào lòng Trương Tôn Vinh Cực, khiến mắt hắn thỉnh thoảng lóe lên sung sướng, ôn nhu.

Một luồng cơn sóng này, Thủy Lung nhìn thấy, trái tim hơi rung lên. Thầm than: Nam nhân này, không cười cũng đủ gây tai họa rồi. Trong một ngày liền học được cách lấy lòng nữ tử, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười như vậy, cần phải đem con yêu nghiệt hại nước hại dân này bắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tín vật của hai vợ chồng

Edit: Tiểu Ngừ

Sau khi hai người ăn mặc chỉnh tề, Thủy Lung liền từ chối không để Trương Tôn Vinh Cực ôm nữa, tự mình đi bộ, đi tới cửa tân phòng mở cửa ra liền thấy Mộc Tuyết đứng bên ngoài, nghe tiếng cửa mở nàng ta giống như bị giật mình, vẻ mặt đều biến đổi.

Đáy mắt Thủy Lung tràn ngập kinh ngạc, phát hiện Mộc Tuyết khác thường.

“Nô tỳ gặp qua vương gia, vương phi.” Mộc Tuyết hành lễ với hai người.

Thủy Lung đưa tay đỡ Mộc Tuyết, nói: “Không cần giả làm nô tỳ, nên gọi ta như thế nào thì cứ gọi.”

Mộc Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Lung, lại nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực vẫn im thinh thít từ nãy giờ, do dự không lâu liền ngoan ngoãn gọi: “Lung tỷ tỷ.”

Lúc gọi như vậy, nàng để ý tới vẻ mặt Trương Tôn Vinh Cực, thấy sắc mặt hắn không có gì khác thường, mới thả lỏng tinh thần. Nhưng nàng lập tức nhớ tới chuyện cách đây không lâu, tinh thần mới thả lỏng lập tức trầm xuống.

Nét mặt nàng biến hóa không rõ ràng, nhưng người hiểu rõ nàng như Thủy Lung lại nhìn ra được. Ở đây không phải chỗ tốt để nói chuyện, cho nên nàng không có vội hỏi, nói với Mộc Tuyết: “Cùng nhau đi ăn.”

Mộc Tuyết khẽ gật đầu, theo thói quen muốn đi kể bên Thủy Lung, thấy tầm mắt Trương Tôn Vinh Cực quét tới, bước chân hơi chùn lại, cách xa hai người một chút, thầm nghĩ: Vô vương thật đúng là để ý tới Lung tỷ tỷ.”

Trong vườn hoa, cảnh đẹp làm mê hoặc lòng người.

Ba người cùng ngồi chung một bàn, thức ăn tinh xảo được từng nhóm nữ tỳ đưa lên.

Thủy Lung rất đói, chẳng còn quan tâm gì đến hình tượng nữa, bung bát com lên liền ăn, ăn rất nhanh lại nghiêm túc. Nếu người bên ngoài nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ nàng là quý đối đầu thai, Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy mà xót xa lại thích thú, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn rau cho nàng.

Thủy Lung không hề rảnh, chỉ lờ mờ hán một cái: “Gấp thật.”

“Ha ha.” Trương Tôn Vinh Cực vươn tay muốn véo má nàng, nhưng bị ánh mắt sắc bén của nàng làm dừng lại, lập tức chuyển mục tiêu giúp nàng lấy hạt com cạnh khóe miệng xuống, rất tự nhiên đưa vào miệng mình.

Mộc Tuyết ngồi một bên im lặng ăn com, cố gắng coi mình là không khí nhìn cảnh tượng này, khuôn mặt liền vận vẽ, vội cúi đầu đem mặt mình giấu đi, nhưng hai vai run rẩy đã bán đứng nội tâm thành thực của nàng.

Thủy Lung lướt mắt nhìn hai người, rồi tiếp tục tự mình ăn uống vui sướng.

Thủy Lung giải quyết hơn một nửa bàn com, ngay cả Trương Tôn Vinh Cực cũng không nhịn được ngạc nhiên xem Thủy Lung, không ngờ nàng có thể ăn nhiều đến thế. Nói vậy, lúc đầu ở sơn trang nghỉ mát phía biển đông, hẳn thật sự để nàng bị đói?

Lúc này, sắc trời tiệm dần, hạ nhân trong phủ Vô vương đốt đèn lồng lên.

Sau khi tỳ nữ đem toàn bộ đồ ăn dọn xuống hết, Thủy Lung dẫn Mộc Tuyết đi, ý bảo chỉ có hai người bọn họ nên Trương Tôn Vinh Cực bị bỏ rơi lại một mình. Vì thế, Trương Tôn Vinh Cực không được vui, cánh tay hắn nhanh như chớp ôm lấy vòng eo nhỏ của Thủy Lung, khiến nàng không có cách nào nhúc nhích.

Thân thể Thủy Lung vốn đang mệt mỏi, nàng không còn sức đâu mà giãy dụa, cười khẽ với Trương Tôn Vinh Cực: “Ta đi lấy tín vật.”

Tín vật? Tín vật gì?

Thủy Lung nói một câu liền trúng tâm tư ham hư vinh của Trương Tôn Vinh Cực, càng làm hắn không có biện pháp cho Thủy Lung rời đi. Nhưng câu nói tiếp theo của Thủy Lung liền phá vỡ kiên trì của hắn: “Muốn tặng tín vật cho ngươi, tín vật của vợ chồng.”

“Cùng nhau đi.” gương mặt Trương Tôn Vinh Cực tràn ngập sung sướng.

Thủy Lung nháy mắt một cái, vẻ mặt có chút dí dỏm: “Xem trước thì không còn ý nghĩa gì rồi.” Tiếp đó, lợi dụng lúc Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng ngây người, nhanh nhẹn thoát khỏi cánh tay hắn, vẫy tay bảo Mộc Tuyết đi theo.

Trước khi rời đi, Mộc Tuyết còn ngoảnh đầu lại liếc Trương Tôn Vinh Cực một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn còn dính trên người Thủy Lung, khoe miệng nhếch lên, bộ dạng vui sướng lại mong chờ, giống như đứa trẻ chờ mong được tặng quà, từ đầu đến chân đều rất đơn thuần.

Bộ dạng kia làm cho Mộc Tuyết hoảng hốt, nhớ lại lần đầu gặp Trương Tôn Vinh Cực, mặt đối phương không chút biểu cảm, đáng vẻ thì lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng làm người ta khiếp sợ, thỉnh thoảng lộ ra một chút nhàm chán, chán ghét. Tựa như trên đời này chẳng có chuyện gì làm cho hắn hứng thú, không nảy sinh ra bất kỳ tình cảm với bất cứ vật gì, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm và thần bí, hấp dẫn ánh mắt mọi người lại khiến người ta sợ hãi.

Lung tỷ tỷ... thật là có bản lĩnh!

Giờ phút này, Mộc Tuyết vô cùng kính nể đối với Thủy Lung.

Không biết Thủy Lung tỷ đã dùng cách gì để thuần hóa nhân vật nguy hiểm như Trương Tôn Vinh Cực trở thành bộ dạng thế này.

Ở trước mặt Lung tỷ tỷ, Vô vương giảm bớt mọi hung tợn, để lộ ra dáng vẻ anh tuấn lại ôn nhã, thuần khiết... Vô vương như vậy chắc chắn sẽ khiến rất nhiều nữ tử si mê, không biết Vô vương có thể thực hiện lời được lời hứa của hắn với Lung tỷ tỷ không, có thể mãi mãi chung thủy với một mình tỷ ấy?

“Mộc Tuyết?” Thủy Lung nhìn Mộc Tuyết gọi.

Nàng đã kêu ba lần rồi, đối phương vẫn còn ngẩn ngơ như cũ.

“Hả?” Ánh mắt Mộc Tuyết rốt cuộc cũng trong sáng trở lại, nhìn Thủy Lung lại ngó cảnh vật chung quanh, mới phát hiện mình và Thủy Lung đã rời khỏi vườn hoa gần tân phòng, đi tới bên cạnh hồ nước cùng hòn núi giả, một nơi khá bí ẩn.

“Suy nghĩ cái gì vậy? Ta gọi ba tiếng ngươi vẫn không trả lời.” Thủy Lung vươn tay khê búng vào trán Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết bị búng không đau, trái lại còn cười. Cười một hồi, nụ cười trên môi dần nhạt đi. Ánh mắt lo lắng nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung cười khê nói: “Từ lúc này đã thấy ngươi có chút khác thường, nói đi. Có chuyện gì?”

Mộc Tuyết lấy cuộn giấy từ trong ống tay áo ra, đưa cho Thủy Lung: “Sur phụ đưa tin đến.”

Thủy Lung nhận tờ giấy mở ra xem, liếc qua một cái liền nhìn hết nội dung bên trong, kẻ đó sắc mặt trở nên nguội lạnh đem tờ giấy xé thành từng mảnh nhỏ, ném vào trong hồ nước.

“Lung tỷ tỷ, tỷ định làm gì?” Mộc Tuyết lo lắng hỏi.

Thủy Lung: “Ngươi cũng biết.”

Về mặt Mộc Tuyết đang thoải mái liền căng thẳng, ánh mắt giãy dụa một chút, mím chặt môi, rõ ràng là đang gặp phải vấn đề khó khăn.

Thủy Lung sờ sờ đầu của nàng ta: “Việc này không có quan hệ gì với ngươi, mặc kệ ngươi vì Túc Ương hay là vì ta, cũng không thể thay đổi quyết định, cho nên ngươi khỏi cần thấy khó xử.”

Mộc Tuyết mấp máy môi lại không thể nói được lời nào.

Thủy Lung nhìn hồ nước bên cạnh, nhìn vụn giấy dần dần chìm vào trong đáy nước không còn thấy bóng dáng, nhẹ giọng nói cười: “Túc Ương và lí tưởng của ta, kết quả lựa chọn đều rất tàn nhẫn. Nhưng mà chuyện tình cảm rất khó không chế.”

Trên tờ giấy Túc Ương viết, kêu nàng lấy được Phượng Nhân Quả lập tức phải rời khỏi Trương Tôn Vinh Cực, đồng thời tránh xa phủ tướng quân, thậm chí cả Tây Lăng Quốc. Hắn sẽ có cách an bài hết mọi đường đi cho nàng, để thân phận của nàng không bị lộ.

Như thế, nàng chẳng những có thể khôi phục nội lực và võ công, còn có thể thoát khỏi danh tiếng tội ác đầy đầu của Bạch Thủy Lung, nàng chính thức trở thành Thủy Lung ung dung tự tại. Nếu là trước đây, có chỗ tốt như vậy Thủy Lung nhất định sẽ không do dự mà chọn nó.

Nói cho cùng, nàng cũng không phải loại người vô tình vô nghĩa thật sự, không thể không bận lòng mọi chuyện, đem tình cảm người khác ra chơi đùa, sau đó coi nó như giấy cũ vứt bỏ, bản thân lại lạnh lùng xoay người rời đi.

Nếu nàng phóng khoáng rời đi như vậy, người của phủ tướng quân sẽ bị liên lụy. Lấy tính cách của Trương Tôn Vinh Cực, nhất định sẽ làm cho Tây Lăng Quốc chó gà không yên, trong số những người nàng quen, chỉ có thái hậu là hi vọng nàng vĩnh viễn biến mất, bà ta nhất định sẽ vui sướng không thời.

Huống chi, hành động của Túc Ương luôn nàng cảm giác hắn có kế hoạch gì đó. Mà nàng chỉ là một quân cờ quan trọng trong kế hoạch ấy.

Cảm giác bị người ta coi là quân cờ thật khiến Thủy Lung buồn bực.

Trong vườn hoa gần tân phòng, Trương Tôn Vinh Cực yên tĩnh chờ đợi, chốc lát lại đếm nhẩm ở trong lòng, càng đếm càng không có kiên nhẫn. Hắn vốn không phải là người có kiên nhẫn, muốn đi tìm Thủy Lung nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Một màn này bị nhóm Phong Giản nhìn thấy, trong lòng không thể không rối rắm.

Tiểu Tuyên khẽ nói: “Chủ tử chúng ta hoàn toàn thua trong tay Bạch Thủy Lung.”

Ngõa Lạc Oa bĩu môi: “Ta lại cảm thấy có chút mất mát, có chút cao hứng lại hả hê?” Nàng dùng ngón tay vân vê cằm, thở dài: “Thật là phức tạp.”

Tiểu Tuyên cùng Phong Giản liếc nhau, cảm thấy Ngõa Lạc Oa nói ra câu nói từ trong đáy lòng bọn họ.

Lúc này, bóng dáng Thủy Lung và Mộc Tuyết trở lại.

Trương Tôn Vinh Cực liếc mắt liền thấy bóng dáng các nàng, chân mày đang cau lại liền giãn ra, chờ Thủy Lung đi tới trước mặt, thờ ơ nói: “Chậm.”

Thủy Lung cười đưa một hộp gấm nhỏ ra.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực liền bị hấp dẫn. Đây là thứ hắn đợi đã lâu... còn không phải vì muốn được kinh ngạc hay sao. A Lung muốn tặng quà cho hắn, còn là tín vật của vợ chồng nữa chứ.

Thủy Lung bắt đầu đi: “Tuy người không có tìm được ngọc... (*hình như mặt dây chuyền)” nàng cố ý ngừng lại, thấy sắc mặt và thân mình cứng đờ của Trương Tôn Vinh Cực mà buồn cười, mới nói tiếp: “Nể tình người chưa từng nhìn thấy ngọc trụ của ta, lại không biết chút đầu mối để tìm, tạm thời tìm không được cũng chẳng sao, cho nên ta vẫn đem tín vật khác tặng cho người thôi.”

Dựa vào tính cách kiêu ngạo của Trương Tôn Vinh Cực, sự việc không làm được hắn đương nhiên sẽ không nhận thù lao. Hắn muốn cứng rắn nói không, đợi khi nào tìm được ngọc trụ rồi trao đổi. Nhưng, trong lòng giống như bị mèo quào, vừa tê vừa ngứa muốn biết bên trong hộp gấm đựng món gì, muốn nhìn món quà Thủy Lung chuẩn bị làm tín vật vợ chồng tặng hắn.

Mặt mũi hắn cứ căng thẳng như thế.

Nhóm Phong Giản núp trong tối không khỏi che mặt.

Chủ tử anh minh thần võ, thông minh lại gian xảo của bọn họ, dù bị tẩu hỏa nhập ma tính tình như trẻ con cũng còn thông minh hơn người thường đâu mất rồi? Chủ tử, vì sao mỗi lần gặp Bạch Thủy Lung ngài liền trở nên ngốc nghếch như vậy, giống như tiểu quý mới lớn, thật đúng là làm người ta lo lắng.

Mộc Tuyết đứng bên cạnh nhìn một màn này cũng thầm buồn cười, tâm sự nặng nề cũng tiêu tán bớt. nhìn khuôn mặt tươi cười của Thủy Lung, thầm nghĩ: Võ vương ở trước mặt Lung tỷ tỷ luôn có chút đặc biệt, chẳng phải Lung tỷ tỷ cũng như hắn sao. Ngày trước, chưa bao giờ thấy Lung tỷ tỷ thanh thản như vậy, càng không biết trêu chọc người ta không thấy chán.

Huống chi, Lung tỷ tỷ còn tự mình thiết kế cặp nhẫn này.

Thủy Lung mở hộp gấm ra, bên trong là cặp nhẫn bạch kim.

Trong mắt Trương Tôn Vinh Cực liền hiện lên nghi ngờ. Cái này dùng để làm gì?

Bình thường không phải các cô gái thường tặng khăn tay, túi thơm, ngọc bội... hay sao? Đôi vòng nhỏ xíu trước mắt, miễn cưỡng cho rằng nó là đôi bông tai thì cảm thấy rất đơn giản, cũng không có móc, nếu nói là mặt dây chuyền thì lại không thấy sợi dây.

Thủy Lung không chờ hắn đặt câu hỏi liền lấy chiếc nhẫn lớn hơn, cầm tay trái Trương Tôn Vinh Cực lên, đeo nhẫn vào ngón áp út của hắn. Sau đó, giương mắt lên nhìn mặt hắn giải thích: “Đây là nhẫn kết hôn, khi người đeo vào ngón áp út của tay trái, chứng tỏ người đã kết hôn.”

Nhẫn vừa mang vào ngón tay, Trương Tôn Vinh Cực liền cảm giác có vật nhọn đâm vào, một giọt máu tươi bị nhẫn hấp thu, kẻ đó hắn cảm nhận chiếc nhẫn hơi rục rịch, chiếc nhẫn còn lại trong hộp gấm liền có phản ứng.

“Trong nhẫn có Kim Ti Cỏ.”

Đôi mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Có lòng giác ngộ

Kim Ti Cổ là vật gì?

Kim Ti Cổ nhỏ như hạt đậu, có thể hòa tan kim loại, cực kì cứng rắn, có thể làm ám khí khổng chế kẻ địch, còn có rất nhiều tác dụng khác — Kim Ti Cổ đực và cái có thể cảm ứng với nhau, sau khi hút máu chỉ cần ở trong phạm vi nhất định, nhất định có thể cảm nhận được tình trạng của đối phương.

Nếu như đối phương gặp nguy hiểm đe dọa đến tính mạng, người bên kia nhất định sẽ cảm nhận được.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhớ ra cổ trùng này là cổ trùng hấn bồi thường lại cho Mộc Tuyết, giờ lại bị Thủy Lung trưng dụng, chuyện này khiến cho tâm trạng của hấn vui sướng hơn, ngón tay vuốt ve nhẩn cười trên ngón áp út, vẻ mặt không khỏi lộ ra vẻ đơn thuần, ấm áp.

Ngón áp út của tay trái kết nối đến trái tim, ý nghĩa này không nói cũng biết, Kim Ti Cổ hút máu của hấn, sau này Thủy Lung cũng đeo nhẩn như hấn, chỉ cần nâng gặp chuyện hấn liền biết. Hấn chắc chắn là người đầu tiên biết, khi đó trái tim sẽ có dấu hiệu đau nhức.

Thủy Lung rất ít biểu lộ tình cảm ra mặt ngoài, đối với hấn cũng rất ít biểu hiện, thậm chí còn có thời gian dài cự tuyệt hấn gần gũi, khiến hấn cảm thấy tình cảm của nàng dành cho hấn rất nhạt.

Lúc này, nạng tặng nhẩn cười cho hấn, làm Trưởng Tôn Vinh Cực gạt bỏ ý nghĩ này — Không phải nạng vô tình với hấn, tình cảm của nạng dành cho hấn cũng không nhạt.

Thủy Lung nhìn về mặt Trưởng Tôn Vinh Cực, khoe miệng không nhịn được nhếch lên.

Cái cảm giác trái tim mình chịu ảnh hưởng của cảm xúc của đối phương thật là kì lạ.

Thủy Lung cười cười, cầm lấy chiếc nhẩn còn lại trong hộp gấm, chuẩn bị đeo vào ngón áp út của mình thì bàn tay người nào đó vươn ra, cầm lấy chiếc nhẩn cười lên.

Thủy Lung ngược mắt nhìn vào ánh mắt sáng long lanh của Trưởng Tôn Vinh Cực, nụ cười không hề thu liễm. Hấn cầm nhẩn cười, học theo Thủy Lung, cầm tay trái Thủy Lung, cẩn thận đeo nhẩn vào ngón áp út của nạng. Nhìn trang sức màu bạc hết sức phù hợp với làn da trắng nõn mịn màng của nạng, im lặng nhìn một hồi mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Nhốt lại rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng, nét mặt ôn hòa, lại để lộ dụng vọng chiếm hữu kinh khủng. Câu ‘nhốt lại’ không giống như nói nhẩn cười trói chặt ngón tay mà giống như ám chỉ đem cả người Thủy Lung nhốt lại, làm Thủy Lung không có biện pháp chạy thoát.

Thủy Lung kinh ngạc khi thấy bản thân mình không tức giận, nhũn mảy, nghĩ: Rốt cuộc là ai đem ai nhốt?

Trưởng Tôn Vinh Cực dứt lời liền dùng sức kéo Thủy Lung, đem nạng kéo vào lòng mình, cánh tay vẫn vây quanh eo nhỏ của nạng, cầm bàn tay đeo nhẩn của nạng đưa lên miệng cắn nhẹ.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa kia khiến Thủy Lung cười ra tiếng, tựa như bị con mèo dùng đầu lưỡi liếm láp, mặc kệ là nụ cười hay ánh mắt nạng đều chứa đầy dung túng, đối với Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Không sợ bản à?”

“Không bản,” Giọng điệu nhẹ nhàng chậm mang theo chút lưỡi biếng đã thay bằng giọng điệu thuần khiết, từ tính mê người: “Vừa trắng lại vừa mềm.” Làm miệng người ta yêu thích không thôi.

Trưởng Tôn Vinh Cực vừa nghĩ, ánh mắt liền quét tới cổ nạng, nơi nào đó dường như vẫn còn dấu vết của hấn để lại, ánh mắt chậm rãi tối xuống, ngay cả hô hấp cũng dần nặng nề.

Thủy Lung phát hiện sự biến hóa của hấn, vừa nẩy còn cắn cắn như con mèo làm nũng, hiện tại lại lộ ra vài phần u tối, không chỉ cắn còn mút vào, thậm chí còn dùng đầu lưỡi khiêu khích cuốn lấy ngón tay nạng, xẹt qua lòng bàn tay nạng.

Dứt tay mới thấy xót ruột. Cảm giác tê tái khi bị hấn liếm dần lên vào tim nạng, khiến thân thể Thủy Lung rung lên.

Phản ứng của nạng đã bị Trưởng Tôn Vinh Cực nhận ra, ánh mắt nhìn Thủy Lung giống muốn nuốt nạng vào bụng, tay đặt trên eo nạng cũng bắt đầu có hạnh kiểm xấu, nhẹ nhàng xoa vuốt, vừa bá đạo lại mãnh mẽ không cho nạng nhúc nhích.

Hai người bỗng nhiên im lặng khiến Mộc Tuyết ngồi bên cạnh cảm thấy kì quái. Ngần đầu nhìn về cả hai, nhất thời liền cảm thấy bầu không khí có chút biến hóa. Nếu nói hai người ở chung là bức tranh ấm áp, vậy hiện tại rõ ràng là bức tranh nóng bỏng, Mộc Tuyết không ngờ không khí chung quanh lại bị đốt cháy nhanh như vậy, nóng đến mức cả người nạng không được tự nhiên, gương mặt càng nóng hơn.

Nạng nhìn chung quanh, phát hiện chỉ có hai tỳ nữ đứng ở đó, đáng vẻ của hai nữ tỳ này rất tự nhiên, vẻ mặt đứng đắn, ngoan ngoãn như không nhìn

thấy gì hết. So sánh với các nàng, Mộc Tuyết cảm thấy định lực của mình thật kém xa...

“A Lung.” Trường Tôn Vinh Cực gọi tên Thủy Lung, thâm âm khàn khàn vì động tình, không chút nào che giấu.

Thủy Lung cảm nhận được vật cứng chia vào người dưới, so với việc trước kia thường gai mắt đối với phản ứng này của Trường Tôn Vinh Cực, bây giờ thấy ánh mắt khát khao đầy lửa nóng, vẻ mặt bình tĩnh, nàng không chút nào chán ghét.

Nếu hiện tại thân thể nàng khỏe mạnh, nói không chừng nàng sẽ đồng ý cho hắn.

Ai kêu hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, giống như con mèo làm nũng đòi ăn.

Chuyện chăn gối của nam nhân luôn mạnh mẽ và kích động hơn phái nữ, hơn nữa, Trường Tôn Vinh Cực lại là trai tơ mới được khai bao. Nhưng, tính lực của hắn thật sự quá dư thừa... Thủy Lung nghĩ như vậy, hai tay ôm cổ hắn, nghiêng người nói bên tai hắn: “Đi vào phòng.”

Nàng thấy Mộc Tuyết xấu hổ.

Ánh mắt Trường Tôn Vinh Cực liền sáng lên, giống như chiếm được vật mình muốn, ôm Thủy Lung về phòng.

Tốc độ đi nhanh hơn tốc độ đến.

Căn phòng nguyên bản lộn xộn đã được các tỷ nữ dọn dẹp sạch sẽ trong khi bọn họ đi ăn cơm, chăn đệm trên giường cũng được đổi lại, ngay cả cửa sổ bị Hoàn Nhan Thiếu Lân phá hư cũng được gắn lại, hoàn hảo không chút khiếm khuyết.

Trường Tôn Vinh Cực vừa vào phòng liền đóng cửa lại, còn chưa tới giường đã cúi đầu gặm cổ nàng.

Hiện tại, hắn là người vừa đói lại vừa khát, cảm đến đồ ăn ngọt mềm liền cắn mút, tay vuốt ve ngực Thủy Lung.

Thủy Lung vì sự hấp tấp của hắn cũng bắt đầu có cảm giác, cũng cảm thấy thân thể mệt mỏi bắt đầu bủn rủn, khi Trường Tôn Vinh Cực muốn cúi đầu hôn nàng, nàng liền nghiêng đầu sang một bên: “Đi vào phòng tắm.”

Trường Tôn Vinh Cực dù không hiểu tại sao Thủy Lung muốn vào phòng tắm, hoàn toàn mang dáng vẻ thê nô nói sao nghe vậy, ôm nàng đi vào phòng tắm.

Phòng tắm của phủ Võ vương cực kì xa hoa, sợ là không thua gì tắm cung hoàng đế. Cửa bằng bạch ngọc, đầu vòi phun nước mạ vàng, dùng ngọc minh châu chiếu sáng, phòng tắm được bày biện rất thoải mái dễ chịu, lại không mất đi vẻ long lanh quý phái.

Thủy Lung nhìn thoáng qua cơ quan phòng tắm.

Nàng khước từ rời khỏi Trường Tôn Vinh Cực, dưới ánh mắt nghi ngờ của Trường Tôn Vinh Cực, cời tắt chân, đập trên mặt đất ôn nhuận lại mát rượi, khiến luồng khí lạnh từ bàn chân truyền đến đáy lòng, khiến cho tâm tình rối loạn giảm bớt đi.

‘Phù’... thổi một hơi nhẹ nhõm, nàng mở cơ quan phòng tắm ra, để dòng nước ấm điều hòa hơi lạnh buổi giá còn sót lại, hơi ấm vừa đủ. Khiến cho người ta lúc tắm vừa có chút lạnh, đồng thời cũng sẽ không lạnh quá mức làm cho người ta bị nhiễm phong hàn.

Nàng làm xong những việc này... thấy kinh ngạc vì đằng sau quá yên tĩnh. Quay đầu nhìn Trường Tôn Vinh Cực vẫn im lặng đứng đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi chân trần của nàng.

Chân có cái gì đẹp để coi?

Ánh mắt Thủy Lung theo tầm nhìn của hắn mà ngó xuống, ngoài ý phát hiện, hình như... rất đẹp nha.

Một đôi chân trắng nõn như ngọc, bước trên mặt đất bằng bạch ngọc, càng tăng thêm ấm áp. Năm ngón chân như châu ngọc, phần hồng như đoá hoa mới nở. Trên bàn chân còn có chút vết hồng và dấu răng chưa biến mất, để Thủy Lung biết được, đêm qua Trường Tôn Vinh Cực điên cuồng đến mức nào, đúng là hắn không buông tha cho bất cứ chỗ này trên người nàng mà.

Hào quang trong mắt Thủy Lung lưu chuyển: Thân thể này quả thực vô cùng tốt, chỗ nào cũng tinh xảo hoàn mỹ không có khuyết điểm, ngay cả chính nàng cũng không nhìn được ngắm nghía. Có ai ngờ được người sở hữu thân thể hoàn mỹ như vậy lại có khuôn mặt vàng nên nên cứng ngắt.

Chỉ cần có người tận mắt nhìn thấy thân thể Thủy Lung, tuyệt đối sẽ cho rằng nàng sử dụng mặt nạ da người che giấu dung mạo thật.

Thủy Lung vừa nghĩ vừa nhấc chân lên, đem chân hoàn toàn lộ ra ngoài làn váy, dưới ánh sáng như hòa của dạ minh châu, tựa như có quang hoa cuộn lấy, khiến người ta động lòng, thật hận không thể đem nàng nâng trong lòng bàn tay, trêu chọc một phen.

Con người Trường Tôn Vinh Cực vì động tác của nàng mà giật mình tỉnh giấc, hô hấp trầm trọng. Hắn khẽ di chuyển thân thể, đến bên cạnh Thủy Lung, hoàn toàn không phản ứng nhiều, liền đem Thủy Lung đè xuống mặt đất bạch ngọc. Lúc đè trên người nàng, dùng tay che ở sau ót và thắt lưng nàng, không để nàng bị tổn thương.

“A Lung, nàng thật đẹp.” Trường Tôn Vinh Cực thấp giọng nói, giọng điệu chân thành khiến người ta cảm nhận được sự thành thật của hắn.

Thủy Lung liếc mắt hần, cười nói: “Nếu muốn bàn về đẹp, người mới đẹp.” Đừng nói nam tử, cho dù nữ tử cũng không bằng, người có thể so sánh được với hần rất ít.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghe thế cũng không tức giận, đôi mắt lóe u quang, nhếch môi nhìn Thủy Lung, trong mắt dường như có hàng vạn ánh sáng xẹt qua, sóng sánh khiến người ta không dám nhìn thẳng, sợ nhìn vào linh hồn sẽ bị hút mất.

Trong lúc Thủy Lung ngẩn ra, nghe Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Mọi người đều yêu thích cái đẹp, A Lung cũng không ngoại lệ.”

“Đúng.” Thủy Lung thản nhiên thừa nhận.

Người vốn có cảm giác và thị giác riêng, vẫn luôn có thiện cảm với cái đẹp.

Trưởng Tôn Vinh Cực nắm tay nàng đặt lên mặt mình, nụ cười báo đạo không chút thay đổi, nói: “Vật ta rất vui vẻ bởi vì sinh ra được khuôn mặt đẹp đẽ, cho nên mới được A Lung yêu thích nha.”

“Thích thì có, nhưng chưa tới mức si mê.” Thủy Lung không nể tình nói, tay lại không nhân rồi ăn đậu hủ trên mặt hần, vừa sờ vừa nghĩ: Thật trơn, đúng là khiến cho phái nữ đỏ kị.

Trưởng Tôn Vinh Cực xít lại gần Thủy Lung, thấp thấp giọng: “Chỉ cần A Lung thích ta, thích mình ta thôi.”

Giọng điệu này vừa bá đạo, vừa chân thành khát khao, khát cầu nàng yêu thích.

Thủy Lung nhìn hần một hồi lâu, sau đó cười thoải mái: “Được.”

Ta sẽ càng thích người!

Chuyện này, ta đã sớm phát hiện và giác ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tự mình giải quyết

Edit: Tiểu Ngừ

Câu trả lời của Thủy Lung tựa như đóm lửa nhỏ, nhen nhóm tất cả nhiệt tình của Trưởng Tôn Vinh Cực, lí trí như củi khô cháy hừng hực, đã sớm đánh mất về tình táo bình thường.

Hần vươn tay ôm lấy Thủy Lung, không ngừng vui sung sướng. Khi hần nghĩ Thủy Lung rất thích nhìn hần cười, hần không keo kiệt liền biểu lộ ra hết tâm tình vui sướng, nụ cười xán lạn không chút tỳ vết, tựa như ánh mặt trời lúc tăng sáng, rực rỡ chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng, ám áp khiến người ta mê luyến, nhưng lại không dám tới gần, sợ bản thân bị thương tan thành mây khói.

Hần ôm eo của Thủy Lung, đưa một tay ra sau ót nàng, đem khuôn mặt nàng bưng lên mà hôn, dùng môi đem nàng nhận biết, đem nàng ghi tạc trong lòng, khắc sâu trong đầu.

Ánh mắt hần nóng bỏng như vậy, không chút che giấu và thu liễm, đem toàn bộ tình cảm bày ra trước mặt Thủy Lung, khiến Thủy Lung có cảm giác tội lỗi, căn bản không có cách gì hoài tâm tình và tình cảm của hần.

Hần thật sự rất yêu thích nàng!

Thủy Lung nhìn ra điểm này từ ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực, cái loại ánh mắt nóng rực si mê này, nếu không có tình cảm chân thành thực sự, thật khó có thể giả vờ ra được. Bị loại ánh mắt nóng rực này nhìn chăm chú như vậy, nàng cảm thấy từng tế bào trên người giống như bị lửa thiêu đốt.

Nụ hôn của hần rất mạnh mẽ, có cảm giác như hần điên cuồng muốn nuốt nàng vào bụng, có chút không tương xứng với dung nhan xinh đẹp như tiên của hần. Thế nhưng một khi nhìn vào mắt hần, liền phát hiện thực ra không có đối lập nhau lắm. Người như hần, vừa lạnh lùng lại cuồng nhiệt, vô tình lại thâm tình, lười nhác lại bá đạo, còn có chút bướng bỉnh như trẻ con lại rất hiểu tình người, sự kết hợp hoàn hảo của các tính đối lập tạo nên một Trưởng Tôn Vinh Cực thần bí khó lường.

Vạt áo bị tay Trưởng Tôn Vinh Cực kéo ra, để lộ áo trắng xóc xếch, mơ hồ có thể thấy được cảnh xuân bên trong.

Trưởng Tôn Vinh Cực cúi đầu, cách lớp áo mỏng găm nàng, nửa người dưới của hần cũng đè lên người nàng, hướng nàng lộ ra nam tính bức bách và kích động, để cho nàng biết hần có bao nhiêu khát khao nàng.

Lúc này, Thủy Lung dịu dàng vươn tay cầm lấy tay Trương Tôn Vinh Cực, tay nhỏ mềm mại cầm lấy tay hắn, khiến lòng dạ Trương Tôn Vinh Cực ngứa vô cùng. Giương mắt lên nhìn liền thấy Thủy Lung cười hiền hòa như nước nhìn hắn, con ngươi ngập sương mù mê hoặc, làm cho người ta cảm giác nàng rất yếu đuối lại đáng thương, khiến người ta rất muốn hôn lên cặp mắt xinh đẹp kia.

Trương Tôn Vinh Cực làm theo khát vọng của bản năng, chống đỡ thân thể, liếm qua khóe mắt nàng.

Lông mi ẩm ướt theo động tác của hắn mà nhắm mắt lại, run rẩy như cánh quạt, ngứa ngay cọ xát bờ môi của nàng một chút, vẫn còn ngứa tới tận trong tim, sau đó truyền đến toàn thân, khiến chỗ đó của hắn trở nên đau đớn.

“A Lung.” Thanh âm của hắn khàn khàn lại trầm trầm tình dục.

Hắn nâng cánh tay đang bị bàn tay nhỏ bé của Thủy Lung nắm chặt kéo về phía mình, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lại vô cùng thân thiết, một chút xú động chạm cũng khiến hắn không có biện pháp bỏ qua, mọi lực chú ý đều bị động tác nhỏ mờ ám của nàng hấp dẫn.

Hắn mong muốn nàng, nhìn thấy nàng liền muốn đến gần nàng, thân thể nàng ngọt đến như vậy, ăn còn ngon hơn kẹo. Chỉ cần ở bên cạnh nàng, bất cứ chuyện gì cũng làm cho hắn cảm thấy thoải mái và vui thích. Mọi biểu hiện của nàng đều khiến hắn thấy mới mẻ, thích thú.

Trong cổ họng Trương Tôn Vinh Cực phát ra tiếng thờ hờn hờn, kéo toàn bộ xiêm y của nàng xuống, muốn cùng nàng làm chuyện thân mật. Đột nhiên chỗ cánh tay truyền đến sức lực lớn, sau đó thân thể hắn bay lên không trung, rơi tõm xuống hồ nước âm ẩm.

Âm thanh ‘phù phù’ vang lên, Trương Tôn Vinh Cực chặt vật rơi vào hồ nước.

Thủy Lung bình tĩnh từ mặt đất đứng lên, đi đến bên cạnh giường ngọc ngồi xuống, nhìn về mặt ngáy người của Trương Tôn Vinh Cực.

Đầu tóc hắn bị nước làm ướt, từng sợi như tơ dính trên mặt hắn, nước từng giọt trượt trên mặt hắn, quần áo không dày lắm bị ướt dính sát vào người hắn, phác họa dáng người cao gầy nhưng không ốm yếu của hắn, thân hình to lớn nhưng không thô. Vạt áo mở rộng, để lộ da thịt trắng như ngọc và xương quai xanh.

Một bức tranh mỹ nam vừa tắm xong thật đẹp!

Thủy Lung tán thưởng gật đầu, đối với Trương Tôn Vinh Cực đang trong nước, nói: “Ồ bên trong hạ nhiệt đi.”

Thì ra nàng muốn hắn đến hồ tắm, còn chuẩn bị nước ấm là để cho hắn dập lửa. Thế mà nàng không chịu nói trước, hại hắn động tình đến mức này, thân dưới bị trướng lên thật đau đớn, kẻ đó đem hắn vứt xuống hồ nước coi như xong!

Trương Tôn Vinh Cực hiểu rõ mọi hành vi của Thủy Lung, thầm nghĩ Tiểu Hóa Hồ này đúng là to gan, nhất định phải giáo huấn một phen! Mới có thể khiến nàng nhớ rõ bài học lần này, về sau không làm ra chuyện không có quy củ như thế này nữa. Đáng tiếc, trong lòng hắn lại không thể nổi giận, trái lại cảm thấy lòng dạ nhỏ nhen thích trêu chọc người khác của Thủy Lung rất đáng yêu, hắn cảm thấy chính mình cũng chiều nàng còn không kịp nói chỉ tới chuyện dạy dỗ nàng.

Về mặt Trương Tôn Vinh Cực bắt đắc dĩ, chợt nghe Thủy Lung bảo hắn ở lại trong nước, chờ lửa bị dập.

Trong lúc này, Thủy Lung lười biếng dựa vào giường ngọc chờ hắn, thấy Trương Tôn Vinh Cực không nhúc nhích, dục vọng trong mắt chẳng những không có biến mất theo thời gian, ngược lại càng lúc càng đậm, kì quái: “Sao rồi?”

Trương Tôn Vinh Cực khẽ nói: “Không giảm bớt.”

Giọng điệu có chút uất ức này bị Thủy Lung nắm bắt, không nhịn được phì cười. Nhưng trong lúc Trương Tôn Vinh Cực chau mày, liền thu liễm không ít, nghiêm túc nhìn kĩ cặp mắt Trương Tôn Vinh Cực, sau đó hoài nghi nói: “Chỉ cần bình tâm liền có thể biến mất.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn chằm chằm nàng một hồi, mới khàn giọng nói: “Bình không nổi.” Không đợi Thủy Lung hỏi tiếp, hắn đưa tay vuốt ve mặt nước, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Thủy Lung: “Trong đầu đều là A Lung, muốn A Lung có thể vào hồ tắm với ta, sau đó vuốt ve toàn thân A Lung, môi từng tấc từng tấc da thịt của A Lung, muốn nghe tiếng kêu giường quẫy rữ của A Lung...”

Giọng nói của hắn càng nói càng trầm xuống, bàn tay hướng mặt nước chộp, nước tùy ý chảy qua khe bàn tay hắn, thất vọng nói: “Nước...không có trong như da thịt A Lung.”

Kiếp trước, lời nói dâm đẳng như thế nào mà Thủy Lung chưa từng nghe qua, dâm đẳng đến tối hơn Trương Tôn Vinh Cực nói nàng cũng đã nghe. Mỗi lần nghe xong nàng đều bình tĩnh, không chút nào để ý. Nhưng khi nghe những lời này từ miệng Trương Tôn Vinh Cực, nàng lại cảm thấy hoàn toàn khác biệt.

Thủy Lung hít sâu một hơi, liếc hắn nói: “Mặc kệ người nói cái gì, hôm nay người đừng nghĩ được làm tiếp.”

Cái cảm giác cả người mỗi như này, thật là khó chịu, nàng không muốn ngày mai thức dậy cũng y như hôm nay.

Lông mi Trương Tôn Vinh Cực rũ xuống.

Phù!

Thủy Lung hít sâu lần thứ hai, giận dữ nói: “Ngươi giả đáng thương làm cái gì.”

Dáng vẻ nữ nam trong hồ nước rũ rập xuống, thật là mê người, làm người ta hận không thể hung hăng chà đạp hẳn trong hồ nước cho đã thích.

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn rũ rập không nhìn nàng, sợ càng nhìn càng nghĩ về nàng, nói: “Không có giả đáng thương.”

Thủy Lung dờ khóc dờ cười. Ngươi không giả bộ đáng thương đã mê người như vậy, nếu ngươi thật sự giả bộ đáng thương thì đúng là khó đối phó.

Giọng Trưởng Tôn Vinh Cực vang lên lần nữa: “Không cho làm thì dùng tay giúp ta được không?”

Thủy Lung nghe vậy cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao làm cũng đã làm, dùng tay giúp hẳn giả quyết nhu cầu thì có làm sao. Huống chi, lấy mức độ dung túng của Trưởng Tôn Vinh Cực đối với nàng mà nói, giúp hẳn giải quyết hẳn sẽ không dùng sức mạnh với nàng.

Nàng từ giường đứng lên, duỗi thắt lưng, động tác nhỏ nhưng làm áo nàng mở rộng, lộ ra nửa cảnh xuân bên trong. Đồng thời khiến hô hấp Trưởng Tôn Vinh Cực nặng nề, ánh mắt đầy lửa dục nhìn nàng.

Thủy Lung cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng ấy, trong lòng nổi lên ý nghĩ xấu. Ánh mắt chuyển tròn, cười híp mắt dựa vào thành giường, đối với Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi trong hồ nước nói: “Sao ta lại phải giúp ngươi, ngươi có thể tự dùng tay của mình giải quyết mà.”

Mắt Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh lẽo không vui: “Không giống.”

Hắn vươn tay, nóng bỏng nhìn Thủy Lung: “Tay nàng mềm hơn tay ta, nhỏ hơn tay ta, nó còn ở trên người nàng.”

Thủy Lung không tiếng động nhú mày: “Nếu vậy ngươi cứ ở trong nước từ từ hạ nhiệt đi, ta đi trước.” Dục vọng của hắn là do nàng mà ‘dựng’ lên, nàng rời đi, hẳn sẽ không dễ dàng suy nghĩ lung tung.

“Không cho đi.” Giọng nói Trưởng Tôn Vinh Cực vừa buồn bực lại mang theo chút mệnh lệnh.

Thủy Lung không vì giọng điệu của hắn mà tức giận, chung quy nam nhân không thỏa mãn dục vọng tương đối đều dễ cáu kỉnh, không phải sao? Nàng có thể hiểu điều này. Dừng lại động tác muốn đi, nàng nhàn rỗi ngồi trên giường ngọc, nụ cười ác liệt quay đầu nhìn lại liền bị hình ảnh trước mặt làm kinh ngạc.

Hắn thối lui đến mép hồ, lưng dựa vào hồ nước, một tay vắt lên bờ hồ, tay còn lại ẩn trong nước.

Mặt nước trước mặt hắn không ngừng gợn sóng nhấp nhô, hòa với hơi thở không ngừng phập phồng của hắn. Chỉ có hai mắt u ám nhìn chằm chằm Thủy Lung, tập trung vào món ăn ngon của hắn.

Con mèo này tự mình **** thật đúng là hấp dẫn!

Thủy Lung nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, thăm mắng.

Dưới ánh nhìn lom lom của Trưởng Tôn Vinh Cực, Thủy Lung sinh ra loại cảm giác, đối phương đang ảo tưởng làm trên người nàng.

Nàng xem một hồi, sau đó nghiêng mặt nhìn sang bên.

Lúc nhìn sang chỗ khác, chợt nghe tiếng Trưởng Tôn Vinh Cực hơi hổn hển mệnh lệnh: “Nhìn ta.”

Lần thứ hai, Thủy Lung nghe giọng hắn có chút uất ức mà hắn không nhận ra, thờ dãi quay đầu lại. Nhìn vào con ngươi đã đỏ lên của hắn, khiến cả người hắn toát lên vẻ mê hoặc lẫn lơ. Chỉ là ánh mắt và vẻ mặt tràn ngập cáu kỉnh và buồn bực. Mặt nước gợn sóng nhấp nhô càng thêm dữ dội.

Thủy Lung thờ ơ hỏi: “Ngươi xong chưa?”

Lâu như vậy.

Trưởng Tôn Vinh Cực im lặng.

Thủy Lung nhận ra tâm tình Trưởng Tôn Vinh Cực rất hậm hực, không khỏi thả nhẹ âm thanh, nhẹ nhàng an ủi: “Làm sao vậy?”

Lúc này, Trưởng Tôn Vinh Cực mới chịu phản ứng, cắn răng nói: “Không ra được.”=]

Phi!

Thủy Lung mím môi, không để cho mình bật cười, cúi đầu che đi sự thất thố của mình.

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng làm sao không nhận ra, giọng nói của hắn không chút che giấu tức giận cùng uất ức, lạnh lùng trầm trầm đối với Thủy Lung: “Nàng kêu vài tiếng cho ta nghe!”

“Kêu gì?” Thủy Lung giả bộ không hiểu.

Trưởng Tôn Vinh Cực oán hận nói: “Kêu giường!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Gặp lại Túc Ương

Edit: Tiểu Ngừ

Không biết là định lực Trưởng Tôn Vinh Cực quá mạnh mẽ hay là bản lĩnh tự **** của hắn quá kém, tóm lại thời gian hắn tự xử này kéo dài không dứt, nhìn khuôn mặt ghen uất đỏ bừng gọi cảm của Trưởng Tôn Vinh Cực, ngay cả Thủy Lung cũng cảm thấy khó chịu.

Đội hân ‘ra’, Thủy Lung liền ra khỏi phòng tắm, đi ra phòng ngủ, ngồi xếp bằng trên trường kỷ bắt đầu luyện công.

Trưởng Tôn Vinh Cực khoác áo ngoài đi vào, ánh mắt sâu kín nhìn thiếu nữ nhắm mắt khoanh chân luyện công.

Ánh mắt nóng rực mang tính xâm lược, khiến Thủy Lung đang vận chuyển nội lực vài vòng không khỏi dừng lại, mở mắt nhìn người đối diện, tầm nhìn liếc qua vạt áo mở rộng của hắn, lại nhớ tới khuôn mặt hắn, lười biếng nhìn hắn như hỏi.

Người đứng im như vậy nhìn ta làm gì?

Thủy Lung suy nghĩ, lại quét mắt nhìn ánh nến được thấp lên. Cảm thấy bọn họ vừa mới rời giường, cùng nhau ăn cơm, rồi cùng nhau tắm rửa, chuẩn bị ngủ một giấc. Ai kêu hôm qua nàng bị Trưởng Tôn Vinh Cực giằng vò lâu như vậy, đến lúc gần hoàng hôn mới tỉnh lại, bây giờ thất lực và xương sống của nàng vẫn còn uể oải, cũng không khỏi không muốn xuống giường.

Lúc nàng ngây người, nàng không phát hiện Trưởng Tôn Vinh Cực đã đi tới trước mặt mình, đưa tay đem nàng ôm lấy, sau đó lật người nàng lại.

“Hử?” Thủy Lung ngẩn ra, đang định mở miệng thì trên miệng truyền đến cảm giác đau đớn.

Bốp!

Âm thanh chất chứa của da thịt bị đánh vang lên trong phòng, rơi vào trong tai Thủy Lung, khiến sắc mặt của nàng ngẩn ngơ, tròn tròn mắt nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi ở mép giường, nàng không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt. (Ngừ: =]] oa oa chị bị đánh mông)

Trưởng Tôn Vinh Cực đương nhiên đem về mặt của nàng thu vào trong đáy mắt, nhịp tim cũng dừng một chút theo sắc mặt của nàng. Thăm nghĩ về mặt này của nàng thật đáng yêu lại thủ vị, hai mắt tròn to và đôi môi hơi vênh lên, làm cho nàng trẻ con hơn nhiều, như vậy mới giống đáng về thiếu nữ mười sáu tuổi nên có, bình thường nàng quá mạnh mẽ lại khó dò đoán, thiếu đi mấy phần hoạt bát ngây thơ của độ tuổi này.

Nhưng, nếu Thủy Lung thật sự là thiếu nữ ngây thơ hoạt bát, e rằng Trưởng Tôn Vinh Cực sẽ không nảy sinh tình cảm với nàng.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn thấy vẻ mặt của Thủy Lung, tay không chút lưu tình, một cái lại một cái nối tiếp nhau đánh vào mông Thủy Lung, sức lực không nặng lại không nhẹ, có thể khiến người ta đau nhưng lại không quá đau, lâu sẽ nóng lại tê tê.

Thủy Lung bùng tỉnh, hít mắt lại, liền nhanh chóng xoay người, tránh thoát khỏi cái vỗ kế tiếp của Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực vỗ hụt nhưng không có tiếp tục truy đuổi theo, còi giầy chuẩn bị lên giường. Một chân hắn vừa đạp lên liền bị Thủy Lung quét ngang. Nhưng phản ứng của Trưởng Tôn Vinh Cực không kém, đơn giản liền ổn định lại thân thể, liếc mắt nhìn Thủy Lung, lại muốn leo lên giường.

Thủy Lung cười híp mắt nhìn hắn, trong nụ cười tràn ngập lạnh lùng sắc bén, lại quét ngang.

Lần này Trưởng Tôn Vinh Cực có chuẩn bị, nhanh nhẹn tránh thoát khỏi tập kích của nàng, chống tay xuống giường lộn mèo một cái vào bên trong giường. Thủy Lung sử dụng cả tay lẫn chân, chộp về phía hắn, Trưởng Tôn Vinh Cực cũng đưa tay đánh về phía nàng, trong nháy mắt hai người đầu với nhau mấy chiêu, chiếc giường bị động tác của hai người mà lắc lư không ngừng. (Ngừ: có ai có suy nghĩ không thuần khiết hem >ê

Một hồi sau, mặc kệ là Thủy Lung hay Trưởng Tôn Vinh Cực cũng đều đỏ mặt hời, uống công tắm sạch sẽ.

Ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực và kinh ngạc lại dò xét nhìn Thủy Lung: “Không tệ.”

Dưới tình huống không đấu nội lực, công phu và kỹ xảo của Thủy Lung ngang ngửa hắn, khó có người nào đánh thắng người nào được. Lúc này, Thủy Lung bị hắn không chế, có lẽ là vì thân thể nàng còn khó chịu, vì xương sống thất lực còn uể oải.

Sau một trận tranh đấu đầm đìa vui sướng, Thủy Lung lười so đo với chuyện hấn đánh PP của nàng nữa, dù sao thì nàng cũng có lỗi, vì có ý trêu đùa hấn ở trong phòng tắm. Thờ ra mấy hơi, Thủy Lung lười nhúc nhích, lười biếng nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Trưởng Tôn Vinh Cực thấy vậy đưa tay đem nàng ôm vào ngực, sức lực không mạnh sẽ không khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, lại sử dụng nội lực, khiến nhiệt độ cơ thể nàng duy trì trạng thái mát mẻ, trong ngày hè nóng nực hai người có ôm nhau cũng không thấy oi bức.

Từ sau khi thành thân, Thủy Lung đã ở trong phủ Võ vương năm ngày, năm ngày liên tục đóng cửa không có ra ngoài, cho tới khi Mộc Tuyết mang tin tức của Túc Ương đến, kêu nàng một mình đến Xuân Ý Lâu.

Nếu nói một mình thì nhất định ngay cả Mộc Tuyết cũng không được dẫn theo.

Lúc Mộc Tuyết đem chuyện này truyền cho Thủy Lung, trên mặt nàng ta không che giấu được vẻ phức tạp. Hơn nữa nhớ tới mấy ngày nay Trưởng Tôn Vinh Cực đều dính với Thủy Lung như hình với bóng, lại sợ hành tung của nàng bị Trưởng Tôn Vinh Cực phát hiện, khi đó khó tránh khỏi hiểu lầm.

Thủy Lung lại không nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, sau khi hai người đi ra khỏi hòn núi giả bên hồ nước, Thủy Lung liền đi đến thư phòng tìm Trưởng Tôn Vinh Cực. Người giữ của thư phòng không phải ai khác chính là Phong Giản, Phong Giản thấy nàng liền không có ý ngăn cản, lập tức mở cửa cho nàng vào.

Thủy Lung bước qua cánh cửa, liền thấy Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi dựa vào ghế.

Hắn đang xem một quyển sách, vẻ mặt lạnh nhạt đến không nhìn ra biểu tình, thờ ơ khiến người ta hồi hộp, không đoán ra hắn đang suy nghĩ cái gì, hoặc là hắn không có suy nghĩ gì hết.

Lúc này, hấn dường như cảm nhận được Thủy Lung đến, giương mắt liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt tĩnh lặng lóe sáng một giây, tựa hồ có chút vui vẻ, trong lòng nghĩ: Tiểu Hòa Hồ này đúng là càng ngày càng ngoan, chẳng lẽ nàng biết hấn đang buồn chán nên mới tìm hấn? Hay là, mới không gặp ta liền nhớ đến ta rồi?

Lòng hấn nghĩ như thế liền cảm thấy vui vẻ, nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên mặt, nhưng không hề nói một câu.

Thủy Lung khó hiểu bị hấn nhìn như thế, đi vào giữa phòng liền trực tiếp nói: “Ta có chuyện cần ra ngoài một chút, kêu đám người ngoại đã sắp xếp bên cạnh ta rút lui hết đi.”

Lời này vừa nói, nụ cười trên mặt Trưởng Tôn Vinh Cực liền biến mất, thay vào đó là sự tức giận.

Thủy Lung cảm thấy có chút thú vị, trong lòng thầm nghĩ người này quả nhiên vui giận thất thường.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn Thủy Lung một hồi lâu không nói gì. Hắn muốn biết nàng đi đâu, lại không thể cho người ta biết. Nhưng Thủy Lung đã mở miệng nói như vậy chứng tỏ nàng không muốn để cho hấn biết, lấy tính cách của nàng, cho dù hấn có hỏi nàng cũng sẽ không nói, chỉ khiến lòng dạ càng thêm tồi tệ mà thôi.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, cuối cùng Trưởng Tôn Vinh Cực rũ con ngươi xuống, không nhìn nàng nói: “Nếu đã cho theo bên cạnh nàng, nàng chính là chủ tử của bọn họ, có chuyện gì thì cứ tự mình quyết định là được.”

Không có mệnh lệnh của ngoại, dù ta có sai khiến, e là cũng vô ích.

Thủy Lung nghĩ vậy, sau đó gật đầu nói: “Biết rồi.” Thấy Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn cúi đầu nhìn sách không nói lời nào, tựa như không hề có biến hóa gì, nhưng lại bị nàng phát hiện mắt hấn không hề chớp cũng không hề nhúc nhích, rõ ràng không có chú tâm đọc sách, đang giận dỗi thôi.

Thủy Lung cũng không vạch trần ngược lại nói: “Ta muốn ăn bánh cá nướng, kêu nhà bếp làm, chờ ta về sẽ ăn.”

Ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực lóe lóe, thờ ơ nói: “Ừ.”

Thủy Lung hé miệng cười khế, mới xoay người rời đi.

Tên này đúng là kì quái, rõ ràng thích ăn đồ ngọt và bánh cá nướng thế mà sống chết không chịu chủ động bảo người hầu làm. Muốn nàng lên tiếng mới chịu, thật ra nàng không thích ăn, hấn liền dụ dỗ lừa gạt để nàng ăn, hơn phân nửa phần còn lại đều chui vào bụng hấn.

Chương 95.2: Gặp lại Túc Ương

Edít: Tiểu Ngừ

Lần này trước khi đi Xuân Ý Lâu, Thủy Lung thay đổi một quần áo một chút. Mặc trường bào màu lam nhạt của nam tử, đầu đội mũ văn sĩ, hóa trang đơn giản cho khuôn mặt, nhìn không hề thua kém thư sinh tuấn tú.

Trước khi rời khỏi Võ vương phủ, nàng đối với người núp trong bóng tối nói: “Không cần đi theo.” Liền cất bước ra khỏi phủ, đi về phía phố phong trần.

Ban ngày, phố phong trần rất yên tĩnh, người lui tới không nhiều, Thủy Lung đi đường không cần mở mắt. Nàng đi trên đường lớn không bao lâu, liên tục

đi vào các ngõ hẻm, xoay người mấy cái liền đến cửa ngấm của Xuân Ý Lâu, gõ âm hiểu rồi đi vào.

Xuân Ý Lâu đa số là nơi ở của các nữ tử, ban ngày cơ hồ các cô gái ấy đều chưa thức dậy, ngay cả nô tài và tỳ nữ cũng ít thấy. Thủy Lung đi về một nơi không biết tên ở hướng bắc, vừa vào bên trong liền thấy bóng dáng một người đang ngồi cạnh hồ nước.

Người nọ mặc áo màu trắng, màu sắc thanh lịch trên người hẳn không chỉ lịch sử tao nhã mà còn cao quý thiêng liêng có nói thành lời, bên ngoài khoác một bộ cánh ve mỏng, khiến cho thân thể hẳn càng thêm mờ ảo, phảng phất giống như có sương mù vây quanh, rõ ràng gần ngay trước mắt lại giống như xa không thể chạm vào.

Hắn ngồi yên cạnh bờ hồ, giống như đang thất thần, không biết đang nghĩ cái gì, tạo thành một bức họa tĩnh nhả thánh khiết.

Thủy Lung nhìn một màn này, chẳng biết lúc nào thì trái tim nàng cũng tĩnh lặng không ít, thậm chí Túc Ương là người nàng không xem thấu nhất. Người này bề ngoài đẹp đẽ, khí chất thì hơn người, so với Trương Tôn Vinh Cực cũng không kém bao nhiêu. Đáng tiếc dung mạo bị hủy của hắn lại giống như ma quỷ, dù vậy nhưng cặp mắt đào hoa xinh đẹp và cái mũi cao đủ để khiến Thủy Lung đoán được, nếu Túc Ương không bị hủy dung thì hẳn nhất định là một nam nhân phong hoa tuyết đại.

Những thứ này không quan trọng, chủ yếu nhất là Túc Ương người này vẫn rất thần bí. Trong trí nhớ của ‘Bạch Thủy Lung’ chỉ biết hắn có võ công rất bí hiểm và một số thể lực bên ngoài của hắn, ngoài ra chẳng còn tin tức nào nữa. Số lần gặp mặt của Thủy Lung và hắn chỉ có hai lần, hai lần đều là nàng nhờ người khác tìm hắn, bản thân lại không có cách nào tìm ra hành tung của hắn.

Thủy Lung nhìn thân ảnh Túc Ương suy nghĩ, sắc mặt bên ngoài không biến đổi khiến người ngoài khó biết được nàng đang thất thần.

Không lâu sau, nàng đi tới bên cạnh Túc Ương, tùy ý ngồi xuống bên cạnh hắn.

Sau khi ngồi sát vào, khiến Thủy Lung cảm nhận được đặc tính kì lạ thuộc về Túc Ương. Lúc hắn yên tĩnh, cả người hắn tỏa ra một loại hơi thở hài hòa, khiến người bên cạnh không khỏi quên đi mọi buồn phiền, đau khổ giống như Chúa ở hiện đại, cố tình hắn lại lợi hại hơn Chúa, đem hơi thở thần thánh của Chúa phát huy hết sức nhuần nhuyễn.

Nếu Túc Ương xuyên đến hiện đại, dựa vào khí chất đặc biệt này, đi đâu giả thành giả thánh cũng có thể lừa gạt hết mọi người.

Đột nhiên Thủy Lung có suy nghĩ này, khóe môi không nhịn được nhếch lên, cúi đầu cười thành tiếng.

Túc Ương bị tiếng cười của nàng giật mình tỉnh lại, quay đầu lại nhìn nàng, trên mặt không chút kinh ngạc. Đôi mắt đào hoa quét nhìn nàng một lượt, nói: “Học dịch dung khi nào.”

“Trang điểm đơn giản, mọi nữ nhân đều biết.” Thủy Lung tùy ý đáp lại.

Túc Ương nhìn nụ cười nhạt trên mặt Thủy Lung, vươn tay捏 gò má nàng, như cười như không nói: “Lần này không nói do Túc Ương dạy nữa à?”

Có lẽ vì kỉ ức của ‘Bạch Thủy Lung’ nên Thủy Lung không có nhiều phản ứng với hành động đột ngột của Túc Ương, chờ đến khi cảm giác hai má hơi đau nàng mới biết Túc Ương đang làm gì. Nghiêng đầu tránh thoát khỏi bàn tay Túc Ương, nhàn nhạt nói: “Quá mức tự luyện không phải là chuyện tốt.”

Nụ cười của Túc Ương dần biến mất: “Miệng mềm càng ngày càng lạnh lợi.”

Thủy Lung không tỏ ý kiến, hỏi: “Lần này ngươi gọi ta đến, chẳng lẽ vì muốn nói chuyện phiếm với ta?” Nói xong nàng bày ra bộ dạng ‘ta rất bận’ cho Túc Ương xem, dám chắc chỉ cần Túc Ương gạt đầu nàng liền xoay người bước đi.

Túc Ương đau lòng nói: “Lẽ nào vì sư không thể tìm Tiểu Long Nhi nói chuyện phiếm, ôn chuyện?” Đôi mắt đào hoa cũng lộ vẻ thương tâm khiến người xem đều phải đau lòng, khiến người ta quên mất những vết sẹo rỗ đan xen nhau trên mặt hắn.

“Nói tới ôn chuyện, vì sư thật sự có chuyện muốn nói với Tiểu Long Nhi.” Túc Ương cười, bứt một ngọn cỏ bên cạnh, vờ tròn giữa hai ngón tay, nhìn Thủy Lung nói: “Tiểu Long Nhi còn nhớ cỏ nhỏ hồ nước không?”

Thủy Lung rũ mắt che giấu ánh sáng chợt lóe. Túc Ương đột nhiên nói tới chuyện xưa, thật sự là hứng thú nhất thời sao? Hơn nữa, cuối cùng hắn phát hiện nàng và ‘Bạch Thủy Lung’ khác nhau, nên cố tình muốn thử?

Tiếc quá, nàng sống lại trên cơ thể ‘Bạch Thủy Lung’ không chỉ tiếp nhận thân thể mà còn có kỉ ức của nàng ta.

Không cần hỏi tương, Thủy Lung liền cười nói: “Túc Ương nói chuyện bị ta gọi là cỏ đuôi chó sao?”

Biểu tình Túc Ương cứng lại, tức giận trừng mắt nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung cười to hai tiếng, rồi nói tiếp: “Xem ra không phải. Đó chính là lần Túc Ương dạy ta luyện công, lợi dụng nội lực của song phương, cướp đoạt cỏ đuôi chó.”

Túc Ương nghe lời nàng nói, ánh mắt sắc bén dần khôi phục lại độ ấm, nhẹ giọng nói: “Tiểu Long Nhi quả nhiên vẫn còn nhớ. Khi đó Tiểu Long Nhi thật sự đáng yêu lại lưu manh, thua liền khóc la om sòm, còn cầm bát nước hắt vào người vì sư.”

“Nên.” Thủy Lung nói.

Túc Ương nở nụ cười: “Nên, đúng là nên. Kết quả cuối cùng Tiểu Long Nhi cũng bị ướt sũng.”

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn, không nhanh không chậm nói: “Cái này ướt sũng là đồ đệ ngươi, nhưng mắt mặt lại là ngươi.”

Túc Ương lại muốn véo mặt nàng, cười mắng: “Ngươi đúng là càng lớn càng không biết e lệ.”

Lúc này, Thủy Lung tránh đúng lúc, không có bị Túc Ương đụng. Nhìn ngón tay Túc Ương dừng lại nói: “Nam nữ có khác, huống chi ta đã là người đã có chồng.”

Ánh mắt ôn hòa của Túc Ương dần trầm xuống, không khí chung quanh cũng vì thay đổi của hắn mà áp lực.

Thủy Lung bình tĩnh nhìn hắn.

Sau đó, Túc Ương mới mở miệng: “Tiểu Long Nhi, ngươi nói thật cho vi sư biết, có phải ngươi đã sinh tình với Trương Tôn Vinh Cực đúng không?”

Thủy Lung cười khê nói: “Cái gì tình?” Phát hiện hai mắt Túc Ương hơi sáng, nói tiếp: “Ta thật sự rất thích hắn, cũng xem hắn như người của mình.”

Túc Ương sâu kín nhìn nàng, tựa như muốn nhìn ra điểm khác thường của nàng. Chỉ là nhìn một hồi lâu, hắn không thấy hào quang vui đùa mình muốn thấy, trái lại chỉ thấy cặp mắt tràn ngập nghiêm túc và cố chấp bất tuân.

Túc Ương tức giận quát lớn: “Trước kia chuyện của Trương Tôn Lưu Hiến vẫn chưa đủ để giáo huấn ngươi sao?”

Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Con ngươi luôn phải nhìn về phía trước.”

Nàng không phải ‘Bạch Thủy Lung’ đương nhiên chọn người không giống nàng ta, kết quả sau cùng lại càng không giống.

“Cái rắm!” Túc Ương tức giận đánh vào mặt hồ, khiến nước trong hồ bắn tung tóe.

Thủy Lung vẫn bình tĩnh như cũ: “Sư phụ, bình tĩnh.”

Tiếng kêu sư phụ này, khiến Túc Ương ngăn người sau đó lại hoàn hồn. Nét mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng biến thành mặt nước yên tĩnh.

“Tiểu Long Nhi, vi sư vốn nghĩ rằng ngươi bị tình yêu tổn thương một lần sẽ học được vô tình, nào ngờ ngươi lại có càng nhiều tình hơn. Vừa bị Trương Tôn Lưu Hiến tổn thương lại động tình với Trương Tôn Vinh Cực, so với trước còn...” Nói cho cùng, hắn vẫn không có cách nói mấy lời khó nghe với Thủy Lung. Túc Ương lạnh giọng nói: “Ngươi và Trương Tôn Vinh Cực quen biết được bao lâu mà đã động tình với hắn? Không lẽ là vì dung mạo hắn?”

Dung mạo Trương Tôn Vinh Cực cực kì xuất sắc, ngay cả Túc Ương cũng không thể không thừa nhận.

Thủy Lung không phủ nhận cũng không thừa nhận, hờ hững không nói.

Túc Ương trầm mặc một hồi, nói tiếp: “Mấy ngày trước vi sư truyền tin cho ngươi, chờ vài ngày không thấy ngươi đáp lại. Ngươi dự định làm trái lời vi sư sao?”

Thủy Lung mỉm cười hỏi lại: “Như vậy, sư phụ có thể nói cho ta biết trước, làm sao giấu diếm thân phận ta, cho ta một thân phận mới.”

Túc Ương không vội đáp, nhìn chằm chằm Thủy Lung, rồi từ từ đáp: “Từ nhỏ, ta cho nàng ăn Tôn Nhan Đan, vì để kiểm chế sinh trưởng của dung mạo nàng.”

Thủy Lung gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

“Thiên hạ đều biết Phượng Nhãn Quả là báu vật, nhưng không có người biết được công dụng chân chính của nó. Người bình thường dùng nó, chỗ tốt lớn nhất cũng chỉ là tăng công lực và kéo dài tuổi thọ, nhưng đối với ngươi lại khác.”

Thủy Lung không có hỏi vì sao với nàng lại không giống, vì nàng biết Túc Ương sẽ không nói.

Quả nhiên, Túc Ương không có giải thích nhiều về chuyện này, chỉ nói: “Một khi ăn Phượng Nhãn Quả, dung mạo của ngươi sẽ khôi phục trong thời gian ngắn, võ công cũng như vậy.” Hắn sâu đậm nhìn Thủy Lung: “Người trong thiên hạ sẽ không nghĩ ngươi và Bạch Thủy Lung có liên quan, thân phận của Bạch Thủy Lung cũng vì sự rời đi của ngươi mà biến mất, những chuyện này vi sư sẽ xử lí.”

Dung mạo biến đổi nhưng máu sẽ không thay đổi, Thủy Lung vuốt chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, chỉ cần nàng còn mang chiếc nhẫn này, Trương Tôn Vinh Cực sẽ có biện pháp tìm thấy nàng.

“Ta và Trương Tôn Vinh Cực đã quan hệ vợ chồng.” Thủy Lung nhắc nhở hắn.

Kì thật, nàng hoài nghi những chuyện Túc Ương làm, không chỉ liên quan đến ‘Bạch Thủy Lung’, còn có điểm này.

Thời đại này, trước không nói tới tiểu thư khuê các, ngay cả nữ tử giang hồ cũng rất coi trọng trinh tiết. Chấp niệm của Trương Tôn Vinh Cực và nàng đã gả cho Trương Tôn Vinh Cực, Túc Ương đều hiểu rõ, hẳn cũng nên đoán ra tám phần mười chuyện hai người đã làm, nhưng Túc Ương lại không có bất kì ngăn cản nào, biết rõ nàng đã có quan hệ vợ chồng với Trương Tôn Vinh Cực, vậy mà vẫn kêu nàng dựa theo kế hoạch lấy Phụng Nhãn Quả rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Một lời thành sấm

Edit: Tiểu Ngừ

Trong mắt Túc Ương hiện lên ánh sáng phức tạp, ngay cả Thủy Lung cũng không có phát hiện, hắn cười nói: “Chỉ là một gã đàn ông thôi mà, sau này người muốn có bao nhiêu cũng được. Có lẽ, người đa tình cũng là do ông trời chủ định.”

Chân mày Thủy Lung giãn ra, cũng cười khẽ nói: “Nghe lời sư phụ nói, về sau ta nên cùng nhiều nam tử nảy sinh quan hệ như vậy à.”

“Chỉ cần người thích.” Giọng điệu Túc Ương không có cảm xúc.

Thủy Lung không buông tha hắn: “Chỉ cần ta thích? Như vậy nếu gặp trường hợp giống Trương Tôn Vinh Cực thì sao? Có phải khi ta có chuyện cần nam nhân giúp đỡ, người nam nhân kia lại muốn ta, sư phụ vẫn có thể ngoảnh mặt làm thành nữa không?”

Túc Ương mấp máy môi, muốn phản bác nhưng khi mở miệng cổ họng giống như bị tắc nghẽn.

Ánh mắt hắn đã không che giấu được phức tạp, nhìn Thủy Lung chậm rãi ngồi xuống, đưa tay muốn xoa đầu nàng, nửa đường lại ngừng lại, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Long Nhi, vì sư cũng vì muốn tốt cho người, vì người...”

Thủy Lung cảm thấy buồn cười trong lòng, mặt ngoài lại không có biểu hiện ra, chậm rãi nói: “Thật sự là vì muốn tốt cho ‘TA’ sao?”

Chữ ‘TA’ bị cắn chặt, chặt đến nỗi lưng Túc Ương thấp xuống một chút.

Thủy Lung không nhìn rõ biểu tình của hắn vì khuôn mặt chẳng chừa vết sẹo, nhưng ánh mắt lại rất phức tạp, phức tạp giống như biển sâu thăm thẳm có thể nhấn chìm người, khiến mọi người vì hắn mà lo lắng. Ngay cả Thủy Lung nhìn ánh mắt phức tạp nùng sâu của hắn, tâm thần cũng bị ảnh hưởng đau nhói lên. Nàng cảm thấy cặp mắt kia đã chịu quá nhiều đau khổ, thâm trầm, cặp mắt kia vốn nên chứa đựng phong lưu tiêu sái, tựa như giọt xuân.

Thủy Lung trầm mặc, không cách nào thăm dò tiếp nữa.

Giờ khắc này, trực giác giống như dã thú của nàng nói cho nàng biết, mặc kệ Túc Ương có mục đích gì, hẳn thật sự có tình cảm với ‘Bạch Thủy Lung’, nếu không hẳn sẽ không vì câu kia mà biến thành bộ dạng thế này.

Rất hiếm khi Thủy Lung nảy sinh cảm xúc thương hại đối với một người nam nhân, thế nhưng lúc này Túc Ương rõ ràng khiến nàng có cảm nhận đấy.

Trên người hắn gánh vác rất nhiều chuyện không thể cho người khác biết, không biết là do người khác gán ép hắn hay là tự hắn gán ép chính mình. Khi yên tĩnh thì thánh khiết tường hòa giống như Phật, rốt cuộc thì thứ gì đã đè ép vị thần này, khiến hắn vất vả như vậy?

Cảm xúc Túc Ương chỉ bộc lộ trong nháy mắt, rất nhanh liền đem mọi cảm xúc ấy thu hồi, khuôn mặt đầy vết sẹo khiến người ta khó dò xét hắn có biến sắc hay không.

Hắn nhìn Thủy Lung, muốn nói lại thôi.

Thủy Lung thở dài một hơi, chủ động nói: “Trước khi Trương Tôn Vinh Cực phản bội ta, ta sẽ không tổn thương hắn.”

“Ta sẽ không buông tha thân phận Bạch Thủy Lung này, lãnh thổ thành Nam Vân viết tên ta, người trong thiên hạ đều biết Võ vương phi chính là Bạch Thủy Lung ta, ta cũng không dự định vứt bỏ mọi thứ mình vất vả có được.”

Mặc kệ là thành Nam Vân hay là Trương Tôn Vinh Cực.

Thân là hải tặc, đồ bị nàng thu vào tay, nàng chưa bao giờ vứt bỏ hoặc chấp tay tặng cho người khác.

Túc Ương không có phản ứng, lúc này hắn thật sự giống như pho tượng Phật, đem mọi cảm xúc thu lại hết, không để lộ bất kì sơ hở nào.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Kì thật cuối cùng sư phụ có thể nói cho ta biết mọi việc, không cần từ từ sắp xếp mọi chuyện như vậy. Nếu mọi chuyện có lợi cho ta, ta nhất định sẽ chủ động phối hợp.”

“Ai kêu ngươi là Túc Ương, sư phụ của ta.”

Câu cuối cùng khiến Túc Ương có chút phản ứng.

Trong nháy mắt hiện lên ánh sáng, lại thu liễm ẩn giấu.

Chính là vì ta là Túc Ương, sư phụ của ngươi sao?

“Ta muốn diệt Tây Lăng quốc.” Túc Ương khẽ nói.

Thủy Lung giật mình, nhận ra hắn không nói giỡn. Nhưng mà có diệt nước Tây Lăng hay không, có liên quan gì tới chuyện nàng lấy Phượng Nhân Quả xong liền rời khỏi Trường Tôn Vinh Cực? Chẳng lẽ sợ nàng và Trường Tôn Vinh Cực có dính dấp, e sợ thân phận vương gia của Trường Tôn Vinh Cực gây ra chuyện bất lợi cho ta?

Đây cũng coi là lí do đi, Thủy Lung cảm thấy sự việc mơ hồ không chỉ ngừng ở đây.

Túc Ương nhìn sâu Thủy Lung, nói: “Tây Lăng nhất định bị diệt, vì sư nhất định sẽ làm, Tiểu Long Nhi có vì người trong lòng mà bỏ mặc vì sư không?”

Thủy Lung cười nói: “Tây Lăng làm sao có thể nói diệt liền diệt đơn giản như vậy chứ? Ngươi quá mức coi thường bọn họ rồi đó.”

Túc Ương chau mày: “Trả lời câu hỏi của ta.”

Thủy Lung nhũn mày, nói: “Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, ta không có tinh thần lẫn lộn với nước bùn.”

Ánh mắt Túc Ương có thất vọng cũng có thoải mái, nhẹ giọng nói với Thủy Lung: “Tiểu Long Nhi, ngươi có biết hay không, chỉ cần ngươi không buông tha thân phận Bạch Thủy Lung, chúng quy ngươi vẫn hăm sâu vào trong nước bùn.”

Thủy Lung không nhanh không chậm nói: “Cho dù có lún sâu vào, ta muốn làm cái gì cũng chỉ có ta mới có quyền quyết định, bất cứ ai cũng đừng hòng điều khiển ta.”

Thân thể Túc Ương cứng đờ, muốn nói gì đó lại nặng nề nuốt xuống.

Thủy Lung từ bãi cỏ đứng lên, phui phui những cọng cỏ dính trên quần áo, cười với Túc Ương: “Không có chuyện gì thì ta về trước đây.” Từ lúc rời khỏi phủ Võ vương đến giờ đã gần hai canh, lấy tính cách Trường Tôn Vinh Cực, lát nữa nàng về chắc chắn sẽ đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng giận dữ của hắn rồi.

Thật là phiền phức!

Thủy Lung buồn rầu nghĩ trong bụng, trong lòng lại không chút thấy chán ghét hay là mất kiên nhẫn.

Túc Ương nhìn nàng nhẹ nhàng bay qua tường rồi đi, đợi tới lúc không nhìn thấy bóng nàng mới thì thào nói: “Tiểu Long Nhi, thân phận của ngươi quyết định ngươi không thể bình yên sống qua ngày, chỉ lo cho bản thân mình.”

Hắn nhìn qua chỗ Thủy Lung ngồi, trên bãi cỏ bị đè ép, khoe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu lại có chút đau khổ, khẽ nói: “Ngươi vẫn quật cường như vậy, ngươi kêu vì sư đem mọi chuyện nói hết cho ngươi biết, nếu ngươi biết tất cả, không những không chấp nhận mọi chuyện, còn đối nghịch với vì sư, ngươi bảo vì sư nên làm gì mới tốt?”

“Tiểu Long Nhi, vì sư không thể nói, người vì sư không muốn tổn thương nhất chính là ngươi.”

Lời nói thì thầm của Túc Ương bay theo gió, truyền vào lỗ tai Thủy Lung vừa mới đi không bao lâu.

Thủy Lung vẫn dùng cách leo tường vào phủ Võ vương, ám vệ bên người nàng phát hiện nàng trở về, tự nhiên sẽ không ngăn cản. Nàng mới trở về phòng ngủ, chuẩn bị thay quần áo, liền thấy Mộc Tuyết đứng bên ngoài chờ.

Vừa thấy Thủy Lung, Mộc Tuyết liền đi về phía nàng, nhẹ giọng nói: “Lung tỷ tỷ vừa rời đi, trong cung liền có người đến truyền lời, kêu vương gia và tỷ vào cung, chuyện có liên quan đến Phượng Nhân Quả.”

Nghe tới Phượng Nhân Quả, Thủy Lung liền nổi lên hứng thú, hỏi: “Trường Tôn Vinh Cực?”

“Vương gia ở trong viện.” Mộc Tuyết như nghĩ đến điều gì đó, nhẹ giọng cười nói: “Người trong cung đến không gặp Lung tỷ tỷ ở trong phủ, liền mời vương gia vào cung một chuyện. Thế nhưng vương gia nói phải chờ Lung tỷ tỷ về dùng bữa, không đáp ứng.”

Nhớ lại sắc mặt của công công khi ấy, Mộc Tuyết cảm thấy rất thú vị.

Từ những giải thích của Mộc Tuyết, Thủy Lung cũng đoán ra được hình ảnh lúc đó, khoe miệng không khỏi giương lên.

Hai người nở nụ cười đi vào trong viện, đúng lúc thấy Trường Tôn Vinh Cực ngồi trong viện. Khuôn mặt vốn không chút biểu cảm, lạnh lùng như tảng

băng, trái lại biểu lộ vài phần cảm xúc. Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi khiến Mộc Tuyết lạnh run, không cần nhìn cũng biết Trương Tôn Vinh Cực đang ghen, vội vã lui về sau cách Thủy Lung một chút.

Thủy Lung đi tới, ngồi bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực: “Trong cung phải người đến sao?”

“Ừ.” Lần này Trương Tôn Vinh Cực không có ôm nàng.

Thủy Lung nhìn sắc trời một chút, chậm rì rì nói: “Hiện giờ vào cung vừa vặn đúng giờ ăn cơm trưa, thái hậu sẽ hạ lệnh bảo chúng ta ở lại dùng bữa. Bây giờ ăn no rồi, vào cung ăn không vô, sẽ làm mất mặt thái hậu.

Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói: “Không sao.”

Thủy Lung nghiêng mắt nhẹ nhàng đánh giá hắn, thầm nghĩ Con Mèo này đúng là muốn ăn cơm với mình, hay là muốn ăn bánh cá nướng? Ý nghĩ này khiến nàng buồn cười rất nhiều, không muốn tiếp tục trêu hắn nữa, nói: “Giờ ăn cơm trưa thì quá sớm, không biết bánh cá nướng làm xong chưa? Nếu xong rồi thì đóng gói mang theo ăn trên đường vào cung cũng được.”

Mắt Trương Tôn Vinh Cực nhìn người đối diện, trong mắt có chút mềm mại, nói: “Thật là ham ăn!”

Cái này còn không phải vì ngại hay sao, lúc đó dọc đường đi coi ai ăn nhiều hơn, liền biết kẻ ham ăn là ai! Trong lòng Thủy Lung thầm nói như vậy, liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Trương Tôn Vinh Cực, đứng dậy đi về phía phòng ngủ: “Ta đi thay quần áo.”

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu.

Hắn không thích trên người của Thủy Lung có nhiều mùi vị khác, bộ đồ nàng đang mặc, cộng thêm son phấn coi như xong, nhưng còn có một mùi vị xa lạ nữa, có chút giống mùi hương hoa sen, lại có thêm một chút gì đó, mùi vị rất kì lạ, giống như phật lại tựa như ma.

Mùi này không phải là mùi của nữ tử, nói cách khác A Lung nói có chuyện phải làm đó là đi gặp một gã nam nhân nào đó.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực trầm xuống, cố gắng giữ vững lí trí mới không đi hỏi nàng.

Mộc Tuyết cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực kì quái, Thủy Lung vừa đi, hơi thở của hắn liền biến hóa, làm cho Mộc Tuyết hoảng sợ.

Nếu không phải ở gần Trương Tôn Vinh Cực trong thời gian dài, biết hắn không làm mình bị thương, e rằng nàng sẽ giống như ngày xưa bị hắn hù dọa, nghi ngờ hắn sẽ làm chuyện xấu với Thủy Lung.

Chốc lát, Thủy Lung mặc quần áo màu đỏ đi ra, rửa sạch son phấn trên mặt, khuôn mặt vốn có hiện ra. Đầu tóc được búi đơn giản, dùng một sợi dây lụa màu đỏ cột lại tóc đen, đen và đỏ xen kẽ nhau, tạo nên sự mạnh mẽ, đơn giản đem tầm mắt mọi người hấp dẫn đi.

Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng đi ra liền đứng lên, đi tới bên cạnh người nàng, mũi thở nhẹ lại rung rung, giống như đang ngửi thứ gì đó. Ngửi một hồi không còn ngửi thấy mùi vị làm hắn khó chịu, mới thư giãn ra một chút, đưa tay cầm tay nàng: “Đi thôi.”

Thủy Lung để mặc hắn dẫn đi.

Một chiếc xe ngựa đậu ngoài phủ Võ vương, chừng ba con ngựa kéo xe, chiếc xe kia nhìn sơ liền biết nó rộng rãi và lỏng lẻo cỡ nào. Bảo châu lắc lư dưới ánh mặt trời chói chang, ba con ngựa này tràn đầy tinh lực, nói là ngựa quý cũng không sai.

Đi tới trước xe ngựa, lúc Thủy Lung chuẩn bị lên xe, lại bị Trương Tôn Vinh Cực ôm ngang, bế một cái lên xe.

Một màn này rơi vào trong mắt hơn trăm người bên ngoài, lại bị sợ hết hồn. Có lẽ không bao lâu nữa, chuyện này sẽ được chuyển thành vô số các phiên bản tin đồn khác nhau, mọi người trong thành Kỳ Dương đều biết.

Vừa vào xe ngựa, ngay cả Thủy Lung cũng không nhận được cảm thán, Trương Tôn Vinh Cực đúng là biết hưởng thụ.

Bên ngoài xe ngựa đã đủ xa xỉ, bên trong lại xa xỉ hơn gấp mười lần.

Nhìn giường nhỏ, bàn nhỏ, cái chăn lót màu trắng như tuyết, mỗi thứ đều được làm rất tinh xảo, chất lượng đều không tầm thường. Chỉ nhìn cái chăn màu trắng, Thủy Lung liền không nỡ đem giày bẩn giẫm lên, liền cởi giày để ở bên ngoài chăn lót, lúc đặt một chân lên chăn mềm thì cảm thấy một trận mềm mại mát mẻ truyền từ lòng bàn chân đến.

Cái chăn này thế mà mát lạnh, không phải vì bị thấm ướt mà lạnh, giống như vốn dĩ đã mát mẻ như ở trên băng tuyết, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Cái cảm giác này, lại khiến Thủy Lung cảm thán Trương Tôn Vinh Cực biết hưởng thụ.

Bây giờ, Trương Tôn Vinh Cực đã cởi giày đi tới, đáng vẻ lười biếng dựa vào bàn nhỏ, vươn tay đem Thủy Lung kéo vào lòng, ngay sau đó gõ vào thùng xe hai cái.

Hai tiếng thùng thùng vang lên, xe ngựa liền rung rung, bánh xe truyền ra âm thanh rất nhỏ, nên xe ngựa bắt đầu di chuyển về phía trước.

Đoạn đường từ phủ Võ vương đến hoàng cung không ngắn, Thủy Lung lười biếng nằm trên trong lòng TRường Tôn Vinh Cực, trong lòng chợt nhớ đến chuyện Túc Ương nói, không thèm nhìn TRường Tôn Vinh Cực, nói: “Tây Lăng quốc đối với ngươi như thế nào?”

“Hử?” Trường Tôn Vinh Cực không hiểu rõ câu hỏi không đầu không đuôi của nàng.

Hắn nhìn mặt Thủy Lung, vì nàng nằm trong lòng hắn, mắt rũ nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi dài cong vuốt của nàng, căn bản không nhìn rõ về mặt của nàng. Ánh mắt từ khuôn mặt nàng nhìn xuống thân thể nàng, rồi đến làn váy, sau đó lại nhìn về phía đôi chân mang tất của nàng.

Nhớ tới nàng có đôi chân cực kì đáng yêu, vừa trắng vừa mịn, mềm mại tựa như bánh bao, nhưng lại mềm mại hơn bánh bao rất nhiều.

Hắn vừa nghĩ, liền đem Thủy Lung kéo qua một cái, kéo đôi tất của nàng xuống, để lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, đáy mắt hiện lên tia sáng yêu thích, dùng bàn tay nắm lấy chân nàng.

Thân thể Thủy Lung vốn rất miễn cảm, lại bị hắn nắm, lòng bàn chân không khỏi bị nhột, đầu ngón chân cũng cuộn lại. Thủy Lung lạnh lùng nhìn lườm người nào đó đang chơi đùa rất vui vẻ, thấy hắn không có hành động quá mức liền nói: “Hiện tại thế cục Tây Lăng không ổn định, bên ngoài có Lâu Dương và ngoại bang dòm ngó, bên trong các vị hoàng tử có quyền lực đấu đá với nhau, nếu một ngày nào đó Tây Lăng đối mặt với nguy cơ diệt quốc, ngươi sẽ làm gì?”

Tâm tư của Trường Tôn Vinh Cực đều đặt trên người nàng, thờ ơ nói: “Giết.”

“Giết cái gì?” Thủy Lung hỏi.

“Người xâm phạm và gây loạn cho Tây Lăng quốc.” Trường Tôn Vinh Cực nắm đầu ngón chân của nàng, ừ ừ ừ nản, thật đáng yêu.

Nhìn nụ cười tươi trên mặt hắn, thật khó có thể tin được hắn đang nói đến chuyện thiết huyết tàn khốc.

Thủy Lung nghi hoặc: “Năm đó Tây Lăng và Lâu Dương có sớm có xích mích, sao ngươi không giết?”

Trường Tôn Vinh Cực nhàn nhạt nói: “Chút chuyện này không thể tiêu diệt một quốc gia.”

Thủy Lung tỉnh ngộ: “Ý ngươi nói, chỉ cần không diệt Tây Lăng, như vậy ngươi sẽ không quản nó ra sao?”

Trường Tôn Vinh Cực gật đầu, quay lại nhìn nàng nói: “Phiền phức.” Trong mắt hắn lộ ra vẻ chán ghét: “Đã rất nhiều chuyện rồi, giờ lại quản lý chuyện của nước nhà, lại thiếu thời gian ở bên cạnh A Lung.”

Thủy Lung nghe xong không nhịn được cười ra tiếng.

Có vô số người thêm khát ao ước có được vị trí kia, tranh đoạt người sống ta chết, ngược lại hắn lại chê vị trí đó phiền phức. Ý nghĩ như vậy thật có chút trẻ con lại cực kì cuồng vọng, để người khác nghe nhất định sẽ nghĩ Trường Tôn Vinh Cực cuồng vọng lại thiếu hiểu biết, nhưng trong mắt Thủy Lung nàng lại thấy hắn rất cá tính, rất khí phách, rất đáng yêu.

Một người có tính cách vui buồn khó đoán, làm việc quỷ dị, thậm chí từng bị phản bội, là tà ma ngoại đạo trong mắt mọi người, không được người đời tiếp nhận, thậm chí là e sợ. Mà khi người này có đủ bản lĩnh và thực lực, cá tính bọn họ mới thật sự trở thành cá tính, hoàn toàn có thể đem tâm tình biểu hiện ra ngoài, thích là thích, không thích là không thích, mặc kệ ánh mắt của người khác.

Trong mắt Thủy Lung, Trường Tôn Vinh Cực chính là người như vậy, ở chung với hắn một thời gian sẽ bị hắn hấp dẫn, cảm thấy mọi hành vi của hắn đều thẳng thắn đáng yêu.

Đương nhiên nàng không phủ nhận, tính cách Trường Tôn Vinh Cực như vậy cũng là nhân vật nguy hiểm, bị mọi người e ngại, bài xích cũng là chuyện bình thường.

Trường Tôn Vinh Cực nghe nàng cười hài lòng, biết nàng vui vẻ vì lời hắn nói, trong lòng hắn cũng bị vui lây.

Thủy Lung cười đủ, thờ hờn hờn mấy cái: “Theo lời ngươi nói, trừ phi Tây Lăng đối mặt với nguy cơ diệt quốc, bằng không ngươi sẽ không ra tay can thiệp bất kì chuyện gì của Tây Lăng.”

Trường Tôn Vinh Cực gật đầu.

Thủy Lung nhún vai: “Lấy cục diện hiện tại, không nói tới ngoại bang xâm phạm, các hoàng tử của Tây Lăng cũng không chịu an phận, nếu để các hoàng tử diệt Tây Lăng quốc, chẳng lẽ ngươi sẽ giết các hoàng tử? Nếu các hoàng tử bị giết hết, không phải ngươi sẽ lên ngôi làm hoàng đế sao? Tây Lăng không cần đổi họ sao?”

Trường Tôn Vinh Cực không chút suy nghĩ nói: “Không thuận mắt.”

“À.”

Thủy Lung suy nghĩ về tin tức nàng nhận được trong cuộc đối thoại với Trường Tôn Vinh Cực.

Một, Trương Tôn Vinh Cực không có nặng lòng trung thành với Tây Lăng, nhưng không muốn Tây Lăng bị diệt. Hai, hắn không muốn làm hoàng đế, cũng không muốn đòi họ Tây Lăng quốc, chỉ cần là người mang họ Trương Tôn, ai làm hoàng đế cũng đều như nhau.

“Sao A Lung lại có hứng thú với chuyện này?” Trương Tôn Vinh Cực hỏi.

Thủy Lung nói đùa: “Ta nghĩ nếu ta muốn mưu quyền soán vị, ngươi sẽ làm gì?”

Nếu người trong hoàng thất Tây Lăng hoặc là người ngoài nghe thấy lời này, nhất định là bị tội lớn. Thế nhưng, nàng không sợ Trương Tôn Vinh Cực, bởi vì nàng biết Trương Tôn Vinh Cực sẽ không định tội nàng, thậm chí sẽ không trách nàng.

Quả nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không có chút dấu hiệu tức giận nào, trái lại nghiêm túc nhìn nàng, đủ để thở ba hơi, mới mở miệng hỏi: “A Lung thật sự muốn sao?”

Thủy Lung cười khanh khách, đúng là hắn tin?

Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng không nói lời nào. Cho là nàng ngầm đồng ý. Động tác vuốt ve bàn chân trần của nàng bắt đầu chậm lại, chậm rì rì nói: “Nếu A Lung muốn làm, không phải là không được, có thể mặc kệ chuyện quốc gia, hàng đêm sinh ca không lo chuyện triều chính trở thành hôn quân. Đợi A Lung chơi chán hoặc là diệt quốc thì chọn vị minh quân khác để đổi là được.”

“Cười khúc khích.” Thủy Lung bị chọc cười lần nữa. Nàng cuộn cuộn tóc đen rũ trước ngực hắn, nói: “Ngươi đúng là kiêu căng.”

Lời này nếu rơi vào tai Trương Tôn Lạc Dân, không bị tức chết mới là lạ.

Trương Tôn Vinh Cực lại cầm chặt chân trần của nàng, ánh mắt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hắn nghiêm túc vì nàng lên kế hoạch, nàng lại không tin tưởng hắn.

"Ta đùa giỡn một chút mà thôi, hoàng đế là nghề nghiệp bận rộn nhất, ngươi lười làm, ta càng lười." Thủy Lung cười đứng dậy, đem hộp đựng thức ăn đặt trên bàn nhỏ mở ra, lấy bánh cá nướng và các điểm tâm đặt lên bàn, vừa cười nói: "Nếu như ngày nào đó ta làm hoàng đế, thiên hạ nhất định không có chỗ cho ta dung thân."

Trương Tôn Vinh Cực lắc đầu, "Sẽ không."

"Vì sao?" Thủy Lung cầm miếng bánh cá nhỏ dứt cho Trương Tôn Vinh Cực ăn.

Trương Tôn Vinh Cực sung sướng cười khế, cắn một cái nhai nuốt mới nói: "Trong thiên hạ này, chỉ cần ta còn sống một ngày, tất nhiên sẽ có chỗ cho nàng dung thân."

"Nếu như ngươi chết thì sao?" Thủy Lung không nề tình hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực nói: "Ta sẽ không để cho nàng sống một mình."

"Thật đáng sợ à ~" Thủy Lung cười tủm tỉm nói, giọng điệu không chút sợ hãi.

Trương Tôn Vinh Cực bị vẻ mặt của nàng chọc cười, tiếng cười dễ nghe truyền vào tai nàng.

Chỉ là lúc này hai người nói đùa không ngờ rằng tương lai lời nói đùa này lại là lời tiên tri, tương lai sẽ thành sự thật.

--- Đừng bị nội dung bên trên lừa dối, xin hãy tin tưởng tác giả, đây là truyện sủng, tuyệt đối, nhất định, xác định không ngược!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thái hậu bị khinh bỉ

Edit: Tiểu Ngừ

Chiếc xe ngựa xa hoa đến cửa hoàng cung thì bị chặn lại. Phong Giản làm người đánh xe, hắn cầm lệnh bài đưa ra, binh lính canh cửa hoàng cung vừa nhìn liền tránh đường, để cho xe ngựa vào trong cung.

Thủy Lung ngồi trong xe ngựa, nghe âm thanh bên ngoài liền đoán được đã xảy ra chuyện gì, liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực ngồi cạnh bên. Tuy hắn không phải đế vương, cũng không quan tâm quốc sự của Tây Lăng quốc, thế nhưng đặc quyền của hắn tại Tây Lăng không nhỏ, không biết trên phương

diện quyền thế có được như vậy không?

Trưởng Tôn Vinh Cực nhận thấy tâm mắt của nàng, tựa như thấy nàng đang mơ mộng, cảm tất chân bị hấn cời ra lúc lên xe ngựa, mang vào giúp nàng, nhàn nhạt nói: “Không có bất kì ai có thể bắt nạt nàng trước mặt ta.”

Thủy Lung nghe vậy liền cười: “Ta lau mắt chờ mong.”

Đường đi trong cung rộng thênh thang, xe ngựa rộng lớn cũng có thể chạy được. Ước chừng một hồi, xe ngựa dừng lại một lần nữa, nghe bên ngoài truyền lời, đã đến Tường Minh Cung.

Từ trong lòng Trường Tôn Vinh Cực, Thủy Lung ngồi dậy, mang giày đặt ở ngoài đệm lót, không thêm ngó tới Trường Tôn Vinh Cực, bước tới ra ngoài, nhảy xuống xe.

Nàng vừa chạm đất, bóng dáng Trường Tôn Vinh Cực lập tức xuất hiện bên cạnh.

Ngoài Tường Minh Cung, có hai cung nữ cao cấp đứng chờ. Sau khi thấy Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, liền cung kính hành lễ, nữ quan trung niên đứng bên trái nói: “Vương gia bình an, vương phi bình an, thái hậu nương nương đã sớm mong chờ các ngài đến.”

Thủy Lung liếc nhìn bà một cái, sau đó lại nhìn sang nữ quan trung niên bên phải, nàng nhận ra bà ta chính là Vũ Ương – người lần trước nhận mệnh thái hậu dẫn nàng đi.

Vũ Ương thấy Thủy Lung nhìn lom lom mình, vẻ mặt không chút thay đổi cung kính hành lễ với Thủy Lung một lần nữa.

Tất cả đi vào Tường Minh Cung, đi vào chính điện, vừa vào liền thấy thái hậu mặc quần áo tơ lụa màu trắng ngồi trong vườn hoa. Vẻ mặt ưu buồn, giống như đang buồn phiền vì chuyện gì đó.

Lúc này, cung nữ đứng cạnh bà nghiêng người thấy bóng dáng Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, cúi thấp người nhỏ giọng nói gì đó với thái hậu. Thái hậu sững sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Thủy Lung, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, vui mừng.

Nếu người nào không hiểu rõ thái hậu, nhìn nụ cười này của bà chắc chắn đều nghĩ rằng bà là người lương thiện, đồng thời cho thấy bà là người rất độ lượng --- thân là Võ vương phi vừa được tấn phong, con dâu nên sớm đi thăm hỏi mẹ chồng, nhưng Thủy Lung tới bây giờ nàng mới xuất hiện, thái hậu lại không hề trách móc gì nàng.

“Hoa Dương, Vinh Nhi, mau đến bên cạnh mẹ.” Thái hậu tự mình đón hai người.

Ba người ngồi trong vườn hoa nhỏ, thái hậu nắm tay Thủy Lung, thở dài: “Ngày Hoa Dương thành hôn lại có chuyện rối loạn như vậy, Hoa Dương đúng là chịu khổ rồi. Nghe nói Hoa Dương bị kinh sợ mà ngã bệnh, bây giờ mới đến thăm hỏi ai gia, hôm nay Hoa Dương khỏe chứ?”

Thủy Lung cười khẽ trong lòng. Còn tưởng thái hậu không để bụng chuyện nàng không đến thăm hỏi, trên thực tế bà già này đã tức cảnh hồng rồi, một lòng đem chuyện này lật đổ nàng.

“Khỏe hơn rồi.” Thủy Lung không nhanh không chậm đáp lời, liếc Trường Tôn Vinh Cực, liền hi thẳng với thái hậu: “Nghe nói lần này mẫu hậu gọi bọn con đến là vì Phượng Nhân Quả, không biết Phượng Nhân Quả này có vấn đề gì không?”

Một tiếng ‘mẫu hậu’ lại thêm ‘chúng con’ chọc thái hậu tức giận suýt hộc máu, nắm tay giấu trong tay áo đã sớm run rẩy, hận không thể xé rách gương mặt tươi cười của Thủy Lung. Con tiện nhân này, rõ ràng muốn chọc tức bà mà!

“Cái này...” Thái hậu khẽ thở dài, quay sang nhìn Trường Tôn Vinh Cực: “Vinh Nhi, hoàng huynh con có chuyện muốn tìm con bàn bạc, con đi qua bên huynh trưởng đi.”

Trường Tôn Vinh Cực không đáp, nhìn về phía Thủy Lung.

Biểu hiện của hấn rõ ràng như vậy thái hậu đương nhiên nhìn thấy, có thể chắc chắn chuyện này giống như đổ dầu vào lửa, cháy dữ dội.

Thủy Lung mỉm cười lướt qua nhìn qua thái hậu, sau đó hướng Trường Tôn Vinh Cực gật đầu.

Nàng không có yếu ớt đến nỗi cần nam nhân ngồi bên cạnh chống lưng, sợ người khác bắt nạt. Huống chi ý của thái hậu, kẻ tiếp vì chuyện Phượng Nhân Quả, rõ ràng là không muốn nói trước mặt Trường Tôn Vinh Cực, nếu hấn không đi bà ta nhất quyết không nói.

Trường Tôn Vinh Cực thấy nàng gật đầu mới đứng lên, vươn tay sờ đầu nàng, tựa như đang trấn an nàng, đi lên lạnh nhạt nói với Phong Giản: “Ồ lại đây.”

“Dạ.” Phong Giản đáp lời.

Một màn này, thay vì nói là làm cho Thủy Lung xem, chi bằng nói làm cho thái hậu xem thì đúng hơn. Rõ ràng và trắng trợn nói cho thái hậu biết, Trường Tôn Vinh Cực hấn rất cung chiêu và coi trọng Thủy Lung, để Phong Giản ở lại với Thủy Lung, nói rõ là giám thị thái hậu, không cho thái hậu làm khó Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn về mặt vặn vẹo gần như cứng đờ của thái hậu, nàng biết lần này hành động của Trương Tôn Vinh Cực đã chọc giận thái hậu quá mức rồi, không khỏi cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực thật sự rất thẳng thắn, nói không chừng bên trong hắn đều là màu đen, và lại còn là cái loại đen chết người không đèn mạng.

Nàng không tự chủ thất thần nghĩ tới Trương Tôn Vinh Cực, khóe miệng cười nhạt.

Nụ cười này lọt vào mắt thái hậu, không cần nói cũng biết lửa giận của bà đã dấy lên tận trời rồi, cảm thấy Thủy Lung cố ý khoe khoang với bà.

“Mẫu hậu.” Ánh mắt thái hậu tràn ngập ý lạnh, Thủy Lung không muốn chú ý cũng khó. Đêm suy nghĩ về Trương Tôn Vinh Cực thu lại, Thủy Lung mỉm cười nói với thái hậu: “Hiện giờ có thể nói về chuyện Phụng Nhân Quả chưa vậy?”

Thái hậu rất muốn làm mặt lạnh với Thủy Lung, nhưng ngại vì sự có mặt của Phong Gián, sợ chính mình phạm lỗi hắn sẽ đem mọi chuyện kể lại cho Trương Tôn Vinh Cực nghe, cho nên đành phải tiếp tục tỏ vẻ dịu dàng với Thủy Lung. Rất may mặt nạ ôn hòa này bà đã luyện tập thành thói quen, dù hiện tại trong lòng tràn ngập lửa giận, biểu hiện vẫn thanh nhàn lại ung dung như cũ, che giấu mọi tức giận.

“Nói tới Phụng Nhân Quả, ai gia cũng muốn hỏi Hoa Dương có ý gì?” Thái hậu đem ly trà lên che mặt, âm thanh nhàn nhạt lại khiến người ta cảm thấy áp lực: “Hoa Dương biết rõ Phụng Nhân Quả là do tiên hoàng ban thưởng cho Vinh Nhi, vậy mà Hoa Dương còn muốn Vinh Nhi đưa người thứ này làm lễ vậy?”

Thủy Lung cười nói: “Đây chính là chuyện xuất giá, sinh lễ đương nhiên rất quý trọng. Vì Phụng Nhân Quả là bảo vật, cho nên ta mới muốn, cái này cũng có lỗi sao?”

Thái hậu lạnh giọng nói: “Lúc đầu trên triều, nghe ý tứ của Vinh Nhi, người đã sớm có ý đồ với Phụng Nhân Quả.”

Thủy Lung cười nói: “Ta nói, Phụng Nhân Quả là bảo vật, ta chỉ đơn giản muốn nó, chỉ vậy thôi mà.”

Thái độ có lẽ của nàng khiến thái hậu càng giận dữ hơn, đáng tiếc chỉ có thể đè nén chứ không thể bộc phát, trong lòng suy nghĩ, sớm muộn cũng có một ngày bà đem con tiện nhân này giết chết.

Thủy Lung giương mắt tựa như nhìn vào thái hậu. Thái hậu rung mình, cảm thấy hình như đối phương đã sớm nhìn thấu bí mật trong đáy lòng của bà, cảm thấy ý nghĩ của mình bị người khác nhìn thấy hết, làm cho bà sồn tóc gáy, chán ghét không ngớt.

Thái hậu làm động tác bưng trà, thu liễm trông mắt để lộ tâm tư của mình, chờ khi đặt ly trà xuống, giọng điệu cũng ôn hòa không ít: “Hoa Dương, người biết không? Phụng Nhân Quả chính là bảo vật thừa truyền của Tây Lăng, tiên hoàng đem nó ban cho Vinh Nhi...”

Lời nói của bà chưa hết đã bị Thủy Lung cắt ngang: “Mẫu hậu, ta không có hứng thú nghe lịch sử của Phụng Nhân Quả, nếu như người muốn cùng ta nói mấy chuyện này, ta cảm thấy không cần... Lại nói, chờ Phụng Nhân Quả chín mùi, ta sẽ kêu vương gia giao cho ta.”

Thái hậu tức giận xanh mặt, chờ nàng nói dứt lời, mới giận dữ mà cười, cười lạnh: “Ha ha...”

“Nếu Hoa Dương vẫn u mê không chịu tỉnh, ai gia nói nhiều cũng vô dụng.” Thái hậu dùng mắt lạnh nhìn Thủy Lung, chậm rãi nói: “Nhưng Hoa Dương muốn Phụng Nhân Quả, e là không có được rồi.”

“Hừ?” Thủy Lung nhún mày, lão yêu bà này lại làm chuyện gì nữa đây?

Thái hậu lạnh giọng: “Trước kia ai gia kêu Vinh Nhi đem Phụng Nhân Quả đưa cho ai gia bảo quản, ai ngờ tin tức này bị lọt ra ngoài, đã bị người ta trộm mất.”

Thủy Lung ngẩn ra, sau đó cười nhạt: “Ban đầu, mẫu hậu nói Phụng Nhân Quả là bảo vật quan trọng, bây giờ lại nói bị đánh cắp, chẳng phải mẫu hậu là tội nhân lớn rồi sao?”

Thái hậu không chút hoang mang nói: “Ai gia tự biết mình có lỗi, chuẩn bị đem chuyện này nói cho người biết xong, ai gia sẽ đi chùa ăn chay niệm Phật để chuộc lỗi, còn Phụng Nhân Quả, ai gia sẽ phái người tìm về.”

“Xem ra mẫu hậu đã sớm đem mọi chuyện an bài thỏa đáng.” Thủy Lung chậm rãi đứng lên.

Thái hậu vẫn dùng ánh mắt bao dung nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Ai gia kêu Vinh Nhi rời đi, chỉ nói chuyện với một mình Hoa Dương, hi vọng Hoa Dương hiểu chuyện, đừng giận chó đánh mèo lên người Vinh Nhi, cũng đừng nói chuyện này với Vinh Nhi, chờ khi nào ai gia tìm được Phụng Nhân Quả, nếu người còn muốn nó, ai gia sẽ đưa cho người.”

Chờ bà tìm về? E là cả đời này ta đừng hòng có được nó.

Đương nhiên Thủy Lung không tin lời nói dối của thái hậu, lạnh nhạt cười một tiếng, xoay người rời khỏi vườn hoa.

“Hoa Dương!” Thái hậu tức giận gọi, thân thể vì tức mà run rẩy.

Không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn Thủy Lung lại không biết phép tắc đến như vậy, cư nhiên dám vô lễ với bà.

Chẳng lẽ Bạch Thủy Lung biết bí mật trong giá y (áo cưới), lần này đến là biểu lộ rõ ràng ý muốn đối nghịch với bà? Thái hậu nghĩ, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Thủy Lung, đôi mắt lạnh độc lại âm u.

Ngày thành hôn, bà liền cảm thấy kì quái, tại sao cung nữ hắt rượu lên người Thủy Lung lại trúng Thanh Âm Cổ, sau đó trên người cung nữ tìm thấy khăn lụa màu đỏ, cùng với những chuyện cung nữ đó trải qua, bà liền nghi ngờ đây là mưu kế của Thủy Lung.

Nhưng vì không có bằng chứng, bà không thể kết luận sự thật của chuyện này.

Hôm nay, mặc kệ là thái độ của Trường Tôn Vinh Cực hoặc là Thủy Lung đều khiến bà tức giận. Đáy lòng không khỏi không hoài nghi Thủy Lung có phải đã biết chuyện kia hay không? Kế đó liền gài bẫy khiến cung nữ trình diễn một màn đâm ô.

Nếu sự thật là như vậy, hành vi của Thủy Lung rõ là tát cho bà một bạt tay mà.

Thái hậu siết chặt khăn tay, trong lòng có chút lo lắng... Tiệp nhân này có kể cho Vinh Nhi biết chuyện đó hay không? Vinh Nhi có tin nó không? Có lẽ là tin, nên Vinh Nhi mới có thái độ đó với ai gia.

Tiệp nhân!

Thái hậu tức giận đem ly trà bóp nát bậy, không ngừng suy nghĩ tìm cách diệt trừ Thủy Lung mà không khiến Trường Tôn Vinh Cực hoài nghi. Sau đó nghĩ tới Phượng Nhân Quả, không khỏi thấp giọng cười, nhỏ giọng cười nói: “Không phải con tiệp nhân kia muốn Phượng Nhân Quả sao? Hôm nay tay không trở về. Nếu nó đi kiểm Vinh Nhi cẩn thận, lấy tính cách không kiên nhẫn của Vinh Nhi, nói không chừng sẽ chán ngấy nó.”

Bên phía Thủy Lung

Nàng đi thẳng ra khỏi Tường Minh Cung, dựa vào kí ức đi bộ trong đại viện. Đoạn đường đi bộ này, không biết là đi tới nơi nào, chỉ thấy cảnh vật trước mặt rất hợp lòng người, có hoa cỏ dồi dào sức sống, hồ nước xanh ngọc gợn sóng lăn tăn, trên hồ nước có đình tạ, cầu bằng đá cẩm thạch bất ngang.

Thủy Lung thấy vậy, xoay người ngồi trên lan can đình tạ, hí mắt nhìn về phía Phong Giản, nói: “Muốn nói cái gì thì nói đi.” Dọc đường đi, hần có mở miệng muốn nói lại thôi, không biết hần đang do dự chuyện gì.

Phong Giản kinh hãi, ngẩng đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh thản nhiên của Thủy Lung, trong mắt hiện lên kiên định: “Xin vương phi đừng vì lời của thái hậu mà hoài nghi chủ tử, chỉ cần chủ tử đáp ứng với vương phi, ngài nhất định sẽ dốc hết sức làm được.”

Trước kia, Thủy Lung muốn ngọc trụ, tuy Trường Tôn Vinh Cực không chịu nói gì hết, nhưng đám người làm thuộc hạ như bọn hần làm sao không biết được. Trường Tôn Vinh Cực căn bản chưa từng buông tha cho việc tìm kiếm, chỉ là từ tìm một cách quang minh chính lại chuyển thành tìm trong bóng tối mà thôi.

Lần này, chuyện Phượng Nhân Quả, Phong Giản cũng không biết nhiều, nhưng hần không tin lời thái hậu nói. Mặc dù tâm trí của chủ tử có giảm đi, nhưng sẽ không qua loa như vậy, đem đồ mình đáp ứng muốn tặng cho Thủy Lung đưa người khác giữ, lại còn làm mất.

“Ta còn tưởng chuyện gì?” Thủy Lung khoát tay áo, cười nói: “Ngay cả người cũng không tin lời thái hậu, ta làm sao sẽ tin?”

Lúc thái hậu nói chuyện vừa nghiêm túc lại có chút đắc ý, không giống nói xạo. Nhưng Thủy Lung nghe xong lại không hiểu vì sao bản thân không tức giận, trong tiềm thức vẫn luôn tin tưởng Trường Tôn Vinh Cực sẽ đem Phượng Nhân Quả đưa nàng khi nó chín mùi. Chính nàng cũng không biết tại sao mình lại tin Trường Tôn Vinh Cực như vậy, cái loại tin nhiệm này càng ngày càng lớn dần theo thời gian.

Đoạn đường này, suy nghĩ của nàng không phải là nghi ngờ Trường Tôn Vinh Cực, cũng không nghĩ đến cái giá phải trả cho phần tín nhiệm này sẽ là hậu quả gì.

Phong Giản nghe nàng trả lời, thở phào nhẹ nhõm lại kinh ngạc.

Hần tin chủ tử là vì hần theo chủ tử nhiều năm, đối với phong cách làm việc của chủ tử cũng biế sơ sơ. Nhưng Bạch Thủy Lung tin chủ tử thì có chút kì quái. Dù sao thì thái độ của thái hậu rất chân thực, và lại bà còn là mẹ ruột của chủ tử, người bình thường không hoài nghi bà ta mới đúng.

Bạch Thủy Lung này, đúng là khó hiểu.

Phong Giản đánh giá Thủy Lung, cảm thấy thời gian quen biết nàng cũng không ngắn, nhưng hần lại không thể nhìn thấu nàng.

“Đây không phải là Vô vương phi sao?”

Tiếng nói thanh nhã thình lình vang lên, giống như chim hoàng oanh, trong sạch giòn giã khiến tâm trạng người nghe bình thản lại.

Thủy Lung hiểu kì quay đầu, nhìn thấy đoàn người đang đi tới.

Đi giữa sáu gã cung nữ là thiếu nữ mặc quần áo lụa màu xanh dương, thắt lưng màu trắng, dáng người là lướt. Bước đi của nàng ta rất cẩn thận, mỗi khi bước đi, vạt áo màu xanh dương của nàng cũng đều lắc lư, nhộn nhạo như bọt nước, khiến người ta cảm thấy nàng ta như Lăng Ba Tiên Tử đạp bước trên mặt nước.

Dung mạo xinh đẹp, mày cong như liễu, đôi mắt như làn thu thủy, rực rỡ phát sáng, long lanh khiến người ta động lòng. Bây giờ, nàng ta nhìn Thủy Lung chớp chớp mắt, lại câu môi cười, xinh đẹp như thiếu nữ ngây thơ, làm người khác không phòng bị.

Bên cạnh nàng ta còn có một thiếu nữ nhỏ tuổi.

Thiếu nữ này và nữ tử xinh đẹp kia không giống, dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào, mặc váy dài màu tím, bên ngoài khoác một cái áo mỏng, tung bay theo gió, lụa mỏng như làn khói, khiến nàng ta giống như tinh linh vô buồn vô lo, khi cười lộ lên, hai lúm đồng tiền trên má lộ ra càng làm người khác yêu thích, không nhìn được muốn chọc chọc hai cái, lại không biết có chọc thủng làn da mịn màng của nàng ta không?

Cả hai đều là nữ nhân hiếm thấy, đứng bên cạnh nhau đều có phong thái riêng, không ai thua kém ai, ngược lại còn phụ trợ cho nhau, để lộ nét xuất sắc của mình.

Thủy Lung nhận ra người mặc đồ tím chính là Chu Giáng Từ thăm mền Trương Tôn Vinh Cực.

Còn nữ tử bên cạnh ả ta, nàng không biết.

Nữ tử áo xanh dương dường như đoán được ý nghĩ của nàng, đi tới bên người Thủy Lung, hành lễ, mỉm cười nói: “Nô tỳ Vũ phi gặp qua Võ vương phi, tên nô tỳ là Đổ Vũ Li, nếu Võ vương phi không ngại, có thể gọi thẳng tục danh của nô tỳ.”

Đổ Vũ Li mặc dù là phi tử, nhưng phẩm cấp lại thấp hơn Thủy Lung, nên hôm nay ả phải hành lễ với nàng.

Chu Giáng Từ thấy vậy cũng đành hành lễ với Thủy Lung.

Tầm mắt Thủy Lung rơi trên người Đổ Vũ Li, quan sát một phen, cảm thấy nữ nhân trong cung thật sự đều giống nhau. Bộ dạng xinh đẹp, âm thanh đặc biệt, nhất là khí chất thoát tục, ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng sinh ra hảo cảm, đừng nói là nam nhân.”

Nhưng... chuyện này cũng không có quan hệ gì với nàng.

Thủy Lung từ lan can nhảy xuống, lạnh nhạt nói với hai người: “Các người muốn làm gì thì làm đi.” Sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Lúc xoay người, khóe mắt nàng thoáng liếc qua vẻ mặt thờ phào của Chu Giáng Từ.

Cô gái này, thật sự bị nàng hù dọa à?

Trong đầu Thủy Lung có một ý nghĩ lóe lên, bước chân không dừng lại nhưng nhịp bước chậm không ít, ngưng thần nghe động tĩnh phía sau.

Đổ Vũ Li và Chu Giáng Từ đưa mắt nhìn bóng lưng Thủy Lung, Chu Giáng Từ khẽ hừ nói: “Làm ta giật mình, còn tưởng ả có ý ở đây chờ. Nhìn bộ dạng của ả liền biết ả không biết Võ vương và hoàng thượng ở ngự hoa viên rồi, ta chắc chắn Võ vương không thật lòng thích ả mà, nếu không sẽ không vào hoàng cung liền vứt ả một mình ở đây.”

“Nói ít một chút.” Đổ Vũ Li gõ trán ả: “Đây là hoàng cung, có vài lời không thể nói lung tung, không lẽ ngươi quên Võ vương phi là dạng người như thế nào? Nếu như ngươi không cẩn thận, ta cũng không có cách giúp ngươi.”

“Ai nha, người ta biết sai rồi. Đường tử tốt của ta, ngươi không thể bỏ mặc ta đau khổ chứ?” Chu Giáng Từ kéo tay Đổ Vũ Li làm nũng.

Bình thường, ả vốn đã ngọt ngào đáng yêu, bây giờ sử dụng tuyệt chiêu làm nũng liền khiến người ta mềm lòng, Đổ Vũ Li không nhìn được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của ả, nhẹ giọng: “Ta đương nhiên sẽ giúp muội, nhưng mọi chuyện muội cũng nên tự mình cố gắng, biết không?”

Nếu Chu Giáng Từ có thể bắt giữ trái tim của Võ vương, như vậy đối với nàng cũng có chỗ tốt.

“Muội biết.” Chu Giáng Từ cười rạng rỡ.

Thanh âm hai người không lớn, nhưng thính lực Thủy Lung lại hơn người, mơ hồ nghe rõ đối thoại của các ả.

“Ra là thế.” Thủy Lung nhủ mảy.

Đúng lúc nàng muốn tìm Trương Tôn Vinh Cực.

Hôm nay ăn cơm bên ngoài, trễ rồi, không thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Ghen tị là độc

Edit: Tịch Ngừ

Ngư hoa viên hoàng cung Tây Lăng, mặc kệ là đứng ở xa hay gần cũng đều khiến người ta cảm thấy yêu thích. Từng đình tạ linh lung độc đáo. Bên ngoài là đủ các loại hoa cỏ đầy sức sống, nước chảy róc rách, trong nước lại có cá tung tăng bơi lội. Trên mặt hồ là các hòn non bộ lôm chôm, xung quanh núi giả là bóng cây che mát, so với nơi khác có vài phần mát mẻ hơn.

Lúc này bên trong Vạn Xuân Đình của ngư hoa viên, hai người ngồi đối diện nhau. Cả hai đều là nam tử, một người mặc cẩm y ngọc phục màu vàng, độ tuổi trung niên. Người còn lại là vị thiếu niên trẻ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khiến người ta liếc mắt nhìn liền không thể quên.

Hai người này chính là hoàng đế Trường Tôn Lạc Dân và Trường Tôn Vinh Cực.

Bên ngoài ngư hoa viên đều là các thái giám, cung nữ đứng chờ lệnh.

“Vinh Cực.”

Trường Tôn Lạc Dân kêu Trường Tôn Vinh Cực, không nghe hắn đáp lại, liền ngẩng đầu nhìn sang, thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của hắn liền gọi nữa: “Vinh Cực, Vinh Cực!”

Mặt nhóm cung nữ đứng bên ngoài mặc dù không biến hóa nhưng trong lòng bọn họ rất tò mò đối với Trường Tôn Vinh Cực. Thầm nghĩ, Võ vương gia đúng là to gan, dám lơ là với hoàng thượng, chẳng lẽ hắn còn cho rằng mình là hoàng tử được tiên hoàng yêu thương nhất sao?

Có lẽ mấy tiếng sau Trường Tôn Lạc Dân gọi hơi nặng, cuối cùng cũng chui vào tai Trường Tôn Vinh Cực. Trong mắt hắn hiện lên ánh sáng không thay đổi, không vui vì bị tiếng kêu của Trường Tôn Lạc Dân cắt ngang thời gian hắn nhớ Thủy Lung, nhàn nhạt lên tiếng: “Ừ?”

Trường Tôn Lạc Dân bất đắc dĩ nói: “Hoàng huynh kêu người mấy lần đệ mới đáp, đệ đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?”

Trường Tôn Vinh Cực không có hứng thú nói chuyện của Thủy Lung cho Trường Tôn Lạc Dân nghe, không thú vị thả lỏng cơ thể, đưa mắt nhìn về nơi khác của ngư hoa viên: Không biết Tiểu Hóa Hồ chơi đùa như thế nào rồi, có nhớ hắn hay không?

Sự thất thần của hắn rơi vào mắt Trường Tôn Lạc Dân, hoàn toàn không cho huynh trưởng như ông đặt vào mắt. Từ nhỏ đến lớn, không ít lần Trường Tôn Lạc Dân bị vị đệ đệ này làm mất mặt, đã sớm quen rồi, oán giận và bất mãn trong đáy lòng lại không có thành thói quen, trái lại càng nhìn càng sâu.

“Lại nói, huynh đệ chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi.” Trường Tôn Lạc Dân vẫy vẫy tay với một cung nữ, để cho nàng đem bàn cờ tới, sau đó cầm cờ trắng đặt xuống bàn cờ, ôn hòa nói: “Nhớ lại năm đó ta gần bước qua tuổi trung niên, đệ chỉ là đứa trẻ, nhưng lại đánh cờ thua đệ. Phụ hoàng giống như dự đoán được tương lai, đặt tên đệ là Vinh Cực, ngụ ý muốn đem tất cả vinh hoa của Tây Lăng quốc tặng cho đệ.”

“Ha ha, Vinh Cực cùng hoàng huynh đánh một ván chứ?” Trường Tôn Lạc Dân đưa cờ đen cho Trường Tôn Vinh Cực.

Mắt Trường Tôn Vinh Cực liếc qua một cái: “Không có hứng thú.”

Trường Tôn Lạc Dân tựa như đã đoán được kết quả này, nở nụ cười bao dung, tự mình cầm quân cờ trắng đi một bước lại dùng tay khác cầm cờ đen chơi. Thình thoảng ngẩng đầu nhìn bộ dạng không yên lòng của Trường Tôn Vinh Cực, trong lòng không khỏi kì quái. Chẳng lẽ Vinh Cực thật sự nhớ Bạch Thủy Lung, Bạch Thủy Lung có tài đức gì lại khiến Trường Tôn Vinh Cực phân tâm đến như vậy?

“Vinh Cực, nói thật, hoàng đế, hoàng huynh ngồi trên ghế này có chút mệt.” Đột nhiên Trường Tôn Lạc Dân nói.

Lời này vừa nói ra, cung nữ và thái giám xung quanh đều cúi thấp đầu xuống, hận lỗi tai của mình không bị điếc, miệng không câm.

Trường Tôn Vinh Cực thoảng ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

Nếu như bình thường, Trường Tôn Lạc Dân nhắc tới chuyện này hắn sẽ không chú ý. Nhưng đúng lúc Thủy Lung cũng nói đến đề tài này, lúc này hắn mới có hứng thú.

Phản ứng của Trường Tôn Vinh Cực khiến Trường Tôn Lạc Dân ngoài ý muốn, đáy lòng cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn rất bình tĩnh nói: “Mỗi ngày ta đều phải vào triều xử lý chuyện nước, không giống như đệ được tiêu dao tự tại, muốn đi đâu thì đi đến đó, làm việc gì cũng tùy tâm trạng.”

Trường Tôn Vinh Cực nói: “Muốn xuống ngôi à?”

Trường Tôn Lạc Dân gạt mình trong lòng, đương nhiên sẽ không xác nhận. Bằng không lấy tính cách Trường Tôn Vinh Cực, nói không chừng hắn sẽ kéo ông xuống ngôi. Về mặt ông sầu khổ lắc đầu: “Tây Lăng là giang sơn của phụ hoàng, là giang sơn của Trường Tôn gia tộc, há có thể coi nó như trò đùa, nói bỏ liền bỏ được chứ? Hoàng huynh chỉ oán giận với Vinh Cực vài câu thôi, trong cả gia tộc Trường Tôn, hoàng huynh chỉ có thể nói ra lời thật lòng trước mặt đệ.” Hắn thở dài một hơi: “Những nữ nhân của hoàng huynh, dù có đầu óc, đối xử với hoàng huynh lại giống như đối với cha, trái lại như là... Aiz.”

Trường Tôn Vinh Cực không có động lòng với những lời ông than thở, ngay cả một chút hứng thú nghiên cứu nội tâm của ông cũng không có. Lại quay

đầu nhìn về phía xa, Trương Tôn Vinh Cực đứng lên.

“Vinh Cực?” Trương Tôn Lạc Dân ngoài ý muốn nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực không thèm giải thích gì thêm với hắn, đi ra ngoài Vạn Xuân Đình, hắn thật nhớ Tiểu Hồ Ly.

Hắn vừa bước khỏi bậc tam cấp của Vạn Lí Đình, Đỗ Vũ Li và Chu Giáng Từ ở đối diện đi tới cùng với các cung nữ đi đằng sau bọn họ.

Hai nữ tử cũng liếc nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Nam tử trẻ tuổi đứng ở đình tạ có cô xanh tươi mát, nước chảy róc rách, giống như được linh khí trời đất tạo thành, người như được khắc ra từ ngọc, để hai ả mê mẩn trong nháy mắt. Nét mặt Chu Giáng Từ đỏ bừng, không che giấu được lòng ái mộ, Đỗ Vũ Li lại khéo léo hơn nhiều, tầm mắt rất nhanh liền dời từ Trương Tôn Vinh Cực sang người Trương Tôn Lạc Dân, sau đó lại lảng lảng nhìn Trương Tôn Lạc Dân.

Sắc mặt khó coi Trương Tôn Lạc Dân cũng khá lên nhiều.

Đỗ Vũ Li biết nắm bắt tâm lý của nam nhân, nhất là tâm lý của đế vương. Thân là phi tử của hoàng đế, nhìn vương gia đến ngay người, chắc chắn sẽ khiến hoàng thượng không vui, đến lúc đó tất cả những chuyện ả làm liền thất bại trong gang tấc.

Ánh mắt Đỗ Vũ Li nhìn Trương Tôn Lạc Dân nhưng tâm tư của ả không có trên người ông: Vị Vương gia này đúng là có diện mạo tuyệt sắc, dù là Khánh vương cũng phải kém vài phần, hèn chi Chu Giáng Từ lại nhớ mãi không quên.

Hai người đi tới trước đình tạ, hành lễ với Trương Tôn Lạc Dân và Trương Tôn Vinh Cực.

Lễ nghi xong, Đỗ Vũ Li liền đến bên cạnh Trương Tôn Lạc Dân, tự châm trà cho ông, nói: “Hôm nay, muội muội Giáng Từ của nô tỳ đến thăm, nô tỳ nhận được lời truyền gọi của hoàng thượng nên dẫn luôn muội ấy đến đây.”

Trương Tôn Lạc Dân sao không hiểu ý ả, cười ha hả nói: “Đúng vậy, tuổi của nha đầu Giáng Từ và Vinh Cực xấp xỉ nhau, đúng lúc tiếp Vinh Cực một chút.”

Chu Giáng Từ cười đến xinh đẹp đáng yêu, hai má đỏ bừng như cánh đào, khiến người ta say: “Giáng Từ tuân mệnh!” Lúc nói chuyện, ánh mắt len lén nhìn tầm mắt Trương Tôn Vinh Cực, ánh mắt xấu hổ né tránh. Có chút thời điểm nên tránh thì cứ tránh, khiến người khác không thể hoàn toàn nhìn vào mặt mình, như vậy sẽ có cảm giác ngứa ngáy tựa như lông vũ phe phẩy trong lòng.

Đáng tiếc, cảnh đẹp như vậy nhưng Trương Tôn Vinh Cực không có hứng thú ngắm nghía. Lúc hai ả đến, chặn đường đi của hắn, nên mới dừng bước một chút, chờ Đỗ Vũ Li đi tới bên cạnh Trương Tôn Lạc Dân, hắn cũng không có nhìn Chu Giáng Từ một cái, lần nữa nhắc chân muốn đi.

“Vô vương gia, Giáng Từ từng gặp vương gia một lần, không biết người còn nhớ hay không?” Chu Giáng Từ thấy Trương Tôn Vinh Cực không để ý tới mình, vẻ mặt bi thương lại uất ức, nhưng vẫn giả vờ kiên cường bắt chuyện với hắn.

Trương Tôn Vinh Cực liếc nhìn ả một cái, nghe tên ả, trong đầu chợt lóe, lẩm bẩm: “Con gái của Chu hộ quốc công, Chu Giáng Từ.” Lúc đầu, ả giằng co với A Lung, chọc A Lung nổi giận, khiến A Lung nói ra chữ ‘chúng ta’.

Chu Giáng Từ nghe lời của hắn, đáy mắt sáng rực lên, nụ cười càng sáng lạn, nhẹ giọng nói: “Thì ra vương gia vẫn nhớ Giáng Từ.”

Ả sớm biết mà, dung mạo của ả làm sao kém Bạch Thủy Lung. Tuy Vô vương gia đối xử với ả lạnh nhạt nhưng hắn vẫn có ấn tượng đối với ả, và lại còn biết gia thế của ả, chứng tỏ Vô vương gia cũng có hứng thú với ả.

Không chỉ ả, ngay cả Trương Tôn Lạc Dân nghe lời Trương Tôn Vinh Cực nói cũng rất kinh ngạc. Nữ tử có thể được Trương Tôn Vinh Cực nhớ, cái này đúng là không bình thường. So với con dao hai lưỡi Bạch Thủy Lung thì Chu Giáng Từ này dễ dàng khống chế hơn. Nếu có thể để nữ tử này mê hoặc Trương Tôn Vinh Cực, nhất định sẽ rất tốt.

"Ha ha ha." Trương Tôn Lạc Dân cười, đem Đỗ Vũ Li ôm vào lòng, nói: “Thật không hổ là con gái nhà hộ quốc công, phần dung mạo và khí chất này đúng là hiếm có. Trẫm nghe nói, con gái út nhà hộ quốc công từng du ngoạn giang hồ, rất giống với Vinh Cực, hai người trẻ tuổi đương nhiên có cùng tiếng nói chung rồi.”

Trương Tôn Lạc Dân đối với Chu Giáng Từ phát tay một cái, ôn hòa nói: “Giáng Từ, người giúp trẫm theo Vinh Cực đi dạo ở hoa viên đi, tâm sự cho thật tốt nha.”

“Dạ.” Đương nhiên Chu Giáng Từ rất vui sướng, ả ngẩng đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, thấy ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lạnh lùng của hắn biến hóa, cặp mắt lúc nào cũng lạnh nhạt, thờ ơ bắt đầu gọn sóng, càng ngày càng bắn ra tia sáng khiến người ta phải nhắm mắt, bằng không sẽ bị chói lóa.

Môi hắn khẽ gợn lên, giống như nụ cười chân thật. Đôi mắt hắn nhìn về phía trước, trên môi nở nụ cười hiếm thấy, giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn rất trân quý, quyến rũ lòng người.

Chu Giáng Từ cảm thấy trái tim ả muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai mắt hiện rõ trái tim màu hồng, cười ngu si nhìn hắn. Một hồi sau mới hoàn hồn, khuôn mặt đỏ bừng chạm nhẹ cũng có thể ứa máu, âm thanh tràn ngập vui mừng và nũng nịu: “Vô vương gia, Giáng Từ...” ả suýt chút nữa thốt ra lời bày tỏ, thân thể không tự chủ được đi về phía hắn, đưa tay muốn ôm cánh tay hắn.

Chàng cười với ta, sao nụ cười của chàng lại đẹp đến thế chứ?

Chàng thích ta, nếu không sẽ không cười dịu dàng như vậy.

Nỗi lòng Chu Giáng Từ lần lần nghĩ, không nhìn thấy vẻ mặt biến đổi của Đỗ Vũ Li và Trương Tôn Lạc Dần bên trong Vạn Xuân Đình. Đương nhiên, ả càng không biết, sau lưng ả là một nữ tử mặc hồng sam

Tâm tư Trương Tôn Vinh Cực đều bị Thủy Lung chiếm cứ, đương nhiên khi phát hiện mùi son phấn xa lạ tới gần, mắt thấy Chu Giáng Từ còn cách mình nửa thước (nửa mét), tay đối phương xém đụng phải tay mình.

Hắn không chút suy nghĩ, dùng nội lực đánh ả văng ra ngoài.

Chu Giáng Từ cảm thấy mình đụng vách tường, sau đó bắn ngược ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

“Vô vương gia?” Chu Giáng Từ không hiểu tại sao Trương Tôn Vinh Cực lại trở mặt, hai mắt ửng hồng rất ủy khuất.

Trương Tôn Vinh Cực không để ý tới ả, nhanh chân đi tới trước mặt Thủy Lung: “A Lung.”

Mặt Chu Giáng Từ liên biến đổi, quay đầu nhìn về phía sau, một bóng dáng đỏ thẫm xuất hiện trong mắt ả, ả khó tin tròn to hai mắt, đồng thời không thèm che giấu sự ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Độc nhất vô nhị (có một không hai)

Edit: Tịch Ngừ

Thì ra sự thay đổi của hắn, sự dịu dàng của hắn, nụ cười của hắn không phải dành cho mình, mà là vì nữ tử khác.

Nhận biết này hiện lên trong đầu Chu Giáng Từ, lập tức giống như mọc rễ bám chặt vào lòng ả, khiến ả không thoái mái.

Giống như báu vật, chỉ nghe người ta đồn nhưng không nhìn thấy, mọi người sẽ không để ý nhiều. Thế nhưng một khi đã nhìn thấy, cảm thụ qua, muốn buông tay cũng khó khăn.

Trương Tôn Vinh Cực chính là nữ nam trong nữ nam, bình thường lãnh khốc cũng đã bắt Chu Giáng Từ khó quên. Huống chi, lúc này ả được nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng rung động lòng người của hắn, khiến cho ả giống như bị ma nhập không muốn buông tha.

Nam nhân này, ả muốn! ả muốn nam tử này chỉ thuộc về chính ả, cười với ả, đối xử tốt với ả, chuyên tình với ả. (Tịch Ngừ: con điên, mày đi chết đi, bà bực mày lắm rồi *lật bàn, ném lựu đạn*)

Chu Giáng Từ nhìn hình ảnh Trương Tôn Vinh Cực đem Thủy Lung ôm vào lòng, trái tim co thắt đến khó thở.

Ban đầu, tuy ả si ngốc nhớ nhung Trương Tôn Vinh Cực nhưng vẫn chưa đạt tới hoàn cảnh không có hắn thì không được.

Vậy mà, hết lần này tới lần khác Trương Tôn Vinh Cực coi thường ả, nhưng lại đối xử đặc biệt với Thủy Lung, đem sự đối lập bày ra rõ ràng như vậy, khiến lòng tự trọng của ả bị tổn thương, ghen ghét, yêu thương, không cam lòng... mọi cảm xúc hòa trộn vào nhau, biến thành một loại chấp niệm ma quỷ.

Bạch Thủy Lung, đàn bà dữ dằn nổi tiếng khắp Tây Lăng quốc, nó dựa vào cái gì để Trương Tôn Vinh Cực che chở như châu ngọc như thế!

Chu Giáng Từ tức giận mà cười, nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếng cười này lại khiến người ta cảm thấy đau thương.

Thủy Lung hơi chau mày, nhìn qua Chu Giáng Từ, thấy nét mặt tái nhợt, uất ức lại chặt vật, giống con mèo nhỏ bị bắt nạt, khiến người ta không nhịn được ôm vào lòng an ủi.

Bộ dạng này quả thật rất đẹp! Thủy Lung tán thưởng, nhưng không biết là thật hay giả đây?

Lúc này, Trương Tôn Lạc Dần phá vỡ cục diện bế tắc: “Thì ra Hoa Dương đến, nếu đã đến thì mọi người cùng vào đây ngồi một lát.”

Hoàng thượng mời, ai lại không theo?

Thủy Lung để mặc Trương Tôn Vinh Cực nắm tay, đi vào Vạn Xuân Đình, đối với Trương Tôn Lạc Dân thi lễ.

Trương Tôn Lạc Dân xua tay, cười nói: "Không cần đa lễ, hôm nay ở đây chỉ toàn là người nhà thôi." Hắn nhìn Chu Giáng Từ: "Nha đầu Giáng Từ, người không sao chứ? Ngã đau lắm không?"

Chu Giáng Từ đi từng bước nhỏ, dáng vẻ cẩn thận nhìn Thủy Lung, người không biết còn tưởng là Thủy Lung đánh ả bị thương, mà không phải Trương Tôn Vinh Cực. ả nhỏ giọng: "Không sao ạ." Thế nhưng bộ dạng cố chịu đựng của ả lại trái ngược với lời nói 'không sao' của ả.

Lúc này, Thủy Lung ngồi vào chỗ của Trương Tôn Vinh Cực ngồi khi nãy, cầm ly trà của hắn lên uống một hớp, mỉm cười nhìn Chu Giáng Từ nói: "Lần này không sao, những lần sau thì không dám chắc nha. Phải nhớ rõ bài học lần này, đừng học một số kẻ chờ thấy quan tài mới biết khóc."

Thủy Lung nói trắng ra như vậy, trừ Trương Tôn Vinh Cực những người khác đều biến sắc. Nhưng bọn họ cũng không kì quái, trong nhận biết của bọn họ, Bạch Thủy Lung chính là người miệng mồm độc ác.

Chu Giáng Từ hành lễ với Thủy Lung, nhỏ nhẹ nói: "Võ vương phi dạy phải, Giáng Từ sẽ ghi nhớ."

Ả yên lặng nhìn Trương Tôn Vinh Cực, sau đó nói tiếp: "Nhưng Giáng Từ vẫn cảm thấy quý mến một người cũng không phải là sai, tình cảm của Giáng Từ dành cho Võ vương gia mãi mãi không thay đổi."

Thủy Lung cười, quay đầu lườm Trương Tôn Vinh Cực, tiện tay vuốt lọn tóc của hắn, lại nhìn về Chu Giáng Từ nói: "Yêu một người không sai. Sai là yêu không đúng người, còn không biết sống chết giờ trò. Đối với người mình muốn giết, ta tuyệt đối không nương tay."

Chu Giáng Từ thông dong nói: "Võ vương phi nói cũng có lí, nhưng cũng không tốt lắm. Bày tỏ với người mình yêu thích, và bản thân yêu thích, cái này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục."

Thủy Lung cười mà không nói.

Trong mắt Trương Tôn Lạc Dân và Đổ Vũ Li cho rằng nàng bị lời nói của Chu Giáng Từ làm cho ghen hờn. Thật ra, nàng không có hứng thú tranh luận với Chu Giáng Từ nữa, chỉ nói mấy câu thôi nàng đã nhìn ra quyết tâm của Chu Giáng Từ, không biết tâm ý của ả có làm ảnh hưởng tới toàn cục hay không, hoặc là ả sẽ gây thêm thủ đoạn gì nữa.

Đổ Vũ Li liền răn dạy Chu Giáng Từ: "Giáng Từ, đừng nói nữa!" Sau đó, nhìn Thủy Lung cười áy náy: "Võ vương phi đừng để bụng, Giáng Từ còn nhỏ, muội ấy không có cố ý mạo phạm vương phi."

Chu Giáng Từ bị rầy, làm bộ như nhận sai, quay sang Thủy Lung làm lễ. Dáng vẻ hành lễ rất ưu mỹ, đem dáng người biểu lộ ra ngoài, trong lúc cúi đầu ngẩng lên, cần cổ trắng nõn lộ ra, tron bóng như trăng châu, khiến người động lòng.

Từ nhỏ đã được học mọi huấn luyện, trong đó có cả mị thuật, Thủy Lung làm sao không nhìn ra ý tứ của Chu Giáng Từ. Đây là lần thứ ba ả có ý định mượn mọi lí do để thể hiện cái đẹp của mình cho Trương Tôn Vinh Cực xem.

Ả làm rất tự nhiên, không có một chút dấu hiệu cố gắng. Tất cả nam nhân sẽ không phát hiện dụng tâm của ả, nhưng nữ nhân lại khác.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực, chạm vào tâm mắt của hắn... rõ ràng Trương Tôn Vinh Cực vẫn luôn nhìn nàng, ngay cả liếc cũng không thèm liếc Chu Giáng Từ một cái. Lúc hai người nhìn nhau, khóe miệng của hắn lại nhếch lên, giống như cố ý bộc lộ sức quyến rũ của hắn đối với nàng. Hi vọng tâm tư của nàng đặt lên người hắn nhiều hơn.

Mặc dù nàng không tức giận chuyện Trương Tôn Vinh Cực mang đến không ít tình địch cho nàng, dù sao tình địch càng nhiều chứng tỏ ánh mắt nhìn người của nàng tốt, chọn người đáng giá. Nhưng khi thấy Trương Tôn Vinh Cực không hề đem tình địch của nàng đặt trong mắt, trong mắt chỉ có bóng dáng của nàng, tâm trạng của Thủy Lung tốt hơn rất nhiều.

Chủ nghĩa tư tưởng của nam nhân này thật khác biệt. Chẳng thèm biết người ta có hâm mộ hay không, hắn chỉ quan tâm cảm xúc của nàng mà thôi.

Tâm trạng Thủy Lung rất tốt, đương nhiên có thể có chút hành vi phóng túng với Trương Tôn Vinh Cực, giống như để hắn ôm vào lòng, giống như để hắn cầm ngón tay nàng chơi đùa, vuốt ve.

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người, khiến bọn họ không thể nào vui nổi.

Chu Giáng Từ tức giận lại ghen tỵ khỏi phải nói. Còn Đổ Vũ Li, tuy không có nảy sinh tâm tư gì với Trương Tôn Vinh Cực, nhưng nhìn một nam tử hào hoa phong nhã đối xử thân mật với nữ tử có dung mạo Chung Vô Diễm, khó tránh khỏi mất cân bằng sinh lí. Đặc biệt là Trương Tôn Lạc Dân, hắn muốn tìm cách đem Thủy Lung nắm giữ trong tay.

Nhưng, nhìn cặp mắt sáng như Hắc Diệu Thạch của Thủy Lung, khiến cho hắn có cảm giác bất an. Hắn luôn cảm thấy Bạch Thủy Lung thay đổi quá nhiều, lại giống như không có thay đổi, ngược lại có cảm giác không dễ lừa gạt như ngày xưa nữa.

Mỗi người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, Thủy Lung liền đưa ra ý định rời đi về phủ.

Ban này đến đây là vì muốn dẫn Trương Tôn Vinh Cực đi, nhưng tới thì tới rồi, tránh làm hoàng đế mất mặt, nên mới vào đình tạ ngồi xuống nói đàm ba câu. Lúc này thời cơ chín mùi, Trương Tôn Lạc Dân không có lí do trách tội bọn họ.

“Cần gì gấp gáp như vậy, bằng không ở lại cùng dùng bữa với trăm.” Trương Tôn Lạc Dền cố tình giữ người lại.

Cái này không cần Thủy Lung nói, Trương Tôn Vinh Cực liền nhanh chóng đứng dậy kéo nàng đứng dậy, khẽ lắc đầu, không thèm để ý đến lời mời của Trương Tôn Lạc Dền, đi ra khỏi Vạn Xuân Đình.

Trương Tôn Lạc Dền có lòng muốn giữ người cũng không có cách, thầm nghĩ: Trương Tôn Vinh Cực đứng là càng ngày càng không biết điều, dám làm mất mặt trăm trước mặt người ngoài.

Hắn thăm oán giận nhưng biểu tình vẫn bất đắc dĩ, còn có chút dung túng của người huynh trưởng đối với đệ đệ.

Đỗ Vũ Li nhỏ giọng: “Vô vương gia thật giống là đứa bé.”

Lời này Trương Tôn Lạc Dền thích nghe, đặc biệt là âm thanh của Đỗ Vũ Li, bao giờ cũng có thể khiến lòng người nóng nảy bình tĩnh lại. Vì vậy rất được Trương Tôn Lạc Dền sủng ái. Trương Tôn Lạc Dền ôm ả, thở dài: “Cũng không phải, từ nhỏ hắn đã được nuông chiều, không thể trách được.”

Đỗ Vũ Li nghe giọng nói ôn hòa dung túng của hắn, nhưng giọng điệu lại giống như ngấm ngầm chế nhạo, nhất thời không đoán được tâm tư của hắn. Thật không rõ, hắn đây là thật lòng yêu thương Trương Tôn Vinh Cực hay chỉ là giả vờ?

Lòng dạ của đế vương, luôn luôn khó dò. Đỗ Vũ Li chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu.

Hai người họ ở trong đình tạ nói chuyện phiếm, Chu Giáng Tử nhìn bóng lưng Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung sánh vai rời đi, rất lâu vẫn không hồi hồn.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

Bên trong xe ngựa, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ngồi yên.

Thủy Lung dựa vào thùng xe, đem đối thoại của nàng và thái hậu đơn giản kể lại Trương Tôn Vinh Cực nghe, chờ xem phản ứng của hắn.

Trương Tôn Vinh Cực lắng lắng nghe xong, hỏi: “Nàng tin không?”

Thủy Lung nói: “Bộ dạng của thái hậu không giống như nói dối, chỉ là so với chuyện Phụng Nhãn Quả bị trộm, ta thà tin người đem nó giấu hơn.” Lúc nói chuyện, tầm mắt nàng chưa từng rời khỏi Trương Tôn Vinh Cực, hơi nheo mắt, cười nói: “Những thứ này cũng không quan trọng, quan trọng là người đã đáp ứng giao Phụng Nhãn Quả cho ta.”

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu, nói: “Phụng Nhãn Quả ta đưa cho thái hậu là giả!”

“Ồ.”

Thấy thái độ quá mức bình tĩnh của Thủy Lung, Trương Tôn Vinh Cực không nhịn được hỏi: “Không lo lắng à?”

“Lo cái gì?” Thủy Lung hỏi lại.

“Lo lắng ta không giữ lời hứa.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

Thủy Lung im lặng thấy hắn, nhìn năm giây mới thoải mái nói: “Ta tin người.”

Mặc dù nàng tự nhắc nhở chính mình, nàng và Trương Tôn Vinh Cực quen nhau không bao lâu, không nên nảy sinh tín nhiệm với Trương Tôn Vinh Cực, nhưng đáng tiếc lại không có biện pháp lừa gạt người, nàng tin hắn, rất tin hắn.

Con người Trương Tôn Vinh Cực co rụt, sau đó nở nụ cười.

“Trong vòng mười ngày nữa, Phụng Nhãn Quả sẽ chín.” Thanh âm Trương Tôn Vinh Cực đều lộ ra vui mừng, nhu hòa: “A Lung muốn coi nó không?”

“Có thể?” Quả thật Thủy Lung rất hiếu kỳ đối với Phụng Nhãn Quả, hơn nữa nghe lời Túc Ương nói xong thì càng tò mò hơn.

“Có thể.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

Phong Giản đánh xe ngựa ở bên ngoài liền nghe lời Trương Tôn Vinh Cực nói: “Đi Bằng Lam Cốc.”

“Dạ.” Phong Giản không chút do dự, lập tức vung roi ngựa lên, thay đổi hướng xe ngựa.

Hai đóa hoa nở, nổi bật trên cành. (Tịch Ngữ: ta chém á >”

Bên này, Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung rời khỏi hoàng cung, không lâu sau Chu Giáng Tử cũng nhanh chóng cáo biệt Đỗ Vũ Li, trở về phủ hộ quốc công.

Trong sự ủng hộ và yêu mến của chúng nó bộc, ả mạng nụ cười tươi đi vào biệt viện của chính mình, sau khi vào biệt viện của ả, nụ cười trên mặt mới lạnh xuống.

“Tur Quy!” Một tiếng nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Hoa nở hai đóa

Edit: Tịch Ngừ

Một nam tử mặc trường bào màu đen ôm sát người xuất hiện.

“Chu Nhi.” Thanh âm khàn khàn gọi tên Chu Giáng Từ, trong giọng nói lấp đầy cảm xúc. Chỉ một tiếng gọi là có thể cảm nhận được thâm tình nồng đậm của hắn, si tình nhìn nữ tử trước mắt.

Chu Giáng Từ lạnh mặt xuống, vươn tay tát vào mặt nam nhân một cái: “Ai cho phép ngươi gọi ta như vậy?”

Gương mặt màu lúa mạch của nam nhân bị tán nghiêng sang một bên, một chốc liền sưng vù lên. Thương tổn trong đáy mắt chợt lóe lên, im lặng nhìn Chu Giáng Từ. Về mặt nam nhân kia không chút giận dữ, còn có chút dung túng.

Chu Giáng Từ không chút suy nghĩ liền tát thêm cái nữa, giống như muốn trút hết hận: “Sao không lên tiếng? Có phải bị ta đánh nên tức giận lắm đúng không? Ngươi nói đi?”

Khóe miệng nam nhân kia chảy máu: “Không.”

“Không?” Chu Giáng Từ bật cười, nụ cười ngọt ngào giống như đóa hoa bạch trà vừa nở, trong đáy mắt đều là hèn mọn, khinh bỉ: “Tur Quy, ngươi thật hèn nhát, rất rất hèn nhát, bị ta đánh không đánh trả lại thì thôi, lại còn cam tâm tình nguyện chịu đánh? Chỉ vì yêu ta? Ha ha, thật buồn cười.”

Tur Quy im lặng, hắn không giỏi nói chuyện. Trước mặt người con gái này, hắn thật sự rất hèn mọn, bởi vì trái tim của hắn đã sớm rơi vào tay nàng. Dù biết tất cả những ngọt ngào, đáng yêu nàng đối với hắn đều là giả tạo, cố tình hắn vẫn để nàng lừa, thể xác và tinh thần bị lừa sạch sẽ, đã sớm nhập vào ma đạo, không thể quay đầu.

“Sao hả? Đau lắm à?” Chu Giáng Từ cười ngọt ngào, xoa xoa hai gò má sưng vù của hắn, động tác nhẹ nhàng, đáy mắt tràn ngập quan tâm, rõ ràng trái ngược với nụ cười trào phúng trên môi, nhẹ giọng nói: “Tur Quy, Tur Quy, ta không có cố ý. Ngươi biết không? Hôm nay, ta vào cung bị người khác chọc tức, con tiện nhân kia dám bắt nạt ta. Trong lòng ta rất khó chịu, trên đời này chỉ có ngươi cưng chiều ta, để ta trút giận, khiến ta hài lòng.”

Tur Quy không nói gì hết, vươn tay xoa đầu ả, im lặng an ủi: “Ta vẫn ở bên cạnh nàng.”

“Ta biết, ta biết chứ.” Chu Giáng Từ cười: “Cho dù có chết, ngươi cũng sẽ không rời bỏ ta. Vì đối với ngươi mà nói, rời xa ta, còn khó chịu hơn cả chết, đau khổ không thể nào diễn tả thành lời, đúng không?”

... Phải.

Tur Quy mấp máy môi, không tiếng động đáp lời.

Từ lúc gặp được nàng, bị nàng giả vờ cứu giúp, hắn liền không thể quay đầu. Hết lần này tới lần khác bị nàng lợi dụng rồi tổn thương, lần lượt bị thương chịu đau khổ, sau đó được nàng dịu dàng an ủi, không biết từ khi nào, những chuyện ấy đã tập thành thói quen, dần dà chết lặng.

Hắn biết rõ bản thân hèn hạ bao nhiêu, nhưng tình cảm đã trói buộc linh hồn hắn, khiến hắn không có biện pháp rời đi. Ít nhất, nàng cần hắn, nàng chỉ bộc lộ cảm xúc thật trước mặt hắn, khi nàng chịu uất ức liền tìm hắn trút hết bức dọc, không phải sao? (Tịch Ngừ: Ôi má! Cái thẳng điên. Đúng là 1 cặp xứng đôi.)

Tur Quy đau khổ suy nghĩ, từng cơn đau nhức nhối cả lòng.

"Tur Quy, Tur Quy." Chu Giáng Từ nhẹ giọng gọi tên hắn, càng ngày càng đến gần hắn, dùng thân thể ma sát lên người hắn: “Chỉ cần không đuổi ngươi đi, những chuyện khác, chỉ cần ta lên tiếng ngươi nhất định sẽ làm được, phải không? Ngươi đã nói, ngươi đáp ứng với ta rồi.”

Đối mặt với chuyện cô gái mình yêu chủ động thân mật, làm sao thân thể hắn không phản ứng. Tur Quy có phản ứng, thể nhưng đau khổ trong đáy mắt lại càng đậm. Không biết từ lúc nào, cùng nàng ở chung một chỗ, cảm xúc ngọt ngào đã trở thành chất độc, khiến hắn cảm thấy chua chát nhiều ngọt, đậm

vào trái tim hần, càng thêm khắc sâu.

“Phải.” Âm thanh Tư Quy khàn khàn.

Chu Giáng Từ khẽ cười rộ lên, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như đứa trẻ ngây thơ, ngửa đầu lên nhìn hần: “Vậy ngươi đi báo thù cho ta, giúp ta giết chết Bạch Thủy Lung. À, không được, không được... ngươi giúp ta làm nhục Bạch Thủy Lung trước mặt Võ vương đi!”

Thân Thể Tư Quy chấn động, cổ họng hần khô khốc: “Nàng muốn ta cùng với nữ tử khác...”

Về mặt hần vẫn nghiêm nghị lạnh lùng như cũ, giống như không hề sợ hãi, thế nhưng đôi mắt kia lại tiết lộ tình cảm chân thật của hần, dày vò khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Chu Giáng Từ nhận thấy hần không được tự nhiên, chân mày nhíu chặt, lạnh giọng: “Sao? Ngươi không muốn? Thôi, ta cũng không làm khó ngươi, cùng lắm thì ngươi mang Bạch Thủy Lung đi, tìm đại một người nào đó làm nhục à là được, chỉ cần để Võ vương tận mắt chứng kiến là tốt rồi... À, toàn bộ dân chúng nhìn thấy càng tốt!

Tư Quy nhìn nàng thật sâu, không nói gì.

Tuy đã quen với sự bạc tình lợi dụng hần, mọi cảm xúc gần như chết lặng. Nhưng đây là lần đầu tiên, nàng vì một nam nhân khác mà bắt hần đi cưỡng hiếp một nữ tử, cảm giác đau xót tràn ngập trong lòng, kích thích tàn bạo trong lòng hần, thế nhưng vẫn không đặt được điểm đột phá. Đối với nàng, hần không bao giờ gây ra chuyện tổn tại nàng được, vì nàng, hần càng ngày càng không nhận ra chính mình được nữa.

“Không biết nói à? Mỗi ngày theo ta như một kẻ câm vậy?” Chu Giáng Từ không chiếm được đáp án, sắc mặt liền không tốt, dứt khoát buông tay rồi khỏi lòng ngực hần, hai tay khoanh trước ngực nhìn hần, lạnh lùng nói: “Ngươi không muốn? Được, ngay cả chuyện này cũng không làm được, ta còn giữ ngươi lại để làm gì? Cút! Ta không muốn thấy mặt ngươi!”

Sau khi nghe lời ả, con ngươi Tư Quy co rút, hiện ra đau khổ và hung ác. Chu Giáng Từ không chút e sợ nhìn ánh mắt đó của hần, bộ dạng cao ngạo tựa như ăn chắc hần, nhìn chằm chằm chờ hần thỏa hiệp.

“Ta đáp ứng nàng.” Tư Quy trả lời một cách khô khốc.

“Ta liền biết là Tư Quy tốt với ta nhất mà.” Chu Giáng Từ vừa nghe, sắc mặt liền cười rạng rỡ như hoa. Lần nữa chủ động tiến vào lòng hần, ánh mắt nhìn hần không hề có yêu thương, chỉ có đắc ý.

Trái tim Tư Quy lại đau thắt, ta đã từng hứa, nhất định sẽ đối xử tốt với nàng. Nhưng hứa hẹn của nàng là gì? Có phải nàng đã quên sạch sẽ rồi, phải không? Hai tay hần run run ôm nàng, khàn giọng: “Ta không có cách bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

“Làm sao không.” Chu Giáng Từ rất có lòng tin với hần, giọng điệu mang theo chút uy hiếp: “Ngươi là một trong số mười danh bài sát thủ đứng đầu giang hồ ‘Nại Hà Kiều Dân Tư Quy Lộ’ Tư Quy. Chỉ cần ngươi muốn làm, một Bạch Thủy Lung nhỏ nhỏ làm sao có thể là đối thủ của ngươi?”

Tư Quy mấp máy môi, thủy chung không ra tiếng. Hần biết, dù hần có giải thích nhiều, Chu Nhi cũng sẽ nghĩ hần đang mượn cớ, sẽ không vui.

Một Bạch Thủy Lung thì không sao, nhưng đằng sau nàng ấy có ẩn giấu rất nhiều thứ, bên người Bạch Thủy Lung còn có Trương Tôn Vinh Cực khó lường, ngay cả Tật Phong Thủ và Huyền Âm Yêu Oa cũng theo bên cạnh hần, thân phận và công lực của Trương Tôn Vinh Cực là gì?

“Tư Quy, ta muốn ngươi.” Chu Giáng Từ không có chú ý tới vẻ mặt Tư Quy, cả người ả liền dính sát vào người Tư Quy, về mặt hàm xuân, rõ ràng là đang ám chỉ ý nguyện với người khác. (Tịch Ngữ: câu mẫu động dục =))

“Ừ.” Tư Quy ôm ả đi vào căn phòng của hậu viện.

Hành trình nửa ngày, mặt trời lặn, ánh trăng lên, bầu trời đầy sao lóe sáng.

Khu rừng nào đó ngoài thành Kỳ Dương, một chiếc xe ngựa xa hoa dừng lại. Trong khoảng đất trống của khu rừng, đồng lửa lập lòe, chiếu sáng khu vực chung quanh nó, Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung ngồi im bên đồng lửa.

Một bóng người từ xa đi tới, trên tay cầm con thỏ đã được xử lý sạch sẽ, đến cạnh đồng lửa, chuẩn bị quay trở.

Thủy Lung nhìn động tác thành thạo của Phong Giản, thầm nghĩ: Người trong giang hồ quả nhiên đều có nhiều tài nghệ.

Kĩ năng sinh tồn trong hoang dã cũng là một tài năng.

Bởi vì, lần này thay đổi hành trình một cách đột ngột, cho nên không có chuẩn bị đầy đủ. Nhưng Trương Tôn Vinh Cực rất biết hưởng thụ, cho nên trên đường đi, hần kêu Phong Giản mua rất nhiều vật cần thiết, giống như thịt quay với một ít nguyên liệu v...v..

Hôm nay mở mang kiến thức, để nàng hiểu thêm về Trương Tôn Vinh Cực. Ngày trước, nàng không có phát hiện Trương Tôn Vinh Cực là người biết hưởng thụ cuộc sống. Bây giờ ngắm lại, mới phát hiện quần áo hần mặc đều là hàng thượng đẳng, quần áo luôn luôn sạch sẽ thơm mát, đồ ăn luôn tinh xảo trân quý, ngay cả nguyên liệu làm kẹo cũng không giống người khác.

Nàng suy nghĩ rất say mê, không phát giác Trương Tôn Vinh Cực đang nhìn mình chăm chăm, thỉnh thoảng còn hừ bất mãn. Ánh mắt quét về phía Phong Giản đang quay thỏ, đẩy mắt lạnh buốt.

Phong Giản rất biết điều, chỉ đành làm bộ như không thấy, thẳm nghĩ: Chủ tử, thuộc hạ nào có chọc giận ngài? Tại sao ánh mắt của ngài giống như muốn đem thuộc hạ ném vào lửa vậy?

Bỗng trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn, khiến Thủy Lung hoàn hồn, nhìn về Trương Tôn Vinh Cực.

Trước mặt hần, nàng càng ngày càng mất tính cảnh giác.

Không ngờ tay hần vươn tới, nàng cũng không chú ý. Đến khi bị bóp đau đớn mới có cảm giác.

“Thịt quay có cái gì đẹp.” Giọng điệu thản nhiên của Trương Tôn Vinh Cực có chút bất mãn.

Thủy Lung cũng không thêm suy nghĩ: “Đẹp hơn người.”

Thời khắc này, đêm tối gió lạnh, trong hoàn cảnh bụng muốn dán vào lưng, bị thịt quay vàng óng, mỡ trên thịt từng giọt rơi xuống ngọn lửa, từng trận mùi thơm của thịt quay bay vào mũi. Trong mắt Thủy Lung, quả thực con thỏ quay này đẹp hơn Trương Tôn Vinh Cực rất nhiều.

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực lạnh xuống.

Hần chưa đến nỗi phải so sánh mình với một miếng thịt, cũng không đến nỗi phải ghen tỵ với miếng thịt. Thế nhưng... thế nhưng... Hần lại nảy sinh bất mãn với miếng thịt.

Hần lạnh lùng nhìn Thủy Lung, trong lòng uất ức muốn chết, khiến hần muốn trút giận. Chỉ là hần không thể rat ay với Thủy Lung được, nếu hần ra tay với nàng, như vậy hần rất nhỏ nhen, cư nhiên lại bức bối với miếng thịt, rất không có phong độ.

Thủy Lung đã quen với tâm trạng thay đổi thất thường của hần, đối với nét mặt lạnh lùng của hần nàng cũng không thêm để ý, tầm mắt lại dời lên thịt quay, không quên nói với Phong Giản: “Quay qua, phải, bên kia, vẩy thêm chút muối...”

Luận về kĩ thuật nướng thịt, có thể nói nàng là chuyên gia bậc nhất.

Phong Giản yên lặng lau mồ hôi, rất muốn nói với Thủy Lung, kêu nàng đừng nói chuyện nữa, nàng không nhìn thấy ánh mắt chủ tử quét về phía này sao? Ánh mắt như muốn đem hần ném vô đồng lửa, còn nữa đôi mắt sắc lém như dao cắt vào da thịt hần.

Một đạo nội lực vô tình bắn ra từ ngón tay Trương Tôn Vinh Cực.

Răng rắc một tiếng.

Que xiên thỏ bị chặt đứt.

Thỏ nướng lập tức rơi vào đồng lửa.

Phong Giản lập tức nói: “Thuộc hạ đúng là bất cẩn!”

Thủy Lung ngăn người, bĩu môi. Người có thể giả bộ diễn thật thêm một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chơi đùa âm ỉ thổ lộ tình cảm

Mặc dù Trương Tôn Vinh Cực ra tay không tiếng động, Thủy Lung không hề hay biết, thế nhưng dựa vào phán đoán cũng biết hần động tay động chân.

Phong Giản cố tình che giấu giúp Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung làm bộ như không biết, lạnh lạnh nói: “Một con thỏ đủ ăn không?”

Phong Giản lập tức nói: “Để thuộc hạ đi bắt thêm.”

Một bàn tay đưa đến bên mép miệng nàng, kẻ đó ép nàng mở miệng, đem một viên kẹo nhét vào trong miệng nàng.

Mùi vị ngọt lịm lan tràn trong khoang miệng, Thủy Lung liền biết mình bị nhét cái gì. Nàng quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, tầm mắt từ khuôn mặt hần chuyển xuống hộp kẹo trên tay hần, trong lòng nghi ngờ không biết tên này lấy kẹo ở đâu ra? Mùi vị này rất đặc biệt, không biết là mua ở ngoài hay là hần luôn mang hộp kẹo trong người?

Trong đầu Thủy Lung liền hiện lên một phiên bản hình chi bi – Trương Tôn Vinh Cực luôn mang theo hộp kẹo bên người, mỗi lúc không có người liền len lén ăn một viên kẹo, khuôn mặt bánh bao lạnh lẽo làm bỏ đứng đắn ăn vụng kẹo.

Phụt!

Thủy Lung bật cười.

Đột nhiên nàng bật cười, nụ cười ấy rơi vào trong mắt Trương Tôn Vinh Cực, hấn cho rằng Thủy Lung được hấn cho ăn kẹo mà vui vẻ, yên lòng. Khuôn mặt lạnh lùng của Trương Tôn Vinh Cực dần dần lộ ra nụ cười vui vẻ, vuốt ve gương mặt trắng mịn của nàng: “Đúng là đồ trẻ con.”

Chỉ dùng một viên kẹo là có thể dụ dỗ, thật đúng là trẻ con mà.

“Về sau không nên để người lạ dùng kẹo lừa gạt, biết không?” Trương Tôn Vinh Cực không quên dạy dỗ nàng, nói: “Chỉ được ăn kẹo của ta đưa.”

“Người xem ta là con nít ba tuổi à?” Thủy Lung không nhịn được đem lời thật lòng nói ra.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực không khỏi nhìn nàng, trầm mặc một chốc, liền nói: “Đúng là không phải con nít.”

Thủy Lung đọc được ý tứ từ ánh mắt hấn, như cười như không nhìn hấn, nàng lười phải tranh luận vấn đề này với hấn.

Kẹo bị nàng ngậm trong miệng dần dần hòa tan, không biết từ lúc nào nàng đã không còn bài xích vị ngọt này, giống như nàng bắt đầu có thói quen với Trương Tôn Vinh Cực, nàng cũng không chặt đứt những thói quen mà hấn đem tới.

Lúc thỏ nướng xong, Phong Giản lấy mâm bạc ra, dùng con dao nhỏ sắc bén như gió tấp cắt thịt thỏ thành từng miếng nhỏ đặt trên mâm bạc, cung kính đưa tới trước mặt Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn động tác thành thạo của hấn, nàng liền biết hấn rất hay làm chuyện này, lại một lần nữa xác định Trương Tôn Vinh Cực là người rất rất biết hưởng thụ.

Trương Tôn Vinh Cực bưng mâm bạc, dùng đũa bạc gấp thịt, dứt cho Thủy Lung ăn.

Tuy rằng ánh trăng nhô cao, mỹ nam như tiên, mỗi cái cử động đều trở thành vòng sáng, bầu không khí lãng mạn, say mê. Tạo thành một bức họa xinh đẹp động lòng người. Nhưng, Thủy Lung thật tình không ngắm được cảnh đẹp trước mắt, ngẩng đầu nói với Phong Giản: “Đem chân cắt ra cho ta.”

Phong Giản ngẩn người, nhìn Trương Tôn Vinh Cực một chút, thấy hấn không có phản ứng, đành ngoan ngoãn cắt chân thỏ, đặt lên mâm bạc, cung kính đưa lên cho Thủy Lung.

Thủy Lung nhớ tới đồ vật bọn họ mua lúc trước, không những mua gia vị còn có rượu ngon. Nàng đi tới xe ngựa chứa đồ đạc, tìm hồ lô rượu trong bọc, mở nắp ra, đưa lên miệng hớp một ngụm, cười: “Ăn thịt làm sao có thể thiếu rượu ngon được.”

Ở đây cũng không phải vương phủ, nàng không cần ăn mặc trang nhã ra vẻ ta đây. Nơi này là rừng sâu núi thẳm, xung quanh không có nhiều ánh mắt đánh giá của người ngoài, chỉ có các loài dã thú ăn mình mà thôi. So với việc ngồi nghiêm túc, từ từ ăn từng miếng nhỏ, Thủy Lung thích cái dạng thoải mái cầm thịt cắn một miếng to, uống một ngụm rượu, có cảm giác tự do, thỏa thích không kiềm chế.

Nhìn động tác ăn uống của nàng không một chút thô鄙. Rượu chảy từ cằm nàng xuống cằm cổ trắng ngần, chậm chậm thấm vào áo trong, làm ướt một mảnh quần áo. Dưới ánh trăng, nàng cười một cách tự nhiên, chỉ vì vui vẻ mà cười, đôi mắt lười biếng híp lại, khiến Trương Tôn Vinh Cực tê dại như bị điện giật trong nháy mắt.

Thủy Lung nhìn bộ dạng ngây người của hấn, khoe miệng nhếch lên cười vui vẻ, đáy mắt cũng hiện lên chút giảo hoạt. Bước một bước tới phía hấn, đưa hồ lô rượu cho hấn, sau đó cầm lấy chân thỏ cắn một ngụm.

Nuốt một miếng thịt thỏ xuống bụng, dải dạ dày đã sớm đói đến cồn cào. Thủy Lung than nhẹ, nhìn Phong Giản cười nói: “Tay nghề rất tốt, rất có hương vị.”

Phong Giản vốn là bé ngoan vừa định lễ phép nói cảm ơn, nào ngờ bị khí lạnh công kích, lập tức cúi đầu, tiếp tục giả bộ làm nhân sĩ câm điếc.

Thủy Lung phát hiện ra điểm này, quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, cười đến yêu nghiệt, đưa chân thỏ tới bên môi hấn: “Ném một chút?”

Trương Tôn Vinh Cực liếc nhìn chân thỏ, lại nhìn về phía Thủy Lung. Đúng là hấn có chút đói, nhưng so với ăn một chân thỏ, hấn muốn ném mùi vị của Thủy Lung hơn. Hấn hơi cúi đầu xuống, cắn vào chân thỏ.

Thủy Lung nhìn và bình luận: Cho dù hành động của người này đang gặm chân thỏ, nhưng người khác vẫn không nhìn ra vẻ khó coi nào hết.

“Cũng bình thường thôi.” Sau khi Trương Tôn Vinh Cực nuốt thịt thỏ xong, mới nói.

Phong Giản vừa nghe liền biết, mình nằm cũng trúng đạn.

Thủy Lung cười tủm tỉm: “Ta cảm thấy không tệ.” Lập tức, nàng giả vờ kinh ngạc nhìn Trương Tôn Vinh Cực: “Chẳng lẽ người từng được người có tay nghề nấu nướng giỏi hơn cả Phong Giản? Hay là người đó chính là người?”

Không. Thế. Nào!

Phong Giản trầm lặng phun ra ba chữ.

Chủ tử nhà hắc chính là con cưng của trời, mọi chuyện đều có hắc thủ xếp. Từ lúc hắc đi theo hầu hạ chủ tử, hắc chưa bao giờ thấy chủ tử tự nấu ăn, đừng nói chỉ tới việc nướng thịt với một đồng lửa dày đặc khói.

Nét mặt Trương Tôn Vinh Cực hơi sượng lại, sau đó nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng.

Răng rắc!

Âm thanh này thành công hấp dẫn lực chú ý của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung như cười như không nhìn Phong Giản, Trương Tôn Vinh Cực thì không chút cảm xúc nhìn hắc, ngón tay khẽ ma sát.

Phong Giản khóc không ra nước mắt, cười giả lả: “Thuộc hạ thật là hậu đậu!!!”

Thủy Lung lạnh nhạt tiếp một câu: “Tối hôm nay, người bắt cần hơi nhiều nha.”

Phong Giản nghiêm túc nói: “Chắc là do đánh xe nên đón gió nhiều, phỏng chừng là gió lạnh xâm nhập vào cơ thể, nên thuộc hạ hơi bị cảm, đầu có chút loạn.”

“À, thì ra là động kinh.” Thủy Lung làm ra vẻ hiểu rõ gật đầu.

Phong Giản không hiểu động kinh có nghĩa là gì, nhưng hắc nhạy cảm nhận thấy cái từ này tuyệt đối không có ý tốt. Mặc kệ nó là tốt hay xấu, chỉ cần có thể đòi đi lực chú ý của chủ tử, đó chính là từ tốt.

Phong Giản vừa trải qua một hồi phong ba, Thủy Lung không có tiếp tục bám theo vấn đề thịt nướng nữa, cầm hồ lô rượu trở về, ngửa đầu hớp một hớp, nhìn Trương Tôn Vinh Cực hỏi: “Còn phải đi bao lâu nữa?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn đôi môi vì uống rượu ăn thịt mà đỏ bừng, vừa thấy liền khiến người ta muốn chà đạp một phen. Hắc cảm thấy cổ họng khô khác, liền giắt lấy hồ lô rượu trong tay Thủy Lung, cũng học nàng uống một ngụm rượu, vị cay kích thích cổ họng, hít sâu một hơi, nói: “Bốn ngày.”

Nếu chỉ một mình Trương Tôn Vinh Cực đi, một ngày, hắc liền đến nơi. Đáng tiếc, công lực của Thủy Lung không cao, khinh công không sử dụng được bao lâu, nếu bị hắc ôm mang đi thì tốc độ miễn cưỡng nhanh, đồng thời có chút không thoải mái. Cho nên, hắc quyết định sáng sớm ngày mai liền đi sớm.

Bốn ngày này, vẫn còn thời gian nghỉ ngơi vào ban đêm.

Thủy Lung nhìn khuôn mặt trắng nõn của hắc ửng hồng vì rượu, đẹp đến vô song, không khỏi cười to, đem rượu trong tay hắc lấy đến ngửa đầu uống, nói: “Có truyền tin về cho Mộc Tuyết ở trong phủ Võ vương chưa.”

Tâm tư Mộc Tuyết rất tinh tế, rất hay lo lắng. Chuyến này phải đi bốn năm ngày, hoặc là nhiều hơn, tuy rằng không sợ nàng ta bị người trong phủ hãm hại, nhưng nhất định sẽ lo lắng cho hành tung của mình.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực u ám: “Nàng rất để ý tới nàng ta.” Tựa như cố ý muốn đối nghịch với nàng, hắc lại curop hồ lô rượu của nàng. Lần này uống một hơi lớn, động tác tự nhiên hơn, cũng không có vội vã.

Thủy Lung cười tít mắt: “Ta để ý người.”

Mặt Trương Tôn Vinh Cực rất đỏ, ngay cả tim và cơ thể cũng nóng hầm hập. Hắc tránh né động tác curop hồ lô rượu của Thủy Lung, đưa hồ lô lên miệng uống, nhàn nhạt nói: “Rượu này thật mạnh.”

Hắc đang giải thích nguyên nhân mình đỏ mặt hay sao?

Thủy Lung không biết mình đoán trúng hay không, nhưng vẫn không nhịn được bật cười, lại không phát hiện gương mặt của mình cũng đỏ bừng vì rượu, cười đến chảy nước mắt: “Đúng vậy, đúng vậy, rượu này thật mạnh, làm cho mặt mũi của người đều đỏ như cái đất khi nha.”

Trương Tôn Vinh Cực trợn mắt.

Không ngờ nàng dám đem mặt hắc so sánh với đất khi!

Con hồ li nhỏ này đúng là vừa khiến người ta yêu, vừa khiến người ta hận!

Một khắc trước còn vì lời nàng nói mà động lòng, khắc tiếp theo liền bực dọc!

Thủy Lung thừa dịp hấn ngăn người, vươn tay lấy hồ lô rượu về, uống một ngụm lớn. Thấy Trương Tôn Vinh Cực muốn cướp lại, Thủy Lung liền đứng lên lùi về sau: “Hắc! Cũng không phải chỉ có một bầu rượu, người muốn uống thì tự mình đi lấy, đừng có cướp với ta.”

Phong Giản vốn bị lãng quên, rất hiểu ý người nhanh chóng mang một bầu rượu khác tới, đưa cho Trương Tôn Vinh Cực.

Ai ngờ lòng tốt không được báo đáp, không những không được Trương Tôn Vinh Cực tán thưởng, còn bị hấn dùng mắt lạnh lườm nguýt.

Phong Giản liền biết lòng tốt của mình dùng sai chỗ, rất có giác lách người lùi về phía sau, lần nữa làm nhân sĩ tàn tật.

“Ha ha ha.” Thủy Lung cười to, sau đó vui quá hóa buồn, bi sặc rượu: “Khụ khụ khụ.”

“Ông trời cũng không chịu nổi Tiểu Hồ Ly như nàng.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh giọng nói, tay lại không chần chừ vỗ vỗ lưng nàng, tay còn lại thuận tiện ôm eo nàng, đem nàng giam giữ vào thân cây.

“Đứng đứng đứng, té ra là ta sai. Không phải chỉ uống một ngụm rượu thôi sao, cho người nè.” Thủy Lung dần dần ngừng ho, vẻ mặt không chút nhận sai, trái lại vẻ mặt ngả ngớn cười nói. Dứt lời liền cầm hồ lô lên uống một ngụm, nắm cổ áo Trương Tôn Vinh Cực, kéo hấn cúi người xuống, môi hướng về miệng hấn.

Khoang miệng hai người đều là mùi rượu, rượu cay như lửa thiêu đốt hai người, khiến nụ hôn này nóng bỏng không gì sánh bằng.

Khi tách ra, cả hai đều thở hổn hển.

Thủy Lung lười biếng dựa vào thân cây, ngửa đầu nheo mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn con người đen nhánh của Thủy Lung, không biết là đầu óc bị rượu làm hỗn loạn hay là bị nàng làm lây. Tâm thần chưa bao giờ tràn ngập thoải mái như vậy, cũng chưa phát hiện nụ cười yếu ớt trên môi dần cười lớn đến sung sướng, vui vẻ như vậy, nụ cười giống như dòng suối ngọt chảy trên Thiên Sơn.

Tuổi tác vốn không lớn, nụ cười vui vẻ này, thực sự khiến hấn đáng yêu giống như đứa trẻ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần giống như mây xanh hòa với ánh trắng, tựa như tinh linh sống lâu trong núi không hiểu chuyện đời, linh khí bức người.

Tình cảm theo thời gian hai người sống chung, không phai nhạt ngược lại càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Thật là lớn mật

Bốn ngày đi đường cuối cùng cũng đến nơi.

Lúc này, đám người Thủy Lung vẫn ở khu vực thuộc về lãnh thổ của Tây Lăng quốc, nhưng rất xa, xa hơn thành thị. Ở đây có mấy sơn thôn, cùng với một số kẻ có trang viên và Lan Viễn sơn trang.

Lan Viễn sơn trang có chút danh tiếng ở đây, nghe nói chủ nhân của tòa sơn trang này không phải là thường nhân, mà là người trong giang hồ. Tóm lại, thế lực của người giang hồ, người dân bình thường và thương nhân sẽ không đến giao thiệp, thế nhưng hôm nay có không ít người tụ tập dưới chân núi Lan Viễn sơn trang.

Bên ngoài một quán trà nhỏ, đơn sơ, dùng vài cái bàn ghế để trang trí, xem bộ dạng như buôn bán nhỏ. Chuyên bán nước trà kém chất lượng và đồ ăn sáng quê mùa cho người qua đường mua.

Lúc này, hầu như đã chật chỗ, người ngồi ở chỗ này đa số đều là nữ tử giang hồ, cử chỉ tương đối tùy ý.

Quần áo của đám người ở bên trong nhìn liền biết không phải người bình thường, ví dụ như phía bốn người kia. Bốn người kia nhìn mặt liền phân biệt được địa vị cao thấp. Hai người ngồi, hai người đứng. Hai người ngồi có một nam một nữ, nam nhân có da mặt trắng nõn, mặt mày tuấn tú, là một chàng trai thanh tú, bộ dạng tự do, có chút kiêu ngạo, rõ ràng có bối cảnh thân phận không thấp. Cho nên mới có thể tạo nên khí chất ưu tú như vậy.

Bên cạnh hấn là nữ tử ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, bộ dạng còn non nớt, gương mặt trắng hồng, đôi mắt lấp lánh như ánh sao, rất đáng yêu. Khiến người ta chú ý nhất chính là thân thể của nàng, trước lòi sau lõm, cực kì quyến rũ, không hề hợp với vẻ mặt non nớt của nàng.

Hai người đứng bên cạnh đều là nam tử, hai người đều mặc quần áo màu tối như nhau, trên lưng đều đeo thanh kiếm. Phía sau áo có thêu vòng tròn, chỉ thêu màu lam, có thể để người ta nhìn rõ vật được thêu trên đấy.

Một đám mây bay vờn chung quanh, bên trong có thêu hai chữ ‘Lư Vân’.

Vật thêu này, nếu là người trong giang hồ đều biết đến, biết rõ những người này là đệ tử ưu tú, nổi danh của Lưu Vân Cốc. Trong giang hồ, Lưu Vân Cốc là một thế lực lớn, đệ tử trong cốc đương nhiên đều là người tài giỏi có tiếng tăm, mặc kệ là kiếm thuật hay y thuật, thậm chí cầm kì thư họa cũng đều giỏi như nhau, nhưng mà sức lực của con người có hạn, trừ phi thật sự là thiên tài yêu nghiệt, người bình thường học tập có tài năng đến mức nào đi nữa, đến cuối cùng vẫn không có ai đạt được cấp bậc Tông sư ở tất cả các môn.

Bởi vậy, Lưu Vân Cốc chỉ coi trọng kiếm thuật và y thuật.

Nơi này cách rất xa nơi nhân sĩ giang hồ tụ tập, không ai ngờ rằng Lưu Vân Cốc có thế lực lớn như vậy mà lại đến nơi hẻo lánh như thế này, mọi người nhìn bốn đệ tử của Lưu Vân Cốc, vẻ mặt đều kính nể, kính trọng nhưng không dám đến gần.

“Thật khó ăn.” Nữ tử xinh đẹp có gương mặt non nớt oán giận, thanh âm mềm mại khiến không ít trái tim của nam nhân ở đây tê dại. Nàng ta không thêm quan tâm đến mọi chuyện bên ngoài, cầm đôi đũa bằng gỗ chọc chọc vào thịt bò trên đĩa, cau mày ghét bỏ: “Vừa khô lại vừa cứng, không chút nào ngon, làm sao người ta nuốt nổi đây!”

“Dĩnh Nhi.” Thích Tu Kiệt nhéo nhéo khuôn mặt trắng ngần xinh đẹp của nữ tử: “Ở đây không phải là Lưu Vân Cốc, cũng không phải thành lớn, sớm biết mình không chịu nổi thì đừng đi theo bọn thiếu gia.”

“Ăn, ăn.” Nữ tử gọi là Dĩnh Nhi vội ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng: “Chỉ cần có thể đi theo thiếu gia, có khổ bao nhiêu Dĩnh Nhi cũng đồng ý chịu đựng. Nhưng, Dĩnh Nhi cảm thấy... mấy thứ món cơm rau dưa này đúng là khiến thiếu gia chịu tù thân rồi.”

“Ha ha.” Thích Tu Kiệt cười nói: “Bản thiếu gia còn chưa lên tiếng, nàng lại cảm thấy tù thân thay cho ta. Rõ ràng chính mình ăn không nổi, còn muốn lấy thiếu gia làm bia đỡ đạn, đúng là càng ngày càng giáo hoạt.”

“Thiếu gia ~” Dĩnh Nhi đỏ mặt kéo dài âm thanh, giọng nói ngọt ngào, mềm mại khiến người ta mềm mại. Ánh mắt Dĩnh Nhi chuyển động, phát hiện tầm mắt mọi người đều nhìn mình, đáy mắt nàng không giấu được nhiệt huyết, cảm thấy rất đặc ý.

Trong khi nàng còn đang đắc ý, chợt phát hiện âm thanh ồn ào biến mất trong nháy mắt, tầm mắt của mọi người đều rời khỏi người nàng, chuyển sang chỗ khác. Ngay cả thiếu gia đang ôm nàng, cũng như vậy.

Dĩnh Nhi cả kinh. Chẳng lẽ có đại mỹ nhân xuất hiện?

Nàng ta quay đầu nhìn lại, nhìn ba người cười ngửa đi tới, cũng ngẩn người.

Một đôi nam nữ đi trước, tuổi tác không lớn. Nam tử mặc áo màu xanh biếc, áo thêu hoa văn màu bạc, trên người không có đồ vật trang sức nào hết, nhưng không làm giảm bớt khí chất thanh cao quý phái của hắn. Đặc biệt là dung mạo của hắn, da trắng như bạch ngọc, đôi con ngươi tựa như trân châu đen sâu thẳm, cánh môi đỏ hồng như hoa đào, dung mạo xinh đẹp cũng không thể diễn tả hết được dung nhan của hắn. Đẹp đến nỗi nữ nhân cũng phải tự ti, lại không hề cảm thấy ghen ghét với hắn nổi, trái lại còn thán ca ngợi: Một vị công tử long chươg phượng tư quý phái!

Nam tử vô song tao nhã, nữ tử bên cạnh lại không đáng để nhắc tới, khiến người ta khó mà nhìn thêm cái nữa. Nhưng, một khi thật sự nhìn kỹ nữ tử mặc hồng y, sẽ phát hiện mặt nàng không cứng nhắc như vậy.

Gương mặt bình thường của nàng làm nền cho nam tử xinh đẹp kia, lộ rõ vẻ mặt ‘Chung Vô Diễm’. Nhưng quần áo đỏ thắm trên người nàng, không có một chút hành vi hay cảm xúc, cũng chẳng có cảm giác lôi thôi lếch thếch gì. Cặp mắt nàng bùng kín, dáng vẻ lười biếng, phong thái lạnh nhạt nhàn nhã, không một chút tự ti, khiến người ta không có biện pháp khinh bỉ nàng, càng không thể coi nàng là tỷ nữ của nam nhân xinh đẹp kia.

Đằng sau hay người còn có một nam tử cười ngửa, nam tử mặc quần áo xanh đen gọn gàng, dáng vẻ nghe lời lại không nịnh hót, kiêu ngạo, đây mới thật sự là cảm giác tồn tại thấp. Liếc mắt liền đoán được hắn là người hầu.

Ba người càng ngày càng tới gần quán trà nhỏ, nam tử tuấn mĩ như tiên đưa mắt nhìn về phía bên này, sau đó chuyển mắt nhìn nữ tử hồng y im lặng cười ngửa bên cạnh: “Con đường sắp tới không thích hợp cười ngửa.”

Nữ tử hồng y gật đầu, xoay người lưu loát xuống ngựa, cười yếu ớt nói: “Vay đem ngựa thả đi, vào kia ngồi nghỉ ngơi một lát đi.”

Công tử quý phái kia nhìn quán nhỏ, không hề phản bác lại nữ tử, cũng nhanh chóng xuống ngựa.

Nam tử áo xanh đen đi tới, cầm dây cương ngựa của hai người, đi về phía chủ quán trao đổi.

Ba người này không phải là ai khác chính là nhóm người Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực.

Từ sau đêm đó rời khỏi rừng rậm kia, đoạn đường kia tiếp không thể đi xe ngựa, ba người đem thùng xe ngựa tháo xuống, cười ngửa mà đi. Về phần thùng xe phải làm sao bây giờ, dựa theo lời Phong Giản nói, sẽ có người thu về, không cần lo lắng.

Bởi vậy, ba người chỉ đi bốn ngày, liền tới chỗ này.

Phong Giản dẫn ngựa tới chuồng ngựa của quán nhỏ xong, trở về bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung. Trong quán nhỏ còn một vài chỗ trống, liền đi tới, đem túi xách mở ra, lấy ra hai cái khăn lụa trắng nõn, đặt lên ghế, sau đó cung kính đứng một bên.

Bốn ngày nay, đối với chuyện như vậy Thủy Lung đã sớm có thói quen. Lại nói, Trương Tôn Vinh Cực lại có tiền, biết hưởng thụ cuộc sống, nàng không cần phí công sức, càng không cần để ý, tự nhiên cũng hưởng thụ theo hần.

Nàng sẽ không giả mồm cái lão giáo dục Trương Tôn Vinh Cực, nói với hần những chuyện đại loại như đây là hành vi xa xỉ... Dù sao thì tiền bạc đều do chính mình kiếm lấy, nếu mình không xài, để mình được thoái mái vậy kiếm nhiều tiền làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ để cho tiền của nổi mốc nổi meo sao?

Kiếp trước, nàng cũng không thiếu tiền của, chỉ là khi đó cuộc sống quá bận rộn, nàng còn chưa kịp tiêu tiền như nước thì đã xuyên qua thời không đến thời đại này.

Nhưng một màn này rơi vào mắt người khác, chính là hoàn cảnh khác biệt, nhận ra thân phận của Trương Tôn Vinh Cực rất không bình thường.

Thích Tu Kiệt khẽ nhú nhú mày.

Hần là thiếu gia của Lưu Vân Cốc lại không thể so với người này. Không phải hần không mua nổi lụa thượng đẳng để lót lên ghế ngồi, chẳng qua là chưa bao giờ nghĩ tới mấy chuyện này. Một khắc trước hần được mọi người hâm mộ, kính nể, sau một khắc lại bị người này chèn ép xuống.

Đĩnh Nhi bên cạnh hần nhìn Trương Tôn Vinh Cực một hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, không dám nhìn Trương Tôn Vinh Cực thêm lần nào nữa. Nàng ta sợ chính mình nhìn lâu hơn sẽ đánh mất trái tim, thần trí rối loạn, sau đó sẽ đạt được kết thúc rất bi thảm.

Nàng biết rõ, người như Trương Tôn Vinh Cực rất nguy hiểm, không thể tùy tiện ngắm.

Trong quán có một bé con khoảng mười tuổi chạy đến, âm thanh giòn giã nói với Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung: “Hai vị khách quan muốn dùng gì ạ? Quán của ta có thức ăn rất ngon, mọi người sẽ thích!”

Thủy Lung lắc đầu nói: “Lấy một bình nước trong là được.”

Thức ăn ở đây có ngon hay không, khỏi nghĩ cũng biết. Huống chi, Trương Tôn Vinh Cực nói chỉ đi thêm một canh giờ là có thể đến Lan Viên sơn trang, muốn ăn thì đến sơn trang ăn cũng được. Hiện tại, Thủy Lung quyết định vào đây không phải để nghỉ ngơi, nàng có mục đích khác.

Bé nam nghe Thủy Lung nói, có chút tiu ngui, dáng vẻ thất vọng lại uất ức. Có lẽ nghĩ Thủy Lung là người không có tiền, lại chiếm một vị trí trong nhà hần, trong lòng mới không vui. Nhưng cha bé cản dận, nên không dám oán giận chỉ ừ ừ cúi đầu.

Thủy Lung đoán được suy nghĩ nhỏ bé của hần, Phong Giản đứng phía sau cũng nhận ra được. Hần đem một khối bạc ném cho bé trai, nói: “Đi chuẩn bị đi.”

Bé trai luống cuống nhận bạc, vừa mừng vừa sợ: “Không cần nhiều như vậy... nước trong, nước trong không lấy tiền. Khách quan có thể cho ta một chút là...”

Phong Giản cắt đứt lời bé trai: “Đi chuẩn bị là được.”

Bé trai bị lời Phong Giản hù dọa, vội vã chạy vào trong. Một lát sau, nam tử trung niên cũng chính là ông chủ đi ra, một tay nắm lỗ tai bé trai, một tay bưng bình nước trong đi tới, luôn miệng nói với Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực: “Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, xin hai vị khách quan đừng để bụng. Cái này không lấy tiền, nước này được lấy từ khe nước suối, vừa mát lại trong, mời hai vị dùng.” Nói xong liền đem bạc trả lại cho Thủy Lung.

Thủy Lung không nhận bạc, Giản Phong đứng đằng sau nói: “Cho người thu thì cứ thu đi.”

Chút ít tiền bạc này bọn họ không để vào mắt.

Nam nhân trung niên đã từng gặp qua rất nhiều nhân vật, vừa thấy Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực liền biết hai người nhất định là quý nhân. Đặc biệt là vị công tử có dung nhan như tiên, e rằng họ hoàn toàn không để tâm đến chút bạc lẻ này, nếu ông nói thêm chắc chắn sẽ chọc giận bọn họ.

Ông chủ vừa nghĩ, liền cầm bạc lại, nói cảm ơn với ba người.

Thủy Lung cầm ấm nước ngửa đầu rót vào miệng, nước trong veo tinh khiết mang theo mùi vị của suối nhập vào cổ họng, sau khi nuốt xong cười khẽ với chủ quán: “Chờ đã, ta có chút chuyện muốn hỏi.”

Chủ quán dừng bước: “Cô nương muốn hỏi chuyện gì? Nếu biết ta nhất định nói hết.”

Thủy Lung nói: “Đừng căng thẳng, ta chỉ tò mò không hiểu vì sao nơi này có nhiều người của võ lâm thôi à.”

Chủ quán định trả lời, một giọng nói xa lạ vang lên: “Lẽ nào hai người đến đây không phải vì bảo vật?”

Thủy Lung nhìn lại, thấy nam tử chừng hai mươi tuổi và một nữ tử có gương mặt trẻ con.

Thích Tu Kiệt nhìn Thủy Lung cười nói: “Tại hạ Thích Tư Kiệt, đệ tử Lưu Vân Cốc.”

“Lung.” Thủy Lung chỉ đơn giản nói ra tên, thấy trong mắt nam tử lóe lên chút bất mãn liền nói: “Không biết Thích huynh đệ nói bảo vật là vật gì?”

Thích Tu Kiệt nói: “Lan Viễn son trang vừa xuất hiện một bảo vật, nghi ngờ là kì trân dị thảo, có thể tăng cường công lực, cũng có thể trị mọi bệnh tật, kéo dài tuổi thọ. Nhưng mọi thứ chỉ là lời đồn, không ai biết được công hiệu thật sự của nó.”

Thủy Lung nhủ mày, nhìn về phía Trường Tôn Vinh Cực. Phát hiện vẻ mặt hắn không chút biến hóa, con ngươi không chút biến hóa che kín, nàng biết hắn đang mất hứng.

Phong Giản đứng đằng sau hai người cũng lạnh lùng nghiêm nghị hơn, đáy mắt hiện lên u ám.

Thủy Lung hỏi Thích Tu Kiệt: “Lời đồn không thể coi là thật được, vì sao còn có nhiều người đến đây?”

Thích Tu Kiệt cười nói: “Hóa ra cô nương thật sự không biết. Nếu là lời đồn sẽ không có nhiều người tin tưởng, nhưng có người đã từng hỏi thăm trang chủ Lan Viễn son trang – Liễu Ngân, Liễu Ngân trang chủ không thừa nhận cũng không phủ nhận, hắn ta chỉ nói không biết bảo vật ở nơi nào, cái này càng làm người ta bán tín bán nghi, cảm thấy đến thử may mắn của mình mà thôi.”

Có một số con em của đại gia tộc sẽ không làm mấy chuyện không có tính xác thực như vậy, nhưng rảnh rồi sinh nổi. Thích Tu Kiệt hắn cũng nhàm chán quá lâu, đứng dịp hắn đi ngang qua, nghe nói chuyện này nên đến giúp vui.

Thủy Lung: "Thì ra là thế."

Dọc đường đi, nàng luôn cảm thấy khó hiểu, sao nơi vắng vẻ như thế này lại có nhiều người tụ tập. Ban này muốn dừng chân lại quán nhỏ, là vì để hỏi thăm tình hình, cuối cùng nàng cũng thu được chút tin tức. Chuyện này nhất định có liên quan đến Phượng Nhân Quả.

Điều muốn biết cũng đã biết, Thủy Lung không có ý định ở lại nữa, đối với Trường Tôn Vinh Cực nói: “Đi thôi.”

Trường Tôn Vinh Cực khẽ gật đầu, vươn tay đem nàng ôm vào lòng.

Thủy Lung rất kinh ngạc.

Trường Tôn Vinh Cực giải thích: “Đường núi không bằng phẳng, ta ôm nàng.”

Đường núi dù có không bằng phẳng, cũng không đến mức không thể đi. Nhưng Trường Tôn Vinh Cực nói không sai, hắn ôm nàng lên núi, đúng là nhanh hơn so với nàng chạy. Nàng ngẩng đầu nhìn Trường Tôn Vinh Cực, thấy sắc mặt lạnh nhạt không chút chịu thỏa hiệp của hắn, liền gật đầu, không có phản kháng.

Nhìn nàng ngoan ngoãn, chân mày Trường Tôn Vinh Cực giãn ra, có chút ôn hòa. Sau đó đứng dậy, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của người khác, hướng tới núi mà nhảy tới. Phong Giản tự nhiên đi sau hai người, trước khi đi cũng không có thu dọn khăn lụa trắng trên ghế.

“Mặt của nàng ta có phải là ngọc trang không vậy?” Một người A không nhận được suy đoán.

Người B liền nói: “Nhất định là vậy rồi, ta thấy rõ, cổ nàng ấy rất trắng, màu da hoàn toàn khác với khuôn mặt. Huống chi nàng ấy lại đi cùng công tử xinh đẹp như tiên, còn được hắn ôm, nhất định là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.”

“Đáng tiếc ta không nhìn thấy được.”

Mọi người thảo luận xôn xao, không ai tin diện mạo hiện tại của Thủy Lung là thật hết.

Ánh mắt Thích Tu Kiệt lóe sáng, tràn ngập hưng phấn. Lúc này, cũng nắm tay Đinh Nhi đứng lên, đi về phía lên núi.

Đinh Nhi vừa thấy nụ cười tươi rói của hắn, đáy lòng có chút hoảng hốt, liền biết hắn đang có hứng thú với một người nào đó. Lại không biết là hắn có hứng thú với Lung cô nương hay là vị công tử quý phái kia, hoặc có thể là cả hai.

“Thiếu gia ~” Đinh Nhi nũng nịu nói: “Chẳng lẽ ngươi thích vị tỷ tỷ kia?”

Thích Tu Kiệt cười, néo gương mặt trắng nõn của nàng: “Nghe cái gì vậy? Nàng kia đâu có xinh đẹp bằng Đinh Nhi?”

Đinh Nhi nghe xong chẳng những không có vui vẻ, trái lại càng hoảng sợ. Thiếu gia không có trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, chứng tỏ thiếu gia có chút hứng thú với Lung cô nương kia.

“Thiếu gia, Đinh Nhi không có ý đó. Mặc kệ thiếu gia thích ai, chỉ cần trong lòng thiếu gia có một chỗ nhỏ dành cho Đinh Nhi, Đinh Nhi liền cảm thấy mãn nguyện.” Đinh Nhi biết điều, đáng vẻ ngoan ngoãn nói. Từ xưa tới nay, Đinh Nhi đều tự hiểu mình, cũng rất thức thời. Chưa bao giờ nàng có ý nghĩ muốn độc chiếm Thích Tu Kiệt, cũng biết lấy thân phận và dung mạo của mình, nàng không làm được chuyện này.

Trong mắt Thích Tu Kiệt hiện lên kinh ngạc, sau đó thỏa mãn hôn lên miệng nàng, nói: “Đinh Nhi của ta thật ngoan, trong lòng thiếu gia đương nhiên có nàng rồi.”

Trường Tôn Vinh Cực khổng chế tốc độ, trong một canh giờ liền thấy Lan Viễn son trang.

Trước cửa lớn của Lan Viễn son trang có sáu đệ thủ vệ, đều mặc y phục xanh đậm, thấy Trường Tôn Vinh Cực rơi xuống đất, nhất thời bị khí chất và

dung mạo của hắn làm khiếp sợ, lúc hoàn hồn thì đã thấy Trương Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung đi vào cửa lớn.

Mọi người liền ngăn cản: “Không biết công tử là...Ồi.”

Lời hắn chưa nói hết, người đã bị đá bay ra ngoài, thị vệ ngăn cản Trương Tôn Vinh Cực bay ra ngoài theo một vòng cung tuyệt đẹp, ỉu xù rơi xuống, không cần nghĩ cũng biết gãy xương.

Năm người kia thấy vậy, trong lòng đều rung mình.

Trương Tôn Vinh Cực mặc kệ bọn họ, đứng trước cửa lớn, đá một cước nhanh như tia chớp, kèm theo âm thanh ‘rầm’, cánh cửa lớn bị chia năm xẻ bảy, lộ ra cảnh sắc và người ở bên trong.

Một thủ vệ vội vã đốt pháo báo tin, ngay sau đó Lan Viễn sơn trang liền vang lên tiếng chuông báo động.

“Kẻ nào dám đến Lan Viễn sơn trang của chúng ta gây loạn?”

Một gã trung niên mặc trường bào màu nâu đậm nhanh chóng đi tới, âm thanh hùng hậu.

Đằng sau có không ít nam nhân vạm vỡ đi theo, xem ra không phải là người của Lan Viễn sơn trang, có lẽ là người đến Lan Viễn sơn trang tìm bảo.

“Liêu Ngân, ngươi thật to gan!” Phong Giản chậm rãi nói, ánh mắt lạnh lùng chế giễu nhìn nam nhân trung niên kia.

Lúc Liêu Ngân nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực, vẻ mặt liền choáng váng. Dáng vẻ dương oai diệu võ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt trắng bệch và thân thể run rẩy, âm âm quỳ xuống đất, hướng Trương Tôn Vinh Cực quỳ lại: “Nô tài biết sai! Cầu chủ nhân tha mạng! Nghe nô tài giải thích!”

Giọng nói của hắn đã bị dọa đến khô khan, khàn khàn. Khiến người nghe cảm nhận được sự sợ hãi từ đáy lòng hắn, thân thể cao to quỳ sát trên mặt đất, run lay bầy, giống như một khắc kẻ tiếp sẽ ngất xỉu.

Mọi người giật mình nhìn một màn trước mắt, lại nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung đứng trước mặt Liêu Ngân, không hiểu vị nam tử có dung mạo như tiên này có cái gì đáng sợ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cho nhau túng sủng

Edit: Tịch Ngừ

Thích Tu Kiệt lên núi chậm hơn Trương Tôn Vinh Cực một chút cũng thờ ơ chứng kiến cảnh này.

Hắn không ngờ rằng Liêu Ngân lại sợ Trương Tôn Vinh Cực như vậy. Còn khiến hắn tự xưng là nô tài...

Ngay cả trang chủ của Lan Viễn sơn trang Liêu Ngân cũng chỉ là một nô tài trong mắt người đàn ông không biết từ sâu chui ra này, vậy bọn họ là cái gì? Nhưng xưa nay chưa từng nghe nói đến chàng trai trẻ tuổi tài giỏi tồn tại, chẳng lẽ người này mới xuất hiện trên giang hồ, xuống núi để rèn luyện kinh nghiệm sao? Trước giờ đều ẩn núp trong môn phái, che giấu thật tốt.

Thích Tu Kiệt suy đoán sự việc, người ở đây cũng có không ít người nghĩ đến, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đồng loạt nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực.

“Cha!” Âm thanh thanh thúy, uyển chuyển vang lên.

Chỉ thấy một cô gái dùng khinh công nhẹ nhàng đi đến chỗ này. Lúc đến gần, mọi người mới nhìn rõ bộ dạng của cô gái đó. Trong lòng không khỏi thán thán: Sắc nước hương trời!

Cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mày cong mắt cười, mũi quỳnh môi đào, da trắng nhẵn nhụi, rất tinh xảo linh hoạt, lại quyến rũ mê người. Áo mặt quần áo màu vàng nhạt, trên quần áo thêu hoa văn bướm bướm, thắt lưng màu ngọc lan, trên thắt lưng là ngọc sức và túi thơm tinh xảo, lúc đi di chuyển cả hai thứ va chạm vào nhau, phát ra tiếng ngọc dễ nghe.

Đàn ông con trai nhìn ả đều không khỏi nhìn kỹ hơn vài lần, trong mắt khó nén được si mê và kinh diễm.

“Không ngờ Liêu Ngân lại có con gái xinh đẹp như vậy.” Thích Tu Kiệt cũng tán thưởng.

Đinh Nhi đang rúc vào trong lòng Thích Tu Kiệt nhìn chằm chằm cô gái áo vàng một hồi, quẹt miệng nói: “Nàng ta không xinh đẹp bằng Tước Nhi tỷ tỷ.”

Thích Tu Kiệt cười: “Lan Viễn son trang nhỏ nhỏ làm sao có thể so sánh với Lưu Vân Cốc được.” Mặc kệ là quyền thế hay là địa vị, trong mắt Lưu Vân Cốc, Lan Viễn son trang không đáng để nhắc tới. Đương nhiên mỹ nhân trong Lan Viễn son trang cũng không bằng Lưu Vân Cốc.

“Nhưng ở một nơi hoang vu như thế này, còn có một mỹ nhân đúng là chuyện hiếm thấy.”

Đinh Nhi không nói gì gật đầu, căn bản không sợ cô gái áo vàng kia. Thiểu gia đúng là có hứng thú với nàng kia nhưng đó chỉ là vui đùa trong chốc lát, hết hứng thú thì thôi, nàng ta tuyệt đối không có khả năng uy hiếp đến mình.

“Cha, sao người lại bị thương?” Cô gái áo vàng vội vàng chạy đến bên cạnh Liêu Ngân, đưa tay vịn ông, muốn đỡ ông đứng lên.

Liêu Ngân làm sao dám làm theo ý ả, phát tay đẩy ả sang một bên, không nhìn ả, đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Chủ nhân, nô tài biết mình làm trái lời chủ nhân, xin chủ nhân cho nô tài cơ hội giải thích, lòng trung thành của nô tài đối với chủ nhân trời xanh có thể chứng giám!”

Cô gái áo vàng nghe như vậy, sắc mặt biến đổi, suy đoán tại sao cha mình lại xưng nô tài với người khác? ả mới quay đầu nhìn sang Trương Tôn Vinh Cực, sau khi nhìn thấy gương mặt của hắn, mặt ả nghếch ra một lúc sau mới hoàn hồn, cảm thấy bản thân luống cuống, mặt đỏ hồng như son, quỳ xuống trước mặt Trương Tôn Vinh Cực, thành khẩn cầu xin: “Xin đại nhân tha cho cha Vân Vân một lần, Vân Vân cầu xin ngài.”

Lúc này, mọi người bắt đầu nghị luận.

“Người này là ai? Chưa từng nghe nói Lan Viễn son trang có chủ nhân giấu mặt.”

“Ta nghĩ chuyện này và chuyện son trang có bảo vật có liên nhau với nhau á.”

“Nói không chừng bảo vật ấy đúng là có thật đó, nhưng nó thuộc về vị công tử này, sau đó bị Liêu Ngân trộm mất.”

“Ai nha, nhìn bộ dạng khóc sụt sùi của con gái Liêu trang chủ kia, người đàn ông nào có thể nhẫn tâm được chứ, nếu là ta, ta đã sớm tha cho bọn họ.”

Âm thanh của mọi người không lớn không nhỏ, nhưng không có ai dám đứng ra nói giúp cho bọn Liêu Ngân.

Phong Giản nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực, chỉ cần Trương Tôn Vinh Cực ra hiệu, hắn liền đem Liêu Ngân giải quyết.

“Đi vào rồi nói.” Thủy Lung mở miệng nói.

Không phải nàng đồng tình cho Liêu Ngân và Liêu Vân Vân, chỉ vì nàng không muốn nói chuyện Phượng Nhãn Quả trước mặt người ngoài mà thôi.

Nàng vừa mở miệng, nét mặt vô tình của Trương Tôn Vinh Cực có chút biến hóa, khẽ gật đầu, ôm nàng nhún chân liền bay ra ngoài. Phản kích công vừa lộ ra liền khiến mọi người kinh hồ.

Phong Giản nhìn Liêu Ngân và Liêu Vân Vân còn ngây ngốc quỳ trên đất lạnh giọng nói: “Còn không đi?”

“Dạ, dạ, dạ.” Liêu Ngân vội vàng đứng lên, rũ mắt ngoan ngoan đi theo Phong Giản.

Trong lòng hắn rất kinh ngạc, không biết cô gái vừa nói chuyện là ai, cư nhiên có thể khiến chủ nhân nghe lời như vậy?

Liêu Vân Vân cũng đứng lên, bước nhanh tới bên cạnh Liêu Ngân, đưa tay đỡ lấy ông, nhìn Phong Giản đã đi khá xa bọn họ, cho rằng mình nói nhỏ chắc chắn Phong Giản sẽ không nghe thấy. Lúc này mới yên tâm hỏi nhỏ Liêu Ngân: “Cha, công tử kia là người phương nào?”

Liêu Ngân làm sao không nhìn ra tâm tư của con gái, thầm nghĩ chủ nhân có phong cách như vậy, trên thực tế hiếm có cô gái không bị hắn hấp dẫn.

Ông thờ dãi: “Người nọ là chủ nhân của cha, trong mắt của chủ nhân cha chỉ đáng làm nô tài của người thôi.”

Liêu Vân Vân nghe xong, sắc mặt liền không tốt. Nếu cha ả là nô tài, vậy không phải ả là con gái của nô tài sao? Thân phận này, muốn lọt vào mắt xanh của người đàn ông kia, quả thật rất khó khăn.

“Cha đang nói ngốc cái gì đấy, cha chính là đệ nhất trang chủ mà!”

Liêu Ngân nói: “Đệ nhất trang chủ thì tính cái gì? Trong giang hồ, Lan Viễn son trang chỉ là một đoạn kết của trào lưu mà thôi.”

Liêu Vân Vân tức giận mặt đỏ rần, âm thanh cũng hơi lớn: “Cha, sao cha lại không có chí khí như vậy?”

“Âm ỉ cái gì?” Phong Giản đi đằng trước không kiên nhẫn nữa quay đầu lại quát.

Liêu Ngân liền vội vàng cúi đầu nhận lỗi với hắn. Sau đó nhìn về Liêu Vân Vân còn không phục nói: “Không phải là cha không có chí khí, mà sự thật chính là như vậy. Vân Vân, chủ nhân không phải là loại người vô dụng như đám người nịnh bợ người mấy ngày nay. Nếu chủ nhân có thể để mắt tới con, đó là phúc đức con tu tám đời mới được. Nếu ngài ấy thấy con chướng mắt, con đừng bao giờ tự cho là thông minh, giờ thủ đoạn gì đấy, nếu không thì...”

Liêu Vân Vân bị giọng điệu nghiêm túc của ông giáo huấn có chút hoảng sợ, có chút chột dạ lại không phục, nhẹ giọng nói: “Lấy dung mạo của con, nhất định vị công tử kia sẽ mê muội con.”

Liêu Ngân lập tức đã kích ả: “Chủ nhân đã gặp không ít cô gái có dung mạo tuyệt sắc, lấy tư sắc của con ở đây có thể là độc nhất vô nhị, nhưng so với thiên hạ, cũng chỉ là hạng xoàng mà thôi.”

“Cha!” Liêu Vân Vân tức giận đến đỏ mặt.

Làm sao có người đi nâng cao chí khí của người khác, mà hạ thấp uy phong của mình!

Từ nhỏ tới lớn, Liêu Vân Vân chưa gặp cô gái nào có dung mạo xinh đẹp hơn ả, thế nên tự cho mình xinh đẹp nhất trần, hiếm có nhất trong thiên hạ. Bây giờ, nghe Liêu Ngân nói, cảm thấy ông ta nhất gan sợ phiền phức, trong lòng rất là không vừa lòng.

Cái gọi là ech ngồi đầy giềng, chính là dạng người như Liêu Vân Vân.

Từ nhỏ sống ở Lan Viễn sơn trang, nơi hoang vắng ít người, lại chưa từng ra khỏi cửa. Đương nhiên, ả không biết thiên hạ to lớn, cũng không biết thế giới bên ngoài rất phồn hoa, dĩ nhiên người đẹp cũng nhiều hơn.

Ở khu đất cấm của Lan Viễn sơn trang, ngay cả Liêu Ngân làm trang chủ cũng không được tùy tiện đi vào. Cấm địa này chính là nơi ở tạm của Trường Tôn Vinh Cực, khi thỉnh thoảng hắn đến. Lúc này, Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung đang ngồi bên trong biệt viện, nhìn Phong Giản dẫn Liêu Ngân và Liêu Vân Vân đến.

Thủy Lung vừa thấy Liêu Vân Vân, liếc mắt một cái liền hiểu rõ ý của đối phương. Nàng biết con mèo nhà mình lại vô tình chọc phải hoa đào nữa rồi, đem con gái người ta mê hoặc không còn một mảnh.

Liêu Ngân đi tới trước mặt hai người quý xuống nói: “Chủ nhân, chuyện Lan Viễn sơn trang có bảo vật đều do nô tài quản lý không chu đáo...”

Rất rõ ràng, Liêu Ngân rất sợ Trường Tôn Vinh Cực. Cho nên vừa có cơ hội giải thích, ông đều không dám giấu diếm, đem mọi chuyện khai báo hết. Căn cứ vào chuyện Liêu Ngân nói, chuyện là như vậy...

Bởi vì, Trường Tôn Vinh Cực tạm thời đem Phượng Nhân Quả để trong Băng Lam Cốc của Lan Viễn sơn trang. Mấy ngày kể tiếp, Liêu Ngân liền cho người canh giữ đặc biệt cẩn trọng. Chuyện này khiến cho một gã đệ tử của sơn trang có lòng riêng, len lén tìm bảo vật trong Lan Viễn sơn trang, lại bị Liêu Ngân phát hiện, đệ tử kia thấy bề chuyện liền cao bay ra chạy, còn có ý đem chuyện Lan Viễn sơn trang có bảo vật đồn ra ngoài.

Vốn dĩ Liêu Ngân có thể phủ nhận, nhưng hắn cũng nổi lên ý đồ tham lam. Hắn không biết Trường Tôn Vinh Cực đem bảo vật gì cất giấu trong Lan Viễn sơn trang, lại biết lấy thủ đoạn của Trường Tôn Vinh Cực. Hắn không muốn bảo vật bị người khác tìm được hoặc là trộm mất, như vậy người khác nhất định không có cách nào tìm được. Vì vậy, ông mới không lo lắng những người đến tìm bảo vật tìm ra nó, đem nó cướp đi.

Ông muốn mượn chuyện này để thu hút mấy thiên niên hiệp sĩ trẻ tuổi đẹp trai đến đây, thành công khiến địa vị và danh tiếng của Lan Viễn sơn trang phát triển hơn, cũng có ý muốn tìm chồng cho ba cô con gái của mình. Ba đứa con gái của ông có diện mạo không tệ, Liêu Vân Vân có dung mạo tốt nhất, nhờ những người này lan truyền về việc nhan sắc của con gái ông ra giang hồ, để nâng cao danh vọng của ông hơn, hấp dẫn một số con cháu vọng tộc của danh môn chính phái, con cái nhà giàu.

Dựa theo kế hoạch của Liêu Ngân, trong khoảng thời gian này Trường Tôn Vinh Cực có lẽ sẽ không đến đây lấy bảo vật, càng không quan tâm đến tin tức ở cái nơi hẻo lánh này của ông. Như vậy, chờ danh tiếng một thời đi qua, tên tuổi của Lan Viễn sơn trang và con gái ông đều truyền ra ngoài, ông lập tức sẽ phân tán đám người tìm bảo vật này đi, dễ dàng đem chuyện này dọn dẹp. Khi Trường Tôn Vinh Cực đến lấy bảo vật sẽ không phát hiện những chuyện này, dù biết hắn cũng sẽ không để ý.

Nhưng ông không ngờ Trường Tôn Vinh Cực lại đến sớm như vậy, ngày trước rõ ràng hắn đã nói rõ ngày hắn đến lấy bảo vật, thời gian lấy bảo vật của hắn phải còn mấy hôm nữa mới đến.

Thủy Lung nghe Liêu Ngân giải thích, nàng cảm thấy người này đúng là biết tạo thời thế. Nếu như không phải nàng và Trường Tôn Vinh Cực nhất thời hưng khởi chạy tới nhìn Phượng Nhân Quả, kế hoạch của Liêu Ngân nhất định sẽ êm xuôi trôi qua, nói không chừng còn thành công nữa nha.

“Cha! Tại sao có thể như vậy?” Mặt Liêu Vân Vân đỏ bừng, hai mắt rung rung lên án cha mình.

Ả biết mọi chuyện ông làm đều vì Lan Viễn sơn trang và vì chị em các ả. Nếu như bình thường biết được sự thật, ả sẽ không tức giận, ngược lại sẽ rất phối hợp với Liêu Ngân. Nhưng bây giờ ông lại nói hết mọi chuyện ở trước mặt Trường Tôn Vinh Cực, ả có chút xấu hổ và giận dữ.

Hắn sẽ nghĩ thế nào? Lợi dụng bảo vật của hắn để khiến chính mình nổi danh, cái này so với hoa khôi trong thanh lâu có gì khác chứ? Hắn có thể coi thường ả không?

TRong lòng Liêu Vân Vân phát hoảng, thỉnh thoảng len lén nhìn Trường Tôn Vinh Cực, muốn biết phản ứng của hắn như thế nào. Khi phát hiện về mặt Trường Tôn Vinh Cực không chút biến hóa, càng không có khinh bỉ hèn mọn nhìn về ả, ả liền thở phào nhẹ nhõm lại có chút không cam lòng.

Hắn căn bản không chút nào để ý tới ả?

“Chủ nhân, nô tài biết sai rồi, cầu chủ nhân tha mạng!” Liêu Ngân vừa bắt đắc dĩ vừa hối hận liếc nhìn con gái đang trầm mình vào tình ái, lần nữa dập

đầu, cầu xin Trương Tôn Vinh Cực.

Liêu Vân Vân đảo mắt một cái, cũng quỳ xuống, ngửa đầu mắt rung rung nhìn Trương Tôn Vinh Cực, diêm đạm đáng yêu nói: “Công tử, xin người tha cho cha ta. Chỉ cần người đồng ý, Vân Vân nguyện lấy thân báo đáp, làm trâu làm ngựa đi theo hầu hạ công tử.”

Khóe miệng Phong Giản giật giật mấy cái.

“Ha ha...” Thủy Lung cười, tiếng cười rất dễ nghe.

Liêu Vân Vân nghe tiếng nàng cửa, đáy mắt lóe lên giận dữ, trợn mắt nhìn Thủy Lung.

Một à đàn bà xấu xí, dựa vào cái gì mà à có thể ngồi sóng vai với thần tiên công tử chứ, hành động còn thân mật như vậy! Liêu Vân Vân luôn luôn được người khác nịnh hót, không có suy nghĩ nhiều, liền nói với Thủy Lung: “Cô nương này đúng là không biết lễ nghĩa phép tắc, thân là cơ thiếp không đứng bên cạnh hầu hạ thì thôi, còn dựa vào sự nuông chiều của công tử, kiêu căng như vậy.”

Trong mắt Liêu Vân Vân, đáng về Thủy Lung không giống nô tỳ, nhiều nhất chỉ là cơ thiếp để Trương Tôn Vinh Cực chơi đùa.

“Thật không biết ngượng đơn thuần hay là ngu ngốc nữa.” Thủy Lung nói.

Hành vi khiêu khích tình địch của Liêu Vân Vân quá rõ ràng, so với Chu Giáng Từ quả nhiên là thấp kém hơn nhiều. Chu Giáng Từ cũng khiêu khích, nhưng khiêu khích của à ấy khiến người ta cảm thấy à là thiếu nữ mạnh mẽ, xinh đẹp. Còn Liêu Vân Vân chỉ có ghen tỵ và khắt khe.

Chu Giáng Từ ở trước mặt người khác thì nhẫn nhịn, thiện lương, nhìn ra được thái độ khác biệt của à dành cho Trương Tôn Vinh Cực. Liêu Vân Vân lại xúc động, cái gì cũng không biết, tự cho mình là đứng gần ghép thân phận cơ thiếp lên người Thủy Lung, cộng thêm tội danh được nuông chiều mà kiêu căng.

Nếu thật sự bị à nói đúng thì thôi, còn không đúng, à hoàn toàn là tự rước lấy nhục.

Bộ dạng ung dung của Thủy Lung trong mắt Liêu Vân Vân chính là khiêu khích và xem thường, à cảm thấy ---- đối phương hoàn toàn không đặt à vào mắt.

Cái này, Liêu Vân Vân không có nhìn lầm. Thủy Lung đúng là không có để à vào mắt, không chút cảm nhận được uy hiếp của à đối với nàng, càng không thấy à có sức hấp dẫn mê hoặc Trương Tôn Vinh Cực.

“Công tử.” Liêu Vân Vân mang về mặt tỳ khuất, hai mắt dầm lệ nhìn Trương Tôn Vinh Cực cầu cứu.

Thủy Lung thấy vậy, lại không nhịn được cười.

Đầu óc của con nhỏ này không bình thường nha. Trương Tôn Vinh Cực còn chưa đáp ứng, à đã gọi ‘công tử’ ngọt sớt như vậy rồi. Còn tự cho mình là người của hắn, bị bắt nạt liền tìm hắn che chở, chẳng lẽ muốn Trương Tôn Vinh Cực trút giận cho à, trừng phạt nàng?

“Công tử.” Liêu Vân Vân thấy Trương Tôn Vinh Cực không phản ứng, tầm nhìn vẫn dừng trên người con đàn bà ghê tởm kia, trong lòng tức giận lại khiến à không cam lòng. Vẫn quỳ gối đi tới phía Trương Tôn Vinh Cực, bộ dạng ngoan ngoãn kết hợp với vẻ mặt khóc sụt sụt rất dễ khơi dậy dục vọng và tình dục của đàn ông.

Còn nữa bước nữa à mới đến gần Trương Tôn Vinh Cực, nhìn dung mạo hoàn mỹ của hắn, tim à đập thành thịch lên.

“Công tử, chỉ cần người buông tha cha ta, Vân Vân chính là người của ngài.” Liêu Vân Vân cắn cắn môi, bộ dạng bất đắc dĩ, ánh mắt yêu mến nhìn Trương Tôn Vinh Cực, đôi tay run run hướng về hắn.

Thủy Lung rất có hứng thú nhìn vở kịch trần ngập mùi vị máu chó này, chợt thấy tay đau nhói. Nàng biết Trương Tôn Vinh Cực vừa bóp tay nàng, tầm mắt từ người Liêu Vân Vân chuyển sang nhìn hắn.

Nàng thấy rõ vẻ mặt không kiên nhẫn và ánh mắt chán ghét của Trương Tôn Vinh Cực. Cố tình hắn lại không muốn ra tới với Liêu Vân Vân, một mực nhìn chăm chú nàng.

Thủy Lung chớp chớp mắt, mơ hồ đoán được ý của hắn. Nàng chuyển mắt liền thấy hai tay Liêu Vân Vân sắp đụng vào đùi Trương Tôn Vinh Cực, thần nhiên nói: “Người dám đụng hắn, ta liền bẻ tay người.” Mắt nhìn về Trương Tôn Vinh Cực liền thấy chân mày hắn khẽ giãn ra, hai mắt lấp lánh.

Liêu Vân Vân bị lời Thủy Lung làm kinh sợ, tức giận trừng nàng một cái.

Thủy Lung cầm tay Trương Tôn Vinh Cực, nắm ngón tay thon dài của hắn, chậm rãi cười nói: “Ta không nói chơi.”

Nói xong, mắt nàng nhìn vào ngón tay Trương Tôn Vinh Cực, phát hiện tay hắn không có một vết chai nào hết. Sờ như thế nào cũng thấy các ngón tay giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo. Nếu không phải nàng tận mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực cầm kiếm, chỉ nhìn tay hắn, nàng chắc chắn cho rằng hắn là công tử cao quý mười ngón tay không dính nước.

Mặt Liêu Vân Vân trắng bệch, à không biết tại sao mình sợ nhưng thân thể vẫn không nhịn được phát lạnh. Bản năng nói cho à biết, Thủy Lung không

nói giỡn, nàng ta nói được là làm được.

Liêu Vân Vân không nhịn được nhìn Trương Tôn Vinh Cực, lại nhìn Liêu Ngân vẫn im lặng. Công tử không có cự tuyệt chứng tỏ hắn có ý đối với ả. Cha cũng không cảnh cáo chứng tỏ ả làm không sai.

Vừa nghĩ thế, Liêu Vân Vân liền có thêm can đảm, cắn răng hướng tới Trương Tôn Vinh Cực.

Đĩ nhiên, ả không dùng tay sờ, ả nhớ lời Thủy Lung nói, nên quyết định nhào vào lòng Trương Tôn Vinh Cực. (N: ôi má!!!)

Trương Tôn Vinh Cực nhú mày, trong mắt càng thêm chán ghét, không chút lưu tình chuẩn bị đem Liêu Vân Vân đá văng.

Một cước này thật nặng, khiến tính mệnh Liêu Vân Vân khó chịu nổi.

Thủy Lung dùng sức kéo tay hắn, người liền cản trước mặt hắn, đem Liêu Vân Vân đá ra ngoài.

“A!” Liêu Vân Vân kêu đau, oán giận trừng Thủy Lung.

Thủy Lung ung dung đi tới trước mặt ả, không chút thương hoa tiếc ngọc dùng chân dẫm lên hai tay ả, tiếng ‘răng rắc’ vang lên, hai tay Liêu Vân Vân vô lực rũ xuống.

“Ta đã nhắc nhở ngươi rồi.” Thủy Lung thu chân, khẽ mỉm cười.

Liêu Vân Vân khóc không ngừng, thiếu nữ khóc nỉ non khiến người ta đau lòng. ả oán hận Thủy Lung, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Trương Tôn Vinh Cực, khóc kêu: “Công tử...”

Trương Tôn Vinh Cực chán ghét lườm ả, vươn tay thân mật ôm eo Thủy Lung, nhìn nàng nói: “A Lung vẫn ghen tỵ ả.”

Giọng nói bình thản, không nghe ra vui giận.

Liêu Vân Vân nghe xong, trong mắt lộ ra vui sướng, cho rằng Trương Tôn Vinh Cực bắt đầu chán ghét Thủy Lung. Bởi vì, ghen tỵ không phải là thứ tốt.

Thủy Lung nhìn ánh mắt sáng hơn bình thường của Trương Tôn Vinh Cực và khoe môi không ngừng cong lên của hắn.

Mấy chuyện này rõ là hắn muốn coi, còn bày đặt bình tĩnh. Đúng là một ngày một đêm không học hặc thì không thoải mái đúng không? Thủy Lung thầm nghĩ như vậy, nhưng mặt ngoài vẫn chau mày nói: “Ta không thích cô gái khác tiếp cận ngươi, không được ả?”

Khóe miệng Trương Tôn Vinh Cực cong lên, người ngoài có thể thấy rõ hắn đang cười: “Được, A Lung nói muốn gì cũng được.”

Loại giọng điệu dụ dỗ dung túng này, Thủy Lung đã sớm quen rồi, hầu như mỗi ngày nàng đều phải chế tạo một hai cơ hội để hắn cưng chiều nàng, hoặc là hắn im lặng ép nàng làm một chút chuyện để hắn có cơ hội biểu hiện sự nuông chiều của hắn dành cho nàng. Tuy nhiên, mỗi lần như vậy Trương Tôn Vinh Cực đều không có tự giác.

Cứ qua lại như vậy, không chỉ Trương Tôn Vinh Cực cưng chiều Thủy Lung, đồng thời Thủy Lung cũng dung túng Trương Tôn Vinh Cực.

Người nhận rõ chuyện này chỉ có người thường xuyên đi theo Trương Tôn Vinh Cực, giống như Phong Giản.

Trong mắt người ngoài, việc này tạo thành bức tranh, Thủy Lung có lòng dạ hẹp hòi, ghen tỵ; trái lại Trương Tôn Vinh Cực vẫn cưng chiều, dung túng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ngẫu nhiên cãi một chút

Edit: Tịch Ngừ

Lúc này, Lưu Vân còn không nhận ra, thì ả chẳng khác gì bị ngu ngốc còn điên khùng.

Thì ra vị công tử thần tiên này không có ý với nàng, thế nhưng không thể so với nữ Vô Diễm bên cạnh hắn. Liêu Vân Vân không hiểu, dung mạo ả xinh đẹp hơn nữ Vô Diễm, tính tình lại dịu dàng hơn, đáng yêu hơn. Vì sao công tử lại gai mắt ả, cố tình lại sủng ái nữ Vô Diễm đáng ghét kia?

Nghĩ vậy, đáy lòng ả càng không cam lòng. Song, đau đớn trên tay càng khiến ả phẫn hận. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả cha ả còn chưa đánh ả, nữ Vô Diễm này lại dám rât ay nặng như vậy, thật kinh tởm!

Liêu Vân Vân muốn cầu xin Trương Tôn Vinh Cực, muốn hấn nghiêm khắc trừng phạt Thủy Lung. Nhưng nhìn hai người không coi ai ra gì mà thân mật, liền biết oan uổng không thể diễn đạt, không khỏi đưa mắt nhìn Liêu Ngân, muốn ông trút giận cho mình.

Liêu Ngân đương nhiên hiểu được ánh mắt của nàng, trong lòng rất phức tạp. Xưa nay, hấn cảm thấy dung mạo và nhân phẩm của con gái không tệ, thì ra trước giờ con gái ông chưa từng gặp thất bại chân chính. Cho nên khiến mọi người ảo tưởng mà thôi. Hôm nay, nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, ông biết chính mình đã dạy dỗ ra một đứa con gái thật ‘ngây thơ.’

Tới bây giờ nó vẫn không nhìn rõ tình hình, lòng đầy oán giận muốn thân già như hấn thay nó trút giận sao?

Sao nó không nhìn một chút, tình cảnh hiện tại ngay cả bản thân ông cũng khó bảo toàn, muốn ông trút giận giùm, e là hai người chết sớm hơn mà thôi.

Và lại, Liêu Vân Vân không hiểu rõ, nhưng Liêu Ngân có kinh nghiệm già dặn lại nhìn rất rõ.

Nếu như không phải cô gái áo đỏ này ra tay trước, một cú đá của chủ nhân cũng đủ lấy mạng con gái mình rồi. Nếu nói thật ra thì, cô gái kia đã cứu con ông một mạng. Tuy bề gây hai tay, nhưng không có chặt đứt kinh mạch, chỉ cản trở về chăm sóc tốt nhất định sẽ khôi phục lại.

Trong thời gian ngắn, Liêu Ngân suy nghĩ rất nhiều, nhưng không hề để lộ ra ngoài. Liêu Ngân quay đầu nạt Liêu Vân Vân: “Người đứng là kẻ không biết tốt xấu, còn không mau dập đầu xin lỗi chủ nhân, cảm ơn vị cô nương này ra tay có chừng mực!”

Liêu Vân Vân không ngờ Liêu Ngân lại nói những lời như vậy, không giúp á trút giận thì thôi, lại không nói tốt cho á, cứ nhiên kêu á xin lỗi và cảm ơn? Á làm sai cái gì?

Nét mặt oán hận của Liêu Vân Vân rõ ràng như vậy, mọi người có mặt đều nhìn ra.

Liêu Ngân giật mình. Nhìn Liêu Vân Vân mấp máy môi, vẻ mặt cáu giận. Sợ á lại nói ra lời khó nghe, ông vội vàng dùng nội lực bắn vào huyệt hôn mê của á. Khiến á mềm nhũn té xuống đất, Liêu Ngân thành khẩn nói: “Tiểu nữ không hiểu chuyện, xin chủ nhân đừng trách tội.”

“Tại sao còn chưa đi?” Thủy Lung nhẹ nhàng nói.

Liêu Ngân sợ đến mức đổ đầy mồ hôi, giả bộ ngu ngốc: “Ý cô nương là gì?” Ông không hiểu rõ thân phận của Thủy Lung. Càng không biết rõ thân phận của chủ nhân nhà mình, chỉ biết hấn có thân phận rất cao khó thể trèo lên được, càng không thể làm trái lời hấn.

Cô gái áo hồng này được chủ nhân yêu thương như vậy, tự nhiên không thể đắc tội. Huống hồ, hấn còn đang mang tội.

Thủy Lung không có giải thích cho Liêu Ngân hiểu, chút tâm tư của ông làm sao gạt được nàng.

Lúc đầu, Liêu Vân Vân lấy thân báo đáp, cứu cha. Ông ta không có chút ý tứ muốn can ngăn. Rõ ràng muốn Liêu Vân Vân lọt vào mắt xanh của Trương Tôn Vinh Cực, như vậy hấn sẽ có thể thoát khỏi nguy hiểm, nói không chừng còn có thể một bước lên cao.

Tiếc là Trương Tôn Vinh Cực không ưa Liêu Vân Vân.

Liêu Ngân vừa thấy hết cơ hội, rất sợ Liêu Vân Vân càng gây chuyện càng lớn, lập tức quyết định đem người đánh xui.

Thủy Lung nhìn về Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Không phải muốn đưa ta đi nhìn?”

Liêu Ngân nghe thấy thế liền hiểu rõ. Nhìn cái gì? Đương nhiên là bảo vật rồi!... Chủ nhân tạm thời đem bảo vật giấu ở sơn trang, chẳng lẽ muốn đem nó đưa cho cô gái này?

Trương Tôn Vinh Cực nghe nàng nhắc tới, gật đầu một cái, đưa tay về phía nàng.

Thủy Lung nhìn tay trắng nõn như bạch ngọc của hấn, liền đưa tay vươn đến, tùy ý để hấn nắm.

Hai người nắm tay nhau, đem Liêu Ngân ném ra sau ót, hướng chỗ khác đi tới.

Lần này, Phong Giản không có đi cùng. Hấn lạnh nhạt nhìn Liêu Ngân thờ dài nhẹ nhõm, nói: “Đừng có vui mừng quá sớm.” Tuy Lan Viễn sơn trang quả thật không dễ người ngoài trộm Phụng Nhãn Quả, nhưng cuối cùng vẫn khiến người ta khó chịu. Phụng Nhãn Quả là thứ mà Bạch Thủy Lung muốn, chủ tử đang chờ để dùng nó đòi lấy niềm vui của nàng ta, cố tình chuyện này lại trở thành cạm bẫy, để lại một vết dơ, nhất định chủ tử sẽ không thoái mái.

May là Bạch Thủy Lung không để ý, nếu nàng làm âm ỉ lên, mọi chuyện đều sẽ không bình yên như vậy đâu.

Liêu Ngân bị hấn nhìn có chút hoảng sợ, mặt tái nhợt nghiêm túc cầu xin hấn: “Phong đại nhân, nô tài thật sự biết sai rồi! Nô tài nhất thời u mê, dám lợi dụng chủ nhân để tạo danh tiếng, thật sự là không nên! Nhờ Phong đại nhân giúp nô tài cầu xin, xin chủ nhân tha cho nô tài một lần! Chỉ cần Phong đại nhân có thể giúp nô tài lần này, Phong đại nhân muốn cái gì, chỉ cần nô tài có khả năng, nô tài nhất định sẽ không từ chối.”

Phong Giản xuy cười, phát phát tay: “Đừng cầu ta, xin ta cũng vô dụng.” Huống hồ, hấn lại không có lòng cầu xin giúp đỡ. Phong Giản nhìn về hướng Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, tặng thêm một câu: “Cầu xin ta còn không bằng cầu xin mấy ngày nay tâm tình Bạch cô nương tốt, ngược lại có

chút tác dụng.”

“Bạch cô nương?” Liều Ngân ngân ra, nhất thời ngẫm hiểu ý. Một hồi mới nhớ ra cô gái màu đỏ bên người chủ nhân. Không lẽ, Bạch cô nương mà Phong đại nhân nói chính là nàng ta? Để tâm tình nàng ta tốt? Làm sao tâm tình nàng ta mới tốt? Chẳng lẽ...

Liều Ngân khiếp sợ tròn tròn hai mắt.

Chẳng lẽ chủ nhân đã nuông chiều cô gái áo đỏ đó đến mức kia rồi, còn quan tâm đến tâm tình của nàng?

Liều Ngân suy nghĩ một chút, ông cảm thấy chuyện này đúng là quá sức tưởng tượng của ông rồi, giống như bị quỷ ám.

Mặc kệ Liều Ngân suy nghĩ rồi rầm, Thủy Lung đã đi theo Trương Tôn Vinh Cực đến sau núi của Lan Viễn sơn trang.

Thiên nhiên phía sau núi của Lan Viễn sơn trang vẫn chưa được chỉnh sửa, chung quanh đều có rất nhiều cây cổ thụ to lớn, cỏ dại dây leo trong núi đương nhiên không ít, đường đi không được tốt. Lại không biết Trương Tôn Vinh Cực làm như thế nào, khiến Thủy Lung có cảm giác như đang bước trên đường phẳng, không biết từ khi nào đã đến dưới thác nước.

Thủy Lung nhìn chung quanh một vòng, hỏi Trương Tôn Vinh Cực: “Băng Lam Cốc người nói, đang ở sau thác nước à?”

Trương Tôn Vinh Cực nghe vậy, trong mắt hết sức kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô giống như muốn hỏi, sao nàng biết?

Thủy Lung khinh bỉ hất, chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy qua đường mà. Tiểu thuyết, TV đều diễn như vậy, tuy rằng có chút hư cấu, nhưng trong đó vẫn có mấy phần ăn khớp.

Trương Tôn Vinh Cực thấy nàng không có ý định giải thích, cũng không có hỏi cho ra lẽ. Hắn cảm thấy, Tiểu Hỏa Hồ nhà mình thật thông minh, giáo hoạt, nàng có thể đoán được chuyện này cũng là chuyện đương nhiên, không có gì phải kinh ngạc.

Hắn đưa tay ôm lấy eo nàng: “Đợi một lát nữa rồi vào động, cần một chút thời gian, nàng đừng sợ.”

“Ừ.”

Nàng lên tiếng trả lời, liền cảm thấy thân thể bay lên trời. Mắt thấy gần đến màn nước của thác nước. Mới nhìn sang Trương Tôn Vinh Cực, công phu của hắn thật là quá tốt! Chỉ trong một hơi thở, đã có thể nhảy lên mấy chục thước rồi, trong thiên hạ có rất ít người làm được như vậy, tuyệt đối không vượt quá hai người.

Một luồng nội lực mạnh mẽ đánh ra, tạo thành một lỗ hổng lớn trên màn nước, nàng đã được hắn ôm vào trong động, không dính một chút nước.

Quả nhiên, đằng sau thác nước chính là hang động, vừa vào hang động, Thủy Lung liền muốn tự mình bước đi. Nhưng Trương Tôn Vinh Cực không có ý buông tay, trái lại còn ôm nàng chặt hơn, nói bên tai nàng: “Còn chưa tới.”

Hơi thở ấm nóng phả vào tai Thủy Lung khiến tai nàng đỏ ửng lên. Thủy Lung thầm buồn bực vì thân thể này quá nhạy cảm, gật đầu ứng phó.

Hóa ra, nhanh như chớp vậy mà vẫn chưa đến Băng Lam Cốc, bên trong rất phức tạp, người không biết đường nhất định sẽ bị lạc. Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực đi bộ dễ dàng như vậy, không có một chút ngừng nghỉ. Khi hắn đi tới cuối đường, trước mặt hai người chính là vực sâu không đáy.

Thủy Lung không nghĩ rằng Trương Tôn Vinh Cực đi lạc đường. Nhớ tới câu nói lúc này ‘đừng sợ hãi’ của hắn, nàng liền hiểu rõ.

“Ở phía dưới sao?” Nàng chỉ chỉ vực sâu đen hút phía dưới.

Trương Tôn Vinh Cực dùng ánh mắt vui vẻ tán thưởng nàng, quả thật giống như đang khích lệ con nít.

Thủy Lung hoàn toàn hết chỗ nói với cái ánh mắt này của hắn. Yên lặng lờm hắn. Hắn cũng chỉ lớn hơn nàng hai, ba tuổi thôi mà, cộng thêm tâm trí của hắn có chút tổn hại. Vậy mà tối ngày cứ muốn làm ra vẻ trưởng bối trước mặt nàng.

Tuy nhiên, dựa theo bối phận mà nói, hắn đúng là trưởng bối của nàng.

Nàng liếc mắt tuy nhanh, nhưng vẫn bị Trương Tôn Vinh Cực bắt được. Dáng vẻ của nàng như vậy khiến hắn cảm thấy rất thú vị, rất đáng yêu. Trong mắt cũng có chút ý cười, bỗng nổi lên ý nghĩ muốn đùa giỡn.

Hắn ôm Thủy Lung tiến hai bước đến mép vực, cũng không biết đang làm cái gì. Thủy Lung chờ một hồi, đang định hỏi hắn. Đột nhiên cảm thấy thân thể mình bị vứt ra ngoài, cảm thấy bỗng nhiên bị treo lơ lửng trong không trung không ai không kinh hoàng.

Con người Thủy Lung co rụt lại, rất nhanh liền điều chỉnh theo bản năng, ổn định tâm thần. Sau một khắc, bóng dáng trước mặt nàng nhoáng lên, thân thể liền bị người nào đó ôm lấy, người nọ tức giận, tiếc nuối lại oán giận: “Sao không bị hù vậy?”

Tâm tình Thủy Lung rất phức tạp, nhưng bắt đầu dĩ nhiên hơn là buồn bực. Đưa tay nắm lấy tóc hắn, không chút thương tiếc kéo mạnh, cười khê nói: “Để duyên chơi đùa thật là khác người.”

Em gái nguoi! Vực này không biết sâu bao nhiêu, xung quanh đều là màn đêm đen như mực, hấn cứ như vậy đem nàng quăng xuống, cũng không phải không sợ! Nếu như không có vật tạm bám vào, e là nàng dữ nhiều lành ít!

Trưởng Tôn Vinh Cực nghe giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng, uyển chuyển cực kì dễ nghe của Thủy Lung. Dưới vực sâu, thần bí quỷ quái nói không nên lời, rất chọc người. Nhưng nhìn rõ nụ cười sắc bén mang theo ý lạnh của nàng, cánh tay ôm nàng buộc chặt hơn, khiến thân thể hai người dính sát: “A Lung tức giận sao?”

“Nguoi nói ta có nên tức giận hay không?” Thủy Lung hỏi.

Nếu nàng không tin hấn, đương nhiên sẽ không mất cảnh giác với hấn, mặc dù hấn vừa đem nàng quăng xuống vực. Cho nên nói, chuyện này cũng có một nửa là do nàng tự tìm, quả nhiên không tức giận với hấn được.

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Nếu như nàng bị thương, đương nhiên có thể tức ta, giận ta. Nhưng hiện tại không có bị thương, nên không được giận.”

“Đây là đạo lý gì?” Thủy Lung bị giọng điệu tùy hứng bá đạo chọc cười. Liếc hấn: “Dựa theo lời nguoi nói, ta đem quần áo của nguoi cởi xuống hết, cho nguoi uống xuân được sau đó ném nguoi lên giường. Kế tiếp, gọi mười cô gái đến nhìn bộ dạng đó của nguoi một khoảng thời gian, mới đem bọn họ đuổi đi. Cuối cùng nguoi cũng không bị xâm phạm, nguoi không được giận ta tức ta, tóm lại không bị nguoi ta cưỡng hiếp, không được nổi giận nhá!”

Trưởng Tôn Vinh Cực cau mày, trong mắt rõ ràng hiện lên chán ghét, rõ ràng rất bài xích đối với chuyện Thủy Lung nói: “Cái này không phải đạo lý.”

Thủy Lung hỏi: “Sao không phải đạo lý?”

Trưởng Tôn Vinh Cực hừ lạnh một tiếng: “Trong lòng nàng hiểu rõ, còn hỏi ta làm gì?”

“Hắc.” Thủy Lung cười, ánh mắt trào phúng: “Ta bị nguoi vứt còn chưa nổi giận, ngược lại nguoi còn dám xụ mặt với ta.”

Trưởng Tôn Vinh Cực cảm thấy ánh mắt nàng rất hấp dẫn, sắc bén sáng ngời như tuyết, tựa như là trào phúng, rất đả thương lòng người, càng khiến người ta muốn chinh phục. Nhìn không bao lâu, nói: “Ta thích nàng mới vui đùa với nàng, nàng lại nói những lời khiến người ta chán ghét.”

Mĩa mai trong mắt Thủy Lung càng đậm: “Nguoi có hỏi ta là ta có vui hay không à?”

Mắt Trưởng Tôn Vinh Cực trầm xuống: “Nàng không vui?”

“Làm cái gì ta phải vui chứ?” Thủy Lung cười nhạt: “Vực này sâu không thấy đáy, công lực của ta còn thấp, bị nguoi vứt như vậy, té chết kiếm ai đòi mạng đây?”

Câu này vừa chạm vào lòng Trưởng Tôn Vinh Cực, thanh âm liền mềm nhũn: “Ta chắc chắn sẽ tiếp được nàng.” Nói một nửa giọng nói liền lạnh xuống: “Chẳng lẽ nàng không tin ta?”

“Mọi chuyện đều có ngộ nhờ, chuyện liên quan đến tính mạng, ta thật không dám khen tặng.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Nếu như để cho huynh đệ ở kiếp trước của nàng nghe được câu nói này, nhất định sẽ mắng nàng nói xạo không chớp mắt. Trong kiếp trước, nàng đều chơi đùa mấy trò nguy hiểm, ngay cả nghề nghiệp cũng mang tính chất nguy hiểm cực cao. Bên người nàng chưa bao giờ có hai chữ an toàn, nhưng cũng không có sai lầm.

Trưởng Tôn Vinh Cực không ngờ Thủy Lung ‘không biết tốt xấu’ như vậy. Mấy ngày nay, hai người ở chung rất tốt, càng thấy yêu thích nàng nhiều hơn, càng không ngừng yêu thích. Nhưng bây giờ, mỗi lời nói đều chặn họng hấn, đối nghịch hấn. . . Tiếp đó đã chống cự, khiêu khích hấn, khiến hấn buồn bực, hơn nữa ánh mắt nàng không chút che dấu sự chế nhạo, làm hấn uất ức vô cùng.

Cổ tình, hấn lại thích nhìn dáng vẻ khiêu khích, lãnh khốc này của nàng. Đặc biệt cảm thấy rất đẹp đẽ. Đánh thì đánh không được, mắng chửi thì không nổi. . . Trưởng Tôn Vinh Cực phát hiện hấn thích bộ dạng này của nàng còn không kịp, làm sao bỏ xuống được. Nhưng không đánh không chửi, nàng lại không chịu nhân sai với mình. Cũng không nói chuyện với hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn khiến hấn vừa vui vừa giận, bực dọc cũng không được. Thật uất ức!

Thủy Lung cứ thâm trầm lạnh lùng nhìn hấn như vậy khiến Trưởng Tôn Vinh Cực rất căng thẳng, cùng với gợn sóng trong con nguoi, một câu cũng không nói.

Hai người liền trầm mặc, tốc độ rơi xuống dần chậm lại, thân pháp Trưởng Tôn Vinh Cực quý mị lại bình ổn, tựa hồ đã khống chế được phương hướng.

Cuối cùng, Trưởng Tôn Vinh Cực là người mất kiên nhẫn trước, lạnh lùng nói với Thủy Lung: “Trước đây, nàng không phải như vậy.”

Nếu như, không phải Thủy Lung có trực giác nhạy cảm của dã thú, đồng thời hiểu biết Trưởng Tôn Vinh Cực sâu hơn. . . Đúng là suýt chút nữa không nghe ra được oán giận và uất ức ẩn sâu bên trong lời nói của hấn. Nàng thật sự sẽ cho rằng hấn đang trách cứ, quở mắng nàng.

Nàng không nói lời nào, chuyển mắt sang một bên.

Hành động này hoàn toàn chọc giận Trưởng Tôn Vinh Cực, hấn cấp tốc đưa tay nắm cầm nàng. Đem mặt Thủy Lung nâng về phía hấn, để tầm mắt nàng không thể rời khỏi mặt hấn. Con nguoi thâm trầm nhìn nàng, tràn đầy áp lực bức người.

“Ta sai rồi.” Một hồi sau, hắn đột nhiên nói.

Mắt Thủy Lung lóe sáng.

“Nói nàng là trẻ con, nàng còn không thừa nhận.” Trương Tôn Vinh Cực rử mắt, lông mi nồng đậm che hơn phân nửa. làm người khác không nhìn rõ cảm xúc của hắn. Vẻ mặt lạnh nhạt, miệng không nhin được nhếch lên, tựa như bao dung nói: “Một chút vui vẻ lại có thể khiến nàng vui đến vậy, còn không phải là trẻ con thì là cái gì?”

Thủy Lung cúi đầu, cười đến hai vai khẽ run lên. Con mèo này, có đôi lúc đáng yêu đến mức khiến người ta yêu thích.

Mắt Trương Tôn Vinh Cực hiện lên chút hoảng loạn, ừ ừ: “Mới nói nàng có hai câu, nàng liền nhõng nhẽo.”

“Không có.” Thủy Lung lên tiếng.

Trương Tôn Vinh Cực nghe lời nàng đáp, cuối cùng thầm thở phào nhẹ nhõm. Thầm nghĩ, chớ không phải lúc này thật sự bị dọa chứ? Nếu không làm sao có biến hóa lớn như vậy? Hắn từng hứa sẽ cưng chiều nàng, cư nhiên lại khiến nàng sợ hãi. Vừa nghĩ như thế, thể xác và tinh thần Trương Tôn Vinh Cực đều buông lỏng, Lời nói dễ dàng buột miệng: “Lần này ta sai rồi, không nên dọa nàng.” Thấy Thủy Lung không tiếp lời, tâm tình liền ứ đọng, đưa tay nâng cằm nàng lên để nàng nhìn mình: “Trái lại nàng chỉ một tiếng coi.”

"Chi ~" Thủy Lung nhàn nhạt chi một tiếng.

Trương Tôn Vinh Cực: ". . ."

Thủy Lung hờ hững nhìn bộ dạng hóa đá hiếm thấy của Trương Tôn Vinh Cực. Nhíu mày, giống như muốn nói. Ta chi rồi mà!!

Trương Tôn Vinh Cực yên lặng nhìn nàng: “Nói hai câu dễ nghe cho ta nghe đi.”

Thủy Lung cười khế nói: “Biết sai có thể mở tiệc ăn mừng.”

Lúc này, dưới chân đột nhiên phát sáng lên, ánh sáng từ thấp vọng lên. Chuyện xảy rất bất ngờ. Trong nháy mắt bao phủ lên cả khuôn mặt nàng, chiếu lên khuôn mặt vàng như nền của nàng da mặt tựa như trắng dần lên, như một cảnh tuyệt đẹp, khiến người ta hô hấp cũng khó khăn. (N: cái này ta chém á ==)

Cảnh đẹp này, chỉ có Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy.

Hắn nhìn nét mặt tươi cười dịu dàng trước mắt, thất thần trong nháy mắt. Tâm tình rất phức tạp, cảm giác vô lực giống như đánh vào cây bông. Một khắc trước nàng vẫn còn sắc bén, giận dữ với hắn, sau một khắc lại dễ dàng như vậy, phát hiện này khiến lòng hắn luống cuống rất buồn cười. Nhưng sau cũng vẫn không nhin được vui mừng vì nàng đã bình thường lại, nguyện ý nói chuyện với nàng lần nữa.

Dáng vẻ xoắn xuýt buồn rầu của Trương Tôn Vinh Cực đều bị Thủy Lung nhìn thấy, khóe miệng nhợt nhạt nhếch lên.

Tâm tình của hắn bị tác động, bị đùa giỡn cũng không nổi giận. Đương nhiên cũng không để hắn vui sướng dễ dàng như vậy, nhìn động tác của hắn liền biết hắn xúc động đến bậc nào rồi.

Nghiệm chứng một phen, hắn vẫn như trước, thua nàng triệt để!

Hơn nữa, thỉnh thoảng cãi nhau một chút, thực tế rất có ích cho việc giao lưu và phát triển tình cảm, đồng thời cũng có lợi cho thể xác và tinh thần.

Lúc này, hai người đều rơi xuống mặt đất, thật sự đến nơi rồi.

Thủy Lung liếc mắt nhìn chung quanh, thăm than Lan Viễn sơn trang lại có một tòa băng cốc như vậy. Không sai, chính là băng cốc. Mặc kệ là trên mặt đất hay là tường đều phủ đầy bông tuyết lạnh lùng, màu xanh nhạt lan tỏa hơi lạnh, hơn nữa còn xinh đẹp đến mức khó thể tin nổi.

“Ừm?” Thủy Lung nhẹ than, ánh mắt hiện lên nghi vấn.

Nàng ngửi thấy một mùi hương, mùi hương say lòng người giống như trái cây lại giống rượu nho. Khiến nàng cảm thấy đói khát.

Chưa từng có mùi vị thức ăn nào khiến nàng thèm thuồng như vậy, làm cho nàng không thể khống chế được.

Phượng Nhãn Quả!

Thủy Lung liền nghĩ đến mùi hương này nhất định là của Phượng Nhãn Quả!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 105.2: Họa từ miệng mà ra

Edit: Tịch Ngừ

Bởi vì có mùi hương hấp dẫn, Thủy Lung không cần Trương Tôn Vinh Cực dẫn đường, tự giác hướng về phía đó mà đi.

Nhiệt độ trong băng cốc rất thấp, thế nhưng Thủy Lung lại không có khó chịu, ngửi mùi thơm của trái cây kia khiến cơ thể nàng cảm thấy ấm áp, cảm giác rất thoải mái. Làm Thủy Lung cảm thấy tham luyến.

Nàng bước về phía trước, xuyên qua băng tinh, tiếp đó nhìn thấy nơi đá lở chồm trên nền tuyết. Sai rồi, nói là băng tinh còn không bằng gọi là băng ngọc đi. Băng tinh ngọc thạch ngưng kết, một gốc cây thực vật leo lên phía trên đó.

Cỏ cây bình thường nên sống trong đất bùn mới đứng, nhưng cỏ tính Phượng Nhân Quả lại sinh trưởng trên băng, nó giống như đứa trẻ, tham lam hấp thu khí lạnh xung quanh, giống như lấy chất dinh dưỡng từ băng ngọc.

Rễ cây của nó giống như dây mây, xanh sẫm có chút đỏ tươi, khắp mình không có một cái lá, chỉ có một trái cây màu vàng đỏ. Quả màu vàng đỏ kia không giống thực vật, ngược lại giống tác phẩm nghệ thuật hơn. Ánh sáng trên người nó còn xinh đẹp hơn cả ráng chiều.

Thủy Lung hí hóp mắt, đè nén chộn rộn trong đáy lòng.

Nàng cảm thấy nội lực trong người vận chuyển nhanh hơn ngày thường rất nhiều, nàng cảm thấy chướng ngại trước đây cũng hơi buồn lòng. Cái này khiến cho Thủy Lung càng không tin tưởng lời Túc Ương nói. Quả thực Phượng Nhân Quả đối với nàng có chỗ dùng rất mãnh liệt, nàng có một loại trực giác, Phượng Nhân Quả vốn là một thể bí tịch võ công nàng đang luyện. Thiếu một thứ cũng không được.

Trương Tôn Vinh Cực vẫn nhìn nàng.

Mùi vị của Phượng Nhân Quả cũng không nồng nặc, ít nhất không thể truyền vào lối vào. Thế mà Thủy Lung không cần hắn dẫn đường vẫn có thể đến đây dễ dàng, để hắn hiểu rõ kì quặc trong đó, cũng biết được Phượng Nhân Quả đối với Thủy Lung rất quan trọng.

Trương Tôn Vinh Cực ngoéo khóe miệng một cái. Phượng Nhân Quả đối với nàng càng quan trọng thì càng tốt, như vậy nàng có được sẽ càng vui sướng hơn, không phải sao?

“Ngày mai sẽ chín.” Trương Tôn Vinh Cực nhìn màu sắc bên ngoài của Phượng Nhân Quả, phán đoán.

Thủy Lung lắc đầu, nói: “Bây canh giờ.” Trực giác mười bốn tiếng đồng hồ, Phượng Nhân Quả đã chín mùi.

Trương Tôn Vinh Cực không có hoài nghi tìm tòi nghiên cứu câu nói của nàng, đem tay nàng nắm lấy, phát hiện tay nàng không lạnh một chút nào, nhiệt độ vừa vặn nên hắn không có truyền nội lực cho nàng, nhưng mà cầm tay nàng rồi lại không chịu buông.

“Đi lên trước dùng bữa.”

Thủy Lung liếc nhìn Phượng Nhân Quả, sốt ruột cũng không làm được gì, gật đầu đáp ứng.

Lần này, Trương Tôn Vinh Cực vẫn đi lên ôm nàng đi. Thì ra, Trương Tôn Vinh Cực đã chế tạo chỗ dùng chân ở đây, nhưng rất khó chú ý trong bóng tối. Chắc là Trương Tôn Vinh Cực hay nghỉ ngơi ở đây mỗi khi đến.

Thủy Lung suy nghĩ, hèn chi Liêu Ngân không chút lo lắng bảo vật bị người ta trộm mất. Đúng là Phượng Nhân Quả được giấu ở nơi rất khó tìm. Ở đằng sau thác nước, trong hang động lại có mê cung, kể đó là vực sâu ở cuối đường. Nào có ai vô duyên vô cớ nhảy xuống vực thăm, cho dù nhảy cũng sẽ không tìm ra phương hướng và chỗ dùng chân, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lúc hai người trở lại Lan Viễn sơn trang, Liêu Ngân vẫn quỳ gối ở chỗ cũ, chỉ là không thấy bóng dáng của Liêu Vân Vân.

Phong Giản biết Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung chưa có ăn cơm. Bây giờ liền hỏi thăm một câu, sau khi nhận được câu trả lời liền xoay người chuẩn bị rời đi. Liêu Ngân quỳ ở nơi đó, muốn mở miệng nói cái gì đó lại không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ sợ chọc cho Trương Tôn Vinh Cực tức giận thêm.

Chờ sau khi ăn uống no nê, Thủy Lung liền đi dạo ở chung quanh, Trương Tôn Vinh Cực vốn muốn cùng đi với nàng, lại bị bò câu đưa thư giữ lại.

Thủy Lung làm bộ như không thấy ánh mắt chờ mong của Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng, hi vọng nàng ở lại cùng hắn xử lý công việc. Hững hờ dùng khinh công rời đi, biến mất khỏi tầm mắt hắn. Khiến Trương Tôn Vinh Cực buồn bực. Giận chó đánh mèo lên đầu con bò câu đưa tin vô tội kia, giọng nói lạnh như băng ra lệnh cho Phong Giản: “Nướng.”

Khóe mắt hắn giật giật, yên lặng đáp ứng. Trong lòng rầu rĩ, từ khi chủ tử bị tẩu hỏa nhập ma, tính cách vẫn khiến người ta kính nể bí hiểm, lười biếng lạnh nhạt như trước. Nhưng liên quan đến Bạch Thủy Lung, tại sao lại thể hiện tính trẻ con hả?

Ban đầu, còn có thể không nhìn ra, nhưng hai lần, ba lần, bốn lần, nếu vẫn không nhìn ra thì đó chính là kẻ đàn!

Phong Giản cầm lấy con bò câu đưa tin đáng thương, kêu rít trong lòng: Chủ tử, hành động như vậy, thật sự tổn hại đến hình tượng của ngài!

Liêu Ngân không biết chuyện Phong Giản đang xoắn xuyết, hắn thấy hình như Trương Tôn Vinh Cực đã quên mất sự hiện diện của chính mình. Vừa mừng vừa lo. Lúc này, hắn mới nhỏ giọng: “Phong Giản đại nhân, Lan Viễn sơn trang có không ít người đến đây, người xem. . . nô tài có nên đi xử lý công chuyện không?”

Phong Giản nhìn về phía hắn, phát tay.

Về mặt Liêu Ngân cười tươi rói giống như được đặc xá, lão đảo nghiêng ngả đứng lên, đi ra bên ngoài.

Trương Tôn Vinh Cực ở lại làm việc. Thủy Lung ra khỏi cửa thì không có nhìn thấy người. Ước chừng mười phút sau, mới nhìn thấy cảnh vật khác và người giang hồ.

Ở đây không có phồn hoa như hoàng thành Tây Lăng. Con người cũng không có ăn mặc tinh xảo như người ở hoàng thành, còn rất nhiều đầu tóc bù xù, quần áo đầy bụi, vừa nhìn thấy liền biết là người phiêu bạc giang hồ, không có tiền tài cũng không có để ý nhiều thứ.

Nhìn đa số bọn họ mà nói, Thủy Lung không ngừng nghe được vô số phiên bản chuyện Liêu Ngân quỳ gối trước mặt Trương Tôn Vinh Cực. Suy đoán về thân phận của Trương Tôn Vinh Cực, cùng với chuyện tin đồn bảo vật là thật hay giả.

“Mau nhìn, mau nhìn, lại đánh nhau!”

“Ha ha ha, có ý tứ, ta cũng đến!”

Đột nhiên đám người náo nhiệt lên, sóng triều vọt tới phía trung tâm.

Thủy Lung nhún chân một cái, cả người liền dừng trên núi giả. Nàng nhìn về phía đám người kia. Nàng phát hiện mọi người đang vây xem nhìn hai người đang chiến đấu với nhau, cẩn thận lắng nghe tiếng huyên náo của đám người, mới biết thì ra là một trò vui, còn có tiền đặt cược.

Đúng lúc nàng nhàn rỗi không có chuyện gì để làm, nàng yên lặng ngồi trên núi giả làm quần chúng tham gia náo nhiệt.

Cách đó không xa, Thích Tu Kiệt cũng chú ý đến bên ồn ào đó, đối với cô gái bên cạnh hỏi: “Đây là?”

Bên cạnh hắn là một cô gái áo hồng, dung mạo bình thường, nhưng khí chất mềm mại, ánh mắt sợ hãi giống như tiểu bạch thỏ, ngược lại lại có vài phần hàm súc. Nhưng cẩn thận nhìn lại, chỉ là thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, rất là trẻ con.

Thiếu nữ này tên là Liêu Hiểu Châu, là con gái thứ hai của Liêu Ngân.

Liêu Hiểu Châu dường như không dám nhìn Thích Tu Kiệt, gương mặt đỏ ửng nói: “Là bọn họ tự động tổ chức đánh lời dài, đấu võ.”

Giọng nói của nàng ta nhẹ nhàng, mềm mại, không biết là không thích nói chuyện hay là không có ý nói nhiều.

“À.” Thích Tu Kiệt không hề có hứng thú nhìn đám đông ầm ĩ. Hắn hỏi ý Liêu Hiểu Châu chỉ vì kiếm đề tài. Cô gái này có bộ dạng rất tầm thường, nhưng tính cách đơn thuần lại xấu hổ, thỉnh thoảng trêu chọc một chút thật dễ chịu.

Bất ngờ, một bóng dáng đỏ như lửa đập vào khoeo mắt hắn.

Thích Tu Kiệt không khỏi quay lại nhìn lần nữa, chỉ thấy bóng dáng mặc hồng thường lười biếng ngồi trên núi giả, dáng vẻ ung dung thoải mái, phác họa ra đường cong tốt đẹp trên người nàng, cần cổ trắng ngần tắm dưới ánh nắng càng thêm mượt mà rung động lòng người, tầm mắt chuyển lên, lại thấy làn da vàng như nghệ của nàng.

Thích Tu Kiệt nhìn chằm chằm cần cổ mê người kia, thỉnh thoảng lại nhìn lên làn da vàng trên mặt nàng, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Nói không chừng, cô gái này thật sự mang mặt nạ da người, tháo mặt nạ xuống có lẽ là gương mặt xinh đẹp động lòng người.

Dù sao thì dùng ánh mắt nhìn người của hắn mà nói, liếc một cái liền nhìn ra được dáng người dụ hoặc của cô gái, khí chất phi phàm, làm sao lại có dung mạo xấu xí được chứ?

Trong ánh mắt hắn lóe lên hứng thú, liền đi về phía Thủy Lung.

"Lung cô nương."

Thanh âm dịu dàng, nhả nhận từ phía dưới truyền tới, Thủy Lung liếc mắt nhìn xuống liền thấy người quen. Đầu óc lóe sáng, lập tức nhớ ra người này chính là Thích Tu Kiệt, người đã giải đáp thắc mắc cho nàng dưới chân núi.

"Có chuyện?" Thủy Lung mỉm cười trả lời. Ánh mắt thản nhiên liếc về cô gái áo hồng bên cạnh hắn.

Cô gái này không phải là cô gái mà hần mang theo bên người. Bộ dạng nàng kia xinh đẹp hơn cô gái này, trái lại tâm tư không đơn thuần như cô gái này. Nhìn đáng vẻ hoảng loạn luống cuống, gò má đỏ bừng của cô gái áo hồng, chỗ nào cũng tiết lộ vẻ yếu đuối của nàng ta.

Thích Tu Kiệt thấy nàng cười, ánh mắt liền sáng lên. Mặt dù biểu tình cũng như vậy, nhưng khi cười càng có chút mùi vị.

“Không có chuyện gì. Chỉ vì thấy Lung cô nương ở chỗ này một mình nên tại hạ mới kêu lên một tiếng.” Thích Tu Kiệt không thích ngửa đầu, thấy Thủy Lung không có ý định xuống đất, đành tự mình nhảy lên núi giả, ngồi bên cạnh nàng, nhìn một vòng chung quanh, giống như tùy tiện hỏi: “Vị công tử đi cùng Lung cô nương đâu?”

Thủy Lung không có hứng thú nói hành tung của Trương Tôn Vinh Cực cho người xa lạ biết, lắc đầu! lại nhìn cô gái áo hồng bên dưới càng luống cuống, nhủ thầm cười nhìn Thích Tu Kiệt: “Đem nữ tử vứt bỏ một bên, cũng không phải là hành vi của... quân tử.” Nàng vốn định nói là thân sĩ, nửa đường lại sợ nhớ, người ở nơi này có lẽ nghe không hiểu.

Liêu Hiểu Châu nghe Thủy Lung nhắc tới mình, càng thêm hoảng loạn: “Ta... không.”

Thích Tu Kiệt ngăn ra. Sau đó, cẩn thận quan sát Thủy Lung, ý tìm tòi trong đáy mắt càng sâu. Rõ ràng là dung mạo Chung Vô Diệm, cổ tình một cái nhũ mày, một cái liếc mắt của nàng, đều hết sức phong tình.

Hắn muốn gần gũi với Thủy Lung, đương nhiên sẽ không để lại ấn tượng xấu với nàng. Nhìn Liêu Hiểu Châu cười nói: “Là ta sợ.” Ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Liêu Hiểu Châu: “Liêu cô nương, nơi này cũng gần đại sảnh đãi tiệc, ta không thể đưa nàng đi nữa, Liêu cô nương có thể tự mình đi được chứ?”

Liêu Hiểu Châu không ngốc, nghe xong liền nói: “Có thể.” Nói xong liền đỏ mặt, xoay người nhanh chóng rời đi.

Thủy Lung nhủ thầm, nàng không có hứng thú nghiên cứu tìm tòi Thích Tu Kiệt có thật là ‘đơn thuần’ đưa tiễn Liêu Hiểu Châu không? Nhưng hiểu rõ, hiện tại Thích Tu Kiệt đột nhiên kêu Liêu Hiểu Châu rời đi, bản thân hẳn lại ở lại với nàng, rõ ràng là có mục đích với nàng.

Mục đích này là cái gì, Thủy Lung thật sự không có tự ki về bản thân.

Nàng không dám thừa nhận mình là người ai cũng phải mê luyến, sức quyến rũ bắn ra bốn phía. Không đủ sức hấp dẫn, dựa vào khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường được hơn nữa, bị nam nhân nhớ thường mới là lạ.

Thích Tu Kiệt thấy Liêu Hiểu Châu rời đi, chủ động khơi mào trọng tâm câu chuyện: “Lần đầu tiên gặp ta đã thấy Lung cô nương và vị công tử kia có khí chất bất phàm, không giống như người giang hồ. Không biết Lung cô nương là người của đại gia tộc nào? Hay là nhà quyền quý?”

Thủy Lung cười nhạt: “Người đoán thử xem?”

Thích Tu Kiệt không nghe được câu trả lời chính diện của Thủy Lung cũng không có tức giận, ngược lại còn nghiêm túc trả lời: “Cô nương không sử dụng võ công, ta thật sự không đoán được cô nương thuộc dòng tộc nào trong giới võ lâm, càng không đoán được môn phái của cô nương. Nếu nói là người quyền quý, ta đoán cô nương là hoàng thân quốc thích của hoàng thất Tây Lăng.”

Thủy Lung kinh ngạc chớp mắt: “Lí do?”

Thích Tu Kiệt nhìn vẻ mặt của nàng, đáy mắt hiện lên chút đắc ý, không ngờ ý chỉ tùy tiện đoán vài cái liền đoán trúng được vài phần.

“Lung cô nương không nói họ tên cho ta biết, chỉ nói một chữ Lung. Trong thiên hạ, người của hoàng thất đều dùng rồng để đại biểu thân phận, hơn nữa cô nương và vị công tử kia có khí chất bất phàm, hành vi cử chỉ đều tao nhã lịch sự lại quý phái. Ra tay hết sức hào phóng, cho nên ta mới đoán như vậy.”

Thủy Lung cười khê: “Những gì người nói đều là hần, không có liên quan gì đến ta.”

Nàng nhớ đến hành động cảm nguyên bình nước uống, tuyệt đối không thể gọi là hành vi tao nhã lịch sự. Dung mạo bất phàm gì chứ? Dung nhan của nàng mà coi là bất phàm, như vậy người trong thiên hạ đều có thể tự xưng là tuyệt sắc. Ra tay hào phóng? Tất cả đều không liên quan nàng.

Thích Tu Kiệt hít mắt lại, đột nhiên nhích lại gần nàng, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là có quan hệ.” Vừa mới xit lại gần, ý liền ngửi được mùi hương đặc thù trên người nàng, cảm thấy mùi thơm này rất đặc biệt, không giống huân hương, chẳng lẽ là hương thơm trời sinh đã có?

Trong mắt Thích Tu Kiệt hiện lên hưng phấn, thầm nghĩ biết đâu cô gái này chính là một giai nhân tuyệt sắc, càng muốn tới gần trộm hương một chút.

“Lung cô nương, nàng không cần che giấu.”

Thủy Lung nghe vậy càng thấy buồn cười: “Che giấu cái gì?”

Thích Tu Kiệt dùng ánh mắt hài hước nhìn lướt qua khuôn mặt nàng, giống như muốn nhìn xuyên qua lớp da ngoài của nàng để nhìn dung mạo thật bên trong: “Con gái đều thích chung diện, Lung cô nương lại cổ tình khiến bản thân xấu đi, e là không muốn người ta nhìn thấy.”

Thủy Lung cuối cùng cũng hiểu ý hần. Nhìn bộ dạng tự cho là đúng của Thích Tu Kiệt, nụ cười trên môi Thủy Lung vẫn không đổi, nhiệt độ trong mắt từ thấp xuống, biến thành hầm băng, để lộ tiếng cười lạnh lùng sắc bén.

Thích Tu Kiệt nhận ra ánh mắt khác thường của Thủy Lung, nụ cười trên mặt không duy trì được nữa. Ánh mắt tà nghệ của đối phương, còn khó chịu hơn cả việc bị coi thường, ánh mắt này khiến y cảm thấy bản thân giống như con khi nhẩy nhót làm trò mua vui.

Y không nhìn được tức giận, năng dựa vào cái gì mà nhìn mình như vậy?

Nhưng mà, cư xử với mỹ nhân, đặc biệt là mỹ nhân tuyệt sắc, từ trước đến nay Thích Tu Kiệt đều rất thương hoa tiếc ngọc. Bởi vậy, hắn đành nén khó chịu trong đáy lòng, vẫn mỉm cười với Thủy Lung: “Lung cô nương giả bộ như vậy, có lẽ là muốn tránh khỏi phiền phức. Còn chúng tử vị công tử kia không có đủ năng lực để bảo vệ cô nương. Nếu như là ta, ta sẽ không để nữ nhân của mình bị uất ức. Nếu có người dám ao ước đến vẻ đẹp của nàng, ta sẽ giải quyết hết bọn họ.”

Tuy rằng hắn suy đoán Thủy Lung là thân thích của hoàng gia, cho nên mới có tình lấy lòng Thủy Lung. Nếu nói Trương Tôn Vinh Cực là hoàng thân quốc thích, ngược lại hắn thấy tin tưởng hơn nhiều, nhưng nghe lời nói của Thủy Lung, y cảm thấy nàng giống như một gã cơ thiếp được cưng chiều hơn. Nên lời nói cũng tùy ý trắng trợn hơn nhiều.

Thủy Lung hiểu được mục đích của Thích Tu Kiệt, trong mắt hiện lên tia tối tăm. Nụ cười trên mặt không được rõ ràng lắm, nhưng lại sinh ra vài phần ý nhị tao nhã.

Thích Tu Kiệt thấy vậy càng thêm khẳng định suy đoán của mình, cảm giác bản thân làm rung động được mỹ nhân, nụ cười tươi càng thêm đắc ý.

Thủy Lung cầm một cục đá lên tùy ý ném đi, cười khẽ nói: “Ý của ngươi chính là... ngươi rất lợi hại?”

Thích Tu Kiệt giả vờ khiêm tốn: “Đủ để bảo vệ người mình yêu mến.”

Thủy Lung hí mắt, thanh âm càng mềm mại: “Vậy ngươi chứng minh đi.”

“Chúng minh bằng cách nào?” Thích Tu Kiệt nháy mắt, chợt trước mắt có chút mờ hồ, tầm mắt chuyển lên cục đá, cùng với khuôn mặt thản nhiên cười yếu ớt, đúng là rất đẹp.

Thủy Lung nói: “Dùng năng lực của ngươi, khiêu chiến tất cả những người có mặt ở đây?”

“Được.” Thích Tu Kiệt lên tiếng, liền đứng dậy, bay vào khoảng sân trống thi đấu bên dưới, cất cao giọng nói: “Hôm nay ta dùng năng lực của chính mình, khiêu chiến toàn bộ mọi người.”

Y vừa gật đầu, toàn trường đều yên tĩnh. Ngay sau đó tiếng cười vang lên kèm với tiếng мэng chửi.

“Người kia là ai? Sao lại ngông cuồng như vậy?”

“Ha ha, hắn không phải là bị ngu chứ?”

“Hắn là ai, thật sự là coi trời bằng vung.”

Thích Tu Kiệt giống như bị âm thanh nghị luận bên dưới kích thích, hướng mọi người cười nhạo một tiếng, giọng điệu trào phúng: “Các ngươi sợ à? Nếu sợ thì mau rút, đừng ở đây làm dơ bẩn mắt ta!”

Tiếng chế nhạo vừa nói ra, lập tức rước lấy thù hận của mọi người.

Thủy Lung ngồi trên núi giả, thích ý nhìn tuồng hài, khẽ vút cục đá trong tay, thảnh thơi giống như ám chỉ thôi miên sâu sắc với Thích Tu Kiệt.

Khi một người cố tình gây hấn với người khác, bất cứ lời nói khó nghe nào cũng nói ra được. Mọi người ở đây đều là người trong giang hồ, vừa nhìn thấy trang phục của Thích Tu Kiệt liền biết đối phương là người phú quý. Không ít người ghen ghét đố kỵ nhưng lại không dám ra tay, sợ chọc phải thế lực đằng sau Thích Tu Kiệt, tránh cho bản thân gặp phiền phức. Vì vậy, Thích Tu Kiệt càng khiêu khích táo bạo hơn, về mặt mọi người đều khó coi, nhưng thủy chung vẫn không ra tay.

Thủy Lung làm sao có thể để trò hay này kết thúc như vậy? Búng ngón tay một cái, một cục đá liền đánh về phía Thích Tu Kiệt, khiến đai lưng của hắn bị cắt đứt, xiêm y trên người liền mở ra, dáng vẻ rất chật vật.

Mọi người đều ngẩn ngơ, sau đó đồng loạt cười to.

Về mặt Thích Tu Kiệt tức giận, không chờ bọn họ ra tay trước, chính y liền xông vào đám người.

“A a a a.” Tiếng kêu sợ hãi của mọi người vang lên, đồng thời liền rối loạn.

Cảm thấy Thích Tu Kiệt động thủ, mọi người còn cố ý nhân nhượng hắn. Nhưng qua một thời gian, máu huyết trong lòng mọi người đều dâng lên, một, hai, ba người... càng ngày càng nhiều người chủ động đánh tới Thích Tu Kiệt.

Một trận hỗn chiến bắt đầu.

Thích Tu Kiệt bị mọi người quần ầu. Không cần tiếp tục ám chỉ nữa. Trong tình huống này, dù Thích Tu Kiệt tinh táo lại cũng hết cách, y bị mọi người

đánh đến mức không kịp trở tay. Mọi người cũng không vì vậy mà buông tha cho y.

Trong hỗn chiến, đương nhiên chỉ có Thủy Lung là coi như người ngoài. Trên một thân cây khác, Phong Giản đứng gần đó. Y nghe theo mệnh lệnh của Trương Tôn Vinh Cực, đến sẵn sóc Thủy Lung, không để nàng bị người khác bắt nạt. Tuy Phong Giản cảm thấy, Thủy Lung bị người khác bắt nạt là chuyện không thể xảy ra. Nhưng hẳn lại không thể cãi lời Trương Tôn Vinh Cực, đương nhiên phải tới.

Lúc hẳn đến liền phát hiện đoạn đối thoại giữa Thích Tu Kiệt và Thủy Lung, nhưng không có đứng ra ngăn cản. Sau đó nhìn một màn trước mắt này, tâm liền không nhin được rét lạnh, nghĩ: Quả nhiên, hẳn đoán không sai, Bạch Thủy Lung làm sao bị người ta bắt nạt được, hoàn toàn không thể!

“Đồng đồng đồng...” Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên.

Những người đang quần ẩu bên dưới cũng yên tĩnh vì như vậy.

Mọi người đều tản ra, để lộ ra khuôn mặt bị đánh bầm dập như đầu heo của Thích Tu Kiệt.

Võ công của hắn không tệ, nhưng một tay khó chống lại quần hùng. Ban đầu y còn có thể chiếm ưu thế, nhưng cuối cùng lại bị đánh tã toi. Y vốn có lòng rời đi, nhưng mấy cái tên vô si này nắm chặt áo y, cứng rắn không cho hắn bỏ chạy.

Lúc này, mặt mũi y bầm dập đến khó coi, không còn thấy dáng vẻ anh tuấn như hồi nãy nữa. Quần áo tán loạn trông rất nhếch nhác, vạt áo đều dính bùn đất.

“Các nguoi!!!” Thích Tu Kiệt cắn răng nghiêng lợi rống giận, mặc dù muốn nói lời nói độc ác, chột cảm thấy phần dưới mát lạnh... Lời sắp ra khỏi miệng bị nghẹn lại, cúi đầu nhìn xuống, mới thấy quần của mình bị tuột tụt bao giờ, lộ ra một đôi chân trắng nhẵn. Nếu như vạt áo của hắn không đủ dài, e là...

Mặt Thích Tu Kiệt đột nhiên đỏ bừng, giống như đất khi.

“A!” TRong đám đông có một ít con gái, mỗi người đều thất kinh kêu lên.

Đột ngột, Thích Tu Kiệt nhớ tới điều gì đó, nhìn về phía núi già, lại không thấy ai hết.

Không biết Thủy Lung bỏ đi từ khi nào, nàng rời đi tựa như áng mây trôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Âm mưu ngầm nổi lên

Edit: Tịch Ngữ

Tiếng chuông trong Lan Viễn sơn trang vang lên, Liêu Ngân sai người mọi người trong sơn trang triệu tập đến, sau đó giải thích đơn giản chuyện bảo vật cho mọi người biết. Đương nhiên chuyện giải thích không thể đem thân phận Trương Tôn Vinh Cực tiết lộ ra ngoài. Ông chỉ nói bảo vật chỉ là hũ cầu, vì muốn tạo danh tiếng cho Lan Viễn sơn trang.

Tuy Liêu Ngân biết rõ giải thích như vậy sẽ khiến danh vọng của Lan Viễn sơn trang xuống dốc không phanh, nhưng so với tính mệnh, cái này chẳng là gì hết.

Quả nhiên, khi nghe Liêu Ngân giải thích như vậy, mọi người liền công khai lên án ông. Liêu Ngân mạnh mẽ đưa mọi người ra về, ông thấy may mắn vì sơn trang ở nơi hẻo lánh, xung quanh không có môn phái lớn. Lần này những người đến đây đều không phải là người có quyền thế, dù Liêu Ngân đắc tội bọn họ, không sợ người khác báo thù.

Nhưng Thích Tu Kiệt không phải là người dễ bị đuổi đi. Lưu Vân Cốc là môn phái hạng nhất trong giang hồ, y còn là thiếu chủ của Lưu Vân Cốc. Nếu lỡ đắc tội với y, mọi sinh mệnh trong Lan Viễn sơn trang đều vì một câu nói của hắn.

Đương nhiên, nếu Trương Tôn Vinh Cực đồng ý quan tâm chuyện sống chết của người trong sơn trang, như vậy ông cũng không sợ thế lực của Thích Tu Kiệt. Cổ tình, Liêu Ngân biết rõ mình phạm sai lầm lớn, hôm nay đang định cố gắng cứu vãn, ông đâu còn hi vọng xa vời Trương Tôn Vinh Cực sẽ ra tay cứu ông.

Trải qua một phen giải thích, mọi khách mời đều được đưa ra khỏi Lan Viễn sơn trang. Chỉ có một số người vẫn nán lại ở Lan Viễn sơn trang, lấy lý do ngủ lại một đêm rồi trở về. Về phần Thích Tu Kiệt, y không nói rõ vì sao không rời đi. Liêu Ngân không tiện mở miệng đuổi y đi, nghĩ tới chuyện hẳn bị mọi người quần ẩu trong Lan Viễn sơn trang của ông, ông càng không dám đi chọc y.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bảy canh giờ cũng không lâu lắm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài. Dựa theo nhảm tính, vào rạng sáng Phượng Nhân Quả sẽ chín mùi. Vì tránh bị xảy ra phiền phức, sau khi Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung ăn tối xong, đại khái bầu trời nhanh tối đen, liền đi tới Băng

Lam Cốc lần nữa.

Mặc kệ trời bên ngoài như thế nào, cảnh sắc trong Băng Lam Cốc vẫn như lúc đầu. Tuyệt tình (N: tôi nghĩ là băng nhũ) sáng diệu, đem khung cảnh chung quanh chiếu sáng, nhìn lâu có thể khiến ánh mắt bị tổn thương.

Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực liền đứng không xa chỗ cây Phượng Nhân Quả, nhìn thấy màu sắc của vỏ quả càng ngày càng trong suốt.

Trong Băng Lam Cốc, đương nhiên không có cách cảm nhận sự biến đổi bên ngoài của trời đất rồi. Nhưng Thủy Lung rất miễn cảm đối với sự thay đổi của thời gian, mặc dù bản thân đang ở trong một không gian đóng kín, nhưng nàng đại khái có thể đoán được bên ngoài là giờ nào.

Hương thơm trong không khí càng ngày càng đậm, Thủy Lung cảm thấy đối bụng đến khó chịu. Khi nhìn thấy rễ cây của Phượng Nhân Quả bị héo rũ, riêng trái cây màu đỏ vàng kia gần như sắp rụng xuống, thân thể Thủy Lung khẽ nhích lại gần, đưa tay đón lấy Phượng Nhân Quả.

Phượng Nhân Quả rơi vào bàn tay ấm áp, một chút cũng không giống với thực vật sinh sống ở nơi lạnh giá.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Phượng Nhân Quả là thuộc tính quả, sống ở nơi đất bình thường sẽ đem phạm vi xung quanh nó đốt cháy, bản thân nó thì không lấy được chất dinh dưỡng cần thiết.”

Thủy Lung không hiểu rõ về Phượng Nhân Quả, nghe Trương Tôn Vinh Cực giải thích xong, thầm nghĩ đúng là bảo vật, không giống vật bình thường.

Trương Tôn Vinh Cực nói tiếp: “A Lung hãy ngồi lên trên tảng băng rồi ăn nó.”

Thủy Lung liếc nhìn Phượng Nhân Quả trong tay: “Ăn cũng phải coi trọng như vậy à?”

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ gật đầu: “Nếu nàng ăn nó tại đây, sẽ bị Phượng Nhân Quả đốt cháy.”

Cái này Túc Ương không có nói với nàng, nàng đương nhiên sẽ không nghi ngờ Trương Tôn Vinh Cực, phi thân tới sườn băng đá lồm cồm tìm một chỗ hơi bằng phẳng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Tôn Vinh Cực, thấy hắn đứng cách đó không xa, tầm mắt cũng đang nhìn về phía nàng.

Không hiểu sao, trái tim Thủy Lung loạn một nhịp, đập từ nhanh đến chậm, một cảm giác ấm áp dịu dàng dâng lên.

Nàng biết hắn luôn che chở cho nàng.

Nếu như là trước kia, nàng cảm thấy loại chuyện này rất quái đản, buồn cười. Bây giờ, không ngờ nàng lại dễ dàng bị cảm động như vậy.

Ánh mắt Thủy Lung dao động, nhìn Phượng Nhân Quả trong tay, mắt lóe sáng.

Nàng có dự cảm, Phượng Nhân Quả không những có thể khiến nàng lột xác, còn mang tới cho nàng vô số chuyện không thể ngờ. Từ đó, cuộc sống của nàng có nhiều phức tạp, hỗn loạn hơn. Mặc dù, cuộc sống hiện tại của nàng cũng không đơn giản thoải mái cho lắm.

Thủy Lung nhếch môi, mặc kệ nó có phức tạp ra sao, nàng cũng không để hoàn cảnh khốn khó thao túng cuộc sống riêng của nàng.

Phượng Nhân Quả vào miệng, một hột đỏ vàng bị Thủy Lung phun ra, rơi xuống trên mặt băng.

Đây cũng là chỗ quý giá của Phượng Nhân Quả.

Trong thiên hạ chỉ có một cây, một ngày nào đó quả của nó chín mùi thơm và rễ cây sẽ héo rũ trở thành bột phấn, chỉ để lại một cái hột. Hột của quả kia, cũng chính là cây Phượng Nhân Quả đời kế tiếp được sinh ra.

Thủy Lung cảm thấy Phượng Nhân Quả cũng như hoa quả mà thôi, cũng như trái cây ướp lạnh thôi. Vào miệng liền tan còn chưa nói, nuốt xuống cổ họng giống như uống nước, chảy xuôi vào dạ dày, ấm áp vây quanh, sau đó càng ngày càng nóng lên, đặc biệt là trên lưng giống như bị dao cắt qua, khó chịu khiến trán nàng đều rịn ra mồ hôi.

Trương Tôn Vinh Cực thấy sự thay đổi của nàng, da thịt bên ngoài đều hiện lên ửng hồng, mồ hôi từng giọt từ trên trán chảy xuống, mồ hôi càng ngày càng nhiều, cánh mũi hắn không khỏi phập phồng, ngửi hương thơm trên người Thủy Lung, rất nồng nặc, nồng đến nỗi thiêu đi một phần thanh u, thoát tục, sinh ra một phần mị hoặc mê người.

Trương Tôn Vinh Cực biết lúc này hắn không thể đi quấy rầy nàng, mặt mũi chỉ có thể căng chặt, lẳng lặng chăm chú nhìn vào nàng.

Những chuyện liên quan đến Phượng Nhân Quả, hắn không biết nhiều lắm.

Phượng Nhân Quả có xuất xứ từ Phượng Trào Quốc, là quốc bảo của Phượng Trào Quốc. Nó có công dụng rất mạnh, có thể tăng cường nội lực, có thể kéo dài tuổi thọ, khiến người ta lột xác. Dưới tác dụng mạnh mẽ như vậy, vẫn ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm. Nhất định phải chịu đựng nó mới có công hiệu. Nếu người bình thường ăn phải, kết quả chỉ là bị Phượng Nhân Quả thiêu cháy rụi mà thôi.

Phượng Nhân Quả nguy hiểm như vậy, làm sao Trương Tôn Vinh Cực lại dám cho Thủy Lung ăn?

Nguyên nhân là vì hắn tìm được một khối băng ngàn năm, cũng vì có hắn ở đây. Hắn nhìn ra được Thủy Lung rất muốn có Phượng Nhân Quả, nếu nàng

muốn, hẳn nghĩ biện pháp cho nàng đạt được nó, đồng thời bảo vệ tính mạng của nàng.

Trưởng Tôn Vinh Cực chờ thời gian trôi qua, chỉ chờ nếu thấy Thủy Lung không ổn thì ra tay trợ giúp.

Nhưng mà, mọi chuyện hình như vượt quá dự đoán của Trưởng Tôn Vinh Cực.

Dựa vào hiểu biết của hắn, lúc ăn Phương Nhã Quả, thời gian qua càng lâu thì càng nguy hiểm. Nhưng Thủy Lung không giống, ban đầu cả người nàng đỏ bừng, tuôn nhiều mồ hôi, vẻ mặt rất ân cần. Khoảng chừng nửa canh giờ sau, ánh mắt nàng chậm rãi trầm tĩnh lại, trán giãn ra dường như có chút thoải mái.

Cổ tình nàng không có tình lại, hai mắt nhắm chặt, bộ dạng giống như rơi vào trạng thái nhập định.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghi ngờ, nhìn kỹ Thủy Lung, thấy nàng không có gì khác thường mới yên lòng.

Nàng không khó chịu, như vậy thì tốt rồi.

Trưởng Tôn Vinh Cực nghĩ thế, vẻ mặt dần như hòa, nhìn Thủy Lung trên tảng băng ngàn năm một cái, không nhịn được giật mình.

Lúc này trong Lan Viễn sơn trang.

Trời tối gió lạnh, ánh trăng rã rồi, hơn nửa trời chạng vạng, sắc trời càng lúc càng mờ tối đến đưa tay không thấy năm ngón.

Từng đạo bóng đen vọt qua trong bóng đêm, im hơi lặng tiếng khiến người ta không phát giác. Dù có người nhìn thấy, e rằng cũng cho rằng bản thân bị ảo giác.

Trong một căn phòng nằm ở phía đông bắc, truyền tới từng tiếng khẽ ngâm ái muội.

“Thiếu gia, thiếu gia, xin người...ừ a ~ tha cho Đinh Nhi đi um...” Tiếng giường lay động, tiếng cô gái nũng nịu mềm mại kêu. Thanh âm này thật cao, rất mê người. Nghe không giống cầu xin tha thứ, ngược lại giống như muốn nghênh đón lại vờ cự tuyệt.

Gã nam nhân điên cuồng nhún người trên thân thể trần truồng của cô gái, cũng chính là Thích Tu Kiệt hôm nay bị mọi người quần áo. Lúc này, trên mặt hắn đã được bôi thuốc, không còn sưng phù như ban ngày, nhưng vẫn còn vết bầm tím, khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút ngớ ngẩn.

Hắn hung hãn va chạm, không giống như cảm xúc được giao hoan, ngược lại giống như cảm giác lạnh lượ với kẻ thù.

“Tiện nhân đáng chết!” Thích Tu Kiệt thở dốc chữ nhỏ, không biết là nhục mạ Đinh Nhi hay là mắng chửi người nào khác: “Sao? Được thiếu gia làm cho thoải mái như vậy, người thật sự muốn thiếu gia dừng lại?”

Hai tay Đinh Nhi vội ôm chặt cổ hắn, liên tục kiêu mị nói: “Thiếu gia, Đinh Nhi nói đùa. Cho dù thiếu gia có làm Đinh Nhi chết ở trên giường, Đinh Nhi cũng cam tâm tình nguyện...” Nghe được lời ả, Thích Tu Kiệt càng dùng sức. (N: tmd)

“Tiện nhân, đúng là tiện nhân.” Thích Tu Kiệt cười nhạo chữ nhỏ, từng chút lại từng chút xâm nhập, nhìn dáng vẻ mê loạn của Đinh Nhi, trong lòng y nhớ tới cô gái mặc đồ đỏ kia, một thiếu nữ cao ngạo. Nếu như không phải trang phục khác nhau, e là y sẽ nghi ngờ nàng là Huyền Âm Yêu Oa lừng lẫy trên giang hồ. Vì mê hồn thuật là tuyệt chiêu mà Huyền Âm Yêu Oa hiểu rõ nhất.

Thích Tu Kiệt càng nghĩ càng tức giận, nghĩ thầm: Sớm muộn gì cũng có một ngày, y nhất định mang con tiện nhân đó đè dưới thân, hung hãn dầy xéo một phen.

Trong đầu hắn tràn đầy lửa giận và dục vọng mãnh liệt, không có phát hiện một bóng đen đang tới gần căn phòng. Khi lưỡi dao im lặng xẹt qua cổ y thì, Thích Tu Kiệt mới giật mình tỉnh giấc, không chút suy nghĩ liền đem Đinh Nhi dưới thân ra chắn trước người.

“A!” Đinh Nhi hoảng sợ hét lên, đầu vai bị đâm thủng.

Sau khi Thích Tu Kiệt tránh được một kiếp, trên đầu đều là mồ hôi lạnh, lạnh giọng quát: “Người là người phương nào?”

Người nọ mặc đồ đen, không có che mặt, bộ dạng bình thường, không chút biểu tình. Lúc này, gã không có trả lời câu hỏi của Thích Tu Kiệt, từng chiêu từng chiêu ám sát Thích Tu Kiệt.

Thích Tu Kiệt vội vàng rút kiếm, cùng đánh nhau với thích khách.

Từng âm thanh giòn rụm của binh khí vang lên, trên người Thích Tu Kiệt không một sợi vải, lúc đánh nhau thì chìm nhỏ lúc lác, hình ảnh trông rất khó coi lại rất buồn cười (N: tha thứ cho cách dùng từ quá bi ối của ta ==). Thích Tu Kiệt biết bộ dạng hiện tại của y rất xấu xí, lỗi thời, tức giận đến xanh mặt, thầm nghĩ mau chóng đem người này giết quách cho nhanh, để giải mối hận trong lòng.

Nhưng, võ công của thích khách rất cao, trong thời gian ngắn hai bên đánh ngang tay.

Không phải Thích Tu Kiệt không nghĩ rời khỏi nơi này trước, nhưng bây giờ trên người hắn không có một sợi vải, cũng không biết bên ngoài có đồng bọn của thích khách không. Nhất thời liền cứng rắn đấu với thích khách, trong lòng vừa phiền chán và khó chịu.

Vụt!

Âm thanh phi tiêu vang lên một cách đột ngột, bắn vào trái tim Thích Tu Kiệt từ phía sau lưng.

Đột nhiên, sắc mặt Thích Tu Kiệt trắng bệch, khó tin nhìn trước ngực mình. Vốn dĩ thích khách suýt đâm vào người y, đem dao găm cắm vào ngực bên trái của y. Lần này, trước sau đều bị tấn công, hoàn toàn không có chỗ sống.

Thích Tu Kiệt há miệng, máu cuồn cuộn rỉ ra từ miệng. Con người rời rạc, con người tắt thở ngã xuống.

“A a a a a a.” Đinh Nhi ngã ngồi trên giường liên tục kêu la.

Vốn dĩ, ả nghĩ rằng làm vậy có thể khiến người khác tới cứu, lại phát hiện mặc kệ mình kêu hét ra sao, xung quanh cũng vắng lặng. ả nhớ tới lúc Thích Tu Kiệt tập kích, vì sao ám vệ không xuất hiện, chẳng lẽ... Ám vệ đã sớm bị người này giải quyết?

Đinh Từ vừa nghĩ như vậy, vẻ mặt liền trắng bệch không còn chút máu. ả biết chạy không thoát, nhưng trong lòng vẫn dấy lên hi vọng, đau khổ cầu xin người áo đen: “Không cần, van cầu người, không cần, ta không nhìn thấy gì hết, cái gì cũng không biết!!!!”

Mặt gã thích khách không chút biểu cảm nhìn ả, đem lệnh bài vút xuống trước mặt ả, người liền bay ra khỏi cửa sổ.

Đinh Từ trợn mắt nhìn cửa sổ mờ toang, không dám tin người nọ dễ dàng buông tha cho ả. Ước chừng qua một lúc, ả vẫn còn mờ to mờ mờ thờ dốc, cầm lệnh bài gã đồ đen kia vút lại.

Lệnh bài có màu nâu đỏ, ở giữa khắc hai chữ Vô Ưu.

Vô Ưu Cung?

Ngón tay Đinh Nhi khẽ run lên, tâm thần càng rung đến khó bình ổn.

Hơn một năm trước, Vô Ưu Cung đã ẩn náu. Rất ít gây loạn. Sao lại bất ngờ xuất hiện ở nơi hẻo lánh như Lan Viễn sơn trang? Còn giết chết thiếu chủ của Lưu Vân Cốc? Chẳng lẽ đây là điềm báo Vô Ưu Cung muốn tái xuất giang hồ? Không đúng! Tuy Vô Ưu Cung cuồng ngạo, nhưng không đến mức vô duyên vô cớ giết người. Lại nói từ trước tới nay, Lưu Vân Cốc và Vô Ưu Cung không có thù hận, vì sao bọn họ lại chạy đến giết thiếu chủ?

Chỉ có thể là hãm hại!!!

Trong mắt người chính phái, Vô Ưu Cung chính là tà ma ngoại đạo, giết người phóng hỏa không chuyện gì không dám làm. Hôm nay, Tu Kiệt thiếu gia bị giết, dù sao cũng phải có người đứng ra gánh tội, Vô Ưu Cung là tà phái, tự nhiên trở thành đối tượng bị lợi dụng.

Đinh Nhi ngẩng đầu nhìn thi thể của Thích Tu Kiệt, trong mắt hiện lên thù hận. ả vẫn nhớ rõ việc Thích Tu Kiệt đem ả làm bia chống đạn, bây giờ vết thương trên vai vẫn còn nhức nhối.

Tuy rằng ả không có tình cảm với hắn, nhiều nhất chỉ là lợi dụng. Nhưng bị người ta bắt làm tấm bia, xem mắt luôn cái mạng, rốt cuộc vẫn không nhận được oán hận.

“Người trong Lưu Vân Cốc đều biết ta cùng thiếu gia đi ra ngoài, hôm nay ám vệ và thiếu gia đều chết, chỉ còn mình ta sống. Nếu quay về Lưu Vân Cốc, nhất định sẽ bị cốc chủ giận chó đánh mèo trách phạt. Không chỉ chết, e là còn sống không bằng chết.” Đinh Nhi thầm thủ thỉ, suy tính con đường tương lai của mình: “Nếu như ta cải trang rồi đi, như vậy cốc chủ càng nghi ngờ hơn, cả đời đều thấp thòm bị người trong cốc truy sát...”

Bỏ trốn không được, không trốn càng không xong, sắc mặt Đinh Nhi càng lúc càng khó coi. Đột nhiên, đầu ả lóe lên linh quang, nhìn về lệnh bài trong tay. (N: nghĩ là vô ưu cung của anh Cực, ả làm thế đảm chắc ả sống còn dễ chịu hơn khi lọt vô tay cốc chủ :v)

Thích khách không giết ả, lại đem lệnh bài bỏ lại cho ả, rõ ràng có ý đồ. Nói không chừng, thích khách kia muốn ả đem lệnh bài của Vô Ưu Cung về Lưu Vân Cốc, sau đó cốc chủ sẽ nghĩ rằng người giết thiếu chủ chính là Vô Ưu Cung.

“Ta có thể nói vì may mắn nên mới thoát được, còn nhặt được lệnh bài, khi biết được người giết Tu Kiệt thiếu chủ. Như vậy, cốc chủ sẽ đem lửa giận trút lên đầu Vô Ưu Cung, bản thân ta lấy công chuộc tội, không bị phạt thêm.”

Đinh Nhi xiết chặt lệnh bài trong tay, mặc kệ hung thủ có phải là hung thủ hay không. Càng không cần biết Vô Ưu Cung có thật sự bị hãm hại hay không, trong mắt ả, tính mạng mới là quan trọng nhất, liền chấp nhận tính toán này, ngầm nhắc nhở chính mình không được để lộ sơ hở.

Khi Thích Tu Kiệt mất mạng, Lan Viễn sơn trang cũng có một trận đánh nhau.

Trận đánh này tới rất nhanh, kết thúc cũng nhanh.

Trong phòng ngủ Liêu Ngân, Liêu Ngân mặc áo lót dài đứng trước mặt bốn người mặc đồ đen, vẻ mặt hẩn khù khờ, hai mắt vô thần, động tác của tay chân cũng cứng đờ, nhìn giống như con rối.

Một trong số bốn hắc y nhân nói: “Liếc mắt liền nhìn ra sơ hở.”

Một người trả lời: “Hon nữa canh giờ, Cỗ Khôi Lỗi (N: cỗ khiến người ta thành con rối) sẽ hoàn toàn dung hòa với hấn, như vậy sẽ có chín phần giống.”

Không chỉ là Liêu Ngân, toàn bộ Lan Viễn sơn trang đều biến hóa trong im lặng. Ngay cả khu cấm địa của Trường Tôn Vinh Cực cũng không ngoại lệ. Nhưng tối nay, Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung đều đi Băng Lam Cốc, trong viện chỉ có một mình Phong Giản.

Khi hắc y nhân đi vào viện, rất ít ngủ trong phòng. Phong Giản nằm trên cành cây to lập tức phát hiện.

Hắn mở to hai mắt, ngưng thở nhìn hành động của hắc y nhân, trong mắt hiện lên trầm tư.

Đám người này là do ai phái tới? Đến đây có mục đích gì?

Phong Giản phát hiện có vài hắc y nhân công phu không tệ, tất cả đều không phải là thuộc hạ được thể lực bình thường đào tạo ra. Máy gã hắc y nhân đem nơi này lục tung, không tìm thấy ai liền rời đi.

Kinh công của Phong Giản tốt hơn bọn họ rất nhiều, tìm cơ hội phóng ngân châm đâm vào sau gáy hắc y nhân đi cuối. Thân ảnh đánh tới nhanh như gió, mau chóng tha người nọ đến nơi ẩn nấp, chờ khi đám người kia phát hiện, cũng không tìm được bóng dáng Phong Giản.

Phong Giản đem hắc y nhân kéo tới phía sau núi giả, điểm vào kinh mạch tay chân của y, mới đem ngâm châm nhổ ra, thấy hắc y nhân tỉnh lại, liền bóp hàm y: “Đem những gì người biết nói cho ta nghe.”

Hắc y nhân không nói được một lời, hai mắt không có một chút tình cảm.

Phong Giản nhướn mày, bóp miệng y mở ra, không thấy đầu lưỡi của y.

Người này bị rút lưỡi.

Phong Giản lại liếc mắt nhìn hắc y nhân một cái, một chương bỏ về cổ hắc y nhân, đem người đánh chết.

Hắn biết, người này dùng thủ đoạn tàn nhẫn bồi dưỡng ra từ sĩ, gần như không hề có tình cảm nào dám nói. Nếu như vậy, tuyệt đối không thể lấy thông tin gì từ y, không những bị rút lưỡi, hơn nữa tư tưởng cũng bị khống chế, e là Ngõa Lạc Oa cũng huê vốn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Phá kén thành bướm

Edit: Tịch Ngừ

“Đây... là thiếu chủ của Lưu Vân Cốc?”

“Trời! Ai mà to gan vậy? Dám ám sát thiếu chủ Lưu Vân Cốc.”

“Nói không chừng cô gái kia biết chuyện gì đó?”

Mọi người vây xem đều biểu hiện vẻ không thể tin, khiếp sợ. Âm thanh nghị luận xôn xao vang lên.

Đinh Nhi dầm lệ lắc đầu, bộ dạng đau lòng quá mức, thân thể lung lay e là cơn gió thoảng qua cũng có thể ngã, lầm bầm: “Ta không biết, thiếu gia, tại sao thiếu gia lại bị như vậy? Rốt cuộc hôm qua có chuyện gì?”

Nơi này là Lan Viễn sơn trang, Thích Tu Kiệt chết tại đây, người trong sơn trang không thể thoát khỏi liên quan. Liêu Ngân rất nhanh liền chạy đến đây, thấy thi thể của Thích Tu Kiệt, sắc mặt ông ta trắng bệch. Ông không ngờ, gần đây Lan Viễn sơn trang có vận số đen như vậy, từng cộc từng cộc tại họa đều xảy ra ở đây.

“Liêu trang chủ, bây giờ trời đã sáng, hôm qua tại hạ đã nói trời sáng sẽ rời đi. Hiện tại không dám quấy rầy thêm.” Một người nói, không đợi Liêu Ngân đáp lời liền xoay người rời đi.

Một màn này rơi vào trong mắt của người bên ngoài, tự nhiên đều hiểu người này đang có ý đồ gì. Hôm nay, thiếu chủ Lưu Vân Cốc gặp nạn trong Lan Viễn sơn trang, nếu bọn họ tiếp tục ở lại đây, ai biết mạng nhỏ có gặp nguy hiểm không. Hơn nữa, vô duyên vô cớ bị nghi ngờ là hung thủ càng oan uổng cho nên nhanh chóng rời đi mới là tốt nhất.

Liêu Ngân lên giọng: “Không ai được rời khỏi đây!”

Sắc mặt ông tái nhợt gần như xanh mét, thoạt nhìn rất khủng bố, trợn mắt quát qua mọi người.

“Hôm nay, thiếu chủ Lưu Vân Cốc bị ám sát ở đây, bất kì người nào cũng có thể bị nghi là thủ phạm. Xin mọi người đừng hoảng loạn, nếu các người không làm, sợ gì không ở lại, vội vã muốn rời đi, chẳng lẽ các vị là hung thủ.”

“Liêu trang chủ! Có thể ăn vậy nhưng lời nói không được nói lung tung!” Một người nghe lời ông nói, nhất thời tức giận ngay thơ phản bác lại ông.

Tuy bản thân không phải là hung thủ, thế nhưng lần này tình cảnh rất nguy hiểm, ai muốn tham gia vào chứ? Nếu lỡ cốc chủ ra lệnh thả giết làm còn hơn bỏ sót, như vậy bọn họ chẳng phải đều chịu chết sao?

“Đúng vậy, Liêu trang chủ, ông coi công phu của bọn tôi đi. Lấy bản lĩnh của chúng tôi, muốn im hơi lặng tiếng giết chết Thích Tu Kiệt, hoàn toàn có thể sao!”

“Hơn nữa, Lan Viên sơn trang này đúng là nơi thị phi. Cái gì bảo vật, toàn là chó má!”

“Đi, đi, đi, ta không tin. Chúng ta muốn đi, bọn họ còn có thể ngăn cản.”

Mọi người thống nhất nhận thức, cả đám không để ý tới Liêu Ngân, cùng đi ra ngoài.

Liêu Ngân huyết sáo một tiếng dài, tiếng huyết gió truyền đi rất xa, từng gã hắc y nhân xuất hiện, bao vây quanh đại viện này.

Liêu Ngân âm trầm nói: “Ai dám rời đi, giết không dám hỏi!”

Một người không tin liền xông tới, một thanh chủy thủ liền xẹt qua cổ hắn, nhanh đến mức người nọ chưa kịp kêu lên một tiếng, người đã rơi xuống mặt đất, hai tay ôm cổ, ánh mắt tràn ngập khó tin tất thảy mà chết.

Dùng chiêu giết gà dọa khỉ này khiến toàn trường ồn ào liền im ắng xuống, bầu không khí trở nên rất trầm tĩnh.

Dinh Nhi trợn mắt nhìn hắc y nhân ra tay. Thân thể mềm mại không nhịn được run lên.

Người này, người này và người giết thiếu chủ ăn mặc rất giống nhau, chẳng lẽ người giết thiếu gia là do Liêu Ngân phái đến? Nhưng mà, tại sao ông ta lại muốn giết thiếu gia? Phải rồi, vị công tử xinh đẹp kia không phải là chủ nhân của Liêu Ngân sao?

Cô gái áo đỏ là người của vị công tử đó, thiếu gia lại có hứng thú với nàng ấy, hình như ngày hôm qua thiếu gia còn dây dưa với nàng. Không lẽ vì vậy mà vị công tử kia kêu Liêu Ngân giết thiếu gia?

Nếu đúng là như vậy, tên hắc y nhân kia vút lại lệnh bài cho ả có mục đích gì? Chẳng lẽ vị công tử như thần tiên kia chính là người của Vô Ưu Cung. Đồng thời còn cố tình cho ả biết, mọi chuyện đều do Vô Ưu Cung làm?

Dinh Nhi bị một màn trước mắt quá rối, mặc kệ nghĩ như thế nào ả cũng cảm thấy mọi chuyện đều thật thật giả giả, khó mà xác định chân tướng.

“Liêu lão thất phu, ngươi đừng có khinh người quá đáng!” Trong đám đông có người không cam lòng rống lớn.

Liêu Ngân không hề có hành động, nhìn về phía thi thể của Thích Tu Kiệt trong phòng ngủ, phân phó với người hầu: “Đem thi thể của Thích Tu Kiệt thiếu gia vút vào hầm băng bảo tồn đi.”

Hai hắc y nhân đi tới, không chút để ý đến Dinh Nhi ở bên cạnh, đem thi thể Thích Tu Kiệt nâng lên, lên xuống mấy cái liền biến mất trước mặt mọi người.

Thời gian từng chút trôi qua, Liêu Ngân cố gắng điều tra về cái chết của Thích Tu Kiệt, ông hỏi cung tất cả mọi người. Cả đám đều ủng hộ, không có năng lực phản kháng, chỉ có thể cố gắng trả lời, hi vọng có thể thoát khỏi hiểm nguy. Hỏi chuyện một hồi, tất cả đều không có sơ hở.

Bỗng nhiên một người nói: “Không phải còn có ba người nữa à? Chủ nhân của Liêu trang chủ ở đâu? Từ sau khi bọn họ vào sơn trang thì không thấy bọn họ nữa. Nếu nói bị tình nghi, ba người bọn họ chính là người đáng nghi ngờ nhất!”

“Đúng, đúng. Công phu của chủ nhân Liêu trang chủ dường như rất cao. Hôm qua ta còn thấy Thích thiếu gia rất vui vẻ đối với nữ nhân của vị công tử kia, nói không chừng Thích thiếu gia bị giết là do nữ nhân đó!”

Liêu Ngân không nghĩ liền đáp: “Không thể nào.”

Một người cười nhạo: “Liêu trang chủ phủ nhận nhanh như vậy để làm gì? Ta thấy hung thủ nhất định là người kia. Liêu trang chủ đem chúng tôi bao vây ở đây, chính là vì để hung thủ thật sự rời đi, có phải là vì ông muốn bắt chúng tôi gánh tội cho hắn đúng không?”

Tâm tình của mọi người đều bị mấy câu nói hoài nghi kích động, bầu không khí vốn dĩ im lặng lại giương cung bạt kiếm lần thứ hai.

“Câm miệng!” Liêu Ngân nổi giận gầm lên, cùng bọn họ giằng co.

Phong Giản đang nằm ở nơi nào đó trên nóc nhà, đem mọi âm thanh tranh chấp trong phòng đều nghe hết, khẽ cau mày.

Vì sao Liêu Ngân lại trộn lẫn với đám hắc y nhân này? Hơn nữa, nhìn phương hướng phát triển của chuyện này, hình như nó cố ý nhắm vào chủ tử.

“Hử?” Phong Giản đang suy tư, chợt cảm thấy có nguy hiểm đến gần, một mảnh ngói bắn nhanh đến.

Mảnh ngói cách hắc y nhân không tới nửa thước liền nổ tung, bị một nguồn nội lực mạnh mẽ đánh nát. Như vậy chứng tỏ, nếu không phải Phong Giản sớm phát hiện nguy hiểm, phản ứng không nhanh, e là hắc y nhân đã bị đánh gục rồi.

“Bị phát hiện rồi!” Ánh mắt Phong Giản lạnh lẽo, nhanh chóng rời đi.

Âm thanh mảnh ngói bị đánh vỡ bị người trong phòng phát hiện. Mọi người nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhưng không thấy được một góc áo của Phong Giản, chỉ thấy mấy tên hắc y nhân nhanh chóng đuổi tới, rõ ràng là đang đuổi theo ai đó.

Hung thủ!

Trong nháy mắt, hai từ này xuất hiện trong đầu mọi người.

Ở trong mắt bọn họ, người lén lén lút lút trốn trên đó nghe lén, khi bị phát hiện liền vội vã bỏ chạy, hành động này thật khiến người ta khó mà không nghi ngờ. Nếu không phải chột dạ, tại sao lại bỏ chạy?

Khi Phong Giản bị mấy tên hắc y nhân truy đuổi. Trong Băng Lam Cốc vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng không có làm cho người ta xem nhẹ thay đổi.

Băng Lam Cốc đóng băng quanh năm, bông tuyết ngưng tụ, nhưng không có giọt nước chảy, đủ để thấy độ lạnh trong cốc.

Lúc này, Thủy Lung mặc hồng thường ngồi trên khối băng ngọc, bông tuyết chung quanh đều có dấu hiệu hòa tan, ‘tích tắc’ tiếng nước vang lên, thanh âm giòn giòn rất êm tai.

Trưởng Tôn Vinh Cực đứng trước mặt Thủy Lung, cách nàng không tới nửa thước, chăm chú nhìn vào gương mặt nàng. Cứ nhìn chăm chú vào Thủy Lung như thế, hắc y nhân cứ duy trì như vậy nửa ngày mà không hề biến hóa, còn Thủy Lung thì giống như tượng băng!

Con người của hắc y nhân chỉ có hình bóng của Thủy Lung.

Quần áo đỏ chói như Hỏa Liên rơi rớt trên ngọc băng, màu sắc đỏ thắm và màu trắng rất tương phản nhau, để lộ vẻ đẹp rung động lòng người. Cô gái an tường nhắm chặt đôi mắt, lông mi tà mị, có một loại giương cánh bay lượn rất lợi hại, cho dù nhắm mắt vẫn có thể khiến người khác cảm nhận được sự ngông cuồng, mạnh mẽ của nàng. Môi đỏ như son khi có khi không mỉm cười, dịu dàng như băng tuyết tan dần trong mùa xuân.

Nửa ngày, Trưởng Tôn Vinh Cực đem từng biến hóa của Thủy Lung thu vào mắt.

Hắn thấy khuôn mặt nàng dần dần sưng phù lên, nứt nẻ, tróc ra, giống như bướm bướm muốn phá kén, bỏ đi tầng da khô héo xấu xí ở bên ngoài, để cho người ta nhìn thấy vẻ đẹp của chính mình. Lớp vỏ ngoài bị bóc ra không nhanh lắm, còn có một chút vẫn dính vào mặt Thủy Lung. Trưởng Tôn Vinh Cực đưa tay muốn cầm, chưa kịp dùng sức, lớp da thật mỏng khô nứt tựa như lá thu biến thành vụn phấn.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn bột phấn trên tay, ngửi được mùi hương của thuốc đông y.

Đây là độc!

Trong phút chốc, Trưởng Tôn Vinh Cực lập tức xác định Thủy Lung bị trúng độc. Chất độc này ngưng tụ trên mặt nàng, tạo thành một mặt nạ da người còn thật hơn mặt nạ giả. Che phủ trên gương mặt nàng. Vàng như nền lại ngò nghếch. Phụng Nhãn Quả có công hiệu giúp người ta lột xác, đồng thời đem độc trong người và trên mặt nàng tiêu diệt sạch sẽ, có thể dùng tăng độc tố này lột ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực lẳng lặng nhìn Thủy Lung, ước chừng ba giây, liền cách không đánh một chưởng vào khuôn mặt của nàng.

Một chưởng này tạo lên một làn gió mát, thổi vào mặt Thủy Lung, thổi bay độc tố rạn nứt trên khuôn mặt nàng, thổi sạch sẽ, lộ ra da thịt non mịn thực sự ở bên trong.

Trong tích tắc, có một loại cảm giác phá kén thành bướm rất xinh đẹp.

Da thịt nàng trắng như tuyết, đôi gò má ửng hồng như hoa đào. Mặt mày của nàng đẹp như tranh vẽ, lông mi như cánh quạt đen, che đi mí mắt yếu ớt. Sống mũi thẳng tắp xinh đẹp, môi màu son, trời sinh như luôn có ý cười. Dung mạo này quả nhiên là tinh thuần như băng, như tuyết, tựa như thánh nữ quanh năm không hỏi chuyện đời.

Nhưng, giữa tâm mi có một cái chu sa, đỏ như máu, từ bên trong sinh ra, không một chút diêm dúa lẳng lơ.

Cô nàng này, đúng là dễ nhìn. Nói tuyệt sắc e là không nói quá. Nhưng phần khí chất thướt tha thủy mị này thật là rung động lòng người, khiến người ta nhìn rồi khó mà dời tầm mắt. Càng xem càng thấy đẹp, không khỏi trầm nghĩ: Trong thiên hạ này làm sao có thể có một mỹ nhân tao nhã độc lắm như vậy.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn đến ngơ ngẩn, đánh giá Thủy Lung một hồi, hắn cảm thấy Thủy Lung không có biến đổi, chẳng qua là dung mạo thật của

nàng sinh trưởng mà thôi. Đương nhiên, không phải ai cũng như Trương Tôn Vinh Cực có thể vượt qua cửa cốt thuật này. Nếu người ngoài nhìn thấy bộ dạng tôn vinh (tôn quý và tự hào) này của Thủy Lung, nhất định khó có thể đem nàng và Thủy Lung trước kia liên hệ với nhau.

Nói là thay đổi, quả thật ngũ quan của Thủy Lung không có biến hòa nhiều lắm. Chỉ có làn da khôi phục lại trắng nõn như cũ. Da thịt khôi phục trắng nõn và linh khí. Dĩ nhiên làm nổi bật ngũ quan của nàng lên, để người khác có thể thật sự chú ý đến vẻ đẹp của nàng.

Lúc này, đôi lông mi như cánh quạt đen run rẩy, chứng tỏ chủ nhân của nó sắp tỉnh lại.

Tâm thần Trương Tôn Vinh Cực vô tình đập kịch liệt. Sau đó dần dần chậm lại, gần như nín thở. Nếu như không phải hắn còn đứng ở đây, e rằng sẽ cho là nơi này không có người.

Cô gái trong mắt hắn dần dần mở hai mắt ra, bên trong con ngươi hình như vẫn còn sương mù dày đặc, xem ra tâm thần vẫn còn mê loạn. Nháy mắt vài cái, sương mù mỏng lông trong mắt dần rút bớt, giống như đẩy mây mù thấy ánh trăng, ánh mắt trong trẻo nhìn Trương Tôn Vinh Cực, mỉm cười.

“Đế Duyên.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ra, không nhận được ngoéo miệng cười.

Hắn không biết mình mong chờ khẩn trương cái gì, nhưng khi Thủy Lung mở mắt, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là hắn. Lúc kêu tên hắn, trước nay chưa từng có cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong lòng, khiến anh cảm thấy mọi thứ đều không quan trọng nữa, như vậy thật tốt, thật tốt.

Nhưng, khi hiểu rõ yêu cầu của hắn chỉ đơn giản như vậy, rõ ràng là vì cô gái có một không hai này.

Từ Băng Lam Cốc trở lại Lan Viễn sơn trang, Thủy Lung kiên trì không cho Trương Tôn Vinh Cực ôm đi. Nàng muốn tự đi một chút, nội lực của mình đã khôi phục lại bao nhiêu. Một phen thực nghiệm, dựa theo ý Trương Tôn Vinh Cực, riêng về nội lực... trên trời dưới đất không tới một trăm người.

Không nên xem thường danh sách một trăm người này. Phải biết rằng thiên hạ to lớn, cao thủ thì khắp mọi nơi, thiên tài càng không thiếu, thiên tài địa bảo giống như có thể tìm ra. Còn chưa nói tới những anh hùng nổi danh trong thiên hạ, rất nhiều lão nhân mai danh ẩn tích cũng nằm trong số một trăm người này. Lấy độ tuổi này của Thủy Lung, có thể được Trương Tôn Vinh Cực nhét vào một trăm tên này, từ hiếm đến cực kì hiếm.

Lúc hai người rời khỏi Băng Lam Cốc, liền đi về Lan Viễn sơn trang. Vốn lấy được Phượng Nhân Quả, bọn họ không cần tiếp tục ở lại đây. Nhưng mà ở lại Lam Băng Cốc ngày người khá lâu, quần áo trên người đều ẩm ướt. Hơn nữa, Thủy Lung vừa đổ mồ hôi lại mới lột da, bề ngoài không có biểu hiện gì nhưng thực chất rất khó chịu, dự định trở về Lan Viễn sơn trang tắm rửa thay đổi quần áo rồi mới rời đi.

Ừ?

Thủy Lung vừa bước vào sân liền cảm thấy kì lạ.

Theo lí thuyết, bọn họ vừa trở lại, Phong Giản sẽ lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ mới đúng. Lúc này, không thấy bóng dáng Phong Giản, ngược lại Liêu Ngân chờ ở chỗ này.

Liêu Ngân vừa thấy Trương Tôn Vinh Cực liền quỳ xuống đất, kinh hoàng hô to: “Chủ nhân, có chuyện lớn rồi!”

Thủy Lung liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Ta đi tắm trước.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn nàng một hồi, dường như có chút không muốn. Cuối cùng thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu: “Chờ ta.”

Chờ nàng làm gì? Tắm chung hả?

Thủy Lung cười khẽ, tuy rằng không nói ra lời, ánh mắt chợt lóe lên trên tức hoàn toàn nói rõ. Nàng không thèm ngó ngang tới Liêu Ngân, bay thẳng tới phòng ngủ. Trong chốc lát nàng tiến vào phòng, đóng cửa lại. Đi tới phòng tắm, cũng không có vội vã tắm rửa, trái lại ngồi trên trường kỷ bên cạnh, khẽ nói: “Sư phụ, nếu đã hẹn ta, cần gì phải ỉn núp?”

“Vi sư vốn định xem bộ dạng lúc Tiểu Long Nhi tắm rửa, đáng tiếc.” Âm thanh dường như có chút tiếc nuối lại trên chộc vang lên.

Thân ảnh mặc quần áo màu đen thình lình xuất hiện, vô thanh vô tức khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Sư phụ đúng là nắm rõ hành tung của ta.” Thủy Lung nhàn nhạt nói, đem bầu không khí hắn xây dựng lên đập tan.

Người đứng trước mặt nàng có khuôn mặt bình thường, liếc nhìn một cái liền quên, hiển nhiên đây không phải là dung mạo của Túc Ương, hẳn là đeo mặt nạ!

Túc Ương im lặng nhìn dung nhan của nàng: “Tiểu Long Nhi đã xem dung mạo của mình chưa?”

Mặt Thủy Lung gọn sóng lên, vẫn không trả lời. Túc Ương liền đoán được đáp án. Vươn tay ra liền đem cái gương đằng xa hút tới, đưa tới trước mặt Thủy Lung: “Đây chỉ là bước đầu giải độc mà thôi. Nhưng đáng về bây giờ ở Tây Lăng quốc có bao nhiêu người nhận ra được ngươi? Càng miễn bàn trong vòng một tháng, dung mạo của ngươi càng khôi phục nhiều hơn. Về sau sẽ khôi phục hoàn toàn, dù ngươi tự động nhận mình là Bạch Thủy Lung, cũng không có người tin tưởng.”

Thủy Lung nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của thiếu nữ trong gương, dung mạo như băng tuyết, trang sức tự nhiên, giữa tâm mi điểm chu sa có chút yêu dã. Quả thực rất khác với Thủy Lung ngờ nghệch của ngày xưa, nhưng nếu nhìn kỹ, ánh mắt vẫn trong sáng như trước kia đó thôi.

Thủy Lung nhún mày cười yếu ớt, liền thấy cô gái trong gương cũng cong cong khóe môi, đầu lông mày sắc bén, miệng cười nhẹ như tuyết điểm hoa mai, hết sức tinh thuần.

Một gương mặt lừa đảo rất tốt.

Thủy Lung nhú nhú mày, nụ cười yếu ớt thêm một tia tà nghệ. Thiếu nữ trong gương cũng biến đổi, ý vị có chút phong lưu, lẳng lơ.

Đúng là một cái nhân mày, một nụ cười cũng đều có nét đặc biệt, khiến người ta yêu thích. Ngay cả Thủy Lung là con gái, ngắm nghía dung mạo này cũng không nhịn được thâm nghĩ, gương mặt này đúng là báu vật.

Nhưng nghe Túc Ương nói, khuôn mặt xinh đẹp trong sạch mới là dung mạo thật sự của nàng, một tháng nữa sẽ khôi phục hoàn toàn, như vật khi khôi phục hết thì đó là bộ dạng gì?

Thủy Lung khẽ híp mắt, dung mạo xinh đẹp quá mức cũng không phải chuyện tốt, một ngày còn chưa có đủ thực lực, ngược lại tình cảnh của nàng càng bị động.

Nàng tự nhận không phải là người vô dụng. Dung mạo tuyệt sắc là họa, nhưng cũng có thể là tai họa của người khác. Đương nhiên nàng có bản lĩnh đem tai họa biến thành vũ khí của chính mình. Tuy kiếp trước thườn bị các an hem nói nàng không giống phụ nữ, thế nhưng lúc nàng cố ý mặc đồ con gái, bọn họ lại nói không có ai có thể giống phụ nữ hơn nàng.

Thủy Lung dời mắt khỏi tấm gương, nhìn Túc Ương nhẹ giọng nói: “Hồi đó, ta đã trả lời rồi.”

“Răng rắc!”

Gương trong tay Túc Ương nứt ra, biểu lộ tâm trạng nặng nề của nó.

"Tiểu Long Nhi, nghe lời." Túc Ương dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên nhủ, y như dụ dỗ đứa nhỏ. Trong mắt lóe qua chút khổ sở và... nguy hiểm.

Thủy Lung đáp lời thoả đáng: “Su phụ, ta không phải con nít. Ai cũng có suy nghĩ và quyết đoán của chính mình, người cho là tốt không nhất định ta sẽ thích, giống như...” Nàng khẽ mỉm cười, tròn mắt không một chút độ ẩm: “Hiện tại, người nghĩ rằng ta cố tình gây sự, ta lại nghĩ người đây là mạnh mẽ ép buộc ta.”

“Không lẽ người nghĩ su phụ sẽ hại người?” Sắc mặt Túc Ương nặng nề.

Thủy Lung lắc đầu: “Người tự nhận không hại ta, tự nhận là làm chuyện tốt, trên thực tế, nói không chừng người đang làm ta tổn thương.”

“Tiểu Long Nhi!” Giọng Túc Ương nặng nề, giống như bị lời nói của Thủy Lung làm tổn thương. Thanh âm hơi chua chát: “Một lần bị thương còn chưa đủ sao? Vì sao người còn muốn tái phạm. Vì su từng nói, người đừng làm vì su thất vọng, nếu không...”

Thái độ hôm nay của Thủy Lung làm cho y nhớ... Thủy Lung từng si mê Trương Tôn Lưu Hiến, giống như hiện tại không đem y đặt trong lòng, đồng thời không ngừng phản bác và bài xích y, vì Trương Tôn Lưu Hiến, nàng thậm chí còn muốn cắt đứt quan hệ với y.

“Bằng không...” Thủy Lung nhẹ nhàng đón nhận ánh mắt Túc Ương, đưa ra câu nói khiến y biến sắc: “Lại vứt bỏ ta một lần nữa, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chọn một trong ba

Edit: Tịch Ngừ

Bằng không thì... vứt bỏ ta một lần nữa sao?

Lời này giống như lưỡi dao, sắc bén tựa như lăng trì tâm thần Túc Ương.

Y mấp máy môi như muốn nói điều gì đó, thế nhưng chỉ yên lặng. Mặt nạ giả che đi biểu tình trên khuôn mặt hắn, nhưng không giấu được đôi mắt dao động kịch liệt, cảm xúc cũng mạnh mẽ như vậy, hiện rõ nội tâm không bình tĩnh của y.

“Tiểu Long Nhi...” Thật lâu, Túc Ương mới tìm lại được giọng nói của mình, ngay cả y cũng nhận ra thanh âm của mình khàn khàn, cay đắng chần chừ

giống như phát sinh từ đáy lòng.

Thủy Lung coi như không nhìn thấy vẻ luống cuống của y, ngược lại dò hỏi, hỏi y: “Rốt cuộc lần này sư phụ tới đây để làm gì?” Trong lòng nàng, từ vẻ mặt thay đổi của Túc Ương đã biết được đáp án... ‘Bạch Thủy Lung’ chết, quả thực cũng là do Túc Ương vứt bỏ nàng ta.

Mặc dù nói, không có ai cần phải bảo vệ ai hết, nhưng vứt bỏ chính là vứt bỏ. Một lần vứt bỏ để ‘Thủy Lung’ biết giới hạn cuối cùng của Túc Ương, tuyệt đối có lòng tin dành cho y.

Còn lí do và nguyên nhân Túc Ương vứt bỏ ‘Thủy Lung’, Thủy Lung không có hứng thú tìm hiểu. Nhưng mà, đại khái nàng cũng đoán ra được một ít. Dựa vào mấy lần nàng ở chung với Túc Ương, đương nhiên nàng biết hắn rất coi trọng và yêu thương nàng, ‘Bạch Thủy Lung’ được Túc Ương coi trọng và yêu thương vứt bỏ, nguyên nhân chính là ‘Bạch Thủy Lung’ lưu luyến si mê Trường Tôn Lưu Hiến đến mức điên cuồng, gần như đánh mất bản tính.

“Vi sư, chưa từng vứt bỏ Tiểu Long Nhi.” Túc Ương đau lòng khó chịu ở trong lòng, rõ ràng có thể thuận theo câu hỏi của Thủy Lung, đem vấn đề kia vứt sang một bên. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ hững hờ của nàng, y lại không có cách bình tĩnh.

“Vi sư chỉ muốn để cho Tiểu Long Nhi thấy rõ mọi chuyện.” Y nhìn Thủy Lung thật sâu, dần dần khôi phục lại cảm xúc, âm thanh cũng không còn khàn khàn như trước: “Để Tiểu Long Nhi thấy rõ Trường Tôn Lưu Hiến là kẻ vô tình, chỉ có đau lâu người mới nhớ rõ bài học lần này.”

Thủy Lung nghe vậy, liền nhớ đến nguyên do ‘Bạch Thủy Lung’ chết. Chính xác, ‘Bạch Thủy Lung’ trải qua nguy hiểm, lúc trở lại phủ tướng quân bị thương rất nặng, còn chưa tới mức mất mạng. Nhưng chuyện gì cũng có ngộ nhờ và ngoài ý muốn. Ai ngờ trên đường lại truyền tới tin tức đổi hôn, khiến nàng ta mất đi lí trí cùng Bạch Tuyết Vi đánh nhau, bị Bạch Tuyết Vi đánh trúng một chưởng còn không nói, còn bị Bạch Tuyết Vi dùng dao găm đâm vào ngực.

Cái mạng nhỏ cứ như vậy bay về Tây Thiên. Khiến cho người ngoài cuộc như nàng đến bắt đầu cuộc sống mới.

Đối với giải thích của Túc Ương, Thủy Lung từ chối cho ý kiến. Câu nói trước của nàng chỉ muốn dò xét Túc Ương và quấy rầy lòng dạ của hắn mà thôi. Sự thật cho thấy, nàng nhận được kết quả rất vừa lòng. Liền nói với Túc Ương: “Nếu như sư phụ đến đây chỉ vì nói mấy lời này, nói xong sư phụ có thể rời đi.”

Túc Ương nhìn Thủy Lung, tâm tình cũng trầm xuống. Từ khi hai người cãi nhau, Thủy Lung bị thương mới bình phục, gặp lại ở Xuân Ý Lâu. Y cảm thấy đồ nhi của mình thay đổi rất nhiều, trở nên bình tĩnh lại thích cười, biết nói chuyện cũng biết tranh luận, khiến cho người làm sư phụ như y cũng không thể nhìn thấu. Nhưng y cảm thấy sự thay đổi này cũng tốt, nàng vốn nên có tính cách này.

Nếu có thể duy trì loại cảm xúc có tình lại như vô tình, kì thật bạc tình cũng rất tốt. Tính cách như vậy mới là người làm việc lớn. Nhưng trải qua một loạn biến cố, y mới phát hiện mình nhìn lầm. Nàng cũng không vì chuyện Trường Tôn Lưu Hiến mà chết tâm, cũng không có trở nên vô tình, vẫn cứng đầu như ngày xưa, chỉ là thay đổi phương thức cứng rắn, không còn táo bạo nóng nảy, ngược lại vô cùng bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, bình tĩnh và mạnh mẽ vì một người đàn ông khác mà phản kháng lại y.

Túc Ương giận sôi ruột, khó chịu không dứt.

Thủy Lung vì Trường Tôn Lưu Hiến động tình điên cuồng, tính cách dễ dàng nóng nảy, khiến y hết sức thất vọng, cảm thấy cho dù diệt trừ Trường Tôn Lưu Hiến, lấy tính cách này của Thủy Lung, e là khó hoàn thành sự nghiệp, cho nên trải qua một lần lại một lần thất vọng, y mới để mặc cho nàng tự mình sa đọa.

Hiện nay, Trường Tôn Lưu Hiến biến mất, Thủy Lung lại có tình cảm với Trường Tôn Vinh Cực. Tính cách nàng thay đổi làm Túc Ương thương thức và hài lòng, chỉ cần tối luyện thêm một chút, chắc chắn sẽ thành đại nghiệp. Nhưng vì nàng động tình với Trường Tôn Vinh Cực mà vứt bỏ nàng, Túc Ương không làm được, cũng không muốn làm.

Túc Ương càng nghĩ càng khổ sở, trầm nghĩ ông trời đang muốn trêu chọc y sao? Trước cho y hi vọng, kế đó khiến y thất vọng. Khi y gần như sa vào đáy cốc, Thủy Lung thay đổi lần nữa khiến y hi vọng, nhưng hi vọng xa xôi này lại khiến hắn không có cách chậm đến.

“Vi sao người không thể nghe lời ta.” Lời này từ miệng Túc Ương nghe như răn dạy lại như than thở.

Vừa dứt lời, Túc Ương đột nhiên ra tay, hướng tới phía sau Thủy Lung bỏ tới.

Thủy Lung lập tức xoay người, tránh thoát một kích bất thành linh, cảm nhận lực trên giường ngăn tầm mắt Túc Ương, đá về phía hắn.

Túc Ương bắt lấy tay nàng, đột nhiên lôi kéo, khiến cho thân thể Thủy Lung dừng lại, xoay người duy trì cân bằng trên không trung, mượn lực dùng chân ôm lấy eo Túc Ương, đạo lực vừa đủ khiến hắn nghiêng ngã.

Nhưng Túc Ương cũng không dễ bị đối phó như vậy, đối mặt với tấn công gần, vẫn có thể ứng phó như thường.

Trong thời gian ngắn, Thủy Lung và Túc Ương nhanh chóng đánh hơn mười chiêu, chờ tới khi hai người tách ra. Thủy Lung liền biết, trong thời gian ngắn nàng muốn thắng Túc Ương là không dễ, này giờ hai người chỉ đấu về kĩ xảo, chưa có sử dụng nội lực. Nhìn biểu hiện của Túc Ương, công lực của y nhất định thâm hậu hơn nàng.

Hôm nay, Thủy Lung chỉ có ba lựa chọn. Một, rời khỏi căn phòng này, lợi dụng địa hình phức tạp ở đây thoát khỏi Túc Ương. Hai, kéo dài thời gian chờ Trường Tôn Vinh Cực tới cứu. Ba, rời đi cùng với Túc Ương.

Thủy Lung không có lo lắng nhiều, đột nhiên thân thể truyền tới cảm xúc khác thường. Khiến cho nàng biết, không biết Túc Ương làm gì nàng. Đưa tay vịn vào bình phong bên cạnh, hỏi Túc Ương: “Người bỏ thuốc ta?”

Túc Ương bình thân đáp: “Phượng Nhãn Quả có thể làm cho người bách độc bất xâm, nhưng không thể chống lại một ít thuốc đặc thù, hơn nữa người vừa mới ăn Phượng Nhãn Quả.”

Một lần nữa, Thủy Lung cảm thấy mình thiếu khuyết kiến thức, thật là một chuyện khiến người ta bất lực. Rõ ràng Túc Ương biết rất nhiều, hiểu rõ thân thể này còn hơn cả nàng. Nàng bắt đầu cười, chống cự lại cảm giác muốn ngất xỉu càng lúc càng trĩu nặng này: “Xem ra ta không đi theo người thì không được rồi?”

Túc Ương không nói gì, âm thầm thừa nhận.

Thủy Lung đạm nhiên cười nói: “Trước khi rời đi, có thể để lại một bức thư không, sư phụ?”

Một tiếng sư phụ, đương nhiên dễ dàng giải quyết mọi chuyện hơn bất kì chuyện gì. Giống như hai người chưa từng tranh chấp và đánh nhau, mà là thầy trò luôn giúp đỡ nhau. Giọng điệu không rõ này va chạm vào đáy lòng Túc Ương, y nhìn Thủy Lung một hồi mới gật đầu.

Thủy Lung thấy vậy, xoay người rời khỏi phòng tắm. Đi tới đại sảnh. Sau khi tùy ý đánh giá chung quanh một lúc, nàng liền chọn bàn gỗ ở giữa, rút chùy thủ ở trong tay ra, lợi dụng chùy thủ sắc bén, khắc chữ lên bàn gỗ.

Túc Ương đứng bên cạnh, nhìn rõ mọi chuyện được nàng khắc trên bàn, hơi nhíu mày nhưng vẫn không nói gì hết.

Thủy Lung để lại lời nhắn cho Trương Tôn Vinh Cực là chính mình đi chơi, sau đó liền đem chùy thủ thu vào.

Lời được khắc lên bàn rất ngắn gọn, ý tứ chính là muốn Trương Tôn Vinh Cực không cần lo lắng, nàng rời đi một khoảng thời gian, không lâu sẽ quay về. Nhưng nếu như Trương Tôn Vinh Cực muốn tìm nàng, cũng có thể.

Trong lời nói, không có để lộ hành tung của đám người Túc Ương.

Lúc này, trong đầu Thủy Lung không ngừng có ý nghĩ ngất xỉu, ngay cả chân cũng không đứng vững. Nàng âm thầm vận chuyển nội lực, bề ngoài bình tĩnh nhìn Túc Ương, cười khê: “Đi thôi.” Lời vừa dứt, nàng liền té ngã xuống bàn, để mặc bản thân hôn mê.

Túc Ương đã sớm dự đoán đến tình huống này, đưa tay đem nàng bế lên, bóng dáng nhanh chóng rời đi như gió.

Thủy Lung vốn đã hôn mê trong lòng Túc Ương, nhẹ nhàng chà xát lên chiếc nhẫn ở ngón áp út.

Từ lúc Túc Ương xuất hiện ở phòng tắm, cảm xúc của Thủy Lung cũng không có dao động nhiều, cho dù biết mình bị kê đơn nàng vẫn rất ung dung. Mãi cho tới khi bản thân bị hôn mê, Kim Ti Cổ trong nhẫn mới nhảy dựng lên, cái nhảy này kích động đến Trương Tôn Vinh Cực ở bên kia. Hắn không thêm suy nghĩ liền đi tới căn phòng của hai người, không bao lâu liền nhìn thấy chữ trên bàn gỗ.

Hắn đưa tay vuốt ve chữ trên bàn, ánh mắt âm trầm dần biến thành phiền chán.

“Phiền phức.”

Hiếm khi tẩu hỏa, có lí do khiến chính mình từ bỏ chính vụ, mặc kệ mọi chuyện mà vui đùa. Đặc biệt gặp phải Tiểu Hòa Hồ này, khiến hắn rất yêu thích, hận không thể lúc nào cũng nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng cố tính có người phá hư, khiến hắn buồn bực.

Nếu người bị chọc không phải là Thủy Lung, hắn cũng lười quan tâm, sống hay chết cũng là chuyện trong nháy mắt. Nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân, chuyện này dính dáng đến Thủy Lung, cô gái có địa vị càng ngày càng quan trọng trong lòng hắn.

Kế hoạch ban đầu của Trương Tôn Vinh Cực chính là: Thủy Lung có được Phượng Nhãn Quả sẽ vui mừng, nàng vui mừng đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn, nói không chừng sẽ có một phen tư vị.

Dù trong miệng hắn không nói, trong lòng nàng lại rất hi vọng, cố tình lại xảy ra chuyện bất ngờ. Hắn và Thủy Lung còn chưa có ôn tồn (N: vuốt ve an ủi (thường dùng đối với khác giới tính), người liền chạy!

Đáng ghét!

Trương Tôn Vinh Cực âm thầm buồn bực trong lòng, bề ngoài ra vẻ như không để ý, chỉ có vẻ mặt vô tình trong treo và lạnh lùng.

Hắn nhìn chữ viết trên bàn một lần nữa, rút Tranh Vành kiểm ra, cắt đi phần gỗ có chữ viết của Thủy Lung, cẩn thận cất vào bên trong túi áo. Đây là chứng cứ đem Tiểu Hòa Hồ bắt về, tránh cho nàng chối cãi, miếng gỗ này chính là bằng chứng.

Trương Tôn Vinh Cực không lo lắng vấn đề an toàn của Thủy Lung, tựa như Thủy Lung tin tưởng hắn, Trương Tôn Vinh Cực cũng tin tưởng và biết rõ năng lực của nàng. Nếu như trước khi rời đi, nàng có thể để lại thư, Kim Ti Cổ cũng không có động tĩnh gì, hơn nữa nàng đã ăn Phượng Nhãn Quả, công lực của nàng cũng coi như hạng tốt, cộng thêm tâm trí lanh lợi, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Hắn muốn tìm nàng cũng không khó, so với chuyện tìm Thủy Lung, Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy hắn nên giải quyết chuyện kia nhanh hơn... Lại nói, Tiểu Hòa Hồ lúc đi đã ám chỉ hắn đừng vội vã tìm nàng, còn không quên nhờ hắn giúp đỡ.

Mặc dù, hành vi xin giúp đỡ đối phương là hắn, trong lòng hắn vẫn rất thích ý và sung sướng.

Chứng cứ Tiểu Hòa Hồ bỏ đi đã thu dọn xong, Trương Tôn Vinh Cực rời khỏi phòng, Tranh Vành Kiếm vẫn nằm trong tay hắn.

Hắn vừa rời khỏi, rất nhiều hắc y nhân xuất hiện ở bốn phương tám hướng. Tất cả bọn chúng đều không che mặt, biểu cảm khù khờ vô cảm, hình như không có một chút tình cảm nào hết. Trương Tôn Vinh Cực vừa mới xuất hiện, không nói nửa câu liền đánh lên.

Trương Tôn Vinh Cực khẽ rũ mắt xuống, đáy mắt hiện lên một tia u ám, lờ mờ nhìn mấy người này. Khiến người ta cảm thấy, những người này không bằng cỏ cây chung quanh hắn nữa chứ.

Từ si giống như con rối không có sinh mệnh, đúng là không thể nào sánh bằng cỏ cây!

Đao kiếm chợt lóe, chỉ trong chớp mắt thôi...

Trên mặt đất nhuộm đỏ máu tươi, từng cỗ thi thể không còn hơi thở nằm la liệt trên đất. Đứng trong đám xác chết này, Trương Tôn Vinh Cực lắc lắc Tranh Vành kiếm trong tay, đem giọt máu trên kiếm hất xuống hết. Bỗng nhiên hắn đâm kiếm ra đằng sau, một tiếng kêu đau đớn vang lên, Trương Tôn Vinh Cực quay đầu nhìn lại, liền thấy vẻ mặt khó tin của Liễu Ngân, con người tròn to nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trong tay ông còn cầm một thanh kiếm có bôi thuốc độc lên, lúc này, kiếm trong tay rớt xuống, phát ra âm thanh thanh thúy.

Trước khi chết, đầu óc ông trống rỗng, nhưng ánh mắt rất rõ ràng. Ông mờ mịt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, lại nhìn về phía mũi kiếm đâm vào ngực mình, sau đó mới chậm rãi phát hiện mình đang làm cái gì.

Chủ... Chủ nhân, nô tài oan uổng... Khụ khụ." Liễu Ngân tuyệt vọng kêu gào, thực tế lời nói thốt ra nhỏ đến đáng thương, mỗi chữ đều kèm theo ngụm máu đỏ. Ông đưa tay nắm chặt Tranh Vành Kiếm, không cho Trương Tôn Vinh Cực rút ra, một khi rút kiếm ra, lời của ông không thể nói hết: "Cầu chủ nhân... buông... buông tha nô tài... khụ khụ..."

"Cha!!!!!!!!!!!" Thành linh tiếng thét chói tai vang lên.

Liêu Ngân tròn to mắt nhìn phía sau Trương Tôn Vinh Cực, thấy hơn mười gã đàn ông và ba đứa con gái của mình. Lớn nhất chính là Liêu Vân Vân, đứa thứ là Liêu Hiểu Châu, nhỏ nhất là Liêu Cô Nhi.

"Cha! Cha!" Liêu Vân Vân kêu to, kéo hai cánh tay vô lực chạy qua, vẻ mặt kinh hoàng e sợ: "Người... người... sao người lại tàn nhẫn như vậy, rõ ràng, rõ ràng ta đã cầu xin người, vì sao người vẫn giết cha ta???"

Âm thanh bén nhọn chói tai của ả khiến Trương Tôn Vinh Cực buồn phiền.

Liêu Ngân ở gần nhất, đương nhiên ông nhìn rõ biểu tình của hắn. Trong lòng liền hoảng hốt, vốn chỉ còn lại một hơi thở, lúc này ông giống như hồi quang phản chiếu, giọng nói hùng hậu: "Đây đều là cha bị phạt đúng tội, Vân Vân, Hiểu Châu, Cô Nhi các con... khụ khụ, các con không được hận chủ nhân! Mau quỳ xuống nhận lỗi với chủ nhân, cầu xin chủ nhân tha cho các con!!"

Lời ông khiến Liêu Hiểu Châu và Liêu Cô Nhi giật mình, mặt đều tái nhợt. Lúc nghe theo định quỳ xuống, âm thanh của Liêu Vân Vân vang lên: "Thù giết cha, há có thể quên! Người chờ đó, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta nhất định tìm người báo thù... Để người sống không bằng chết!"

Liêu Ngân nghe vậy, mặt mày xám xịt.

"Đồ ngu." Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu nói, rút Tranh Vành kiếm ra chia vào Liêu Vân Vân, một kiếm đâm vào thân thể Liêu Vân Vân.

"A..." Liêu Vân Vân trừng to mắt, nước mắt tuôn như mưa, đáy mắt nghi ngờ mờ mịt lại thống khổ, tuyệt vọng.

À không hiểu, mọi chuyện không nên xảy ra như vậy.

Không phải tiểu thuyết trong giang hồ đều viết như vậy sao... kiếm khách giết sạch cha mẹ của nữ chủ, nữ chủ hết sức đau khổ, thế muốn giết nam chủ để báo thù. Nam chủ bị tính cách kiên cường và ngang bướng của nàng hấp dẫn, nảy sinh hứng thú, để nàng ba lần bảy lượt ám sát, hết lần này đến lần khác buông tha nàng, dần dần nảy sinh tình cảm. Sau đó hối hận về chuyện ngày xưa đã làm, đau khổ cả đời, cầu xin nữ chủ tha thứ, không ngừng thay đổi bản thân, cầu xin tình yêu của nữ chủ... (N: ôi mẹ! đọc truyện ngược hã má O.o)

Tại sao sự việc trước mặt ả lại biến thành như vậy, kết cục thành ra thế này.

Con người Liêu Vân Vân tán loạn, trong giờ khắc sau cùng, mọi cảm xúc đều ngưng tụ thành không cam lòng, đồng thời cũng không còn sức phản kháng, ngã xuống.

Tiểu thuyết mãi mãi vẫn là truyện, không như thực tế.

À không phải nữ chủ trong truyện, cũng không có năng lực cao cường như nữ chủ. Đứng trước mặt kẻ thù thế nhất định giết hắn, khiến hắn sống không

bằng chết, như vậy không phải ép hấn giết chết mình sao?

Liêu Ngân thấy Liêu Vân Vân bỏ mạng, há miệng muốn nói gì đó với Liêu Hiểu Châu và Liêu Cô Nhi, nhưng không thể phá ra âm thanh nào, vuron tay ra theo bản năng, muốn nói gì đó với các ả, thân thể vô lực ngã về phía sau, bụi bặm tung tóe, không còn tiếng động.

“Cha...cha...” Liêu Hiểu Châu không ngừng khóc, thậm chí chẳng dám nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Liêu Cô Nhi ngơ ngác, không có khóc ầm ĩ, hình như đại ra.

“Nhất định là hấn, hấn đã giết thiếu chủ Lưu Vân Cốc, bị Liêu trang chủ phát hiện nên mới giết người diệt khẩu.” Bỗng nhiên có người hét lên: “Mọi người, hãy cùng nhau giết hấn, giết được hấn nhất định sẽ được Lưu Vân Cốc trọng thưởng! Nếu không hấn nhất định không bỏ qua cho chúng ta đâu!!!”

Không có ai phát hiện, người đầu tiên hô hào khiến mọi người nhốn nháo, lại là người đầu tiên rút lui khỏi đám đông.

Y kêu gào như vậy chỉ muốn mọi người kéo chân Trương Tôn Vinh Cực, khiến hấn không có cách tránh khỏi sự truy sát của mọi người, nếu vậy bản thân hấn có thể thoát nạn.

Nhưng người khôn lanh đâu chỉ có mình y, cùng lúc với tiếng hô của người này vang, hơn phân nửa đều có ý định trốn ra ngoài.

Trương Tôn Vinh Cực không có đi theo, chậm rãi bước lại gần Liêu Vân Vân.

Liêu Hiểu Châu và Liêu Cô Nhi như tượng gỗ bên cạnh Liêu Vân Vân, một lúc sau, Liêu Hiểu Châu mới bình tĩnh lại, thấy Trương Tôn Vinh Cực tới gần, thân thể run rẩy dữ dội, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té ngã.

Người đàn ông này rõ ràng có bộ dạng đẹp như tiên, vì sao lại đáng sợ như vậy!

Bây giờ, Trong mắt Liêu Hiểu Châu, Trương Tôn Vinh Cực khủng bố không khác gì ác quỷ.

"Đại... Đại nhân, van cầu người, buông... buông tha chúng tôi..." Rốt cuộc, chân Liêu Hiểu Châu cũng mềm nhũn quỳ xuống đất, lúc nói chuyện răng run rẩy đánh vào nhau, môi và sắc mặt trắng bệch, đáng sợ hãi đến cực độ nhưng vẫn cố lấy tinh táo nói: "Nếu người muốn giết người thì giết ta đi... xin người bớt giận, buông... tha cho tiểu muội của ta, nó còn nhỏ... không nhớ gì... Không nhớ gì cả..."

Liêu Cô Nhi ở bên cạnh hoàn hồn, nhìn Liêu Hiểu Châu, ‘oa’ một tiếng khó vang trời đất.

“Đừng, Cô Nhi đừng khóc... đừng chọc chủ nhân mất hứng...” Liêu Hiểu Châu sợ đến tái nhợt. Gan nàng vốn nhỏ, cầu xin cho tiểu muội được sống, sợ tiểu muội khóc khiến Trương Tôn Vinh Cực phiền, làm hấn ra tay giết cả hai luôn.

Trương Tôn Vinh Cực mặc kệ các ả, đi tới trước mặt Liêu Vân Vân rút Thanh Vành kiếm ra, cẩn thận không để máu vung vãi lên người mình. Sau đó trong ánh mắt sợ hãi của Liêu Hiểu Châu, không hề ngừng bước quay người rời đi.

Hấn căn bản cũng không có hứng thú đi giết các ả.

Mãi cho đến khi Trương Tôn Vinh Cực biến mất trước mặt, Liêu Hiểu Châu mới giật mình hoàn hồn, bản thân vừa nhặt được cái mạng trở về.

Ả run rẩy, run rẩy không ngừng, bất chợt ôm Liêu Cô Nhi, cũng lớn tiếng khóc, âm thanh cũng đáng sợ như tiếng khóc của Liêu Cô Nhi. Ả rất sợ chết, sợ đến trái tim suýt ngừng đập.

Nếu như không có Liêu Cô Nhi, nếu không có trách nhiệm của người làm chị, ả căn bản không có dũng khí nói những lời như vậy trước mặt Trương Tôn Vinh Cực.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Thân thể trở lại Nam Vân

Edit: Tịch Ngữ

Một tháng nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để rất nhiều chuyện xảy ra, cũng đủ để thay đổi nhiều cục diện. Mặc kệ bên ngoài biến hóa như thế nào, đối với dân chúng trong thành Nam Vân của Tây Lăng mà nói, mọi chuyện đều không liên quan đến họ. Cuộc sống của bọn họ vĩnh viễn chưa từng biến đổi, không ngừng lo lắng sợ hãi.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi lái vào, bị thủ vệ canh giữ ngoài cổng thành Nam Vân ngăn lại.

“Muốn vào thành thì phải nộp phí, dựa theo đầu người mà tính tiền. Đem màn xe kéo lên cho ta xem xét bên trong có mấy người.” Một binh sĩ xanh xao vàng vọt nói với người đánh xe, thái độ hung dữ lại lơ đãng, neho mắt đánh giá xe ngựa, dường như đang đánh giá xem chiếc xe ngựa này trị giá bao nhiêu tiền, đoán rằng người trong xe nhất định là kẻ có tiền.

Người đánh xe không nói gì, ngón tay bắn ra, bắn trúng vào chân binh sĩ, khiến gã binh sĩ tru lên một tiếng, té ngã ra phía sau.

Một màn này, những binh sĩ ở xung quanh đều nhìn thấy, chẳng những không giúp đỡ, ngược lại còn trốn sang một bên, nhanh chóng nhường đường cho xe ngựa vào thành.

Người đi ngang qua thành Nam Vân không ít, đa số đều là người bán dạo và nhân sĩ giang hồ. Người vào đây nhất định phải có hộ vệ có võ công cao cường, không thì bản thân phải lợi hại, trên người có nhiều trang bị loại tốt. Nhưng, trước mắt, chỉ là một gã lái xe thôi cũng có thân thủ giỏi như vậy.

Trên đường phố thành Nam Vân, người qua lại rất thưa. Nhìn thấy xe ngựa đi qua cũng không có chú ý nhiều. Từng gương mặt khó coi, vẻ mặt chết lặng, liếc mắt liến nhìn thấy gương mặt sống không được như ý của bọn họ.

Tấm màn cửa sổ bên trái xe ngựa được một bàn tay trắng nõn như ngọc vén lên, khiến người bên trong xe có thể nhìn thấy cảnh sắc ở bên ngoài.

Lầu các cũ rách, đường xá hỗn độn, không khí còn có mùi thối khô hanh.

Thành Nam Vân này không hổ danh là khối u ác tính của Tây Lăng, hận không thể nhanh chóng vứt bỏ vùng đất này.

Nhưng vì sao mảnh đất này vẫn còn sinh sống được, cũng không có bị vứt bỏ vì hoang vu? Đơn giản là vì đặc thù hoàn cảnh địa lí của thành Nam Vân. Bốn phía đều là biển, nhưng lại là con đường mà nhiều quốc gia phải đi ngang qua, cũng chính là con đường gần nhất. Bởi vậy, dù biết rõ thành Nam Vân là nơi nguy hiểm, hỗn loạn, người buôn bán thả rằng mời cao thủ làm hộ vệ, cũng muốn đi ngang qua thành Nam Vân.

Ở góc tường, ba đứa trẻ đang vui đùa ầm ĩ. Thay vì nói vui đùa, chi bằng nói là hai ăn hiếp một đi. Một bé trai gầy guộc mặt đầy nước mắt, vừa khóc vừa nói, nước mắt lã chã. Trong miệng hình như đang chửi lảm bảm cái gì đó.

Cậu bé vừa khóc vừa giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi sự đánh đập của hai đứa con trai kia, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy xe ngựa đi ngang qua, liếc mắt liến nhìn thấy trong xe ngựa, vẻ mặt đại ra giống như gà gồ, cho dù bị hai đứa con trai kia đánh chao đảo, cũng không có động một cái.

“Úi! Hồ Từ bị đánh ngu rồi!” Đứa trẻ đánh người thứ nhất sợ hãi kêu lên.

Đứa trẻ còn lại nghe lời của cậu ta nói cũng sợ hết hồn, không dám đánh nữa: “Nó giả bộ! Nhất định là giả bộ!!!”

Cậu bé được gọi là Hồ Từ đưa mắt nhìn xe ngựa, mãi cho tới khi chiếc xe ngựa kia đi xa mới hoàn hồn, miệng liến kêu lên: “Tiên nữ! Ta nhìn thấy tiên nữ rồi! Tiên... tiên nữ, chờ ta, chờ ta một chút!”

Đứa trẻ này đột nhiên kêu lên, hai cái chân ngắn ngủn chạy tới, cư nhiên đuổi theo xe ngựa.

“Ta đã nói là hấn giả bộ mà!” Cậu bé cao to hung hãn nói.

“Tiên nữ? Tiên nữ ở đâu?” Đứa trẻ lúc đầu nói Hồ Từ bị đánh choáng váng cũng tò mò, chạy theo Hồ Từ.

Xe ngựa đi không nhanh, cho nên đứa bé nhanh chóng đuổi kịp xe ngựa.

Người đánh xe khề hỏi: “Chủ từ?”

“Cứ duy trì tốc độ này đi.” Âm thanh êm dịu, uyển chuyển, cực kì êm tai từ trong xe vọng ra.

Người đang ngồi trong xe là một cô gái.

“Dạ.” Người đánh xe không có bất cứ ý kiến gì, không hề quan tâm đến đứa trẻ đang chạy theo ở phía sau.

Tốc độ này cũng vừa phải, mắt thấy mấy đứa trẻ sẽ đuổi theo kịp, không biết là cố tình hay là xui xẻo. Bọn nhỏ làm sao có thể sánh bằng xe ngựa, không bao lâu bọn trẻ đều mệt mỏi không chạy nữa. Cậu bé có dáng người cao ráo mắng Hồ Từ: “Hồ Từ chết tiệt, nếu ngươi không đứng lại, lần sau bắt được ngươi, ta nhất định đánh chết ngươi!”

Hồ Từ đang chạy ở phía trước nghe lời này, thân thể không nhịn được run lên. Cũng không biết là lòng tin từ đâu bộc phát, cậu bé cư nhiên không nghe lời uy hiếp của thằng nhóc cao to, vẫn một mực chạy theo xe ngựa.

Thằng nhóc cao to thấy được một màn này, tức giận không thể kiềm nén, mặc kệ thân thể mệt mỏi, cố gắng chạy theo Hồ Từ, thầm nghĩ: Chờ đến khi bắt được nó, cậu nhát đing sẽ dặt dờ nó một trận.

Về phần đứa bé mặt gầy, lòng kiên trì cũng như trước, chỉ vì lòng tò mò mà thôi.

Ba đứa trẻ đều có lí do riêng, nhưng lí do lại đơn giản bình thường. Một đường chạy theo xe ngựa, mệt mỏi ư ờ oải thờ hồn hển như trâu. Người qua lại

trên đường đều nhìn thấy, nhưng không có ai động lòng, thậm chí còn muốn xem trò vui.

Giữa thành Nam Vân chính là phủ thành chủ.

Người ở đây không phải thành chủ, cũng không phải quan sai, chỉ là một tiêu cục. Mặc dù trên danh nghĩa là tiêu cục, trên thực tế bình thường bọn chúng cũng là mấy chuyện ăn cướp. Toàn bộ thành Nam Vân, thế lực của tiêu cục là lớn nhất.

Nhưng dân chúng trong thành Nam Vân không biết, năm ngày trước tiêu cục đã bị người ta tiêu diệt. Hiện tại, người ở bên trong đã đổi thành thế lực mới.

Xe ngựa dừng ngay trước cửa phủ thành chủ.

Hồ Tử và hai thằng bé phía sau cậu cũng ngừng lại.

Bọn họ đều tròn mắt nhìn phủ thành chủ, đáy mắt hiện lên kinh khủng. Khuôn mặt đỏ bừng vì chạy bộ đột nhiên tái nhợt, thân thể nhỏ nhỏ run rẩy, rõ ràng bọn chúng rất sợ phủ thành chủ, hoặc là nói chúng nó sợ người của phủ thành chủ.

Xe ngựa dừng lại, người đánh xe nhảy xuống đứng một bên. Hai người mặc áo xám đang trông chừng ngoài phủ đi tới, cung kính đứng bên cạnh xe, thái độ như vậy rõ ràng chứng tỏ địa vị của người trong xe là chủ nhân.

Mành xe màu lam được vén lên, đôi tay trắng muốt vén mành xe, lộ ra khuôn mặt, giống như trong suốt.

Người bên trong xe ngựa bước ra.

Người đánh xe và hai người khác đồng loạt cúi đầu, hình như không dám nhìn mặt nàng, con người rũ xuống nhìn thấy làn váy màu tím, màu tím giống như hoa thủy tiên, nương theo bước đi thanh nhàn trong im lặng của người nói, muốn túm cánh hoa, thanh u động lòng người.

Bọn họ không nhìn thấy không có nghĩa là ba đứa bé Hồ Tử không thấy.

Mấy đứa nhỏ phút trước còn hoảng sợ bây giờ liền ngây dại, nhưng chính vì là trẻ con, cho nên biểu cảm không có chút bí ối nào hết, chỉ khiến người ta buồn cười như bà lão ngu si.

“Tiên nữ, đúng là tiên nữ!” Đứa trẻ mặt gầy hoàn hồn trước, sắc mặt hấn đỏ bừng. Trông mắt dường như không biết nhìn ở đâu, cái loại rõ ràng muốn xem tiếp, lại không dám nhìn, tràn ngập sự chân thành tha thiết của trẻ con.

Hồ Tử và cậu bé to xác thì ngây ngô hơn nhiều, ánh mắt gao gắt nhìn chăm chăm, giống như cảm thấy nhìn mãi không đủ.

“Cùng vào ăn một chút gì chứ?” Thiếu nữ áo tím xuống xe, nhỏ giọng cười nói.

Ba đứa trẻ hình như không có nghe nàng nói gì hết, nhìn động tác ngoác tay của nàng, giống như ba con chó ngoan, nặng nề gật đầu rồi chạy về phía nàng.

Cửa vào của phủ thành chủ mở ra từ lâu, ba đứa bé mơ mơ hồ hồ đi vào.

Thiếu nữ áo tím nhạt chậm rãi dẫn bọn nhỏ đi, một khắc đi vào phủ thành chủ, ung dung thản nhiên liếc mắt nhìn tòa lâu cách đó không xa.

Khi bọn họ đi vào phủ thành chủ, cửa phủ thành chủ đóng lại lần nữa.

Lâu thêm cách đó không xa bỗng xuất hiện một người...

“Nàng... là ai?” Thanh âm không tự chủ ní non, giọng nói khàn khàn, khiến bản thân nam tử cũng giật mình.

Hắn mai phục ở đây, là vì muốn nhìn một chút, rốt cuộc là người nào có thể đem tiêu cục hùng bá một thời lật úp. Liên tục đợi mấy ngày, người bên trong đều đóng cửa không có ra ngoài. Khiến hắn không tra được chút manh mối nào. Cho đến hôm nay, thấy chiếc xe ngựa xa lạ này, cùng với... cô gái áo tím nhạt.

Hắn chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như vậy.

Ngày xưa đọc trăm quyển sách, cuối cùng vẫn không tìm ra một câu để hình dung dung mạo của người kia. Chỉ cảm thấy, da nàng trắng như tuyết, vẻ mặt xinh đẹp như hoa đào, đầu lông mày như vẽ, linh khí nhất chính là chu sa giữa tâm mi, đôi mắt dưới đầu lông mày kia, long lanh gọn sóng, hắn nhìn thoáng qua thì không dám nhìn nữa, nhớ tới đôi môi đỏ thắm, cười yếu ớt tinh nhã, trong sạch như tuyết, như ánh mặt trời mới mọc, có thể soi sáng tới tâm trong lòng người.

Chỉ tại hắn quá kinh sợ, liếc mắt một cái liền núp vào, chưa kịp nhìn rõ dung mạo của cô gái, đã có thể liếc mắt nhìn thấy một góc băng sơn, khắc sâu trong tâm trí khó quên được, giống như một tầng sương mù mờ lung, khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm không chân thật.

Nam tử hít sâu một hơi lạnh, nhìn chăm chú vào phủ thành chủ, ánh mắt nóng bỏng lại phức tạp.

Tâm thần của hắn giống như bị mèo cào, xúc động muốn hắn đi xem, chỉ cần liếc mắt nhìn cô gái kia một lần nữa thì tốt lắm rồi. Nhưng lý trí giằng dụa cho hắn biết, rất nguy hiểm. Cô gái kia rất nguy hiểm, trời sinh diện mạo như vậy chính là để hại nước hại dân... Yêu nữ!

Đúng, cô gái như vậy làm sao có thể gọi là tiên nữ được, sự tồn tại của nàng, chỉ rước lấy tai họa.

Lúc này, Thủy Lung đang tắm rửa trong phủ thành chủ, đương nhiên nàng không biết, mới liếc mắt đã bị người khác gọi là yêu nữ.

Liên tục ba ngày không ngừng đi ngựa, nói không mệt là không thể nào.

Thủy Lung ngâm mình trong ấm áp, lưng dựa vào thùng tắm, trong mắt lóe lên ý nghĩ: Thùng tắm này nhỏ quá.

Ý nghĩ này vừa nhú lên, Thủy Lung không nhịn được cười khẽ.

Thói quen đúng là thứ đáng sợ!

Từ đó tới giờ, mặc kệ phủ quận chúa hay là phủ Võ vương đều có bề, thiết bị đều có đủ lại thoải mái. Hơn nữa Trường Tôn Vinh Cực tuyệt đối là người biết hưởng thụ, ở chung với hắn, không nói cái khác, phương diện sinh hoạt vô cùng tốt nha.

Nếu hiện tại Trường Tôn Vinh Cực có mặt ở đây, nàng tuyệt đối không cần chạy suốt ngày đêm như vậy đâu. Cũng tuyệt đối không cần ở trong phủ thành chủ cũ nát không được sửa chữa này. Không phải nàng không chịu nổi sống cực khổ, mà có loại tâm tư đặc biệt, không nỡ để Trường Tôn Vinh Cực chịu khổ như vậy.

Trường Tôn Vinh Cực, trời sinh là người đẹp đẽ, quý phái. Mặc kệ là bản thân hắn, hay là chuyện sinh hoạt của hắn...

Loại ý nghĩ này, không biết là cái quái gì chui vào óc, cũng không biết nó mọc rễ nảy mầm từ bao giờ. Chờ tới khi Thủy Lung phát hiện, khó có thể ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản. Nếu là người của nàng, đương nhiên là nàng có trách nhiệm lo lắng cho hắn.

Đáng tiếc, đối phương quá mạnh mẽ, thứ có thể tác động đến hắn dường như rất ít, đúng là chán ngấy lại hay tự ái.

Thủy Lung đem tóc xõa xuống, tóc dài đến bắp chân, sau đó bước ra khỏi thùng nước tắm. Vươn tay ra, liền đem khăn tắm cầm vào trong tay, bao vây tóc lại, để khăn hút hết nước trên tóc.

Một tháng này, không những dung mạo của Thủy Lung thay đổi, ngay cả tóc cũng sinh trưởng rất tốt. Lúc trước chỉ dài đến eo, bây giờ đã dài đến bắp chân rồi. Ban đầu, nàng ghét tóc dài, trước đây đã khó chải đầu, làm tóc, nàng rất muốn dùng kiếm cắt đứt chúng nó. Cố tình Trường Tôn Vinh Cực hình như rất quan tâm đến tóc của nàng, lúc ấy mới không cắt, mặc kệ nó dài đến bây giờ.

So với chuyện Trường Tôn Vinh Cực và Mộc Tuyết đều yêu thích và chăm sóc tóc của nàng, bản thân Thủy Lung lại rất tùy ý, tùy tiện dùng khăn chà chà lau lau, đem giọt nước cuối cùng thấm khô, lại dùng nội lực 'sấy' tóc lại. Nếu không phải đầu tóc của nàng trời sinh đã mềm mượt, thì hành động thô lỗ đơn sơ này tuyệt đối sẽ khiến mái tóc rối bù.

Sau khi lau khô tóc, Thủy Lung mới lau khô thân thể, cầm một bộ quần áo màu xanh nhạt, mặc vào chỉnh tề gọn gàng, Thủy Lung mới đi ra khỏi bình phong, liếc mắt nhìn cô gái trong gương một cái, đột nhiên ngăn người.

Mặt gương không tính là quá sáng sủa, có thể nhìn thấy rõ ràng cô gái ở trong gương.

Đôi mi thanh tú của cô khẽ nhú lại, ánh mắt mơ màng, giống như cách tầng sương mù ngấm nhìn hoa tươi, rõ ràng không có biểu cảm, nhưng khi nhìn thấy nàng liền không nhịn được nảy sinh lòng thương tiếc, hận không thể đem tất cả đồ quý giá trên đời này dâng lên trước mặt nàng, chỉ cầu được thấy chân mày nàng giãn ra, nhòe miệng cười.

Phải hình dung về mặt này như thế nào mới đúng, chỉ thấy thiên địa phồn hoa ba ngàn mét, toàn bộ ánh sáng mỹ lệ trong nháy mắt đều âm u buồn bã, nốt chu sa giữa đầu lông mày càng thêm yêu mị, da trắng như tuyết, mặt như ngọc giống như tiếp nhận linh khí tinh thuần trong đất trời, mặc kệ là nam hay nữ, cũng thâm kinh hãi.

Thủy Lung cảm thấy chính mình cũng giống như người ngoài cuộc đánh giá dung mạo của chính mình.

Ba ngày nay, nàng chưa từng nhìn dung mạo của mình, so với ba ngày trước, tựa hồ nàng lại có biến hóa.

Bộ dạng tôn quý và tự hào như vậy, đã vượt quá xa sức tưởng tượng của nàng.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu, vì sao Túc Ương cho nàng uống loại độc này từ khi nàng còn nhỏ. Nếu như từ nhỏ đã có bộ dạng như thế này, như vậy cuộc sống của nàng nhất định sẽ long trời lở đất, từ nhỏ sẽ gặp vô số nguy hiểm và bảo vệ, không ai biết trước kết cục sẽ ra sao.

Nhưng, nguyên nhân chân chính khiến Túc Ương mớm thuốc cho nàng uống, không phải vì dung nhan nghiêng nước nghiêng thành này, mà vì thân thể của nàng có cất giấu bí mật.

Bí mật này, kèm theo dung mạo nhất định sẽ cùng nhau lộ ra.

Thủy Lung cười khẽ, không biết Túc Ương có hối hận ngày ấy mang nàng rời khỏi Lan Viễn sơn trang hay không. Nếu như không phải như thế, làm sao

nàng có thể thăm dò được nhiều tin tức từ người y?

Từ trên bàn trang điểm lấy ra một sợi dây cột tóc, tùy tiện đem tóc buộc ở sau ót. Mặc kệ vật trang sức giống của nam, Thủy Lung liền đi ra khỏi phòng.

Trước giờ, Thủy Lung không thích dùng trâm búi tóc, vì động tác quá mạnh sẽ làm tóc rơi tán loạn.

Người trong phủ thành chủ không nhiều, nhiều lắm chỉ hơn trăm người.

Một cô gái áo xanh xuất hiện bên cạnh Thủy Lung: “Chủ tử, cơm trưa đã chuẩn bị xong.”

“Ừ.” Thủy Lung lên tiếng, hỏi cô gái kia: “Lục Quyên.”

Lục Quyên: “Dạ.”

Thủy Lung hỏi: “Bên phía Hồng Yến sao rồi?”

Lục Quyên vẫn cúi đầu trả lời như trước: “Dựa theo lời chủ tử, đã đem thư truyền đi.”

Thủy Lung gật đầu, không nói thêm gì nữa. Lúc này, cả hai đã đến tiền thính. (N: tiền thính là cái gì vậy @@)

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tiên cô tha mạng

Edit: Tịch Ngừ

Thủy Lung nhìn ba đứa nhỏ không dám thở mạnh. Vốn dĩ muốn giữ bọn nhỏ lại ăn cơm, bất quá chỉ là ý nghĩ chợt lóe mà thôi, chỉ vì thấy thích tính kiên nhẫn và bền bỉ chạy theo sau xe ngựa của các bé.

Chẳng qua là về phương diện bồi dưỡng cho đứa nhỏ, Thủy Lung lại không nóng nảy. Hiện tại để bọn nhỏ đi vào, thật ra nàng còn có ý định khác, chính là muốn nhờ bọn nhỏ tuyên truyền ra bên ngoài.

“Ta có một chuyện nhỏ muốn nhờ các ngươi.” Việc nhỏ, quả thật chỉ là việc nhỏ thôi à.

Ba đứa nhỏ vừa nghe, chẳng cần suy nghĩ liền đồng ý, ngươi một tiếng, ta một tiếng nhao nhao tự đề cử chính mình.

“Tiên nữ tỷ tỷ, có chuyện gì tỷ cứ nói, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, Trương Tiểu Vân ta sẽ không nói hai lời.” Đây là Trương Tiểu Vân thông minh, cô quái.

“Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ nói cái gì ta sẽ làm cái đó, làm cái đó!” Đây là Hồ Tử thoát nhìn có chút ngại ngùng, thật thà nói.

“Ta cái gì cũng có thể làm, nhất định sẽ làm tốt!” Đây là thằng nhóc cao to hung hãn của ngày thường, bây giờ lại giống như con chó trung thành.

Nhìn đáng vẻ cục cưng tận tụy, sóng mắt Thủy Lung lóe lên, chậm rãi nói: “Đâm đầu vào cây cột kia đi.”

Ba đứa trẻ ngây người. Trương Tiểu Vân có chút chần chừ, tên nhóc cao ráo kia cũng xị mặt, chỉ có Hồ Tử ngây ngốc cứ nhiên chạy về phía cột, đụng đầu vào đó, sức đập không nhẹ nha! Cái đập này tuy không chết, nhưng chắc chắn sẽ bị thương.

Khi Hồ Tử sắp đập đầu vào cột, Thủy Lung phát tay ngăn cản lại, khiến Hồ Tử lùi về phía sau, ngã ngồi trên đất. Bộ dạng ngây ngốc nhìn quanh bốn phía, sau đó hoảng loạn, bất an nhìn Thủy Lung hỏi: “Ta làm cái gì sai sao?”

Về mặt kia giống như chỉ cần Thủy Lung gật đầu, cậu bé sẽ đau lòng mà khóc.

Thủy Lung cười khê: “Ngươi thật sự là nói cái gì làm cái đó sao?”

Hồ Tử khiếp sợ gật đầu.

Lúc này, hình như Trương Tiểu Vân xảy ra chuyện kì quái, khẽ kêu một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người. Kế đó cũng hướng về cây cột đụng đầu.

Thủy Lung liếc mắt nhìn qua, đáy mắt hiện lên chút thú vị, nhìn cậu ta đụng đầu rồi ngồi xuống đất la oai oái.

“Tự cho mình là thông minh.” Lục Quyên đứng bên cạnh Thủy Lung lạnh giọng nói. Nàng ta thật sự không có nhiều tình cảm dành cho con nít, cho nên

ngày nào đó có nhiệm vụ, dù có giết chết đứa nhỏ, nàng ta cũng có thể dễ dàng ra_tay... giết!

Thanh âm của nàng ta không lớn không nhỏ, Trương Tiểu Vân cũng nghe được, sắc mặt liền trắng bệch, bộ dạng sợ hãi vô cùng.

Nhưng đáy mắt cậu lại hiện lên vẻ không cam, xiết chặt bàn tay, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của nhóm Thủy Lung.

Thủy Lung không có đùa giỡn bọn họ nữa: “Chuyện ta muốn các người làm rất đơn giản, về nhà các người, kêu bọn họ tới phủ thành chủ, nói là thành chủ muốn mua lại khế ước bán nhà của bọn họ, giá cả tuyệt đối hợp lý. Còn muốn nói như thế nào thì tự các người suy nghĩ, nếu thành công, nhất định có thưởng.”

Lấy điều kiện hiện tại của thành Nam Vân, người dân ở nơi này đã sớm muốn rời đi. Lại tiếc nuối những tài sản phòng ốc cả đời mình kiếm được. Lúc này, có người muốn mua nhà bọn họ, nếu trả giá vừa ý họ, nàng nghĩ không có người dân nào ở thành Nam Vân này cự tuyệt nó đâu.

Nhưng, danh tiếng của Bạch Thủy Lung không tốt, dân chúng trong thành Nam Vân chắc chắn không tin tưởng nàng. Đây chỉ là một vấn đề nhỏ, Thủy Lung có thể phái người đi giải quyết, nhưng cô tình nàng lại bắt ba đứa bé đi làm, cũng không phải là nhất thời hưng phấn khảo nghiệm ý chí của bọn họ.

Ba đứa nhỏ này đều có chút ngây thơ, không nói lời nào liền gật đầu đồng ý. Trước khi đi, Hồ Từ lưu luyến quay đầu nhìn lại, ngập ngừng nói với Thủy Lung: “Ta...ta gọi là... Triệu Hồ, hai chữ Cung – Qua liên kết nhau thành chữ Hồ, nữ danh là Hồ Từ.” (N: Cung: 弓, Qua: 瓜. Hồ: 弧)

Thủy Lung nhìn cặp mắt đầy hi vọng của Hồ Từ, tựa như con hồ con khát vọng muốn được chủ nhân yêu thương, khiến Thủy Lung nhớ tới con mèo nào đó, khoe miệng nhếch lên cười yếu ớt: “Ta đã biết, Hồ Từ.”

Lời nói nhàn nhạt, lại khiến Hồ Từ ngây ngốc đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn Thủy Lung một hồi lâu vẫn không có hoàn hồn.

Lục Quyền không yêu thích trẻ con lạnh giọng quát: “Nhìn cái gì, còn không mau đi?”

Tiếng quát của nàng ta khiến Hồ Từ hoàn hồn, mặt đỏ như lòng đỏ trứng, môi mấp máy thấp giọng nói cái gì đó, sau đó nhìn Thủy Lung một cái, người liền đi ra khỏi phòng. Trương Tiểu Vân ảo não không cam lòng, cậu không hiểu, tại sao tiểu tử ngốc kia lại được thần tiên tỷ tỷ để mất.

Ba đứa bé rời khỏi phòng khách, Lục Quyền bĩu môi. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt ẩn chứa ý cười của Thủy Lung, ý cười này không đậm lắm, như có như không, ngược lại khiến người ta muốn ngừng mà không thể, hận không thể nhìn kĩ nàng, để xem nàng có phải đang cười với mình hay không?

“Chủ tử.” Lục Quyền ngập ngừng hô, thay đổi khí thế che chở, biến thành con cừu nhỏ đang chờ bị làm thịt.

Thủy Lung miễn cưỡng híp mắt, liếc xéo Lục Quyền, cười khê nói: “Không cần câu nệ như vậy.”

Giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng giống như đang nói chuyện với người tình yêu dấu, lời nói động lòng người.

Lục Quyền bị đuôi mắt phong tình của Thủy Lung hút hồn, sau đó sừng sốt đỏ mặt, cúi đầu lấp bắp nói: “Chủ tử, người đừng nhìn Lục Quyền như vậy.” Nàng ta thầm nói: Chủ tử, người có biết bản thân mình có bao nhiêu yêu nghiệt hay không?

Ngày thường không nói không nhìn, trời sinh có khoe miệng ngậm cười yếu ớt, giống như tuyết liên trên Thiên Sơn, tập trung toàn bộ hào quang xinh đẹp của trời đất, cao đến khiến người ta khó với tới. Một khi chuyển động, càng khiến người ta khó lòng chống cự, hưởng chi là bộ dạng lười biếng, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ.

May mắn chính mình là nữ, ngược lại còn có thể chống cự. Đồng thời đáng tiếc, mình là nữ tử, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào.

Thủy Lung có lẽ hiểu rõ lời Lục Quyền, ánh mắt từ chối cho ý kiến, nằm vào ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Quyền thấy không có âm thanh, mới ngẩng đầu nhìn Thủy Lung, liền thấy nàng yên tĩnh nằm trên ghế, tâm tư liền không nhận được di động. Đây chẳng lẽ là đùa giỡn nàng ta? Không, không có khả năng! Chủ tử mới không có tính cách như vậy, nhưng...

Lục Quyền khóc không ra nước mắt, nàng ta biết rõ không có khả năng, nhưng nhìn đến dáng vẻ nhắm mắt yên tĩnh của Thủy Lung, bản thân lại suy nghĩ lung tung, cảm giác mình làm chuyện tày trời, chủ tử nhìn nàng ta là vinh hạnh của nàng ta, tại sao có thể nói ra lời như vậy?

... T_T

Lục Quyền thật sự rất muốn khóc. Nàng yên lòng nói: Chủ tử, đừng quậy nữa, người thật sự rất là yêu nghiệt.

Cái ghế này cứng như vậy, nằm không khó chịu à? Khí trời đang vào thu, thời tiết có chút lạnh, sao chủ tử lại nằm ở đây ngủ, nếu ngã bệnh thì làm sao bây giờ?

A a a! Không đúng! Nội lực của chủ tử cao thâm như vậy, làm sao bị cảm lạnh chứ!

Nếu như bỏ qua thực lực mạnh mẽ của người trước mắt, nhưng mỗi khi nhìn đến nàng, lại không tự chủ quên đi những chuyện này..., không nhận được thương tiếc quý trọng. Hoặc là, đây chính là cái cớ tìm cho mình, kiếm cơ hội đến gần nàng.

“Chủ tử, nếu mệt mỏi, thì hãy về phòng ngủ đi” Lục Quyền nhẹ giọng đề nghị với Thủy Lung.

Thủy Lung lắc đầu, mở mắt ra nói: “Không có sao.” Sau đó đứng lên, đi đến trường luyện võ.

Lục Quyền theo sát phía sau nàng, nói: “Chuyện mua nhà ở của dân chúng trong thành, có thể giao cho thuộc hạ làm mà, vì sao chủ tử lại kêu ba đứa nhỏ kia làm?”

Thủy Lung nói: “Nhất thời nổi hứng, chỉ là việc nhỏ thôi.”

Lục Quyền suy nghĩ một chút, đúng là chuyện nhỏ. Nếu như ba đứa nhỏ kia không làm tốt, đương nhiên bọn họ có thể cho người đi làm.

Thủy Lung nói tiếp: “Chuyện mua khế ước phòng ở giao cho Cát Quái xử lý đi.”

“Đạ.” Lục Quyền hiểu rõ lời này có ý gì, không cần vì chuyện này mà tìm Thủy Lung hỏi nữa.

Đến trường luyện võ.

Bởi vì chủ nhân trước đây là một tiêu cục, trường luyện võ không có bị bỏ hoang, trái lại nơi này chứa rất nhiều vũ khí. Bây giờ trường luyện võ có chút lộn xộn, có một vài chỗ ư ẩm chưa lau khô vết máu.

Lục Quyền thấy thế, nghĩ một chút liền mở miệng nói: “Có cần thuộc hạ thu dọn không ạ?”

Thủy Lung liếc mắt nhìn nàng ta, câu hỏi này đúng là nhầm.

Lục Quyền nói xong cũng phát hiện mình nói thừa. Trường luyện võ ngăn nắp thì như thế nào, đem đồng vũ khí này dọn đi hết, hơn nữa chờ bọn họ dọn xong, phòng chừng trời cũng tối đen rồi.

Thủy Lung không nói gì đi tới chỗ để binh khí, tùy tiện chọn một thanh kiếm, chà hè kiềng kỵ với sự có mặt của Lục Quyền, khí thế mở ra, lập tức thi triển một bộ kiếm pháp như mây trôi nước chảy.

Người biết bộ kiếm pháp này ít lại càng ít, nếu như không nói ra tên của nó, người bình thường thật sự không biết bộ kiếm pháp quý giá này. Bộ kiếm pháp này chính là Thiên Tuyền Kiếm Pháp mà Trương Tôn Vinh Cực dạy cho Thủy Lung, từ đó tới giờ Thủy Lung chưa từng bỏ bê việc tập luyện, mỗi ngày đều bỏ ra ít thời gian luyện mấy lần.

Kỳ thực trong lòng nàng biết, nàng luyện không phải vì hiệu dụng của bộ kiếm pháp, mà là vì người dạy nó rất đặc biệt.

Thủy Lung đang luyện kiếm lại thất thần nghĩ: Thật không ngờ nàng cũng có lúc xúc động như thế. Bởi vì một người, một số vật vốn chỉ đem lại lợi ích cho mình, lại dung nhập nhiều tình cảm vào đó như thế, trở thành một đặc thù tồn tại.

Có lúc, vào thời điểm người đang ngắm cảnh, nhưng không biết chính mình lại trở thành cảnh sắc tuyệt đẹp trong lòng người khác.

Mặc kệ là Lục Quyền hay là nam tử núp trong bóng tối, cũng đều nhìn cô gái đang múa kiếm trong sân không chớp mắt.

Váy nguyệt sắc, tóc đen như mực, dung nhan khuynh quốc khuynh thành...

Khí thế của nàng như hồng, lúc mềm mại khi mạnh mẽ, khi cử động vừa có tư thế oai hùng hiên ngang, có lúc lại uyển chuyển như rồng bay.

Rõ ràng sớm biết nàng là yêu nữ hại nước hại dân, nhưng vẫn không thể ngăn được xúc động ở đáy lòng, lén lút và phũ phàng chủ tìm kiếm những chuyện có liên quan đến cô gái này. Đến khi tìm thấy nàng, nam tử mới phát hiện đầu óc trống rỗng, thật sự rung động.

Trái tim hắn nhảy lên kịch liệt, trong mắt ngoại trừ cô gái kia thì không còn cái khác. Nàng thật sự là yêu nữ à! Nhưng mà tận mắt chứng kiến nàng luyện kiếm, hắn lại khó có thể kiềm chế ý nghĩ, phần trong sạch linh hoạt này, cho dù là Thánh Nữ Điện nổi tiếng lừng danh trong giang hồ Duẩn Linh Quang cũng không thể sánh bằng.

Lúc này, nam tử đang hoảng hốt không có nhận ra, Thủy Lung đang luyện kiếm trong sân nhẹ nhàng điểm mũi chân, bóng dáng liền hướng tới nơi hắn ẩn nấp. Chờ tới khi hắn nhận ra nguy hiểm, đã bị Thủy Lung đạp bay ra khỏi nơi ẩn nấp, trường kiếm kề vào cổ hắn, chỉ cần tiến thêm một tấc, nhất định sẽ đâm thủng da hắn.

“Muốn chết sao?” Thủy Lung nhìn nam tử dưới lưỡi kiếm của mình.

Nam tử ước chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, gương mặt nho nhã nhu hòa, lông mi nồng đậm, mày phượng, đôi mắt chứa đựng sự thâm trầm khó hiểu, đó là thuộc về sức hấp dẫn của trí giả, bởi vì hàng ngàn hàng vạn tri thức lắng đọng tạo thành. Cánh môi của hắn dày mỏng vừa phải, khi cười lộ lên sẽ khiến người ta cảm thấy thân thiện, lại mơ hồ sinh ra sự xa cách lạnh nhạt từ trong xương.

Trên người hắn mặc quần áo màu xanh sẫm, tôn lên dáng người thon dài xinh đẹp nho nhã như trúc của hắn. Lúc này đang nằm trên mặt đất, chỉ hơi ngẩng người, vẻ mặt tự nhiên, không chút sợ hãi hay hoảng loạn, hay là cảm thấy bối rối xấu hổ khi nhìn coi người khác.

Bây giờ, Lục Quyền bình tĩnh, thầm trách bản thân không làm tròn bổn phận, nhanh chóng đi tới bên cạnh người Thủy Lung, không có thiện cảm nhìn chằm chằm gã nam tử này. Nhưng khi nhìn thấy tướng mạo thanh tú của nam tử, cảm giác bất thiện liền giảm đi tám phần.

Gã nam tử này trời sinh có lực tương tác rất mạnh, khiến người ta cảm thấy dễ có tình cảm với hắn.

Nam tử yên lặng nhìn Thủy Lung, trong mắt không chút che giấu kinh diễm và thương thức, giống như người tao nhã ngắm hoa, chỉ ngắm chứ không hái, lại không có ý khinh nhờn đến đóa hoa xinh đẹp hiếm có này.

Hắn nháy mắt mấy cái, có chút ngây thơ bướng bỉnh lắc đầu: “Đương nhiên là không muốn rồi.” Sau đó lại nói: “Xin tiên cô tha mạng.”

Tiên cô?

Thủy Lung nghe xưng hô này, nhẹ nhàng mỉm cười.

Nụ cười yếu ớt này rơi vào trong mắt nam tử, làm cho tâm thần của hắn rung động, nhưng cảm giác đau đớn trong nháy mắt lại khiến hắn hoàn hồn. Cúi đầu nhìn xuống, thanh kiếm kia đã chọc rách da hắn.

Quả nhiên là yêu nữ! Xuống tay thật là lưu loát. Tuy rằng không có lấy mạng hắn trong chớp mắt như tưởng tượng.

“Muốn ta tiếp tục tha mạng cho ngươi cũng được.” Thủy Lung nhìn nam tử, mỉm cười nói: “Nhưng, lần này ngươi lấy cái gì để đổi?”

Ánh mắt nam tử hiện lên nghi hoặc. Cái gì gọi là ‘Tiếp tục’ tha cho hắn một mạng? Trước kia bọn họ chưa từng thấy nhau mà? Hắn từng được nàng tha mạng một lần há? Nếu đúng là có, sao hắn không có ấn tượng? Cô gái này có dung mạo xinh đẹp như vậy, là kiểu người sẽ gặp thì không thể quên.

“Tiên cô nói sao? Tiểu sinh nghe không hiểu.” Nam Tử vẫn bình tĩnh như thường, khẽ đáp. Sau đó, trông mắt thâm thúy nhìn Thủy Lung, ánh mắt như vậy tựa hồ có thể đem kẻ địch sa vào, chuyên chú nhìn nàng, chân thành nói: “Chẳng lẽ tiểu sinh và tiên cô từng có một đoạn duyên phận, tiểu sinh được tiên cô tha mạng một lần, kể tiếp lại găm lên vết xe cũ.”

Giọng điệu này nếu như là người khác nói, nhất định sẽ khiến người ta cảm thấy có cảm giác phong lưu ngả ngớn. Cổ tình từ miệng tên nam tử này nói ra, lại có cảm giác chân thành trung thực, giống như mọi thứ hắn nói đều là sự thật.

Thủy Lung biết, gã nam tử này dựa vào tài ăn nói và khí chất nhã nhặn, đem mọi người mê hoặc, ăn sạch sẽ người ta chẳng hề nhả xương. Tuyệt đối đạt được phẩm chất và tiềm lực của gian thương.

Nàng cười híp mắt xinh đẹp như trăng rằm, chậm rãi nói: “Ta nhớ lần trước ngươi không có gọi ta như vậy.”

Nam tử thấy nàng không có nói xạo, không nhịn được tò mò, đáy lòng lại có chút bất an. Cô gái này xinh đẹp đến mức rung động lòng người, nói chuyện với nàng phải xúc hết tinh thần mới có thể miễn cưỡng không bị xâu mặt. Nhưng nụ cười này của nàng, lại có chút quỷ dị, hình như sắp có chuyện không tốt xảy ra.

“Không gọi như vậy, thì gọi như thế nào?”

Thủy Lung nhẹ giọng: “Ngươi gọi ta là Vũ vương phi.” (N: Bần raw nó là Vũ >”

Giọng điệu của nàng nhẹ nhàng, theo gió bay lên. Truyền vào trong tai nam tử lại y như sấm sét, ném bom khiến đầu hắn trống rỗng, rốt cục về mặt của hắn cũng xuất hiện chút khe nứt và nổ tung tóe, khó tin trừng mắt nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung sung sướng nhìn về mặt kinh dị của nam tử, khẽ cười ra tiếng.

Lục Quyển nghe Thủy Lung cười, thầm nghĩ: Quả nhiên... chủ tử đang trêu chọc hắn, nhưng chủ tử lúc này... trái lại, đáng vẻ kia rất hợp với tuổi của nàng. Bình thường chủ tử quá mức lạnh nhạt, thật làm người ta khó đoán.

“Nàng, nàng là...” Nhất thời nam tử luống cuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. Đáng tiếc, hắn không có cách xác định nói ra cái tên đó, dù sao thì hai người họ khác nhau quá nhiều. Không chỉ khác biệt về dung mạo, còn khác nhau về khí chất và tính cách.

Dung mạo có thể làm giả, muốn thay đổi tính cách và khí chất thì rất khó. Đặc biệt còn thay đổi lớn như vậy.

“Thành chủ thành Nam Vân còn có thể là ai nữa chứ?” Thủy Lung từ chối cho ý kiến hỏi lại nam tử, gọi: “Lâu Tử Hạng.”

Về mặt nam tử lại biến hóa thêm lần nữa, khiếp sợ, nghi hoặc, mê man, khó hiểu... Có quá nhiều cảm xúc xẹt qua con ngươi của hắn, khiến người ta sa vào đó.

Lâu Tử Hạng nhìn Thủy Lung, cứ nhìn lại nhìn, mặc kệ nhìn như thế nào hắn cũng không nhìn ra dấu vết trên người Bạch Thủy Lung.

Được rồi, nếu nói là dấu vết...

Lâu Tử Hạng ngược mắt nhìn về phía cổ Thủy Lung. Hắn từng hoài nghi, không hiểu vì sao da thịt cổ Thủy Lung trắng nõn như vậy, cổ tình gương mặt lại vàng khô như vậy nên. Hôm nay nhìn kỹ, không còn thấy vẻ quái dị như xưa, chỉ có da thịt trắng nõn non mịn, tự nhiên không rảnh.

Chẳng lẽ bộ dạng trước kia của Thủy Lung là nguy trang sao?

Mặc dù không có thử qua, Lâu Tử Hạng đối với suy đoán này càng tin tưởng thêm. Dung mạo có thể giải thích là nguyệt trang, vậy tính cách thì sao? Tính cách khi xưa của Bạch Thủy Lung cũng là giả bộ? Như vậy nàng đúng là thiên tài giả bộ hử?

Vì sao nàng lại nguyệt trang, vì sao bây giờ lại bại lộ chính mình?

Mọi chuyện đều giống như ngắm hoa trong sương mù, nửa thật nửa giả, khiến người ta không ngừng bị mê hoặc.

Hết thủy đều tới rất nhanh, che giấu càng nhanh hơn. Lâu Tử Hạng tự nhiên thu hồi ánh mắt quan sát của mình, cười nói với Thủy Lung: “Bang chủ thay đổi quá nhiều, tiểu sinh mắt vụng, đến bây giờ không nhận ra. Nếu nhận ra từ sớm, tiểu sinh cần gì phải ẩn náu, đã sớm xin vào cửa.”

Nhìn hần vẫn trấn định tự nhiên khiến Lục Quyền khó hiểu. Nam tử này thật là mạnh mẽ.

Thủy Lung vẫn không nói gì, Lâu Tử Hạng lại giành công: “Mấy ngày nay, tiểu sinh nghe được mệnh lệnh của bang chủ, liên tục mấy ngày không ngừng nghỉ giám thị phủ thành chủ. Bởi vì ngay từ ban đầu không có nhận ra thân phận bang chủ, tưởng rằng thế lực xa lạ những chăm, cho nên mới mạo hiểm đi vào lấy tin tức.”

Hắn tuyệt đối sẽ không nói thẳng thắn với Thủy Lung, chính mình xúc động một mình đi thám hiểm là vì rung động bất ngờ đâu.

Hắn chậm rãi nói, khiến người ta không nhìn ra sai lầm.

Vốn cho là có thể dễ dàng qua mặt, ai ngờ lưỡi kiếm của Thủy Lung lại tiến về trước thêm một tấc, đâm vào da thịt khiến hắn đau xót.

Về mặt Lâu Tử Hạng có chút ủy khuất lại vô tội nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung đáp hắn một đáp: “Đàn ông đàn ông, mại cái gì mạnh mẽ?” (N: mại mạnh là giả đáng yêu thì phải.)

Lâu Tử Hạng không biết ‘mại mạnh’ là cái gì, bị nàng đáp cái đau đینگ, cổ tình giọng điệu nói chuyện của nàng nhẹ nhàng như vậy, nghe tựa như tình nhân đang trêu chọc nhau. Khiến tâm hồn hắn rung động, cư nhiên sinh ra cảm xúc vui vẻ chịu đựng. . . rất quái dị, hi vọng Thủy Lung đá cho thỏa thích, thầm mong nàng nhìn hắn nhiều hơn một chút, nhẹ giọng nói chuyện với hắn, giống như thân mật.

Chỉ là hắn không dám để lộ ra phần tâm tư này, bằng không hắn nhất định là đâm đầu vào chỗ chết. Mặt ngoài giả bộ như chịu đau đớn, càng tỏ ra bất đắc dĩ và vô tội nhìn Thủy Lung, nói: “Tiểu sinh đã phạm lỗi gì ư?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lấy mạng đổi mạng

Edit: Tịch Ngừ

“Đừng có đùa giỡn với ta.”

Mặc dù đây là lần đầu tiên Thủy Lung và Lâu Tử Hạng gặp nhau, nhưng dựa vào kí ức kiếp trước tiếp xúc với hắn cùng với sau khi nàng trở thành Bạch Thủy Lung, xem xét tất cả tình báo tin tức của hắn, khiến Thủy Lung cảm thấy Lâu Tử Hạng là loại người thâm sâu khó dò.

Lâu Tử Hạng là người thông minh, võ công của hắn không cao, nhưng khinh công thì rất giỏi. Hắn làm cho người ta cảm thấy hắn rất thân thiện, có tài ăn nói. Tâm tính lại hay thay đổi, khiến người ta khó đoán ra lòng dạ của hắn, không ngừng thăm dò, lại không biết bản thân đã rơi vào cạm bẫy của hắn, bị ăn sạch không thừa mảnh xương, bị hắn bán còn đếm tiền giúp hắn.

Một người như vậy, rất hiếm có. Hắn sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa.

Chỉ cần Lâu Tử Hạng hứa, hắn nhất định sẽ làm được. Bạch Thủy Lung trước, Lâu Tử Hạng vì thiếu nợ ân tình của bang chủ Diệp Thiên Long của Hắc Thủy Bang, cho nên mới cố gắng hết sức giúp hắn quản lí Hắc Thủy Bang, đem Hắc Thủy Bang phát triển thành bá chủ của núi Hắc Giao.

Lúc Bạch Thủy Lung tấn công lên Hắc Thủy Bang, Lâu Tử Hạng cũng tổn rất nhiều tâm tư nghĩ cách cản trở. Nhưng trước mặt sức mạnh cường đại, âm mưu quỷ kế đều biến thành đồ vô dụng, nhưng cũng đem đến không ít phiền phức to nhỏ cho Bạch Thủy Lung. Cuối cùng, Diệp Thiên Long vẫn chết trong tay Bạch Thủy Lung, Lâu Tử Hạng đành bán thân để giữ lại mạng nhỏ của mình, đồng thời cứu vớt toàn bộ căn cơ của Hắc Thủy Bang.

Chứng tỏ, Lâu Tử Hạng vẫn cố hết sức tuân thủ lời hứa với Diệp Thiên Long, quản lí và phát triển Hắc Thủy Bang. Tuy rằng, ngày nay, Hắc Thủy Bang đã đổi chủ.

Dựa vào quan sát của Thủy Lung, quả nhiên Lâu Tử Hạng cũng giữ đúng lời hứa với Thủy Lung, tuyệt đối trung thành với nàng, chưa từng thay đổi. Nếu

hỏi hần có hết lòng hết dạ với nàng hay không, cái này cũng không thể trả lời chính xác được. Ít nhất hần luôn luôn hoàn thành hết những mệnh lệnh của nàng.

Tựa như lúc này, Lâu Từ Hạng quan sát tình hình thực tế của thành phủ thành Nam Vân, Thủy Lung đã từng căn dặn như vậy.

Một người như thế này, Thủy Lung rất thương thức, rất vui vẻ mà sử dụng hần.

Các loại ý nghĩ xẹt qua trong đầu, mặt Thủy Lung không chút đổi mặt, môi nở nụ cười như có như không.

Ở trong mắt Lâu Từ Hạng, dáng vẻ này của nàng tựa như trăng ẩn sau làn mây mù, yên tĩnh lại mông lung, như gần ngay trước mắt lại như xa tận chân trời, chỉ có thể kính ngưỡng không thể khinh nhờn. Hần nhìn mãi vẫn không hiểu, nàng là đang nghiêm túc hay là vui đùa, trái lo phải nghĩ một hồi mới nói: “Thật oan cho tiểu sinh, nếu không phải bang chủ nói như vậy, tiểu sinh không biết mình đã làm sai điều gì, tiểu sinh đâu có đùa giỡn tâm kể gì...”

Thủy Lung cười khẽ nói: “Lỗi của ngươi đã bị ta phát hiện, bây giờ tánh mạng của ngươi đang nằm trong tay ta, vẫn là câu nói kia, ngươi muốn dùng cái gì để chuộc mạng?”

Lâu Từ Hạng há miệng, trong lòng nghi hoặc không yên. Nàng nghiêm túc hả? Chẳng lẽ nàng thật sự không coi tánh mạng của hần ra gì? Chỉ cần hần trả lời không hợp với lòng nàng, không phải nàng thật sự muốn giết hần đó chứ?

Lâu Từ Hạng không nhận được cảm thấy như thế đâu, buồn bực, vẻ mặt thoải mái hiện chút trầm lạnh: “Tiểu sinh đã là người của bang chủ, tiểu sinh còn có cái gì quý giá để bang chủ muốn à, chỉ cần bang chủ nói, tiểu sinh nhất định sẽ dâng cho ngài, ngay cả cái mạng này, tiểu sinh cũng đồng ý dâng tặng.”

Hần nói xong, không nhận được nhìn Thủy Lung. Dung mạo tuyệt sắc khiến người ta không dám nhìn thẳng lại không nhận được muốn nhìn. Không hiểu rốt cuộc trong đầu mình đang mong chờ cái gì, hoặc là lo ngại chuyện gì đó. Câu trả lời của nàng, hần biết, câu trả lời của nàng chính là tùy theo cảm xúc.

Chẳng lẽ hần là người nông cạn trông mặt mà bắt hình dung sao?

Lâu Từ Hạng thất thần, hần tự đánh giá chính mình không phải là kẻ chỉ coi trọng bề ngoài, tuy nhiên, dung mạo trước mắt quả thực xinh đẹp đến mức khiến người ta kinh hồn động phách. Trước kia, hần chưa từng động lòng với Bạch Thủy Lung, nhiều nhất chỉ là có vài phần kính trọng, là kính trọng đối với người mạnh. Hôm nay, không biết làm sao chỉ liếc mắt một cái lập tức đem dung nhan kia khắc sâu vào trong đầu, khó có thể quên đi.

Từ xưa tới nay, Lâu Từ Hạng rất sắc sảo, hần căn bản không có tìm hiểu nguyên nhân hần sinh ra rung động và ái mộ đối với Thủy Lung ngay lập tức.

Nhìn bộ dạng thất thần mờ mịt của Lâu Từ Hạng, hai tròng mắt nhìn Thủy Lung, biểu tình trên mặt không có biến hóa nhiều. Cho dù là Thủy Lung cũng không ngờ được, tâm tư của hần đã bay đến chỗ khác, hướng hần nói: “Dùng ‘Lâu Từ Hạng’ để đổi được không?”

Cái gì?” Lâu Từ Hạng đờ mắt ra, sau khi hoàn hồn, hai mắt trừng lớn, không có hiểu rõ ý tứ của Thủy Lung là gì.

Thủy Lung kiên nhẫn giải thích: “Ta muốn ‘Lâu Từ Hạng’ chết, để đổi lại một sinh mạng mới.”

Lâu Từ Hạng nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt không sắc bén, mềm mại giống như nước, từng chút xâm nhập vào cơ thể hần, lấy thân thể ra làm điều kiện... phương thức này đã ăn sâu vào da thịt của nàng rồi thì phải. Lúc này, khỏe môi Thủy Lung nhếch lên, nhìn hần cười nhạt, đôi con ngươi vòng vo, phát sáng nhìn chung quanh, còn xinh đẹp động lòng người hơn cả ánh dương. Khiến tâm tư đã tĩnh táo của Lâu Từ Hạng ngừng lại trong nháy mắt.

Thủy Lung nhìn hần hỏi: “Ngươi có chịu hay không?”

“Được...ừ?” Mới vừa đưa ra câu trả lời, Lâu Từ Hạng liền ngậy người trợn mắt, trong đáy mắt hiện lên một chút ảo não.

Lâu Từ Hạng đứng là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời, cư nhiên bị vẻ đẹp bên ngoài của người đẹp tiêu diệt. Hơn nữa, nụ cười của đối phương rất tự nhiên, giọng điệu hỏi han cũng rất bình thường, cố gắng không để bản thân bị mê hoặc, nhưng vẫn mờ mịt nhìn nàng.

Thủy Lung vừa lòng thu kiểm lại, tùy tiện ném lên kệ binh khí, vươn tay về phía Lâu Từ Hạng.

Vốn dĩ, Lâu Từ Hạng còn đang tiếc nuối, nhìn Thủy Lung đưa tay về phía mình, suy nghĩ dừng lại một chút. Ngẩng đầu nhìn Thủy Lung, suy đoán xem cử chỉ của nàng có giống như ý nghĩ của hần hay không, chờ tới giây tiếp theo, rồi mới vươn tay, thử đưa tay cầm lấy tay Thủy Lung.

Khi hai tay nàng giao vào nhau, Thủy Lung dùng sức một chút, đem Lâu Từ Hạng kéo lên.

“Lâu Từ Hạng đã chết. Ta cần một quản lý thông minh tuyệt đỉnh, ngươi nói quản lý này nên gọi là gì?”

Lâu Từ Hạng nhìn nàng, im lặng một hồi, nở nụ cười thoải mái: “Kêu là Lâu Thiển Trúc đi.”

Chỉ có Lâu Từ Hạng mới biết, Thiển Trúc cũng không phải là tên hần đặt đại, đây chính là tên chữ của hần. Trên đời này, chỉ có mình hần biết, bởi vì người biết tên chữ của hần... đều đã chết.

Thủy Lung nghe hần nói liền kêu: “Lâu Thiển Trúc.” Mím cười, ngửa đầu nhìn hần, rõ ràng nàng đang ngược mắt nhìn lên, thế mà lại khiến người ta cảm thấy hình như nàng đang ghé mắt nhìn hần: “Từ nay về sau, ngươi chính là quản gia của phủ thành chủ thành Nam Vân, Lâu Thiển Trúc.”

“Dạ, thành chủ đại nhân.” Lâu Tử Hạng trước kia, bây giờ là Lâu Thiến Trúc yên lặng cười nói. Một tiếng thành chủ đại nhân, được hắn kêu như vậy vừa đặc biệt hàm súc, giống như tôn kính lại giống như rất thân thiết?

Chút thâm sâu này Thủy Lung không có nghe được, nhưng Lục Quyển đứng ở bên cạnh lại nghe ra ẩn ý này. Nàng ta nhìn lom lom vào Lâu Thiến Trúc, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu con người hắn. Đáng tiếc nàng nhìn như thế nào, về mặt Lâu Thiến Trúc đều rất ung dung tự tại, khiến nàng không tìm ra sơ hở, không khỏi nghi ngờ bản thân mình nghe lầm.

Thủy Lung nghiêm túc nói: “Quản gia của phủ thành chủ không có dễ làm đâu nha, phỏng chừng phải là người có tuổi.”

Về mặt Lâu Thiến Trúc không có thay đổi: “Nếu tiểu sinh được thành chủ thưởng thức, cảm thấy thành chủ nên có lòng tin với tiểu sinh mới đúng.”

Có lúc, tự tin cũng không cần biểu hiện ra bên ngoài. Càng thông dong ổn định, mới càng khiến lòng tự tin của người ta nổi bật hơn.

Thủy Lung cười ha ha, nụ cười sang sảng hiện lên trên dung mạo của nàng, trên mặt lộ nụ cười sáng chói như ngọc, đánh sâu khiến lòng người ta hoảng hốt. Nụ cười kia, thuần chất lại tự nhiên, anh khí lại yêu dã, khiến cho mọi vật chung quanh đều âm thầm trong nháy mắt.

Thần trí Lâu Thiến Trúc ngây ngốc, chợt nghe thấy Thủy Lung nói: “Không sai, ngươi là một thiên tài. Ta đem ngươi giữ lại bên cạnh mình, cũng là vì một phần tài năng này của ngươi, ta cũng tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được chuyện ta muốn, chỉ cần...” Nàng giương mắt lên, ý cười còn chưa tiêu tan trong con ngươi màu mực của nàng: “Ngươi bằng lòng dốc hết sức ư.”

Lâu Thiến Trúc mấp máy môi, nhưng không có xúc động buột miệng nói ra lời thiếu suy nghĩ. Vào thời khắc mấu chốt, bị lí trí hắn đè xuống.

Hắn... suýt chút nữa lớn tiếng hứa hẹn với nàng, chỉ cần nàng muốn, hắn sẽ cố gắng làm cho tốt, không để cho nàng phải thất vọng, khiến nàng mất mát.

Còn chưa tính bản thân hắn có lòng tin, nhưng hắn không thích tỏ lộ trước mặt người khác. So với hứa hẹn, hắn càng thích dùng chuyện sau này để chứng minh bản thân. Hơn nữa, cũng không phải Bạch Thủy Lung ban ơn huệ lớn cho hắn, hình như là, một hai lần hắn đều bị Bạch Thủy Lung ép buộc mới đúng. Tại sao hắn lại có cảm giác vĩ đại, quên mình vì người khác thế hả? Đặc biệt, đối tượng còn là Bạch Thủy Lung?

Đối phương chỉ nói mấy câu dễ nghe, hắn suýt chút nữa đánh mất lí trí rồi.

Yêu nữ! Nàng đúng là yêu nữ!

Lâu Thiến Trúc hít sâu một hơi, hai tròng mắt hắn rũ xuống, không dám liếc mắt nhìn Thủy Lung một cái nào nữa.

Biến hóa rất nhỏ này của hắn bị Lục Quyển nhìn thấy hết, lần này nàng xác định mình không có nhìn lầm. Trong lòng cũng đoán được Lâu Thiến Trúc xấu hổ. Bởi vì hành động của hắn như vậy, nàng mới thấy được nhiều thứ.

Liếc nhìn nam tử đứng bên cạnh cúi đầu không dám nhìn chủ tử, nàng liền biết.

Chủ tử, người đứng là khách tinh của đàn ông!

Thủy Lung đem sự im lặng của Lâu Thiến Trúc coi thành hắn ngầm chấp nhận, nói với hắn: “Trước hết, ngươi ở lại phủ thành chủ đi, ta có rất nhiều thứ muốn bàn giao cho ngươi.”

Lâu Thiến Trúc nói: “Vậy còn Hắc Thủy Bang?”

Suy cho cùng, trong lòng hắn vẫn nhớ về Hắc Thủy Bang, không phỉa vì có tình cảm sâu nặng với Hắc Thủy Bang. Đơn giản chỉ vì hắn đã hứa, xem như là trách nhiệm của hắn, hắn cần phải phụ trách.

Khóe miệng Thủy Lung nhếch ra nụ cười có hàm súc không rõ: “Người của Hắc Thủy Bang có bao nhiêu người đứng về phe ngươi?”

Về mặt Lâu Thiến Trúc rất bình tĩnh: “Du Ngôn giữ chiếc nhẫn của bang chủ, hơn nữa võ công lại cao cường. Thành viên của Hắc Thủy Bang đã có chín phần tin phục.”

Cái này, hắn đã sớm có dự liệu. Lúc trước, nàng đem chiếc nhẫn của bang chủ Hắc Thủy Bang giao cho Du Ngôn, chính vì muốn lợi dụng Du Ngôn chèn ép Lâu Thiến Trúc, đồng thời cũng vì muốn hai người bọn họ áp chế lẫn nhau. Không những bắt Du Ngôn làm việc cho nàng, tránh cho hắn tiếp tục theo dõi nàng, đồng thời khảo nghiệm thái độ làm người và bản lĩnh của Lâu Thiến Trúc.

Nhưng... nàng chưa nhận ra Lâu Thiến Trúc bị Du Ngôn chèn ép đến không có sức phản kháng.

Thủy Lung cười khê: “Số người còn lại chia cho ngươi được chứ?”

Lâu Thiến Trúc cũng gật đầu đáp ứng.

Thủy Lung hỏi: “Chống lại số người nhiều như vậy, ngươi vẫn bình tĩnh... Một phần người còn lại thực lực rất tốt à?”

Lâu Thiến Trúc nháy mắt một cái, về mặt ngây thơ: “Tiểu sinh sẽ nói thành chủ đại nhân, một phần đám người còn lại nhân tài của Hắc Thủy Bang ưu điểm thật sự chính là lòng trung thành, chín phần kia đều là những người tứ chi phát triển, chỉ là một đám ô hợp?”

Lần này, Thủy Lung không có ghét bỏ bộ dạng mại manh của hắn, nhủ mảy: “Đương nhiên ngươi sẽ không nói cho ta biết.”

Lâu Thiển Trúc phải dùng mười phần lí trí, mới không luống cuống khi nhìn đến nụ cười giảo hoạt của cô: “Lấy sự thông minh của thành chủ đại nhân, dù tiểu sinh không nói, thành chủ đại nhân cũng sẽ biết.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Lục Quyển đứng bên cạnh sừng sốt một hồi, mới phun ra mảy từ này đánh giá Lâu Thiển Trúc.

Lâu Thiển Trúc nhân dịp này nhìn về phía nàng ta, nụ cười trên môi càng thêm thân thiết và nhã nhặn: “Cám ơn cô nương đã khen ngợi.”

“...” Đột nhiên, Lục Quyển cảm thấy, lần đầu tiên nhìn thấy nam tử này, cho rằng hắn là một quân tử văn nhã mơ mộng, nàng đúng là quá mức ngây thơ. Khi đó, hai mắt nhất định bị bụi bay vào mắt, trông gà hóa cuốc.

...

Một ngày lại một ngày chậm rãi trôi qua. Trong nháy mắt, Thủy Lung đến thành Nam Vân đã được nửa tháng.

Trong một tháng, thành Nam Vân đều truyền một tin đồn --- Thành chủ thành Nam Vân đã đến, thành chủ là vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, không những xinh đẹp, lòng dạ cũng lương thiện không gì sánh bằng.

Lời đồn này tuôn ra từ miệng bọn nhỏ của thành Nam Vân, tiếp theo cũng có nhiều người lớn nói như thế. Một số người không biết còn tra hỏi nghe ngóng một lúc mới hiểu rõ nguyên nhân.

Hóa ra thành chủ mới của thành Nam Vân đã đến. Đầu tiên, nàng đã tiêu diệt đám người tiêu cực của thành Nam Vân, còn diệt luôn cả mấy thế lực không lớn không nhỏ ở trong thành. Khiến sinh hoạt của dân chúng trong thành được đảm bảo. Không chỉ vậy, thành chủ mới còn bỏ tiền mua lại khế đất nhà ở của bọn họ, để bọn họ có thể rời khỏi thành Nam Vân nghèo khó này.

Nhưng mà khi cầm tiền trong tay, dân chúng đang mừng như điên chợt nhớ tới vấn đề quan trọng.

Bọn họ có tiền, nhưng làm sao rời khỏi thành Nam Vân được, ngộ nhỡ trên đường đi gặp cướp thì sao? Bọn họ chỉ là một đám người dân bình thường, nếu thật sự đụng cướp bọn họ lấy cái gì mà chống lại. Đến lúc đó tiền tài cũng không còn, cho dù còn sống, bọn họ cũng không có nhà để về.

Thật sự không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. (N: Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra. Đây là câu thành ngữ Trung Quốc, "nhất vạn" chỉ việc gì đó có khả năng xảy ra cao/ nhiều lần, "vạn nhất" nghĩa là "lỡ như, chẳng may,...").

Nghĩ như vậy, dân chúng có chút cuống cuống.

Bọn họ đã bị hoàn cảnh ở thành Nam Vân hù dọa, nóng lòng muốn rời đi, nhưng lại sợ gặp tai ương.

“Ta nghe nói thành chủ đại nhân là trường nữ của đại tướng quân Tây Lăng quốc, lại còn là Võ vương phi! Nhưng lời đồn về Bạch Thủy Lung và thành chủ không giống nhau, Bạch Thủy Lung không xinh đẹp, tính tình nóng nảy lại hung ác, còn giết rất nhiều người!”

Trong quán trà, vài người xúm lại một chỗ, lập tức có người nói như vậy.

Đề tài này được gọi lên liền khiến người khác hứng thú, lập tức hỏi: “Ngươi nghe được chuyện này từ đâu hả?”

Nam tử áo màu xám xanh nói: “Ta nghe được từ miệng một thương nhân, nghe nói hình như bọn họ từ thành Kỳ Dương đến, vì cái chuyện xà phòng thơm, tiếp đó lại nói tiếng xấu của Bạch Thủy Lung.” Hai mắt hắn lảo liễng nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói: “Ta đang nghĩ, nếu như thành chủ chính là Bạch Thủy Lung trong miệng bọn họ. Các người nói xem, đang yên đang lành làm vương phi sung sướng, vì sao lại ra ngoài, còn làm thành chủ? Không lẽ nàng ta đúng là người cổ quái tàn bạo à, cô tình mua khế ước nhà đất của chúng ta, chờ chúng ta rời khỏi thành Nam Vân, sao đó phái người bắt hết chúng ta, làm cho chúng ta mất tiền lẫn mạng.”

Lời vừa nói xong, dân chúng liền luống cuống.

Bọn họ càng nghĩ càng tin đây là sự thật, càng nghĩ càng sợ. Vốn dĩ đã lấy được tiền, có thể rời khỏi thành Nam Vân, nguyện vọng đi tới nơi khác mở một cửa hàng buôn bán nhỏ, an an ổn ổn sống đã tan thành mây khói, tâm tình hưng phấn cũng biến thành bất an lo sợ.

“Đúng! Nhất định là như vậy! Lão tử đã nói, làm gì có ai ngu ngốc đến thành Nam Vân làm thành chủ. Còn hào phóng bỏ nhiều tiền mua khế đất của chúng ta, thì ra là đang tính toán chúng ta, muốn ép chúng ta vào chết.”

“Không được, chúng ta phải đòi lại công đạo!”

“Thật ác độc! Thật sự rất ác độc!”

Thanh âm thảo phật của mọi người càng lúc càng lớn, lời nói càng lúc càng khó nghe.

Lúc này, đột nhiên có giọng rống to của đứa bé vang lên: “Không được nói tiên nữ tỷ tỷ như vậy! Tiên nữ tỷ tỷ là người tốt! Là người xinh đẹp nhất trên đời này!”

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đứa nhỏ kháu khỉnh khỏe mạnh, mặt mũi đỏ bừng đứng ở quán trà, hai mắt tròn to, viền mắt phỉm hồng, không biết là vì tức hay là khóc, hoặc là cả hai.

“Ư~, tiểu quý này ở đâu chui ra vậy, cái gì tiên nữ tỷ tỷ, đừng có ở đây làm chứng mắt đại gia!”

“Ha ha ha, các ngươi có nghe thấy hay không? Nó nói tiên nữ tỷ tỷ? Ngươi từng gặp qua tiên nữ rồi à, có biến cái gì gọi là tiên nữ không?”

Mọi người cười nhạo càng khiến Hồ Tử gấp gấp nóng nảy hơn, lắp bắp giải thích: “Ta đã thấy, thành chủ chính là thần tiên tỷ tỷ, không cho phép, không cho phép các ngươi nói thành chủ đại nhân như vậy, các ngươi đều là người xấu!”

Trong mắt Hồ Tử, người xinh đẹp vô cùng, thường hay cho cậu ăn ngon, luôn nở nụ cười với cậu, kêu tên cậu, mua căn nhà cũ nát tồi tàn của cậu, khiến nhà cậu có nhiều tiền, để mẫu thân có tiền chữa bệnh, nàng chính là người tốt đẹp nhất trên đời này, cậu không cho phép người khác nhục mạ, nói bậy về nàng.

“Ồ? Gặp rồi sao? Bộ dạng như thế nào? Ngươi nói một chút nghe xem?” Một người vội hỏi.

Hồ Tử không đáp được, chợt nghe một người cười nhạo: “Nó nói đã gặp qua, ngươi cũng tin à? Thành chủ là người ai cũng có thể gặp à? Không coi lại bản thân mình đi, y như tên ăn mày.”

Hồ Tử không am hiểu nói chuyện cho lắm, bị mọi người chất vấn như thế, cậu chỉ biết lắc đầu liên tục giải thích, quát lớn không cho bọn họ nói xấu Thủy Lung, cho đến khi đám người kia coi lời cậu nói như trò đùa của đứa ngốc, Hồ Tử vẫn không biết nói gì nữa.

“Câm miệng!” Trương Tiểu Vân đứng bên cạnh Hồ Tử từ nãy tới giờ mới lên tiếng, cậu ngửa mặt, bộ dạng cao ngạo nói với mọi người: “Bọn ta đã gặp mặt thành chủ đại nhân, ngài ấy rất thương thức bọn ta, mời bọn ta ăn cơm nữa!”

Đám người này nhục mạ Hồ Tử thì thôi, thế nhưng lại nói như vậy, Trương Tiểu Vân phát hiện chính cậu cũng bị cuốn vào.

Đã như vậy rồi, cậu còn có thể mặc kệ sao?

“Ai nha, lại là một tên ngốc!” Mọi người cười ầm lên.

Trương Tiểu Vân lạnh giọng hừ nói: “Các ngươi mới là lũ ngu ngốc! Sao các ngươi không chịu nhìn xem bản thân mình là cái gì, có gì đáng giá để thành chủ đại nhân tính kế chứ? Chỉ bằng mấy căn phòng cũ nát tồi tàn của các ngươi, tặng cho tên ăn mày ở thành Kỳ Dương, nó còn chứng mắt. Thành chủ đại nhân là ai? Ngài chính là người ở trên cao chói vót, nàng thiếu tiền hay thiếu nhà? Nàng mua lại khế đất của các ngươi cũng là phúc đức ba đời của các người rồi, lấy địa vị và bản lĩnh của thành chủ đại nhân, cho dù giết các ngươi rồi cướp đồ một cách công khai, cũng chẳng thành vấn đề nữa là.”

“Một đám chít chít méo mó, đầu óc chứa đầy suy nghĩ độc ác, thật sự khiến người ta buồn nôn. Các ngươi thật sự cảm thấy thành chủ đại nhân tính kế mình, chuyện này cũng dễ xử lý. Lấy tiền thành chủ mua khế ước của các ngươi mua lại khế ước đó lần nữa là được. Nếu thành chủ đại nhân đồng ý, như vậy nói rõ thành chủ đại nhân vốn không có lòng dạ tính toán các ngươi. Nhưng về sau, thành chủ đại nhân có thể mua lại khế đất của các ngươi lần nữa hay không thì ta không biết. Mặc dù tính tình của thành chủ đại nhân có tốt, nàng cũng không dễ dàng để người ta đùa bỡn, đúng không?”

Trương Tiểu Vân lưu loát nói một tràng, khiến âm thanh của mọi người dần tắt.

Trương Tiểu Vân hừ lạnh: “Sao? Không nói nữa à? Con người phải biết có ân phải báo, đã biết nhận lòng tốt của thành chủ đại nhân, lại không biết báo ơn, còn đi nói xấu thành chủ, các ngươi làm như vậy còn coi là người sao? Ngay cả một đứa trẻ như ta còn biết được đạo lý này, các ngươi đều không hiểu, có tư cách gì mà lên mặt làm trưởng bối dạy dỗ chúng tôi?”

Hồ Tử đứng bên cạnh sùng bái nhìn Trương Tiểu Vân.

“Tiểu Vân, ngươi thật giỏi! Nếu như ta cũng lợi hại như vậy thì hay rồi.”

Như vậy, ta cũng có thể nói chuyện thay cho tiên nữ tỷ tỷ.

Trương Tiểu Vân nghe lời cậu nói, trên mặt lộ vẻ đắc ý: “Còn không nhìn xem ta là ai?”

“Tiểu tử thú!” Đột nhiên có người hăm hở, cầm bát trà ném về phía Trương Tiểu Vân: “Một thằng nhãi chưa mọc đủ lông đủ cánh, lại dám đi dạy bọn ông? Ngày hôm nay, ông đây sẽ dạy dỗ mày, cái gì gọi là tôn kính trưởng bối?”

Cách cách một tiếng, bát trà đập vào giữa đầu Trương Tiểu Vân, đập lủng trán hắn.

Trương Tiểu Vân sững sốt một hồi lâu, chờ khi máu loãng chảy xuôi xuống, lướt qua con ngươi. Lúc che khuất tầm mắt của hắn, hắn mới cảm thấy đau đớn dữ dội và choáng váng. Không kịp được chảy nước mắt: “Đau... đau quá... à...” Đưa tay che đầu, nhìn cái chén dính máu kia, trong mắt đầy lệ tràn ngập hận thù.

Gã nam nhân kia không biết xấu hổ, lại cầm một cái chén khác lên, cười dữ tợn với Trương Tiểu Vân: “Tiểu tử thú, không phải lúc nãy mày rất trâu hay sao? Sao bây giờ lại kính sợ như vậy? Còn có bản lĩnh gì nữa thì mau nói cho ông đây nghe đi, để ông nội nhìn xem. Miệng của mày thật cứng, có cứng hơn cái ly trà trong tay ông không?”

"Tiểu Vân, Tiểu Vân, ngươi không sao chứ?" Hồ Tử sợ hãi ôm Trương Tiểu Vân đang lao đảo, mắt mông lung ngập nước. Vừa rống giận với gã nam tử kia: "Đồ khốn kiếp! Các ngươi đều là tên khốn!"

Gã nam tử kia lại ném một ly trà đáp lễ cho Hồ Tử, mặc dù Hồ Tử né nhanh, nhưng vẫn bị ly trà cắt một đường hồng ấn sâu đậm.

Gã nam tử thấy thế liền cười phách lối, những người vây xem cũng cười rộ lên, đương nhiên đứng bên ngoài coi trò hay.

"Hồ Tử, mau... đi tìm thành chủ đại nhân!" Trước khi hôn mê, Trương Tiểu Vân túm chặt ống tay áo Hồ Tử, hung hãn nói.

Ánh mắt Hồ Tử sáng lên, nặng nề gạt đầu, rất sợ người đàn ông dữ tợn kia chặn hãm, công Trương Tiểu Vân chạy ra ngoài.

Trên thực tế, gã nam tử kia không có chặn hay cản trở gì cậu.

Trong mắt nam tử, hai tên nhãi này làm sao có thể gặp mặt thành chủ đại nhân được. Câu nói của tiểu tử thú kia căn bản đều là lời nói vô căn cứ, có ý hù dọa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Trù tính nằm trong tay

Edit: Tịch Ngừ

Thủ vệ trong phủ thành chủ thành Nam Vân đều là người của Thủy Lung, cũng chính là người lần trước nghênh đón Thủy Lung vào cửa. Đương nhiên bọn họ cũng nhìn thấy Thủy Lung dẫn ba đứa trẻ vào phủ. Bởi vậy, khi nhìn thấy Hồ Tử công Trương Tiểu Vân chạy về phía phủ thành chủ, người giữ cửa cũng không có đem bọn họ đuổi đi, ngược lại còn phái người vào trong thông báo cho Thủy Lung biết.

Trong một chốc, người giữ cửa đi trở ra, mời Hồ Tử vào trong.

Hồ Tử đang khấn trương mới thở phào một hơi, đồ mắt công Trương Tiểu Vân vào trong. Người giữ cửa nhìn thấy bộ dạng cậu bé kéo Trương Tiểu Vân đi thấy rất... Hãn danh bé Trương Tiểu Vân lên, tay còn lại ôm cậu lên, đem cả hai đi gặp Thủy Lung.

Trong thư phòng, cửa bị mở ra.

Hồ Tử bất an đi vào, liếc mắt liền thấy cô gái ngồi sau bàn đọc sách.

Cô gái mặc áo xanh, trên váy áo có thêu hoa văn hoa quỳnh tinh xảo, quần áo sạch sẽ mặc trên người nàng có vài phần thanh bản lãnh duệ. Mặt nàng không chút thay đổi cầm viết hí hoáy cái gì đó, bên môi nở nụ cười nhợt nhạt, giống như tuyết bay xuống mặt hồ, chớp mắt liền mềm mại tan rã, xúc động đánh sâu vào lòng người.

Hồ Tử nhìn mà ngây người, đầu óc trống rỗng không còn gì hết. Cậu thầm nghĩ: Thành chủ đại nhân đúng là xinh đẹp, thành chủ đại nhân xinh đẹp như vậy, căn bản không giống như những tên khốn kiếp kia nói, nàng là người tốt, người cực kì tốt!

Thủy Lung nghe tiếng mở cửa, dừng bút lại, ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Tử. Liếc mắt liền nhìn thấy Trương Tiểu Vân được cậu ôm, gợn sóng trong mắt thoáng lên một cái, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm mềm mại của nàng, lọt vào tai Hồ Tử lại có thể khiến cho lòng dạ khấn trương rối bời của cậu bình tĩnh lại.

"Tiên... thành chủ đại nhân, chuyện là thế này..."

Một lúc sau, Hồ Tử đã đem mọi chuyện ở quán trà kể lại cho nàng nghe. Cậu không thêm mắm thêm muối càng không nói xạo đối với Thủy Lung, toàn bộ lời nói đều là sự thật.

"Tiểu Vân bảo đệ đến tìm thành chủ, đệ biết, đệ biết thành chủ đại nhân không giống như bọn họ nói. Thành chủ đại nhân là người tốt, cực kì tốt!" Hồ Tử lớn tiếng nói, khuôn mặt đỏ bừng phồng lên, biểu lộ tâm tình khấn trương và chăm chú của hắn.

Ánh mắt trong veo, lời nói chân thành quyết liệt, rất dễ làm lòng người ta rung động.

Thủy Lung cười khê: "Ngươi nghĩ ta là người tốt?"

Hồ Tử há miệng, không có phát ra âm thanh, hai mắt chớp động có nghi hoặc. Cậu cảm thấy rất kì quái, rõ ràng thành chủ đại nhân dò hỏi mình, nhưng cậu lại nhận thấy ngài ấy không cần đáp án của mình. Khiến cậu không thể nói được gì, sau đó im lặng nặng nề gạt đầu, biểu đạt đáp án khẳng định ở

trong lòng.

Đối với đáp án này, Thủy Lung không bày tỏ ý kiến: “Ngươi và Tiểu Vân ở lại phủ thành chủ đi, chuyện này ta sẽ xử lý.”

Hồ Tử không dám có ý kiến ý cò gì với mệnh lệnh của nàng, về mặt tín nhiệm vô cùng, nghĩ rằng chỉ cần có câu nói này của Thủy Lung, mọi chuyện đều được giải quyết êm xuôi. Tiếp theo, cậu đi theo người dẫn đường rời đi, lúc sắp đến ngưỡng cửa, đột nhiên cậu ngừng lại quay đầu nhìn về phía Thủy Lung, mím môi, dường như muốn nói cái gì đó, do dự một lúc. Sau đó, tất cả cảm xúc đều biến thành cố chấp, nghiêm túc, nói với Thủy Lung: “Trong lòng Hồ Tử, thành chủ đại nhân chính là người tốt! Thành chủ đại nhân cho Hồ Tử ăn ngon, lại mua nhà đất cũ nát của Hồ Tử, để mẫu thân của Hồ Tử có tiền chữa bệnh, cứu mạng của mẫu thân, để cuộc sống của Hồ Tử tốt đẹp hơn. Mẫu thân nói, thành chủ đại nhân chính là tiên nữ xuống trần, đệ cũng biết thành chủ đại nhân nhất định là thành chủ tốt, cho Hồ Tử được sống ấm no!”

Thủy Lung vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn cậu, nhìn vào ánh mắt cố chấp của Hồ Tử, nhoen miệng cười: “Trong tương lai, thành Nam Vân sẽ trở thành nơi giàu có nhất thiên hạ này, không bao lâu nữa người dân thành Nam Vân sẽ tự hào vì nó!”

Đây chính là mục tiêu của nàng, nếu muốn làm sẽ phải có tự tin để làm.

Giờ khắc này, nàng nói cho đứa bé này nghe, không chỉ là hứa hẹn với cậu bé, đồng thời cũng hồi báo lòng tin của cậu đối với mình.

Từ khi nàng tiếp nhận thành Nam Vân, nàng đã đem nơi này là nền móng của mình, sẽ đem nơi này xây dựng thành tổ chức của nàng, gia đình của nàng. Mặc kệ là Bạch tướng quân hay là phủ quận chúa, tất cả đều do nàng ‘curp’ của Bạch Thủy Lung, đối với nàng mà nói chuyện này làm nàng thấy mình không mạnh mẽ lắm.

Nơi này, mới là thế giới nàng bắt đầu cảm nhận, để cho nàng một mình sáng tạo.

Hồ Tử nghe nàng nói, hai mắt lóe sáng hơn cả các ngôi sao, nở nụ cười toe toét, nụ cười sáng lạn lại như ngọc ngà. Chỉ cần Thủy Lung nói, cậu đều tin. Cậu không biết thành thị giàu có nhất thiên ở mức độ nào, nhưng cậu hiểu Thủy Lung nói tự hào là cái gì.

Cậu biết, chẳng bao lâu nữa trong tương lai, bọn họ sẽ được sống trong no ấm. Cuộc sống tốt đẹp, đó chính là được ăn no, mặc ấm, sẽ không còn cảnh không có tiền chữa bệnh nữa. Cậu chỉ suy nghĩ một chút, đã cảm thấy mong chờ, vui vẻ.

"Thành chủ đại nhân muôn năm!" Hồ Tử hưng phấn kêu to, thỏa mãn đi theo người dẫn đường rời khỏi thư phòng.

Cùng với tiếng đóng cửa phòng, một giọng nam truyền đến.

“Tiểu sinh không biết thì ra thành chủ đại nhân là người lương thiện đến vậy nha.”

Thủy Lung lườm Lâu Thiên Trúc từ sau bình phong đi ra: “Lương thiện?”

Lâu Thiên Trúc đi tới bên cạnh nàng, đứng không xa cũng không gần. Nụ cười tùy ý nhưng không mất đi phần cung kính, nói: “An ủi cảm xúc của đứa trẻ.”

Thủy Lung mỉm cười nói: “Thành Nam Vân là địa bàn của ta, toàn bộ người dân trong thành Nam Vân đều là con dân của ta, đối với lòng tín nhiệm của con dân mình, làm sao ta có thể phụ lòng bọn họ chứ.”

Lâu Thiên Trúc nghe ra hàm ý sâu xa từ lời nói của Thủy Lung. Dân chúng trong thành Nam Vân là con dân của nàng, không phải ... Tây Lăng! Thủy Lung không có ý định gạt bỏ ra ngoài Tây Lăng, có điều trước là dân chúng Tây Lăng, sau bọn họ là con dân Thủy Lung!

Đây là dã tâm không hề được che giấu, cùng với dục vọng chiếm giữ của kẻ mạnh.

Cô gái này không hề có ý định cúc cung tận tụy với Tây Lăng Quốc, nàng dốc sức không chế để thành Nam Vân phát triển, chỉ vì thành Nam Vân thuộc về nàng, chỉ thuộc duy nhất một mình nàng.

Cô gái như vậy cũng coi là thiện lương sao? Không! Nàng không hề lương thiện chút nào. Nhưng, nàng có trách nhiệm, có nguyên tắc, có lòng che chở cho con dân của mình. Thứ thuộc về nàng, nàng sẽ tận tâm tận lực có trách nhiệm bảo vệ, cố gắng trả giá.

Cái này là hiểu biết mấy ngày nay Lâu Thiên Trúc nhận ra khi sống chung một nhà với Thủy Lung, hẳn bắt đầu thường thức tính cách của nàng. Nhưng cô gái thiếu đi vẻ dịu dàng nên có, quá mức mạnh mẽ, sẽ không được nam tử yêu thích nhiều. Thế nhưng, tính cách này mới thích hợp cho kẻ nắm quyền, khiến thuộc hạ của mình an lòng, tín nhiệm.

Bất tri bất giác, Lâu Thiên Trúc suy nghĩ rất nhiều, mọi ý nghĩ chợt lóe trong nháy mắt. Lúc này, hẳn chợt nghe Thủy Lung ra lệnh với Lục Quyền: “Cho người bắt những kẻ gây chuyện ở quán trà lại, tra hỏi từng người một, nhất là cái gã đánh Trương Tiểu Vân.”

Lục Quyền không hỏi nguyên do liền đáp ứng, Lâu Thiên Trúc kinh ngạc hỏi: “Thành chủ đại nhân sao lại rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện gây gỗ đánh con nít, lại còn kêu Lục Quyền cô nương ra tay, sao lại chơi lớn thế?”

Thủy Lung giương mắt nhìn hắn, thần nhiên nói: “Đây là một cơ hội giết gà dọa dọt, xây dựng uy phong và hình tượng!”

Lâu Thiên Trúc ngẩn ra, trong nháy mắt liền hiểu, sâu đậm nhìn Thủy Lung: “Nàng đã sớm lên kế hoạch tốt lắm!”

Chẳng lẽ, mấy lời nói khi nãy với đứa bé đều là giả? Cái ý nghĩ này vừa ló lên trong đầu, lập tức bị Lâu Thiến Trúc gạt bỏ. Thủy Lung căn bản không cần giả bộ với một đứa bé làm gì, nếu nàng không muốn quan tâm đến đối phương, dù một câu nàng cũng chẳng thèm nói.

Thủy Lung khẽ híp mắt, hời hợt nói: “Tiền tài đến tay quá dễ dàng, dù sao cũng rước lấy nhiều nghi ngờ. Thành Nam Vân cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, không khí quá mức hỗn loạn, người dân đa nghi cũng có thể chấp nhận. Chung quy cũng sẽ có người đâm chọc thủ lĩnh, không cần ta phái người đi gây chia rẽ, bọn họ cũng sẽ tự động thù địch mọi chuyện.

Lâu Thiến Trúc nói tiếp: “Hơn nữa, khi tất cả bọn họ nghĩ rằng, thành chủ đại nhân mới tới chỉ là ‘kẻ ngu si’, lập tức nổi lên lòng tham không đáy muốn kiếm nhiều chỗ tốt hơn từ trên người vị quý nữ thành chủ ngu ngốc này.”

Hắn nói xong, thông dong thở dài một hơi, nhìn Thủy Lung nói: “Thành chủ đại nhân đúng là đi một nước cờ hay! Kế tiếp chính là giết gà dọa khỉ, kẻ đó là ban ân, sau cùng là lập uy phong. Xây dựng nên hình tượng thành chủ đại nhân lạnh lùng, tài năng lại yêu thương con dân. Khiến dân chúng vừa yêu mến lại vừa kính trọng.”

Thủy Lung thân nhiên cười, ngầm chấp nhận cách nói của hắn.

Lâu Thiến Trúc càng phân tích thì dòng suy nghĩ càng hiện rõ: “Đầu tiên, thành chủ đại nhân mua khế đất của bọn họ, e là không chỉ ban ơn mà thôi? Bỏ nhiều tiền tài như vậy, chỉ vì lòng kính yêu của dân chúng, đúng là chuyện bé xé ra to, rõ ràng chỉ cần tốn chút chi phí cũng có thể làm được.”

Thủy Lung gật đầu, không có gạt bỏ suy nghĩ của vị quân gia mới này: “Trong tương lai, những mảnh đất này sẽ có giá trị rất cao, ta không thể để người ngoài nạo vét địa bản thành Nam Vân của ta, đặc biệt là mảnh đất trung tâm của thành.”

Lâu Thiến Trúc không biết Thủy Lung lấy đâu ra lòng tin để nói mấy câu này, nhưng mà lòng tự tin của nàng rất dễ lây nhiễm sang người khác, khiến người bên cạnh không nhận được tin tưởng lời của nàng, cũng vì lòng tự tin của nàng mà an tâm.

Dục vọng độc chiếm và khống chế của nàng quá sức mạnh mẽ!

Một lần nữa, Lâu Thiến Trúc hiểu rõ về Thủy Lung hơn, cười: “Ta thật không biết... chuyện này là may mắn hay là bất hạnh của dân chúng thành Nam Vân nữa.”

Thủy Lung vẫn không nói gì, Lục Quyển đứng một bên nghe hai người nói chuyện cuối cùng cũng lên tiếng, vừa mở miệng chính là che chở cho chủ nhân: “Đương nhiên là may mắn của bọn họ rồi. Người không mở to mắt nhìn hoàn cảnh ở thành Nam Vân đi, trước khi chủ tử đến, người nơi này ăn uống cũng đều không đủ, thậm chí còn không bằng tên ăn mày ở một số thành lớn khác. Hôm nay có chủ tử, cuộc sống của bọn họ mới được cải thiện một chút, đừng nói chỉ là tương lai.”

“Thành chủ đại nhân còn chưa nói gì, Lục Quyển cô nương đã bắt đầu quở trách tiểu sinh rồi. Nếu như không biết thành chủ đại nhân và Lục Quyển cô nương đều là con gái, tiểu sinh còn cho rằng Lục QUYỂN cô nương có tính sâu ý nặng đối với thành chủ nha.” Lâu Thiến Trúc trêu ghẹo Lục Quyển.

Về mặt lạnh như băng của Lục Quyển càng lạnh hơn, nhưng hai lỗ tai không giấu được đỏ ửng: “Quý háo sắc, người nói năng bậy bạ gì đó!”

Nếu như Thủy Lung không có ở đây, hắn cũng không phải là người Thủy Lung coi trọng, nàng ta đã sớm rút kiếm đâm về phía Lâu Thiến Trúc rồi.

Thủy Lung nói với Lục Quyển: “Nói không lại, đánh không lại, vẫn là đừng nhìn thì tốt hơn.”

Lục Quyển tức giận: “Ai nói ta không đánh lại hắn!”

Lâu Thiến Trúc ôn hòa nói: “Chỉ là không đuổi theo kịp, không đánh được tiểu sinh mà thôi.”

Lục Quyển tức giận tròn tròn hai mắt.

Thủy Lung không tìm không phải đứng ở ngoài xem kịch vui.

Ngày hôm đó, Lục Quyển cho người điều tra rõ ràng chuyện xảy ra ở quán trà, không những đem mấy người si nhục Thủy Lung bắt lại, còn đem toàn bộ tình huống nói lại cho Thủy Lung nghe.

Lục Quyển điều tra không khác biệt với lời Hồ Tử nói là bao nhiêu, nhưng mà những chuyện Hồ Tử không nhớ hay một số lời nói cặn kẽ, Lục Quyển đều kể lại rõ ràng, bao gồm cả lời nói Trương Tiểu Vân từng nói.

Lúc Lục Quyển đem lời Trương Tiểu Vân nói ra, vẫn không nhận được khen một câu: “Lấy tuổi tác và hoàn cảnh của thằng nhóc này mà nói, nó có thể nói chuyện như vậy, đúng là không dễ dàng, quả là một đứa trẻ thông minh, có thể bồi dưỡng.”

Cái này cũng là do thân phận chấp sự Ngọc lâu của nàng ta thôi, bệnh nghề nghiệp đó mà!

Nàng ta giữ chức chấp sự phụ trách tổ tình báo của Ngọc lâu, mỗi một vị chấp sự của Ngọc lâu đều có trách nhiệm bồi dưỡng mầm non mới.

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Chỉ cần người tình ta nguyện.”

Lục Quyền không nói gì, đáy mắt chột lóc lên sự kiêu ngạo.

Ở cái nơi nghèo khó như thành Nam Vân này, dân chúng đối với ăn uống mặc ở đều lo không nổi, càng đừng nói tới chuyện có bản lĩnh cao cường gì. Bây giờ có cơ hội tốt đặt trước mặt bọn họ, há lại cự tuyệt!

Trên thực tế đúng như Lục Quyền suy nghĩ, nửa đêm tỉnh lại ngủ chung một phòng với Hồ Tử, đến sáng mai lập tức đi cầu kiến Thủy Lung. Sau khi nịnh nọt cảm ơn nài nỉ một phen, Lục Quyền liền đưa ra ý đồ muốn bồi dưỡng cậu ta, Trương Tiểu Vân liền mừng như điên, không cần suy nghĩ lập tức gật đầu đồng ý, lại hướng về Thủy Lung quỳ xuống, trong miệng hô to cảm tạ nàng đã coi trọng.

Thủy Lung nhìn thấy dáng vẻ vui mừng và đã tâm trong đáy mắt Trương Tiểu Vân, chỉ nói một câu: “Đã quyết định rồi thì không có cơ hội hối hận.”

"Ta không hối hận, tuyệt đối không hối hận!" Trương Tiểu Vân không hề chùn bước nói.

Cậu ta đã sớm muốn nổi bật hơn người khác. Cậu luôn cảm thấy chính mình là đứa trẻ thông minh nhất ở thành Nam Vân, mấy đứa trẻ trong thành đều bị cậu chơi đùa trong lòng bàn tay, ngay cả kẻ to xác như Trương Tráng (thằng nhóc cùng với Trương Tiểu Vân đánh Hồ Tử) cũng bị cậu nắm trong lòng bàn tay mà không hề hay biết.

Chỉ tiếc cậu còn nhỏ không thể rời khỏi thành Nam Vân, cậu cũng biết người trong tiêu cục Nam Vân đều là kẻ ác. Ông của cậu cũng bị đám giặc cướp này giết chết, mặc kệ như thế nào cậu cũng không muốn gia nhập vào bọn chúng. Cậu luôn suy tính, chờ khi cậu trưởng thành, nhất định sẽ rời khỏi thành Nam Vân, nhất định trở thành người nổi bật.

Cho tới khi, cậu gặp được nhóm người Thủy Lung.

Liếc mắt một cái cậu liền nhận ra, thành chủ đại nhân và người bên cạnh thành chủ đều là nhân tài.

Lúc này, đột nhiên Hồ Tử cũng quỳ xuống.

“Thành chủ đại nhân, đệ cũng có thể, đệ cũng có thể!”

Thủy Lung: “Cũng có thể gì?”

Hồ Tử dứt quãng nói: “Đệ... đệ cũng có thể giúp thành chủ đại nhân làm việc! Đệ cũng muốn học bản lĩnh lớn. Đệ, đệ biết mình ngốc, không thông minh như Tiểu Vân, nhưng đệ sẽ cố gắng, chắc chắn sẽ học được, sau này đệ sẽ làm, làm hộ vệ cho thành chủ đại nhân!”

Cậu biết, hộ vệ chính là người bảo vệ chủ tử. Cậu muốn trở thành hộ vệ bảo vệ cho thành chủ đại nhân, cậu muốn bảo vệ thành chủ đại nhân.

Trong nháy mắt, Thủy Lung có chút kinh ngạc. Hồ Tử trung thành đối với nàng như thế này, đúng là ngoài dự liệu của nàng. Nhưng đào con mắt suy nghĩ liền hiểu, đứa trẻ sống trong thành Nam Vân có hoàn cảnh nghèo nàn này, không nhất định bọn họ phải chịu số phận nghèo tàn phá, hay đơn thuần nhút nhát, thiếu sót tình yêu thương và cảm giác an toàn.

Giống như ngày hôm qua Hồ Tử đã nói, cậu hoàn toàn tin Thủy Lung. Lí do chỉ đơn giản như vậy. Cậu bé này thật sự rất kì lạ, bởi vì nàng đối phương cho hắn ăn ngon, một phần thành Nam Vân khó gặp được nụ cười mềm nhẹ, cho mẹ hắn có hi vọng được sống tiếp, cộng với cuộc sống tốt đẹp trong tương lai.

Thủy Lung hỏi: “Xác định?”

Hồ Tử nặng nề gật đầu, nụ cười ngơ ngẩn: “Ừ, Hồ Tử không hối hận, Hồ Tử sẽ không hối hận đâu!”

Thủy Lung gật đầu.

Đây là lựa chọn và cơ hội của bọn họ, nguy hiểm và lợi ích cùng tồn tại. Về sau, có thành công hay thất bại đều dựa vào bản lĩnh của mỗi người. Đồng dạng, nàng cần mầm non trung thành với nàng. Thứ nàng cần chính là độc lập, một thành Nam Vân độc lập, cùng với bá tánh trong thành sống độc lập. Bọn họ phải đem thành Nam Vân xây dựng thành Tây Lăng trước kia, lại đem Thủy Lung nàng đặt ở trước thành Nam Vân.

Chuyện này không thể hoàn thành trong một bước được, nàng có lòng kiên trì, cũng phải bỏ nhiều thời gian.

“Chủ tử, mọi chuyện đã chuẩn bị xong” Thành linh một gã nam tử xuất hiện, đi tới nói nhỏ bên tai Thủy Lung.

Thủy Lung đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Trương Tiểu Vân và Hồ Tử thì đứng lại, đối với cả hai người bọn họ nói: “Cùng đi đi.”

Trương Tiểu Vân và Hồ Tử liền vội vàng đứng lên chạy theo, Trương Tiểu Vân tươi cười nói nhỏ với Hồ Tử: “Đây chính là thành chủ coi trọng chúng ta nha!”

Hồ Tử vừa nghe, nặng nề gật đầu, trong lòng thầm quyết định cậu phải cố gắng thật nhiều, mới có thể báo đáp sự coi trọng của thành chủ đại nhân dành cho mình.

Đoàn người ra bên ngoài cửa thành chủ.

Đây là lần đầu tiên Thủy Lung đi ra khỏi phủ thành chủ từ khi nàng đến thành Nam Vân. Nàng không ngồi kiệu, bước chân quý mị không tiếng động, mỗi một bước khẽ đập chính là một trăm bước, đi trên lầu ngói xanh tựa như trên đất bằng. Khiến cho hai đứa trẻ Trương Tiểu Vân và Hồ Tử được người hầu bé đi theo đều trợn mắt há mồm, vẻ mặt si ngốc ngơ ngác.

Cuối cùng, mấy người dừng lại giữa lầu gác thành Nam Vân.

Vị trí nơi này rộng rãi, chính giữa là một tòa đài cao, từng là nơi dùng để hành hình, cũng là nơi làm võ đài, càng là nơi tiêu cực Nam Vân điều vô dương oai. Giờ khác này, xung quanh tòa đài cao có không ít người dân vây quanh, mọi người đều vây quanh tòa đài cao, vẻ mặt khác nhau, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của mấy gã nam tử bị trói trên đài cao.

Lúc đám người Thủy Lung đến, có rất ít người chú ý, cho tới khi một người trên đài cao ho to...

“Thành chủ đến!!!”

Một tiếng hô thành chủ này, đã khiến dân chúng xung quanh giật mình.

Hiện trường liền xôn xao lên, dân chúng đưa mắt nhìn xung quanh, muốn nhìn xem thành chủ ở chỗ nào.

Bọn họ đã sớm tò mò về vị thành chủ mới này rồi, đáng tiếc người ta không bước ra khỏi cửa phủ thành chủ nửa bước, bọn họ không có cơ hội nhìn.

Thủy Lung không hề có làm chuyện gì khoa trương hét, lạnh nhạt thờ ơ từ trên lầu ngói nhảy xuống, rơi vào đài cao, đứng thẳng ở vị trí người làm chủ.

Cho dù phương thức lên sân khấu cực kì đơn giản, nhưng lọt vào mắt người dân vây xem, lập tức khiến hiện trường im ắng hẳn đi, lặng ngắt như tờ. Yên tĩnh đột ngột lại rất quý dị, trong nháy mắt ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Mọi người bên dưới đài ngẩng ngốc nhìn cô gái trên đài.

Đây là thành chủ thành Nam Vân...

Là thành chủ đại nhân của bọn họ sao?

Ánh mắt trời kia còn không chói lọi bằng cô gái trên đài cao, khiến bọn họ không dám nhìn thẳng, trong nháy mắt nhịp tim bọn họ đập rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ân uy đều có

Edit: Tịch Ngừ

Thủy Lung xuất hiện khiến toàn dân thành Nam Vân chấn động.

Ban đầu bọn họ đều hít thở không thông, mặt đại ra, cả đám nín thở suốt tất thở luôn, giật mình hoàn hồn mới thở hắt hắt không ngừng. Nhưng trong tiếng thở dốc lộ ra đề nén, dường như lo sợ âm thanh quá lớn sẽ đánh tan hình ảnh ảo mộng trước mắt.

Bọn họ khiếp sợ, bọn họ sững sờ, giờ khắc này mới hiểu được, lời đồn kia không phải là giả, thành chủ của bọn họ thật sự là giai nhân tuyệt sắc. Thậm chí khó có thể hình dung, cái loại tốt đẹp này khó có thể dùng từ để miêu tả rõ. Chỉ có linh khí trong thiên địa mới có thể nuôi dưỡng ra nhan sắc tuyệt thế như vậy.

Trong sự yên tĩnh này, đám người Lục Quyền từng người đi lên đài cao, rất cung kính đứng bên cạnh Thủy Lung.

Bây giờ, Thủy Lung chính thức xuất hiện trước mắt dân chúng thành Nam Vân, đồng thời là ngày cô lập uy.

Thủy Lung đứng trước án kỷ, vẻ mặt ung dung mỉm cười nhìn mọi người: “Ta tên Bạch Thủy Lung, chính là thành chủ thành Nam Vân. Từ khi chiếu chỉ hạ xuống, thành Nam Vân chính thức thuộc về ta. Đúng vậy, ta, không thuộc về Tây Lăng, chỉ thuộc về lãnh địa của ta. Các ngươi có thể hiểu nơi này chính là một quốc gia độc lập, mà hoàng đế của quốc gia này là Bạch Thủy Lung ta, người các ngươi phải trung thành và phục tùng, cũng chỉ có Bạch Thủy Lung ta!”

Lời này nói ra, có thể nói là đại nghịch bất đạo. Cổ tình ngầm lại, không thể tìm ra lỗi trong lời nói của Thủy Lung.

Giống như nàng nói, mảnh đất này chỉ thuộc quyền sở hữu của Thủy Lung. Mặc dù Thủy Lung là người Tây Lăng quốc, chỉ cần nàng không muốn, thành Nam Vân cũng có thể chống lại hoàng quyền Tây Lăng.

Dân chúng thành Nam Vân sững sờ. Bọn họ thật không dám nghĩ, cô gái tuyệt sắc trước mắt cư nhiên có thể nói chuyện bá đạo như vậy. Cổ tình giọng điệu của nàng hỏi hột, lại khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ không thể nghĩ ngờ được, mâu thuẫn khiến tâm tình người ta khó chịu, chính là không khỏi im lặng ngây ngô.

Thủy Lung ngồi trên ghế lớn có lưng dựa, ánh mắt chuyển từ người dân phía dưới đến người bọn đàn ông bị trói.

“Trong thành có không ít người từng nghe tin đồn về ta, cũng biết sơ sơ thân phận của ta. Tin đồn có liên quan đến ta ra làm sao? Tàn bạo, không nhân tính? Giết người như giết cỏ? Kẻ điên? Người cổ quái?” Nàng cười nhẹ một tiếng, âm thanh rất dễ nghe, khiến trái tim đám đàn ông đều rung động, lại nghe thấy âm thanh u lạnh kì lạ của nàng: “Những thứ này... ta không phủ nhận.”

Mọi người nghe lời này của nàng, khí lạnh tản ra từ lòng bàn chân chui thẳng vào trái tim.

Đám người bị trói trên đài cao càng thêm run sợ.

Thủy Lung nhẹ nhàng chậm rãi cười nói: “Từ khi ta đến thành Nam Vân, mặc dù luôn ở trong phủ thành chủ, không có nghĩ là ta không hay biết chuyện ở bên ngoài. Ta ra lệnh mua lại khế đất của các người, có người cảm kích cũng có người cũng có người hoài nghi, có dụng ý xấu, lòng tham không đáy.” Lúc nói, ánh mắt nàng khẽ lướt qua đám người bị trói kia.

“Trong mắt mọi người, ta là người không biết cuộc sống bên ngoài khó khăn, giả nhân giả nghĩa để thỏa mãn thói hư vinh của mình.”

Hồ Tử đứng đằng sau nghe lời này, lập tức muốn phủ quyết, miệng vừa mở liền bị người che lại. Người nọ lạnh lùng cảnh cáo cậu, bây giờ không phải lúc cậu nên nói chuyện.

Mặc dù, Hồ Tử không thông minh, nhưng cậu cũng không ngốc, lập tức hiểu rõ ý của người này, xấu hổ cúi đầu không biết làm sao.

Dân chúng dưới đài cao cũng chột dạ cúi đầu. Lời của Thủy Lung đã nói trúng ý đồ của bọn họ. Quả thật bọn họ đều có ý nghĩ này. Hiện tại, Thủy Lung dùng giọng điệu hỏi hột nói thẳng ra, bọn họ có cảm giác trốn trốn bất an như bị người ta khoét tìm.

“Các người có ý nghĩ này cũng đúng. Chỉ cần không làm chuyện gây tổn hại đến lợi ích của ta, ta cũng không so đo làm gì. Nhưng có số người được voi đòi tiên, ta không có tốt tính như vậy đâu.” Thủy Lung nói.

Đa số người dân đứng bên dưới đều hiểu được ý của Thủy Lung, cũng đoán được nàng muốn làm gì. Những người bị trói trên đài nhất định là những kẻ được voi đòi tiên như nàng nói rồi.

Thủy Lung liếc nhìn về Lục Quyền.

Lục Quyền hiểu ý liền bước lên một bước, mặt lạnh như tiền đem mấy lời đám người bị trói trên đài thuật lại lần nữa, ngay sau đó nói: “Dựa theo pháp luật, kẻ si nhục thành chủ, nhẹ thì bỏ tù, nặng thì xử quyết tại chỗ.”

“Ô ô ô!” Mấy tên đàn ông bị trói trên đài mặt tái nhợt, cũng có kẻ phần hận không cam lòng. Đáng tiếc miệng bọn họ bị nhét vải trắng, khiến bọn họ không thể nói được lời nào, chỉ có thể phát ra âm thanh không rõ.

Bầu không khí an tĩnh ban đầu bị thái độ và lời nói lạnh lùng của Lục Quyền dẫn dắt vào yên lặng.

Lúc này bọn họ hoàn toàn tĩnh lặng, tỉnh lại từ huyền ảo mà Thủy Lung đưa tới, cảm thấy khẩn trương và sợ hãi.

Gioing nói Thủy Lung nhân nhượng không lớn, trong bầu không khí vắng vẻ bất kì ai cũng nghe được: “Các người là con dân của ta, ta có trách nhiệm cho các người cuộc sống phồn vinh an ổn, đồng thời các người cũng phải cố gắng thể hiện lòng tin ngưỡng và trung thành của các người.”

Bỗng nhiên, âm thanh của nàng lạnh thấu xương: “Giống như đứa trẻ kia nói, nếu ta muốn đất đai nhà ở của các người, không cần mua cũng có thể cướp bóc trắng trợn, các người có bản lĩnh gì ngăn cản ta? Ta không phải kẻ ngu, chỉ làm người lãnh đạo, cho các người tôn trọng và nhã nhặn, nhưng phần tôn trọng nhã nhặn này chỉ thuộc về con dân của ta, còn người ngoài hay ‘điều dân’ tồn tại đến ta...”

Thủy Lung không nói rõ với bọn họ, chuyện xảy ra tiếp theo đủ để chứng minh câu trả lời của nàng rồi.

Một lực mạnh từ đầu ngón tay Thủy Lung bắn ra, không có ai nhìn rõ, liền thấy gã đàn ông khỏe mạnh bị bắn xuyên óc, máu tươi phun trào, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không có, liền âm ỉ ngã xuống, bụi bặm văng tứ tung.

Mọi người đầu tiên là ngẩn người, không ai ngờ mọi chuyện sẽ thế này. Có lẽ do tên đàn ông mạnh khỏe kia chết quá nhanh, chết rất đột ngột, khiến bọn họ không có thời gian phản ứng, chờ khi hồi phục tinh thần, lại bỏ lỡ kêu thất thanh, làm tình cảnh càng thêm quỷ dị.

Đối với thành Nam Vân người chết cũng không có gì lạ, thỉnh thoảng sẽ có xác chết vớt trên đầu đường, hoặc là chết đói trong nhà, thậm chí là bị chém chết. Nhưng bị giết trong nháy mắt như gã đàn ông mạnh khỏe kia, đối với người dân thành Nam Vân, coi như là chết bình thường lắm rồi, chưa đủ khiến bọn họ kinh sợ.

Ngược lại điều khiến bọn họ thật sự phải giật mình chính là màn này từ tay Thủy Lung tạo thành.

Thành chủ đại nhân của bọn họ không chỉ có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, mà còn có thân thủ cao thâm, khó lường.

Giờ khắc này, đáy lòng người dân thành Nam Vân rất phức tạp.

Đối với chuyện thành chủ là cô gái, bọn họ cũng không có mâu thuẫn nhiều. Ngược lại thành Nam Vân chính là một thành chết, không có chỗ nào tốt đẹp hết, mặc kệ thành chủ nhà người là nam hay nữ, cuộc sống khó khăn nhất bọn họ cũng đều thể nghiệm qua, không sợ thành chủ làm khó dễ. Nhưng không ai ngờ rằng, thành chủ này cư nhiên mang đến nhiều thay đổi cho bọn họ, không những tiêu diệt khối u ác tính, mà còn đem tiền tài đến cho bọn họ.

Một lần nữa bọn họ cảm thấy may mắn vì thành chủ là cô gái, bởi vì chỉ có con gái mới nhẹ dạ ngu ngốc như thế, làm ra chuyện bốc đồng.

Giờ phút này, đột nhiên bọn họ hiểu ra. Thành chủ bọn họ không nhẹ dạ, không ngốc chút nào. Nàng là vị thành chủ lạnh lùng uy nghiêm, khi cần độc ác tuyệt đối sẽ không nương tay. Nàng chính là vị thành chủ chân chính, không phải cô gái tùy hứng thích làm bậy.

Thành Nam Vân có thành chủ, thành Nam Vân cũng sẽ có quy củ, sẽ có người trừng phạt kẻ ác làm điều xằng bậy, cũng sẽ có người cai quản thành Nam Vân. Như vậy sẽ mang đến đổi mới cho thành Nam Vân sao? Lại mang đến thay đổi gì cho bọn họ?

Trên đài cao, một người vừa chết đi, những người còn lại đều luống cuống. Cả đám không ngừng kêu ‘ô ô’, còn ngo ngoáy thân thể, muốn thu hút sự chú ý của mọi người, muốn giành được đường sống.

Lúc Thủy Lung giết một người, lại không có tiếp tục rat ay nữa, thần nhiên nói với mọi người: “Vì sao các người bán đi khế đất ta đều hiểu rõ. Ở đây ta nói thẳng luôn, các người muốn rời khỏi thành Nam Vân, ta không ngăn cản, nhưng một khi đã rời đi thành Nam Vân này, các người không còn là người của thành Nam Vân nữa.”

Toàn trường sững sốt, nhưng không có người phản bác. Dù sao thì trong lòng bọn họ cũng suy nghĩ như vậy, một khi rời khỏi thành Nam Vân, bọn họ không có ý định quay về đây nữa. Có phải là người nơi này hay không, cũng chả còn quan trọng.

Thủy Lung nói: “Hay là các người lo lắng mất đi đất đai nhà ở, các người làm sao sống tiếp ở trong thành Nam Vân. Cái này ta có thể quyết định. Trong mấy năm kế tiếp, thành Nam Vân sẽ kiến nghiệp dài dài, các người có thể có công việc, ta sẽ cung cấp nơi ở và tiền công cho các người, chờ khi mọi chuyện đi vào quỹ đạo, đất và nhà ở các người cũng không thiếu.”

Dân chúng lại ngơ ngời. Hóa ra thành chủ đại nhân đã sớm sắp xếp mọi chuyện cho bọn họ.

Nhưng rốt cuộc là công việc gì, không chỉ cho bọn họ tiền công còn cho bọn họ nhà ở? Nói như vậy chẳng phải là bọn họ chỉ cần đếm bạc, không có chỗ để tiêu tiền?

Thành chủ đại nhân của bọn họ thật sự không ngu si hử?

Mọi người không nhịn được hoài nghi lần nữa. Nhưng lần này họ chỉ nghi ngờ mà không có ác ý, bọn họ cần tìm một lí do để giải thích nghi hoặc trong lòng thôi.

Thủy Lung sẽ làm chuyện lỗ vốn à? Đáp án đương nhiên là: Không!

Những chuyện này làm bây giờ đều là bỏ tiền vốn, chờ hồi báo trong tương lai thôi.

Hiện tại, thành Nam Vân là một viên ngọc chưa được mài giũa. Để mài giũa viên ngọc này, cần rất nhiều nhân công. Nàng không để người ngoài nắm vững mảnh đất thuộc về nàng, cho nên mới giữ đám dân thành Nam Vân này làm gốc.

Một thành thị cần phải có người, không có người thì làm sao gọi là thành thị được. Chỉ dùng người nàng mang tới, hoàn toàn không đủ để hoàn thành kế hoạch của nàng. Tuy rằng dân chúng thành Nam Vân không đoàn kết với nhau, thế nhưng cuộc sống và hoàn cảnh như vậy bọn họ càng thêm cẩn thận và đa nghi hơn, càng không có lòng trung thành đối với Tây Lăng, cũng không có nhiều tin tưởng với quân vương đương triều, dễ dàng bị Thủy Lung bắt gọt đào tạo thành người một nhà.

Nàng tin, hiện tại giữ đám dân này lại làm gốc. Một ngày nào đó thành Nam Vân đi vào quỹ đạo, ân uy nàng đều sử dụng, để đám dân này nhận được lợi ích, đối với những thứ bọn họ tạo nên trong tương lai sau này, nhìn thành Nam Vân từng bước trưởng thành, tuyệt đối sẽ sinh lòng trung thành, đồng thời cũng kính nể đối với vị thành chủ như Thủy Lung.

Mọi việc làm đến nước này đã đủ rồi, Thủy Lung không có ở lâu, sau khi đem sự tình còn lại giao cho Lục Quyển, một mình nàng quay về phủ thành chủ.

Lúc này trở về, người giữ cửa cũng không phát hiện. Chờ khi đến đại viện, thấy Lâu Thiển Trúc đứng ở trong sân.

Chỉ là tình huống của hấn hình như có chút khác thường.

Bên người hấn còn có một cô gái, một cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu xanh tím.

Cô gái này có dung mạo tươi đẹp, mũi cao thẳng tắp, màu son như có thể nhỏ ra nước. Một đôi mày cong cong, đôi mắt đáng yêu chỉ cần liếc nhẹ liền khiến đàn ông phải mềm nhũn. Hơn nữa lúc nàng cười, sóng mắt như làn thu thủy, đủ loại thâm tình đọng đưa, để người bị nàng nhìn chăm chăm có ảo giác mình bị nàng yêu thương nhưng nhớ rất lâu.

Nữ tử như vậy nhìn như vô hại, lại yếu ớt không xương. Đứng cách Lâu Thiển Trúc không gần không xa, vừa đúng thời. Ngón tay nàng đem cầm Lâu Thiển Trúc nâng lên, cười khanh khách, môi nhẹ nhàng hoạt động, không biết nói lời âu yếm gì với Lâu Thiển Trúc.

Thủy Lung thấy vậy, rất hứng thú đứng ngoài xem trò vui.

Chỉ là ánh mắt sắc bén của Lâu Thiển Trúc liếc cái liền phát hiện nàng đến, kêu: “Thành chủ đại nhân ~~~~”

Giọng điệu này nhào nhoẹt, tựa như con gái nhà lành bị lưu manh trên ghẹo, giống như vô tội ủy khuất nhờ phu quân nhà mình rat ay cứu giúp. (N: =))

Khóe mắt Thủy Lung co giật.

Cô gái đang đùa giỡn Lâu Thiển Trúc lại như con mèo dựng lông, tóc gáy dựng đứng, khí chất xinh đẹp trên người không còn sót một mảnh, lúc xoay người nhìn về Thủy Lung, vẻ mặt thuần khiến khóe phải nói, ngượng ngùng cười với Thủy Lung: “Chủ tử, Hồng Yến không biết...” Không biết người này có quan hệ đặc thù với người TT_TT

Thủy Lung không cần suy nghĩ cũng biết nàng ta muốn nói cái gì.

Nàng chậm rãi nói: “Ta có nói cái gì sao?”

Hồng Yến: “Úi cha.”

Thủy Lung liếc Lâu Thiển Trúc: “Người có thể tùy ý hưởng dụng.”

Hồng Yến lập tức hiểu, quay đầu trừng Lâu Thiển Trúc. Thật không ngờ tên đàn ông thoát nhìn có vẻ thân thiện lương thiện lại có thể giả bộ y như thật luôn? Hạn nhất chính là nàng không có chút nghi ngờ nào hết, nháy mắt liền tin sái cổ!

Lâu Thiển Trúc cố tình gây hiểu lầm bị Thủy Lung vạch trần, nhưng nét mặt không hề lúng túng, đối với Thủy Lung nói: “Thành chủ đại nhân, tiểu sinh không phải là đồ ăn, càng không phải là đồ ăn hợp khẩu vị của Hồng Yến cô nương, sợ là Hồng Yến cô nương ngửi chút thôi cũng khó chịu.”

Hắn cố tình hạ thấp bản thân xuống, Hồng Yến không tìm ra chỗ bắt bẻ. Nếu nàng nói hắn hợp khẩu vị của nàng, chẳng phải càng đánh giá thấp bản thân sao? Tên này thật là gian xảo, mình vừa bị hắn lừa!

Lúc này, câu hỏi của Thủy Lung hấp dẫn sự chú ý của Hồng Yến.

Thủy Lung: “Mọi chuyện làm xong chưa?”

“Dạ.” Hồng Yến nghe tới chính sự, sắc mặt liền nghiêm túc, chăm chú nói: “Thuộc hạ dựa theo mệnh lệnh của chủ tử, đem thư phát ra hết rồi. Cố gắng như vậy, vị công tử kia vẫn đi theo Hồng Yến.”

“Ừ.” Như thế này thật là ngoài dự liệu của Thủy Lung: “Người nọ?”

Hồng Yến bắt đầu đi: “Người thứ nhất, nghe nói thành chủ không ở trong phủ liền ra ngoài tìm người.”

Nàng ta vừa nói xong, bên ngoài có một người đi vào. Người này cúi đầu đưa thiệp mời lên cho Thủy Lung, rất cung kính: “Chủ tử, có vị công tử họ Đồng dâng thiệp mời.”

Thủy Lung nhận thiệp mời, mở ra xem, nội dung bên trong rất đơn giản. Một thư mời vô cùng đơn giản, mời Thủy Lung đến gặp mặt. Điều đặc biệt chính là, thiệp mời không có ghi thời gian và địa điểm, khiến người ta không khỏi suy nghĩ người viết thiệp sơ ý hoặc là cố tình sơ suất.

Trừ bỏ không có thời gian và địa điểm, lời nói trong thiệp mời rất thành khẩn, khiến người ta không có cảm giác thờ ơ.

Đối với biểu hiện này Thủy Lung có thể hiểu.

Bình thường, người có bản lĩnh đều có sở thích đặc biệt, thủ đoạn chơi đùa đặc biệt ta cũng có.

Thủy Lung xem thiệp mời xong liền ném cho Hồng Yến đang hứng thú đứng bên cạnh.

Hồng Yến cười cực kì xinh đẹp, đọc nội dung trong thiệp xong, đôi lông mày thanh tú của nàng khẽ nhíu lại, hướng Thủy Lung nói: “Thuộc hạ phải người đi thăm dò hành tung của hắn?”

“Không cần.” Thủy Lung lắc đầu, cười nhạt nói: “Không cần gấp gấp gấp hắn. Hắn là người làm ăn, tất nhiên lấy lợi ích làm chính. Hiện giờ là hắn chủ động cấu kiến ta, bởi vì chưa nhìn thấy lợi ích đầy đủ, chờ khi hắn nhìn thấy, tự nhiên hắn sẽ xuất hiện.”

Hồng Yến bĩu môi: “Đúng là phiền.” Nàng ta nhìn về Thủy Lung, đột nhiên nghĩ: Nếu Đồng công tử gặp chủ tử, có phải hay không vẫn chậm trễ như vậy? Nếu thật sự là như vậy, Đồng công tử cũng coi là nhân vật có máu mặt. Trong thiên hạ này, có bao nhiêu người có thể chống lại sức quyền rũ của chủ tử... Nam tử có thể đối xử bình thường với chủ tử, ngoại trừ là đoạn tay áo (N: BL á.), thì cũng là người có tâm tính quá sức nguội lạnh. Người như vậy, đều không phải không có ngoại lệ.

Nàng ta không biết, Đồng công tử kia chính là một trong số những nhân vật như vậy.

Hoàn cảnh thành Nam Vân lộn xộn, không thể nói rõ quá bản, nhưng cũng khó tìm được nơi sạch sẽ, chung quanh trống trải lại đầy bụi bặm. Thoạt nhìn có vẻ tiêu điều hoang vắng.

Lúc này, Lục Quyển đã xử lý xong chuyện ở trên đài cao, tất cả các tên đàn ông bị trói, trừ kẻ bị Thủy Lung giết, còn có mấy người không chịu phục bị Lục Quyển giết chết, chỉ còn lại hai người được tha mạng, nhốt vào đại lao.

Sự việc kết thúc, dân chúng rất lâu mới tản ra.

Không có bao nhiêu người chú ý, trong đám đông có ba người ăn mặc không coi là gọn gàng, nhưng cũng không thể coi là cũ nát.

Bốn người này lấy nam tử đội mũ sa làm đầu lĩnh, xoay người rời khỏi đài cao, nhàn rỗi bước trên đường phố vắng lặng, mọi cử động đều phát ra ý vị đặc biệt, giống như đi dạo trong vườn hoa, có chút lười nhác.

Bốn người đi được một đoạn đường, nam tử áo xám đằng sau nam tử đội mũ sa nói: “Bạch Thủy Lung này đúng là diễn trò hay. Nhưng nàng ta nắm giữ thành Nam Vân thì làm sao. Chỉ dựa vào hoàn cảnh và địa lý này của thành Nam Vân, cộng với khí hậu quanh năm ở nơi này, muốn phát triển thật sự rất khó.” Dù miệng nói không thể nhưng lòng hẳn lại tin tưởng, hoàn toàn có khả năng.

Nam tử đội mũ sa không nói gì, tiểu nha đầu có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, đầu vắn song tấn tiếp lời: “Cái này không nhất định, nếu thành Nam Vân thật sự không có khả năng phát triển, công tử sẽ không cần tới đây. Nếu công tử đã tới, nói rõ thành Nam Vân rất có cơ hội sinh sống, mà còn là cơ hội to nữa chứ.”

Nam tử đội mũ sa nghe vậy quay đầu lại, gõ vào đầu tiểu nha đầu, thanh âm ôn nhuận mang theo ý cười: “Chỉ có nguoi là nhiều lí do.”

“Rõ ràng là vậy mà.” Tiểu nha đầu cười hi hi.

Nam tử đội mũ sa quay đầu lại, cách tăng sa mỏng nhìn chung quanh, nhẹ giọng nói: “Hoàn cảnh thành Nam Vân không tốt ư? A Nam, nguoi đoán sai rồi. Địa lý thành Nam Vân rất tốt. Từ trước tới giờ, ta luôn có ý hướng đến thành Nam Vân, chỉ là xưa nay chưa có cơ hội đến thành Nam Vân buôn bán, kéo dài đến tận bây giờ.”

Ba người nghe lời hắn nói, đều nhìn lẫn nhau. Bọn họ đều biết công tử không phải người dờ dơi. Hắn chỉ là luôn chạy theo sự hoàn mỹ. Hắn có hứng thú với thành Nam Vân, cũng không phải không có cách khiến thành Nam Vân cải tử hoàn sinh, cổ tình biện pháp này cũng không phải là tốt nhất, không có cách tốt nhất để thành Nam Vân biến thành thành thị hoàn mỹ nhất, hẳn không thể thực hiện được.

Nam tử đội mũ sa cười nhẹ nhàng, nói: “Ta không biết Bạch Thủy Lung đang định làm gì, nhưng từ khi nàng ta thu mua đất đai ở thành Nam Vân, cái dự tính này... Ta có dự cảm, nàng ta sẽ đem đến cho ta một cái kinh hi, khiến thành Nam Vân thay đổi hoàn toàn.”

Tiểu nha đầu chu môi, không vui khi thấy công tử của mình đặt nhiều hi vọng cho cô gái khác.

Tuy rằng cô gái kia rất đẹp. Bao gồm cả nàng là con gái cũng kinh hãi khi thấy dung mạo của nàng ta.

“Hi vọng, nàng ta sẽ không làm ta thất vọng.” Nam tử nhỏ giọng thì thào một câu.

Hắn kì vọng nhưng cũng nghi ngờ.

Ngay cả bản thân hắn cũng không có biện pháp tốt nhất, Bạch Thủy Lung thật sự nghĩ ra được, làm được hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Gặp mặt Đồng công tử

Edit: Tịch Ngừ

Chiều giết gà dọa khỉ này thật sự rất có hiệu quả.

Mấy ngày tiếp theo, không khí trong thành Nam Vân dần dần thay đổi, dân chúng thành Nam Vân bắt đầu có sức sống. Đó là hi vọng và chờ đợi đối với cuộc sống tương lai xinh đẹp, không cần phải sống theo cái kiểu nước chảy bèo trôi, chết lặng sa đọa như ngày xưa nữa.

“Các nguoi biết không, thì ra thành chủ đại nhân của chúng ta là thiên kiều chi nữ nổi tiếng ở Tây Lăng. Tuổi còn trẻ, thành chủ đại nhân đã là thiên tài học võ, cầm kì thư họa mọi thứ đều biết, tám tuổi lên chiến trường giết địch, mười tuổi tự mình dẫn binh. Nàng không chỉ là thành chủ đại nhân của chúng ta, nàng còn là nhất phẩm quận chúa Hoa Dương do chính hoàng đế Tây Lăng phong cho đó.”

“Nghe nói, bình thường thành chủ đại nhân đã xinh đẹp tuyệt trần, vì tránh bị phiền phức cũng vì lên chiến trường giết địch có uy nghiêm hơn, cho nên nàng cố ý nguy trang thành kẻ xấu xí á...”

“Các người có biết Võ vương gia của đương triều không? Người này chính là em trai cùng mẹ với hoàng đế, là nam tử tuấn mĩ hơn cả đệ nhất mĩ nam Khánh vương. Nghe đồn hắn là võ sĩ, không hề có hứng thú với nữ sắc, cố tình lại si tình với thành chủ đại nhân, vì muốn cưới thành chủ đại nhân, hắn dám chống đối hoàng đế trên triều luôn đó, còn đứng tại triều cầu hôn thành chủ đại nhân...”

“Thành chủ đại nhân vì muốn xây dựng thành lũy, dốc lòng vì dân chúng trong thành mà lo nghĩ, thà rằng bị người đời bêu xấu khinh bỉ, vẫn kiên quyết rời khỏi thành Kỳ Dương, bỏ đi thân phận vương phi cao quý vinh hoa, đặc biệt đến thành Nam Vân, giải quyết vấn đề khó khăn của thành Nam Vân, mang lại hi vọng cho thành Nam Vân...”

Không biết tin đồn này từ đâu mà tới, lời đồn về Thủy Lung ở trong thành Nam Vân càng lúc càng nhiều, phần lớn đều là tin đồn tốt. Cho dù nghe nói Thủy Lung tàn ngược thích giết chóc, cũng bị đồn thành nàng chỉ đối xử với kẻ thù như thế thôi.

Nhưng mười ngày ngắn ngủn, danh tiếng của Thủy Lung ở thành Nam Vân lại tăng thêm một bậc, phần lớn bọn họ luôn tôn kính nàng.

Cái này thật sự chỉ là ngẫu nhiên ư? Đương nhiên là không phải rồi!

Thư phòng phủ thành chủ.

Thủy Lung đang ngồi ở vị trí chủ vị ở bên trong, Lâu Thiển Trúc, Lục Quyển và Hồng Yến đứng một bên, bên dưới còn có mấy người nữa.

Thủy Lung nghe người bên dưới báo cáo tình hình thực tế lên, mọi chuyện có liên quan đến thay đổi của thành Nam Vân, có liên quan đến biến cố ở bên ngoài, các chuyện lớn có liên quan đến đế đô Tây Lăng. Nàng liếc mắt nhìn Lâu Thiển Trúc nói: “Tin đồn ở thành Nam Vân đều là do người tuyên truyền.”

Lời này không phải hỏi mà là khẳng định.

Lâu Thiển Trúc cười nói: “Chính là tiểu sinh.” Hắn không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, khẽ chớp chớp mắt giống như tranh công, nói: “Chuyện này tiểu sinh làm rất bí mật, không có ai điều tra ra được là do tiểu sinh làm đâu.”

Mặc dù Thủy Lung không có bảo Lâu Thiển Trúc làm như vậy, nhưng hành động tuyên truyền này của hắn quả thật giúp ích cho Thủy Lung. Nàng cần sự trung thành và kính ngưỡng của dân chúng thành Nam Vân, bọn họ có thể nhanh chóng hợp thành một tập thể càng tốt.

Nhưng mà...

“Cảm kì thư họa mọi thứ đều thông thạo?” Thủy Lung cười khẽ ra tiếng.

Nàng thừa nhận hết thấy những kí ức của Bạch Thủy Lung trước kia, đúng là nàng ta thông thạo cảm luật đến mức độ tông sư. Cái này cũng là do nàng ta tình cờ nghe Trương Tôn Lưu Hiến nói chơi, thế mà nàng ta lại ngốc nghếch ghi tạc trong lòng, cầm đầu học hỏi, thà rằng vứt bỏ thời gian học võ, muốn đem cảm kỹ học thật tốt. Vì vậy, nàng ta thường xuyên vào Xuân Ý Lâu, mặc kệ người ngoài nói nàng ta hư hỏng, chỉ vì Xuân Ý Lâu có một cô gái có cảm kỹ nổi tiếng.

Xưa kia, chỉ vì một câu nói tùy ý của Trương Tôn Lưu Hiến sao?

Trong đầu Thủy Lung hiện lên một bức tranh.

Trương Tôn Lưu Hiến mặc trường bào màu xanh nhạt, cử chỉ phong độ lại nhẹ nhàng đứng ở hành lang đình tạ vườn hoa. Bạch Thủy Lung mặc váy áo màu đỏ, mặt mày rạng rỡ lòng đầy ngưỡng mộ đứng bên cạnh hắn. Hai người sóng vai mà đứng, chợt nghe tiếng đàn réo rắt truyền đến, nhìn về hướng tiếng đàn truyền đến, liền thấy Bạch Tuyết Vi khoanh chân ngồi ở đình tạ cách đó không xa, trên đầu gối đặt một cây thất huyền cầm, ngón tay linh hoạt khảy đàn.

Đôi mắt ả khẽ híp lại, nụ cười thanh nhã dịu dàng trên môi, tựa như đang đàn rất si mê, không có chú ý đến bọn họ đứng bên này.

Lúc đó, Trương Tôn Lưu Hiến khẽ đọc một bài thơ, khen ngợi dung mạo khí vận của Bạch Tuyết Vi, ngay sau đó nhã nhặn mỉm cười: “Cô gái có thể đàn ra âm luật thanh nhã như vậy tất sẽ là diệu nhân, làm kẻ khác vui mất vui tai.”

Khi Bạch Thủy Lung nghe câu nói ấy, không biết lòng nàng ta có cảm xúc gì? Chưa xót đổ kị ư? Tự nhiên là có. Nhưng nàng ta là người xem nặng tình thân, lại không nghĩ Bạch Tuyết Vi và Trương Tôn Lưu Hiến sẽ có chuyện gì. Trong lòng nàng ta cũng hiểu không nên vì hai câu khen ngợi của Trương Tôn Lưu Hiến mà giận chó đánh mèo lên đầu Bạch Tuyết Vi. Nàng ta cảm thấy nên vui mừng vì tài nghệ của em gái mới đúng.

Hình ảnh này trong kí ức rõ ràng như vậy, đủ để chứng tỏ Bạch Thủy Lung trước kia rất thâm tình với Trương Tôn Lưu Hiến, mọi chuyện về y, nàng ta đều nhớ rất kĩ. Dù hôn đã về Tây Thiên, nhưng kí ức vẫn còn lưu lại trong cơ thể.

Hôm nay, Thủy Lung nhìn lại phần kí ức này, cũng cười khanh khách. Nàng cảm thấy Bạch Thủy Lung đối với phương diện học tập rất nhạy bén, thái độ làm người và cảm tình lại đơn thuần khiến người ta không biết nói gì.

Một màn kia, chỉ cần người có tâm kế liềm nhìn ra, Bạch Tuyết Vi đã sớm biết bọn họ đến đó, cho nên ả mới đến đình tạ đối diện, giả vờ tao nhã khảy một khúc nhạc, nhằm thu hút sự chú ý của Trương Tôn Lưu Hiến mà thôi.

“Thành chủ đại nhân?” Bên tai truyền đến tiếng gọi của Lâu Thiến Trúc, Thủy Lung tự nhiên thu hồi suy tư, khẽ nói: “Lời đồn khoa trương, ngoại trừ cảm, mấy cái khác ta không biết.”

Lâu Thiến Trúc cười nói: “Lời đồn đãi đương nhiên là do người ta loan truyền, không cần biết có thật hay không, dân chúng cũng không thể bắt thành chủ biểu diễn tài nghệ trước mặt bọn họ.”

Thủy Lung không nói nữa, cầm lấy thiệp mời trên án kỷ.

Nội dung bên trong thiệp mời này, nói tình huống bên hoàng thành --- Thủy Lung xuất hiện ở thành Nam Vân truyền đến tai hoàng đế, hoàng đế đặc biệt truyền thánh chỉ đến, cũng không biết nội dung như thế nào. Có lẽ là gọi nàng quay về thành Kỳ Dương hoặc là khiển trách nàng.

Những thứ này đối với Thủy Lung mà nói cũng không quan trọng, nàng cười nói với Lục Quyển: “Tiếp tục ngăn cản.” Lục Quyển nói: “Nếu chủ tử không muốn thánh chỉ, có thể cho người giết chết kẻ truyền chỉ mà, cần gì phải chặn đường phiền toái như vậy?”

Thủy Lung nói: “Giết người rất rõ ràng.”

Lục Quyển vẫn không hiểu rõ như trước, không có hỏi nhiều nữa.

Thủy Lung đến thành Nam Vân liền đoán được người bên phía hoàng thành sớm muộn gì cũng biết tin, cũng đoán được Trương Tôn Lạc Dân sẽ hạ thánh chỉ đến. Chỉ cần một ngày thánh chỉ chưa đến trước mặt nàng, nàng còn có thể tiếp tục giả ngu. Bởi vì nàng không có nhìn thấy thánh chỉ, cho nên không biết hoàng thượng ra lệnh, không tính là kháng lệnh, phải không?

“Còn có một chuyện cần báo với thành chủ đại nhân.” Đột nhiên Lâu Thiến Trúc mở miệng nói.

Thủy Lung nhìn hấn, ý bảo hấn nói.

Lâu Thiến Trúc nói: “Bên Hắc Thủy Bang truyền tin đến nói, Du Ngôn đang đến thành Nam Vân.”

Thủy Lung không có kinh ngạc, khoe miệng nàng mơ hồ có chút mỉm cười, lại không có ra lệnh gì hết. Đưa tay thu dọn án kỷ, để bàn trống trải hơn. Nàng đứng lên, vẫy tay với mấy người bên dưới: “Tới.”

Mấy người bên dưới nghe tiếng lập tức ngoan ngoan đi qua.

Thủy Lung đem từng bản vẽ đặt lên bàn, để cho đám người Lâu Thiến Trúc nhìn xem.

Mọi người chuyên tâm nhìn bản vẽ, đầu tiên là kinh dị vì nét vẽ của bản vẽ. Nét vẽ tinh tế này hoàn toàn là do bút lông vẽ nên. Nhìn kĩ lần nữa, bọn họ kinh ngạc về nội dung bản vẽ, bên trong là từng cái kiến trúc, kiến trúc này rất kì quái, làm người ta cảm thấy cấu tạo kì lạ và thiếu sót gì đó.

Thủy Lung để mặc bọn họ nhìn một hồi, mới mở miệng nói: “Đây là mục tiêu cần được xây dựng, mấy chuyện dư thừa không cần hỏi, dựa theo bản vẽ là được. Về chuyện công nhân càng khỏi phải lo, dân chúng trong thành Nam Vân không ít, chuyện tiền bạc vật liệu ta sẽ xử lý.”

Mấy người đứng bên dưới cũng không có ý kiến, Lâu Thiến Trúc lại không có kiêng nể nhiều, nghĩ gì nói đó: “Cái này rất kì quái.” Đầu chỉ kì quái, hấn xem không hiểu mới đứng, có lẽ chính hấn cũng không nói rõ được.

Thủy Lung cười khẽ nói: “Về sau ngươi càng thấy nhiều thứ kì quái nữa.”

Lâu Thiến Trúc nhún vai, không hỏi nữa. Hấn nhận ra Thủy Lung thật sự coi trọng hấn, nên mới cho hấn biết chuyện, chờ khi đến lúc thích hợp, tự nhiên hấn sẽ biết.

Từ trước tới giờ phong cách làm việc của Thủy Lung luôn mạnh mẽ vang dội, sau khi có quyết định và hàng loạt kế hoạch, thành Nam Vân liền bận rộn hấn lên.

Lần này thành Nam Vân thay đổi không thể nói là không lớn, nhưng khi toàn dân đều huy động, như vậy tiến độ mất thường có thể nhìn thấy được.

Vì thay đổi thành Nam Vân nên cần có vật liệu xây dựng, lập tức có một đội ngũ chuyên vận chuyển vật liệu. Có một số người dân không muốn ở lại thành Nam Vân liền bắt lấy cơ hội này, chờ lúc đội ngũ vận chuyển vật liệu rời khỏi thành, bọn họ liền đi theo sau lưng đội ngũ ra khỏi thành.

Chuyện này truyền đến tai Thủy Lung, nàng lại không có chút cảm xúc gì hết.

Mặc dù, người dân muốn rời khỏi thành Nam Vân không tính là ít, nhưng so với toàn bộ dân trong thành Nam Vân, chỉ như chín trâu mất sợi lông mà thôi (N: việc nhỏ không đáng kể.) Bọn họ muốn rời đi Thủy Lung không ngăn cản, bọn họ muốn đùa giỡn quý kẻ, nàng cũng không có ý định để thuộc hạ của mình đi dạy dỗ mấy người đùa giỡn thủ đoạn đó.

Sớm muộn gì, bọn họ cũng phải hối hận.

Thủy Lung tự tin nghĩ vậy.

Không phải Thủy Lung nằng ngạo mạn, mà là nằng tin tưởng bản thân. Người làm việc lớn nhất định phải có tự tin, nếu ngay cả bản thân cũng không tin mình có thể thành công, người khác làm sao có thể dám đặt lòng tin vào mình?

Trời trong, gió nhẹ mát rượi.

Thành Nam Vân, trong một tòa tựa như quán trà, bàn nào cũng đầy người.

Khách ở đây chín phần mười đều là người của thành Nam Vân, về mặt mỗi người đều mệt nhọc, trán đổ mồ hôi, nhưng trên mặt lại không thiếu mất phần vui sướng, mấy người quay quanh một cái bàn cười nói rôm rả, đa số đều bàn luận về thành chủ thành Nam Vân, cùng với những thay đổi của thành Nam Vân, hoặc là một ít chuyện vặt trong gia đình.

Bàn ở góc khuất của trà lâu, bốn người ngồi nơi đó.

Bốn người đều nhìn thấy không khí vui sướng hân hoan của mọi người ở chung quanh, đồng thời đem những gì bọn họ nghị luận nghe vào tai.

Cô gái xinh xắn nhỏ tuổi nhất trong bốn người nhỏ giọng nói: “Nhìn bộ dạng bọn họ kia, rõ ràng là mệt mỏi gần chết, sao lại còn vui vẻ như vậy? Hơn nữa, còn tin tưởng thành chủ của mình mù quáng như vậy? Nàng ta thiện tâm ở chỗ nào?”

“YaYa.” Giọng nam thanh nhuận.

Nha đầu bị gọi là YaYa lập tức lễ lễ, bộ dạng nhu thuận lại xinh đẹp nhìn nam tử kia.

Lần này, nam tử không đội mũ sa, vì trong quán trà không có bụi bặm như ở bên ngoài. Bộ dạng của hắn thoát nhìn có chút kì quái. Cỗ quái ở đâu? Có lẽ là vì không nhìn ra tuổi của hắn.

Làn da trắng nõn gần như không nhìn ra lỗ chân lông, mịn màng trơn bóng. Rõ ràng bề ngoài trẻ tuổi. Ngũ quan của hắn không tính là tuyệt sắc, từng cái đều rất bình thường, kết hợp lại cũng chỉ là gương mặt bình thường, cổ tình phần bình thường này lại tỏa ra một loại ý vị rất đặc biệt, thoải mái giống như tri âm tri kỷ, trong bình thường lại lộ ra bất phàm, trong bình thường lại tỏa ra khí chất cao nhã, rõ ràng là mâu thuẫn lại hài hòa tìm không ra chỗ sai.

Dung mạo như vậy, chỉ cần nhìn vào màu sắc của nếp nhăn, tuyệt đối ước chừng là thanh niên trên hai mươi tuổi mới có. Nhưng toàn thân hắn lại tỏa ra một khí chất bình tĩnh không thuộc về người trẻ tuổi, phần bình tĩnh này chưa đạt tới trình độ sâu sắc như người già từng trải qua trăm nghìn gió mưa, nhiều hơn một phần thoải mái lảng đãng, nhưng bình tĩnh đến không giống như một thanh niên.

Đó là một người mâu thuẫn đến khó hiểu, cũng không thể phủ nhận hắn có khí độ bất phàm, cho dù khuôn mặt bình thường, nhưng vẫn tràn ngập sức quyến rũ như trước.

Đồng Bất nhìn nét mặt đỏ bừng của người dân ngồi xung quanh trong quán trà: “Tại sao bọn họ làm việc mệt mỏi nhưng vẫn cười vui vẻ. Là bởi vì công việc này mang đến yên bình và thỏa mãn cho bọn họ.” Hắn quay đầu nhìn thấy ánh mắt lóe lên nghi hoặc của Ya Ya, nhẹ nhàng chậm rãi giải thích: “Xưa nay, thành Nam Vân là thành hoang, người dân trong thành không có chỗ đi, mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi chờ chết. Hôm nay, Bạch Thủy Lung giải quyết mọi lo lắng của bọn họ, cho bọn họ công việc để bọn họ tìm được giá trị của bản thân, cùng với hi vọng sống tiếp. Trong lòng bọn họ còn có một phần mong muốn, hi vọng vào tương lai, dù có mệt mỏi bọn họ cũng cảm thấy vui vẻ.”

YaYa xê dịch môi, hình như muốn phản bác cái gì đó, nhưng nửa chừng lại ngừng lại. Trên mặt nàng ta vẫn còn khinh thường và nghi ngờ chưa tiêu tan, không tránh được ánh mắt của Đồng Bất, hắn ôn hòa nói: “YaYa, nếu ta cho ngươi một cái bánh bao, ngươi sẽ thấy hài lòng sao?”

“Hả?” YaYa trừng lớn mắt, bộ dạng không hiểu gì hết: “Công tử, ngươi đang nói gì vậy?”

Đồng Bất lắc đầu: “Người chưa từng trải qua cảnh ngộ bất hạnh rất khó cảm nhận được cảm giác đó. Ta cho ngươi một cái bánh bao, ngươi sẽ không vì vậy mà thấy vui vẻ, nhưng là bọn hắn sẽ như vậy. Toàn bộ nạn dân trong thành Nam Vân, bao nhiêu năm sống trong cảnh áp bức, ngay cả ăn no cũng là chuyện khó khăn, có thể nhận được một phần ăn là có thể vui vẻ, huống chi là cho bọn họ cuộc sống ổn định?”

Ya Ya bừng tỉnh có chút hiểu ra, lại hừ một tiếng: “Bạch Thủy Lung này đúng là giỏi tính toán, lợi dụng đám dân đáng thương này triệt để nha.” À vừa nói xong, đầu liền bị gõ. (N: Con nào thấy ghét Ngừ gọi à hết nhá hừ hừ) Á kêu khẽ, ủy khuất nhìn Đồng Bất.

Đồng Bất nghiêm khắc cũng không có trách cứ nàng nhiều, cười nói: “Nghe giọng điệu của ngươi, xem ra ngươi có rất nhiều thành kiến với Thủy Lung. Nhưng YaYa, ngươi sai rồi. Đúng là Bạch Thủy Lung có lợi dụng đám người dân này, nhưng đám dân này cũng muốn nàng ta lợi dụng mà thôi. Nói cho cùng chỉ là đôi bên cùng có lợi thôi. Huống hồ, Bạch Thủy Lung quả thật là thành chủ tốt.”

“Thành chủ tốt?” YaYa chu mỏ: “Ngay cả công tử cũng bị nàng ta lừa.”

Đồng Bất cười: “Một thành chủ tốt, cũng không phải chỉ cần tính toán lo nghĩ cho người dân của mình. Muốn cai quản một lãnh địa thật tốt, có nhân đức chưa đủ, còn phải có mạnh mẽ uy nghiêm. Nhân đức để trị dân, độc tài để trị địch. Hai phương diện này, Thủy Lung đều làm tốt, ngươi nhìn phản ứng của thành Nam Vân liền hiểu được.”

YaYa không phục, nhưng không có bác bỏ lời của Đồng Bất. Trong lòng ả, chỉ cần công tử nói đúng, thì nhất định là đúng. Cho dù công tử nói sai ả cũng phải nghe, ả sẽ không phác bác hắn quá mức.

Làm sao Đồng Bật không nhìn ra suy nghĩ của ả, lắc đầu cười khê: “Mà thôi, ta chỉ là thương nhân, chỉ nhìn lợi ích, quản lí lãnh địa không phải là thể mệnh của ta, không cần xoắn xuýt vấn đề này.”

YaYa nghe lời này xong, biết hắn là muốn ả hài lòng nên mới nói vậy, lập tức cười như hoa nở. Từ mình cầm bình trà lên rót cho hắn, mới rót được một nửa, liền bất mãn nói: “Ồ cái nơi tồi tàn này, thật là ủy khuất cho công tử.”

Đồng Bật lắc đầu. Tính cách nha đầu này không xấu, cũng không có nhiều khuyết điểm. Chỉ là rất dễ ý tới những chuyện có liên quan đến hắn.

Đúng lúc này, quán trà vốn đang ảm ỉ đột nhiên im ắng xuống.

Đột nhiên im tĩnh quá mức, giống như toàn bộ quán trà đều có kẻ hoạch trước, mệnh lệnh một tiếng đều không có ai lên tiếng.

Thay đổi bất ngờ, khiến cho đám người Đồng Bật cũng chú ý.

Mọi người ngơ vác nhìn chung quanh, chưa tới một giây liền hiểu ra nguyên nhân --- ngoài cửa quán trà có người đi tới.

Thiếu nữ da trắng như ngọc, mặt mày xinh đẹp, ngan vạn thi từ ca phú cũng không thể hình dung nổi, sóng mắt đong đưa, sáng ngời hơn cả ánh mặt trời, kẻ khác nhìn thoáng qua liền không dám nhìn nữa.

Hôm nay, nàng mặc váy áo màu đỏ, mặt trên dùng tơ vàng thêu hoa văn, bên ngoài khoác một cái áo bằng vải mỏng, đơn giản lại cao quý. Váy áo theo bước chân của nàng mà đung đưa, lụa mỏng như làn khói, giống như hoa hồng trong tuyết trắng, ăn mặc tùy ý như vậy, yên lặng mà ảm áp khiến người ta không nhìn được muốn đến gần, đến gần thì mới thấy nóng như lửa đốt, khiến người ta rơi vào vạ kiếp bất phục, đốt thành tro bụi.

Thiếu nữ đi vào quán trà, nghiêng mắt nhìn về bàn bốn người. Nàng nhũ mày, lập tức cười nhẹ với bốn người bọn họ.

Nụ cười này không có quyền rũ cũng không có bất kì mờ ám nào cả, chỉ đơn giản là tươi cười. Hết sức xinh đẹp, không ngờ lại xúc động lòng người.

Đồng Bật vẻ mặt tự nhiên như thường, YaYa và hai gã nam tử khác lại vì nụ cười của nàng mà ngây người, ánh mắt thoáng đại ra.

Đồng Bật phát hiện ba người bên cạnh luống cuống, môi bất đắc dĩ cười cười.

Hắn hiểu rõ, dung mạo của Thủy Lung rất đẹp, trên thế gian này rất khó tìm được cũng khó gặp được. Khoảng thời gian trước nhìn thấy nàng mặc bạch y, dung mạo như tiên, cảm thấy dung mạo của nàng rất xinh đẹp. Hôm nay, thấy nàng mặc quần áo màu đỏ, bộ dạng tao nhã tùy ý khôn xiết, mới hiểu, nàng thích hợp với màu đỏ hơn. Muôn vạn ánh sáng này đều như ngọn lửa hồng, giống như nốt chu sa giữa tâm mi của nàng, đẹp đến bức người, có tính xâm lược rất cao.

“Thành chủ, mời.” Đồng Bật không có đứng dậy nói.

Thanh âm ôn nhuận của hắn đánh thức ba người YaYa, đồng thời đánh thức đám khách trong quán trà.

Tĩnh hồn bọn họ chỉ kịp hít một hơi khí lạnh, dệp loạn nội tâm chấn động, không có ai mở miệng nói chuyện.

Thủy Lung đi về phía bọn họ.

Khi nàng đến bàn bọn họ, hai gã nam tử liền đứng dậy nhường chỗ. Cái này chính là bọn họ nên làm, thế nhưng lúc này bọn họ lại có chút co quắp trước mặt Thủy Lung, cúi đầu không dám nhìn nàng.

YaYa cũng định đứng lên, nhưng nhìn thấy mặt này, ả không vui, hừ một tiếng, lại ngồi im không nhúc nhích. ả lặng lẽ liếc Đồng Bật, thấy hắn không có phản ứng lập tức yên tâm thoải mái ngồi tiếp.

Chỉ có Lục Quyền đứng sau Thủy Lung thấy vậy, đáy mắt hiện lên bất mãn.

Chủ tử nói chuyện, đâu có đạo lý tôi tớ ngồi chung.

Nha đầu này đúng là không hiểu chuyện. Nhưng xem ra, vị Đồng công tử này đã ngầm cho phép?

Lục Quyền bất mãn, nhưng Thủy Lung không có phản ứng, nàng cũng không có nhiều lời.

Thủy Lung không có ngồi xuống, nàng đứng trước bàn Đồng Bật, thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn, coi như đã sớm biết hắn hiểu rõ.

Đồng Bật mỉm cười nói: “Lấy bản lĩnh của thành chủ đại nhân, không nên đến bây giờ mới tìm được Đồng mỗ.” Hắn nghĩ đưa thiệp mời, Thủy Lung sẽ sớm đến tìm hắn, lại không ngờ bây giờ nàng mới đến.

Hắn ở lại thành Nam Vân cũng không có che giấu hành tung, nếu nàng có lòng tìm hắn, sẽ không chờ đến bây giờ mới gặp hắn.

Thủy Lung cười khê: “Ngày hôm trước mới chỉnh sửa xong quán trà này.”

Đồng Bật có chút không hiểu.

Thủy Lung cười yếu ớt như cũ, nói tiếp: “Mấy ngày nay, Đồng công tử không ngừng đưa thư đến phủ thành chủ. Ở thành Nam Vân sống có thoải mái không? Hiếm khi thành Nam Vân có một quán trà tạm tạm, làm sao Đồng công tử không đến ngồi thử chứ.”

Nàng không có phái người đi tìm hắn, chỉ là đoán chắc hắn ở chỗ này.

---- Vở kịch nhỏ ---

Đế Duyên (tức gian): Ta mới biến mất có vài ngày thôi, không ngờ lại trên chóc nhiều con rắn như vậy.

Thủy Lung (bình tĩnh): Chỉ là công việc thôi, tuyệt đối không có mờ ám.

Thủy Đại (đoan trang): Tinh tiết cần phải có, tuyệt đối không tạo phản.

Đế Duyên (uy hiếp): Khi nào ta mới được đi ra.

Thủy Đại (ngây ngô): Cái gì? Gió lớn quá ta không nghe rõ ~

Thủy Lung (tà mắt): Chị em, cô đang tự tìm tiếp ư?

Nơi tối tăm có vô số độc giả vây xem, hai mắt lóe lên tia sáng xanh biếc, móng vuốt lạnh lạnh... vô số tiếng vọng: Trả Đại Miêu cho chúng tôi ~

Thủy Đại (hai mắt đầm lệ, cắn khăn): Các người đều là đám tiểu yêu tinh thích gây vò người khác ~ các người muốn ép chết ta sao? Chờ đó, sẽ thỏa mãn cho các người!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bởi vì người đó

Edit: Tịch Ngừ

Đồng Bật.

Thân phận người này Thủy Lung đã sớm nghe nói. Phải nói là Bạch Thủy Lung trước kia mới đúng.

Bản thân hắn cũng giống như một điều bí mật, rất ít người biết tuổi thật của hắn, không những tuổi tác ngay cả xuất thân của hắn cũng không ai biết. Chính là người đàn ông thần bí có đầu óc buồn bán nổi tiếng khắp thiên hạ.

Hắn là thương nhân giàu có nổi danh trong thiên hạ, sản nghiệp của hắn có ở khắp nơi, không ai biết được có bao nhiêu sản nghiệp. Cũng không biết hắn có bao nhiêu người bạn trong thiên hạ này.

Ngày trước, Thủy Lung đốt Vạn Thông Phường (song bạc của Phương Tuấn Hiền) là do Đồng Bật này thiết kế. Mặc kệ là phòng ốc hay nhà vệ sinh, Thủy Lung nhìn thấy tất cả những thứ trong Vạn Thông Phường đều giống như hiện đại hóa. Nàng liền nảy sinh hứng thú với người thiết kế, sau khi điều tra mới biết là Đồng Bật.

Đối với chuyện Phương Tuấn Hiền và Đồng Bật có quen biết, Thủy Lung cũng không thêm đề ý. Nàng chỉ nghĩ đến lợi ích, nàng cảm thấy Đồng Bật cũng suy nghĩ như thế.

Từ xưa tới nay, thương nhân đều chạy theo lợi ích. Mặc kệ, danh tiếng của Thủy Lung có xấu cỡ nào, chỉ cần đem lợi ích ra bày trước mặt họ, họ sẽ không quan tâm cái khác, như cũ có thể nói chuyện vui vẻ với nàng.

Lần này, Đồng Bật được Thủy Lung phái người mời, lại tự mình đến thành Nam Vân. Cố tình không có đến tìm gặp Thủy Lung, giờ thủ đoạn nhỏ chơi đùa nàng. Đối với mấy việc này, Thủy Lung chẳng thêm quan tâm, cũng không phái người đi tìm bọn họ, nàng có thể tìm được chỗ bọn họ là vì nàng đoán được.

Một thương nhân giàu có, đương nhiên cuộc sống bình thường rất xa hoa. Thành Nam Vân là nơi rách nát, không được vô phủ thành chủ ở, những ngày này sinh hoạt của hắn nhất định không tốt lắm. Hai ngày nay, thành Nam Vân xây được một quán trà có hoàn cảnh sạch sẽ, bầu không khí trong thoáng mát, bọn họ nhất định sẽ chọn nơi này mà ngồi. Bằng không chẳng lẽ ngồi ngoài đường hít bụi sao?

Ánh mắt Thủy Lung dừng dừng lại có tự tin giống như nắm chắc mọi chuyện trong tay.

Đồng Bật suy nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, khẽ cười: “KHông ngờ bị thành chủ phản pháo lại.”

Thật ra hẳn không ghi thời gian và địa điểm trên thiệp mời là vì muốn Thủy Lung tự tìm đến hẳn. Như vậy, hai người mới phân cao thấp. Thể hiện rõ Thủy Lung đang gấp rút sắp chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của nàng, nàng là vôi vàng đến cầu xin hẳn, như thế hẳn càng tranh thủ được nhiều lợi ích hơn.

Trên thực tế, Thủy Lung lại không cho người đi tìm hẳn, nhưng chẳng phải nàng ta cũng bỏ sức tìm kiếm nơi ở của hẳn ư? Bây giờ còn đích thân tới gặp hẳn, cái này cũng không kém với tư tưởng của hẳn lắm. Tính toán như vậy, vẫn là hẳn thắng!

Đồng Bật cũng tự tin cười, nói: “Thành chủ đại nhân mời ngồi.”

Mắt Thủy Lung chợt lóe ánh sáng, mơ hồ có suy đoán nhưng không nói toạc ra. Một lần nữa nàng kháng cự lời mời của hẳn: “KHông cần, ta chỉ muốn nói một số chuyện nhỏ mà thôi.”

Mặc dù nàng không ngại ngồi chung bàn với thuộc hạ của hẳn, cũng không đại biểu sẽ thuận theo ý muốn của hẳn, hạ thấp thân phận của chính mình xuống.

Nếu hạ thấp chính mình có thể làm địch mê hoặc, nàng thật ra cũng không sao. Chính là dựa theo kế hoạch của nàng, nếu ngồi xuống cùng hẳn bàn điều kiện, kết quả giống như hung hăng tát cho hẳn hai bạt tai. Thoạt nhìn Đồng Bật là người trang nhã và hào phóng, cũng có thể là đối tác sau này của nàng, nàng không cần khiến mối quan hệ giữa bọn họ biến xấu.

Thái độ của Thủy Lung khiến cho Đồng Bật có phần ngoài ý muốn.

Nàng đặc biệt tới tìm hẳn nói chuyện, chẳng lẽ nàng không có sót ruột cần hẳn giúp đỡ.

Thủy Lung không có cho Đồng Bật có nhiều thời gian suy đoán, liếc nhìn về Lục Quyển sau lưng mình.

Lục QUYỂN hiểu ý liền đem mấy tờ giấy để lên bàn.

Đám người Đồng Bật chỉ gọi nước trà, cho nên diện tích mặt bàn không có bị chiếm nhiều. Lục Quyển đặt giấy lên sau đó đem giấy mở ra, nội dung trên giấy hiện ra trước mắt Đồng Bật.

Nội dung trên giấy được dùng than chì vẽ lên, khiến Đồng Bật liếc mắt nhìn liền bị hấp dẫn. Hẳn kinh ngạc cầm tờ giấy, thái độ thờ ơ lúc đầu dần bị thay thế, dần dần trở nên chăm chú, kinh ngạc trong đáy mắt cơ hồ muốn xông ra ngoài.

YaYa vẫn luôn kiêu ngạo cũng phát hiện chủ nhân mình biến sắc. Lòng ả cả kinh, lâu rồi ả chưa từng nhìn thấy chủ tử nghiêm túc như vậy. Trên tờ giấy này rốt cuộc có cái gì tốt khiến chủ nhân chú ý như vậy?

YaYa tò mò đưa đầu qua nhìn tờ giấy trên tay Đồng Bật, chỉ thấy đường nét tỉ mỉ trên giấy khiến người ta hoa cả mắt, nàng xem một hồi lâu mới hiểu, về mặt kinh ngạc, không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn về phía Thủy Lung, thầm nghĩ: Máy thứ này, Bạch Thủy Lung lấy từ đâu vậy?

Thủy Lung lạnh nhạt chờ, Hồng Yến đứng sau lưng lại không kiên nhẫn, kiêu mị nói: “Đồng công tử định xem tới khi nào?”

Chủ tử tự mình đến đây là nể mặt bọn họ lắm rồi, tên họ Đồng này lại làm ra vẻ. Không những gấp mặt không đứng lên chào đón, còn để chủ tử ngồi chung với thuộc hạ của y. Chủ tử tốt tính không so đo với bọn họ thì thôi, y còn để chủ tử đứng một bên chờ, định đem tờ giấy nghiên cứu tới bao lâu? Chẳng lẽ để y nhìn tới hết buổi trưa, bắt chủ tử chờ y đến chiều sao?

Đồng Bật bị âm thanh Hồng Yến làm giật mình, vẻ mặt thoáng không vui.

YaYa biết rõ chủ nhân đang tập trung làm việc ghét nhất là bị người khác làm ồn. ả một lòng chỉ muốn tốt cho chủ nhân mình, không suy nghĩ hừ nói với Hồng Yến: “Ồ ào cái gì, không thấy chủ nhân nhà ta đang suy nghĩ ả?”

Hồng Yến cười: “Con nhỏ kia, người biết lo lắng cho chủ nhân mình, ta không biết nghĩ cho chủ tử nhà ta à. Nếu để mặc chủ nhân người suy nghĩ tiếp, chẳng phải khiến chủ tử của ta đứng đây chờ không biết tới ngày nào tháng nào ư?”

YaYa nghe thanh âm kiêu mị của Hồng Yến liền khó chịu, cảm thấy Hồng Yến không khác gì mấy cô ả trong thanh lâu. Dọc đường bọn họ đến thành Nam Vân, ả nhìn thấy không ít phụ nữ cô gái khiêu khích mờ ám với chủ nhân, nên có ấn tượng không tốt với Hồng Yến.

Lúc này, YaYa cũng không yếu thế, phản bác: “Nếu các người không muốn đứng, có thể rời đi, công tử nhà ta mới không lạ gì mấy thứ này!”

“Không hiếm lạ?” Đấy mắt Hồng Yến ngùn ngụt lửa giận.

Nàng ở trong Ngọc Lâu am hiểu nhất chính là Mị Sát, tức là dùng mị thuật giết người, bị Thủy Lung chiến thắng lĩnh vực nàng am hiểu nhất, nàng liền hết lòng kính nể Thủy Lung. Thật tình coi nàng ấy là chủ. Đừng coi nàng kiêu kiêu mị mị, nàng chính là nữ chấp sự nóng tính nhất trong Ngọc Lâu.

Bây giờ nghe giọng điệu khinh thường của YaYa, con tức này sao nàng nuốt nổi.

Nàng chưa kịp bùng phát, Thủy Lung cũng không bùng phát, dân chúng ngồi trong quán trà đã bùng nổ.

Đám dân vẫn yên lặng nhìn xem tình hình bên này, cũng không biết là ai khởi xướng, ngay sau đó bọn họ đều đứng lên, vẻ mặt không vui nhìn chằm chằm đám người Đồng Bật, bộc phát kỹ năng châm biếm. . .

“Các ngươi là ai? Có tư cách gì nói chuyện với thành chủ đại nhân như vậy?”

“Không hiếm lạ? Thành Nam Vân chúng ta mới không hiếm lạ đám người ngoại lai các ngươi! Có bản lĩnh liền rút đi!”

“Thành chủ đại nhân, bắt bọn họ đi xử phạt đi!”

“Có vài người cho một chút mặt mũi liền không biết xấu hổ, luôn tự cho mình là tài giỏi! Nơi này là thành Nam Vân, ông đây chặt chúng mày ra cũng không có ai quản được. . . . À, không đúng, thành chủ đại nhân, tiểu dân không có ý mạo phạm người.”

Bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt nên dân chúng trong thành Nam Vân không có tạo thành cái loại tôn ti, còn có chút hung hãn. Quanh năm bị kẻ ác đàn áp, sâu trong đáy lòng bọn họ đã sớm có khí thế hung ác. Bình thường khí thế này sẽ không xuất hiện, nhưng khi gặp kẻ mạnh sẽ tự bộc phát.

Giờ khắc này, Thủy Lung được coi như là niềm hi vọng của dân chúng thành Nam Vân. Hay nói, phần lớn người ở đây đều chưa có thật lòng tin ngưỡng và trung thành với nàng, nhưng trong tình huống đầu đả với người ngoài, bọn họ đều tự giác đứng về phía Thủy Lung.

Đây là một hiện tượng tốt.

Thủy Lung lặng lẽ nhìn đáng vẻ cùng chung kẻ thù của dân chúng xung quanh và đám dân bên ngoài quán trà bị tiếng ồn kéo vào, nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Nàng không ngờ vô tình giằng co với phe Đồng Bật, lại đưa tới một màn khiến nàng hài lòng như vậy.

Nàng muốn chính là cái loại đoàn kết này, gặp phải kẻ địch thì đoàn kết lại với nhau chốn địch!

“Ya Ya.” Đồng Bật không phục lại bộ dạng bình thường, nghiêm nghị nhìn Ya Ya.

Ya Ya hiểu rõ ánh mắt này là ánh mắt cảnh cáo của chủ nhân, mặc dù không cam lòng và rất uất ức, nhưng nhìn thái độ của dân chúng chung quanh, cùng biết mình có thể làm hư chuyện của công tử, cúi đầu nhận sai, im lặng ngồi một bên.

Ở trong lòng ả, chỉ cần công tử nói đúng, đó chính là đúng! Mặc kệ là việc làm hay lời nói của công tử. (N: Ồ chị có thể coi em là não phẳng được không / _ \)

Thủy Lung nhìn hai người hỗ động cho nhau liền biết cô gái này cực kì trung thành đối với Đồng Bật. Đây thật sự là chết trung, gần như coi Đồng Bật là thần mà tin ngưỡng.

Hèn chi, Đồng Bật đối xử với cô gái này khác thường, bất kể ai cũng sẽ đối đãi đặc biệt với người tuyệt đối không phản bội mình.

“Xin lỗi.” Đồng Bật ôn hòa nhận lỗi.

Thái độ của hắn như vậy, khiến cho đám dân công khai lên án cảm thấy lung túng. Lời nói kịch liệt cũng lắng dần, sau đó yên tĩnh, mọi người nhìn nhau.

Thủy Lung mỉm cười, coi như chưa có chuyện gì xảy ra: “Xem mấy thứ này rồi, công tử có quyết định??”

Lời này nghe như hỏi, nhưng thực ra là chắc chắn.

Đồng Bật không trả lời vội, vươn tay cầm ly trà trước mặt, nhấp nháp. Chờ nuốt ngụm nước trà xong, mới cười nhạt nói: “Nếu thành chủ tới đây tìm Đồng mỗ, vì muốn hợp tác với Đồng mỗ, quả thật Đồng mỗ không cự tuyệt.”

Thủy Lung cười yếu ớt không nói.

Tính kiên nhẫn của nàng rất tốt, Đồng Bật cũng rất nhẫn nại, mỉm cười nói: “Không biết thành chủ muốn hợp tác như thế nào?”

Thủy Lung nói: “Đây là một phần kế hoạch.” Chú ý đến tia kinh ngạc chột lóe trong mắt Đồng Bật, ngừng chậm rãi nói: “Về phần cách hợp tác. . .”

Lời nàng chưa nói hết, Lục Quyển đã lấy một tờ giấy khác từ trong ống tay áo ra, đưa cho Đồng Bật.

Lần này, Đồng Bật tự đưa tay nhận lấy, trên giấy không có bản vẽ như trước mà là từng dòng chữ viết.

Hắn liếc sơ nội dung trên giấy, vẻ mặt tươi cười phai đi không ít, buông giấy xuống nhìn Thủy Lung nói: “Biện pháp hợp tác này của thành chủ đại nhân thật mới mẻ độc đáo nhưng ta không thích.” Dựa theo những gì trên giấy viết, khả năng kiếm được tiền và quyền lợi của hắn thấp hơn Thủy Lung một bậc, trở thành thụ động trước mặt Thủy Lung.

Hợp tác như vậy, quả thật hắn không thích. Hắn theo đuổi sự hoàn mỹ, thích nắm giữ mọi chuyện trong tay.

Thủy Lung mỉm cười: “Người có thể từ từ suy nghĩ.”

Lời này, rõ ràng là không có ý thoái lui.

Đồng Bật vô cùng kinh ngạc, có chút mơ hồ: “Đồng mỗ cho rằng, thành chủ đại nhân tự mình đến đây tìm Đồng mỗ, là vì vội vã muốn hợp tác với Đồng mỗ mới đúng... Vậy mà thành chủ lại không có ý thoái lui, chèn ép Đồng mỗ theo ý, đúng là bất ngờ.”

Thủy Lung thân nhiên nói: “Chính xác. Ta tự mình tới tìm người là vì vội vã muốn hợp tác với người.”

“Vì sao...” Vì sao không chờ đường lui, ép buộc? Đồng Bật không có đem lời này nói rõ, nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ ý của hắn.

Thủy Lung nói: “Từ lúc bắt đầu ta đã biết ý nghĩ của người, người cho rằng ta tới tìm người, là ta bị động, đem giới hạn chịu đựng cuối cùng của mình để lộ ra ngoài? Trên thực tế không phải vậy đâu, ta vốn không có ý định nhanh chóng tìm người, trái lại ta còn muốn để người xem thành công và quyền lợi của thành Nam Vân, để người chủ động tới tìm ta, thương lượng chuyện hợp tác với ta.”

Thế nhưng nàng vẫn tới đó thôi. Đồng Bật nói thầm trong lòng. Nhưng thấy Thủy Lung còn có lời chưa nói, nên hắn không đem lời trong miệng nói ra. Xem ra mọi chuyện không đơn giản như hắn dự liệu, còn có ẩn tình.

Đột nhiên Thủy Lung cười, ngay cả vẻ mặt và ánh mắt cũng lây dính ý cười. Nụ cười trong sạch lại tuyệt diệu, ẩn chứa cung chiêu và dung túng.

Nụ cười như vậy khiến cho người xưa nay không coi trọng bề ngoài như Đồng Bật cũng phải ngây dại trong nháy mắt. Đáy lòng không hiểu vì sao có chút mất mát.

KHông liên quan đến tình yêu, chỉ là bản năng yêu thích đối với cái đẹp mà thôi.

Hắn thấy rõ, lúc Bạch Thủy Lung không cười, chỉ cần không cố ý nghiêm mặt, khoe môi hơi cong, người khác liền nghĩ nàng đang cười. Hơn nữa, từ đầu tới cuối Thủy Lung luôn cười yếu ớt như vậy, nhưng nụ cười trong sạch dịu dàng và thanh nhã kia lại có sự xa cách vô hình, khiến người ta không thể tới gần, không thể chạm được.

Trong mắt Đồng Bật, nụ cười như vậy căn bản không phải cười, chỉ là một loại biểu tình lễ phép.

Nhưng, lúc này Thủy Lung cười, khiến Đồng Bật biết, nàng thật sự vui vẻ nên mới cười như thế, thuần túy tươi cười.

Nàng nghĩ tới cái gì? Nàng nghĩ đến ai? Hay một việc gì đó? Khiến cho nàng cười vui vẻ từ nội tâm, cười đến động lòng người, làm cho người ta ao ước được nàng đối xử đặc biệt như thế.

Thủy Lung không có chú ý đến nụ cười của mình khiến cho bao nhiêu người ở chung quanh bị chấn động, ngay cả thanh âm cũng không tự chủ lây dính ý cười và tình cảm: “Bởi vì người kia sắp đến, lấy tính tình bá đạo của hắn, nhất định sẽ chiếm lấy thành Nam Vân làm sản nghiệp, đến lúc đó người muốn hợp tác, ta cũng không có cách hợp tác với người.”

Nàng vừa nói, vừa ma sát chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út.

Hôm nay, nàng cảm giác được Kim Ti Cổ có dị động, cũng mơ hồ cảm ứng được, con mèo bụi kia sắp đến. Lấy tính cách của Trương Tôn Vinh Cực, hẳn há có thể ngồi nhìn nàng hợp tác với người ngoài, cố tình hẳn không phải là người đầu tiên? Huống hồ, ban đầu nàng cũng có dự định cho hắn gia nhập, nếu không dạn dò những chuyện kia với hắn trước khi rời đi.

Thủy Lung có loại trực giác, trực giác rất mãnh liệt – Trương Tôn Vinh Cực sau khi biết kế hoạch của nàng, nhất định sẽ bá đạo đem tất cả sản nghiệp ôm đồm, không cho người khác có cơ hội thò chân vào địa bàn của mình.

Động vật họ nhà mèo, có ý thức lãnh thổ rất mạnh. Nàng cảm nhận được điều này không chỉ một lần.

Kết quả như vậy không như suy nghĩ của nàng, tuy nàng có lòng tin thuyết phục Trương Tôn Vinh Cực, lại không muốn vì chuyện này mà cãi nhau với hắn, nên mới quyết định nhanh chóng giải quyết chuyện này trước khi hắn tới, tránh khi hắn tới phải tranh luận với hắn.

Nhưng, nếu như không phải Đồng Bật muốn giành giật nhiều lợi ích, chơi trò vòng vo tam quốc với nàng...

Giọng nói của Đồng Bật vang lên: “Nam Vân là lãnh địa của thành chủ, sản nghiệp nơi này đều là của thành chủ, thành chủ không muốn hợp tác với người nọ, có thể cự tuyệt mà.”

Thủy Lung thân nhiên cười yếu ớt: “Ta không muốn tranh cãi với hắn, cũng không muốn cự tuyệt ngay mặt hắn, không muốn nhìn thấy hắn không vui.”

Thái độ của nàng rất rõ ràng, khiến Đồng Bật chợt thấy có chút xấu hổ.

“Người thành chủ nói chính là Võ vương gia của Tây Lăng?”

Thủy Lung im lặng ngầm thừa nhận.

Đồng Bật im lặng đánh giá nàng, chưa từng nghe nói Thủy Lung có tình cảm sâu đậm với Trương Tôn Vinh Cực, tuy Trương Tôn Vinh Cực đối xử với

nàng không giống với người khác, nhưng người Bạch Thủy Lung si mê không phải Trương Tôn Lưu Hiến sao?

Đồng Bất không có đi sâu vào chuyện tình cảm của ba người, hắn chỉ quan sát xem thái độ của Thủy Lung là thật hay giả, muốn biết Thủy Lung có thật sự nghĩ như vậy hay không, hay cố ý làm ra vẻ để đưa hắn vào thế bị động.

“Nếu thành chủ muốn hợp tác với Đồng mỗ, người liền đưa ra thành ý đi.”

Thủy Lung không nhanh không chậm nói: “Hôm nay ta tự mình đến đây chính là thành ý.”

Nàng vẫy vẫy ống tay áo: “Không tới mấy ngày nữa, hắn sẽ đến. Đến lúc đó, Đồng công tử vẫn chưa đưa ra quyết định tốt nhất cho mình, như vậy ta nghĩ, về sau Đồng công tử khó mà lấy được lợi ích từ thành Nam Vân.”

Không đợi Đồng Bất nói, Thủy Lung nói tiếp: “Đầu óc buồn bả của Đồng công tử khiến người ta kính nể, hơn nữa ta ngại vốn không có thù oán, ta mới muốn hợp tác với công tử. Chỉ là Đồng công tử không nên thêm muốn nhiều thứ như vậy, như vậy chỉ có thể tiếc nuối nói một câu, hẹn gặp lại trên thương trường.”

Nếu hai người không thể thành lập quan hệ hợp tác, sau này nhất định có xung đột lợi ích trên thương trường.

Dù Thủy Lung không sợ, nàng chỉ cảm thấy có thể giải quyết phiền phức liền cố gắng giải quyết, nên mới tự mình đi gặp Đồng Bất.

“Những gì nên nói đã nói, hi vọng Đồng công tử sớm đưa ra quyết định.”

Thủy Lung cười khẽ, xoay người rời đi.

Lục Quyền và Hồng Yến đi theo sao nàng.

Về mặt dân chúng trong quán trà kính nể và sợ hãi nhìn bóng lưng bọn họ, tạp nham hô: Cung tiễn thành chủ.

Đồng Bất nhìn bóng lưng đỏ rực, chờ khi không thấy bóng dáng nữa mới thu hồi tầm mắt, cười khanh khách: “Ta đúng là bị vây vào thế bị động.”

Hắn nhìn tờ giấy trên tay, sóng mắt phập phồng bất định.

Hắn không thiếu tiền tài, nhưng chống cự không lại vật mới lạ mê hoặc.

Cố tình Thủy Lung lại lấy ra những thứ hắn chưa từng thấy, cũng khiến hắn mơ hồ suy nghĩ, thủy chung vẫn nghĩ tới mấy vật mới lạ đó. Vừa thấy mấy thứ này, hắn liền cảm thấy sương mù trong đầu giống như bị phá tan, ánh sáng chiếu rọi, khiến hắn hưng phấn không kiềm chế được muốn tự mình thực hiện.

“Nói mấy ngày nữa, nhưng không xác định thời gian, ngộ nhờ ngày mai người kia đến thì sao?” Đồng Bất lẩm bẩm, không nhận được cảm giác về nhìn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Gậy ông đập lưng ông ư?”

Bởi vì chính hắn đưa thiệp mời không ghi thời gian địa điểm trước, nàng liền không cho hắn biết thời gian xác định!

"Công tử, Bạch Thủy Lung quá kiêu ngạo rồi." YaYa không vui nói: "Biết bao nhiêu người muốn hợp tác với công tử, nàng ta lại giống như bồ thí, thật quá đáng." (N: nói người ta không nhìn lại mình - _ - cực ghét bé không nào này)

Đồng Bất cốc đầu ả: “Còn nói hoang đường, nếu nàng ta bồ thí, sẽ không tự mình đến, thái độ lại thành khản đầu.”

YaYa ôm đầu nói thầm: Ta chính là cố tình nói quá thì sao nào? Trái lại ta chính là ngửa mặt Bạch Thủy Lung.

"Công tử công tử, chúng ta đi thôi. Thành Nam Vân này chả có cái gì tốt hết." Công tử của ả tiền tài vô số, muốn hợp tác người khác chỉ là hứng thú nhất thời, không đáp ứng Bạch Thủy Lung cũng chẳng có mất mát gì.

Đồng Bất cười cười không nói gì, ánh mắt lại dời về tờ giấy.

YaYa biết rõ tính hắn liền biết đây là hắn im lặng cự tuyệt đề nghị của ả. Thấy hắn ngăn người nhìn tờ giấy về kia, ả không dám lên tiếng quấy rối, chỉ có thể một mình buồn bực bĩu môi.

Attachment:

5bb6a21c8701a18b10b6bbca9f2f07082938febd.jpg.gif [37.87 KiB | Đã xem 282 lần] 5bb6a21c8701a18b10b6bbca9f2f07082938febd.jpg.gif [37.87 KiB | Đã xem 282 lần]

Chương 116: Sắp đến

Edit: Tịch Ngừ

Những ngày tiếp theo, thành Nam Vân vẫn trải qua cuộc sống bận rộn nhưng vui sướng.

Từ khi Thủy Lung gặp Đồng Bật đã qua ba ngày, trong ba ngày Đồng Bật không có đi tìm Thủy Lung, Thủy Lung cũng không có cố tình đi tìm hành tung của Đồng Bật.

Đối với lời nói của Thủy Lung, Đồng Bật chỉ bán tin bán nghi, sau khi cho người đi vào thành Nam Vân phòng thủ, liền im lặng dây dưa với Thủy Lung. Đường như cá nhân hắn rất kiên nhẫn. Thời gian này hắn vẫn đóng cửa nghiên cứu nội dung trong giấy TuYến Thành mà Thủy Lung cho hắn.

Nhưng hắn không biết bản thân mình quá nhạy cảm, lời Thủy Lung nói với hắn đều là nói thật, không hề có ý câu móc quan hệ với hắn. Lúc đó nói với hắn rất rõ ràng, hắn đã đem chuyện này ném ra sau đầu, một long vọi vàng, tâm tư đã sớm bị các hạng mục chiếm hết, hắn đâu còn dư thời gian để suy nghĩ.

Ngày hôm đó, Thủy Lung vừa dung cơm trưa xong, chuẩn bị rời khỏi phủ đi xem tiến độ của công trình kiến trúc trong thành, lộ mặt trước dân chúng, tăng cường xúc động tồn tại của mình. Lúc đi được nửa đường, đột nhiên phát hiện.

Bước chân của nàng khựng lại, không có đi tiếp nữa, hướng về một gốc cây cao to không xa: “Tiểu Ngư Nhi.”

Lời vừa dứt, một bóng người xanh biếc từ trên cây bay xuống. Quỳ gối trước mặt Thủy Lung, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng không có bao nhiêu tình cảm, cung kính khiến người khác không thấy lỗi: “Chủ nhân.”

Thiếu niên này nhìn bề ngoài khá xinh đẹp, nho nhã chính là người bị Thủy Lung phái đi Hắc Thủy Bang - Du Ngôn.

Bản lĩnh che giấu của Du Ngôn rất tốt, nếu như là Thủy Lung ngày trước e là khó có thể phát hiện. Nhưng lúc này đối với Thủy Lung mà nói, Du Ngôn chưa đủ khiến nàng sợ hãi, cũng không sợ hắn theo dõi.

Quan trọng nhất là, Du Ngôn đi theo Bạch Thủy Lung trước kia không lâu lắm, nên trong kí ức của nàng về Du Ngôn ít đến đáng thương, nàng chỉ biết hắn được Túc Ương phái đến Xuân Ý Lâu bảo vệ nàng, cũng là người truyền tin.

So với Mộc Tuyết, Du Ngôn càng gần gũi với Túc Ương. Bởi vì có đôi khi Mộc Tuyết không nhất định tìm được Túc Ương, nhưng Du Ngôn lại có thể. Vì lý do này, Thủy Lung rất đề phòng hắn.

“Người tới nơi này không chỉ vì Lâu Từ Hạng chứ.” Thủy Lung nói.

Du Ngôn: “Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

Thủy Lung cười. Đột nhiên, nàng biến mất ngay tại chỗ, chớp mắt liền đứng sau lưng Du Ngôn. Một cây dao găm kề lên cổ hắn, lưỡi dao không chút nghiêng lệch hướng về động mạch chủ của hắn. Nàng kề sát vào cổ hắn, đôi môi rất gần lỗ tai của hắn, lúc nói chuyện hơi thở không tránh được phả vào tai hắn, giọng điệu mềm nhẹ ân ý cười, giống như tình nhân thì thầm nói nhỏ vào tai nhau: “Người cảm thấy ta cần người bảo vệ sao?”

Lúc này, Thủy Lung thực sự không có ý muốn đùa giỡn Du Ngôn. Từng động tác từng cử chỉ đều như thói quen, đối với phần lớn người, khi nàng càng vô tình thì, mặt ngoài càng dịu dàng, âm thanh càng mềm mại, khiến người ta không nhận được run sợ, thả lỏng cảnh giác.

Nhưng mà phần lớn thời gian, kẻ địch buông lỏng cảnh giác trong chớp mắt sẽ lộ sơ hở, tạo thành hậu quả thất bại.

Về mặt Du Ngôn không có biến hóa, chỉ có long mi rũ xuống run rẩy kịch liệt một cái, không bị ai phát hiện.

“Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

Hắn lặp lại một lần nữa.

Trong lòng Thủy Lung rất kinh ngạc, đồng thời cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Du Ngôn này, thật cổ quái! Lại giống như rất phức tạp, lại rất đơn giản. Không biết Túc Ương bồi dưỡng như thế nào. Rõ ràng hắn rất nghe lời Túc Ương, nhưng lại không phản kháng lại mệnh lệnh Thủy Lung. Coi như căn bản không có đầu óc, giống như con rối gỗ bị người ta dùng sợi tơ khống chế, một sợi tơ vô hình. Túc Ương nắm giữ một nửa, nàng kiểm giữ non nửa.

Vừa nghĩ như vậy, Du Ngôn cũng là một người đáng thương.

Đình đang.

Thình lình có tiếng chuông thanh thúy vang lên, phá vỡ bầu không khí im lặng giữa Thủy Lung và Du Ngôn. Thủy Lung nghiêng đầu nhìn về phía sau, liền thấy cô gái ngoại bang dưới ánh mặt trời. Cô gái mặc cái áo nhỏ nhiều hoa, bên dưới là làn váy ba tầng hoa văn, làn váy không rộng, nhưng có thể tưởng tượng được, một khi xoay vòng làn váy sẽ như đóa hoa nở rộ, có thể đựng đưa làn song to.

Váy áo rực rỡ lòa lẹt cũng không che mất nhan sắc xinh đẹp của cô gái, một đôi mắt sang ngời, rất là trêu chọc người.

Tiếng chuông phát ra từ trang sức bằng bạc trên cổ tay và cổ chân cô gái, kèm theo cử động của nàng, thình thoảng lại phát ra tiếng vang.

Lúc này, gương mặt của cô gái xinh đẹp đại ra, hai tròng mắt tròn ra có chút đáng yêu. Nàng cứ nhìn Thủy Lung và Du Ngôn như vậy, ánh mắt chuyển từ người Du Ngôn sang Thủy Lung, tựa như bùng tình, nhưng khiếp sợ và nghi ngờ trong đáy mắt càng to lớn.

Thủy Lung liếc nhìn cô gái liền nhận ra thân phận của nàng ta, chính là Ngõa Lạc Oa đã lâu không gặp.

Nàng ta đến... đại biểu cho Trường Tôn Vinh Cực cũng sắp đến.

Thủy Lung đang định mở miệng nói, Ngõa Lạc Oa liền mở miệng nói trước: “Ai nha, ban ngày ban mặt tán tỉnh nhau là không tốt nhá!”

Dựa vào góc độ của đối phương, nàng ta không thể nào nhìn thấy Thủy Lung cầm dao găm trên tay, lại vì khiếp sợ trong nháy mắt, mà không có quan sát cẩn thận. Nhìn sơ qua liền nghĩ rằng Thủy Lung ôm cổ Du Ngôn, ngực dán vào lưng Du Ngôn, đầu kề sát, môi gần như hôn lên tai Du Ngôn, một bộ dạng vô cùng than thiết.

Lúc Ngõa Lạc Oa đến, liếc mắt liền thấy bóng dáng Thủy Lung, hiển nhiên đã nhận ra nàng, đương nhiên cũng nhìn thấy Thủy Lung than thiết với gã đàn ông khác, sợ đến suýt chút nữa thét chói tai cắt đứt chuyện thân mật của bọn họ. Ai ngờ Thủy Lung quay đầu lại nhìn nàng, dung nhan xinh đẹp khiến người ta hồn xiêu phách lạc, kinh sợ quá mức khiến nàng không nhận được ngẩng ngơ, mới biết chính mình nhận lầm người.

Nhưng với tính cách hào phóng của mình, Ngõa Lạc Oa không hề cảm thấy xấu hổ, còn mở miệng trêu hai người.

Ngõa Lạc Oa vốn nghĩ cô gái áo đỏ sẽ mắc cỡ... Dù không mắc cỡ thì cũng sẽ thẹn quá hóa giận mới đúng. Ai dè người ta chỉ cười nhạt, đáng vẻ ung dung nhìn mình, ánh mắt hồ hững, ngược lại làm cho nàng cảm thấy tức giận và xấu hổ cơ chứ.

Cái bộ dạng kiêu biểu tình này sao mà quen mắt thế nhỉ?

Ngõa Lạc Oa cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ cô gái trước mắt cười đến yêu nghiệt, cùng với chủ tử yêu nghiệt nhà mình có mờ ám. Ho nhẹ một tiếng, không quên hỏi việc chính: “Vị cô nương này cho ta hỏi, đường đi tới phủ thành chủ đi như thế nào?”

Giọng nói của nàng ta véo von dễ nghe, lúc nói chuyện tứ chi cử động rất nhẹ, tiếng chuông tinh tể vang lên.

Người bình thường sẽ không chú ý đến những chi tiết này, Thủy Lung lại thấy rất rõ ràng, động tác này, Ngõa Lạc Oa đang sử dụng thuật thôi miên.

“Đây.” Thủy Lung lên tiếng, sau đó liền rời khỏi vị trí sau lưng Du Ngôn, đi tới cái ghế dưới bóng cây ngồi.

Nàng khẽ động, Ngõa Lạc Oa mới nhìn rõ tay nàng cầm chùy thủ, cùng với Du Ngôn có thái độ nghe lời vẫn không nhúc nhích. Cái này không giống bộ dạng ve vãn lẫn nhau, thì ra là mình đoán sai?

“Cô nương có thể thông báo với thành chủ một tiếng, nói Ngõa Lạc Oa cầu kiến.”

Thủy Lung khẽ híp mắt, vẫy tay với nàng ta, ôn nhu nói: “Người qua đây, ta sẽ nói cho người biết thành chủ đang ở đâu.”

Ngõa Lạc Oa ngăn người, cảm thấy nụ cười của cô gái này rất đẹp, giống như hồng mai trong tuyết dịu dàng mà ngông nghênh, ngay cả nàng là con gái cũng bị hấp dẫn. Âm thanh mềm mại uyển chuyển của thiếu nữ vờn quanh trong đầu nàng, giống như tiếng vọng từ vực sâu miên mang không dứt, rơi vào lòng người không dứt. Kích động lòng người không dứt, không có biện pháp chống lại phần dịu dàng mê hoặc này.

Bất chợt, Ngõa Lạc Oa trừng lớn mắt, tỉnh táo lại liền thấy gương mặt xinh đẹp không tỳ vết của Thủy Lung. Hai mắt tràn ngập đề phòng và hoảng hốt, trên trán toát ra mồ hôi mỏng, cứng rắn hỏi: “Người là ai?”

Nàng vốn định mê hoặc tâm trí của cô gái này, ai ngờ ngược lại bị người ta mê hoặc.

Nàng chưa từng nghe nói có bậc thầy thôi miên mới xuất hiện, tuổi tác cô gái này không lớn, dung mạo lại xinh đẹp giống yêu nữ như vậy, chẳng lẽ là nhân tài do gia tộc lãnh đời bồi dưỡng ra? Thế lực có thể bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, còn có tình xuất hiện ở thành Nam Vân, không lẽ là... (N: tò mò, chẳng lẽ sắp có tiểu tam xuất hiện nữa @@ gia tộc nào nữa đây!!)

Ngõa Lạc Oa cố gắng bỏ sung kiến thức, sắc sảo nhìn Thủy Lung, nhẹ giọng nói: “Ta là Ngõa Lạc Oa, đến từ Huyền Tộc.” Nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thủy Lung, thấy đáy mắt Thủy Lung lóe lên rồi biến mất vẻ khác thường, cũng nghi ngờ không biết mình đoán đúng hay sai.

Ngõa Lạc Oa vẫn còn đang suy tư, chợt bên tai nghe đến tiếng cô gái.

“Ta biết người tên Ngõa Lạc Oa.”

Trong giọng nói của cô gái còn lộ ra tiếng cười, nghe giống như đang trêu tức, lại rất êm dịu, làm cho người ta động lòng. Nếu như cô gái trước mắt không phải là nữ, Ngõa Lạc Oa nhất định cho rằng người này dụ hoặc nàng.

Cô gái này đúng là rất được trời ưu ái, không những có diện mạo tốt, ngay cả âm thanh cũng rất dễ nghe, hơn nữa Bạch cô nương... Khoan đã, Bạch cô nương?

Ngõa Lạc Oa ngạc nhiên. Lúc này chỉ nhìn thấy bóng lưng, liền nhận định cô gái này là Bạch cô nương. Sau khi nhìn thấy mặt nàng mới nghĩ rằng nhìn lầm. Nhưng cô gái này mang lại cảm giác rất quen thuộc cho nàng, cộng thêm âm thanh này và giọng điệu này, không phải cực kỳ giống với Bạch cô nương sao?

Dáng vẻ biến hóa của Ngõa Lạc Oa đều bị Thủy Lung nhìn thấy, chờ Ngõa Lạc Oa nhìn mình chăm chăm, nàng cười nói: “Nghĩ rõ rồi à?”

Những lời này giống như không có báo trước, khiến Ngõa Lạc Oa còn đang nghi ngờ liền có bảy phần khẳng định.

"Bạch. . . Cô nương?"

"Ừ." Thủy Lung không do dự đáp.

Ngõa Lạc Oa ngoài kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, nàng ta nhìn chăm chú Thủy Lung, hận không thể vươn tay sờ sờ mặt nàng, để xem có phải Thủy Lung mang mặt nạ da người hay không. Nhưng nghĩ lại, nào có người có thể làm ra mặt nạ giống thật như vậy? Và lại, chưa từng nhìn thấy dung mạo thế này, làm sao có thể làm ra mặt nạ có diện mạo xinh đẹp tuyệt trần chứ.

“Cái này...” Ngõa Lạc Oa không nhận được sợ hãi: “Mặt mũi trước kia của Bạch cô nương đều là giả sao?”

Nàng ta chỉ dự đoán được sự thật này thôi.

Thủy Lung không có giải thích, hỏi lại nàng ta: “Ngươi tới đây tìm ta có chuyện gì không?”

Ngõa Lạc Oa vừa nghe liền nhớ tới việc chính của mình, nhanh miệng nói: “Chuyện này, chủ nhân bảo ta đến đây nói với Bạch cô nương, chiều ngày mai chủ nhân sẽ đến thành Nam Vân.”

“Liền vì chuyện này?” Thủy Lung nhíu mày.

Ngõa Lạc Oa nghiêm mặt: “Chính là chuyện này.”

Thủy Lung khẽ cười khúc khích, đưa tay vỗ vỗ đầu vai Ngõa Lạc Oa: “Cực khổ cho ngươi rồi.” Chút chuyện nhỏ này lại bắt Ngõa Lạc Oa cực khổ chạy đến đây, người nọ đúng là vẫn tùy hứng bá đạo như trước.

Sau khi Ngõa Lạc Oa biết thân phận của Thủy Lung, ánh mắt của nàng ta vẫn không nhận được nhìn về Thủy Lung, vừa thấy nàng cười liền sững sờ trong nháy mắt, quên mất trả lời, tò mò hỏi: “Chủ nhân đã sớm biết dung mạo thật của Bạch cô nương sao?”

Khi xưa, nàng ta rất hiếu kì vì sao chủ nhân luôn đối xử đặc biệt với Bạch cô nương. Hôm nay, nhìn thấy diện mạo thật của Thủy Lung, không khỏi đoán mò.

Thủy Lung lắc đầu.

Theo lý mà nói, Trương Tôn Vinh Cực không biết. Dù sao thì nàng biến thành bộ dạng thế này, cũng chỉ là chuyện một tháng trước, ngay cả nàng cũng chưa quen với chuyện này.

Ngõa Lạc Oa thấy nàng lắc đầu cũng không có kì quái. Dung mạo Bạch cô nương đẹp, thực sự rất là đẹp! So với những cô gái xinh đẹp ngày trước nàng gặp còn đẹp hơn. Thế nhưng còn kém một chút. Cô gái tuyệt sắc có phong cách khác biệt Thủy Lung nàng ta gặp không ít, chủ nhân cũng từng thấy rất nhiều, nhưng sao lại cảm thấy dung mạo của Bạch cô nương đặc biệt.

“Bạch cô nương, người này là ai ạ?” Ngõa Lạc Oa nhìn về Du NGôn vẫn còn đứng im.

Tuy rằng Bạch cô nương cầm dao găm đối với gã đàn ông này, nhưng hai người kẻ sát nhau quá mức rồi. May là chỉ có mình nàng nhìn thấy, nếu bị chủ nhân nhìn thấy, bằng không thì...

Thủy Lung cũng nhìn về phía Du NGôn: “Nhất định muốn ở lại?”

Du NGôn không chút biểu cảm lặp lại: “Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

“Được.” Thủy Lung đồng ý.

Lông mi của Du NGôn run lên, nhẹ nhàng nâng mắt lên, nhìn Thủy Lung.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thẳng vào ánh mắt của Thủy Lung, Thủy Lung cười nhạt nói: “Ta có nhiệm vụ giao cho ngươi.” Không chờ Du NGôn phản bác, nàng nói tiếp: “Ta cho phép ngươi ở lại thành Nam Vân, cũng cho phép ngươi trung thành với nhiệm vụ của mình, ta cho ngươi nhiệm vụ này, chính là để ngươi bảo vệ ta.”

“Chủ nhân ra lệnh” Du NGôn Yên lặng nói.

Thủy Lung nói: “Đem Hắc Thủy Bang chuyển dời đến hòn đảo phía thành bắc của Nam Vân, chờ làm xong, ta sẽ ra lệnh khác cho ngươi!”

Du NGôn: “Nhiệm vụ của ta là...”

Thủy Lung bình thản cắt đứt lời hắn: “Ngươi làm xong những chuyện này... chính là bảo vệ ta tốt nhất.”

Du Ngôn im lặng không nói.

Thủy Lung không biết Túc Ương đã ra lệnh gì cho hắn, có lẽ là giám thị hay gì đó? Không có hỏi Du Ngôn, bởi vì nàng biết sẽ không lấy được đáp án, Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Người không muốn rời khỏi bên người ta, có thể ra lệnh cho người khác đi làm chuyện này.”

“Dạ.” Lần này, cuối cùng Du Ngôn cũng có phản ứng.

Thủy Lung phát tay một cái.

Du Ngôn im hơi lặng tiếng khẽ bay lên, thân thể liền biến mất.

Ngõa Lạc Oa mơ hồ nhìn ra cái gì đó, chớp mấy mắt nhưng không nói được lời nào. Dù sao thì nàng và Thủy Lung cũng không có quen thuộc với nhau lắm. Thủy Lung coi như cũng là một nửa chủ mẫu, suy nghĩ của chủ mẫu thuộc hạ như cô sao có thể dò đoán.

Bây giờ, Thủy Lung đứng lên, bước ra ngoài.

Ngõa Lạc Oa thấy vậy, vội vàng đuổi theo, không biết Thủy Lung muốn làm gì?

Một đường từ đại viện đi tới cửa lớn phủ thành chủ, tình cờ gặp Lục Quyền và Hồng Yến vừa mới về. Hai cô gái liền tự nhiên đi bên cạnh Thủy Lung, Lục Quyền và Hồng Yến đều không quen Ngõa Lạc Oa, vừa hiếu kỳ lại vừa đề phòng nàng ta. Hồng Yến mở miệng dò hỏi, trong chốc lát liền trò chuyện vui vẻ với Ngõa Lạc Oa, kì thật trong mỗi câu nói đều có ẩn ý dò xét, Ngõa Lạc Oa tìm hiểu cuộc sống gần đây của Thủy Lung và quan hệ với bọn người Hồng Yến. Hồng Yến thì tìm hiểu thân phận và chủ nhân sau lưng của Ngõa Lạc Oa.

Lục Quyền cẩn thận lắng nghe, liền biết Ngõa Lạc Oa là người của Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung cũng đề mặc cho bọn họ ‘tán dóc’, cảm thấy hai người này nói chuyện phiếm giống như niềm vui. Và lại, nhìn hai cô gái một quyền rũ xinh đẹp, một diêm dúa lẳng lơ, lúc nói chuyện đều có chút xú cử chỉ phối hợp, đôi khi lại phát ra tiếng cười ‘ha ha’ ‘khanh khách’; không biết bản thân trở thành cảnh đẹp ý vui trong mắt người khác.”

Từ buổi trưa mặt trời treo cao đến buổi chiều ánh nắng nhạt dần, Ngõa Lạc Oa nhìn thấy Thủy Lung bận rộn trong các sân, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Thủy Lung giống như rất hiểu nỗi khổ của dân chúng. Nhưng thấy mặt trời chuẩn bị xuống núi, lòng nàng liền lo lắng, đối với Thủy Lung vừa thảo luận với kiến trúc sư xong, nói: “Bạch cô nương.”

“Ừ.” Thủy Lung nhìn nàng ta nói.

Ngõa Lạc Oa nhẹ giọng nhắc nhở: “Chiều mai chủ nhân sẽ đến.”

Thủy Lung: “Ta biết.”

Ngõa Lạc Oa nóng nảy, "Bạch cô nương biết, vì sao. . ." Liếc nhìn đáng vẻ vẫn thản nhiên như cũ của Thủy Lung, vẫn nói tiếp: “Vì sao Bạch cô nương không đề ý chuyện này?”

Lục Quyền và Hồng Yến đứng phía sau, lắng tai nghe hai người.

Thủy Lung cười nói: “Làm sao mới coi là đề bụng?”

Ngõa Lạc Oa không biết Thủy Lung giả vờ không hiểu hay là thật sự không hiểu, bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên là phải chuẩn bị sớm rồi.” Thờ dài một hồi, hết sức tận tình nói: “Bạch cô nương đừng trách ta nhiều chuyện. Rõ ràng chủ nhân đã sớm muốn đến gặp Bạch cô nương, cố tình lại bắt ta đến trước báo tin cho Bạch cô nương biết, chẳng lẽ Bạch cô nương còn không hiểu ư?”

Thủy Lung cười híp mắt nhìn Ngõa Lạc Oa: “Chút tâm tư nhỏ bé của hắn... người cũng nhìn ra sao?”

Ngõa Lạc Oa cười gĩa lã: “Chủ nhân rất nhớ Bạch cô nương, đương nhiên ngài hi vọng Bạch cô nương cũng nhớ đến ngài.”

“Người muốn ta chuẩn bị nghênh đón hắn à?” Thủy Lung nói một câu liền nói toạc ý nghĩ của Ngõa Lạc Oa.

Ngõa Lạc Oa gật đầu, mặt đầy mong chờ nhìn Thủy Lung. Mấy ngày nay, áp khí của chủ nhân hơi bị thấp, tuy rằng không có làm ra mấy chuyện giận chó đánh mèo, nhưng hấn sinh ra áp suất như vậy, thực sự khiến người ta khiếp đảm. Nếu như ngày mai Bạch Thủy Lung có thể khiến chủ nhân vui vẻ, như vậy còn gì tốt hơn.

Thủy Lung cười một tiếng, "Ta biết."

Ngõa Lạc Oa tròn hai mắt. Biết? Biết cái gì? Đã biết rồi sao còn không tỏ ra tích cực một chút đi?

Thủy Lung không có giải thích thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Sắp đến

Edit: Tịch Ngừ

Những ngày tiếp theo, thành Nam Vân vẫn trải qua cuộc sống bận rộn nhưng vui sướng.

Từ khi Thủy Lung gặp Đồng Bất đã qua ba ngày, trong ba ngày Đồng Bất không có đi tìm Thủy Lung, Thủy Lung cũng không có cố tình đi tìm hành tung của Đồng Bất.

Đối với lời nói của Thủy Lung, Đồng Bất chỉ bán tin bán nghi, sau khi cho người đi vào thành Nam Vân phòng thủ, liền im lặng dây dưa với Thủy Lung. Dường như cá nhân hắn rất kiên nhẫn. Thời gian này hắn vẫn đóng cửa nghiên cứu nội dung trong giấy TuYên Thành mà Thủy Lung cho hắn.

Nhưng hắn không biết bản thân mình quá nhạy cảm, lời Thủy Lung nói với hắn đều là nói thật, không hề có ý câu móc quan hệ với hắn. Lúc đó nói với hắn rất rõ ràng, hắn đã đem chuyện này ném ra sau đầu, một lòng vội vàng, tâm tư đã sớm bị các hạng mục chiếm hết, hắn đâu còn dư thời gian để suy nghĩ.

Ngày hôm đó, Thủy Lung vừa dung cơm trưa xong, chuẩn bị rời khỏi phủ đi xem tiến độ của công trình kiến trúc trong thành, lộ mặt trước dân chúng, tăng cường xúc động tồn tại của mình. Lúc đi được nửa đường, đột nhiên phát hiện.

Bước chân của nàng khựng lại, không có đi tiếp nữa, hướng về một gốc cây cao to không xa: “Tiểu Ngư Nhi.”

Lời vừa dứt, một bóng người xanh biếc từ trên cây bay xuống. Quý gồi trước mặt Thủy Lung, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng không có bao nhiêu tình cảm, cung kính khiến người khác không thấy lỗi: “Chủ nhân.”

Thiếu niên này nhìn bề ngoài khá xinh đẹp, nho nhã chính là người bị Thủy Lung phái đi Hắc Thủy Bang - Du Ngôn.

Bản lĩnh che giấu của Du Ngôn rất tốt, nếu như là Thủy Lung ngày trước e là khó có thể phát hiện. Nhưng lúc này đối với Thủy Lung mà nói, Du Ngôn chưa đủ khiến nàng sợ hãi, cũng không sợ hắn theo dõi.

Quan trọng nhất là, Du Ngôn đi theo Bạch Thủy Lung trước kia không lâu lắm, nên trong kí ức của nàng về Du Ngôn ít đến đáng thương, nàng chỉ biết hắn được Túc Ương phái đến Xuân Ý Lâu bảo vệ nàng, cũng là người truyền tin.

So với Mộc Tuyết, Du Ngôn càng gần gũi với Túc Ương. Bởi vì có đôi khi Mộc Tuyết không nhất định tìm được Túc Ương, nhưng Du Ngôn lại có thể. Vì lý do này, Thủy Lung rất đề phòng hắn.

“Người tới nơi này không chỉ vì Lâu Từ Hạng chứ.” Thủy Lung nói.

Du Ngôn: “Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

Thủy Lung cười. Đột nhiên, nàng biến mất ngay tại chỗ, chớp mắt liền đứng sau lưng Du Ngôn. Một cây dao găm kề lên cổ hắn, lưỡi dao không chút nghiêng lệch hướng về động mạch chủ của hắn. Nàng kề sát vào cổ hắn, đôi môi rất gần lỗ tai của hắn, lúc nói chuyện hơi thở không tránh được phả vào tai hắn, giọng điệu mềm nhẹ ẩn ý cười, giống như tình nhân thì thầm nói nhò vào tai nhau: “Người cảm thấy ta cần người bảo vệ sao?”

Lúc này, Thủy Lung thực sự không có ý muốn đùa giỡn Du Ngôn. Từng động tác từng cử chỉ đều như thói quen, đối với phần lớn người, khi nàng càng vô tình thì, mặt ngoài càng dịu dàng, âm thanh càng mềm mại, khiến người ta không nhận được run sợ, thả lỏng cảnh giác.

Nhưng mà phần lớn thời gian, kẻ địch buông lỏng cảnh giác trong chớp mắt sẽ lộ sơ hở, tạo thành hậu quả thất bại.

Về mặt Du Ngôn không có biến hóa, chỉ có long mi rũ xuống run rẩy kịch liệt một cái, không bị ai phát hiện.

“Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

Hắn lặp lại một lần nữa.

Trong lòng Thủy Lung rất kinh ngạc, đồng thời cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Du Ngôn này, thật cổ quái! Lại giống như rất phức tạp, lại rất đơn giản. Không biết Túc Ương bồi dưỡng như thế nào. Rõ ràng hắn rất nghe lời Túc Ương, nhưng lại không phản kháng lại mệnh lệnh Thủy Lung. Coi như căn bản không có đầu óc, giống như con rối gỗ bị người ta dùng sợi tơ khống chế, một sợi tơ vô hình. Túc Ương nắm giữ một nửa, nàng kiểm giữ non nửa.

Vừa nghĩ như vậy, Du Ngôn cũng là một người đáng thương.

Đình đang.

Thình lình có tiếng chuông thanh thúy vang lên, phá vỡ bầu không khí im lặng giữa Thủy Lung và Du Ngôn. Thủy Lung nghiêng đầu nhìn về phía sau, liền thấy cô gái ngoại bang dưới ánh mặt trời. Cô gái mặc cái áo nhỏ nhiều hoa, bên dưới là làn váy ba tầng hoa văn, làn váy không rộng, nhưng có thể tưởng tượng được, một khi xoay vòng làn váy sẽ như đóa hoa nở rộ, có thể đựng đưa làn song to.

Váy áo rực rỡ lõe lộet cũng không che mất nhan sắc xinh đẹp của cô gái, một đôi mắt sang ngời, rất là true chọc người.

Tiếng chuông phát ra từ trang sức bằng bạc trên cổ tay và cổ chân cô gái, kèm theo cử động của nàng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng vang.

Lúc này, gương mặt của cô gái xinh đẹp đại ra, hai tròng mắt tròn ra có chút đáng yêu. Nàng cứ nhìn Thủy Lung và Du Ngôn như vậy, ánh mắt chuyển từ người Du Ngôn sang Thủy Lung, tựa như bưng tỉnh, nhưng khiếp sợ và nghi ngờ trong đáy mắt càng to lớn.

Thủy Lung liếc nhìn cô gái liền nhận ra thân phận của nàng ta, chính là Ngõa Lạc Oa đã lâu không gặp.

Nàng ta đến... đại biểu cho Trường Tôn Vinh Cực cũng sắp đến.

Thủy Lung đang định mở miệng nói, Ngõa Lạc Oa liền mở miệng nói trước: “Ai nha, ban ngày ban mặt tán tỉnh nhau là không tốt nhá!”

Dựa vào góc độ của đối phương, nàng ta không thể nào nhìn thấy Thủy Lung cầm dao găm trên tay, lại vì khiếp sợ trong nháy mắt, mà không có quan sát cẩn thận. Nhìn sơ qua liền nghĩ rằng Thủy Lung ôm cổ Du Ngôn, ngực dán vào lưng Du Ngôn, đầu kê sát, môi gần như hôn lên tai Du Ngôn, một bộ dạng vô cùng than thiết.

Lúc Ngõa Lạc Oa đến, liếc mắt liền thấy bóng dáng Thủy Lung, hiển nhiên đã nhận ra nàng, đương nhiên cũng nhìn thấy Thủy Lung than thiết với gã đàn ông khác, sợ đến suýt chút nữa thét chói tai cắt đứt chuyện thân mật của bọn họ. Ai ngờ Thủy Lung quay đầu lại nhìn nàng, dung nhan xinh đẹp khiến người ta hồn xiêu phách lạc, kinh sợ quá mức khiến nàng không nhận được ngừng ngo, mới biết chính mình nhận lầm người.

Nhưng với tính cách hào phóng của mình, Ngõa Lạc Oa không hề cảm thấy xấu hổ, còn mở miệng trêu hai người.

Ngõa Lạc Oa vốn nghĩ cô gái áo đỏ sẽ mặc cỡ... Dù không mặc cỡ thì cũng sẽ thẹn quá hóa giận mới đúng. Ai dè người ta chỉ cười nhạt, đáng vẻ ung dung nhìn mình, ánh mắt hờ hững, ngược lại làm cho nàng cảm thấy tức giận và xấu hổ cơ chứ.

Cái bộ dạng kiêu biểu tình này sao mà quen mắt thế nhỉ?

Ngõa Lạc Oa cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ cô gái trước mắt cười đến yêu nghiệt, cùng với chủ tử yêu nghiệt nhà mình có mờ ám. Ho nhẹ một tiếng, không quên hỏi việc chính: “Vị cô nương này cho ta hỏi, đường đi tới phủ thành chủ đi như thế nào?”

Giọng nói của nàng ta véo von dễ nghe, lúc nói chuyện tứ chi cử động rất nhẹ, tiếng chuông tinh tể vang lên.

Người bình thường sẽ không chú ý đến những chi tiết này, Thủy Lung lại thấy rất rõ ràng, động tác này, Ngõa Lạc Oa đang sử dụng thuật thôi miên.

“Đây.” Thủy Lung lên tiếng, sau đó liền rời khỏi vị trí sau lưng Du Ngôn, đi tới cái ghế dưới bóng cây ngồi.

Nàng khẽ động, Ngõa Lạc Oa mới nhìn rõ tay nàng cầm chùy thủ, cùng với Du Ngôn có thái độ nghe lời vẫn không nhúc nhích. Cái này không giống bộ dạng ve vãn lẫn nhau, thì ra là mình đoán sai?

“Cô nương có thể thông báo với thành chủ một tiếng, nói Ngõa Lạc Oa cầu kiến.”

Thủy Lung khẽ híp mắt, vẫy tay với nàng ta, ôn nhu nói: “Ngươi qua đây, ta sẽ nói cho ngươi biết thành chủ đang ở đâu.”

Ngõa Lạc Oa ngăn người, cảm thấy nụ cười của cô gái này rất đẹp, giống như hồng mai trong tuyết dịu dàng mà ngông nghênh, ngay cả nàng là con gái cũng bị hấp dẫn. Âm thanh mềm mại uyển chuyển của thiếu nữ vờn quanh trong đầu nàng, giống như tiếng vọng từ vực sâu miên mang không dứt, rơi vào lòng người không dứt. Kích động lòng người không dứt, không có biện pháp chống lại phần dịu dàng mê hoặc này.

Bất chợt, Ngõa Lạc Oa trừng lớn mắt, tỉnh táo lại liền thấy gương mặt xinh đẹp không tỳ vết của Thủy Lung. Hai mắt tràn ngập đề phòng và hoảng hốt, trên trán toát ra mồ hôi mỏng, cứng rắn hỏi: “Ngươi là ai?”

Nàng vốn định mê hoặc tâm trí của cô gái này, ai ngờ ngược lại bị người ta mê hoặc.

Nàng chưa từng nghe nói có bậc thầy thôi miên mới xuất hiện, tuổi tác cô gái này không lớn, dung mạo lại xinh đẹp giống yêu nữ như vậy, chẳng lẽ là nhân tài do gia tộc lãnh đời bồi dưỡng ra? Thế lực có thể bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, còn có tình xuất hiện ở thành Nam Vân, không lẽ là... (N: tò mò, chẳng lẽ sắp có tiểu tam xuất hiện nữa @@ gia tộc nào nữa đây!!)

Ngõa Lạc Oa cố gắng bổ sung kiến thức, sâu sắc nhìn Thủy Lung, nhẹ giọng nói: “Ta là Ngõa Lạc Oa, đến từ Huyền Tộc.” Nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thủy Lung, thấy đáy mắt Thủy Lung lóe lên rồi biến mất vẻ khác thường, cũng nghi ngờ không biết mình đoán đúng hay sai.

Ngõa Lạc Oa vẫn còn đang suy tư, chợt bên tai nghe đến tiếng cô gái.

“Ta biết người tên Ngõa Lạc Oa.”

Trong giọng nói của cô gái còn lộ ra tiếng cười, nghe giống như đang trêu tức, lại rất êm dịu, làm cho người ta động lòng. Nếu như cô gái trước mắt không phải là nữ, Ngõa Lạc Oa nhất định cho rằng người này dụ hoặc nàng.

Cô gái này đúng là rất được trời ưu ái, không những có diện mạo tốt, ngay cả âm thanh cũng rất dễ nghe, hơn nữa Bạch cô nương... Khoan đã, Bạch cô nương?

Ngõa Lạc Oa ngạc nhiên. Lúc này chỉ nhìn thấy bóng lưng, liền nhận định cô gái này là Bạch cô nương. Sau khi nhìn thấy mặt nàng mới nghĩ rằng nhìn lầm. Nhưng cô gái này mang lại cảm giác rất quen thuộc cho nàng, cộng thêm âm thanh này và giọng điệu này, không phải cực kì giống với Bạch cô nương sao?

Dáng vẻ biến hóa của Ngõa Lạc Oa đều bị Thủy Lung nhìn thấy, chờ Ngõa Lạc Oa nhìn mình chằm chằm, nàng cười nói: “Nghĩ rõ rồi à?”

Những lời này giống như không có báo trước, khiến Ngõa Lạc Oa còn đang nghi ngờ liền có bảy phần khẳng định.

"Bạch. . . Cô nương?"

"Ừ." Thủy Lung không do dự đáp.

Ngõa Lạc Oa ngoài kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, nàng ta nhìn chăm chú Thủy Lung, hận không thể vươn tay sờ sờ mặt nàng, để xem có phải Thủy Lung mang mặt nạ da người hay không. Nhưng nghĩ lại, nào có người có thể làm ra mặt nạ giống thật như vậy? Và lại, chưa từng nhìn thấy dung mạo thể này, làm sao có thể làm ra mặt nạ có diện mạo xinh đẹp tuyệt trần chứ.

“Cái này...” Ngõa Lạc Oa không nhận được sợ hãi: “Mặt mũi trước kia của Bạch cô nương đều là giả sao?”

Nàng ta chỉ dự đoán được sự thật này thôi.

Thủy Lung không có giải thích, hỏi lại nàng ta: “Người tới đây tìm ta có chuyện gì không?”

Ngõa Lạc Oa vừa nghe liền nhớ tới việc chính của mình, nhanh miệng nói: “Chuyện này, chủ nhân bảo ta đến đây nói với Bạch cô nương, chiều ngày mai chủ nhân sẽ đến thành Nam Vân.”

“Liên vì chuyện này?” Thủy Lung nhíu mày.

Ngõa Lạc Oa nghiêm mặt: “Chính là chuyện này.”

Thủy Lung khẽ cười khúc khích, đưa tay vỗ vỗ đầu vai Ngõa Lạc Oa: “Cực khổ cho người rồi.” Chút chuyện nhỏ này lại bắt Ngõa Lạc Oa cực khổ chạy đến đây, người nọ đúng là vẫn tùy hứng bá đạo như trước.

Sau khi Ngõa Lạc Oa biết thân phận của Thủy Lung, ánh mắt của nàng ta vẫn không nhận được nhìn về Thủy Lung, vừa thấy nàng cười liền sững sờ trong nháy mắt, quên mất trả lời, tò mò hỏi: “Chủ nhân đã sớm biết dung mạo thật của Bạch cô nương sao?”

Khi xưa, nàng ta rất hiếu kì vì sao chủ nhân luôn đối xử đặc biệt với Bạch cô nương. Hôm nay, nhìn thấy diện mạo thật của Thủy Lung, không khỏi đoán mò.

Thủy Lung lắc đầu.

Theo lý mà nói, Trường Tôn Vinh Cực không biết. Dù sao thì nàng biến thành bộ dạng thế này, cũng chỉ là chuyện một tháng trước, ngay cả nàng cũng chưa quen với chuyện này.

Ngõa Lạc Oa thấy nàng lắc đầu cũng không có kì quái. Dung mạo Bạch cô nương đẹp, thực sự rất là đẹp! So với những cô gái xinh đẹp ngày trước nàng gặp còn đẹp hơn. Thế nhưng còn kém một chút. Cô gái tuyệt sắc có phong cách khác biệt Thủy Lung nàng ta gặp không ít, chủ nhân cũng từng thấy rất nhiều, nhưng sao lại cảm thấy dung mạo của Bạch cô nương đặc biệt.

“Bạch cô nương, người này là ai ạ?” Ngõa Lạc Oa nhìn về Du Ngôn vẫn còn đứng im.

Tuy rằng Bạch cô nương cầm dao găm đối với gã đàn ông này, nhưng hai người kẻ sát nhau quá mức rồi. May là chỉ có mình nàng nhìn thấy, nếu bị chủ nhân nhìn thấy, bằng không thì...

Thủy Lung cũng nhìn về phía Du Ngôn: “Nhất định muốn ở lại?”

Du Ngôn không chút biểu cảm lập lại: “Nhiệm vụ của ta là bảo vệ chủ nhân.”

“Được.” Thủy Lung đồng ý.

Lông mi của Du Ngôn run lên, nhẹ nhàng nâng mắt lên, nhìn Thủy Lung.

Vừa ngừng đầu lên liền nhìn thẳng vào ánh mắt của Thủy Lung. Thủy Lung cười nhạt nói: “Ta có nhiệm vụ giao cho ngươi.” Không chờ Du Ngôn phản bác, nàng nói tiếp: “Ta cho phép ngươi ở lại thành Nam Vân, cũng cho phép ngươi trung thành với nhiệm vụ của mình, ta cho ngươi nhiệm vụ này, chính là để ngươi bảo vệ ta.”

“Chủ nhân ra lệnh” Du Ngôn Yên lặng nói.

Thủy Lung nói: “Đem Hắc Thủy Bang chuyển dời đến hòn đảo phía thành bắc của Nam Vân, chờ làm xong, ta sẽ ra lệnh khác cho ngươi!”

Du Ngôn: “Nhiệm vụ của ta là...”

Thủy Lung bình thần cắt đứt lời hắn: “Ngươi làm xong những chuyện này... chính là bảo vệ ta tốt nhất.”

Du Ngôn im lặng không nói.

Thủy Lung không biết Túc Ương đã ra lệnh gì cho hắn, có lẽ là giám thị hay gì đó? Không có hỏi Du Ngôn, bởi vì nàng biết sẽ không lấy được đáp án, Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Ngươi không muốn rời khỏi bên người ta, có thể ra lệnh cho người khác đi làm chuyện này.”

“Dạ.” Lần này, cuối cùng Du Ngôn cũng có phản ứng.

Thủy Lung phát tay một cái.

Du Ngôn im hơi lặng tiếng khẽ bay lên, thân thể liền biến mất.

Ngõa Lạc Oa mơ hồ nhìn ra cái gì đó, mấp máy môi nhưng không nói được lời nào. Dù sao thì nàng và Thủy Lung cũng không có quen thuộc với nhau lắm. Thủy Lung coi như cũng là một nửa chủ mẫu, suy nghĩ của chủ mẫu thuộc hạ như cô sao có thể dò đoán.

Bây giờ, Thủy Lung đứng lên, bước ra ngoài.

Ngõa Lạc Oa thấy vậy, vội vàng đuổi theo, không biết Thủy Lung muốn làm gì?

Một đường từ đại viện đi tới cửa lớn phủ thành chủ, tình cờ gặp Lục Quyền và Hồng Yến vừa mới về. Hai cô gái liền tự nhiên đi bên cạnh Thủy Lung, Lục Quyền và Hồng Yến đều không quen Ngõa Lạc Oa, vừa hiếu kì lại vừa đề phòng nàng ta. Hồng Yến mở miệng dò hỏi, trong chốc lát liền trò chuyện vui vẻ với Ngõa Lạc Oa, kì thật trong mỗi câu nói đều có ẩn ý dò xét, Ngõa Lạc Oa tìm hiểu cuộc sống gần đây của Thủy Lung và quan hệ với bọn người Hồng Yến. Hồng Yến thì tìm hiểu thân phận và chủ nhân sau lưng của Ngõa Lạc Oa.

Lục Quyền cẩn thận lắng nghe, liền biết Ngõa Lạc Oa là người của Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung cũng đề mặc cho bọn họ ‘tán dóc’, cảm thấy hai người này nói chuyện phiếm giống như niềm vui. Và lại, nhìn hai cô gái một quyền rũ xinh đẹp, một diêm dúa lẳng lơ, lúc nói chuyện đều có chút xú cừ chỉ phối hợp, đôi khi lại phát ra tiếng cười ‘ha ha’ ‘khanh khách’; không biết bản thân trở thành cảnh đẹp ý vui trong mắt người khác.”

Từ buổi trưa mặt trời treo cao đến buổi chiều ánh nắng nhạt dần, Ngõa Lạc Oa nhìn thấy Thủy Lung bận rộn trong các sân, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Thủy Lung giống như rất hiểu nỗi khổ của dân chúng. Nhưng thấy mặt trời chuẩn bị xuống núi, lòng nàng liền lo lắng, đối với Thủy Lung vừa thảo luận với kiến trúc sư xong, nói: “Bạch cô nương.”

“Ừ.” Thủy Lung nhìn nàng ta nói.

Ngõa Lạc Oa nhẹ giọng nhắc nhở: “Chiều mai chủ nhân sẽ đến.”

Thủy Lung: “Ta biết.”

Ngõa Lạc Oa nóng nảy, "Bạch cô nương biết, vì sao. . ." Liếc nhìn dáng vẻ vẫn thản nhiên như cũ của Thủy Lung, vẫn nói tiếp: “Vì sao Bạch cô nương không đề ý chuyện này?”

Lục Quyền và Hồng Yến đứng phía sau, lắng tai nghe hai người.

Thủy Lung cười nói: “Làm sao mới coi là đề bụng?”

Ngõa Lạc Oa không biết Thủy Lung giả vờ không hiểu hay là thật sự không hiểu, bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên là phải chuẩn bị sớm rồi.” Thở dài một hơi, hết sức tận tình nói: “Bạch cô nương đừng trách ta nhiều chuyện. Rõ ràng chủ nhân đã sớm muốn đến gặp Bạch cô nương, cố tình lại bắt ta đến trước báo tin cho Bạch cô nương biết, chẳng lẽ Bạch cô nương còn không hiểu ư?”

Thủy Lung cười híp mắt nhìn Ngõa Lạc Oa: “Chút tâm tư nhỏ bé của hắn... ngươi cũng nhìn ra sao?”

Ngõa Lạc Oa cười già già: “Chủ nhân rất nhớ Bạch cô nương, đương nhiên ngài hi vọng Bạch cô nương cũng nhớ đến ngài.”

“Ngươi muốn ta chuẩn bị nghênh đón hắn à?” Thủy Lung nói một câu liền nói toạc ý nghĩ của Ngõa Lạc Oa.

Ngõa Lặc Oa gật đầu, mặt đầy mong chờ nhìn Thủy Lung. Máy ngày nay, áp khí của chủ nhân hơi bị thấp, tuy rằng không có làm ra mấy chuyện giận chó đánh mèo, nhưng hấn sinh ra áp suất như vậy, thực sự khiến người ta khiếp đảm. Nếu như ngày mai Bạch Thủy Lung có thể khiến chủ nhân vui vẻ, như vậy còn gì tốt hơn.

Thủy Lung cười một tiếng, "Ta biết."

Ngõa Lặc Oa trợn hai mắt. Biết? Biết cái gì? Đã biết rồi sao còn không tỏ ra tích cực một chút đi?

Thủy Lung không có giải thích thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Ngói xanh đánh người khác bị thương

Edit: Tịch Ngừ @macngulau@l@q@d

Mặt trời xuống núi non một nửa, Thủy Lung mới dẹp đường về phủ. Theo nàng cùng trở về đương nhiên là Ngõa Lặc Oa và đám người Lục Quyển.

Người hầu trong phủ thành chủ đã sớm chuẩn bị xong cơm tối, Thủy Lung mời Ngõa Lặc Oa ngồi ăn chung. Ngõa Lặc Oa cũng không có khách sáo, ngồi xuống ăn cơm với nàng. Ăn tối xong, Ngõa Lặc Oa thấp giọng đánh giá: "Mùi vị này so với đầu bếp bên cạnh chủ nhân làm hoàn toàn không thể sánh bằng."

Thủy Lung cười khê: "Lấy hoàn cảnh hiện nay của thành Nam Vân mà nói, những thứ này đã tốt lắm rồi."

Ngõa Lặc Oa nhìn sắc mặt của nàng. Không rõ Thủy Lung thật sự không hiểu hay là vô không biết, lại nhẹ giọng nói: "Thật ra, hà có gì Bạch cô nương phải cô độc ở đây, đi theo bên người chủ nhân..."

Ngõa Lặc Oa không biết vì sao Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung tách nhau ra, nhưng dựa vào mấy ngày nay nàng ta quan sát, nàng ta phát hiện một chút manh mối việc Bạch Thủy Lung chủ động rời khỏi chủ nhân.

Thủy Lung không nghe nàng ta nói hết cũng hiểu được ý của nàng ta. Ý của đối phương là nàng không chịu ở bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực hưởng thụ cuộc sống sung sướng, cố tình lại chạy tới thành Nam Vân chịu khổ. Nguyên nhân bên trong, Thủy Lung không có giải thích rõ cho nàng ta nghe.

Thủy Lung buông chén đĩa, bóng dáng quý mị biến mất rất nhanh, trong nháy mắt đến mái hiên cách đó không xa, 'ầm' một tiếng, một gã thiếu niên áo xanh rơi xuống.

Ngõa Lặc Oa nhận ra người vừa rơi xuống chính là cậu trai trẻ bị Thủy Lung dùng dao găm kẻ vào cổ.

Chơi cái trò gì vậy?

"Chủ tử, có muốn xử lý hấn hay không?" Lục Quyển nhanh chóng chạy đến.

"Không cần." Thủy Lung từ trên mái hiên nhảy xuống, liếc nhìn Du Ngôn nằm dưới đất: "Tìm một căn phòng sạch sẽ để cho hấn ngủ đến tự nhiên tỉnh."

Ồi cha?

Mặc kệ là Ngõa Lặc Oa hay Lục Quyển cũng đều ngăn người. Đem người ta đánh ngất xỉu xong, không phải đem đối phương giải quyết luôn hay sao? Vì sao nàng ấy lại làm ngược lại, kiểm chỗ sạch sẽ cho hấn ngủ? Đây ruốc cuộc là đạo lý gì vậy? Suy nghĩ của Bạch Thủy Lung, các nàng thật sự không thể nào hiểu được.

Thủy Lung nghĩ gì cũng không cần giải thích cho bọn họ biết, nàng ra lệnh xong liền xoay người đi đến thư phòng.

Trong thư phòng đã sớm có một người, người này chính là kẻ vẫn chưa từng xuất hiện trước mọi người – Lâu Thiên Trúc. Hấn đang xử lý mấy công việc mà Thủy Lung sắp xếp cho hấn, trong thư phòng hơi mờ tối, ánh nến chiếu sang sườn mặt của hấn, nhìn rõ ánh mắt trong trẻo của hấn.

Cái này để người ta biết hấn đang nghiêm túc làm việc, e là mấy ngày nay hấn không có nghỉ ngơi tốt.

Khi Thủy Lung đi vào, Lâu Thiên Trúc liền phát hiện. Hấn đứng dậy chào nàng một cái, trong mắt lóe lên nghi ngờ.

Thủy Lung nhàn nhạt nói: "Tiểu Ngư Nhi bị ta đánh ngất xỉu."

"Ồi chào?" Lâu Thiên Trúc ngẩn ra, sau đó cười ha ha: "Ha ha, thành chủ đại nhân đúng là người thú vị."

Hắn đã sớm biết tin Du Ngôn đến thành Nam Vân, cũng biết rõ hắn ta đi theo bên cạnh Thủy Lung. Lúc này nhìn thấy Thủy Lung, biết nàng không ngại để Du Ngôn thấy sự hiện diện của hắn. Ai ngờ hắn không có hỏi, tâm tư cũng bị Thủy Lung nhìn ra, liền mở miệng thông báo một tiếng.

KHông ngờ... hắn ta bị đánh ngất xỉu?

E rằng Du Ngôn là ám vệ đầu tiên bị chủ nhân đánh ngất xỉu nha!

Vừa nghĩ đến đó, Lâu Thiển Trúc không nhịn được bật cười, không biết rốt cuộc Thủy Lung đang nghĩ cái gì nữa.

Thủy Lung lách người đi vào nhưng không có ngồi ở vị trí chủ nhà, nàng ngồi xuống cái ghế gần nhất. Nghiêng đầu nhìn về Lâu Thiển Trúc, giống như nói chuyện phiếm: “Nếu như hắn nhất quyết muốn theo bên cạnh ta, tránh không được bị ta đánh xỉu nhiều lần. Ta cho phép hắn đi theo bảo vệ cho ta, lại không có đồng ý không đối phó với hắn.”

Lâu Thiển Trúc thật sự không ngờ Thủy Lung lại có lòng tốt như thế, nói chuyện phiếm chẳng có liên quan gì đến việc chính. Trong khoảng thời gian ngắn, khiến người ta có cảm giác được yêu thương mà lo sợ, ngoài mặt không có để lộ vui mừng. Chỉ nghe bằng tai, về mặt thần thiện, trong lòng hắn có chút ngoài ý muốn... Tự nhiên tốt như vậy, hôm nay Bạch Thủy Lung hình như rất vui.

Thủy Lung thuận miệng tán gẫu một chút lại nói tiếp việc chính: “Ta ra lệnh cho Du Ngôn, bắt hắn chuyển Hắc Thủy Bang đến gần vùng biển của thành Nam Vân. Nếu hắn muốn làm thiệp thân ám vệ cho ta, như vậy sẽ không có nhiều sức quản lý chuyện của Hắc Thủy Bang. Nếu người muốn âm thầm không chế Hắc Thủy Bang, thì cố gắng đem tất cả chuyện ta phân phó giấu Du Ngôn.”

Lâu Thiển Trúc nói: “Dạ.”

Đáy mắt Thủy Lung hiện lên tia thương thức: “Chắc hẳn ngươi có rất nhiều nghi vấn.”

Lâu Thiển Trúc mỉm cười nói: “Đúng, trong lòng tiểu sinh có rất nhiều nghi vấn. Du NGôn không phải là đối thủ của thành chủ đại nhân, thành chủ đại nhân không muốn bị hắn giám thị, vì sao không giết hắn. Không những không giết hắn mà còn cho hắn ra mặt giải quyết mọi chuyện của Hắc Thủy Bang, điều này khiến tiểu sinh suy đoán, người đứng sau lưng Du NGôn gây khó dễ cho thành chủ đại nhân, khiến thành chủ đại nhân không thể không rat ay với hắn...” Hắn nghiêng nghiêng đầu, hắn làm động tác này, rất là thoải mái tùy ý: “Tiểu sinh đoán, thành chủ đại nhân làm như vậy là muốn tương kế tựu kế, để cho Du Ngôn giám thị, để cho hắn nhìn thấy một số chuyện râu ria, cũng coi như để kẻ đứng sau lưng hắn nhìn thấy. Mặc kệ tiểu sinh đoán như thế nào thì chuyện râu ria, miễn là thành chủ giao phó chuyện đó mới là quan trọng. Thành chủ đại nhân không muốn chủ động nói rõ với tiểu sinh, tiểu sinh có hỏi cũng vô dụng.”

Hắn nói chuyện rất thản nhiên, thong dong, Thủy Lung nghe xong gật đầu: “Ngươi nói không sai.”

Ánh mắt Lâu Thiển Trúc hiện lên chút giao hoạt: “Nghe ra thành chủ đại nhân rất vui vẻ, nếu không nói cho tiểu sinh nghe một chút đi, giải thích nghi ngờ trong lòng tiểu sinh có được không?”

Thủy Lung cười nói: “Ngươi đúng là mụn buồm xuôi gió nha.”

Lâu Thiển Trúc vừa nghe lời này liền biết không có hi vọng, lộ vẻ tiếc nuối, ủy khuất hề hề nói: “Thôi, thôi, bí mật của thành chủ đại nhân, ta làm sao có thể hi vọng biết được chứ.” Lời nói dừng một chút, hắn lại chuyển đề tài: “Tiểu sinh thấy hôm nay tâm trạng thành chủ đại nhân rất vui, không biết đã có chuyện tốt gì thể?”

Thủy Lung ngắt ra: “Rất rõ ràng sao?”

Nàng nhẹ nhàng hỏi, vẻ mặt lộ ra chút ngây thơ, làm nhu hòa đi không ít kiên cường vốn có, suýt chút nữa khiến Lâu Thiển Trúc si mê. Hắn lấy lại tâm trí, ngược lại thấy rất kinh ngạc, không hiểu vì sao nàng lại như vậy: “Ngày xưa, thành chủ không có lòng dạ thành thoi như lúc này, không có nói chuyện phiếm trong khi nói chính sự với tiểu sinh.”

Thủy Lung vừa nghe xong chợt phát hiện từ khi nghe tin Trương Tôn Vinh Cực sắp đến, lời nói và cách làm việc của nàng bị dao động không ít. Thì ra lại rõ ràng như thế, bản thân nàng cũng không tự chủ được, nghĩ rằng không có biến hóa gì nhiều.

Thủy Lung cười khê: “Dạo này bận quá, cũng nên thả lỏng một chút.” Ngược mắt nhìn về Lâu Thiển Trúc, nhìn thấy hình bóng mình trong đáy mắt hắn, liền nói: “Hôm nay làm việc tới đây thôi, ngươi có thể tan ca, hoạt động tự do đi.”

Lâu Thiển Trúc chưa từng nghe cái từ ‘tan ca’ này, cũng không hiểu rõ ý của nàng. Mặc dù Thủy Lung không phải cố ý quan tâm hắn, lòng dạ vẫn không nhịn được xúc động vì những lời nói ân cần quan tâm này, cúi đầu nói: “Tiểu sinh cảm ơn thành chủ đại nhân đã thông cảm.”

Thủy Lung phân phó xong, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa phòng, chợt nhớ ra điều gì, dừng bước, quay đầu nhìn về Lâu Thiển Trúc nói: “Ngày mai Trương Tôn Vinh Cực đến, ở trước mặt hắn nhớ phải đứng đúng một chút cho ta.”

Tính cách của Lâu Thiển Trúc và một người an hem ở kiếp trước của nàng giống hệt nhau, đều có tài ăn nói lại biết giả ngu. Người như vậy làm việc rất chừng chặc lại không bốc đồng, một khi xác định được lòng trung thành, rất dễ dàng sống chung. Thủy Lung coi trọng hắn, không muốn hắn bị Trương Tôn Vinh Cực làm khó.

Nàng đi tới cửa mới nhớ, ý thức bảo vệ lãnh thổ của Trương Tôn Vinh Cực rất mạnh. Phần ý thức lãnh vực này không chỉ đơn giản trên mặt chữ, rộng

hon nữa là bao gồm cả nàng!

Thủy Lung nhớ tới hành vi ba lần bốn lượt độc chiếm của Trương Tôn Vinh Cực, bởi vì hẳn, ngay cả Mộc Tuyết cũng khó mà đến gần nàng.

Hành động như vậy trong mắt Thủy Lung cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực giống như Bạch Nha thứ hai. Kiếp trước, Bạch Nha cũng không cho nàng đi trêu chọc mấy con thú khác, một khi thấy sừng vật khác đến gần nàng, nó liền xông lên cắn chết đối phương. Đã từng có một con cọp con rơi vào vòng công kích của nó.

Tâm tư của Thủy Lung không khỏi rơi vào trên người Trương Tôn Vinh Cực, không có phát hiện về mặt của Lâu Thiến Trúc khi nghe nàng thông báo, đẩy cửa gỗ điêu khắc hoa văn của thư phòng, đi ra ngoài, bóng dáng dần dần rời xa không thấy nữa.

Lâu Thiến Trúc im lặng nhìn bóng lưng của nàng biến mất, nụ cười trên môi càng lúc càng nhạt, không nhìn được dần tan hẳn, khẽ mím môi mông.

Ngày mai Trương Tôn Vinh Cực sẽ đến...

Thì ra là thế.

Hôm nay, tâm trạng của nàng vui sướng là vì Võ vương Trương Tôn Vinh Cực – phu quân danh chính ngôn thuận của nàng sắp đến.

Tâm trạng Lâu Thiến Trúc hơi nặng nề, khoe miệng khẽ nhếch hóa thành nụ cười khổ sở. Hẳn đang hi vọng cái gì đây? Mọi chuyện không phải rất rõ ràng hay sao? Bạch Thủy Lung là Võ vương phi cả thiên hạ này có ai không biết? Nàng là chủ tử mà hẳn bán mạng làm việc, hoàn toàn không có cơ hội dư thừa, một chút cũng không có!

Lâu Thiến Trúc sâu kín thờ dài, ánh mắt dần dần rõ ràng.

Không cần nghĩ nữa. Mầm mống rung động này chỉ mới gieo trồng, liệu mạng muốn nảy mầm, cuối cùng vẫn vô tình bị bóp chết. Liên tục trồng hạt giống đều ngấm trong vũng bùn vô vọng, chờ thời qua đi qua sẽ mục nát chết, thực sự vừa buồn vừa thương.

Tâm tình của Lâu Thiến Trúc chỉ chờ thời gian dần dần tàn mạt đi.

Đối với Thủy Lung, Lâu Thiến Trúc chỉ có chút rung động nhất thời, thời gian sẽ làm phai mờ đi mọi thứ. Chỉ có hình ảnh rung động trong nháy mắt là không biết tồn tại tới bao giờ mà thôi.

Ngày mai, nơi chân trời hiện lên từng tia sáng mới, sắc trời càng ngày sáng tỏ, rõ ràng biểu lộ một ngày mới bắt đầu.

Một ngày mới đến, dân chúng thành Nam Vân lại bắt đầu một ngày mới bận rộn. Đi trên đường phố thành Nam Vân, nhìn một cái liền có thể thấy dấu vết công trình ở chung quanh, cùng với khí thể tung bay của mọi người.

Thủy Lung rửa mặt ăn sáng rồi đi luyện võ, tất cả đều có trật tự.

Một bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện ở trường luyện võ, im hơi lặng tiếng đứng thẳng.

Thủy Lung nhíu mày liếc nhìn Du Ngôn một cái, nàng cũng không có giải thích lí do ngày hôm qua đánh hẳn ngất. Nàng thi triển Thiên Tuyền Kiếm Pháp một lần lại một lần, tâm tình không bị ngoại vật quấy nhiễu, động tác lưu loát như mây trôi nước chảy khiến người ta lú lờ.

Cũng không biết Ngõa Lạc Oa đến từ lúc nào, nhìn bộ dạng luyện kiếm của Thủy Lung, âm thầm khen: Phong thái này, khí thế này trong thiên hạ quả thật rất ít, đúng là cướp đoạt ánh sáng của người khác mà!

Nàng ta nhìn Thủy Lung luyện kiếm, lại không nhìn nổi có chút nóng nảy. Không lẽ Bạch cô nương thật sự chẳng quan tâm đến chủ nhân sao? Ngày hôm qua không có chuẩn bị thì thôi, hôm nay vẫn bình tĩnh luyện kiếm... cái này đúng là hoàng thượng không gấp, thái giám vội!

Mặc kệ Ngõa Lạc Oa đang tính toán, hay là Du Ngôn không chút có biểu hiện cảm xúc, cũng đều không ảnh hưởng gì đến Thủy Lung luyện kiếm.

Mãi cho tới khi Thủy Lung ngừng lại, cầm khăn chà lau mồ hôi trên trán, liếc nhìn Lục Quyên đang từ xa đi tới.

Thoáng chốc, Lục Quyên đã đi tới: “Chủ tử, Đồng công tử tới.”

Đây là tin tức tốt nha.

Thủy Lung tươi cười: “Được.” Ngón tay búng một cái, một luồng nội lực bắn về phía huyệt đạo của Du Ngôn đứng không xa.

“...”Lông mi Du Ngôn run rẩy, lần thứ hai yên lặng ngã xuống đất, bụi bặm văng tứ tung.

Ngõa Lạc Oa: “...”

Nàng không biết có nên đồng tình hay đồng cảm với thiếu niên áo xanh này hay không. Bé ngoan à, rốt cuộc ngươi đắc tội gì với Bạch cô nương vậy, mới gặp liền bị đối đãi khác biệt rồi.

Khỏe mắt Lục Quyền co quắp, lặng lẽ liếc Thủy Lung, âm thầm nghĩ: Chủ tử, người thật là nghịch ngợm!

Thủy Lung nhìn Lục Quyền.

Lục Quyền hiểu rõ, cũng không hỏi nhiều, ra lệnh cho người khiêng Du Ngôn về phòng nghỉ ngơi.

...

Đoàn người do Thủy Lung dẫn đầu, đi tới thư phòng trong phủ thành chủ.

Bên ngoài có người của phủ thành chủ coi chừng, mặt khác còn có hai gã đàn ông không xa lạ. Hai gã này chính là hộ vệ đi theo Đồng Bật, khi thấy Thủy Lung đến, đương nhiên sẽ không khom người hành lễ như những người khác.

Cửa phòng được mở ra, đám người Thủy Lung đi vào. Cửa phòng đóng lại, thư phòng lần nữa chìm vào mờ tối.

Thủy Lung liếc mắt nhìn Đồng Bật và Lâu Thiến Trúc ngồi đối diện nhau.

Hai người này ngồi chung, một ôn hòa thân thiết, một trầm ổn nhã nhặn, đều là khí chất xuất chúng, giống như bức tranh vẩy mực.

“Thành chủ đại nhân.” Lâu Thiến Trúc thấy Thủy Lung liền đứng dậy chào hỏi.

Đồng Bật cũng đứng dậy, đôi mắt có chút phức tạp nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung tới gần hai người, nhìn Đồng Bật nói thẳng vào vấn đề: “Nếu đã tới, chắc là suy nghĩ kỹ rồi?”

Đồng Bật cũng nói thẳng: “Đúng vậy.”

Thủy Lung cười khê: “Người đứng là biết chọn thời gian.”

Đồng Bật thản nhiên: “Hôm nay vừa biết tin Võ vương gia sắp đến.”

“Đủ trực tiếp.” Thủy Lung thấy hần sáng khoái như vậy, nàg cũng càng tiêu sái tự nhiên, đối với Lâu Thiến Trúc nói: “Đem hộp đồng ra đây.”

Khoảng thời gian này đi theo Thủy Lung, Lâu Thiến Trúc cũng hiểu được chút ít từ ngữ mới lạ của nàng. Nhận mệnh liền ung dung đi đến trước bàn đọc sách trong thư phòng, lấy một tờ giấy trong quyển sách ra. Đây chính là hộp đồng mà Thủy Lung nói, cái này đã được chuẩn bị từ sớm.

Đồng Bật thấy vậy, cũng đoán được chút ít. Trong lòng có chút thất bại, lại càng nhiều hứng thú. Xem ra, Bạch Thủy Lung đã sớm đoán được mình sẽ đồng ý, cho nên đã chuẩn bị từ lâu. Thật không ngờ Đồng Bật hần lại có ngày bị một cô gái xoi tái, lại còn bị thua trong lĩnh vực buôn bán của mình. KHIong biết nàng học mấy thứ mới lạ này từ đâu, khiến hần không chống nổi mê hoặc và thích thú.

Hộp đồng được Lâu Thiến Trúc đặt lên bàn, Thủy Lung kí tên và đóng dấu vân tay trước.

Đồng Bật đem nội dung trên giấy đọc một lần, sau đó cũng làm y như nàng.

“Hôm nay, ta với người thật lòng hợp tác làm ăn cùng nhau, nên đưa ra nhiều thành ý mới đúng chứ.” Thủy Lung chờ hần viết xong, liền nói. Đưa tay hướng về cái bàn, dùng nội lực đem hộp gắm trên bàn hút vào tay, đem hộp gắm mở ra, lấy ngọc ấn của thành chủ thành Nam Vân ra.

Thủy Lung cầm ngọc ấn dính mực đỏ, đặt lên giấy, đối với Đồng Bật nói: “Trên người người có mang theo tín vật đại biểu cho thân phận mình chứ?”

YaYa đứng bên cạnh không vui nhỏ giọng nói: “Công tử nhất ngôn cửu đỉnh, không cần tín vật. Đúng là lấy lòng...”

Lời ả chưa nói hết đã bị Đồng Bật lườm mà ngưng lại.

Đồng Bật đưa tay gỡ ngọc bội hình chim ưng trên thắt lưng xuống, giao cho Thủy Lung: “Cái này có thể đại biểu cho thân phận của ta.”

Thủy Lung không có nghi ngờ, nhận lấy ngọc bội. Lại đem hộp đồng chia làm hai, một cái đã kí tên đóng dấu vân tay và có ngọc ấn đưa cho Đồng Bật.

Phần còn lại, đương nhiên là nàng giữ.

Đôi mắt Đồng Bật lóe lên tinh quang, khê cười: “Phương pháp này thật mới lạ.”

Bản hộp đồng này na ná như bản tội trạng, bên trong có chữ kí, dấu vân tay, quan trọng nhất còn lấy ngọc ấn để biểu lộ thân phận mình. Sau này, nếu Thủy Lung làm trái quy định trong hộp đồng, bản hộp đồng này chính là chứng cứ quan trọng nhất.

Thủy Lung vươn tay, hai mắt cong cong, thanh âm mềm mại: “Hợp tác vui vẻ.”

Đồng Bật nhìn tay nàng, nao nao.

Nếu để anh em kiếp trước của Thủy Lung nhìn thấy, nhất định liền hiểu lại có người bị Thủy Lung gài bẫy. Thông thường, Thủy Lung bàn chuyện hợp đồng với người ta, lúc nói hợp tác, cười càng vui vẻ sạch sẽ, càng nói rõ năng ghi nhớ đối phương, thế nhất định phải đem tác dụng của đối phương lợi dụng sạch sẽ, phát huy lòng nhiệt tình với đối phương, tuyệt đối không buông tha.

Lúc này, thư phòng mờ tối, da thịt trắng như tuyết của cô gái, có loại cảm giác không được khinh nhờn. Dưới ánh nến, làn da trắng mịn trơn bóng, làm người ta muốn sờ thử.

Cô gái này, lúc không cười thì thôi, cười khẽ liền rung động lòng người. càng đừng nói tới ánh mắt long lanh sáng ngời cực kì của nàng, cổ tình nàng lại không có tính tự giác, không hề biết mình là tai họa, lúc nào cũng chọc cho lòng dạ của phái nam không được bình yên.

Đột nhiên, Ngõa Lạc Oa cảm thấy cuộc sống sau này sẽ rất náo nhiệt.

Đồng Bất tiêu sái nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn tay Thủy Lung, mơ hồ đoán được cái gì đó, nhưng vẫn không xác định.

Khi hắn còn đang nghi hoặc, Thủy Lung thân nhiên thu tay về. Mấy chục năm giáo dục của kiếp trước, nhất thời khó sửa đổi.

Đồng Bất thấy nàng thu tay về, cũng không suy nghĩ nhiều. Từ xưa tới nay, hắn vẫn luôn tư kiêu chế, mặc kệ bộ dạng xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành ra sao, trong mắt hắn chỉ có nhiều nhất là tàn thương mà thôi. Tuyệt đối sẽ không động tâm với nàng. Đơn giản vì hắn biết, Thủy Lung là phụ nữ đã có chồng, lại không có bất kì tình ý gì với mình. Biết rõ không chiếm được, động tâm nhiều bao nhiêu cũng không thể chiếm được, cuối cùng người khổ sở cũng chỉ có bản thân. Chẳng thà cố giữ gìn chính mình, không nên có tham niệm làm chuyện xằng bậy là tốt nhất.

Phản bản lĩnh bình tĩnh này là ưu cũng là khuyết điểm. Có thể khiến Đồng Bất luôn biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, cho nên phương diện đời sống sinh hoạt rất là tẻ nhạt.

Đồng Bất đem hộp đồng đưa cho YaYa, mỉm cười với Thủy Lung: “Hiện tại vẫn còn sớm, thành chủ cùng đi với Đồng Bất một chuyến, có thể thương nghị tham khảo...”

Hắn chưa nói hết lời, Thủy Lung cũng hiểu được câu sau, chuẩn bị đáp lời thì...

Lách cách!

Không biết vì sao có một miếng ngói xanh từ trên rơi xuống, rất chính xác nện vào trán Đồng Bất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Đồng Bất ngẩn người, giống như bị đập đến choáng váng, đưa tay sờ trán, lại đưa ra trước mắt nhìn, máu tươi dính trên tay.

Đây là... Máu?

“Ừ.” Đồng Bất từ từ phát giác, rất là đau, ngẩng đầu nhìn lên.

“Công tử.” YaYa sợ hãi, vội tới gần, đỡ lấy Đồng Bất, khuôn mặt đầy lo lắng.

Trong nháy mắt, tình cảnh im lặng xuống, không ai dự liệu được sẽ có biến cố như vậy.

Khóe mắt Thủy Lung run rẩy, cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc.

Đầu Đồng Bất choáng váng, để mặc cho YaYa đỡ mình, nói với Thủy Lung: “Thanh chủ, hôm nay thấy sân bãi có một chuyện...”

Đừng!

Lại một miếng ngói xanh rơi xuống, đập vào đầu hắn.

“...” Đồng Bất há miệng, mắt tròn trắng, ánh mắt nhìn Thủy Lung hiện lên chút ghen khổ.

Một miếng ngói có thể nói là ngoài ý muốn, miếng ngói thứ hai lại vẫn cùng một mục tiêu, cái này còn có thể coi là chuyện ngoài ý muốn sao? Không, đó chính là chuyện khác thường.

Thủy Lung lặng lẽ nhìn Đồng Bất, nói khẽ: “Phù thành chủ nhiều năm chưa được tu sửa, xà nhà mái ngói lỏng lẻo, Đồng công tử chịu khổ.”

“...” Cho dù Đồng Bất có tu dưỡng tốt, cũng không nhịn được co quắp khóe miệng, lại không nhịn được tròn trắng hai mắt, đi!

Đừng hiểu lầm, cái này đi chính là ngất đi á!

Thủy Lung ra lệnh Lục Quyền: “Dẫn Đồng công tử đi Đông Trúc Viện nghỉ ngơi.” Sóng mắt vừa chuyển, nàng ngẩng đầu nhìn chỗ trống trên đỉnh đầu, không biết là lẩm bầm hay nói chuyện với ai: “Đông Trúc Viện coi như cứng rắn, chắc là không xuất hiện hiện tượng ngói làm người bị thương.”

“...Dạ.” Lục Quyền nhìn Đồng Bất đầu đầy máu me, mặt mũi không ngừng run rẩy. Đúng là hắn muốn có bao nhiêu xui xẻo thì có bấy nhiêu nha!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Buông thả là nên bị phạt

Edit: Tịch Ngừ

“Các người... các người lần hiếp người quá đáng!”

YaYa đỡ Đồng Bật, không cho Lục Quyển chạm vào, cắn hận nói: “Không cần các người giả mù sa mưa, ta sẽ tự đưa công tử đi trị liệu.” Nói xong liền không để ý tới mọi người, chính ả ôm Đồng Bật hôn mê ra ngoài.

Đừng coi bộ dạng nhỏ nhắn và tuổi tác non trẻ của YaYa mà khinh thường. Khí lực của ả không nhỏ, có thể thấy ả cũng là người tập võ, võ công không coi là yếu. Do đó, một tay ả ôm một thiếu niên trưởng thành, tuyệt đối không phải là vấn đề khó. Trong chốc lát liền đi tới cửa thư phòng, đang tính đẩy cửa rồi đi.

Lục Quyển nhìn về phía Thủy Lung.

Về mặt Thủy Lung không biến đổi, nhân nhật nói: “Người muốn mưu hại gia chủ nhà người ư?”

“Người nói cái gì?” YaYa tròn to hai mắt, tức giận trừng Thủy Lung.

Thủy Lung không bị ánh mắt của ả hù dọa, không nhanh không chậm nói: “Đồng công tử bị thương không nhẹ, thành Nam Vân còn chưa có ý định mở y quán, người nhất quyết mang hắn rời đi như vậy, nếu giữa đường có mệnh hệ gì, người phụ trách sao?”

Sắc mặt YaYa khê biến, cắn răng nói: “Công tử phúc lớn, mạng lớn nhất định sẽ không sao.”

Lần này bọn họ ra ngoài không có mang đại phu theo, nhưng mỗi người đều biết chút ít về y thuật, cũng có đem thuốc trị thương bên người, dùng thuốc cầm máu cho công tử cũng không có vấn đề. Nhưng mà nơi này có chút khó khăn, thành Nam Vân đúng là khó tìm được nơi có điều kiện tốt để công tử dưỡng thương.

Chẳng lẽ thật sự để công tử ở lại phủ thành chủ dưỡng thương sao?

YaYa nhớ tới Đồng Bật bị thương là vì phủ thành chủ gây nên, cộng thêm dáng vẻ vô tâm của Thủy Lung, cảm thấy lo lắng.

“Tùy người thôi.” Thủy Lung nhún nhún vai.

Nàng cũng không có mở miệng giữ Đồng Bật lại. Nếu đối phương nhất quyết đi chịu khổ, nàng cũng không có lòng tốt giữ họ lại làm gì. Hơn nữa... cô gái này cô kỳ cũng không sai, để Đồng Bật ở lại phủ thành chủ, e là người nào đó sẽ chường mắt, nói không chừng vết thương càng ngày càng khó lành lại.

“Hừ!” YaYa hừ lạnh, thầm nghĩ: Quả nhiên Bạch Thủy Lung không phải người tốt! Ai biết có phải nàng ta cố ý khiến cho công tử bị thương hay không? Vừa nghĩ như vậy, YaYa vừa vội vừa tức giận, vrom chân đá vào cửa thư phòng, cư nhiên đá một phát cửa liền ngã nghiêng.

Lách cách! Mảnh ván cửa rơi xuống đất, bụi văng tứ tung, lộ ra về mặt kính ngọc của những người ở bên ngoài.

Yaya cũng ngẩn ra, lập tức bữu môi nói: “Thật sự sụp.”

“YaYa, công tử bị làm sao vậy?” Hai gã đàn ông đi theo Đồng Bật lập tức nghiêng đón, nhìn mặt mày đầy máu của Đồng Bật liền biến sắc, ăn ý vây quanh YaYa, dáng vẻ đứng thẳng người để bảo vệ.

YaYa nói: “Một lời khó nói hết, chúng ta đi.” ả không mù quáng mà nói lung tung, bình tĩnh ra lệnh cho hai người, ôm Đồng Bật rời đi.

Hai gã đàn ông nghe vậy liền bình tĩnh, liếc nhìn trong thư phòng một cái, vẫn đem YaYa bảo hộ ở giữa như cũ, đi theo ả.

“Thành chủ đại nhân, phủ thành chủ nên sửa một chút.” Lâu Thiển Trúc nói với Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn cánh cửa sụp đổ, thần nhiên nói: “Sớm muộn gì cũng phải hủy, tạm thời để như vậy đi.”

Khóe miệng Lâu Thiển Trúc khê co rút: “Thành chủ đúng là thích nói giỡn, tạm thời để như vậy, thư phòng làm sao làm việc được nữa?”

“Giả bộ coi nó vẫn như cũ là được.” Thủy Lung nói.

Lâu Thiển Trúc nhìn Thủy Lung, phát hiện lúc nàng nói câu này nét mặt hết sức vô tội. Cô tình hấn lại cảm thấy ở chỗ nào đó có chút treu tức, nhất thời

dở khóc dở cười. Hắn định trêu chọc hai câu, lời vừa tới cửa miệng liền ngừng lại, rất nghiêm túc nói: “Thành chủ đại nhân nói như vậy, tiểu sinh sẽ coi như thế mà làm.”

“Thông minh.” Xem ra hắn đã đoán được cái gì rồi.

Vốn dĩ, Lâu Thiển Trúc chỉ đoán có ba phần thôi, lại nghe Thủy Lung không đầu không đuôi khen ngợi, suy đoán của hắn lập tức tăng thêm bảy phần, lời nói và hành động càng thêm đứng đắn, đặc biệt còn lui về sau một bước, giữ một khoảng cách nhất định với Thủy Lung: “Cám ơn thành chủ đại nhân khen ngợi.”

Thủy Lung gật đầu, đi ra ngoài.

Lục Quyển và Ngõa Lạc Oa vội vàng theo sau.

Lâu Thiển Trúc nhìn các nàng rời đi, chờ tới khi không còn thấy bóng dáng của đám người Thủy Lung, hắn mới cúi đầu nhìn những mảnh ngói nhỏ dưới đất, lại nhìn về chỗ trống trên đỉnh đầu, cực kì không biết nói gì.

Nếu như hắn đoán không sai, chuyện này đều do Võ vương làm, vì sao Võ vương không xuất hiện?

Hành động này là việc làm của một vị vương gia của một nước hã? Thật sự không có vấn đề gì hết sao? Hành động này thật sự... thật sự... có coi là ấu trĩ không?

Hèn chi ngày hôm qua Bạch Thủy Lung mới nhắc nhở hắn như vậy.

Lâu Thiển Trúc nghĩ tới bộ dạng thê thảm của Đồng Bật, nhất thời cảm thấy có ột phát đau, có loại ảo giác bị đập trúng!

“... Khoảng thời gian này vẫn là nên biết thân biết phận thôi.”

Con đường đá sỏi rộng rãi trong phủ thành chủ, hai bên trái phải có hoa có tươi tốt, nhiều đóa hoa cúc có dấu hiệu dần nở.

Ngõa Lạc Oa nhẫn nhịn một hồi chứ chẳng nhịn được lâu, cuối cùng vẫn khẽ gọi Thủy Lung đi ung dung ở phía trước: “Bạch cô nương...”

“Hử?” Thủy Lung nghiêng đầu nhìn về phía nàng ta, con ngươi cười mị mị, giống như đã sớm đoán được nàng sẽ mở miệng hỏi.

Ngõa Lạc Oa hơi khựng lại, thản nhiên cười duyên hỏi: “Bạch cô nương cảm thấy chuyện ngói rơi kia như thế nào?”

“Cái gì là như thế nào?” Thủy Lung hỏi ngược lại, thấy Ngõa Lạc Oa vẫn nhìn mình chăm chú, không có ý định trêu chọc nàng ta nữa, lạnh nhạt nói: “Không phải ta đã nói rồi sao, phủ thành chủ nhiều năm không được tu sửa, xà nhà mái ngói không tránh khỏi lỏng lẻo, Đồng Bật lại xui xẻo, bị nó rớt trúng thôi.”

Ngõa Lạc Oa hết biết nói gì: “Xà nhà mái ngói có lỏng lẻo cũng không thể đập cùng một người, cùng một chỗ, sức lực nặng nhẹ cũng y như nhau. Đem con người ta đập đến đầu chảy đầy máu.”

Thủy Lung kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngươi biết ẩn tình gì hả?”

Ngõa Lạc Oa càng không biết nói gì: “Bạch cô nương, đừng có giả bộ nữa.”

Thủy Lung nhún mày, vẻ mặt kinh ngạc biến mất không còn thấy nữa.

Ngõa Lạc Oa thấy vậy cũng không có nhẹ nhõm, trái lại càng thêm vô lực. nàng đem nghi hoặc trong lòng nói ra: “Bạch cô nương, ngươi nghĩ... có phải hay không là...”

Âm thanh của nàng ta rất nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có mấy người Thủy Lung nghe được.

Hết cách rồi, Ngõa Lạc Oa nàng rất hiếu kì, thật sự rất là tò mò!

Nàng ta không có đem lời này nói hết, Thủy Lung cũng hiểu được ý của Ngõa Lạc Oa: “Không phải ngươi nói buổi chiều hắn mới tới hay sao?”

“Đúng là như vậy.” Nhưng lấy khinh công của chủ nhân mà nói, đến sớm hơn đó là chuyện cực kì đơn giản. Lần thứ hai, Ngõa Lạc Oa không có nói hết câu, nàng rất bất đắc dĩ nha, tò mò thì tò mò, nhưng nàng không dám đem chuyện của người nói ra đâu, người kia chính là chủ nhân của nàng nha.

Chủ nhân trong mắt nàng chính là người ngồi tít trên cao, bí hiểm giống như một vị thần, tôn quý lại tuyệt tình. Làm sao... làm sao có thể có hành vi ấu trĩ như thế, đúng không? Đúng không? Đúng >3

Vì sao nàng càng ngày càng không có lòng tin thế nhỉ? Càng phủ nhận càng cảm thấy sự tình chính là như vậy!

Lòng trung thành của thuộc hạ bị thương không chịu nổi, ảo tưởng tan vỡ càng không chịu nổi.

Ngõa Lạc Oa hít sâu một hơi, tự an ủi: Không phải ngay cả Bạch cô nương cũng phủ nhận đó hay sao? Nếu là chủ nhân, ngài đã sớm xuất hiện để gặp

Bạch cô nương. Cho nên tuyệt đối không thể là chủ nhân làm, không cần phải hoài nghi nữa.

Chỉ là Ngõa Lạc Oa đã hiểu sai, lời nói của Thủy Lung không phải phủ định, chỉ là một câu hỏi vặn bình thường mà thôi.

Cảm xúc xoắn xuýt vẫn duy trì đến chiều, lúc mặt trời gần xuống núi, Ngõa Lạc Oa mới bình tĩnh trở lại. Sau khi bình tĩnh lại nàng mới nhớ đến một chuyện khiến nàng sắp phát điên – nàng quên nhắc Bạch cô nương chuẩn bị nghênh đón chủ nhân!

Mất thấy ngày dần hết, không biết chủ nhân đã đến cửa thành hay chưa. Ngõa Lạc Oa nóng ruột suy nghĩ, cả ngày nay hình như Bạch cô nương không hề có ý tưởng chuẩn bị gì hết, cái này phải làm sao đây?

“Đi thôi.” Thủy Lung coi như không thấy vẻ mặt lo lắng của Ngõa Lạc Oa, đứng dậy.

Ngõa Lạc Oa không kịp suy nghĩ hỏi: “Bạch cô nương đi đâu?”

“Đón Đế Duyên.” Thủy Lung nhẹ nhàng cười, tay ma sát chiếc nhận.

Ngõa Lạc Oa nghe vậy vừa vui mừng vừa thất vọng. Vui là vì Thủy Lung cuối cùng cũng nhớ tới Trường Tôn Vinh Cực, thất vọng là vì Thủy Lung nghênh tiếp rất là đơn giản.

Lục Quyển và Hồng Yến đi theo sau Thủy Lung, nét mặt Lục Quyển coi như bình tĩnh, Hồng Yến lại không chút nào che giấu hứng thú. Các nàng đã sớm muốn nhìn diện mạo và khí phách của phu quân chủ tử nhà mình.

Lần nà đi ra ngoài, Thủy Lung không có kinh động bao nhiêu người, thân mình như chim én lướt đi trên mái ngói xanh, không bao lâu liền tới cửa thành.

Cửa thành Nam Vân chỉ có bốn người trông giữ, bốn người này không phải là thủ vệ lúc đầu nữa, đã bị Thủy Lung đổi thành người của mình. Lúc này thấy Thủy Lung tới cũng không có dị động, cả đám đứng thẳng tắp, nhìn thẳng không chớp mắt.

“Thành chủ.” Thanh âm ôn nhuận vang lên.

Thủy Lung kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thấy Đồng Bất đầu quấn vải trắng, trên người khoác áo choàng màu xanh da trời đứng cách đó không xa.

Bên người hẳn vẫn là YaYa và hai gã hộ vệ, YaYa thấy nhóm Thủy Lung liền biến sắc, ánh mắt lạnh lùng, chất vấn: “Các người tới đây ngăn cản không cho bọn ta _ra khỏi thành?”

Thủy Lung nghe nói như thế, cười khẽ hỏi ngược lại Đồng Bất: “Các người dự định rời khỏi thành?”

Vết thương của Đồng Bất cũng không tính là nặng, nửa ngày liền tỉnh lại. Nhưng không ngờ, hai phe lại tỉnh cò gặp nhau ở ngoài cửa thành, khó trách YaYa sẽ hiểu lầm.

Đồng Bất bất đắc dĩ lắc đầu: “Còn nhiều chuyện chưa có thảo luận với thành chủ đại nhân, Đồng mạo làm sao rời khỏi thành được.”

"Công tử!" Yaya khẽ gọi

Đồng Bất đưa tay vỗ vỗ đầu YaYa: “Lần này không phạt người, nếu lần sau còn hồ đồ nói chuyện như vậy, về sau ta sẽ không dẫn người ra ngoài.” Lời này vừa nói xong, YaYa liền xụ mặt, cúi đầu. Đồng Bất nhìn Thủy Lung, bất đắc dĩ nói: “Đều tại người bên cạnh không hiểu chuyện, dự định đem Đồng mạo đưa ra khỏi thành, Đồng mạo mới vừa tỉnh không lâu.”

“Phốc xì!” Thủy Lung bật cười.

Đồng Bất này đúng là không so đo tính toán chuyện gì, ở trước mặt người ngoài, vẫn có thể đem chuyện mất mặt nói ra.

YaYa đứng bên cạnh đỏ mặt, không biết là xấu hổ hay là tức giận.

Đồng Bất hỏi: "Thành chủ tới đây là vì chuyện gì?" Nghe Thủy Lung nói chuyện, quả thật không giống đến đây chặn đường bọn họ. Không phải đến ngăn không cho bọn họ rời khỏi thành, vậy nàng đến đây làm gì?

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu, mắt Đồng Bất liền sáng lên.

Thủy Lung khẽ nhếch môi, thấy vẻ mặt của Đồng Bất, nàng liền biết đối phương không cần câu trả lời, bản thân hẳn đã có đáp án.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc....

Móng ngựa từ phương xa truyền tới, càng ngày càng rõ ràng. Kèm theo tiếng vó ngựa còn có tiếng ‘cục cục cục’ của bánh xe. Bánh xe va chạm vào mặt đất không tính là bằng phẳng, chòng chành nhấp nhô.

Thủy Lung và Đồng Bất cùng nhìn về cửa thành, một đội người ngựa chỉnh tề đang chạy về hướng này, kỉ luật nghiêm cẩn giống như quân đội.

Trước đội ngũ là một chiếc xe ngựa có ba con ngựa kéo. Vị trí người lái xe chính là một gã đàn ông trẻ tuổi, hẳn mặc võ bào màu xanh, áo choàng hơi

bay màu, có lẽ do bụi đường bám vào, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phong thái của hắn, liếc mắt liền nhận ra hắn không phải kẻ tầm thường.

Mặc kệ xe ngựa hay người lái xe ngựa, Thủy Lung đều biết. Xe ngựa này, nàng từng ngồi, còn người đàn ông kia chính là Phong Giản.

Trong chốc lát, đám người liền tới cửa thành.

Lúc Phong Giản thấy đám người Thủy Lung và Ngõa Lạc Oa, khi ánh mắt hắn rơi trên người Thủy Lung, con ngươi đột nhiên co rụt lại, thoáng hiện lên kinh ngạc và nghi ngờ, rất nhanh liền dời tầm mắt, nhìn Ngõa Lạc Oa vài lần, kéo dây cương để cho ngựa dừng lại.

Sau khi xe ngựa dừng lại, đám người ngựa hung đứng sau lưng cũng đứng lại.

Thanh âm mênh mông cuộn cuộn cũng biến mất, trả lại bầu không khí tĩnh lặng.

“Bạch cô nương.” Ngõa Lạc Oa có chút ảm ý khẽ gọi Thủy Lung.

Thủy Lung biết Trương Tôn Vinh Cực ngồi ở trong xe, mặc kệ là trực tiếp hay là dựa vào cảm giác. Không cần suy nghĩ, đối phương cũng biết nàng đang ở bên ngoài, cố tình xe ngựa dừng lại, hắn lại không ra, ý tứ rất rõ ràng.

Thủy Lung hí mắt, chậm rãi bước về phía xe ngựa.

Trong ánh mặt trời chiều, cô gái mặc áo trắng như phủ thêm một tầng kim quang đỏ, khiến cả người nàng càng không chân thật.

Phong Giản thấy cô gái đến gần, tự giác nhảy xuống xe, đứng bên cạnh xe ngựa. Chờ cô gái lên xe ngựa, kinh ngạc trong mắt không thể che dấu được. Người này... là Bạch Thủy Lung hả?

Một hồi sau, Thủy Lung và xe ngựa vẫn cách nhau một thước. Khi mọi người đang chờ mong và suy đoán nàng sẽ làm cái gì, Thủy Lung di chuyển, bóng dáng chột lóc, một chân đạp lên bàn xe ngựa, một chân hung hăng đá vào trong xe ngựa.

Cú đá này mang theo trận gió, khiến người ta biết Thủy Lung không hề nương... chân.

“Á...” Không biết là ai sợ hãi kêu lên trước. Ai nấy cũng đều ngây người, có lẽ bị hoảng sợ không nhẹ. Bọn họ đã suy đoán rất nhiều kết quả, nghĩ tới rất nhiều hình ảnh, nhưng không có ai đoán được Thủy Lung lại ra chân đối với người ở trong xe, lại còn xuống chân rất độc ác.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Giản không kịp suy nghĩ nhiều, suy nghĩ vụt qua: Cô gái này quả nhiên không phải Bạch Thủy Lung! Xưa nay, Bạch Thủy Lung luôn thích mặc đồ màu đỏ, diện mạo của nàng ta cũng không phải như vậy! Không lẽ người này là thích khách?

Hắn còn chưa kịp nghĩ tại sao Ngõa Lạc Oa bị lừa, ánh mắt lạnh thấu xương, lại hiện lên chút đáng tiếc.

Cô gái xinh đẹp như vậy sợ là phải hương tiêu ngọc vẫn rồi!

Àm!

Một tiếng âm vang lên, màn xe ngựa bị gió thổi bay lượn, không ai biết trong xe xảy ra chuyện gì, cũng không có người biết cú đá vừa rồi của Thủy Lung có đá chết người hay là bị người ta chặn được. Một khắc sau, mắt mọi người hoa lên một cái, liền thấy một bóng dáng từ trong xe bay ra, còn mang theo tiếng nói của đàn ông.

“Mới có hai tháng không gặp, quả nhiên không ngoan.”

“Ha ha ha.” Tiếng cười sang sảng êm tai của cô gái vang lên, còn dễ nghe hơn cả tiếng nước chảy.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, bên ngoài thùng xe nhỏ hẹp có hai người đứng đó, khi nhìn rõ thì hô hấp không khỏi cứng lại.

Trong mắt họ chính là người đàn ông mặc trường bào màu xanh biếc, tay nắm cổ chân cô gái, chân còn lại của cô gái áo trắng vẫn đứng vững chãi, nàng cười đến thoải mái, môi hồng răng trắng đều, sóng mắt long lanh, rực rỡ hơn cả mặt trời, tròng mắt đen như hắc diệu thạch nhẹ nhàng ngó chung quanh, khiến tâm trí người ta rối loạn, không thể quên.

Dung mạo tuyệt sắc nghiêng thành rất hiếm có, vẻ đẹp của người đàn ông trước mặt nàng cũng không kém.

Hắn mặc trường bào xanh biếc, màu sắc thanh lịch trên người hắn giống như thể hiện ra phần tự phụ ở bên trong. Vẻ mặt lạnh nhạt, đầu long mày như vẽ, đôi mắt rũ xuống nhìn cô gái, kẻ khác không nhìn rõ cảm xúc trong đáy mắt hắn, nhưng cảm giác được hắn nhìn rất chuyên chú.

Nếu nói dung mạo cô gái như Thiên Sơn Tuyết Liên, chu sa đỏ như máu tô điểm thêm, đẹp đến không tỳ vết, khiến người ta không dám khinh nhờn, lại đầy tính xâm lược. Như vậy người đàn ông kia chính là linh khí trời đất ngưng tụ tạo thành, ngũ quan không cái nào là không lưu sướng, mực nước màu vẽ cũng không cách nào thể hiện được nét đẹp tuyệt trần này.

Hai người đứng chung một chỗ như vậy, có thể coi là bữa tiệc thị giác hoành tráng, khiến người ở chung quanh đều buồn bã phai màu.

Màn này duy trì rất ngắn, chỉ nghe cô gái cười sáng khoái xong, nàng liền lộn người thoát khỏi trói buộc của hắn ta, đánh một chưởng đến.

Này... này... này...

Mọi người đứng coi đều không nói nên lời, đây là làm sao? Sao lại đánh nhau?

Phong Giản đã sớm ngây người. Nghe chủ tử nói chuyện, cô gái này khẳng định là Bạch Thủy Lung rồi.

Suy nghĩ hần vừa chuyển, bỗng nhiên nhớ lại: Bạch Thủy Lung vốn dĩ không giống với những cô gái bình thường khác, mơ tưởng nàng dùng vẻ mặt kích động đi ra đón chủ tử, dường như không có khả năng! Hiện tại nàng làm như vậy, cũng không có gì kì quái!

Bên này hần vừa hiểu rõ, bên Ngõa Lạc Oa đã sớm thanh tỉnh. Lục Quyển và Hồng Yến cũng vừa hoàn hồn, hai mặt ngơ ngác nhìn nhau, mơ hồ đoán ra cái gì đó. Hồng Yến nhỏ giọng: “Đây là phu quân của chủ tử ư? Bộ dạng thật dễ nhìn.”

Lục Quyển không có lên tiếng, nhưng đáy mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Trong khi mọi người vây xem, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đã đánh nhau thành một đoàn.

Một chưởng của Thủy Lung bị Trương Tôn Vinh Cực cản lại, ngay sau đó hần đưa tay chụp lấy nàng, nhìn sức lực kia quả là không nhẹ. Ước chừng nửa khắc, hai người đã đánh hơn mười chiêu, từ xe ngựa bay lên mái nhà, bóng dáng nhanh nhẹn không ngừng dây dưa, mọi người nhìn như say như mê, chột thất thần.

“Nhìn kia, đó là thành chủ đại nhân hả?”

“Thành chủ đại nhân đang đánh nhau với ai vậy? Nhanh quá, ta không nhìn rõ là thật hay giả.”

“Chẳng lẽ là thích khách? Thật lợi hại, thành chủ đại nhân nhất định sẽ thắng...”

Dân chúng thành Nam Vân dần phát hiện bóng dáng hai người, rất nhanh liền chạy đến nơi này, vây quanh bên dưới nóc nhà, nghị luận ầm ĩ.

Âm thanh ồn ào phía dưới truyền vào tai Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực.

Chân mày Trương Tôn Vinh Cực khẽ nhíu lại, đối mặt với một chưởng đánh tới của Thủy Lung, cư nhiên không tránh, đưa tay về phía nàng. Ở góc độ của người bên dưới, giống như là muốn tổn hại đối phương, giống như lấy thương đổi thương.

Sóng mắt Thủy Lung chợt lóe, không kịp thu thế, chỉ có thể đem chưởng đổi thành túm. Tiếp đó liền xoay người giảm bớt sức lực, tay chụp lấy đầu vai của Trương Tôn Vinh Cực. Lúc này, tay của Trương Tôn Vinh Cực cũng đụng đến nàng. Cũng không phải đánh nàng, ngược lại nắm lấy eo của nàng.

Từ dưới nhìn lên, dáng vẻ của hai người vô cùng thân thiết. Chàng trai ôm lấy eo cô gái, cô gái liền dựa đầu vai của chàng trai. Trận đấu sinh tử biến thành ôm nhau thân thiết, biến hóa như vậy không tránh khỏi quá nhanh và quý dị đó chứ. Khiến mọi người bên dưới sững sờ.

“Nàng không nỡ làm ta bị thương.”

Trương Tôn Vinh Cực siết cánh tay, dùng sức đem Thủy Lung ôm chặt vào lòng.

Thủy Lung ngược mắt nhìn gương mặt và con ngươi sáng bức người gần trong gang tấc kia, hết thấy đều rất quen thuộc, tựa như không có chuyện xa nhau hai tháng, không có cảm giác xa lạ và phân ly.

“Ngươi dùng mấy phần công lực?” Thủy Lung hỏi.

Trương Tôn Vinh Cực không đáp, đột nhiên giờ tay lên, nắm cầm nàng, đem mặt nàng nâng lên, lộ ra trước mặt hần. Ánh mắt hần lạnh nhạt, không nhìn rõ tâm tình, nhưng nhìn kĩ con ngươi của hần, sẽ phát hiện hần đang chăm chú, chăm chú đến gần như bưng bình, tựa hồ như muốn đem gương mặt trước mắt khắc sâu vào óc, nhớ rõ.

Thủy Lung để mặc cho hần nhìn một hồi, sau đó lờ mờ sâu xa: “Nhìn đủ chưa?”

“Chưa.” Trương Tôn Vinh Cực nói. Nói xong còn không có dừng lại, tay nắm cầm nàng nhẹ nhàng ma sát, còn trái phải đóng đưa, tựa như muốn nhìn rõ từng tác trên gương mặt nàng: “Vuốt trơn mềm hơn rất nhiều, giống như thân thể nàng vậy.”

Lời hần không lớn, cũng không sợ người đứng phía dưới nghe thấy.

Tay Thủy Lung đặt trên đầu vai hần trượt xuống, nắm ngay mạch đập ở cổ tay hần, dùng sức nhấn một cái.

Trương Tôn Vinh Cực ăn đau, tay nắm cầm nàng buông lỏng một chút, nhìn Thủy Lung nghiêng đầu thoát khỏi kiềm chế của mình, hần mắt húng, đôi mắt trầm xuống, nhẹ giọng nói: “Đúng là buông thả.”

Cái loại ngôn ngữ quen thuộc của Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung đã sớm nghe quen rồi. Nàng nhíu mày, nụ cười hơi nhu hòa, nhỏ giọng xuống, đặc biệt trong trêu: “Ngươi muốn xem thì xem, nắm như vậy khó chịu.”

Lúc nói chuyện nàng nhìn về mặt Trương Tôn Vinh Cực, đem những biến hóa trên mặt hắn thu vào đáy mắt. Quả nhiên... vẫn rất dễ dụ.

Đương nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không biết ý nghĩ của Thủy Lung, hắn chỉ biết, nghe giọng điệu mềm mại quen thuộc, coi nó như lời đường mật giữa tình nhân không hề chán ngấy, cùng với vẻ mặt híp mắt của cô gái trước mặt, môi cười yếu ớt, từ đáy lòng dâng lên dòng nước ấm, khiến trái tim hắn mềm nhũn ra, không nhận được ân hận vì hành vi rất thô bạo khi nãy, thật không biết suy nghĩ, quá bất lịch sự!

Nhưng mà hắn biết nói ân hận sao?

Không!

Về mặt hắn vẫn lạnh nhạt, nói: “Ngang tàng như vậy, nên phạt.”

Hắn nói dừng dừng mà nghiêm túc, khiến cho Phong Giản đứng bên dưới ngưng tụ nội lực lỏng tai nghe bọn họ đối thoại miệng co rút không ngừng, suýt chút nữa cười ngất.

Chủ tử, ngài nghiêm khắc trừng phạt như vậy có phần hơi nhẹ, thật đó! Đây mà coi là trừng phạt hả? Căn bản không xứng với từ ‘phạt’!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Trạc vào chỗ mạnh

Edit: Tịch Ngừ

Đường vào cửa thành, dân chúng càng tụ tập càng đông, tiếng ồn ào nghị luận càng lúc càng lớn.

Thị lực của dân chúng rất bình thường, đa số đều không nhìn thấy rõ về mặt của hai người đứng trên mái hiên, nhưng cũng thấy được tư thế vô cùng thân thiết của hai người. Phần vô cùng thân thiết này khiến bọn họ có nhiều suy đoán, không biết người nào nói ra thân phận của Trương Tôn Vinh Cực trước, sau đó càng nhiều người đều cho là như vậy, thảo luận hoàn toàn đều có liên quan đến hai người.

“Võ vương Tây Lăng quốc? Người kia chính là Võ vương Tây Lăng Quốc sao? Làm sao lại đột nhiên chạy tới đây?”

“Đúng vậy, người kia chính là phu quân của thành chủ đại nhân, không lẽ lần này hắn đến là để bắt thành chủ đại nhân? Muốn đem thành chủ về định tội à...”

“Định tội? Định tội gì? Thành chủ đại nhân có tội gì...”

“Không được, tuyệt đối không được! Thành chủ đại nhân bị bắt đi, dân chúng thành Nam Vân chúng ta làm sao bây giờ...”

Dân chúng ồn ào kêu gọi lộn xộn, cũng không khó nghe ra vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

Mất thấy dân chúng tụ tập, đem công vào thành vây chặt ních, đoàn xe ngừng ở cửa thành căn bản không có đường vào!

Trương Tôn Vinh Cực quét mắt nhìn bên dưới, sau đó ôm Thủy Lung bay đi. Mấy người bay vọt liền không thấy bóng dáng, khiến người ta không biết đi đâu mà tìm.

“Tất cả giải tán.” Lục Quyền nhanh chóng hoàn hồn, bắt đầu xua tan đám dân tụ tập.

Mỗi khi Thủy Lung đi ra ngoài, Lục Quyền đều theo bên cạnh nàng, bởi vậy dân chúng cũng biết nàng ta, biết địa vị của nàng ta. Lúc này nghe âm thanh lạnh lùng của nàng ta, dân chúng không có phản kháng, chậm rãi thoái lui, mở ra con đường lớn, cũng không có rời đi, mà đứng hai bên đường nhìn Phong Giản dẫn đầu đoàn xe.

Phong Giản liếc mắt nhìn Lục Quyền, sau đó quay về vị trí người lái xe, đánh xe đi trước.

Lục Quyền nói: “Mời các hạ theo ta.” Đây là chủ động dẫn đường rồi.

Phong Giản cũng không có cự tuyệt.

Đoàn xe đi về hướng phủ thành chủ, dân chúng thì nhìn theo, còn đặc biệt đi theo phía sau, ánh mắt theo đuổi đoàn xe cực dài, đánh giá đội ngũ hàng hóa của xe này.

“Đúng là Bạch Thủy Lung không có nói xạo.” Đồng Bật đứng nơi này nhìn đoàn xe, cười khê.

Về mặt YaYa hơi hoảng hốt: “Lời đồn đại nói, Võ vương là người đứng tuổi, luyện võ thành si, hành vi thô bạo điên cuồng...” Tại sao vừa nhìn thoáng qua đã kinh hồng, đứng là tuấn kiệt vô song, phong thái như tiên nhân, đẹp hơn cả tiên trong tranh.

Đồng Bật vỗ đầu ả: “Tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Lời đồn nghe một chút thì thôi, sao có thể tin hết. Không nói cái khác, nói việc đứng tuổi thôi đã không đáng tin rồi, Trường Tôn Vinh Cực là đứa con nhỏ nhất mà tiên hoàng có được khi về già, nên nói tuổi hắn cũng chỉ tới hơn hai mươi mà thôi.”

YaYa bị đánh tỉnh, ánh mắt sáng lại, ảo não thì thào: “Công tử đừng đánh đầu nữa, bị đánh đến choáng váng.”

Đồng Bật nói: “Ta thấy từ khi ngươi vào thành Nam Vân liền bắt đầu ngốc nghếch.”

YaYa biết ý tứ của hắn, bất mãn nói: “Bạch Thủy Lung rõ ràng không có lòng tốt, công tử ngài xem một chút đi, ban đầu ả ta bắt kính với công tử, không nê mặt công tử chút nào hết, sau đó còn khiến cho công tử vỡ đầu.” Càng nói càng giận, càng nói càng gấp: “Công tử tính tình lương thiện, không đi tính toán với ả. Chẳng lẽ công tử lại quên mất, lần trước đi Tây Lăng nghe những lời đồn về Bạch Thủy Lung rồi hay sao? Người cổ quái tàn bạo độc ác như vậy làm sao có thể là người tốt được?”

Đồng Bật lắc đầu, thanh âm ôn nhuận có chút nghiêm khắc: “Mới nói lời đồn là không thể tin ngươi đã quên nữa rồi. Hai ngày nay, ngươi nhìn thấy Bạch Thủy Lung, nàng ta có giống như lời đồn hay sao?”

YaYa mấp má môi, cuối cùng không biết nói gì, về mặt bị đè nén.

Ả thật sự không có biện pháp phản bác lời của Đồng Bật.

Xác thực trong lòng ả rất kì quái, khi đến Tây Lăng, chợt nghe nói Bạch Thủy Lung có dung mạo xấu xí, tính tình cổ quái lại tàn bạo, thích giết chóc lại vô tình vô nghĩa, tự tay giết chết mẹ ruột của mình, lại không giữ đạo hiếu gả vào hoàng gia, thật sự ghê tởm đến cực điểm, ả nghe những lời đồn này xong liền cực kì ghét Bạch Thủy Lung, cảm thấy trên đời này sao lại có cô gái lạ lùng như vậy.

Cũng bởi vì ấn tượng như vậy, khiến YaYa mới vào thành Nam Vân liền không có tình cảm tốt với Thủy Lung.

Nhưng không thể phủ nhận, nhìn thấy Thủy Lung ở thành Nam Vân và trong lời đồn không giống nhau. Cái gì mà xấu xí, dung mạo như vậy mà xấu xí, như vậy tất cả nữ giới trong thiên hạ đều là gỗ mục hết ả? Cái gì thích giết chóc vô tình, như vậy hành vi cho dân chúng thành Nam Vân có ăn có mặc thì gọi là gì?

Hơn nữa, gương mặt luôn mang theo nụ cười yếu ớt kia thì sao, không thể nói rõ là thân thiện ôn nhu hơn, nhưng tuyệt đối không làm người ta bài xích chán ghét.

Người như vậy hoàn toàn khác với Bạch Thủy Lung trong lời đồn ở thành Kì Dương. Nếu nói Thủy Lung giả tạo, như vậy hoàn toàn không cần thiết... Theo lời đồn, không phải Bạch Thủy Lung hoàn toàn không hiểu nghi lễ phép tắc hay sao?

YaYa bĩu môi, bất đắc dĩ nói: “Công tử nói cái gì chính là cái đó, công tử luôn nói đúng.”

Đồng Bật bật cười, nhưng tâm tư lại bay về nơi khác.

Nghe nói, Trường Tôn Vinh Cực chính mồm cầu hôn Bạch Thủy Lung tại triều, nhưng hắn không ngờ Trường Tôn Vinh Cực lại yêu thích Bạch Thủy Lung nhiều như vậy. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, đủ để thấy hắn ta đối xử với Bạch Thủy Lung rất đặc biệt.

Tuy về mặt Trường Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, nhưng phần chuyên chú và dục vọng chiếm hữu mạnh liệt kia, chỉ cần người mẫn cảm liền cảm nhận được. Đồng Bật hẳn chính là người đầu tiên.

Cường thế như vậy, quả là có thể làm ra chuyện nắm toàn bộ chuyện của thành Nam Vân trong tay. Trước đó, Bạch Thủy Lung thông báo cho hắn biết, thật sự không nói dối. Nhưng mà, không biết Bạch Thủy Lung là bị Trường Tôn Vinh Cực nắm trong tay, vẫn có thể tự mình nắm giữ toàn bộ thành Nam Vân sao.

Đồng Bật suy nghĩ một chút, trong lòng tin Thủy Lung có thể nắm thế chủ đạo. Dù sao thì người kí hợp đồng với hắn là Bạch Thủy Lung.

Trong mắt hắn, Trường Tôn Vinh Cực quá mức nguy hiểm. Khiến hắn cảm thấy Trường Tôn Vinh Cực căn bản không quan tâm lợi ích, một người không chú ý đến quyền lợi thương nhân, căn bản không phải là đối tác tốt.

“Bạch Thủy Lung căn bản không phải là cô gái yếu ớt bình thường, chưa chắc sẽ bị Trường Tôn Vinh Cực đè đầu... Nàng ta không khiến ta thất vọng mới đúng.” Đồng Bật thấp giọng lầm bầm, thanh âm nhỏ đến chỉ có chính hắn nghe thấy.

Lúc này, Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực bị mọi người nhớ thương đã về đến phủ thành chủ.

Thủ vệ phủ thành chủ nhìn thấy Thủy Lung bị một người đàn ông lạ hoắc ôm, lập tức xông lên muốn đem người nọ bao vây. Nhưng bọn họ mới nhích người, chưa kịp làm gì Trường Tôn Vinh Cực, đã bị mấy đạo lực vô hình đánh trúng huyệt vị, cả người xụi lơ.

Thủy Lung nhắc nhở: “Đây là người của ta.”

Cũng vì mấy lời này, Trường Tôn Vinh Cực mới thả nhẹ sức lực, không có lấy mạng bọn họ, chỉ đánh cho vài người ngất xỉu, vài người mất sức lực thôi

à. Nếu không, người dám ngăn cản hấn và Thủy Lung thân mật, hấn tuyệt đối không nể tình đâu.

Chỉ trong chốc lát, Trương Tôn Vinh Cực đã ôm Thủy Lung đến chủ viện của phủ thành chủ, bình thường Thủy Lung đều ở trong sân này.

Lúc Trương Tôn Vinh Cực mở cửa phòng, đem Thủy Lung ôm đi vào, Thủy Lung không nhanh không chậm nói một câu: “Người hình như rất quen thuộc đường đi nước bước trong phủ thành chủ, không phải người mới đến hay sao?”

Động tác của Trương Tôn Vinh Cực có chút khựng lại, chân đóng cửa cũng không khống chế được sức lực, đem người ta đập đến kêu kêu kẹt, lắc lư mấy cái, làm người ta không nhận được hoài nghi, chẳng biết một giây sau cánh cửa này có thể hay không bị sập.

Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nhìn chằm chằm cửa phòng, ánh mắt kia cực kì lạnh nhạt, kì thật trái tim hấn mới giật thót một cái.

Cánh kia này tuyệt đối không thể sập, nếu nó sập, hấn làm sao có thể thân mật với Tiểu Hòa Hồ này được chứ!

May quá! Có lẽ ông trời nghe được lời cầu nguyện của hấn, cửa phòng rất kiên nhẫn chịu đựng.

Trương Tôn Vinh Cực mặt không thay sắc thu hồi tầm mắt, nhìn khuôn mặt như hoa trong lòng, lạnh giọng nói: “Nàng chỉ biết nói những thứ này thôi à?”

Lời nói lạnh nhạt lười biếng kèm theo nguy hiểm làm người ta sợ hãi.

Về mặt Thủy Lung vẫn tỉnh rụi, vô cùng vô tội nói: “Cái gì?”

Tay Trương Tôn Vinh Cực mở ra lại siết lại. Hấn rất muốn đem Thủy Lung đặt lên ván cửa, hung hăng gặm nằng một phen. Nhưng nhớ tới cánh cửa yếu ớt mong manh, ý nghĩ này liền báo cáo thất bại.

Nếu như ván cửa có sinh mạng, nó nhất định sẽ bò dậy, mặt e thẹn nói: Thân ái, cảm ơn đã thương tiếc người ta ~ (N: *ôm bụng bò càng*)

Nhưng cứ như vậy mà ôm Thủy Lung đến giường ngủ thì không phải tính cách Trương Tôn Vinh Cực. Ánh mắt đảo quanh trong phòng, chớp mắt liền tìm được một nơi có thể sử dụng. Chọn cái bàn gần nhất, phát tay đem bộ bình trà bằng sứ trên bàn hất xuống đất, thanh âm vỡ vụn trong vang lên trong căn phòng im ắng, có loại cảm giác cực kì yếu ớt.

Trương Tôn Vinh Cực đem Thủy Lung đặt lên bàn, từ trên cao đè xuống thân thể nàng, khoảng cách gần làm cho hô hấp của hai người hòa vào nhau, hơi thở nóng rực dây dưa không rõ, vô cùng thân thiết khó phân biệt được. Cảm thụ này khiến Trương Tôn Vinh Cực hơn hai tháng trời tương tư khổ sở cuối cùng cũng thỏa mãn thở ra, đồng thời lại cảm thấy càng nhiều không đủ.

Hấn không thỏa mãn phần vô cùng mềm mại ấm áp này, hấn càng muốn nhiều hơn nữa, muốn càng nhiều thứ của cô gái nhỏ có thể quyến rũ ra tình cảm mãnh liệt của hấn.

Phần cảm xúc tham lam này, không chút nào che giấu đối với người trước mắt, ánh mắt hấn thâm thúy giống như vòng xoáy.

“Nàng chỉ biết nói những thứ này thôi à?” Trương Tôn Vinh Cực lặp lại câu nói này lần nữa.

Hấn cúi đầu cắn chóp mũi gần mình, để lại dấu răng hồng hồng. Dấu răng này khinh nhờn yêu nhan ngọc tuyết, phá vỡ vẻ mặt thông dong, nhìn cô gái có mấy phần đáng yêu.

Trương Tôn Vinh Cực thấy vậy, đáy mắt đầy ý cười, ngay cả khóe miệng cũng không nhận được nhếch lên. Hoàn toàn tự cho là vẻ mặt nghiêm túc, đang nghiêm túc dạy dỗ vật nhỏ sống buông thả ở bên ngoài hơn hai tháng nay.

Thủy Lung nhất thời không hiểu một câu không đầu không đuôi của hấn. Cái gì mà chỉ biết nói những thứ này? Hấn muốn nghe cái gì?

KHông đợi Thủy Lung suy nghĩ cẩn thận, chột nằng cảm thấy mí mắt ướt át, bắt nằng phải nhắm mắt lại. Cảm giác mềm mại ướt át nói nằng biết, Trương Tôn Vinh Cực đang liếm mí mắt của nằng, cái liếm này có khí nhẹ khi mạnh, giống như trừng phạt lại giống như thương tiếc, khiến lòng dạ người ta ngựa ngửa.

Thủy Lung nghiêng đầu, né tránh hành động thân thiết của hấn: “Đừng có làm rộn.”

Động tác cự tuyệt này hoàn toàn chọc giận tên ‘mặt người dạ thú’. Động tác của hấn trở nên mạnh mẽ bá đạo không gì sánh bằng, cố gắng đem nằng nghiền ép, bắt lấy hai tay nằng, đôi môi từ mắt dời đến má, xuống gò má nằng, không chút do dự cắn xuống, miệng cắn da thịt non miệng khiến người ta yêu thích không buông khâu, có ảo giác như muốn hòa tan trong miệng.

Thủy Lung cảm thấy da mặt bị cắn lại găm, ánh mắt chớp chớp lại mơ hồ, khiến nằng cảm thấy có ảo giác – mình biến thành con mồi dưới móng vuốt của dã thú đói khát. Dùng đầu lưỡi ấm nóng liếm con mồi, liếm rồi lại liếm giống như rất thích mùi vị của con mồi, tìm kiếm mùi vị bao thuở mới được ăn lại.

Lúc này, nằng chính là đồ ăn tùy thời bị gặm nuốt.

Thủy Lung bị chính ý nghĩ của mình lóe lên vui đùa. Mặc dù nằng biết Trương Tôn Vinh Cực sẽ không ăn thịt của mình, nhưng cảm giác quý dị và dinh dính này, thật sự không dễ chịu chút nào. Nằng cũng không phải con thỏ, không cảm giác được sự nguy hiểm của niềm vui sướng kì lạ này.

“Ngươi muốn ta nói cái gì?” Thủy Lung chủ động phá vỡ bầu không khí nguy hiểm này. Tiếp theo đó trên mặt truyền đến sự đau đớn khiến nàng ‘tê’ một tiếng, hít khí lạnh. Con ngươi khẽ trừng ai đó.

Mẹ nó! Hắn thật sự cần thiết! Thật sự coi mình là con mèo bụi à? Cẩn đã rồi liếm, liếm liếm cái rắm! Ngươi đói bụng đói tới té rồi à?

Trưởng Tôn Vinh Cực liếm vài hóp nữa, đem da thịt trắng nõn nà của Thủy Lung liếm đến đỏ bừng mới lưu luyến buông ra, hơi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt tròn to của Thủy Lung.

Ánh mắt thâm thúy nhưng không vẫn đục, thậm chí có loại đen đến cực kì tinh thuần.

Thế mà Thủy Lung lại nhìn ra vẻ mặt vô tội dưới lớp lạnh lùng của hắn. Nàng âm thầm tròn mắt. Thật ra, nàng muốn liếm một cái, hung hăng nói: Ngươi vô tội cái cọng long, cần người ta còn ra vẻ vô tội? Chẳng lẽ là tax in ngươi cần ta sao!

Nếu như người trước mặt không phải Trưởng Tôn Vinh Cực, nàng khẳng định không nói một lời đã bay hắn, đem hắn đá đến kêu cha gọi mẹ sau đó giao cho A Lão (anh_ em kiếp trước trong trại huấn luyện) mang đi tắm giặt hoa cúc của hắn. Cố tình người này lại là Trưởng Tôn Vinh Cực, nàng phát hiện mình luôn mềm lòng đối với vẻ mặt này của hắn, ra về... chọc trúng chỗ mạnh?

Té!

Lực miễn dịch của nàng đối với con mèo hung ác mà mạnh mẽ, kiêu ngạo mà lãnh diễm, kiệt ngạo bất tuân thích giả mạnh này hoàn toàn tụt dốc không phanh!

Trong lòng Thủy Lung thoáng cái kinh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như bình thường.

“Cũng không phải ta muốn nàng nói cái gì.” Trưởng Tôn Vinh Cực thấp giọng nói.

Thủy Lung ngẫm khinh bỉ: Ngươi không muốn ta nói gì hết, cũng sẽ không lặp lại hai lần như vậy... lại còn cần ta!

Trưởng Tôn Vinh Cực mới nói một câu, lại cúi đầu gặm vành tai nàng, giống như nửa khắc cũng không thể không thân mật với nàng. Vành tai mềm mại bị hắn cắn vừa đỏ vừa sưng, hắn thấy như vậy cũng chưa đủ, thanh âm khan khan: “Ta nhớ nàng, mỗi ngày mỗi giờ đều nhớ tới nàng, không có thời gian nhớ đến mùi vị của nàng, nhớ giọng nói, nhớ dáng người của nàng, rất khó chịu, càng lúc càng nóng, ngay cả người ta tự chà sát cũng không thể giảm bớt. Càng nghĩ càng muốn đem nàng bắt trở về, đem nàng hôn cho đủ, làm cho đủ.”

Giọng nói của hắn càng lúc càng khan, hơi thở dốc ảm áp truyền vào tai nàng, giống như cá thiếu nước.

Thủy Lung dờ khóc dờ cười. Nửa câu đầu còn ảm áp ôn nhu, nửa câu sau đều chuyển sang tình dục, tương phản lớn như vậy khiến người ta không kịp đỡ, cảm xúc cũng bất nhịp không kịp.

Không nghe thấy Thủy Lung trả lời, lửa dục trong lòng Trưởng Tôn Vinh Cực càng đốt cháy. Hắn chống đỡ thân thể mình một chút, chính diện nhìn Thủy Lung. Nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Đọc đường đi ta đều nhớ, trong đầu hình dung lúc nàng thấy ta sẽ như thế nào. Ta rất muốn nhanh chóng tới bên cạnh nàng, đem nàng ôm vào phòng ngủ, xé quần áo của nàng, nếu nàng giãy dụa ta sẽ dùng dây trói hai tay hai chân nàng lại, sau đó ta muốn làm thế nào thì làm, làm đến khi hai lòng mới thôi.”

“...” Thủy Lung im lặng.

Lông mi Trưởng Tôn Vinh Cực run rẩy, đưa tay vuốt ve mặt nàng, giọng nói không khỏi mềm xuống: “Đừng sợ, đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của ta thôi, tuy rằng ta thật sự rất muốn làm như vậy, nhưng nghĩ đến cảm nhận của nàng, ta nghĩ phải dịu dàng với nàng mới đúng.”

Thủy Lung nhẹ giọng nói: “Ta không sợ.” Nàng thật sự không sợ, chẳng qua cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi. Vì sao nghe đối phương nói như vậy, nàng cư nhiên không thấy tức giận, trái lại có chút cảm giác chột dạ thế nhỉ?

Trưởng Tôn Vinh Cực nghe vậy, khoe miệng nhếch lên. Nhưng rất nhanh, ý cười bị hắn mạnh mẽ đè xuống. Ánh mắt lần nữa lóe lên nguy hiểm, che đi phần nhu hòa kia, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, quả nhiên là người thay đổi thất thường.

“Nhưng thái độ của A Lung khiến ta thật thất vọng.”

Lời vừa dứt, tiếng xé ‘te rẹt’ vang lên, âm thanh quần áo bị xé rách vang lên trong phòng tĩnh lặng làm người ta có cảm giác làm nhục, quuyền rũ tà niệm và dục vọng hư hỏng sâu trong lòng người.

Thủy Lung liếc nhìn phần vải bị xé rách trước ngực mình, lại nhìn về dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Trưởng Tôn Vinh Cực: “Thất vọng?”

“A Lung biết rõ ta đến, lại không có chút phản ứng gì hết.”

Thủy Lung phản bác: “Ta thật sự rất vui.” Cái này, nàng cảm thấy mình biểu hiện không rõ ràng, nhưng lâu Thiển Trúc liếc một cái liền nhìn ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Vì sao còn có tâm tình bàn chuyện làm ăn với người khác?”

Thủy Lung kinh ngạc: “Cái gì nói chuyện làm ăn với người khác?”

Trưởng Tôn Vinh Cực: “Hôm nay, nàng nói chuyện làm ăn với củ cải trắng thôi kia đó!”

Phi!

Suýt chút nữa Thủy Lung không duy trì được biểu tình rồi. Củ cải trắng thôi? Kính nhờ ngài đừng dùng vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng nói biệt hiệu này có được hay không? Tuy rằng Đồng Bật bình thường thích mặc quần áo có hai màu xanh trắng giao nhau, nhưng vẫn còn hơn củ cải trắng thôi mà.

Về mặt Thủy Lung chuyển thành kinh nghi: “Không phải người mới tới sao? Làm sao biết được ta bàn chuyện làm ăn với người khác?”

Vốn nghĩ rằng Thủy Lung hết đường chối cãi, ngoan ngoãn để mình phạt. Ai ngờ, nàng lại hỏi một câu khiến hắn khó trả lời.

Nét mặt Trưởng Tôn Vinh Cực hỏi ngưng lại.

Thủy Lung không có chờ hắn đáp, tựa như ‘lơ đãng’ nói: “Nói tới chuyện làm ăn, hôm nay Đồng Bật bị ngồi đánh bị thương ngay tại thư phòng của ta, đập đến chảy máu đầu, thật đáng thương.”

Trưởng Tôn Vinh Cực yên lặng không nói gì.

Thủy Lung nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên cười, khẽ nói: “Phủ thành chủ nhiều năm không tu sửa, khó tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chuyện lần này nói rõ cần phải tu sửa lại một chút.”

Cuối cùng, Trưởng Tôn Vinh Cực hồ hững nói: “Ta sẽ xử lí.”

“Người xử lí?” Thủy Lung thấy chuyển biến tốt, không có trêu hắn nữa. Hết sức thuận theo ý hắn, chuyển dời đề tài.

Trưởng Tôn Vinh Cực âm thầm thờ dài một hơi, càng thờ ơ nói: “Phủ thành chủ ta cần phải tu sửa, nàng không cần cảm ơn ta.”

“Được.”

Thủy Lung ‘thuận theo’ trả lời, sau đó tự nhiên đưa tay đẩy Trưởng Tôn Vinh Cực ra: “Nên dùng bữa rồi.”

“Ừ.” Trưởng Tôn Vinh Cực gật đầu. Bỗng nhiên, con mắt hắn lóe sáng, con người đột nhiên u ám, chợt đem Thủy Lung kéo lại: “Nàng cố ý?” Câu hỏi này không chút che giấu cảm xúc, lộ ra vẻ ảo não.

Thì ra, trong lúc nói chuyện, Trưởng Tôn Vinh Cực bắt tri bất giác thả lỏng tay Thủy Lung ra, bị Thủy Lung dẫn dắt vào bầu không khí ôn hòa, khiến tình thế nguy hiểm trước mắt bị phá tan.

Đáy mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc. Đúng là bùng binh, nhanh như vậy liền phản ứng rồi.

Trưởng Tôn Vinh Cực không cho Thủy Lung trả lời, dùng sức đem Thủy Lung quần áo xóc xếch ôm vào ngực lần nữa, nhìn chăm chăm nàng nói: “Đừng có hòng mà chạy trốn.”

So với vẻ mặt lạnh nhạt và nội tâm cuồng bạo của Trưởng Tôn Vinh Cực, Thủy Lung vẫn bình tĩnh như cũ, vô tội hỏi: “Có ý gì?”

Trưởng Tôn Vinh Cực ôm nàng đi tới giường ngủ trong phòng, ý tứ rất rõ ràng, vừa đi vừa nói: “Thái độ có lệ của nàng, đáng bị phạt.”

Thân thể được đặt lên giường đệm mềm mại, Thủy Lung xoay người tránh thoát khỏi Trưởng Tôn Vinh Cực ập xuống, hỏi ngược: “Ta nên phụ họa như thế nào?”

Trưởng Tôn Vinh Cực chặn lại đường ra, không sợ Thủy Lung chạy thoát, liền vội vã bắt lấy nàng: “Mấy ngày nay, nàng có nhớ ta không?”

“Nhớ.” Thủy Lung thần nhiên nói.

Sóng mắt Trưởng Tôn Vinh Cực nhoáng lên, ánh mắt nhu hòa không ít, nhưng so với phần u ám nguy hiểm trong đáy mắt thì một chút nhu hòa đó chẳng đáng là bao. Hắn nghiêng người tới gần nàng, vươn tay nâng cằm nàng lên, nhỏ giọng: “E là không bằng ta nhớ nàng, đúng không?”

Thủy Lung ngẩn ra.

Ngón tay Trưởng Tôn Vinh Cực ma sát cằm non nặn của nàng, hận không thể đem từng chút mơ mộng thực hiện.

“Nàng không biết ta nhẫn nhịn khó chịu biết bao nhiêu đâu, nghĩ tới sắp gặp nàng lại vui sướng biết chừng nào.” Hắn nói rất nhỏ, giọng nói khàn khàn chứa đựng nguy hiểm và tức giận: “Vừa thấy nàng, ta liền muốn ôm nàng, muốn nói với nàng ta nhớ nàng, muốn cùng nàng điên loạn đảo phượng. . . Nếu như nàng cũng nhớ ta như ta nhớ nàng, câu đầu tiên sẽ không nói với ta như vậy. Lâu như vậy.. cũng không làm nũng với ta, cho dù là ảmĩ câu kinh cũng không có!”

Trực giác cho Thủy Lung biết, hắn thật sự tức giận!

Nếu không tức giận đến mức giới hạn, hẳn tuyệt đối sẽ không nói nhiều như vậy, rõ ràng đem lời trong lòng đều nói ra hết. Con mèo này có đôi khi không được tự nhiên, nàng lại không rõ lắm, thực sự giận rồi à.

Bây giờ, Thủy Lung coi như đã hiểu vì sao khi nãy mình cảm thấy chột dạ.

Bởi vì trực giác cho thấy, tình cảm nàng dành cho Trương Tôn Vinh Cực không sâu đậm bằng hẳn dành cho nàng. Cho nên bị hắn cắn mới không tức giận, để mặc cho hắn phát tiết, đáy lòng âm thầm chột dạ.

Thủy Lung nhìn đáy mắt tràn ngập lửa giận và ần núp khó sở của hắn, trong lòng cảm thấy chua chát khó chịu, lại có một luồng ám áp bao bọc lấy cơ thể, khiến cả người nàng đều mềm mại.

Nghĩ tới lời Trương Tôn Vinh Cực, câu trước coi như đáng tin, câu sau khiến người ta khó tiếp nhận.

Nhưng...

Cái loại nguy hiểm áp bức khủng khiếp làm người ta sợ hãi này, ánh mắt giống như muốn đem người ta nhấn chìm vào sâu xa, cố tình lại nói cho người ta biết đằng sau nguy hiểm chính là khát vọng và yếu đuối, giống như mãnh thú cao ngạo khinh người, giả vờ hung ác tàn độc mà đe dọa nàng, kì thật nó rất muốn được nàng đến gần.

Thủy Lung nhìn trời, vì sao cố tình khẩu vị của nàng nặng như vậy, càng ngày càng giả mạnh với nàng.

Làm nũng à? Ầm ỉ cái kinh à? Muốn nghe lời nhận lỗi đúng không...

Thủy Lung chủ động cúi đầu, dùng hai gò má nhẹ nhàng ma sát bàn tay Trương Tôn Vinh Cực nắm cầm nàng, động tác vô cùng thân thiết lại ngoan ngoãn.

Trong nháy mắt, thân thể Trương Tôn Vinh Cực cứng đờ, bầu không khí nguy hiểm bắt đầu lung lay.

Thủy Lung hơi ngược mắt, ánh mắt long lanh nhu hòa, đáy mắt chỉ có hình bóng của hắn, ý cười dịu dàng và tin cậy, môi son khẽ mở, nhẹ nhàng nói: “Ai nói ta không nhớ người?”

Nàng vươn tay, một tay cầm lấy tay hắn, một tay ôm cổ hắn, chủ động dựa sát vào: “Ta nhớ người, còn hơn cả người, càng muốn hạ gục người, chà đạp người thỏa thích.” Giọng nói khàn khàn, đầu lưỡi vươn ra cánh môi, cắn lên môi hắn.

Mùi hương thơm ngát nồng đậm, nhỏ giọng nói chuyện, đôi môi ướt át, thân thể mềm mại, da thịt mềm mại, trời sinh mê người, ai có thể chống lại?

Đầu óc Trương Tôn Vinh Cực trống rỗng, lúc hoàn hồn thì lửa giận đã trôi dạt ra ngoài một vạn tám ngàn dặm rồi. Muốn tìm cũng tìm không thấy.

Tiểu Hòa Hồ này, vẫn giao hoạt như trước.

Hắn ảo não nghĩ, khoe miệng đã sớm kéo lên thành hình cung, lạnh nhạt nói: “Vẫn thích làm nũng như thế, ban nãy giả bộ thật giống.”

Khoe môi Thủy Lung co giật, đầu lưỡi hung hăng nhập vào miệng hắn, thành thạo lướt qua hàm trên của hắn.

Hô hấp của Trương Tôn Vinh Cực ngừng lại, không có bất kì phản nại đem người đè xuống, tay không đem quần áo người ta xé thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Đem ‘gậy gộc’ lấy ra!

Hai ngày nay, bầu không khí trong phủ thành chủ rất quái dị.

Đặc biệt là có người đi ngang qua viện chủ của thành chủ, về mặt liền rất kì quái. Cái loại người biết, ta biết, trời biết đất biết, cố tình về mặt lại ản ản không nói, nhìn thế nào cũng cô quái.

Phản cổ quái này vẫn hòa trong phủ thành chủ, bên ngoài phủ thành chủ thật ra cũng không có biến hóa đặc biệt gì hết.

Trong thư phòng thiếu vài miếng ngói, có mấy người hoặc đứng hoặc ngồi.

Những người này vây quanh một cái bàn, nghiêm túc trao đổi cái gì đó. Người làm chủ chính là Lâu Thiển Trúc, ngồi bên cạnh hắn chính là Đồng Bật, những kẻ còn lại đa số đều không biết. Mấy người này là người hai ngày trước Trương Tôn Vinh Cực đem tới, chào hỏi một phen mới biết, tất cả đều là phú thương nổi tiếng ở Tây Lăng.

“Quản gia Lâu, điều kiện hợp tác như vậy đối với bọn ta không được công bằng cho lắm.” Già đàn ông trung niên phúc hậu nói.

Lâu Thiến Trúc liếc nhìn ông ta, vẫn duy trì nụ cười thân thiện: “Ông chủ Vương, trước ta đã nói quy củ hợp tác của thành Nam Vân, không có chuyện bắt công hay không ở đây. Nếu như ông có ý kiến, ta có thể nói lại cho thành chủ đại nhân biết, để cho ngài giải thích rõ với ông.” Giống như không nhìn thấy sắc mặt ông chủ Vương khế biến, hần chậm rãi hỏi: “Ý ông như thế nào?”

Vương Kim xanh mặt cuống quýt xua tay: “Quản gia Lâu nói đùa, chút chuyện nhỏ này cần gì làm phiền tới thành chủ Nam Vân.” Trong lòng ông thầm hận, chửi Lâu Thiến Trúc cáo mượn oai hùm.

Bọn họ đều tới từ Tây Lăng, làm sao không biết tính cách tàn bạo của Bạch Thủy Lung. Chút chuyện nhỏ này cũng đi tìm năng, ai biết năng ta có tức giận đem bọn họ giết hết hay không? Dù không giết, e là cũng đem người đánh cho tàn phế, đây mới là bị thảm.

Không nói Bạch Thủy Lung, bọn họ đều do Võ vương mang tới. Lúc lên đường, vương gia đã báo trước, bất kì ai cũng không được bắt kinh đối với Bạch Thủy Lung, bằng không. ... Mặc dù hần không nói sẽ làm sao, nhưng kẻ ngu mới không dự đoán được hậu quả của việc này.

Lâu Thiến Trúc thấy Vương Kim biến sắc, mặt ngoài có vẻ như khó coi, thái độ liền mềm mỏng, bộ dạng như vẫn bối cười nói: “Ông chủ Vương khoan dung. Kỳ thật các vị chỉ có nhìn thấy bên ngoài mà không nhìn ra chỗ sâu bên trong, phương pháp hợp tác này đối với các vị có lợi vô cùng. Đất đai mà thành chủ sở hữu, thành chủ đương nhiên sẽ không tự mình làm chuyện lỗ vốn, đồng thời cũng không để lợi ích của người bên cạnh bị tổn hại. Các vị không cần lo lắng chuyện về sau, chỉ cần nghĩ làm sao kiếm được tiền là được.”

Sắc mặt Vương Kim chậm rãi tốt lên, nhưng mà bọn họ đều là một đám cáo già, làm sao có thể bị mấy lời nói của Lâu Thiến Trúc mà rung động.

“Ý của Lâu quản gia chúng tôi hiểu rõ, nhưng cách hợp tác này đúng là không chứa đường lui.” Trương Văn Hạc ngồi bên cạnh Vương Kim nói: “Bọn tôi đều được Võ vương mang đến, lại nói phần lớn bọn tôi đều e ngại uy danh và quyền lực của vương gia, bắt buộc đi mới tới.”

Lâu Thiến Trúc mỉm cười, chờ đợi già nói tiếp.

Trương Văn Hạc nói tiếp: “Chúng tôi đều là thương nhân, thương nhân đều chạy theo lợi ích. Võ vương quyền thế ngập trời, cũng không thể ép buộc chúng tôi đem gia sản nửa đời đặt cược vào được. ... Nói như vậy, quản gia Lâu nên hiểu chứ?”

Đương nhiên Lâu Thiến Trúc hiểu rõ.

Những người tụ tập ở đây đều là phú thương nổi tiếng lưng lẩy khắp Tây Lăng, thậm chí có cả hoàng thương. Một vài người thì không sao, nhưng đem một đám người tụ tập lại, chính là nắm trong tay một nửa mạch máu thương nghiệp, một nửa giang sơn Tây Lăng. Quyền thế cũng không thể chèn ép bọn họ, bằng không chọc giận bọn họ, đâu có chết cũng cần mất một miếng thịt của Tây Lăng mới vừa.

Lâu Thiến Trúc đang định mở miệng, Đồng Bật ngồi bên lên tiếng trước: “Tại hạ Đồng Bật.”

Lời hần vừa dứt, tất cả mọi người đều dời tầm mắt lên người hần.

Đám người Vương Kim vẫn luôn hiếu kì thân phận của hần. Dù sao thì từ lúc gặp mặt, Đồng Bật luôn ngồi im bên cạnh Lâu Thiến Trúc, không nói một câu nào hết, khiến bọn họ hoài nghi hần là người của Bạch Thủy Lung.

Đồng Bật lại nói: “Chủ nhân của thương hội Thiên Ứng.”

Những lời này vừa xong, sắc mặt đám người Vương Kim liền thay đổi.

Thương hội Thiên Ứng

Chỉ cần là thương nhân đều không thể không biết sự tồn tại của nơi này. Nếu như không biết, vậy nói rõ nơi chỉ là một thương nhân nghèo mạt.

Không ai biết, thương hội Thiên Ứng thuộc về quốc gia nào. Nhưng, được thành lập vào mười năm trước, hình bóng của nó dần trải dài khắp các quốc gia. Nghe nói Thái Bạch Lâu ở thành Kỳ Dương – Tây Lăng quốc cũng là sản nghiệp của thương hội Thiên Ứng. Trong thành Kỳ Dương cũng có nhiều dấu chân của nó, chỉ là không bị người ta phát hiện mà thôi.

Thương hội Thiên Ứng, có thể nói là ông vua không ngại trên thương trường.

Lúc này, người đàn ông trước mặt cư nhiên thông báo với bọn họ, hần chính là ông chủ của thương hội Thiên Ứng.

Đám người Vương Kim nhìn Đồng Bật, tựa như muốn nhìn thấu hần. Người đàn ông này có khí chất đặc thù, toàn thân không có hơi tiền thuộc về thương nhân, cặp mắt cũng không có gian trá, nhìn giống như cư sĩ ẩn mình trong núi hơn.

Nhưng dáng vẻ mỉm cười ung dung của Đồng Bật khiến đám người Vương Kim không thể nào phản bác, thậm chí khó mà nảy sinh lòng nghi ngờ.

Đồng Bật để mặc cho bọn họ nhìn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đồng mỗ và thành chủ đại nhân hợp tác tựa như quản gia Lâu nói, Đồng mỗ đã đáp ứng.”

“Cái này...” Vương Kim rất kinh ngạc: “Nếu công tử là ông chủ của thương hội Thiên Ứng, ta nghĩ công tử không thiếu tiền tài mới đúng, có gì phải kí

vào điều kiện hợp tác hà khắc như vậy?”

Đồng Bật cười lắc đầu: “Đồng mỗ đúng là không thiếu tiền. Hiện tại, tiền tài mà Đồng mỗ có, tiêu xài ba đời cũng không hết. Nhưng Đồng mỗ là thương nhân, tiền tài lợi ích đặt trước mặt, lí nào Đồng mỗ không kiếm?”

Đám người Vương Kim nhìn nhau, bọn họ đều biết ý của Đồng Bật. Đây là hấn nói rõ cho mọi người, thành Nam Vân là địa bảo. (N: địa bảo: vùng đất trù phú, miếng thịt ngon)

Nếu do người khác nói, bọn họ nhất định cười nhạo một phen.

Thành Nam Vân là địa bảo ư? Chớ má! Vùng đất này căn bản là khối u ác tính Tây Lăng hận không thể vứt bỏ, thường có nhiều tai họa đổ xuống, triều đình Tây Lăng cũng sẽ không quản lí, chớ đừng nói chỉ là từng đến xem. Đồng dạng, nhiều năm qua triều đình cũng không có thu thuế của thành Nam Vân.

Nếu như không phải Bạch Thủy Lung nhắc tới thành Nam Vân với thái hậu, để bà ta nhắc Trương Tôn Lạc Dân, Trương Tôn Lạc Dân cũng đã sớm quên mảnh đất rộng lớn ‘thơm ngon béo bở’ này.

Lần này, đám người Vương Kim theo Trương Tôn Vinh Cực đến đây, thật ra là vì sợ quyền thế và uy danh của hấn. Vốn dĩ, bọn họ nghĩ rằng, coi như bỏ tiền tiêu tài, cũng coi như là làm chuyện tích phúc đức, bỏ chút tiền tạo sản nghiệp ở thành Nam Vân, ra về một chút là được rồi. Ngược lại, nơi đây là sở hữu của Bạch Thủy Lung, làm gì cũng không thể như ngày xưa không có quy củ, nếu không kiếm được tiền thì về sau cứ bỏ mặc là xong.

Nhưng mà bọn họ đã tính toán thật tốt, người ta lại không nghĩ như vậy. Bọn họ đều được mời đến thư phòng thiếu vài miếng ngồi, sau đó ném phương pháp hợp tác cho bọn họ xem, nói cho bọn họ biết cái gọi là ‘cổ phần công ty’ liền bắt bọn họ bỏ tiền ra.

Kỳ thực cái này cũng không có cái gì không tốt, bọn họ không cần phí sức, sau này buông tay mặc kệ cũng đơn giản. Bọn họ chỉ không hài lòng là vì số tiền phải móc ra vượt quá dự liệu của bọn họ. Bỏ nhiều tiền như vậy, còn ‘cổ phần công ty’ của Bạch Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực còn chưa đủ đòi ra, đây chẳng phải ép người quá đáng sao...

Đây chính là nguyên do bọn người Vương Kim không vui. Ở trong mắt bọn họ, bỏ số tiền này ra chẳng khác nào mức nước tát đi, không có khả năng thu về, càng không thể kiếm được nhiều, lúc này mới không tình nguyện, lời nói kịch liệt.

Hiện tại, Đồng Bật nói cho bọn họ biết thành Nam Vân là khối địa bảo, có lợi ích lớn, có thể kiếm được nhiều tiền. Việc này khiến đám người Vương Kim dao động không ít.

Vương Kim và Trương Văn Hạc liếc nhìn nhau, liền hiểu ý đối phương. Bọn họ thầm nghĩ: Nếu người đàn ông trước mắt chính là Đồng Bật, như vậy liền nghe theo hấn một phen. Ngộ nhớ hấn không phải Đồng Bật thì sao?

Đồng Bật liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, hấn liếc nhìn YaYa đứng phía sau: “YaYa, thương hội Thiên Ứng của chúng ta có hợp tác với bọn họ lần nào không?”

YaYa bước lên, kiêu căng nhìn Vương Kim và Trương Văn Hạc, lạnh lùng nói: “Vương Kim, có ngàn cửa hàng vàng bạc, Vũ Cẩm Vân bố (bán vải), cửa hàng lương thực... Năm nay, từng có giao dịch gạo, mì và vải vóc gấm hoa với thương hội Thiên Ứng, tổng cộng bán cho thương hội Thiên Ứng ba trăm ngàn gạo thuần chất, mười ngàn cuộn vải gấm. Trương Văn Hạc chuyên buôn bán trâu ngựa, năm nay bán cho thương hội năm nghìn con ngựa cái, ba nghìn con ngựa đực, ngựa tốt dễ cưỡi...”

“Đủ rồi!” Trương Văn Hạc liên tục khoát tay bảo YaYa ngừng nói.

Nếu để YaYa nói hết, mạng của hấn khó giữ được. Chuyện làm ăn của hấn có chút trái phép, ngựa cưỡi tốt không được tùy ý buôn bán, càng khỏi nói tới bảo mẫu.

YaYa thờ ơ nhìn bọn họ: “Ai kêu các ngươi không tin công tử nhà ta.”

Vương Kim và Trương Văn Hạc bị nàng nhìn đến đỏ mặt, không biết là do tức giận hay xấu hổ. Nhưng e ngại thân phận Đồng Bật, bọn họ không dám tức giận với YaYa.

Dựa theo lời YaYa nói, chứng cứ xác thực buôn lậu của bọn họ đều bị thương hội Thiên Ứng nắm trong tay. Mặc dù thương hội Thiên Ứng mua đồ của bọn họ, cũng có thể coi là đồng bọn, cũng là phạm pháp.

Bấy giờ giọng nói ôn hòa của Lâu Thiển Trúc vang lên: “Ta nghĩ các vị đều biết chuyện buôn bán xà phòng trong thành Kỳ Dương.”

“Đương nhiên.” Vương Kim nói: “Hôm nay, thương gia Tây Lăng người nào không bỏ ra tiền tài muốn mua lại cách làm chứ. Đáng tiếc các vị hoàng tử bỏ trí, cách làm cũng được bảo vệ nghiêm mật, bọn ta không có phần với tới.”

Trương Văn Hạc hỏi: “Đột nhiên quản gia Lâu nhắc tới chuyện này, không lẽ...”

Lâu Thiển Trúc gật đầu: “Có lẽ các vị không biết, ông chủ lớn đứng đằng sau vụ buôn bán xà phòng này chính là thành chủ đại nhân, phương pháp làm cũng do thành chủ đại nhân nắm giữ, cho dù là các hoàng tử cũng không biết. Không có sự đồng ý của thành chủ đại nhân, mấy vị hoàng tử kia cũng chẳng dám đem phương pháp bán đi, càng không thể tự ý mở cửa hàng mới.”

Biểu tình trên mặt các thương nhân đều thay đổi.

Lâu Thiển Trúc nói tiếp: “Xà phòng thơm chỉ là bước khởi đầu. Thành chủ đại nhân đã chứng minh cho tiểu sinh thấy, về sau thành Nam Vân sẽ có nhiều việc làm ăn kì lạ, kiếm được nhiều tiền hơn chuyện bán xà bong (bóng xà bang :p) nhưng mà những cái này chỉ có người có cổ phần trong thành Nam Vân mới được biết.”

“Các vị, hiện tại các vị có quyết định chưa?”

Đám người Vương Kim, Trương Văn Hạc: “...”

Từ sáng đến trưa, thủ vệ ngoài cửa phòng nhìn một đám thương nhân ăn mjawc chỉnh tề đi ra. Bởi vì không có cửa ngăn, nên bọn họ đứng bên ngoài nghe nghị luận nửa ngày, đều biết kết quả sau cùng ---- bọn họ đều thỏa hiệp!

Trong thư phòng.

Lâu Thiển Trúc rót trà cho Đồng Bật, nói: “Cám ơn Đồng công tử giúp đỡ.”

Đồng Bật lắc đầu: “Là Đồng mỗ làm điều thừa. Thì ra quân gia Lâu đã chuẩn bị mọi thứ kỹ càng, cho dù Đồng mỗ không nhiều lời, bọn họ cũng sẽ bị quân gia Lâu thuyết phục.”

Lâu Thiển Trúc nói: “Nhưng không có thật lòng tin phục như bây giờ. Thương hội Thiên Ứng chính là chiêu bài vàng.” Nói xong, Lâu Thiển Trúc nâng ly trà lên kính Đồng Bật: “Tiểu sinh lấy trà thay rượu kính Đồng công tử.”

Đồng Bật cười nâng chén.

Hai người chạm chén, Đồng Bật vừa định nhấp ngụm trà nhỏ, chợt nghe Lâu Thiển Trúc nói: “Tiểu sinh sẽ hướng thành chủ đại nhân báo cáo việc Đồng công tử giúp đỡ, để thành chủ đại nhân biết Đồng công tử là người rất tốt.”

"Phốc, khụ khụ!" Đồng Bật bị sặc nước trà, rất ư là chật vật.

“Ai nha, Đồng Bật công tử, sao lại không cẩn thận như vậy.” Lâu Thiển Trúc rất vô tội nhìn hắn.

Đồng Bật dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm: Người bên cạnh Bạch Thủy Lung không có một người đứng đắn, thua thiệt hắn còn nghĩ người nọ là một người nghiêm cẩn lễ phép.

“Quân gia Lâu khách sáo, chút chuyện nhỏ này không cần hướng thành chủ đại nhân tranh công.”

Đồng Bật thật sự không muốn bị ngồi đập một lần nữa.

Hắn im lặng ngược đầu nhìn chỗ mái nhà thiếu hai miếng ngói.

Lâu Thiển Trúc nhìn vẻ mặt rầu rĩ của hắn, nhất thời cả người khoan khoái, chậm rãi uống một ngụm nước trà, từ từ thở một hơi sáng khoái, chậm rãi nói: “Đồng công tử đứng là quá khiêm nhường.”

“...” Đột nhiên, Đồng Bật cảm thấy, bản thân ở lại phù thành chủ, chưa chắc là quyết định tốt nhất.

Đặc biệt là trong phòng ngủ chính, hai ngày nay đóng cửa chưa từng mở, đem mọi chuyện ném hết cho hai người bọn họ, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy hai hắc y nhân khiêng thùng nước tắm to đùng đi tới phòng ngủ chính. Trong phòng ngủ tràn ngập mùi hương vừa ngọt vừa gắt, hai người này lại giống như người đầu gỗ chẳng có cảm xúc gì, sau khi đem thùng nước và nước ấm đổ vào, liền như con mèo nhẹ nhàng rời đi.

Nền trong phòng ngủ đã đốt sạch, trên đất thì bừa bộn. Có mảnh vụn của sứ, có vụn quần áo, có yếm nhỏ mập mờ, có ghế dựa rạn nứt, còn có rèm che bị xé nát, dây thắt lưng... (N: mạnh dữ !!!!!!! QAQ)

Cảnh tượng như vậy khiến người ta không khỏi hoài nghi, trong phủ vừa có trận đánh nhau, hoặc là vừa mới bị cướp. Chẳng qua có người thấy tình huống trên giường, nhất định sẽ không nghĩ như vậy. Người hay mắc cỡ sẽ đỏ mặt tới mang tai, người to gan một chút tâm trí sẽ chọn rộng, thậm chí người bên trong ‘yêu’ thật kịch liệt, mới có thể khiến cho gian phòng biến thành thế này, nói là phá hủy cũng không có quá đáng!

Chấn móng rơi bên ngoài giường, mơ hồ có bóng người cách một tầng vải bong lác lác. Bỗng nhiên một cánh tay vươn lên, cánh tay trắng nõn càng nổi bật trên nền xanh da trời của màn giường, càng giống như ngọc được mài giữa. Tay đem màn giường vén lên, đem chủ nhân của nó lộ ra, cùng bóng dáng nằm nghiêng bên cạnh.

NGón tay thon dài trắng nõn chạm đến sống lưng nhẵn mịn, từ trên sống lưng trượt xuống, nhưng không có đi vào thắt lưng hạ bộ. Một động tác đơn giản lại khiến cho người ta có muôn vàn mơ màng. Nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định không tự kiềm chế được.

Chát!

Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Thủy Lung đánh vào sắc thủ (N: bàn tay hạo sắc ư?) đang làm việc xấu kia, nghiêng đầu nhìn sang Trương Tôn Vinh Cực, nheo hai mắt lại, con ngươi sắc bén lóe lên ý cảnh cáo. Nếu là bình thường, ánh mắt này có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy kinh hãi, nhưng hiện tại nàng không có mặc quần áo, trên người đầy dầu ản hồng hồng tím tím mập mờ, cả người xụi lơ nằm trên giường, thoát nhìn cực kì yếu đuối, khơi dậy xu hướng tình dục bạo ngược của người khác.

Trạng thái yếu ớt kết hợp với ánh mắt hung ác... nhìn thế nào cũng thấy rất phong tình vạn chủng.

Ừng ục...

Tiếng nuốt nước bọt vang lên trong căn phòng yên tĩnh, nghe rất rõ ràng.

Nhưng, chủ nhân của tiếng nuốt nước bọt này lại không chút nào cảm thấy xấu hổ, trái lại giống như cuồng thú săn thịt, nhào về phía mỹ thực trắng mềm đang trước, chẳng biết xấu hổ nói: “A Lung, làm một nữa được không?”

“Làm cái đầu nguoi!” Thủy Lung không chút nghĩ ngợi đem người nào đó đập ra.

Một ngày đêm... Hai ngày! Hai ngày rưỡi... Đây tuyệt đối là cực hạn của Thủy Lung. Trong hai ngày nay, nàng ở nơi này bị làm đến chột dạ và ý muốn đền bù đều biến sạch rồi. Lúc đầu, thật sự đôi bên đều cho nhau vui vẻ. Thế nhưng một lần, hai lần... bị ép tới cả người vô lực, sung sướng đều chết lặng.

Hon nữa, rõ ràng là đói bụng, cư nhiên hấn không cho nàng xuống giường ăn, đem nàng buộc trên giường, bụng chén tới đứt nàng ăn. Sau_khi ăn xong, liền nhào lên!

Hấn có bao nhiêu tình lực, không biết thỏa mãn hả? Ngắt!

Thủy Lung cảm thấy huyết thái dương co giật, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên.

Nàng nghĩ, nàng không nên có lòng chột dạ mà. Hạng người như Trương Tôn Vinh Cực, chính là kiểu cho chút ánh sáng liền coi mình là mặt trời, được một tác liền muốn tiến lên một thước, dùng những từ này hình dung hấn quả nhiên không sai.

Một khi cho hấn thuận lợi có được, nàng phản kháng, hấn đều xem là làm nũng! Nàng phát hỏa, trong mắt hấn chính là muốn mà giả vờ từ chối. Nàng chiến tranh lạnh, hấn liền mặt dày dính vào. Hết thấy đều vì, thái độ lúc đầu của nàng quá tốt, ngay từ đầu người chủ động là nàng.

Nếu ban đầu thái độ của nàng cứng rắn một chút, hấn sẽ không dám tự cho là đúng!

Thủy Lung đưa tay xoa xoa huyết thái dương.

Vì sao mỗi lần cùng hấn làm_tình đều hao phí trí tuệ như vậy, sau đó cảm xúc giống như tìm được đường sống trong chỗ chết. Cho dù là sống mơ mơ màng màng, nàng cũng không có tinh thần mạnh mẽ đi thừa nhận, nếu cứ như vậy vài lần, nàng không biết chính mình có mắc chứng thần kinh suy yếu hay không.

Một đôi tay thay thế tay nàng, giúp nàng xoa bóp huyết thái dương, đạo lực không tính là tốt lắm, rõ ràng không thuần thực.

Thủy Lung nhắm nửa con mắt, mặc cho hấn hý hoáy, dựa vào trong ngực hấn.

Tối qua, bắt đắc đi làm xong, nàng lười tức giận với hấn. Thăm nghĩ nhanh chóng tắm rửa, khôi phục lại tinh thần và thể lực.

“Mới có hai tháng đã như vậy. Vậy sau này không cần thận một năm, hai năm...” Thủy Lung hoảng hốt suy nghĩ, có lẽ chậm chạp có điểm khởi đầu tốt, ít nhất nàng rất khó chột dạ và mềm lòng như vậy nữa, đối phương sẽ không có lý do nhốt nàng trên giường.

“Ừm.” Trương Tôn Vinh Cực không nghe rõ lời nàng nói, đến gần nàng, đem gò má dán lên má nàng, nhẹ nhàng ma sát.

Mắt Thủy Lung lóe lên hàn quang, lại rất nhanh biến mất, biến thành vô lực lười biếng: “Ta nói, nguoi đem gậy gộc của mình lấy ra.”

Thân thể Trương Tôn Vinh Cực hơi ngừng một chút: “Gậy gộc gì?”

Thủy Lung bĩu môi.

Trương Tôn Vinh Cực liếm đôi môi khô khốc, đôi mắt khê rử xuống nhìn nàng, chớp mắt gọi cảm chết người, đáng tiếc không ai nhìn.

“Gậy gộc gì hử?” Hấn không buông tha tiếp tục hỏi, thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng cầm nó ra cho ta xem, sao ta không biết mình có gậy gộc, ừ?” Âm cuối lên cao, mỉa hoặc chết người không đến mạng.

Đáng tiếc, bây giờ Thủy Lung không có tâm tình thương thức sức quynn rũ của hấn.

Giết! (3) 凸

Mẹ nó! Còn già bộ ngây thơ! Coi ông đây là con nít để dụ dỗ à? Còn cầm ra cho người coi, cầm ra cho người xem một chút, cho người xem một chút?! Cầm ra cho người xem một chút, ta còn có thể chết già ư?

Huyệt thái dương của Thủy Lung co giật lợi hại hơn, cơ thể vô lực đè ép nóng nẩy, nằng nhẹ nhàng nở nụ cười, híp mắt thành hình nguyệt nha, đáy mắt gọn sóng lần tần, chớp lên say lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tình cảm ấm lên

Edit: Tịch Ngừ

Dáng vẻ này rất dịu dàng, dung nhan xinh đẹp làm say lòng người, giống như tuyết trắng bay xuống trong trời nắng, rõ ràng lạnh lẽ thấu xương, lại không nhận được nghĩ rằng nếu mình chạm vào nó, nó sẽ mềm mại ra.

Một tay kéo chân ra, đưa về phía nghiệt căn của người nào đó.

Đáy mắt Trương Tôn Vinh Cực hiện lên chút si mê, bàn tay nhanh chóng nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương kia.

Thủy Lung nhú mày: “Không phải người kêu ta lấy nó ra ư?”

Trương Tôn Vinh Cực cầm tay nàng lên, đưa đến bên môi liếm. Đầu lưỡi đỏ tươi liếm mát đầu ngón tay non mịn, thỉnh thoảng còn dùng răng gặm cắn, kèm theo ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa nhu hòa của hắn, làm người ta sinh ra cảm giác rung mình, biết rõ đối phương sẽ không cắn mình thật, nhưng vẫn không khỏi sinh ra ảo giác bị ăn tươi nuốt sống.

Phản cảm giác rung mình và mẫn cảm này khiến Thủy Lung tê dại và vô lực, thật tình không chịu nổi dục vọng. Nàng khẽ nhún lông mày, dùng chút lực phát cẩu, muốn rút tay về, thoát khỏi bàn tay Trương Tôn Vinh Cực.

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực không có siết chết không buông, khoe miệng ngoéo một cái: “Lại nháo loạn.”

Nụ cười thỏa mãn của hắn như gió xuân, tự cho là dung túng khoan dung.

Tuy nói cái túi da này dáng vẻ nào cũng rất đẹp, bộ dạng nào cũng mê hoặc gọi cảm. Đáng tiếc rơi vào mắt Thủy Lung, một chút khen ngợi cho vẻ đẹp hoàn hảo này không hề có. Nghĩ lại vẫn lưỡi cãi cọ với hắn, mí mắt vừa lật liền nói toạc: “Ta muốn tắm.”

Cơ thể mảnh khảnh của thiếu nữ nằm trên giường bừa bộn, nhìn như thế nào cũng rung động lòng người. Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy nhìn cỡ nào vẫn thấy thiếu, cũng có lòng tiếp tục ôm. Nhưng mùi vị trong phòng hơi nặng, nhói tới Thủy Lung ngày nào cũng tắm gội sạch sẽ. Hai ngày nay, thân thể hai người quay cuồng đều có chút dính dính rồi, nên đứng dậy tắm một cái.

Trương Tôn Vinh Cực híp mắt, đè xuống cơ thể còn kích động, đưa tay đem Thủy Lung bế lên.

Thân thể tinh tế nhưng không gầy yếu, trên tay hắn giống như lông hồng nhẹ hững hờ, đơn giản ôm nàng rời giường, đi tới bồn tắm mà thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn.

Lần này, Thủy Lung chỉ giương mi nhìn, không có phản kháng cũng không nói gì.

Bộ dạng này lọt vào mắt Trương Tôn Vinh Cực biến thành ngoan ngoãn nghe lời hiếm có, động tác không nhận được càng mềm nhẹ.

Thùng nước tắm không tính là lớn, có thể chứa đủ ba người. Nhưng đối với người sống cực kỳ hưởng thụ như Trương Tôn Vinh Cực mà nói, thùng tắm này đặc biệt vừa nhỏ vừa đơn sơ.

Phút chốc, hắn đứng trước thùng tắm một thước dặm chân, vùng chân mày nhíu lại có dấu hiệu xuất hiện rãnh sâu.

Thủy Lung không chịu được nói: “Người không muốn tắm thì tự mình đi ra ngoài trước đi.” Nói xong đang định thoát khỏi lòng ngực hắn, chính mình đi đến thùng nước.

Làm sao Trương Tôn Vinh Cực sẽ buông tay, cẩn thận bế nàng đặt vào thùng nước tắm ấm nóng, giống như sợ nàng không đứng vững, một tay đỡ nàng, bản thân mình mới bước vào.

Thủy Lung thấy vậy, đã học được cách thờ ơ không thêm nhìn.

Hai người ở trong không gian chật hẹp của bồn tắm, Thủy Lung cũng không cảm thấy có cái gì lung tung. Hai người cái nên làm đã làm, không nên làm cũng đã làm luôn, lại không phải chưa từng tắm chung, lần này thì tính cái gì.

Nàng đưa tay lấy khăn tắm vắt trên thùng, thấm nước lau chà thân thể. Chà một cái, cúi đầu thì xuống mới thấy rõ bản thân ‘bị thương’ nghiêm trọng cỡ nào. Không những thân thể, thậm chí ngay cả cánh tay cũng có dấu vết hồng hồng tím tím, cái loại màu sắc này in ở trên da thịt trắng như tuyết, vô cùng ái muội.

Hơn nữa dấu vết này tụ tập ở nơi bí mật còn nhiều hơn ở trên da thịt nàng nữa.

Thủy Lung im lặng nhìn một hồi, cuối cùng thầm nói trong lòng tự làm tự chịu, phải nhớ kĩ bài học lần này, thân nhiên bắt đầu chà lau thân thể, sâu xa lờm Truong Tôn Vinh Cực.

Tầm mắt Truong Tôn Vinh Cực chưa bao giờ rời khỏi nàng, nàng vừa ngước lên vừa vận chống lại ánh mắt của hắn, sau đó thỉnh thoảng nghe hắn chậm rãi nói: “Hà có gì phải tự mình tìm khổ?”

“Ừm?” Thủy Lung lạnh nhạt lên tiếng.

Truong Tôn Vinh Cực đưa tay ôm lấy eo nàng, ngón tay vuốt ve trên eo nhỏ, không biết là thật tình xoa bóp nhiều hay là có lòng sờ sang nhiều. Vừa xoa bóp, nói: “Ngược lại ở bên cạnh ta, không cần chịu khổ như thế này.”

Thủy Lung nghe giọng điệu khiển trách của hắn, huyết thái dương lại bắt đầu giật giật.

Nhìn đi, ánh mắt Truong Tôn Vinh Cực đã để lộ ra vẻ ‘nàng thật là không ngoan, nàng thật là tùy hứng’; ‘bày đặt cuộc sống tốt đẹp gì chứ, chỉ toàn tự mình đi tìm khổ. Thật sự làm cho người ta nhức đầu’, chọc Thủy Lung giận quá hóa cười.

Quả nhiên nàng không nên mềm lòng.

Người này đúng là biết nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, chỉ cần hơi nhượng bộ một chút, bản tính bá đạo chuyên quyền của hắn liền tăng thêm một phần.

Vốn dĩ sự tình lúc đầu coi như bỏ qua, cố tình người ta lại không ngừng lái nhai bên tai.

Bản thân Thủy Lung cũng không coi là tốt tính, nếu là người khác, nàng đã sớm ra tay, đâu có không rên một tiếng mặc cho người nói. Lúc này một hòn sỏi đè nén trong ngực nàng, trở mắt nhìn Truong Tôn Vinh Cực, nàng tiến lên trước hướng về xương quai hàm của Truong Tôn Vinh Cực cắn xuống!

Một ngụm này, cắn không nhẹ chút nào! Nhưng Thủy Lung cũng không có cắn ác độc lắm, lúc mơ hồ ngửi thấy mùi máu tươi, liền đổi sang mút, đau đớn xen lẫn chút tê dại.

Tay Truong Tôn Vinh Cực nắm eo nhỏ của Thủy Lung siết chặt, đem nàng kéo đến sát người, hơi thở dồn dập: “Đừng có nói lung tung chuyện khác, biết sai chưa?”

“Sai em gái nguoi!” Thủy Lung cá giận. Dưới nước, ‘tiểu Cực’ chia vào búng nhấc nhỏ nàng thật tình không nên mềm lòng, nguyên bản còn có nhiều kĩ thuật không làm hắn bị đau. Lần này nàng trực tiếp ác độc cắn xuống, miệng chân chính nếm được vị tanh của máu.

Truong Tôn Vinh Cực rên một tiếng đau đớn, ngay sau đó Thủy Lung cảm thấy lồng ngực của hắn xoa đồng, hắn lại nở nụ cười!

Trong tiếng cười khàn khàn, Thủy Lung còn nghe thấy tiếng thở dốc càng nặng nề.

“Ta không có muội muội!” Truong Tôn Vinh Cực nghiêm túc trả lời vấn đề của nàng, thân thể ma sát vào nhau, đến gần tai nàng nói: “Ừ... tuy rằng dùng tay trêu chọc không tính là thành công, nhưng thấy A Lung cố gắng như vậy, ta sẽ như A Lung muốn, tạm thời không so đo chuyện A Lung phạm sai nữa.”

Tay trêu chọc? Tay trêu chọc!

Thủy Lung yên lặng ngẩng đầu, nhìn dấu răng trên xương quai hàm, thấy máu. Nếu như không bôi thuốc, phỏng chừng vài ngày nữa tháng cũng không tốt lên, càng khỏi phải nói tới chuyện có sẹo hay không?

Đột nhiên Thủy Lung vì hành động ấu trĩ của mình mà không nói gì, càng im lặng vì Truong Tôn Vinh Cực tự cho là đúng. Vừa bực mình vừa buồn cười, tâm tình mâu thuẫn xoắn xuýt một hồi lâu, không khỏi bật cười khúc khích, sau đó đưa tay vỗ đầu Truong Tôn Vinh Cực, giống như xoa đầu con mèo, âm thanh không nhịn được lộ ra nụ cười: “Nguoi được rồi, mau tắm đi, ta thật sự không còn hơi để đùa với nguoi.”

Nàng tà mắt liếc hắn, con nguoi hắc diệu thạch dịu dàng ẩn chứa ý cười như hòa thêm một tầng nước mềm mại, lại như tức giận, trước sau vẫn thông dong bình tĩnh lộ ra phần đẹp đẽ của thiếu nữ.

Con nguoi Truong Tôn Vinh Cực co rụt lại, nơi dục vọng càng sung lên, khó chịu.

Nhưng nhớ đến lời Thủy Lung vừa nói, cùng với đôi mắt mê mông lung, đáng vẻ uể oải của nàng, hắn không có cách xuống tay với nàng.

“Thật là giao hoạt.” Cúi đầu lăm bằm một tiếng, chỉ có một mình Trương Tôn Vinh Cực nghe thấy.

Hắn cực kì yêu thích dáng vẻ ngoan ngoãn của Thủy Lung hướng về hắn, xem hắn như là trời, buông lỏng tất cả mọi phòng bị, nồng nhiệt ý lại vào hắn, khiến toàn thân hắn thoải mái và thỏa mãn. Đồng thời, hắn cực hận dáng vẻ này của nàng, bởi vì một khi thái độ của nàng mềm dịu, hắn liền không thể hạ quyết tâm bác bỏ nàng, dạy dỗ nàng, mọi chuyện đều không nhịn được chiều theo ý nàng.

Nhưng mà so với chút khó chịu ấy, Trương Tôn Vinh Cực việc Thủy Lung ngoan ngoãn với hắn như hiện tại.

Bởi vì bình thường Thủy Lung rất kiên cường, dáng vẻ ngoan hiền này trân quý biết bao.

Khóe môi Trương Tôn Vinh Cực ngoéo lên một cái, A Lung của hắn chỉ nhượng bộ và ngoan ngoãn trước mặt một mình hắn. Ở trước mặt người ngoài, mặc kệ nụ cười của nàng dịu dàng ôn hòa cỡ nào, bên trong vẫn chứa khí thế bức người và độc đoán.

Trương Tôn Vinh Cực thỏa hiệp, việc tắm rửa hoàn thành một cách dễ dàng.

Bên cạnh thùng nước tắm, thuộc hạ của Trương Tôn Vinh Cực đã chuẩn bị sẵn quần áo để thay. Hắn đi ra ngoài trước, sử dụng nội lực, cả người tỏa ra hơi nóng, nước còn trên cơ thể cũng bốc hơi.

Thủy Lung thấy hắn cầm áo lót định mặc, mở miệng nói: “Chờ đã.” Khi Trương Tôn Vinh Cực nhìn qua, nàng liền chỉ vào vết thương trên xương quai xanh của hắn: “Đỏ, thoa thuốc trước.”

Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu nhìn về phía ngón tay nàng chỉ, thấy máu và dầu răng trên xương quai xanh, khẽ híp đôi mắt chứa ý cười nhu hòa: “Không cần.” Đưa mắt nhìn lên, cặp mắt bức người và đầy thâm ý nhìn Thủy Lung, cư nhiên giống như khoe khoang, nghiêm túc nói: “Đây là chứng cứ A Lung trốn tránh sai lầm, phải giữ lại.”

Nếu như muốn hỏi Thủy Lung có cảm tưởng gì muốn nói hay không, thì biểu tình của nàng đã nói lên tất cả.

= 卐 = 卐

Hồi tưởng lại lần đầu gặp Trương Tôn Vinh Cực, cảm thấy hắn giống như loài sói cô độc, cuồng dã, kiệt ngạo, bất tuân. Lúc ở chung mới phát hiện hắn phúc hắc, cường thế, bá đạo, nhưng đôi khi lại rất bướng bỉnh, dễ dụ dỗ như con mèo to xác.

Không sai, là phúc hắc. Vừa ở chung không lâu, Thủy Lung phát hiện, mặc dù bản tính phúc hắc của Trương Tôn Vinh Cực không tính là rõ ràng, nhưng đôi khi lời nói và hành động của hắn rất đen tối như chuyện tự nhiên. Tựa như hiện tại, lời của hắn có thể nói là ấu trĩ, sâu bên trong lại làm người ta có cảm giác đầy bất an.

Bỗng nhiên Thủy Lung nghĩ, thẳng thắn nà hình như chủ động thừa nhận chính mình bị tẩu hỏa nhập ma, tâm trí như đứa trẻ ba tuổi?

Than bùn! Chờ hắn khôi phục lại như cũ, sẽ biến thành dạng yêu nghiệt trí não mạnh mẽ gì đây?

Thủy Lung im lặng, Trương Tôn Vinh Cực nghĩ là nàng giận dữ.

Đáy lòng hắn nhảy nhót, hắn sẽ không nói cho nàng biết, hắn thích nhìn dáng vẻ cấu kính của nàng. Cái loại cảm xúc chỉ có một mình mình có thể bắt nạt, dạy dỗ, được chính mình yêu thương nuông chiều, ngấm lại thật sung sướng. (N: “...”)

Trương Tôn Vinh Cực nhìn lại vết thương trên xương quai xanh của mình, bị cắn đương nhiên là đau. Nhưng so với chút đau này, biểu tình của A Lung quý báu hơn. Nếu như có thể làm cho A Lung phá vỡ dáng vẻ bình tĩnh thông dong này, biểu lộ ra dáng vẻ thiếu nữ tùy hứng, bị cắn mấy lần nữa cũng chẳng sao. Hắn cam tâm tình nguyện!

Đáng tiếc... Trương Tôn Vinh Cực nhìn Thủy Lung còn trong bồn tắm, biết rõ không có khả năng. Cầm áo lót mặc vào người, tiếp theo mặc áo trong và áo khoác, trong chớp lát hắn đã đem quần áo mặc xong xuôi, lúc đi qua chuẩn bị ôm Thủy Lung, thấy nàng tự mình bước ra, đứng trước quần áo mặc hàng ngày.

Trương Tôn Vinh Cực thoáng bất mãn, hắn cũng không hiểu bản thân bị gì, rõ ràng hắn không phải người thích hù dọa người khác, cố tình đối với Thủy Lung lại muốn tự mình làm mọi chuyện, mặc kệ là tắm rửa hay là thay quần áo, thậm chí là ăn cơm cũng muốn đút cho nàng ăn, hoàn toàn không biết mệt. (N: gào khóc ~ em cũng muốn thế ~~~~~ nhưng chỉ là mây bay ~)

Đây chính là một loại dục niệm cổ chấp độc chiếm.

Nhưng bản thân Trương Tôn Vinh Cực chưa hiểu rõ thôi.

Vốn đang không vui, sau khi thấy Thủy Lung cầm một bộ quần áo mà lam nước từ tủ quần áo ra, liền bạo phát. Trương Tôn Vinh Cực bước lên, đưa tay giật lấy quần áo nàng đang cầm, sau đó cau mày, lạnh giọng nói: “Mấy ngày nay nàng đều mặc những thứ này?”

Hắn nhìn bộ đồ trên tay... vải vóc thô ráp, thủ công bình thường, hơn nữa... màu lam nước? Tiểu Hòa Hồ nhà hắn thích hợp mặc màu đỏ nhất, màu đỏ thật đậm, màu đỏ khoác lên người nàng là xinh đẹp nhất.

Lúc hai người ở cùng một chỗ, hắn để cho nàng mặc toàn quần áo mà đỏ.

Hai ngày trước gặp mặt, hắn đã không vừa lòng. Không ngờ nàng mặc tơ lụa màu trắng, nhìn liền muốn xé nát rồi.

Thủy Lung không hiểu nhìn Trương Tôn Vinh Cực: “Không mặc cái này thì mặc cái gì?”

Nàng chưa từng ưa chuộng mặc màu nào nhiều, trước kia ở thành Kì Dương toàn mặc đồ đỏ đỏ đó là vì trong tủ quần áo chỉ có quần áo màu đỏ. Hiện tại đến thành Nam Vân, Lục Quyển giúp nàng chuẩn bị rất nhiều quần áo với kiểu dáng khác nhau, nàng cũng tùy tay cầm đại một bộ thôi mà.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn Thủy Lung còn đang trần truồng, liền đem áo khoác của mình cởi ra, khoác lên người nàng, cẩn thận gài nút lại, nói: “Chờ ở đây.”

Thủy Lung ngớ người, còn chưa kịp mở miệng Trương Tôn Vinh Cực đã phi thân ra ngoài, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

“Người này...” Thủy Lung đưa tay định cầm bộ quần áo khác ra, nửa đường lại ngừng, lắc đầu bỏ tay xuống.

Không tới ba phút, bóng dáng Trương Tôn Vinh Cực đã quay trở lại, trong tay còn cầm một bộ quần áo.

Màu sắc đỏ rực, đỏ hơn cả lửa, nhưng nhạt hơn máu. Bên trên có thêu hoa văn thủy tiên, chỉ bạc màu lam sắc, giống như nở rộ trong biển lửa. Chỉ cần là phái nữ, vừa nhìn thấy liền muốn chiếm nó làm của riêng.

Thủy Lung nhận ra, bộ đồ này không phải của nàng sao?

“Người đi đâu cũng đem theo quần áo của ta nữa à?” Sự phát hiện này, khiến lòng nàng có cảm xúc khó diễn tả bằng lời.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực trong veo nhìn Thủy Lung, giống như câu hỏi của nàng rất khó hiểu. Hắn đưa tay cởi áo khoác của mình trên người xuống, lại tự mình giúp nàng mặc quần áo.

Thủy Lung vốn định tự mình làm nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Tôn Vinh Cực, thật ra động tác của hắn không được thành thạo cho lắm. Cuối cùng, nàng vẫn buông tay xuống, lẳng lặng để hắn loay hoay.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: Kì quái? Chẳng lẽ không nên cảm thấy kì quái? Ai ra khỏi nhà còn mang theo quần áo của người khác chứ?

Nếu kiếp trước, nàng nghe người khác làm như vậy, cảm nghĩ đầu tiên chính là đối phương bị ngốc. Nhưng lúc này, đột nhiên nàng hiểu ra, e là ngay cả Trương Tôn Vinh Cực cũng không có phát hiện – hắn rất coi trọng nàng.

Thủy Lung ngéo miệng cười, không cần soi gương nàng cũng biết bộ dạng hiện tại của mình rất khác thường.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trương Tôn Vinh Cực nhẹ giọng hỏi.

Bầu không khí giữa hai người dần thông thả và mềm nhẹ, ngay cả bọn họ cũng không phát hiện. Về mặt che giấu áp lực theo thói quen thường ngày như hòa đi, ánh mắt mềm mại như làn nước, về mặt mỉm cười vô cùng thân thiện.

Khoảng khắc hai mắt giao nhau, đều nhìn thấy phần mềm mại chân thật sâu trong nội tâm của đối phương.

Chợt lúc đó Thủy Lung cảm thấy luồng hơi thở ấm áp đến gần, lọt vào mắt là dung mạo tuấn mỹ tuyệt trần của Trương Tôn Vinh Cực. Long mi nàng run rẩy, rũ xuống, ra vẻ thẹn thùng phong tình. Khiến Trương Tôn Vinh Cực thoáng có cảm giác mình sàm sỡ, hóa thân thành mãnh thú.

Chát!

Thình lình, một cái tát chụp vào đỉnh đầu Trương Tôn Vinh Cực. (N: Phụt ~)

Trương Tôn Vinh Cực giật mình. (Tác giả giật mình ~ Ngử Ngử cũng giật mình O_O)

Thủy Lung híp mắt, đáy mắt vụt qua tia giao hoạt, tay đặt trên đỉnh đầu hắn không nặng không nhẹ xoa xoa.

“Ta đang nghĩ, có phải nên ra ngoài xử lí công việc rồi hay không?” Nhìn đầu tóc mềm mượt của Trương Tôn Vinh Cực bị chà như vậy mà cũng không bị rớt, thật ghen tỵ. Nhìn Trương Tôn Vinh Cực mím môi đứng lên, nàng liền thay đổi phương pháp đỡ dành, vuốt ve từ đỉnh đầu của hắn xuống, về mặt vô tội: “Ta giúp ngươi chải lông.”

“Ừ?” Đôi chân mày Trương Tôn Vinh Cực có dấu hiệu nhũn chặt lại.

Mặc dù hắn cảm thấy bị nàng sờ rất dễ chịu.

Nhưng, hắn không nói ra đâu. =3=

Thủy Lung chậm rãi nói: “Hai ngày nay đều ở trong phòng, lông của Đại Miêu đều nổi mốc hết rồi, nên ra ngoài phơi nắng, cái bụng mới sáng bóng.”

Cuối cùng Trương Tôn Vinh Cực cũng mở miệng: “Vì sao ta nghe không hiểu A Lung nói gì hết vậy?”

“Người không hiểu cũng không sao, ta hiểu là được.” Thủy Lung hí hóp mắt.

Trưởng Tôn Vinh Cực trầm mặc một chút, mặt lạnh nói: “A Lung đã sờ đủ chưa?”

Thủy Lung hỏi: “Không thoải mái sao?”

Trưởng Tôn Vinh Cực há mồm, nhất thời á khẩu.

Thủy Lung cười đến có thâm ý: “Chải lông rất có lợi cho tinh thần và sức khỏe.”

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Đây là tóc.”

“Ừ, ta biết.” Thủy Lung thái độ có lệ.

Trưởng Tôn Vinh Cực phát hiện mình không tức giận nổi, trái lại còn rất thích bộ dạng tình nghịch, phóng khoáng này của nàng. Hắn cảm tay Thủy Lung đang vuốt trên đầu mình xuống, dựa theo lòng mà nói: “Nghịch ngợm như vậy, cũng chỉ có ta mới có thể dung túng cho nàng.”

“...” Thủy Lung liếc hắn, một lần nữa đem những lời này nghe vào tai trái, ra tai phải.

Không sao, dù sao nàng cũng nghe qua mấy lời này của hắn rồi.

“Cốc cốc.” Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo âm thanh của Lục Quyển: “Chủ tử, đã dậy ư?”

Động tĩnh của hai người trong phòng không nhỏ, Lục Quyển do dự một hồi lâu, cuối cùng mới gõ cửa xác định.

“Ừ.” Thủy Lung lên tiếng.

Cửa phòng bị mở, Lục Quyển đưa hai người vào, đem đồ dùng vệ sinh cá nhân đặt lên bàn.

Cửa phòng mở, không khí bên trong phòng cũng khoan khoái hơn nhiều, mùi hương nồng đậm của cơ thể Thủy Lung và mùi vị nam tính mập mờ cũng bị gió thổi tan không ít, Lục Quyển nhìn thấy phòng ốc rối loạn, vẻ mặt rất cổ quái.

Chủ tử và vị vương gia này.. đúng là không phải người tầm thường.

Lúc này, Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực từ bên trong đi ra, sức miệng xong hỏi Lục Quyển: “Lâu Thiển Trúc xử lý chuyện bên kia được chưa?”

Bây giờ, nàng đã khôi phục lại Thủy Lung tỉnh táo rồi, đáy mắt ẩn nấp ánh sáng.

Trưởng Tôn Vinh Cực chuyên tâm nhìn nàng, đôi mắt quang ba kinh hoàng, phảng phất như hiểu ra cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Cạo trọc đầu

Edit: Tịch Ngừ

“Bẩm chủ tử, mọi chuyện đều làm xong.”

Thủy Lung nghe Lục Quyển đáp, trước cùng Trưởng Tôn Vinh Cực ăn trưa, sau hỏi thăm chỗ Lâu Thiển Trúc và đám người Vương Kim. Đi về phía Lâu Thiển Trúc.

Điều làm Thủy Lung bất ngờ chính là Trưởng Tôn Vinh Cực cư nhiên không có bám dính lấy nàng, ngược lại ngoan ngoãn ở lại phủ thành chủ.

Đối với chuyện này, Thủy Lung hơi bất ngờ một chút nhưng không hỏi hắn nguyên do. Trước khi đi liếc nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực một cái, hắn mặc trường bào màu lam đứng dưới ánh mặt trời, cực kì tao nhã, thậm chí làm cho phong cảnh cũ nát của phủ thành chủ cũng văn nhã, mang phong cách cổ xưa.

“Đừng tùy tiện quá.” Âm thanh cảnh cáo lạnh nhạt vang lên khi chân Thủy Lung gần bước ra cửa viện.

Thân thể Lục Quyển đi bên người Thủy Lung cứng đờ, thầm nghĩ vị vương gia này diện mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng khí thế thật đáng sợ. Đặc biệt là khi mặt hắn không đỏ sẫm, giọng nói lạnh nhạt kèm theo chút lười nhác không quan tâm bất cứ thứ gì, khiến trái tim người tat reo cao.

“Hắc.” Tiếng cười khẽ vang lên.

Lục Quyển ngạc nhiên quay đầu nhìn qua, nhất thời thấy Thủy Lung cười. Chủ tử bị người khác cảnh cáo ra lệnh cư nhiên không tức giận, cũng không sợ, ngược lại còn nở nụ cười vui vẻ, thích thú! Hôm nay, mắt của nàng bị quáng gà ư?

“Biết rồi.” Thủy Lung không quay đầu trả lời Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung cảm thấy có chút ma quỷ – thậm chí nàng không cần quay đầu lại nhìn về mặt Trương Tôn Vinh Cực, chỉ dựa vào âm thanh thôi cũng đoán được nội tâm hẳn khó chịu, rõ ràng muốn đi chung, lại không muốn tự mình ra cửa, nhưng cuối cùng là vì nguyên nhân nào đó nên mới để nàng ra cửa, bản thân hẳn lại không đi theo.

Nàng vẫn luôn biết trực giác của mình rất chuẩn, nhưng không có tự tin đến nỗi dựa vào âm thanh lạnh nhạt kia nghe ra cảm xúc cất giấu và nội dung bên trong đó. Cổ tình nàng lại không nhận được tin tưởng như vậy, cảm giác chính mình sẽ không đoán sai.

Đây không phải là quỷ thì là cái gì?

Đi thẳng ra khỏi chủ viện.

Đột nhiên, Thủy Lung hỏi Lục Quyển: “Bên phía Du Ngôn thế nào?”

Sắc mặt Lục Quyển lập tức trở nên cô quái, thấp giọng nói: “Hôm nay, hình như vẫn chưa tỉnh.”

Vừa nhắc tới Du Ngôn, Lục Quyển không khỏi bị ai thay cho hẳn. Mỗi lần đi cùng chủ tử, nếu chủ tử không có công việc thì mặc kệ hẳn đi theo. Nếu có chuyện cần xử lý, chủ tử không chút nương tình dứt khoát đánh ngất hẳn, sau đó vứt hẳn vào một gian phòng nào đó cho hẳn nghỉ ngơi.

Xét lại, thời gian Du Ngôn hôn mê và tỉnh lại, không biết nếu vẫn tiếp tục như thế này, có thể để lại di chứng hay không?

Hai người vừa nhắc tới Du Ngôn, Thủy Lung liền nhìn bóng dáng màu xanh không cao, không gầy, không mập, không lùn đi về phía bên này. Chờ người đến gần, lập tức thấy rõ người đến là kẻ mà hai người vừa nhắc tới, Du Ngôn.

Du Ngôn đến trước mặt Thủy Lung, dừng lại ở khoảng cách ba thước, dáng vẻ không chút biểu cảm như trước.

Thủy Lung đang định đi gặp Lâu Thiển Trúc, Đồng Bất và nhóm thương nhân kia để nói chuyện, cuối cùng là nên đánh ngất Du Ngôn hay để hẳn đi theo đây? Trước, không muốn để Du Ngôn nhìn thấy. Sau, lại không ngại Du Ngôn nhìn trộm, dù sao cũng qua nhiều ngày rồi, nên để cho hẳn làm nhiệm vụ ‘tình báo’ cho Túc Ương.

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu, Thủy Lung lập tức có quyết định. (N: Thấy Du Ngôn ăn hai máng quá, không biết có nên thích anh này không nữa.)

Có một số việc, lúc nào nên nhìn thì hãy thấy. Hôm nay, nàng mới vừa rời khỏi giường, không có nhiều lòng dạ bố trí gì nhiều. Cứ đánh ngất xiu cho xong, thật đơn giản.

Ngón tay Thủy Lung giật giật, chuẩn bị ra tay.

Du Ngôn đứng đối diện đã sớm nhìn chăm chú vào nàng, khi đầu ngón tay Thủy Lung cử động, lông mi của hẳn run rẩy theo phản xạ có điều kiện.

“Chủ nhân xuống ta nương tình.” Một giọng nói vang lên, thành công khiến động tác chuẩn bị ra tay của Thủy Lung dừng lại.

Thủy Lung nhìn Du Ngôn, khẽ gật đầu, ý bảo hẳn có gì thì mau nói đi.

Du Ngôn nhỏ nhẹ nói: “Xin chủ nhân đừng đánh xiu thuộc hạ nữa.”

Thủy Lung nói: “Ngươi cho là có khả năng sao?”

Một câu hỏi ngược lại, khiến khóe miệng Lục Quyển có chút run rẩy. Vì sao nàng thấy bộ dạng ngoan ngoan, không chút biểu cảm của Du Ngôn; đối lập với dáng vẻ nhàn rỗi, ung dung của Thủy Lung... Để cho nàng có loại ảo giác chủ tử đang bắt nạt con nít thế nhỉ?

Đúng! Ảo giác, nhất định là ảo giác!

“...” Du Ngôn không nói gì.

Giờ khắc này, mặc kệ là Thủy Lung hay Lục Quyển, đều có thể cảm nhận rõ ràng. Lần này Du Ngôn im lặng không giống với bình thường, mà là rất có cảm xúc hết biết nói, xem ra đã bị Thủy Lung chọc nghẹn không chịu nổi rồi.

Lục Quyển ngẫm lại cũng hiểu hẳn đúng là chịu nhiều áp lực rồi. Mặc kệ là ai làm thuộc hạ mà gặp phải tình huống như hẳn, phỏng chừng cũng sẽ phát điên thôi.

May mắn, thất tình lục dục của hẳn không kém, cho nên vẫn có thể duy trì được thái độ như hiện giờ.

Cảm xúc của Du Ngôn biến hóa rất nhanh, nhanh đến mức người bình thường gần như cho rằng hắn không có tình cảm. Hắn lẳng lặng nhìn Thủy Lung, khôi phục lại bộ dạng không sợ hãi, không nhấp nhô nói: “Nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ chủ nhân.”

“Ta không biết, không cần lặp lại nữa.” Thủy Lung nói.

Du Ngôn nói tiếp: “Nếu như chủ nhân có chuyện không muốn thuộc hạ nhìn thấy, có thể móc cặp mắt của thuộc hạ ra.”

Ánh mắt Thủy Lung lạnh xuống.

Về mặt của Lục Quyền có chút biến hóa.

Giữa trưa ảm áp, bầu không khí hiện tại lại có chút ngưng trệ, nặng nề theo lời nói tàn nhẫn không cảm xúc của Du Ngôn.

Lục Quyền thấy khó hiểu, thoát nhìn gã Du Ngôn này không phải tử sĩ, nhưng hắn lại hoàn toàn không quan tâm chính mình, tiếp xúc với hắn qua mấy câu, thậm chí khiến cho nàng có ảo giác hắn là con rối, tựa hồ không có ý thức về bản thân mình, chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ.

Đột nhiên, Thủy Lung cười khê: “Ngược lại ngươi nhìn thấy rõ rồi.” Mặc dù nàng không có cố ý che giấu, nhưng nhanh như vậy liền đoán ra nguyên nhân, đủ để chứng minh Du Ngôn này là người thông minh: “Nhưng, không có mắt, ngươi làm sao bảo vệ ta?”

Du Ngôn bình tĩnh nói: “Không có mắt, thuộc hạ có thể dựa vào các giác quan khác nhận biết sự tồn tại của chủ nhân.”

Thủy Lung: “Nếu như bốn giác quan khác của ngươi nhạy bén, như vậy chỉ cần dựa vào thính giác và khứu giác liền có thể biết được một ít chuyện ta không muốn ngươi biết nha.”

Trong phút chốc, Du Ngôn trầm mặc, nói: “Chủ nhân có thể hủy đi khứu giác của thuộc hạ.” Đầu của hắn cũng nhẹ nhàng nâng lên theo tàn suất.

Thủy Lung nhạy bén thấy được lông mi của hắn hơi run rẩy, sau đó nghe thấy giọng nói không phật phùng của hắn: “Thuộc hạ cần thính giác phát huy năng lực của mình, trong thiên hạ thuốc dùng để thay đổi giọng nói rất dễ tìm, so với một số người phải trả giá cao vì cải biến, thuộc hạ có thể mang tới cho chủ nhân nhiều giá trị hơn.”

Âm thanh của hắn cứ đều đều, khiến người nghe rợn cả tóc gáy, giống như chuyện đang bàn luận không liên quan đến thân thể của hắn.

Thủy Lung mỉm cười, lời nói mềm mại lại vô cùng lạnh nhạt, tựa như lưỡi dao sắc bén: “Vậy ngươi móc mắt mình đi.”

Du Ngôn giơ tay lên, không hề do dự đâm về hai mắt mình.

Đầu ngón tay cách đôi mắt ở cự ly rất gần, gần đến lông mi cũng có thể cảm nhận được độ ấm của ngón tay. Trong nháy mắt, Du Ngôn sùng sốt, nhưng người bên ngoài lại không nhìn ra hắn cũng có lúc mất tập trung như vậy, con ngươi của hắn chuyển dời từ đầu ngón tay mình sang bàn tay trắng mịn, cùng với chủ nhân của nó.

Thủy Lung dùng sức hất bàn tay gần đụng vào mắt của Du Ngôn ra, bĩu môi: “Thật là đùa không vui gì hết.”

Đùa? Chỉ đùa thôi sao? Không! Ánh mắt của nàng, thái độ của nàng, không giống như vui đùa!

Du Ngôn nghĩ thầm trong lòng, nhưng về mặt không chút thay đổi. Hắn không có hỏi Thủy Lung làm như vậy là có ý gì, bởi vì không cần... hắn không cần biết suy nghĩ của Thủy Lung, hắn chỉ biết làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.

Bốp!

Một cú đánh mạnh vào ót Du Ngôn, sức lực không nhẹ khiến Du Ngôn phải nghiêng ót sang một bên.

Một lần nữa, Du Ngôn sùng sốt. Ủa? Không có bị đánh ngất hả?

Nếu Thủy Lung biết được ý nghĩ này của Du Ngôn, nhất định sẽ bật cười. Đây là bị đánh đến choáng váng hay hắn thật sự là tên ngốc?

“Mộc Tuyết muốn có đôi mắt bình thường lại không được. Còn ngươi lại không chút do dự móc mắt của mình.” Ngón tay Thủy Lung chọc chọc vào ót Du Ngôn, thái độ lười biếng lại vô cùng nghiêm khắc: “Nếu như ánh mắt của ngươi khiến người không thoải mái, ta móc nó ra tặng cho Mộc Tuyết cho rồi.”

Du Ngôn bị chọc đến nhoáng lên nhoáng lên, yên lặng nói: “Là ánh mắt của ta không phát triển tốt.”

“Hắc?” Thủy Lung ngẩn người, cẩn thận quan sát Du Ngôn một hồi.

Đột nhiên, nàng phát hiện, thế đạo này không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nữa. Ở chung với đối phương một thời gian dài, nhất định sẽ phát hiện bản chất và bề ngoài của đối phương hoàn toàn khác nhau.

Giống như Trương Tôn Vinh Cực, lúc mới gặp thì đẹp trai lạnh lùng, bá đạo, ngông cuồng; sau này mới phát hiện hắn chỉ là con mèo to xác. Bây giờ Du

Ngôn cũng vậy, khi vừa gặp thì lạnh lùng, ít nói, không tình cảm; hiện tại phát hiện hắn vẫn lạnh lùng, ít nói, ít cảm xúc như cũ, nhưng chỉ nói chuyện một hai câu, vừa mở miệng liền để lộ nội tâm ngốc nghếch, khờ oi là khờ của hắn.

Thủy Lung tự nhận bản thân không tính là người tốt, nhưng nàng có nguyên tắc và giới hạn của mình. Đối đãi với những động vật ngốc nghếch, khờ đến đáng yêu, trong điều kiện đối phương không tạo ra thương tổn cho nàng, không coi nàng là kẻ thù trước, nàng thật sự không xuống tay được.

Huống chi, nàng yêu thích sức mạnh nhưng cực kì có thiện cảm với sinh vật ngốc manh. Lúc trước, chưa có phát hiện bản chất thực sự của Du Ngôn, nàng không thân thiết cũng không bài xích hắn, nhưng bây giờ nàng có một ít ý nghĩ khác rồi.

“Chủ tử, thời gian không còn sớm.” Lục Quyển đứng bên cạnh nhắc nhở Thủy Lung.

Thủy Lung gạt đầu, thay chọc thành đập, một chưởng đập vào đỉnh đầu Du Ngôn, sau đó xoa xoa, cười nói: “Thằng nhóc, đừng có làm bộ, ngươi thật sự không có một chút suy nghĩ và cảm xúc riêng ư?”

Du Ngôn không có động tĩnh gì, đáy mắt không có lộ ra một chút nghi hoặc nào hết. Hắn nhìn thiếu nữ trước mắt, khuôn mặt nàng hoàn mỹ tinh tế đến một cái chớp mắt cũng có thể khiến người ta rung động. Nàng có đôi con ngươi đen như mực, cổ tình hắn lại cảm thấy mắt nàng như hạt châu xinh đẹp khiến lòng người kinh sợ.

Mặc kệ dung mạo nàng có thay đổi nhiều như thế nào, hắn vừa đến thành Nam Vân, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng chính là chủ nhân của hắn. Bởi vì mùi vị giống nhau, giọng nói giống nhau, đặc biệt là ánh mắt của nàng hoàn toàn giống như trước đây.

Từ sau lần chủ nhân tìm được đường sống trong chỗ chết, quay lại Xuân Ý Lâu, hắn liền nhận ra chủ nhân đã thay đổi.

“Hoàn hồn!”

Một giọng nói nhẹ nhàng lại giống như sét đánh khiến Du Ngôn hồi hồn.

Du Ngôn im lặng nhìn Thủy Lung, làm sao nàng biết hắn không tập trung?

Thật ra, một ngày của Du Ngôn, nhất là ban ngày, sẽ có chút đỡ dãn. Nhưng rất ít người phát hiện cái này, tối thiểu chỉ có một mình hắn biết. Bởi vì khi hắn ngây người, ánh mắt của hắn không có dao động, lúc nhìn vào không có thấy khác với bình thường.

Nhưng, Du Ngôn không ngờ, gần đây bản thân hắn ngây người đều nghĩ tới chuyện của chủ nhân.

Thủy Lung nhìn cái tên đầu gỗ trước mặt, nhỏ giọng giống như nói lầm bầm: “Ngươi có hay không phát hiện, khi cảm xúc của ngươi dao động, lông mi của ngươi sẽ run lên rất là sinh động?”

Ôi chao?

Lông mi Du Ngôn run dử dỗi, cố gắng ngăn chặn tò mò dưới đáy lòng, cố nén không đưa tay lên sờ, cũng không nâng mắt nhìn lên. Sống chết giữ vững bộ dạng một cái xác không hồn.

Thủy Lung cười nhẹ: “Tiểu Ngư Nhi, ta có thể tin tưởng ngươi không?”

Âm thanh nhẹ nhàng giống như từ đáy cốc vọng lên, như nước suối tinh tế chảy trong khe núi, tron bóng nhập vào lòng người, để lại cảm giác mát mẻ, sáng khoái.

Tinh thần Du Ngôn ngẩn ngơ một chút, không tự chủ được ní non: “Nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ chủ nhân.”

“Nếu sư phụ kêu ngươi giết ta thì sao?” Thủy Lung nhẹ giọng hỏi.

Du Ngôn há mồm, trầm mặc một hồi, nói: “Nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ chủ nhân.”

Sóng mắt Thủy Lung nhoáng lên, nhanh như vậy liền khôi phục thần trí, chứng tỏ ý thức của hắn rất mạnh, chưa có bị tẩy não hoàn toàn.

Thủy Lung lạnh nhạt rút tay về, không có thăm dò nữa, nói thẳng: “Ngày hôm nay, không được đi theo ta, có thời gian rảnh thì đi xử lý chuyện Hắc Thủy Bang đi.” Không chờ Du Ngôn đáp, nàng nói tiếp: “Hay là ngươi muốn bị đánh nát xù, vứt vào phòng nằm ‘nghỉ ngơi’ thêm lần nữa.”

Du Ngôn dừng chân một chút, hắn nhìn bóng dáng chuẩn bị rời đi của Thủy Lung, lúc Thủy Lung đi ngang qua người hắn, bỗng nhiên hắn nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, không có hai mắt, thuộc hạ mới có thể phát huy được năng lực lớn nhất của mình.”

Thủy Lung dậm chân trong chốc lát, mỉm cười: “Nói thật cho ta biết có được không đó?”

Du Ngôn im lặng, chính hắn cũng không hiểu vì mình lại nói ra lời này. Rốt cuộc vì cái gì? E là không vì lí do nào hết, chỉ là đột nhiên muốn nói, hắn liền nói.

Thủy Lung cũng không có hỏi lí do, để lại một câu: “Như vậy, ta càng không thể để ngươi mất đi đôi mắt này.”

Một khi mất đi đôi mắt này, như vậy việc nhìn thấy cảm xúc của Du Ngôn thông qua lông mi cũng không còn. Không có cách nào nhận ra tâm tình sát thủ của đối phương, trở thành một sát thủ không có cảm xúc, một sát thủ chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ, đúng là một phần tử khủng bố và nguy hiểm, đồng thời cũng là một người đáng thương và đáng buồn.

Du Ngôn không hiểu câu nói kia của Thủy Lung có ý gì, trong lòng mơ hồ cảm thấy tò mò. Hắn không có cảm xúc, chỉ là từ nhỏ đến lớn huấn luyện khiến hắn hiểu rõ, hắn phải kiềm chế tâm tình của mình, kiềm chế đến mức không tồn tại.

Xưa nay, cảm xúc của hắn mãnh liệt nhất chính là ngây người.

Chỉ có ngây người hắn mới tự tạo thành tâm tình cho mình, bất cứ lúc nào cũng đều có thể ngẩn người, khi tỉnh táo lại liền quên hết.

Hôm nay, hắn lại không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Cho tới bây giờ, Thủy Lung là sự tồn tại đặc biệt đối với hắn. Nàng là chủ nhân của hắn, là người hắn được lệnh phải bảo vệ, thà rằng chính mình chết chứ không để nàng bị thương. Ngày trước, Thủy Lung chưa bao giờ để ý tới hắn, nhưng sau lần nàng trọng thương gặp lại ở Xuân Ý Lâu, đột nhiên Thủy Lung thay đổi, nàng không còn coi thường và chán ghét hắn nữa, trái lại còn thường xuyên trêu chọc hắn.

Một giây kia, đáy lòng hắn có gợn sóng.

Khi Thủy Lung kêu hắn xử lý chuyện Hắc Thủy Bang, thỉnh thoảng sẽ gửi thư đến cho hắn, cho hắn biết nàng đang chú ý đến mọi chuyện hắn làm, đang chờ đợi hắn xây dựng sự nghiệp thành công. Lòng hắn có loại cảm giác rạo rức, loại cảm giác được người ta nhớ đến, xúc động muốn nhảy cẫng lên.

Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ chủ nhân.

Nếu như chủ nhân không cần hắn bảo vệ, như vậy hắn có thể làm cái gì? Trở lại bên cạnh sư phụ, nhận nhiệm vụ đi giết người nữa sao? Săn giết từng sinh mệnh, mỗi ngày trừ ăn ngủ và ngây người chính là giết người.

Không ai nhớ tới hắn, không ai cần hắn, không ai biết suy nghĩ của hắn. Trong mắt tất cả mọi người, dù là sư phụ, hắn chỉ là công cụ giết người không có tình cảm. Có lẽ, khi hắn chết, sư phụ sẽ nhanh chóng quên hắn, người trong thiên hạ cũng chỉ biết từng có một sát thủ A Diêm trong số mười sát thủ nổi tiếng trong ‘Diêm Vương lấy mạng, canh ba phải chết’ tồn tại.

Chỉ có cô gái thích trêu chọc hắn, đùa hắn, dò xét hắn, lúc khe khẽ gọi hắn là ‘Tiểu Ngư Nhi’, làm cho lòng hắn sinh ra cảm giác ấm áp.

-- Người có hay không phát hiện, khi cảm xúc của người dao động, lông mi của người sẽ run lên rất là sinh động --

Đột nhiên lời này hiện lên trong đầu Du Ngôn.

Du Ngôn không chút biến sắc nhìn gã tỳ nữ đi ngang qua, bóng dáng lóe lên một cái liền tới trước mặt tỳ nữ đó: “Cái gương.”

“Hả?” Tỳ nữ này là người Ngọc Lâu đưa đến, đương nhiên rất to gan. Sau khi giặt mình xong, liền bình tĩnh lại nhìn Du Ngôn một cái khó hiểu.

Du Ngôn lặp lại: “Cái gương.”

Trên người tỳ nữ này đúng là có đem theo cái gương nhỏ, nghĩ tới Du Ngôn biến hóa tài tình, cuối cùng không nói một lời, lấy cái gương nhỏ tinh xảo đưa cho Du Ngôn.

Du Ngôn cầm lấy cái gương liền rời đi.

Tỳ nữ đứng phía sau nhìn bóng lưng hắn, thấy hắn cầm gương xăm soi mặt mày, vừa đi nhìn xem. Lập tức liền bĩu môi, nhỏ giọng hừ: “Chậc, bộ dạng lớn lên như vậy, cố tình lại là kẻ bánh chè.”

Đương nhiên Du Ngôn không biết mình vừa bị tỳ nữ kia khinh bỉ một hồi, hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của mình trong gương, tựa hồ như muốn nhìn xuyên thủng cái gương.

Không nhúc nhích...

Lúc ngây người, thì nhìn cái gương... Nếu không, nghĩ về chủ nhân thử xem.

Ừa! Thật sự run rẩy kia! (◯ - ◯)

Lúc này bên chủ viện phủ thành chủ, Trương Tôn Vinh Cực đứng trên tầng đá lớn ở đại viện, nhìn đám hắc y nhân ra ra vào vào phòng ngủ. Trong tay bọn họ cầm các loại công cụ, xem bộ dạng chắc là thay đổi phòng ốc?

“Chủ tử.” Phong Giản đi tới, ghé vào tai Trương Tôn Vinh Cực nói nhỏ.

Trương Tôn Vinh Cực mím môi: “A Lung sờ đầu hắn?”

“...Dạ.” Phong Giản không biết nói gì ngoài vâng dạ.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cự rơi vào mái ngói xanh. Dừng ngói ném người ta hai lần hình như thành thói quen rồi. Tầm mắt hắn rất nhanh liền thu hồi, Trương Tôn Vinh Cự nói: “Thế thì...”

Phong Giản không hiểu rõ, kiên trì hỏi: “Ý chủ tử là?”

Điều bộ của Trương Tôn Vinh Cự vẫn cao quý và lạnh lùng như cũ, chậm rãi nói: “Cạo sạch tóc của hắn đi.”

“... Dạ” Phong Giản yên lặng đáp.

Chủ tử, ngài tiếp tục như vậy thì hình ảnh chủ tử anh minh thần võ trong lòng chúng thuộc hạ sẽ hoàn toàn sụp đổ hết à!

Như vậy có được không?

Cạo trọc đầu... cách này thật ngậy thơ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Nhu cầu vì nàng

Edit: Tịch Ngữ

(N: Cái tên chương ta edit bừa nha, không hiểu rõ câu đó.)

Buổi trưa rất nhanh trôi qua.

Thủy Lung gặp đám người Lâu Thiển Trúc, chuẩn bị cùng nhóm thương nhân Đồng Bật đi tuần tra công trường, thảo luận chuyện liên quan đến sự phát triển của thành Nam Vân, xong xuôi liền trở về phủ thành chủ.

Lần này, đám thương nhân đến thành Nam Vân đều được sắp xếp ở lại phòng ở phía đông. Nguyên nhân không chỉ vì nơi đó sạch sẽ, vững chắc nhất, còn vì nó khá xa chủ viện, bình thường sẽ khó có thể gặp được người ở chủ viện.

Cũng không biết trên đường đi tới thành Nam Vân, Trương Tôn Vinh Cự có làm gì người ta hay không, cứ nhiên khiến đám người Vương Kim và Trương Văn Hạc sợ hãi như rắn rết. Dựa theo lời Đồng Bật nói, bài học kinh nghiệm lần trước làm hắn không dám ở lại phủ thành chủ, đáng tiếc hiện tại thành Nam Vân còn nghèo khó, phủ thành chủ chính là nơi ở tốt nhất rồi.

Bởi vậy, Đồng Bật không chút do dự lựa chọn xây dựng khách sạn trước tiên.

Mặt trời xuống núi, Thủy Lung và nhóm Lục Quyền trở về phủ thành chủ. Người hầu liền bẩm báo đã chuẩn bị cơm tối xong, hỏi có muốn bùng lên hay không. Thủy Lung không cần suy nghĩ liền sai người đem đến chủ viện, chuẩn bị dùng bữa với Trương Tôn Vinh Cự.

Đi thẳng tới chủ viện, còn chưa vào sân viện, Thủy Lung liền nghe được âm thanh ở bên trong.

Nhịp bước của nàng hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đi tiếp, vừa vào cửa, liền thấy hình ảnh quen thuộc. Đây chẳng phải là hình dạng của phủ quận trước sao, đám hắc y nhân có khinh công cao cường bị bắt làm công nhân xây dựng, biết ngay tên Trương Tôn Vinh Cự nhiều tiền phách lối bảo làm, đúng hơn là dùng dao trâu đi giết gà!

Chủ ốc thì bận rộn kiến thiết lại, trong sân nhà, Trương Tôn Vinh Cự mặc quần áo trắng cao quý ngồi trên cái ghế gỗ lớn không biết làm từ thân cây bao nhiêu năm tuổi, dáng vẻ nhàn nhã lười biếng nhìn giấy vẽ.

Thủy Lung vừa tới, hắn liền cảm nhận được dòng máu vô hạn. Để bản vẽ xuống, giờ tay vẩy vẩy Thủy Lung. Động tác vẩy gọi này rất tùy ý và tự nhiên, giống như đang trêu đùa thú cưng, lại có chút giống đứa trẻ bá đạo.

Lục Quyền đi sau lưng Thủy Lung, ánh mắt nàng ta tối sầm xuống, đáy mắt hiện lên bất bình. Động tác của Trương Tôn Vinh Cự, thật là hành động không tôn trọng và thất lễ, chẳng coi chủ tử của nàng ra gì.

Thủy Lung lại không nghĩ như vậy.

Trong cách nhìn của nàng, Trương Tôn Vinh Cự ngoác ngoác ngón tay, thờ ơ che giấu biểu tình, cùng với ánh mắt nhìn nàng không chớp mắt, đủ khiến nàng thấy buồn cười. Trong đầu tự nhiên hiện lên một hình ảnh rất xúc động – con mèo to xác ngồi chồm hổm trên sô pha, dùng chân mềm nhũn của nó lau lên mặt, bộ dạng cực kì thờ ơ, cái đuôi thì lắc trái lắc phải, ánh mắt lười biếng liếc chung quanh, chờ nàng chủ động đến cạnh nó, gãi gãi hàm dưới của nó, vuốt vuốt lông trên người nó.

Tương tượng một chút, đương nhiên Thủy Lung coi động tác của Trương Tôn Vinh Cực biến ảo thành Mèo Cầu Tài. Nhưng, hình tượng của Trương Tôn Vinh Cực tuyệt đối không phải là loại sinh vật mềm mại là được.

Thủy Lung chậm rãi đi tới trước mặt Trương Tôn Vinh Cực, sau đó chợt nghe hắn nói: “Ngồi.”

Thủy Lung nhướng mày, đảo mắt nhìn xung quanh. Bốn phía trừ cái ghế bự chẳng Trương Tôn Vinh Cực đang ngồi, không có cái ghế nào khác.

Lục Quyền vỗ vỗ tay, chuẩn bị sai người mang ghế ra.

Thủy Lung nhanh hơn nàng ta, khoát khoát tay, ý bảo không cần. Dù đem ghế đưa ra đây, e là Trương Tôn Vinh Cực cũng không cho nàng ngồi, ngược lại còn ghi thù Lục Quyền.

Thủy Lung tùy ý tiến lên, ngồi trên tay vịn của chiếc ghế Trương Tôn Vinh Cực đang ngồi, một tay vịn vào lưng ghế, nhìn từ xa giống như nàng ôm vai Trương Tôn Vinh Cực. Thủy Lung hơi nghiêng đầu, nhìn bản vẽ Trương Tôn Vinh Cực cầm. Ủ? Không phải là mấy thứ nàng vẽ sao? Hình như để trên bàn sách trong phòng.

“Sao hả?” Thủy Lung chủ động hỏi.

“Tốt lắm.” Trương Tôn Vinh Cực đáp. Nghiêng đầu nhìn nàng, cảnh mũi khê giật giật, khoảng cách gần gũi khiến hắn ngửi được mùi cơ thể và tâm tình vui sướng của nàng. Hắn dùng tay vỗ vỗ hai chân mình: “Ngồi ở đây.”

Thủy Lung rũ mắt xuống, lông mi nồng đậm che nửa con ngươi, làm con ngươi lạnh thấu xương mềm mại xuống, thoát nhìn giống như con suối trong veo giữa băng tuyết, bởi vì lạnh lẽo mới càng khiến người ta trân trọng chút ấm áp, cùng với vẻ mềm mại chảy xuôi dòng của nó.

Trương Tôn Vinh Cực nhìn thấy liền ngậy người trong nháy mắt, ánh mắt nhìn Thủy Lung càng nhu hòa, nhưng giọng điệu bá đạo, tùy hứng không hề giảm: “Cơ thể nàng mệt, ngồi trên chân ta mềm hơn ghế gỗ cứng ngắt này, thoải mái hơn nhiều.”

Thủy Lung nhìn hắn một hồi, khóe miệng nhếch lên, chiều theo ý hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống đùi hắn.

Trương Tôn Vinh Cực vươn một tay đỡ sống lưng nàng, để lưng nàng tựa vào cánh tay hắn. Nhìn tư thế này, chính là Thủy Lung như chú chim nhỏ khép nép vùi đầu vào lòng Trương Tôn Vinh Cực.”

“Những thứ này đều là nàng nghĩ ra?” Trương Tôn Vinh Cực cảm bản vẽ lên, hỏi Thủy Lung.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên rất kinh ngạc: “Vì sao ngươi đột nhiên có hứng thú với chuyện ta làm?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn vào ánh mắt hơi sâu của nàng: “Nàng không phải là con báo nên bị người ta nhốt vào lồng ngực nuôi dưỡng, nuông chiều như thú cưng. Mà nên sống trong rừng rậm hoang dã, tự mình học cách sinh tồn bằng móng vuốt và răng nanh, cùng với tâm trí giáo hoạt của loài hóa hổ.”

“Cám ơn đã khen ngợi.” Thủy Lung híp mắt, cười ha hả nói: “Nếu ta là hổ, thì ngươi là gì?” (N: Hổ - cáo)

“Hổ.” Trương Tôn Vinh Cực không chút do dự đáp.

“Hừ hừ, ngươi muốn nói cho ta biết, ngươi là vua của rừng rậm ư?” Thủy Lung hừ cười, trêu ghẹo.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Ta muốn nói là, hổ - hổ cùng âm với nhau, trời sinh một nhà.” Hắn nói xong liền nhếch môi cười, nụ cười trong sạch lại xinh đẹp, nhìn Thủy Lung cười ra tiếng: “Ta cho phép nàng cáo mượn oai hùm, mặc kệ nàng lợi dụng ta làm mưa làm gió như thế nào cũng được.”

“Ngươi tốt bụng như vậy à, cam tâm tình nguyện để ta lợi dụng, không có mục đích gì sao?” Thủy Lung nháy mắt mấy cái, vẻ mặt không tin tên yêu nghiệt nào đó chơi trò mập mờ.

Trương Tôn Vinh Cực nghiêm túc nói: “Mục đích của ra, đương nhiên là nàng.”

Thủy Lung đã sớm đoán được câu trả lời, nhưng chính tai nghe hắn nói... cảm xúc không giống nhau, đúng là không đồng dạng mà!

Trương Tôn Vinh Cực cúi đầu để sát vào gò má nàng, nói: “Chỉ cần nàng là Con Cáo Nhỏ của ta, muốn xông vào đâu cũng được, nàng lăn qua lăn lại chơi đùa ồn ào cỡ nào cũng được.”

“Thật sự có thể làm theo lòng mình ư?” Thủy Lung đưa tay sờ sờ mặt Trương Tôn Vinh Cực.

Cảm xúc mềm mại khiến Trương Tôn Vinh Cực nhôn nhọt, ánh mắt hắn sâu hơn, lộ ra lửa nhiệt, thấp giọng: “Ừ... Ta chỉ có một Con Cáo Nhỏ, cho nên khi đói bụng, Tiểu Họa Hổ phải có trách nhiệm cho ta ăn no.”

Đầu ngón tay Thủy Lung hơi dừng lại, như cười như không: “Đừng có quanh co lòng vòng, hôm nay đừng có hòng mơ tưởng.”

“Ta đói.” Trương Tôn Vinh Cực nhìn chăm chú vào Thủy Lung, không chịu buông tha. Hắn thật sự rất đói, nhìn miếng thịt trắng nõn, thơm ngào ngạt, thật sự nhớ, thật muốn cắn một cái. Không... không chỉ một cái, là cắn rất nhiều cái mới đúng.

Đúng lúc người làm bên ngoài mang thức ăn vào.

Thủy Lung thấy, liền nói: “Đói thì ăn cơm.”

Trưởng Tôn Vinh Cực ôm chặt nàng, không cho nàng đi, đột nhiên lạnh mặt xuống: “Ta muốn ăn nàng.”

Thủy Lung nhìn hắn, sau đó nói: “Trong đầu người ngoại trừ mấy thứ này, còn có thể nghĩ cái gì khác không?”

Trưởng Tôn Vinh Cực không chút xấu hổ, bình tĩnh đến gần như nghiêm túc: “Vốn dĩ, về phương diện này, ta không có nhu cầu mạnh mẽ, ta biến thành như vậy tất cả đều vì nàng.”

“...” Mắt Thủy Lung tròn trố. Nói như vậy, người sai chính là nàng? Mặc dù, ra vẻ đúng là nàng trêu chọc hắn, nhưng hắn là người có phản ứng trước mặt. Tính đi tính lại, cuối cùng ai sai?

Trưởng Tôn Vinh Cực thở phì phò, “Ta cũng không biết vì sao, chỉ cần thấy nàng liền muốn nàng. Ta thấy nàng, liền muốn ôm nàng, ôm nàng xong lại muốn hôn nàng, hôn khắp người nàng, hôn đủ liền muốn xâm nhập vào...” Một khi xâm nhập vào, liền không thể dừng lại được. Cứ muốn xâm nhập hết một lần lại một lần, làm sao cũng không thể thỏa mãn được.

Cái này chính là lòng tham không đáy, được một tấc lại muốn tiến một thước~

Thủy Lung bình thản nghe giọng điệu gần như bá đạo này, có cảm giác rất bất đắc dĩ lại vui sướng không thể phủ nhận.

Mặc kệ Trưởng Tôn Vinh Cực nói nhiều chuyện đương nhiên, hay giống như nàng đoán. Có thể chứng minh Trưởng Tôn Vinh Cực rất thích nàng. Một khi thích một người, si mê một người mãnh liệt, đương nhiên sẽ thích gần gũi đối phương, đụng chạm đối phương và giữ lấy đối phương. Nhưng Trưởng Tôn Vinh Cực muốn chiếm nàng làm của riêng và phương diện tình dục rất mạnh.

Đây cũng là chỗ khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ.

Thủy Lung cũng mạnh mẽ, cũng muốn chiếm giữ đối phương làm của riêng, nhưng so với Trưởng Tôn Vinh Cực toàn bộ đều không bằng. Tình cảnh của nàng không cho phép nàng đem mọi chú ý đặt lên người Trưởng Tôn Vinh Cực.

Nhưng mà, nghĩ tới một ngày nào đó, Trưởng Tôn Vinh Cực thân mật với người phụ nữ khác, Thủy Lung lại sinh ra cảm xúc khó diễn tả, có loại cảm giác muốn đem Trưởng Tôn Vinh Cực giam lại, hung hăng xâm phạm, để hắn biết rõ bản thân là của ai.

Cái này chính là tâm lý kẻ cướp, báu vật thuộc về mình, tuyệt đối không cho người khác nhìn trộm.

Bởi vậy, Thủy Lung bất đắc dĩ với tuyên bố của Trưởng Tôn Vinh Cực, nhưng cũng hiểu được ý hắn, không thể nào nổi giận và mất kiên nhẫn với hắn được.

“Ta đói bụng.” Cách đối phó với Trưởng Tôn Vinh Cực chính là lấy lùi làm tiến, lấy nhu khắc cương.

Thủy Lung nhỏ giọng nói khẽ, ánh mắt long lanh mềm mại đến đáng yêu nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực.

Đáy lòng Trưởng Tôn Vinh Cực khựng lại một chút, mím môi lặng lẽ không nói.

Nháy mắt đánh một kích! Thủy Lung toàn thắng!

Buổi tối, trước khi Thủy Lung đi có dặn dò, đa phần đều là đáng về Trưởng Tôn Vinh Cực yêu thích. Nhưng ăn không ít thịt. Sau khi hai người ăn cơm xong, lại ăn điểm tâm ngọt, kiếp trước, Thủy Lung không có để ý tới điểm tâm ngọt. Hiện tại, không biết từ khi nào ăn điểm tâm ngọt đã là thói quen, đặc biệt làm cho Trưởng Tôn Vinh Cực ăn.

Tuy nhiên, để không làm Trưởng Tôn Vinh Cực tự ái, lúc đầu nàng luôn tự ăn một hai miếng. Sau đó, đương nhiên là Trưởng Tôn Vinh Cực xử lý rồi.

Lần đầu tiên, Lục Quyền nhìn thấy phương thức ở chung của hai người, thấy Trưởng Tôn Vinh Cực cưng chiều nhìn Thủy Lung, thỉnh thoảng trong lời nói lộ ra giọng điệu giống như dụ dỗ con nít. Nàng liền xóc xếch trong gió.

Đặc biệt là thái độ của Thủy Lung càng khiến nàng giật mình, bộ dạng cực kỳ phối hợp, ung dung, ứng phó như bình thường, khiến người ta có cảm giác nàng nuông chiều Trưởng Tôn Vinh Cực. Đồng thời khi càng nhìn lâu, cảm giác này càng mãnh liệt.

Cái này là hình thức ở chung cổ quái khiến người ta khó hiểu cỡ nào.

Lục Quyền im lặng cảm nhận kiến thức của mình quá ít, chứng tỏ không cách nào hiểu được, mạch suy nghĩ không thể trở lại quỹ đạo được.

Sắc trời dần tối xuống, phù thành chủ đã treo đèn lồng lên.

Bởi vì phòng ngủ chính đang được thi công, Thủy Lung biết không thể nào trở về phòng ngủ chính được.

Trưởng Tôn Vinh Cực đã sớm chuẩn bị kỹ càng, kéo nàng đi tới một nơi yên tĩnh khác. Viện này đã được Trưởng Tôn Vinh Cực cho người quét dọn sạch sẽ từ trước, trong phòng có đốt huân hương (N: loại nhang có hương thơm á), cùng với gối mềm chăn lụa.

Thủy Lung đi vào, phát hiện bên trong không những được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả tài liệu bản vẽ nàng thường làm việc cũng được mang đến nơi này.

“Ngần ngần nửa ngày, người quen thuộc với phủ thành chủ còn hơn ta nữa?”

Nàng không để ý tới phủ thành chủ còn có một viện như thế này, sau khi được dọn dẹp cũng không tệ lắm.

Lúc Thủy Lung nói chuyện, đã ngồi xuống trước bàn đọc sách, cầm tư liệu trên tay lên.

Dưới ánh nến, cô gái áo đỏ ngồi trước bàn đọc sách, đáng vẻ như nhân nhĩ, lại có ý vị cứng cỏi, kiên quyết. Da thịt trắng như tuyết, mặt mũi xinh đẹp, mí mắt khẽ rũ xuống, môi cười nhợt nhạt, giống như tiên nữ xinh đẹp trong tranh.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn đến ngẩn ngơ, hình như không nhớ nhiều hình ảnh đẹp này. Nhưng cảm xúc nhu tình trong lòng hắn rất ngẩn, nhất là loại tình cảm này, tính cách của hắn nghiêng về bá đạo, cường ép hơn. Không chịu nổi đối phương quên mình quá lâu. Lập tức bước đến, ôm lấy eo nàng, đầu kề vào đầu vai mềm mại của nàng, liếc tư liệu trong tay nàng, nói: “Trong vòng nửa tháng sẽ làm xong bề tể, vật liệu sửa sang phòng ngủ sẽ được chuyển đến, đến lúc đó hãy về phòng đó ở.”

Đối với phương diện này, Thủy Lung không có yêu cầu và nhu cầu lớn, trái lại là người phía sau nàng: “Trong nửa tháng này, người chịu uất ức rồi.” Nghe hàm ý, ra vẻ không có nhiều thành ý cho lắm.

Trưởng Tôn Vinh Cực im lặng lắc đầu, hôn thật sâu lên má nàng một phát.

Từ nhỏ tới lớn, hắn chưa bao giờ cảm nhận qua mùi vị uất ức là thế nào. Cho tới khi gặp được nàng, có rất nhiều cảm xúc chưa từng có không ngừng xuất hiện, uất ức ư? Loại tâm tình này chỉ có nàng từng lĩnh hội qua thôi.

Nhưng, nàng không nên để hắn cảm thấy uất ức, hắn làm sao uất ức được chứ?

Trưởng Tôn Vinh Cực hít sâu một hơi, ngửi được mùi thơm trên cơ thể nàng, cơ thể hắn lại bắt đầu xao động. Nhưng Thủy Lung liên tục từ chối, hắn biết tới nay không dễ dàng được thỏa mãn rồi. Đánh đề dục vọng của mình xuống trước, chủ động nói với Thủy Lung: “Mấy thứ này muốn phát triển và có hiệu quả, cần có sức người và thời gian.”

Hiếm khi Trưởng Tôn Vinh Cực bàn chuyện chính sự với nàng, Thủy Lung không hề che dấu tâm tư và kế hoạch của mình, tâm sự cùng hắn: “Đúng. Mặc kệ là thành Nam Vân hay là những thứ này đều không thể hoàn thành trong phút chốc được. Nhưng, chỉ cần vượt qua giai đoạn này, lửa gạc được cơ sở ngầm của hoàng quyền Tây Lăng, về sau chính là trời yên biển rộng.”

Phản tư liệu này, trừ Trưởng Tôn Vinh Cực ra, chưa có ai được xem. Cái này chứng tỏ, Thủy Lung tin nhiệm Trưởng Tôn Vinh Cực không giống những kẻ khác. Hơn nữa, lúc này làm trò ngay trước mặt Trưởng Tôn Vinh Cực, còn nói che giấu hoàng quyền Tây Lăng... Nên nhớ rằng, Trưởng Tôn Vinh Cực cũng là một phần tử của hoàng quyền Tây Lăng, lại còn là nhân vật nguy hiểm nhất.

Tín nhiệm và đãi ngộ đặc biệt khiến Trưởng Tôn Vinh Cực rất hạnh diện.

Hắn im lặng thờ dài, như vậy thật tốt, chỉ cần nàng vẫn luôn như thế này. Đặt hắn ở vị trí đặc biệt nhất, khác hẳn những người khác, có một không hai, là duy nhất, hắn liền nguyện ý nhượng bộ nàng, nguyện ý làm bất cứ chuyện gì nàng muốn.

Hắn cũng nhìn ra, ánh mắt Tiểu Hóa Hồ nhìn hắn cũng khác những người ở bên ngoài.

Tiểu Hóa Hồ giao hoạt, xảo quyết... Làm sao có thể khiến hắn yêu thích thế nhỉ?

“Ta sẽ giúp nàng.” Hắn khẽ nói: “Nàng muốn cái gì thì cứ nói.”

Thủy Lung nháy mắt mấy cái, con ngươi lóe lên giao hoạt, gọn sóng mệnh mông, cười nói: “Người không nói, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Hắc.” Trưởng Tôn Vinh Cực nở nụ cười, ôm nàng chặt hơn: “A Lung nói thử xem, nàng bắt ta làm cái gì?” Lúc nói chuyện, môi hắn không chịu nhàn rỗi cắn vành tai Thủy Lung.

Cái tai nhạy cảm của Thủy Lung run lên, lườm hắn: “Như người nói, vậy thì giúp ta che mắt bịt tai đám ám vệ của hoàng quyền Tây Lăng đi.”

“Chỉ như vậy thôi à?” Nhiệm vụ này thật đơn giản, Trưởng Tôn Vinh Cực không hài lòng lắm, hắn tưởng tượng muốn đem nhiều niềm vui lại cho nàng hơn, sau đó ‘chuyện vui’ tới hôm nay sẽ đạt được hơn: “Ta có thể cung cấp nhân lực cho A Lung.”

Thủy Lung nói: “Ta nhớ dựa theo luật pháp Tây Lăng ngự ban cho thành lũy cá nhân nhiều nhất là năm ngàn binh lính bảo hộ thành, cá nhân thành chủ có thể có năm trăm thân vệ quân. Trong quân đội Tây Lăng, ta có một nhóm người đáng tin nhiệm, ngược lại có thể gọi đến Tây Lăng.”

Một nhóm người đáng tin nhiệm, trên thực tế là người của Bạch Thủy Lung trước kia.

Tám tuổi, Bạch Thủy Lung đã tham gia tiêu diệt kẻ trộm, công trạng đã lên tới vị trí cực cao, thuộc hạ có ngàn người, đặc biệt đi theo nàng làm nhiệm vụ,

cho tới khi ngày kết hôn của nàng và Trương Tôn Lưu Hiến được định ra, Bạch Thủy Lung mới không trở về quân đội, một năm kế tiếp không có nhận nhiệm vụ nữa, một mình đi tiêu diệt Hắc Thủy Bang, đều là do Trương Tôn Lưu Hiến xui khiến.

Thủy Lung hồi tưởng lại, tiểu đội một ngàn kia đối với nàng, cũng có thể nói là Bạch Thủy Lung trước kia cực kì trung thành và tôn kính nàng.

Bạch Thiên Hoa từng nhắc với nàng, lúc hấn vào quân đội tập luyện, tiểu đội một ngàn người kia bình thường hay nhắc đến nàng.

Thủy Lung nghĩ, ngày xưa nhóm người này đi theo Bạch Thủy Lung, đãi ngộ và tình cảnh trong quân đội không được tốt cho lắm, luôn bị phe phái khác trong quân bài xích. Bởi vì Bạch Thủy Lung, bọn họ lập được công rất ít, hưởng ngân lượng lại càng ít.

Nàng xin đem nhóm người này về thành Nam Vân, cũng không bị cự tuyệt. Còn hơn ba ngàn người dư lại, có thể nghĩ cách khác, hoặc là chọn từ trong đám dân thành Nam Vân ra để bồi dưỡng.

Nàng nghĩ đến mê mẩn, Trương Tôn Vinh Cực đợi một hồi lâu không thấy nàng có phản ứng, nghĩ nghĩ một lát liền quyết định không gọi nàng, ngược lại tự mình sờ sảng, thỉnh thoảng hôn nhẹ lại gặm gặm, tay cũng bắt đầu có hạnh kiểm xấu.

Thủy Lung túm cái móng vuốt của con sói nào đó đặt trên ngực nàng, im lặng nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Nếu người bình thường bị ánh mắt nàng chiếu tướng nhất định sẽ cảm thấy chột dạ. Không biết là do da mặt Trương Tôn Vinh Cực quá dày, hay là căn bản hấn không có dây thần kinh xấu hổ, cho nên không hề biết chột dạ, xấu hổ. Ngược lại, hấn còn dựa sát vào nàng, nghiêm túc nói: “Thực lực của người trong quân đội huấn luyện rất tệ.”

Lời nói và nội dung đúng là rất nghiêm túc, cũng đoán được lời nàng sắp nói tiếp, nhưng khi ánh mắt nhìn vào cái tay đang làm chuyện xấu kia... thì một chút đứng đắn cũng không còn.

Toàn tâm toàn ý như vậy, miệng nói một đường, hành vi lại một nẻo, trong mắt Thủy Lung, cư nhiên lại có vài phần đáng yêu.

Nàng gật đầu nói: “Người có nhiều cao thủ như vậy, vậy thì tặng cho ta hai người đi, nhưng phải biết ngoan ngoãn.”

Trương Tôn Vinh Cực: "Yên tâm." Hấn vùi đầu vào cổ nàng làm ổ, đầu lưỡi mềm trượt liếm liếm.

“Nè ---“

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

Edit: Tịch Ngừ

Đêm nay nhất định không bình an, mặc kệ là Thủy Lung, Du Ngôn hay là nhóm thương nhân Đồng Bật.

Trời tối gió lạnh, một bóng đen im lặng xông vào nơi ở của Du Ngôn, không bao lâu liền có một trận gà bay chó sủa. May mà Du Ngôn ở nơi vắng vẻ, dù có động tĩnh hơi lớn cũng không ảnh hưởng đến bên ngoài, cũng không có ảnh hưởng đến người khác.

Động tĩnh này tới nhanh đi cũng nhanh, bóng đen lại xiêu xiêu vẹo vẹo từ trong phòng đi ra. Nếu lúc đi vào, hấn bước đi tự nhiên, như vậy lúc này có thể nói là rất thâm hại. Cho dù không nhìn rõ diện mạo và vóc người bóng đen, nhưng dựa vào dáng đi của hấn liền biết tình trạng của hấn không được tốt.

Ngày hôm sau, Thủy Lung xuống giường rửa mặt chải đầu đi luyện võ, sau đó mới ăn sáng cùng Trương Tôn Vinh Cực, lúc chuẩn bị đi tìm nhóm người Vương Kim, trên đường đi liền thấy bóng dáng màu xanh quen thuộc xuất hiện.

Vừa liếc mắt Thủy Lung liền nhìn thấy... đầu tóc lồm chồm của hấn.

Đầu tiên là sừng sốt, sau đó Thủy Lung không nhịn được cười, đánh giá hình tượng ngày hôm nay của Du Ngôn.

Lại nói, Du Ngôn vốn là một thiếu niên tuấn tú, thân thể xương cốt có xu hướng gầy gò, suốt ngày mặc trường bào màu xanh, bộ dạng chẳng nói chẳng hừ, vừa nhìn thấy hấn, người ta sẽ cho rằng hấn là một gã thư sinh, còn là tài tử thanh cao xuất thân từ hàn môn.

Hiện tại, mái tóc đen dài của hấn hình như bị vật gì đó sắc bén cắt sửa, có thể thấy tóc đen được chỉnh sửa một cách nghiêm túc. Mọi nơi đều không đồng đều, ngắn nhất là vài tấc, dài nhất là tới lỗ tai, may là tóc Du Ngôn mềm mại, mượt mà, mặc dù hơi lộn xộn nhưng không có nhếch nhác, ngược lại mang một phen mùi vị khác.

Nói một phen mùi vị khác chỉ là ý kiến của Thủy Lung thôi. Dù sao thì nàng sinh ra ở hiện đại, nhìn đàn ông tóc ngắn quen rồi, bây giờ nhìn thấy tóc ngắn

lộn xộn trên gương mặt tuấn tú của hắn. Không nhìn vào đôi mắt của hắn, hoàn toàn là bộ dạng mơ màng, xấu hổ của thiếu niên tuấn mĩ. Nếu như mái tóc của hắn dài hơn một chút, như vậy càng thú vị hơn.

Về xinh đẹp này chỉ có Thủy Lung mới có thể tán thưởng. Thế giới này, thân thể tóc tai, da thịt là của cha mẹ ban cho, xã hội cổ đại lấy việc để tóc dài là đẹp, mọi người nhìn thấy mái tóc ngắn lộn xộn như vậy, đều cho rằng bộ dạng không nghiêm chỉnh, giống như người man rợ không biết xấu hổ khiến người ta chán ghét.

“Đây là làm sao?” Sáng sớm, tâm trạng của Thủy Lung không tệ, hỏi.

Du Ngôn yên lặng nhìn nàng một cái, nụ cười không chút chán ghét lại xen lẫn chút âm áp của thiếu nữ, dễ dàng len lỏi vào lòng người. Không hiểu vì sao, Du Ngôn thở ra một hơi.

Hắn thành thật trả lời: “Tôi qua, bị Phong Giản dùng dao cạo.”

Mắt Thủy Lung sáng lên, liền hiểu được lí do. Phong Giản là người của Trương Tôn Vinh Cực, hắn cắt tóc Du Ngôn, đương nhiên là do Trương Tôn Vinh Cực ra lệnh. Còn tại sao Trương Tôn Vinh Cực ra lệnh như thế này, nàng cũng đoán được.

Nói vậy, Du Ngôn chỉ là bị nàng làm cho tai bay vạ gió, nhưng nàng sẽ không có tự trách đâu nha ٭ ٭ ٭ ٭

Thủy Lung cười nói: “Hắn cạo ngươi, ngươi để yên cho hắn cạo à?”

“Không có.” Du Ngôn bình tĩnh đáp: “Thuộc hạ để lại mười tám đao trên người hắn.”

"..." Thủy Lung không nói gì. (N: ở nhìn người không thể nhìn bề ngoài...)

Nói như vậy, người xui xẻo là Phong Giản à?

Du Ngôn nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Hắn không có sát ý với thuộc hạ, nên thuộc hạ không có ra tay giết hắn.”

“Ừ.” Chuyện này Thủy Lung cũng nghĩ đến, nếu Phong Giản có chuyện, sáng nay sẽ không yên lặng như vậy: “Hôm nay, ngươi dự định đi theo ta?”

Du Ngôn im lặng một hồi, thấy nụ cười quen thuộc của Thủy Lung, hắn liền hiểu. Nếu như hắn nói phải, Thủy Lung nhất định sẽ đánh xui hắn, lại vút hắt trong phòng. Hôm nay, sư phụ truyền tin đến, muốn hắn đem hành động của chủ nhân truyền qua. Nhưng mấy ngày nay hắn đều hôn mê, tin tức biết được quá ít.

“Thuộc hạ sẽ đi Hắc Thủy Bang.” Du Ngôn nhỏ giọng nói.

Ở bên cạnh Thủy Lung sẽ hôn mê rồi lại tỉnh, tuần hoàn như vậy mãi. Chẳng tha nghe theo lời chủ nhân, làm việc cho chủ nhân. Chuyện này làm xong, hắn sẽ được bảo hộ cho chủ nhân. Phía bên sư phụ cũng đã dặn dò, có thể đem những gì mình thấy mình nghe truyền đi.

“Được.” Thủy Lung nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng tuổi tác lớn hơn mình, nhưng nhìn giống như con báo nhỏ, khiến cho nàng có xúc động muốn sờ đầu hắn. Nhưng nhìn đầu tóc lộn xộn của Du Ngôn, nàng hé môi cười, lập tức bỏ qua ý nghĩ này, cười nói: “Được, được, ta đem phụ tác đặc lực của mình giao cho ngươi.”

Nếu như tương lai, Du Ngôn thật sự có thể trở thành người nàng đáng tin nghiệm, như vậy lời nói này của nàng chính là thật tình. Ngược lại, nó chính là lừa đảo mất người hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết.

Về mặt Du Ngôn không chút biến hóa, chỉ có lông mi hơi rung động. Chứng tỏ, không phải hắn không thêm để ý tới lời nói của Thủy Lung, không phải không hề có cảm xúc.

“Dạ.” Du Ngôn hơi cúi đầu nhận lời.

...

Việc Du Ngôn rời đi không khiến cho bất kì ai chú ý. Trong phủ thành chủ, người biết sự tồn tại của Du Ngôn đã ít lại càng ít, nên chẳng ai để ý tới việc hắn rời đi.

Nếu có người để ý tới chuyện này thì chỉ có Lâu Thiển Trúc và Trương Tôn Vinh Cực thôi. Lâu Thiển Trúc âm thầm quản lí chuyện của Hắc Thủy Bang vì vậy liền biết hướng đi của Du Ngôn. Về phần Trương Tôn Vinh Cực, trải qua người báo cáo việc Thủy Lung gặp Du Ngôn, cùng cuộc đối thoại của bọn họ, chỉ cười nhạt nói: “Trợ thủ đặc lực? Chắc.”

Về mặt lạnh nhạt, bộ dạng lười nhác, lời nói hờ hững khiến cho thân thể tên thuộc hạ đến báo cáo cứng còng, trong lòng xúc động.

Chủ tử.... thật, thật sự rất đẹp! Khí thế lại mạnh mẽ như vậy! Lại khó dò đoán thế kia! Cảm giác giống như muốn giết người, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, thật là khủng khiếp, nhưng cũng rất hưng phấn!

Đương nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không ít ý nghĩ trong lòng của thuộc hạ mình, nếu hắn biết, e là đã ra tay giết bạn nhỏ này rồi.

Trương tự, thuộc hạ của Trương Tôn Vinh Cực cũng không biết ý nghĩ lúc này trong lòng của hắn.

Dưới biểu tình vô cảm, lạnh lùng ấy của hắn chính là nội tâm không cân bằng và dục vọng độc chiếm quá phả.

Trợ thủ đắc lực? Cứ nhiên coi trọng thăng nhãi kia như vậy? Sớm biết không nên cắt tóc hắn thành như vậy, nên cạo sạch mới đúng!

Suy nghĩ này chợt lóe lên, cuối cùng Trương Tôn Vinh Cực sẽ không cạo đầu Du Ngôn đâu. Chỉ dựa vào mấy lời này của Thủy Lung, đã nói lên quyết định của nàng, đi cạo đầu của trợ thủ đắc lực của A Lung? Đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng!

Cảm xúc của Trương Tôn Vinh Cực không ai có thể nhận biết được, nhưng nếu Thủy Lung có mặt ở nơi này, chỉ cần nghe tiếng ‘chậc’ cuối cùng của hắn liền biết trong lòng hắn đang che giấu ngạo mạn.

Có lẽ, Phong Giản thường đi theo bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực cũng có thể nhận ra một ...hai...sau đó cõi lòng tan nát lần nữa. Nhưng thực tế, hôm nay, Phong Giản vẫn còn đang đường thương.

Một ngày nay, Thủy Lung tiếp tục bận rộn công việc của mình, Trương Tôn Vinh Cực tiếp tục thay đổi phòng ốc trong chủ viện.

Ngày hôm sau, Thủy Lung và nhóm người Vương Kim đã bàn xong phương án hợp tác và lợi ích. Tiếp đó, nhóm Vương Kim và Trương Văn Hạc rời đi, ai nấy đều tự trở về gia tộc của mình điều động người và tiền.

Lần này, nhóm người Vương Kim rời đi có người đặc biệt bảo vệ, thành Nam Vân cũng không có bao nhiêu người theo bọn họ rời đi, chứng tỏ những thay đổi trong mấy ngày nay đã có hiệu quả. Dân chúng thành Nam Vân đã có lòng tin nhất định và lòng trung thành với mảnh đất này rồi.

Nửa tháng sau, chủ viện phủ thành chủ xây dựng xong. Trên thực tế, bề tấm xây xong sớm hơn một chút, chỉ vì có vài nơi trong chủ viện cần cải biến sửa sang một chút. Thời gian này, vật liệu cũng được chuyển từ bên ngoài vào thành Nam Vân, không những Trương Tôn Vinh Cực thay đổi phủ thành chủ xong, đủ để bọn người Vương Kim chuẩn bị xong.

Trong núi không có trăng, nóng lạnh chẳng biết năm, dùng câu này để hình dung thành Nam Vân cũng không quá đáng.

Từ Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đến dân chúng thành Nam Vân đều bận rộn, bất tri bất giác liền trôi qua hai tháng. Tính từ lúc Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực rời khỏi thành Kỳ Dương tới nay, ước chừng gần năm tháng.

Trong khoảng thời gian này, thành Nam Vân tạm thời sống khép kín, không có tiếp nhận người ngoài. Ngay cả tin tức trong thành cũng ít truyền ra ngoài. Trong mắt người ngoài, thành Nam Vân đang rối loạn, xung quanh có càng nhiều kẻ trộm kẻ cướp, hầu như có rất ít thương nhân bình yên đi qua nó, ngay cả người thường cũng gặp tai ương.

Nghe đồn, Bạch Thủy Lung không biết quản lý lãnh địa, bản thân nàng tàn bạo, cổ quái, chỉ đem ác nhân đuổi ra khỏi thành Nam Vân, lại khiến đám ác nhân này ở ngoài thành Nam Vân càng phát triển ngồng cuồng hơn. Bởi vậy mới có kết quả như hiện tại.

Dân chúng thành Nam Vân bị thương ái oán mấy ngày liền, cả đám bị Bạch Thủy Lung bắt làm nô dịch, rất nhiều người chịu không nổi đã bỏ trốn khỏi thành, cho nên trong có trộm, ngoài có cường đạo. Khiến cho thành Nam Vân chương khí mù mịt.

Những lời đồn bừa bộn này không biết truyền tới thành Kỳ Dương tự bao giờ, đương nhiên nó cũng trở thành chủ đề cho đám con em quyền quý bàn luận mỗi ngày. Nói rất nhiều chuyện liên quan đến Thủy Lung, đủ các loại trào phúng ngấm.

Hiện tại, mặc kệ Thủy Lung hay Trương Tôn Vinh Cực đều không có mặt ở thành Kỳ Dương, bọn họ muốn nói gì thì nói cái đó, không sợ ai nghe thấy. Cả người cảm thấy rất khoan khoái, hận không thể đem những uất ức mà Thủy Lung đem tới chọn bọn họ trút hết ra ngoài.

Lúc này, đệ nhất lâu Thái Bạch Lâu trong thành Kỳ Dương, có một đám con em quyền quý nhàn chán.

“Nếu bàn về chiến tranh giết người, bản lĩnh của Bạch Thủy Lung không tệ. Nhưng quản lý lãnh địa? Hừ, rất là miễn cưỡng.” Người nói là Tổng Thế Minh con trai Đại học sĩ, một tiếng cười khẽ trào phúng kia ai cũng nghe được.

Người ngồi đây có ai không biết hai anh em Tổng Thế Minh và Tổng Thế Nguyệt từng theo Trương Tôn Lưu Hiến, cũng kết thù khá sâu với Bạch Thủy Lung. Bây giờ nghe hắn chê nhạo Bạch Thủy Lung cũng là bình thường.

Tổng Thế Nguyệt không có hàm súc như Tổng Thế Minh, trực tiếp cười nhạo, nói: “Miễn cưỡng ư? Đâu chỉ miễn cưỡng! Thành Nam Vân vốn nghe khó khổ sở, hiện tại rơi vào tay Bạch Thủy Lung, khác gì địa ngục trần gian đâu. Hôm nay, ta thật cảm thấy đồng tình thay cho dân chúng đáng thương ở thành Nam Vân thôi, cứ nhiên rơi vào tay một cô gái ác độc, e rằng chưa tới hai năm thành Nam Vân này liền biến thành thành chết chóc rồi.”

“Cái này không nhất định nha, ta nghe nói có vài thương nhân xung phong đưa đồ tới thành Nam Vân làm việc thiện.” Một gã công tử Hầu gia không có quyền thế nói, lời này phản bác lại bọn Tổng Thế Nguyệt, nhưng sắc mặt không che giấu được sự há hê.

Tổng Thế Nguyệt khinh bỉ chê cười: “Cái này là vì Võ vương ép buộc thôi, số tiền này ném vào thành Nam Vân khác gì ném bạc xuống biển, không hề có tác dụng.”

Một người khẽ than: “Lại nói tiếp, ta không hiểu vì sao một người hoàn mỹ như Võ vương, tại sao lại si mê thứ như Bạch Thủy Lung? Đây là đạo lý gì? Thật kì quái!”

Vấn đề này, tất cả mọi người đều muốn biết.

Tổng Thế Nguyệt rất muốn nói, Võ vương đầu óc không được bình thường! Nhưng e ngại thân phận hoàng thân quốc thích của Trường Tôn Vinh Cực, cuối cùng vẫn nuốt câu này vào bụng, nhưng nụ cười lạnh mơ hồ lại khiến kẻ khác có suy nghĩ sâu xa.

Đa số người ngồi ở đây đều ngồi nghe, không có tham dự.

Lúc này, chợt nghe một người nói: “Từ khi Võ vương và Võ vương phi rời thành đã gần năm tháng, sắp tới ngày sinh nhật của thái hậu, bọn họ cũng nên trở về chúc mừng chứ nhỉ?”

Một câu nói khiến tình cảnh chìm vào yên tĩnh một lần nữa, ngay sau đó tiếp tục nhỏ giọng suy đoán.

Bạch Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực sẽ trở về sau? Dựa theo lời nói, bọn họ phải trở về mới đúng. Cho dù không nhận được thánh chỉ, thân là con cháu cũng nên nhớ ngày sinh của thái hậu, tự động trở về chúc thọ bày tỏ lòng hiếu thuận của mình.

Hoàng thất cực kì coi trọng chữ hiếu, mặc dù tình thân trong hoàng thất rất bạc nhược, lạnh lùng. Nếu không làm tốt những việc liên quan đến hiếu nghĩa, không chỉ rước lấy con dân trong nước chê cười, còn trở thành trò cười trong nước khác.

Con em quyền quý trong Thái Bạch Lâu suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng cảm thấy Bạch Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực sẽ quay về. Nghĩ tới việc hai sát tinh trở về thành Kỳ Dương, bọn họ không hiểu vì sao cảm thấy giật thót tim, suy cho cùng cuộc sống bình yên hiếm có của thành Kỳ Dương sắp trở nên náo nhiệt nữa rồi.

“Phương huynh, huynh nói, đám người Bạch Thủy Lung có về không?” Tổng Thế Minh đi tới cái bàn trong góc đằng trước, hỏi người đàn ông cô đơn ngồi đó.

Người nọ mặc quần áo gấm màu xanh ngọc có hoa văn quỳnh hoa, dung mạo xinh xắn nghiêng lệ lại sắc bén hơn con gái, một đôi mắt phượng dài hẹp sắc xảo cong cong, chỉ cần híp mắt liền không thấy rõ con ngươi, cả người toát ra cảm giác sắc nhọn khiến người ta không dám tới gần.

Người này chính là Phương Tuấn Hiền. So với ngày xưa, hắn đã xthay đổi không ít, ít đi vài phần cốt nhũ phong lưu, tăng thêm vài phần sắc nhọn, ngay cả dung mạo cũng sắc xảo hơn, khiến người ta không khỏi xem nhẹ phần tinh xảo.

Ba chữ ‘Bạch Thủy Lung’ giống như cái công tắc, mở ra cảm xúc sâu lắng trong lòng hắn.

Phương Tuấn Hiền im lặng khiến người ta cảm thấy hắn như một thanh kiếm bén nhọn vừa ra khỏi vỏ, sát khí hùng hực khiến Tổng Thế Minh không khỏi rụt lui về phía sau vài bước. Rất nhanh, hắn bình tĩnh lại, hành vi của mình rất uất ức. Hiện tại, Trường Tôn Lưu Hiền không biết đang ở chỗ nào, rất nhiều người âm thầm cho rằng hắn đã chết, không có Trường Tôn Lưu Hiền, địa vị của hắn là Phương Tuấn Hiền không cao không thấp, tại sao hắn phải sợ ư?

Vừa nghĩ như thế, vẻ mặt Tổng Thế Minh liền khôi phục lại như bình thường, thậm chí còn kiêu căng hỏi Phương Tuấn Hiền một lần nữa: “Sao Phương huynh không nói chuyện? Lại nói, Phương huynh và Võ vương phi có ân oán lẫn nhau, chẳng lẽ sợ... A!”

Lời hắn còn chưa nói dứt, bỗng nhiên bị đạo lực lớn đánh bay ra ngoài, chặt vật té xuống đất.

Nơi này có động tĩnh khiến người đang ngồi trong này phát hiện, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Tổng Thế Minh và Phương Tuấn Hiền.

“Nhiều chuyện.” Phương Tuấn Hiền lạnh giọng nói. Thuận tay cầm ly rượu ném về phía phía trước, đập trúng gương mặt tức giận của Tổng Thế Nguyệt. Ngay sau đó, Phương Tuấn Hiền đứng dậy, bộ dạng nghiêm nghị đi ra ngoài.

Dọc đường đi, chẳng có ai dám ngăn cản hắn.

Bạch Thủy Lung sẽ trở về sao? Có ư? Tròng mắt Phương Tuấn Hiền rũ xuống, trong lòng đã sớm loạn thành một maelstrom. Bởi vì nàng là Bạch Thủy Lung, nàng là con gái Bạch đại tướng quân, nhất phẩm quận chúa Tây Lăng quốc, còn là vương phi của Võ vương Tây Lăng quốc, nàng và Tây Lăng có mối quan hệ chặt chẽ khó phân biệt, cho nên nàng nhất định trở về!

Có lẽ, nàng và Trường Tôn Vinh Cực đang trên đường trở về thành Kỳ Dương.

Có lẽ, không bao lâu nữa hắn sẽ gặp lại nàng.

Đáy lòng Phương Tuấn Hiền dao động dữ dội, khi tới điểm giới hạn, trong nháy mắt lại bình tĩnh.

Nàng trở về thì sao chứ, hà cớ gì hắn phải kích động. Nàng đã là vợ người khác, thậm chí không tính là bạn bè của hắn, ngược lại còn là kẻ thù, gặp nhau cũng chỉ có tranh chấp, tạo nên nhiều mâu thuẫn hơn thôi.

Phương Tuấn Hiền tự nhủ bản thân, cố gắng không rối loạn vì cô nàng xấu xí kia nữa, hoàn toàn không tìm không phỉ, hoàn toàn không có đức hạnh của người phụ nữ, không có một chút mỹ đức của con gái, danh tiếng hư thối khiến người ta phải giật mình.

~ Nhưng... Trong thiên hạ chỉ có một Bạch Thủy Lung –

Đột nhiên, trong đầu Phương Tuấn Hiền bày ra vô số cái không tốt của Bạch Thủy Lung, bước chân của Phương Tuấn Hiền đột nhiên cứng đờ.

Trong thiên hạ... chỉ có một Bạch Thủy Lung. Chỉ có một người, cô gái không biết từ khi nào đã in sâu vào trái tim hắn. Mặc kệ nàng có bao nhiêu cái không tốt, tất cả thứ không tốt, nhưng không thể tìm ra người nào khác có thể khiến hắn rung động.

Đáy lòng Phương Tuấn Hiền dâng lên một chút cay đắng.

Hắn nhớ, khi đó người gặp Bạch Thủy Lung trước là hắn. Khi còn bé, bé trai mà Bạch Thủy Lung ‘gần gũi’ nhất cũng là hắn. Khi đó, có người gọi hắn và Bạch Thủy Lung là một đôi oan gia, từ nhỏ không bao giờ chịu ngồi chung mâm. Lúc Bạch Thủy Lung gặp Trương Tôn Lưu Hiến, kẻ đó si mê Trương Tôn Lưu Hiến, coi thường toàn bộ những người đàn ông khác, hắn liền không nhận được chăm sóc khiêu khích nàng, thậm chí còn ngầm nhắc nhở nàng, Trương Tôn Lưu Hiến không phải là phu quân của nàng, hắn ta không có thật lòng thương nàng, đổi lại chỉ là tức giận và đánh đập của Bạch Thủy Lung. (N: thì ra yêu đương phương mà không biết, cũng tội ☹)

Hôm nay ngẫm lại, từ xưa tới nay hắn chưa bao giờ quên chuyện của người khác, cũng không có lòng tốt đi đồng tình người bị tổn thương, tại sao lại cố tình thích trào phúng Bạch Thủy Lung, âm thầm nhắc nhở nàng? Hay là, từ lúc ban đầu, hắn đã có mấy phần tâm tư đối với nàng.

Chỉ là khi ấy, chút tâm tư kia chưa biến thành tình ái, nhưng về sau cùng Thủy Lung ở chung nhiều hơn, càng ngày càng thẳng thắn rõ ràng, bất tri bất giác đã mọc rễ nảy mầm, và lại trưởng thành khỏe mạnh khó mà nhỏ.

“Buồn cười.” Nghĩ lại nghĩ, Phương Tuấn Hiền liền tự cười nhạo chính mình.

Hắn thật là mắc cười. Nay đó, khi có cơ hội hắn lại không nghĩ rõ. Hiện tại không còn cơ hội, hắn lại hiểu rõ mọi chuyện. Đây không phải tự chuốt khổ vào thân sao? Cái tội này, đúng là hắn tự làm tự chịu!

Khi dân chúng thành Kỳ Dương đang suy đoán hướng đi của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, trên thực tế, mọi việc cũng như dự liệu của Phương Tuấn Hiền, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đang trên đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Một hồi chuyện hài hước

Edit: Tịch Ngừ

Lần này Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực trở về, chỉ dẫn theo một chút người ngựa, liếc nhìn tình thế của bọn họ, không ai nghĩ tới người ngồi trong xe là vương gia và vương phi của một nước. Tin tức hai người trở về thành Kỳ Dương không có bị truyền ra ngoài, chờ tới khi xe ngựa đi vào nội thành thành Kỳ Dương, mới bị người phát hiện.

Có nhiều người suy đoán lần này Thủy Lung trở về không chỉ vì mừng thọ thái hậu, có lẽ Thủy Lung quản lý thành Nam Vân thất bại, cho nên bây giờ đem thành Nam Vân vứt đi, bản thân nhẹ nhõm quay về thành Kỳ Dương.

Hôm nay, khí trời dần vào đông, cảnh vật trong thành Kỳ Dương không có nhiều thay đổi, cây Thường Thanh vẫn sinh trưởng tươi tốt như trước đây, vào đông càng thêm sức sống.

‘Đát đát đát’ tiếng vó ngựa trên đường trong thành Kỳ Dương vang lên, tiếng vó ngựa dồn dập, khiến dân chúng hai bên đường biết nếu không nhanh chóng nép vào mép đường, rất có thể sẽ bị thương.

Bọn họ hoảng sợ tránh né, ngẩng đầu liền thấy một gã thiếu niên mặc áo đen phi ngựa đi qua. Trên người thiếu niên khoác một cái áo choàng lượn võ giản dị, tướng mạo khôi ngô và màu da lúa mạch, bộ dạng khỏe mạnh, hăng hái.

Đội thiếu niên cưỡi ngựa chạy khuất, mới có người không nhận được nhỏ giọng nói: “Trên đường nhiều khúc khuỷu quanh co, Bạch Thủy Lung trở lại, trong thành liền không được sống yên.”

“Người vừa đi qua là Bạch tam thiếu. Nghe nói Bạch tam thiếu và Võ vương phi tỷ đệ tình thâm, hắn vội vàng chạy ra cửa thành, không lẽ là bọn người Võ vương phi trở về?”

“Không thể nào! Bạch...Bạch, à không, Võ vương phi và Võ vương trở về rồi ư?”

Một lời như sấm, sóng nhỏ cuộn cuộn, dân chúng thành Kỳ Dương mang vẻ mặt khác nhau, trong đó kinh hoàng và chán ghét là chiếm đa số.

Xem ra, dù Thủy Lung có rời khỏi thành Kỳ Dương hơn năm tháng, uy vọng và danh tiếng của nàng ở trong thành không hề giảm. Đương nhiên, phần uy vọng và danh tiếng này đều không phải là việc tốt.

Lần này, dân chúng đã đoán trúng.

Bạch Thiên Hoa vội vã chạy tới cửa thành chính là để nghênh đón nhóm người Thủy Lung.

Vốn dĩ nhận được tin hôm nay, Thủy Lung quay về, hẳn có thể ở lại phủ Võ vương chờ cũng được. Nhưng không hiểu vì sao, đáy lòng có một luồng vui sướng mãnh liệt và chua xót, phiền muộn. Sau khi nghe được tin tức hẳn liền không nhận được cưỡi ngựa chạy ra đây.

Tỷ thật là quá đáng, sao không chịu nói một tiếng liền bỏ đi, đi một cái liền tới năm tháng! Ngay cả sinh nhật của hắn cũng không có về, cái gì mà thành thân rồi không quên em trai, chả lẽ đều gạt quý? Mặc dù... có cho người đưa quà sinh nhật về!

Bạch Thiên Hoa tức giận suy nghĩ, bẹp bẹp miệng.

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại sinh ra cảm xúc ý lại mãnh liệt với Thủy Lung. Rõ ràng từ khi hắn tiếp xúc với Thủy Lung, cho tới khi thừa nhận năng, thời gian hai người chung đụng không có nhiều. Cố tình cảm giác ý lại vào Thủy Lung tuôn trào như đê vỡ, không thể cứu được.

Có lẽ là lúc nội tâm hắn bị thương quá sâu sắc, ngày xưa, tất cả những tình thương của mẹ và tỷ tỷ lương thiện đều tan thành mây khói. Đúng lúc, Thủy Lung xuất hiện lấp vào lỗ hổng này, đi sâu vào lòng hắn. Trong thời gian ở chung kể đó, thỉnh thoảng Thủy Lung sẽ dịu dàng với hắn, nhưng nhiều hơn vẫn là dạy dỗ nghiêm túc, khiến hắn có cảm giác mình bị người ta trông chừng, quản lý, yêu thương, dần dần coi người này là trụ cột của hắn.

Trong lòng Bạch Thiên Hoa, người thân thương nhất của hắn chính là Bạch Khiếu và Bạch Thủy Lung. Đối với Bạch Khiếu, từ nhỏ vì Vệ thị mà hắn nghe và nhìn thắm nhuần, đáy lòng có chút vương vấn. Chỉ có Thủy Lung, sạch sẽ, chân thành muốn tốt cho hắn.

Nói chung, bản chất của Bạch Thiên Hoa là một người thiếu khuyết tình yêu, khát vọng được người ta nhớ đến, lại sợ có người giả vờ quan tâm. Cho dù trong khoảng thời gian dài huấn luyện này, làm hắn trưởng thành hơn rất nhiều, thế nhưng đứng trước mặt Thủy Lung, bản chất của hắn rất dễ bộc lộ.

Tuần mã bay nhanh, tốc độ dĩ nhiên rất mau. Không bao lâu, Bạch Thiên Hoa đã tới cửa thành. Lúc này, người đi tới đi lui ở cổng thành đều là kẻ đi bộ, thủ vệ giữ cửa thấy Bạch Thiên Hoa đều cung kính chào hỏi.

Sắc mặt Bạch Thiên Hoa nghiêm cẩn gập đầu.

Thái độ này là thói quen của hắn đối với người ngoài, mười ba tuổi mà thân mình cao tới một thước sáu mươi tám, nhìn giống như thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi. Vóc người cao lớn nhưng không hùng tráng, lúc làm mặt lạnh có vài phần khí thế.

Bạch Thiên Hoa tung người xuống ngựa, tự mình kéo dây cương ngựa, đi tới đứng một bên ở cửa thành.

Khí bình tĩnh lại, hắn mới ý thức được hành vi kích động của mình.

Sao bản thân hắn lại giống như đứa trẻ thể nhi, tỷ trở về, mình ở phủ Võ vương không tốt hay sao? Hiện tại giục ngựa chạy ào ào trên đường, e rằng ai ai cũng biết tỷ và tỷ phu trở về. Và lại dù có đón tiếp gần gũi, tỷ không thể nói nhiều với mình ở trên đường cái!

Bạch Thiên Hoa đen mặt, trong lòng thầm hỏi hận, bỗng nhiên nghe một tràn ồn ào nhỏ truyền tới.

Hắn quay đầu nhìn qua, đúng lúc thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cổng thành, người đánh xe trẻ tuổi cầm lệnh bài. Thủ vệ giữ thành nhìn thấy lệnh bài xong, vội vã cung kính hành lễ, không có hành động tiếp tục kiểm tra xe ngựa.

Bạch Thiên Hoa giật mình, thấy người đánh xe chuẩn bị vung roi, lái xe ngựa đi qua cửa thành. Đáy lòng hắn liền không nhận được nữa, phóng người lên ngựa chạy tới trước xe, quay đầu về cửa sổ xe ngựa kêu: “Tỷ, tỷ phu, đệ tới đón hai người nè!”

Người đánh xe là Phong Giản, hắn biết Bạch Thiên Hoa, cũng kinh ngạc nhìn thẳng nhóc này. Bạch tiểu công tử đứng là thật lòng quan tâm Thủy Lung.

Dưới ánh mắt ai oán và âm thanh vui sướng của Bạch Thiên Hoa, một cánh tay nồn nà vươn ra vém rèm cửa sổ, lưu loát kéo rèm cửa lên.

Ngón tay tinh tế không gãy, móng tay màu hồng phấn, cổ tay uyển chuyển, hết thấy đều trở mã đẹp không tì vết. Cho dù Bạch Thiên Hoa thấy cái tay này, thần trí cũng nao nao, lúc giật mình có chút mờ mịt, cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cho tới khi tiếng nói quen thuộc vang lên: “Thằng nhóc, có kêu người tới đón sao?” Vẫn không tìm không phải như cũ, mở miệng liền đem lòng tốt của người ta coi thành lòng lang dạ thú. Cố tình giọng nói thanh nhã kèm theo ý cười, khiến người ta không thể nào tức giận nổi, ngược lại cảm thấy nàng rất gần gũi.

Nghe giọng điệu nói chuyện quen thuộc này, Bạch Thiên Hoa lập tức nở nụ cười hết sức yêu nghiệt. Nhìn qua cửa sổ, liền nói: “KHông phải đệ đến đây bày tỏ lòng thành hay sao. Tỷ, tỷ không nhìn một chút đi, chỉ có một mình đệ là người đầu tiên cũng là duy nhất tới cổng thành đón... Ặc?!”

Âm thanh vui cười đột nhiên im bặt, Bạch Thiên Hoa tròn mắt, vẻ mặt ngớ ngẩn.

Người này... là ai? (N: chị Lung đi phẫu thuật phẩm nữ làm chi cho em nhỏ không nhìn ra chị T^T bi ai ~)

Trong tầm nhìn, cách ô cửa sổ nhỏ nhưng vẫn có thể thấy rõ mọi vật bên trong. Đập vào mắt là dung mạo tuyệt sắc khuynh thành của cô gái, đẹp đến mức khiến người ta hoảng hốt tưởng thấy người trong mộng. Lúc này, cô gái cười nhợt nhạt, khoe miệng hoàn mỹ rung động lòng người.

Mơ hồ có thể thấy cô gái mặc quần áo màu đỏ thắm tùy ý, làn váy dài phủ trên tấm đệm xe màu trắng, đỏ trắng giao hợp đập vào mắt đẹp kinh người. Một gã đàn ông ngồi phía sau nàng, một tay ôm thắt lưng nàng, khiến cả người cô gái dựa vào lồng ngực hắn.

Bạch Thiên Hoa cảm thấy băng lạnh chui qua thân thể hắn, khiến thần trí hắn thanh tỉnh, không nhìn được xít lại gần nhìn cho kỹ, liền thấy dung mạo tuấn mỹ quen thuộc. Trong phúc chốc, rèm cửa bị một bàn tay xinh đẹp khác cầm, buông ra, rèm cửa tự nhiên chảy xuống, ngăn ánh mắt của người bên ngoài.

“Đi.” Thanh âm lười biếng, lạnh nhạt có chút không kiên nhẫn và nguy hiểm.

Phong Giản không nói gì vậy dây cương, bánh xe chuyển động lăn lăn.

Bạch Thiên Hoa đứng ở phía sau một lúc, mới hoảng hốt hoàn hồn, tiếp theo sau là lời nói không lịch sự: “Trưởng Tôn Vinh Cực, người dám giấu tỳ của ta có niềm vui mới!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng gầm giận dữ này khiến người qua lại ở cổng thành sùng sốt, lặng ngắt như tờ!

“Cái gì? Trưởng Tôn Vinh Cực? Tên này sao quen tai quá vậy?”

“Có niềm vui mới? Võ vương có niềm vui mới ư?”

“Ta đã sớm nói rồi mà, làm sao Võ vương có thể thật lòng si mê ai đó chứ!”

“Có trò hay để coi rồi. Bạch công tử nổi giận nha!”

Một trận im lặng đôi lại một hồi bàn luận xôn xao. Mọi người hiếu kì vì câu rống giận không đầu không đuôi của Bạch Thiên Hoa, từng cái ánh mắt nhìn theo bóng xe ngựa đi xa.

“Hư thôi!” Đột nhiên, Bạch Thiên Hoa tỉnh táo lại. Quả thật, nhất thời hắn bị hoảng hốt, lí trí chưa kịp phản ứng nên mới có hành vi lỗ mãng như vậy. Lúc này, lời đã nói ra, hắn muốn thu hồi cũng không được.

Nghĩ tới chuyện trong xe ngựa Trưởng Tôn Vinh Cực có một cô gái lạ, hắn liền không nhìn được tức giận và nghi ngờ cùng kinh ngạc.

Hắn rõ ràng nghe được âm thanh của tỳ, nhưng mà sao trong xe ngựa lại là người khác? Tỳ ở đâu? Đáng chết! Không phải tỳ phu rất yêu thích tỳ sao? Không phải y đứng trước mặt vãn vũ bá quan và hoàng thượng nói cả đời này chỉ cưới một người, không cưới thêm bất cứ người nào nữa! Chẳng lẽ hắn chỉ nói cho vui, hắn chỉ nói không cưới vợ nhỏ, nhưng có thể có niềm vui mới?

Bạch Thiên Hoa càng nghĩ càng giận, cố tình vì thân phận Trưởng Tôn Vinh Cực, hắn không có quyền thế bằng y, cũng không đánh lại y. Nếu đối phương thật sự có niềm vui mới, hắn cũng không biết làm sao. Nhưng cứ trừng mắt nhìn y tiêu dao vui vẻ, hắn không nhìn được. Mặc kệ ra sao, hắn phải biết tung tích và tình huống của tỳ mới được.

Bạch Thiên Hoa nghĩ như vậy, nhanh chóng quát ngựa đuổi theo xe ngựa.

Đàn ông không phải là đồ tốt, ông già cũng như vậy, thật không ngờ tỳ phu cũng như thế. Tên nào cũng có mới bỏ cũ!

Trên đường đuổi theo, Bạch Thiên Hoa vẫn tức giận mắng chửi.

Chỉ là hắn quên, đàn ông ở đây bao gồm luôn cả hắn, mắng đàn ông cũng tựa như đang chửi hắn.

Năng lực bà tám của thành Kỳ Dương phải khen một tiếng Mạnh! Dựa vào một câu rống giận của Bạch Thiên Hoa, không tới nửa khắc liền ùn ùn truyền đi. Mỗi người đều biết Võ vương trở về, không chỉ trở về còn mang theo niềm vui mới, đem Bạch Thủy Lung bỏ một bên không quan tâm, cũng không biết hiện tại Bạch Thủy Lung còn sống hay không?

Nhóm bà tám người truyền cho ta, ta truyền cho người, chỉ dựa vào một câu đơn giản mà bọn họ truyền thành nội dung kịch hoàn chỉnh – không chỉ việc Trưởng Tôn Vinh Cực và niềm vui mới làm sao quen biết nhau, ngay cả việc Bạch Thủy Lung làm sao bị ghét bỏ cũng được truyền hoàn chỉnh ra ngoài, lời kể chi tiết y như họ tận mắt chứng kiến.

Không nói đến những lời đồn này truyền nhanh chóng ra sao.

Hiện tại, Bạch Thiên Hoa mang khí thế hung hăng chạy vào phủ Võ vương.

Hắn nhìn cửa lớn và tấm hoành phi trước phủ, dừng lại một lát, hít thở thật sâu, mới trầm mặc bước vào phủ. Thủ vệ giữ cửa biết hắn nên không có ngăn cản, nhưng họ hiếu kì khi thấy Bạch Thiên Hoa còn hăng hái vội vàng chạy đi, sao khi về sắc mặt lại u ám thế kia?

Trong Võ vương phủ, Mộc Tuyết vẫn ở lại đây. Năm tháng này, mọi người trong phủ đã sớm âm thầm coi nàng là Đại tổng quản.

Bạch Thiên Hoa vừa đến liền có người đi báo tin cho Mộc Tuyết hay. Mộc Tuyết được người dẫn đường đến gặp Bạch Thiên Hoa, chỉ thấy mang vẻ mặt đầy lửa giận và nặng nề ngồi ở đại sảnh. Lòng giật thót một cái, thầm nghĩ sẽ không có chuyện gì chứ?

“Mộc Tuyết!” Bạch Thiên Hoa cũng thấy Mộc Tuyết, nhanh chóng đứng dậy, nhanh chóng hỏi: “Tỷ phu... hừ! Không đúng, Vô vương ở đâu?”

Mặt Mộc Tuyết nghi hoặc: “Không phải người đi đón người sao?” Nhìn sắc mặt hết sức khó coi của Trương Tôn Vinh Cực, nói tiếp: “Vô vương và Lung tỷ tỷ chưa về.”

“Còn chưa về sao?” Lừa giận trong lòng Bạch Thiên Hoa cao thêm một bậc. Trong lòng thầm nghĩ nhất định Trương Tôn Vinh Cực và con ả có vài phần giống tỷ đang vui vẻ với nhau. Bạn nhỏ Bạch Thiên Hoan hoàn toàn không có tự giác bản thân cười ngựa đương nhiên sẽ về đây nhanh hơn ngồi xe ngựa.

“Có chuyện gì sao?” Lúc này, Mộc Tuyết không khỏi nổi lên nghi ngờ. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, sao Bạch Thiên Hoa lại luống cuống như thế.

Bạch Thiên Hoa cắn hận ngồi lại trên ghế, nhìn Mộc Tuyết một hồi, mới buồn bực lại hờn dỗi nói: “Mộc Tuyết. Ta thấy người không cần ở lại phủ Vô vương nữa. Tỷ phu... hừ, sai rồi, là Trương Tôn Vinh Cực... hần cư nhiên...”

Mộc Tuyết phát tay cho mọi người ở đại sảnh lui ra hết, sau đó mới đến trước mặt Bạch Thiên Hoa, rót cho hần ly nước: “Người nói tiếp đi.”

Giọng nói mềm mại của nàng như trấn an lòng người. Bạch Thiên Hoa suy nghĩ một chút, cuối cùng đem những gì mình thấy nói ra: “Ta đến cửa thành đón tỷ, nhưng trong xe ngựa không có bóng dáng tỷ ấy đâu. Trương Tôn Vinh Cực ngồi trong xe ngựa, ôm một ả đàn bà xa lạ, người kia... mặc quần áo và giọng nói giống hệt tỷ, nếu như không phải nhìn rõ mặt mũi ả, ta còn cho rằng đó là tỷ.” Vừa nhắc tới người đàn bà trong xe ngựa, trong đầu Bạch Thiên Hoa không nhịn được nghĩ tới dung mạo khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Nhớ tới vẻ mặt cười yếu ớt thần nhiên của ả, còn yêu hoặc hơn cả yêu tình trong tranh vẽ hần từng xem

Bạch Thiên Hoa thấp giọng nói: “Ta đoán, người trên xe mới thật sự là người Trương Tôn Vinh Cực yêu thương, hần thấy cách ăn mặc và giọng nói của tỷ có chút tương tự, cho nên mới coi tỷ là kẻ thế thân.” Càng nghĩ hần càng thấy đúng, dù sao diện mạo kia đúng là tuyệt sắc, trong thiên hạ có được mấy người đàn ông chống lại được.

Không phải hần không thừa nhận, lúc Trương Tôn Vinh Cực ôm ả kia, hai người nhìn rất xứng đôi. Nhưng mà có xứng đôi thì sao, hần cũng không thể thông cảm cho y được, tỷ đã từng bị tình làm tổn thương một lần rồi, làm sao chịu nổi lần thứ hai?

Mộc Tuyết nghe Bạch Thiên Hoa kể rõ, sắc mặt cũng khê biến.

Trương Tôn Vinh Cực đem Lung tỷ tỷ vứt bỏ?

Bạch Thiên Hoa thật lòng thương Lung tỷ tỷ, cho nên hần sẽ không đem chuyện này ra nói dối. Nếu hần đã nói như vậy, còn tận mắt nhìn thấy, bộ dạng tức giận cũng không giả. Nếu đúng như lời Bạch Thiên Hoa nói như vậy, như vậy... Không thể tha thứ!

Về mặt tràn ngập tức giận của Mộc Tuyết, sắc mặt tăng thêm một tầng sương mỏng.

“Nếu chuyện đúng như người nói, mặc kệ Trương Tôn Vinh Cực có lợi hại như thế nào, ta nhất định sẽ vì Lung tỷ tỷ đòi lại công bằng.”

“Đòi công bằng gì?” Một tiếng cười khê thốt lên.

Sắc mặt Mộc Tuyết và Bạch Thiên Hoa đồng thời lộ ra kinh hi, quay đầu lại: “Lung ty tỷ/tỷ.”

Nhưng mà khi thấy người nào đó, vẻ mặt kinh hi của cả hai đều biến thành sùng sốt.

Cô gái dựa vào cửa vào đại sảnh, mang nhiều hứng thú nhìn bọn họ.

Vừa nhìn cô gái trước mắt, Mộc Tuyết liền hiểu vì sao Bạch Thiên Hoa suy đoán Trương Tôn Vinh Cực đem Lung tỷ tỷ làm thế thân. Cô gái này rất xinh đẹp, đẹp khiến người ta sợ hãi thán thán. Hiếm khi cô gái này lại có khí chất cử chỉ cao quý hiển ngang, cho nên mọi đàn ông sẽ say mê khuôn mặt xinh đẹp, thái độ ngạo mạn, ung dung... khí thế có từ trong xương ra.

Thanh âm của nàng, nụ cười của nàng, vẻ mặt của nàng, thậm chí ánh mắt đều tương tự Lung tỷ tỷ.

Nhưng dung mạo, khác một trời một vực!

Thảo nào, Bạch Thiên Hoa hoài nghi, tức giận như vậy. Dung nhan họa thủy như vậy, từ nhỏ chính là mầm tai họa, trở thành đối tượng tranh đoạt của vô số anh hùng, kiêu hùng, khát vọng của hoàng quyền, kẻ mạnh!

Nhưng, cô gái trước mắt thật sự giống như Bạch Thiên Hoa nói ư? Là niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực, là ngọn nguồn khiến Lung tỷ tỷ bị bỏ?

Mộc Tuyết ngẩn người một lúc liền nở nụ cười, nụ cười vô tận hoài niệm.

Nàng nhớ, cảm xúc khi đó gặp Bạch Thủy Lung. Nháy mắt, kinh diễm gần như tổn thương đôi mắt. Lúc này, cô gái trước mắt còn tuyệt sắc vô song hơn, thể nhưng ánh mắt khiến nàng từng chút từng chút nhớ về bóng cô bé lạnh lùng, cao ngạo đứng dưới cây ngô đồng, nhất là nốt chu sa giữa tâm mi, trong thiên hạ có bao nhiêu cô gái trời sinh như thế chứ.

Người này, rõ ràng là Lung tỷ tỷ.

Chỉ là lần đầu tiên Bạch Thiên Hoa công tử nhìn thấy, cho nên không thể tiếp thu. Thì ra là do thuốc che giấu đi dung mạo thật của Lung tỷ tỷ.

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết kêu lần thứ hai, thái độ kinh hi.

Tiếng gọi này khiến Bạch Thiên Hoa giật mình, chợt hẩn nhìn về Mộc Tuyết, đầu tiên là hết hồn sau đó thoải mái nói: “Mộc Tuyết, ta đã nói âm thanh và dáng mạo của ả tương tự tỷ mà, đến gần rồi mới phát hiện ả không phải tỷ.”

Hóa ra, Bạch Thiên Hoa nghĩ rằng mắt Mộc Tuyết không tốt, đứng xa nên nhận lầm người.

Mộc Tuyết muốn cười giải thích, Thủy Lung đã mở miệng trước: “Ta chính là niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực, ngươi làm gì được ta?” Lúc nói, nàng nghiêng đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, thanh âm nhàn nhạt không có bất kỳ ý khiêu khích, nhưng dáng vẻ thong dong này khiến người ta cảm thấy mình bị coi thường.

Mộc Tuyết nhìn Thủy Lung, thấy nàng nháy mắt, không nhìn được buồn cười. Tâm tình buồn chán mấy ngày nay dần thả lỏng, ngược lại đầu óc xấu xa chờ xem trò vui.

“Ngươi... ngươi!” Đối mặt với âm thanh và cách nói quen thuộc khiến Bạch Thiên Hoa xoắn xuýt.

“Hay là đánh nhau với ta?” Thủy Lung muốn thử xem nửa năm qua Bạch Thiên Hoa có tiến bộ như thế nào.

Bạch Thiên Hoa hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang một bên: “Ta không đánh với đàn bà.”

“Vậy đánh với Đê Duyên đi.” Thủy Lung đem Trương Tôn Vinh Cực ra.

Đê Duyên!

Hai mắt Bạch Thiên Hoa bốc lửa!

Cái này không phải xưng hô đặc biệt chỉ có tỷ mới được gọi sao? Quả nhiên, tên xấu xa kia đem tỷ làm kẻ thế thân!

“Hôm nay, cho dù biết pháp phạm pháp, ta cũng thay tỷ dạy dỗ ngươi một trận mới được!”

Bạch Thiên Hoa nắm chặt hai tay, biết rõ chính mình không phải đối thủ của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng vẫn rộng giận vọt về phía Trương Tôn Vinh Cực đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thật mất mặt

Edit: Tịch Ngừ

Trương Tôn Vinh Cực lộ ra ánh mắt nhằm chán lướt qua Bạch Thiên Hoa, lại liếc mắt nhìn qua Thủy Lung. Cuối cùng không hề có ý giải thích nhẹ nhàng lùi về sau, cách xa cửa vào đại sảnh, không tiếng động rơi xuống khoảng sân rộng rãi ở đại viên.

Bạch Thiên Hoa theo sát phía sau, một khắc cũng không buông tha hướng về Trương Tôn Vinh Cực đánh tới.

Thủy Lung dựa vào cửa, mỗi quyền Bạch Thiên Hoa đánh ra đều mạnh mẽ, nhìn liền biết nửa năm nay hẩn rất cố gắng. Nhớ lại lúc nàng vừa tới thế giới này, khi đó Bạch Thiên Hoa rất không ổn định, kiếm thuật hết sức bình thường, nội lực càng tệ hại, đơn giản mà nói chính là người thừa thải.

Quyền pháp Bạch Thiên Hoa đang sử dụng là quyền pháp trụ cột nhất ở trong quân đội, nhưng cũng là nền tảng cơ bản vững chắc nhất. Nhìn Bạch Thiên Hoa múa quyền mang theo khí thế như vậy, liền biết hẩn có chút thành tựu rồi.

“Lung tỷ tỷ.” Mộc Tuyết đi tới bên cạnh Thủy Lung, đôi mắt dao động giống như có rất nhiều chuyện đáng nói.

Thủy Lung liếc mắt nhìn nàng ta nở nụ cười: “Đề ngươi lo lắng.”

Mộc Tuyết lắc đầu: “Muội hiểu rõ ý của Lung tỷ tỷ, những ngày qua Lung tỷ tỷ không mang muội theo là vì không muốn muội khó xử.” Mấy ngày này, nàng ở lại thành Kỳ Dương, xử lý mọi chuyện trong phủ quận chúa và Võ vương, cộng thêm mấy sản nghiệp của Thủy Lung trong thành Kỳ Dương. Đối với những chuyện xảy ra ở bên ngoài, không phải nàng không hay biết gì.

Ít nhất, nàng biết Thủy Lung từng bị Túc Ương mang đi, nhưng giữa đường lại tách ra. Thủy Lung đến thành Nam Vân, chuyên tâm phát triển tình hình ở thành Nam Vân.

Nếu khoảng thời gian đó, nàng đi theo bên cạnh Thủy Lung, e rằng không tránh khỏi mệnh lệnh của Túc Ương, ví dụ như đem hướng đi của Thủy Lung báo cho hắn biết. Nhưng nhìn thái độ của Thủy Lung, nàng ấy không muốn Túc Ương biết được mọi chuyện của mình.

Như vậy, chỉ cần nàng không ở bên cạnh Thủy Lung, dĩ nhiên không cần gia nhập vào trong, càng không cần phải lo lắng có nên đem chuyện mình nghe thấy báo cho sư phụ hay không.

“A a a! Có bản lĩnh người đừng có trốn!” Tiếng rống giận của Bạch Thiên Hoa vang lên.

Âm thanh hỗn hển hấp dẫn sự chú ý của Thủy Lung và Mộc Tuyết, hai người đồng loạt nhìn ra ngoài sân, đúng lúc nhìn thấy Bạch Thiên Hoa bị Trường Tôn Vinh Cực đập một cái rơi xuống như lá mùa thu rụng. Chỉ thấy Bạch Thiên Hoa bị đập vút lên cao quay cuồng, người lăn giống như quả bóng.

“Xi!” Mặc kệ là Thủy Lung hay Mộc Tuyết đều không nhận được cười khế.

Đương nhiên, Bạch Thiên Hoa cũng nghe được hai tiếng cười, mặt hắn đỏ bừng nhưng không có rãnh rỗi nhìn về phía Thủy Lung, trái lại hắn càng thêm nghiêm túc nhìn chằm chằm Trường Tôn Vinh Cực, con người đen nhánh y như con sói, tựa hồ như hận không thể cắn một miếng trên người Trường Tôn Vinh Cực xuống.

Thủy Lung thấy vậy nhẹ nhàng gật đầu: “Bạch tướng quân huấn luyện hắn rất thành công.”

Mộc Tuyết nói: “Bạch tiểu công tử đã nỗ lực rất nhiều ạ.” Tuy nàng không có tận mắt nhìn thấy quá trình huấn luyện của Bạch Thiên Hoa, nhưng thỉnh thoảng cũng có nghe đến tin tức có liên quan đến hắn. Có đôi khi, tâm trạng Bạch Thiên Hoa không tốt, sẽ đến gian phòng phủ quận chúa đặc biệt để dành cho hắn ở mấy ngày, khi đó nàng thấy bộ dạng đau xót của hắn sau khi được huấn luyện.

“Bịch phanh!” Âm thanh vang lên, nhưng không phải âm thanh Bạch Thiên Hoa rơi xuống. Phút chốc, bộ quần áo đơn giản của Bạch Thiên Hoa đã xam xít, bàn tay và gương mặt đều có trầy xước. Nhưng hình như hắn càng đánh càng hăng, vẻ mặt càng ngày càng hung ác, ngây ngô giờ tay đánh tới điên cuồng như không muốn sống, lại thủy chung không có sát ý.

Có lẽ, lúc này, Bạch Thiên Hoa đã quên mất nguyên nhân đánh Trường Tôn Vinh Cực rồi, hiện tại hắn chỉ cố chấp muốn đánh trúng Trường Tôn Vinh Cực mà thôi.

Nhưng, lí tưởng thì đầy đủ, thực tế thì nồng cốt. Trên thực tế, khác biệt chung quy vẫn là khác biệt, mặc kệ Bạch Thiên Hoa càng đánh càng hăng, từ đầu chí cuối vẫn không đụng đến Trường Tôn Vinh Cực một tẹo nào.

“Chết tiệt!” Một lần nữa rơi xuống đất, Bạch Thiên Hoa xoay người, nửa đường lật mình, lần thứ hai ngã xuống đất. Hắn thở hỗn hển, cắn răng chửi thề. Đôi mắt gắt gao trừng Trường Tôn Vinh Cực, đáy mắt hiện lên vô số cảm xúc phức tạp, không cam lòng, thất vọng, tức giận và khổ sở: “Ta cứ ngỡ người thật lòng yêu thương tỷ của ta, cho rằng người có thể xứng đôi với tỷ... Nhưng tại sao? Tại sao lại như vậy!”

Hắn gào thét, cảm xúc rất dữ dội, trong thanh âm mơ hồ nghe được chút nghẹn ngào.

Thủy Lung hiểu được cảm xúc hiện tại của Bạch Thiên Hoa. Dù sao trước kia nhìn thái độ của Bạch Thiên Hoa là biết, hắn cực kì sùng bái và kính ngưỡng đối với Trường Tôn Vinh Cực, đột nhiên thấy người mình sùng bái và kính ngưỡng có niềm vui mới, làm tỷ tỷ của mình bị tổn thương, hèn gì sẽ tức giận và đau khổ.

Trường Tôn Vinh Cực từ trên cao nhìn xuống Bạch Thiên Hoa, không chút áy náy và đồng tình, ngược lại hắn hoàn toàn không nhận được, lạnh nhạt phun một câu: “Ngu ngốc!”

Hắn không ưa cái thái độ khản trương của Bạch Thiên Hoa dành cho Thủy Lung.

A Lung là của hắn, thằng nhóc này dựa vào cái gì mà quan tâm, khản trương như thế.

Vừa nghĩ tới chuyện Bạch Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa không phải chị em ruột thịt, Trường Tôn Vinh Cực càng thấy khó chịu. A Lung coi nó là đứa em ruột thì thôi, nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dạng đòi công bằng thay cho A Lung, ngộ nhờ A Lung cảm động để ý tới nó thì phải làm sao đây.

A Lung chỉ cần để ý tới một mình hắn là đủ. Trong lòng nàng nhớ thêm một người, như vậy địa vị của hắn sẽ mất đi một phần.

Không được.

Mặc kệ là thân thể hay trái tim của A Lung đều là của hắn, không thể để bọn người tạp nham chia sẻ.

Tâm bệnh độc chiếm của hắn lại tái phát, thầm nghĩ đem Bạch Thiên Hoa đánh cho tàn phế một nửa, rồi đưa về phủ tướng quân, để cậu ta dưỡng thương mười ngày nửa tháng, không còn thời gian đến trêu chọc A Lung.

A Lung kêu đánh, hắn chỉ cần không đánh chết người là được, không cần thận xuống tay hơi nặng cũng không có quá đáng nhỉ?

Bạch Thiên Hoa hồn nhiên không biết mình bị Trường Tôn Vinh Cực ghi thù, sắp sửa đánh mình thành tàn phế. Lúc này, hắn hoàn toàn chìm vào thương

cảm đau lòng của mình, siết chặt nắm đấm chửi bậy: “Nếu như lúc đầu ngươi không thật lòng yêu thương tỷ, sao không nói thẳng!? Tại sao lại đối xử với tỷ ấy như vậy? Tỷ là vô tội! Ngươi nói cho ta biết, ngươi ném tỷ của ta ở đâu rồi?”

Ném?

Thủy Lung cau mày nhìn thẳng nhãi cực phẩm này. Xem ra trong đầu Bạch Thiên Hoa, nàng chính là kẻ bị bỏ rơi hoặc là bị vứt? Cái từ ném này đúng là tổn thương lòng tự tôn của người ta. Nó chờ rằng nàng là rác rưởi bị ném đi à?

“Dài dòng.” Trương Tôn Vinh Cực gơ chân đá về phía hấn. Thằng quỷ dám làm trò trước mặt A Lung, còn nói bậy nói bạ, đáng chết.

Trương Tôn Vinh Cực không cần biết Bạch Thiên Hoa có phải hiểu lầm hay không, tóm lại lời này hấn không thích nghe. Hấn có thể tùy hứng giết người. Nhưng ngại Bạch Thiên Hoa là người Thủy Lung quan tâm, cuối cùng hấn vẫn không hạ quyết tâm giết nó được.

“Được rồi.” Âm thanh của Thủy Lung kịp thời cứu Bạch Thiên Hoa.

Giày của Trương Tôn Vinh Cực và thắt lưng của Bạch Thiên Hoa cách nhau ba tấc. Kèm theo âm thanh của Thủy Lung, động tác đá tới của hấn không hề dừng lại. Không thể không nói, Thủy Lung nắm bắt thời gian vô cùng tốt, nếu nói chậm một chút, e là đã xảy ra thảm kịch rồi.

Nhưng...

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng chớp chớp mắt mấy cái, khoảng cách chân tới thắt lưng còn ba tấc liền thay đổi.

“Gào ô!” Bạch Thiên Hoa tru lên một tiếng, sau đó hai tay che hông không ngừng kêu rên, nước mắt dâng lên khóe mắt nhưng hấn cố gắng nén lại không cho rơi xuống, thấy thảm thương lắm sao.

Con ngươi Thủy Lung mang ánh sáng lạnh, nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực.

Nhìn Trương Tôn Vinh Cực hờ hững thu chân, gương mặt trong treo lạnh lùng lại vô tình hiện lên vẻ vô tội, tiếp đó hai tay đặt ở sau lưng, xinh đẹp lạnh lùng mà cao quý ngó sang một bên, nhìn về phía bầu trời xa xôi, đúng là thần tiên động lòng người.

“...” Thủy Lung thấy vậy không thể nào nổi giận được. Ngươi có thể tùy hứng, ấu trĩ hơn chút nữa không? Cũng chỉ có lúc này, nàng mới thật sự tin người đàn ông này bị tẩu hỏa nhập ma, có tính cách con nít.

Nàng đi vào sân, đứng bên cạnh Bạch Thiên Hoa, đưa tay chuẩn bị cởi áo hấn, để xem thương thế của hấn.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Bạch Thiên Hoa kêu rên sợ hết hồn, tay che eo nắm chặt lưng quần, khuôn mặt phồng lên đỏ bừng, trán đổ đầy mồ hôi, bộ dạng giống hoa cúc khuê nữ bị lưu manh cưỡng ép.

Thủy Lung không nhịn cười được, chậm rãi nói: “Làm người được chưa?”

“Hả?”

“Không được!”

Câu trước là Bạch Thiên Hoa ngây ngô, ngốc ngốc. Câu sau là Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng, giận dữ.

Thủy Lung lơ đãng nhìn Trương Tôn Vinh Cực vứt cái đến bên cạnh mình, nắm giữ hay tay nàng, liếc mắt nói: “Tùy tiện nhìn một chút thôi.”

“Tùy tiện một chút cũng không được.” Trương Tôn Vinh Cực nắm tay nàng, ánh mắt như nhìn cái gì đó căm ghét lắm. Dĩ nhiên không phải hấn ghét tay của Thủy Lung, mà nghĩ tới việc Thủy Lung đụng vào quần áo dơ bẩn của Bạch Thiên Hoa.

Hơn nữa, lúc cởi quần áo còn nói mấy lời khiến người ta mơ mộng như vậy.

“Xem, A Lung lại không ngoan rồi.” Không biết từ lúc nào Trương Tôn Vinh Cực lấy ra cái khăn sạch, lau chùi ngón tay không có dính chút bẩn nào của Thủy Lung: “Nhưng lời này chỉ được nói tới ta, không được nói với người ngoài.” Một giây sau, thêm một câu: “Mặc kệ nam hay nữ, đều không được.”

Lúc này, Thủy Lung không nói gì, Bạch Thiên Hoa nằm trên mặt đất liền câu kinh: “Ngươi gọi ả là cái gì? Ngươi dám gọi A Lung? Tại sao ngươi có thể đối xử với tỷ tỷ ta như vậy, chẳng lẽ ngay cả xưng hô này cũng không thuộc về tỷ ấy? Lúc ngươi gọi tên tỷ tỷ ta, trong lòng ngươi nghĩ cái gì... Yêu nữa này sao?”

Thủy Lung vô tội bị trúng đạn nhìn hấn, lười biếng nói: “Đến bây giờ vẫn không nhìn ra, ngoại trừ ánh mắt của ngươi, những thứ khác đều là vật trang trí há?”

Nàng không có cố ý nguy trang, chỉ có đáng dấp thay đổi thôi mà. Mộc Tuyết hay Trương Tôn Vinh Cực đều nhìn ra, Bạch Thiên Hoa lại không nhận ra nàng. Đầu óc này... không biết là ngốc thật hay là tức giận đến ngu.

“A Lung không cần để ý tới tên ngốc này làm gì.” Trương Tôn Vinh Cực không một chút che giấu sự ghét bỏ dành cho Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung nhìn về phía hấn: “Vừa nãy ngươi có ý đánh nó bị thương?” Nàng không tin, Trương Tôn Vinh Cực không nhìn ra ý nghĩ muốn thử võ công của Bạch Thiên Hoa.

Trương Tôn Vinh Cực không ngờ nàng lại tính toán nợ cũ: “Hấn không cho ta trốn.”

“Cứ đập cuối cùng?” Thủy Lung hí mắt.

Bộ dạng Trương Tôn Vinh Cực bình tĩnh, vô tội: “A Lung kêu ngừng, ta liền ngừng.”

Chỉ cần người khác nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh thờ ơ này của Trương Tôn Vinh Cực nhất định sẽ tin lời hấn nói. Nhưng Thủy Lung sẽ không bị lừa gạt, biết Trương Tôn Vinh Cực nói dối, cơ mà nhìn bộ dạng nói dối không đồng nhất của hấn, đã thỏa mãn hứng thú của Thủy Lung. Dĩ nhiên bỏ qua chuyện này, nàng hiểu rõ, nếu tìm tòi nghiên cứu nữa sẽ khiến Trương Tôn Vinh Cực bùng nổ.

“Nó bị thương?” Thủy Lung nhìn phần eo Bạch Thiên Hoa.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng hừ: “Vết thương nhỏ.”

Bạch Thiên Hoa nằm trên đất nghe được, trong lòng uất ức. Hấn đau như muốn chết, lại không nhúc nhích được mà gọi là vết thương nhỏ, như vậy bị thương nặng thì ra sao hả? Bị liệt phần dưới sao? >_<

Bạch Thiên Hoa rùng mình, chớp chớp mắt, cau giận lại uất ức nói thầm: “Nếu như tỷ tỷ ta ở đây, nhất định sẽ không trừng mắt nhìn ta bị bắt nạt!”

Lời của hấn khiến Thủy Lung thích thú, cúi đầu cười hí mắt nhìn hấn: “Vậy ngươi nói xem, tỷ ngươi ở đây, nàng ta sẽ làm gì?”

Bạch Thiên Hoa tức giận nhìn chằm chằm Thủy Lung: “Đừng có học theo giọng điệu của tỷ tỷ ta!” Trùng một hồi, hấn lại há giận. Nói không chừng người ta không có học theo tỷ tỷ, chẳng qua là cách nói chuyện giống tỷ tỷ thôi.

Nghĩ tới chuyện này, Bạch Thiên Hoa càng thấy uất ức. Nhưng đối với gương mặt trắng nõn trước mắt, hấn lại không nổi giận được, để không bị đối phương mê hoặc, hấn không dám nhìn thêm lần nào nữa.

“Hừ! Đừng có cho rằng có vài phần sắc đẹp thì giỏi lắm. Ta cho ngươi biết, tỷ tỷ của ta là người văn võ song toàn, là thiên chi kiêu nữ ngươi tu luyện tám kiếp cũng không đuổi theo kịp! Lúc ngươi tám tuổi đang làm cái gì? Nhất định là vô công rồi nghề hưởng sự nuông chiều rồi, tám tuổi ngươi có thể theo quân lên chiến trường đánh giặc không?” Bạch Thiên Hoa bộ dạng đắc ý kiêu ngạo khoe khoang với Thủy Lung.

Thủy Lung lạnh nhạt nghe, Mộc Tuyết che miệng, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Bạch Thiên Hoa chờ một hồi, không thấy Thủy Lung tự ti, buồn bực hỏi: “Ê, ngươi nghe ta nói không hả?”

“À... nghe, cứ như vậy thôi hả? Không còn gì khác sao?” Thủy Lung lên tiếng, đầu ngón tay hơi đau khiến nàng đem tầm nhìn từ Bạch Thiên Hoa chuyển sang Trương Tôn Vinh Cực: “Ngươi muốn đem da ta lau chùi đến trắng luôn à?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn ngón tay Thủy Lung bị chà lau đều đỏ lên, đem khăn ra vớt sang một bên, nắm chặt tay nàng không buông, giọng điệu lạnh nhạt không tình nguyện: “Ham chơi.”

Mấy ngày nay, hấn và Thủy Lung sống chung rất ăn ý và vui vẻ, hấn rất muốn đem Thủy Lung ôm đi, cũng không nguyện ý để Thủy Lung bị mất hứng. Hòn dối này không thể trút lên người Thủy Lung, nên lập tức giận chó đánh mèo lên đầu Bạch Thiên Hoa.

Hiện tại, hấn chỉ muốn đem cái đồng chuông mắt này ném khỏi phủ Võ vương.

Đồng – chuông – mắt?

May mắn Bạch Thiên Hoa không biết suy nghĩ Trương Tôn Vinh Cực, nếu để hấn biết tỷ phu mình sùng bái và kính ngưỡng chán ghét mình như vậy, e là trái tim thủy tinh mong manh của đứa bé thiếu khuyết tình thương vỡ thành từng mảnh, nằm nghiêng trên đất, lệ đầy mặt ~

Lúc này, Bạch Thiên Hoa trở mắt nhìn hai người đối diện, hoảng hốt cảm thấy hai người rất xứng đôi. Một khắc sau liền hoàn hồn, hấn không khỏi tự trách, làm sao lại nghĩ bọn họ xứng đôi, sao lại bị bọn họ mê hoặc, tỷ tỷ phải làm sao bây giờ, hiện tại tỷ tỷ không biết đang ở đâu, không biết có bị yêu nữ này hãm hại không...

Giọng nói Thủy Lung vang lên: “Ta kêu ngươi nói, nếu tỷ ngươi ở đây nàng ta sẽ làm gì. Chứ không bảo ngươi kể sự tích của nàng ta.” Thanh âm mềm mại, ít đi vài phần lười biếng, có chút cường ép ẩn bên trong.

Giọng điệu này Bạch Thiên Hoa rất quen thuộc, mỗi lần Thủy Lung nói với hấn như thế, hấn đều không dám phản kháng. Bây giờ biết rõ người nói chuyện không phải tỷ mình, hấn vẫn không khỏi bị ảnh hưởng, cắn răng đáp: “Nếu tỷ ta ở đây, thấy ta bị bắt nạt, nhất định sẽ đòi công bằng cho ta. Chừa thương cho ta! Hừ! Tỷ ấy rất dịu dàng, cũng rất thương ta, yêu nữ như ngươi một chút cũng không bằng tỷ ấy.”

“Thằng nhóc nghĩ thật đẹp.” Thủy Lung nở nụ cười.

Lúc này, nàng không trêu hấn nữa, bỗng đá nhẹ vào eo Bạch Thiên Hoa: “Ta nghĩ, nếu tỷ ngươi ở đây, nhất định đã ngươi thêm một cái, dạy ngươi tài

nghe không bằng người, ngốc nghếch bị đánh là đáng đời, sau đó kêu người ném người về phủ tướng quân.”

Tuy rằng Thủy Lung đá nhẹ, nhưng do ảnh hưởng của vết thương ban đầu, lại xảy ra bất thành linh khiến Bạch Thiên Hoa ‘gào khóc ngao ngao’, nước mắt cổ nén ở vành mắt ào ào rơi xuống.

“Người nói cái gì, tỷ của ta mới không phải...”

Thủy Lung khinh bỉ ngắt lời hắn: “Túi Nước Nhỏ, nửa năm không gặp, một chút cũng không thay đổi.”

“Ặc.” Bạch Thiên Hoa nắc một tiếng, đôi mắt đắm lệ tròn tròn: “Làm sao người biết...”

Cái từ này, chỉ có tỷ gọi hắn.

Thủy Lung dịu dàng cười yếu ớt, vươn tay tà ác hướng mặt bánh bao của hắn hung hăng véo, cười khê: “Người nói ta làm sao biết?”

Bạch Thiên Hoa ngơ ngác nhìn nàng. Nụ cười, thật đẹp!

Người bên ngoài nhìn, bộ dạng ngơ ngác của Bạch Thiên Hoa muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu.

“Lung tỷ tỷ...” Mộc Tuyết bắt đầu dĩ lên tiếng.

Thủy Lung không muốn buông tay cũng không được, vì tay nàng lại bị Trường Tôn Vinh Cực bắt về lần nữa. Lúc này, Trường Tôn Vinh Cực quyết tâm không cho Thủy Lung chạm vào mặt Bạch Thiên Hoa nữa, một khắc cũng không buông tay nàng.

“Chuẩn bị cái kiệu, đưa hắn về phủ tướng quân, tiền thuốc tự lo.”

Mộc Tuyết đáp lời.

Trong chớp lát, có hai người đi đến, chuẩn bị một người xách nách, một người ôm hai chân đem Bạch Thiên Hoa đi.

Bạch Thiên Hoa còn đang lo lắng. Cho tới khi bị người nâng lên, hắn mới giật mình hoàn hồn, xoay người hướng Thủy Lung vươn tay, xé tìm xé phổi gào: “Tỷ ——! Người là tỷ...ngao!!!!!!!!!!”

π □ π

Hắn lắc eo... Thật thật thật thật thật sự rất đau!

“Tỷ, đệ muốn ở lại... Đệ không đi... Tỷ..,” Hơi thở mong manh, tiếng kêu thê lương truyền đến.

Mặt Bạch Thiên Hoa hết trắng lại đỏ, vừa đau lại vừa xấu hổ kinh người. Thân thể bị khiêng đi, một tay vươn về phía Thủy Lung, hấp hối gào thét: “Tỷ, đừng ném đệ, tỷ...huhu...tỷ tỷ... Như vậy rất mất mặt! Thật á!”

Như thế này trở về phủ tướng quân, thật sự là rất mất mặt a a a a a!

Thì ra, đây mới đúng là thật.

Thủy Lung im lặng nhìn dáng vẻ hiện tại của Bạch Thiên Hoa, không nhìn được châm chọc một câu: “Người đang diễn kịch sinh ly tử biệt của Quỳnh Dao à?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Dính răng

Edit: Tịch Ngừ

Trải qua một trận hải hước, cuối cùng Bạch Thiên Hoa cũng được như ý nguyện bước vào phủ Võ vương.

Thật ra, Thủy Lung không có thù ơ với cậu em trai này, nhìn nàng thương bắt nạt hắn thật ra là một loại luyện tập. Thấy vết thương của Bạch Thiên Hoa căn bản không có ảnh hưởng đến gân cốt, nàng vẫn lấy thuốc ra để trị thương cho hắn. Vết thương vốn cần bảy tám ngày mới khôi phục, kết quả rút ngắn còn ba ngày. Đi đứng chạy nhảy hay là luyện võ cũng không sao.

Tin tức Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực trở về đương nhiên không thể nào giấu được.

Khi Thủy Lung nghe tin đồn nàng bị Trương Tôn Vinh Cực vứt bỏ, Trương Tôn Vinh Cực có niềm vui mới, Bạch Thiên Hoa đang luyện quyền chung với nàng, nghe tin liền lao đảo. Đặc biệt lúc nhìn thấy nụ cười như có như không của nàng, hân hoan không ra nước mắt.

“Tỷ, đều là lỗi của đệ!” Bạch Thiên Hoa mạnh dạn thừa nhận sai lầm, bộ dạng y hết đũa bé ngoan, từng bước từng bước đi tới trước mặt Thủy Lung, cúi đầu nhận sai, hoàn toàn không còn dáng vẻ hung hăng của con sói con. Hiện nhiên giống như con chó nhỏ vẫy đuôi liếm tay chủ nhân.

Thủy Lung còn chưa có phản ứng, liền nhạy bén nghe được âm thanh nói thầm của hắn.

“Cũng không phải một mình đệ sai, ai kêu tỷ biến thành bộ dạng này, mặc kệ là ai liếc một cái cũng không thể nhận ra tỷ.”

Thủy Lung vỗ lên đầu hắn một cái: “Người chỉ nhìn thoáng qua thôi sao? Là ai hấp tấp đứng bên đường kêu gào khi chẳng biết đầu đuôi?”

“Ui da!” Bạch Thiên Hoa kêu rên theo phản xạ có điều kiện, vẻ mặt đau đớn ôm đầu: “Tỷ, tỷ thân yêu của đệ, đệ biết lỗi rồi. Hay là đệ ra bên ngoài nói rõ cho bọn họ biết, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không phải công chúa Khuynh Thành, mà là tỷ tỷ của Bạch Thiên Hoa. Tỷ của đệ chính là người Võ vương si mê tới chết, như hình với bóng~” Bốn chữ sau cùng bị hắn kéo dài, ánh mắt đầy thâm ý nhìn phía xa xa.

Nhìn theo tầm mắt của hắn chính là Trương Tôn Vinh Cực lười biếng ngồi trên ghế, cầm sách chăm chú đọc.

Nàng nhìn kĩ liền phát hiện lúc Bạch Thiên Hoa nói xong lời này, đôi tai ẩn dưới mái tóc đen của Trương Tôn Vinh Cực khẽ run hai cái.

Phát hiện điều này khiến Thủy Lung không nhịn được nhếch môi cười, trong đầu không khỏi tưởng tượng ra bức tranh, Trương Tôn Vinh Cực mọc ra đôi tai hồ và đuôi vằn, ngồi chồm hồm ở đằng xa nhìn bọn họ, bộ dạng không giống cáo sói. Bất cứ lúc nào cũng chú ý đến bọn họ, đôi tai thỉnh thoảng run rẩy đã tố cáo hành vi nghe lén của hắn.

“Tỷ?” Bạch Thiên Hoa không thấy Thủy Lung ừ hừ gì hết, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn nàng. Đúng lúc thấy Thủy Lung cười, nụ cười thần bí lại trêu tức, rất tự nhiên rất linh động, khiến hắn không khỏi nhớ tới trong thoại bản (*một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này) nói tới, ở núi Thanh Khâu có một loại Linh Hồ, biết biến thành người rất tinh ranh, giao hoạt, có bản chất diêm dúa, lăng lợ, mê hoặc lòng người.

Bạch Thiên Hoa nhìn say mê, luyện tiếu dời mắt đi.

Mặc dù đã sống chung ba ngày nhưng Bạch Thiên Hoa vẫn chưa quen được diện mạo mới của Thủy Lung. Diện mạo này sợ là tiên nữ cũng không nỡ ghen tỵ, huống chi là nam.

Tuy rằng Thủy Lung không có giải thích chuyện dung mạo với Bạch Thiên Hoa, nhưng năng lực tự bổ sung nhận thức của Bạch Thiên Hoa rất tốt. Thủy Lung chỉ dùng một câu hết sức đơn giản ‘trước đây trúng độc’ liền giải quyết xong vấn đề, Bạch Thiên Hoa cũng chấp nhận đáp án – đây mới là dung mạo thật sự của Thủy Lung, trước kia là do trúng độc nên dung mạo xấu xí đó là ngụy trang, có lẽ độc này là do đại phu nhân Vệ thị làm, chính là vì khi còn bé tỷ đã xinh đẹp nên ganh ghét?

Nếu Vệ thị ở dưới suối vàng có linh thiêng, biết bản thân chết mà cũng không được yên, nằm xuống rồi vẫn trúng đạn, chắc bà ta khóc không ra nước mắt.

Ai kêu bà ta hạ độc người khác nhiều như vậy, ‘Bạch Thủy Lung’ trước kia cũng bị bà ta hạ độc chết, Bạch Thiên Hoa thiếu chút nữa cũng bị hại chết. Khó trách Bạch Thiên Hoa lại nghi ngờ bà.

Suy nghĩ này chứng minh Bạch Thiên Hoa là loại người ‘ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử’ (*Tứ viết: “ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử, kỳ dục kỳ sinh, hữu dục kỳ tử, thị hoặc giả (Thương thì muốn nó sống, ghét là muốn nó chết; đã mong nó sống, lại muốn nó chết, thế là mê hoặc rồi). Giống như năm đó, hắn yêu thương Vệ thị, hắn luôn suy nghĩ cho Vệ thị, vì Vệ thị mà luôn kiềm Thủy Lung quậy phá, ngay cả Bạch tướng quân cũng bị hắn coi nhẹ.

Bây giờ, chán ghét Vệ thị, liền cảm thấy chỗ nào của bà ta cũng hư, chỗ nào cũng xấu, dù bà đã chết vẫn không quên bà xấu xa cỡ nào. Đồng thời, lúc ý lại vào Thủy Lung, hắn luôn móc ruột móc tim ra cho Thủy Lung, luôn muốn tốt cho nàng, vì nàng mà dám đối nghịch với nhân vật nguy hiểm như Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung thu hồi suy nghĩ, liền thấy Bạch Thiên Hoa đang ngây ngô ngắm nghía mình. Nàng không chút thương tiếc quét chân hắn, Bạch Thiên Hoa phản ứng không kịp, lập tức luống cuống tay chân, cuối cùng nhếch nhác ngã xuống mặt đất.

Cú ngã này không có đau, nhưng vẫn phản xạ có điều kiện, khuôn mặt lộ ra biểu tình đau đớn, đáng thương lên án Thủy Lung.

Thủy Lung cười nhạt: “Ồ trong quân đội, cái khác không chịu học, lại học người ta nói ba hoa chích chòe.”

Bạch Thiên Hoa nghe xong vội vàng lắc đầu phủ nhận. Kì lạ, ngay cả Bạch tướng quân hắn cũng chẳng sợ, cố tình hắn lại nghe lời Thủy Lung. Nói là sợ Thủy Lung, như vậy cũng không đúng lắm. Chỉ là hắn cam tâm tình nguyện bị Thủy Lung dạy dỗ, bị nàng dạy dỗ đến thê thảm hắn cũng vui vẻ, bởi vì hắn nghĩ Thủy Lung quan tâm hắn mới dạy hắn, nếu là người khác e rằng một câu nàng cũng lười nói.

Cái này, Bạch Thiên Hoa suy nghĩ không có sai.

Nếu là người ngoài, đừng nói là quân giáo (*Quản lý và giáo dục), thậm chí liếc mắt một cái, Thủy Lung cũng thấy lười.

Bạch Thiên Hoa vừa lắc đầu vừa nói: “Tỷ, đệ thật sự sai rồi, bây giờ đệ lập tức ra ngoài tập hợp nhân sự đem tin đồn này đè ép xuống.” Lúc nói chuyện, hắn vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Không cần.” Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Như vậy cũng tốt, đỡ gây một số phiền phức không cần thiết, ta cũng lười đi ứng phó với đám oanh oanh yến yến.”

Thành Kỳ Dương đồn rằng nàng bị Trương Tôn Vinh Cực vứt bỏ, Trương Tôn Vinh Cực có niềm vui mới. Tất nhiên người khác hiểu lầm, nàng không có trở về với Trương Tôn Vinh Cực. Thế thì đỡ bị mấy á kia nhớ nhung, mặc dù nàng không sợ bọn chúng, nhưng nàng lười ứng phó.

“Oanh oanh yến yến?” Bạch Thiên Hoa ngăn người, sau đó hình như hiểu ra, ánh mắt trêu tức nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực.

Hắn cũng từng là công tử quần là áo lụa, nên hiểu được một số việc. Nếu như khi xưa, không có Hường Dương khuyên ngăn, nói không chừng hắn đã đi theo Phó Khiếu Tử làm chuyện hoang đường rồi.

Hôm nay nghĩ lại, Bạch Thiên Hoa cảm thấy mình rất may mắn.

Trương Tôn Vinh Cực vẫn đọc sách như cũ, không biết có phải hắn đọc quá mức chuyên tâm hay không mà bây giờ vẫn chưa lật qua trang.

Hiện tại, trong lòng Trương Tôn Vinh Cực đang rầu rĩ. Nếu hắn mở miệng phủ nhận, chẳng phải hắn thừa nhận hắn nghe lén bọn họ nói chuyện sao? Nhưng, hắn không mở miệng, A Lung sẽ hiểu lầm, đáy lòng hắn không được thoải mái.

Xoắn xuyết không bao lâu, Trương Tôn Vinh Cực bỏ sách xuống, hướng Thủy Lung vẫy tay.

Bọn họ nói chuyện không có nhỏ, hắn nghe thấy cũng là chuyện bình thường thôi.

Võ vương gia à, hình như ngài quên mất một việc, bọn họ chỉ tùy ý nói chuyện thôi, đâu có đề thấp âm lượng xuống. Nhưng, khoảng cách các người đứng không có gần nha, người không có cố ý nghe lén, trong tình huống này chỉ nghe âm thanh loáng thoáng mới đúng chứ.

Thủy Lung nhận khăn tay do Mộc Tuyết đưa qua, tùy tỷ lau trên trán, sau đó đi về phía Trương Tôn Vinh Cực.

Bạch Thiên Hoa rất biết điều tiếp tục luyện quyền.

Ở phủ tướng quân, hắn là tiểu bá vương. Ở phủ Võ vương, hắn không thể không thừa nhận bản thân mình là ‘tiểu vương bát’ (*con rùa nhỏ), không có một chút nhân quyền! Nếu hắn không ngoan, tỷ sẽ không ủng hộ hắn, tỷ phu thích ăn dấm đại nhân nhất định sẽ không nói lời nào đem hắn đá ra khỏi phủ!

Có người hỏi, tại sao Bạch Thiên Hoa nhất quyết ở trong phủ Võ vương không chịu đi. Bạch Thiên Hoa sẽ nghiêm túc trả lời, hiếm khi gặp lại người thân, đương nhiên phải ở lại mấy ngày để bồi dưỡng tình cảm rồi. Hắn tuyệt đối không phải kẻ có sở thích bị ngược đâu. Sự thật là ở đây thích hơn phủ tướng quân lạnh tanh và tràn ngập tính toán kia, hắn thích ở bên cạnh Thủy Lung, ít nhất khi bên nàng tâm trạng hắn rất thoải mái.

Thủy Lung đi tới trước mặt Trương Tôn Vinh Cực, nghiêng người nhìn quyển sách hắn cầm trong tay, phát hiện thì ra là sách y thuật.

“Người biết y thuật hả?”

Trương Tôn Vinh Cực có thói quen kéo tay Thủy Lung, để nàng ngồi trên chân mình, cánh tay ôm eo nhỏ của nàng, mới nhìn Thủy Lung trong ngực mình.

“Không biết.” Trương Tôn Vinh Cực không chút do dự đáp.

Thủy Lung cũng không cảm thấy kì quái. Võ công Trương Tôn Vinh Cực cao thâm như vậy, chứng tỏ hắn bỏ không ít thời gian cho võ thuật, lấy đâu ra thời gian nghiên cứu y thuật.

Nhưng, nàng hình như đã quên, bản thân nàng cũng coi như là thiên tài trong thiên tài. Kịp trước, mới mười tám tuổi đã học hết bản lĩnh của mười ba vị huấn luyện viên. Nếu chính nàng có thể làm được chuyện này, vậy thì ngoài lĩnh vực võ học, Trương Tôn Vinh Cực còn am hiểu cái khác.

Mãi về sau, Thủy Lung mới hiểu được ‘không biết’ của Trương Tôn Vinh Cực là ý gì.

Hắn cho rằng biết y thuật thì nhất định phải đạt cấp bậc thần y, lấy kiến thức y học của hắn mà nói, dĩ nhiên là ‘không biết’. Đồng thời, hắn rất ít nghiên cứu thuốc, càng ít chế thuốc. Có một bí mật không ai biết, hắn học y thuật không phải vì để nhận biết thuốc độc, mà là vì luyện... đường! (*lâm kẹo =)))

Đem các loại thảo dược quý hiếm hòa tan vào đường, vừa ăn ngon lại có hiệu dụng. Lúc này, Thủy Lung còn chưa biết, cho tới khi Trương Tôn Vinh Cực tặng kẹo do hắn làm, nàng mới biết chuyện này.

Sở thích của hắn không thể nói là không cổ quái, may mà không có nhiều người biết.

Thủy Lung nhìn kĩ nội dung trên trang sách, phát hiện đây là một quyển sách về mạch, bên trong sách dạy cách xoa bóp kinh mạch để thư giãn.

Trong đầu lóe lên tia sáng, Thủy Lung liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực. Hắn đọc cái này, chẳng lẽ lại là vì nàng?

Trương Tôn Vinh Cực giống như nhìn ra ý nghĩ của nàng, lạnh nhạt nói: “Thân thể A Lung yếu ớt nhiều, hai ngày liền buồn rùn không chịu nổi.”

Cái gì là hai ngày liền buồn rùn không chịu nổi? Đầu tiên, Thủy Lung ngẩn ra, không chờ nàng suy nghĩ kỹ lưỡng, Trương Tôn Vinh Cực nói tiếp: “Sau này, A Lung mệt mỏi, ta có thể dùng cách này xoa bóp cho A Lung, nên A Lung có thể tiếp ta thêm mấy ngày.”

“Em gái nguoi!” Trong nháy mắt, Thủy Lung có một ý nghĩ muốn cạy đầu hắn ra để xem bên trong có phải toàn bong bóng màu hồng hay không. (*ý nghĩa bậy bạ =))

“Hử?” Về mặt Trương Tôn Vinh Cực nghi hoặc. Cái này có liên quan gì tới em gái hắn? Lại nói, hắn đâu có em gái nào?

Thủy Lung không có ý định giải thích, nàng biết, thảo luận chuyện này với Trương Tôn Vinh Cực chính là tự mình chuốc khổ.

Trương Tôn Vinh Cực không lấy được lời giải thích, cũng không có tiếp tục tìm hiểu vấn đề này. Cúi đầu đặt lên vai Thủy Lung, hắn phát hiện hắn rất thích tư thế này, chẳng những có thể cúi đầu liền thấy được nàng, mà còn đặt đầu lên vai nàng. Quan trọng nhất chính là hắn và A Lung rất thân mật, hơi nghiêng đầu là có thể hôn được môi A Lung, gần một chút nữa là trán của cả hai chạm nhau, chớp mũi người được mùi thơm trên người A Lung.

So với việc Trương Tôn Vinh Cực say mê tựa đầu vào nữ nhân, Thủy Lung lại suy nghĩ, Trương Tôn Vinh Cực càng ngày càng giống động vật không xương. Dáng vẻ của hắn càng giống vật cứng lười biếng.

“A Lung nói oanh oanh yến yến là sao?” Âm thanh lười biếng vang lên, giọng nói khàn khàn đầy từ tính như khiêu khích người.

Thủy Lung nghịch ngợm lộn tóc đen của hắn, chẳng thèm ngó tới hắn, ánh mắt rũ xuống tựa như đang nghiên cứu mái tóc như mực này: “Nhờ sắc đẹp kinh người của người, thành công biến ta thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của các vị nữ nhân kia.”

Giọng nói thanh nhã mềm mại của nàng lộ ra sự dịu dàng trời sinh, khiến người ta không nghe rõ lời của nàng, nhưng cũng không hiểu lắm ý nói của nàng.

Lời này của Thủy Lung cũng không phải sinh sự, mặc kệ là thái hậu hay là Chu Giáng Từ, các ả đều xem nàng là kẻ địch. Đồng thời, cả hai đều là nữ nhân. Thành Kỳ Dương không hổ danh là hoàng thành của Tây Lăng, tuần nam nữ nhiều không kể xiết.

Lại nói, đệ nhất nữ nhân của Tây Lăng – Trương Tôn Thanh Thanh – công chúa Khuynh Nhan, Thủy Lung đã gặp qua. Nàng ta quả thật có diện mạo lung linh, sắc nước hương trời, toàn vẹn tự nhiên, trên người toàn là khí chất tôn quý của hoàng gia, nhắc tay giờ chân đều phù hợp với chuẩn mực hoàng gia, khiến người ta cảm thấy nàng cao tít trên trời không thể với tới.

Nhưng, xưng hô đệ nhất nữ nhân Tây Lăng rốt cuộc vẫn có chút phân lượng. Nếu nói về mức độ tinh xảo của dung mạo, nàng ta không thể so với Chu Giáng Từ, Chu Giáng Từ là thanh khiết đẹp đẽ, chỉ cần ả đồng ý giả bộ một chút, mọi người sẽ cảm thấy ả thuần khiết không chút vấn đề. Bàn về khí chất, Trương Tôn Thanh Thanh và Chu Giáng Từ đều không thể so với thái hậu, khí chất của bà ta là do thời gian lắng đọng, tựa như rượu, càng ủ lâu năm càng ngon, mùi thơm càng thuần, khiến người ta chỉ nghĩ đã cảm thấy say.

Trương Tôn Thanh Thanh có được danh hiệu này, chắc là do thân phận của nàng ta. Dù sao Trương Tôn Thanh Thanh cũng là công chúa được sủng ái nhất, địa vị của nàng ta trong hoàng thất rất cao, cho nên tăng thêm một phần hấp dẫn.

Nhắc tới con gái của các đại gia tộc ở Tây Lăng, Bạch Tuyết Vi là tươi đẹp, tiếp đó là Bạch Linh Nhị, tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp lạnh lùng. Tiểu thư Lý Lưu Nguyệt nhà Lễ bộ thượng thư lại thoát tục... cả đám đều là nữ nhân sáng chói.

Một tay nâng cằm Thủy Lung, đem mặt nàng ngược lên. Thủy Lung bị buộc phải giờ mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, cười nói: “A Lung lo lắng cái gì?”

Thủy Lung chớp mắt vài cái, nàng lo lắng cái gì? Con mắt nào của hắn thấy nàng lo lắng? Vừa nghĩ tới chuyện Trương Tôn Vinh Cực rất thích lấy mặt trái để hiểu, nàng liền bình tĩnh, để coi hắn muốn nói cái gì.

Trương Tôn Vinh Cực nhếch môi chậm rãi nói: “Yên tâm, ta đã nói rồi, chỉ cần có A Lung, ta không có ý nghĩ đối với những người đàn bà khác.” Bàn tay hắn bình thường không thấy lớn lắm, nhưng lại ôm trọn vẹn cằm của nàng, ngón tay ma sát đôi môi đỏ thắm, bộ dạng bắt mắt dĩ nhiên, biểu tình dung túng: “Cái gì nữ nhân chứ, trong thiên hạ này có người nào xinh đẹp hơn A Lung sao, rõ ràng ghen tuông lại giả bộ phóng khoáng, coi cái miệng xì xuống đủ treo hai cái bình xi dầu.”

Thủy Lung liếc hắn một cái, nàng lười so đo với người ‘mù’ đến không có trình độ học vấn. Bối bối? Hắn dám xác định hắn không dùng ngón tay bóp méo môi nàng đi. Rõ ràng muốn nhìn nàng ghen, lại không muốn nói, không phải ám chỉ muốn nàng chủ động ghen cho hắn thấy ư?

Vì sao hắn nhỏ mọn như vậy nàng cũng thấy rất đáng yêu.

Cái này Thủy Lung không thể nào hiểu được. Nhưng, từ xưa tới nay tình cảm là thứ khó lý giải, không cần phải quán quýt cái vấn đề khó khăn này.

“Ai nói ta không ghen tỵ?” Thủy Lung hí mắt, sau đó cười nhẹ, đưa tay ôm cổ Trương Tôn Vinh Cực, cười nhạt: “Mặc kệ có bao nhiêu nhóm nữ nhân cũng chẳng sao.”

Nụ cười sung sướng trên môi Trương Tôn Vinh Cực dần phai nhạt, rõ ràng thái độ và lời nói của Thủy Lung không vừa ý hắn.

Thủy Lung chớp mắt, cười tủm tỉm nhìn Trương Tôn Vinh Cực: “Không phải người đã hứa hẹn với ta rồi sao, ta tin người.”

Một giây trước mây đen u ám, một giây sau trời trong biển lặng.

Cảm xúc của Trương Tôn Vinh Cực hoàn toàn bị Thủy Lung nắm giữ trong tay, có thể vì một hai câu của nàng mà thay đổi.

“Mặc kệ có bao nhiêu mỹ nhân nhớ thương người, chỉ cần người không động tâm, vậy chẳng phải bọn họ tự tìm khổ hay sao?” Thủy Lung chậm rì rì nói.

Nàng cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi đi ghen tuông, đề phòng tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ... gì đó. Trương Tôn Vinh Cực hấp dẫn như vậy, nàng cũng không thể đem hân giâm giữ. Càng có nhiều người nhớ nhung hân càng chứng tỏ mặt nhìn người của nàng cực kì tốt. Chỉ cần Trương Tôn Vinh Cực không phản bội, mặc cho có nhiều mỹ nhân đến mê hoặc hân, đều không phải giống con khỉ nhảy nhót chả có chút uy hiếp ư?

Thủy Lung tin tưởng khiến Trương Tôn Vinh Cực vui vẻ. Nhưng, thái độ phóng khoáng của nàng khiến hân có chút thất vọng. Hân không nói gì hết nhìn chăm chú vào Thủy Lung, ánh mắt nặng nề khiến người ta hoảng loạn không biết làm sao.

Chờ một lúc không nghe Trương Tôn Vinh Cực đáp lại, Thủy Lung quay đầu liền thấy gương mặt lạnh lùng như cương thi của hân. Tốt. Người khác nhìn thấy vẻ mặt này của hân sẽ nghĩ là biểu tình nguy hiểm, ngược lại, trong mắt nàng lại biến thành khát vọng và uất ức, nhưng cũng không kém áp bức và uy hiếp.

Đầu Thủy Lung xuất hiện ba vạch đen, rất tự nhiên rũ mi xuống, lông mi hơi run rẩy, trông mắt phản chiếu ánh ngược của Trương Tôn Vinh Cực, trong sóng mắt lưu chuyển vô số từ ngữ, lại như đơn thuần tinh khiết, nhẹ nhàng nói: “Thật ra...ta không thích những người phụ nữ khác vây quanh người, ái mộ người, quần quít người.”

Vậy cũng là lời nói thật nha, nhưng giọng điệu mềm mại khiến người nghe có cảm giác làm nũng và tùy hứng.

Đôi mắt đen kịt của Trương Tôn Vinh Cực lập tức sáng lên, lấp la lấp lánh, nhìn chòng chọc vào gương mặt xinh đẹp của Thủy Lung, cười ha ha, bưng lấy gương mặt trắng như lòng trắng trứng của nàng: “Không giả bộ nữa sao? Thôi, chỉ có ta chịu đựng được lòng dạ hẹp hòi hay ghen của nàng.”

Không biết hân móc ở đâu ra một hộp kẹo, đem viên kẹo màu đỏ bỏ vào miệng nàng, giọng nói không che giấu được vui thích: “Cảm nhận được vị ngọt không? Áp đảo hết vị chua của dấm trong lòng nàng chưa? Yên tâm, người đàn bà khác á, ta liếc một cái cũng thấy phiền rồi.”

Thủy Lung nhai viên kẹo trong miệng, dự định nuốt vào. Bỗng nhiên, sắc mặt nàng hơi biến đổi.

Sặc! Không phải kẹo đường đều cứng sao? Sao lại mềm như vậy, còn rất dính nữa!

Dính! Dính!... Dính răng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Một câu thích

Edit: Tịch Ngừ

Sắc mặt Thủy Lung biến hóa đột ngột, rõ ràng nàng không ngờ, kẹo vừa vào miệng là kẹo mềm, còn là loại kẹo mềm đặc biệt dính răng. Nàng mới dùng sức nhai, kẹo mềm liền gao gắt dính lên răng, khiến nàng cảm thấy không quen.

Tới bây giờ, Thủy Lung đã quen với việc Trương Tôn Vinh Cực hay mang kẹo bên người. Hân thường cho nàng ăn kẹo một cách đột ngột, nàng chưa kịp phản ứng đã bị nhét một viên kẹo cứng vào miệng. Vị ngọt của kẹo tràn ngập trong miệng, nàng thường nhai kẹo ngay lập tức không cho vị ngọt lan tràn nữa.

Ai dè, lần này Trương Tôn Vinh Cực cho nàng ăn kẹo mềm!

“Ha ha.” Tiếng cười êm tai của Trương Tôn Vinh Cực vang lên, hân híp mắt nhưng vẫn không che giấu được ý cười sung sướng trong mắt.

Thủy Lung liếc xéo, không được tự nhiên nói: “Người có ý.”

Không phải hỏi, không phải hoài nghi, hòa toàn là chắc chắn!

Mặt Trương Tôn Vinh Cực vẫn tỉnh rụi: “Có ý cái gì?” Hân cực kì bình tĩnh, bày ra vẻ mặt ta đây rất vô tội nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung không hề bị bề ngoài của hân mê hoặc, thăm nghĩ người này càng ngày càng khó gạt gẫm, thỉnh thoảng lại lộ ra chút ý xấu, khiến Thủy Lung hoài nghi, chẳng lẽ đây mới là tính cách thật của hân?

Lúc hắn không nói chuyện rất là nhã nhặn, thanh lịch, đôi mắt bình tĩnh giống như Hắc Diệu Thạch, giống như tuyết trên núi Thiên Sơn đóng băng lại, khi hắn nở nụ cười, làm người ta như thấy ảo giác.

“Ừm...” Hắn trầm ngâm, giả vờ nghiêm túc nâng mặt Thủy Lung, ngón tay ma sát cánh môi của nàng, muốn thăm dò vào miệng nàng: “Đến, há mồm cho ta xem nào, khó chịu ở đâu?”

Giọng điệu tựa như đang dụ dỗ con nít kết hợp gương mặt giả vờ nghiêm túc, Thủy Lung thấy vậy không biết nói gì. Cùng lúc, ánh mắt nhu hòa, nghiêm túc mang theo ý cười lấp lánh cực kì đẹp của người đàn ông nào đó khiến người ta yên tâm không phòng bị, hận không thể chìm vào trong đó không cần tỉnh lại.

Thủy Lung lườm hắn, không há mồm.

Trương Tôn Vinh Cực thấy quai hàm của nàng phồng lên, rõ ràng đang cố gắng đem kẹo dính trên răng bóc ra. Mắt thấy quai hàm phồng lại phồng, gương mặt xinh đẹp yêu dã của cô gái không chút biểu cảm, trong ánh mắt sắc bén lộ ra nhẹ nhàng u sầu, rầu rĩ.

“Ha ha ha...” Trương Tôn Vinh Cực nhìn một hồi, cuối cùng không chịu được nữa cười ha ha.

Quả nhiên, chế tạo ra kẹo mềm chính là quyết định sáng suốt. Có thể nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của A Lung, thật sự rất đáng giá.

Tiếng cười không chút che đậy của hắn rước lấy ánh mắt lạnh như băng của Thủy Lung, đồng thời, hấp dẫn sự chú ý của Mộc Tuyết và Bạch Thiên Hoa.

Bạch Thiên Hoa rất tò mò. Đã xảy ra chuyện gì, cư nhiên có thể khiến tỷ phu không bao giờ lộ cảm xúc ra ngoài cười vui vẻ như thế.

Mộc Tuyết đứng cách hai người không xa, nhìn rất rõ hành động của hai người, đáy lòng hiểu được chút ít cũng cảm thấy rất buồn cười. Thăm nghĩ, Lung tỷ tỷ và Vô vương đúng là thật lòng yêu mến đối phương, rõ ràng cả hai đều là người rất lí trí, bình thường giống như hai đứa nhóc chưa trưởng thành chừng chạc. Và lại, chỉ có ở trước mặt đối phương mới dễ dàng bộc lộ bản tính ngây thơ, trẻ con.

Lại nói, mặc kệ là Thủy Lung hay Trương Tôn Vinh Cực đều không tính là lớn tuổi, nên có sự lỏng lẻo của tuổi trẻ. Giờ phút này, hai người vẫn chưa cảm nhận được bản thân đã dần lộ ra góc cạnh mình chưa hề bại lộ, dần dần mở rộng trái tim vì đối phương.

“Ngoan, ta sẽ không cười nhạo nàng đâu.” Trương Tôn Vinh Cực vui sướng nói.

Thủy Lung hí mắt: “Người không cảm thấy câu nói của mình rất không có sức thuyết phục sao?”

Rành rành đang cười thế mà bảo chính mình sẽ không cười nhạo. Cái này không phải là trộn mắt nói dối sao? Người nào tin hắn chính là kẻ ngốc.

Trương Tôn Vinh Cực muốn giả bộ nghiêm túc, nhưng niềm vui thích ảm áp trong đáy mắt khiến hắn không kiềm chế được biểu cảm trên gương mặt. Thừa dịp lúc Thủy Lung nói chuyện, ngón tay hắn liền nắm bắt thời cơ chui vào miệng nàng, nhẹ nhàng trên chọc xẹt qua hàm răng của nàng.

Thủy Lung im lặng hừ cười, không để ngón tay Trương Tôn Vinh Cực tiếp tục làm loạn, hai hàm trên dưới của nàng khép lại, cắn ngón tay hắn.

“Ừm...” Trương Tôn Vinh Cực hơi bị đau, ánh mắt trầm tĩnh say lòng người, không giận mà cười: “Ăn ngon không?”

Ánh mắt nhu hòa của người đàn ông tựa như nói thì thầm, phong tình giống như núi xanh nước biếc trong sương mù dày đặc ở Xa-na (*thủ đô Y-ê-men, cũng viết là San'a, Sana'a), đầm đìa động lòng người cùng với thần bí chết người.

Thủy Lung nếm được vị ngọt tanh nhẹ nhàng, hai hàm răng không khỏi thả ra, ánh mắt hiện lên ảo não.

Tại sao nàng lại có hành động ấu trĩ như vậy, nếu đã làm thì thôi, không cần hối hận mới đúng chứ. Cổ tình đáng yêu của người đàn ông này lại khiến nàng hối hận, còn có chút... đau lòng.

Nhức đầu! Nàng sớm nên nghĩ tới mới đúng, người đàn ông này là độc, một khi dính vào sẽ bị nghiện, đời này khó đề phòng!

Thủy Lung ‘chặc chặc’ hai tiếng, đem ngón tay Trương Tôn Vinh Cực nhả ra, đôi mắt rũ xuống nhìn dấu răng in rõ trên ngón tay như ngọc của ai đó.

“...” Thủy Lung im lặng. Cái này không thể trách nàng, đây là thói quen rat ay phải độc ác thôi nha, bỗng chốc không thể khống chế được sức lực. Muốn trách thì trách hàm răng nàng quá lợi hại!

Hàm răng vô tội nằm cũng bị trúng đạn kháng nghị: Chủ nhân, ngài đừng nghĩ rằng ta không có sinh mạng, không thể tự giải oan cho mình thì ngài có thể đem ta ra làm kẻ chết thay nhá!

Trương Tôn Vinh Cực cong cong đầu ngón tay hai cái, tầm mắt đảo qua dừng lại trên môi Thủy Lung: “Cẩn không nhé ha.”

Về mặt Thủy Lung không chút thay đổi, nói thầm trong lòng: Một giây trước còn là Tân Tiểu Thanh bá đạo kiêu ngạo, một giây sau liền biến thành yêu nghiệt phúc hắc, nhìn một cái ánh mắt biết cười kia đi, người không biết còn tưởng rằng vừa xảy ra chuyện cảm 18 +! Biết hắn trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng cũng không cần thay đổi nhanh như vậy đâu, thật sự là bóp méo sự thực.

Đáy mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe lên, bất mãn với sự thờ ơ của Thủy Lung.

“Đau.” Về mặt Trương Tôn Vinh Cực biến đổi, yêu nghiệt cảm dục buồn bực, lạnh lùng bá đạo vươn ngón tay ra, ra lệnh với Thủy Lung: “Liếm cho ta.”

Ánh mắt Thủy Lung rơi vào ngón tay hắn, phát hiện chỗ bị cắn có một lỗ, máu đỏ chảy xuôi theo ngón tay trắng như ngọc, chất lỏng đỏ tươi càng khiến da thịt trắng nõn thêm mê hoặc lòng người.

Chân mày Thủy Lung khẽ chau lại. Trong tình huống bình thường, có nội lực trợ giúp vết thương rất nhanh khép miệng mới đúng chứ. Tuyệt đối không thể nào nứt ra, còn chảy nhiều máu như vậy. Giải thích duy nhất chính là Trương Tôn Vinh Cực động tay động chân khiến cho vết thương nghiêm trọng hơn.

Tên này đúng là ấu trĩ!

Thủy Lung trầm mặc một tiếng, thuận theo ý hắn, cầm tay lên liếm vết thương hắn.

Động tác không có một chút cảm giác ái muội, ngắn gọn dứt khoát giống như đang hoàn thành nhiệm vụ, nhưng vẫn có thể khiến cơ thể Trương Tôn Vinh Cực cứng ngắc. Ánh mắt nhìn Thủy Lung càng sâu, mắt đầy tính xâm lược càn quét thân thể Thủy Lung. Sau đó, dừng trên môi và lưỡi của nàng, cảm xúc nhồn nhột như có cọng lông khẽ vuốt ve đáy lòng hắn, tê dại khiến người ta không muốn dừng.

Trương Tôn Vinh Cực vừa cảm nhận vừa hưởng thụ, Thủy Lung thì bất mãn. Máu của Trương Tôn Vinh Cực có mùi vị đặc thù, trong vị mặn có vị ngọt tanh nhàn nhạt cùng mùi thuốc chảy vào cổ họng rất ấm áp. Nhưng, mặc kệ ra sao, đây cũng là máu, không phải thức uống, trừ khi có sở thích đặc biệt biến thái, chứ có ai thích uống máu người đâu.

Huống hồ, hắn vì muốn nàng liếm máu cho hắn, dám làm ra chuyện tự hại mình, đúng là ngốc!

Thủy Lung ngẩng đầu, khẽ cau mày, nhẹ giọng nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Ta không thích uống máu.”

Nàng biết, nếu như dạy dỗ hắn một cách trắng trợn chỉ làm kết quả ngược lại, chẳng thà lấy lùi làm tiến dùng lời lẽ dịu dàng có tác dụng hơn nhiều.

Quả nhiên, Trương Tôn Vinh Cực vừa thấy biểu tình của nàng, máu trên tay hắn không còn chảy nữa.

Thủy Lung dùng ống tay áo đỏ thắm lau đi vết máu còn chưa khô trên tay hắn, thấy lỗ thủng trên ngón tay trắng như ngọc có chút dữ tợn hơn, ngược mắt lên nhìn Trương Tôn Vinh Cực, nói: “Sau này không được tự hủy hoại bản thân, ta khó chịu.”

Trương Tôn Vinh Cực bó tay với dáng vẻ mềm mại của Thủy Lung. Khi nàng thu bớt phóng túng, dùng thái độ mềm nhẹ nói chuyện với hắn, hắn liền không biết làm sao. Hắn cảm thấy làm nàng không vui chính là tội ác tày trời, cho nên mọi chuyện đều chiều theo ý nàng.

Lần này cũng không ngoại lệ, ánh mắt sâu thẳm của Trương Tôn Vinh Cực dần trong suốt, gương mặt mơ hồ có chút vui sướng: “A Lung khó chịu ở đâu?”

Thủy Lung nhìn hắn một hồi, cười nói: “Ồ ngực.”

Mắt Trương Tôn Vinh Cực càng phát sáng: “Ngực khó chịu thế nào?”

Nếu là người khác hỏi chuyện không ngọt như thế này, Thủy Lung đã sớm không nhẫn nhịn được. Đối với Trương Tôn Vinh Cực, nàng rất kiên trì và dung túng, giống như đã sớm đoán được hắn nghĩ cái gì, Thủy Lung liền thuận theo ý hắn, để hắn vui vẻ.

Giống như hiện tại, Trương Tôn Vinh Cực hỏi mãi, giống như muốn tìm được chứng cứ hoặc là lấy được cái gì đó.

Thủy Lung không hề ngại phiền nói: “Không nữa.” Nàng nhỏ giọng than nhẹ, thản nhiên nhìn chằm chằm Trương Tôn Vinh Cực: “Biết không nữa không? Ta thích người, cho nên không nỡ nhìn người bị thương, không nỡ nhìn người khó chịu.”

Trương Tôn Vinh Cực giật mình. Một giây, hai giây, ba giây... giây thứ mười, hắn mới lấy lại bình tĩnh nhìn Thủy Lung: “Thích, thích?”

Thủy Lung thấy vẻ mặt ngây ngô của hắn dần dần khôi phục lại dáng vẻ sinh động, ánh sáng trong mắt tựa như muốn bắn ra ngoài, từ thuần khiết gọn sóng cùng nhiệt tình mãnh liệt chân thành, khiến Thủy Lung cảm thấy da thịt giống như bị ánh mắt ai đó châm lửa.

Tâm tình của hắn rõ ràng như vậy, rõ đến mức không cần lời nói cũng có thể cảm nhận được.

Mặc kệ là Thủy Lung hay Bạch Thiên Hoa đang luyện quyền cách đó xa xa, hoặc là Mỗ Tuyết đang giả bộ an tĩnh.

Chỉ cần là người, đều cảm nhận được cảm xúc của Trương Tôn Vinh Cực.

Giờ khắc này, không ai hoài nghi tình cảm của hắn là thật hay giả, không có ai dám hoài nghi tình cảm của hắn dành cho Thủy Lung sâu hay cạn.

“Ừm...” Hắn há miệng, tiếng nói liền biến thành trầm ngâm.

Nụ cười của hắn không ngừng được, ánh mắt nóng rực và thỏa mãn, cảm xúc không có một chút phức tạp. Hắn giống như một thiếu niên không rành

chuyện đời, giờ phút này về mặt gần như thánh khiết.

“Cuối cùng đã thừa nhận rồi à.” Hấn giả vờ bình tĩnh, nâng mặt Thủy Lung lên, nhìn chăm chú vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Rõ ràng đã thíc ta từ đầu, vẫn cứng miệng không chịu nói, thật là làm người ta không biết làm sao.”

Lâu lắm rồi, hấn mới được nghe câu ‘Ta thích ngươi’ từ miệng Thủy Lung. Bốn chữ rất đơn giản, lại khiến hấn vui gần chết, vui đến không thể kiềm chế được.

Sao vui mừng như vậy, sao lại vui mừng như vậy. Không phải nói một câu thôi sao, có cần phải vui vẻ như vậy hay không? Trường Tôn Vinh Cực cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, thế nhưng mặc kệ hấn có nghĩ vẫn như thế nào, trái tim kích động không khống chế được nhảy bình bịch, tình cảm ấm áp vui sướng gần như muốn vọt ra ngoài.

Thủy Lung cũng bị cảm xúc mãnh liệt của Trường Tôn Vinh Cực làm giật mình trong nháy mắt. Nhìn ngực Trường Tôn Vinh Cực phập phồng lên xuống rõ ràng là vô cùng vui vẻ, nhưng vẫn tràn ngập tự tin, nhìn thế nào cũng rất... đáng yêu.

“Ha ha ha...” Thủy Lung không khỏi bật cười. Sớm biết hấn vui vẻ như vậy, nàng nên nói vài lần mới đúng.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, Thủy Lung sững sốt. Hoàn toàn cảm thấy chính mình bị làm sao ấy. Chỉ vì muốn Trường Tôn Vinh Cực vui vẻ, khiến cho hấn cười vui vẻ, tâm tình của nàng làm sao không được vui lây.

“Ừ?” Trường Tôn Vinh Cực nắm lấy cằm của nàng, nguy hiểm nói: “A Lung, nàng cảm thấy ta rất buồn cười sao?”

Một khắc trước còn thuần khiết như tiên, một khắc sau lại nguy hiểm như yêu. Cảm xúc thay đổi thất thường như vậy, người bình thường căn bản không thể đối phó.

Tiếng cười của Thủy Lung không dứt, liếc mắt nhìn Trường Tôn Vinh Cực, phui cái tay hấn khỏi cầm mình: “Đúng đó, ta thíc ngươi từ lâu rồi, chân mày nè, mắt nè, môi nè, cả khuôn mặt nè, cả con người... ta đều thích hết.”

Bỗng nhiên, mặt Trường Tôn Vinh Cực ửng hồng lên, nhìn Thủy Lung như cười như không, lúc liếc người ta hết sức diêm dúa phong tình, khiến trái tim hấn rục rịch.

“Đúng là con cáo nhỏ không biết mắc cỡ. Thấy nàng nhiệt tình quyến rũ ta như vậy, ta đành miễn cưỡng thỏa mãn nàng.” Lời nói thờ ơ, trái ngược với hành động thờ dốt. Trường Tôn Vinh Cực ôm lấy Thủy Lung, trực tiếp dùng khinh công bay đi.

“Ê! Ai quyến rũ ngươi chứ!” Thủy Lung biết thẳng nhai này lại được đăng chân lân đăng đầu rồi, suy nghĩ bá đạo mà vận vẹo.

Trường Tôn Vinh Cực ôm chặt eo nàng, sức lực kia tựa như muốn đem nàng dung nhập vào cơ thể hấn. Không cho nàng có cơ hội gãy dựa chạy trốn, giọng điệu bao dung: “Ta đã nói sẽ thỏa mãn nàng mà, khỏi cần chơi trò tình thú giả bộ cự tuyệt cuối cùng cũng hoan nghênh nữa.”

Thủy Lung: "..."

Có nhiều lời muốn nói đều bị môi Trường Tôn Vinh Cực ngăn lại, không có cách phun ra.

“Ừ?” Ánh mắt Trường Tôn Vinh Cực lóe sáng, ngón tay bắn về phía góc tối. Sau đó, bóng người tiến vào trong phòng, chớp mắt liền đóng chặt cửa, ngăn chặn tất cả tầm nhìn.

Góc tối, bóng đen lao đảo rồi đi.

Mọi giây sau, bóng đen mới thoát khỏi phủ Võ vương, dừng lại ở con đường sâu nhất.

Dựa lưng ẩm ướt vào bờ tường ở con hẻm sâu, đưa tay xoa cái cổ, lòng bàn tay ướt át dính dính. Đưa tay ra trước mắt, quả nhiên nhìn thấy máu me đỏ thẫm.

“Ồi.” Gã đàn ông ôi một tiếng, trán đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch. Hấn hiểu, lần này là đòn cảnh cáo. Đòn cảnh cáo này nói cho hấn biết, nếu Trường Tôn Vinh Cực muốn giết hấn, hiện tại hấn đã thành cái xác rồi.

Vì sao đối phương không giết hấn? Là do không hứng thú hay là tâm tình không tốt?

Gã đàn ông kia đoán đúng, hấn không chết là vì hôm nay tâm trạng Trường Tôn Vinh Cực rất tốt, tốt đến mức phát hiện có người nhìn lên cũng không giết người.

Gã đàn ông kia không dừng lại lâu, xuất phát lần nữa, không lâu sau đó liền tới bên ngoài một tòa phủ đệ. Lặng lẽ đi vào.

Ở một viện khác, thiếu nữ mặc quần áo màu tím ngồi trên giường nhỏ, bên cạnh ả đặt một rễ cây mây, cây mây có lá màu xanh nho nhỏ và hoa nhỏ màu xanh sẫm. Chỉ thấy ả ta cầm cây mây, từng chút từng chút tết lại, có hình dạng hình tròn.

Thiếu nữ có dung mạo cực kì xinh đẹp, ngọt ngào, hai mắt to tròn híp lại thành hình lưỡi liềm, môi căng mọng nước khẽ cười, vô cùng thuần khiết xinh đẹp, khiến đáy lòng người ta cảm thấy ấm áp.

Dưới ánh nắng, thiếu nữ đơn thuần tinh khiết giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Gã đàn ông vừa lên vào thấy một màn như vậy, ánh mắt say mê lại khó xóa bỏ ưu thương, đau thương gần như muốn ăn sâu vào xương cốt. Đây là Chu Nhi của hắn, thiếu nữ đơn thuần, xinh đẹp nhất trong lòng hắn.

Nhưng hôm nay, hắn hiểu rõ đây chỉ là lớp vỏ dối trá ở bên ngoài thôi, nhưng hắn đã nhập ma không thể nào buông được.

Thân ảnh hắn vừa rơi xuống, Chu Giáng Từ liền phát hiện.

Mắt Chu Giáng Từ sáng ngời, óng ánh như ánh sáng rực rỡ của Xa-na. Ầ! lập tức cười vui vẻ, đi chậm rãi đến trước mắt gã đàn ông. Dừng trước mặt gã, đem vòng hoa trên tay đã kết xong để lên đầu gã đàn ông, cười ngọt ngào: “Tur Quy! Tur Quy! Cái này là do ta tự tay làm cho ngươi.”

Nụ cười xán lạn, ánh mắt quyến luyến, giọng nói ngọt ngào.

Những thứ này tựa như loại thuốc độc ngọt ngào, biết rõ là giả, biết rõ là độc, Tur Quy vẫn không nhịn được bị xúc động, trái tim loạn nhịp, vui sướng lại buồn bã, đau nhức. Gã nhẹ nhàng nhếch môi: “Cảm ơn Chu Nhi.”

Gã đưa tay sờ đầu Chu Giáng Từ, muốn xem tay nàng có bị thương khi kết vòng hoa hay không.

Chu Giáng Từ nghiêng người tránh thoát tay hắn, ngửa đầu hỏi: “Thế nào? Có nhìn thấy Võ vương không? Con tiện nhân mê hoặc Võ vương là ai? Có đẹp không?”

Câu hỏi tới tấp, ánh mắt Chu Giáng Từ tràn ngập sốt ruột và khát vọng. Thì ra ánh mắt kia không phải vì gã, nụ cười này cũng không phải vì gã, tất cả đều không phải vì gã.

Rõ ràng đã biết sớm và dự liệu được, khi tận mắt nhìn thấy vẫn không nhịn được đau lòng điên cuồng.

Nụ cười trên môi Tur Quy nhạt đi, vẻ mặt không phục vẻ chết lặng, đáp lời: “Gặp được.”

Vết máu trên cổ gã rõ rệt như vậy mà nàng không nhìn thấy. KHÔNG hề hỏi một câu về an nguy của gã, cũng không có một chút lo lắng quan tâm hắn.

Rốt cuộc, hắn đang hi vọng cái gì?

Khi trở về, hắn cố tình không xử lý vết thương, chỉ cần một câu hỏi, một câu hỏi lo lắng đơn giản, dù là giả dối cũng đủ rồi. Vì sao ngay cả một chút ngọt ngào giả tạo, nàng cũng luyện tiếc cho gã?

Bàn tay dưới ống tay áo của Tur Quy cuộn chặt lại, vẻ mặt vẫn chết lặng, âm thanh không lộ ra cảm xúc nói: “Nàng kia rất xinh đẹp.”

Mặt Chu Giáng Từ thay đổi, vận vận hỏi: “Có đẹp bằng ta không?”

“Yêu nhan khuynh quốc.” Tur Quy nói.

“Chát!” Cái tát quất vào mặt gã.

Chu Giáng Từ cười nhạt: “Thật sao, đẹp hơn cả ta?”

“Yêu nhan khuynh quốc.” Máu rỉ ra khóe môi, giọng điệu vẫn như cũ.

Chát!

Cái tát sau còn nặng hơn cái tát trước. Vẻ mặt Chu Giáng Từ đã giận tới khó dằn nổi, chỉ dựa vào tay nắm, chân đá để phát tiết ghen tỵ và tức giận trong lòng.

Tur Quy vẫn không nhúc nhích, thề xác đau đớn không bằng nỗi đau trong lòng. Gã muốn nói, đúng là cô gái kia đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng không thể so với Chu Giáng Từ. Gã thấy, trong thiên hạ không có cô gái này xinh đẹp hơn nàng.

Nhưng gã biết, lời nói này của gã, nàng không thèm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 129: Được nuông chiều mà kiêu căng

“Ta biết, ta biết, dựa vào diện mạo xấu xí của tiện nhân Bạch Thủy Lung làm sao giữ được trái tim Võ vương gia?”

“Vì sao không có Bạch Thủy Lung, lại xuất hiện một con tiện nhân khác!”

Chu Giáng Từ cau giận nắc nứi, giọng nói thanh thúy ngầy thơ, nếu như bỏ qua nội dung chửi bậy trong lời nói của ả, chỉ nghe âm thanh và dáng vẻ tức giận của ả, trái lại khiến người ta cảm thấy bốc đồng đáng yêu.

Tư Quy giống như người đầu gối để mặc cho ả đánh chửi, đôi mắt sâu đậm nhìn chăm chú vào ả, đem bộ dạng luống cuống của ả thu hết vào mắt. Trong mắt gã không hề có chán ghét, chỉ có ưu thương khổ sở, cùng với một chút bao dung lướt qua. (Tịch Ngừ: Mợ nó, ta edit có mấy đứa này là mắc ói à ==””” cứu mạng cứu mạng TT^TT)

“Tư Quy!” Đột nhiên, Chu Giáng Từ dừng tay, nhìn Tư Quy nói: “Ta kêu ngươi điều tra. Ngươi điều tra như thế nào? Biết lai lịch của con tiện nhân kia không?”

Tư Quy lắc đầu: “Không biết.”

“Vô dụng. Tại sao lại vô dụng như vậy?” Đôi mắt Chu Giáng Từ bốc hỏa, tràn đầy ghét bỏ: “Ngươi đúng là càng ngày càng vô dụng, hèn nhát! Ngươi không phải là kẻ đứng đầu trong mười sát thủ nổi tiếng của giang hồ sao? Không phải năm đó cái gì ngươi cũng làm được sao? Vì sao hiện tại càng ngày càng vô dụng?”

Tư Quy hé môi, cuối cùng không nói.

Năm đó, gã còn ở trong tổ chức, dựa vào chấp hành nhiệm vụ đòi lấy tin tức, hoàn thành tất cả mong muốn của nàng. Nhưng hôm nay, gã vì nàng rời khỏi tổ chức, đương nhiên sẽ mất tất cả. Nhưng Tư Quy không muốn giải thích, bởi vì mọi giải thích với nàng chỉ là vô dụng.

Một khi đối phương chỉ quan tâm kết quả, bỏ mặc những chuyện khác, mọi thứ gã làm đều không có ý nghĩa, tựa như tình cảm của gã.

Huống chi, năm đó, mọi yêu cầu nàng đưa ra, không có mang tính ép buộc như hôm nay.

Trong mắt Chu Giáng Từ, Tư Quy im lặng chính là biểu hiện hèn nhát, hèn nhát khiến ả khinh bỉ. Đây là đàn ông sao, chỉ cần dùng chút thủ đoạn mê hoặc đối phương, đối phương liền ngoan ngoãn như một con chó! (Tịch Ngừ: Ồ chó mà cũng có người để con chó đó đề lên người làm chuyện chỉ có vk ck mới làm, k biết kẻ đó gọi là gì? | Trưởng Tôn Vinh Cực: +1000 like)

Lúc mới gặp, cho dù ả cứu tính mạng của gã, gã đều dùng mặt lạnh với ả, không hề có một chút dịu dàng. Thế nhưng, cuối cùng gã rơi vào trong tay ả, bị ả mê hoặc điên đảo thần trí, trở thành con chó của ả! Một con chó có đuôi cũng không chịu đi! Không chỉ ngoan ngoãn phục tùng ả, còn để mặc cho ả đánh mắng, nhục mạ, không hề dám oán hận một câu.

Đáy mắt Chu Giáng Từ hiện lên đắc ý. Tư Quy chính là ví dụ tốt nhất. Chỉ cần tìm được yêu thích của Trưởng Tôn Vinh Cực, cuối cùng gã cũng không thoát khỏi bàn tay của ả, đến lúc đó Trưởng Tôn Vinh Cực sẽ trở thành Tư Quy thứ hai, để mặc cho ả đùa bỡn. (Tịch Ngừ: Lão Cực...anh sẽ thành cò hó ư? | Thủy Lung + Trưởng Tôn Vinh Cực: *tung chường* chường mắt giết quách cho rồi)

Nghĩ đến việc này, Chu Giáng Từ không nhịn được kích động, Trưởng Tôn Vinh Cực tuần nãi không ngừng hiện lên trong đầu óc ả.

Ánh mắt khinh miệt của Chu Giáng Từ, Tư Quy đều thấy hết. Bàn tay dưới ống tay áo siết chặt, vron tay nắm lấy cổ tay Chu Giáng Từ, sức lực như nắm cọng rom, âm thanh đầy áp lực: “Chu Nhi, đừng nghĩ tới chuyện treu ghẹo Trưởng Tôn Vinh Cực, nàng sẽ bị thương...”

Chu Giáng Từ hung hăng rút tay, lạnh giọng cắt ngang lời gã: “Đau muốn chết! Ngươi phát điên cái gì vậy?”

Tư Quy nhìn cổ tay có vết đỏ của ả, ánh mắt lộ ra tự trách cùng với cảm xúc đè nén điên cuồng.

Chu Giáng Từ cười khê đánh giá gã, lời nói đầy ác ý làm người khác bị tổn thương: “Tư Quy, ngươi ghen tỵ ư? Ghen tỵ ta yêu thích Võ vương? Ngươi yên tâm, ta sẽ không bị thương, vì có ngươi ở đây, ngươi sẽ bảo vệ ta. Dưới sự bảo vệ của ngươi, ta nhất định sẽ lấy được Võ vương!”

Tư Quy khó tin nhìn ả, ánh mắt bắt đầu gọn sọng. Chỉ cần người có mắt liền nhận ra gã cảm xúc bị tổn thương mãnh liệt của gã. Mỗi Tư Quy trắng bệch, hơi run. Tại sao nàng lại có thể nói ra lời như vậy? Tại sao nàng lại có thể nói ra lời như vậy?

Chu Giáng Từ đứng thẳng lưng, cao nhìn nhìn gã, giống như đang hưởng thụ nỗi đau khổ của gã. Coi đau thương của gã là niềm vui của chính mình. ả nhẹ nhàng vươn tay, vuốt ve gương mặt gã, dịu dàng nói: “Tư Quy, ngươi yên tâm. Dù có Võ vương, ta cũng không quên ngươi. Tư Quy, có phải ngươi cảm thấy rất khó chịu hay không? Tốt, khó chịu thì tốt. Như vậy ngươi mới hiểu ta khổ chịu cỡ nào, ta hận không thể đem ả đàn bà mà Võ vương yêu thích vào chỗ chết, món đồ ta muốn, làm sao có thể để người khác làm bẩn?”

“Không...” Tư Quy phát ra âm thanh khô khốc, thanh âm chết lặng so với tiếng chim chóc nỉ non còn thê lương hơn. “Không giống nhau.” Sự khó chịu của ta không giống nàng, nàng không hiểu... Nàng không hiểu! Làm sao nàng lại đem tình cảm ta dành cho nàng so sánh với tình cảm nàng dành cho Trưởng Tôn Vinh Cực, tại sao có thể!

Trái tim của Tư Quy giống như bị cửa ra từng mảnh, lửa giận cuồng bạo và bị thương hầu như thiêu đốt tâm tình của gã. Gã không biết, không biết tại sao bản thân gã có thể kiên trì tới khi nào, không biết bản thân cuối cùng muốn làm cái gì.

Tư Quy phản bác đối lại tiếng cười sung sướng của Chu Giáng Từ, ả ôm hấn, cười ngọt ngào: “Tư Quy, ta muốn ngươi.”

Tư Quy chết lặng để mặc cho ả ôm, mặc cho ả hôn.

Không chỉ Chu Giáng Từ nghĩ mọi biện pháp điều tra lai lịch của Thủy Lung, còn có rất nhiều người hiếu kì niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực là ai, đáng đáp ra sao, tên gì, tại sao được Trương Tôn Vinh Cực yêu thích. Rất nhiều người tò mò Võ vương phi Bạch Thủy Lung ở đâu, sống hay chết.

Phủ thượng thư, Minh Hiền Cư nơi ở của nhị công tử, Phương Tuấn Hiền.

Trong Minh Hiền Cư, một con bồ câu đưa thư bay vào, còn chưa kịp chui vào ổ đã bị bóng người bay vụt qua túm cổ. Bồ câu đưa thư giật mình hoảng hốt, kêu ‘cực ru’ hai tiếng, đôi cánh gãy dựa phe phẩy.

“Nhanh như vậy đã có tin rồi à?” Phương Tuấn Hiền lấy ống trúc nhỏ cột trên chân bồ câu xuống, sau đó thả bồ câu bay đi. Gấp rút lấy thư trong ống trúc ra, mở ra liền thấy chữ bên trong.

“Bạch Thủy Lung vẫn ở bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực, chuyện có niềm vui mới là không có khả năng.” Phương Tuấn Hiền buông tờ giấy, tâm tình phức tạp.

Hắn vui mừng, Trương Tôn Vinh Cực không có phụ lòng Thủy Lung, không làm Thủy Lung bị tổn thương một lần nữa. Đồng thời thất vọng, nếu Trương Tôn Vinh Cực thật sự có niềm vui mới, có lẽ hắn sẽ có một trận tranh giành mong muốn. (Tịch Ngự: cái này ta k hiểu gì hết @@nguyên văn thế này如果长孙荣极真的另结新欢了, 说不定他就有了争的希望)

Phương Tuấn Hiền cười chế nhạo bản thân, nói thầm: “Từ khi nào chính mình lại tin tưởng vào tin đồn như vậy. Rõ ràng không nhìn thấy, lại sai người đi dò xét sự thật rõ ràng, lại còn nhờ Đồng huynh...”

Lúc này, trên trời lại có một con bồ câu bay tới.

Phương Tuấn Hiền kinh ngạc, nhìn con bồ câu đưa thư bay tới, đậu trên bàn đá. Hắn tháo thư trên chân bồ câu xuống, ôm nghi ngờ mở giấy ra xem, nhìn nội dung bên trong.

“Ta thấy bên người Trương Tôn Vinh Cực có một yêu nữ, cũng chính là Bạch Thủy Lung. Nàng có yêu nhan mê hoặc lòng người, khiến muôn người động tâm, vạn kiếp bất phục. Nghe lời khuyên của ta, chớ nên trở thành kẻ địch của Bạch Thủy Lung.”

“Yêu nữ? Yêu nhan mê hoặc lòng người? Động tâm?” Phương Tuấn Hiền lăm bắm nội dung trong thư, cảm thấy nghi ngờ: “Đồng Bất biết cái gì?”

Hắn nhờ người điều tra niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực, người được nhờ chính là Đồng Bất. Bởi vì thương nghiệp của Đồng Bất có ở khắp nơi, nên chuyện tin tình báo là chính xác nhất. Ai ngờ, không được mấy ngày liền nhận được thư hỏi âm của Đồng Bất, trong thoág chốc nhận được hai bức thư, khiến hắn cảm thấy tiêu hóa không kịp.

Cái này xem như là một hồi hiểu lầm.

Bên kia, Đồng Bất nhận được sự nhờ vả của Phương Tuấn Hiền, điều tra chuyện Trương Tôn Vinh Cực có niềm vui mới là thật hay giả, cộng thêm hướng đi của Thủy Lung. Hắn liền nghĩ, Phương Tuấn Hiền thấy dung mạo thật của Thủy Lung, trong thời gian ngắn khó có thể nhận ra đó là Thủy Lung, nên hiểu lầm nàng là niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực, vì vậy mới hỏi như thế. Hắn cảm thấy lấy tính tình của Phương Tuấn Hiền, sẽ không có hứng thú với chuyện này, nếu đã hỏi e là Phương Tuấn Hiền động lòng với yêu nhan xinh đẹp kia. Bởi vậy, mới có bức thư khuyên can.”

Phương Tuấn Hiền và Đồng Bất có vài phần tình nghĩa, cộng với quan hệ hợp tác đặc thù của đôi bên. Phương Tuấn Hiền biết Đồng Bất không phải là loại người có tính cách thích vui đùa, nếu đã viết mấy lời này, dĩ nhiên hắn có lí lẽ của hắn. Điều này khiến Phương Tuấn Hiền không khỏi để ý, trên người Bạch Thủy Lung đã xảy ra chuyện gì, tại sao Đồng Bất lại đánh giá như thế.”

Về phần động lòng... Phương Tuấn Hiền lắc đầu cười khẽ. Lúc này mới khuyên, đã muộn.

Hoàng cung Tây Lăng, Tường Minh Cung.

Khí trời đầu mùa đông, Tường Minh Cung tựa nhu bức tranh vẽ.

Trong vườn hoa, thái hậu mặc quần áo thanh nhã ngồi trên ghế mây, hỏi người bên cạnh: “Điều tra chuyện đó ra sao?”

“Bẩm tiểu thư, đã tra được.” Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh thái hậu trả lời, đáng đáp của bà ta nhìn còn lớn hơn thái hậu, vậy mà gọi thái hậu là tiểu thư.

Cái này bà cũng hiểu, thái hậu không thích bà gọi thái hậu là thái hậu nương nương, vì như vậy khiến thái hậu cảm thấy mình già, giống bà lão có cháu trai trái gãi. Cô tình không chịu hưởng thụ niềm vui con cháu đầy đàn, chỉ biết tức giận chuyện tuổi tác mình chết dần.

Người phụ nữ trung niên tên là Yên Lam, người thái hậu tin cậy. Người trong cung không biết bà đã đi theo thái hậu từ lúc còn trẻ, trước khi thái hậu vào cung, bà đã theo hầu thái hậu.

“Nói.” Thái hậu chăm sóc chậu hoa trước mặt, động tác mềm mại ưu nhã. Ánh mắt rơi vào trên tay bà, phát hiện làn da thiếu sức sống và không nhẫn nại thì đáy mắt của bà lóe lên ánh sáng lạnh điên cuồng.

Yên Lam “Qua lời của người trong phủ Võ vương nói, nhiều ngày qua, Võ vương gia cùng cô gái xa lạ kia dính với nhau như hình với bóng. Cô gái này nhìn không lớn tuổi, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, nghe nói diện mạo khuynh quốc khuynh thành, một giai nhân tuyệt sắc, vương gia rất sùng ái.”

“Vậy sao?” Thái hậu cười khê một tiếng, tiếng cười dịu dàng. Kèm theo tiếng ‘răng rắc’, một nhánh cây bị bà bẻ xuống.

“Vinh Nhi thật là, nếu tìm được cô gái mình thích, nên dẫn về gặp mẹ mới đúng. Cát giấu kín như vậy, sợ bị ai cướp à.” Giọng điệu tràn ngập nuông chiều, khiến người ta cảm thấy đây chính là người mẹ yêu thương con cái.

Yên Lam cúi đầu, che giấu hoảng sợ trong mắt.

“Thôi, thôi, thằng bé này lớn rồi, không thích nghe lời mẹ nữa.” Thái hậu lắc đầu: “Ngày mai, người đi truyền tin cho Vinh Nhi, nói hẳn đừng tùy hứng quá, vương phi không phải là thứ đồ chơi, mau tìm nàng về, xóa tan tin đồn kia.”

“Dạ.” Yên Lam cung kính cúi đầu.

Thái hậu suy nghĩ một chút nói: “Còn nữa người mới được Vinh Nhi sùng ái tên gì?” Bà cười nhẹ, nụ cười thanh nhã, dịu dàng: “Cũng không biết tính cách thế nào, tuyệt sắc đến mức nào mà có thể lọt vào mắt của Vinh Nhi, thật là khiến ta tò mò. Ngày mai, nếu gặp nàng, kêu nàng vào cung gặp ta. Vinh Nhi từng nói chỉ cưới một vợ, không cưới vợ bé, không thể nói không giữ lời. Nhưng người được Vinh Nhi yêu thích thì không được để người ta chịu uất ức, nếu là cô gái tốt, ta phải cho nàng một danh phận, để nàng hầu hạ Vinh Nhi thật tốt.”

“Dạ.” Yên Lam không dám ngắt đầu, bà rất sợ lộ sơ hở trước mặt thái hậu. Bà cảm thấy, thái hậu nói chuyện dịu dàng còn kinh khủng hơn kẻ mắc bệnh tâm thần chửi bới um sùm. Bên trong giọng điệu êm ái chứa đầy sự ghê tởm, bà rất rõ ràng.

Ngày kế tiếp, Yên Lam giả bộ đến phủ Võ vương xin chỉ dẫn.

Yên Lam cầm lệnh bài của thái hậu, người gác cửa vương phủ tự nhiên sẽ cho bà vào. Đồng thời, cũng có người đem chuyện Yên Lam tới thông báo cho Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung biết.

Lúc nô bộc đem tin tức chuyện tới, Thủy Lung vừa luyện võ xong, liền xoay người đi tắm rửa thay quần áo, lạnh nhạt nói với người truyền tin: “Bà ta muốn chuyện lời thì kêu bà ta qua đây.”

Nô bộ nghe xong liền kinh ngạc, thầm nghĩ đây là người của thái hậu, làm sao có thể đối xử bất kính như vậy? Trong phút chốc, gã ngăn người chẳng nhúc nhích, sau đó cảm thấy ngực đau xót, phun một ngụm máu, người liền ngã.

Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói: “Lôi ra ngoài. Trong phủ không cần loại người không nghe lời Thủy Lung nói.”

Bởi vì, người trong phủ đa số đều là người hầu cũ, ngược lại Trương Tôn Vinh Cực cũng không có quân hoặc thay đổi bất kì ai. Cho tới lúc này mới xử lí mấy tên không biết nghe lời này – Nếu như là người của Trương Tôn Vinh Cực, nghe mệnh lệnh thì không được hỏi nhiều, cứ việc dựa theo lời Thủy Lung nói mà làm.

Ở góc tối có bóng người xuất hiện, tùm tùm nô bộc không biết sống hay chết trên mặt đất rời đi.

Mộc Tuyết đi ra ngoài, sai người hầu đi ra ngoài chuyển lời.

Trong giây lát, bóng dáng Yên Lam liền đi tới trong viện. Sắc mặt bà không có một chút mất hứng, vừa vào trong viện không nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực, liếc nhìn sang người ăn mặc nổi trội nhất - Mộc Tuyết nói: “Vương gia đâu?”

Mộc Tuyết đứng mực nói: “Đang ở trong phòng.”

Yên Lam nghe như vậy, liếc nhìn về phía lầu các, không có bất cứ nghi hoặc nào, đứng tại chỗ, cung kính chờ đợi.

Mộc Tuyết nhìn thái độ của bà, âm thầm cảnh giác. Thái độ của người này không giống những nữ quan trong cung, bị bắt chờ đợi lâu như vậy mà không hề nổi giận, ngược lại còn cung kính lễ phép, không phải kẻ tầm thường.

Ước chừng một chun trà, cánh cửa khắc hoa văn của lầu các mở ra.

Yên Lam ngẩng đầu lên nhìn thấy Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung. Khi tận mắt bà nhìn thấy dung mạo của Thủy Lung, đáy lòng bà rất kinh ngạc, âm thầm nghĩ lời đồn không hề sai. Quả nhiên là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thậm chí nói từ tuyệt sắc cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Dù sao thì trong thiên hạ cũng không ít thiếu nữ được gọi là tuyệt sắc, Yên Lam nghĩ nếu đem các thiếu nữ tuyệt sắc trong thiên hạ đặt chung với cô gái áo đỏ trước mặt, nhan sắc cả nàng kia sẽ âm đạm đi.

“Nô tỳ gặp qua Võ vương gia.” Yên Lam một mực cung kính hành lễ với Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu, kéo Thủy Lung ngồi xuống trường kỷ trong viện, lạnh nhạt hỏi Yên Lam: “Chuyện gì?”

Yên Lam nghe theo lời thái hậu, đem mọi chuyện nói hết một lần.

Tuy rằng thái hậu không có nói rõ, nhưng căn cứ theo lời của thái hậu, đương nhiên liền hiểu thái hậu muốn bà đem mấy lời này làm trò trước mặt Thủy Lung. Bởi vậy, bà không chút do dự nói hết những gì thái hậu dặn, bề ngoài lời nói rất có tình có nghĩa, nhấn mạnh chuyện về vương phi, nhắc Trương Tôn Vinh Cực nhanh chóng tìm Võ vương phi Bạch Thủy Lung về, không thể tùy tiện đem nàng vứt bỏ.

Thủy Lung nghe Yên Lam nói, khóe môi cười nhàn nhạt.

Nàng không ngờ thái hậu thật lòng quan tâm đến sự sống chết của nàng nha.

Nếu như nàng không phải Bạch Thủy Lung, mà là niềm vui mới của Trương Tôn Vinh Cực. Nghe Yên Lam nói, nhất định sẽ tức giận khó chịu, tức giận mới đúng. Bởi vì... chuyện bên ngoài ngầm nói cho nàng biết một việc, chính là mặc kệ Trương Tôn Vinh Cực nuông chiều nàng đến mức nào thì nàng cũng không phải là chính phi. Nàng vĩnh viễn chỉ là vật cưng không bao giờ được đưa ra ánh sáng.

Cảnh cáo và chèn ép như vậy, làm sao Thủy Lung không nhận ra.

Yên Lam đem lời nói xong, chờ đợi Trương Tôn Vinh Cực đáp.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực rơi vào khóe môi cười nhạt của Thủy Lung, giống như căn bản không có nghe Yên Lam nói. Tay hắn vuốt tóc Thủy Lung không hề biết mệt, lại sờ gương mặt như lòng trắng trứng của nàng, rồi ma sát cánh môi của nàng, tựa như coi nàng thành búp bê cỡ bự, sờ mãi không chán.

Thủy Lung nghiêng đầu tránh né sự quấy rối của hắn, chậm rãi nói: “Người ta đang chờ người trả lời kia.”

Trương Tôn Vinh Cực cười, không biết là đáp Yên Lam hay nói cho Thủy Lung nghe: “A Lung không phải là trò đùa, là vương phi có một không hai của ta. Mặc kệ A Lung có trốn tới đâu, ta cũng đem người bắt trở về.”

Trốn?

Yên Lam vô cùng kinh ngạc. Nghe lời này, vương gia rất quan tâm đến Bạch Thủy Lung. Hóa ra không phải vương gia vứt bỏ Bạch Thủy Lung, mà là Bạch Thủy Lung bỏ trốn?

Bà không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái mặc đồ đồ không có chút biểu tình ghen ghét nào hết. Thiếu nữ kia dường như nhận ra ánh mắt quan sát chăm chú của bà, mặt nàng ta liếc qua phía bà, vẻ mặt cười thân thiện, đôi mắt lạnh lẽo như băng, cực kỳ sắc bén khiến người ta kinh hãi.

Yên Lam không khỏi dời tầm mắt, không dám nhìn thẳng Thủy Lung, ngay sau đó nói: “Thái hậu còn có ý khác, chính là mời vị cô nương này vào cung gặp người.”

“Gặp ta?” Thủy Lung nhún mày.

Yên Lam nói: “Đúng vậy. Thái hậu từng nói, vương gia từng đứng trước triều đình hứa hẹn chỉ cưới một vợ, không cưới vợ nhỏ. Lời thề ra khỏi miệng, không thể không tính. Thế nhưng, thái hậu yêu thương vương gia, chỉ cần là người vương gia yêu thích, thái hậu liền chấp nhận. Lần này mời cô nương vào cung, cũng là vì cho cô nương một danh phận.”

Trước mặt nói rằng nàng tuyệt đối không thể trở thành chính phi, sau lại bảo cho nàng một danh phận của vợ bé. Thủy Lung cười nhạt, thái hậu đúng là giỏi tính toán, thì ra cho phép nàng gả cho Trương Tôn Vinh Cực, thứ nhất là vì không lay chuyển được ý của Trương Tôn Vinh Cực, thứ hai là lợi dụng nàng ngăn chặn lại tâm tư của các cô gái khác.

Cứ như vậy, có phải diệt trừ nàng đi, thái hậu liền có cái cớ để tiếp tục hứa hẹn với Trương Tôn Vinh Cực, khiến cả đời hắn không thể cưới vợ nữa. Dù sao thì hắn cũng từng hứa hẹn, cả đời chỉ cưới Bạch Thủy Lung làm phi.

Lúc này, Yên Lam lại đưa mắt nhìn Thủy Lung: “Đây là thái hậu ban ơn cho cô nương, cô nương đừng phụ lòng thái hậu.”

Giới cho một câu ban ơn, chỉ một câu liền khiến giá trị nàng hạ thấp xuống đáy bùn.

Thủy Lung không ngốc, Trương Tôn Vinh Cực cũng không ngốc. Nàng có thể nghe ra chèn ép, Trương Tôn Vinh Cực cũng nghe ra. Cuối cùng hắn hờ hững giờ mắt lên, chính thức nhìn Yên Lam một cái, ánh mắt chứa đựng phiền chán, sắc bén và lạnh lùng.

Thủy Lung thấy hắn sắp ra tay, ngoẹo đầu dựa vào vai hắn, động tác thân mật lại phóng khoáng, lười biếng nói với Yên Lam: “Thật ngại quá! Thân phận của ta đã đủ vẻ vang rồi, phần ban ơn này của thái hậu ta không nhận nổi, đành phụ tấm lòng tốt của thái hậu thôi.”

Bộ dạng của nàng hoàn toàn là đáng yêu được nuông chiều mà kiêu căng.

Yên Lam khẽ biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thương con như mạng

Edit: Tịch Ngừ

Yên Lam không ngờ Thủy Lung sẽ từ chối một cách gọn gàng, dứt khoát như vậy. Nhưng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, khi thấy rõ vẻ mặt của Thủy Lung, ngược lại bà cảm thấy không có gì ngạc nhiên hết.

Thiếu nữ này xinh đẹp như yêu tinh, nàng ta có tư cách để được sủng mà sinh kiêu căng. Nụ cười của nàng mê hoặc lòng người, dù là phái nữ cũng không nhìn được có vài phần yêu thích.

Nhưng mà, nàng sở hữu dung mạo này là may mắn cũng là tai họa. Nếu nàng ta cho rằng dựa vào một chút nhan sắc này mà kêu ngạo, phách lối, e là rất ngu dại rồi.

Yên Lam thu liễm cảm xúc, nói với Thủy Lung: “Cô nương trả lời có phần quá nhanh, ta nghĩ cô nương nên suy nghĩ cho kỹ càng. Cho dù cô nương không cần lòng tốt của thái hậu cũng không sao, có thể đi gặp mặt thái hậu một lần, nếu được thái hậu yêu thích, có lẽ cô nương sẽ được chỗ tốt.”

Thủy Lung khoát khoát tay: “Ta nói ta không đi.”

Yên Lâm thấy Thủy Lung hoàn toàn không nể tình, trong lòng không khỏi tức giận. Chỉ là một ái thiếp nhỏ bé, dựa vào cái gì mà phách lối, cao ngạo như vậy? Ngay cả vương gia còn chưa lên tiếng, nàng lại cự tuyệt hết lần này đến lần khác, thật là tự xem trọng bản thân mình!

“Vương gia, người xem” Yên Lam nhìn Trương Tôn Vinh Cực, dự định xuống tay từ trên người hắn: “Thái hậu cũng chỉ có ý tốt, mong vương gia lo lắng.”

Thủy Lung ngược mắt, cười khể nhìn Trương Tôn Vinh Cực: “Đề Duyên, có người không nghe hiểu lời của ta.”

Bộ dạng này rơi vào mắt Yên Lâm biến thành dụ dỗ, mê hoặc chủ nhân, đáy lòng càng thêm khinh miệt Thủy Lung. Quả nhiên chỉ là một ái thiếp nhỏ, đồ xấu xa chỉ biết dùng dung mạo xinh đẹp dụ dỗ người khác.

Trương Tôn Vinh Cực đang buồn phiền nghe Thủy Lung nói, nếu không phải Thủy Lung kéo tay hắn, e là hắn đã xuống tay xử Yên Lam. Lúc này, nhìn dáng vẻ làm nũng của Thủy Lung (?), cùng với việc này buông tay hắn ra, làm sao hắn không hiểu ý nàng cơ chứ.

“Nghe không hiểu, vậy thì cho bà ta vĩnh viễn không hiểu luôn đi.” Xưa nay, con người của Trương Tôn Vinh Cực hắn không phải là người lương thiện.

Yên Lam nghe lời hắn nói, chưa kịp hiểu liền cảm thấy hai tai đau đớn, làm cho bà kêu thét lên, dùng tay bưng chặt hai tay, cảm giác có chất lỏng dính dính chảy ra.

“Vương, vương, vương gia, nô tỳ là người ở bên cạnh thái hậu!” Yên Lam cảm thấy lỗ tai ong ong, sau đó cả thế giới chìm vào im lặng. Lúc này, bà còn chưa biết chuyện gì xảy ra, cuối cùng chọc Trương Tôn Vinh Cực biến sắc.

“Ồn.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Vì tai bị tổn thương, nên Yên Lam không nghe được âm thanh gì hết, hơn nữa trong lòng bà kinh sợ, giọng điệu có chút chói tai.

Trương Tôn Vinh Cực tung chương, đánh Yên Lam bay ra ngoài, sau đó vẫy vẫy tay.

Từ trong chỗ tối có người xuất hiện, xách Yên Lam giống hời nẩy xách gã nô bộc đi ra ngoài.

Thủy Lung tự nhiên ngồi ngay ngắn lại. Diễn cũng diễn xong rồi, không cần sấn sủa nữa.

Nhưng, Trương Tôn Vinh Cực không hài lòng, đưa tay kéo Thủy Lung ngồi dựa đầu vào bả vai hắn, bộ dạng rộng lượng, kiêu ngạo: “Ta cũng không có không cho nàng dựa, rõ ràng muốn gần gũi với ta lại còn làm bộ làm tịch, chỉ có ta mới bao dung được vật nhỏ phiền toái như nàng.”

“Người hoàn toàn có thể không nở chịu, thật đó.” Thủy Lung liếc xéo, nếu cho nàng dựa, nàng phải dựa vào sao? Nhưng, cảm giác dựa vào vai không thoải mái chút nào, Thủy Lung xoay người đem đầu ngã lên hai chân của hắn, cả người nằm ngửa, hoàn toàn là dáng vẻ mê nhân nằm trên gối ngủ say.

Sóng mắt của Trương Tôn Vinh Cực sáng sủa, khoe miệng nhếch lên thành độ cong hoàn mỹ, đưa tay vuốt sợi tóc của nàng.

“Thật ra, A Lung rất yêu thích ta.”

Từ hôm qua, nghe nàng tỏ tình xong, không biết là lòng tự tin của hắn quá mức mạnh mẽ hoặc là lòng dạ để ý của hắn quá mạnh, lời nói trực tiếp hơn trước đây rất nhiều, hận không thể mỗi giờ mỗi khắc đều phải cho nàng biết, chính nàng yêu thương hắn cỡ nào, khát vọng gần gũi hắn cỡ nào.

Thủy Lung hí mắt, nói có lệ: “Đúng vậy, đúng vậy, ta cực kì yêu thích ngươi.”

Bị hắn giày vò cả đêm, lúc luyện võ vào sáng sớm, xương sống thắt lưng có chút chịu không nổi, hiện tại lưng biếng nằm xuống, nàng lập tức buồn ngủ.

Mặc dù, giọng điệu có lệ nhưng vẫn khiến Trương Tôn Vinh Cực vui sướng, cười toe toét.

Hắn còn đang muốn nói gì đó, nhưng cảm nhận hô hấp đều đều của người nào đó, lời nói vừa xông lên cổ họng lập tức bị nuốt vào.

Bàn tay hắn vuốt mái tóc mềm mượt của nàng, từng sợi tóc mát lạnh mềm mại, khiến hắn yêu thích không nỡ buông tay. Không chỉ có tóc, mọi thứ trên người A Lung hắn đều yêu thích không muốn buông tay. Thời gian ở chung lâu dài, hắn không những chẳng thấy chán ngấy, ngược lại càng không

Bàn tay hắn vuốt mái tóc mềm mượt của nàng, từng sợi tóc mát lạnh mềm mại, khiến hắn yêu thích không nỡ buông tay. Không chỉ có sợi tóc, mọi thứ trên người A Lung hắn đều yêu thích không muốn buông tay. Thời gian ở chung lâu dài, hắn không những chẳng thấy chán ngấy, ngược lại càng không muốn ngừng.

“A Lung” – Trương tôn Vinh Cực thờ dài, cúi đầu sát vào tai nàng, nói: “Yêu ta nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa đi, càng nhiều càng tốt, càng sâu càng tốt”. Âm thanh cực kì nhẹ, giống như huyết âm của yêu ma từ vực cốc vọng lên, mê hoặc khiến lòng người trầm luân.

Hắn cười khê, nhẹ nhàng hôn lên má Thủy Lung tựa như đụng vào vật phẩm dễ vỡ.

Mộc Tuyết im lặng rời đi, đồng thời phát tay để người làm khác lui xuống, đem không gian yên tĩnh nhường lại cho hai người.

Bên này, phủ Võ vương âm áp thoải mái. Bên kia, Tường Minh Cung mây đen phủ đầu.

Sau khi bị người nọ ném ra khỏi phủ Võ vương, Yên Lam cố chịu đựng đau đớn lết về Tường Minh Cung.

Lúc bà trở về, thái hậu đang chờ chờ nói chuyện phiếm với hoàng hậu. Khi thấy hai cung nữ đỡ Yên Lam vào, sắc mặt thái hậu biến đổi trong chớp mắt, nói vài câu đuổi hoàng hậu rời đi, sau đó dẫn Yên Lam vào nội các.

Bên trong nội các, cung nữ đứng thẳng người ở chung quanh đều là người thái hậu tin cậy.

Thái hậu ngồi trên đệm mềm, bưng chén trà mà cung nữ đưa khẽ hớp một ngụm. Bà ta nhìn Yên Lam quỳ dưới đất, bộ dạng nhếch nhác bê bết máu, gương mặt, lỗ tai và khoe miệng đều có vết máu khô, vẻ mặt tiêu tụy, cực kỳ xấu xí.

“Nói. Đã xảy ra chuyện gì?” – Thái hậu đặt chén trà xuống, âm thanh nhàn nhã như lúc đầu.

Yên Lam lắc đầu, chỉ chỉ vào tai mình, âm thanh đau thương: “Tiểu thư, hai tai của nô tỳ bị Võ vương phế bỏ rồi.”

Mặt thái hậu biến sắc, có chút tức giận. Bà ta phát tay nói: “Mang giấy bút ra đây”.

Không bao lâu, giấy bút được mang tới.

Thái hậu không có tự mình cầm bút, bà ta nói, cung nữ viết.

Yên Lam nhìn tờ giấy mới biết thái hậu vừa mới hỏi cái gì. Bà lập tức trả lời: “Thưa tiểu thư, sáng nay, nô tỳ theo lời thái hậu đến phủ Võ vương, vừa vào phủ đã bị ra oai phủ đầu, bắt nô tỳ chờ một thời gian dài, sau đó nô tỳ...”

Bà đem mọi chuyện hồi sáng tường thuật lại cho thái hậu nghe, không hề nói thêm hoặc là nói bớt. Lúc nói tới Thủy Lung, về mặt bà tức giận không thể che giấu, sau khi nói xong còn thêm hai câu: “Tiểu thư, ái thiếp kia đúng là được sủng mà sinh kiêu căng, hoàn toàn không đem lời của tiểu thư đặt ở trong lòng. Nô tỳ cực khổ như vậy, con tiện nhân kia còn ở bên cạnh khích bác.”

Bà sống lâu như vậy, đi theo thái hậu chỉ có thái hậu chèn ép bà, ngoài ra chẳng có ai dám trèo lên đầu bà hết. Ngày hôm nay bị Thủy Lung chơi một vố, thật đúng là khiến bà nuốt không trôi cục tức này.

Thái hậu biết bà không dám nói dối, nghe bà kể hết sự việc. Nét mặt thái hậu khiến người ta không nhìn ra giận dữ, kì thực đáy lòng bà ta đã sớm tới tâm. Ngày xưa, Bạch Thủy Lung khiến người ta chán ghét, bây giờ ái thiếp vừa được Vinh Nhi coi trọng cũng là thứ đáng ghét, tiện nhân!

Ngược lại, bà ta muốn nhìn coi, rốt cuộc là dạng người như thế nào lại có thể khiến Vinh Nhi chẳng nể mặt bà mà ra tay với người của bà.

Thái hậu siết chặt chén trà, nói với Yên lam: “Sau này, người học tập nhìn khẩu hình cho tốt, mắt thánh giác chưa hẳn là chuyện không tốt.”

Dĩ nhiên, lời này được cung nữ viết lên giấy. Yên Lam nhìn, vội vàng gật đầu, trong lòng không cam nhưng không dám cãi giận.

Ngày mai, phủ Võ vương nhận được thánh chỉ, hoàng thượng có chỉ, mời Võ vương vào triều.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn thoáng qua thánh chỉ, coi như đã nể mặt Minh Lễ Tầm lắm rồi, đem thánh chỉ vứt xuống đất: “Không đi.”

Xưa nay, Minh Lễ Tầm đã biết Trưởng Tôn Vinh Cực là người không có kỷ cương, không ngờ hắn vô pháp đến cỡ này. Lão mở to mắt nhìn thánh chỉ dưới đất, lời nói xông lên cổ họng muốn quát lớn nhưng lại không dám nói ra.

“Cái này, Võ vương gia, ngày mai vào triều...”

Lời lão còn chưa nói hết đã bị ánh mắt của Trưởng Tôn Vinh Cực làm nghẹn.

“Cút.” Giọng điệu lười biếng lại không kiên nhẫn của Trưởng Tôn Vinh Cực.

Minh Lễ Tầm cũng coi là người có thể diện lớn, cố tình lại bị ánh mắt và một chữ của đối phương dọa sợ, cút thật! Cút một đường từ phủ Võ vương đến hoàng cung. Cuối cùng, không có đem chuyện Trưởng Tôn Vinh Cực ném thánh chỉ nói ra, chỉ nói với Trưởng Tôn Lạc Dàn rằng hắn không chịu đi.

Mặc dù, Minh Lễ Tầm không nói rõ thái độ của Trưởng Tôn Vinh Cực, nhưng Trưởng Tôn Lạc Dàn vẫn đoán được. Dù trong lòng gãi tức giận, bề ngoài vẫn làm bộ như người anh trai tốt, than nhẹ: “Thôi, nếu nó không muốn đi thì thôi, chỉ cần còn người anh này một ngày, đương nhiên sẽ không để nó chịu khổ.”

Minh Lễ Tầm thấy vậy, tự nhiên sẽ xum xoe một trận, ra vẻ như không nhìn ra bất cứ ý nghĩ sâu xa gì của hoàng đế.

Việc này làm trong âm thầm, người biết chuyện không nhiều. Văn võ bá quan trong triều thấy Trưởng Tôn Vinh Cực về nhiều ngày nhưng chưa từng xuất hiện trên triều, trong lòng bọn họ có ngàn vạn câu hỏi nhưng đều giả bộ như bình thường.

Nháy mắt, Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực trở về đã hơn mười ngày. Trong mười ngày, Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực đều ở nhà không hề ra khỏi cửa, người có thể nhìn thấy hai người đã ít càng ít. Cho dù có đến thăm cũng không thể gặp được.

Ngày hôm đó, Bạch Thiên Hoa từ quân đội về, còn có một người đi theo hắn.

Người này thân thể cao to, khoát áo choàng đơn giản, khuôn mặt nghiêm cẩn đoan chính, mắt hồ uy nghiêm, người này chính là Bạch tướng quân, Bạch Khiếu.

Việc Bạch Khiếu đến nằm trong dự liệu của Thủy Lung. Lúc hai người gặp mặt, Bạch Khiếu đề lộ vẻ kinh ngạc giống như lần đầu tiên gặp Thủy Lung, nhưng rất nhanh liền khôi phục, vẻ mặt thoải mái.

Trước, ông hành lễ với Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, nói tiếp: “Ta muốn nói chuyện riêng với Võ vương phi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực không có nhiều biểu tình, lại làm người ta cảm nhận được hắn không vui.

“Được.” Thủy Lung thoải mái nhận lời.

Bạch Khiếu không có nhúc nhích, ngược lại nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung cũng quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Vinh Cực, cười dịu dàng với hắn: “Đem người của người lui xuống trước có được hay không?”

Con hồ ly giáo hoạt này!

Hắn không có biện pháp cự tuyệt giọng điệu mềm mại của nàng, nàng còn dò hỏi ‘có được hay không’, kì thật giống như trực tiếp hắn hoàn toàn đầu hàng chịu thua. Cố tình giọng nói qua loa, lại khiến hắn không hề có bất kì phản kháng nào, nhanh chóng thỏa hiệp.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn nàng, quả nhiên trong mắt hắn hiện lên dung túng. Lại không thấy hắn có động tác gì, từng thân ảnh từ trong chỗ tối hiện ra.

Một màn này rơi vào trong mắt Bạch Khiếu, làm cho hắn phải kinh ngạc một lần nữa. Ánh mắt chứa đựng ánh sáng nhìn Thủy Lung.

Trưởng Tôn Vinh Cực thỏa hiệp chưa lại không gian cho Thủy Lung và Bạch Khiếu.

Hai người đi vào trong phòng, Thủy Lung đi thẳng vào vấn đề: “Có gì muốn nói thì thẳng đi.”

Bạch Khiếu cũng như vậy: “Thấy đáng về này của con, ta liền biết con đã biết rõ chân tướng. Ta...không phải cha ruột của con.”

Thủy Lung không hề có vẻ mặt kinh ngạc, tuy rằng không có lấy được sự thật từ Túc Ương, nhưng nàng đã đoán được từ sớm rồi.

“Cho nên?” Thủy Lung nhàn nhạt hỏi: “Ngài muốn nói chỉ có bấy nhiêu?”

Bạch Khiếu lắc đầu, im lặng một hồi, mới vừa rồi trầm giọng nói: “Tuy rằng, con ở trong phủ tướng quân không được tính là vui vẻ. Nhưng cuối cùng cũng là nơi nuôi dưỡng con mấy chục năm...” Rõ ràng, Bạch tướng quân không có tệ bạc gian thương, mới nói hai câu liền không chịu nổi. Ông nhú này, tiếp theo trầm giọng nói: “Ta muốn nhờ con một chuyện.”

Thủy Lung gật đầu, ý bảo ông nói tiếp.

Ban đầu, thời gian nàng đến thế giới này không có dài, nên không có nhiều tình cảm cha con với Bạch tướng quân. Hiện giờ, mọi chuyện đều rõ, thái độ đối với ông cũng tự nhiên hơn, thái độ giống như thương nhân.

Thái độ vừa khiến Bạch Khiếu buồn lòng, vừa để ông có vài phần thương cảm. Cuối cùng, vẫn không phải là con gái ruột, ông không có quan tâm nàng nhiều, quan hệ giữa hai người cũng không thể gọi là thân thiết.

Ông im lặng thờ dài, nói: “Ta hi vọng con có thể xem Bạch Thiên Hoa như em trai ruột mà đối xử, tình cảm nó dành cho con là thật lòng. Mọi chuyện đều suy nghĩ, biện hộ cho

con. Trong lòng nó, ngay cả người làm cha như ta cũng không có địa vị bằng con. Ngày nay, thế cục Tây Lăng không ổn, ta không có lựa chọn bất kì phe cánh nào...”

“Đợi đã.” Thủy Lung cắt ngang lời Bạch Khiếu: “Ngài muốn nói cái này à? Nói cách khác, ngài muốn ta giúp chính là việc xem Bạch Thiên Hoa là em ruột?”

“Phải.” Hai mắt Bạch Khiếu sáng ngời, lấy một miếng đồng thau khắc hình con hổ từ lòng ngực ra, để lên bàn: “Đây là hổ phù của ba quân phía Bắc, ta giao nó cho con, xem như là tiền công.”

“Ngài bỏ được ư?” Thủy Lung cầm hổ phù lên cân nhắc, nói với Bạch Khiếu: “Vì một Bạch Thiên Hoa ngài có thể vứt bỏ ba quân, nên nói ngài ích kỉ hay là vĩ đại?”

Lông mày rậm của Bạch Khiếu run lên, lạnh giọng: “Hổ phù cũng không phải tốt như vậy, con coi Thiên Hoa là em ruột, nhất định phải bảo vệ nó, giống như nó che chở con, suy nghĩ cho nó...”

Lần thứ hai, Thủy Lung ưu nhả cắt ngang lời ông: “Ngài tin ta?”

Bạch Khiếu bình tĩnh nhìn nàng một hồi: “Con đáp ứng, ta liền tin.”

“Hổ phù này ta nhận.” Thủy Lung đem hổ phù thu vào tay áo.

Về mặt Bạch Khiếu coi như dễ chịu đi một ít.

Lúc này, Thủy Lung bỗng nhiên cười: “Bạch Thiên Hoa này, ta quả thật coi nó như em ruột mà đối đãi. Nhưng tự nhiên có đồ tốt, ngu gì không nhận, nếu ta đã nhận đừng hòng bắt ta trả ra.”

Bạch Khiếu ngăn ra, ông biết nàng cố ý khiến ông kinh ngạc. Nhất thời, ông cảm thấy có chút bất đắc dĩ lại ghen khuất. Sớm biết Thủy Lung đối xử thật tình với Bạch Thiên Hoa, ông cần gì phải đem vật quan trọng như hổ phù tặng nàng! Nhưng, ông là người cảm được thì buông xuống được. Cảm giác ghen khuất liền biến mất.

Ông nhỏ giọng: “Hiện nay, bề ngoài Tây Lăng nhìn như hòa bình, nhưng thật ra là loạn trong giặc ngoài, bản thân ta đứng ở thế trung lập, trong tay lại nắm binh quyền, cũng bị coi là cái đinh trong mắt, không bao lâu nữa...”

Thủy Lung khoát khoát tay: “Đừng có nói thế cục Tây Lăng hay tình hình trong nước gì đó với ta.”

Bạch Khiếu nghe vậy liền cảm miệng thâm nghĩ đầu gì Thủy Lung cũng không phải con ruột của mình, dĩ nhiên nàng chưa chắc là người của Tây Lăng, nói không chừng nàng cũng không có lòng trung thành mãnh liệt với Tây Lăng, đương nhiên sẽ không coi trọng thế cục của Tây Lăng.

“Ta chỉ muốn con biết, Tây Lăng không ổn, phải bảo vệ Thiên Hoa.” Vào ngày mừng thọ của thái hậu, ông sẽ bị phái đi ra biên quan, không biết phải trấn thủ ở đó bao nhiêu năm. Không có ông ở bên cạnh, ông rất lo cho Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung nhủ mảy, cười nhạt nói: “Mở miệng ngậm miệng đều là Bạch Thiên Hoa. Ngài đúng là rất thiên vị.”

Bạch Khiếu cứng người, về mặt không hề có tự trách giả tạo, thản nhiên nói: “Cho dù ta mở miệng nhờ con chăm sóc Tuyệt Vĩ, con cũng không đồng ý. Huống chi...” Trán ông lộ ra kiên quyết: “Con người, vốn chỉ có một trái tim.”

Người phụ nữ ông yêu thật sự chỉ có một, người đã chết, phải giữ giọt máu của nàng lại.

Ông vì Tây Lăng mà cống hiến cả đời người, ngay cả người phụ nữ ông yêu cũng vì cái này mà chết, mặc kệ ra sao, ông cũng muốn ích kỉ một lần.

Cửa gỗ được mở ra, Thủy Lung và Bạch Khiếu ra ngoài.

Bạch Thiên Hoa và Trương Tôn Vinh Cự đứng chờ bên ngoài.

Bạch Khiếu gọi Bạch Thiên Hoa tới, ông chưa kịp nói, Bạch Thiên Hoa đã nhảy vào hóng ông: “Ta muốn ở chỗ này, ngài đừng mong dẫn ta về.”

Bạch Khiếu ngậy người, trầm mặc vỗ đầu hấn một cái, không nói một lời rời đi.

Bạch Thiên Hoa nhìn bóng lưng của ông, cảm thấy ảo não. Vì sao hấn cảm thấy bóng lưng của ông ấy tiêu điều như vậy! Khiến cho người ta cảm thấy tràn ngập đồng tình! Người lớn như vậy, còn cầu lòng đồng tình của người khác, thật không biết xấu hổ, hừ!

(Tịch Ngữ: Thấy thương ông Bạch Khiếu thật T^T)

“Bụp” một tiếng, đem mọi suy nghĩ của Bạch Thiên Hoa đánh trở về.

Bạch Thiên Hoa ôm đầu, phản xạ theo điều kiện lộ ra vẻ mặt thương cảm.

“Cha người coi người như của quý mà yêu thương.” Thủy Lung lo lắng nói.

“Cái gì?” Bạch Thiên Hoa không hiểu rõ, lập tức nhớ tới cái gì đó, liền cầm tay Thủy Lung hỏi: “Tỷ, ông gài nói gì với tỷ, có phải có liên quan tới đệ hay không, tỷ mau nói... ngao~”

Hấn vô tình bị đẩy ra, té úp sấp.

“Còn dám đụng A Lung...” Thanh âm trầm thấp của Trương Tôn Vinh Cực vang lên.

Bạch Thiên Hoa rùng mình. Ngẩng đầu sùng bái nhìn tỷ phu đang thân mật giúp tỷ vỗ vỗ ống tay áo, dĩ nhiên không phải là chỗ hấn vừa cảm sao? Tay hấn cũng không có bản, cần gì phải hung ác xem hấn như vật bản thủ phui phui phui phui phui... như vậy chứ!!!

Ánh mắt bị phản của hấn bị Trương Tôn Vinh Cực bắt được.

“Phế người.” Đây là câu nói tiếp theo

Bạch Thiên Hoa thấy ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực đảo qua dừng quần hấn, hấn liền nhảy dựng lên như con thỏ nhỏ, ngay lập tức lui ra mấy mét, hô to: “Tỷ phu, đệ sai rồi, đệ không dám đụng vào tỷ tỷ nữa! Thật sự!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thiếu nữ thần bí

Edit: Tịch Ngữ

“Nghe nói, hôm qua, Bạch tướng quân tự mình đến phủ Võ vương tìm Võ vương gia lý luận...”

“Không biết Bạch tướng quân và Võ vương gia nói cái gì, lúc Bạch tướng quân đi ra về mặt ông ấy rất quái dị.”

“Hèn gì Bạch tướng quân tức giận như vậy, con gái lớn gả cho Võ vương gia làm phi, chưa tới một năm liền chẳng biết đi đâu, hôn sự của đứa con gái thứ hai thì chưa định xuống, tung tích Vũ vương gia vẫn chưa tìm biết được, người làm cha như ông sao không đau lòng...”

“Không chỉ như vậy, Bạch tiểu công tử ngày nào cũng đều nằm ở phủ Võ vương...”

“Này, ta cũng biết, Bạch tiểu công tử là vì bệnh vực cho Võ vương phi...”

“Sai rồi! Hắc hắc hắc, ta nghe nói Bạch tiểu công tử bị ái thiếp mới của Võ vương gia mê hoặc, hận không thể ngày ngày ở bên cạnh nàng...”

“Cái gì? Thật sự như vậy à?”

Trong thành Kỳ Dương, lời đồn nổi lên bốn phía, chỉ cần đi trên đường cái hoặc là quán trà quán rượu đều có thể nghe được chuyện có liên quan đến Trương Tôn Vinh Cực và ái thiếp mới, ngoài trừ những nghị luận này, còn có chuyện liên quan đến ngày sinh nhật của thái hậu, dân chúng hi vọng sinh nhật lần này của thái hậu sẽ đem lại lợi ích tốt đẹp cho bọn họ.

Nhưng, lời đồn truyền đi có hung ác bao nhiêu, hai đương sự đều có thái độ không liên quan tới mình, dĩ nhiên là khuyến khích tin đồn này càng nhiều thêm. Hơn nữa, Trương Tôn Vinh Cực không có ra mặt ngăn cản, cũng không có đem người ta treo ở cửa thành, việc này càng khiến cho dân chúng hoài nghi Bạch Thủy Lung bị thất sủng, ái thiếp mới kia cực kì được yêu thích.

Bao gồm cả mấy vị hoàng tử và quý nữ cũng cảm thấy tò mò.

Con cháu quyền quý của Tây Lăng trong Hội Văn Thơ nổi hứng tổ chức tụ họp, dĩ nhiên, tụ họp này lấy việc tranh tài thơ văn và ngắm cảnh làm chính.

Trên thực tế, nói trắng ra chính là một đám con ông cháu cha ăn no rừng mỡ học đòi văn vẻ; nói uyển chuyển hơn một chút chính là tiệc xem mắt. Các loại tụ tập ăn chơi như thế này, chỉ cần có thời gian và cơ hội bọn họ liền tụ họp lại với nhau.

Thiệp mời của Hội Văn Thơ là mảnh ngọc được bao bọc bởi gấm rực rỡ, tổng cộng đưa tới phủ Võ vương hai thiệp mời. Người mời là lục hoàng tử, một thiệp cho Trương Tôn Vinh Cực, một thiệp cho Thủy Lung. Nhưng, thiệp mời của Thủy Lung không có ghi tên, dù sao thì hiện tại người trong thành Kỳ Dương không ai biết tên của ái thiếp mới của Võ vương gia.

Nếu Thủy Lung thật sự là ái thiếp mới của Trương Tôn Vinh Cực, như vậy việc lục hoàng tử đưa thiệp mời đến cho nàng, chứng tỏ Thủy Lung có đủ mặt mũi.

Nhưng, đối với chuyện tụ họp của đám con cháu quyền quý, chắc chắn là sẽ có tình huống phiền toái, Thủy Lung căn bản không có bất kì hứng thú nào. Về phần Trương Tôn Vinh Cực, so với việc tham gia mấy cuộc tụ họp nhằm chán này, hẳn thích ở bên cạnh Thủy Lung hơn.

Phải biết rằng, ở bên ngoài, Tiểu Hòa Hồ bé nhỏ của hắn sẽ mắc cỡ, nàng ít làm nũng với hắn hơn.

Nếu Thủy Lung biết được ý nghĩ này của Trương Tôn Vinh Cực, Thủy Lung nhất định sẽ xùy một tiếng, thầm oán: Cũng không biết là người nào làm nũng, da mặt dày hơn tường thành, hoàn toàn đem người ngoài làm không khí.

Hai người nhập được thiệp mời đều vút qua một bên, tiếp tục ở trong phủ làm trạch. (Trạch nam, trạch nữ)

Cho tới buổi trưa, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đang ăn cơm trưa, Hướng Dương mang về mặt háo sắc đi vào, hướng về Thủy Lung quỳ gối: “Tiểu thư, tam công tử xảy ra chuyện, mời tiểu thư qua xem một chuyện.”

“Ồ.” Thủy Lung bỏ đũa xuống.

Trương Tôn Vinh Cực gấp miếng thịt dứt cho Thủy Lung: “Lúc ăn cơm phải nghiêm túc.” Ánh mắt lo lắng liếc xéo Hướng Dương.

Hướng Dương bị tầm mắt của hắn làm đứng hình, trán đầy mồ hôi, vẻ mặt sốt ruột, xấu hổ nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung há mồm ăn thịt mà Trương Tôn Vinh Cực dứt, nói với hắn: “Hắn là em trai của ta.”

“Đều không phải.” Mặt Trương Tôn Vinh Cực lạnh tanh nói.

Cuối cùng, Thủy Lung cũng hiểu ý thức độc chiếm của hắn mãnh liệt chừng nào, đây là không muốn xử lý chuyện của Bạch Thiên Hoa, ngay cả nàng đối với người khác quan tâm một chút cũng không được!

Sóng mắt Thủy Lung chợt hiện, nàng biết chính mình càng để ý Trương Tôn Vinh Cực càng không chịu nghe. Nàng đứng lên, đi tới bên người Trương Tôn Vinh Cực, hôn nhẹ hắn một cái, gần như đụng vào lông mi và lông mày của hắn, nhìn chằm chằm hắn: “Không ai có thể so với người.”

Tấn công bằng tình cảm dịu dàng và nhẹ nhàng như thế, Trương Tôn Vinh Cực hoàn toàn bại trận.

Từ thành Nam Vân về thành Kỳ Dương – phủ Võ vương, đây coi như là lần đầu tiên Thủ Lung và Trương Tôn Vinh Cực ra khỏi cửa.

Dọc đường đi, Hướng Dương kể lại mọi chuyện cho Thủy Lung nghe: “Hôm nay, ở Quốc Tử Giám, Tam công tử được hoàng tử mời tham gia tụ họp Hội Văn Thơ. Trong Hội Văn Thơ, tiểu công tử không vui nên có uống rượu, sau đó nghe người ngoài nói xấu tiểu thư, còn chế nhạo tam công tử si mê ái thiếp mới của Võ vương gia, nói năng bậy bạ về tam công tử và tiểu thư, tam công tử không nhịn được liền tranh cãi với bọn họ, sau đó thì đánh nhau.”

Thủy Lung biết tính cách của Bạch Thiên Hoa coi như là chí tình chí nghĩa, là người dễ dàng xúc động, mặc dù một năm ra được rèn luyện khiến hắn thu liễm một chút, thế nhưng mỗi khi nàng có chuyện hắn liền bùng nổ.

Quý nữ thành Kỳ Dương nhiều chuyện nàng hiểu rõ, chửi người cũng không mang theo bản thủ, trong lời nói thường giấu lưỡi dao, cố tình Bạch Thiên Hoa giống hệt Bạch tướng quân, không quen mắng chửi người khác, thường xuyên bị người ta dùng lời khiêu khích làm tức giận.

Hướng Dương bắt đầu nói: “Tính cách tam công tử mạnh mẽ, nếu như không phải thật sự hết cách, nô tài cũng không đến tìm tiểu thư.”

Thủy Lung gật đầu ánh mắt nhìn về phía trước.

Phía trước là hồ nước, mặt hồ phẳng lặng, ánh mặt trời phản xạ ánh sáng lóng lánh. Giữa hồ có con thuyền hoa khổng lồ xa hoa, đang trôi lơ lửng giữa hồ, xa xa cũng có thể nhìn thấy nhóm người qua lại, trong gió nhẹ thoảng nghe được tiếng trúc đong đưa.

“Tiểu thư, bến tàu có thuyền nhỏ, có thể ra đó.” Hướng Dương chỉ vào bến tàu.

“Không cần.” Thủy Lung điểm nhẹ mũi chân, người liền như đám mây trôi bồng bềnh trên mặt nước. Chỉ thấy đầu ngón chân của nàng giẫm lên mặt hồ, từng vòng sóng gợn lăn tăn, bóng dáng như bay về phía thuyền hoa.

Thân pháp của nàng lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy. Tuyệt kì, huyền ảo lại sắc bén không chút dư thừa. Điều này khiến Hướng Dương ngây người, không những có dáng người xinh đẹp như tranh vẽ, Thủy Lung còn có bản lĩnh khiếp người như vậy. Võ công của tiểu thư khi nào thì lợi hại như vậy?

Ở bến tàu, người xung quanh thấy bóng dáng Thủy Lung đập nước mà đi cũng kinh hô, thậm chí còn có người ngẩn tò te, cứ nhiên dăm đuôi theo, ‘phù’ tiếng vật gì đó rơi vào nước.

Ánh mắt lạnh lẽo của Trương Tôn Vinh Cực đảo quanh nhìn đám người ngắm Thủy Lung, đáy mắt tối xuống, gợn tay chém ra một chưởng.

“A a a.” Đám người ở bến tàu kinh hô, lần này không phải vì Thủy Lung mà vì bị chưởng phong của Trương Tôn Vinh Cực đánh tới, người người nghiêng ngã, có nhiều người trượt chân rơi xuống nước, khiến cho bộ dạng của họ rất nhếch nhác. May mà bọn họ ở sát bến tàu, trong đó cũng có người biết bơi, không có cảm xúc của người chết đuối.

Hương Dương bị giật mình tỉnh giấc, nhìn cảnh tượng trước mắt liền cúi đầu, mồ hôi ào ào tuôn trên trán. Võ vương gia đúng là ghen tuông quá mức rồi! Nhìn một chút cũng không được, nếu sau này có người đàn ông khác đề ý tiểu thư, như vậy chẳng phải tìm chết sao?

Biểu hiện thối của hắn rất có hiệu quả. Trương Tôn Vinh Cực không thèm liếc hắn một cái, bóng dáng đuôi sát theo sau Thủy Lung. Lúc này, Hương Dương mới ngẩng đầu lên, phát hiện thân pháp của Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung cực kì giống nhau, rõ ràng từ một nguồn mà ra.

Lúc còn mười thước nữa mới đến thuyền hoa, Thủy Lung đã nhìn rõ tình huống trên thuyền hoa.

Chỉ thấy trên boong thuyền của thuyền hoa, có rất nhiều nam nữ vây quanh, vẻ mặt bọn họ đều khác nhau, mọi người đều mang vẻ mặt trêu tức xem trò vui, tiếng ồn ào truyền khắp con thuyền. Chính giữa là một đống hỗn loạn, có mảnh vỡ của bình tách, có vụn ghế, bàn, ... cùng với người trẻ tuổi bẽ tay nhau.

“Cho người nói! Cho người nói!” Bạch Thiên Hoa dùng sức, đè thiếu niên mười bảy tuổi xuống mặt sàn, liên tục vùng quỳ đánh vào mặt hắn, vẻ mặt hung hăng xấu xí: “Ta đánh người cái đồ miệng có không thể mọc ngà voi!”

“Người đâu, chết hết rồi hả?” Thiếu niên bị đánh đến nói chuyện ú ớ, rống giận.

Chung quanh có hai người đem Bạch Thiên Hoa kéo ra, giúp thiếu niên kia đánh hắn.

Bạch Thiên Hoa nhỏ tuổi hơn bọn họ, hai tay làm sao đấu lại bốn tay, hơn nữa hắn uống rượu, đầu óc có chút choáng váng. Hắn âm trầm trừng mắt người kia, sát khí khiến người ta không khỏi giật mình.

“Hừ! Người không cho ta nói, ta càng muốn nói!” Thiếu niên nằm dưới đất đứng lên, đầy ác ý liếc nhìn Bạch Thiên Hoa, nói từng chữ: “Chị của người là kẻ xấu xí, Bạch Thủy Lung chính là kẻ xấu xí nhất thiên hạ, bị Võ vương gia vứt bỏ là xứng đáng, ả không những là kẻ xấu xí còn là mẹ la sát, lòng dạ rắn độc.”

“A a a a a a a!” Hai mắt Bạch Thiên Hoa đầy tơ máu, nhắm về phía thiếu niên kia.

Nhưng, thân thể hắn bị hai người kia nắm giữ, thiếu niên kia hoảng hốt, sau đó nghĩ rằng hắn bị nắm chặt không thể nhúc nhích, lập tức đắc ý cười to, đâm vào mũi Bạch Thiên Hoa, máu mũi của hắn chảy ròng ròng, cười mắng: “KHông chỉ Bạch Thủy Lung, ngay cả người cũng vậy. Dám nhìn trộm ái thiếp của tỷ phu mình, thật không biết xấu hổ! Ai yo, người nói một chút có mọi người nghe xem, có phải ái thiếp của Võ vương gia rất xinh đẹp không, có phải người đã cùng nàng ta có gì đó không thể nói cho người khác nghe? Ha ha ha, cái gì mà bênh vực cho tỷ tỷ, thật ra là thông đồng với ái thiếp của tỷ phu mình, thật vô sỉ, thật không biết xấu hổ!”

“Người nói vậy!” Bạch Thiên Hoa phun nước miếng về phía thiếu niên kia, tức giận mắng to: “Tỷ tỷ ta không phải người xấu xí, tỷ tỷ ta là mỹ nhân, trên đời này chỉ có tỷ tỷ ta là người xinh đẹp nhất. Tỷ phu của ta không hề có ái thiếp mới, đó là tỷ tỷ ta! Đó là tỷ tỷ ta! Đều là tại ta nhìn lầm mới có lời đồn, đều là ta sai, đó là tỷ của ta!”

“Người!” Thiếu niên tức giận dùng ống tay áo lau chất lỏng trên mặt, mặt đỏ lên. Bỗng nhiên, hắn rút một thanh kiếm ngắn ra, mắt âm u nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoa: “Người dám phun nước miếng vào ta, hôm nay, ta khiến cho người biết lợi hại của ta.”

“Vạn Toàn Tường!” Lục hoàng tử đứng xem nãy giờ lên tiếng. Bọn họ cãi nhau thì thôi, nhưng động dao động kiếm thì không được!

Thiếu niên nghe lời của lục hoàng tử nói có chút do dự, mặt mũi của hoàng tử già không thể không nể mặt.

“Mấy vị điện hạ đều nhìn thấy chuyện hôm nay là do Bạch Thiên Hoa gây sự trước.” Vạn Toàn Tường nói với nhóm hoàng tử, vẫn không chịu thu dao nhỏ: “Hội Văn Thơ hôm nay bị hắn hủy gần hết, làm sao có thể buông tha hắn.”

Lục hoàng tử, tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử liếc nhìn nhau. Nếu có Bạch Thủy Lung ở đây, bọn họ sẽ quan tâm một chút, nhưng hiện tại Bạch Thủy Lung đã thất sủng, còn chẳng biết đang ở đâu thì ...

“Bạch Thiên Hoa tuổi nhỏ dễ dàng xúc động. Và lại, hắn có uống rượu, người lớn tuổi hơn hắn, nên có lòng khoan dung.” Tứ hoàng tử nói giúp Bạch Thiên Hoa, phần lớn là do Ôn Tuyên Các đem lại lợi ích tốt cho hắn.

Vạn Toàn Tường nghe xong không cam lòng, trong lòng khẽ rục rịch, dùng ánh mắt ra hiệu cho đồng bọn đang giữ Bạch Thiên Hoa.

Hai đồng bọn hiểu ý hắn, liền thả lỏng Bạch Thiên Hoa, cố ý để hắn đánh về Vạn Toàn Tường.

Lúc này, đầu óc Bạch Thiên Hoa không tỉnh táo, căn bản không nghĩ được cái gì hết. Khi đến gần Vạn Toàn Tường đang cười tràn ngập tính toán thì cảm nhận được nguy hiểm, thân thể liền nghiêng qua tránh né.

Nhưng, Vạn Toàn Tường không chịu buông tha, gã giả bộ kinh hô, sau đó nghênh đón Bạch Thiên Hoa, vươn chân cản Bạch Thiên Hoa, mắt thấy Bạch Thiên Hoa bay qua lan can rơi vào hồ nước, gã nghĩ vẫn chưa đủ, đưa đoản kiếm lên, đoản kiếm đâm vào bụng Bạch Thiên Hoa.

Một nhát này tuy không lấy mạng, nhưng có thể khiến Bạch Thiên Hoa chịu đau đớn.

Mặc dù đầu óc Vạn Toàn Tường nhỏ, nhưng không ngu. Gã biết nếu gã giết Bạch Thiên Hoa, chính gã cũng không sống nổi. Nhưng dạy dỗ Bạch Thiên Hoa thì ngược lại, hẳn có thể bình yên vô sự.

“Ồ!” Bạch Thiên Hoa kêu lên, ánh mắt dần thanh tỉnh không ít. Thân thể xiêu vẹo, bay qua lan can, sắp rơi vào hồ nước lại bắt được lan can, cả người treo ở lan can thuyền hoa.

“Mau! Kéo hẳn lên!” Tứ hoàng tử sắc giọng, lờm Vạn Toàn Tường, ra lệnh cho người kéo Bạch Thiên Hoa lên.

Vạn Toàn Tường về mặt vô tội: “Tự hẳn nhào tới thôi, liên quan gì ta...” Lời gã chưa kịp nói hết, ý cười

Trong mắt còn ngưng tụ. Đột nhiên, gã cảm thấy ngực đau xót, cả người liền bay ra ngoài.

“Phốc!” Vạn Toàn Tường ngã xuống phun một bùm máu, muốn mở miệng mắng người lại phát hiện cả thuyền hoa lại im lìm xuống. Loại tình huống đang âm ỉ lại bất thành linh yên ắng xuống rất kỳ quái, gã nhìn chung quanh, phát hiện mọi người đang cùng nhìn một hướng.

Vạn Toàn Tường không khỏi nhìn theo tầm mắt của mọi người, khi thất thân ánh kia, gã cũng si mê.

Thiếu nữ mặc áo đỏ đẹp như tiên nữ đạp nước mà đi, giống như yêu tinh trong hồ nước xuất hiện. Nước xanh trời biếc, vạn vật đều không sánh bằng vẻ đẹp của cô gái này, thanh tú tao nhã mà diễm dúa lẳng lơ.

Sóng mắt rực rỡ của thiếu nữ lưu chuyển nhìn mọi người. Không biết nàng nhìn thấy vật gì khiến nàng yêu thích mà lại cười nhạt. Nụ cười này làm cho mọi người đều hít thở không thông.

Ánh mắt mọi người nhìn theo chuyển động của nàng, thấy nàng vươn tay kéo Bạch Thiên Hoa đang bám ở thành lan can. Đem hẳn lên thuyền hoa giống như hẳn không có chút trọng lượng nào, ngồi xôm bên cạnh hẳn, lúc ánh mắt nhìn vết thương ở bụng hẳn, khẽ chau mày lại.

Mỗi cái nhăn mày, lại khiến trái tim mọi người lại cứng lại. Hận không thể đem những gì mình có dâng cho nàng, chỉ là đổi lấy nụ cười giai nhân, xóa bỏ đi ưu buồn giữa trần năng.

“Ta, ta có, trên người ta có, có thuốc chữa thương.” Thanh âm của một người ngơ ngáo vang lên, phá vỡ cảnh mộng ảo này. Khiến không ít người tức giận quay đầu nhìn về chỗ phát ra âm thanh kia, liền thấy một người đàn ông mập mạp đỏ mặt, bộ dạng xấu xí không chịu nổi.

Gã cũng không biết tại sao mình lên tiếng, trên người gã luôn mang theo thuốc chữa thương, thuốc gia truyền có thể cứu mạng. Nhưng loại thuốc tốt cứu mạng lại cho Bạch Thiên Hoa chỉ bị thương ngoài da, dùng thật phí, cực kỳ lãng phí.

Nhưng, gã nói xong lại không thấy hối hận, trái lại có chút mong chờ được chấp nhận. Chỉ muốn cô gái kia hài lòng, để nàng nhìn gã, gã nguyện ý đem thuốc giao ra, hận không thể tự mình đưa tới tay nàng.

“Ta biết y thuật, ta có thể giúp Bạch tiểu công tử chữa trị...” Một giọng nói nhỏ vang lên

“Mau lái thuyền hoa về, Bạch công tử cần nghỉ ngơi.” Một kẻ già bộ có lòng tốt đề nghị.

“Bạch tiểu công tử cát nhân thiên tướng, không có việc gì...”

Cả đám dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nói chuyện, tựa như sợ gây ồn ào đến ai đó.

Hoàn toàn khác xa với lúc bọn họ xem trò vui, lúc này, cả bọn đều quan tâm Bạch Liên Hoa không gì sánh nổi.

“Khụ, khụ, khụ.” Tiếng hoa khan của Bạch Liên Hoa khiến mọi người m lặng.

Lúc này, đám đàn ông hối hận, vì sao trên người bọn họ không có đem theo thuốc chữa thương. Đồng thời đổ kỵ với Bạch Thiên Hoa, dựa vào cái gì hẳn được ô gái này ưu ái!

“Tỷ?” Bạch Thiên Hoa trừng hai mắt hung ác đầy sát khí. Nhưng khi thấy rõ người trước mắt, ánh mắt hung ác liền biến thành mê man, ngay sau đó liền thương cảm, ý lại: “Tỷ, tỷ... tỷ...”

Một khắc trước còn như co sói đói, một khắc sau lại giống con thỏ nhỏ.

Thủy Lung định vò đầu hẳn theo thói quen, chợt thấy bóng dáng Trương Tôn Vinh Cực đến, liền đổi thành dùng ngón tay búng vào ót hẳn: “Túi nước mắt!” Đưa tay về Trương Tôn Vinh Cực: “Cho viên kẹo.”

Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh mặt, lấy hộp kẹo trong túi áo ra, đưa cho Thủy Lung một viên màu xanh lá cây.

Thủy Lung không thèm nghĩ nhiều nhét vào miệng Bạch Thiên Hoa.

Nàng biết số kẹo này đều là cực phẩm quý hiếm, thuốc dưỡng sinh và thuốc trị thương không thể so với nó.

“Huhuhuhu” Kẹo vừa vào miệng, đôi mắt ngập nước của Bạch Thiên Hoa thật sự rơi nước mắt, một phen nước mắt nước mũi tèm lem, tay run run muốn giữ Thủy Lung: “Rất...chua...tỷ...huhuhu...”

Trưởng Tôn Vinh Cực nhanh chóng kéo Thủy Lung về phía sau, ôm lấy nàng, ánh mắt không thân thiện nhìn Bạch Thiên Hoa.

Trán Thủy Lung đầy vạch đen, Bạch Thiên Hoa cũng như vậy, không cần phải nói viên kẹo màu xanh lá kia có vấn đề, hỏi Trưởng Tôn Vinh Cực: “Sao vậy?”

“Kẹo” Trưởng Tôn Vinh Cực hờ hững.

Thủy Lung nghi ngờ nhìn hấn.

Trưởng Tôn Vinh Cực bị nàng nhìn một hồi, mới mở miệng nói: “Mùi vị mới.”

“...” Thủy Lung nhìn Bạch Thiên Hoa, lạ nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, ánh mắt rất không thân thiện. Nếu hấn dám cho nàng ăn kẹo có vị này...

Mặc dù viên kẹo có mùi vị mới rất kinh khủng, nhưng rất có tác dụng. Cảm giác đau nhức ở vết thương của Bạch Thiên Hoa giảm đi rất nhiều. Nhưng hấn không thể xác định, kẹo này có phải là kẹo thuốc hay không, vì vị chua của kẹo khiến hấn không nhận ra.

Ba người tương trợ lẫn nhau rơi vào mắt mọi người, vẻ mặt biến đổi rồi lại biến đổi, tràn đầy nghi hoặc và ngạc nhiên.

Vì sao Bạch Thiên Hoa gọi cô gái thần bí này là tỷ? Thái độ với nàng lại thân thiết?

Vì sao Võ vương ôm cô gái này, bộ dạng thân mật, thậm chí là cực kỳ thân mật.

Vì sao thái độ của cô gái này đối với hai người kia rất tự nhiên, tựa như đã sớm tập thành thói quen.

Nàng, rốt cuộc nàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thủy Lung tỏa sáng

Edit: Tịch Ngừ

“Bạch, Thủy, Lung?”

Lời nói nhẹ nhàng, giọng điệu mờ mịt lại mang theo chút khó tin.

Tất cả mọi người đều bị tiếng gọi này làm sợ hãi, nhìn xung quanh lại không phát hiện bóng dáng của Bạch Thủy Lung đâu. Mặc kệ nhìn ở góc ngách nào cũng không thấy bóng dáng của Bạch Thủy Lung, không khỏi nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Trong góc thuyền hoa, Phương Tuấn Hiền dựa vào lan can. Lúc này, hấn chậm rãi đứng thẳng người, nhìn chăm chú vào Thủy Lung, vẻ mặt khó tin, từng bước đi tới, ước chừng ba bước nữa tới chỗ Thủy Lung thì dừng lại. Tựa hồ như đoạn đường ngắn ngủi này để hấn bình tĩnh lại, nhìn Thủy Lung gọi lần nữa: “Bạch Thủy Lung?”

Lần này, mọi người đều nhìn rõ cũng hiểu rõ.

Phương Tuấn Hiền cư nhiên xem ái thiếp trong ngực của Trưởng Tôn Vinh Cực là Bạch Thủy Lung!

Rất nhiều người muốn cười to, nhưng ngại vì mặt mũi của Phương Tuấn Hiền và Trưởng Tôn Vinh Cực, cho nên đành cố nhịn. Trong lòng không khỏi cười nhạo, không lẽ Phương Tuấn Hiền điên rồi, hấn thế mà coi cô gái thần bí này là Bạch Thủy Lung! Làm sao nàng là Bạch Thủy Lung được chứ, rõ ràng là ái thiếp mới của Trưởng Tôn Vinh Cực.

Chẳng trách, chẳng trách được Trưởng Tôn Vinh Cực sùng ái như vậy. Từ thành Nam Vân trở về tới bây giờ Võ vương gia luôn đóng cửa không ra

cũng không tiếp khách. Mặc kệ người đàn ông nào có được nữ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế, đều không nở rời khỏi nàng, ngược lại hận không thể suốt ngày dính lấy nàng mới đúng.

Thật là có điểm phúc lớn!

Đám đàn ông không nhận được hâm mộ.

Nhóm quý nữ thấy diện mạo của Thủy Lung phần lớn đều thảm thán, buồn bã. Chỉ có số ít người cá biệt có lòng dạ khác và ghen tỵ. Người cá biệt này chính là Bạch Tuyết Vi và Chu Giáng Từ đang ẩn mình trong đám đông.

Chu Giáng Từ suýt chút nữa xé nát khăn tay, đáy mắt đầy ghen ghét. Không ngờ trên đời này lại có người xinh đẹp như vậy, hèn chi Tư Quy lại nói Yêu Nhan Khuyết Quốc!

Giờ khắc này, cho dù ả cao ngạo tự cho mình xinh đẹp nhất định sẽ trở thành trò cười. Nhưng ả không cam lòng, không cam lòng buông tha. Nhìn dáng vẻ Trương Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung, hai người đứng chung giống như thần tiên quyến lữ. Càng như vậy, ả càng muốn phá hư, dựa vào cái gì nó có được diện mạo xinh đẹp thế kia, dựa vào cái gì nó được Vô vương sủng ái!! (Tịch Ngự: ta không hiểu, xấu thì nói người ta không xứng, đẹp thì nói người ta dựa vào gì mà được - __ - mấy má làm nữ phụ làm riết không ra gì, nản!!!! #đề nghị sếp Cực tự hủy dung đi, coi có con nữ phụ nào mê nữa hem))

Ả không cam lòng, chỉ cần cố gắng, ả nhất định sẽ có cơ hội!

Chu Giáng Từ dần dần tỉnh táo lại, giả vờ bình tĩnh nhìn một màn này.

Bạch Tuyết Vi đứng không xa ả, nhưng đáy lòng ả ta không nhận được rung chuyển. Mặc dù ả ta thêm muốn có được dung mạo như Thủy Lung, nhưng lại vui vẻ khi ái thiếp mới này xuất hiện, Bạch Thủy Lung bị vứt bỏ khiến ả ta hả hê.

Nhưng, khi Phương Tuấn Hiền gọi Bạch Thủy Lung, ả ta luôn cuồng lại ngạc nhiên. Cái gì Bạch Thủy Lung? Sao lại gọi người này là Bạch Thủy Lung? Cô gái này làm sao có thể là Bạch Thủy Lung xấu xí kia?

Thủy Lung hơi kinh ngạc liếc nhìn Phương Tuấn Hiền.

Tuy rằng, Bạch Thiên Hoa làm trò gọi nàng là tỷ tỷ ở trước mặt mọi người. Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai có thể liên tưởng nàng và Bạch Thủy Lung được. Ai ngờ, Phương Tuấn Hiền vừa kêu liên nói ra thân phận của nàng, nhìn vào mắt của hắn cư nhiên đoán chắc được thân phận của nàng.

Chẳng lẽ, đây là ‘người hiểu rõ ta nhất chính là kẻ địch của ta’ sao?

Thủy Lung không biết, Phương Tuấn Hiền đoán chắc thân phận của nàng là vì hắn nhận được thư của Đồng Bật. Trong thư của Đồng Bật có nói yêu nhan hoặc chúng, cộng thêm việc Bạch Thiên Hoa gọi tỷ, thái độ của Trương Tôn Vinh Cực dành cho nàng, càng khẳng định đáp án của hắn.

“Bạch Thủy Lung!” Lần thứ ba gọi tên này, giọng điệu Phương Tuấn Hiền đã không còn nghi ngờ nữa, mỗi một chữ đều chắc chắn, hẳn hỏi.

Thủy Lung không có trả lời hắn, nụ cười nhạt khiến người ta cảm thấy say mê.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Phương Tuấn Hiền,

Trùng khớp với dung mạo khi xưa của Thủy Lung. Không sai, chính là nụ cười này. Dường như nàng luôn cười, bẩm sinh khoe miệng luôn mỉm cười, cố tình trong đôi mắt của nàng luôn phủ một tầng sương mờ ảo. Khiến tia sáng lạnh ngắt sắc bén như ẩn hiện, đâm vào lòng người.

Nụ cười như cũ nhưng diện mạo khác xưa. Ngày xưa, nàng luôn luôn xinh đẹp trong phút chốc. Ngày nay, không thời khắc nào không tỏa sáng mê người. Yêu nhan hoặc chúng, đúng là yêu nhan hoặc chúng. Người con gái này đúng là yêu tinh đột lột tiền.

“Phương Tuấn Hiền, nàng không phải...” Tư hoàng tử đứng bên cạnh Phương Tuấn Hiền nghe hắn gọi không nhận được nói.

Phương Tuấn Hiền cũng không quay đầu: “Chính nàng.”

“Này...” Tư hoàng tử kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại nhìn lầm nàng ta là Bạch Thủy Lung. Chẳng lẽ vì Bạch Thiên Hoa gọi một tiếng tỷ tỷ? Được rồi! Tại sao Bạch Thiên Hoa gọi nàng ta là tỷ tỷ?

Dưới ánh mắt khác nhau của mọi người, Thủy Lung vỗ vỗ tay của Trương Tôn Vinh Cực, ý bảo hắn buông tay.

Trương Tôn Vinh Cực không chịu buông: “Nàng muốn làm gì?”

“Đánh người.” Thủy Lung thờ ơ đáp.

Trương Tôn Vinh Cực khẽ cau mày, nắm tay nàng: “Bản, không thích thì giết đi.” (TN: “phạt” nghe như giết con gà mằn thịt dê....)

“Nhàn chán.” Mạng người mà nói với Trương Tôn Vinh Cực đều là mây bay. Thủy Lung tiếp thu nền giáo dục ở hiện tại, tuy rằng có giết người nhưng

nàng không giết người bừa bãi. Huống hồ, giết người chưa chắc là biện pháp giải quyết tốt, nàng dùng tay cầm tay Trương Tôn Vinh Cực, nháy mắt, “Ta không chạm vào hân.”

Nắm bàn tay mịn màng trong lòng bàn tay, mềm mềm ngứa ngứa, chọc trái tim của Trương Tôn Vinh Cực nhảy loạn. Hân lạnh lùng nhìn Thủy Lung, tự cho là vẻ mặt độc ác, nhưng thật ra không có nhiều sức đe dọa.

“Khánh khách” Thủy Lung cười khê, tay hơi dùng sức, quả nhiên tránh thoát khỏi Trương Tôn Vinh Cực, hân im lặng thỏa hiệp.

Tiếng cười réo rắc kết hợp với nụ cười thần nhiên của Thủy Lung, ngây thơ lãng mạng lại yêu mị tận xương, làm đám đàn ông xung quanh phải rung động, lần thứ hai cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực có điểm phức.

Ánh mắt nhìn theo Thủy Lung, nhìn thân ảnh nàng khê động, trong nháy mắt liền lướt tới trước mặt Vạn Toàn Tường.

“Khinh công bất phàm, chẳng lẽ là người trong giang hồ?” Tử hoàng tử nhỏ giọng đáp.

Nếu Thủy Lung không phải là ái thiếp của Trương Tôn Vinh Cực, hân cũng muốn đem nàng nhét vào trong ngực mình.

Cái suy nghĩ này, không chỉ một mình hân có, tất cả đàn ông đều như thế.

Hiển nhiên, không có ai xem lời nói của Phương Tuấn Hiền là thật. Hoàn toàn không tin thân phận của nàng là Bạch Thủy Lung.

“Mĩ...mĩ nhân?” Vạn Toàn Tường nhìn Thủy Lung đứng trước mặt mình, nhìn dung nhan xinh đẹp hút hồn trước mặt mình, hô hấp của hân cũng gấp gấp: “Ta...khụ..khụ..khụ!”

Gã nóng lòng muốn nói cái gì đó, khuôn mặt bị nghẹn đỏ bừng, không ngừng ho khan. Mọi người thấy hân ho khan thì phun nước bọt, lại nhìn Thủy Lung đứng trước mặt Vạn Toàn Tường, trong lòng thầm nghĩ hành động này của Vạn Toàn Tường là khinh nhờn Thủy Lung, đáy lòng mọi người dâng lên chút tức giận.

Nếu không phải ngại Trương Tôn Vinh Cực có mặt ở đây, nhất định có người bước ra bảo hộ bên người Thủy Lung.

“Ừm, mĩ nhân, nàng đỡ ta lên được không?” Cuối cùng, gã cũng ngừng ho khan, Vạn Toàn Tường liền nhìn chăm chú vào Thủy Lung, vươn tay về phía nàng.

Hành động này, lần thứ hai chọc giận mọi người.

“Được.” Thủy Lung cười khê nhận lời.

Mọi người nghe vậy liền biến sắc, thầm nghĩ cô gái này có phải rất đơn thuần hay không? Chỉ có số ít người nhờ, lúc Thủy Lung đi qua đó, rõ ràng nàng nói với Trương Tôn Vinh Cực là đi đánh người.

Vạn Toàn Tường cười hưng phấn. Nhưng, Thủy Lung không có đưa tay ra, bỗng nhiên làn váy tung bay, đá vào hàm của hân.

“Răng rắc” Thân thể Vạn Toàn Tường bị đá bay lên, gãy quai hàm, nước bọt chảy ra không ngừng.

“A a a a!” Tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết của Vạn Toàn Tường vang lên, mắt không dám tin nhìn Thủy Lung.

Hân không hiểu, một khắc trước mĩ nhân còn cười dịu dàng với hân, tại sao nàng lại đá hân, còn đá rất mạnh!

Hân còn nhiều điều chưa kịp hiểu. Sau khi Thủy Lung đá một cước cũng không dừng lại, nghiêng người lại dùng chân đá Vạn Toàn Tường, đầu ngón chân của nàng điểm nhẹ, đưa hân trở về chỗ hân vừa bị đá cái, từng cái cử động đều hiển ngang oai hùng. Sức lực kết hợp với vẻ đẹp, áo lụa đỏ tung bay giống như đóa sen hồng nở rộ, thiêu đốt lòng người. (Hồng – màu đỏ nha).

Nhưng, mặc kệ Thủy Lung có bao nhiêu xinh đẹp, cũng không tránh được hiện trường quỷ dị. Âm thanh xương khớp bị gãy kèm theo tiếng kêu thê lương của Vạn Toàn Tường rơi vào tai mọi người, làm cho mọi người ở đây đều kinh dị, im lặng không tiếng động.

Mãi đến khi Vạn Toàn Tường dựa lưng vào tấm ván gỗ của thuyền hoa, co quắp ngồi dưới đất. Miệng méo mặt sưng húp, nước mắt nước bọt hào lần nhau thành một bãi, hai mắt hoảng sợ nhìn Thủy Lung kêu “a a”, mắt thấy Thủy Lung duỗi chân, làn váy bay bay.

Một khắc kia, vẻ mặt Vạn Toàn Tường cư nhiên ngẩn ra, tầm nhìn không tự chủ nhìn xuống, muốn xem rõ phong cảnh dưới làn váy.

Chết tới nơi mà còn có hành vi đề tiện, ngoài trừ Thủy Lung, chỉ có mấy người chú ý.

Đáy mắt Trương Tôn Vinh Cực u ám

Đùng!

Cuối cùng, Vạn Toàn Tường không có nhìn được phong cảnh dưới làn váy mà mình mong muốn, cả khuôn mặt bị đập dưới bàn chân, đầu của hân dính sát vào tấm ván gỗ, gãy trắng như tuyết chậm rãi ép lên, động tác thờ ơ lại hung hãn, khiến mọi người ở chung quanh không khỏi cảm thấy rét lạnh,

nhưng lại không thể sinh lòng chán ghét, thậm chí còn nghĩ... Đáng về cô gái này rất có khí khái anh hùng.

Váy đỏ yên lặng rũ xuống, cô gái dùng một chân giẫm lên gương mặt nhếch nhác của gã, đáng người hết sức tỉnh tể. Chỉ thấy chân mày cô gái khẽ cong, nụ cười thanh nhã lộ ra mũi nhọn sắc bén, môi son nhếch lên giống như khiêu khích, khinh thường. Bộ dáng khiến người ta u ám muốn cúng bái, liền hận không thể đi tới gặm ăn, nghiền nát kiêu ngạo của nàng, chiếm lấy đáng về cao cao xa cách của nàng, khiến nàng lộ vẻ đáng về yếu ớt.

Đám đàn ông thờ gấp, âm thanh nuốt nước bọt rất rõ ràng, khiến Trương Tôn Vinh Cự đen mặt, lạnh lẽo.

“Ha ha ha!” Tiếng cười đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí kì lạ. Bạch Thiên Hoa ôm vết thương ở bụng, lớn giọng trầm trồ khen ngợi: “Đánh hay lắm! tỳ, ra sức mà đánh! Đánh cái miệng thú vị của hắn, ai kêu nó nhục mạ tỳ, ai kêu nó miệng chó không mọc ra ngà voi!”

Hắn nắm tay quơ quơ kêu la, không hề có bộ dạng công tử ưu nhã nữa, ngược lại giống như thằng lưu manh ở đầu đường.

Rất nhanh, hắn liền vui quá hóa buồn, vết thương ở bụng vì động tác kịch liệt của hắn lại bắt đầu chảy máu.

Chân Thủy Lung dùng lực, đạp Vạn Toàn Tường xuống đất, đá đoàn kiếm (Kiếm ngắn thường giấu trong tay áo) về phía Bạch Thiên Hoa.

Bạch Thiên Hoa hoảng sợ, vội tránh né, nói: “Tỳ, tỳ muốn mưu sát em trai ruột à?”

Thủy Lung lườm hắn: “Không phải gã đâm nguoi một kiếm sao? Cầm, đâm lại gã.”

Bạch Thiên Hoa ngăn người, nhìn đoàn kiếm dưới đất, lại nhìn bộ dạng Vạn Toàn Tường bị đánh bầm dập, Vạn Toàn Tường thờ không ra hơi. Vừa nghĩ tới lời gã nói, trong lòng hắn lại tức giận, vẻ mặt lạnh lùng.

“Hừ!” Bạch Thiên Hoa khề hừ một tiếng, nhưng không có nhặt đoàn kiếm lên, đáng về cao ngạo: “Đệ mới không thêm lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lần này tha cho nó, nếu lần sau gặp lại, đệ nhất định trả một kiếm này cho nó.”

Thủy Lung không có khen ngợi đạo đức tốt đẹp của hắn, ngược lại mắng: “Ngu ngốc.”

“Ồi?” Bạch Thiên Hoa còn tưởng sẽ được Thủy Lung khen.

“Đối mặt với kẻ địch, mặt mũi là cái thứ gì?” Thủy Lung lạnh nhạt nói, bỗng nhiên đá Vạn Toàn Tường.

Chỉ thấy Vạn Toàn Tường giống như cái bao bố bị đá ra khỏi thuyền hoa, ‘phù phù’ âm thanh rơi vào nước vang lên...

“Nguoi kêu ta đến không phải làm chỗ dựa cho nguoi sao? Cho nguoi chỗ dựa, nguoi lại không chịu lợi dụng.”

Bạch Thiên Hoa lắc đầu, vẻ mặt cứng cỏi, nhỏ giọng thì thào: “Không phải, đệ không nghe nổi bọn họ đồn tầm bậy về tỳ, đệ muốn cho bọn họ biết, tỳ của đệ không phải là người như vậy! Tỳ, đệ biết sai rồi, là do đệ uống say gây chuyện...”

Lúc này hắn mới nhớ mọi chuyện hắn làm không được thỏa đáng.

Tỳ đã nói cứ để mặc cho bọn họ đồn nhảm, nàng không để bụng, ngược lại còn nguyên ý để bọn họ tha hồ đồn đãi. Nhưng, hắn lại hồ đồ làm lộ mọi chuyện của tỳ! A a a! Sao hắn lại hồ đồ như vậy, kích động như vậy! Quả nhiên, uống rượu làm hỏng chuyện!

Thủy Lung nhìn vẻ mặt càng ngày càng áy náy của Bạch Thiên Hoa, khoát khoát tay: “Không có chuyện gì lớn, không cần để ý.”

Nàng không quan tâm lời đồn ra sao, nhưng Bạch Thiên Hoa kích động gây chuyện đều vì nàng bị người ta tổn thương, muốn đòi lại công bằng cho nàng thôi. Lại nói, sắp tới ngày sinh nhật của thái hậu, thân phận của nàng cũng bị lộ ra. Lộ diện sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau, nhưng nàng luôn quan tâm chuyện này mà thôi.

Huống hồ, rất nhanh sẽ đến ngày sinh nhật của thái hậu, lộ mặt sớm, đến lúc đó không cần giải thích nữa.

Hiện tại, cần làm cái gì? Nếu đã ra mặt, vậy thì giải quyết mọi chuyện, để bọn họ nhớ lại kí ức ‘tốt đẹp’ của Bạch Thủy Lung.

Sóng mắt Thủy Lung lưu chuyển, cười nhạt, đem vẻ mặt của mọi người thu hết vào đáy mắt, chậm rãi nói: “Lúc này, ai nói xấu ta, đứng ra.”

Mọi người nhìn nhau, một hồi sau có người bước ra. Người này mặc hoa phục, vóc dáng hơi mập, chính là kẻ muốn đưa thuốc chữa thương cho Thủy Lung. Gã si ngốc nhìn Thủy Lung, rất nhanh dời mắt đi, ấp a ấp úng nói: “Ta... ặc, tiểu sinh không có cố ý chửi bởi tiểu thư, chỉ vì ngu dốt tin lời đồn bậy, hi vọng tiểu thư đừng tức giận.” Gã ấp úng nói xong, câu nói tiếp theo lại gấp gáp: “Cái kia, tiểu thư muốn cái gì thì cứ nói với tiểu sinh, chỉ cần tiểu thư lên tiếng, tiểu sinh đều nguyện ý dâng lên, chỉ mong tiểu thư đừng giận.”

Có người đầu tiên, lại có ba người nữa bước ra.

Thủy Lung nhìn mọi người: “Chỉ có bốn người thôi à? Tự mình bước ra sẽ được xử lí theo chính sách khoan hồng, nếu để tự ta bắt ra...” Nàng nói khẽ, âm thanh thanh thúy, giống như cô gái nhỏ đùa giỡn. Nhưng một màn Vạn Toàn Tường bị đánh, mọi người đều biết nụ cười kia không phải biểu đạt sự ngây thơ, lương thiện.

Năm giây sau, lại có mười người nữa bước ra. Trong mười người này, có bảy nam, ba nữ.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn Bạch Thiên Hoa: “Chỉ người.”

Bạch Thiên Hoa lập tức lắc đầu, cảm hận: “Không chỉ bọn họ, ngoại trừ ba vị điện hạ, Phương Tuấn Hiền, Khâu Tử Văn, đó, đó...” Bạch Thiên Hoa liên tục chỉ người, nói: “Trừ bọn họ, những người khác đều nói vậy!”

“Tiểu đệ, đệ đừng nói lung tung.” Âm thanh êm ái vang lên. Bạch Tuyết Vi mặc đồ trắng thướt tha đi ra, dáng vẻ có chút miến cưỡng. Nhìn Bạch Thiên Hoa nhẹ giọng nói: “Tiểu đệ, tỷ tỷ không có nói xấu vị tiểu thư này, tỷ tỷ còn khen tiểu thư. Hôm nay vừa thấy, tiểu thư này đúng là sắc nước hương trời.” Câu nói cuối cùng chính là nói chuyện với Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn Bạch Tuyết Vi cố nén khăn trương. Nàng nhìn Bạch Tuyết Vi cau mày, âm thanh ác liệt: “Tuyết Vi, ta nhớ ngươi luôn gọi là là đại tỷ.”

Một câu nói, đánh nát Bạch Tuyết Vi lừa mình dối người.

À ta đảo mắt liên tục, lùi về sau, không dám tin nhìn Thủy Lung, mặt xám ngoét xấu xí: “Không thể nào! Làm sao ngươi có thể là Bạch Thủy Lung! Ngươi không phải à!”

Không chỉ Bạch Tuyết Vi không tin, tất cả mọi người đều không tin.

Cô gái đẹp như yêu tinh này làm sao có thể là Bạch Thủy Lung được. Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều phong hoa tuyết đại, sao có thể là Bạch Thủy Lung khô khốc, xấu xí kia.

Ban đầu, nàng không trả lời Phương Tuấn Hiền, mọi người âm thầm cười nhạo hấn nhận sai người. Thầm nghĩ, Bạch Thiên Hoa gọi nàng là tỷ cũng có nguyên nhân khác. Lúc này, chính miệng nàng thừa nhận, khiến bọn họ không thể tự mình lừa dối mình nữa.

Thủy Lung không nói nhiều với à, nhanh như chớp đi về phía Bạch Tuyết Vi đá à rơi vào nước.

Đây chỉ là mới bắt đầu, ngay sau đó bóng dáng của nàng cấp tốc nhào lên trong đám đông, mỗi lúc dừng lại trong nháy mắt liền đá một người xuống nước. Nàng ra chân không nhẹ, mỗi cú đá đều nghe được âm thanh vang dội, suy đoán vị trí bị nàng đá trúng không bị tổn thương bên trong, nhưng nhất định sẽ bầm tím.

Chu Giáng Từ cắn răng tới gần Thủy Lung, khi tới trước mặt nàng, à làm ra vẻ thuần khiết: “Võ vương phi, ngươi hiểu lầm...A!”

Tiếng kêu sợ hãi kèm với tiếng chân Thủy Lung đá người, đột nhiên một bóng dáng xuất hiện cực nhanh, bảo hộ Chu Giáng Từ ở phía sau, dùng lưng chặn một cú đá của Thủy Lung.

“Hừm?” Thủy Lung ngoài ý muốn liếc nhìn người đàn ông này.

Lúc nàng đi tới bến tàu, mơ hồ cảm nhận được một tầm mắt. Chỉ không ngờ, người này chính là người bên cạnh Chu Giáng Từ. Nhìn thân pháp của hấn, coi bộ cũng là cao thủ.

Đau đón sau lưng đối với Tư Quy không là gì cả, gã thậm chí dài một hơi. Một cước này nếu đá vào người Chu Nhi, chắc chắn nàng phải chịu đau đón nhiều ngày.

Chu Giáng Từ nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực của Tư Quy, tức giận liếc Tư Quy, muốn mở miệng dạy dỗ hấn tại sao lại dám ôm à ở trước mặt nhiều người như vậy. Thế nhưng lại ngại vì sự có mặt của Trương Tôn Vinh Cực và mọi người, chỉ có thể ghen mà không nói, âm thầm dùng ánh mắt sai khiến Tư Quy ra tay với Thủy Lung. (Tịch Ngừ: Làm bộ làm tịch, hơn cả ôm cũng làm rồi còn bày đặt ~ ko bằng kĩ nữ nữa (-____-#) bà đây edit tới chừng nào mi mới chịu chết hờ con quý kia)

Tư Quy kéo tay à, nghiêng người nhảy xuống hồ, chặt vật rơi vào nước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Trò đùa chấm dứt

Edit: Tịch Ngừ

Đầu mùa đông, nước trong hồ rất lạnh, trên người lại mặc nhiều quần áo dày. Đột nhiên rơi xuống nước khiến cả người Chu Giáng Từ sửng sốt. Ngay sau đó, tức giận và xấu hổ xông lên não.

Tư Quy dám ôm à nhảy khỏi thuyền hoa!

Hành động này bị nhiều người nhìn thấy, quan trọng nhất là Bạch Thủy Lung và Võ Vương gia cũng ở đây.

Sắc mặt Chu Giáng Từ đỏ lên, ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao nhìn về phía Tư Quy. ả vung tay lên theo thói quen, muốn hung hăng tát Tư Quy hoặc là mở miệng kêu gào. Nhưng thấy tình hình trước mắt liền nghẹn lại, lộ ra vẻ mặt uất ức khó chịu, rất là điềm đậm, đáng yêu.

Người khác không nhìn ra vẻ mặt tức giận của Chu Giáng Từ, Tư Quy lại hiểu rất rõ. Ngay lập tức, đẩy lồng gả hoảng hốt rồi đau đớn. Chu Giáng Từ há miệng, phát ra thanh âm ề ề vô nghĩa.

Mắt Chu Giáng Từ càng lạnh lẽo. Tư Quy nhấp nháy môi, cuối cùng giải thích bằng một câu: “Người sẽ bị thương.”

Từ lâu, gả đã hiểu rõ, gả không phải là đối thủ của Trường Tôn Vinh Cực. Võ công của Bạch Thủy Lung như thế nào, chỉ dựa vào thân pháp của nàng ta liền đoán được chút ít. Nếu giao đấu với Bạch Thủy Lung, nhất định không chiếm được chỗ tốt. Tuy rằng, gả không sợ bị thương nhưng gả không thể trơ mắt nhìn Chu Giáng Từ gặp nguy hiểm.

Hiện tại, mọi người đều biết gả là người của Chu Giáng Từ, gả âm thầm ra tay với Bạch Thủy Lung, lỡ như Bạch Thủy Lung trút giận lên người Chu Giáng Từ, gả sợ là khó chống cự.

Gả kéo Chu Giáng Từ nhảy vào nước kịp thời, đều là vì Chu Giáng Từ không bị tổn thương.

Cái này, không phải Chu Giáng Từ không hiểu, nhưng đối với Tư Quy, dường như ả đã có thói quen cố tình gây sự, không có một chút lòng khoan dung nào hết, chỉ biết tới tâm trạng của chính mình mà thôi.

Lúc này, nghe lời giải thích đơn giản của Tư Quy, Chu Giáng Từ chỉ xê dịch môi, không có phát ra âm thanh. ả biết, Tư Quy hiểu rõ khẩu ngữ, không sợ gả không hiểu được ả nói gì.

Quả nhiên, Tư Quy nhìn môi ả nhấp nháy, vẻ mặt cứng lại, giống như đau khổ, sau đó chỉ còn chết lặng.

“Người thật vô dụng!” chỉ một câu ngắn ngủi được Chu Giáng Từ nhàn nhạt nói ra.

Không phải lần đầu tiên gả nghe những lời này của nàng. Mỗi lần nàng dùng ánh mắt ghét bỏ, nói ra câu này, Tư Quy liền không khỏi chua xót. Người đàn ông nào có thể chịu được người mình yêu ghét bỏ chính mình?

Trong đầu gả loáng thoáng hiện ra hình ảnh trước kia.

Thiếu nữ mặc quần áo màu hồng phấn, nét mặt tươi cười hồn nhiên lại hay ý lại vào gả. Chỉ cần đáp lại nàng một chút xiu nàng cũng vui vẻ cả ngày, đỏ mặt nói với gả, Tư Quy người thật giỏi, người là người giỏi nhất ta từng thấy!

Hành động của hai người bọn họ ở trong hồ nước không có nhiều người quan tâm, mọi người nghĩ rằng Tư Quy là hộ vệ riêng của Chu Giáng Từ. Dù sao thì hộ quốc công rất yêu thương cháu gái, bên cạnh có cao thủ bảo vệ cũng không kì quái.

Mặc dù, lần này không có nguy hiểm tới tính mạng, tên hộ vệ này xuất hiện có chút kích động.

Thủy Lung cũng không rảnh quan tâm đến Chu Giáng Từ và Tư Quy, khi Tư Quy ôm Chu Giáng Từ nhảy vào nước. Trong phút chốc, nàng chỉ cảm thấy người đàn ông này rất thức thời, làm việc rất sáng khoái, dứt khoát.

Cũng không phải nàng không nhìn thấy ánh mắt độc ác, u ám của Chu Giáng Từ, đúng là nàng có ý định dạy dỗ ả, nhưng Tư Quy ôm ả nhảy xuống nước, quyết định này liền tan thành mây khói, nàng lưỡi tiếp tục để ý tới ả.

Chu Giáng Từ không phải là người đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng rơi xuống nước.

Động tác của Thủy Lung không có dừng lại, kèm theo âm thanh ‘phù phù’ cùng tiếng la hét của đám công tử tiểu thư ăn mặc quần áo đắt tiền, sắc mặt bọn họ mang theo hoảng sợ và tức giận, nhưng không ai dám công khai lên án Thủy Lung.

Giờ khắc này, rốt cuộc bọn họ cũng nhớ đến mọi kí ức có liên quan đến Thủy Lung.

Tàn khốc, kì quái, không bao giờ kiêng nể ai hết, kiêu ngạo, phách lối... vô số từ ngữ không tốt đẹp hình dung cô gái Bạch Thủy Lung này.

Hiện tại, hành vi này không phải chỉ có Bạch Thủy Lung mới dám làm hay sao?

Cô gái mặc đồ đỏ, gương mặt xinh đẹp này chính là Bạch Thủy Lung!

Dưới ánh mắt kinh ngạc, sửng sốt, hoài nghi của nhóm tứ hoàng tử, các công tử tiểu thư lần lượt bị đá ra khỏi thuyền hoa. Bây giờ, trên thuyền hoa trừ bỏ Thủy Lung, chỉ còn lại nhóm người được Bạch Thiên Hoa điểm danh không có tham gia nhục mạ nàng, cùng với nhóm tỷ nữ, thuyền viên, nhóm người lúc đầu tự thú, Trường Tôn Vinh Cực và Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung nhìn về phía nhóm người công tử mập biết điều lựa chọn tự thú: “Tự các người nhảy xuống dưới.”

“Hả?” Nhóm người của công tử mập sừng sốt.

Thủy Lung chỉ chỉ nhóm công tử, tiểu thư trời nổi xung quanh thuyền hoa, hơi nhú mày, không nói. Ý của nàng rất rõ ràng, chỉ cần không phải kẻ ngu liền hiểu rõ.

Nhóm công tử mập bùng tình, cũng biết ý trong lời của Thủy Lung. Nàng ấy kêu bọn họ tự nhảy xuống.

Đây là cách xử lý khoan hồng mà nàng ấy nói sao?

Công tử mập lặng lẽ nhìn về phía hồ nước, thấy nhóm công tử tiểu thư trong nước rất khó coi. Không phải khó coi vì mất thể diện, phần lớn là vì bị Thủy Lung đá rất đau. Trong này, không phải tất cả đều biết bơi, cho nên trong nước còn có đám tỷ nữ và nô bộc trên thuyền hoa nhảy xuống để bảo vệ đám người quý tộc này.

Công tử mập liếc mắt nhìn dưới nước một cái, thấy nàng hình như cũng nhìn gã (?), ánh mắt hip lại cười như không cười khiến lòng người loạn nhịp. Đừng nói bắt gã nhảy xuống hồ, nếu có thể được nàng nhìn chăm chú, cười với gã một cái, bắt gã nhảy xuống biển gã cũng vui vẻ nhảy xuống.

Ánh mắt công tử mập nóng rực, đáng vẻ như bắt chấp mọi gian nguy, hít một hơi thật sâu, lớn tiếng trả lời Thủy Lung: “Tuân lệnh!”

Gã cất cao giọng khiến nhiều người thức tỉnh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía gã, Thủy Lung cũng vậy.

Thủy Lung không có nhiều ấn tượng đối với công tử béo, lúc này thấy gã chỉ mượt mà, hơi mập chút thôi. Da thịt trắng mịn, đôi mắt không nhỏ lắm, gương mặt mập mạp như bánh bao, con ngươi đen như mực nhìn nàng. Vẻ mặt nghiêm túc lại hưng phấn, khiến người ta cảm thấy hình như gã muốn làm chuyện gì đó rất quan trọng.

Công tử mập phát hiện tầm mắt của Thủy Lung nhìn về gã, nụ cười mừng rỡ trên mặt càng rõ ràng, mạnh mẽ ưỡn ngực, bộ dạng như anh hùng không sợ chết, xoay người đi tới lan can thuyền hoa, hít một hơi thật sâu, nhảy xuống!

“A!” Một tiếng thét chói tai, công tử mập đoán sai năng lực hoạt động của mình, gã chưa từng nhảy qua rào chắn, nên lần này vướn chân.

Như vậy, thân thể vẫn bay qua lan can, cả người treo ngược ở bên ngoài, chân thì móc ở lan can.

Trước tiên, nhóm tứ hoàng tử ngây người, sau đó cả thuyền cười vang, tiếng cười càng ngày càng lớn, càng ngày càng vang dội.

Bầu không khí vốn yên lặng liền sống động lên, thậm chí có vài người ở dưới nước cũng cười theo, còn nhóm người chuẩn bị nhảy xuống nước cũng cảm thấy thoải mái hơn, nhẹ nhõm hơn.

“Ê, Diêm Phi Hồng, người thật là giỏi.” Bạch Thiên Hoa cười đau thắt cả ruột. Thực tế, hần rất đau, vết thương trên bụng cũng vì hần cười quá mức mà đau nhói, chứng tỏ Bạch Thiên Hoa rất kích động.

Công tử mập cũng chính là Diêm Phi Hồng, mặt mũi đã sẫm đỏ bừng, không biết là do bị treo ngược hay là do xấu hổ. Mặt mặt muốn chết, trước mặt nữ nhân mà... thật mất mặt!

Giờ khắc này, đôi mắt gã đã ươn ướt, suýt chút nữa lệ tuôn như thác.

Nô tài trên thuyền hoa rất thông minh chạy tới đưa tay muốn đem Diêm Phi Hồng kéo lên.

Diêm Phi Hồng không chịu nghe, nhắm mắt lại nói: “Đem chân ta kéo xuống đi!” Gã thả roi vào trong nước lạnh lẽo, cũng không thèm quay về thuyền hoa đối mặt với ánh mắt của nữ nhân và mọi người. Mặc dù, nữ nhân cười rộ lên rất đẹp, nhưng... Thật mà mặt mặt muốn chết!

Giọng điệu của gã chất chứa cảm xúc ‘trắng sã ra đi không ngày trở về’, lập tức khiến nhóm tứ hoàng tử cười càng kịch liệt. Trên trán gã nô tài xuất hiện ba vạch đen, thâm nghĩ Diêm công tử đúng là có bệnh, nhưng trong miệng vẫn làm tròn bổn phận của mình: “Diêm công tử, ngài nói giỡn sao?” Cho dù gã có mười lá gan, gã cũng không dám đem vị công tử quý tộc này ném xuống hồ đâu.

Diêm Phi Hồng bị thương nói: “Buông, không sao đâu, ta muốn té.”

“...” Ngài muốn té, ta chịu không nổi kinh hách nha! Nô tài thâm nghĩ, thấy không có ai mở miệng quản chuyện này, cuối cùng vẫn là nghe theo lệnh của Diêm Phi Hồng, về mặt gã nô tài đau khổ cần thận đem chân gã ta đẩy ra.

Diêm Phi Hồng được như ý nguyện rơi tòm xuống nước, vừa rơi vào nước gã rùng mình một cái, thâm nghĩ: Oa nhòa nhòa nhòa, sao lại lạnh như thế! Đúng rồi! Gã không biết bơi!!! TT TT

Thân thể gã cứng đờ, vùng vẫy vài cái, cả người liền chìm xuống nước.

May là tên nô tài này chưa quên gã ta, muốn đem công bù đắp tội. Vừa thấy bộ dạng Diêm Phi Hồng, lập tức bật người nhảy xuống, đúng lúc kéo Diêm Phi Hồng đang chìm xuống lên: “Diêm công tử, ngài không sao chứ?”

Diêm Phi Hồng bị sặc đến chảy nước mắt, vành mắt đỏ au nhìn bầu trời: “Ta còn sống không?”

Tên nô tài 卩, giọng điệu yếu ớt, lời nói ảo não: “Chết...” Mới là lạ đó.

Lời còn chưa nói hết, cả người Diêm Phi Hồng không khỏi giật mình, trợn mắt một cái, hôn mê!

Tên nô tài suýt chút nữa hôn mê theo. Công tử, ngài rất không nhẹ, hôn mê cũng đừng bám víu vào chân nô tài chứ. Hiện tại làm sao đây? Nô tài không có biện pháp vẫy nước, chìm xuống chung với ngài rồi nè, lần này chết là cái chắc!

Cuối cùng, khi đầu tên nô tài gần chìm xuống, liền có người vớt lên. Cái này để nói sau.

Lúc này, người nên nhảy khỏi thuyền hoa đều nhảy xuống dưới tầm mắt của Thủy Lung, người không cần nhảy thì vẫn ngây ngô trên thuyền.

Sau một trận cười ầm ĩ liền yên tĩnh lại, trên thuyền hoa còn lại nhóm tứ hoàng tử nhìn mặt nhau, nhất thời không biết nói gì. Cuối cùng, vẫn là tứ hoàng tử khẽ tăng hăng, bước lên chào Trương Tôn Vinh Cực, giọng điệu thân thiết: “Hoàng thúc, cháu muốn gặp người đứng là không dễ chút nào.”

Hắn vừa mở miệng, lục hoàng tử liền cười ha hả nói tiếp lời: “Hoàng thúc nể mặt ta nha, vì thiệp mời là do ta đưa đến phủ Võ vương.”

Giọng điệu hả hê, người nghe liền biết hắn đang làm bầu không khí hòa dịu xuống, nhưng lại cố ý giả vờ không biết, sau lời nói của hắn là tiếng trêu ghẹo vui vẻ, bầu không khí càng ngày càng nhẹ nhõm.

Chỉ khổ cho nhóm công tử, tiểu thư còn trôi bồng bềnh trong nước, một đám phải ngâm mình trong nước lạnh lẽo. Trước khi Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung mở miệng, bọn họ nào dám lên thuyền.

Ngũ hoàng tử ung dung nhìn Thủy Lung, bước lên, nhỏ giọng kêu: “Hoàng thẩm.”

Một câu xưng hô khiến toàn trường yên tĩnh, lần nữa mọi người đưa mắt nhìn sang Thủy Lung.

Tuy là Thủy Lung thừa nhận thân phận của mình, nhưng bọn họ vẫn không thể tiếp nhận chuyện này, không nhận được muốn xác nhận lần nữa.

Thủy Lung thản nhiên gật đầu đối với ngũ hoàng tử.

Một trận hít thở mạnh vang lên.

Trong lòng bọn họ đều hiếu kì, kinh nghi, vì sao Bạch Thủy Lung biến thành bộ dạng này? Khoảng thời gian nàng rời khỏi thành Kỳ Dương đã xảy ra chuyện gì?

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Thủy Lung rất bình tĩnh, Trương Tôn Vinh Cực thì không nhẫn nại được nữa.

Thân ảnh hắn lóe lên đứng sau lưng Thủy Lung, đưa tay ôm thắt lưng của nàng, kéo cả người nàng nhét vào ngực mình. Hành động lưu loát như nước chảy, khiến mọi người cảm nhận được ánh mắt của hắn đảo qua, cơ thể đau đớn giống như bị băng nhũ đâm trúng.

Nhóm người tứ hoàng tử liền hiểu rõ, thu hồi tầm mắt nóng rực của mình.

Hoàng thúc / Võ vương gia bá đạo quá đi! Thậm chí liếc một cái cũng không cho!

Lúc này, tứ hoàng tử chợt nhớ, khi trước hoàng thúc cũng đối xử với Bạch Thủy Lung như vậy. Khi đó, mọi người đều mờ mịt không hiểu, vì sao một người hoàn nữ như hoàng thúc lại để ý, độc chiếm Bạch Thủy Lung. Hôm nay, nhìn thấy hai người ở chung, nhất thời cảm thấy đây là chuyện đương nhiên và hài hòa.

Chẳng lẽ, đây mới là diện mạo thật của Bạch Thủy Lung, hoàng thúc đã sớm biết chân tướng nên mới chú ý đến Bạch Thủy Lung?

Tứ hoàng tử nghi ngờ cũng là suy nghĩ của mọi người.

“Về.” Trương Tôn Vinh Cực dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Thủy Lung, lạnh nhạt nói.

Thủy Lung nghe ra giọng điệu của hắn không được kiên nhẫn. Vốn dĩ lấy tính cách của hắn, muốn đi là đi, hoàn toàn sẽ không nói một câu, huống chi nói còn chưa xong người đã bỏ đi rồi. Hoàn toàn không khỏi ý kiến của Thủy Lung.

“Được.” Thủy Lung nghiêng đầu cười với hắn.

Nụ cười thanh nhã vô cùng thân thiết, giống như dòng nước ấm ngày xuân xóa tan mọi buồn phiền trong lòng Trương Tôn Vinh Cực. Vẻ mặt lạnh lùng dần dần ấm lên, khóe miệng hiện lên nụ cười như có như không.

“Ồi chào! Hoàng thúc hiếm khi ra khỏi phủ, ở lại chơi một chút đi ạ!” Lục hoàng tử thấy hai người muốn đi, vội vã giữ lại.

Ngũ hoàng tử kéo ống tay áo của hắn, vẻ mặt không đồng ý. Tiểu lục lớn như vậy rồi, sao còn không hiểu chuyện? Hiện tại là tình huống gì? Ở đâu ra thời cơ tốt để tụ họp?

Trương Tôn Vinh Cực phớt lờ lời lục hoàng tử, hắn hận không thể nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Trở về thế giới hai người của hắn và Thủy Lung.

Mọi người chỉ thấy bóng dáng khẽ động, cả người liền bay ra khỏi thuyền hoa, ôm cô gái áo đỏ đập nước mà đi, dáng vẻ nhàn nhã, ung dung nhanh chóng vào bờ. Một màn này, đẹp như tranh vẽ!

“Tỷ! Tỷ phu! Các người đừng bỏ đệ chứ!” Bạch Thiên Hoa ở trên thuyền gọi theo.

“Tam công tử.” Hường Dương ở cách đó không xa kêu hắn, thì ra lúc trên thuyền đã diễn trò vui, hắn ta đang chèo bè đi tới cạnh thuyền hoa. Mới tới gần thuyền hoa liền nghe tiếng Bạch Thiên Hoa la lên, lúc này bè đã tới sát thuyền hoa.

Bạch Thiên Hoa không hề do dự nhảy xuống bè, chừng chặc nói: “Làm không tệ.”

Bộ dạng này và bộ dạng trước mắt Thủy Lung chính là hai cực đối lập.

“Tiểu đệ...” Lúc Hường Dương chống gậy trúc muốn chèo bè rời đi, thanh âm mềm mại của thiếu nữ truyền đến.

Bạch Thiên Hoa quay đầu theo thói quen liền nhìn thấy Bạch Tuyết Vi trong nước. Nhìn về mặt dính nước của ả, tóc đen dài bồng bềnh trong nước, mắt rung rung nhìn hắn, thật sự rất đẹp, y như đóa sen tươi đẹp mới hé nở.

Nhưng, vẻ đẹp này, Bạch Thiên Hoa khinh thường thương thức, cũng không có chút lòng thương tiếc bảo vệ nó. Hắn nhớ, lúc hắn bị Vạn Toàn Tường đánh, Bạch Tuyết Vi không hề có ý ngăn cản. Hắn càng nhớ rõ, lúc nhóm quý nữ nói xấu Thủy Lung, người khởi xướng chính là Bạch Tuyết Vi.

“Hừ.” Chân mày Bạch Thiên Hoa chau lại, đứng trên mảng bè nhìn xuống Bạch Tuyết Vi, lộ ra nụ cười tà ác như công tử ăn chơi trác táng của ngày xưa: “Bộ dạng của ngươi lúc này thật xấu xí, hèn gì Vũ vương gia cũng ghét bỏ. Hắn mất tích, nói không chừng là muốn trốn để khỏi cưới ngươi đó.”

Bạch Thiên Hoa rất ít khi nói lời cay độc đối với phái nữ, trừ phi là cực kỳ ghét. Đây được coi là lần đầu Bạch Thiên Hoa không nể mặt Bạch Tuyết Vi, Bạch Tuyết Vi nghe xong, mặt tái nhợt, suýt chút nữa vạ vạ ngũ quan.

Trong mắt ả, Bạch Thiên Hoa luôn là thằng công tử ăn chơi không có đầu óc. Lần này bị Bạch Thủy Lung lừa gạt, ả phải cố gắng nhiều hơn mới có thể đem Bạch Thiên Hoa nắm vào lòng bàn tay lần nữa. (TN: muốn chém con này)

Nhưng, thái độ hiện tại của Bạch Thiên Hoa rõ ràng nói cho ả biết. Ý nghĩ của ả quá đơn giản rồi, tên ngu kia từ thằng em nhỏ ngoan ngoãn đã lột xác từ khi nào không hay. Cách xa ả một chút, thì biến thành chương ngại vật lớn đối với ả.

“Đi!” Bạch Thiên Hoa quay đầu, hắn vừa nghe cách xưng hô ‘tiểu đệ’ này lại nhớ tới hành vi của Bạch Tuyết Vi liền khó chịu, thái độ đối với Hường Dương cũng cứng rắn.

Đối với tính cách trẻ con của hắn, Hường Dương không thêm để bụng. Chống gậy trúc, chèo bè về bến tàu.

“Còn không mau đem công tử, tiểu thư kéo lên.” Tứ hoàng tử nhìn bóng dáng biến mất của Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, thờ dài, quay đầu ra lệnh nhóm nô tài còn đang ngây ngốc.

Luống cuống một lúc, nhóm công tử tiểu thư cuối cùng cũng được kéo lên thuyền hoa.

“Ồ ô...thật quá đáng, Võ vương phi đúng là không hề thay đổi, vẫn như trước kia...” Một cô gái vừa được vớt lên thuyền hoa, ôm ngực khóc thút thít.

Lời ả nói còn chưa hết, đã bị tứ hoàng tử lạnh lùng cắt ngang: “Lần này, chính là các ngươi sai, bị phạt là đúng tội. Hoàng thân là người các ngươi có thể tùy tiện nhục mạ sao?”

Ả kia bị dọa mặt mũi trắng bệch, thút thít lắc đầu.

Bạch Tuyết Vi được kéo lên đáy mắt mang theo trào phúng và oán hận.

Trước kia, cho rằng Bạch Thủy Lung bị thất sủng không biết sống hay là chết, liền mặc kệ bọn họ nói gì thì nói, không quan tâm. Hôm nay, thấy nàng trở về, lại còn trở nên xinh đẹp, liền không cho phép bọn họ nói? Đúng là dối trá! Một đám tiện nhân dối trá!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ghen tuông nhỏ ần ào

Edit: Tịch Ngừ

Bạch Thủy Lung không có bị vứt bỏ, tin đồn ái thiếp mới của Võ vương tan thành mây khói, cái gọi là ái thiếp mới, từ đầu tới cuối Võ vương gia chung

tình chỉ có một mình Bạch Thủy Lung.

Sau chuyện Hội Văn Thơ mà nhóm tứ hoàng tử tổ chức kết thúc, lời đồn trong thành Kỳ Dương đều phá vỡ. Dân chúng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe loáng thoáng dung mạo của Thủy Lung đã thay đổi, từ người xấu xí biến thành một đại mỹ nhân, cuối cùng thì đẹp đến mức nào, chưa có người thấy nên không rõ ràng lắm.

Dường như có thể lực mạnh đem chuyện này ém xuống, không cho dân chúng biết nhiều về diện mạo mới của Thủy Lung. Nhưng giới quý tộc lại truyền miệng rất nhanh, biết được rất nhiều.

Ngày hôm sau ngày Hội Văn Thơ, một bức họa được đưa đến tay thái hậu. Tranh vẽ thiếu nữ mặc đồ đỏ đập vào mắt thái hậu, sắc mặt bà ta vắn vẹo khó tả.

Gọi Yên Lam đã mất đi thính giác đến trước mặt xác nhận xem cô gái trong bức tranh có phải ái thiếp mới ở trong phủ Võ vương, là cô gái đã thừa nhận mình là Bạch Thủy Lung ở thuyền hoa Hội Văn Thơ hay không?

Yên Lam nhìn thoáng qua, liền gật đầu nói: “Đúng vậy, cô gái này chính là ái thiếp mới được Võ vương gia cưng chiều mà nô tỳ gặp ở vương phủ.” Mặc dù họa sĩ vẽ bức tranh này không tệ, nhưng không vẽ được thần vận của thiếu nữ kia (*Thần vận = 神韵... ta không biết giải nghĩa, nghĩ là thần thái, linh hồn... ở bó tay @@), không vẽ được tám phần nhan sắc của nàng ta.

Thái hậu nghe xong, ngón tay xiết chặt tay vịn của ghế.

Yên Lam thấy vậy liền kinh hãi. Đã bao lâu rồi bà chưa từng thấy dáng vẻ tức giận của tiểu thư! Ái thiếp nhỏ bé kia đã làm gì, cư nhiên có thể chọc tiểu thư nổi giận như vậy!/? (*tiểu thư ...ợc ợc....)

Mấy ngày nay, bà ở trong phòng học khẩu ngữ, cho nên bà không biết chuyện trên thuyền hoa Hội Thi Văn, cũng không biết ái thiếp mới của Võ vương gia chính là Bạch Thủy Lung.

“Tiểu tiện nhân! Đúng là có đủ mặt mũi!!!” Thái hậu không giận mà cười, nhẹ nhàng nói nhỏ.

Kinh nghi trong mắt Yên Lam càng đậm. Đúng là tiểu thư tức giận thật rồi, nếu không bà ta sẽ không đem câu ‘tiểu tiện nhân’ nói ra khỏi miệng đâu.

Thái hậu vươn tay hút bức tranh vào lòng bàn tay, rồi nhìn bức tranh, thấy thiếu nữ mặc đồ đỏ đập nước mà đi, khoe miệng cười nhạt, áo đỏ tung bay như tiên nữ. Đáy mắt bà ta hiện lên đồ kị, ghen ghét, sau đó chậm rãi đem bức tranh xé từng chút từng chút: “Dám đùa giỡn mưu trí với ta, coi ta như con hề mà đùa bỡn!!!”

Thái hậu nhớ tới mấy hôm trước bà kêu Yên Lam đến phủ Võ vương, sau đó nghe Yên Lam mang những lời nói kia về. Bạch Thủy Lung cô tình không nói rõ mọi chuyện, cố tình giả bộ làm ái thiếp được nuông chiều khiến bà mất mặt, cái gì là thân phận của nàng đủ về vang, không cần bà ban ơn...

Đúng, thân phận Võ vương phi đã đủ về vang rồi, đương nhiên không cần bà ban ơn!

Thái hậu càng nghĩ càng tức, ánh mắt âm trầm như muốn lòi ra. Từ khi bà trở thành thái hậu của Tây Lăng quốc, đã lâu không bị người ta chơi xỏ, nhục mạ.

Yên Lam quỳ dưới đất, không dám thở mạnh, thầm nghĩ: Tiểu thư hình như ghét tiểu thiếp kia thấu xương, thật đáng tiếc, một đại mỹ nhân tuyệt sắc nhưng lại không sống lâu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thành Kỳ Dương nhìn như hòa bình nhưng đang dần bị âm mưu đen tối bao phủ. Rất áp lực và căng thẳng.

Trong bầu không khí như thế này, ngày sinh nhật của thái hậu cũng đến.

Ngày khắp nơi trong thành Kỳ Dương lộ ra vui mừng. Cho dù là ngày sinh của hoàng hậu, cũng không có phồn thịnh bằng. Dù sao cũng là đại thọ sáu mươi của thái hậu, người bên lễ bộ đã bỏ rất nhiều tâm tư để chuẩn bị. Tiệc mừng thọ được tổ chức ở Trường Sinh Cung, Trường Sinh Cung giăng đèn kết hoa, nơi chốn trang nghiêm lộ ra vui mừng.

Trong hoàng cung, con đường từ Trường Minh Cung của thái hậu đến Trường Sinh Cung được sửa chữa đổi mới hoàn toàn. Đường đi, sân khấu, cổng chào, đình nghỉ mát, cảnh vật... Dọc theo đường đi trang trí bằng những chậu hoa tươi, đầu mùa đông nhưng hoa nở rất đẹp, cứ năm bước là có một cung nữ đứng hầu, nhóm thị vệ canh gác, nhóm nhạc sĩ.

Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ăn mặc lộng lẫy ra khỏi phủ Võ vương, ngồi kiệu đi thẳng vào hoàng cung đến trong Trường Sinh Cung. Thủy Lung nhìn xuyên qua rèm cửa mỏng của kiệu, nhìn cảnh vật xa hoa bên ngoài, thầm nghĩ bữa tiệc mừng sinh nhật này, tiêu xài không dưới một nghìn vạn lượng bạc. (*hức 10.002.000. cái này ta không chắc @@)

“Thiên tử muôn đời, tiêu tiền dân chúng. Sống lâu muôn tuổi, dân chúng chịu nạn. Đúng là không nói sai.”

TRương Tôn Vinh Cực nghe nàng ni non, liếc mắt nhìn đám con cháu đại thần thỉnh thoảng nhìn về phía này dậm chân thù người, đưa tay đem Thủy Lung ôm vào ngực, để nàng rời khỏi mép cửa sổ, cũng để người ngoài không nhìn rõ tướng mạo của nàng.

“Không cần hâm mộ.” Trương Tôn Vinh Cực vuốt tóc nàng, nói: “Chờ tới ngày sinh nhật của A Lung, ta hứa nhất định tổ chức còn linh đình hơn bữa tiệc

này.”

“Không cần.” Thủy Lung liếc hắt hủ một cái: “Làm cái loại yến tiệc như thế này, còn không bằng người đem núi bạc đưa cho ta.”

Trưởng Tôn Vinh Cực hé miệng cười: “Hóa ra A Lung là quý nhỏ tham tiền.”

“Đã nói, ta là tục nhân, tiền là tục vật, ta chưa bao giờ chê nhiều.” Thủy Lung cười híp mắt nói.

Nụ cười trên môi Trưởng Tôn Vinh Cực càng sâu: “Được, ngày sinh nhật của A Lung, ta liền tặng cho nàng một tòa núi bạc.”

Hai mắt Thủy Lung lấp lánh, ngạc nhiên trong nháy mắt, lập tức bình thường trở lại, bộ dạng cười tươi có chút giống quý hám tiền: “Vậy ta mỗi mắt chờ mong.”

Nhìn dáng vẻ linh động, giao hoạt này, đáy lòng Trưởng Tôn Vinh Cực liền ngứa ngáy, trong đầu đột nhiên có ý nghĩ khác. Núi bạc hình như không đủ thú vị, chẳng thà làm một phòng đầy bạc đi. Để cho nàng ở trong đầy hương thụ lạc thú của quý nhỏ tham tiền. Sau đó, cùng nàng ở bên trong điền loan đảo phượng... Không biết đó là loại tình cảnh như thế nào?

Đột nhiên, con người Trưởng Tôn Vinh Cực lộ ra dục vọng chiếm đoạt nóng rực, Thủy Lung liếc mắt liền nhìn ra, nàng cảm thấy dở khóc dở cười cái tên này tại sao có thể động dục ở mọi lúc, mọi nơi vậy nè. Không biết trong đầu hắt hủ lại nghĩ tới chuyện gì nữa.

“A Lung.” Trưởng Tôn Vinh Cực thấy nụ cười của nàng, lòng dạ càng thêm ngứa ngáy. Nắm chặt tay nàng, nhủ mảy: “Nàng không thể yên tĩnh một chút à?”

Âm thanh oán giận nghe như trách cứ nhưng không hề có ác ý, Thủy Lung vô tội lườm hắt: “Ta có làm gì đâu.”

“Ngày nào cũng quyến rũ ta, chả thèm biết đang ở đâu, lúc nào.” Giọng điệu của Trưởng Tôn Vinh Cực thờ ơ khỏi phải nói.

Thủy Lung liếc xéo ai đó. Rõ ràng chính hắt là người động dục mọi lúc, mọi nơi, lại cố tình đem vấn đề này đổ lên đầu nàng.

Ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực lại tối thêm, ánh mắt lên án nồng đậm nhìn Thủy Lung, giống như im lặng nói ‘nhìn đi, lại quyến rũ ta’ ‘sao nàng lại không chịu an phận một chút nào hết vậy’.

Thủy Lung càng im lặng nhìn xem càng phát hiện hắt đáng yêu, không khỏi bật cười, đôi mắt nhướn lên toát ra ý đồ dụ dỗ, phóng dăng: tiến tới trước mặt Trưởng Tôn Vinh Cực mỗ nhẹ vào môi hắt một cái, sau đó ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắt, cười khế: “Như vậy, ta liền thỏa mãn.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thủy Lung liệt căn

Edit: Tịch Ngừ

Trong mắt phần lớn hoàng tử, công chúa, hành động của Trưởng Tôn Vinh Cực chính là không để hoang thất vào trong mắt, không hề kiêng nể ở trước mặt làm hoàng thất mất mặt.

Trên thực tế, bọn họ làm sao biết. Nếu không phải Thủy Lung đang ở trong lòng Trưởng Tôn Vinh Cực. Khiến tâm tình của hắt tốt lên, nên hắt mới lười làm lớn chuyện trong ngày mừng thọ của thái hậu. Lúc này, Càn Vương hoàn toàn có thể không bị đá hai cái thôi đâu, hơn nữa còn có thể bị mù mắt, hoặc là tính mạng bị nguy hiểm.

Trưởng Tôn Vinh Cực là một người rất tàn khốc, ngay cả Thủy Lung cũng chưa từng thấy rõ. Chỉ có đám người Phong Giản theo bên cạnh hắt lâu dài mới hiểu được... Thấy Trưởng Tôn Vinh Cực thay đổi, mới có thể thường biểu hiện luống cuống.

Không đề ý đến suy nghĩ của người khác như thế nào, Trưởng Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung ngồi vào chỗ ngồi.

Vị trí của bọn họ ở hàng đầu, bên cạnh chính là chỗ ngồi của hoàng thượng và thái hậu, chỉ là hiện giờ hai người này chưa đến.

"Hoàng thúc, hoàng thẩm." Cách chỗ ngồi của hai người không xa chính là chỗ của công chúa Khuynh Nhan, Trưởng Tôn Thanh Thanh.

Vừa nãy, Trưởng Tôn Thanh Thanh không có đi theo Càn Vương nghênh đón bọn họ, nhưng cũng nhìn thấy trò khôi hài lúc này. Về mặt không nhìn ra biểu tình đặc biệt gì hết, thái độ đoan trang lễ độ chào hỏi hai người, quan sát gương mặt Thủy Lung trong nháy mắt, đáy mắt hiện lên kinh diễm khen ngợi, nhưng không có cảm xúc dư thừa.

Trưởng Tôn Vinh Cực liếc nàng ta một cái, hơi gật đầu, thái độ không chút nào thân cận.

Thủy Lung cười khẽ một tiếng, nói với Trưởng Tôn Thanh Thanh: “Đã lâu không gặp, Khuynh Nhan công chúa vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.”

Thái độ này, lúc đầu gặp Trưởng Tôn Thanh Thanh nàng đã thấy qua. Nhưng mặt mày mỉm cười giống hệt như năm đó, trong mềm mại nhả nhặn lộ ra khí chất tiêu sái, giọng điệu nói chuyện giống như công tử phong lưu, cổ tình thay đổi dung mạo khác có loại hấp dẫn làm người ta hồn xiêu phách lạc, đuôi mắt tà nghệ như lưỡi câu, lúc nào cũng mê hoặc lòng người.

Trưởng Tôn Thanh Thanh ngẩn người, trong lòng giống như bị cánh đẹp làm mờ mịt. Nàng ta lấy lại tinh thần, thái độ vẫn đoan trang đối với Thủy Lung: “Hoàng thất gọi Thanh Thanh là được. Nếu nói là động lòng người, Thanh Thanh không thể so với hoàng thất.”

Thủy Lung hí mắt, sóng mắt long lanh, rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thật ra, đây cũng là thói quen xấu của Thủy Lung.

Hôm nay, Trưởng Tôn Thanh Thanh mặc váy áo rực rỡ nhưng không tục tĩu, nàng ta mặc quần áo nhiều màu lại không hề cản đi nét mình điểm động lòng người của nàng ta, ngược lại khiến nàng ta càng chói mắt. Khuôn mặt được trang điểm nhả nhặn, tóc mai tinh xảo, vài cây trâm vàng hình quạt cài trên tóc, tôn lên mái tóc mềm mại, đen nhánh.

Tư thế ngồi của nàng ta vô cùng tao nhã, biểu tình chuẩn mực, mỗi cái nhẩn mày, cười nói đều đúng đắn, khiến khí chất công chúa đoan trang cao quý toát ra rất tự nhiên. Làm người khác căn bản không có dũng khí dòm ngó.

Mĩ nữ như vậy khiến người ta cảm thấy rất có tính khiêu chiến, cũng khiến người ta muốn đánh gục hình ảnh cao tit trên cao của nàng ta.

Thủy Lung nghĩ, đây có lẽ là sức hấp dẫn của Trưởng Tôn Vinh Cực, chính là lí do vì sao nàng ta được gọi là đệ nhất mỹ nhân của Tây Lăng quốc. Tuy dung mạo không phải là đẹp nhất Tây Lăng, nhưng các cô gái trẻ trong giới quý tộc không có người có thân phận và khí chất này.

Kiếp trước, nàng cùng đám anh em hàng đêm đều rong chơi ở hộp đêm, luôn có hứng thú với loại người đẹp này.

Đừng hiểu lầm, cái loại hứng thú này không phải hứng thú như tình yêu, lúc đó Thủy Lung căn bản không có khái niệm yêu đương này. Hứng thú của nàng chỉ là thói quen hứng thú đối với kẻ mạnh mà thôi, đó là dục vọng muốn chinh phục, một thói hư tật xấu.

Nàng chưa từng cho rằng suy nghĩ của mình khác với đám anh em, đám anh em đi hộp đêm thường kiếm người đẹp, đương nhiên nàng cũng có gái đẹp ngồi chung, chỉ là đối với loại mỹ nữ như Trưởng Tôn Thanh Thanh, phá lệ có hứng thú đùa một chút thôi.

Lúc này, hàng ghế đầu không có nhiều người, Trưởng Tôn Thanh Thanh chủ động chào hỏi, khiến Thủy Lung đang buồn chán có hứng thú nói chuyện, vô cùng tự nhiên có thói quen như vậy, có chút xiu vô lại.

Cái này giống như tiệc rượu của giới thượng lưu ở hiện đại, một mỹ nữ nghiêm chỉnh đến chào hỏi, một anh chàng trai đẹp lười biếng, cuồng đã không nhận được muốn trêu chọc mỹ nữ.

Thủy Lung không có chú ý tới Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi bên cạnh mình đã biến sắc, nàng đặt một tay lên tay ghế, chống cằm, hơi nghiêng đầu rất quyến rũ, sóng mắt long lanh lấp lánh mang chút ý cười xảo quyệt, thân nhiên nói với Trưởng Tôn Thanh Thanh: “Thanh Thanh ca ngợi như vậy, ta thật sự rất vui.”

Nàng kêu một tiếng ‘Thanh Thanh’ rất là tự nhiên, không hề có tình quyến rũ, nhưng ai nấy đều nhận ra được nàng có ý trêu đùa, phần cốt nhả vô lại này làm người ta dở khóc dở cười nhưng không có phản cảm. Thậm chí, còn làm tin người ta loạn nhịp.

Lúc này, Trưởng Tôn Thanh Thanh có cảm giác như vậy đó.

Nàng ta ngạc nhiên nhìn thái độ của Thủy Lung, cảm thấy bản thân bị một cô gái như Thủy Lung trêu chọc rất buồn cười, nhưng khi nhìn vào ánh mắt long lanh trong suốt của Thủy Lung, lòng không khỏi khẩn trương và loạn nhịp. Có chút ảo não vì bản thân không nảy sinh chán ghét, thậm chí còn ép buộc bản thân không được phản kháng ánh mắt nhìn chăm chú kia, mặt đỏ bừng như trái táo.

“Hoàng, hoàng thất.” Trưởng Tôn Thanh Thanh bối rối, tự giận mình buồn bực khẽ kêu, cảm giác rất ngây thơ khiến nàng ta xấu hổ nũng nịu.

Ý cười trên môi Thủy Lung càng sâu, nụ cười càng lưu manh, vô tội hỏi: “Ủm? Làm sao vậy?”

Trưởng Tôn Thanh Thanh bị thái độ của nàng làm cho dở khóc dở cười, lại cảm thấy nụ cười của nàng cực kì lưu manh, lại giả vờ vô tội, ánh mắt hết sức linh động, rất đẹp. Nàng ta không nhận được muốn cười, nhưng nghĩ lại thấy không nên, cuối cùng cố chịu đựng. Thế nhưng ánh mắt nhìn vào Thủy Lung rõ ràng đã không còn đoan trang xa cách như ban đầu, khiến người đứng bên ngoài thấy được, còn tưởng rằng quan hệ của bọn họ rất tốt, trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

"Thanh Thanh?" Thủy Lung ngờ vực gọi nàng ta.

Trưởng Tôn Thanh Thanh không khỏi khẽ lườm nàng, nhưng chính nàng ta không có phát hiện, cái lườm của nàng ta mang theo ý cười rất rõ ràng, khiến người ta cảm thấy cái trêu chọc này không hề có uy lực, thậm chí còn có cảm giác như... ‘liếc mắt đưa tình.’

Nàng công chúa luôn luôn đoan trang, đột nhiên có dáng vẻ yếu ớt của thiếu nữ làm nhóm công tử quý tộc phải ngẩn ngơ, đồng thời cảm thấy Trương Tôn Thanh Thanh rất tươi đẹp, tò mò không biết từ lúc nào quan hệ giữa Trương Tôn Thanh Thanh và Bạch Thủy Lung lại tốt như vậy, còn trêu đùa với Thủy Lung.

“Ha ha.” Thủy Lung bị lườm mà cười, tiếng cười thanh thúy chọc Trương Tôn Thanh Thanh có cảm giác xấu hổ, lúc nhìn về Thủy Lung, đúng lúc nàng cũng nhìn sang.

Thiếu nữ có ánh mắt trong suốt lại có tình mang vẻ lưu manh, chu sa trời sinh ngay giữa tâm mi càng lúc càng nóng bỏng, phong thái tuyệt mỹ khiến người ta động lòng. Thân là con gái như Trương Tôn Thanh Thanh cũng nhìn ngẩn ngơ, cư nhiên trong nháy mắt sinh ra ý nghĩ, nguyện ý bỏ ra hết thảy chỉ vì tốt đẹp của đối phương.

“Hừ.” Âm thanh lạnh lẽo vang lên.

Trương Tôn Thanh Thanh cảm thấy tinh thần thanh tỉnh, trong nháy mắt về mặt liền khó coi, phần lớn là xấu hổ. Nàng cư nhiên có ý nghĩ và kích động như vậy, đúng là ma xui quỷ khiến!

Lúc này, cổ tay Thủy Lung bị Trương Tôn Vinh Cực nắm chặt, bắt buộc nàng phải nhìn hắn, không kịp suy nghĩ liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn ra vẻ mặt lo lắng của nàng, chút tức giận dịu bớt xuống, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, giọng điệu hầm hầm: “Lại đây ngồi!”

Giọng điệu này thật không tốt chút nào, thậm chí có thể nói là ra lệnh!

Thủy Lung không có tức giận, nghi ngờ không biết vì sao Trương Tôn Vinh Cực đột nhiên buồn bực. Mặc dù nói tâm tình của hắn đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng chưa từng vô lý.

Trương Tôn Vinh Cực không vui với động tác chậm rì rì của nàng, còn tưởng rằng nàng cam tâm tình nguyện, xiết chặt tay nàng kéo về phía hắn.

Thủy Lung dựa theo lực của tay hắn đứng lên, cười hỏi: “Ngồi?”

Giọng nói dịu dàng và thái độ ngoan ngoãn của Thủy Lung, khiến Trương Tôn Vinh Cực không thể tiếp tục có hành động thô lỗ. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Ngồi trên đùi ta.”

Thủy Lung hơi nhướng mày: “Cái này không hợp quy củ, là không kính trọng thái hậu.”

Hôm nay là ngày mừng thọ của thái hậu, mỗi người đều phải cung kính bái tạ mới đúng. Nếu nàng thật sự ngồi trên đùi Trương Tôn Vinh Cực, cho dù là trong ngày sinh nhật của trưởng bối, cũng là không kính trọng thái hậu.

"Dong dài." Về mặt Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, dứt khoát kéo Thủy Lung vào lòng mình.

Thủy Lung thuận thế ngồi trên đùi hắn, cười rất vô tội: “Đây đều là người ép ta nha.”

Trương Tôn Vinh Cực bị thái độ của nàng chọc cười. Nhưng mới nở nụ cười, hắn liền ngừng. Tại sao luôn buông tha cho Tiểu Hồ Ly thích quyền rũ người ở khắp nơi!?

Về mặt trước cười sau giận của hắn lọt vào mắt Thủy Lung, miễn cưỡng liếc một cái, cảm thấy có cái gì đó không bình thường.

Xưa nay, tính cách của hắn luôn thất thường, thay đổi như chong chóng là bản sắc của hắn, nàng đã sớm có thói quen rồi.

Hành động và thái độ của hai người, mọi người đều nghe thấy rõ. Mọi người mang vẻ mặt khác nhau, nhưng không ai dám mở miệng, chỉ là im lặng quang sát, thăm ngẫm: Võ vương gia đúng là không đặt thái hậu vào mắt.

Suy nghĩ của mọi người, Trương Tôn Vinh Cực không biết, tâm tư của hắn đều đặt trên người Thủy Lung. Lúc này, hắn đang bung gương mặt cười đến vô tội của nàng, lạnh lùng chất vấn: “Ta ép nàng? Nói thế thì, nàng hoàn toàn không thích ta ôm nàng?”

Diện mạo hắn rất tốt, tuấn mỹ tuyệt trần, ngũ quan như tranh vẽ. Nhưng bình thường cả người hắn đều mang khí thế áp bức, ánh mắt sắc bén kinh người, cho nên không có ai xem nhẹ vẻ tuấn mỹ của hắn, càng kính nể hắn hơn.

Nhất là khi hắn tức giận, khí thế áp bức này càng thêm đáng sợ. Người bình thường bị hắn nhìn như vậy, nói không chừng đã bị dọa ngất. Khi mọi người hoặc là hiếu kỳ hoặc là hà hê nhìn Thủy Lung, liền thấy Thủy Lung cười tủm tỉm, chậm rãi nói: “Cam tâm tình nguyện, rất cam tâm tình nguyện.”

Trương Tôn Vinh Cực nghe nàng nói như vậy, lửa giận bị dội tắt một nửa.

Hắn không vui nhìn chăm chú vào Thủy Lung. Tiểu Hồ Ly giao hoạt này, được lợi còn khoe mẽ, làm người ta chửi không được, mắng chẳng xong, chỉ có thể mình ôm buồn bực.

“Nàng cam tâm tình nguyện được ta ôm, nhưng ta lại không thích ôm nàng.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói.

Trong miệng hắn nói như vậy, cổ tình lại không có một chút động tác muốn đẩy Thủy Lung xuống, một tay ôm eo của nàng.

Thủy Lung thầm nghĩ: Người không muốn ôm ta, vậy thì mau để ta xuống, sao lại ôm chặt thắt lưng của ta làm gì?

Nàng không hiểu Trương Tôn Vinh Cực đang học hặc chuyện gì, cảm thấy buồn cười nhưng không có đem phần trêu tức lộ ra, mặt ngoài vẫn cười dịu dàng, chủ động vươn tay ôm cổ Trương Tôn Vinh Cực, hướng đến trong ngực của hắn.

Không cần nói lời nào, một động tác nho nhỏ cũng khiến lửa giận trong lòng Trương Tôn Vinh Cực bị diệt thêm một nửa.

Phần lớn lửa giận đều được dập tắt, đoán rằng trong chốc lát, hắn sẽ không tức giận nữa rồi.

Hai người ngồi chung một chỗ, Thủy Lung lại rất ngoan ngoãn. Sau đó, nàng không nhìn hắn nữa, tự nhiên vươn tay đến bàn bên cạnh, cầm một miếng bánh điểm tâm cắn.

Mùi vị ngọt ngào, trơn mềm vào miệng khiến nàng ăn hai cái, thuận tay đút tới bên miệng Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực còn đang muốn hỏi nàng thêm, nàng có biết mình sai ở đâu hay không, đúng lúc bánh điểm tâm đưa tới bên miệng, chút lửa giận còn vương lại ‘phốc’ một tiếng liền biến mất không thấy bóng.

Về mặt hắn bứt rứt cắn một miếng điểm tâm Thủy Lung đưa tới, tâm tình rất thoải mái.

Hành động của Thủy Lung khiến hắn rất vui, nhưng đáng về tự nhiên của nàng lại cho hắn biết nàng căn bản không biết mình phạm lỗi gì, thậm chí còn khiến hắn có cảm giác, giống như hắn đang cố ý gây sự, còn nàng thì bao dung hắn mà không cần biết lý do. =]]~

Rất ghen uất, rất buồn bực, rất xoắn xuýt, rất u buồn!

Trương Tôn Vinh Cực mặt không đổi sắc thừa nhận Thủy Lung hầu hạ, chờ khi hắn ăn hơn phân nửa món điểm tâm, hắn mới buồn bực nhắc chuyện cũ: “Ngao như vậy, biết mình sai gì chưa?”

Thủy Lung kinh ngạc ngược mắt lên, nàng làm sai cái gì? Nhìn Trương Tôn Vinh Cực một hồi, nàng nói: “Ừ, biết sai rồi.”

Trương Tôn Vinh Cực càng buồn bực, nét mặt của nàng rõ ràng nói cho hắn biết, nàng không biết mình làm điều gì sai, cổ tình còn trả lời nhanh như vậy.

Nếu người khác dám nói chuyện qua quýt với hắn, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt. Nhưng mà, người này là Thủy Lung, khiến Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy khó chịu, còn có bực bội.

“Vậy nàng nói xem, nàng làm sai cái gì?”

Thủy Lung nói: “Ta không nên nói chuyện với Thanh Thanh.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ra. Hắn còn nghĩ rằng Thủy Lung chỉ trả lời cho có, chứ căn bản không biết mình làm sai cái gì. Nhưng không ngờ Thủy Lung trả lời nhanh như vậy, đồng thời còn nói trúng đáp án.

Hắn không biết, một khắc trước Thủy Lung vẫn chưa hiểu hắn buồn bực chuyện gì, nàng cũng không phát giác mình làm gì sai. Nhưng, khi nhớ lại một loạt hành động ban nãy, từ lúc nàng và Trương Tôn Vinh Cực đến đây ngồi, nàng chỉ có nói chuyện với Trương Tôn Thanh Thanh, suy ra chuyện khiến Trương Tôn Vinh Cực tức giận cũng chỉ có chuyện này.

Thủy Lung trả lời thân nhiên khiến Trương Tôn Vinh Cực không biết làm sao tiếp tục.

Nàng nói nàng biết sai, cũng biết mình sai cái gì.

Hắn còn có thể nói cái gì, lẽ nào trừng phạt nàng? Như vậy, chứng tỏ hắn có vẻ hẹp hòi. Quan trọng nhất là, lửa giận trong lòng hắn đã dập tắt hoàn toàn, căn bản không thể trừng phạt Thủy Lung được.

Cuối cùng, chỉ có mình hắn khó chịu đến vô cực.

“Sau này, không cho phép nàng tùy tiện quyến rũ người khác.” Tóm lại, Trương Tôn Vinh Cực chỉ có thể cảnh cáo một câu.

Nàng quyến rũ người? Thủy Lung tròn mắt nhìn, không nói gì, gật đầu đồng ý.

Thái độ gật đầu của nàng vẫn tự nhiên tùy ý như trước, giống như không có xảy ra chuyện gì hết, khiến Trương Tôn Vinh Cực có cảm giác chính mình chuyện bé xé ra to, lại một mình buồn bực! ==

Thủy Lung thấy sắc mặt của hắn không đổi, không hiểu vì sao trong đầu nổi lên hình ảnh... một con mèo lớn ngồi chồm hổm trong góc tường, về mặt ai oán nhìn nàng.

“Hi hi” Thủy Lung bật cười khúc khích.

Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nhìn nàng cười, không nói một lời.

Thủy Lung càng cười càng sáng lạn, tiến tới hôn môi hắn một cái, cười híp mắt: “Hiện tại, có thể trở về chỗ ngồi được chưa?”

“Không phải nàng rất tình nguyện để ta ôm sao?” Về mặt Trưởng Tôn Vinh Cực được nàng hôn rõ ràng có chút tốt lên, nhưng nghe lời nàng nói liền lạnh mặt, giọng nói cũng lạnh.

Thủy Lung vô tội hỏi lại: “Không phải ngươi rất không tình nguyện ôm ta sao?”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị nàng làm nghẹn họng, hung ác trừng mắt liếc nàng. Tuy rằng chính hắn không có chút xú tự giác trừng nàng, chỉ cảm thấy là mình nhìn nàng như bình thường thôi, lạnh giọng nói: “Để tránh cho nàng bị đau lòng khổ sở, ta đành miễn cưỡng chịu khó ôm nàng.”

Lời hắn nói, chỉ có người không quen biết mới tin.

Thủy Lung không một chút xấu hổ, đang định nói chuyện tiếp, khóe mắt liếc qua liền thấy một đội ngũ trùng điệp đi qua hướng này.

Lúc này, người có trận thế như vậy, ngoại trừ thọ tinh (*người được chúc thọ) thái hậu còn có thể là ai.

Thủy Lung cười khê hỏi Trưởng Tôn Vinh Cực: “Thật sự không buồn?”

Trưởng Tôn Vinh Cực cũng nhìn thấy đội ngũ, chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt hắn không có cảm xúc dư thừa, chớp mắt tầm nhìn liền chuyển về người Thủy Lung, không khỏi nói: “Dong dài.”

“Hắc.” Đương nhiên, Thủy Lung làm sao bị thái độ của hắn lừa được.

Lại nói, nàng cũng có thói quen bị hắn ôm rồi, không thể phản kháng thì cứ việc hưởng thụ thôi. Thủy Lung cảm thấy hai đùi của Trưởng Tôn Vinh Cực còn thoải mái hơn ngồi trên đệm mềm. Được nữa năm hầu hạ, hà có gì từ chối. Hướng chỉ, hành động của Trưởng Tôn Vinh Cực giống như tát vào mặt thái hậu. (Tịch Ngự: muaohaohoa hoooooooooo hả dạ)

Đội ngũ trùng điệp tới gần, khiến mọi người nhìn rõ bóng dáng của kiệu liễn.

"Thái hậu giá lâm—— "

"Hoàng thượng giá lâm—— "

"Khánh Vương giá lâm—— "

Tổng cộng ba tiếng thông báo hô to, để tất cả mọi người đều nghe được.

Sóng mắt Thủy Lung lóe sáng, lần thứ hai nhìn về phía đó.

Khánh vương gia?

Nghe đồn là đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng, đứa con Trưởng Tôn Lạc Dân cưng yêu nhất, mấy năm gần đây không ở trong hoàng thành Tây Lăng.

Nhưng, Thủy Lung biết, vị Khánh vương này rõ ràng ở ngay hoàng thành, ít nhất đã từng ở trong.

Lần kia phát hiện bí mật trong Tàng Thư Các của Quốc Tử Giám, nàng không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tiệc mừng tuổi của thái hậu

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp đi tới, trận thế xa xỉ phồn hoa. Màu sắc vàng, đỏ, xanh xinh đẹp mà cao quý khiến người ta lóa cả mắt, chỉ thấy hai hàng cung nữ theo hầu, chính giữa là kiệu liễn của thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu.

Kiệu liễn có rèm che, làm người ngoài không nhìn rõ quần áo của người ở bên trong, nhưng bên cạnh có một gã đàn ông phong thái nổi bật, khiến người ta nhìn rõ ràng.

Người đàn ông kia trông rất trẻ, ước chừng hai mươi tuổi, bộ dạng nhìn rất đẹp. Phần đẹp đẽ này là một loại rực rỡ, ấm áp và thoải mái. Da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, lông mi dài cong vút, hấp dẫn nhất chính là đôi mắt sáng ngời của hắn.

Đó là đôi mắt như thế nào? Mắt hạnh tròn sáng, đuôi mắt đào hoa phong lưu, nhưng ánh mắt của hắn luôn sáng long lanh, người ta không cảm giác được chút ngả ngớn, phong lưu nào, người nhìn vào mắt hắn không khỏi sinh ra thiện cảm. [o(> ____<)o không biết tả người, tả cảnh gì đâu nhá]

Khi nhìn vào mắt hắn, sẽ phát hiện diện mạo hắn không chỉ tuấn tú, thậm chí có vài phần điềm mĩ (*duyên dáng ngọt ngào). Xưa nay, điềm mĩ vốn dùng để hình dung nét đẹp của cô gái, từ này dùng trên người đàn ông có thể nói là châm chọc. Nhưng, dùng trên người hắn lại không có cảm giác tẻ nhạt, hắn điềm mĩ nhưng không có vẻ mềm mại, mà là vẻ đẹp khiến người ta nhìn thấy liền vui vẻ, mang sức hấp dẫn muốn tiếp cận hắn.

Hôm nay, hắn cũng mặc trang phục long lẫy, đầu đội Minh Lam Quan, trường bào màu xanh nhạt, ống tay áo rộng, áo choàng hợp phong cách, thêu hoa văn đặc biệt mà cao quý, trên thắt lưng có một ít phụ kiện tăng thêm vẻ cao sang cho hắn.

“Đệ nhất mĩ nam của Tây Lăng quả nhiên không phải nói chơi.” Thủy Lung thấy rõ người đàn ông kia, liền biết người này là Khánh vương gia, Trưởng Tôn Tư Duyên.

“Hừ!” Âm thanh lạnh lùng khinh thường vang lên.

Thủy Lung vừa nghe, xem chút không nhịn được bật cười, rất tự nhiên lắm lắm: “Nhưng, so với Đệ Duyên thì kém một bậc.”

Giương mặt Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn không thay đổi, thu hồi ánh mắt lạnh lẽo khinh thường khỏi người Trưởng Tôn Tư Duyên, lạnh nhạt nói: “Diện mạo của đàn ông có cái gì tốt mà so sánh.”

Thủy Lung đưa mắt nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, hí mắt: “Con người là động vật trực quan, luôn luôn yêu thích cái đẹp.”

Trưởng Tôn Vinh Cực rũ mắt nhìn vào mắt Thủy Lung. Im lặng nửa ngày, bỗng nhiên hắn cười khẽ. Nụ cười êm ái làm khí thế lạnh lẽo của hắn, ngũ quan càng như hòa linh hoạt, trong nháy mắt chôn phôi hoa liền âm đạm.

Thủy Lung ngạc nhiên trong phút chốc.

Ngay sau đó, chỉ thấy Trưởng Tôn Vinh Cực càng cười rõ ràng, nắm cằm nàng, chậm rãi nói: “Đã nhìn rõ.”

Đáy mắt hắn đầy ý cười hả hê, không có bỏ qua cho Thủy Lung, không nhịn được buồn cười: “Nhìn rõ cái gì hửm?”

Trưởng Tôn Vinh Cực cười cong mắt, trong đáy mắt lộ rõ chút ranh mãnh: “Nhìn rõ A Lung của ta chính là con hồ ly nhỏ háo sắc.”

Thủy Lung bị cách xưng hô ngọt ngào ‘A Lung của ta’ mà sái cảm, nhưng cuối cùng vẫn là thói quen, phản ứng không lớn, hí mắt dựa sát vào Trưởng Tôn Vinh Cực: “Ai kêu người đẹp trai như vậy.”

Nhìn nàng thân nhiên khiến Trưởng Tôn Vinh Cực vừa buồn cười vừa tức, cố tình lạnh nhạt nói liên tục: “Nếu ngày nào đó, nàng thấy người khác đẹp trai hơn ta, có phải nàng cũng si mê mờ mắt hay không?”

Thủy Lung miễn cưỡng nường mày, rất vô tội nói: “Đàn ông đừng có để ý dung mạo quá.”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị nàng làm nghẹn họng, học giọng điệu của nàng: “Rõ ràng A Lung nói, ‘Con người là động vật trực quan, luôn luôn yêu thích cái đẹp’. Mặc dù, ta không muốn so sánh cái này, nhưng ta không thể mặc A Lung ham mê sắc đẹp của kẻ khác.”

Thủy Lung vô tội hỏi: “Trong thiên hạ này, có người nào đẹp hơn Đệ Duyên sao?”

Vấn đề này có thể khó trả lời. Nói phải, chẳng khác nào tự coi nhẹ bản thân. Nếu nói không, chính là quá mức tự phụ. Thủy Lung đang chờ Trưởng Tôn Vinh Cực trả lời, liền thấy Trưởng Tôn Vinh Cực bình tĩnh nhìn nàng một hồi, sau đó cười đến cực kì tà ác, chậm rãi nói: “Không có.”

Thủy Lung nghe xong vươn tay vuốt ve gò má Trưởng Tôn Vinh Cực, không chỉ sờ mà còn bóp nhẹ.

Cử chỉ này rất thân thiết, nhưng khiến người xung quanh kinh hãi không thôi, thậm chí Bạch Thủy Lung đúng là to gan, dám làm hành động như thế với Võ vương gia. Làm người ta giật mình nhất là Võ vương gia vẫn để mặc nàng muốn làm gì thì làm, không có bất kỳ ý tứ oán trách.

Trưởng Tôn Vinh Cực để mặc cho nàng sờ sờ nắn bóp một hồi, sắc mặt mang theo tò mò, không khỏi nhàn nhạt hỏi: “Thế nào?”

Thủy Lung rất nghiêm túc nói: “Ta muốn nhìn xem, da mặt của người dày cỡ nào?”

“...” Trưởng Tôn Vinh Cực ngăn người liền hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng. Nhất thời liền cảm thấy nàng càng ngày càng to gan, nhưng không hề có cảm xúc tức giận, ngược lại có chút buồn cười.

Hắn từng tuổi này rồi, chưa có người nào dám nói chuyện càn rỡ với hắn như vậy, chớ đừng nói là ngăm trao phúng hắn. Lần đầu tiên bị nói thế này cũng không tệ, ít nhất là Thủy Lung nói. Nhìn cô gái vẫn làm bộ làm tịch ngây ngô, trong mắt lóe tia sáng giảo hoạt, cực kì linh động đáng yêu, khiến lòng hắn ngứa ngáy, làm cho hắn càng thích thái độ thân mật của Thủy Lung hơn. So với thái độ không kiêng ngạo không nịnh hót tốt hơn rất nhiều.

“Nhìn rõ chưa?” Tầm trạng Trưởng Tôn Vinh Cực hết sức sung sướng, môi cười yếu ớt, nhưng giọng điệu vẫn lạnh nhạt không lộ vui giận.

Thủy Lung nhún vai: “Ngoài dự đoán của ta, không có biện pháp tính ra.”

“Ha ha...” Trường Tôn Vinh Cực bật cười, nâng cằm Thủy Lung lên, hững hờ nói: “Sách nói, trong mắt tình nhân là Tây Thi. Ở trong mắt ta, A Lung là đẹp nhất.”

Thấy vẻ mặt Thủy Lung không thay đổi. Ngón tay hắn ma sát đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác ướt át mềm mại khiến hắn thoải mái, khoe miệng khẽ nhếch lên, tiếp tục nói: “A Lung thích ta như thế, tự nhiên ta sẽ là đệ nhất.”\^o^*//

Lời nói hết sức tự tin, Thủy Lung nghe ra giọng điệu bá đạo trong đó.

Thủy Lung vui vẻ liếc nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn: “Da này đúng là rất dày, e rằng không có biện pháp đánh gia.”

Đột nhiên, Trường Tôn Vinh Cực cố sức xoa bóp môi nàng. Vẻ mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt lại lộ rõ ý cười.

Đương sự lại không có một chút tự giác nào hết, đám người ở chung quanh nghe được cuộc đối thoại đều kinh ngạc đến sắp hư rồi.

Tuy rằng bọn họ đều nghe nói Trường Tôn Vinh Cực yêu thích Bạch Thủy Lung, nhưng chưa từng nhìn thấy, vẫn luôn có chút nghi ngờ. Nhưng hiện tại, nghe hai người đối thoại, bọn họ đều tin tưởng. Mặc dù, Thủy Lung là chính phi của Trường Tôn Vinh Cực, nhưng thân là vợ, còn là vợ của vương gia, Thủy Lung cần phải tôn kính đối với vương gia, làm sao có thể dùng lời nói trêu ghẹo thậm chí là trào phúng vương gia.

Mặc dù bọn họ nghe ra trong lời trào phúng không có ác ý, phần lớn đều coi như bàn bẻ thân thiết giỡn chơi, nhưng trong hoàng thất nhiều quy củ thì không nên. Hôm nay, Trường Tôn Vinh Cực không hề tức giận khi bị Thủy Lung trêu ghẹo, còn hòa theo nàng đùa giỡn âm ỉ, thế nhưng lời nói và hành động đều hết sức tự nhiên, thật khiến người ta kinh ngạc.

Trường Tôn Thanh Thanh ngồi gần hai người nhất, không chỉ nghe bọn họ đối đáp, còn nhìn rõ biểu tình trên mặt hai người. Nàng ta kinh ngạc hơn những người khác rất nhiều. Không ngờ một đôi không có triển vọng nhất, lại có tình cảm hòa thuận như vậy, chẳng có việc vợ chồng tôn trọng nhau như khách ở hoàng thất, ngược lại giống như đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt khiến người ta hâm mộ.

Trường Tôn Thanh Thanh im lặng trầm ngâm, đề hăm mộ xuống đáy lòng, nhìn đội ngũ trùng điệp tới trước mắt, liền đứng lên.

Không chỉ Trường Tôn Thanh Thanh đứng thẳng, mọi người có mặt đều đứng lên.

Toàn trường đứng dậy, nhất thời chỉ còn Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung thành người nổi bật nhất.

Thủy Lung liếc nhìn, thấy kiệu liền được hạ xuống, người bên trong lần lượt bước ra. Lúc ánh mắt của nàng và thái hậu giao nhau, nàng khẳng định đáy mắt thái hậu lóe tia sáng lạnh, Thủy Lung cười khẽ chậm rãi từ lòng Trường Tôn Vinh Cực đứng lên.

Tay Trường Tôn Vinh Cực vẫn đặt bên eo nàng, đứng dậy theo nàng, ánh mắt lướt qua phía kiệu liền.

Tuy Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực đều đứng nhưng động tác chậm rì rì của họ ai cũng nhìn rõ. Thái độ đó rõ ràng là không kính trọng thái hậu. Mọi người đều có suy nghĩ, thái hậu yêu thương Trường Tôn Vinh Cực nhất, nhưng Võ vương gia dường như không hề kính trọng thái hậu nha.

Chân mày Trường Tôn Lạc Dân hơi nhíu, người khác khó phát hiện, chớp mắt liền lộ ra nụ cười, tự mình đi tới bên cạnh thái hậu, đỡ bà, vẻ mặt hiếu thuận: “Mẫu hậu, đề nhi thần đỡ ngài.”

Hôm nay, thái hậu mặc hoa phục dành cho thái hậu, kiểu tóc đoạn trang tao nhã, cài trâm vàng, dung mạo như vẽ. Nhìn đi, ngay cả hoàng hậu bên cạnh bà cũng phải âm thầm, rục rờ chẳng bằng bà, khiến mọi người trầm ngâm: Hèn gì năm đó tiên hoàng chung tình với thái hậu, con bà nó, đã có tuổi rồi mà bảo dưỡng tốt như vậy, nhìn cỡ nào cũng chỉ mới ba mươi tuổi à. (=_=||| quái vật thì có, cháu nội cũng được hơn hai mươi tuổi bà già này bảo dưỡng cái bản mặt như gái 30 + _____ + có mà yêu quái á > _____ < thế mà chẳng ai nghi ngờ ~_~)

Một ít người có ý nghĩ xấu nghĩ: Một nữ nhân như vậy lại là quả phụ. Không biết bình thường bà ta làm sao vượt qua nỗi hờn không, tịch mịch, thực là đáng tiếc.

Chờ đám người thái hậu và hoàng thượng ngồi xuống, lúc này mọi người mới ngồi theo.

Trường Tôn Vinh Cực ngồi xuống, tay vẫn đặt trên eo Thủy Lung dùng sức đem nàng đặt lên đùi mình. Màn này lọt vào mắt đám người thái hậu, bọn họ đều biến sắc nhưng không ai mở miệng răn dạy.

Lúc này, bữa tiệc sinh nhật của thái hậu chính thức bắt đầu.

Tiếng nhạc vui sướng vang lên kèm theo tiếng trống đánh, từng đoạn tơ lụa được cung thị (*người hầu trong cung) treo lên, trên lụa viết vô số chữ, chính là ghi chép quá mà các quan viên tặng thái hậu.

Tặng quà cũng phải rất cẩn thận, tặng quà nhẹ thì không có thành ý, tặng quà nặng thì có hiềm nghi là tham quan. Khi vải lụa treo ghi chữ được treo lên, nhóm quan viên bình tĩnh nhìn nội dung trên đó, đem người khác so sánh với mình.

Danh sách các quan viên tặng quà được treo lên, tiếp theo là con cháu hoàng thất chúc thọ.

Từng người đem quà mình dâng lên, Thủy Lung nhìn một hồi phát hiện, đa số đều là ngọc thạch phi thúy, không có món gì mới. Nhưng nhìn liếc qua nàng

thấy những món quà này có chút khác nhau. Tứ hoàng tử tặng một chuỗi Phật châu, Trưởng Tôn Thanh Thanh tặng một bộ hoa phục do chính nàng ta may, món quà này vừa đưa ra toàn trường chớp mắt một cái, không ai ngờ rằng Khuyên Nhan công chúa cao quý lại biết chuyện may vá quần áo, kĩ thuật may vá lại tốt như thế, so với Cẩm Tú Phương chỉ hơn chứ không kém.

Món quà này rất có lòng thành, quả nhiên được Thái hậu và hoàng thượng khen ngợi.

Thủy Lung hứng thú ngồi ở ngoài xem kịch, trong lòng đột nhiên nhớ tới, nếu nàng nhớ không lầm, gần đây thể cục Tây Lăng không tốt, tiệc mừng tuổi này tốn nhiều chi phí như vậy, quà mà từng người tặng đều là bảo bối thượng đẳng. Cố tình, đất nước gặp thiên tai lại không đem tiền của ra cứu giúp, ngay cả quân đội cũng nghèo khó.

Rõ ràng, tùy tiện cầm một món bảo bối đi ra ngoài bán cũng đủ tiền giải quyết tình hình tai nạn của đất nước.

“Đang suy nghĩ gì hửm?” Trưởng Tôn Vinh Cực cảm thấy Thủy Lung đang nghĩ miên man.

Thủy Lung chớp mắt, không có để ý, vô tội nói: “Ta quên chuẩn bị quà tặng rồi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực cười khế, không nhìn được vờ tay véo mũi nàng. Rõ ràng nàng không có lòng chuẩn bị, căn bản không thèm để ý tới, thế mà còn làm bộ vô tội đáng thương.

Thủy Lung nghiêng đầu né tránh tay Trưởng Tôn Vinh Cực, liếc hắt. Hành vi véo mũi này đúng là chán ghét muốn chết >_<

Ý cười trên mặt Trưởng Tôn Vinh Cực càng sâu: “Ta có chuẩn bị.”

Thủy Lung nhướn mày: “Không ngờ nha, ngươi rất hiểu thảo?”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị giọng nói chua xốt của nàng chọc cười: “Hi hi.” Tiếng cười không lớn nhưng những người gần đó đều nghe được.

Ngồi gần hai người lần lượt là hoàng hậu, hoàng thượng, Thái hậu, bên trái Thủy Lung là chỗ trống, tiếp đó là chỗ ngồi Khánh vương gia, Trưởng Tôn Tư Duyên.

“Hoàng thúc, hoàng thẩm đang nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?” Người nói chuyện chính là Khánh vương gia.

Trong mắt hắt lộ ra nụ cười hiếu kỳ, đôi mắt lấp lánh mê người, bộ dạng tò mò khiến người ta cảm thấy hắn rất đáng yêu, không hề có cảm giác nữ tính. Đây là đáng yêu của đàn ông chín chắn, nhưng có sức hấp dẫn hơn thiếu niên đáng yêu.

Thủy Lung hí mắt nhìn sâu vào đáy mắt hắn, chưa nhìn được bao lâu đã bị tên bá đạo nào đó che mắt lại.

Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh lùng liếc Khánh vương gia, giọng nói lười biếng lại cực kì không kiên nhẫn: “Không có chuyện của ngươi.”

Khánh Vương gia ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, đầu lưỡi cười trộm, sờ sờ mũi của mình, còn tự mình gật đầu nói: “Ừ, hoàng thúc và hoàng thẩm thân mật với nhau, không liên quan đến ta.”

Hành động lời nói như vậy nhưng không thể khiến người ta chán ghét, trái lại không nhìn được không hề phòng hãm nữa.

Thủy Lung trầm nghĩ, đúng là người đặc biệt.

“Nghĩ gì.” Trưởng Tôn Vinh Cực nâng mặt nàng lên. Giọng điệu không có ôn hòa thò ơ như lần trước.

Thủy Lung chẳng thèm nghĩ buột miệng nói: “Nhớ ngươi.”

Trưởng Tôn Vinh Cực biết nàng nói dối nhưng trái tim cũng nhảy loạn lên. Mặt ngoài vẫn lạnh nhạt nhìn nàng, bộ dạng muốn nhìn thấu nàng.

Thủy Lung cảm thấy hắn càng ngày càng nhồn nhén, ghen tỵ, nhưng tính cách thích làm “Bình Dấm Nhỏ” này thật đáng yêu. Có lúc, nàng rất lo lắng, dựa theo tần suất ghen tuông này, nàng có nên nhường hắn một chút hay không? Tránh cho hắn nhìn nhiều quá bị nổi tung.

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh con mèo bự phình lên như khinh khí cầu, mặt mèo phình lên như cái bánh, nàng không khỏi cười phì, nghĩ thầm: Đạo này, năng lực tưởng tượng của nàng càng lúc càng lợi hại.

Trưởng Tôn Vinh Cực không hiểu nàng cười cái gì, mơ hồ cảm thấy nụ cười của nàng có liên quan đến hắn, lại cảm thấy chưa chắc là chuyện tốt, tâm tình buồn phiền vừa vui lại giận, quay đầu nhìn xung quanh liền phát hiện có ánh mắt si mê nhòm qua đây, lập tức giận chó đánh mèo lên đầu kẻ này, hắn bắn ra ánh mắt dao găm, kẻ nào dám nhìn trộm A Lung của hắn xứng đáng bị bầm thây ngàn lần.

Khánh vương gia cũng buồn bực, tuy nhiên hắn cảm thấy bản thân mình rấy vô tội, chớp chớp mắt nai trầm nghĩ: Vị hoàng thúc này đúng là có khí thế kinh khủng, lúc bị Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn hắn cũng có chút sợ.

Hắn nghĩ như vậy, đúng lúc phát hiện mọi người đều tặng quà xong rồi, hắn liền đứng lên đi tới trước mặt Thái hậu, đẩy phần quà được phủ vải đỏ dâng lên.

Khánh vương gia khom người cúi đầu với thái hậu, nụ cười tươi: “Hoàng nãi nãi (*bà nội, xưng hô tôn kính theo hoàng gia) đây là khối Mĩ Nhân Ngọc do Từ Sơ đi du lịch tìm được, tự tay Từ Sơ điêu khắc thành hoàng nãi nãi, hi vọng hoàng nãi nãi thích.”

Từ Sơ chính là tên chữ của Khánh vương gia.

Cùng lúc Khánh vương gia nói xong, vãi đỏ được kéo xuống, lộ ra bức tượng ngọc điêu khắc hình người.

Toàn trường không nhịn được kinh hô.

Toàn thân bức tượng ngọc này không chỉ óng ánh trong suốt, chất lượng mê người, quan trọng nhất chính là sắc nước hương trời của mỹ nhân được điêu khắc này. Pho tượng kia được điêu khắc rất sinh động lưu loát, hầu như khó tìm ra tý vết. Long mày, nụ cười, dáng vẻ của tượng điêu khắc kia giống người thật y như đúc ra. Ý cười trên mặt và đôi môi khéo léo đều được trạm trổ rất hoàn mỹ, ngay cả vạt áo tung bay cũng có một loại dịu dàng như thật.

Thủy Lung nhìn thấy bức tượng ngọc này cũng thầm khen đồ tốt.

Mắt nàng quét qua gương mặt thái hậu, ngoài ý muốn phát hiện vẻ mặt thái hậu dường như hơi khác lạ.

Chẳng lẽ bức tượng kia có vấn đề?

Thái hậu nhìn chăm chú vào tượng ngọc, ánh mắt kia không giống nhìn vật yêu thích, trái lại rất giống nhìn thấy thứ mình cực kì chán ghét. Nhưng chút luống cuống kia không duy trì lâu, thái hậu liền khôi phục lại gương mặt tươi cười, đối với Khánh vương gia: “Từ Sơ có lòng, ai gia rất thích.”

Nếu thái hậu không biến sắc quá nhanh, Thủy Lung hoàn toàn có thể hoài nghi chính mình quá già. Nhưng vì bà ta biến sắc nhanh nên Thủy Lung mới xác định mình không nhìn lầm. Tầm mắt Thủy Lung từ thái hậu xoay vòng đến nơi khác, lập tức phát hiện chỗ khả nghi của thái hậu ----- Tay thái hậu nắm chặt tay vịn của ghế, dùng sức đến có thể thấy được xương khớp và đầu ngón tay trắng bệch.

Thủy Lung ngoéo môi cười, tầm mắt lại nhìn tượng ngọc.

Nói theo lý, một người phụ nữ nhìn thấy bức tượng ngọc điêu khắc mình khi còn trẻ nên vui mừng mới đúng. Mặc dù, phương diện nào đó thái hậu có chút biến thái, nhưng không thể biến thái đến nỗi chán ghét pho tượng của mình mới đúng.

“Hoàng nãi nãi thích thì tốt rồi.” Khánh vương cười cong mắt, con ngươi sáng sủa khiến không ít cô gái đỏ mặt tim đập nhanh. Hắn liền hướng thái hậu cúi đầu, cười: “Từ Sơ chút thái hậu sinh nhật vui vẻ, sống lâu muôn tuổi!”

“Tốt, tốt, tốt.” Thái hậu lộ vẻ yêu thương: “Đưa bé ngoan.”

Khánh vương gia xoay người về chỗ ngồi, nghiêng đầu nhìn qua Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, thái độ tự nhiên, tò mò nói: “Đã lâu nghe nói rằng hoàng thúc thường du lịch ở bên ngoài, bên người hoàng thúc nhất định có nhiều vật đáng quý, không biết hoàng thúc tặng quà gì cho hoàng nãi nãi?”

Trương Tôn Vinh Cực không nhìn hắn ta, tay vẫn bưng mặt Thủy Lung, không cho nàng nhìn sang đó.

Nụ cười của Khánh vương gia càng thêm đậm, tựa hồ như đang xem kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Để cho nàng vui vẻ

Lúc này, Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung nói chuyện không lớn không nhỏ nhưng đủ cho người bên cạnh nghe. Mặc kệ thái hậu hay hoàng thượng đều biết Thủy Lung không có chuẩn bị quà tặng, Trương Tôn Vinh Cực lại dùng giọng điệu không thêm đề ý nói hắn có chuẩn bị, nhưng không biết quà tặng có chuẩn bị qua loa không.

Ban đầu, lúc thái hậu đi vào bữa tiệc, biểu hiện của hắn đủ bất kính. Nếu quà tặng chẳng ra sao thì hoàn toàn làm xấu mặt thái hậu rồi, đồng thời đánh rớt mặt mũi của hoàng thất luôn.

Trương Tôn Lạc Dần suy nghĩ một chút, tâm tình hết sức không thay đổi nhưng được ông che giấu rất tốt.

Trong lòng ông ta không hề trách Khánh vương gia lảm nhảm, ông ta muốn, lấy tính cách của Từ Sơ, nhất định chỉ đang nói đùa với Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, con người của Từ Sơ luôn rất tình cảm với người nhà, khi nói chuyện bao giờ cũng tùy ý, không có gấp khúc như ruột.

Hôm nay, ông chỉ có thể chờ đợi, Trương Tôn Vinh Cực thật sự làm chuyện không lễ phép, khiến hoàng gia mất mặt.

Có lẽ, hiếm khi Trương Tôn Lạc Dần cần xin ông trời, tuy Trương Tôn Vinh Cực không có động tĩnh gì, liền thấy gã cung thị bưng cái khay ra, trên khay

là hộp ngọc có trạm trổ, đi tới trước mặt thái hậu.

Cung thị mở hộp ngọc, mọi người liền ngửi được mùi thơm ngát xa xôi, mọi người chỉ biết cái vật màu đen trong hộp ngọc là vật rất không tầm thường. Chỉ nghe cung thị đúng mực nói: “Võ vương gia và Võ vương phi dâng lên một gốc cỏ Ngưng Vân ngàn năm, chúc thái hậu nương nương phúc thọ an khang.”

Cung thị vừa dứt lời, lập tức rước lấy trận âm thanh ồn ào của mọi người.

Người ở đây đều là người quyền quý, có ai không biết vật trân quý này chứ. Đá quý ngọc đẹp dễ tìm, linh đan diệu dược khó tìm. Cỏ Ngưng Vân vốn là vật vô giá, bình thường chỉ có thể tìm được một gốc cây trăm năm đã hiếm lắm rồi, đừng nói chỉ là cỏ Ngưng Vân ngàn năm vô giá.

Đương nhiên, ánh mắt thái hậu nhìn cỏ Ngưng Vân rất là yêu thích.

Cái này Thủy Lung có thể hiểu, chỉ cần là phụ nữ bình thường đều không chống được dụ hoặc của cỏ Ngưng Vân. Đây là bảo bối dưỡng nhan dưỡng da, chống lại lão hóa, đối với độ tuổi này của thái hậu mà nói, chắc chắn là hận không thể giữ mãi nét đẹp trẻ mãi không già, thật sự là niềm vui dẹt hoa trên gấm.

Thủy Lung để ý thấy thái hậu khi nghe cung thị nói xong không nhìn được nhìn về phía bọn họ. Ánh mắt ngậm chứa nụ cười ngọt ngào, thiếu nữ yếu ớt kết hợp với sức hấp dẫn của thiếu phụ quả là động lòng người. (*Thiếu phụ: phụ nữ có chồng.)

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện bà ta vừa nhìn trộm Trương Tôn Vinh Cực, cơ thể Thủy Lung không nhìn được run lên, vẻ mặt không thay đổi nhìn thái hậu, chậm rãi nói: “Chúc mẫu hậu càng ngày càng trẻ tuổi, càng ngày càng xinh đẹp.”

Nét mặt và lời nói đều lộ vẻ thành khẩn, lại làm cho thái hậu đang chìm đắm trong vui thích như bị dội nước đá, rất khó chịu!

Bị đũa con dâu mình ghét nhất nói ‘càng ngày càng trẻ tuổi, càng ngày càng xinh đẹp’, càng khiến cho bà ý thức được tuổi tác của mình cách xa bọn họ bao nhiêu. Hơn nữa nói đến ‘đẹp’, nếu lúc trước Bạch Thủy Lung nói thì coi như không có ác ý. Cổ tình hôm nay cô gái trước mặt lại xinh đẹp vô song, ai có thể ở trước mặt nàng mà khen đẹp chứ.

Thái hậu bực bội vì không thể trả lời, nhất là bà phát hiện tâm tư của Trương Tôn Vinh Cực toàn bộ đặt lên người Thủy Lung thì vui thích lúc đầu đều biến thành lửa ghen tỵ, đốt cháy lòng dạ thối nát đã bà.

Phương diện này dường như chỉ có Khánh vương gia là không nhận ra điều kỳ quặc.

Hắn mang về mặt kinh ngạc nhìn cỏ Ngưng Vân, nghiêng đầu đối với Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung căn bản không thèm ngó hắn: “Thật không hổ danh là hoàng thúc, phần quà tặng này đúng là khiến người ta khó mà bắt kịp.”

Giọng nói sạch sẽ của hắn như ánh sáng chọc thủng màn đêm tăm tối, khiến bầu không khí im lặng khôi phục lại như cũ.

Thái hậu nhìn như không có gì khác thường, ánh mắt nhìn lom lom vào Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, nhưng chỉ nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Đều có lòng. Cái này chắc Vinh Nhi tốn không ít tâm tư?”

Bà ta chỉ nêu tên Trương Tôn Vinh Cực khiến hắn thoáng ngẩng đầu liếc nhìn cung thị nhận cỏ Ngưng Vân đi xuống, lúc đầu thờ ơ nói: “Không.” [TN: hờ hờ mụ già nhục chưa cung.]

Nói thật, hắn chả hề tổn tâm tư tâm tiếc gì.

Vẫn y như xưa, quà tặng sinh nhật của thái hậu đều do Tiểu Tuyền chuẩn bị. Trước kia, khi hắn không ở trong thành Kỳ Dương, mỗi lần sinh nhật hắn nề tình máu mủ nên mới sai Tiểu Tuyền chuẩn bị quà tặng nhờ người đưa đi. Trương Tôn Vinh Cực căn bản không biết Tiểu Tuyền chuẩn bị quà gì, tóm lại hắn bỏ mặc để thuộc hạ mình tự xử.

Về mặt Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, cho dù là ai thì cũng không nhìn ra hắn thật sự thờ ơ hay không đếm xỉa.

Thủy Lung biết, lời thái hậu muốn nghe tuyệt đối không phải là một chữ ‘không’. Tuy là thái hậu vẫn duy trì nụ cười như cũ nhưng cổ tình Thủy Lung vẫn thấy được vẻ mặt tự nhiên trong chớp mắt của bà ta, không cần nghĩ cũng biết tâm tình bà ta lúc này chắc chắn rất khó chịu.

Đối thủ khó chịu, nàng liền vui sướng. Thủy Lung không chút che giấu tâm tình của mình, khoe miệng vênh lên sung sướng.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực thủy chung dừng ở trên người nàng, nên thu hết mọi ánh mắt, nhếch môi, nhả mày của nàng vào mắt. Mặc dù không cam tâm tình nguyện khi suy nghĩ của Thủy Lung đặt ở bên ngoài, nhưng thấy bộ dạng linh động xinh đẹp của nàng, hơn nữa không hành vi quá đáng, hắn liền bao dung nàng.

Sau màn tặng quà, âm nhạc trong bữa tiệc vang lên, làm cho bữa tiệc càng thêm vui vẻ.

Một hàng cung nữ tiêu sái đi vào, đem từng món thức ăn điểm tâm tinh xảo đưa lên.

Trương Tôn Lạc Dần cười với thái hậu: “Mẫu hậu, ở Ngọc Minh Viện có tổ chức kịch vui, ngài nhất định sẽ thích.”

Thái hậu gật đầu, nhìn hoàng thượng cười từ ái.

Chẳng qua dung mạo của bà được bảo dưỡng quá tốt, người không biết còn tưởng là bà trẻ tuổi hơn TRường Tôn Lạc Dân ấy chứ. Lúc hai người ngồi chung với nhau không giống mẹ con tí nào, ngược lại càng giống hoàng thượng và hoàng hậu hơn. Đúng là chỉ khiến cho hoàng hậu ngồi bên cạnh làm phong nền thôi. (TN: bựa quá +__+’')

Vạn hoàng hậu rõ ràng cũng phát hiện điểm này, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc.

Bữa tiệc sinh nhật của thái hậu không chỉ náo nhiệt như dự đoán, sau khi thái hậu và Trường Tôn Vinh Cực cười một tiếng, phát tay ra hiệu mọi người tùy ý, không khí bữa tiệc càng thêm náo nhiệt, cũng có người rời khỏi chỗ đi đi lại lại. Nhưng những người đó đều là người ở xung quanh, nhóm con cháu hoàng thất làm bạn với thái hậu đương nhiên không dám tùy ý rời khỏi chỗ mà đùa giỡn âm ỉ, tránh cho làm mất ấn tượng tốt đối với thái hậu.

Thủy Lung uống vài hớp rượu, mắt thấy con hát trên sân khấu đang chuẩn bị diễn, sau khi miễn cưỡng liếc nhìn qua, liền từ trong lòng Trường Tôn Vinh Cực đứng dậy.

Trường Tôn Vinh Cực phát hiện nàng khác thường: “Ủm?” Một tiếng giọng mũi, ý hỏi nàng sao vậy.

Thủy Lung không kiêng kỵ nói: “Nhà xí.”

“Phốc!” Khánh vương gia ngồi bên cạnh vừa hớp ngụm rượu không nhịn được phun ra, ánh mắt mang theo luồng u oán và kinh ngạc nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung tỉnh rụi liếc nhìn qua hắn, không một chút cho rằng mình nói sai cái gì. Trên thực tế, nàng cố ý đó! Trời sinh có chút thẳng tính, chỉ cần nàng cố tình giả vờ, người khác rất khó nhìn ra được. Nhưng, nàng thích làm chuyện lộ liễu hơn, khiến người ta ghen hòng lại không biết phải làm sao chính là thú vui của nàng.

Trường Tôn Vinh Cực liếc mắt Khánh vương gia, sắc mặt lạnh lùng lộ ra sự nguy hiểm, ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Đối với nguy hiểm, Khánh vương gia rất miễn cảm. Lúc bấy giờ liền thu hồi tầm mắt, chẳng dám liếc về phía hai người thêm một cái.

Nhìn thấy thẳng cháu biết điều khiến lửa giận của Trường Tôn Vinh Cực giảm chút ít, không thèm nghĩ nhiều lập tức ôm Thủy Lung đứng dậy, giữa đường lại bị Thủy Lung dùng tay chặn thắt lưng. Tay nhỏ mềm mại không có bao nhiêu sức đề nặng xuống thắt lưng, rõ ràng không có cử chỉ mờ ám nào hết, nhưng đáy lòng Trường Tôn Vinh Cực vẫn thấy ngứa ngáy, hỏi Thủy Lung: “Không phải muốn...”

Thủy Lung cắt ngang lời hắn: “Người còn muốn đi theo.”

“...” Trường Tôn Vinh Cực mấp máy môi, suýt chút nữa thốt ra ‘đương nhiên’. Nhưng dưới ánh mắt như cười như không của Thủy Lung, cuối cùng cảm thấy chuyện này không thỏa đáng, lời nói muốn ra khỏi miệng liền biến mất.

Nếu là kiếp trước, anh em của nàng muốn đi WC với nàng, nàng nhất định không nói gì. Đồng thời sẽ đi vô nhà vệ sinh nữ, yên tâm thoải mái nhìn anh em làm trò cười cho thiên hạ, thậm chí còn tự biên tự diễn để tiêu khiển. Tình huống này, không phải chưa từng có ở kiếp trước.

Nhưng đối tượng là Trường Tôn Vinh Cực, làm sao nàng đùa giỡn với hắn được. Nàng không có hứng thú để hắn bị một đám phụ nữ sãm soi làm le.

Trường Tôn Vinh Cực thả nàng ra, bộ dạng ung dung, thái độ lạnh nhạt: “Đi đi.” Giây tiếp theo liền dặn dò: “Đi nhanh về nhanh.”

Đám người thái hậu và Trường Tôn Lạc Dân nghe lời hắn nói, vẻ mặt đều méo mó.

Nhưng lí do mặt mũi nhăn nhó của họ không giống nhau, nhưng đều nhìn ra Trường Tôn Vinh Cực liền biết hắn để ý Thủy Lung đến nhường nào. Chỉ đi nhà xí thôi mà, có cần dặn dò nghiêm túc như vậy không?

Thủy Lung cũng cười, nhẹ nhàng rơi xuống đất, thoáng một cái liền rời khỏi bữa tiệc.

Sắc trời đã tối, Trường Sinh Cung được lên đèn, hồng hồng đỏ đỏ rất vui vẻ. Cách xa chỗ ngồi chính trong bữa tiệc, hoàn cảnh chung quanh hơi trống vắng, đặc biệt đứng ở xa xa vẫn có thể nghe được tiếng huyền não truyền tới, náo nhiệt càng náo nhiệt, yên tĩnh lại càng yên tĩnh.

Thủy Lung đi ra ngoài liền có cung nữ cầm đèn tới đón, soi đường cho nàng.

“Vô vương phi, mời đi bên này.” Thanh âm mềm mại nhỏ nhẹ của cung nữ giống như rất kính nể Thủy Lung.

Thủy Lung liếc mắt nhìn ả, thấy ả hơi cúi đầu không thấy rõ dung mạo, chỉ thấy làn da trắng và cần cổ duyên dáng, đẹp như gáy của con thiên nga. Tuy không nhìn rõ tướng mạo của ả cung nữ này, nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được sức hấp dẫn đặc biệt.

Trong đầu Thủy Lung hiện lên một suy nghĩ, đột nhiên dừng bước.

Hoàn cảnh chung quanh hình như có gì đó không đúng.

“Ồ ơ ơ ơ.” Âm thanh non nớt, ngây thơ vang lên, lộ ra ý cười vui sướng, giống như đùa dai: “Tĩnh cảnh giác thật cao, nhanh như vậy đã nhận ra rồi.”

Thủy Lung chợt lóe, tránh né cái lồng đèn bay về phía mình. Thấy cung nữ mặc đồ xanh ngẩng đầu lên. Giờ khắc này, cảm xúc ả cung nữ đem lại cho Thủy Lung không đẹp chút nào, nước da trắng khi này biến thành trắng bệch như xác chết, ngũ quan thoát nhìn có vẻ quái dị, tóm lại là khiến người ta phải sợ hãi.

Từ lâu, Thủy Lung không cần dựa vào kí ức của ‘Bạch Thủy Lung’.

Cùng lúc ả cung nữ nói chuyện, trong đầu Thủy Lung liền xoay chuyển, nghĩ đến vài loại khả năng.

Nàng chưa từng nghĩ thái hậu sẽ bỏ qua cho nàng, nhưng nàng luôn có nguyên tắc của mình. Chỉ cần thái hậu không đụng đến ranh giới cuối cùng của nàng, nàng sẽ không làm quá đáng. Nhưng, thái hậu muốn đối phó nàng, nàng sẽ đáp trả thái hậu gấp bội, nhưng nếu thái hậu muốn mạng của nàng, đương nhiên nàng cũng không buông tha tính mạng của đối phương lần nữa.

“Người của thái hậu?” Thủy Lung chậm rãi hỏi.

Ả cung nữ cười hi hi: “Cái gì thái hậu, người ta không biết nha.” Nụ cười của ả cực kì quý dị, ánh mắt sáng quắc nhìn Thủy Lung: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp, người ta cũng muốn xinh đẹp. Quyết định rồi, người ta phải lấy da mặt của tỷ tỷ làm da mặt của mình, như vậy người ta cũng xinh đẹp.” [TN: mọ cá dám biến thái vậy nè ? >> tác giả ơi chị làm em mắc ói quá =””” bao giờ mới diệt hết lũ này?????]

Người bình thường nhìn thấy một màn này, không bị dọa ngất cũng nổi da gà.

Thủy Lung giả bộ khoa trương chà sát cánh tay của mình, như cười như không liếc ả cung nữ: “Người và thái hậu đều là lão yêu bà, người kêu ta tỷ tỷ, ta chịu không nổi đâu.”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt ả cung nữ hơi biến đổi, vẻ mặt giả vờ ngây thơ quý dị hiện lên âm trầm và giận dữ.

“Người già nên tai cũng lảng ư?” Thủy Lung cười cười với ả cung nữ, nhẹ nhàng nói ra từng chữ một: “Lão ~ Yêu ~ Bà.”

Không thể không nói, kiếp trước Thủy Lung được mười ba vị huấn luyện viên dạy dỗ. Bình thường, nàng là vị thủ lĩnh bình tĩnh ung dung, nhưng trong bản tính có chút xấu xa, chính là cá tính phức tạp đem người ta chọc tức chết không cần đền mạng.

“Hừ, tỷ tỷ thật ghê tởm! Ta sẽ tức giận!” Mặt mũi ả cung nữ vằn vẹo, miệng vẫn phun ra âm thanh ngây thơ, non nớt.

Thủy Lung chậm rãi nói: “Cẩn thận một chút! Đừng bị giận tức chết nha.”

“...” Nếu lửa giận trong mắt ả cung nữ có thể biến thành thật, Thủy Lung nhất định sẽ bị vô số phi đao xé thành từng mảnh nhỏ.

Thủy Lung hoạt động tay chân, cười khê: “Ta biết ngay mà, quay về đây nhất định không có ngày bình yên. Vừa vặn, mấy ngày nay ta không được tẩy máy tay chân, e rằng tay chân đều bị rỉ sét.”

Ả cung nữ thấy thái độ ung dung của Thủy Lung hơi kinh ngạc, lập tức học nàng cười khê: “Tỷ tỷ thật là hư. Rõ ràng sợ chết vậy mà còn giả vờ như chẳng có chuyện gì. Tỷ tỷ, không lẽ người không cảm nhận được gì ư? Chung quanh người không có ai hết, người có nghĩ tới chính mình có bao nhiêu sức lực hay không?”

Thủy Lung nghiêm túc nói: “Bởi vì mọi người đều bị người dọa chạy hết rồi.”

“...” Sắc mặt của ả cung nữ nhăn nhó tới cực điểm.

Đối với kẻ thù, Thủy Lung không bao giờ có một chút đồng cảm. Chân mày nàng nhướng lên, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ta nói sai? Nếu không người vấy ra một bãi nước tiểu rồi tự mình soi vào đi.”

Nếu bàn về chọc giận người khác, bình thường không ai có thể làm đối thủ của Thủy Lung. Vốn dĩ đã quen với chuyện người khác bị mình hù chết, nhưng hôm nay chính mình bị chọc tức chết, mặt ả cung nữ còn đen hơn đít nồi. Rốt cuộc, giọng nói của ả cũng biến hóa, âm thanh non nớt ngây thơ chuyển thành khàn khàn biến nhận: “Tiểu tiện nhân! Đây là tự người tìm đường chết!”

Thủy Lung ngoáy ngoáy tai: “Nói ít một chút, thật tình cách đối phó này rất bảo tiêu.”

Ả cung nữ nhìn lom lom, Thủy Lung vẫn cười thơ ơ như cũ, ánh mắt nhu hòa dần đông băng, thay thế bằng hung tàn, lạnh thấu xương, cổ tình nét mặt của nàng vẫn cười nhạt: “Được rồi, ta quên nói, một chút chướng khí sương mù của người đối với ta chẳng có hề hấn gì.”

Phượng Nhân Quả là chí bảo có một không hai, có quan hệ sâu xa mờ ám với thân thể của nàng. Không những chữa khỏi độc nhiều năm trong người của nàng, còn có thể ngăn tà độc ở bên ngoài xâm phạm.

Khi phát hiện hoàn cảnh chung quanh có khác thường, chớp mũi nàng cũng ngửi được mùi vị hơi nhạt. Nàng liền đoán được là thủ đoạn của ả cung nữ. Không thể ngờ rằng ở thế giới này cũng có dược liệu có tác dụng rất không tầm thường, có thể sánh với độc tố thần kinh ở hiện đại, khiến người ta nảy sinh ảo giác nghiêm trọng, một phương pháp khó ngờ.

“Cái gì?” Ả cung nữ ngẩn ra, sắc mặt có biến đổi lớn.

Bởi vì, ả thấy Thủy Lung chớp mắt liền tới trước mặt ả, ánh mắt đối phương hung tàn, lạnh như băng khiến ả kinh hồn bạt vía, chiêu thức xảo quyết chết người, càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng dọa người.

Ả cung nữ cuồng cuồng tránh né, trong lòng căm hận nghĩ Hoàng tiện nhân chết tiệt (bà già thái hậu í), không phải bà ta nói nội lực của cô gái này đã bị phế bỏ vào năm trước rồi sao? Kinh công thân pháp thâm sâu như vậy nếu không có nội lực chống đỡ, làm sao có thể thi triển ra!

“Ra tay!” Ả cung nữ gào thét, hóa ra còn có người giúp ả núp ở xung quanh đây.

Một đám người mặc đồ đen xuất hiện, giống như rắn độc, hướng nàng dấy dục.

Thủy Lung không sợ mà cười, nụ cười nhợt nhạt trên môi lộ ra vẻ tùy ý ngang ngạnh, giống như móng vuốt của dã thú giương lên từ lâu, đem con mắt cuồng vọng đám khiêu khích nó hung hăng xé nát.

Lúc này ở bữa tiệc.

Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi một mình trên ghế, giọng nói của thái hậu thỉnh thoảng vang lên bên tay hần. Hần thờ ơ nghe, lâu lâu gật đầu đáp lại nhưng suy nghĩ đã sớm bay đi, cảm thấy không vui, không phải hần đã dặn nàng về sớm rồi hay sao? Lại đi đâu rồi?

“Vinh Nhi, đêm nay con ở lại trong cung đi.” Âm thanh dịu dàng của thái hậu vang lên lần nữa.

Trưởng Tôn Vinh Cực hồ hững đáp: “A Lung không thích.”

Câu trả lời của hần cực nhanh mà trực tiếp, giọng điệu lười biếng nhưng rất đáng tin.

Đáy mắt thái hậu toát ra bất đắc dĩ và thất vọng: “Vinh Nhi đúng là có vợ liền quên mẹ!” [Đậu xanh! Ai kéo mụ này xuống chém giùm đi *ua ua*TN chết đây ~]

Chỉ có bà mới biết, lúc nói câu này trong lòng bà ghen tỵ điên cuồng biết bao, hận không thể chờ tới ngày mai mở mắt ra liền thấy Bạch Thủy Lung mất đi da mặt, biến thành khối thi thể hư thối. [TN: mợ nó ~ ghen tỵ đến nổi lột da mặt người ta, đồ quái vật, lão yêu quái, lão yêu quais~~~~~]

Trưởng Tôn Lạc Dần ngắt lời: “Vinh Cực, mấy ngày nay mẫu hậu rất nhớ đệ. Hôm nay là sinh nhật ngài, đệ chiều theo ý mẫu hậu đi...” [TN: ta nghĩ ngờ thằng Dần này có JQ với mụ già này @_@]

Lời nói của hần chưa dứt đã bị sắc mặt không thể kiên nhẫn của Trưởng Tôn Vinh Cực dọa sợ. Câu nói tiếp theo cũng biến mất. Một khắc sau, vẻ mặt Trưởng Tôn Lạc Dần liền khó xem, ông cư nhiên sợ đứa em nhỏ tuổi hơn mình, đúng là đây khuất nhục (*áp bức và lẳng nhục) và tức giận.

Nhưng ông không thể nào phủ nhận, khi nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn và ánh mắt sắc bén của Trưởng Tôn Vinh Cực, ông có loại cảm giác khiếp đảm, trống ngực đập nhanh.

Đang lúc Trưởng Tôn Vinh Cực suy nghĩ xem có nên đi tìm Thủy Lung hay không, một tên đàn ông mặc quần áo màu nâu đi tới bên cạnh hần.

“Chuyện gì?” Trưởng Tôn Vinh Cực vừa thấy người này liền lạnh nhạt hỏi.

Thái hậu ở bên kia thầm giật mình, thầm nghĩ: Quý Kiểm Đồng Mỗ (*Mụ già mặt quỷ) có bản lĩnh cao cường như vậy, xưa nay luôn làm việc cẩn thận, chắc sẽ không để lại sơ hở đâu.

Người đàn ông áo nâu mấp máy môi, nhưng không có phát ra âm thanh nào. Hướng đứng vừa đứng, chỉ có Trưởng Tôn Vinh Cực mới có thể thấy rõ môi hần nói gì.

Trưởng Tôn Vinh Cực chờ hần ta nói xong, im lặng nửa ngày, mới nói: “A Lung thích chơi thì để cho nàng chơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hần Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Trêu hoa ghẹo nguyệt

Người đàn ông áo nâu nói cái gì đó, ngoại trừ Trưởng Tôn Vinh Cực, không ai thấy được. Nhưng, câu trả lời của Trưởng Tôn Vinh Cực hoàn toàn không hề giấu giếm, đừng nói đám người của thái hậu, chỉ cần người có võ công, người có thánh giác hơi nhạy đều có thể nghe được.

--- Nàng thích chơi thì để cho nàng chơi đi ---

Lời này hàm chứa thâm ý nồng đậm khiến không ít người lung lay. Trong bữa tiệc sinh nhật của thái hậu, Bạch Thủy Lung còn có thể chơi cái gì. Nếu nhân vật chính không phải là nhóm quý nữ, người nghe sẽ không nghĩ quá nhiều, nhưng chuyện liên quan đến Bạch Thủy Lung, như vậy trong chữ ‘chơi’

này rất có ý vị sâu xa.

Về mặt thái hậu vẫn bình tĩnh hỏi: “Bên Hoa Dương có chuyện gì à?”

Theo đạo lý mà nói, hiện nay Thủy Lung đã gả cho Trương Tôn Vinh Cực làm vợ, trở thành Võ vương phi, thái hậu không nên gọi danh hiệu quận chúa của nàng. Nhưng, thái hậu muốn gọi cũng không ai dám nói gì, mọi người làm bộ như không chú ý. (TN: con qui zà =

Một số người có tâm tư liền biết, thái hậu không thích nàng dâu Bạch Thủy Lung này.

Nhưng ngẫm lại, có nhà nào thích đứa con dâu không biết tôn trọng bề trên, chẳng kiêng nể ai.

Giọng điệu Trương Tôn Vinh Cực thờ ơ không rõ vui giận: “Có một số con sâu không có mắt khiến A Lung ngứa mắt thôi.”

Thái hậu vừa nghe, làm sao không biết mọi chuyện bị lộ. Nhưng nhìn thái độ của Trương Tôn Vinh Cực, không giống phát hiện chuyện do bà sắp đặt. Vừa nghĩ tới việc nhanh như vậy mà Trương Tôn Vinh Cực đã nhận được tin Bạch Thủy Lung gặp chuyện, chắc chắn Trương Tôn Vinh Cực sai người bảo vệ Bạch Thủy Lung, cực kì để ý tới nàng, thái hậu không nhịn được siết chặt tay.

“Này...” Thái hậu làm bộ lo âu, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh: “Kẻ nào to gan như vậy, dám gây sự trong hoàng cung?”

Trương Tôn Vinh Cực không nói gì, cũng chẳng thêm liếc thái hậu một cái.

Thái độ cực kì thờ ơ của hắn, người khác chỉ thấy hắn rất sâu hiểm khó dò, không biểu lộ chút vui giận, mua một tặng một.

Thái hậu không đoán được hiện giờ hắn đang nghĩ cái gì, lập tức nhớ đến khi ở trước mặt Bạch Thủy Lung, hắn để lộ cảm xúc của mình, vẻ mặt rất sinh động rực rỡ, gây nhiều thiện cảm hơn, trong lòng thái hậu liền giận thúy ruột gan.

Cho nên, người so với người càng tức chết người. Một khi thứ gì đó có so sánh, lập tức phân ra cao thấp.

“Vinh Nhi hình như tuyệt đối không lo lắng?” Thái hậu làm như vô tình hỏi thử. Bà thật sự rất muốn nghe đáp án Trương Tôn Vinh Cực không hề lo lắng cho Bạch Thủy Lung.

Trương Tôn Vinh Cực bung ly rượu trên bàn lên, giọng nói trong trẻo: “Một đám sâu lúc nhúc mà thôi, có thể làm gì được A Lung chứ.” Dứt lời, ly rượu đưa tới bên môi, không biết hắn nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt long lang rung động lòng người, khóe môi cười khê.

Mặc dù, giọng điệu của hắn rất nhẹ, thái hậu vẫn lóe lên chút coi thường, ghê lạnh đối với Thủy Lung.

Bà mở miệng định nói nhưng thấy biến hóa trên mặt của Trương Tôn Vinh Cực thì ngừng lại. Ánh mắt rơi vào ly rượu của hắn, bắt lấy dáng vẻ ưu nhã thoải mái uống rượu của hắn, ẩn chứa một loại dịu dàng khó nói thành lời. Bà nhìn mà si mê, ánh mắt lập tức trừng lên, tia sáng u ám hiện lên trong đáy mắt.

Bà nhớ... ly rượu này không phải là ly rượu con tiện nhân kia đã uống.

Chỉ là một chút rượu thôi lại có thể khiến Vinh Nhi lộ ra vẻ dịu dàng như vậy, thật sự rất dịu dàng, bà chưa từng nhìn thấy một Vinh Nhi khác biệt như vậy! Từ nhỏ, Vinh Nhi luôn thông minh, lạnh nhạt, luôn ngạo lạnh với mọi người, tại sao hiện nay lại để ý con tiện nhân chết tiệt kia chứ!

Nếu tiếp tục như vậy, e rằng Vinh Nhi sẽ không chán ghét vứt bỏ tiểu tiện nhân kia, trái lại càng thêm yêu thích nó. Như vậy, làm sao bà còn có cơ hội ra – tay.

Đáy lòng thái hậu đau đớn như bị lưỡi dao sắc bén cứa. Hận ý và ác ý nồng nặc dâng lên. Bà không chỉ hận Bạch Thủy Lung, còn yêu hận chồng chất đối với Trương Tôn Vinh Cực nữa, không cách nào làm tiêu tan được, thầm nghĩ: Đúng là nuôi phải bạch nhãn lang! (*ý chỉ kẻ bội bạc, ăn cháo đá bát.)

“Hoàng nữ nãi nãi và hoàng thúc nói gì vậy?” Âm thanh của Khánh vương gia vang lên, đè thấp giọng: “Hình như con nghe nói hoàng thẩm gặp nạn?”

Thái hậu tặng hắn ánh mắt yên tâm, bình ổn đáy lòng gọn sóng. Lại dò xét Trương Tôn Vinh Cực: “Vinh Nhi có biết là kẻ nào to gan gây chuyện không?”

Trương Tôn Vinh Cực khẽ nâng mắt, ánh mắt không chút để ý rơi vào mặt thái hậu, giọng điệu lười biếng nói: “Ta chưa điều tra.”

Dung mạo hắn như tranh vẽ, khí chất tùy ý, tiêu sái không kiềm chế được. Nhưng trong vẻ tuấn mỹ mê người như tranh vẽ, lại ẩn chứa thần bí sâu xa khiến người ta e dè, luôn cảm thấy người này sâu như biển, chỉ có thể đứng xa nhìn sang chứ không thể lại gần, nếu không kết quả nhất định bị ngạt thở bỏ mình.

Thái hậu ngẩn người, bất giác suy đoán. Được rồi, xem ra Vinh Nhi chỉ mới biết tiểu tiện nhân gặp chuyện phiền phức, hiện tại làm sao có thể điều tra được ai là kẻ chủ mưu. Bà đứng là giận quá hóa hồ đồ, cứ khẳng khẳng hỏi cái vấn đề ngớ ngẩn như thế.

“Mẫu hậu, con đã phái người đi.” Lúc hai người nói chuyện, Trương Tôn Lạc Dần đã kêu cung nữ đi về phía nhà xí.

Về mặt ông ảo não, khó coi, giận chó đánh mèo lên Thủy Lung. Thật là phiền phức, cố tình gây sự trong ngày sinh nhật của mẫu hậu. Hi vọng chuyện

này không cần gây lớn, nếu làm hỏng ngày mừng thọ của mẫu hậu, không những bất kính đối với mẫu hậu, còn gây tổn hại danh tiếng của hoàng thất.

Nhưng, ông không nghĩ lại, nếu thật sự có người dám giết Thủy Lung trong ngày mừng thọ của thái hậu, đó cũng là do thù vạ trong cung không nghiêm ngặt. Hoàng đế như ông cũng rất có ‘trách nhiệm’.

“Ừ.” Thái hậu đáp lời, lại không yên lòng căn dặn Trương Tôn Vinh Cực: “Vinh Nhi, không cần lo lắng quá, con ở lại đây chờ đi.”

Nếu hẳn không lo lắng, như vậy ở lại chỗ này không ngại mới đúng.

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng gật đầu.

Thái hậu lấy khăn tay che khóe môi, che giấu nụ cười không nhận được ở phía sau khăn tay.

Tuy rằng không biết vì sao Vinh Nhi lại tin tưởng tiểu tiện nhân kia như thế chứ. Lại nói, tiểu tiện nhân kia bị phế vô công một năm rồi, căn bản không thể đánh lại Quý Điện Đồng Mô và mười hai quý sĩ. Huống chi, trừ bọn họ ra, bà còn chiêu sau, không sợ tiểu tiện nhân kia không trúng chiêu.

Chỉ cần tiểu tiện nhân chết đi, lấy tính cách của Vinh Nhi sẽ có thất vọng chứ không có đau lòng, càng không miệt mài theo đuổi.

Thật ra, thái hậu cũng có chút hiểu biết tính cách Trương Tôn Vinh Cực, cho nên Trương Tôn Vinh Cực không tính là gần gũi lắm đối với bà, nhưng chi hơi khác biệt bà cũng thỏa mãn.

Trong mắt thái hậu, Bạch Thủy Lung chỉ là hứng thú nhất thời của Trương Tôn Vinh Cực, giống như món đồ chơi yêu thích mà thôi. Ngày xưa, diện mạo Bạch Thủy Lung khôi ngô, tính tình bạo ngược, bà thấy không lâu nữa Trương Tôn Vinh Cực sẽ hết hứng thú, đem nàng vứt bỏ. Ai ngờ, sau khi Bạch Thủy Lung trở về, dung mạo có thay đổi rất nhiều, kể cả con gái thấy mặt nàng còn kinh diễm, nói chi là đàn ông.

Vừa nghĩ tới chuyện Trương Tôn Vinh Cực sẽ bị Bạch Thủy Lung mê hoặc, bà liền không thể nào yên tâm. Mặc dù bà không nắm rõ thế lực bên ngoài của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng cũng đoán được hẳn tuyệt đối không phải người đơn giản. Nếu để mặc cho hai người tiếp tục phát triển như vậy, không chừng địa vị của Bạch Thủy Lung ở trong lòng Trương Tôn Vinh Cực còn nặng hơn bà. Đến lúc đó, Trương Tôn Vinh Cực giúp Bạch Thủy Lung đối phó bà thì đã muộn.

Đây cũng là lý do thái hậu không thể yên lòng tiếp nữa, nóng lòng muốn diệt Thủy Lung.

Nói thật, bà lo lắng cũng đúng. Suy nghĩ của bà cũng rất thấu hiểu Trương Tôn Vinh Cực, đoán được bảy, tám phần suy nghĩ của Trương Tôn Vinh Cực.

Nhưng bà không thể ngờ, trên phương diện tình cảm Trương Tôn Vinh Cực sạch sẽ đến gần như ngây thơ. Bởi vì không có phương diện nhớ nhung này, tự nhiên hẳn sẽ lạnh nhạt chán ghét vứt bỏ đối với đám phụ nữ khác, ai ngờ hẳn lại để ý Thủy Lung, đã trải qua một loạt sự việc càng không thể cứu vãn, tốc độ tình cảm nóng dần cũng tăng nhanh, đồng thời đã được Thủy Lung dạy dỗ tốt, không chỉ làm việc bá đạo một lòng một dạ, còn biết tôn trọng ý nguyện của Thủy Lung, cũng không khiến phần tình cảm hiếm có này đi lệch đường, đương nhiên sẽ không nòng cạ đối xử với Thủy Lung như tiểu thiếp, vật dụng.

Nếu không phải thái hậu tự tin quá mức, từ một số biểu hiện của Trương Tôn Vinh Cực đối với Thủy Lung đã sớm nhận ra khác thường. Cũng từ lúc Trương Tôn Vinh Cực nhốt Thủy Lung ở sơn trang nghỉ mát cạnh bờ biển, nhanh chóng cho người đi diệt trừ Thủy Lung, như vậy lúc đó Trương Tôn Vinh Cực nhất định có suy nghĩ như thái hậu suy đoán, nhiều nhất chỉ thất vọng và tiếc nuối, dù có điều tra ra thái hậu là chủ mưu, hẳn cũng không làm gì thái hậu.

Dù sao chuyện như vậy, khi còn bé Trương Tôn Vinh Cực đã trải qua rồi, đều biết mọi chuyện do thái hậu làm, hẳn cũng lười quản.

Đương nhiên, thái hậu không biết mấy chuyện này, chờ tới khi bà hiểu thì mọi chuyện đã quá muộn, chỉ có thể hối hận ban xưa không làm.

Bà sẽ không hiểu, hôm nay, Trương Tôn Vinh Cực có thể bình tĩnh, thái độ không chút để ý chỉ là vì Thủy Lung hoàn toàn có thể giải quyết đồng phiền toái này, hẳn không cần nhúng tay vào.

Nếu Thủy Lung gặp chuyện không may, làm sao thái hậu có thể ngồi đây vui vẻ cười nói.

Đáng tiếc, thái hậu hoàn toàn không tự hiểu lấy, tự cho rằng mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của bà, nhưng không biết kế hoạch của bà chỉ là con khi nhảy nhót mua vui trong mắt người khác.

Khánh vương nhíu mày, im lặng nhìn Trương Tôn Vinh Cực và thái hậu.

Hắn nghe nói hoàng thất xảy ra chuyện, nhưng ai mà to gan dám gây chuyện với Võ vương phi trong ngày mừng thọ của thái hậu. Hắn cảm thấy đây không phải chuyện ghen ghét nhỏ nhen của các quý nữ, có thể là liên quan đến mạng người. Những năm hắn còn ở thành Kỳ Dương, hắn biết Thủy Lung quanh năm suốt tháng luôn gặp chuyện bị ám sát, e là lần này cũng như vậy.

Nếu Bạch Thủy Lung gặp sát thủ, vì sao Trương Tôn Vinh Cực vẫn bình tĩnh như vậy. Hắn thật sự... yêu thích nàng sao?

Khánh vương mãi lo lắng, mở miệng: “Hoàng thúc, ngài không tự mình đi xem à?”

Chân mày thái hậu hơi nhíu lại, thái độ Trương Tôn Vinh Cực chậm chạp liếc Khánh vương một cái, đôi mắt lạnh lạnh bức người, khiến trái tim Khánh

vương đập mạnh, liền nghe âm thanh lười biếng trong trẻo: “Ít nhớ A Lung.” (TN: dịch ra là ‘ngươi ít nhớ nhưng A Lung của ta đi nhá !!!!)

Vừa nghe giọng điệu không mang mùi uy hiếp lại khiến người ta kinh hãi của hắn. Để người ta luôn cảm giác nếu không làm theo lời hắn nói, nhất định sẽ rước lấy mầm tai họa.

Khánh vương gia vừa kinh hãi lại cảm thấy buồn cười. Vị hoàng thúc này đúng là bá đạo!

Hiện tại, Bạch Thủy Lung đã khác xưa rất nhiều, không chỉ khuôn mặt xinh đẹp, tính cách cũng xứng với dung mạo, từng cái nhìn mảy cười khẽ đều cực kì mê người.

Nếu Bạch Thủy Lung còn là hoàng hoa khuê nữ, đương nhiên hắn sẽ thử theo đuổi. Nhưng đã sớm biết nàng là phụ nữ đã có chồng, còn là hoàng thất của hắn, hắn làm sao có thể thương nhớ đối phương. Rõ ràng biểu hiện của hắn không hề có mờ ám hay lấy lòng gì hết mà, hắn chỉ nhìn hoàng thất một chút thôi, nói chuyện đôi câu với hoàng thất, vậy mà hoàng thúc vẫn ghi nhớ tới bây giờ. +__+#

Cái này rất quá đáng. ...

Khụ!

Khánh vương im lặng đem những từ ngữ không tốt để hình dung Trương Tôn Vinh Cực nuốt vào họng, thành khẩn nói: “Hoàng thúc đừng lo lắng, con không hề có một chút tâm tư không tốt đối với hoàng thất!”

Trương Tôn Vinh Cực liếc hắn: “Tâm tư tốt cũng không được có!”

“Ặc.” Khánh vương bị lời của hắn là cứng họng.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng hừ khẽ. A Lung muốn gì hắn sẽ tự làm cho nàng, cần gì người khác nghĩ cho nàng.

Ngộ nhờ A Lung nhớ tới người có lòng tốt đó, chẳng phải A Lung sẽ đem lực chú ý chia sẻ cho kẻ đó sao.

“Hừ!” Khóe miệng Trương Tôn Vinh Cực lộ ra chút không vui. Ngẩng lên liền cảm thấy cụt hứng, A Lung là người của hắn, không cần mấy cái tên mặt dày không biết điều này xum xoe.

“Tư Duyên.” Lúc này, Trương Tôn Lạc Dân lên tiếng. Ông có thể nhìn ra chút bất mãn trong chớp mắt của thái hậu, biết thái hậu không thích Bạch Thủy Lung. Khánh vương nói giúp cho Bạch Thủy Lung không phải chọc giận thái hậu sao. Ông dạy dỗ Khánh vương: “Ta đã sai hộ vệ đi, không sao đâu.”

Mặc dù ông nói lời dạy dỗ, nhưng vẻ mặt lại rất yêu thương.

Một màn này liền thấy, Khánh vương là đứa con được hoàng thượng yêu thương nhất.

Khánh Vương gật đầu đáp ứng, không nhắc lại chuyện Bạch Thủy Lung nữa.

Phía dưới, trong nhóm con cháu quyền quý đã có vài bóng người rời đi.

Lồng đèn trên cao rọi chiếu đường đi, trang trí xinh đẹp phồn hoa.

“Nè!” Một tiếng nói của thiếu niên gọi lên, bóng dáng màu lam đậm chắn trước mặt nhóm Phương Tuấn Hiền, không thèm khách sáo nói: “Ngươi đi đâu đó, chỗ này là nơi nhiều nữ quyền qua lại nha.”

Phương Tuấn Hiền nhếch môi, lạnh lùng nghiêm nghị cười nhạt: “Bạch tiểu công tử muốn đi đâu.”

Bạch Thiên Hoa không chút kiêng kỵ ngửa đầu nói: “Ta đi tìm tỷ tỷ của ta. Còn ngươi? Chẳng lẽ ngươi đi tìm cô gái nào đó hẹn hò?”

Phương Tuấn Hiền nghe lời nói thản nhiên của hắn, trong lòng dấy lên cực kì hâm mộ. Rất hâm mộ hắn có thể không kiêng kỵ thể hiện tình cảm quen biết gần gũi với Bạch Thủy Lung, cực kì hâm mộ một thái độ bảo vệ của hắn dành cho Bạch Thủy Lung. Những thứ này, Phương Tuấn Hiền hắn không bao giờ lấy được.

Phương Tuấn Hiền suy nghĩ một chút, nói: “Không phải ngươi đã đoán được rồi sao, còn cần ta làm gì.”

Bạch Thiên Hoa hừ một tiếng, hắn cản lại hắn ta lại chỉ là suy đoán thôi, nghe xong câu trả lời càng khẳng định.

“Nếu ngươi muốn tìm tỷ tỷ của ta, ta khuyên ngươi đừng đi thì hơn. Vì tỷ ta cảm thấy chướng mắt khi gặp ngươi.” Bạch Thiên Hoa nói lời tri tri, vẻ mặt lại không có hung ác nhiều.

Hắn cảm thấy, Phương Tuấn Hiền và Thủy Lung là một cặp oan gia, tóm lại bọn họ nhất định không thể ở cùng nhau, hai người này từ nhỏ đến lớn ở chung không có hòa bình.

Bạch Thiên Hoa đi tìm Thủy Lung là vì hắn thấy Thủy Lung đi nhà xí lâu quá chưa trở về. Đồng thời, thừa dịp nàng rời khỏi bữa tiệc, muốn dẫn nàng đi chỗ khác chơi, bởi lẽ bữa tiệc này thật là nhàm chán.

Hắn không muốn Phương Tuấn Hiền đi tìm Thủy Lung là vì bọn họ là đôi oan gia, còn do nơi này là địa phương nữ quyền thường qua lại, nếu Phương Tuấn Hiền và Thủy Lung xảy ra tranh chấp, chắc chắn sẽ có lời đồn không hay về Thủy Lung.

Bạch Thiên Hoa cảnh cáo xong, cũng không nghe Phương Tuấn Hiền đáp lời, liền xoay người đi.

Phương Tuấn Hiền đứng tại chỗ, vẻ mặt hơi thay đổi.

Hắn đi tìm Bạch Thủy Lung là vì nghe lời nói mơ hồ của Trương Tôn Vinh Cực, hắn tự nói là vì quan tâm Bạch Thủy Lung cũng là mượn cớ để nói chuyện riêng với nàng. Để nàng nhớ một phần tình cảm của chính mình, hi vọng mối quan hệ của đôi bên có thể dịu xuống, dù sao thì Trương Tôn Vinh Cực cũng biểu lộ Thủy Lung không có chuyện gì mà.

Về mặt Phương Tuấn Hiền mơ hồ, sau đó tự cười giễu chính mình.

Phương Tuấn Hiền à Phương Tuấn Hiền, từ bao giờ ngươi trở nên không quyết đoán như vậy. Chỉ là chút cảm xúc không nên có, nên cắt liền cắt, cần gì phải do dự.

Hắn từ từ thu biểu tình trên mặt, siết chặt tay, suy nghĩ một hồi vẫn quyết định đi tiếp.

Từ một nơi bí mật gần đó đứng xem, nếu không có chuyện, hắn không cần ra mặt.

Tin tức Phương Tuấn Hiền và Bạch Thiên Hoa rời khỏi chỗ ngồi nhanh chóng truyền tới tại Trương Tôn Vinh Cực.

Hai tai Trương Tôn Vinh Cực run lên, vẻ mặt không nhìn ra biến hóa nhưng khí thế trên người hắn lại mạnh hơn, chưa nhìn tới sắc mặt hắn, chỉ ngồi bên cạnh thôi cũng cảm nhận được hơi thở áp bách này.

Người ngồi ở đây đều là cáo già, làm sao không biết tâm trạng Trương Tôn Vinh Cực rất không vui.

“Lại có chuyện gì? Sao Vinh Nhi không vui?” Thái hậu rất quan tâm hắn, thấy cảm xúc của hắn hơi dao động, lập tức ân cần hỏi han, trong lòng lại thầm đoán: Không lẽ tiểu tiện nhân xảy ra chuyện? Nếu nó chết thì không gì tốt hơn!

Trương Tôn Vinh Cực nắm ly rượu, nửa ngày cũng không uống, đặt ly rượu xuống bàn, lạnh nhạt nói: “Tiểu hồ ly trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Ánh mắt thái hậu sáng lên. Đây không phải là khen, nhìn sắc mặt của Vinh Nhi, có lẽ tiểu tiện nhân kia không chết, mà đang cấu kết với người khác làm ra chuyện hèn hạ gì đó sao?

Tuy rằng bà hiểu rõ sự tình, nhất định Bạch Thủy Lung bị người khác hãm hại, nhưng bà không cam lòng nghĩ như vậy.

Nếu Thủy Lung ở đây, suy nghĩ nhất định không giống thái hậu.

Về mặt và giọng nói của Trương Tôn Vinh Cực khiến người ngoài nhất định cho rằng hắn ghét bỏ ‘Tiểu Hồ Ly’... Nhưng, Thủy Lung lại thấy, hắn đang cấu kinh, hờn dỗi.

Câu nói ‘Tiểu Hồ Ly trêu hoa ghẹo nguyệt’ này không hề có ác ý, phần lớn đều là cung chiêu và bao dung, tất cả ác ý đều đổ lên đầu ‘ong’ và ‘bướm’.

A Lung nhà hắn hết sức tốt đẹp, có thể trêu hoa ghẹo nguyệt cũng là do Tiểu Hồ Ly có sức hấp dẫn, chỉ có mấy con ‘ong’ và ‘bướm’ không có mắt lại không có định lực kia là đáng chết, biết rõ Tiểu Họa Hô là của hắn, vậy mà vẫn mặt mày sáp lại. []]]]]]]~~~~~

Trương Tôn Vinh Cực đứng lên, không thèm để ý tới thái hậu giữ lại hỏi này nọ, ung dung bước từng bước ra ngoài.

--- Kịch nhỏ ---

Đế Duyệt: Một đám rận không có mắt và định lực! ㄟ(ˊ ˋ ^ ˊ ˋ)

Phương Tuấn Hiền: Mèo Hoang Nhỏ kiêu ngạo xù lông →, →

Thủy Lung: Là Mèo Lớn, mang vằn như hổ con. o(n_n)o

Đế Duyệt: . . . Rống ngao! (ˊ ˋ ^ ˊ ˋ)

Thủy Đại (giả bộ đứng đắn): Đừng ồn! Mọi người nổi giận bị chửi! (cười trộm) hắc hắc hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chủ mưu là thái hậu

Lúc Bạch Thiên Hoa đến gần nhà xí của nữ giới, không nhìn thấy bóng dáng của Thủy Lung đâu. Dưới ánh mắt kì lạ của nhóm quý nữ đi ra đi vào, mặt hắn có đầy đi nữa cũng cảm thấy nóng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ tỷ tỷ lên trốn đi chỗ khác chơi rồi sao, nhưng dọc đường đi cũng không thấy bóng dáng tỷ ấy.

“Ngươi có gặp Vô vương phi không?” Bạch Thiên Hoa hỏi một cung nữ xách lồng đèn.

Cung nữ lắc đầu khẽ đáp: “Thưa công tử, nô tỳ chưa gặp.”

Bạch Thiên Hoa nghi ngờ nhìn chung quanh, lại nói thời gian không ngắn, sao lại không thấy bóng dáng tỷ tỷ. Chẳng lẽ tỷ tỷ trở về bằng đường nhỏ. Nhưng cũng không có đạo lý, đường lớn không đi, tỷ tỷ đi đường nhỏ làm cái gì?

Trong góc tối, Phương Tuấn Hiền cũng nhận ra kì quặc, hắn nhớ Trương Tôn Vinh Cự nói, càng khẳng định Bạch Thủy Lung có chuyện.

Lúc này, khắp nơi ở Trường Nhạc Cung đều có người, nơi xảy ra chuyện nhưng ít bị người phát hiện. . .

Phương Tuấn Hiền nhìn về phía tây, đáy mắt hiện lên nghi ngờ và khẳng định, xoay người nhanh chóng chạy về phía đó.

...

Khách ——

Thanh âm trường kiếm đâm vào cơ thể khiến người ta sồn tóc gáy đồng thời không hiểu vì sao máu dịch sôi sục.

Thủy Lung rút trường kiếm nhuộm máu ra, ánh mắt quét về cung nữ mặt quỷ đang muốn chạy trốn, trường kiếm vung lên trượt khỏi tay, đâm vào lưng cung nữ đang bỏ chạy, liền nghe cung nữ đó hét lên một tiếng, thân thể lao đảo một chút nhưng vẫn cố chạy trốn.

Làm sao Thủy Lung có thể dễ dàng buông tha cho ả, dưới chân khẽ điểm liền đứng trước mặt ả, đá liên tiếp hai cái vào đầu gối của ả, không chút lưu tình đá nát xương bánh chè của ả, khiến ả cung nữ không còn cách nào khác té ngã trên đất.

“Bà cô ơi, tha mạng!” Lúc này, ả cung nữ đâu dám ngờ vực nữa, chính mình cơ bản không phải là đối thủ của thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt. Phản ứng của ả rất nhanh, bộ mặt vận vẹo, cư nhiên nhanh chóng khôi phục nét mặt trẻ con đáng yêu, nước mắt lưng tròng tràn ngập cầu xin, đặc biệt khiến người ta cảm thấy đáng thương, rước lấy lòng đồng tình, thương tiếc của người khác.

“Ừa.” Thủy Lung kinh ngạc nhìn ả cung nữ biến sắc, thậm chí dài.

Ồ, nàng mới phát hiện nơi này có bố trí trận pháp, cùng với thuốc mê hoặc khiến tâm trí người ta mờ mịt, đã nói mà sao ả cung nữ có thể biến sắc kì lạ như vậy, còn thuận tiện hơn cả hóa trang dịch dung ở hiện đại.

Từ khi đi tới thế giới này, kiến thức ở đây càng ngày càng có nhiều kinh ngạc, còn có nội lực võ công mạnh mẽ. Thủy Lung đã sớm không dám khinh thường và lạnh nhạt đối với cao thủ ở thế giới này.

“Bà cô, tiểu thư, ta vô tội mà.” ả cung nữ không những biến sắc lợi hại, thái độ và vẻ mặt càng biến hóa lợi hại hơn. Một khắc trước còn kiêu ngạo, một khắc sau liền biến thành con cừu nhỏ đáng thương cầu xin: “Chuyện này là do lão yêu bà Hoàng Thanh Tuyết bắt ta làm, ta bắt buộc đi bị ép buộc thôi, cầu người đại nhân có độ lượng, buông tha cho ta một mạng đi!”

Hoàng Thanh Tuyết?

Thủy Lung suy nghĩ một chút, mới nhớ. . . Hoàng Thanh Tuyết không phải là tên của thái hậu hay sao?

“Thừa nhận nhanh như vậy ư?” Thủy Lung như cười như không, nói với ả cung nữ: “Nếu thái hậu dám phái người tới như vậy bà ta nhất định nắm chắc cơ hội mới đúng.”

Sắc mặt ả cung nữ hơi đổi một chút. Không ngờ cô gái này còn nhỏ tuổi, tâm trí lại bình tĩnh và cẩn thận như vậy.

“Không dám dấu tiểu thư, lão yêu bà ép ta ăn độc, nếu ta không làm tốt mọi chuyện, nếu phản bội bà ta, nhất định sẽ chết không cần nói.”

Trong mắt Thủy Lung hiện lên vô số kinh ngạc, có chút hứng thú đối với ả cung nữ. Tính cách của người này thật sự rất đặc biệt.

Về mặt ả cung nữ ăng ẳng nước, thân nhiên nói: “Ta không phải là đối thủ của tiểu thư, hôm nay tiểu thư muốn giết ta dễ như trở bàn tay. Bây giờ có thể thẳng thắn nói ra tất cả, có thể khiến tiểu thư hết giận, còn có thể sống lâu hơn.”

Thủy Lung thấy buồn cười: “Ngươi đúng là thay đổi thất thường.”

Ả cung nữ thấy tâm trạng của nàng hình như tốt hơn, vội vã tiếp tục cười quyến rũ lấy lòng: “Lại nói, ta cũng sắp chết, sao tiểu thư không tạm thời tha cho ta, giết ta chỉ làm tay tiểu thư ô uế thôi. . . à à à!” Lời cầu xin tha thứ còn chưa nói dứt, liền biến thành tiếng thét xé rách ruột gan.

Thì ra, Thủy Lung đập lên tay ả, mơ hồ nghe được tiếng xương vỡ vụn.

Thủy Lung nhẹ giọng nói: “Người cảm thấy ta rất ngu sao?”

Ả cung nữ đau đớn không nói thành lời, hai hàng nước mắt trào ra, khóc đến chã thêm quan tâm hình tượng.

“Mau mau, tìm được Võ vương phi rồi!” Một trận tiếng ồn vang lên, rất nhanh liền có nhiều thủ vệ chạy tới.

Thủy Lung vừa quay đầu nhìn lại, thấy binh sĩ chạy tới bên cạnh nàng, về mặt gã trung niên dẫn đầu hơi kinh ngạc, nhìn một màn trước mắt, vội quỳ xuống: “Ta tới chậm, khiến Võ vương phi sợ hãi.”

“Không... ừ?” Thủy Lung vừa nói, chợt một đạo ánh sáng lạnh lóe lên, nhanh chóng đâm về phía nàng.

Gã trung niên dẫn đầu nhóm binh sĩ vốn đang quỳ dưới đất gần nàng, đột nhiên đánh lén khiến người ta khó lòng phòng bị. Cho dù Thủy Lung tránh kịp cũng phải bị thương.

Ánh mắt của gã ta run sợ, gã cho rằng lần này Thủy Lung chạy trời không khỏi nắng. Ai ngờ, sao khi Thủy Lung giật mình ngạc nhiên, về mặt liền lộ tươi cười, nụ cười nhàn nhạt yêu dã, mỉa mai tàn nhẫn đến kinh khủng. Gã ta thậm chí nói một tiếng ‘không ổn’, nghĩ xem Thủy Lung có chiêu kế tiếp hay không, liền bị một luồng khí lớn đẩy văng ra ngoài.

Gã ta bị bắn ra ba thước, thân thể lăn lộn trên đất một cách thảm hại, chờ khi tiếp đất ổn định trong miệng phun ra một ngụm máu, ánh mắt khó tin trừng lớn: “Không thể nào. Nội lực của người không phải bị phế rồi sao?”

Gã ta từng cùng Thủy Lung giao thủ vài lần, trong lòng cũng biết rõ một năm trước nội lực và võ công của Thủy Lung không bị phế, cũng chơi đùa không bằng hiện giờ. Cái loại nội lực khổng lồ kinh khủng này, người trẻ tuổi không thể nào có được mới phải.

Một chiêu của gã ta không thuận lợi, cũng biết hôm nay nếu Thủy Lung không chết thì hấn vong. Sắc mặt cực kì tái nhợt, xấu xí.

Gã ta là người ở bên cạnh thái hậu, nhiều năm qua, không phải chưa từng giúp thái hậu làm mấy chuyện như thế này. Vốn dĩ nghĩ rằng lần này cũng thuận lợi như những lần trước, cho rằng Thủy Lung đã mất nội lực, sức lực của nàng chã khác gì mấy tiểu thư khuê các. Ai dè lại bị lật thuyền trong mương, ngay cả cẩn thận như vậy, đánh lén ở cự ly gần cũng thất bại.

“Còn không mau ra – tay?” Gã ta hét lên với nhóm binh sĩ còn đang ngậy người.

Vừa nghe tiếng quát, nhóm binh sĩ liền giật mình tỉnh giấc. Cả đám nhanh chóng rút binh khí, xông về hướng Thủy Lung.

Giờ khắc này, tất cả bọn họ đều hiểu phải tốc chiến tốc thắng, nếu bị người khác phát hiện, người chết chắc chắn là bọn họ.

Đối mặt với hai mươi người vây giết, Thủy Lung không hề sợ hãi. Dựa vào bọn họ, chưa đủ để tạo thành nguy cơ uy hiếp tánh mạng của nàng. Nhưng khiến nàng hiểu rõ, ví như nàng chưa ăn Phụng Nhân Quả, chưa khôi phục lại nội lực hùng hậu, khi gặp phải tình huống này, e là không thể đối mặt chính diện, chỉ còn nước tìm đường chạy trốn!

Thủy Lung nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt càng lạnh lẽo, bỗng nhiên đập một cước vào ngực của ả cung nữ.

“A!” Ả cung nữ đau đớn kêu la, thân thể muốn thừa dịp này chạy trốn lại mềm nhũn nằm vật ra đất.

Ả đau đớn thở hổn hển, ả biết nếu Thủy Lung muốn giết ả, dễ dàng như giết một con kiến. Nếu không lấy mạng ả ngay, chắc chắn ả còn có tác dụng.

Về phần tác dụng gì, ả cũng mơ hồ đoán ra. Tròng mắt ả mờ mịt đảo quanh, đấu tranh tư tưởng ở trong lòng.

Nếu không phải tình báo của lão yêu bà sai lầm, làm sao ả rơi vào tình cảnh bị thảm như vậy. Lần này, ả thua, chẳng khác nào lão yêu bà cũng thua. Như vậy, lão yêu bà cũng không biết Sát Tinh này căn bản không bị phế nội lực...

Sau chuyện này, mối thù hận giữa hai bên càng kết càng dày, nếu chính ả muốn sống...

Trong lúc ả cung nữ không ngừng đấu tranh tư tưởng, Thủy Lung đã lao vào đánh nhau với đám binh sĩ.

Máu đỏ sẫm, xác chết lạnh băng, cô gái mặc đồ đỏ.

Lúc Phương Tuấn Hiền chạy tới liền chứng kiến một màn như vậy. Nhìn cô gái kia mang nụ cười yếu ớt, thủ đoạn tàn nhẫn chặt đứt cánh tay một gã nam tử, máu phun ra, khiến trái tim hấn khê run lên, sau đó nhìn thấy cô gái vô tình tà ngễ qua đây, ánh mắt đỏ lạnh như băng, tràn ngập tính xâm lược, khiến mọi vật đều mất sắc.

Phương Tuấn Hiền cảm thấy trái tim mình đập nhanh dữ dội. Chỉ một cái liếc mắt đã khiến tim hấn rung động dữ dội, gần như sinh ra phiền muộn sâu sắc, tiếp theo ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Một khắc kia, bỗng nhiên trong đầu hấn xuất hiện một giọng ni non: Xong rồi...

Hắn xong rồi.

Một khắc trước, hắn còn lựa chọn cắt đứt vứt bỏ. Toàn bộ đều tan biến như bột nước. Khát vọng trong đầu hắn khó có thể kiềm chế, cùng với xúc động, tham lam. Đây là mọi ngọn nguồn, chính là cô gái mặc đồ đỏ như máu, tàn nhẫn vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Uống say rồi

Edit: Tịch Ngừ

Bóp ----

Trưởng Tôn Lạc Dân đập bàn, mặt lạnh như băng nói ra từng chữ một: “Người nói cái gì?”

Thủy Lung bình tĩnh nhìn Trưởng Tôn Lạc Dân, nhẹ nhàng nói: “Ta nói, thích khách ám sát ta nói, chủ mưu phía sau chính là...”

“Được rồi.” Đột nhiên thái hậu nói ra, đem lời Thủy Lung còn chưa nói hết cắt đứt. Bà nhìn Trưởng Tôn Lạc Dân: “Ngồi xuống, như vậy còn quy củ gì nữa.”

Trưởng Tôn Lạc Dân nhận ra chính mình có phần hơi kích động, nếu Thủy Lung thật sự nói ra, trong hoàn cảnh yên tĩnh này nhóm quyền quý nghe được, cho dù ông có nói Thủy Lung nói bậy, đều có người âm thầm hoài nghi đoán mò.

“Hoa Dương.” Về mặt thái hậu nhàn nhạt nhìn Thủy Lung, một lát lại chuyển qua mặt Trưởng Tôn Vinh Cực nhỏ giọng nói: “Xem ra có chút hiểu lầm, một lát nữa ai gia và Hoa Dương nói chuyện chút đi.”

Lời này nghe giống như đang nói với Thủy Lung, trên thực tế là đang nói với Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực không có chút phản ứng nào hết, không nhìn ra hắn có ý kiến gì hay không.

Thủy Lung cười khẽ: “Được.”

Trực tiếp trả lời không hề che giấu, không phải là đặc thù của Bạch Thủy Lung hay sao. Nếu nàng dám nói sẽ không sợ bị trừng phạt.

Bữa tiệc phát triển đến mức này, không bao lâu thái hậu liền rời đi. Ra lệnh cho nhóm quý nữ cùng đi theo bà. Về phần bọn đàn ông, cứ để bọn họ tụ tập uống rượu mua vui đi.

Hồ nước, trăng, đèn đỏ, vườn hoa. Ánh trăng chiếu xuống mặt hồ long lanh, lấp lánh. Đình tạ bằng ngọc thạch, lầu các bằng gỗ lim, lồng đèn treo màu đỏ thắm, ngọn đèn đỏ chói chiếu lên mặt mỗi người đều hồng hào vô cùng rung động.

Nhóm phụ nữ oanh oanh yến yến vây quanh thái hậu, cả đám xum xoe vượt mông ngựa, vô cùng tự nhiên, cười vô cùng vui vẻ.

Thái hậu hình như có tình muốn bỏ rơi Thủy Lung, kêu nàng đến đây rồi bỏ mặc chẳng quan tâm.

“Võ vương phi, nghe nói người bị ám sát, có bị thương hay không?”

Thủy Lung ngẩng đầu nhìn thiếu nữ mặc quần áo màu tím đi tới trước mặt.

Trong nhóm quý nữ, hiếm khi ả không có trang điểm, trang phục sạch sẽ, càng tôn lên dung mạo ngọt ngào thanh thuần của ả. Cái này, ả biết rõ sức quyến rũ của mình ở đâu, cho nên mới lợi dụng.

Thủy Lung vẫn im lặng, Chu Giáng Tử nói tiếp: “Khi vương phi được võ vương gia ôm về, ta còn tưởng vương phi bị thương. Võ vương gia cũng thật là, sao có thể để một mình người đi như vậy, bỏ rơi võ vương phi một mình ở đây.”

Lời này nghe như muốn bắt bình giùm Thủy Lung, kì thực là tràn đầy trào phúng hả hê.

Ánh mắt Thủy Lung long lanh: “Người luôn thích tìm chết như vậy à?”

Chu Giáng Tử bị ánh mắt của nàng hù dọa cứng đờ, đáy lòng dâng lên chút sợ hãi. ả biết chính mình không phải đối thủ của Thủy Lung. Song, nghĩ tới việc hiện tại thái hậu đang ở đây, Thủy Lung chẳng dám làm gì ả.

À không ưa đáng về ung dung, thoải mái của Thủy Lung, luôn luôn không nhận được muốn chen ép nàng vài câu, muốn làm nàng khó chịu.

Chu Giáng Từ mỉm môi, nhìn khuôn mặt cười yếu ớt của Thủy Lung, đáy mắt lóe lên ghen ghét rồi biến mất, rất nhanh liền biến thành điềm đạm đáng yêu, nhẹ giọng: “Võ vương phi, ta thật sự rất thích Võ vương gia, chỉ cần có thể đi theo bên người Võ vương, ta nhất định không tranh thủ tình cảm với tỷ đâu, vì sao tỷ tỷ vẫn...”

“Đừng có kêu tỷ tỷ lung tung.” Thủy Lung cắt đứt lời ả.

Ngước đầu nhìn thoáng qua phía thái hậu, Thủy Lung nhún mày cười Chu Giáng Từ: “So với thái hậu, ngươi còn non lắm! Tạm thời, ta không thể ra – tay với thái hậu, không có nghĩa là ta không thể làm gì ngươi.”

“Cái gì?” Chuyện này có liên quan gì đến thái hậu? Vì sao lại so sánh với thái hậu? Chu Giáng Từ giật mình với lời nói của Thủy Lung, không thể ngờ thái hậu có tâm tư kinh hãi như vậy, ả chỉ nghĩ rằng thái hậu không thích Thủy Lung, cho nên bà ta luôn bài xích nàng ở mọi nơi, mọi lúc.

“Che cổ lại đi, vết hôn lộ ra hết rồi.” Thủy Lung nói tiếp.

Chu Giáng Từ trừng mắt, bất chợt lui về sau, đưa tay che cổ, sắc mặt trắng bệch.

Thủy Lung híp mắt nhìn gương mặt luống cuống của ả, ánh mắt liếc xéo liếc dọc ở cổ ả.

Vết hôn rất rất nhạt, sắp không nhìn ra được, đối với nhóm khuê nữ bình thường mà nói e là không nhìn ra. Nhưng với người có kinh nghiệm mà nói, chắc chắn có thể nhìn ra dấu vết.

Thật lòng yêu thích Đế Duyên? Mang vết hôn của người khác, tới trước mặt nàng kẻ lẽ ả có bao nhiêu thích người đàn ông của mình?

Thủy Lung nhếch môi, trong lòng mơ hồ có cảm giác không thoải mái. Không phải ghen tuông cũng không phải ghen tỵ, mà là phiền chán. Phiền chán người khác dùng tình cảm giả tạo này ghi chú lên người Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung đứng lên, chỉ vài bước liền tới trước mặt Chu Giáng Từ, nghiêng người nói nhỏ bên tai ả: “Đừng bao giờ để ta nghe ngươi nói yêu thích Đế Duyên lần nào nữa, biết không?”

Chu Giáng Từ biến sắc, nhìn khoe miệng khinh thường của Thủy Lung, hận ý và xấu hổ trong đáy lòng bùng cháy. Vừa há miệng muốn phản bác lại biến thành tiếng thét chói tai, bụng đau nhức khiến ả không còn suy nghĩ gì được, cả người liền bay ra ngoài.

Phù phù ----

Âm thanh rơi xuống nước khiến mọi người giật mình. Mọi người đều hướng về nơi phát ra âm thanh nhìn qua, lập tức nhìn thấy bóng dáng của Chu Giáng Từ trong hồ nước. Cùng với cô gái mặc áo đỏ đứng trên bờ, về mặt bình tĩnh mỉm cười tùy ý nhìn bọn họ, giống như chuyện nàng vừa làm rất là bình thường.

Khi mọi người nhìn soi mói, Thủy Lung ung dung phi thân lên, chân điểm lên mặt hồ lướt nhanh, đi qua bờ bên kia.

Đám phụ nữ thấy một màn liền kinh hô một tiếng, đáy lòng cực kỳ hâm mộ. Loại công phu như thế này, thực sự đám con gái khuê nữ như bọn họ có thể học được, nhìn đáng về đập nước mà đi của Thủy Lung thật xinh đẹp làm người ta phải hâm mộ.

Không ai nhìn thấy sắc mặt thái hậu càng lúc càng xấu xí, vắn vẹo.

Trước khi rời đi, Thủy Lung liếc bà một cái, cái nhìn đầy khiêu khích và sắc bén rất rõ ràng, tiếp đó nàng đập nước rồi đi rõ ràng là tát vô mặt bà ta. Đây chính là nói cho bà ta biết, võ công của nàng đã khôi phục, nội lực hùng hậu, kế hoạch lúc đầu của bà ta chẳng khác nào thăng hê, đồng thời còn đánh rần động cô.

Thái hậu bóp chặt ly sứ trong tay. Tiểu tiện nhân, tiểu tiện nhân!

Thì ra không phải Vinh Nhi bảo vệ nàng ta, mà do chính mình tính sai Bạch Thủy Lung mất võ công.

Không sao. Chỉ cần Vinh Nhi không hoài nghi bà, như vậy bà không sợ đâu không lại tiểu tiện nhân!

Trong lòng thái hậu, bà nghĩ rằng Trương Tôn Vinh Cực không có phản ứng, chính là không muốn giúp đỡ Thủy Lung, chứng tỏ ở trong lòng hắn, địa vị của bà không thấp hơn tiểu tiện nhân Bạch Thủy Lung.

Có lẽ trong lòng Vinh Nhi, tiểu tiện nhân kia chỉ là món đồ chơi tạm thời, chỉ là có hứng thú trong chốc lát với Bạch Thủy Lung thôi, tùy tiện cung chiều đầy đủ hương hoa, lụa là. Thái hậu có chút hi vọng xa vời thầm nghĩ.

Bờ hồ bên kia, hòn non bộ vây quanh.

“Tỷ.”

Thủy Lung đi vào hòn non bộ vài bước liền nghe tiếng Bạch Thiên Hoa gọi. Quay đầu nhìn Bạch Thiên Hoa, không chút nào kinh ngạc nói: “Gọi ta làm

gi?”

Lúc nàng và Chu Giáng Từ đối mặt, bỗng nhiên thấy bóng dáng Bạch Thiên Hoa bên bờ hồ này. Nhìn dáng vẻ vẫy tay của hắn, lập tức đá Chu Giáng Từ xuống nước, đạp nước qua bên này.

“Đương nhiên là có chuyện vui rồi.” Bạch Thiên Hoa tươi cười, kéo tay nàng, tâm tính như trẻ con: “Ban đầu tìm tỷ chính là muốn gọi tỷ và tỷ phu đi chơi, chỉ là không ngờ... Thôi, không nói cái này, tỷ, tỷ đi theo đệ.”

Thủy Lung để mặc cho hắn kéo ống tay áo của nàng, đi theo hắn.

Nếu Trương Tôn Vinh Cực ở đây, nhất định hắn sẽ khó chịu. Thủy Lung thâm nghĩ, khóe miệng không nhịn được cười khê. Nếu không phải bị Trương Tôn Vinh Cực dạy dỗ nhiều lần, hắn sẽ không kéo ống tay áo nàng thay vì nắm tay.

Bạch Thiên Hoa đi nhanh, không bao lâu liền dẫn Bạch Thủy Lung đến một mảnh đất trống.

Ở mảnh đất trống này, có không ít nam nữ tụ tập. Xem ra đều là lén lút trốn tới đây chơi đùa ẩm ỉ.

Bên cạnh, có vài cung nữ và cung thị, trên mặt bàn bày đủ lồng đèn cùng bút mực và gấm vóc màu đỏ.

“Tỷ, tỷ mau tới đây.” Bạch Thiên Hoa hăng hái, buông lỏng tay áo của Thủy Lung, lại chào hỏi nàng hướng về cung nga.

Mọi người nhìn thấy bóng dáng cả hai, âm thanh vui đùa cũng nhỏ đi, nhiều ánh mắt khác nhau nhìn về Thủy Lung.

Thủy Lung nhìn sơ liền biết bọn họ đang làm gì, nhưng mà đèn Khổng Minh hơi sơ sài. Nhìn bộ dạng hăng hái của Bạch Thiên Hoa, Thủy Lung không khỏi cảm thán người cổ đại thật ít trò chơi giải trí, chỉ thả đèn Khổng Minh mà đã hưng phấn như vậy rồi.

Như vậy, đối với nàng cũng không có gì tệ lắm. Một khi thành Nam Vân xây dựng xong, nhất định sẽ mang đến một luồng gió mới cho các quốc gia khác.

Trong khi nàng đang suy nghĩ, cây bút lông được Bạch Thiên Hoa nhét vào trong tay.

“Tỷ, viết nguyện vọng chỗ này.” Bạch Thiên Hoa cầm miếng gấm màu đỏ, mặt tươi cười nói.

Ngon đèn sáng rực rọi trên mặt Bạch Thiên Hoa khiến nụ cười của hắn càng thêm sáng sủa hoàn mỹ, xóa bỏ hết ngụy trang và sắc sảo. Chỉ lộ vẻ mặt ngây thơ thuần khiết đối với Thủy Lung.

Thủy Lung không nhịn được nở nụ cười, nụ cười dịu dàng: “Ừ.”

Không để ý tới ánh mắt dò dẫm của Bạch Thiên Hoa và mấy người ở chung quanh. Thủy Lung cầm bút, nhận lấy miếng gấm màu đỏ, phất tay viết xuống vô số chữ.

Sau khi viết xong, Thủy Lung cầm miếng vải gấm màu đỏ đến bên đèn Khổng Minh buộc vào đèn, nhận mồi lửa từ cung nữ, nghiêng đầu nhìn Bạch Thiên Hoa vẫn còn ngờ ngác, cười nói: “Không thả à?”

Bạch Thiên Hoa hoàn hồn, hai má ửng hồng, mở miệng nói một câu: “Tỷ, tỷ thật đẹp.” Sau khi nói xong, Bạch Thiên Hoa hận không thể bạt tay chính mình, bộ dạng ngờ ngác ngây ngốc cực kì mất mặt.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn, trái lại trêu ghẹo hắn.

Bạch Thiên Hoa vội cảm đèn Khổng Minh của mình, ngó nghiêng nhìn miếng vải gấm mà Thủy Lung viết, thấy nhiều chữ chính tề ngay ngắn, nhưng không nhận ra chữ gì: “Tỷ viết cái gì vậy?”

Thủy Lung không giải thích. Nàng viết chữ Hán của Trung Hoa, chữ này không giống chữ của Tây Lăng. Khi xưa, tiếp nhận kí ức của ‘Bạch Thủy Lung’, nàng cũng tiếp nhận tất cả tài năng của ‘nàng ta’, nhờ đó nàng tránh rơi vào bị kịch học lại chữ viết của đất nước này.

Hai cái đèn Khổng Minh từ từ bay lên không trung, không bao lâu liền chen vào đám lồng đèn chi chít trên bầu trời.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn mặt mày tươi rói của Bạch Thiên Hoa, im lặng nửa ngày, nói: “Ngươi viết gì?”

Bạch Thiên Hoa ngửa đầu nói: “Đệ muốn làm đại tướng quân! Muốn bảo vệ quốc gia!”

Thủy Lung cười nói: “Ta cho ngươi là đại tướng quân của hải tặc, ngươi chịu không?”

“À?” Bạch Thiên Hoa ngẩn ra, sau đó bĩu môi: “Tỷ, tỷ đừng nói giỡn!”

Thủy Lung cười nhạt không nói.

Bạch Thiên Hoa bị nàng nhìn, mặt mũi đỏ bừng, tròn mắt đảo trái đảo phải: “Đệ muốn làm đại tướng quân như ông ấy, đại tướng quân có thể bảo vệ

quốc gia, bảo vệ tỷ. Làm hải tặc, không phải làm tỷ mất mặt sao?”

Thủy Lung vươn tay dùng sức xoa đầu hắn: “Ngươi thì biết cái gì. Trước khi ngươi đánh thắng trận để có thể xưng danh anh hùng, ruộng đất, tài sản đều phải giao nộp, sau đó là dâng tặng chính mình. Dựa theo lời ngươi nói, ta làm hải tặc, ngươi có cảm thấy ta khiến ngươi mất mặt không?”

“Hắc hắc hắc, tỷ, nếu tỷ làm hải tặc thì cũng là hải tặc giỏi nhất!” Bạch Thiên Hoa vội vã nịnh hót.

Thủy Lung vỗ vỗ đầu hắn, không nói gì. Đáy lòng mơ hồ có chút cảm xúc chảy xuôi.

Mặc kệ là Trương Tôn Vinh Cực vô tình không có hứng thú với bất kì người hay vật nào, hoặc là Bạch Thiên Hoa còn trẻ tuổi, tâm tính trẻ con không hề giảm. Bọn họ đều có lòng trung thành đối với mảnh đất Tây Lăng này. Không cần biết họ chán ghét mảnh đất này như thế nào, họ đều không muốn nhìn thấy nó bị diệt vong.

Còn nàng, nàng chỉ tới nơi này không hơn một năm, mặc kệ nàng hòa nhập ra sao, nàng vẫn không thể có tình cảm sâu đậm với nó. Nếu không vì Bạch Thiên Hoa và Trương Tôn Vinh Cực, nàng nguyện ý vì lợi ích riêng của bản thân, đưa Tây Lăng nhanh chóng đến con đường diệt vong.

Chỉ là, tận trong đáy lòng nàng, dường như có che giấu một chút hi vọng và tưởng niệm quay về.

Thời gian dần trôi qua, sắc trời càng ngày càng trễ, bữa tiệc cũng gần kết thúc.

Lúc Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa quay về chỗ đãi tiệc, nhưng không thấy bóng dáng Trương Tôn Vinh Cực đâu. Thủy Lung tìm người hỏi mới biết, Trương Tôn Vinh Cực đã bị Trương Tôn Lạc Dân rời đi, sau đó chưa thấy trở về. Còn hiện tại hắn ở đâu, lại không có người trả lời.

Lần này, Thủy Lung căn bản không để ý, nàng dựa vào chiếc ghế ở ngón áp út, nàng có thể biết Trương Tôn Vinh Cực ở đâu. Lấy bản lĩnh của Trương Tôn Vinh Cực, ở lại hoàng cung chắc chắn không bị hại. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện nàng biết rõ Trương Tôn Vinh Cực ở trong hoàng cung, âm thầm trở về nhà, nếu Trương Tôn Vinh Cực biết chuyện, nhất định sẽ tức giận.

Giống như ngày hôm nay, thời gian dài không dính vào nàng, Thủy Lung biết hắn muốn nàng tự mình đi tìm hắn.

“Tỷ, hôm nay, đệ tới phủ Võ vương được không?” Bạch Thiên Hoa chủ động nói.

Thủy Lung vỗ vỗ đầu của hắn, nhìn thoáng qua Bạch tướng quân đứng núp ở chỗ xa xa nhìn hắn mà bật cười: “Cút về ổ của mình đi.”

Bạch Thiên Hoa râm rì một tiếng. Xem bộ dạng như muốn nài nỉ tiếp tục, Thủy Lung không thèm nghe, đi về nơi cảm ứng có Trương Tôn Vinh Cực.

Đi một đoạn đường, liền thấy ánh đèn sáng sủa, cung nữ cung thị thấy nàng đều khom người hành lễ. Không bao lâu sau, nàng đã đến phía sau vườn sen của Trường Minh Cung. Chỉ thấy bên ngoài có hơn mười cung nữ cung thị canh gác, sau khi thấy bóng dáng của Thủy Lung, vẻ mặt hơi biến đổi.

“Nô tỳ gặp qua Võ vương phi.”

Thủy Lung nhìn xuyên qua họ ngó vào bên trong vườn sen, mơ hồ trong thấy được bóng dáng cao ngất. Rõ ràng không nhìn rõ người ở bên trong, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Trương Tôn Vinh Cực, dậm chân bước vào.

Nhóm cung nữ cung thị nhìn nhau, không dám ngăn cản.

Phong cảnh trong hồ sen không xinh đẹp bằng khi nàng tới lần đầu. Mùa đông, dưới ánh trăng cảnh hồ sen càng thêm cô tịch, lạnh lẽo, có một phen ý vị khác.

Thủy Lung thấy Trương Tôn Lạc Dân và thái hậu ngồi chung một chỗ, tảng đá lớn cách hồ sen không xa, một bóng dáng tịch tịch cao ngạo, dung mạo tuấn tú, tao nhã vô cùng khiến người khác có thể chạm đến.

Lúc này, người nào đó chuẩn xác quay đầu nhìn Thủy Lung, trong con ngươi chưa đựng bóng dáng nho nhỏ của Thủy Lung, giọng nói khàn khàn ra lệnh: “Về.”

Thủy Lung nhìn hắn thật sâu, lập tức ‘cười khúc khích’.

Bộ dạng của hắn giống hệt như lần đầu hai người gặp mặt. Vừa lạnh lùng bá đạo, giống như một ngọn núi cô đơn, cao chót vót khó mà leo, mây mù khó chạm đến. Nhưng trải qua thời gian dài sống chung, hôm nay lại nhìn thấy bộ dạng này của hắn, khiến nàng cảm thấy hắn đáng yêu hơn. Rõ là muốn tới gần nàng, muốn nàng vuốt lông cho hắn.

Bản mặt thái hậu lạnh như băng. Rõ ràng bà đã căn dặn mọi người, không được đem tung tích Vinh Nhi nói cho tiểu tiện nhân biết. Vì sao tiểu tiện nhân có thể tìm tới đây nhanh như vậy!

“Mẫu hậu, con xin lui trước.” Trương Tôn Lạc Dân nói. Trước khi Thủy Lung tới, ông cũng đã nói phải rời đi, hiện tại hắn càng không có lí do gì để ở lại.

Thái hậu gật đầu.

Cùng lúc Trương Tôn Lạc Dân rời đi, Thủy Lung nhích gần lại Trương Tôn Vinh Cực.

Nàng đi tới Trùng Tôn Vinh Cực, dừng ở khoảng cách hai thước. Lập tức nghe thấy mùi rượu trên người hắn, cũng nghe thấy tiếng thở gấp cũng hắn.

Trùng Tôn Vinh Cực vươn tay, nhanh chóng đem người nào đó chậm rì rì vào trong ngực. Ngay sau đó, cay nghiệt hô một tiếng: “Cút! Cút ra ngoài hết cho ta!!!!”

Thanh âm hắn không lớn, nhưng lại khiến người nghe giật nảy mình.

“Vinh Nhi...” Thái hậu cắn cắn môi, ánh mắt không nín được tối tăm.

“Cút!” Trùng Tôn Vinh Cực không chờ bà nói hết câu, lần này giọng điệu càng nhẹ nhàng chậm chạp, càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng hơn.

Thái hậu biến sắc, phát tay cho người lui xuống. Trước khi bà đi, bà để lại một câu: “Hôm nay cũng muộn rồi, Vinh Nhi và Hoa Dương ở lại cung của mẫu hậu một đêm đi!”

Dựa theo quy củ, hai người ở trong cửa trường bối qua đêm, không được có chuyện phòng the, bằng không chính là không tôn kính trường bối. Mặc dù thái hậu biết, Trùng Tôn Vinh Cực là người không biết kiêng kỵ gì, nhưng bà vẫn ôm một chút hi vọng, bà không muốn bọn họ làm chuyện **.

Người dần đi hết, ánh sáng trong vườn sen mờ nhạt.

Thủy Lung cảm nhận được hơi thở nóng rực của Trùng Tôn Vinh Cực phả vào cổ nàng, đáng ôm nàng cũng dính sát hơn.

“A Lung...” Thanh âm Trùng Tôn Vinh Cực không có cay nghiệt như đối xử với bọn người thái hậu. Cúi đầu chậm rãi lộ đáng vẻ nũng nịu, càng ngày càng mê hoặc: “Ta bị kẻ đơn.”

Thủy Lung tròn mắt, nuốt chút nữa bật cười, giả vờ khản trương: “Ừ? Bị hạ thuốc gì?”

"Hợp Hoan Tán." Trùng Tôn Vinh Cực cúi đầu nói, làm như sợ chính mình không diễn đạt rõ ràng, đỉnh đỉnh thất lung, lợi dụng đem cái vật nóng rực kia của mình ép vào người Thủy Lung để chứng minh.

Thủy Lung khản trương: "Vậy làm sao bây giờ!" Bỗng nhiên, nàng bừng tỉnh, đưa ngón tay chỉ vào hồ sen: “Có sẵn nước lạnh, người nhảy vào đi.”

"Không nhảy." Trùng Tôn Vinh Cực lầm bầm, chẳng biết có phải do hắn chúi đầu vào cổ Thủy Lung hay không, giọng điệu có chút buồn buồn.

Thủy Lung bị âm thanh này mê hoặc, không khỏi nghiêng đầu nhìn Trùng Tôn Vinh Cực.

"A Lung, ta khó chịu." Trùng Tôn Vinh Cực ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào mắt Thủy Lung.

Con người sâu hun hút lại tinh khiết, ngây thơ như trẻ con. Nhưng không có cảm giác yếu ớt và không hiểu chuyện đời như trẻ con. Khát khao, nóng bỏng, mê hoặc, đơn thuần nhìn vào Thủy Lung, sóng mắt long lanh khiến lòng người dao động.

Thủy Lung ngẩn người, trong ánh mắt lóe lên nghi hoặc: “Người... say?” Không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Có chút kì lạ

Edit: Tịch Ngừ

“Người... say?”

Thủy Lung nghi ngờ nhìn Trùng Tôn Vinh Cực, cuối cùng lại không nhìn ra vẻ mặt kì quái nào trên mặt hắn. Giờ khắc này, một giây trước Trùng Tôn Vinh Cực còn lạnh như băng, cho dù là mặt nạ lạnh lùng để nguy trang cũng không có, cả người tỏa ra một loại hấp dẫn khó nói nên lời.

Sự quyến rũ hoàn toàn tự nhiên này, đúng như dung mạo của hắn, cảm giác như vẻ đẹp tiêu biểu của thể giới tự nhiên. Mỗi hành động, một cái nhăn mày, một nụ cười đều thanh nhã thoải mái, sóng mắt long lanh, tinh khiết trong veo lại lộ ra chút ngây thơ, quyến rũ khiến người ta không thể nín giữ linh hồn của mình.

Nhưng hắn không có cảm giác yếu ớt dễ vỡ, ngược lại càng bộc lộ vẻ thần bí.

Hắn dường như chớp mắt nghỉ hoặc, rũ lông mi xuống, con ngươi đen kịt giống như bảo thạch ngâm trong nước, dịu dàng đến lạ lùng: “Nàng nói say, thì chính là say.”

Thủy Lung bị thái độ của hắn là kinh sợ, rất nhanh liền biến thành hứng thú: “Bộ dạng say giống như thế này à?”

“Ừm...” Giọng mũi khàn khàn lười biếng, tựa như Trường Tôn Vinh Cực không muốn trả lời. Hơi thở của hắn gấp gáp, hai tay ôm Thủy Lung chặt hơn, thân thể cọ xát vào thân thể nàng, nhỏ giọng nói: “Ta khó chịu.”

Cách lợp quần áo không tính là mỏng, Thủy Lung có thể cảm nhận được vật cứng rắn của hắn khẽ nảy lên. Nàng cảm nín, mặc kệ hắn say hay không say, thẳng nhai này luôn là Sắc Miêu.

“Đừng có giả bộ.” Thủy Lung cười khê, từ chối thân dưới của hắn.

Trường Tôn Vinh Cực không nói gì, chỉ thở dốc kịch liệt hơn, găm vành tai gần trong gang tấc, khi nhẹ khi nặng như đang mút kẹo.

“Hử?” Thủy Lung kinh ngạc phát hiện nhiệt độ cơ thể và hơi thở của Trường Tôn Vinh Cực có chút kì lạ, hơn nữa hành vi lúc này của hắn không giống hành vi bá đạo, ép buộc như thường ngày. Ngược lại, giống một đứa bé đơn thuần và bướng bỉnh. Nàng không khỏi hỏi: “Thật sự uống thuốc?”

Môi Trường Tôn Vinh Cực từ vành tai nàng dôi xuống cắn cổ.

Thủy Lung bị ngựa liền nghiêng đầu tránh né, quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt Trường Tôn Vinh Cực: “Ngươi cố ý uống?” (TN: Không lẽ mụ già thái hậu bỏ thuốc anh Cực định..... >”

Về mặt Trường Tôn Vinh Cực lười biếng, lẳng lặng nhìn Thủy Lung, ánh mắt mờ mịt lại khiến Thủy Lung có cảm giác như bị nhìn chăm chú. Thoáng chốc, liền thấy Trường Tôn Vinh Cực nở nụ cười, nụ cười thần nhiên ngây thơ: “À! Bị phát hiện rồi.”

Nét mặt như thế này, cái loại đùa giỡn với giọng điệu ngây thơ khiến Thủy Lung hoảng hốt lần thứ hai.

Đây chính là biến hình được Thủy Lung thừa nhận.

Thủy Lung cảm thấy hoa mắt, cảnh tượng trước mắt liền thay đổi. Nàng bị Trường Tôn Vinh Cực ôm từ trên tầng đá lớn xuống, bị hắn ôm đặt lên giường nhỏ mềm mại.

“Đến.” Trường Tôn Vinh Cực kéo tay Thủy Lung, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Giúp ta dễ chịu đi.”

Bàn tay cảm nhận được nhiệt độ nóng hừng hực như đốt của nơi nào đó, híp mắt nhìn về mặt ngây thơ của người đàn ông cao thâm khó lường trước mắt. Nhìn ánh mắt sáng ngời đầy dự vọng chờ mong, nàng nghĩ một chút liền nở nụ cười: “Chỉ cần dùng tay thôi à?”

“Đương nhiên không phải.” Trường Tôn Vinh Cực nhíu mày, giống như không hài lòng nhìn Thủy Lung, nghiêm túc nói: “Cả người, phải dùng từng nơi từng chỗ trên người nàng, một chỗ cũng không được bỏ qua. Nếu nàng quên một chỗ cũng không sao, ta sẽ nhớ.”

Mặc kệ thái độ của hắn ngây thơ và dịu dàng đến đâu, thì phần bá đạo, cường thế ăn sâu trong xương tủy của hắn vẫn không thay đổi.

Thủy Lung nhướn mày, thử rút tay ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, tay nàng bị nắm chặt không thể động đậy. Người đàn ông trước mắt vẫn lười nhác nằm nghiêng, biểu tình ngây thơ, thậm chí còn vì động tác dò xét của nàng mà ủy khuất. Dưới tình huống thế này, bất cứ ai cũng không thể giữ thái độ kiên quyết.

“Đây là do tự ngươi đưa lên tới cửa.” Thủy Lung không nhượng bộ nữa, trái lại nàng nghiêng người kề sát Trường Tôn Vinh Cực, chống một tay bên hông hắn, giống như đem cả người Trường Tôn Vinh Cực vây ở phía dưới, thái độ nắm ở trên rất mạnh mẽ không thua kém Trường Tôn Vinh Cực chút nào.

Đáy mắt Trường Tôn Vinh Cực thoáng hiện qua u quang, khóe miệng nhếch lên để mặc cho nàng cắn liếm.

Bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng vắng vạc, tiếng quần áo cọ xát, cộng thêm tiếng nam nữ thờ dục mơ hồ.

Nhóm cung nữ, cung thị bên ngoài vườn sen đã sớm mất bóng, xung quanh không có bất kỳ kẻ nào đi tuần tra, bất cứ ai cũng không thể nhìn trộm cảnh xuân tươi đẹp này.

Khoảng chừng hơn trăm mét, có một gã cung nữ mặc quần áo màu thẫm đi tới, phía sau ả còn có hai cung thị cầm lồng đèn. Nhìn phương hướng họ đi tới chính là bên này, nhưng chưa có đến gần lắm đã bị người đàn ông xuất hiện cản lại.

“Vô vương gia có lệnh, bất cứ ai cũng không được tiến vào.” Giọng nói người đàn ông này lạnh lùng như máy móc.

Ả cung nữ quần áo màu thẫm không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: “Nô tỳ phụng mệnh thái hậu đến mời Vô vương gia và Vô vương phi...”

Người đàn ông không hề động đậy, ý tứ hoàn toàn không muốn cho ả cung nữ mặt mũi.

Ả cung nữ dò xét hướng phía trước một bước, tia sáng lạnh chợt lóe lên, liền thấy cây chùy thủ* để ngang qua cổ ả, vòi máu tươi từ cổ ả chảy xuống.

Sắc mặt ả cung nữ tái nhợt lập tức đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn người đàn ông hiện lên sự căm hận nhưng không dám cử động.

*Dao găm

Lúc hai người giằng co, ả cung nữ thấy có từ đằng trước bóng người chậm rãi xuất hiện, lập tức lui về sau hai bước, khom người hành lễ.

Người đàn ông cũng quay đầu, cung kính cúi đầu.

Trưởng Tôn Vinh Cực ôm Thủy Lung cùng nhau đi tới, không thèm liếc nhìn người đàn ông và ả cung kia một cái.

Ả cung nữ không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn về Trưởng Tôn Vinh Cực, trong bóng đêm mờ mờ, chàng trai trẻ tuổi tóc rối bời, trong hơi thở cao ngạo hồn nhiên có chút lười biếng dụ hoặc lòng người, trên khuôn mặt còn một luồng cảm xúc SE* không có tàn di. Người xem không khỏi đỏ mặt, tim đập dồn dập.

*Ngữ không biết >”

Tâm trí ả cung nữ rối loạn, sau khi nhìn thoáng qua thì không dám nhìn thêm nữa, tầm mắt dời xuống nhìn Thủy Lung đang được Trưởng Tôn Vinh Cực ôm trong ngực. Tóc tai của nàng hơi bù xù, che nửa diện mạo của nàng, cằm trắng nõn lộ ra bên ngoài, môi đỏ như son sung phù, cộng thêm cổ và tai đều có dấu vết màu đỏ quai dị, khiến ả cung nữ biết ngay bọn họ vừa làm cái gì.

“Hừ.” Âm giọng mũi vang lên, ả cung nữ ngăn người liền cảm thấy hai mắt đau xót, thế giới liền đen tối.

Hai gã cung thị đứng sau lưng tái mặt, cúi đầu run run, suýt chút nữa cầm đèn lồng không vững.

Thủy Lung khẽ nâng mắt, nhìn xuyên qua kẻ hở nhìn xuống đất thấy ả cung nữ bụng hai mắt kêu rên, đầu óc mờ mịt lóe lên kinh ngạc, còn chưa nhìn ả cung nữ bao được lâu thì tay Trưởng Tôn Vinh Cực đã che mắt nàng, khẽ cắn vành tai nàng: “Đ dẫn đi.”

Người đàn ông đứng bên cạnh không nói một lời lập tức bắt ả cung nữ ngồi dưới đất.

“Không, không cần, nô tỳ là người bên cạnh thái hậu...A!” Ả cung nữ hoảng sợ kêu. Đột nhiên hét lên một tiếng vang dội, thân thể ngã xuống, không có tiếng động gì nữa, cặp mắt vẫn còn tràn ngập kinh khủng và không cam lòng trừng lớn.

Tầm nhìn của Thủy Lung bị Trưởng Tôn Vinh Cực che lại, nhưng không ảnh hưởng gì đến thánh giác và cảm xúc.

“Chết hả?” Thủy Lung hỏi Trưởng Tôn Vinh Cực, thanh âm vẫn còn chút khàn khàn.

Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Ồn.”

Giọng điệu của hắn vẫn lạnh nhạt như trước, ngay cả một chút cảm xúc cũng không có, giống như tính mạng của ả cung nữ kia không đáng để nhắc tới, thậm chí một chút dấu vết cũng không hề lưu lại trong lòng hắn.

Đáy lòng Thủy Lung càng cảm thấy kì lạ, nhưng không biết kì lạ ở chỗ nào.

Tường Minh Cung đèn đuốc sáng trưng, cung nữ và cung thị vẫn đứng ngay ngắn ở vị trí của mình, lúc thấy Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung tới, lập tức nghênh đón, có người vào trong thông báo, xem ra tới bây giờ thái hậu vẫn chưa nghỉ ngơi. (TN: Mụ già dê xòm này = định ngủ vs Cực ca à, chờ cái giê.)

Trưởng Tôn Vinh Cực đi thẳng vào trong thiên điện, bên trong đã sớm có người thu dọn, ngay cả thùng nước tắm cũng được chuẩn bị sẵn.

Trưởng Tôn Vinh Cực phát tay cho đám người hầu ra ngoài, tự mình giúp Thủy Lung cởi quần áo, đi vào thùng tắm.

Thủy Lung híp mắt ngâm cơ thể bủn rủn vào nước ấm hôi hổi, còn chưa kịp thả lỏng hoàn toàn, thì đã bị đôi tay bóng loáng vững chắc ôm lấy. Thân thể nàng cứng đờ theo bản năng, rất nhanh liền bình tĩnh lại, liếc Trưởng Tôn Vinh Cực.

Về mặt Trưởng Tôn Vinh Cực rất bình thường nhìn Thủy Lung, ngón tay dò xét vào trong nước, hết sức tự nhiên tìm kiếm chỗ kín của nàng: “A Lung mệt mỏi, ta tắm cho A Lung.”

Thân thể Thủy Lung vốn rất miễn cảm, mới vừa trải qua một hồi kích thích, thân thể nàng làm sao chịu nổi hắn trêu chọc. Híp cặp mắt thoáng long lanh, tỏa ra ánh sáng lạnh như mũi tên đâm thẳng vào tim, khiến người ta hô hấp không thông.

“Ngươi còn muốn à?” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mềm mại.

Trưởng Tôn Vinh Cực cảm thấy nếu mình gạt đầu, Tiểu Hòa Hồ nhất định sẽ vùng móng vuốt. Hắn hé miệng cười, lắc đầu, nói: “Rõ ràng là A Lung muốn, lại có ý hỏi ta.”

Thủy Lung bĩu môi, cúi đầu nhìn cái tay đang làm xằng làm bậy. Tay chân có hạnh kiểm xấu xa như thế, cố tình về mặt lại bình tĩnh... Quả nhiên, da mặt của hắn dày hơn dự liệu rồi.

Trưởng Tôn Vinh Cực ngoắc ngón tay, cảm nhận được người trong lòng mình không nhịn được run rẩy, cúi đầu mím môi cười, đứng đắn nói: “Âm ướt nhóp nhóp rồi mà không chịu thừa nhận? Nếu A Lung nói muốn ta có thể cho... nữa.” Hắn vừa nói vừa kề sát người vào nàng.

Lúc hai người sắp dán sát vào nhau, khi Thủy Lung cười như không cười chuẩn bị ra – tay thì Trưởng Tôn Vinh Cực dừng động tác lại, rút ngón tay đang gây rối của hắn ra, khẽ trừng mắt, đôi mắt gọn sóng lấp lánh, càng nghiêm chỉnh nói: “Thiếu chút nữa quên mất, lát có chính sự.”

Thủy Lung bị động tác trêu chọc của hắn làm eo mềm nhũn, trông mắt lười biếng lại mông lung, ánh mắt hiện lên nghi ngờ nhìn hắn: “Chính sự?”

Một khắc trước, nàng còn cảm thấy lời nói và việc làm của đối phương rất quen thuộc. Nhưng mà chính sự gì có thể khiến Sắc Miêu này ngưng ăn thịt.

“Ừ.” Trưởng Tôn Vinh Cực lên tiếng, nhưng không có giải thích thêm về cái chính sự kia. Cầm khăn lông tiếp tục giúp Thủy Lung tắm rửa, động tác đứng đắn tắm cho Thủy Lung hoàn toàn không có mùi vị trêu chọc.

Thủy Lung híp mắt đánh giá Trưởng Tôn Vinh Cực, nàng luôn cảm thấy có chút kì lạ nha.

Ước chừng nửa giờ, hai người tắm rửa xong. Trưởng Tôn Vinh Cực tùy ý mặc áo lót, sau đó khoác một kiện áo trong. Tiếp theo, kéo Thủy Lung một mồi, ăn mặc đơn giản thậm chí có thể nói là phong phanh đi ra khỏi phòng tắm.

“Đi đâu?” Thủy Lung luôn cảm thấy tối nay Trưởng Tôn Vinh Cực có chút kì lạ, nhưng không phát hiện kì quái ở chỗ nào. Khác lạ khó nói thành lời, giống như hiện tại hành động bừa bãi phóng túng hơn bình thường. Vừa tắm xong liền kéo nàng chạy như thế này.

“Làm chính sự.” Trưởng Tôn Vinh Cực quay đầu nhìn nàng một cái.

Thủy Lung ngăn ra, người xưa hình dung nữ nhân ‘Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc’* Cho tới nay, câu này luôn dùng để diễn tả vẻ đẹp của nữ tử, hiện tại Thủy Lung dùng nó để hình dung Trưởng Tôn Vinh Cực cũng không quá đáng.

*Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoeo cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu. Sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa. Câu này trích trong Trưởng Hận Ca của Bạch Cư Dị.

Hắn không mị không yêu, quay đầu tươi cười trong sạch không dấu vết, hào hoa phong nhã.

Thủy Lung hoàn hồn đều tràn ngập hứng thú, nhớ lại chính sự mà Trưởng Tôn Vinh Cực nói trong phòng tắm. Ngược lại nàng muốn nhìn xem, chính sự gì có thể khiến Sắc Miêu này nhìn không ăn thịt, rốt cuộc nó có bao nhiêu nặng.

Mười phút sau, cuối cùng Thủy Lung cũng cảm nhận được, có đôi khi Trưởng Tôn Vinh Cực không đáng tin cậy bao nhiêu.

Trên cung lầu đài cao, Thủy Lung cúi đầu nhìn đèn Không Minh mà Trưởng Tôn Vinh Cực đưa tới, cảm nín nói với Trưởng Tôn Vinh Cực: “Đây là chính sự của người hả?”

Về mặt Trưởng Tôn Vinh Cực kiêu ngạo gật đầu ngầm chấp nhận, cảm đá mực đỏ mài mực.

Thủy Lung nhìn bộ dạng đương nhiên này của hắn mà buồn cười, xác định một lần nữa: “Người nói chính sự chính là cho ta xem đèn cầu nguyện bị người kéo xuống?” Ngọn đèn Không Minh trong tay Thủy Lung cũng chính là đèn cầu nguyện Bạch Thiên Hoa đã nói, rõ ràng là chiếc đèn của nàng thả chung với Bạch Thiên Hoa.

Chỉ cần nhìn chữ viết trên miếng vải gấm đỏ buộc vào đèn là biết ngay. Khắp thiên hạ này, người biết chữ Hán giản thể chỉ có một mình nàng.

Bây giờ, giữa đèn Không Minh có cắm một mũi tên, cũng không biết bị bắn xuống hồi nào, sau khi nàng thả đèn không có chú ý tới nó nữa.

“Đều không phải.” Trưởng Tôn Vinh Cực bình tĩnh mài mực, nét mặt nghiêm túc lộ ra hơi thờ ơ tỉnh nhả.

Thủy Lung chờ hắn nói tiếp, tiếp theo chợt nghe hắn nói: “Chính sự là nàng cùng ta thả đèn Không Minh.”

Ta ngất!

Thủy Lung dờ khóc dờ cười. Cái này cũng có thể gọi chính sự? Quả nhiên, nàng không thể tin cậy vào hắn có thể nói ra lời hay.

Động tác mài mực của hắn ngừng lại, quay đầu lại nhìn Thủy Lung: “A Lung tức giận?”

“Tức giận?” Thủy Lung nhún mày. Nàng tức cái gì.

Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ than: “Được rồi, đừng nóng, chờ làm chính sự xong. A Lung muốn bao nhiêu lần, ta cũng có thể thỏa mãn.”

Thủy Lung liếc mắt, mặc kệ hắn. Cúi đầu nhìn thoáng qua miếng vải gấm đỏ buộc trên đèn Không Minh một lần nữa, đáy lòng mọc lên cảm xúc phức tạp. Cảm xúc khác chưa kịp dâng lên đã bị nhiệt độ cơ thể của ai đó đột ngột tới gần cắt đứt.

Trưởng Tôn Vinh Cực đưa tay cầm lấy đèn Không Minh trên tay Thủy Lung, vứt như vứt rác: “Thả đèn Không Minh phải thành kính, cũng chỉ có thể có một nguyện vọng, cái này còn chưa bay lên nên không tính. Sau này, chỉ cho phép nàng cùng thả đèn với ta thôi.”

“Người có thể ấu trĩ hơn nữa không?” Thủy Lung bật cười.

Trưởng Tôn Vinh Cực im lặng hừ nhẹ, ôm nàng đi tới trước bàn, cầm tay nàng, cầm bút chấm vào mực đỏ.

“...” Thủy Lung hé miệng lại không ra tiếng. Phía sau, cách lớp quần áo mỏng, dán lưng vào vòm ngực ấm áp của Trưởng Tôn Vinh Cực, gấn gùi này khiến nàng cảm nhận được nhịp tim của hắn.

Bịch, bịch, bịch bịch ——

Cảm xúc an tâm và nhàn hạ khó nói thành lời tràn ngập trong bụng, lông mi Thủy Lung run rẩy, sống lưng cứng nhắc dần thả lỏng, không ngờ lại càng kề cận lồng ngực ấm áp đằng sau, giống như đã thú luôn luôn duy trì tính cảnh giác dần thu lại móng vuốt sắc bén và tính đề phòng ngầm đối với con người.

Trưởng Tôn Vinh Cực đứng sau lưng nàng rũ mắt xuống, nhìn đỉnh đầu của người trong lòng mình, khoe miệng lặng lẽ nhếch lên.

Hai người tay trong tay, cầm bút lông chấm mực đỏ, chuyển qua miếng vải gấm màu đỏ viết chữ lên đó.

Mực đỏ, vải đỏ, kết hợp với nhau khiến người ta căn bản không biết trên đó viết gì. Nhưng dựa vào tay vào mắt của mình, làm sao Thủy Lung không biết trên miếng vải kia viết gì.

Sóng mắt Thủy Lung lấp lánh, cơ hồ rung động nhộn nhạo, mãi cho đến khi viết xong, vẫn không có cách bình tĩnh như cũ.

Trưởng Tôn Vinh Cực buông tay nàng ra, mặt mang ý cười đem miếng vải buộc vào đèn Không Minh, sau đó đưa cho Thủy Lung: “Cầm chắc.”

Thủy Lung liếc nhìn gương mặt tươi cười của hắn, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt tươi cười của Bạch Thiên Hoa, hai gương mặt không đồng dạng tươi cười, lại khiến tâm trí Thủy Lung xúc động như nhau.

Trưởng Tôn Vinh Cực cầm nến trong tay, đốt đèn Không Minh trong tay nàng, khẽ nói: “Có thể thả.”

Khuôn mặt cười khê của hắn dưới ánh nến và ánh trăng giống như có ánh sáng lấp lánh đu đưa, không giống nhiều người, trái lại giống như ánh xạ Nguyệt Tiên biến hóa. Gắn gùi, hư ảo, xinh đẹp mà thần bí, dịu dàng để đầu độc lòng người.

Thủy Lung trừng mắt nhìn, lại nhìn miếng vải buộc ở đèn Không Minh, dưới sự thúc giục của Trưởng Tôn Vinh Cực, nàng chậm rãi buông đèn.

Ngon đèn Không Minh lơ lửng một mình từ bay lên không trung. Không có phồn hoa rực rỡ, nhưng trong đêm tối trông vắng lại làm cho tình cảm ấm áp độc nhất vô nhị này nổi bật lên.

Trưởng Tôn Vinh Cực đem giá nến đặt trên lan can của tòa lầu, đi tới phía sau Thủy Lung, hai tay vòng qua ôm eo Thủy Lung, cầm đặt ở đầu vai nàng, cúi đầu cười một hồi lâu không nói gì.

“Nổi điên à?” Thủy Lung im lặng với hắn một lúc lâu, nghe tiếng cười của hắn, không nhịn được bật cười theo.

Trưởng Tôn Vinh Cực nắm cầm nàng, hít mắt lắm bầm: “Càng ngày càng to gan.” Một tay vươn ra sau hút vò rượu trên bàn vào trong lòng bàn tay, đưa cho Thủy Lung.

Thủy Lung cũng không nói lời nào, hắng hái bùng bùng tiếp nhận vò rượu, nghiêng người thoát khỏi lồng ngực của hắn, đưa tay chống lan can nhảy lên đó ngồi, từ trên cao nhìn xuống Trưởng Tôn Vinh Cực, khui nắp che vò rượu, ngửa đầu uống một ngụm.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn Cô uống hào sảng, cũng làm như nàng, cầm vò rượu uống.

Một đêm này, hai người ăn ý uống rượu, thảnh thơi trò chuyện, bầu không khí ấm áp tự nhiên không thể tả. Nếu có người xuất hiện, nhất định sẽ sinh ra loại cảm giác không thể chen chân vào giữa họ.

Cũng không biết qua bao lâu, đầu Thủy Lung hơi mờ mịt, lưng dựa vào cây cột, hai mắt nhắm lại. Giữa sương mù mông lung, cảm giác Trưởng Tôn Vinh Cực đến gần, biết hắn lại đem cái đầu không tính là nhẹ đặt ở đầu vai nàng, thầm nghĩ thẳng nhãi này càng ngày càng có thói quen này, bên tai chợt nghe tiếng cúi đầu, thanh âm lộ ra mùi rượu tinh khiết: “A Lung, mãi mãi ở bên cạnh ta được không?”

Thủy Lung hơi mở mắt ra, chỉ thấy đỉnh đầu tóc đen của Trưởng Tôn Vinh Cực.

“A Lung, mãi mãi ở bên cạnh ta đi.” Vẫn là những lời này, lại không phải hỏi, bá đạo nguy hiểm cùng với chút bướng bỉnh của trẻ con và khản cầu.

Khản cầu?

Thủy Lung cười nhẹ, thở dài một hơi, lại nhắm hai mắt, chỉ còn lại một tiếng nói mờ ni non: “Người say.”

Trưởng Tôn Vinh Cực ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm, ẩn sâu trong đó có huyết quang.

Vươn tay, đem Thủy Lung đã ngủ mất đất ôm vào trong ngực, một tay xoa xoa huyết thái dương, cười nhẹ: “Đúng là con hồ ly giáo hoạt.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Vinh Cực trả thù

Trưởng Tôn Vinh Cực khẽ hít một hơi, tay dùng sức xoa huyết thái dương, tay ôm chặt Thủy Lung dần buông lỏng, để nàng yên ổn nằm trong ngực hắn.

Hắn nhẹ nhún chân một cái, ôm Thủy Lung không biết đang ngủ hay là say đến bất tỉnh lên nóc nhà. Nhảy mấy cái liền rời khỏi, không có dấu hiệu ngừng lại, đồng thời ngói dưới chân bị hắn đá bay, hướng về bốn phía chung quanh, từng tiếng kêu rên vang lên, người có khứu giác nhạy bén nhất định người được mùi máu tanh.

Mấy bóng người từ bốn phương tám hướng xuất hiện, không có đi vào chỗ tối đầy mùi máu tươi, lần này xuất hiện, mơ hồ có thể thấy họ kéo một hoặc là hai bóng người rời đi.

Trong đêm, Tường Minh Cung vẫn đèn đuốc sáng rực, ấm áp, người khác vừa xem liền biết.

Khi Trưởng Tôn Vinh Cực ôm người trở về cũng không có che giấu, mấy cung thị gác đêm đều nhìn thấy, đều im lặng hành lễ, cúi đầu không dám nhìn bóng dáng của hắn. Kết quả của cung nữ đi mời Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung về đã nhanh chóng truyền đi khắp Tường Minh Cung, cho nên đám nô tỳ như bọn họ vẫn nên cẩn thận hơn.

Trưởng Tôn Vinh Cực chẳng có liếc bọn họ một cái, mắt nhìn thẳng ôm Thủy Lung đi vào phòng ngủ. Sau khi nhẹ nhàng đặt Thủy Lung xuống giường, vẫn đứng bên cạnh giường lặng lẽ nhìn nàng.

Nếu lúc này có người thứ ba tồn tại, nhìn thấy Trưởng Tôn Vinh Cực nhất định sẽ nghĩ người đàn ông này sâu hiểm khó dò. Ánh mắt của hắn vừa thâm thúy lại vừa chưa nhiều u quang, tiếp đó tất cả đều lắng đọng trong đáy mắt. Khiến đôi mắt này hiện lên trong sạch, thỉnh thoảng lóe lên huyết quang làm người ta sợ mất mật, trong nháy mắt cảm thấy người đàn ông này cực kỳ hung tàn, lạnh khốc.

"Ừ?" Một lúc sau, Trưởng Tôn Vinh Cực chớp chớp mắt, cúi đầu nở nụ cười: "Không ngờ nhìn đến ngày đại?"

Lần đầu tiên, nhìn một người si mê đến mất hồn, đối với Trưởng Tôn Vinh Cực mà nói, đúng là thử nghiệm mới lạ dù hiểu hơi trễ. Mặc dù biết bản thân nhìn nàng đến si mê, hắn không cảm thấy xấu hổ một chút nào, ngược lại còn mang vẻ mặt tự nhiên nói ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực vươn tay,捏捏 gò má của cô gái ăn mặc phong phanh, cúi đầu hôn lên môi đối phương, cố gắng dùng sức cắn dưới môi một cái lộ ra vết răng rõ ràng, sức lực rất tốt, không có chảy máu nhưng cũng không nhẹ, nếu không dùng thuốc, có lẽ dấu răng sẽ còn nguyên trong vài ngày.

"..." Thủy Lung ngủ say nhũn nhũn này, môi mấp máy nhưng không có tỉnh.

Trưởng Tôn Vinh Cực thấy vậy, xột xa thè lưỡi liếm liếm giúp nàng, không lâu sau mới lưu luyến buông ra, nhỏ giọng, tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng ní non: "Cho rằng không trả lời có thể trốn được à? Lần này, ta khoan dung bỏ qua cho nàng một lần."

Nói những lời này xong, Trưởng Tôn Vinh Cực kéo chăn đắp cho nàng, xoay người rời đi.

Một lúc sau.

Trong một căn phòng mờ tối, một ngọn đèn sáng rực ấm áp, nhưng không làm sao che được cảnh tượng như cung điện Tu La. Từng xác chết nằm trên vũng máu, khắp nơi đều là mình và tứ chi bị chặt, cho dù có đốt hương liệu thơm cũng không thể che được mùi máu tanh nồng nặc khắp nơi.

Tại nơi Tu La này, bóng dáng thon dài ăn mặc phong phanh lộ vẻ cực kỳ bất mắt khó hiểu. Quần áo của hắn trắng nõn, máu tươi lấm tẩm dính trên đó, giống như hồng mai rơi trên tuyết trắng, lộ ra vẻ thanh thuần mà tao nhã rực rỡ.

Người cuối cùng bị kiếm trong tay hắn đâm xuyên qua ngực, sau khi bị chặt đứt mạch máu liền ngã xuống. Người nọ mới vút thanh kiếm nhuộm đầy máu, thân nhiên đá văng cái xác cản đường hắn, đi về phía cửa ra khỏi cung điện mờ tối, mỗi bước đi đều để lại vết chân máu.

"Chủ tử." Phong Giản đứng ở bên ngoài chờ, đối với người đàn ông lạnh lùng, kiêu ngạo gọi một tiếng.

Vị Tu La tạo thành cảnh tượng máu me đầy đất, không thể nghi ngờ chính là Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực không nói tiếng nào, đưa tay về phía Phong Giản.

Phong Giản thuận thực đem bình nước đã chuẩn bị từ sớm, rót nước lên hai bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn, chờ hắn rửa tay xong liền lấy khăn tay sạch đưa cho hắn.

Tiểu Tuyền đứng ở một bên khác thấy hắn chà lau tay xong, lập tức đem cái hộp ngọc đã chuẩn bị từ sớm đưa tới.

Trong hộp là các viên thuốc đường như hạt đậu, nếu Thủy Lung ở đây nhất định sẽ nghĩ rằng cái này giống thứ mà hắn hay cho nàng ăn.

Mặt Trường Tôn Vinh Cực không chút thay đổi, cầm một viên thuốc đường màu đỏ, ném vào trong miệng ngậm. Lòng mày nhíu chặt hơi giãn ra, không biết là nghĩ tới chuyện gì, khóe miệng vung lên độ công tuyệt đẹp, đi về phía trước.

Phong Giản và Tiểu Tuyền đồng loạt quay đầu nhìn về đại điện* phía sau, thấy cảnh tượng như địa ngục Tu La kia đều giật mình, bọn họ hiểu rõ, không chỉ là trong điện u ám, đường hầm bí mật uốn lượn đến điện này đều có thi thể khắp nơi, đừng nói chỉ tới điện u ám này.

* (nơi tiếp các đại thần và sứ thần ở kinh đô thời phong kiến)

Phong Giản quay đầu kính sợ nhìn bóng lưng Trường Tôn Vinh Cực, nhẹ giọng: “Một trận ám sát thất bại, đổi lại thể lực ngậm bị tàn sát hết sạch, thái hậu Tây Lăng biết sớm như vậy, e là giận đến phát điên.”

Tiểu Tuyền lạnh giọng: “Muốn trách thì trách bà ta chộc vào chủ tử. Tự cho là mình làm rất sạch sẽ, nhưng lại không biết hết thấy mọi chuyện mình làm đều không lọt khỏi mắt chủ tử. Trước đây chủ tử mặc kệ là vì không thêm quan tâm, lười quản.”

“Nói như vậy, chủ tử thật sự coi trọng Bạch Thủy Lung?” Ánh mắt Phong Giản lóe lên nhìn chăm chú Tiểu Tuyền: “Lần này chủ tử tạm thời tỉnh táo, đối xử với Bạch Thủy Lung y như cũ, còn vì nàng mà gây ra trận tàn sát này... Xem ra, chúng ta thật sự phải coi Bạch Thủy Lung là nữ chủ nhân rồi?”

Tiểu Tuyền im lặng nửa ngày, nhẹ nhàng gật đầu lại lắc đầu: “Chỉ cần một ngày Bạch Thủy Lung chưa được lên Ân Vụ Sơn, một ngày chủ tử không tuyên bố thì không tính.”

“Nhưng thái độ của chủ tử...” Phong Giản nhíu mày. Thái độ của Trường Tôn Vinh Cực rất rõ ràng, trong thiên hạ này có cô gái nào được chủ tử đối xử như vậy? Ngày xưa, bọn họ không thừa nhận Bạch Thủy Lung, là vì ý nghĩ Trường Tôn Vinh Cực tẩu hỏa nhập ma, mặc dù hiện tại nhìn cũng bình thường, nhưng tóm lại vẫn không hoàn chỉnh. Vậy mà hôm nay Trường Tôn Vinh Cực phát bệnh, nhưng rõ ràng làm cái gì cũng như đang tỉnh táo, bọn họ không muốn thừa nhận cũng không được.

Tiểu Tuyền suy nghĩ một chút, nói: “Mấy ngày nay, chúng ta đều ở bên cạnh chủ tử, chúng ta có thể coi Bạch Thủy Lung là nữ chủ nhân mà đối xử, nhưng không cần truyền tin về Ân Vụ Sơn.”

Phong Giản gật đầu.

Thanh âm nói chuyện của hai người rất nhỏ, Trường Tôn Vinh Cực đi đằng trước không nghe được, cũng không phải hắn không nghe mà là do hắn không có hứng thú nghe. Lúc này, trong đầu hắn chỉ nghĩ mau chóng trở về bên người Thủy Lung, huyết thái dương rất đau, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ chìm vào giấc ngủ, nếu ngày mai Tiểu Hồ Ly không nhìn thấy hắn, không biết sẽ nghĩ cái gì.

Ngõa Lạc Oa vẫn xinh tươi như ngày nào đi về phía bên này, thấy Trường Tôn Vinh Cực liền cung kính hành lễ, thái độ cung kính hơn ngày xưa, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhỏ giọng bẩm báo: “Chủ nhân, thuộc hạ phát hiện cách ám đạo* không xa có một ám đạo khác dẫn đến Minh Liên Tự. Thuộc hạ tra hỏi một người nên biết được, Minh Liên Tự cũng là một trong những thế lực ngầm của thái hậu. Canh giữ rất nghiêm sâm, về mặt này nhất định có chuyện kì quái, rất quan trọng đối với thái hậu Tây Lăng, có cần hay không...”

*Đường bí mật, đường hầm

"Không cần."

Ngõa Lạc Oa ngẩn ra, không nói nữa.

Nàng còn nghĩ rằng Trường Tôn Vinh Cực sẽ nhân chuyện này đem Minh Liên Tự giải quyết luôn, hơn nữa so với lực lượng toàn bộ ám điện, mặc dù Minh Liên Tự được canh giữ nghiêm sâm, nhưng thực lực nơi đó không thể sánh bằng ám điện, nơi đó chỉ bí mật hơn ám điện mà thôi. Mọi người chỉ biết đó là một ngôi chùa bình thường mà thôi.

“Kỳ quái?” Trường Tôn Vinh Cực liếc mắt nhìn Ngõa Lạc Oa, ánh mắt sáng rực long lanh khiến người ta cảm thấy rất chói mắt, giống như ánh sáng mặt trời, tuy rằng khiến người ta cảm thấy ấm áp, lại không dám ngửa đầu nhìn thẳng vào mặt trời, bằng không ánh mắt của mình sẽ bị ánh mặt trời đâm bị thương.

Ngõa Lạc Oa ngẩng đầu lên lập tức cúi xuống lần nữa: “Không dám.”

Nàng nào dám hiểu kỳ! Bây giờ, Bạch cô nương không có ở đây, không có người chống lưng cho nàng, nàng không dám biểu hiện vượt quá đâu. Nếu nàng dám nói tò mò, chẳng phải nàng dò đoán suy nghĩ của chủ nhân hay sao? Như vậy chẳng khác nào đi tìm đường chết!

*** Còn Tiếp ***

Chương 142: tiếp theo

Edit: Tịch ngữ

Dường như tâm trạng Trường Tôn Vinh Cực không tệ, không biết là đang nói cho Ngõa Lạc Oa nghe hay là chính mình nghe: “Sùng vật mềm nhũn lông xù nghe lời quá nhiều, cái ta muốn không phải là một thứ nhiều lông chỉ biết vui trong ngực người khác được bảo vệ”

“Da lông ẩm áp, màu sắc rực rỡ, móng vuốt sắc bén ngày thường giấu trong thịt đệm lót, một khi nhô ra sẽ lộ ra móng vuốt sắc nhọn xé rách da thịt người ta, ánh mắt đẹp mà long lanh, kiên cường mà bất khuất, làm nũng đến đáng yêu, lúc thì la lối om sòm, lúc thì tàn nhẫn, hàm răng cũng cực kì bén nhọn...”

“Ha ha, cái này không giống với người khác, khiến người ta yêu thích không phải sao?”

Ngõa Lạc Oa thờ người, một hồi lâu mới phản ứng. Chủ nhân đang nói người hay là thú? Không đúng, phải nói là, chủ nhân đúng là nói về Bạch cô nương nha nha nha!!!

Ngõa Lạc Oa lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nụ cười của Trường Tôn Vinh Cực. Sau đó, lập tức xác định Trường Tôn Vinh Cực chắc chắn đang nói Bạch Thủy Lung. Miễn là lúc nói tới Bạch cô nương, chủ nhân mới lộ ra nụ cười như thế.

Nhận thấy tâm trạng Trường Tôn Vinh Cực rất tốt, Ngõa Lạc Oa mới to gan nói: “Chủ nhân dự định giữ Minh Liên Tự lại...” Trui rèn móng nhọn của Bạch cô nương à?

Trường Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nhướn lông mày: “Đây là món đồ chơi dành cho A Lung.”

Ah? Ngõa Lạc Oa tròn mắt ngây ngô.

“Mọi việc do mình làm mới có cảm giác thành tựu.” Trường Tôn Vinh Cực cười khê nói. Đặc biệt, A Lung là kiểu người kiêu ngạo từ trong xương toát ra, giống như nàng đã nói, nàng không có thói quen đứng sau lưng hấn, để mặc cho hấn giải quyết mọi khó khăn giúp nàng.

Nhất thời, Ngõa Lạc Oa không theo kịp, bật thốt: “Ngộ nhờ Bạch cô nương bị thương...” Thì làm sao?

Lời nàng còn chưa nói hết đã bị ánh mắt kinh khủng của Trường Tôn Vinh Cực hù dọa, tròng mắt Trường Tôn Vinh Cực lóe lên huyết quang bạo ngược. Nàng vội cúi đầu, không ngừng massage bản thân: Trời ạ! Ngõa Lạc Oa người không muốn sống nữa sao?! Phải biết rằng lúc chủ nhân phát bệnh, tâm trạng rất dễ bị kích động, nói chuyện không biết suy nghĩ chết lúc nào cũng chẳng hay!

"Hừ." Trường Tôn Vinh Cực khê hừ một tiếng, nuốt ý cười ngọt ngào vào miệng, không nói nữa.

Món đồ chơi vĩnh viễn đều là món đồ chơi, muốn làm người chơi nó bị thương? Đừng có nằm mơ.

Ngõa Lạc Oa không ngờ chính mình nhận được đáp án xong, còn tránh được kiếp nạn, liền không nhịn được thở phào: Cái gì mà đồ chơi cho Bạch cô nương? Mặc dù cho Bạch cô nương chơi đùa, thế nhưng ngộ nhờ có nguy hiểm, ngại mặc kệ mới là lạ đó.

Đoàn người bình tĩnh rời khỏi nơi này, bỏ lại cảnh tượng địa ngục Tu La, một cái khăn tay phía sau lưng, hoàn toàn không lo lắng gì đến chuyện tiếp sau. E rằng, bọn họ không phải lo lắng có thể bị điều tra ra, mà là căn bản không sợ bị điều tra ra.

Lúc Trường Tôn Vinh Cực trở lại Tường Minh Cung lần nữa, sắc trời âm đạm ngay cả ánh trăng cũng khó thấy, cung không ai nhìn thấy bóng dáng hấn trở về. Người đi tuần nghe thấy âm thanh ‘phù phù’ rơi xuống nước, lúc đến hồ nước kiểm tra, chỉ thấy một đôi giày chìm xuống đáy hồ, không bao lâu liền chìm ngấm.

Giày này chính là của Trường Tôn Vinh Cực, đi nửa đường hấn cởi giày ra quăng là vì không muốn đem dấu giày máu và mùi máu vào phòng ngủ của Thủy Lung. Trong phòng ngủ, Trường Tôn Vinh Cực đi vào bể tắm, đem quần áo dính đầy mùi máu tanh nồng cởi bỏ, tắm rửa cho đến khi không ngửi thấy mùi máu nữa mới thôi, mặc áo khoác mỏng đi vào phòng ngủ.

Liếc mắt nhìn Thủy Lung nằm trên giường, Trường Tôn Vinh Cực cảm thấy đầu hơi bót nhức. Trong đầu lóe lên tình cảnh như vậy trong quá khứ, lúc đầu đầu nhức sắp chìm vào giấc ngủ thì gặp Tiểu Hỏa Hồ to gan làm cản này.

“Ha.” Hấn khẽ thấp giọng cười, đi tới bên giường điếm bên gáy Thủy Lung, xoay người nằm xuống giường đem nàng kéo vào lòng. Một tay bưng mặt nàng, nhẹ hôn lên trán, đôi mắt, chóp mũi, nhỏ giọng: “Ngủ ngon, Tiểu Hồ Ly.”

Kỳ thực, thứ hấn ăn không phải Hoan Hợp Tán, mà chỉ là một loại thuốc cực kì bổ, với hấn cũng chỉ là bổ thân thể nhưng thuốc này ảnh hưởng đến lý trí. Hiệu quả không khác gì xuân dược, nhưng không mãnh liệt. Thật ra, hấn đã phát hiện từ sớm, cũng cố ý ăn, mục đích chỉ muốn nhìn phản ứng của Thủy Lung.

Nhưng mà không ngờ, thuốc này lại ảnh hưởng khiến hấn phát bệnh. Triệu chứng này cũng không thể nói là phát bệnh, chẳng qua là nhất thời thanh tỉnh khôi phục lại toàn bộ trí lực, nhưng nhức đầu quá đi. Tính thời gian, lần này phát bệnh cũng không phải đột ngột.

Chóp mũi ngửi thấy hương thơm quen thuộc, Trường Tôn Vinh Cực trầm nghĩ: Cho dù là Hoan Hợp Tán thì là cái gì chứ, xuân dược thật sự có tác dụng với hấn chỉ có le que vài loại mà thôi, đa số đều đã thất truyền. Chỉ có A Lung mới thật sự là xuân dược của hấn, là xuân dược có thời gian mãnh liệt nhất.

Buổi sáng hôm sau.

Thủy Lung mở mắt, từ mê mản chuyển thành thanh tỉnh, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trong gang tấc.

Hôm qua, nàng ngủ hồi nào? Hình như nàng uống rượu với Trương Tôn Vinh Cực ở trên lan can, sau đó ngủ lúc nào cũng không biết. Không đúng. Dù nàng không còn đề phòng đối với Trương Tôn Vinh Cực, cũng không thể ngủ say đến không biết trời trăng gì.

Chắc chắn do hán giờ trò.

Thủy Lung hiểu rõ sự thật liền cười cười, lại không tức giận. Nhưng cứ như vậy bỏ qua cho hắn, không phải tính cách của nàng.

Thủy Lung vươn móng vuốt, hướng đến hai gò má Trương Tôn Vinh Cực, kéo kéo...

Rất nhanh, nàng liền phát hiện chỗ kì quái, theo lí mà nói, Trương Tôn Vinh Cực bị đùa giỡn trên mặt nhất định phải tỉnh lại mới đúng chứ.

Vậy mà lúc này Trương Tôn Vinh Cực không có dấu hiệu tỉnh lại, đôi lông mày chỉ hơi nhíu, hình như không được thoải mái.

“Đề Duyên?” Thủy Lung khẽ gọi.

Trương Tôn Vinh Cực không có phản ứng.

Sắc mặt Thủy Lung trầm xuống, dò xét mạch đập trên cổ tay hắn, mạch đập không có vấn đề gì đặc biệt khác thường, lại lật mí mắt hắn lên xem, kết quả phát hiện Trương Tôn Vinh Cực chỉ đơn thuần ngủ mê mản thôi.

“Chẳng lẽ ngày hôm qua ta sau khi ta say, hắn đi làm chuyện gì à?” Thủy Lung nhìn mặt Trương Tôn Vinh Cực, chợt nhớ ngày hôm qua nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó khác thường.

Không chỉ là lúc ở vườn sen, thái độ và nét mặt của Trương Tôn Vinh Cực dường như không giống bình thường, sau khi làm xong chuyện kia đến lúc tới Tường Minh Cung gặp phải ả cung nữ nọ, mọi hành động lời nói của Trương Tôn Vinh Cực đều kì quái.

Mặc dù Trương Tôn Vinh Cực không thêm đề ý mạng người, nhưng dựa theo biểu hiện trong ngày thường của hắn. Hôm qua, cung nữ kia chỉ nhìn hai người có tí xú, sau đó có chút ồn ào, Trương Tôn Vinh Cực ghét ồn ào, nhiều nhất chỉ khiến ả bị thương nặng chứ không đến nỗi mất mạng, nhưng sau đó hắn lại thờ ơ giết chết cung nữ kia, thái độ lạnh nhạt hơn mọi ngày, ngay cả cảm xúc chán ghét cung nữ kia làm ồn cũng chỉ lóe lên rồi mất, không để lại chút dấu vết nào.

Cái loại thái độ xem mạng người như cỏ rác sâu đậm hơn bình thường nhiều, ngay cả nàng cũng thấy kinh hãi.

Lúc đó, nàng chỉ cảm thấy mê mản, kì quái, nhưng lại không phát hiện kì quái ở chỗ nào, cho tới bây giờ đã tỉnh táo, suy nghĩ trong đầu cũng sáng tỏ một chút.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tạm thời Thủy Lung vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, nàng cảm thấy Tường Minh Cung không phải địa phương tốt để suy nghĩ tìm nguyên nhân, liền đứng dậy rời giường.

Cung nữ ở ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, sau đó bưng nước rửa mặt vào hầu hạ.

Khoảng hai mươi phút sau, Thủy Lung rửa mặt chải đầu, mặc quần áo xong, giúp Trương Tôn Vinh Cực mặc đồ gọn gàng, lau mặt cho hắn, kêu người chuẩn bị kiệu, dùng kiệu ôm công chúa bé Trương Tôn Vinh Cực đi ra ngoài.

May là hiện tại Trương Tôn Vinh Cực mê mản, nếu không hắn biết mình bị ôm như thế này, không biết tâm trạng phức tạp ra sao nữa.

“Chủ mẫu, kiệu đã tới ở bên ngoài.”

Trong sân, bóng dáng Phong Giản xuất hiện.

Thủy Lung nghe hắn gọi không giống như ngày xưa ‘Bạch cô nương’ ‘Bạch Thủy Lung’, ánh mắt lé lên nhưng không hỏi, gật đầu làm bộ như không nhìn thấy động tác muốn tiếp nhận Trương Tôn Vinh Cực của Phong Giản, ôm Trương Tôn Vinh Cực đi thẳng.

Phong Giản đứng ở phía sau rồi rầm. Hình tượng của chủ tử! Nát! Nát hết rồi!

Trên thực tế, cũng không phải hắn thật sự muốn tiếp nhận Trương Tôn Vinh Cực, nhưng vừa thấy hình tượng của Trương Tôn Vinh Cực, không nhịn được đưa tay ra, hắn không muốn nhìn hình tượng Trương Tôn Vinh Cực càng ngày càng xuống dốc không phanh.

Bởi vì, hắn biết Trương Tôn Vinh Cực phát bệnh sẽ ngủ mê mản, nhưng người bình thường cũng không thể tùy tiện đụng vào được đâu. Một khi Trương Tôn Vinh Cực không muốn người khác tới gần đụng chạm, Trương Tôn Vinh Cực có thể ‘tỉnh’ lại, dựa vào tiềm thức giết đối phương.

Phong Giản không dám tùy tiện thử nghiệm, ai biết trong tiềm thức chủ tử có nguyện ý để hắn đụng chạm không? Trong dĩ vãng khi có tình huống này, bọn họ đều ở xa xa coi chừng chủ tử, chờ chủ tử từ từ khôi phục.

“Vinh Nhi làm sao vậy?”

Thái hậu vừa thức dậy, nghe cung nữ báo cáo tình huống bên này. Sau đó nhanh chóng chạy đang đây, cản đường Thủy Lung.

Thủy Lung liếc bà ta, một câu cũng chẳng thèm nói, bước chân không hề dừng lại.

“Thái hậu nương nương đang hỏi người!” Hai gã cung nữ nhận thấy ánh mắt của thái hậu đồng loạt đi tới cản đường Thủy Lung.

Không ai nhìn rõ Thủy Lung ra chân như thế nào, liền thấy váy nàng tung bay, hai gã cung nữ bị đá văng ra ngoài.

“Chớ ngoan không cản đường.”

Thủy Lung cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại khiến thái hậu đứng ở đó cũng phải kinh ngạc giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Đại Miêu giả bệnh

“Bạch Thủy Lung! Người đừng có càng rối quá mức!”

Sắc mặt thái hậu rất lạnh, ánh mắt u ám, có thể khiến người khác đông lạnh.

Thủy Lung vẫn cười nhạt: “Hôm nay, ta liền cản rối, người làm gì được ta?”

“Đêm Vinh Nhi giao cho ta.”

“Người đang nằm mơ hả?”

“Ta lặp lại lần nữa, người có thể đi, đem Vinh Nhi lưu lại.”

“Người già rồi, cái lỗ tai cũng chẳng còn linh hoạt nữa nhỉ?”

Hai người nói cực nhanh, lẫn nhau không ai tạm dừng, khiến người ở chung quanh nghe cuộc đối thoại phải giật mình, thầm nghĩ Bạch Thủy Lung đúng là lớn mật, cư nhiên không nề mặt thái hậu.

Thái hậu nổi giận, dùng mắt đánh giá Thủy Lung, khi nhìn thấy dấu răng ở miệng nàng thì sắc mặt càng âm trầm.

Vinh Nhi của bà, ngay cả bà cũng chỉ có thể nhìn ngắm, không dám khinh nhờn, thế mà nó lại cùng con tiện nhân này làm chuyện thân mật. Đáng giận! Thật là đáng giận!

“Người đâu, bắt bọn họ lại.”

Bốn gã cung nữ đứng ở xung quanh cộng thêm hai gã cung nữ theo thái hậu đến, lập tức nghe lời thái hậu vọt về phía Thủy Lung bắt người.

Chớp mắt, Phong Giản lấy sáu cây phi đao nhỏ giấu trong ống tay áo, chuẩn bị bảo vệ Thủy Lung, không ngờ trước mắt lóe lên một bóng hồng, sáu âm thanh bịch bịch vang lên, sáu gã cung nữ đều bị đánh bay ra.

Thủy Lung nhẹ nhàng rơi xuống đất, liếc mắt nhìn thái hậu mang vẻ mặt kinh nghi: “Xem ra nanh vuốt chó săn của người vẫn chưa đủ sắc bén.”

Thái hậu thâm thoái lui một chút, kinh ngạc nghi ngờ: “Nội lực của người...”

“Bị phế đi rồi chẳng lẽ không thể khôi phục à?” Thủy Lung chau mày, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu xem thái hậu. Nhanh chóng nhớ ra điều gì đó, nhẹ nhàng cười, nói với thái hậu: “À, đúng rồi, lần trước người nói với ta Phụng Nhãn Quả bị đánh mất, không khéo bị bọn ta tìm được.”

Thái hậu là ai, bà ta đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Thủy Lung. Phụng Nhãn Quả rõ ràng trong tay bà ta, vậy mà bị Thủy Lung tìm ra được, hoặc là Thủy Lung nói láo, hoặc là Phụng Nhãn Quả trong tay bà ta là giả.

Chỉ dựa vào thực lực hiện tại của Thủy Lung, đủ để thái hậu biết rõ, sự thực là vậy sau. Nói cách khác, ban đầu bà ta bị Vinh Nhi lừa gạt, đem Phụng Nhãn Quả giả đưa bà.

Thái hậu tức giận đến khó mà che giấu, nhìn Thủy Lung bằng ánh mắt lạnh thấu xương, thỉnh thoảng lại nhìn Trương Tôn Vinh Cực nằm trong lòng nàng, để lộ ra màu sắc u ám không bình thường.

Thủy Lung cười khẽ nhưng đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Từ đầu tới cuối, nụ cười của nàng chưa từng thay đổi, nhưng ánh mắt của nàng lại không giống nụ cười thanh nhã của nàng, lửa nóng dưới lớp băng lạnh giá để lộ ra lực uy hiếp kinh khủng.

Tại đây, dưới sự bức bách của một đôi mắt, thái hậu càng sinh ra cảm giác hoảng hốt khiếp đảm, trong nháy mắt, tầm mắt của bà né tránh không dám nhìn.

“Ha.” Thủy Lung cười nhạo, đánh thức thái hậu.

Sắc mặt bà đỏ lên, lúc nhìn Thủy Lung, phát hiện nàng ôm Trương Tôn Vinh Cực lướt đi, không tới vài giây liền không thấy bóng.

Phong Giản thấy vậy liền vội vàng đuổi theo, trong lúc vô tình liếc về phía thái hậu. Mẹ của chủ tử hình như có chút cổ quái, thái độ đối với chủ tử và Bạch Thủy Lung rất sâu xa, sau khi trở về phải bắt Tiểu Tuyên tra hỏi mới được.

“Tiểu thư!”

Yên Lam đại cung nữ hầu hạ thái hậu vội vàng chạy tới.

Thái hậu mặt lạnh nhìn bà: “Chuyện gì? Hoang mang rối loạn còn ra thể thống gì?”

Yên Lam phát hiện tâm trạng thái hậu không tốt, trong lòng thầm kêu khổ, run run nói: “Ám Điện xảy ra chuyện rồi.” (Tịch Ngừ: Chậc, Ám Điện là tên riêng, chương trước Ngừ edit nhầm đen luôn rồi @@~ xin lỗi nha!!! >”<)

“Cái gì?”

Một lúc sau.

Thái hậu đích thân đi tới Ám Điện đây thi thể, chờ lúc đi tới cửa, sắc mặt đầy mây đen.

Ám Điện là tổ chức mấy chục năm nay của bà, là tổ chức bí mật lớn mạnh nhất của bà, ai ngờ trong một đêm liền biến thành bọt biển.

“Thi thể chưa thối rửa, máu cũng chưa có khô, bọn họ chết chưa vượt qua ba canh giờ.” Một cung nữ mặt trái xoan kiểm tra thi thể xong, báo cáo lại thái hậu.

Thái hậu đen mặt không nói gì, cung nữ ngừng một chút, nói tiếp: “Bọn họ đều bị một chiêu trí mạng mà chết, binh khí mà hung thủ dùng là kiếm... Có thể, chín phần mười hung thủ là cùng một người.”

“Một người?” Cuối cùng, thái hậu cũng có phản ứng.

“Đúng vậy.” Cung nữ mặt trái xoan thấp giọng nói: “Từ miệng vết thương trí mạng cho ta thấy đây là cùng một kiếm, cùng một chiêu thức, độ lực cũng giống nhau, không thể do hai người hoặc nhiều người gây nên.”

Một lần nữa, thái hậu không nói gì. Trong lòng bà mơ hồ có đáp án rồi, nhưng không dám tin câu trả lời chân thực kia.

“Tiểu thư, chúng nô tỳ phát hiện cái này.” Yên Lam nhanh chóng đi tới, trong tay cầm một cái khăn trắng.

Ánh mắt thái hậu lóe lên, nhận lấy khăn tay: “Tìm thấy ở đâu?”

Yên Lam nói: “Trên mặt đất, cửa ra vào Ám Điện.”

Thái hậu run run đem khăn mở ra, nhìn ở mép khăn có thêu hoa văn bằng chỉ bạc, làm cho cái khăn tay bình thường trở nên quý giá.

Cái khăn này!

Ngón tay thái hậu bỗng siết chặt, móng tay sắc bén đâm vào da thịt, trong miệng thì thào: “Sói mắt trắng, quả nhiên là nuôi một con sói mắt trắng. Ta đối xử với người tốt như vậy, ngược lại người báo đáp ta ra sao?” Cũng không biết bà nghĩ tới cái gì, sắc mặt đen tối mờ mịt, giống như nhìn xuyên từ người này thành người khác, khiến người ta cảm thấy quý dị, mơ hồ cảm thấy tâm thần bà bất thường.

Đương nhiên, thái hậu cảm thấy cái khăn tay nàng quen thuộc, bởi vì đối với Trương Tôn Vinh Cực, bà cố chấp để ý. Giống như Trương Tôn Vinh Cực thường dùng khăn tay để chà lau, dùng xong liền ném, bà thì đem khăn tay lượm về, cho nên bà biết rất rõ hoa văn của cái khăn hân dùng.

Vừa nghĩ tới chuyện tâm huyết của bà cực khổ mười mấy năm đều bị Trương Tôn Vinh Cực hủy hoại, lòng thái hậu liền đau như cắt, ánh mắt dần dần điên cuồng.

Bỗng nhiên, ánh mắt bà lóe sáng, sắc mặt kinh hoàng hỏi Yên Lam: “Bên Minh Liên Tự như thế nào?”

Yên Lam nói: “Thưa tiểu thư, bên phía Minh Liên Tự đều bình thường, không có động tĩnh gì hết.”

Thái hậu nghe vậy liền khẽ gật đầu. Lát sau, bà quay sang cung nữ mặt trái xoan nói: “Người xác định những người này đều do cùng một người giết?”

Cung nữ mặt trái xoan trầm mặc một giây, gật đầu nói: “Nô tỳ xác định.”

“Tốt...” Thái hậu rũ mắt xuống.

Vinh Nhi, Vinh Nhi tốt của mẫu hậu, không ngờ cánh của người lợi hại như vậy.

Người làm như vậy là để cảnh cáo mẫu hậu hay là...

Thái hậu xiết chặt khăn tay, xoay người rời đi.

“Đem nơi này đốt đi.”

Một trận lửa, tâm huyết mấy chục năm tiêu sạch.

Thái hậu đi tới cách đó không xa ngừng bước lại, quay đầu nhìn nơi bị lửa thiêu, trên mặt không chút biểu cảm khiến người ta không đoán được bà đang nghĩ cái gì.

Yên Lam lặng lẽ đi phía sau bà, len lén nhìn sắc mặt của thái hậu, trong lòng dâng lên nỗi sợ vô hình. Nhớ lại năm đó, khi tiểu thư làm ra chuyện như vậy, cũng mang về mặt này. Lần này, tiểu thư lại định làm cái gì đây.

Trời trong sáng sủa, gió mát nhẹ nhẹ, phủ Võ vương vẫn yên tĩnh tường hòa như cũ, nhóm nô tỳ thỉnh thoảng lui tới làm công tác đơn giản.

Trên con đường lát đá lớn, Mộc Tuyết mặc váy áo vàng nhạt chậm rãi đi tới, trong tay bụng một cái khay.

Một lát sau, Mộc Tuyết đến chủ viện, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng Thủy Lung bước ra, nhìn nụ cười bất đắc dĩ vẫn còn trên gương mặt của nàng ấy, nàng không khỏi hé môi cười, nghênh đón nói: “Lung tỷ tỷ, cháo đã hầm xong rồi.”

“Ừ, đưa đây cho ta.” Thủy Lung nhận cái khay từ Mộc Tuyết, sau đó xoay người đi vào phòng.

Mộc Tuyết cười mà không nói, nghĩ thầm: Bình thường Lung tỷ tỷ lạnh nhạt bình tĩnh, bây giờ lại hồ đồ. Quả nhiên, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo. Võ vương gia đâu có bệnh nặng, rõ ràng chỉ cần hai ngày liền tốt lên, có Lung tỷ tỷ là nghĩ hấn còn bệnh thôi.

Nhưng mà, bộ dạng này của Lung tỷ tỷ cũng rất thú vị.

Mộc Tuyết thầm cảm thấy mình thật xấu, nhưng nàng sẽ không nhắc nhở Thủy Lung.

Nếu đã hoài nghi bệnh nặng, một lòng chăm sóc, chắc chắn tình cảm sẽ nhanh nóng lên. Tình cảm của Lung tỷ tỷ và Võ vương gia sẽ càng tốt, cuộc sống về sau sẽ càng vui vẻ.

Lúc này, Thủy Lung đã vào phòng nên không biết suy nghĩ của Mộc Tuyết, nếu nàng biết, nàng nhất định sẽ nói cho Mộc Tuyết biết, thật ra nàng đã sớm phát hiện Trương Tôn Vinh Cực giả bệnh.

Mặc dù nàng không có học y thuật bao nhiêu, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra sắc mặt và tinh thần, đoán được tình trạng thân thể của một người. Ngày hôm qua, Trương Tôn Vinh Cực có thể xuống giường đi bộ, nàng liền biết sức khỏe của hấn đã khá hơn rồi. Nhưng, hấn muốn giả bệnh, nàng cũng lười vạch trần mưu mẹo của hấn, bất đắc dĩ chịu theo ý hấn thôi.

Có lẽ, đây là vì trong lòng mơ hồ có chút áy náy.

Thủy Lung bụng khay thầm nghĩ.

Nhớ khi đó, bọn họ ở lâu gác thả đèn Khổng Minh xong, Trương Tôn Vinh Cực nói với nàng câu kia --- A Lung, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta chứ?

Câu trả lời của nàng là --- Người say.

Đáp án này không phải là câu trả lời hấn mong muốn, cũng coi như không phải hứa hẹn.

Bởi vì nàng không muốn cho hấn một lời hứa hẹn giả tạo.

Nàng xác định mình thích Trương Tôn Vinh Cực, nhưng có thể không giống với Trương Tôn Vinh Cực thích nàng. Nhưng mà, trong tiềm thức trong lòng nàng vẫn chưa có cảm giác thân thuộc với thế giới này một cách triệt để. Lòng nàng vẫn như trước nhớ về hiện đại, giống như khi viết nguyện vọng lên đèn Khổng Minh, nàng không nhìn được viết bằng chữ Hán. Cộng thêm chuyện nàng vẫn âm thầm tìm kiếm tấm tích của cây sung Thương Ngâm theo

nàng nhiều năm. Dù dễ thấy nàng còn quyến luyến đối với những chuyện khi xưa.

Thủy Lung không cam đoan với Trương Tôn Vinh Cực, nếu một ngày nào đó, cơ hội trở về hiện đại xuất hiện trước mặt nàng, nàng chỉ có thể trở về một mình, không thể mang Trương Tôn Vinh Cực cùng vượt thời gian được. Nàng có lựa chọn ở lại hay không?

“Cũng không biết nữa.” Thủy Lung thì thào một câu.

Lúc này, tình cảm nàng dành cho Trương Tôn Vinh Cực chưa sâu đậm đến nỗi đánh mất lí trí.

Tuy rằng hôm trước ở Tường Minh Cung phát hiện Trương Tôn Vinh Cực hôn mê, lòng nàng có loại cảm giác phiền chán mà trước đây chưa từng có.

“A Lung đang nói không cái gì?” Giọng nói từ tính chậm rãi vang lên.

Thủy Lung ngẩng đầu, phát hiện mình đã đi vào trong phòng, lọt vào mắt là hình ảnh người đàn ông tuyệt đẹp nằm nghiêng trên tháp mềm.

“Ta đang nghĩ, có phải người già bệnh hay không?” Thủy Lung trả lời tùy tiện, đặt khay lên bàn, thuận thực đem tấm thảm mỏng đắp lên đùi Trương Tôn Vinh Cực mặc đồ phong phanh.

Trương Tôn Vinh Cực sung sướng híp mắt, lúc nhìn thẳng vào Thủy Lung nói chuyện, con ngươi đột nhiên co rút, sắc mặt không chút thay đổi: “Ừ?”

Thủy Lung liếc nhìn hắn: “Không có gì.” Lúc xoay người bưng chén cháo, khóe mắt liếc qua thấy bộ dạng thờ dãi của Trương Tôn Vinh Cực, trong lòng không khỏi buồn cười.

“Cho người tinh môi đã thù.” Múc một chén cháo đưa cho Trương Tôn Vinh Cực. [Tịch Ngự: câu này bạn không hiểu "给你星媒舵手."]

Trương Tôn Vinh Cực không có ý định tiếp nhận, ngược mắt nhìn Thủy Lung: “Này.”

Thủy Lung cũng không ngoài ý muốn, ngồi trước mặt hắn, cảm muốn múc cháo dứt cho mĩ nam mắc bệnh trước mắt. Vẫn không quên nói lời cay độc: “Tay của người bị tàn phế à?”

Trương Tôn Vinh Cực vui sướng hưởng thụ sự săn sóc dịu dàng của nàng, sau khi cổ họng nuốt cháo xuống xong, mới nói: “Nếu hai tay ta bị phế, A Lung vẫn đối xử với ta như thế này à?”

Về mặt hắn bình thản, ánh mắt hơi lóe lên. Nếu không nhìn kĩ sẽ không nhìn ra nội tâm hắn có ý nguyện.

Thủy Lung nghĩ nếu mình đáp phải, người đàn ông thỉnh thoảng không đáng tin cậy trước mắt này, nói không chừng sẽ thật sự phế đi tay của hắn.

“Cút!”

Hiển nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không hài lòng với câu trả lời này của nàng, đôi môi không chịu hé ra tiếp nhận đồ ăn nàng bón.

Người bị bệnh là lớn nhất, mặc dù người trước mặt đang giả bệnh.

Thủy Lung nhú mày, cười híp mắt nói: “Ta không thích phế vật.”

Ý tứ trái lại chính là, nàng thích người mạnh mẽ?

Trương Tôn Vinh Cực nhớ Thủy Lung đã từng nhiệt tình thông báo cho hắn biết, đương nhiên hiện tại hắn xem những lời Thủy Lung nói thành hàm súc khích lệ, trên mặt xuất hiện ý cười nhẹ nhàng, liếc mắt nhìn Thủy Lung, rất có ý tứ ‘coi như nàng thức thời, ta liền tha thứ cho nàng,’ lần thứ hai há mồm chờ Thủy Lung dứt.

Thủy Lung thật tình muốn nói một câu, đúng là chẳng khác gì trong nhà có nuôi thêm một con mèo lớn xác.

Cho mèo ăn xong, Thủy Lung bưng khay ra ngoài.

Trương Tôn Vinh Cực vươn tay kéo nàng lại: “Đi đâu.”

“Làm chính sự.”

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn ta hử?” Trương Tôn Vinh Cực khẽ híp mắt.

Về mặt Thủy Lung vô cùng kinh ngạc: “Nghe lời này sao mà giống oán phụ trong khuê phòng quá vậy!”

Nét mặt Trương Tôn Vinh Cực hơi biến hóa, buông tay nàng, về mặt lạnh nhạt giáo dục: “Về sau, A Lung thấy ta ít nhảm chán rồi đây.”

Thủy Lung làm ra bộ dạng bị dạy dỗ, nhẹ nhàng cười với hắn: “Bệnh nhân phải nghỉ ngơi nhiều một chút, nhớ ngoan ngoãn ở trong phòng nha, đừng để ta lo lắng.”

Căn dặn bằng giọng điệu dịu dàng như vậy, miệng cười khê, Trương Tôn Vinh Cực không thể kháng cự lại sự dịu dàng ấy, nhất thời tâm thần đều mềm nhũn, nhưng nét mặt chỉ gật đầu nhậm nhậm thôi.

Đáy mắt Thủy Lung lóe lên giảo hoạt, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Từ phòng ngủ chính đi qua gian phòng bên cạnh, người ngoài cửa thấy Thủy Lung liền cung kính hành lễ, đem cửa phòng mở ra.

Cửa phòng vừa mở, liền thấy một bóng người nhanh chóng vọt ra.

Thủy Lung nhắc chân đá một cái, không chút suy nghĩ đá bóng người kia vào phòng.

“A a a!”

Bóng người đụng vào cái ghế ngã lăn kêu gào, té vào tường rên rỉ, ôm bụng lăn lộn.

Thủy Lung chậm rãi đi vào phòng, đem cái ghế bị đụng ngã dựng dậy mà ngồi, nhàn nhạt nhìn kẻ đang cuộn mình nằm rên dưới đất.

Người nọ cảm thấy mình kêu rên một hồi vẫn không thấy Thủy Lung có phản ứng, tự giác cảm thấy dư thừa, về mặt mang theo xấu hổ và sợ hãi đứng lên, kêu khóc với Thủy Lung: “Bạch cô nương, ta thật sự là vô tội. Mọi chuyện đều do lão yêu bà Hoàng Thanh Tuyết sai bảo ta làm, ta chỉ là nhân vật nhỏ bị người ta khống chế mà bán mạng làm việc. Người liền thương xót thả ta đi. Ta cam đoan, về sau ta sẽ làm người tốt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu, cầu người này lòng thương được không? Ta oan, thật sự rất oan ức!”

Người này chính là Quý Diện Đồng Mỗ mà đêm trước thái hậu sai khiến đến ám sát Thủy Lung.

“Nói xong chưa?” Chờ Quý Diện Đồng Mỗ câm miệng, Thủy Lung mới chậm rãi nói một câu,

“Ừc.” Quý Diện Đồng Mỗ há miệng, không biết tiếp tục nói cái gì.

“Người nói xong rồi thì tới lượt ta nói.” Thủy Lung mỉm cười: “Thứ nhất, ta không phải loại người lương thiện, càng không thể nào có lòng tốt. Thứ hai, người có hối cải làm người tốt hay không cũng chả có một xu quan hệ nào với ta. Ta nói rõ với người, mạng của người ta muốn là cái chắc rồi. Nhưng, người có thể lựa chọn chết sáng khoái một chút, hoặc là tiếp tục không lấy được thuốc giải giả độc, sống không bằng chết.”

“Cái này...” Mặt Quý Diện Đồng Mỗ xám ngoét, : “Người là cô gái trẻ tuổi, tại sao lại có lòng dạ ác độc như thế?”

“Nói thật ra, so với tài hùng biện, ta am hiểu động thủ hơn.” Thủy Lung không trả lời câu hỏi của Quý Diện Đồng Mỗ, nàng chậm rãi nói: “Hiện tại, người đem mọi chuyện có liên quan đến Hoàng Thanh Tuyết nói ra hết, ta có thể làm chủ cho người.”

Trông mặt Quý Diện Đồng Mỗ đảo trái liếc phải, rõ ràng còn đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ.

Thủy Lung hừ lạnh một tiếng, đánh một chưởng vào đầu vai ả.

Quý Diện Đồng Mỗ kêu đau, lập tức khóc lóc như đứa bé, tiếng khóc ‘oa oa oa’ nỉ non khiến người ta phiền chán.

“Ta biết sự lựa chọn của người rồi.” Thủy Lung mỉm cười đứng dậy, sải bước đi tới trước mặt Quý Diện Đồng Mỗ, chân không chút do dự đá vào người Quý Diện Đồng Mỗ.

Một cước đá vào mông Quý Diện Đồng Mỗ, ả muốn đứng cũng không đứng nổi, bò lết né tránh Thủy Lung, khóc kêu: “Đừng đánh, đừng đánh, ta nói, ta nói, ta nói không được sao. A! Vì sao người còn đá... a a a!”

Thủy Lung không nói một lời, hai chân như roi.

Khoảng chừng sao năm phút, Quý Diện Đồng Mỗ không còn hơi sức ngồi phịch trên đất, tiếng khóc khàn khàn: “Đừng đánh, đừng đánh...”

Thủy Lung cười khê: “Ma âm này của người so với Ngõa Lạc Oa còn cao hơn một bậc nha.”

Quý Diện Đồng Mỗ kêu khóc, rõ ràng có hiệu quả đặc thù, mờ mịt nhìn Thủy Lung, tuyệt đối không phải thật lòng cầu xin tha thứ, thẳng đến hiện tại mới khôi phục bình thường. (Tịch Ngự: hôm qua là Quý Diện Đồng Mỗ hôm nay lại thành Quý Diện Đồng Mỗ, @@ bản thân Ngự cũng không biết nha. Cơ mà Kiểm hay diện đều là cái bản mặt thôi.)

Hiển nhiên, Quý Diện Đồng Mỗ nghe rõ tên Ngõa Lạc Oa, gương mặt đầy nước mắt nước mũi đột nhiên biến đổi, nhất thời cảm thấy mình xúc phạm đến trên đầu thái tử, tự chuốt khô vào thân.

“Ta sai rồi, ta sai rồi được không, ta thật sự...”

Thủy Lung cắt ngang lời ả: “Người có biết ta muốn nghe gì không?”

Quý Diện Đồng Mỗ tạm thời im lặng.

Thủy Lung nhủu mảy: “Xem ra xương của ngươi vẫn còn rất cứng.”

Quý Diện Đồng Mỗ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cứng rắn lên: “Tóm lại, ngươi muốn giết ta, ta dựa vào cái gì phải giúp ngươi?”

Thủy Lung cười nhạo: “Không cần giả vờ mạnh mẽ, lời này của ngươi là muốn ta thay đổi tâm lý, thả cho ngươi một con đường sống.”

Ánh mắt Quý Diện Đồng Mỗ lóe lên, vẻ mặt có chút mất tự nhiên. Hiện nhiên, ả bị Thủy Lung đoán trúng. Ả liền tận tình nói: “Bạch cô nương, thật ra yêu cầu của ta cũng không cao, nếu ngươi muốn ta nói ra hết mọi chuyện, có phải nên để ta cam tâm tình nguyện nói không? Không nói thì phải chết, điều không phải là ép buộc nhưng ta vẫn không mở miệng sao. Không bằng như vậy đi, ngươi muốn ta nói ra hết, nhưng ngươi phải thả ta đi, để ta sống qua mấy ngày lạnh.”

Thủy Lung cười nhạt, lời nói tàn khốc: “Không có khả năng.”

"Tốt, ngươi điên rồi!" Quý Diện Đồng Mỗ then quá hóa giận, mặt mũi đỏ bừng: “Bà đây nói thẳng cho ngươi biết, ngươi đừng hòng mơ tưởng lấy được bất kì bí mật nào từ miệng của bà. Ngươi quen biết Ngõa Lạc Oa phải không, cho dù Ngõa Lạc Oa tới, dựa vào bản lĩnh của nàng ta cũng không thể mê hoặc được bà đâu! Bà đây để bí mật ở trong bụng cho thối rửa, cũng chẳng thêm cho ngươi biết!”

“Thế à?” Thủy Lung không chút giận dữ, sắc mặt mang theo chút tiếu náo: “Tiếp tục như vậy, giữ lại mạng của ngươi cũng vô dụng.”

Sắc mặt Quý Diện Đồng Mỗ đại biến, nhìn thấy sát ý trong mắt Thủy Lung rất chân thật, không nhịn được thét chói tai: “Không phải ngươi nói muốn ta sống không bằng chết sao?”

“Đột nhiên, tat hay đổi chủ ý thôi.” Thủy Lung đánh một chưởng tới.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Đá vụn tung tóe, một cái hố to bùng xuất hiện dưới chưởng tay của Thủy Lung.

Còn Quý Diện Đồng Mỗ thì mặt đại ra, vẫn duy trì trạng thái há mồm thét chói tai, hình tượng cực ngu.

“Phách, phách, phách.” Tiếng vỗ tay vang lên, Ngõa Lạc Oa ăn mặc xinh đẹp đứng ở cửa phòng, kinh ngạc nhìn Thủy Lung: “Thì ra mê hồn thuật còn có thể sử dụng như thế, cuối cùng ta cũng được thưởng thức rồi.”

Thì ra, ngay từ lúc đầu, Thủy Lung không có cho Quý Diện Đồng Mỗ cơ hội lựa chọn, nàng nói nhiều như vậy chỉ vì khơi mào cảm xúc của Quý Diện Đồng Mỗ, do đó nàng có thể làm ảnh hưởng đến tâm trí của ả, trong lúc vô tình thôi miên ả.

“Lão yêu bà này nói không sai, cho dù ta có thể thôi miên bà ta, cũng chỉ duy trì trong chốc lát. Nhưng không thể lấy được bí mật gì trong miệng bà ta.” Ngõa Lạc Oa nhỏ giọng nói.

Thủy Lung gật đầu, nhìn Quý Diện Đồng Mỗ ra lệnh: “Đem mọi chuyện có liên quan đến Hoàng Thanh Tuyết nói cho ta biết.”

Quý Diện Đồng Mỗ ngây ngô như khúc gỗ: “Hoàng Thanh Tuyết là hậu nhân sau cùng của Phù Phong Kiếm Pháp – Hoàng gia ở giang hồ, có một tỷ tỷ sinh đôi là Hoàng Thanh Vũ, trong giang hồ gọi là Tuyết Vũ Tiên...”

Sau nửa canh giờ, Quý Diện Đồng Mỗ mới kể hết chuyện.

Thủy Lung bắt ả nói hết sạch sành sanh một lần, bỏ đi những chuyện râu ria, nàng chú ý đến thế lực mà Hoàng Thanh Tuyết che giấu, cùng với chuyện bất quá về tình yêu của bà ta với tiên hoàng.

Tại sao lại nói chuyện bất quá (*nhiều chuyện), bởi vì Quý Diện Đồng Mỗ đem chuyện Hoàng Thanh Tuyết gả làm hoàng hậu của tiên đế theo hình thức tám chuyện, những chuyện này... nàng cũng đành làm người ngoài cuộc nghe cho hết.

Đây là chuyện xưa đẫm máu chó của hai chị em song sinh dạo chơi một hồi, cùng gặp một người đàn ông rồi cùng yêu mến.

Mặc dù, Quý Diện Đồng Mỗ không nói rõ cái đoạn này, nhưng Thủy Lung lại ghi nhớ trong lòng, luôn cảm thấy có chỗ là lạ.

Tiên đế và Hoàng Thanh Tuyết thật lòng yêu nhau, tỷ tỷ là Hoàng Thanh Vũ ngang ngược cướp đoạt tình yêu của bọn họ, đủ loại quỷ kế âm mưu tầng tầng lớp lớp đều xài hết, kết quả người chị gái độc ác gieo gió gặt bão bị giết chết, em gái và tiên đế có tình trở thành người thân thuộc của nhau.

“Ngươi cảm thấy Hoàng Thanh Tuyết trong miệng ả nói là thái hậu à?” Thủy Lung hỏi Ngõa Lạc Oa.

Ngõa Lạc Oa cười kiêu mị: “Không giống. Nhưng mà hoàng cung là nơi nào, ai ai đều cũng phải thay đổi khi sống trong đó thôi.”

Bởi vì thái hậu là mẹ ruột của Trường Tôn Vinh Cực, cho nên trong tình huống Trường Tôn Vinh Cực không cho phép và ra lệnh, bọn họ không dám đi thăm dò và nhúng tay vào.

“Ngược lại, ta cảm thấy không đơn giản như vậy.”

“Tại sao?”

Thủy Lung nhếch môi, lộ ra nụ cười tà khí, không có trách nhiệm: “Trực giác.”

Ngõa Lặc Oa méo đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thủy Lung, nhưng lại không có thu hoạch gì.

Một hồi sau, nhận được ánh mắt cười như không cười của Thủy Lung, Ngõa Lặc Oa mới giật mình phát hiện mình nhìn đến ngây người, ngượng ngùng chuyển sang chuyện khác: “Giải quyết người này như thế nào?”

Thủy Lung xoay người đá một cước.

Răng rắc ---

Âm thanh gãy xương vang lên, Quý Diện Đồng Mỗ nghiêng đầu sang một bên, liền không còn nữa.

Không phải Ngõa Lặc Oa chưa từng giết người, nhưng nhìn thủ đoạn lưu loát của Thủy Lung, trong lòng không khỏi thấy lạnh, lẳng lặng liếc nhìn nét mặt Thủy Lung.

Thật ra, nàng cũng rất tò mò, tuổi của Thủy Lung không lớn, làm sao nàng ấy có thể lạnh nhạt xuống tay ác độc như vậy?

Thế nhưng, nghĩ lại mọi chuyện về Thủy Lung, người ta chưa tới mười tuổi đã ra chiến trường giết địch, chuyện trước mắt thì coi là cái gì chứ.

“Người phụ nữ được chủ nhân yêu thích, đương nhiên không giống người bình thường.”

Thủy Lung liếc nàng ấy: “Người nói làm bầm gì vậy?”

“Không ~” Ngõa Lặc Oa nghiêm túc nói.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng lên cao.

Thân ảnh đen thui nhanh như gió, lẩn lút trong rừng núi sâu thẳm, chợt phát hiện cái gì đó, liền ngừng lại ở sườn ngọn núi nhỏ.

“Chính là chỗ đó sao?” Âm thanh cúi đầu nỉ non, giống như âm thanh lá cây bị gió thổi.

Bóng đen nhảy xuống sườn núi, chân điểm ngọn cây, không lâu liền đến trước một ngôi chùa tường hòa yên tĩnh. Dưới tình huống không làm kinh động đến bất kì kẻ nào, tiến vào trong chùa.

Nơi này chính là Minh Liên Tự, hắc y nhân kia chính là Thủy Lung.

Thủy Lung lướt qua lại trong chùa như con thoi, không bao lâu liền tìm được một gian phòng.

Phòng khách (*Phòng dành cho khách ở) này sạch sẽ không bụi, chứng tỏ có người thường xuyên quét dọn, trong phòng chỉ có vài thứ bày biện rất đơn giản, liếc một cái liền nhìn rõ hết.

Sau khi Thủy Lung liếc mắt nhìn một cái, đi vào bên trong.

Nơi để người ta nghỉ ngơi, phía bên phải có một cái giường, xung quanh có màn vải, sát tường có một cái tủ quần áo không lớn không nhỏ, bên trái là cái bàn và ghế dựa.

Thủy Lung đến bên cạnh giường quan sát, gõ nhẹ vào màn hoặc là bàn, từ đầu tới cuối đều không tìm ra manh mối gì. Lại nhìn chung quanh bốn phía, quyết định đến bàn học và tủ quần áo kiểm tra.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Thủy Lung không thu hoạch được gì.

“Chẳng lẽ ta đoán sai?”

Minh Liên Tự và căn phòng này đều là do Quý Diện Đồng Mỗ nói, Quý Diện Đồng Mỗ nói thái hậu từng ở nơi này một khoảng thời gian, lâu lâu sẽ đến Minh Liên Tự một lần, mỗi lần đều không cho người khác vào, đóng cửa nửa ngày không có đi ra.

Vốn dĩ Quý Diện Đồng Mỗ cũng không biết, nhưng có lần Quý Diện Đồng Mỗ hiếu kỳ quá mức, nghĩ rằng thái hậu giấu người tình già ở bên trong, liền len lén đi nhìn trộm. Ai ngờ, nửa chừng bị thái hậu phát hiện, bị bà ta dạy dỗ một trận, suýt chút nữa bị lấy mạng, vì vậy chuyện này để lại cho Quý Diện Đồng Mỗ có ấn tượng sâu sắc.

Lúc Thủy Lung nghe chuyện này, cảm thấy trong phòng này có cái giấu bí mật quan trọng của thái hậu, có lẽ trong phòng có mật thất.

Nàng dựa vào những chuyện mình biết về mật thất mà tìm kiếm một lần, đương nhiên không có phát hiện gì hết.

Thủy Lung đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, đột nhiên đôi mắt xuất hiện sóng mắt lấp lánh, dùng chân đập đập mặt đất.

Nàng cẩn thận bước từng bước, cẩn thận cảm thụ cảm xúc dưới chân, bỗng nhiên phát hiện có nơi khác thường.

“Quả nhiên.”

Thủy Lung khom người dò đi phiến đá dưới chân, phát hiện phiến đá này cũng không rắn chắc lắm, càng thêm khẳng định ý nghĩ trong bụng.

Sau khi dò phiến đá lên, bên trong là cái lỗ nhỏ, trong lỗ lỗ đó có vật giống như cơ quan.

Thủy Lung thấy vậy cũng không vội khởi động cơ quan, ngược lại đem phiến đá đặt về chỗ cũ, sau đó im lặng rời đi.

Đến lúc nàng rời đi, vẫn chưa hề động đến bất kỳ ai trong Minh Liên Tự.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Đêm thăm dò bí mật

Bầu trời ngàn dặm không mây, xanh thẳm như một cái kính màu lam không gợn sóng.

Khí trời tốt như vậy vẫn không thể làm lòng người dễ chịu, ví dụ như vị mỹ nam bị bệnh suốt ngày ở trong nhà đây này.

“Đạo này A Lung đang làm cái gì?” Trương Tôn Vinh Cực ung dung hỏi.

Thì ra, trong căn phòng chỉ có một mình hắn, chợt có một gã đàn ông khác xuất hiện, bẩm báo: “Đêm tối đi thăm dò Minh Liên Tự, âm thầm điều tra thân thể của thái hậu và bí mật của Minh Liên Tự.”

“Tra được gì không?”

“Thuộc hạ không biết.”

Trương Tôn Vinh Cực khẽ hừ một tiếng.

Cơ thể người đàn ông kia run lên, đem đầu cúi xuống thấp hơn nữa. Sau một hồi không thấy Trương Tôn Vinh Cực có động tĩnh, mới biến mất, cũng không biết núp vào chỗ nào.

Trong phòng yên tĩnh không chút tiếng động, chỉ còn Trương Tôn Vinh Cực buồn chán nằm trên sạp, đuôi mắt khẽ liếc: “Chỉ muốn một món đồ chơi để chủ nhân nó hài lòng, nào ngờ lại thu hút sự chú ý và tâm tư của nó nhiều như thế.”

Mặc dù hiện giờ Trương Tôn Vinh Cực đã khôi phục bộ dạng bình thường, nhưng thời điểm tinh tao sau khi phát bệnh hắn vẫn nhớ mọi chuyện, nhớ bộ dạng, lòng dạ của mình khi đó, cũng đồng dạng rõ ràng.

Hôm nay, hắn nghĩ lại cảm thấy có chút hối hận, vì sao khi ấy không đem Minh Liên Tự đẹp luôn chứ.

Mặc dù giả bệnh để được A Lung đối xử dịu dàng, nhưng trừ lúc ăn cơm và ngủ, thời gian còn lại A Lung không có ở bên cạnh hắn, luôn miệng nói đi làm chính sự.

Cổ tình lúc nàng đi làm chính sự, còn căn dặn hắn một phen, toàn nói cái gì mà người bệnh phải nghỉ ngơi thật tốt, phải ở trong phòng không được đi đâu hết, khiến hắn rất bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đóng cửa ở trong phòng vài ngày. (Tịch Ngừ: cho vừa)

“Có lẽ, bệnh cũng nên khỏe rồi.”

Mọi chuyện có bỏ, có được, bỏ được thì bỏ, Trương Tôn Vinh Cực cảm được thì cũng buông được.

Lúc này, Thủy Lung được Trương Tôn Vinh Cực nhớ thương đang làm cái gì?

Sáng sớm, Thủy Lung cùng Trương Tôn Vinh Cực ăn điểm tâm xong, liền đến quân khu Bạch Thiên Hoa được huấn luyện.

Lúc Thủy Lung xuất hiện ở quân khu núi phía nam thành Kỳ Dương, không một chút ngoài ý muốn dẫn tới một trận rung chuyển. Quân nhân huấn luyện ở đây, mỗi người đều là người đàn ông nhiệt huyết mạnh mẽ, rất ít khi được ra ngoài, càng không có thịt ăn. Đột nhiên nhìn thấy Thủy Lung, bọn họ bị kích động cũng là chuyện thường tình.

Vốn dĩ trại huấn luyện đang hò hét âm ỉ, đột nhiên vắng lặng như tờ, chợt tới khi không biết người nào đó kêu lên một tiếng: “Là Vạn Phu Trường, Bạch

đại tiểu thư!”

Một tiếng kêu làm mọi người giật mình hoàn hồn, âm thanh nghị luận xì xầm không ngừng vang lên.

Đối với tin tức bên ngoài, bọn họ cũng thạo tin không ít, cho nên với chuyện Thủy Lung có một chút biến đổi bọn họ cũng nghe nói chút ít.

“Tỷ!”

Bạch Thiên Hoa để trần nửa người trên, từ xa chạy tới.

Phía sau hẳn, còn có mấy người đàn ông vạm vỡ chạy tới, lúc nhìn thấy Thủy Lung, bọn họ đồng thời ngây người, vẻ mặt lập tức có phần cổ quái, ánh mắt bọn họ nhìn Thủy Lung không giống ánh mắt xa lạ và phức tạp của những người khác. Trái lại có một tôn kính pha chút treu ghẹo --- mặt người dạ thú!

Thủy Lung hướng về phía Bạch Thiên Hoa gật đầu, mặc kệ ánh mắt của đám người ở xung quanh, nói với Bạch Thiên Hoa: “Đi đến nơi ngoi nghỉ ngơi.”

“Dạ.” Bạch Thiên Hoa vội đáp.

Dưới tầm mắt của mọi người, Bạch Thiên Hoa và Thủy Lung dần dần đi xa.

Nói cho cùng, thân phận của Bạch Thiên Hoa không bình thường, ở trại huấn luyện được ở một mình một phòng.

Hướng Dương luôn đi theo Bạch Thiên Hoa tự mình bưng trà nước lên, rót cho Thủy Lung một ly trà, sau đó liền cung kính lui ra đứng sau lưng Bạch Thiên Hoa. Ở bên cạnh còn có bốn người, chính là những người đi cùng Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung vừa ngồi xuống, Bạch Thiên Hoa hưng phấn mở miệng: “Tỷ, tỷ đặc biệt đến thăm đệ à?”

Sắc mặt của bốn người đứng bên cạnh cũng biến đổi, ánh mắt nhìn Bạch Thiên Hoa có chút cổ quái.

Hướng Dương bất đắc dĩ cười thầm. Bình thường, mặc kệ Bạch Thiên Hoa ở trại huấn luyện hay là phủ tướng quân, đều rất trầm ổn, mang chút hương vị hung hãn của quân nhân. Chỉ có ở trước mặt Thủy Lung mới thay đổi thành con người như thế này, giống như mấy đứa nhỏ cùng tuổi, lời nói, cử chỉ đều thẳng thắn kích động. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của Bạch Thiên Hoa, cảm thấy kỳ quái cũng bình thường thôi.

“Đều không phải.” Thủy Lung lạnh nhạt đánh nát trái tim thủy tinh yếu ớt của Bạch Thiên Hoa.

Sắc mặt Bạch Thiên Hoa sầm xuống, chớp mắt liền khôi phục bộ dạng cột nhà, hỏi: “Tỷ tới đây làm gì?”

Thủy Lung đưa mắt nhìn bốn người kia: “Lý Hổ, Triệu Hạo Nhiên, Đỗ Ngu, Tiền Tất.”

Bốn người này cũng không ngờ Thủy Lung gọi tên mình, bọn họ càng không ngờ Thủy Lung còn nhớ rõ tên của bọn họ. Trong phút chốc, sắc mặt bọn họ vừa vui vừa buồn, ánh mắt tràn ngập kích động và khổ sở, bộ dạng muốn nói, nhưng không ai mở miệng nói một chữ.

Bạch Thiên Hoa thấy vậy, chớp chớp mắt, nhìn Thủy Lung: “Tỷ tới nơi này là vì bọn họ à? Không phải, nên nói là tỷ đến dẫn tiểu đội một ngàn người đi.”

Bốn người Lý Hổ nghe thế liền mong đợi nhìn Thủy Lung.

“Đúng vậy.” Thủy Lung cũng không thừa nước đục thả câu với bọn họ, cười nhạt nhìn bốn người Lý Hổ: “Tuy rằng tin tức ở trong này không linh thông lắm, nhưng suy cho cùng chuyện nửa năm trước, các ngươi chắc đều biết chứ?”

Về mặt bốn người Lý Hổ ngẩn ngơ, mặt mày liền đỏ bừng, ba người khác đều cúi đầu không dám nhìn Thủy Lung, chỉ có Lý Hổ lấp ba lấp bắp nói: “Vạn Phu Trường, ngài nói?”

“Nam Vân thành.”

Lý Hổ gật đầu: “Cái này bọn ta đều biết, hiện nay, Nam Vân thành là thành riêng của Vạn Phu Trường, Vạn Phu Trường là đại thủ lĩnh ở đó, ha ha.”

Tiếng cười của hắn chất phác có vẻ ngu ngốc, khiến bầu không khí loãng hơn.

Thủy Lung cười nói: “Đúng. Ta tới đây là muốn đem các ngươi đến Nam Vân Thành làm hộ binh (*binh lính giữ thành).

“Ah?” Lý Hổ ngẩn ra, kể cả ba người Triệu Hạo Nhiên cũng ngây người.

Thủy Lung bưng ly trà lên, uống một hớp trà, chờ bọn họ hoàn hồn. Chờ lúc nàng đặt ly trà xuống, ngẩng đầu liền thấy bốn người Lý Hổ đã khôi phục thần trí, nhưng sắc mặt hơi lộ vẻ phức tạp.

“Tình huống các ngươi nơi này ra sao ta đều biết rõ ràng.” Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Ở trong này vì ta nên các ngươi bị đám người kia bài xích.”

“Vạn Phu Trường, ngài đừng nói như vậy...” Lý Hổ vội giải thích.

Thủy Lung xua tay: “Không cần giải thích, ta cũng không có tự trách chính mình.:

Lý Hồ có chút xấu hổ, thật ra trong lòng hắn cũng không dễ chịu, thậm chí vị Vạn Phu Trường này cũng giống như trước không hề để ý chuyện vật vãn.

Thủy Lung nói: “Ta tới tìm các ngươi là vì ta đang cần người. Thứ hai là tin tưởng năng lực của các ngươi. Tóm lại là cùng theo ‘ta’ dốc sức gây dựng sự nghiệp. Mặc kệ năng lực hay là độ trung thành và nhân phẩm ta đều rõ ràng.”

Bốn người Lý Hồ trong lòng cũng thích thích, về mặt dao động.

Từ sau khi Thủy Lung không tham gia vào công việc trong quân đội nữa, hàng năm, một ngàn người bọn họ đi theo Thủy Lung lăn lộn, trong quân đội càng không ưa bọn họ. Giống như Thủy Lung nói, bởi vì hành vi tác phong ngày thường của nàng, nên khiến cho bọn họ bị người khác bài xích, người cũng bị bóc lột chịu đủ thiệt thòi. Nếu như không phải vì e ngại uy tín của Thủy Lung, nhờ Bạch tướng quân nói một câu che chở, nói không chừng đã sớm bị đem ra làm bia đỡ đạn mà xử lí.

Cuộc sống không ngừng trôi qua, bọn họ coi như là bị cách ly, quân lương lại ít, khiến cho cuộc sống của đội bọn họ càng khó khăn. Về sau, Bạch Thiên Hoa đến, để bọn họ có chút manh mối. bọn họ âm thầm quyết định có nên đi theo Bạch Thiên Hoa hay không, đáng tiếc Bạch Thiên Hoa quá nhỏ, tâm tính và năng lực vẫn chưa đảm nhận trọng trách được, đối với bọn họ mà nói hi vọng càng nhỏ, áp lực trong lòng kéo dài không dứt.

Hiện nay, Thủy Lung đột nhiên xuất hiện, còn nói với bọn họ mấy chuyện này. Khiến bọn người Lý Hồ có loại xúc động được người thừa nhận, được người xem trọng. Tầng đá lớn trong lòng cũng được thả xuống, cuối cùng cũng có được cảm xúc an ổn.

Đã bao lâu rồi? Có lẽ, chính bản thân bọn họ cũng không nhớ!

Bọn họ không ngừng bị người của đội ngũ khác bài xích. Bị nói là người giết chóc thành tánh, không có kỉ luật, không được tín nhiệm, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội quân đội. Mặc kệ bọn họ có phù nhận như thế nào, cũng bị người của đội ngũ khác đánh hội đồng. Đến sau cùng, chính bọn họ cũng sắp nghĩ rằng như vậy, tự thấy mình giống như bọn họ nói, tin bọn họ tuyệt đối thua kém quân đội, suýt chút nữa buông thả chính mình.

Hiện tại, rốt cuộc cũng có người nói cho bọn họ biết, tin tưởng năng lực của bọn họ, lòng trung thành và nhân phẩm của bọn họ, thừa nhận bọn họ.

Một đám người khỏe mạnh to lớn, cư nhiên vì một câu nói ngắn gọn này mà vành mắt đỏ au, bộ dạng muốn khóc nhưng không thể khóc.

Thủy Lung liếc mắt nhìn bọn họ, như cười như không trêu bọn họ: “Khóc đi, khóc đi, đàn ông khóc cũng không phải tội vạ gì.”

Một câu nói bình thường lại khiến bi thương của đám người Lý Hồ lập tức phá tan thành mảnh nhỏ, muốn khóc cũng khóc không được, đó là dở khóc dở cười.

Lý Hồ hung hăng lau mắt, chào Thủy Lung một cái, sau đó gầm nhẹ: “Vạn Phu Trường, ta đi cùng ngài! Ở trong mắt bọn họ, bọn ta chính là đội thân vệ của ngài, không cần biết khi xưa, hiện tại hay là tương lai. Lý Hồ này đều theo ngài!”

Ba người Triệu Hạo Nhiên cũng tỏ thái độ như vậy.

“Đứng ở trong này, ta sớm không chịu nổi rồi. Ta theo ngài!”

“Đi, đi chứ!”

Thủy Lung chờ bọn họ bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Tình huống hiện tại của thành Nam Vân các ngươi cũng biết rồi, thật sự quyết định đi?”

Trong mắt người ở Tây Lăng, thành Nam Vân chính là khối u ác tính. Ăn không no, mặc không ấm, chịu đủ loại thiên tai. Chỉ cần không có chuyện bất đắc dĩ sẽ không có ai nguyện ý ở lại đó.

Lý Hồ cười ha hả nói: “Vạn Phu Trường ngài nói đùa à, năm đó ngài dẫn dắt bọn ta bắt kẻ trộm diệt giặc cỏ, có khổ sở gì bọn ta chưa từng nếm qua, ngay cả rễ cây bọn ta cũng từng nhai. Không phải nói ta là đám ô hợp sao, vừa vặn mấy năm nay ta rất ngứa ngáy, chờ đợi cùng Vạn Phu Trường xuất hiện để cùng oai phong như năm đó.”

Ba người Triệu Hạo Nhiên cũng đáp lời.

Thủy Lung gật đầu: “Qua một khoảng thời gian nữa, ta sẽ xin hoàng thượng ban lệnh, đem các ngươi thưởng cho ta.” Nhìn bốn người Lý Hồ cười nhạt, liền nói: “Các ngươi có thể đem nguyên lời ta nói, nói lại cho những người khác nghe, ai không muốn đi theo ta thì không cần cưỡng cầu.”

Bốn người Lý Hồ vội vã cúi chào, vâng dạ xác nhận.

Bạch Thiên Hoa nhìn bộ dáng của bọn họ, thậm chí cười trộm trong lòng. Hừ! Lúc trước nói tới dung mạo của tỷ tỷ, từng người bọn họ đều trái một câu, phải một câu rất khó thể. Thế nhưng, dung mạo của bọn họ thật sự không tính là đẹp. Bọn họ có thể đem tỷ tỷ thành đại ca mà kính nể, lại không thể đem tỷ tỷ thành con gái mà đối đãi. Hiện tại thì sao? Không phải chỉ cười cười với bọn họ thôi sao, từng người đều giống như con tôm lược á!

Sau khi bốn người Lý Hồ lui ra, Thủy Lung cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nửa đường bị Bạch Thiên Hoa kéo lại.

“Tỷ, tỷ còn chưa nói chuyện với đệ mà.” Đấng thượng. TvT

Thủy Lung hít mắt. Đạo này một hai người đều làm sao vậy, ai cũng thích giả đấng thượng tranh thủ sự đồng tình. Nàng thoát nhìn giống người dễ mềm lòng, tràn đầy tình thương của thánh mẫu ư?

Bạch Thiên Hoa vừa nhìn thấy ánh mắt của Thủy Lung, lập tức buông tay ra, vẻ mặt đấng thượng cũng thu lại, ánh mắt buồn bã: “Ông ấy đã đi biên quan, trong nhà chỉ còn một người thôi.”

Thủy Lung nhớ lời ngày đó Bạch tướng quân nói với mình. Về mặt phức tạp nhìn Bạch Thiên Hoa, vỗ vỗ đầu hấn: “Phủ quận chúa và phủ Võ vương, người muốn ở đâu thì ở đó.”

Lúc này, vẻ mặt Bạch Thiên Hoa liền rạng rỡ, nét mặt như muốn nói: Ai u này, chỉ chờ những lời này của tỷ ~

Thủy Lung cảm thấy buồn cười, vỗ đầu hấn, xoay người rời đi.

Lần này, Bạch Thiên Hoa không có ngăn cản, trong miệng lẩm bẩm: “Nếu tỷ phụ ở đây, nhất định sẽ đá mình một đá rồi.” Nói xong, hấn liền nở nụ cười, tự giác vuốt mái tóc bị Thủy Lung làm rối lại.

Trưa, ánh mặt trời nhô cao, khiến khí trời lạnh của buổi sáng ấm lên.

Thủy Lung trở về đại viện phủ Võ vương, liếc mắt liền thấy nữ nam áo xanh đọc sách dưới ánh mặt trời.

“Biết trở về rồi à?”

Trưởng Tôn Vinh Cực đem tầm mắt từ trong sách giơ lên, nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung không khỏi có mấy phần vui vẻ, thầm nghĩ câu tiếp theo của hấn sẽ không phải là: Có biết bây giờ là mấy giờ rồi chưa?

Bên kia, Trưởng Tôn Vinh Cực không nghe Thủy Lung đáp lại, sắc mặt hình như hơi lạnh, giọng điệu có chút không tốt: “Biết mấy giờ rồi chưa?”

“Hi hi hi.” Thủy Lung bật cười.

“...” Trưởng Tôn Vinh Cực mang vẻ mặt mờ mịt.

Lời hấn nói mỉa cười lắm sao?

Thủy Lung không nhanh không chậm đi tới bên người của hấn, giống như quan tâm hỏi han: “Không phải phát bệnh sao, làm sao lại ra ngoài hóng gió, ngộ nhờ thân thể vừa mới khỏe lên lại suy yếu thì làm sao bây giờ.”

Trưởng Tôn Vinh Cực bị lời nói dịu dàng, ân cần của Thủy Lung giết trong nháy mắt, mấp máy môi, những lời dạy dỗ đã chuẩn bị từ sớm đều không nói ra được.

Thủy Lung nhìn Mộc Tuyết nói: “Đi xuống bếp hâm canh sâm, thêm một chút món ăn bồi bổ để lót dạ.”

“Dạ.” Mộc Tuyết cố nén cười, giả vờ nghiêm túc đáp lại, nhưng mà chân không hề di chuyển.

“Không cần.” Lúc này, Trưởng Tôn Vinh Cực cứng rắn cự tuyệt.

Ánh mắt Thủy Lung long lánh đầy ý cười, nhiều ngày qua, nàng phát hiện Trưởng Tôn Vinh Cực che giấu từng chút, hấn sợ đấng, hoặc có thể nói hấn ghét cay đắng.

Hai ngày trước, lúc hấn giả bệnh, nàng liền bụng chén thuốc đấng cho hấn uống, nhớ lại vẻ mặt của hấn khi đó thật sự rất thú vị.

Nhưng nghĩ lại cũng phải thôi, một người thích vị ngọt sao không sợ vị đắng chứ.

Trong lòng Thủy Lung rất sôi nổi, mặt ngoài vẫn tĩnh lặng, nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực nói: “Không cần?”

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn thẳng vào mắt Thủy Lung, cảm thấy ánh mắt nàng lúc này có một cỗ hòa hảo khó nói thành lời, nói là rục rịch cũng không quá đáng. Cổ tình lại xinh đẹp như vậy, khiến hấn mơ hồ sinh ra xúc động thẹn quá thành giận, mặt băng bó nói: “Khỏi bệnh rồi.”

“Người khỏi bệnh rồi à?” Thủy Lung hoài nghi.

“Ừ.” Tự tin không gì sánh bằng.

Thủy Lung rũ xuống mắt: “Trước đó người nói bệnh liền bệnh, hiện tại người nói khỏe liền khỏe, có phải người trêu đùa ta không?”

Trái tim Trưởng Tôn Vinh Cực run rẩy khi nghe câu nói này, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc tội lỗi.

"A Lung . . ."

"Phốc." Thủy Lung không giả bộ được nữa.

"..." Về mặt nhu hòa, áy náy của Trương Tôn Vinh Cực cứng đờ, chờ khi hấn hoàn hồn chỉ thấy Thủy Lung thi triển khinh công rồi đi, sắc mặt hấn liền biến đổi, như buồn như vui.

Tiểu Hồ Ly giào hoạt!

Trương Tôn Vinh Cực bỏ sách xuống, cấp tốc đuổi theo.

Chờ khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, Mộc Tuyết mới bật cười ra tiếng, đi tới trước chỗ Trương Tôn Vinh Cực ngồi lúc nãy, cầm quyển sách lên, nụ cười càng thêm đậm: "Quả nhiên, một đêm không có lật qua nha."

Buổi trưa ngày hôm đó, chuẩn bị đồ ăn xong, không thấy bóng dáng Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung xuất hiện. Mộc Tuyết mơ hồ đoán được hai người đã đi làm gì, liền kêu người mang đồ ăn xuống giữ ấm, chờ tới hai người bọn họ trở về dùng bữa.

Chờ tới khoảng tám chín giờ đêm, Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung mới từ trong phòng đi ra, quả nhiên Mộc Tuyết nghĩ, vừa ra liền kiếm thức ăn.

Đội hai người ăn uống xong, Thủy Lung nhìn về phía Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết lấy một tờ giấy Tuyên Thành ra giao cho Thủy Lung.

Trên giấy là những nét vẽ cắt ngang giao nhau, lộ ra bản bản đồ giản dị.

"Thấy tình huống bên trong không?" Thủy Lung hỏi.

Mộc Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: "Không thấy rõ lắm, bên trong đường hầm có chừng ba nhánh, không ít bộ phận then chốt, sau cánh cửa đá có khối độc, sâu trùng không thể chống cự lại."

"Ừ." Trong lúc nói chuyện, Thủy Lung đã xem xong tấm bản đồ, rất hài lòng kết quả này.

Khi nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, Trương Tôn Vinh Cực cũng đứng lên, ý tứ quá rõ ràng. Đối với lần này, Thủy Lung nhẹ nhàng nhường mảy, không nói gì.

Đêm nay, dễ dàng lên vào Minh Liên Tự giống như lần trước, chỉ khác là có thêm Trương Tôn Vinh Cực mà thôi.

Thủy Lung đem cửa đá mở ra, dùng khăn tay che lấp bên trong cơ quan xoay mở, liền nghe âm thanh kéo kẹt nhỏ vang lên, sàn nhà trước mắt đột nhiên tách ra, lộ ra một lối đi.

Thủy Lung nhìn thoáng qua Trương Tôn Vinh Cực, liền dẫn đầu đi xuống. Trương Tôn Vinh Cực cũng im lặng bước đi bên cạnh nàng.

Đường hầm không tính là quá dài, không bao lâu liền đến đáy.

Thủy Lung móc đá lấy lửa ra, châm vào ngọn đèn trên vách tường, chiếu sáng khung cảnh chung quanh.

"Người biết bên trong có cái gì không?" Thủy Lung mỉm cười nhìn Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực nói: "Bí mật."

". . ." Thủy Lung liếc mắt."

"Ha ha." Tiếng cười trong trẻo réo rắc trong đường hầm, có chút quỷ dị, nghi hoặc lòng người.

Tiếng cười của hấn nhạt đi, liền nghe hấn hỏi vặn lại: "A Lung cảm thấy bên trong có gì?"

"Có thể là bí mật khiến thái hậu thân bại danh liệt." Thủy Lung nhún mày đáp.

"Có lẽ là chuyện bí mật." Trương Tôn Vinh Cực nói giỡn.

"Đúng vậy." Thủy Lung nhún vai, liếc nhìn hấn: "Nhưng đáp án này quá khéo, không có ý nghĩa."

Đường hầm u ám, ánh nến như nhún nhảy, chiếu lên làn da trắng bóng như ngọc, tăng thêm vẻ đẹp mượt mà của làn da. Trương Tôn Vinh Cực nhìn đến chuyên chú ngẩn ngơ, khóe miệng hơi cong lên. Mặc kệ bên trong có cái gì, hấn đều cảm thấy không quan trọng, chỉ cần có thể ở chung một mình với Thủy Lung, thoải mái nói chuyện phiếm và nhìn vẻ mặt hay thay đổi của nàng liền cảm thấy rất thú vị.

Bước chân của hai người đều im hơi lặng tiếng, bởi vì có bản đồ của Mộc Tuyết giúp đỡ, cộng thêm võ công cao thâm của hai người nên dễ dàng vượt

qua các cơ quan âm khí, đi tới đoạn đường Mộc Tuyết nói không thể điều tra tiếp nữa.

"Chính là chỗ này." Thủy Lung đánh giá bốn phía, phía trên tường đá có không ít lỗ nhỏ, nói như vật cái lỗ này là chỗ phóng ra độc khí.

Nàng đã ăn Phụng Nhãn Quả, phần lớn tà độc đều không có tác dụng với nàng, nhưng cũng không có nghĩa là nàng bách độc bất xâm. Ít nhất, Phụng Ương được vật nào có tác dụng với nàng, mà còn hiệu lực và tác dụng gay go.

Thủy Lung cố gắng tìm chỗ kích hoạt cơ quan thải độc, ước chừng mười phút sau cũng không có thu hoạch gì, khiến nàng cảm thấy căn bản không có biện pháp phá giải cơ quan phóng độc, chỉ có người có thuốc giải.

"Có phát hiện gì không?" Thủy Lung hỏi Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực lắc đầu: "Đây là tử quan." (TN: cửa chết.)

Nếu đã là tử quan, e là không có sinh quan (cửa sống), chỉ có thể kích hoạt nhưng không có lối thoát. Cho nên, giống như Thủy Lung nghĩ, muốn đi qua cửa đá, chỉ có một cách xông vào.

"Đề ta xuống xem thử trước." Nếu đã tới, không có lý nào lại về tay không, không nhìn thử làm sao biết kết quả như thế nào. Huống hồ, sau khi thân thể này thử độc mới có cơ hội nắm rõ độc này rốt cuộc thuộc về loại độc nào, như vậy mới có cơ hội chế thuốc giải.

Thân ảnh Thủy Lung lóe lên nhắm về phía cửa đá. Nửa đường bị Trương Tôn Vinh Cực túm lại kéo lùi về sau, chờ nàng đứng vững đã thấy Trương Tôn Vinh Cực đến trước cửa đá.

"Tên này..." Thủy Lung mím chặt môi, không biết nên tức hay nên cười.

Hành động này của đối phương là che chở cho nàng, thế nhưng cái loại cảm giác được người ta bảo vệ khiến Thủy Lung không có biện pháp hoàn toàn quen thuộc.

Lúc Trương Tôn Vinh Cực đứng trước cửa đá, các lỗ nhỏ trên vách tường hình như không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng khi Trương Tôn Vinh Cực vung tay áo lên, tựa hồ như phân tán cái khí gì đó.

"Không màu không mùi?" Thủy Lung liền đoán ra.

Bên kia, Trương Tôn Vinh Cực gạt đầu, sau đó lại thấy hấn chém vào cánh cửa một chưởng.

Ầm ầm

Tiếng vang thật lớn, ngay cả mặt đất cũng bị chấn động.

Thủy Lung cả kinh, dở khóc dở cười.

Cơ quan cửa đá này nhất định phải mở, nhưng hấn đâu cần dùng phương pháp bạo lực như thế này để mở chứ. Nhìn cái cửa đá không mòng, lại bị Trương Tôn Vinh Cực đánh liên tiếp hai chưởng, nứt ra rồi. Ngay sau đó, thấy Trương Tôn Vinh Cực dùng chân đá một cái, liền đổ sập ầm ầm, lộ ra tình cảnh đằng sau cửa đá.

Nàng đi tới bên cạnh hấn, cười nói: "Người làm cửa sập, độc khí đi vào bên trong cửa đá phải làm sao bây giờ?"

Trương Tôn Vinh Cực đem nàng kéo vào trong ngực mình, vung tay phải lên: "Phạm vi chưa đủ."

"Được rồi." Nhìn thái độ đương nhiên của hấn, nàng cũng không biết nói gì: "Đoán chừng chúng ta phải nhanh lên một chút, động tĩnh lớn như vậy, trừ khi là kẻ bị điếc mới không nghe được."

Trương Tôn Vinh Cực im lặng, thấy nàng thoát khỏi ngực mình đi về phía trước, lập tức sải bước theo sau, trước khi đi không biết vô tình hay là cố ý, hấn liền đập hai cái vào tảng đá vô tội.

Vốn dĩ cái cửa đá đang trong giai đoạn hấp hối, bề mặt càng nứt nẻ nhiều hơn, 'đùng đùng đùng đùng' liền bề thành từng cục.

Nếu cửa đá có sinh mạng nhất định sẽ khóc ---- Mẹ, phân thân hay gì gì đó đều không có nhân tính!

Thủy Lung đi đằng trước thương hại nhìn thoáng qua cửa đá, lại nhìn Trương Tôn Vinh Cực: "Người và nó có thù oán à?"

Thằng nhãi này tự dung tức giận với cửa đá làm cái gì quý gì vậy?

Về mặt Trương Tôn Vinh Cực cực kì thờ ơ, giống như muốn nói: Nàng đang nói chuyện cười à?

Hấn mới không nói với Thủy Lung là hấn giận chó đánh mèo lên cửa đá đâu. Nghe đám thuộc hạ nói, mấy ngày nay Thủy Lung đều vì thăm dò căn mặt thất* này, nên mới không có thời gian ở cùng khi hấn 'bị bệnh.'

*(căn phòng bí mật)

Nhìn cái vẻ mặt này của hấn, Thủy Lung còn biết nói cái gì, chỉ có thể xem như không có gì, trong lòng hiểu rõ là được rồi.

Không gian bên trong cửa đá rất lớn, giống như một căn phòng đóng chặt, có phòng trong và phòng ngoài. Bên phòng ngoài có mấy đồ vật trang trí bằng đá và bộ bàn ghế, liếc mắt là có thể thấy, nhưng thật ra không giác cách trang trí ở phòng khách của chùa miếu cho lắm. Lúc đi vào bên trong, bước chân của Thủy Lung hơi khựng lại. Nàng cảm thấy có một đạo tiếng hít thở, hô hấp này không hề nghi ngờ là tiếng hít thở của người ---- Trong mật thất có người sống!

Cách tám bình phong mộc mạc, Thủy Lung không tiếng động bước vào.

Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là ngọc thạch vỡ thành mảnh nhỏ, ngọc thạch này trắng óng ánh, phẩm chất cực kì tốt. Dù bể nát, nhưng vẫn có thể đem mài thành trang sức tinh phẩm, giá rất cao. Nhưng, Thủy Lung không chú ý đến giá cả của ngọc thạch, mà là hình dáng của ngọc thạch. Nhìn từng miếng ngọc thạch bị mài vụn, đủ để thấy bản gốc của ngọc thạch này rất lớn, giống như tượng người bằng ngọc.

Khi nàng càng đi về phía trước, lúc nhìn thấy gương mặt bằng ngọc ở trong góc khuất, cuối cùng nàng mới rõ tại sao mình cảm thấy quen thuộc.

Nhìn dung mạo điêu khắc bằng ngọc kia chính xác là diện mạo của thái hậu khi trẻ. Ngọc điêu khắc này chính là quà sinh nhật mấy ngày trước Khánh vương gia tặng thái hậu mà.

Ngày đó, thái hậu nhận được quà mừng về mặt rất quái lạ, tới bây giờ Thủy Lung vẫn nhớ rõ biểu tình của bà ta.

Thì ra cảm nhận của nàng là đúng, thái hậu thật sự ghét phần quà mừng này, chán ghét nên mới đập nát thành ra thế này.

Làm sao một người có thể chán ghét dung mạo lúc còn trẻ của mình? Cái này thật là không bình thường.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn về phía Trường Tôn Vinh Cực, thấy ánh mắt của hấn cũng vừa rời khỏi những mảnh ngọc, đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, hiển nhiên hấn cũng biết rõ xuất xứ của những mảnh ngọc vỡ này.

Chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây.

Phía sau cái đầu bằng ngọc có một màn vải khép lại, hơi mờ mờng manh hít thở đằng sau mảnh vải.

Thủy Lung bước tới vài bước, đưa tay vén tấm màn vải lên.

Trong nháy mắt, lọt vào mắt nàng là từng bức họa cuộn tròn, nhân vật chính trong bức họa cuộn tròn đều là một người, là một người phụ nữ.

Người phụ nữ trong bức tranh có cười, có giận, có lạnh lùng, có ngây ngô. Vẻ mặt không giống nhau, nhưng lại đẹp đến linh động, vóc người duyên dáng. Họa sĩ vẽ bức tranh này có kỹ thuật rất xuất sắc, trong từng nét vẽ đều lộ ra tình cảm sâu đậm, nếu không các tác phẩm sẽ không sống động như vậy.

Dung mạo của người phụ nữ này, Thủy Lung rất quen thuộc, chính là thái hậu, hoặc nói là thái hậu lúc trẻ.

Ánh mắt Thủy Lung lưu chuyển, chậm rãi bước vào thế giới những bức tranh cuộn tròn, đi về phía có hơi thở yếu ớt.

Lúc Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực đến gần thì vẻ mặt cả hai đều biến đổi trong nháy mắt.

Nơi này là vách tường bên trong, trên vách tường ngoại trừ vết máu đỏ sẫm cùng với khóa sắt to lớn thì không có gì khác.

Một người phụ nữ áo quần xốc xếch bị khóa sắt treo trên tường.

Bà hơi cúi đầu, tóc dài che hơn phân nửa mặt bà, làm người ta không thể nhìn rõ dáng dấp của bà. Quần áo màu lam nhạt rách nát, quần dài không thể che hết thân thể của bà, dính đầy vết bẩn và máu dơ, da thịt lộ ra bên ngoài đầy vết roi và bị phỏng. Hai chân vô lực trên mặt đất, cảm giác yếu ớt kỳ lạ, xem chừng đã bị phế.

Lúc đến gần bà khoảng hai thước, có thể ngửi được mùi hôi thối, không biết bà đã bao lâu không được tắm rửa. Nhìn đôi chân đen sì của bà, thời gian chắc chắn không ngắn.

Nhất thời, Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực đều không nói gì.

Lúc này, người phụ nữ không biết còn sống hay chết hơi cục cựa, động tác rất chậm rất nhẹ, lắc lắc đầu, sau đó khẽ ngẩng đầu lên.

Bởi vì động tác của bà, tóc bà đen trắng đan xen phân tán hai bên, chỉ có một số ít che ở mặt mũi, cuối cùng người ta cũng nhìn được đường nét trên khuôn mặt của bà, cộng thêm hai đôi mắt.

Ánh mắt của bà chết lạng lơ mờ, tựa hồ một hồi lâu mới nhìn rõ hai người trước mắt, đôi mắt vô cùng kinh ngạc lóe sáng. Sau đó, tầm mắt của bà bình tĩnh rơi vào trên mặt Trường Tôn Vinh Cực, vẫn không nhúc nhích.

“Con...a.khụ...khụ khụ khụ!” Có lẽ lâu lắm rồi không có nói chuyện, người phụ nữ há mồm lại phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe, sau đó đau đớn ho dữ dội như muốn đem nội tạng khạc ra. Tiếp đó, bà vẫn đau đớn như cũ, tầm mắt lại không hề rời khỏi khuôn mặt của Trương Tôn Vinh Cực, nhìn một chút, thể mà nước mắt chảy ra, trong mắt phát ra âm thanh khàn khàn vô nghĩa, cấp bách muốn nói gì đó, lại không kêu ra ngôn ngữ rõ ràng.

"Hoàng Thanh Vũ?" Thủy Lung đột nhiên hỏi.

Dựa vào khuôn mặt ngăm đen bản thủ của bà, Thủy Lung nhìn ra gương mặt bà và thái hậu có đường nét tương tự.

Thủy Lung nói chuyện làm người phụ nữ thức tỉnh, bà liền ngẩn người. Sau đó, lác đầu điên cuồng, giống như gấp gấp muốn nói điều gì đó, không cần thận cần trụng đầu lưỡi, máu đỏ thẩm theo khóe miệng chảy xuống.

"Đế... Đế..."

Thanh âm khàn khàn từ miệng người phụ nữ toát ra, dường như bà dùng hết sức lực muốn nói gì đó với Trương Tôn Vinh Cực.

Tình huống trước mắt có phần rất quái dị, Thủy Lung mơ hồ đoán được cái gì đó, chợt nghe tiếng bước chân rất nhỏ, liền nhìn Trương Tôn Vinh Cực nói: “Trước tiên, đem bà ấy về há?”

Trương Tôn Vinh Cực rút ra Tranh Vành Kiếm, chém vào dây xích trói người phụ nữ, 'Phách phách' hai tiếng, dây xích bị chém đứt.

“Thật sắc bén!” Hiện tại, Thủy Lung chính thức thấy được giá trị của Tranh Vành Kiếm.

Trương Tôn Vinh Cực nhướng mày: “Lúc đầu tặng nàng, nàng không nhận.”

Thủy Lung cười khe khẽ: “Bây giờ ta muốn, ngươi có tặng ta không?”

Lời nàng vừa dứt, Tranh Vành Kiếm trong tay Trương Tôn Vinh Cực bị ném về phía nàng.

“Dễ dàng như vậy à? Thật chẳng có cảm giác thành tựu.” Thủy Lung chẳng biết xấu hổ nói.

Trương Tôn Vinh Cực thấy vẻ mặt của nàng, không khỏi cười ra tiếng. Sau đó, giành Tranh Vành Kiếm từ tay nàng, nụ cười cũng biến mất: “Lại không muốn à?”

“Tạm thời để ngươi giữ.” Thủy Lung nói, vươn tay muốn ôm người phụ nữ kia. Nàng biết, từ nhỏ, Trương Tôn Vinh Cực đã mắc bệnh khiết phích. Mặc dù, hẳn khiết phích hơi cô quái, nhưng khi ở chung với nàng, bệnh khiết phích này hoàn toàn không còn tác dụng.

Tay nàng còn chưa chạm đến người phụ nữ kia, đã bị Trương Tôn Vinh Cực ngăn lại.

“Bản chết!” Trương Tôn Vinh Cực ghét bỏ nói, còn kéo nàng lui về sau.

Người phụ nữ kia nghe hẳn nói vậy, ánh mắt lơ mơ hiện lên sự tự ti, không còn nhìn hẳn gao gắt nữa, trái lại đem ánh mắt dời đi, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Tựa như đang nghĩ, bản thân nhìn hẳn chăm chú giống như làm bản hẳn.

Thủy Lung thấy vậy, hỏi hẳn: "Vậy ngươi nói nên làm sao bây giờ?"

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Tự mình trốn.” Sau đó, tay cầm Tranh Vành Kiếm, dưới chân điểm một cái bay lên, tung chưởng lên phía trên đỉnh đầu âm vang.

Tiếng nổ ‘ầm ầm’ quanh quẩn, so với chuyện đánh sụp cửa đá còn dữ dội hơn, không chỉ mặt đất chấn động, ngay cả đỉnh đầu cũng có đá vụn bụi bặm rơi xuống.

“Thật bạo lực.” Lúc nhìn thấy lỗ hổng được tạo ra trên đỉnh đầu thì Thủy Lung nở nụ cười: “Ta thích.”

Một câu ‘ta thích’ này vừa vụn bị Trương Tôn Vinh Cực nghe, khóe miệng hẳn không khỏi nhếch lên. Chờ hẳn rơi xuống đất, đứng bên cạnh Thủy Lung, vẻ mặt lại lạnh nhạt như cũ.

Thủy Lung lười vạch trần bộ dạng giả vờ giả vịt của hẳn, sâu kín cảm thán: “Bệnh nặng vừa khỏe lại có sức lực như vậy nhỉ.”

Trương Tôn Vinh Cực đưa tay nắm cầm nàng, đôi mắt khẽ híp: “A Lung cho là ta trải qua một lần, sẽ có lần thứ hai à?” Đừng hòng lấy chuyện hẳn giả bệnh để hẳn ấy này!!!!)))

Trương Tôn Vinh Cực khẽ hừ một tiếng, trong bụng thầm nghĩ sau khi trở về nhất định phải dạy dỗ Tiểu Hóa Hồ này mới được.

Lúc này, hai bóng người tiến vào từ cái lỗ hổng trên đỉnh đầu, hướng Trương Tôn Vinh Cực quỳ một chân xuống: “Chủ tử.”

Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng liếc người phụ nữ dưới đất: “Đem bà ta về.”

Hai người không nói một lời, đi tới bên cạnh người phụ nữ, giống như không có người thấy mùi hôi thối trên người bà, động tác nhanh nhẹn lão luyện đem

người phụ nữ nâng lên.

Thủy Lung thấy vậy, lại cảm thán: Trường Tôn Vinh Cực là một người biết hưởng thụ cuộc sống, cũng là người không có bản lĩnh hưởng thụ cuộc sống, mang theo cu li bên người như vậy có phiền hay không?

“Hiện tại là lúc để chờ đợi, ngay người sao?” Giọng điệu dạy dỗ của Trường Tôn Vinh Cực vang lên.

Thủy Lung thuận miệng đáp: “Không phải có người ở đây rồi à.”

Mặc dù biết Thủy Lung nói cho có lệ, nhưng Trường Tôn Vinh Cực vẫn rất hưởng thụ. Hiển nhiên, hắn tha thứ cho hành động mơ màng của nàng: “Tốt.”

Không biết hắn nói nàng mơ màng tốt hay là nàng trả lời tốt?

Từ tầng hầm ngầm trở về trên mặt đất, mới phát hiện bản thân không còn ở Minh Liên Tự, mà là một khu rừng không tính là rậm rạp.

Lúc này, chung quanh khu rừng đã bị bao vây, đám hòa thượng trọc đầu cầm đao kiếm, nhìn thế nào cũng không thấy hài hòa.

“Hai vị thí chủ ban đêm xông vào Minh Liên Tự để làm gì?” Trong đám hòa thượng, một gã hòa thượng trung niên mặc cà sa vàng, vẻ mặt từ bi đi tới. Đối với Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực làm phật lễ: “A di đà phật, trong tay thí chủ là tội nhân của ngã phật, mong rằng thí chủ đem bà.. A!”

Lời hắn đang nói đột nhiên bị cục đá cắt ngang.

Cục đá kia được ném chính xác vào ngay trán của gã hòa thượng trung niên từ bi.

Thủy Lung vô tội nhìn về phía Trường Tôn Vinh Cực: “Không biết vì sao, nhìn thấy gương mặt của gã, chân của ta liền ngứa.”

Rất cuộc, nét mặt lạnh nhạt của Trường Tôn Vinh Cực không giữ được, mím môi cười nói: “Ngứa chân thì đá thêm mấy cái sẽ hết ngứa.”

Hai mắt Thủy Lung sáng ngời: “Người hiểu ta chỉ có Đế Duyên.”

Trường Tôn Vinh Cực im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Nhìn mặt của A Lung, đột nhiên ta thấy rất ngứa tay.”

Này, hắn cư nhiên lấy cớ câu nói khi nãy của nàng.

Thủy Lung nhủ mảy: “Ngứa tay thì nhanh giải ngứa đi.”

"Ta nghĩ bốp." Trường Tôn Vinh Cực nói một cách thần nhiên.

Hắn nhanh chóng vươn tay qua mặt Thủy Lung bốp.

“Bốp” một tiếng, Thủy Lung nghiêng người trốn tránh, đồng thời đem tay Trường Tôn Vinh Cực đẩy ra.

Trường Tôn Vinh Cực híp mắt một cái, trái lại hứng thú trong đáy mắt càng dào dạt, không nghe theo can ngăn lại hướng về mặt nàng.

Đám người không biết là hòa thượng thật hay giả đều sững sốt. Đây là làm sao vậy? Bọn họ còn chưa có bắt đầu ra tay, bên đối phương đã xảy ra nội chiến?

“Mợ nó!” Hòa thượng trung niên ôm lỗ mũi chảy máu, chửi ầm lên: “Muốn liếc mắt đưa tình thì kiếm nơi khác mà đánh! Coi thường đám hòa thượng bọn ta đúng không!?”

Thủy Lung kinh ngạc nhìn qua gã hòa thượng trung niên, thấy vẻ mặt thẹn quá hóa giận của gã, liền cười: Ai u ~ Đây là nhân tài nha!

Nụ cười này không những khiến gã hòa thượng trung niên ngẩn ngơ, mà còn làm Trường Tôn Vinh Cực nổi giận trong bụng.

Bỗng nhiên, mặt gã hòa thượng trung niên đỏ bừng, sau – khi hoàn hồn liền khôi phục dáng vẻ từ bi hòa nhã lúc đầu, hai tay chắp thành chữ thập, đầy chính khí nói với đám hòa thượng: “Các tiểu tử, hiện tại có một nhiệm vụ vô cùng trọng đại rơi xuống đầu các con. Người thiếu nữ trước mắt chính là yêu nghiệt chuyển thế, nếu để mặc cho nàng đi lại trong nhân gian, tất sẽ gây tai họa, trở thành đại nạn cho thiên hạ.”

Các hòa thượng mang vẻ mặt khác nhau, có khiếp sợ, có nghiễm túc, có hoài nghi, còn có người vắn vẹo cằm nín.

Bỗng, gã hòa thượng trung niên hét lớn một tiếng: “Bắt nàng! Mau bắt nàng! Đêm yêu nghiệt này bắt lấy, ngã phật vô bờ, ta sẽ tự mình... Không, là tự mình dạy dỗ....A!!!!”

Một lực hút lớn đem gã hòa thượng trung niên hút đến trước mặt Trường Tôn Vinh Cực, giữa đường giống như đụng phải vách tường vô hình, khiến gã hòa thượng trung niên kêu đau, té ngã trên mặt đất, trong lúc nhất thời không đứng lên nổi.

Trường Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói với Thủy Lung: “A Lung đạp đi.”

Thủy Lung cúi đầu nhìn gã hòa thượng trung niên, đúng lúc gã hòa thượng trung niên lén lút nhìn vào mắt nàng. Ánh mắt kia...không thể không nói, thật sự rất hèn mọn.

“Yêu nữ, ngươi đừng vội càn rỡ!”

Thủy Lung hí mắt cười.

Ánh mắt gã hòa thượng trung niên càng bốc hỏa, máu trong hai lỗ mũi chậm rãi chảy xuôi, kết hợp về mặt chính nghĩa của gã, đừng nói là Thủy Lung ngứa chân, ngay cả đám hòa thượng cũng cảm thấy có vài phần xấu hổ.

"Yêu . . Yêu . . "

Lần này, gã chưa mắng xong, Thủy Lung đã đạp một cước lên mặt gã, chỉ nghe một tiếng kêu rên, chờ khi nàng thu chân, trên mặt gã hòa thượng trung niên có vết chân cực rõ nét.

Gã hòa thượng trung niên còn đang trong mơ màng, tầm mắt cứ nhiên liếc về phía làn váy của Thủy Lung.

Ánh mắt mờ mịt này, rất ít người để ý tới.

“Yêu nữ! Buông trụ trì ra!” Một tiểu hòa thượng tức giận gầm rú, về mặt tức tối.

Thủy Lung nhìn thoáng qua gã, liền nhìn ra được gã hòa thượng trung niên này là người gã ta yêu mến. Nàng cười nhạt, mềm nhẹ hỏi gã hòa thượng trung niên: “Đẹp không?”

"À . . Không thấy rõ." Giọng gã hòa thượng trung niên pha chút tiếc nuối.

Thủy Lung hỏi: “Không thấy rõ cái gì?”

Gã hòa thượng trung niên vẫn còn tiếc nuối như trước: “Bên dưới váy... ặc!” Gã hoàn hồn, bị phần nhìn Thủy Lung: “Yêu nữ! Yêu nữ! Ngươi muốn gây tai họa cho ta à! A di đà phật...”

Nhưng, lần này mặc kệ gã niệm phật ‘A di đà phật’ bao nhiêu lần, lời của gã đều bị nghe rõ ràng.

Tiểu hòa thượng vừa che chở gã lúc này càng giận dữ hơn, còn có mùi vị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt cũng đồng dạng bị phần.

Ảo tưởng tan vỡ gì đó, đối với bột sắt mà nói, chính là đã kích lớn nhất. Thủy Lung vô trách nhiệm nghĩ.

Đột nhiên một sức lực lớn lôi kéo, chờ Thủy Lung hồi hồn, phát hiện bản thân đã bị Trương Tôn Vinh Cực nhốt vào ngục.

Sắc mặt hân âm lãnh, một tay giúp nàng sửa sang làn váy, chân không chút lưu tình đá tới gã hòa thượng trung niên.

“AAAAAA!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Có ý tốt

Gã hòa thượng trung niên hét chói tai vì đau đớn.

Trông rất Thủy Lung nhìn gã, ý cười lưu chuyển trong mắt.

Hiển nhiên, gã hòa thượng trung niên lẩn tránh đúng lúc, vốn dĩ sức lực không đến nỗi khiến gã vỡ đầu, bởi vì gã né tránh nên nửa bên mặt bị sưng, một cái răng văng ra ngoài.

Gã hòa thượng trung niên ôm mặt, mùi máu tươi nồng nặc từ khe hở của tay chảy ra, làm người ta nhìn thoáng qua tưởng gã bị thương rất nặng, giống như một khắc tiếp theo sẽ chết mất.

Nhưng chút kỹ xảo đó làm sao qua mắt Thủy Lung được, dù máu tươi rất khủng bố, nhưng chỉ là máu chảy khi gãy răng mà thôi. Căn bản không phải đổ máu vì bị thương nặng.

“Ặc...um...các tiểu tử, vì sư...vì sư...sợ là muốn đi rồi.” Gã hòa thượng trung niên thoi thóp nhìn về phía các tiểu hòa thượng, về mặt trông rỗng mồm mịt, mang theo sự thông dong trước mặt cái chết, để lại di ngôn cho bọn họ: “Nhớ...báo thù cho sư phụ...báo thù...”

Vừa nói dứt câu, đầu gã hòa thượng trung niên nghiêng sang một bên, mắt cứ như vậy mà tròn trắng, hai tay chắp thành chữ thập.

“Trụ trì!!!!!!!!!!!!”

“Sư phụ!!!!”

Mấy tiểu hòa thượng thấy tình cảnh này liền quên mất vẻ mặt hèn mọn lúc nãy của gã hòa thượng trung niên, đáy lòng đau khổ, từng người đều thay đổi sắc mặt.

“Yêu nữ! Ngươi trả mạng lại cho sư phụ ta!!!!” Tiểu hòa thượng lúc trước bảo vệ gã hòa thượng trung niên xông lên, nét mặt thống khổ rùng rợn với Thủy Lung, hai mắt tràn đầy nước mắt, giờ trường côn trong tay lên, bộ dạng giống như muốn xông lên liều mạng với Thủy Lung.

Thủy Lung hứng thú nhìn biểu cảm của bọn họ, phát hiện nét mặt đau khổ của bọn họ không phải giả, thầm nghĩ: Lão hòa thượng này đúng là một nhân tài, rốt cuộc ông ta đã lừa đám thần côn này như thế nào mới có thể bồi dưỡng bọn họ thành tiểu hòa thượng nào tàn cứng đầu?

“Mau! Bọn họ ở chỗ này!”

Ánh lửa kèm theo người ở bốn phương tám hướng tới gần. Những người này mặc quần áo bó sát người màu đen, nhìn vẻ mặt của nhóm tiểu hòa thượng, hình như bọn họ cũng không quen biết nhau.

Nhóm tiểu hòa thượng cũng thêm nhóm hắc y nhân, hợp lại khoảng chừng hai trăm người, xung quanh rừng cây rậm rạp, không một khe hở thoát thân.

“Ra tay!” Nhóm người mới tới không nói một lời, vọt tới phía Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung.

Trận đánh nhau hết sức căng thẳng.

"Cầm." Trường Tôn Vinh Cực giao Tranh Vành Kiếm cho Thủy Lung.

Thủy Lung lắc đầu, thấy sắc mặt hắc khó coi, lập tức giải thích: “Ta càng thích dùng binh khí dài.” Ánh mắt của nàng nhìn về tiểu hòa thượng lệ rơi đầy mặt.

Không chờ Trường Tôn Vinh Cực nói nhiều, bóng dáng Thủy Lung bay vọt đi qua, chớp mắt đã tới trước mặt tiểu hòa thượng. Trong chớp mắt, tiểu hòa thượng không phản ứng kịp, dễ dàng ra tay cướp trường côn trong tay tiểu hòa thượng.

Hai tay nàng cầm trường côn, lại không sử dụng côn pháp, tùy ý thi triển mấy chiêu, mạnh mẽ đầy sinh lực, để người ta liếc mắt liền nhìn ra nàng coi gậy gộc thành trường thương.

Thủy Lung quay đầu nhìn Trường Tôn Vinh Cực, cười: “Đến, so tài một chút?”

Đêm khuya trong rừng cây, ánh lửa chầm chầm, nụ cười của nàng cũng giống như lửa, xinh đẹp khiến lòng người hừng hực, khó mà kiềm chế.

Trường Tôn Vinh Cực khẽ hừ một tiếng, thu Tranh Vành Kiếm vào tay, gạt đầu với nàng.

“Ha.” Thủy Lung cười khê ra tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo này rơi vào mắt nàng, chỉ có thể dùng hình ảnh đáng yêu để hình dung.

Thân ảnh màu đỏ giống như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, lấy uy thế khó đỡ nhảy vào hỗn chiến.

Trường Tôn Vinh Cực chờ Thủy Lung ra – tay, mới theo sát phía sau nàng, chỉ dùng chân đánh địch, nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của hắc chưa bao giờ rời khỏi bóng dáng của Thủy Lung.

Hai bóng dáng một đỏ một xanh, giống như hoa hồng và lá, quần quýt chẳng phân biệt được.

“Hừm?” Thủy Lung đang chìm trong thỏa thích, khóe mắt nàng lóe lên. Chợt nhìn thấy mấy bóng người như rắn độc đánh về phía hai người mang theo người phụ nữ bị thương nặng kia.

Thì ra, mục đích của bọn họ là người phụ nữ kia?

Nhìn thấy bốn bóng dáng xuất hiện đột ngột, đánh hai người mang người phụ nữ bị thương kia trở tay không kịp. Thủy Lung quyết định thoát khỏi hỗn chiến, phóng tới hướng người phụ nữ kia.

Mắt thấy lưỡi dao lóe lên tia sáng lạnh sắp chém trúng đầu người phụ nữ. Cuối cùng, Thủy Lung cũng chạy tới kịp thời, trường côn trong tay ngăn chặn, khiến trường côn bị chém làm hai.

Người cầm đao chém không ngờ nửa đường gặp Trình Giáo Kim, không chần chừ dùng đao quét ngang, hướng về phía Thủy Lung.

Ánh mắt Thủy Lung rét lạnh. Trước tiên, vì bảo vệ người phụ nữ, không chỉ làm mất vũ khí mà còn đứng không vững. Thấy lưỡi đao sắp quét qua mình, Thủy Lung không chút do dự xoay người, hạ mức độ bị thương xuống mức thấp nhất.

Ai ngờ, đột nhiên có bóng người vọt tới trước mặt nàng, đặt nàng ở dưới thân.

Tê!

Âm thanh lưỡi đao cắt qua da thịt truyền vào tai.

Hai mắt Thủy Lung vừa mở ra liền thấy gương mặt cau bần gần trong gang tấc, cùng với cây đao mà sát thủ giơ lên trên đỉnh đầu.

“Chết tiệt!” Một tiếng sảng giọng chửi bới.

Nếu không phải người phụ nữ này đột nhiên có hành động bất ngờ, nhiều nhất nàng chỉ bị thương ngoài da, sau đó đem tên sát thủ giải quyết. Hiện tại, nàng bị người phụ nữ đó đặt dưới thân mình của bà, đánh mất cơ hội tốt, đồng thời đưa bản thân vào chỗ nguy hiểm.

Thủy Lung không hề do dự, nhanh chóng quyết định đẩy người phụ nữ trên người mình ra. Tiếp đó, nghiêng người lăn một vòng, chuẩn bị xông tứ thế bị thương nặng --- Nếu không đẩy người phụ nữ đó ra, một đao này chém xuống, người phụ nữ đó chết là cái chắc.

Đau đớn như trong tưởng tượng không có xuất hiện, trái lại bản thân nàng được kéo vào cái ôm ấm áp mà quen thuộc.

Thủy Lung ngẩng đầu lên liền thấy cặp mắt tóe lửa giận của Trương Tôn Vinh Cực.

Lần này, tâm trạng của hắn rất rõ ràng, không hề che giấu.

“Cũng không chết.” Thủy Lung giải thích.

Những lời này rất rõ ràng không vừa ý Trương Tôn Vinh Cực, chẳng những không khiến lửa giận của hắn tiêu tan, trái lại càng thêm nồng nặc.

Thủy Lung chép miệng, được rồi... Nếu bây giờ không để thằng nhãi này hài lòng, đoán chừng cái gì hắn cũng làm ra: “Ta sai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Không có tên chương

Đến trước mặt hoàng thượng để đổi chất, đứng trước mặt dân chúng thành Kỳ Dương đổi chất, như vậy chẳng phải hồng rồi sao?

Giống như Bạch Thủy Lung nói, chỉ cần người có mắt liếc nhìn liền biết ba nghìn binh sĩ này đều là người già yếu. Nếu bị truyền ra ngoài, những binh sĩ như thế này mà là lòng tốt của hoàng thượng dành cho Bạch Thủy Lung, thế thì uy nghiêm của hoàng thượng đặt ở đâu?

Nguy Nhất Nhân không ngừng tuôn mồ hôi lạnh.

Gã nhận được chỉ thị của cấp trên, đem binh sĩ không được trọng dụng trong trại huấn luyện bán cho Thủy Lung. Nhưng gã có ý xấu, đem một nhóm người già yếu không biết có thể sống bao lâu đến. Vốn định mượn ý chỉ của hoàng thượng để tác quái, khiến Bạch Thủy Lung có khổ không dám nói, nuốt cục tức vào bụng, không dám phản kháng nhận lấy đám người này trở về, coi như bỏ tiền tiêu tai họa.

Không ngờ, Thủy Lung lại phản bác trực tiếp như vậy, mà còn là một kích trí mạng.

"Này, này, Võ vương phi, tiểu nhân, tiểu nhân nghĩ ở đây nhất định có hiểu lầm." Nguy Nhất Nhân vội vã nhượng bộ.

Ánh mắt Thủy Lung nhìn gã rất rõ ràng, nàng nói được sẽ làm được. Nếu như hắn thật sự làm như vậy, dựa vào thân phận của nàng và sự che chở của Võ vương, tự nhiên sẽ không có chuyện gì lớn. Nhưng, gã chỉ là một viên quan nhỏ bé, không có bối cảnh lớn, nhất định sẽ trở thành con chó bỏ mạng.

"Hiểu lầm?" Thủy Lung không vì gã lùi bước mà bỏ qua: “Ta lại không cảm thấy như vậy.”

"Võ vương phi!" Hai mắt Nguy Nhất Nhân đỏ bừng, gầm nhẹ: “Ngươi đừng có khinh người quá đáng!”

Thủy Lung cười nhẹ: “Ngươi không phải người đầu tiên nói lời này, nhưng cũng không phải là người cuối cùng. Ngươi đã nói ta khinh người quá đáng, như vậy để ta lần tới cho ngươi xem!”

Nàng nói xong, quay đầu về nhóm Lý Hổ: “Đánh! Chỉ cần chờ một hơi thở là được, có chuyện gì ta sẽ tự chịu trách nhiệm.”

Nhóm người Lý Hổ rõ ràng rất quen thuộc với hành động này của nàng, hai mặt nhìn nhau, sau đó vọt tới Ngụy Nhất Nhân mà đánh.

Gần hai ngàn người, đương nhiên không có khả năng mỗi người đều đánh được Ngụy Nhất Nhân một cái, nhưng phần lớn đều không ai tranh giành đánh gã, mà ở bên cạnh ồn ào trợ uy.

Lúc Bạch Thiên Hoa chạy tới liền thấy cảnh tượng này, trong lòng vừa sợ lại vừa hưng phấn, nghĩ: Nếu như là lời của hắn, chắc chắn không ai dám làm như vậy.

Sau một thời gian uống xong chun trà, nhóm người Lý Hổ tản ra, lộ ra bóng dáng Ngụy Nhất Nhân.

Giờ này, bộ dạng của gã giống như Thủy Lung đã căn dặn, phỏng chừng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Thủy Lung nhìn thoáng qua gã, đi tới bên cạnh Bạch Thiên Hoa: “Có nhiệm vụ giao cho ngươi, có muốn làm không?”

“Vạn Phu Trường, mời nói!” Bạch Thiên Hoa làm tư thế chính quy của quân đội, vẻ mặt nghiêm túc.

Thủy Lung cười, nhóm người Lý Hổ đứng bên cạnh cũng cười to.

Bầu không khí nặng nề, kịch liệt lúc đầu lập tức vì tiếng cười mà dễ chịu hơn.

Thủy Lung xoa xoa đầu Bạch Thiên Hoa, dưới ánh mắt buồn bực của Bạch Thiên Hoa, chỉ vào nhóm người già yếu: “Mang bọn họ đến chỗ ở của Ngụy Nhất Nhân, chờ mệnh lệnh xét nhà.”

“Hả?” Bạch Thiên Hoa ngẩn ra, nhìn Ngụy Nhất Nhân thờ thề thảo dưới đất, nghi hoặc: “Gã ta phạm tội lớn gì à?”

“Giả truyền thánh chỉ có tính là tội lớn không?” Thủy Lung hí mắt, chậm rãi bổ thêm một câu: “Cộng thêm tổn hại mặt mũi hoàng thượng, ảnh hưởng đến tình nghĩa hoàng thất.”

“Dạ.” Bạch Thiên Hoa gật đầu.

Nếu như gã ta giả truyền thánh chỉ làm tổn hại mặt mũi hoàng thượng, như vậy hoàng thượng sẽ vì mặt mũi của mình, nhất định phán tội cho gã.

Bên kia, dù cả người Ngụy Nhất Nhân đau đến không thể nhúc nhích, nhưng thánh giác và trí nhớ không có bị mất, đương nhiên cũng nghe rõ lời Thủy Lung và Bạch Thiên Hoa nói. Sắc mặt đau khổ, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Thủy Lung, nghiền răng gầm nhẹ: “Bạch Thủy Lung, ngươi nhất định chết không được từ tế!”

“Lời này ta cũng nghe nhiều lần rồi, nhưng ta vẫn sống đến bây giờ, mà còn sống đến hai lần.” Thủy Lung nhún vai.

Thái độ như vậy khiến Ngụy Nhất Nhân tức đến học máu, xem chút nữa thờ không ra hơi, đành ghen nín.

“Ngươi nghĩ rằng chỉ dựa vào những thứ này có thể kéo lão tử xuống nước à? Không có cửa đâu! Ta không có tội, ta không có giả truyền...”

Thủy Lung chậm rãi cắt đứt lời của gã: “Đạo này quốc khổ Tây Lăng trống rỗng, mỗi người đều vì nước mà góp sức gánh một phần trách nhiệm, những năm gần đây, Ngụy đại ăn hưởng không ít béo bở rồi, ta nghĩ hoàng thượng không cự tuyệt việc Ngụy đại nhân đóng góp không cầu danh lợi đâu.”

Đột ngột, sắc mặt Ngụy Nhất Nhân trắng bệch.

Mỗi câu Thủy Lung nói đều đánh trúng tử huyệt của gã.

“Đi đi.” Thủy Lung dẫn dò Bạch Thiên Hoa và nhóm người Lý Hổ: “Lý Hổ, trong số các người ai có cha mẹ thì đi về nói một tiếng, ta cho các người ba ngày để chuẩn bị. Ba ngày sau, tập hợp ở trạm dịch phía đông nam. Thiên Hoa, ngươi dẫn người đến phủ đệ của Ngụy Nhất Nhân.”

“Không ——!” Ngụy Nhất Nhân gãy dựa muốn đứng lên, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Võ vương phi, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân thực sự biết sai rồi! Ngài buông tha cho tiểu nhân đi! Vạn xin ngài!”

Thủy Lung tà nghệ nhìn gã, con ngươi không chút gợn sóng, nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi đã lựa chọn đối nghịch với ta, ngươi nên sớm có chuẩn bị để ta đối phó.”

Giương mặt Ngụy Nhất Nhân như tro tàn, biết vậy thà chẳng làm.

Ngày đó, đám người Lý Hổ có gần hai ngàn người tự đi về nhà, Bạch Thiên Hoa dẫn ba ngàn người già yếu đi phủ đệ Ngụy Nhất Nhân, chờ tin tức.

Lúc Trương Tôn Lạc Dần biết được chuyện này, ông ta đang ở ngự hoa viên vui vẻ với nữ nhân, vừa nghe tới chuyện liên quan đến Bạch Thủy Lung, lòng dạ thanh thần gì cũng mất sạch: “Ý ngươi nói, Bạch Thủy Lung không nhận ba ngàn binh sĩ trăm ban cho, còn náo loạn một hồi?”

Minh Lễ Tầm thấy sắc mặt ông ta không tốt, mặt nổi con thịnh nộ, lập tức ôn hòa giải thích: “Cũng không đúng hoàn toàn. Nghe người trở về hồi báo, Ngụy Nhất Nhân bóp méo thánh chỉ của hoàng thượng. Đưa ba ngàn người già yếu cho Võ vương phi, ba ngàn người này được Bạch tiểu công tử dẫn đi dạo quanh thành Kỳ Dương một vòng, dân chúng đều thấy rõ, quả thật là một đám người bệnh tật và tàn phế, sợ là sống cũng không được bao lâu.”

Trưởng Tôn Lạc Dần hiểu rõ ý trong lời của Minh Lễ Tầm, lửa giận trên mặt giảm bớt, lại sinh ra chút xấu hổ.

“Ngụy Nhất Nhân chết tiết này!” Mặc dù, Trưởng Tôn Lạc Dần không định cho Thủy Lung binh sĩ, nhưng cũng không đến mức đưa đám người bệnh tàn này cho nàng.

Nếu để dân chúng biết chính ông ta cấp cho Thủy Lung đám người kia để bảo vệ thành trì, e rằng mặt mũi của ông ta chẳng còn gì. Cái gì dối trá, bụng dạ hẹp hòi, lòng dạ hiểm độc... đều rơi xuống đầu ông ta.

Minh Lễ Tầm nói tiếp: “Vô vương phi vừa nhìn những binh sĩ kia liền biết Ngụy Nhất Nhân giả truyền thánh chỉ, xử phạt gã ta tại chỗ. Không chỉ như thế, nghe người khác nói, trong lúc Ngụy Nhất Nhân làm quan, có nhận không ít của hối lộ, còn ăn xén quân lương, gia tài rất hùng hậu.”

Lúc Trưởng Tôn Lạc Dần nghe những lời phía sau, đôi mắt sáng rực, quyết định thật nhanh: “Tham quan ô lại bức này làm sao có thể nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật được? Truyền ý chỉ của trẫm, cắt chức của Ngụy Nhất Nhân, khám xét nhà của gã ta, đem tài sản sung công.”

“Dạ.” Minh Lễ Tầm đáp, liền đi truyền ý chỉ.

Khi ông đi từ từ ra ngoài, lúc sắp ra khỏi ngự hoa viên, ngoái đầu nhìn Trưởng Tôn Lạc Dần vui vui vẻ vẻ trong đình tạ, trên mặt ông hiện lên nỗi thất vọng rồi biến mất, không bị bất kì ai phát hiện.

Phủ đệ Ngụy Nhất Nhân bị khám xét, làm cho không ít người quan tâm.

Nơi đây là thành Kỳ Dương, hoàng thành dưới chân thiên tử, thỉnh thoảng cũng có người thăng quan, kẻ mất chức. Dân chúng đã sớm nhìn quen rồi.

Nhưng hôm nay khác chính là, Ngụy Nhất Nhân bị xét nhà rất sạch sẽ, ngay cả bàn ghế cũng bị khiêng đi.

Những món đồ lật vật là do ai đem đi? Đương nhiên là ba ngàn người già yếu rồi, bọn họ không dám đem tiền tài của Ngụy Nhất Nhân rình đi, nhưng bàn ghế thì có thể dời. Đám người Lý Hồ và ba ngàn người già yếu trong trại huấn luyện, đều bị Ngụy Nhất Nhân bắt nạt không ít. Bọn họ đều căm ghét Ngụy Nhất Nhân từ tận đáy lòng. Cho dù món đồ đó không có tác dụng gì, bọn họ cũng không muốn để lại cho gia đình họ Ngụy, lấy hết đồ trong nhà gã ta xong trong lòng bọn họ cảm thấy rất sảng khoái.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, mấy ngày bình lặng liên tiếp khiến Thủy Lung cảm thấy rất kì quái. Vì sao Minh Liên Tự xảy ra chuyện lớn như vậy mà phía thái hậu vẫn không có động tĩnh gì?

Chẳng lẽ bà ta định yên lặng theo dõi biến động? Hay là có ý định chuyển sang thế bị động làm chính? Muốn nàng chủ động xuất kích?

Tiểu lâu phía tây được đặt tên là Trúc Lan Uyển, người phụ nữ tự nhận mình mới là Hoàng Thanh Tuyết cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, nghe nói mỗi ngày bà ấy đều phơi nắng ở trong sân. Hứng thú duy nhất là hỏi đám nha hoàn những chuyện có liên quan đến Trưởng Tôn Vĩnh Cực, thỉnh thoảng cũng nhắc đến Thủy Lung.

Theo nguyên lời của nhóm tỷ nữ, đối với Thủy Lung, người phụ nữ này dường như đã bị thái hậu thấm nhuần triệt để. Hơn nữa, tất cả đều nói xấu Thủy Lung.

Sau khi Thủy Lung biết được cũng không có phản ứng gì, đại khái nàng cũng đoán được nguyên nhân.

Nếu người phụ nữ này là Hoàng Thanh Tuyết thật, như vậy thái hậu chính là Hoàng Thanh Vũ. Hoàng Thanh Vũ thay mặt đổi đào, cực kì hận Hoàng Thanh Tuyết, thỉnh thoảng sẽ đi dày vò Hoàng Thanh Tuyết, có lẽ Trưởng Tôn Vĩnh Cực cũng là thủ đoạn để thái hậu hành hạ người phụ nữ này một thời gian. Vừa nghĩ tới chuyện con trai mình bị tỷ tỷ mình không che, còn cưới người vợ ‘kiêu ngạo phách lối’, ‘tính cách cổ quái’, ‘thích giết chóc lại hiếu chiến’, ‘lấy giết hại làm niềm vui. (Những lời này đều nghe từ miệng nô tỳ hầu hạ người phụ nữ kia nói.) Có thể tượng tượng được, lúc trước bà ấy bị nhốt dưới lòng đất khổ bao nhiêu. [TN: MNN! Chị Lung nhà ta cứu lên mà còn nghĩ như vậy, nếu thích giết chóc tàn nhẫn như bà nghĩ thì chị ấy còn gì cứu bà ra cho vướn tay, vướn chân ^&^&(T^\$%E%# Chút lòng trắc ẩn khi anh Cực không nhận bà ta đều biến mất sạch sẽ.)

Mặc dù Thủy Lung biết hết mọi chuyện, nhưng nàng không có đi giải thích cho người đàn bà kia hiểu. (Ngữ: Ghét rồi, người đàn bà kia!!!!)

Quan điểm của một người đối với một người khác, không phải dựa vào lời nói là có thể làm sáng tỏ. Nàng chỉ quan tâm chính mình nhìn như thế nào, cảm thấy thế nào. Quan trọng nhất là, gần đây Thủy Lung bận rộn nhiều việc, không có thời gian đi bồi dưỡng tình cảm mẹ chồng – nàng dâu với bà ta.

Hôm nay, Thủy Lung đến trạm dịch phía đông nam, nhóm người Lý Hồ đã đứng chờ ở đó.

Chiếc xe ngựa từ xa dần dần đến gần, bệ ngoài xe ngựa cũng không xa hoa gì, vừa xem liền biết nó rắn chắc và thích hợp để dùng, khi nhìn kỹ, sẽ phát hiện từng chỗ trên xe ngựa đều được điêu khắc rất tinh tế, làm từ vật liệu hiếm có.

Thân ảnh Thủy Lung từ trên xe ngựa bước xuống, nhóm Lý Hồ liền phát hiện.

Tuyết sắc mỹ nhân thơm mát đứng bên cạnh xe ngựa.

Trong nháy mắt, trạm dịch phía đông nam liền yên tĩnh.

Nhóm Lý Hổ một hồi lâu mới hoàn hồn, vẫn là Lý Hổ phản ứng trước tiên, mặt đỏ bừng tới mang tai sờ sờ mũi, đối với Thủy Lung rống to: “Vạn Phu Trường... À! Không, phải gọi là thành chủ đại nhân! Hắc hắc hắc, ta nói thành chủ đại nhân, người thay đổi lớn như vậy... thật là khiến các huynh đệ bọn ta chẳng biết làm sao.”

Trần Hạo Nhiên cũng liền lên tiếng: “Thành chủ đại nhân biến thành mỹ nhân, ngay cả tính cách cũng mềm mại đi không ít. Không ngờ người không cười ngựa nữa, biết ngồi xe ngựa à?”

Những lời trêu ghẹo và cười đùa như thế này có rất nhiều trong kí ức của ‘Bạch Thủy Lung’, dù biết ‘Bạch Thủy Lung’ ở chung với đám thuộc hạ này tương đối tùy ý. Cái này thật ra rất giống với Thủy Lung ở kiếp trước.

Không thể không nói, mọi chuyện dường như có nhân quả duyên phận.

Nàng và ‘Bạch Thủy Lung’ không những có tên giống nhau, các mặt khác cũng có nhiều thứ giống nhau. Trái lại, phương diện khác nhau cũng không ít.

“Đúng đó, đúng đó! Thành chủ đại nhân, người muốn là tiểu thư khuê các à?”

“Ha ha ha, vậy chúng ta không phải thành hộ vệ hộ hoa rồi sao?”

Cả đám người người một câu, ta một câu, càng nói càng tùy ý, bầu không khí càng ngày càng buông lỏng.

Thủy Lung vẫn không nói gì, tay đã bị một bàn tay khác nắm, nàng không quay đầu cũng biết người nào đó trong xe ngựa đã mất kiên nhẫn rồi.

“Ặc!” Nhóm người Lý Hổ càng nói càng hưng phấn, bỗng giống như con vịt bị bóp cổ, không ai dám phát ra âm thanh, trợn mắt nhìn phía sau Thủy Lung.

Phản ứng của bọn họ khiến Trương Tôn Vinh Cực từ trong thùng xe đi ra có chút thỏa mãn. Tay dùng sức kéo Thủy Lung vào trong xe, mình cũng đi vào, chỉ để lại một câu nói: “Đây là kỷ luật quân đội hả?”

Thanh âm lười biếng nhẹ nhàng không nghe ra mùi vị gì, nhưng lại khiến đám người Lý Hổ đỏ mặt tới mang tai, buồn bực ngậm miệng bày ra tư thế quân nhân.

“Giá.” Phong Giản vùng roi ngựa, đánh xe đi.

Nhóm người Lý Hổ vội vã, chỉnh tề chạy theo sau.

Đoạn đường này đi chừng nửa canh giờ, đám người Lý Hổ đằng sau đã khôi phục lại tinh thần.

Lý Hổ nói nhỏ với Triệu Hạo Nhiên: “Rõ ràng Võ vương gia không có làm gì hết, vì sao ta cảm thấy rất đáng sợ.”

“Cũng không phải một mình người.” Triệu Hạo Nhiên tràn đầy linh hội gật đầu.

Đỗ Ngưu yên lặng nói: “Cũng không phải chỉ có hai người các người.”

Tiền Tất cười khanh khách: “Hắc! Ta xác định, tuyệt đối không phải ba người các người.”

Nhóm binh sĩ ở chung quanh đều gật đầu đồng ý.

Bọn họ đều có chung một nhận thức: Khí thế của Võ vương gia thật sự là quá kinh người rồi!

Trong xe, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ngồi chung một chỗ, đương nhiên không ai biết suy nghĩ trong bụng của nhóm binh sĩ.

Thủy Lung miễn cưỡng nói: “Ta nói, ta có thể đi một mình mà.”

“Để một mình nàng đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt à?” Trương Tôn Vinh Cực thản nhiên nói, không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

Thủy Lung bĩu môi: “Bản về bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt, người mạnh hơn ta rất nhiều.”

“Suy nghĩ miên man không phải là thói quen tốt.”

“Nhớ người cũng không được sao?”

“Được!” Trả lời cấp tốc không gì sánh bằng.

Thủy Lung cười phì, mặt tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm Trương Tôn Vinh Cực, không nhịn được đưa tay véo mặt hắn một cái.

Hiển nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không ngờ Thủy Lung sẽ làm như vậy, thịt trên mặt vừa bị nàng bóp lại nặn, khuôn mặt lạnh lùng vì thế mà biến dạng.

Hắn sùng sốt một giây, sau đó ánh mắt ngưng tụ, cả người tỏa ra khí thế bức người, làm người ta khiếp sợ.

Thủy Lung không sợ hãi, như cười như không liếc nhìn đôi tai đỏ ửng giấu sau mái tóc đen, bình tĩnh buông tay ra, đem tay vươn về phía Trương Tôn Vinh Cực, giống như dỗ dành đứa trẻ hoặc là cố ý trêu chọc, nghiêm túc nói: “Cái tay này đúng là không ngoan, không biết sợ chết mà sờ râu cọp. Ừm, cho người, người xem nên phạt như thế nào?”

Về mặt uy nghiêm của Trương Tôn Vinh Cực suýt chút nữa bị phá vỡ, khoe miệng giật giật, không biết là muốn cười hay tức giận.

“A Lung nghĩ rằng như vậy là có thể bù đắp lỗi lầm đã gây ra sao?”

Thủy Lung vô cùng kinh ngạc: “Bản thân ta là vô tội nha.”

Trương Tôn Vinh Cực bị bộ dạng bất chấp lí lẽ của nàng chọc vừa buồn cười vừa tức giận, nhìn mặt nàng lại nhìn tay nàng, không biết nghĩ tới điều gì, khoe môi cười nhạt: “Đúng rồi. Cái tay này sai, nên phạt cái tay này.”

Thủy Lung phát hiện nét mặt của hắn biến hóa, liền biết mọi chuyện có thay đổi, dứt khoát rút tay về, nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Người khoan hồng độ lượng tha cho nó đi.”

Trương Tôn Vinh Cực nhìn không được cười khế, phá hủy bầu không khí nguy hiểm do hắn tạo ra.

“Cho dù người có tính tình tốt cũng bị nàng bào mòn.” Hắn nói chuyện rất đương nhiên.

Thủy Lung khinh bỉ. Lời này nghe như tính tình hắn tốt lắm í, trên thực tế cái tính nét coi là tốt của hắn, vậy thì trên đời này không có người xấu tính rồi.

Trương Tôn Vinh Cực nhanh chóng bắt lấy cái tay phạm lỗi của nàng, tay kia đem nàng ôm vào ngực mình, hoàn toàn giam cầm không cho Thủy Lung cơ hội chạy trốn.

Thủy Lung giật mình trong lòng, biết mình bị lật thuyền trong mương rồi.

Nàng ôn tồn nói: “Cái tay làm sai.”

“Ừ, ta chỉ phạt cái tay.” Trương Tôn Vinh Cực nói.

Cái rắm! Chỉ phạt cái tay, người ôm cả người ta làm gì?

Thủy Lung chưa kịp phản bác, ngực đã bị tập kích.

Chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cực nắm tay nàng, cứ như thế không chừa tay nàng, đè ép vuốt ve cặp ngực no đủ của nàng.

Ngón tay của hắn rất linh hoạt, không chừa tay nàng dễ dàng giống như bàn tay của mình, hoặc bóp hoặc nhào nặn, thậm chí còn có thể cời áo như ăn cơm bữa.

Thủy Lung chưa bao giờ có loại thể nghiệm này, tay của mình đụng chạm thân thể của mình, có ảo giác giống như mình đang tự an ủi chính mình, hơn nữa người đàn ông ngồi bên cạnh còn dùng ánh mắt thâm thúy, nóng rực nhìn chăm chăm mình, khiến bản thân càng sinh ra cảm giác xấu hổ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dường như rất ngắn lại giống như dài đằng đặc, cho đến khi không khí trong xe ngựa nóng rực lên.

Không ai biết là người nào chủ động hôn môi, ẩm thanh nước bọt giao nhau rất rõ ràng.

“Đủ rồi.” Thủy Lung đẩy Trương Tôn Vinh Cực ra.

Nàng không muốn ở trong thùng xe làm với Trương Tôn Vinh Cực đâu.

Không chỉ vì bên ngoài đều là người của mình, quan trọng nhất chính là nàng không muốn đi lại bất tiện.

Ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe lên tia bất mãn, sự bất mãn không nhằm vào Thủy Lung, mà là nhằm vào người bên ngoài.

Hắn cũng đoán được nguyên nhân Thủy Lung không muốn.

Nếu như không có người ở bên ngoài thì tốt biết mấy.

Trong đầu hắn liền toát lên một ý nghĩ kinh khủng, đương nhiên hắn không có thực hiện.

Lần này từ thành Kỳ Dương về thành Nam Vân vốn vẹn một tháng trời. Dùng nhiều thời gian như vậy là vì thăm dò người của đội ngũ này, hiểu rõ và giải quyết khả năng gian tế trà trộn.

Từ một khắc đội ngũ gần hai ngàn người tiến vào thành Nam Vân, Thủy Lung cảm thấy thành Nam Vân có biến hóa.

Ban đầu vừa vào thành Nam Vân, trên đường gặp vài tốp trộm cướp. Lúc này cũng không ngoại lệ, nhưng kẻ cướp trên đường đi đều là người của nàng

gây rối, mục đích là muốn mê hoặc một ít tên thám tử. Trải qua nhiều lần bị cướp chặn đường, cuối cùng cũng đến cửa thành Nam Vân. Hai thủ vệ gác cổng chỉ mặc quần áo đơn giản nhưng không cũ nát, đứng thẳng tắp khiến người ta cảm thấy khí thế hùng hãn, trầm ổn.

Binh lính giữ cửa thành lúc đầu, lười nhác lại tham tài, bây giờ nhìn thấy tuyệt đối không giống ngày trước.

Lúc này, người gác cửa thành cũng thấy nhóm người Thủy Lung đi tới.

Khi thấy đội ngũ gần hai ngàn người đến gần, bọn họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lẫn cổ kị.

Hai người ngăn chặn đội ngũ lại, một người nói: “Gần đây thành Nam Vân không tiếp khách lạ.”

Phong Giản đem lệnh bài Thủy Lung đưa cho hắn ra, hướng về binh lính giữ cửa: “Bọn họ là người của thành chủ đưa về làm binh sĩ bảo vệ thành.”

Binh lính giữ cửa nhìn thấy lệnh bài, vẻ mặt cẩn thận nghiêm túc lập tức hưng phấn lên, người vừa mới hỏi vội vã quỳ xuống, la lớn: “Cung nghênh thành chủ trở về!!”

Những người khác nghe vậy cũng vội vàng quỳ xuống la lớn.

Thanh âm to lớn của bọn họ truyền vào trong thành, dân chúng ở cách cửa thành không xa cũng nghe được, mỗi người đều buông hết mọi chuyện đang làm xuống, chạy về phía cửa thành. Khi thấy đội ngũ Phong Giản đi vào, bọn họ tự giác nhường đường, vẻ mặt hưng phấn nhìn xe ngựa và đám người Lý Hồ.

“Thành chủ đại nhân! Là thành chủ đại nhân trở về!!”

"Oa! Thật là nhiều người, cộng thêm toàn bộ thanh niên, đàn ông trong thành, có bọn họ ở đây, thành Nam Vân liền an toàn.”

“Thành chủ đại nhân nói đều là sự thật, sau này thành Nam Vân nhất định sẽ tốt hơn!”

"Thành chủ đại nhân —— "

Dân chúng tụ tập lại càng lúc càng nhiều, tiếng kêu tạt nham càng lúc càng lớn.

Về mặt đám người Lý Hồ hết sức kinh ngạc nhìn tình huống này.

Triệu Hạo Nhiên nhỏ giọng nói: “Thật không ngờ Vạn... ặc, danh tiếng thành chủ đại nhân cao như vậy, có rất nhiều người dân kính yêu người!”

Tiền Tất nói: "Các người không cảm thấy kỳ quái sao? Ngày trước, ta nghe nói thành Nam Vân chịu nhiều thiên tai nhân họa, ngay cả tên ăn mày cũng không muốn sống ở chỗ này. Nhưng, các người hãy nhìn đi, tuy rằng bọn họ mặc quần áo mộc mạc, nhưng không có cảm giác túng quẫn. Hơn nữa, đường phố sạch sẽ, bốn phía xây dựng nhiều lầu gác, thoạt nhìn không có một chút lụi bại, trái lại có vẻ phồn thịnh, vui mừng.”

Đỗ Ngưu cười nói: “Cái này còn cần phải đoán à? Mọi thứ ở đây nhất định là do thành chủ đại nhân tạo nên, bằng không làm sao có nhiều người kính yêu thành chủ chứ.”

Lý Hồ gật đầu tán thành, cười nói: “Nói vậy thì chúng ta lựa chọn đi theo Vạn Phu Trường là đúng rồi. Không phải Vạn Phu Trường đã nói, chỉ cần chúng ta trung thành, ngài ấy sẽ đảm bảo cho chúng ta một cuộc sống tốt hơn trước đây.”

Trong ánh mắt theo dõi của mọi người chung quanh, Phong Giản lái xe ngựa chạy tới phủ thành chủ.

Bên ngoài phủ thành chủ, Hồng Yến và Lục Quyển đã đứng chờ ở đó từ sớm, sau khi Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực bước ra khỏi xe ngựa, lập tức hành lễ.

“Đến thư phòng.” Chân Thủy Lung vừa rơi xuống đất, nàng liền nói với Hồng Yến và Lục Quyển.

Trường Tôn Vinh Cực nhìn bóng lưng không hề lưu luyến của Thủy Lung, mím môi buồn bực.

Phong Giản nhìn tình cảnh này chỉ biết cảm nín, phỏng đoán cảm xúc hiện tại của Trường Tôn Vinh Cực, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, thật ra ngài cũng có rất nhiều chuyện còn chưa xử lý.”

Chủ tử, sản nghiệp và thế lực của ngài chỉ hơn chứ không kém so với Bạch Thủy Lung nha. Ngài mượn cố tẩu hỏa nhập ma nghỉ ngơi lâu như vậy, thân là chủ tử của một đồng người, bỏ bê công việc như vậy là không đúng á!

Sóng mắt của Trường Tôn Vinh Cực thoáng lên: “Ừ?”

Ý tứ này rất rõ ràng --- Người nói cái gì? Ta nghe không rõ? Có bản lĩnh thì người lặp lại lần nữa đi!

Phong Giản nào dám, nhắc nhở một lần đã là cả gan làm loạn rồi, nhắc thêm lần nữa chính là chê mạng mình quá dài. Từ trong một chữ nhỏ nhỏ, hắn lại cảm nhận rõ ràng lực uy hiếp của Trường Tôn Vinh Cực đưa tới.

Thầy Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn về phía bóng lưng Thủy Lung, Phong Giản cảm nín nhìn trời xanh. Tình yêu đúng là thứ hại người, chủ tử anh minh thân võ nhà hần càng ngày càng có xu hướng thế này!

Trong thư phòng, Thủy Lung và Hồng Yến, Lục Quyển trò chuyện hăng say.

Đương nhiên, chuyện bọn họ nói không phải là tâm sự con gái, mà là chuyện mấy ngày Thủy Lung rời khỏi thành chất đồng chờ xử lý.

Lúc Trưởng Tôn Vinh Cực đến, liền nhìn thấy tình huống này, làm hần không biết chốn nào để mình chen chân. Hần lại càng không thể nhỏ nhen tranh sự chú ý của Thủy Lung với hai cô gái kia. Nhưng hần cảm thấy sự chú ý của Thủy Lung chỉ có thể thuộc về hần, lúc hần có mặt ở đây, nàng không thể đem lực chú ý chia ra cho những người khác.

Phong Giản nhìn sắc mặt càng ngày càng lạnh của chủ tử nhà mình, chỉ biết có chuyện không hay rồi.

Hần đang suy nghĩ có nên nhắc nhở kẻ đang làm việc say mê kia hay không, để nàng chú ý đến chủ tử nhà mình, miễn cho người nào đó bùng nổ, gây nên tai nạn khủng khiếp, thì Trưởng Tôn Vinh Cực đã cử động.

Trái tim Phong Giản liền run rẩy, rốt cuộc hần nên nhanh chóng rời khỏi đây lánh nạn, hay là đứng ở tại chỗ để ứng phó khi cần thiết? Trong tiềm thức của hần, hần cảm thấy chỉ cần chỗ nào có Thủy Lung, Trưởng Tôn Vinh Cực có bùng nổ cũng sẽ được dập lửa.

“Dừng~~~~”

Một chương vỡ lên bàn làm việc.

Tiếng động này hấp dẫn lực chú ý của ba người Thủy Lung.

Thủy Lung đang suy nghĩ đến vấn đề then chốt thì bị âm thanh này cắt đứt, nàng khẽ chau mày. Lúc thấy Trưởng Tôn Vinh Cực, liền bình tĩnh lại, dùng ánh mắt thờ ơ nhìn hần.

Sắc mặt của Hồng Yến và Lục Quyển cứng lại. Nhất là khi cảm nhận được khóe mắt Trưởng Tôn Vinh Cực liếc mình, trái tim không khỏi nhấc lên cao.

“Nơi này...” Trưởng Tôn Vinh Cực không có nhìn tới hai người Hồng Yến, ngược lại cầm lấy giấy Tuyên Thành trước mặt Thủy Lung, sau khi đọc xong nội dung trên giấy, bình tĩnh nói ra ý kiến của mình và hướng giải quyết.

Thái độ của hần tự nhiên giống như việc hần tới đây chỉ vì muốn nói những việc này với Thủy Lung.

Thủy Lung nghe hần nói, hai mắt sáng lên, khóe môi khẽ nhếch lên tươi cười, nói với Trưởng Tôn Vinh Cực: “Người cũng biết cái này?”

Trưởng Tôn Vinh Cực thấy tầm mắt của Thủy Lung tập trung lên người hần, hơi thở nguy hiểm khắp người cũng giảm đi, thân nhiên nói: “Tám phần mười sản nghiệp ở thành Nam Vân, ta đều có chen chân vào mà.” Lúc nói đến đây, hần liếc nhìn Thủy Lung một cái, ánh mắt kia lộ ra một luồng không vừa lòng.

Ngoài ra, hai phần khác hần không có chen chân vào là sản nghiệp thuộc về Đồng Bất.

Cũng như hần độc hưởng ba phần sản nghiệp, Đồng Bất không thể nào chen vào. Thủ đoạn của Đồng Bất cao như vậy, không cho người khác có cơ hội nhả vào.

Bọn họ, một người chiếm ba phần, một người chiếm hai phần. Mặt khác, năm phần còn lại chia ra cho các đại phu thương ở bốn phương sở hữu. Nhưng, mặc kệ Trưởng Tôn Vinh Cực hay Đồng Bất đều có sảm một chân vào năm phần sản nghiệp đó.

Trưởng Tôn Vinh Cực biết rõ, nếu không phải sáng sớm hôm đó Thủy Lung đi tìm Đồng Bất bàn bạc sớm, tên Đồng Bất kia chẳng có cơ hội hưởng hai phần sản nghiệp kia.

Thủy Lung thấy rõ ánh mắt không vui mừng của hần, không chút xấu hổ, lạnh nhạt nói: “Người biết mục đích của ta.”

Đồng Bất là đại thương nhân (*người làm ăn lớn), không thể khinh thường năng lực của hần, cho hần một chút com mới cho lợi cho mình.

Trưởng Tôn Vinh Cực im lặng hừ lạnh, cuối cùng ngậm chấp nhận lời Thủy Lung nói, ra lệnh với Hồng Yến: “Đem thêm cái ghế lại đây.”

Hồng Yến căn bản không có chống đối, gần như là làm theo bản năng chạy đi xách ghế về cho Trưởng Tôn Vinh Cực, chờ làm xong mới hoàn hồn, mặt đỏ bừng tới mang tai, không biết là thẹn thùng hay là tức giận.

Trưởng Tôn Vinh Cực đem ghế đặt bên cạnh Thủy Lung, ngồi song song với nàng. Kế đó, cầm lấy sổ con chất đồng trước mắt nàng, đọc xong liền bàn bạc với Thủy Lung.

Lời nói của hần ngắn gọn mà đánh trúng vào điểm quan trọng, nghe như hần hiểu rõ chuyện xảy ra ở đây hơn hai người sống ở đây lâu dài - Lục Quyển và Hồng Yến, đồng thời cũng đưa ra phương án giải quyết mau hơn.

Thủy Lung cũng không kém hần, lời nói của hai người ăn ý đến mười phần, vấn đề rất phức tạp được hai người bàn bạc liền có phương pháp giải quyết

đơn giản.

Hồng Yến và Lục Quyển đứng một bên nghe thôi cũng cảm thấy xấu hổ quá chừng, các nàng ấy có cảm giác không thể nào chen vào cuộc đối thoại của bọn họ.

Im lặng một hồi, Thủy Lung cầm bút viết lên giấy Tuyên Thành.

Trưởng Tôn Vinh Cực ung dung bình thần nâng mắt lên, liếc Hồng Yến và Lục Quyển.

Cái ánh mắt này... Lục Quyển, Hồng Yến cùng Phong Giản đứng cách đó không xa đều nhìn ra được, rõ ràng là...Đắc ý!!!!

Tựa như chính thất phu nhân hướng về phía tiểu tam, tiểu tứ thị uy, dùng ánh mắt giết chết các người, để cho các người biết ai mới là chính thất, đừng có mơ mộng hão huyền tranh đoạt tình cảm với ta. (TN: Chính thất = vợ lớn ~ :))

Hồng Yến, Lục Quyển, Phong Giản: ". . ."

Trong lòng Phong Giản rỉ máu. Chủ tử, hình tượng của ngài vỡ vụn rơi đầy đất. Vốn dĩ hình tượng cao tit trên trời, không thể xâm phạm, như một vị thần của chủ tử đã chạy đi nơi nào????

Trái tim Phong Giản vẫn nhỏ máu như cũ. Chủ tử vẫn thông minh như trước kia, biết dùng trí tuệ để hấp dẫn lực chú ý của Bạch Thủy Lung. Thế nhưng, nhưng mà... một đồng công việc của bản thân thì lười xử lý, vậy mà vì được thê tử quan tâm và vui vẻ, ngài liền chịu khó. Còn là cam tâm tình nguyện chủ động chịu khó nữa chứ. Điều này khiến cho đám thuộc hạ thay ngài xử lý công việc chịu sao thấu????

Bầu không khí trong thư phòng, bởi vì tâm tư xoắn xuýt của mọi người mà hết sức quỷ dị.

Lúc Thủy Lung ngẩng đầu lên, liền phát hiện vẻ mặt vắn vẹo của đám người Hồng Yến và Lục Quyển.

Nàng thân nhiên nhìn qua Trưởng Tôn Vinh Cực. Nàng cảm thấy bọn người kia có dáng vẻ như vậy đều có dính dấn tới Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực bình tĩnh lấy hộp kẹo ra, đem kẹo đưa cho Thủy Lung: “Nghỉ ngơi một chút.”

“Được.”

Thì ra chỉ trong chốc lát, có Trưởng Tôn Vinh Cực giúp đỡ, đồng công việc chất chồng trên bàn đã xử lý gần xong.

Vì biểu hiện lần này của Trưởng Tôn Vinh Cực rất tốt, Thủy Lung tự nhiên nhận kẹo của hắn, còn tự nhiên lấy một viên đút cho hắn, cười híp mắt: “Ăn với ta.”

Rõ ràng là tự mình muốn ăn, cố tình làm bộ làm tịch miễn cưỡng ăn cùng nàng, rốt cuộc Thủy Lung cũng hiểu rõ hắn.

Sắc mặt Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, khí chất kiêu ngạo thông dong. Người không biết chuyện nhìn vào bộ dạng của hắn, tuyệt đối sẽ cho là hắn cưng chiều Thủy Lung, cho nên mới ăn viên kẹo kia.

Trong hai tháng liên tiếp, Thủy Lung đều bận rộn việc xây dựng thành Nam Vân.

Mặc kệ là quy hoạch đường phố hay là bề ngoài lầu gác, hết thảy đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Trừ bỏ những thứ này... hòn đảo chung quanh thành Nam Vân cũng được Thủy Lung khai hoang. Vốn dĩ Hắc Thủy Bang ở đảo phía đông là do Du Ngón ở ngoài sáng dân dốt, Lâu Thiên Trúc ở trong tối điều khiển.

Đám người Lý Hồ cũng chưa có nhậm chức binh sĩ bảo vệ thành ngay lập tức, mà được đưa vào trại huấn luyện để luyện tập ở trong một hòn đảo, không chỉ bọn họ mà một ít nam nữ và con nít trong thành Nam Vân cũng được đưa đến đó luyện tập.

Thời gian dần dần trôi qua, thấm thoát đã hai năm.

Trong hai năm này, Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực đi qua đi lại giữ thành Nam Vân và thành Kỳ Dương không quá bốn lần. Nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng, phần lớn thời gian bọn họ đều tiêu phí ở thành Nam Vân.

Nếu có người trở lại thành Nam Vân, nhất định sẽ bị những thay đổi ở đó làm khiếp sợ. Chỉ trong khoảng thời gian hai năm ngắn ngủi, từ một thành hoang, khô u ác tính của Tây Lăng biến thành một thành lớn đặc biệt giống bình thường.

Đúng vậy, thoát nhìn khác đặc biệt giống bình thường.

Nó đặc biệt ở chỗ lầu gác và đường phố được bố trí rất độc đáo mới mẻ, cùng với một ít vật phẩm mua bán trong thành rất khác lạ và thú vị, nhưng cho dù những thứ này có khác lạ và thú vị đến đâu thì nhìn nhiều cũng trở thành bình thường, không cần quan tâm nhiều.

Ngày hôm nay sau hai năm, thành Nam Vân cũng chậm rãi mở cửa đối ngoại, nhưng người lui tới cũng không coi là nhiều, phần lớn đều là người làm ăn.

Thành tích này không thể so với những thành lớn phồn hoa khác, nhưng cũng đủ để người ta giật mình.

Dù sao thì trong mắt số đông người nhìn, thành hoang trong tay Thủy Lung chỉ ưởng phí tiền bạc, mặc dù không có thành quả đáng kể và chuyển biến tốt, nhưng không có ai đoán được nó có ngày hôm nay.

Đương nhiên, cũng có người châm chọc: Nếu như Bạch Thủy Lung đem bạc đưa cho bọn họ, bọn họ cũng có thể khiến thành Nam Vân sống dậy từ cõi chết, đồng thời còn có thể làm tốt hơn Bạch Thủy Lung gấp mấy lần. (TN: bà con bán cho tui một tấn trứng thối đi, tmd, cái lũ nhân vật phụ không tên @@)

Nhiều người còn dự đoán, thành Nam Vân chỉ có thể đạt được trình độ này thôi, có thể để cho người sinh tồn, nhưng vẫn nghèo khổ hơn những thành trấn nhỏ khác.

Người ngoài nói cái gì cũng chẳng ảnh hưởng đến Thủy Lung, càng không ảnh hưởng đến dân chúng trong thành Nam Vân.

Trong hai năm này, vốn dĩ người dân thành Nam Vân không ngừng sùng bái Thủy Lung, trái tim của họ đã sớm thuộc về Thủy Lung và thành Nam Vân một cách hoàn toàn.

Ngày hôm đó, tuyết bay đầy trời, tuyết rơi trên mặt đất và nóc nhà tựa như cánh hoa lê. khắp nơi trên đường phố đều là tiếng cười đùa của trẻ nhỏ.

Từ sắc mặt của người dân thành Nam Vân có thể nhìn ra được, năm nay bọn họ trải qua mùa đông thoải mái nhất, vui sướng nhất.

Những mùa đông xưa kia chính là nỗi tuyệt vọng và sợ hãi của bọn họ, bởi vì mùa đông đến đồng nghĩa với việc sẽ có người đói rét mà chết. Không ai có lòng dạ thanh thản mà ngắm cảnh tuyết rơi.

'Đát đát đát' tiếng vỗ ngựa dồn dập truyền vào tai mọi người.

Những người lớn nhìn thấy ngựa phi nước đại tới, đều lộ sắc mặt không vui.

“A!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét chói tai vang lên.

Thì ra là một đám con nít đang chơi đùa trên đường, thấy ngựa phi nhanh tới liền tản ra, chỉ có một đứa bé chạy chậm, té ngã trong tuyết, thấy móng ngựa sắp giẫm lên mình, đứa bé mở to mắt hết lớn, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ và kinh khủng, nhưng không có khóc.

Trong thành Nam Vân, chỉ cần không phải là đứa bé một hai tuổi, đều trải qua cuộc sống khổ khó, tính cách kiên cường hơn những đứa trẻ cùng lứa.

Lúc người cưỡi ngựa thấy đứa bé, nhưng không kéo được dây cương, gã liền không tính kéo dây cương nữa, thậm chí liền nhìn vận may của đứa nhỏ này đi.

Có lẽ nó có vận may tốt, móng ngựa không có đạp lên hẳn.

Một bóng người cấp tốc xuất hiện, vung đao chém vào con ngựa, máu ngựa nóng hổi phun ra, nhuộm đỏ mặt mày của đứa bé.

“Trong thành Nam Vân không được phép cưỡi ngựa, lúc người vào thành Nam Vân không có thấy biểu thị à?” Một người đàn ông to lớn đứng trước người cưỡi ngựa lạnh lùng trách mắng.

Người đàn ông mặc võ phục màu lam đậm bó sát người, trên người mang hộ giáp, võ đao treo bên hông, đầu vai bên phải có một đồ đẳng đồng dạng màu lam đậm khắc họa trên hộ giáp ngân bạch.

“Là thị vệ chấp pháp!” Người dân thành Nam Vân nhận ra thân phận của người này, rất nhiều thanh niên lộ ánh mắt cực kì hâm mộ.

Chấp pháp vệ do thành chủ đại nhân tự mình lựa chọn ra, lấy tư cách quản lí trật tự ở thành Nam Vân.

Đây là vệ quân gần với thành chủ nhất, thanh niên thành Nam Vân muốn gia nhập đội ngũ binh sĩ, nghe nói sau khi trở thành chấp pháp vệ, cơ hội trở thành vệ quân thân cận của thành chủ rất cao.

Đối với thanh niên trong thành Nam Vân mà nói, có thể trở thành chấp pháp vệ đã là chuyện vô cùng vinh quang rồi, vì có nhiều đặc quyền và đãi ngộ tốt, còn được người dân tôn kính.

“Ta đến thành Nam Vân để truyền ý chỉ của hoàng thượng, ngươi dám đối xử với ta như vậy??” Người đàn ông trên đất kêu gào.

Người đàn ông chấp pháp vệ lạnh lùng nói: “Nơi đây là thành Nam Vân, phải dựa theo quy củ của thành Nam Vân.”

“Ngươi ~”

Chấp pháp vệ không để ý tới gã ta, xoay người đi tới chỗ đứa bé mặt dính máu, ngã trên đất: “Còn không đứng dậy?”

“Chân tê rần rồi.” Đứa nhỏ đỏ mặt, ngượng ngùng nói.

“Đồ vô dụng.” Người đàn ông chấp pháp vệ cười mắng, đưa tay đỡ đứa bé lên.

Đứa bé lắc đầu, cứng rắn nói: “Không cần, ta có thể tự đứng lên.”

Chấp pháp vệ gạt đầu, liền thu tay về.

Lúc này, hai người một nam một nữ mặc quần áo chấp pháp vệ từ xa đi tới, cả hai nhìn tuấn mã nằm trên đất không ngừng đổ máu, cộng với người đàn ông mặc trang phục Tây Lãng quốc, vẻ mặt tức giận, không cần hỏi cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông chấp pháp vệ đi lên rút thanh đao trên bụng ngựa ra, vẩy máu trên đao rơi xuống, sau đó bỏ vào vỏ đao, nói với hai người kia: “Các ngươi mang gã ta đến bộ chấp pháp đi.” Lúc nói chuyện, liền đi tới trước mặt người nọ, đưa tay soát người gã.

Người đàn ông Tây Lãng quốc càng hoảng sợ, thấy người kia rút thánh chỉ màu vàng trong ngực mình ra, sắc mặt càng khó coi: “Các ngươi đây là đang phạm tội! Các ngươi...A!”

Lời gã ta nói chưa dứt, đã bị nữ chấp pháp đánh ngất, đem người giao cho nam chấp pháp: “Ngươi xách đi.”

Nam chấp pháp cười bất đắc dĩ: “Dạ dạ dạ, ai bảo ngươi là phụ nữ.” Nói xong, hắn liền đem người đàn ông Tây Lãng xách đi.

Người trong thành Nam Vân đối với người của Tây Lãng quốc, nhất là những kẻ ngạo mạn, chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp gì.

Sau khi hai người gạt đầu chào hỏi người đàn ông chấp pháp vệ cao to xong, liền lời người đi.

Chấp pháp vệ thì cầm thánh chỉ chạy về phía phủ thành chủ.

Buổi trưa hai ngày sau, dân chúng thành Nam Vân thấy một chiếc xe ngựa chạy trên phố, cả đám đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa.

Bọn họ đều biết, trong thành Nam Vân chỉ có thành chủ mới ngồi xe ngựa. Cái này là yêu cầu của Thủy Lung, cũng là yêu cầu của dân chúng.

Chỉ từ điểm này cũng đủ nhìn ra, bọn họ sùng bái và kính yêu Thủy Lung bao nhiêu.

Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đang ngồi trong xe ngựa.

“Lần cuối từ đi đến thành Kỳ Dương, rồi từ đó về thành Nam Vân, đã hơn nửa năm rồi nhỉ.” Thủy Lung âm thầm tính toán.

Trương Tôn Vinh Cực thì chú ý đến cách dùng ngôn từ của Thủy Lung.

‘Đi’ thành Kỳ Dương, ‘trở về’ thành Nam Vân.

Đi và trở về đủ để hắn nghe hiểu, lòng trung thành của Thủy Lung đối với hai bên, bên nặng bên nhẹ.

Thủy Lung nghĩ rằng, lần cuối cùng bọn họ ở thành Nam Vân hơn nửa năm qua thật cũng không dài lắm. Hắn dùng nhiều thời gian ở lại đây, không ngờ ở lâu như vậy.

“Lễ mừng năm mới của năm nay, hai nước cùng đến Tây Lãng, nhất định phải trình diện sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dương Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tỷ ta dạy

“Lễ mừng năm mới của năm nay, hai nước cùng đến Tây Lãng, cần phải có mặt sao.”

Hai ngày trước nàng nhận được thánh chỉ, nội dung trong thánh chỉ bắt hai người bọn họ trở về thành Kỳ Dương mừng năm mới.

Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực: “Ta luôn cảm thấy lần này trở về không được bình yên.”

Bởi vì...hai năm nay bình tĩnh đến mức quỷ dị.

Tất cả tranh cãi đều biến mất, ngay cả thái hậu cũng ẩn nấp.

Hai năm nay, thái hậu giống như bốc hơi khỏi nhân gian, nghe nói bà ta đi chùa ăn chay dưỡng sinh, thậm chí hai năm liền không tổ chức lễ mừng thọ

luôn.

Nguyên nhân chắc vì chuyện Minh Liên Tự gặp rủi ro, cho nên bà ta tạm thời nhượng bộ. Tại sao lại nói tạm thời nhân nhượng, bởi vì Thủy Lung hiểu rõ tính cách của thái hậu, nàng cảm thấy bà ta không phải dạng người biết khó mà lui. Mặc kệ cố chấp khác thường của bà ta đối với Trường Tôn Vinh Cực, cộng thêm thái độ của thái hậu nung nung, cũng đủ để bà ta không thể nói đi là đi.

Nếu bà ta có thể thoải mái làm được như vậy, buông hết thảy mọi chuyện xuống mà rời khỏi Tây Lăng, đi đến nơi khác, cả đời không bao giờ có cơ hội gặp lại, nếu như vậy Thủy Lung có thể tiêu sái quên đi cái người này, quên hết mọi ân oán với bà ta.

Nhưng thái hậu có thể làm được như vậy sao?

Thủy Lung lắc đầu, trực giác mạch bảo với nàng tuyệt đối không có khả năng.

Mặc kệ thái hậu đang nghĩ cái gì, đang có âm mưu gì, đối với Thủy Lung mà nói đều không thể ngăn cản bước chân của nàng.

Hai năm qua bình ổn có thể là cơ hội thật lớn của nàng.

Thành Nam Vân này nhìn như đặc biệt lại bình thường, nhưng có bao nhiêu người có thể tưởng tượng được trong nó cất giấu bao nhiêu thực lực và tiềm lực.

Từ thành Nam Vân đến thành Kỳ Dương, một đường thông thuận trot lọt. So với thành Nam Vân ngày ngày đều có thay đổi, thành Kỳ Dương có vẻ không một chút biến đổi, không khí và cảnh sắc ở trong Kỳ Dương vẫn phồn hoa như cũ, để lộ sự giàu có của hoàng thành – Tây Lăng quốc. Mặc dù, chỉ là vẻ giàu có ở bên ngoài.

Có lẽ vì năm nay có đại sứ hai nước khác đến, thành Kỳ Dương được trang trí từ sớm, đường phố vốn dĩ sầm uất được giăng đèn kết hoa càng thêm náo nhiệt.

Lần này Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung trở về, cũng không khiến cho nhiều người chú ý.

Hiếm khi trong thành Kỳ Dương ít có lời đồn nhắc tới Thủy Lung, nguyên nhân chính vì nàng và Trường Tôn Vinh Cực rất ít xuất hiện ở thành Kỳ Dương. Hai là, lực uy hiếp của Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực không giảm đi một chút nào, cộng thêm, Bạch Thiên Hoa dần dần trưởng thành, không muốn nghe người ngoài nói bậy về Thủy Lung. Ba là, vì lần này có hai sứ thần nước khác đến, nói như thế nào thì Thủy Lung cũng có danh tiếng ở bên ngoài, là kỳ nữ và thiên tà học võ của Tây Lăng. Bán thân Tây Lăng quốc nói bậy về Thủy Lung thì thôi, kiên quyết không thể tự làm mất mặt trước sứ thần ngoại quốc.

Nếu như đi trà lâu, tửu quán ngồi một chút, nhất định toàn nghe những chuyện khen ngợi Thủy Lung. Nhưng việc làm khi làm xưa của nàng đều được khen là làm việc quyết đoán. Ngay cả thành Nam Vân cũng dính lấy hào quang của nàng, được khen là nữ thành chủ trẻ tuổi nhất từ xưa tới nay, bản thân nàng không chỉ sở hữu một thành lớn, mà còn có thể đem thành hoang cứu sống.

Sau – khi Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực về phủ Võ vương, nghe Bạch Thiên Hoa nói không ngừng kể lại, nhìn bộ dạng vui vẻ hưng phấn của bọn họ, khiến người ta không khỏi cảm thấy những lời khen ngợi này là khen hân.

Hôm nay, Bạch Thiên Hoa đã là thiếu niên mười bốn tuổi, mấy năm nay ở trong quân đội tôi luyện khiến vóc người hần to lớn hơn mấy bạn đồng lứa rất nhiều, thoạt nhìn có vẻ giống chàng trai mười sáu, mười bảy tuổi.

Nhưng, không cần biết vóc dáng và bộ dạng của hần thay đổi nhiều bao nhiêu, trong mắt Thủy Lung lại không có biến hóa bao nhiêu. Trước sau vẫn giống một đứa em trai bình thường, nói chuyện thường kết hợp với khoa tay múa chân, còn có vài phần ngây thơ mơ mộng.

“Tỷ, tỷ còn không biết.” Bạch Thiên Hoa châm chọc sự dối trá của dân chúng của Tây Lăng một phen, sau đó bĩu môi nói: “Lần này không chỉ có người của Lâu Dương Quốc và Đông Vân Quốc đến, ngay cả mấy ngoại bang Khương Thục cũng tới, thứ nhất đám người Khương Thục tuyên bố muốn đại chiến một trận với tỷ, muốn đòi lại mặt mũi của năm đó. Hừ, ngay cả đệ còn đánh không lại, còn la hét đòi lại mặt mũi.”

“Hừ?” Thủy Lung ngẩng đầu, thay bộ dạng lười biếng trước đó: “Người của Khương Thục? Ai?”

Trường Tôn Vinh Cực thấy hai mắt nàng lờ sáng, căng thẳng cầm tay nàng, muốn hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Bạch Thiên Hoa không có chú ý tới hành động hồ động của hai người, dù có để ý cũng sẽ coi như không thấy gì hết. Hần nhìn thấy rốt cuộc Thủy Lung cũng có phản ứng, hứng thú của hần càng nồng đậm, cười dài nói: “Cái đám ngoại bang này có tên dài lại khó nhớ, đệ mới lười nhớ kĩ. Chỉ biết người dẫn đầu tên cái gì A Nhĩ Mạn, nghe nói năm đó chính hần giao đấu với tỷ.”

Hai mắt Thủy Lung lóe lên: “Hần ta không đánh lại người?” Không đúng, lấy thực lực của A Nhĩ Mạn, nếu nghiêm túc đánh một trận, Bạch Thiên Hoa không chống đỡ nổi mười chiêu, đồng thời tuyệt đối có thể thân tàn, gãy xương.”

“Ặc.” Bạch Thiên Hoa dường như nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt rất không vui: “Cái tên kia kiêu ngạo như con khổng tước, căn bản không dám đánh với đệ.”

“Người nên cảm thấy may mắn vì hần không đánh với người.” Thủy Lung không chút lưu tình nói thẳng tình hình thực tế.

Bạch Thiên Hoa há miệng, nhưng không có phát ra âm thanh, đành nhụt chí thờ dài.

Hắn có thể ở trước mặt mọi người nói giỡn, nhưng đứng trước Thủy Lung thì hắn không dám. Hắn biết, nếu Thủy Lung đã nói như vậy, vậy chắc chắn là sự thật.

Bỗng, hai mắt Bạch Thiên Hoa lóe lên chút giảo hoạt, trông mắt chuyển động, ung dung bình thản liếc Trường Tôn Vinh Cực một cái, lại nhìn Thủy Lung kể lại: “À, đúng rồi! Đột nhiên đệ nhớ, A Nhĩ Mạn đến thành Kỳ Dương không chỉ khiêu chiến với tỷ, hắn còn nói gì mà yêu mến tỷ, mặc dù tỷ đã gả cho tỷ phu nhưng không thể ngăn cản tâm ý của hắn dành cho tỷ. Còn nói, tỷ và tỷ phu không thích hợp với nhau, vòng tay của hắn luôn mở rộng chờ tỷ vào.”

Hừ hừ hừ, ai kêu tỷ phu ăn dấm chua của tiểu đệ là hắn, hắn không tin tỷ phu nghe lời này xong không đi tìm con không tước kia gây phiền phức mới là lạ đó.

Bạch Thiên Hoa tính toán nhỏ nhặt, không tránh khỏi ánh mắt của Thủy Lung.

Nàng cười như không cười nhìn Bạch Thiên Hoa, cho tới khi mặt Bạch Thiên Hoa đỏ tới mang tai, cười ngượng ngùng.

“Phải không.” Trường Tôn Vinh Cực nhỏ giọng nhàn nhạt hỏi.

Lúc này, Bạch Thiên Hoa tỉnh táo lại: “Phải.”

"Ừ." Trường Tôn Vinh Cực gật đầu.

Thái độ của Trường Tôn Vinh Cực lạnh nhạt khiến Bạch Thiên Hoa không suy đoán được ý nghĩ của hắn. Nhưng nếu ai đó đã lên tiếng hỏi, chứng tỏ là đề ý đúng không, có lẽ là vậy đi.

Thủy Lung nhìn qua Trường Tôn Vinh Cực: “Người biết rõ hắn có ý...”

“Có ý cái gì?” Trường Tôn Vinh Cực cắt đứt lời nàng.

Có ý cái gì? Người đầu đã cắt lời ta nói, người còn dám nói không biết có ý cái gì? Thủy Lung cầm nín, cự tuyệt ý tứ hiểu rõ lời Trường Tôn Vinh Cực. Hắn muốn mượn đề tài này để nói chuyện với nàng, hay là muốn đi tìm A Nhĩ Mạn gây chuyện.

"Được rồi." Thủy Lung nhún vai, thầm đem A Nhĩ Mạn bán đứng: “Tình hữu nghị giữa đàn ông với nhau nảy sinh là do đánh nhau.”

“Ai thèm có tình hữu nghị với hắn ta chứ.” Khóe môi Trường Tôn Vinh Cực khẽ bĩu ra, một cỗ khí phách tự nhiên không thể xem thường, khiến người ta chỉ muốn đập hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là nàng đánh thắng hắn.

Thủy Lung biết Trường Tôn Vinh Cực đã sớm muốn tìm cơ hội dạy dỗ A Nhĩ Mạn một trận, nhưng e ngại nàng và A Nhĩ Mạn còn hợp tác, vẫn chưa tìm ra cơ hội và lí do để xuống tay.

Lần này, câu nói của Bạch Thiên Hoa có thể nói chính là cơ hội tốt nhất, làm sao hắn bỏ qua cho được.

Không thể không nói, hành động này rất trẻ con.

Để phòng ngừa ngộ nhỡ, Thủy Lung dặn dò một câu: “Người biết hắn và ta có hợp tác, ra – tay có chừng mực một chút, đừng giết chết.”

Trường Tôn Vinh Cực khẽ nâng cằm, không trả lời Thủy Lung, làm người ngoài cảm thấy hắn xem thường lời căn dặn của Thủy Lung.

Nhưng Thủy Lung biết, đây là lời đáp ứng của hắn, và lại còn đem lời của nàng ghi tạc vào lòng, không cần nói nhiều lời.

Bạch Thiên Hoa thấy hai người đối đáp đơn giản, giống như đã đem chuyện này quyết định xong. Còn hắn cảm thấy mình như rơi vào sương mù, kinh ngạc vì tỷ tỷ nói nàng và A Nhĩ Mạn có hợp tác, hưng phấn vì Trường Tôn Vinh Cực sẽ đi tìm A Nhĩ Mạn gây phiền toái.

“Tỷ, tỷ và người ngoại bang hợp tác với nhau hồi nào vậy?” Hợp tác với ngoại bang có cái gì tốt, ngoại trừ vóc dáng to khỏe hơn một chút, sức vật hoang dã dễ bỏ ngựa nhiều hơn một chút, thảo nguyên lớn hơn một chút, còn có thể có cái gì?

“Tỷ phu, chừng nào huynh đi tìm A Nhĩ Mạn đánh nhau?” A a a! Nhớ lại vẻ mặt cao ngạo và khinh thường của A Nhĩ Mạn, không thèm đánh nhau với tiểu gia. Tốt nhất là hắn ta bị tỷ phu đánh rơi răng đầy đất đi, mình nhất định phải nhìn cho kĩ.

Ở trước mặt Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực, những gì Bạch Thiên Hoa nghĩ trong bụng đều viết hết ở trên mặt. Thủy Lung có ý xấu không trả lời hắn, Trường Tôn Vinh Cực thì càng không có ý định đáp lời.

Hai người một cổ ý, một vô tình xem thường khiến Bạch Thiên Hoa ủ rũ như quả cà héo, vẻ mặt ai oán nhìn hai người.

Nhìn biểu tình này, thấy thế nào cũng thật vui vẻ.

Thành Kỳ Dương, trong Ôn Tuyền Các, mấy tên đàn ông cường tráng mặc quần áo đặc biệt, hấp dẫn ánh mắt người khác gấp bội lần.

Bốn gã đàn ông đi theo ở phía sau. Một người đàn ông khác cũng cao lớn đi tuốt ở đằng trước, cao chừng sáu thước, mặc phục sức màu lam đậm, mái tóc màu nâu sẫm gần như đen khiến gương mặt hắn trắng hơn. Loại trắng này không phải là trắng bệch, mà là trắng như nham thạch, khiến người ta có cảm giác cứng rắn, kiên trường. Ngũ quan của hắn không nhu hòa cũng không sâu sắc, nhưng phối hợp lại một chỗ tạo nên sức hấp dẫn đặc thù, không văn nhả tuấn lãng lại càng không gợi cảm, có lẽ là tà khí. Đây là sức quyến rũ thuộc về đàn ông, đập vào mắt là hơi thở nam tính, nói chung là mạnh mẽ, ôn hòa, khiến phái nữ nhìn thấy liền không nhìn được đồ mắt.

“Hất xì!!!” Bỗng, người đàn ông đó hất hơi một cái, cặp chân mày rậm chau lại: “Quá thơm! Quả nhiên, vẫn là mùi cỏ xanh dễ ngủ hơn.”

Ngôn ngữ người đàn ông nói cũng không phải ngôn ngữ của Tây Lăng, mà là một loại ngôn ngữ khó đọc.

Lời hắn vừa nói xong, người ở chung quanh chỉ biết người này nhất định là ngoại bang.

“Khách nhân có yêu cầu gì, có thể nói với bọn ta.” Cô gái phục vụ trẻ tuổi của Ôn Tuyền Các hướng người đàn ông nhỏ nhẹ nói, nàng không có cách xác định người này có nghe hiểu lời nàng hay không.

“Không cần, tự ta xem là được.” Lần này, người đàn ông dùng ngôn ngữ của Tây Lăng, hơn nữa còn nói chuyện rất lưu loát.

Nữ nhân viên phục vụ gật đầu, ngoan ngoãn không có quấy rầy.

“Thân thể yếu ớt, lời nói nhỏ nhẹ, so với Thủy Nhi, thoạt nhìn có vẻ rất yếu.” Người đàn ông thì thầm một tiếng.

“Vương...” Người phía sau vừa mới mở miệng, đã bị người đàn ông trừng mắt thay đổi xưng hô: “Thiếu gia, ngài đừng quên...”

“Biết rồi, biết rồi, A mã cũng thật phiền phức, cũng không phải là không có, không phải ta nên mua đặc sản thổ nhượng gì sao.” Người đàn ông kia cũng chính là A Nhĩ Mạn đau đầu lắc đầu.

E rằng hiện tại hắn còn chưa biết, chính mình bị người nào đó ‘nhớ nhung’, tâm trạng có chút ung dung lại bất đắc dĩ đến Ôn Tuyền Các lựa chọn đồ vật.

A mã (bà vú), a muội, biểu muội, đường muội, ngay cả biểu đệ... Một đồng tên lộn xộn, người nào người nấy đều nhắc đi nhắc lại trước khi hắn đi, kêu hắn đừng quên mang món quà thú vị về, nhất là thứ gì đó ở cửa hàng của Thủy Lung.

Bạch Thủy Lung chết tiệt! Tất cả lỗi đều tại nàng, nếu không phải mấy món đồ cô quái quyến rũ khiến người nhà hắn nhớ mãi không quên, làm sao hắn đứng ở đây chệch tội.

Nghĩ lại hắn đường đường là vương tử của phiên bang, lại khiến hắn giống như một thằng nhà quê, đi khắp nơi mua đồ, một đám thương nhân nhìn hắn như thằng ngốc.

Nhớ tới Thủy Lung, A Nhĩ Mạn không kiềm lòng được hỏi tên tùy tùng sau lưng: “Bạch Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực còn chưa về sau?”

Người phía sau trả lời: “Nghe nói, mấy ngày trước đã truyền chỉ, tính toán thì mấy ngày gần đây là đúng hạn, nên trở về rồi.”

A Nhĩ Mạn búng tỉnh: “Hai người này giả hoạt giống như hồ li dầu thai vậy. Nói không chừng bây giờ bọn họ đã trở về, chỉ là chưa có người biết thôi.” Nói một hồi, chủ đề lại chuyển đến nơi khác: “Hương cỏ xanh, không giống à, đây rõ ràng viết là mùi hương cỏ xanh, thế nhưng không giống chút nào, người phụ nữ chết tiệt kia, chẳng lẽ lại bị nàng tính kế?”

Người phía sau lại trả lời: “Nói không chừng Bạch cô nương nghiên cứu riêng cho thiếu gia.”

“Ừ, lời này ta thích nghe.” A Nhĩ Mạn nở nụ cười, giây tiếp theo liền khổ sở giống như có thù hận sâu xa: “Hèn chi, hèn chi lúc ta nhận được xà phòng thơm, sắc mặt của con mèo kia xấu xí như vậy.”

Thì ra trong một khắc kia, hắn bị con mèo kia ghi thù.

“Không được, ta thực sự dùng mùi vị kia quen rồi.” A Nhĩ Mạn không có suy nghĩ nhiều, nói với tùy tùng: “Ngày mai, đi dạo phủ Võ vương.”

Bốn người thầm khinh bỉ: Ngài coi phủ Võ vương gia là chợ bán thức ăn hay là đường phố bán hàng hóa, ngài nói muốn đi dạo thì dạo à? Không hiểu vì sao bọn họ có dự cảm xấu.

Ngày mai, dự cảm của bốn người tùy tùng này thành sự thật.

Ở đây không phải là ngoại bang Khương Thục, phủ Võ vương càng không phải là hậu viện hoàng thất Khương Thục để vương tử A Nhĩ Mạn muốn đi dạo là có thể đi.

Lúc A Nhĩ Mạn cùng bốn người tùy tùng mang khí thế hung hăng tới cửa phủ Võ vương, liền bị người ngăn lại, mặc dù hắn nói ra thân phận của mình nhưng người gác cổng vẫn không cho vào.

“Hắc! Ta dám khẳng định, hai người kia đã trở về.” A Nhĩ Mạn bị ngăn cản, không giận mà cười, đắc ý hả hê với đám tùy tùng sau lưng mình.

Bốn gã tùy tùng im lặng, vương tử của bọn họ có đôi khi không đáng tin cậy.

“Đi, chúng ta đi con đường khác.”

A Nhĩ Mạn xoay người rời đi.

Tường rào phía tây phủ Võ vương, A Nhĩ Mạn nhanh nhẹn nhảy lên, leo lên tường đi vào.

Hắn còn chưa rơi xuống đất, chỉ thấy bóng đen lóe lên trước mặt, kèm theo tiếng hừ, một gậy bắt ngờ đánh vào đầu A Nhĩ Mạn.

Răng rắc ——

Gậy gộc gãy rồi!

A Nhĩ Mạn hoàn toàn không bị gì hết, hắn chỉ cau mày xoa xoa đầu mình, quay đầu nhìn lại kẻ đánh lên hắn.

Bạch Thiên Hoa ngẩn tò te nhìn cây gậy bị gãy còn một nửa trong tay mình, nhìn ánh mắt xanh biếc ác độc như lang sói của A Nhĩ Mạn, nghiêm mặt, cúi đầu với hắn ta: “A Nhĩ Mạn vương tử, thật sự xin lỗi. Ta vì hành động của mình mà hướng ngài biểu lộ lòng áy náy vô tận, hi vọng ngài có thể tha thứ.”

“À ha? Là tiểu tử nhà ngươi à.” A Nhĩ Mạn như cười như không nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoa: “Hai ngày trước, ta còn thấy ngươi rất cao ngạo, đều không phải muốn đánh nhau với lão tử à? Sao bây giờ mềm nhũn quá vậy?”

Bạch Thiên Hoa không tức giận, bình tĩnh nói: “Ta không đánh lại ngươi.”

Bạch Thiên Hoa không nóng không lạnh khiến A Nhĩ Mạn cảm thấy không thú vị, mặt lạnh nói: “Lời này cũng không phải ngươi thật lòng nghĩ.”

"Đúng vậy." Bạch Thiên Hoa kiêu ngạo: “Là tỷ ta dạy.”

"Hắc!" A Nhĩ Mạn cũng biết do con hồ ly giao hoạt kia dạy.

Bạch Thiên Hoa ngửa đầu, cười híp mắt nói: “Tỷ ta nói, ngươi không đi vào được cửa chính nhất định sẽ trèo tường, kêu ta đứng ở trong tường chờ ngươi. Tỷ còn nói, nếu ta không phục, liền lấy gậy đánh lên ngươi, dùng hết sức đánh cũng không sao. Sau – khi đánh xong ta sẽ hiểu, đánh nhau với ngươi ta sẽ bị thiệt thòi. Cho nên kế tiếp ta chỉ cần nói xin lỗi với ngươi, thái độ phải thành khẩn, ngươi lòng dạ rộng lượng sẽ không tính toán với tiểu đệ như ta.”

A Nhĩ Mạn vừa bức mình vừa buồn cười, con mẹ nó! Chính hắn cũng không hiểu mình, con hồ ly giao hoạt kia lại đoán được tính cách tâm tư của hắn.

“Lòng dạ rộng lượng? Cái này cũng là Bạch Thủy Lung dạy ngươi nói à?”

"Ai u này." Bạch Thiên Hoa khoa trương kêu lên, giơ ngón tay cái lên: “Vương tử, ngươi thật là thông minh!”

Mắt sói của A Nhĩ Mạn tròng lên: “Quả nhiên là một lò sinh ra, đều có bản lĩnh khiến người ta muốn đánh!”

Bạch Thiên Hoa nhìn ánh mắt hắn dâng trào sát khí, thầm nghĩ không ổn, khiêu khích quá mức rồi.

Tâm tư của hắn khẽ động, nhớ tới lời nhắn nhủ sau cùng của Thủy Lung --- Nếu xảy ra chuyện ngoại ý muốn, ngươi bỏ chạy về đây.

Lúc này, Bạch Thiên Hoa nhanh chân bỏ chạy.

“Mợ nó!” A Nhĩ Mạn không ngờ Bạch Thiên Hoa còn có chiêu này, nói chạy liền chạy.

“Cái thằng nhóc này! Kiếp trước ngươi là thỏ à?”

Bạch Thiên Hoa chạy đằng xa nghe tiếng hắn ta rống, im lặng hừ lạnh, nghĩ thầm: Ta không thèm so đo với ngươi, chờ tỷ phụ tới, thì biết ai mới là thỏ trong truyền thuyết.

"Vương tử. . ."

“Cái gì?”

“Cái ót của ngài sưng vù rồi.”

A Nhĩ Mạn đưa tay sờ ót mình, ‘ui’ hít một hơi khí lạnh.

Lúc này không có cảm giác gì, bây giờ mới thấy đau.

“Sưng dữ như vậy à?” A Nhĩ Mạn hỏi tùy tùng.

Bốn tùy tùng im lặng liếc nhau, một người nói: “Khá tốt.”

Sắc mặt A Nhĩ Mạn biến đổi: “Không ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần võ của ta chứ?”

Bốn gã tùy tùng: “. . .”

Thời gian một chun trà, A Nhĩ Mạn và bốn tùy tùng mới hạ cố trong đại viện phủ Võ vương. Liếc mắt liền thấy đám người Thủy Lung, Trưởng Tôn Vinh Cực, và cái người đánh lén hấn – Bạch Thiên Hoa.

Thủy Lung liếc hấn một cái: “Ta còn đang nghĩ không biết Thiên Hoa có đánh choáng váng ngơoi hay không, đi bộ cũng lâu như vậy.” Sau đó, nàng nhìn mảnh vải màu lam sẫm buộc trên đầu hấn, lại đưa mắt nhìn người đàn ông có mái tóc nâu sẫm rối bời, lại có mùi vị đáng sợ hơn đàn ông khác, kinh ngạc chút xiu: “Thật sự bị thương? Không lẽ ngơoi dùng gậy sắt?” Câu phía sau là hỏi Bạch Thiên Hoa.

Nếu Bạch Thiên Hoa dùng gậy sắt, như vậy việc làm này hơi quá đáng.

Bạch Thiên Hoa liền vội vàng lắc đầu: “Gậy gỗ, không có máu, lúc này nhìn vẫn còn bình thường mà.”

A Nhĩ Mạn mới không nói hấn sợ mất hình tượng của mình nên mới quán băng, bình tĩnh đáp: “Kiểu tóc mới.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Thủy Thiên Triệt lâm thời

A Nhĩ Mạn mới không nói mình vì hình tượng nên mạng vài cột, bình tĩnh giải thích ----

“Kiểu tóc mới. Xin hãy cho bốn trạm phòng vấn.”

Người ở chỗ này: “. . .”

Sau một hồi tê ngắt khó hiểu.

Về mặt A Nhĩ Mạn dừng dừng, tùy ý lắc lắc tóc trước đôi mắt, về mặt trầm tĩnh thoạt nhìn rất có lực uy hiếp.

“Bạch Thủy Lung, nàng không cảm thấy việc làm của tiểu đệ nhà nàng rất quá đáng à.”

Bạch Thiên Hoa bị hấn ta nhìn có chút chột dạ, cảm thấy người này tức giận lên thật là hung hãn, còn kinh khủng hơn cả Lang Vương trên thảo nguyên. Tóc màu nâu sẫm gần như đen, cặp mắt màu xanh sẫm, sâu kín giống như con sóng có chút nguy hiểm nổi lên.

“Ta nhớ người của Khương Thục đánh nhau rất tốt.” Thủy Lung mỉm cười, dễ dàng đem bầu không khí nguy hiểm hóa giải.

“Hiếu chiến là đánh chính diện, còn đánh lén sau lưng là hành vi vô sỉ nhất.” Nàng cho là có thể đem chuyện giải quyết đơn giản như vậy à? Đừng có nằm mơ!

Thủy Lung nhún vai, bình tĩnh như cũ: “Ngơoi coi như hấn là tên vô sỉ đi.”

Bạch Thiên Hoa: “. . .”

A Nhĩ Mạn ghen hống, lát sau mới nói: “Nàng vô sỉ mới dạy dỗ ra như thế.”

“Yên tâm, người nhà của ta, ta tự biết dạy dỗ thật tốt.” Không nhọc người ngoài như ngơoi nhúng tay vào.

“Nhưng hấn đánh ta!” Ta mới là người bị giầy vò, còn không để ta trút giận một chút?

“Ồ, ngơoi không nhắc suýt chút nữa ta cũng quên. Để ta xem xem ngơoi bị thương ở chỗ nào? Sau – khi xem xong ta mới biết có phải đánh thật hay không.” Tính cách bảnh chọe của nhà ngơoi, sao ta không biết được? Dùng vài cột lại thì tưởng là che giấu được à?

A Nhĩ Mạn im lặng.

Bạch Thiên Hoa sùng bái nhìn Thủy Lung.

“Nàng được lắm.” Thủy Lung mang bộ dạng cố tình gây sự, A Nhĩ Mạn gầm nhẹ: “Hắn có đánh hay không đánh chẳng phải nàng rất rõ ràng sao, ta mặc kệ, nàng phải chịu trách nhiệm!”

Phía sau, biểu tình bốn gã tùy tùng liền vận vẹo.

Bạch Thủy Lung này đúng là yêu nữ, vừa đứng trước mặt nàng. Hình tượng Lang Vương cuồng phách lãnh khốc của vương tử A Nhĩ Mạn hoàn toàn không còn nữa. Cái loại hàng đang khốc lóc om sòm trước mắt là ai vậy? Thật sự là vương tử của bọn họ sao?

“Người tìm ta chịu trách nhiệm hử?” Thủy Lung hí mắt, cười đến tà khí lẫn liệt: “Ngại quá, người không phải là mẫu người ta thích.”

Lời này nói xong, có người vui mừng, có người xấu hổ.

Người vẫn luôn im lặng – Trương Tôn Vinh Cực khinh thường liếc A Nhĩ Mạn, ánh mắt như đang nói: Nghe thấy chưa? A Lung chứng mất người, người đừng có mặt dày không biết xấu hổ đứng ở đây xin người ta chịu trách nhiệm! (TN: ha ha ha giống ‘tiểu tam’ có bầu tới cửa đòi ‘ông chồng’ phụ trách; ‘vợ chính’ ngồi sa lon hả hê nhìn ‘tiểu tam’)

“&%\$#@....” Tiếng chửi rủa bô bô vang lên.

Về mặt Thủy Lung hờ hững như không nghe thấy.

A Nhĩ Mạn tròn tròn mắt, hận không thể bóp chết Thủy Lung.

Thủy Lung không sợ ngược lại còn cười, trêu đùa: “Nhưng thật ra có chút cảm giác, Tiểu Dã Lang.”

Cố tình, trong tiếng cười đùa có chút âm thanh khàn khàn mê hoặc lòng người, dung mạo tinh xảo như tranh vẽ. Phút chốc, có loại phong tình khiến người ta hít thở không thông, hồn xiêu phách lạc.

A Nhĩ Mạn ngẩn ngơ, một khắc sau, hắn bị ánh mắt lạnh lùng của Trương Tôn Vinh Cực đông lạnh, hoàn hồn. Bà nó! Xém chút nữa quên, người trước mắt không những là yêu nghiệt chọc người ta tức chết không đền mạng, tính cách như yêu nghiệt, bộ dạng cũng giống yêu nghiệt, không cẩn thận là bị câu hồn đi, chết như thế nào cũng không biết.

“Ê ê ê, yêu nữ, quán người của nàng cho tốt nha.” Đừng để hắn phóng khí lạnh lung tung, lạnh muốn chết luôn à, ánh mắt kia giống như đang nhìn người chết á.

Thủy Lung mang vẻ mặt bụng thì thương, sức không giúp nổi.

Trương Tôn Vinh Cực nghe câu ‘người của nàng’ của A Nhĩ Mạn liền sung sướng, nhưng không có nghĩa là hắn bỏ qua cho đối phương.

Từ khi con sói thúi này tới đây, ánh mắt của A Lung luôn đặt trên người hắn ta, thật là khiến người ta chán ghét.

“Người cũng biết ta và nàng là người một nhà?”

Đối mặt với câu hỏi của Trương Tôn Vinh Cực, A Nhĩ Mạn thầm kêu không tốt. Con mèo này lại muốn bùng nổ. Hắn lập tức nhìn Thủy Lung chớp chớp mắt, ý bảo, nàng mau đứng ra thu phục con mèo này đi.

Thủy Lung vút cho hắn ánh mắt ‘người tự cầu nhiều phúc’ cộng thêm gương mặt tươi cười mang hàm ý ‘do người tự mình tìm phiền phức.’

Trong tình huống này, A Nhĩ Mạn nên nhanh chóng bác bỏ, cố tình hắn còn nháy mắt ra hiệu với Thủy Lung, chuyện này không phải chọc con mèo lớn kia giận hơn hay sao?

Quả nhiên, đúng như suy nghĩ của Thủy Lung, trong mắt Trương Tôn Vinh Cực, hành vi này của A Nhĩ Mạn không khác gì liếc mắt đưa tình với Thủy Lung, nhìn kiểu nào cũng không vừa mắt, bực bội.

“A! Nói ra tay liền ra tay à!!!!” A Nhĩ Mạn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng dáng Trương Tôn Vinh Cực đi tới trước mặt hắn.

Bùm đùng phách ——

Hai người cùng đánh nhau.

Chiêu thức của Trương Tôn Vinh Cực như mây trời nước chảy, thay đổi quý dị. Cách đánh của A Nhĩ Mạn nghiêng về nguyên thủy, hung ác và độc địa hơn, từng chiêu từng thức cũng tương đối sắc bén, giống như dã thú muốn xé rách đối phương.

Thủy Lung gạt gù cắn hạt dưa, nói với Bạch Thiên Hoa: “Nhìn cho kỹ. Cao thủ như vậy quyết đấu không giống bình thường nha.”

“Dạ.” Từ trước tới nay, đối với lời của Thủy Lung, Bạch Thiên Hoa chưa bao giờ có ý kiến.

Sau một chun trà, hai người tách ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực đứng ở trước mặt Thủy Lung, từ trên cao nhìn xuống Thủy Lung, bộ dạng lạnh lùng, kiêu ngạo.

Đầu tóc của hắn hơi rời rạc chút xíu, quần áo hơi nới lỏng, thoát nhìn có thêm vài phần tiêu sái, lười biếng hơn lúc bình thường, vẻ mặt kiêu căng, lạnh nhạt khiến người ta không dám tới gần.

Thủy Lung lấy Ngưng Ngọc Cao đã chuẩn bị sẵn ra, nói với Trưởng Tôn Vinh Cực: “Cúi xuống.”

Sóng mắt Trưởng Tôn Vinh Cực lóe lóe, cúi người nhưng vẫn lạnh nhạt, kiêu ngạo như cũ, không nhìn được đem khuôn mặt đưa tới sát mặt nàng.

Má bên phải của hắn có vết máu hơi nhạt, giống như bị đồ vật sắc bén cắt qua.

Ngón tay của Thủy Lung oạt thuốc mỡ, bôi lên trên mặt hắn.

"& . . , & . . ¥ " Cách đó không xa, lời mắng chửi bằng tiếng chim vang lên, A Nhĩ Mạn cầm uất kêu to: “Thì ra các người đã có chuẩn bị từ sớm, chờ ta đến tới cửa để bị cách người đánh đúng không?” Ngay cả thuốc mỡ cũng chuẩn bị xong!

Thủy Lung liếc hắn: “Người cũng biết bản thân tự đưa tới cửa hả?”

"Nàng, nàng, nàng . . Yêu nữ à! Không phải hắn chỉ bị rách chút da thôi sao, nàng nhìn ta chút đi, đau chết mất! Đem thuốc đưa cho ta!” Cánh tay của ta, chân của ta, thất lưng của ta, đều gãy hết rồi.

Bạch Thiên Hoa đứng cách đó không xa, nhìn A Nhĩ Mạn chặt vật từ dưới đất bò dậy, nhìn hắn tan he răng há miệng, đột nhiên, hắn cảm thấy thương thương thay cho hắn ta, dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn ta.

A Nhĩ Mạn hung hăng trừng Bạch Thiên Hoa. Thằng nhóc! Đừng tưởng ông đây không nhìn ra trong ánh mắt của người có chút hả hê nhé!

Thủy Lung đem Ngưng Ngọc Cao ném cho A Nhĩ Mạn.

A Nhĩ Mạn chuẩn bị đón nhận, lại thấy Ngưng Ngọc Cao bị một bàn tay trắng nõn chặn ngang.

Nét mặt A Nhĩ Mạn nát vụn: “Trưởng Tôn Vinh Cực, rốt cuộc lòng dạ của người nhỏ nhen cỡ nào hả?”

Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn bộ dạng xem thường, biểu cảm hững hờ, cầm Ngưng Ngọc Cao trả Thủy Lung, chậm rãi nói: “Cái này để cho người dùng.”
=))))))))))

“...” Thủy Lung phát hiện kỹ năng châm chọc khiến người ta tức chết của Trưởng Tôn Vinh Cực không kém tẹo nào.

“Trưởng Tôn Vinh Cực người chọc giận ta!!!” Sắc mặt A Nhĩ Mạn nghiêm túc, đôi mắt hung hăng.

Trưởng Tôn Vinh Cực thản nhiên nhìn hắn ta, bộ dạng thờ ơ lạnh lùng, nói: “Con chó lông nâu.”

“A a a a a a!” Lần thứ hai, nét mặt A Nhĩ Mạn vụn nát: “Ông đây liều mạng với người!!!”

“Tối!” Trưởng Tôn Vinh Cực gấp gấp.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm rất căng thẳng.

A Nhĩ Mạn hung ác nhào tới phía Trưởng Tôn Vinh Cực, sau đó phanh gấp, bủi môi: “Đừng có hòng khích tướng ông đây. Ông đây lười đánh nhau với người.” Trong lòng căm giận, đánh không lại là đánh không lại, nếu là đánh thật, chỉ có một mình ông đây bị đánh tàn phế!!!!

Nội lực mạnh mẽ trong tay Trưởng Tôn Vinh Cực không có chỗ phát, đành phải chém ra bên cạnh.

'Ầm ầm' một tiếng, tảng đá cứng nhắc phá vỡ thành hố lớn.

Trong lòng A Nhĩ Mạn nhảy dựng, thầm nghĩ mình quả nhiên có khả năng dự đoán, bằng không cho dù chính mình là xương đồng da sắt cũng không chịu nổi tàn phá.

“Sau này, còn dám ở bên ngoài tạo tin đồn về A Lung...” Trưởng Tôn Vinh Cực kéo Thủy Lung trở lại ghế ngồi.

Nói một câu không đầu không đuôi, tràn đầy nguy hiểm khó lường, khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

A Nhĩ Mạn ngậy người một lúc, sau đó, hắn mới hiểu nguyên nhân mình bị đánh. Hắn cầm uất à, không cam lòng à: “Ta chế tạo ra tin vịt gì hả, chỉ nói có hai câu khen ngợi yêu nữ, đã bị dân chúng Tây Lăng quốc truyền thành mối tình si cuồng dại giống như duyên định ba đời, ta chết oan!”

Bạch Thiên Hoa càng chột dạ không thôi.

A Nhĩ Mạn cẩn thận xem xét, vừa nhìn mặt Bạch Thiên Hoa liền đoán sơ sơ sự thật. Hắn trừng Bạch Thiên Hoa, sau đó kêu oan với Thủy Lung: “Yêu

nữ, lẽ nào nàng đối xử như thế này với đồng bọn? Nàng nhìn ta bị người của nàng đánh đây này...”

Thủy Lung cắt lời hấn: “Nếu ngươi không chiếu cố gương mặt đó của ngươi, thì đâu có bị đánh thê thảm như vậy?”

A Nhĩ Mạn bị nói trúng tim đen, mặt không đỏ, hơi thở không gấp phù nhận: “Cái gì? Nàng đừng có kiêu có!”

Thủy Lung hừ lạnh: “Ngươi dám nói ngươi không ganh tỵ Đế Duyên có dung mạo tuấn lãng, được mỹ nhân Khương Thục yêu thích hơn ngươi, nên ngươi mới đánh vào mặt hấn chứ gì.”

Lần thứ hai bị nói trúng tim đen, A Nhĩ Mạn vẫn kiên cường chính trực: “Đừng có vu oán ta, ta đường đường là nam tử hán, sao lại để ý dung mạo chứ.”

“Ta cũng cảm thấy ngươi có khuôn mặt tràn đầy mùi vị đàn ông, đom đóm đáng hơn cả đàn bà.”

“...” A Nhĩ Mạn sắp không giữ được da mặt rồi.

May mà Trương Tôn Vinh Cực không nhìn nổi hình ảnh hai người ‘nói chuyện với nhau thật vui vẻ’, đưa tay đem mặt Thủy Lung bưng về phía mình.

Thừa dịp này, A Nhĩ Mạn vội quay đầu, hai tay chà xát mặt mình, thở mạnh một hơi. Lúc quay lại nhìn Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, hấn đã khôi phục dáng vẻ vương tử Khương Thục rồi.

“Được rồi, lời thừa không cần nói nhiều, nói chuyện chính.” Lời thừa nói cũng không lại nàng, đều là tự mình tìm khổ, không bằng không nói.

Thủy Lung đi thẳng vào vấn đề: “Câu trả lời của ngươi.”

Về mặt A Nhĩ Mạn thành thật, nghiêm túc: “Ta đồng ý.” Nói xong, hấn nhìn thoáng Bạch Thiên Hoa và Mộc Tuyết vẫn im lặng, thấy Thủy Lung không có phản ứng, liền biết bọn họ đều là người một nhà của nàng. Nói tiếp: “Nhưng ta có một vấn đề nho nhỏ.”

“Nói.” Quay đầu trừng Trương Tôn Vinh Cực. Tay ngươi đặt ở đâu vậy? Không thấy đang nói chuyện chính à?

Trương Tôn Vinh Cực vẫn thản nhiên. Mặc kệ chính cái gì sự, lực chú ý của nàng chỉ có thể đặt trên người của ta!

A Nhĩ Mạn nhìn hai người hổ động nhau, về mặt nghiêm túc liền sụp đổ: “Tình huống thực tế của Tây Lăng không tốt, ta có thể không tham gia vào phương diện này không?”

“Ngươi nói cái gì?” Bạch Thiên Hoa biến sắc. Cái gì gọi là tình huống thực tế của Tây Lăng không tốt? Cái gì gọi là không tham gia vào phương diện này? Phương diện này là cái gì?

Thủy Lung trấn an nhìn hấn, nói với A Nhĩ Mạn: “Yên tâm, đối tượng hợp tác của ngươi chỉ có thành Nam Vân. Ngươi cũng biết, thành Nam Vân đã không thuộc Tây Lăng rồi.”

“Nhưng mà thành chủ là ngươi.” Ánh mắt A Nhĩ Mạn chuyển động qua lại trên người Trương Tôn Vinh Cực và Bạch Thiên: “Phu quân và người thân của nàng ở Tây Lăng, bao gồm cả nàng cũng là người Tây Lăng, nếu Tây Lăng xảy ra chuyện, nàng có thể đảm bảo nàng không xen vào chuyện của Tây Lăng không?”

“Ta không cần cam đoan với ngươi.” Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Thành Nam Vân và Khương Thục chỉ là quan hệ hợp tác cùng có lợi, ta cho ngươi đầy đủ lợi ích, ngươi cho ta vật tư mà ta cần. Nếu ngươi bằng lòng buông tha lợi ích trước mắt, như vậy không cho ta giao dịch vật tư cũng được.”

A Nhĩ Mạn trầm mặc một hồi: “Được, ý của nàng ta hiểu.”

Thủy Lung cười cợt: “Ngươi thật sự hiểu rõ hay là giả vờ hiểu?”

A Nhĩ Mạn dờ khóc dờ cười, bỗng nhiên nhìn Trương Tôn Vinh Cực nói: “Ngươi nên trông coi yêu nghiệt nhà ngươi cho tốt, nếu không suốt ngày nàng ấy trêu chọc ra một đồng hoa đào nát, cũng đủ khiến ngươi bận rộn rồi.”

Trương Tôn Vinh Cực hừ nhẹ, “Không cần ngươi lo.”

Mắt Thủy Lung lóe sáng, như cười như không nhìn chằm chằm A Nhĩ Mạn. Tốt lắm, đều quán tới trên đầu nàng rồi.

A Nhĩ Mạn nhìn thấy ánh mắt này của nàng, lập tức hối hận nẫu ruột. Ai u này! Đầu của hấn đột nhiên bị rỉ sắt à? Trốn tránh yêu nghiệt này còn không kịp, vậy mà còn đi trêu chọc nàng để bị ghi thù, xem ra mấy ngày nay nên ở nhà, không thể ra đường chạy loạn, nếu không thiên tai nhân họa dim chết lại không biết chỗ kêu oan.

“Ừm, không còn sớm nữa, ta cáo từ.” Không nói thêm lời nào, liền bỏ chạy.

Phía sau, Thủy Lung chậm rãi nói: “Nghe nói, mấy ngày nay, ngươi đều lượn lờ trong cửa hàng của ta.”

“...” A Nhĩ Mạn do dự nhiều lần, tạm dừng chân lại, nói với Thủy Lung: “Được rồi. Trước kia, nàng đưa cho ta thứ đó, mùi vị không giống trong cửa hàng.”

“Đương nhiên không giống.” Thủy Lung mỉm cười nói: “Các người đều là chế tạo đặc biệt...” Dưới ánh mắt mong chờ của A Nhĩ Mạn, Thủy Lung càng cười nhu hòa hơn: “Chuẩn bị đủ bạc, đảm bảo có thể làm cho người nhà của người sẽ thỏa mãn.”

A Nhĩ Mạn có dự cảm, lần này, hẳn nhất định đổ nhiều máu.

Chờ A Nhĩ Mạn ra khỏi phủ Võ vương, mảnh đất trước cửa lớn phủ Võ vương, đột nhiên hắt dừng chân, hỏi bốn tùy tùng ở sau lưng: “Vì sao ta lại đến nơi này?”

Tùy tùng một đáp: “Đến để xem Võ vương gia và Võ vương phi của Tây Lăng đã về chưa.”

A Nhĩ Mạn gật đầu: “Nói như vậy, mục đích của ta đã đạt được.”

Tùy tùng hai: “Bị đánh.”

Tùy tùng ba: “Bị chế nhạo.”

Tùy tùng bốn im lặng nói: “Đoán chừng, không bao lâu sau còn phải chịu một lần xui xẻo nữa.”

“...” A Nhĩ Mạn nghe bọn họ nói, sắc mặt càng lúc càng đen, sau đó giống như hiểu được, nhìn bốn người tùy tùng, sau đó nặng nề nói: “Các người biết nhiều quá há!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Bảo vật hiếm thấy

Trong sự háo hức chờ mong của dân chúng, rốt cục năm mới cũng tới.

Mấy ngày nay, không khí ở Tây Lăng đặc biệt phù hợp với tình cảnh, hoa tuyết nhỏ nhỏ bay lất phất khiến bầu không khí thành Kỳ Dương càng duy mỹ, ở các nơi có phong cảnh nổi bật và từ lâu lớn ở Kỳ Dương đi đâu cũng nhìn thấy nam nữ quyền quý ăn mặc đẹp đẽ đi dạo.

Thành Kỳ Dương được trang trí vô cùng náo nhiệt, phồn hoa, trên sạp nhỏ bán đủ loại các đồ chơi thú vị, trên đường thỉnh thoảng có một ít nghệ nhân làm đường biểu hiện tài năng cho mọi người xem.

Có lẽ bởi vì nước của bọn họ - Tây Lăng quốc tiếp đón sứ giả của nước khác, nên lúc này trong thành Kỳ Dương có không ít người nước ngoài, chỉ cần nhìn trang phục của bọn người nô liền biết họ không phải là con dân của bản quốc. Lúc bọn người đó đi lại trên đường phố, bị người Tây Lăng nhòm ngó rất kỹ, khiến thành Kỳ Dương này sinh một phản hoan nghênh đối với nước khác.

Thân phận của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực so với các thành phần quyền quý trẻ tuổi khác, cực kỳ cao cấp hơn nhiều. Đương nhiên, mấy ngày nay nhận được không ít thiệp mời, nhưng loại bỏ một số bữa tiệc cần thiết, mấy thiệp mời của con em quyền quý khác đều không thèm nhìn.

Chiều hôm đó, hai người cùng Bạch Thiên Hoa và Mộc Tuyết đi Đăng Vân Lâu.

Đăng Vân Lâu là lầu đài có tầm nhìn tốt nhất trong thành Kỳ Dương, cũng là kiến trúc cao nhất trong thành Kỳ Dương. Đăng Vân Lâu chia làm sáu tầng, mỗi tầng đều có một tác dụng riêng. Tầng cao nhất mới thật sự được coi là Đăng Vân Lâu. Nó lấy hình thức sân thượng tồn tại, ở giữa là khoảnh đất trống hình tròn, chỗ trống được mài dũa hoa văn khéo léo. Xung quanh sân khấu hình tròn là những cái bàn thấp và đệm ngồi, hiển nhiên là để người ta ngồi rồi. Nơi cao nhất của Đăng Vân Lâu cũng là nơi tiêu phí tiền bạc nhiều nhất, đặc biệt dùng để cử hành yến tiệc, yến tiệc bình thường không thể nào được lên trên này bày tiệc.

Lần này, người làm chủ mời khách là bên Đông Vân Quốc, nghe nói trong tay bọn họ có không ít bảo bối, nên mới cử hành bữa tiệc này để mọi người ngắm nhìn mở mang kiến thức. Trừ bảo bối của bọn họ, những ai tham gia đều có thể mang vật quý báu của mình ra cho mọi người thưởng thức. Nói toạc ra, trận yến tiệc này có thể gọi là bầu vùi làm quen, cùng với đấu giá. Bọn họ có thể đem vật báu mà mình nhìn trúng mua lại, còn chuyện dùng bạc hay là dùng vật khác để trao đổi, tất cả dựa vào người sở hữu bảo vật quyết định.

Mấy ngày liên tục ở trong phủ Võ vương, hiếm khi có lúc rảnh rỗi, Thủy Lung liền nhận lời Bạch Thiên Hoa, tham gia yến tiệc này.

Đối với bảo vật, nàng cảm thấy rất hứng thú.

Huống hồ, trận yến tiệc này cũng rất có lợi đối với nàng, có thể lợi dụng đám người quyền quý này làm người tuyên truyền miễn phí.

Thành Nam Vân ẩn chứa quá nhiều bí mật, cần âm thầm chậm rãi xâm nhập các phe thế lực. Cái Thủy Lung muốn chính là không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng thì ai nấy cũng phải kinh ngạc. Hiện nay, tất cả chỉ là cái nền, quan trọng là tích lũy ở phía sau màn bạc.

Bởi vì người của Đông Vân Quốc đã lựa chọn thời gian và địa điểm, cộng thêm thân phận của bọn họ, cho nên lần này người tới cũng không ít.

Dân chúng bên ngoài Đẳng Vân Lâu, thỉnh thoảng nhìn thấy những chiếc xe ngựa thom mát, xa hoa, từng người ăn mặc quý giá, đẹp đẽ, dung mạo khéo léo bước ra. Cho dù mỗi lần nhìn được mấy cái liền không thấy nữa, nhưng cũng khiến bọn họ thỏa mãn.

Lúc nhóm Thủy Lung đến trên đài, bên trong không ít người đã ngồi ở trong đấy.

Tỳ nữ nhận ra thân phận của bọn họ, liền cung kính dẫn đường cho bọn họ đến chỗ ngồi đã chuẩn bị sẵn.

Bàn thấp nhưng hơi dài, dù ba người ngồi chung cũng không thấy chật chội, cho nên tỳ nữ không biết có thêm một Mộc Tuyết, không biết nàng ta có thân phận gì, cho nên rất nhạy bén cầm thêm một tấm đệm ngồi đi tới, lót vào chỗ ngồi cạnh Bạch Thiên Hoa, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ngồi chung một bàn, Bạch Thiên Hoa và Mộc Tuyết ngồi một bàn.

Buổi chiều, khí trời hơi lạnh, sân khấu của Đẳng Vân Lâu lại cao như vậy, gió lạnh thổi hiu hiu, một vài thiếu nữ yêu kiều quý tộc được bao bọc trong lớp áo choàng lông nhung, thoạt nhìn có vẻ diễm đạm, đáng yêu, rung động lòng người.

Rất nhanh, nhóm tỳ nữ thấp đèn lồng, dưới ánh nến vàng nhạt vây quanh, đem toàn bộ Đẳng Vân Lâu chiếu sáng, ấm cúng. Không chỉ như vậy, xung quanh mỗi cái bàn thấp, nhóm tỳ nữ cũng đốt lửa than để sưởi ấm. Than này đốt không có khói bay ra, để người ta sưởi ấm lại dễ chịu.

Lúc này, nhóm quý nữ đều âm thầm thở dài một hơi, đem áo choàng vây quanh thân thể cởi ra.

Nhóm quý nữ đến đây, có ai không hi vọng đem dáng dấp xinh đẹp nhất biểu lộ ra ngoài. Chỉ cần không phải cần thiết, không ai hi vọng chính mình bị bao vây trong áo choàng cả đêm, đem dáng người uyển chuyển che giấu hết. (TN: Đừng có mặc gì hết đi -_-)

“Mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ có người làm chủ mời khách thì chưa tới.” Bạch Thiên Hoa lầm bầm, nhìn trái ngó phải.

Chỉ thấy, bên trái của hần có một người vừa đi tới, không phải A Nhĩ Mạn mới gặp vào hai ngày trước sao?

Hần mặc trường bào được may màu lam sẫm, dĩ nhiên là Tây Lăng chăm sóc, đưa hần một bộ đồ mới phù hợp vóc người của hần. Khuôn mặt cương nghị, không chút biểu cảm, cộng thêm... mái tóc màu râm nắng bù xù, lẫn trong đám đàn ông Tây Lăng thì hấp dẫn hơn nhiều.

Đám quý nữ Tây Lăng không thể nào dời mắt khỏi hần.

Đối với ánh mắt nhìn trộm của đám quý nữ, khoe môi A Nhĩ Mạn khẽ mỉm, vẻ mặt càng lạnh khốc, càng tỏa ra mùi vị đàn ông, dường như khí chất bất tuân của Lang Vương nồng đậm hơn khiến không ít thiếu nữ đỏ mặt xấu hổ.

Bạch Thiên Hoa vô cùng kinh ngạc, nếu không phải hôm qua nhìn thấy dáng vẻ nhón nhác của A Nhĩ Mạn, hần không thể tưởng tượng nổi hần ta còn có bộ dạng này... Phải hình dung như thế nào nhỉ? Liếc mắt một cái liền khiến người ta cảm thấy hần ta là người ngông cuồng, không thể trêu chọc, ngay cả hần cũng cảm thấy người này rất uy vũ, hiên ngang.

Thủy Lung lờm một cái, chậm rãi nói: “Người đừng bị vẻ mặt lãnh khốc hiện tại của hần lừa, trên thực tế, trong bụng hần đang mừng như điên đấy, nói không chừng trong ngực còn suy nghĩ ‘Quả nhiên, sức hấp dẫn của bốn vương vô cùng tốt’. Có thấy trông mắt của hần đang đảo lia đảo lịa không, đoán chừng đang suy tính hại người hoặc là đếm số cô gái ngày thơ nhìn hần.”

Bạch Thiên Hoa, Mộc Tuyết: "... Lặng thinh nhìn về phía A Nhĩ Mạn.

Chỉ thấy sắc mặt A Nhĩ Mạn cứng đờ, giống như là bị Thủy Lung nhìn thấu tâm tư, sắc mặt càng sa sầm.

“A Lung rất hiểu tính tình con chó lông nâu này.” Không chờ đương sự A Nhĩ Mạn bác bỏ, thì đã bị người chọc ngoáy rồi.

“Không có.” Thủy Lung phủ nhận: “Chỉ là cái loại suy nghĩ tự luyện này rất dễ dàng đoán.”

“Đoán cũng không được... bỏ nhiều tâm trí vì hần như vậy.” Trương Tôn Vinh Cực vẫn không hài lòng như cũ. Mỗi lần nhìn thấy con chó nâu này, dù sao thì lòng dạ của A Lung cũng bị đối phương hấp dẫn. Dù A Lung đã nói không thích, nhưng cũng không thể buông lỏng cảnh giác!

“Người nói cái gì chính là cái đó.” Nói cho có lệ, tiếp tục nói cho có lệ. Nàng sẽ không đại mà nói, nàng thích trêu chọc con mèo đừng mạnh tức giận đến nhe răng.

“Ha ha ha.” Một trận tiếng cười to vang lên, một người đàn ông lớn tiếng: “Đã được nghe nói, tình cảm của Võ vương gia và Võ vương phi rất tốt. Hôm nay được nhìn thấy, quả nhiên lời đồn không sai.”

Tầm mắt mọi người đều bị giọng nói này hấp dẫn.

Chỉ thấy một đoàn người từ tiểu lâu lầu đài đi đến, người đàn ông lớn giọng nói tuổi chừng hai bảy, hai tám, lông mày rậm, mắt to, đôi môi dày, tướng mạo rất đoan chính, không khiến người ta cảm thấy kinh diễm, nhưng là mẫu người dễ nhìn.

“Ta là Hoàn Nhan Thiếu Anh, là một Nhân vương rảnh rỗi ở Đông Vân Quốc. Sở thích thích nhất chính là vơ vét những vật báu xinh đẹp, thú vị trong thiên hạ.” Hoàn Nhan Thiếu Anh nói chuyện rất tùy ý, vẻ mặt chính khí và hữu nghị, có chút khôi hài: “Nhìn thấy hai vị, ta cảm thấy đặc biệt có duyên.”

Bên cạnh hắn còn có người, nhìn trang phục và vật trang sức trên người là của Lâu Dương Quốc, đi tuốt ở đằng trước là người đàn ông quan văn ba mươi tuổi, văn vẻ lịch sự, người này cũng tự giới thiệu, xưng là Tô Vũ Khi. Bên cạnh hắn còn có người áo choàng màu đen, nhìn chiều cao và hầu kết không quá rõ ràng, chứng tỏ người nọ không phải là đàn ông, nhưng người đàn ông này mang mũ trùm đầu, chỉ lộ ra cái cằm không râu trắng nõn tiêm tể, khiến người ta cảm thấy có phần cổ quái.

Người áo choàng đen cũng chào Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, thanh âm chói tai cũng không tính là khó nghe: “Cung thị Lâu Dương, hai vị có thể gọi ta là Lưu Tứ.”

Nếu nói cung thị này là thái giám, thái giám này đứng trước mặt vương gia Tây Lăng quốc dám tự xưng ‘ta’ có thể thấy địa vị của hắn không thấp. Nếu Thủy Lung nhớ không lầm, họ Lưu này là dòng họ được hoàng thất Lâu Dương đặc biệt ban cho. Hắn có thể ở trong hoàng cung Lâu Dương nhận được họ tên này, đủ chứng tỏ hắn là người được hoàng thất tin tưởng.

Tô Vũ Khi ở bên cạnh cười nói: “Lưu Tứ đại nhân vừa tới Tây Lăng, chưa thích ứng được với khí hậu ở Tây Lăng, nên có chút bệnh, cho nên mới dùng áo choàng che mặt, hi vọng các vị đừng chú ý.”

Từ lời nói của hắn nghe ra, địa vị của hắn không lớn bằng Lưu Tứ.

Mọi người có mặt đều tỏ thái độ hiểu rõ, còn có người giả vờ quan tâm hỏi han vài câu.

Đám người Hoàn Nhan Thiếu Anh và Lưu Tứ ngồi xuống, người liền đến đông đủ, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Mở màn đương nhiên là do chủ nhà Hoàn Nhan Thiếu Anh, hắn vỗ vỗ tay. Bỗng nhiên, trên sân khấu nằm ở giữa, một cô gái mặc trang phục hồng phấn, phóng khoáng xuất hiện.

Cô gái này vừa xuất hiện, mọi người ở chung quanh liền xôn xao.

Bởi vì... cô gái này có diện mạo xinh đẹp, quả thực rất xinh đẹp. Vẻ đẹp tựa như hoa đào lãng mạn, lay động mê hoặc ánh mắt và lòng người. Cô gái mặc váy áo hồng nhạt, váy dài phiêu dật giống như dải lụa màu tung bay, để lộ hai vai, dưới ngọn đèn màu vàng khiến da thịt càng tinh tế như ngọc, giống như ánh sáng rực rỡ lưu chuyển.

Nàng ta rũ mắt bước lên sân khấu, đôi mắt cong giống như phác họa tranh vẽ, giữa trán có điểm chu sa, khiến gương mặt nàng ta mềm mại mà quyến rũ.

Ăn mặc như vậy, mặc kệ nam hay nữ đều thấy kinh diễm, cổ tình mọi người không nhịn được liếc về phía Thủy Lung, so với dùng bút vẽ chu sa giữa hai đầu lông mày, trán Thủy Lung là yêu dã linh động bẩm sinh. Thoáng một cái, nhan sắc của cô gái trên sân khấu ảm đạm đi bớt.

Chắc cô gái này đã quen với chuyện bản thân đem sự kinh diễm tới toàn trường, lúc nâng mắt nhìn lên, vẻ mặt và ánh mắt đều lộ ra sự tự tin, tao nhã.

Nhưng không khéo, địa vị của Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, cho nên chỗ ngồi của họ ở gần sân khấu nhất, đây là tôn trọng phái nữ. Đáng vẻ đẹp nhất đương nhiên là dành cho người ở vị trí chủ vị. Lúc nàng ta ngước mắt lên, nhìn thấy Thủy Lung mặc xiêm y đỏ thắm, vẻ mặt hiện lên giật mình rất rõ.

"Hừ." Hoàn Nhan Thiếu Anh một tiếng.

Cô gái váy hồng phấn tuyệt sắc hoàn hồn, tay ôm đàn tỳ bà, bắt đầu biểu diễn.

Hoàn Nhan Thiếu Anh áy náy nhìn về phía bàn của Thủy Lung. Sau đó, giới thiệu cô gái này với mọi người: “Cô gái này tên là Bích Nhi, có cơ thể triều hoa vũ lộ bẩm sinh, lại giỏi về âm nhạc và nhảy múa, là một trong số bảo bối gần đây ta vừa tìm được, đặc biệt đưa lên cho các vị ngắm nghía.” (Triều Hoa Vũ Lộ = 朝花雨露 tui không biết nghĩa >”

Ở đây, không ít cô gái đỏ mặt xấu hổ, sự ghen tỵ vừa nảy với cô gái trên sân khấu đã giảm đi vì lời nói của Hoàn Nhan Thiếu Anh. Có diện mạo xinh đẹp thì sao? Còn không phải bị người ta coi như kỹ nữ mang đi khắp nơi cho người ta ngắm, nói không chừng buổi tối còn bị vài người đùa giỡn.

Bọn đàn ông thì bị nội dung lời nói của Hoàn Nhan Thiếu Anh hấp dẫn, cơ thể triều hoa vũ lộ? Đây chính là cơ thể có thể làm đàn ông sống trong mơ màng đó ư? Huống hồ, cô gái Bích Nhi này còn có dung mạo tuyệt sắc như vậy, eo nhỏ uốn éo mềm dẻo đến cực điểm, làm bọn họ không khỏi ảo tưởng, nếu cái eo này ở trên giường cũng lắc lắc như thế thì...

Bầu không khí toàn trường bị lời nói của Hoàn Nhan Thiếu Anh khơi dậy sóng, mặc dù làn sóng này lộ ra nội dung không đúng đắn.

Thủy Lung trầm nghĩ: Quả nhiên, mặc kệ ở đâu, dục vọng rất dễ dàng lôi kéo nhân tình.

Có Bích Nhi mở màn, tiết mục dâng lễ vật quý giá kế tiếp càng trôi chảy.

Ở hiện trường, lần thứ hai, Thủy Lung coi như được mở mang kiến thức về sự giàu sang của các quyền quý Tây Lăng. Không biết là vì khoe khoang với người nước khác hay là vì xúc động áp ụ của chính mình, bọn họ lấy ra một đồng bảo vật để thi đấu xem ai có đồ quý giá hơn, nhưng phần lớn đều là tiền tài. Đối với Thủy Lung mà nói, tác dụng không lớn lắm. Trái lại, món đồ A Nhĩ Mạn lấy ra thu hút sự chú ý của nàng.

A Nhĩ Mạn lấy ra một khối lệnh bài, nghe hắn nói, chỉ cần dùng tám lệnh bài này là có thể qua lại trong Khương Thục mà không gặp trở ngại.

Món đồ này không quý giá ở chỗ chất liệu làm nên nó, mà là ý nghĩa của nó.

Thủy Lung cảm thấy, bề ngoài A Nhĩ Mạn làm việc theo cảm tính, nhưng lúc lấy lệnh bài ra, khóe mắt của hắn thâm liếc về phía nàng.

Nàng hiểu, cái tên này nghĩ thừa dịp tụ họp đem quân lệnh bài giao cho nàng, tránh cho người khác nghi ngờ.

Thủy Lung ung dung cười khê, chưa chờ nàng đáp lại A Nhĩ Mạn, đã bị ánh mắt sắc bén của Trương Tôn Vinh Cực phát hiện hai người hỗ động lẫn nhau, lòng dạ ngầm dấm chua, mũi chua không ngừng bốc lên.

A Nhĩ Mạn nhìn vẻ mặt lạnh tanh, tức anh ách của Trương Tôn Vinh Cực, nhất thời cảm thấy vô cùng vui sướng.

Thời gian náo nhiệt của yến tiệc dần trôi qua, Thủy Lung cũng lấy ra một món đồ tầm thường nhưng không dễ thấy, chính là mấy thứ đồ chơi kì lạ được sản xuất ở thành Nam Vân. Đương nhiên, đồ chơi này chỉ kì lạ ở đây, chứ ở hiện đại, mấy thứ này vô cùng tầm thường.

Hoàn Nhan Thiếu Anh xứng đáng với những gì hắn tự giới thiệu về mình, cực kì niềm nở đối với món đồ mà Thủy Lung đưa ra.

“Thú vị, thật thú vị, trước đây ta chưa từng nghe nói những... thứ nhìn như đơn giản này. Đúng là vật kì lạ, thú vị. Chẳng nhẽ đều do Võ vương phi nghĩ ra?” Những người có mặt ở đây cũng bị bảo vật hấp dẫn, Hoàn Nhan Thiếu Anh liền nhìn Thủy Lung hỏi thăm.

Thủy Lung mượn lời thoại của đại hòa thượng: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Hoàn Nhan Thiếu Anh: “. . .” Thấy Thủy Lung đã thu hồi tầm mắt, thâm nghĩ: Yêu nhan tuyệt sắc đúng là yêu nhan tuyệt sắc, lúc cười lộ lên giống như câu mất hồn. Đáng tiếc, cô gái như vậy, cả đời này hắn cũng không thể chiếm được.

“Lại nói, ta còn một món bảo vật, e rằng Võ vương phi cảm thấy hứng thú với nó.” Hắn thu lại suy nghĩ bay xa, cười ha ha dòi dề tài câu chuyện.

Thủy Lung để lộ ra chút hứng thú.

“Ta nghe nói, chung quanh thành Nam Vân đều là biển, vùng biển mênh mông.” Hoàn Nhan Thiếu Anh bán cái nút thắt, chờ Thủy Lung mắc câu.

Nhưng, Thủy Lung không chút nào muốn hỏi hắn, lạnh nhạt dòi mắt đi.

Hoàn Nhan Thiếu Anh há hốc mồm, sao lại không giống như suy nghĩ của hắn. Lẽ nào, nàng thật sự cam tâm tình nguyện làm một thành chủ nhỏ bé bình thường thôi sao? Để phần vùng biển bao la như vậy làm gì? Dù là không vì lợi ích trên biển, nhưng để thành Nam Vân được an toàn, tránh cho hải tặc quấy rầy, nàng cũng nên quan tâm đến vấn đề vùng biển một chút đi chứ. Ngán vạn lần đừng nói với hắn, bề ngoài nàng có vẻ giống cô gái thông minh, kỳ thực chỉ là một phụ nhân không có kiến thức. (Phụ nhân = người phụ nữ có chồng)

Thủy Lung liếc nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của Hoàn Nhan Thiếu Anh, xấu xa ngoéo khóe môi một cái.

Thực ra, nàng cũng tò mò không biết bảo bối gì có liên quan đến vùng biển, nhưng hắn đã nói là bảo bối còn nói ra, như vậy về sau nhất định sẽ khoe khoang nữa. Nàng cân gì phải dòi mắt chờ mong mà hỏi hắn.

Huống chi, bên cạnh nàng còn có một con mèo đang kiểm chế không xù lông, nếu nàng dòi lực chú ý lên người hắn, nói không chừng mèo kia sẽ xù lông tại đây nha.

Dáng vẻ xù lông của mèo nhà mình đáng yêu như vậy, sao có thể để người khác xem được.

Thủy Lung nhìn Trương Tôn Vinh Cực cười híp mắt.

Mặt lạnh của Trương Tôn Vinh Cực bị nụ cười tươi rói của nàng xoa dịu.

Khi ánh trăng treo cao, chiếu khắp Đãng Vân Lâu, đó là thời khắc tháp Đãng Vân Lâu đẹp nhất.

Trăng sao đầy trời, lồng đèn sáng tỏ trên đài cao, lửa than ấm áp, làm tâm tình con người ta vui sướng.

Cuối cùng, Hoàn Nhan Thiếu Anh cũng lấy bảo vật sau cùng của hắn ra.

Một tấm bản đồ có chiều rộng hai thước, chiều dài sáu thước, cũng có thể gọi là hải đồ. (Hải đồ: bản đồ đi biển)

Lúc Thủy Lung thấy tấm bản đồ này xuất hiện, tầm mắt liền bị hấp dẫn, đáy mắt lóe sáng rồi biến mất, đó là ánh mắt trong tình thế bất buộc.

Hoàn Nhan Thiếu Anh không có đoán sai, món đồ này đối với Thủy Lung, tuyệt đối là thứ nàng thấy nhất trong bữa tiệc này. Vì tấm hải đồ này, nàng

cảm thấy quyết định đến đây là chính xác.

Đương nhiên, Trương Tôn Vinh Cực cảm thấy nàng để ý hải đồ, hấn híp mắt, trong lòng cũng tự đánh giá.

Hoàn Nhan Thiếu Anh nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi cười nói: “Đúng như các vị thấy, món bảo vật này là hải đồ, còn là hải đồ được vẽ cực kì cặn kẽ phạm vi cực lớn. Hơn nữa, nó quý đến nỗi vô giá.”

Không ít người quyền quý ở đây mờ mờ... nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, làm bộ nghiêm túc lắng nghe.

“Nói điều kiện đi.” Thủy Lung dứt khoát nói.

Hoàn Nhan Thiếu Anh kinh ngạc nhìn nàng một cái, không ngờ nàng sáng khoái như thế.

“Thật ra, món bảo vật này cũng không phải của ta. Mà là một người bạn của ta giao cho. Người bạn này của ta thích nhất là vũ, đừng hiểu lầm, là vũ trong vũ đạo, đặc biệt là con gái múa.” Hoàn Nhan Thiếu Anh cười như không cười nhìn Thủy Lung, hấn biết Thủy Lung là cô gái nổi tiếng không khéo, võ công của nàng có thể là giỏi nhất, tài nghệ đáng kể duy nhất chính là cầm, bắt nàng múa, căn bản không có khả năng. Cho nên khi hấn nói ra yêu cầu này, hấn biết, người kia căn bản cố tình nhắm vào Thủy Lung, để nàng chỉ có thể trở mặt nhìn bảo vật mình mong muốn, nhưng không thể chiếm được. (TN: đùa nào vậy?)

Hấn hắng giọng một cái, lại nói: “Tấm hải đồ này được ngâm trong bột thuốc đặc biệt, chỉ có giải được thật sự mới có thể giải trừ, bằng không qua tới nay, bút tích trên đó cũng hòa tan. Bởi vậy, cơ hội hiếm có, chỉ có tới nay, vị tiểu thư có điệu múa tốt nhất sẽ đoạt được tấm hải đồ này.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Có gì kiêu ngạo

Nhóm quý nữ có mặt tại đây đều là tiểu thư khuê các, thậm chí còn chưa từng ra khỏi thành Kỳ Dương, chưa từng thấy khu vực nước bao la, dù là hồ lớn quanh thành Kỳ Dương, ngay cả biển khơi thật sự cũng chưa từng thấy. Làm sao hiểu được ý nghĩa quan trọng của hải đồ.

Nhưng khi nghe Hoàn Nhan Thiếu Anh nói tấm hải đồ kia là thứ vô giá, các nàng ta chỉ biết món đồ này thực sự là bảo bối vô giá.

Kỳ thực, tấm hải đồ này không đáng bao nhiêu tiền, nhóm quý nữ sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện chính mình. Dù sao thì người ở đây đều là người có chức vị cao, nhất là còn có vương gia của nước khác, múa trước mặt bọn họ cũng không làm giảm giá trị của chính mình. Chỉ cần biểu hiện thật tốt, danh tiếng đẹp sẽ được truyền đi, có lợi cho tương lai của các nàng ta.

Phủ thượng thư, dòng chính tam tiểu thư. Phương Kỳ Lăng lên sân khấu đầu tiên.

“Không vì bảo vật, chỉ vì các vị góp vui, tiểu nữ mở màn trước vậy.” Phương Kỳ Lăng hào sảng cười nói.

Nàng ta chừng mười bảy, mười tám tuổi, cái tuổi này còn chưa lập gia đình, đã thuộc về dạng đại cô nương (*). Nhưng, diện mạo nàng ta kiêu mị, mắt phượng giống hệt Phương Tuấn Hiền, đặt ở trên người nàng ta không có sắc bén như Phương Tuấn Hiền, khi con người vòng vo rất là quyến rũ. Nghe nói, năm xưa, nàng ta cùng người khác bỏ trốn, cộng thêm bản thân nàng ta không muốn lập gia đình, hiện tại còn ngây ngô ở trong nhà, không có trở thành phu nhân của hấn ta.

Phương Kỳ Lăng dẫn dò tỳ nữ một tiếng, sau đó bước lên cầu thang lên sân khấu.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, nhóm nhạc sĩ ở chung quanh sân khấu bắt đầu tấu nhạc, hợp tấu ca khúc có tiếng Trương Tư.

Lúc Phương Kỳ Lăng đi từ trong tiểu lâu ra, nàng ta đã thay một bộ quần áo khác, vốn là xiêm y cao quý lờ lợt, đổi thành bộ váy áo trắng, váy trắng thanh lịch kết hợp với dung nhan kiêu mị của nàng ta, vậy mà không chút hài hòa.

Âm nhạc tĩnh lặng, Phương Kỳ Lăng rũ mắt xuống, dùng đầu ngón chân điểm trên mặt đất, chân bước vào giữa sân khấu.

Kỹ thuật múa và khí chất trên người nàng ta cực kì không hợp, ưu nhã mà thê lương. Váy trắng dập dờn, ánh trắng chiếu rọi. Giống như muốn dùng điệu múa thì thâm điều gì đó với mọi người, tình yêu say đắm của nàng ta chính là không oán, không hối.

Ánh mắt của mọi người đều bị cô gái trên sân khấu thu hút, bất giác hô hấp khế lại, yên lặng thưởng thức điệu múa của nàng ta, yên lặng lắng nghe lời tâm sự không tiếng động của nàng ta.

Không biết qua bao lâu, âm nhạc ngừng lại.

Thủy Lung nhìn Phương Kỳ Lăng dùng ống tay áo che mặt trên sân khấu, giống như tư thế kết thúc điệu múa. Nhưng một khắc sau đó, nàng thấy rõ ràng, bên trong đôi mắt Phương Kỳ Lăng ầng ầng nước mắt, mặc dù không thể ngửa mặt ngừng nước mắt, cặp mắt phương kia ngưng tụ cảm xúc khổ sở, phức tạp, tâm tư rối loạn, quần quít cắt không đứt.

Trong nháy mắt, Thủy Lung cảm thấy xúc động, một chữ tình cuối cùng là cái gì? Tại sao lại khiến cho nhiều phụ nữ trở nên phức tạp như vậy?

Ân oán giữa thái hậu, Hoàng Thanh Tuyết và tiên hoàng; ‘Bạch Thủy Lung’ vì Trương Tôn Lưu Hiến mà chết, hiện tại là Phương Kỳ Lăng không kiềm lòng nổi mà luống cuống...

Nàng có thể thừa nhận mình thích Trương Tôn Vinh Cực, thậm chí còn yêu thích Trương Tôn Vinh Cực, thế nhưng nàng vẫn một mực chưa có thể nói với hắn một tiếng ‘yêu’.

Thủy Lung không hiểu vì sao, bỗng nhiên nàng quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực. Sau đó, thấy ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực đang nhìn mình. Nàng chợt nhớ, tựa như mỗi lần nàng quay đầu nhìn Trương Tôn Vinh Cực, luôn bắt gặp ánh mắt hắn nhìn nàng.

Thời gian không thể trùng hợp nhiều lần như vậy được, sự thật duy nhất chính là Trương Tôn Vinh Cực luôn nhìn nàng, chờ nàng quay đầu lại.

Nếu như lúc người ngoài đầu nhìn lại, luôn nhìn thấy đôi mắt của ai đó nhìn chăm chú vào mình. Như vậy, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương người đó. Bởi vì hắn (nàng) là người duy nhất đối xử thật lòng với người. Thủy Lung chợt nhớ đến câu nói ở hiện đại, một câu trong vô số lời nói vẫn về buồn nôn. Lúc này, nàng không biết nên khóc hay cười, thế nhưng không thể phủ nhận cảm xúc xao lãng ở trong lòng, khiến rào cản phòng ngự trong lòng nàng mờ nhạt đi một chút.

Trương Tôn Vinh Cực nhẹ nhàng nhún mày, im lặng hỏi: Sao thế?

Thủy Lung thân nhiên thu hồi tầm mắt, khoe mắt thấy sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực lạnh xuống, cảm xúc phức tạp biến mất không còn thấy bóng dáng nữa, khoe miệng vênh lên.

Nàng càng ngày càng thích con mèo lớn này, mặc kệ làm cái gì cũng đáng yêu hết.

Khi Phương Kỳ Lăng trên sân khấu buông ống tay áo xuống, trên mặt đã không còn dấu vết khốc thảm lúc vừa rồi, vẫn cười tươi như trước, vẫn tự nhiên khéo léo như trước.

"Phách phách phách phách phách" Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại thật trọng.

Không ít đàn ông nhìn Phương Kỳ Lăng với ánh mắt nóng bỏng, tiếng nghị luận nho nhỏ, mơ hồ vang lên.

“Thì ra Phương tiểu thư còn có tài năng như thế này, ngày xưa không hề biết.”

“Nghe nói, nàng ta từng là tài nữ nổi danh một thời, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì thôi...”

“Hình như hồi nãy ta thấy Phương tiểu thư khóc khi đang múa. Chẳng lẽ nghĩ tới chuyện gì ư? Không biết có phải nàng ta vì kẻ bạc tình năm đó không nữa. Sau đó, một mình nàng ta trở về, tìm khắp nơi nhưng không thấy tên bạc tình kia...”

Giọng nghị luận rất nhỏ, nhưng không thoát khỏi thính giác của người có võ công cao cường.

"Kỳ Lăng, trở về." Âm thanh Phương Tuấn Hiến vang lên, ẩn chứa một tia nghiêm khắc.

Chỉ là phần nghiêm khắc này không nhằm vào Phương Kỳ Lăng, mà là đám người đang xì xầm to nhỏ, ánh mắt hắn quét qua bốn phía, người đang nghị luận đều nín bật.

Nhìn lướt qua xung quanh liền thấy Thủy Lung, ánh mắt Phương Tuấn Hiến lóe lên tia sáng phức tạp, tiếp đó, xem như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt.

Phương Tuấn Hiến nhìn Thủy Lung trong chớp mắt, tâm tình của hắn rất phức tạp. Bởi vì hắn chợt nhớ, hắn không thể nhìn em gái của mình bị người ta nghị luận, nói bậy nói bạ. Hắn hiểu và thương em gái mình nhiều nên khi nghe mấy lời nghị luận này, hắn đặc biệt khổ sở, khó chịu. Chợt nhớ, trong thành từng có nhiều lời đồn kinh khủng dính đến Thủy Lung, hắn chưa từng ra sức ngăn cản, hình như hắn từng có suy nghĩ giống như mọi người, coi đó là chuyện đương nhiên. Chưa từng nghĩ đến cô gái có độ tuổi xấp xỉ em gái mình có thấy khó chịu hay không. Trước kia, nàng tàn nhẫn, bạo ngược như vậy, có phải đều do mọi người ép buộc mà ra hay không?

Bởi vì chưa từng có người đứng ra che chở nàng, chỉ biết trách móc nàng làm chưa đủ, truyền bá tính tình cổ quái tàn nhẫn của nàng, không ai nhớ lúc cô gái ấy vừa lên bảy, tám tuổi; lần đầu giết người nàng có thấy khó chịu không? Có ai sinh ra là đã thích giết người chứ?!

Phương Tuấn Hiến càng nghĩ sắc mặt càng khó coi, hai tay siết chặt.

Hắn cảm thấy đau khổ ngày nay mình phải gánh là báo ứng, hắn chẳng có gì có thể so sánh với Trương Tôn Vinh Cực. Người đàn ông thoát nhìn có vẻ cao ngạo, lạnh lùng kia. E là lúc đầu, Trương Tôn Vinh Cực không hiểu được thế nào là yêu một người, nhưng người nọ vẫn dùng phương thức của mình để nuôi dưỡng thế tử của mình. Cũng tự học từng chút một để lo nghĩ cho vợ mình.

Cảm xúc phức tạp của Phương Tuấn Hiền không có người phát hiện, Phương Kỳ Lăng cũng không có vào tiểu lâu thay lại bộ váy áo của mình, mỉm cười trở về chỗ ngồi.

Hoàn Nhan Thiếu Anh nhanh chóng vực dậy bầu không khí, đôi mắt ẩn tình nhìn Phương Kỳ Lăng: “Sớm nghe nói các cô gái Tây Lăng Quốc dịu dàng, đa tài. Hôm nay chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Một điệu múa của Phương tiểu thư, nói hết tình cảm tương tư, khiến người ta hâm mộ, nếu người Phương tiểu thư tương tư là ta, thật là tốt biết bao.”

Phương Kỳ Lăng trang nhã cười rộ: “Nhàn vương đừng nói giỡn, nếu ta tương tư người, không phải ta sẽ chịu khổ hơn sao? Ai không biết người là Nhàn vương phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ bao la.”

"Ha ha ha ha." Hoàn Nhan Thiếu Anh cười to: “Được, được, được, Phương tiểu thư quả nhiên là diệu nhân. Nếu nói tiếp, ta sợ ta sẽ thật sự động tâm với Phương tiểu thư mất thôi.”

Lúc này, tiếng nhạc lại vang lên, thì ra lúc Phương Kỳ Lăng múa, liền có mấy quý nữ tranh thủ đi thay xiêm y, thay xiêm y để múa, chuẩn bị hiển vũ.

Từng cô gái nối tiếp nhau lên đài múa, đám quý nữ trang điểm tinh xảo, dung mạo hoặc thanh tú, đáng yêu, hoặc kiều mị xinh đẹp, tài múa phi phàm, mọi người nhìn no cả mắt.

Thủy Lung nhìn một màn này, không thể không thừa nhận nhóm quý nữ do thế gia vọng tộc dạy dỗ thật không tầm thường. Tài nghệ của một người so với một người càng giỏi. Tuy rằng trình độ múa chưa đạt trình độ bậc nhất, nhưng cũng đều đạt được bản lĩnh.

Bỗng nhiên, Hoàn Nhan Thiếu Anh nghiêng đầu nói với nàng: “Võ vương phi không chuẩn bị gì sao?”

Thủy Lung hiểu ý hấn, nhàn nhạt đáp: “Có tiền có thể sai khiến quý, đùn đẩy ma.”

Mặc kệ có bao nhiêu người lên múa, tóm lại cuối cùng cũng có người thắng cuộc, nàng dùng bạc mua lại là được chứ gì.

Hoàn Nhan Thiếu Anh không ngờ nàng có ý nghĩ này, trong lòng có chút hả hê: Cái này chơi thật vui, Bạch Thủy Lung thoát nhìn không hề nóng nảy, cũng không chút xấu hổ, xem ra người kia tính sai rồi.

“Lỡ như người ta không chịu bán thì sao, Võ vương phi nên biết, hải đồ không thể so với bản đồ, trong thiên hạ chỉ có xung quanh Đông Vân Quốc có nhiều hải đảo, mới có thể vẽ được toàn vẹn tám hải đồ này.”

Thủy Lung cười: “Người cũng nói, trong thiên hạ chỉ có xung quanh Đông Vân Quốc có nhiều hải đảo, chung quanh Tây Lăng không phải không có nhiều hải vực, lấy bản đồ để làm cái gì, chẳng bằng đem bán cho ta đổi lấy bạc tốt hơn.”

Hoàn Nhan Thiếu Anh ghen: “Ta nói nếu như...”

Thủy Lung không chút do dự trả lời: “Ta tự có biện pháp.” Mua không được thì trộm.

Nàng là hải tặc nàng sợ ai? Kiếp trước, nàng làm tội phạm quen rồi, kiếp này nàng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện hoàn lương nha.

“Được rồi.” Hoàn Nhan Thiếu Anh làm ra vẻ như không có chuyện gì: “Tóm lại, thứ đó cũng không phải của ta.”

Hắn trầm nghĩ, xem ra người kia tính sai rồi, muốn làm cho tiểu hồ ly giao hoạt này xấu mặt, thật sự rất khó à.

Nhưng trên thực tế, sự việc luôn có ngoài ý muốn, có lẽ miệng Hoàn Nhan Thiếu Anh có tiềm chất làm quạ đen, trước mặt liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chính là cô gái đứng trên sân khấu.

Chu Giáng Từ... dùng dây lụa màu tím buộc tóc ở hai bên hai bên, ghim thành hai búi tóc, bốn dây lụa rủ xuống cùng với những sợi tóc đen, đen và tím xen kẽ lộ ra nét thần bí khác thường. Bình thường diện mạo cực kì thanh khiết. Hai năm qua, ngũ quan hoàn toàn nảy nở, thêm một phần kiều mị của thiếu nữ, càng xinh đẹp động lòng người. Mây lá liễu, đôi con người ngập nước, môi đầy đặn màu son, lúc này cong môi cười, dường như ngây thơ mơ mộng, thanh khiết như tuyết.

Á mắt xiêm y khiêu vũ màu tím xen kẽ trắng, xiêm y khiêu vũ ở thắt lưng và khuỷu tay có chỗ thắt chặt, làn váy và tay áo mở rộng mà nhẹ nhàng, để thân hình à lồ lộ rõ nét, mê hoặc lòng người. Đặc biệt, vòng eo duyên dáng, không ngừng quyến rũ lòng người, khiến người ta hận không thể lên sân khấu đem à ôm vào trong ngực.

À vừa ra sân khấu, toàn trường tĩnh lặng, đem ánh sáng chung quanh làm mờ đi.

Hoàn Nhan Thiếu Anh sâu sắc nhìn à, vô cùng kinh ngạc nói: “Không hổ với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thành Kỳ Dương của Tây Lăng. Trường Tôn Thanh Thanh ung dung hoa quý, Phương Kỳ Lăng quyến rũ, mạnh mẽ... Người sau trội hơn người trước, hiếm có nhất chính là phần tinh khiết, sạch sẽ...Ừ? Không đúng. À đã không phải là...” Bỗng nhiên, hắn nhướng mày, ánh mắt thêm chút nghi ngờ và mờ mịt nhìn Chu Giáng Từ.

Thủy Lung biết hắn đã nhìn ra Chu Giáng Từ không còn là xử nữ.

Nếu đã không còn là xử nữ thì thôi, nhưng cẩn thận quan sát dáng người và các đặc trưng khác của Chu Giáng Tử, liền phát hiện ả vẫn chưa kiêng khem, vẫn cùng người khác giao hoan nhiều lần.

Bởi vậy, đã đập tan khả năng ả không phải vô ý hoặc là bị người khác cưỡng gian.

Đương nhiên, người bình thường rất khó nhìn ra, nhưng Hoàn Nhan Thiếu Anh là tay chơi bởi trắng hoa, làm sao không nhìn ra được chứ.

Một cô gái sống trong khuê phòng chưa lập gia đình, đã lên lút cùng người khác giao hoan, đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì cho cam.

Cái này không khỏi khiến Hoàn Nhan Thiếu Anh hoài nghi, cô gái trước mắt thực sự có khí chất thuần khiết, tốt đẹp sao?

Nếu những cái đó đều do ả ta giả bộ, thế thì Hoàn Nhan Thiếu Anh hẳn không khỏi bội phục bản lãnh nguy trang của cô gái này. Vì hẳn không nhìn ra vẻ giả tạo của cô gái này, trong nháy mắt liền bị cô gái này làm kinh điển.

“Cô gái này chính là Chu tiểu thư, phủ hộ quốc công ả.” Hoàn Nhan Thiếu Anh cười hỏi Thủy Lung: “Ta nghe nói, nàng ta rất si tình với Võ vương.”

Một cô gái đã không còn là xử nữ, và lại chưa từng cấm dục, nhưng lại si tình một người đàn ông, đây không phải là chuyện cười sao?

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn.

Hoàn Nhan Thiếu Anh cũng không dám trêu ghẹo, do hắn phát hiện cái vị Võ vương gia chưa từng để ý bất kì ai vừa nhìn hắn, ánh mắt kia thật kinh khủng.

Chu Giáng Tử lẳng lặng đứng trên sân khấu một hồi, con ngươi lướt qua Thủy Lung, nhìn thẳng vào Trương Tôn Vinh Cực, chấp niệm và yêu thích trong đáy mắt không hề che giấu.

--- Điệu múa này, Chu Giáng Tử vì Võ vương gia mà múa ---

Tuy là Chu Giáng Tử không nói bất kì lời gì, nhìn mọi người nhìn ra ngôn ngữ được biểu đạt từ ánh mắt và vẻ mặt của ả.

Toàn trường yên lặng, chỉ còn lại tiếng đàn của nhạc công.

Mặc kệ là vì Chu Giáng Tử khiến mọi người kinh điển hay là xem kịch vui, mọi người đều tập trung tinh thần.

“Tùng tùng...” Thanh linh, tiếng trống xao động. Lúc trống đấy, tựa như trái tim người đang đập, tất cả kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Điệu múa của Chu Giáng Tử đột nhiên bắt đầu.

Từ một khắc ả cất bước, Thủy Lung biết, trận thi đấu này Chu Giáng Tử thắng.

Bởi vì tài nghệ múa của các nàng kia đều không sánh bằng ả. Huống hồ, ả lựa chọn bài múa hoàn toàn khác nhóm quý nữ nhu nhược, mê hoặc. Điệu múa của ả khuấy động lòng người, khiến trái tim mọi người đều nhảy theo từng động tác của ả.

Thân thể và diện mạo đều đẹp, vẻ mặt tinh khiết, cũng khiến người ta kinh điển.

Ông tay áo và làn váy nhộn nhạo, phiêu dật, giống như đóa hoa hướng dương tím thân bí nở rộ.

"Lung tỷ tỷ..." Mộc Tuyết cúi đầu nói với Thủy Lung: “Nếu không muội đi thử?”

Mộc Tuyết biết, dựa vào ân oán giữa Thủy Lung và Chu Giáng Tử, nếu Chu Giáng Tử kia chiếm được tám hải đồ, nhất định ả sẽ hủy nó chứ không giao cho Thủy Lung.

Như vậy, chỉ có một cách chính là dựa theo quy tắc cuộc thi giành lấy hải đồ.

Thủy Lung nhẹ nhàng lắc đầu.

Mộc Tuyết biết múa, nhưng chỉ là một chút hứng thú, không phải được huấn luyện nghiêm khắc, không phải đối thủ của Chu Giáng Tử. Huống chi, nếu Mộc Tuyết đã lên tiếng, nhất định nàng ta sẽ dốc hết sức mà làm, đến lúc đó chỉ sợ là mệt chết, làm chính mình bị thương cũng không tốt lắm.

Lúc này, tiếng nhạc dần dần gấp rút, Thủy Lung biết đã đến lúc cao trào của điệu múa, đồng thời cũng nhanh kết thúc rồi.

Trong lòng nàng suy tính, nhìn qua Trương Tôn Vinh Cực, lại thấy ánh mắt Trương Tôn Vinh Cực nhìn chằm chằm tám hải đồ, môi khẽ mím chặt.

“Ngươi đang làm gì?” Không biết vì sao, Thủy Lung nhìn ra một chút khổ cực trên gương mặt lạnh nhạt của Trương Tôn Vinh Cực.

Mắt Trương Tôn Vinh Cực không nhấp nháy: “Nhớ bản vẽ.”

Thủy Lung lườm hân một cái, tấm hải đồ này còn lớn hơn bản đồ, có vô số đường nét, hướng hồ còn có phạm vi lớn như vậy. Cho dù trí nhớ của Thủy Lung tốt hơn người khác, không thể nói là gặp qua sẽ không quên nhưng cũng xấp xỉ. Nhưng, cũng không thể dùng khoảng thời gian ngắn đi ghi nhớ toàn bộ tấm hải đồ.

Hên chi, nàng cảm thấy Trương Tôn Vinh Cực khổ cực, làm chuyện như vậy không khổ cực mới là lạ đó, phải hao tổn rất nhiều trí nhớ và tinh thần.

“Không cần.” Thủy Lung ngăn cản hành vi gần như tự ngược của hân: “Ta có thể lấy được.”

"Đã nhớ gần nửa. . ." Nói một nửa, hân liền ngừng lại. Bởi vì tầm nhìn của hân bị Thủy Lung dùng tay che lại, thỉnh thoảng cắt đứt dòng suy nghĩ của hân. Chân mày hân khẽ nhíu lại, rồi giãn ra, hỏi Thủy Lung: “Nàng dự định mua?”

"Không được?"

"Không được!"

"Vì sao?"

"Mất mặt."

Thủy Lung không ngờ nhận được đáp án như vậy, nàng ngẩng người, lập tức nhìn thấy vẻ mặt cố chấp và ánh mắt tràn ngập tính độc chiếm dục vọng. Nàng không nhịn được cười: “Yên tâm, ta không làm người mất mặt đâu.”

Trương Tôn Vinh Cực khẽ hừ: “Nàng là thê tử của ta, đương nhiên mất là mặt của ta!”

“Ta đây đảm bảo không làm người mất mặt?” Còn làm bộ, không muốn ta mua cho người khác xem thì cứ nói thẳng đi, nói cái gì mất với chả mặt.

Trương Tôn Vinh Cực buồn bực, trầm nghĩ như thế thì càng không được: “Nàng đảm bảo như thế nào?”

“Người không tin ta.” Thủy Lung rũ mắt xuống.

"Không có. . ." Trương Tôn Vinh Cực bó tay với dáng vẻ mềm mại của nàng, có đôi khi, biết rõ nàng giả bộ mà hân vẫn nhẹ dạ tự trách. Hân ầm ứ, dứt tọng nói: “Ta không thích bọn họ nhìn chằm chằm vào thân thể của người.”

Ở đây, mặc kệ Chu Giáng Từ hay Phương Kỳ Lăng mua, đẹp thì đẹp thật, nhưng hân không hề cảm thấy xúc động. Nhưng, vừa nghĩ tới Thủy Lung cũng nhảy múa như các ả, tâm trí hân liền không nhận được rung động, thậm chí còn có chút hiếu kỳ, hận không thể muốn nhìn ngay. Nhưng, điều kiện trước tiên chính là, nàng chỉ mua cho một mình hân xem

Bởi vì hân nghĩ đến chuyện, nếu Thủy Lung có thể mua tốt như các ả Chu Giáng Từ, vậy thì ánh mắt đám đàn ông kia sẽ tập trung lên người nàng, cái loại cảm giác hận không thể đem nàng ăn vào bụng. Ánh mắt nóng bỏng như muốn đốt cháy nàng, nghĩ thôi hân cũng muốn giết người rồi.

“Được.” Ánh mắt Thủy Lung lóe sáng, nói: “Ta sẽ không để bọn họ thấy cơ thể của ta, ngay cả một sợi tóc cũng không thấy.”

Trương Tôn Vinh Cực ngẩn ra.

Đây là ý gì, đồng ý không mua à?

Lúc này, ‘tùng’ một tiếng, điệu múa của Chu Giáng Từ kết thúc.

Thủy Lung giờ mắt lên, đối mặt với ánh mắt kiêu ngạo, đầy khiêu khích của Chu Giáng Từ.

Thủy Lung mỉm cười, đôi mắt như băng.

Nếu người lại khiêu khích, nhiều lần để lộ tài hoa của mình, ta liền đường đường chính chính đập nát những thứ để người kiêu ngạo, để cho người nhìn cho rõ, rốt cuộc người có cái gì để kiêu ngạo?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Khuynh thành ảnh vũ

Chu Giáng Từ lựa chọn thời gian thật tốt, chính là chọn lên biểu diễn sau cùng trong nhóm quý nữ.

Từ sau khi ả múa xong, âm nhạc không có vang lên nữa, cũng không có quý nữ nào lên sân khấu. Nói cách khác, trận thi đấu này đã chấm dứt.

Kết quả đúng như Thủy Lung dự đoán, trong số những quý nữ khiêu vũ, chỉ có kỹ thuật của Chu Giáng Từ tốt nhất.

Một gã người làm đi tới, nói nhỏ vào tai Trương Tôn Vinh Cực, sau đó rút lui.

Hoàn Nhan Thiếu Anh mỉm cười, hướng Thủy Lung nói: “Xem như trong lòng Võ vương phi đã có đáp án, nếu không có cô gái nào lên thi đấu nữa thì tám hải đồ này sẽ thuộc về Chu tiểu thư.”

Lời này của hấn hoàn toàn xác định Chu Giáng Từ thắng là cái chắc.

Chu Giáng Từ đứng trên sân khấu không nhận được nhếch môi cười, ánh mắt long lanh nhìn về bàn của Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực.

“Xa cách hai năm, Giang Từ vô cùng nhớ vương gia và Võ vương phi tỷ tỷ.” Chu Giáng Từ nhẹ nhàng nói: “Nhìn thấy vương phi tỷ tỷ cực kì yêu thích tám hải đồ này, muốn Giáng Từ đưa cho vương phi tỷ tỷ cũng không phải không thể, chỉ mong vương phi tỷ tỷ vui vẻ, bao dung cho tiểu muội một lần.”

Mọi người ở đây đều hiểu lời này của ả có nghĩa gì, dù sao thì chuyện Chu Giáng Từ yêu Trương Tôn Vinh Cực ở thành Kỳ Dương có ai không biết.

Hoàn Nhan Thiếu Anh nhú mày, không ngờ tính cách cô gái này to gan như thế. Dám hướng Bạch Thủy Lung xin làm vợ bé của Trương Tôn Vinh Cực, hơn nữa còn khiêu khích trước mặt nàng ấy. Nếu nói bao dung cho tiểu muội một lần, ý nghĩa trái lại không phải là bình thường Bạch Thủy Lung vô cùng không khoan dung ả?

Thủy Lung khẽ cười một tiếng: “Hải đồ còn chưa vào trong tay ngươi, ngươi liền ngông cuồng tự mình làm chủ ư.”

Khuôn mặt mềm mại trước đó của Chu Giáng Từ thay đổi, cư nhiên đối mặt chất vấn Thủy Lung, cực kì ung dung, tự tin phản bác: “Chẳng nhẽ vương phi tỷ tỷ nghĩ rằng mình sẽ thắng ta sao?”

“Tại sao không thể.”

Không ai đoán được Thủy Lung sẽ nói ra lời này, thậm chí chẳng lẽ nàng tức đến hồ đồ rồi à.

Chu Giáng Từ cũng ngẩn ra, sau đó cười duyên: “Tính cách của vương phi tỷ tỷ đúng là không chịu thua kém ai hết. Nhưng lời đã nói thì vương phi tỷ tỷ không thể nuốt nha, muội muội chờ xem vương phi tỷ tỷ thắng muội muội như thế nào.”

Đúng như suy nghĩ của tất cả mọi người, Chu Giáng Từ kết luận Thủy Lung không biết múa, dù có biết cũng không thể đạt được trình độ bằng người được luyện tập từ nhỏ như ả. Cho nên, Thủy Lung khiêu vũ chỉ là tự làm xấu mặt thôi.

Chu Giáng Từ thì lễ với mọi người, sau đó chậm rãi đi về chỗ ngồi của ả.

Thủy Lung nhàn nhã đáp trả: “Vậy ngươi phải nhìn cho kĩ.”

Thái độ của nàng rất lạnh nhạt khiến trái tim ả giật thót, không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Bạch Thủy Lung thật sự biết múa? Còn múa đẹp và giỏi hơn mình? Trống chóp mắt, ả lập tức bác bỏ suy nghĩ của mình, một người làm sao có nhiều tinh lực học tập nhiều tài nghệ? Nhất là còn học tập tinh thông. Đặc biệt cái loại không giống phụ nữ như Thủy Lung, càng không thể biết múa được.

Chu Giáng Từ nhú mày, không chút che giấu vẻ khinh miệt liếc Thủy Lung.

Thủy Lung nhướng mày cười khê, xem ra hai năm qua, Chu Giáng Từ tiến bộ không ít. Thay hình ảnh đoá sen trắng của năm đó, sinh thêm một phần mạnh mẽ.

Bình thường thanh khiết đẹp đẽ không gì sánh bằng, nhìn có vẻ hồn nhiên ngây thơ nhưng lại có khí chất danh gia thế tộc, lúc nên mạnh mẽ tự tin thì tuyệt đối không yếu ớt, có thể được yêu thích hơn đoá sen trắng nha.

Chỉ cần nhìn ánh mắt cực nóng bỏng của đám đàn ông kia nhìn Chu Giáng Từ, đủ thấy sức quyến rũ của ả rồi.

“A Lung.” Người kêu Thủy Lung như thế chỉ có một, Trương Tôn Vinh Cực.

Thủy Lung nói với hấn: “Ta sẽ không để bọn họ nhìn thấy một chút nào về ta.”

Trương Tôn Vinh Cực cũng không khỏi tò mò, không cho người ta thấy nào tí tẹo nào, còn khiêu như thế nào vũ?

Hoàn Nhan Thiếu Anh cũng chen mồm một câu: “Có thể thấy những kỳ nữ nổi danh khắp thiên hạ, chuyến đi đến Tây Lăng lần này không uổng công.”

Thủy Lung lờ hấn đi, không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của hấn có chút hả hê, chờ xem kịch vui. Vẫy tay gọi hai tỷ nữ, nhỏ giọng căn dặn bên tai hai tỷ nữ.

Mộc Tuyết cũng nghe lời nàng, chủ động đứng lên, nói với Thủy Lung: “Lung tỷ tỷ, muội đi chuẩn bị cho.”

Thủy Lung biết Mộc Tuyết sợ có người giở trò quỷ, tuy rằng nàng cảm thấy cũng không phải chuyện lớn gì, không cần phải...cẩn thận như thế. Nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của Mộc Tuyết, nàng vẫn gật đầu.

Lời nàng căn dặn không lớn cũng không nhỏ, Hoàn Nhan Thiếu Anh và nhóm sứ giả Lâu Dương đều nghe được.

A Nhĩ Mạn uống một ngụm rượu, đề ly xuống gầm bàn: “Múa mà cần dùng bức rèm bằng vải để làm gì? Còn lồng đèn nữa? Đèn ở đây chưa đủ sáng à?”

Tô Vũ Khi của Lâu Dương Quốc cũng tò mò, không khỏi hỏi một câu: “Vô vương phi không đi thay xiêm y à?”

Thủy Lung mặc bộ xiêm y thường ngày trên người, váy áo đỏ thắm, kiểu dáng nhẹ nhàng, không ràng buộc động tác. Nhưng, nếu mặc váy áo này để múa, độ mỹ cảm đương nhiên sẽ không bằng xiêm y khiêu vũ, từ trang phục đã thua nhóm quý nữ một bậc.

“Không phải là biết không thắng nổi, nên dự định phá hư cuộc thi chứ?” Âm thanh nói chuyện của người này rất nhỏ, nhỏ đến mức giống như tiếng con ruồi bay vù vù.

Cổ tình lúc này nhạc công vừa tấu nhạc xong, lời này xui xẻo bị mọi người nghe thấy, thanh âm cực nhỏ nhưng vẫn bị người có thính giác nhạy bén nghe được.

Ly rượu trong tay Trương Tôn Vinh Cực quăng về phía người vừa lên tiếng, rượu vung vẩy ở không trung, chỉ thấy bàn tay hất cách không rung một cái, rượu kia giống như vật thực thể, bay nhanh về phía gã đàn ông kia đập mạnh.

“A!!!!!!!” Gã đàn ông vừa nói xong, miệng còn chưa khép lại, đã bị giọt rượu bắn vào, cổ họng vừa đau rất vừa sặc.

Hoàn Nhan Thiếu Anh và A Nhĩ Mạn cũng không nhìn Trương Tôn Vinh Cực, trong lòng thầm than: Công phu tốt!

Trương Tôn Vinh Cực làm chiêu thức đó rất lưu loát, sinh động, Hoàn Nhan Thiếu Anh và A Nhĩ Mạn lại biết, bọn họ đều không làm lưu loát như Trương Tôn Vinh Cực được.

Thủy Lung nhìn qua gã đàn ông ôm cổ họng kêu rên, phát hiện là người quen, công tử nhà đại học sĩ, Tống Thế Nguyệt.

Người ngồi bên cạnh gã là Tống Thế Minh. Hai anh em nhà này hình như có ý kiến khá sâu với nàng, và lại đều thuộc điển hình lãnh sẹo liền quên đau. Lần nào gặp cũng kiếm chuyện chế nhạo nàng vài câu, hơn nữa, mỗi lần chế nhạo nàng xong bọn họ liền chịu khổ, nhưng cuối cùng vẫn không học được cách thu liễm.

Trên đời này, cái dạng cực phẩm gì cũng có. Trong rừng lớn, loại chim nào cũng có, chính là như vậy.

Một lúc sau, Mộc Tuyết dẫn mười người lên.

Mười cô gái, tám người khiêng tám bình phong lớn bằng vải trắng, hai người còn lại cầm hai giá nến.

Mọi người đều bị đóng đạo cụ kia làm giật mình, đây rốt cục là muốn làm gì, múa cần mấy thứ này làm gì?

Thủy Lung không giải thích với bất kì ai, chậm rãi đứng lên, ra lệnh cho các tỷ nữ đặt những thứ đó lên sân khấu theo ý của mình.

Trong thời gian ngắn không tìm được nhiều bình phong có sẵn, cho nên thứ được mang lên là mấy cái cây giống như sào phơi đồ, sau đó dùng tám vải trắng treo lên, dùng dây cột cố định. Không bao lâu sau, giữa sân khấu được bình phong bao vây, bốn cái giá cắm nến được đặt vào bên trong bình phong, đốt nến lên, chiếu sáng bên trong bình phong.

Mọi thứ được bố trí theo yêu cầu của Thủy Lung, mười tỷ nữ lui ra ngoài.

Thủy Lung đứng bên ngoài bình phong, mỉm cười với mọi người, chuẩn xác mà nói là cười với Trương Tôn Vinh Cực, phát hiện ánh mắt hắn cũng mang theo hiếu kỳ và căm ghét, nàng nháy mắt với hắn, ý cười trên khóe môi càng sâu.

Phần tươi cười này cũng chỉ dành cho một mình Trương Tôn Vinh Cực, nhưng không chỉ có một mình Trương Tôn Vinh Cực kinh diễm.

Hoa đào tươi tốt, đoá hoa sáng rực.

Vẻ đẹp phóng khoáng, chu sa sắc bén như lợi kiếm, có tính xâm lược. Song, khi nàng cười khê, thì bên lên như xử nữ, không hề thua kém nhan sắc thanh khiết của Chu Giáng Tử, đó là loại mát lạnh kỳ ảo.

Hoàn Nhan Thiếu Anh chợt nghĩ: Chỉ dựa vào tướng mạo này, cho dù nàng ấy không biết múa, tùy tiện uốn éo thất lung, thi triển một phen khinh công thân pháp, cười với mọi người một cái, cũng đủ thắng các thiếu nữ khác, mê hoặc lòng của đám đàn ông ở đây.

Chu Giáng Tử thấy vậy, bàn tay nắm chặt, không cam lòng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh kì diệu do Thủy Lung đưa tới: “Vương phi tỷ tỷ đây là có ý gì? Hiện tại là so kĩ thuật múa, không phải khoe khoang dung mạo.”

Những lời này của ả cũng nhắc nhở mọi người, đừng để dung mạo của Thủy Lung mê hoặc. (S.J: ơ hay con tiện nhân điên kia, mày có thể khoe sắc đẹp

nhưng ng khác thì ko à *sét đánh*)

Thủy Lung miết hần nhìn về phía ả, đôi mắt long lanh động lòng người, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong veo tự nhiên, diêm dúa lẳng lơ khiến Chu Giáng Từ cũng ngẩn người, sau đó sắc mặt ả trắng bệch.

Ả vốn nghĩ rằng Thủy Lung không có diện mạo tuyệt sắc, lại không có sức quyến rũ của phái nữ, hành vi cử chỉ càng thô lỗ. Một màn trước mắt phá vỡ mọi suy đoán của ả, chỉ một sóng mắt đơn giản, một nụ cười yếu ớt, liền tựa như yêu nghiệt chuyển thế, kể cả con gái cũng nhìn ngây dại.

Đừng nói Chu Giáng Từ, ngay cả mọi người ở đây đều khiếp sợ không kém.

Bọn họ chưa từng nghĩ Bạch Thủy Lung còn có một mặt xinh tươi, mê hoặc lòng người như thế này.

Bọn họ nhìn ngây dại, Trương Tôn Vinh Cực lại bốc hỏa.

Cái con tiểu hồ ly động tình khắp nơi này, không ngờ nàng dám ở trước hần quyến rũ người khác!

Áp suất thấp mà Trương Tôn Vinh Cực tạo ra, dù là Thủy Lung ở xa một khoảng cũng cảm nhận được. Nàng dòi tầm mắt lên người hần một lần nữa, ánh mắt không vui, khiển trách của Trương Tôn Vinh Cực làm nàng biết trong đầu hần đang nghĩ gì.

“Thổi tắt hết đèn đi.” Tránh để cho con mèo kia xù lông, vẫn là tốc chiến tốc thắng thôi.

Thủy Lung nói xong, nhẹ nhàng nhảy lên, liền rơi vào giữa khu vực được bình phong bao vây.

Mọi người vừa hoảng sợ lại vừa kinh ngạc.

Nàng ấy thật sự nhảy vào bên trong bình phong à, như vậy thì múa như thế nào? Dù nàng ấy có múa, bọn họ xem như thế nào!?

Ánh mắt Hoàn Nhan Thiếu Anh lóe sáng, mơ hồ có một suy đoán, liền ra lệnh người hầu: “Thổi đèn.”

Buổi tụ hội này là do hần lo liệu, hơn nữa sau – khi hần nói, không có người dám can ngăn, đám tỳ nữ nhanh chóng thổi tắt đèn ở bên ngoài.

Thoáng một cái, Đẳng Vân Lâu chìm vào bóng tối, chỉ còn lại ánh trăng yếu ớt nhu hòa và chút lửa than đỏ đỏ.

“A! Giữa sân khấu!” Không biết thiếu nữ nào không nhìn được che miệng kêu một tiếng.

Thật ra, không cần nàng ta kêu, tầm mắt mọi người đều tự giác bị giữa sân khấu thu hút.

Bởi vì đèn ở chung quanh bên ngoài đã thổi tắt, đèn ở trong bình phong trở nên sáng sủa và bắt mắt hơn, vài trắng của bình phong đen bóng của người ở bên trong hiện lộ ra rõ ràng, bóng người màu đen in trên nền trắng.

“Quả nhiên...” Tầm mắt nóng bỏng của Hoàn Nhan Thiếu Anh nhìn bóng dáng thướt tha, xinh đẹp in trên bình phong, thở dài: “Ta từng xem một quyển sách nói về ảnh vũ (múa bóng), e là Võ vương phi muốn múa kiểu này.” Về mặt hần lộ ra nét hoài nghi và sợ hãi, khẽ thì thào: “Ảnh vũ là loại múa khó nhất, chẳng kém gì múa ở trên không trung. Ta cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy. Người múa kiểu múa này chắc chắn phải là người có kỹ năng múa thật tốt. Vì không nhìn thấy dung mạo của người múa, chỉ có thể nhìn bóng để đánh giá kỹ năng của người múa, mọi động tác đều không được có sơ sót.”

Nếu điệu múa bình thường, mặc kệ là xiêm y múa hay là dung mạo, đều khiến người ta nhìn chăm chú, ngắm nghía, phân tán lực chú ý của người khác, dĩ nhiên trau chuốt về kỹ thuật là không đủ. Trái lại, ảnh vũ khác hẳn, sự tồn tại của nó chính là múa, không có bất kì chải chuốt nào, thứ cần phải biểu đạt chính là kỹ thuật múa và phân ý cảnh.

“Tùng ~” Tiếng trống đột ngột vang lên.

Thanh âm này khiến mọi người ngẩn ra, không phải lúc này Chu Giáng Từ múa cũng dùng loại nhạc này sao?

Tâm tư của mọi người liền lung lay. Đây chẳng phải là Bạch Thủy Lung cố tình đánh phủ đầu Chu Giáng Từ sao? Hay Chu Giáng Từ rơi vào bẫy của Bạch Thủy Lung? Hoặc là, chỉ trùng hợp thôi?

Vài người nhìn về Chu Giáng Từ, liền thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của ả, không giống giả. Như vậy, khiến mọi người không khỏi hoài nghi, lờ mờ đoán ra là do Thủy Lung giở trò quỷ.

Lúc này, Thủy Lung ở sau bức bình phong cũng kinh ngạc trong chớp mắt. Rõ ràng nàng không có dàn nhạc công phối nhạc như thế này, xem ra một khác cũng không được thư giãn, cứ để người ta chui vào chỗ trống.

Nếu là do Chu Giáng Từ cố tình sắp đặt, như vậy chỉ có thể nói, chính ả tự vả vào mặt ả thôi, tự nhiên Thủy Lung sẽ không bỏ qua.

Âm nhạc vẫn xao động như trước, vì đã có một lần thử nghiệm, phản ứng của mọi người đều không còn sôi nổi như lúc đầu.

Chẳng qua, khi bóng dáng sau bức bình phong vừa cử động một cái, hô hấp của bọn họ liền thay đổi.

Mọi người ở đây đều chưa từng nghĩ rằng, một cái bóng cũng có thể đẹp đến chấn động lòng người như vậy, một bóng đen như mực cũng có thể xiêu hồn lạc phách như vậy.

Từ cái bóng, mọi người thấy eo nàng xoay một cái, đầu khẽ rũ xuống, đến cả đầu ngón tay hơi ngoéo, một sợi tóc tung bay, hết thấy đều rất rõ ràng, đẹp đến nỗi làm người ta khó thở.

Nàng xoay người, eo ếch lắc lư, hai tay như cuộn sóng. Khi nàng khom lưng, cánh tay uốn lượn, ống tay áo tuột xuống cánh tay, đôi tay duyên dáng dần dần lộ ra, từ cánh tay đến đầu ngón tay không chỗ nào không lộ ra vẻ đẹp cực điểm.

Hơi thở của mọi người không khỏi ngừng lại, đáy lòng không nhịn được nghĩ, da thịt trên đôi tay này nhất định trắng nõn như ngọc. Sau đó, bọn họ tự nhiên chỉ dựa một động tác của cánh tay lại có thể cảm nhận được mùi vị thánh khiết, trong lòng không thể sinh ra dục vọng hèn mọn, bỉ ổi. Chỉ có sa vào thưởng thức tốt đẹp và cộng hưởng. Đồng thời, chỉ có thể đứng xa xa nhìn lại, không dám tiết độ.

Lúc này, bóng dáng trên bình phong bỗng nhiên khom lưng, thân thể thực hiện kỹ thuật múa khó tưởng tượng nổi này, toàn trường đồng loạt hít hơi lạnh, khiến người ta có thể nghe thấy rõ ràng, nhưng hiện tại chẳng có ai đi quan tâm mấy chuyện này... tầm mắt đã sớm bị bóng dáng phía sau bình phong hấp dẫn.

Đây chỉ là mới bắt đầu, kèm theo tiếng trống cao trào, động tác của bóng dáng kia cũng nhanh hơn, kỹ thuật múa khiến mọi người mở rộng tầm mắt, hiện ra sự mềm dẻo kinh người của cơ thể.

Trăng treo giữa không trung, ánh sao như một dòng sông.

Giờ khắc này, mọi người trên Đãng Vân Lâu có cảm giác mình thật sự leo lên trên tầng mây, có ảo giác như mình ở cõi tiên.

Nếu như không phải ở trên trời, làm sao có thể thấy được phi tiên ảnh vũ.

Không biết tiếng nhạc kết thúc lúc nào, toàn trường không hề có một âm thanh, cũng không ai nhớ tới việc thấp sáng ngọn đèn dầu.

Bình phong bị một bàn tay đẩy ra, bàn tay kia dưới ánh đèn càng trơn mượt, làm mọi người không hiểu vì sao bỗng cảm thấy ngột thở, dường như sợ quấy rầy cái gì đó, sợ người xuất hiện trước mắt, có thể là thần tiên, bỗng nhiên sẽ biến thành mây khói tiêu tán.

Thân ảnh đỏ rực, dưới ánh sáng của trăng, bên cạnh bình phong trắng, lại hấp dẫn ánh mắt mọi người như vậy.

“Tiên nữ giáng trần...” Âm thanh ngơ ngác vang lên.

Thủy Lung nhú mày, nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, thấy một thân hình hơi mập, diện mạo tạm tạm đang đỡ đầu nhìn mình, gương mặt đỏ bừng. Thực ra, người này có chút quen quen, nàng nghĩ một lát liền nhớ, nàng từng gặp qua người này một lần, gọi là Phi Hồng Ngốc.

“Không đốt đèn à.” Nàng thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt hỏi.

Lời nàng giống như tiếng chuông, khiến mọi người bừng tỉnh.

Lúc này, mọi người mới hoàn hồn. Nơi này không phải là trên trời, cô gái trước mắt càng không phải tiên nữ, rõ ràng là ác danh Bạch Thủy Lung!

Một bóng dáng bay lên sân khấu như tia chớp, sau đó, không thấy bóng dáng Thủy Lung trên sân khấu nữa, cho tới khi âm thanh của nàng vang lên: “Chờ chút, hải đồ.”

Mọi người nhìn qua nơi phát ra âm thanh, thấy nàng được Trương Tôn Vinh Cực ôm vào ngực, nhìn về mặt của Trương Tôn Vinh Cực...À! Nhìn lướt qua rồi chả dám nhòm nữa, thật kinh khủng!

“Khụ khụ.” Hoàn Nhan Thiếu Anh phát hiện ánh mắt của Trương Tôn Vinh Cực nhìn Thủy Lung. Lập tức thu hồi ánh mắt nóng bỏng của mình, lúc này kể lại: “Người thắng cuộc là Võ vương phi, bức hải đồ này đương nhiên thuộc về Võ vương phi... ặc.” Lời nói ngừng lại, trong bụng mắng to: Tiêu rồi, bị sắc đẹp làm đầu óc si mê, hải đồ không phải của mình, giải được cũng không có trên người mình, dù Bạch Thủy Lung múa tốt, nếu người nọ không thừa nhận, hắn cũng hết cách!

May mắn, có nam người làm đi tới, không nói gì đem bình sứ giao cho hắn, Hoàn Nhan Thiếu Anh thở dài một hơi, cuối cùng tên kia cũng có lương tâm, không làm hắn xấu mặt, cũng không có bị mù.

Hắn cười híp mắt đem bình sứ giao cho Thủy Lung.

Thủy Lung đưa tay nhận, nửa đường bị Trương Tôn Vinh Cực cướp.

Thủy Lung không suy nghĩ nhiều, ở trong tay hắn hay nàng cũng không có gì khác biệt, trở về kêu hắn đưa nàng là được.

“Thả ta xuống đây đi.” Bây giờ thoát khỏi ngực hắn quan trọng hơn, cái loại cảm giác hai chân không chạm đất này thật sự không quen, cũng không thể tiếp thu.

“Ồ.” Giọng mũi lười biếng của Trương Tôn Vinh Cực vang lên, không những không buông, mà còn cởi áo khoác của mình xuống, phủ lên đầu nàng, đem

cả người nàng bao lại.

Đây là sinh hồn đổi cái quái gì vậy?

Trước mắt Thủy Lung tối thui, đưa tay kéo áo trên đầu xuống, còn chưa kéo xuống thì móng nàng bị tập kích.

“...” Thủy Lung cảm thấy sau ót mình có rất nhiều sét đánh xuống.

Ta chém!!!

Trưởng Tôn Vinh Cực, người được lắm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Vạ lây cá trong chậu

“A Lung, mở cửa.”

“Nàng nghĩ rằng một cánh cửa có thể ngăn cản được ta à?”

“A Lung, nếu nàng không mở cửa, ta liền phá cửa.”

Trước cửa thư phòng phủ Võ vương, đám người làm tỳ nữ nhìn thấy một màn này --- Võ vương gia bí hiểm, anh minh thần võ của bọn họ đang cô đơn đứng trước cửa thư phòng, dùng lời nói lạnh như băng đe dọa Võ vương phi cũng anh minh.

Nhưng không biết có phải do bọn họ bị ảo giác hay không, luôn cảm thấy lời đe dọa của vương gia chả có tí lực uy hiếp nào hết. Thậm chí có chút... có chút giống con mèo kiêu ngạo làm nũng đòi được yêu thương.

A ~ Ảo giác, ảo giác! Tại sao bọn họ lại nghĩ về vương gia như thế chứ? Nếu bị vương gia biết, bọn họ có chín cái mạng cũng không bồi thường đủ!

“A Lung, ta nói lần cuối, ta...”

Ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực u ám, hình như sắp đến ranh giới bùng nổ rồi. Kế đó, hắn nhìn thấy cửa thư phòng mở ra, hai mắt hắn sáng lên, nhưng khi nhìn rõ người đi ra là ai, đôi mắt liền ảm đạm xuống.

Hắn thân nhiên nghiêng đầu qua một bên, xuyên qua khe hở cửa mở, vội vã muốn nhìn bóng dáng ai đó.

Dáng vẻ này bị Mộc Tuyết vừa đi ra thấy được, miệng nàng ta vênh lên suýt không nhịn được cười.

“Vương gia.” Thấy Trưởng Tôn Vinh Cực muốn bước vào cửa, Mộc Tuyết không nhanh không chậm nói: “Lung tỷ tỷ nói, tạm thời không muốn gặp ngài.”

Ánh mắt lạnh lùng bức người của Trưởng Tôn Vinh Cực liếc xéo Mộc Tuyết, giống như chả thèm để bụng lời nàng ta nói, chớp mắt một cái bóng dáng hắn liền biến mất ở trước cửa, đến trước mặt Mộc Tuyết, chặn đường của nàng ta.

Quả nhiên, hắn không có đi vào. Mộc Tuyết lạnh nhạt nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực, nhỏ giọng nói: “Vương gia, ta muốn đi chuẩn bị cơm trưa cho Lung tỷ tỷ.”

“Bây giờ A Lung mới ăn cơm trưa!” Giọng điệu Trưởng Tôn Vinh Cực không được tốt.

Mộc Tuyết nhìn sắc trời, lúc này ăn cơm cũng không tính là muộn.

Trưởng Tôn Vinh Cực thấy nàng ta không trả lời, đôi mắt trầm lắng có thể đè chết người: “Đề A Lung gặp ta.” Giống như còn suy nghĩ chưa đủ, lại tăng thêm một câu: “Đề A Lung nói chuyện với ta.”

“Vương gia, ta không phải ánh mắt hay cái miệng của Lung tỷ tỷ.”

Trưởng Tôn Vinh Cực không kiên nhẫn nói: “Người đề ý nàng.”

Tuy rằng hắn không muốn nói lời này, cũng không dễ chịu.

Mộc Tuyết nhìn về mặt của hắn, khóe miệng không kiềm được vênh lên, nhẹ giọng nói: “Vương gia, ta thấy lần này Lung tỷ tỷ giận thật đấy, cho nên...”

“Ngươi làm cho nàng nguôi giận.” Trương Tôn Vinh Cực bá đạo ra mệnh lệnh.

Mộc Tuyết nói: “Người nào buộc chuông thì người đó phải tháo chuông.”

“A Lung không thèm gặp ta, lại càng không muốn nói chuyện với ta!” Ai đó không nhẫn nại được nữa, đem uất ức và dè dặt trong lòng bộc phát ra.

Giọng điệu này giống như đứa trẻ bị uất ức, không cam lòng lại thấy khó chịu.

Mộc Tuyết thấy vậy, buồn cười làm sao, thầm nghĩ sớm biết có ngày này, có gì lúc đó lại làm như vậy. Cứ nhiên dám đến Thủy Lung nhốt vào phòng... khụ. Chuyện không thích hợp với thiếu nữ, vẫn là đừng nghĩ thì hơn.

“Tạm thời vương gia cứ chờ một chút đi, qua mấy ngày nữa, Lung tỷ tỷ sẽ hết giận thôi.” Lung tỷ tỷ cũng không phải loại người tức giận thì bắt chẹt người khác, huống hồ đối phương là Trương Tôn Vinh Cực.

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực đột nhiên lạnh lùng, nghiêm túc: “Ta đã chờ hai ngày rồi.”

Mới có hai ngày, nhưng người đem Lung tỷ tỷ nhốt trong phòng ba ngày bốn đêm đó! Mộc Tuyết không đem lời này nói ra, bộ dạng bụng thì thương, sức không giúp nổi: “Vương gia cũng biết tính cách của Lung tỷ tỷ rồi, chuyện nàng đã quyết định thì không ai khuyên được.”

Trương Tôn Vinh Cực im lặng một hồi.

Mộc Tuyết tiếp tục đi về phía trước.

“A Lung không nói với ta, ta liền giết người.” Lời nói âm trầm.

Mộc Tuyết bị khí thế kinh khủng chèn ép, run lên, nhìn sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực, nhẹ nhàng nói: “Vương gia, nếu tiếp tục nói nữa sẽ bỏ lỡ thời gian ăn trưa của Lung tỷ tỷ.”

“Còn không đi mau!” Khí thế lạnh lẽo kinh khủng nát vụn.

Mộc Tuyết nhếch môi cười bước đi, nhớ tới bộ dạng vừa bức mình vừa buồn cười của Trương Tôn Vinh Cực. Xem ra, vương gia thật lòng yêu thương Lung tỷ tỷ, rõ ràng là người bá đạo nhưng chuyện gì cũng thỏa hiệp với Lung tỷ tỷ.

Chờ Mộc Tuyết mang cơm vào thư phòng, cũng đem chuyện gặp Trương Tôn Vinh Cực kể cho nàng nghe.

“Lung tỷ tỷ, vương gia thật sốt ruột.” Mộc Tuyết hé miệng cười.

“Thấy rồi.” Ngay cả nàng cũng cười trộm, bộ dạng hiện tại của con mèo kia như thế nào, làm sao nàng không tưởng tượng ra được chứ.

“Lung tỷ tỷ dự định chừng nào mới tha thứ cho vương gia?”

“Chờ đến bữa tiệc hoàng gia rồi nói.” Thủy Lung nhân nhặt đáp lời, đồng thời cấp tốc giải quyết bữa trưa, rồi tiếp tục nghiên cứu hải đồ.

Mộc Tuyết nghĩ thầm: Vậy thì vương gia phải xoắn xuýt thêm vài ngày nữa, không biết vương gia chịu được hay không.

Trên thực tế, Trương Tôn Vinh Cực đương nhiên không nhịn được. Theo thời gian trôi qua, hắn càng buồn bức, tặng biết bao nhiêu đồ tốt cho Thủy Lung, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Đồ hắn tặng Thủy Lung đều nhận hết, nhưng nàng không có ý muốn nói chuyện với hắn. Ngay cả buổi tối cũng không chịu ngủ chung giường với hắn. Khi Trương Tôn Vinh Cực đánh lên hết lần này đến lần khác, nàng liền đóng gói trở về phủ quận chúa.

Bài xích rõ ràng như thế, khiến Trương Tôn Vinh Cực hết cách. Nếu là trước đây, hắn có thể đem Thủy Lung trói lại, nhưng hiện giờ hắn không xuống tay được, hắn biết nếu mình thật sự làm như vậy, chỉ làm mọi chuyện càng mâu thuẫn hơn.

Tin tức Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung cãi nhau âm ỉ, cũng không biết làm sao, liền bị truyền ra bên ngoài.

Bên ngoài bàn luận hết sức náo nhiệt, Thủy Lung hoàn toàn không biết, tâm tư của nàng đều đặt trên hải đồ.

Trương Tôn Vinh Cực thì khác.

Ngày hôm nay, hắn thay đổi thói quen thường ngày đi tìm Thủy Lung, ngược lại đi tụ hội với đám con em quyền quý.

Chủ đề tụ hội lần này là chuyến đi săn mùa đông năm nay, Trương Tôn Vinh Cực xuất hiện khiến mọi người giật nảy mình, hơn nữa hắn đi có một mình. Tâm tư đám con em quyền quý bất khi nghe chuyện vợ chồng họ cãi nhau bắt đầu rục rịch.

“Tỷ phu, người... tỷ đâu?” Bạch Thiên Hoa bước đến bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực trước tiên, nhỏ giọng hỏi hần.

Trương Tôn Vinh Cực không trả lời Bạch Thiên Hoa, A Nhĩ Mạn cười ha ha đi tới, vẻ mặt có chút hả hê: “Ài yu! Nghe nói người với yêu nghiệt kia cãi nhau, chính là vì chuyện khiêu vũ của ngày đó à? Ta nói, người cũng đừng hẹp hòi quá, chẳng phải chỉ là nhảy múa một bản thôi sao, ngay cả sợi tóc của yêu nghiệt bọn họ cũng... Ặc! Người đừng có nhìn ta như vậy, thật dọa người!” Câu kể tiếp không nói thành lời, bởi vì ánh mắt hung tàn âm trầm của Trương Tôn Vinh Cực, khiến hần ăn không tiêu.

“Cung, tên.” Âm thanh Trương Tôn Vinh Cực tựa như băng vụn rơi là tả.

Nô bộc vội vã đem cung tên đưa cho hần.

“Không phải đi săn vào mùa đông à?” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Lên ngựa, vào rừng.”

Mọi người đều có dự cảm không tốt, nhưng bị khí thế Trương Tôn Vinh Cực áp bức, cả đám không dám có ý kiến, ngoan ngoãn lên ngựa.

Trên thực tế, dự cảm lúc đầu của bọn họ rất chính xác.

Trận đi săn này hần nhiên trở thành một mình Trương Tôn Vinh Cực biểu diễn, hần không những săn thú, mà còn săn người! Toàn bộ động vật có sinh mạng bị hần nhìn thấy đều trúng mũi tên trí mạng. Còn người thì một mũi tên liền rơi khỏi ngựa. Nếu gặp người hần không quen thì được tặng thêm vài mũi tên nữa, hoặc đem con người tag him trên mặt đất, hoặc ghim trên thân cây. Nếu kẻ nào dám phản kháng, lại thể thảm hơn, nhất định phải chảy chút máu.

Như thế này thì ai mà chẳng biết, thăng nhãi này căn bản đang khó chịu, đem bọn họ ra xả giận.

Đáng tiếc địa vị không sánh bằng, đánh không đánh lại, chỉ có thể chịu khổ nuốt vào bụng, khổ ép chịu đựng con mèo cáu kỉnh này xả giận.

Trong số đó, người thể thảm nhất chính là Bạch Thiên Hoa và A Nhĩ Mạn.

Lúc này, quần áo hai người tả tơi, mặt mũi bầm dập, biểu tình đau khổ ai oán, cực kì giống như cúc hoa khuê nữ bị người ta làm bẩn.

“Đi theo ta.” Giọng nói đầy sát khí và máu tanh, Trương Tôn Vinh Cực lười biếng ra lệnh với Bạch Thiên Hoa và A Nhĩ Mạn.

Bạch Thiên Hoa và A Nhĩ Mạn mang dáng vẻ cô dâu nhỏ đi theo hần.

Trận đi săn vào mùa đông này bị Trương Tôn Vinh Cực tàn sát bừa bãi phải kết thúc sớm.

Phủ quận chúa.

Hiếm khi Thủy Lung ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi tới sân luyện võ thư giãn gân cốt, bỗng nhiên nghe tiếng kêu thảm thiết, xé ruột gan ~

“Tỷ, tỷ nói chuyện với tỷ phu đi, tỷ tha thứ cho tỷ phu đi! Vợ chồng làm sao có thể thù nhau qua đêm! Tỷ! Đệ cầu xin tỷ, vì hạnh phúc của đệ, tỷ hãy để ý tỷ phu đi~~~~”

Thủy Lung chưa kịp lấy lại tinh thần, tiếp theo sau, âm thanh của A Nhĩ Mạn truyền đến.

“Yêu nghiệt! Mau đem con mãnh thú của nhà người về đi! Mặc kệ người dụ dỗ, lừa gạt hay lừa mạng, chỉ cần làm cho hần ngoan hiền trở lại là được, đừng... đừng để hần chạy lung tung ở ngoài đường nữa!!”

Không chỉ như vậy, phía sau là đám người làm, nữ tỷ trong phủ quận chúa.

“Vương phi, cầu xin ngài, nói chuyện với vương gia đi!”

“Vương phi, nếu ngài tiếp tục mặc kệ vương gia, bọn này liền sống không nổi nữa! Hu hu hu...”

“Vương phi à vương phi, tiểu nhân nguyện ý làm trâu bò cho ngài mười đời liên tục, chỉ cầu ngài đừng giận dữ vương gia nữa!”

Thủy Lung lặng thinh nghiêng đầu nhìn lại, sau đó... liền thấy một đám mạng vè mặt bị phẫn, tha thiết, thành khẩn cầu xin nhìn nàng.

Về phần người đóng vai chính, Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt ngồi trên ghế mây, con người nhìn chăm chăm nàng, không nói gì thường thức trà.

“Tỷ~” Bạch Thiên Hoa rung rung nước mắt nhìn Thủy Lung.

Ánh mắt Thủy Lung nhìn hần và A Nhĩ Mạn, liền thấy bộ dạng nhếch nhác cùng vết thương trên mặt.

Bạch Thiên Hoa thì tạm tạm, chỉ có A Nhĩ Mạn bị đánh bầm dập đến cha mẹ hần cũng nhận không ra con trai mình. Chứng tỏ, Trương Tôn Vinh Cực thật sự bùng nổ rồi.

Nếu không, A Nhĩ Mạn sẽ không bị đánh thành bộ dạng như thế này, còn dám chạy đến trước mặt mình làm chuyện bề mặt.

“Yêu nghiệt! Cuối cùng ta bái phục rồi! Các ngươi húc hặc nhau một lần, ít nhiều cũng liên lụy người chung quanh chết sớm!!!” A Nhĩ Mạn mang vẻ mặt cầu xin, nói với Thủy Lung: “Nể tình chúng ta hợp tác với nhau, cho ta chút mặt mũi, bớt giận đi, đừng gây sự nữa được không?”

“Học thật nhanh ha!” Cuối cùng Thủy Lung cũng lên tiếng.

Mắt Trương Tôn Vinh Cực lóe sáng, tay cầm ly trà siết chặt.

Sắc mặt lạnh nhạt của hắn không hề biến đổi, chỉ có con ngươi dao động đã để lộ tâm tình thiết tha của hắn. o(n_n)o

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Ra về cái nhau

Dưới ánh mắt chờ đợi vô cùng tha thiết của mọi người, Thủy Lung chỉ trả lời một câu như thế, sau đó chẳng nói thêm câu nào tiếp tục đi về hướng bên trái.

Sắc mặt Trương Tôn Vinh Cực có chút thay đổi, đám người Bạch Thiên Hoa cảm nhận được luồng hơi thở kinh khủng chèn ép lên người bọn họ.

Thằng nhãi này lại đem bực bội trút lên đầu người khác.

"Hừ!" Trương Tôn Vinh Cực hừ lạnh một tiếng.

Thanh âm này không nhẹ không nặng, nhưng đủ để mọi người nghe thấy.

“Hu hu hu...” Một tỷ nữ có tố chất kém, không chịu đựng được liền khóc, khóc rất thê thảm. Người không biết chuyện thấy cảnh này còn tưởng rằng chồng nàng ta bị người ta giết mất, tiền cũng mất theo: “Vương phi, cầu xin ngài mau cứu nô tỳ.”

“Vương phi!” Những tỷ nữ khác cũng không chịu rơi ở phía sau, người sau kêu khóc còn thảm thiết hơn người trước.

Trương Tôn Vinh Cực lạnh lùng nhìn biểu hiện của bọn họ, ánh mắt lóe sáng rơi vào người Bạch Thiên Hoa và A Nhĩ Mạn.

Thân thể Bạch Thiên Hoa và A Nhĩ Mạn đồng loạt run lên, thầm nghĩ: Người này có cần kinh khủng như vậy hay không? Thì ra lúc trước chỉ là gây âm ỉ nhỏ nhỏ, đây mới là bộ mặt thật của hắn!

Tuy rằng Bạch Thiên Hoa tự nhận Trương Tôn Vinh Cực nể mặt Thủy Lung, sẽ không lấy tính mạng của hắn, nhưng cái loại đá kích này sao chịu nổi. Nghĩ tới những ngày kế tiếp phải vác cái mặt sưng húp đi ra ngoài gặp người, chỉ mới nghĩ thôi, hắn liền cảm thấy con đường phía trước tối thui.

Mất mặt một lúc còn tốt hơn mất mặt lâu dài!

Bạch Thiên Hoa suy nghĩ thông suốt, người liền chạy về phía Thủy Lung, chặn trước mặt nàng, chơi trò đánh động tình cảm: “Tỷ, tỷ thật sự nhẫn tâm nhìn đệ chịu khổ ư?”

“Tập luyện nhiều một chút mới có tiến bộ.” Lòng dạ Thủy Lung cực kì sắt đá nói.

“Tỷ!” Ánh mắt Bạch Thiên Hoa nóng nảy lên: “Một lần đệ cũng chịu không nổi rồi. Tỷ! Tỷ tha thứ cho tỷ phụ đi. Đã bao nhiêu tuổi rồi... tỷ nói có phải không?”

Thủy Lung liếc mắt nhìn vết thương trên người hắn, xác thực là bị thương không nhẹ, nhưng cũng không để lại di chứng, nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt rồi. Cái này chứng tỏ, Trương Tôn Vinh Cực còn có chỗ kiêng dè.

"Này, yêu nghiệt!" A Nhĩ Mạn cũng đi tới, nghe răng cười toe toét: "Ta cứ đi theo nàng, nếu nàng không đem người nhà... giải quyết! Chuyện buôn bán của chúng ta không cần làm nữa."

"Ừ?" Thủy Lung nhún mày.

Không đợi Thủy Lung có thêm phản ứng gì, chỉ thấy bóng dáng của A Nhĩ Mạn đột nhiên bị đá bay, lăn đùng ba vòng ra xa vài thước.

A Nhĩ Mạn nhếch nhác quỳ dưới đất, vẻ mặt rõ ràng không có nhiều phản ứng, ngây ngô nhìn về phía trước, hai dòng máu mũi chảy ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực bình tĩnh thay thế chỗ hấn vừa đứng.

"Người dám uy hiếp A Lung?" Giọng điệu Trưởng Tôn Vinh Cực lạnh nhạt, lộ ra sự nguy hiểm kì lạ.

A Nhĩ Mạn đang âm ức bị cái nhìn của Trưởng Tôn Vinh Cực làm giật mình, lập tức phản ứng, người nào đó đang coi mình như con chó thí mạng để lấy lòng thù tử.

Ta đi!

A Nhĩ Mạn bốc hỏa, xoay người đứng lên, ánh mắt xanh biếc như sói, hung hăng gầm nhẹ: "Trưởng Tôn Vinh Cực! Người đừng có quá đáng nha! Đừng nghĩ rằng ta là người dễ bị bắt nạt! Có bản lĩnh người đường đường chính chính đánh một trận, đến đây! A!"

"Ha." Sau một hồi im lặng đến quý dị, Trưởng Tôn Vinh Cực cười một tiếng xem như trả lời A Nhĩ Mạn.

Không chỉ cười một tiếng, thậm chí hấn còn để lộ nụ cười đầy sức quyến rũ ngay cả đàn ông cũng phải thừa nhận.

"Được." Trưởng Tôn Vinh Cực rũ mắt xuống, cảm xúc vô tận đều lắng xuống đáy mắt, để lại một mảnh ánh sáng trắng vất bức người, sáng đến không có chút nhân tình.

A Nhĩ Mạn thậm cả kinh. Ta đi! Ta đây điên rồi à điên rồi! Biết rõ hiện giờ tâm trạng của hung thủ không được tốt, còn ngu ngốc chạy tới châm dầu vào lửa!

Song song với kinh hách, A Nhĩ Mạn không nhận được cảm thấy hưng phấn. Đối thủ giống như Trưởng Tôn Vinh Cực thật sự rất khó tìm. Trước đây, bọn họ chỉ gây gỗ âm ỉ, chưa từng thấy Trưởng Tôn Vinh Cực nghiêm túc như vậy.

Nhưng chút hưng phấn này, chưa tới một khắc liền biến mất không còn một mảnh, chỉ còn lại ảo não, hối hận.

"Yêu... yêu nghiệt! Mau kêu hấn...dừng, dừng tay! Khụ..."

A Nhĩ Mạn nằm trên đất nôn ra máu, kinh hãi hướng Thủy Lung cầu cứu.

Lúc này Thủy Lung mới chịu đứng ra cứu người, bởi vì nàng cũng cảm nhận được trạng thái Trưởng Tôn Vinh Cực lúc này có chút cổ quái.

Chỉ thấy khoe môi Trưởng Tôn Vinh Cực cười như có như không, đáy mắt không hề có tình cảm, khuôn mặt tuấn mỹ giống như Sát Thần, lạnh băng tuyệt tình và kinh khủng.

Hấn giống như không nghe thấy lời nói của A Nhĩ Mạn, người liền đến trước mặt A Nhĩ Mạn, bàn tay như ngọc, sức lực kinh khủng chắc nịch, sắp sửa đập vào ót A Nhĩ Mạn.

A Nhĩ Mạn trợn to đôi mắt, cảm thấy mình hết đường trốn rồi.

Nếu một chương này đánh vào đầu, đầu của hấn nhất định sẽ nổ hoa.

Sắc mặt đám người Bạch Thiên Hoa và Mộc Tuyết tái mét, không nói nên lời.

"Đủ rồi!" Một giọng nói hừng hờ vang lên, nhưng rơi vào tai mọi người lại chẳng khác gì tiếng trời.

A Nhĩ Mạn nhìn bàn tay dừng cách đầu hấn một gang tay, thân thể căng thẳng mềm nhũn ra, sau ót đỏ mẫm hơi lạnh rờn rợn, trái tim nhảy tới cổ họng luôn rồi.

"Khụ. . . Ta &. . . , ¥ khụ khụ khụ, ta chịu rồi, ta phục rồi!" Hấn thở dốc yếu ớt.

Trưởng Tôn Vinh Cực chẳng thèm nhìn A Nhĩ Mạn, sát sao nhìn Thủy Lung, cổ tình còn làm ra vẻ thờ ơ, rụt rè: "Nói chuyện với ta à?"

A Nhĩ Mạn nằm trên đất suýt chút nữa không nhận được tức giận mắng Trưởng Tôn Vinh Cực. Cái thằng này chẳng những có túi da tốt, lại còn được trời cao ưu ái cho giọng nói dễ nghe, võ công mạnh mẽ, nhưng tại sao trong chuyện tình cảm thì ngu như vậy chứ! Nói chuyện với người, người còn hỏi gì nữa? Ông đây hi sinh bản thân, cuối cùng yêu nghiệt mới chịu lên tiếng, người còn không mau đi dụ dỗ nàng ấy, còn đứng ở đó làm cao cái quái gì hả!?

Thủy Lung đã sớm hiểu rõ đức hạnh của Trưởng Tôn Vinh Cực, liếc hấn một cái, ra lệnh với tỷ nữ còn ngẩn ngơ: "Đưa A Nhĩ Mạn vương tử đi chữa trị đi."

Đương nhiên nàng nhìn ra được, lần này, thương thế của A Nhĩ Mạn không nhẹ đâu.

"Khụ, thật hiếm khi yêu nghiệt có lương tâm." A Nhĩ Mạn giật mình nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung nhướng mày. Lẽ nào bình thường nàng không có lương tâm?

"Đề hấn đi chết đi." Trưởng Tôn Vinh Cực đứng bên cạnh lạnh lùng nói.

A Nhĩ Mạn nhếch miệng, hắn có loại xúc động muốn nhào tới cắn người nào đó chết tươi luôn. Trên thực tế, hắn hiểu rõ sự thật tàn khốc, hắn làm không được.

“Yêu nghiệt, ta không biết nên đồng tình nàng hay thương hại nàng.” Bị mãnh thú như vậy... nhớ nung, cổ tình còn có thể đem mãnh thú này thuần phục thành dễ bảo.

Thủy Lung phát tay, để cho người ta khiêng hắn đi.

“A Lung.” Người nào đó lén lút đưa tay lên thắt lưng Thủy Lung.

Về mặt Thủy Lung không hề biến đổi, cũng không có đem tay hắn hất ra.

Trưởng Tôn Vinh Cực phát hiện điều này, hai mắt sáng lên, cảm xúc tàn bạo cấu kinh dần yếu ớt rồi tan biến, cũng bắt đầu được voi đòi tiên, cả người kẻ sát nàng.

Bạch Thiên Hoa đứng bên cạnh thấy vậy, im lặng thờ dài một hơi. Cuối cùng thì mây cũng tan trời lại sáng, hắn hi vọng về sau Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung đừng cãi nhau nữa, hắn thật sự chịu không nổi.

Nhưng, Trưởng Tôn Vinh Cực còn chưa vui vẻ được bao lâu, Thủy Lung đã đem tay hắn kéo ra.

Mắt Trưởng Tôn Vinh Cực u ám xuống, chợt nghe Thủy Lung nói: “Đi theo ta.”

Bây giờ, hắn có thể khẳng định Thủy Lung nói chuyện với hắn, khỏe miệng cười mờ nhạt... bước theo nàng.

Bạch Thiên Hoa không khỏi tò mò, vội vàng chạy theo.

Mấy người đến sân tập võ của phủ quận chúa.

Thủy Lung phát hiện không chỉ có Trưởng Tôn Vinh Cực đi theo đến sân tập võ, phía sau còn có Bạch Thiên Hoa và Mộc Tuyết, nàng cũng không đuổi họ đi. Bỗng nhiên nàng dừng lại, đối diện với Trưởng Tôn Vinh Cực: “Đi chúng sau khi ngươi bị tẩu hỏa nhập ma không đơn thuần chỉ thay đổi tính cách và cảm xúc?”

“Ừ?” Trưởng Tôn Vinh Cực không ngờ nàng sẽ hỏi chuyện này.

Từ trước tới giờ, hắn chưa từng nói đến chuyện bệnh trạng tẩu hỏa nhập ma với Thủy Lung, nàng cũng không có hỏi nhiều. Lúc này nàng lại hỏi, chẳng lẽ nàng vừa phát hiện cái gì?

Tiểu hồ ly của hắn vẫn nhảy bén, thông minh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chu Giáng Tử bi thương

Lúc này, Thủy Lung còn chưa biết, cuộc nói chuyện này khiến Trưởng Tôn Vinh Cực hiểu ra, cũng khiến cho những người dòm ngó Thủy Lung trong tương lai đều gặp rủi ro.

Yến tiệc hoàng gia đúng hạn tiến hành, địa điểm được chọn trong Nguyệt Viên.

Vọng Nguyệt Viên có diện tích cực kì lớn, có thể sánh bằng nửa hoàng cung, nơi nơi đều lộ ra vẻ lịch sự tao nhã, xung quanh trồng cây Trường Xuân, vừa bước vào trong đó, nếu như không phải nhìn thấy cảnh tuyết, người ta sẽ nghĩ rằng hôm nay là mùa xuân.

Tiệc mừng năm mới này còn phồn thịnh hơn tiệc mừng thọ thái hậu, xung quanh đều có thể nhìn thấy cung nữ qua lại, cùng với bóng dáng hoàng thân, quốc thích cao quý kiêu ngạo.

Ban ngày tụ hội cũng không có bao nhiêu chỗ nổi bật, mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống núi, nàng Trăng treo cao, buổi tiệc này mới chính thức náo nhiệt.

Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực vẫn ngồi ở hàng ghế cao, Khánh vương gia và Cần vương gia ngồi ở xung quanh, dựa theo địa vị cao thấp mà phân chia chỗ ngồi. Về phần các sứ giả, thì có chỗ đặc biệt dành cho bọn họ.

Trưởng Tôn Lạc Dền ngồi ở vị trí chủ nhà, thái hậu vẫn không xuất hiện.

Nghe Trưởng Tôn Lạc Dền nói, thân thể thái hậu không được khỏe, không tiện đi lại, và lại mấy năm gần đây Thiện Phật, đang trong thời gian trai giới.

Nghe lời ông ta nói, giống như thái hậu thật lòng hướng theo Phật, không có ý định xen vào chuyện phạm trần, thế tục nữa.

Ban đêm, một vũ đài* xây cao, bốn phía bốc lên trụ lửa, chiếu sáng vũ đài, để bầu không khí chung quanh cũng mang theo lửa nóng.

(*) Chắc sân khấu.

“Tây Lăng bệ hạ, đây là dũng sĩ múa nổi tiếng của Khương Thục ta, đặc biệt tặng lên.”

Bữa tiệc đang náo nhiệt, A Nhĩ Mạn đứng lên, mời rượu Trưởng Tôn Lạc Dền.

Mọi người thấy hấn mặc xiêm y bó sát người của Khương Thục, khuôn mặt nghiêm túc đầy mùi vị đàn ông, dưới ánh nến chiếu rọi, rất gợi cảm mà mạnh mẽ.

Nghe nói, hấn và Võ vương gia có xích mích, cùng nhau quyết đấu sinh tử một trận, bị Võ vương gia đánh đến nửa sống nửa chết, suýt chút nữa ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa Tây Lăng và Khương Thục... Mọi người nhìn thấy bộ dạng này của A Nhĩ Mạn, đều tự giác loại bỏ suy đoán trong lòng.

Hấn có chỗ nào giống bị thương ư?

Cái này phải khen thuốc trong phủ quận chúa tốt, mấy vết thương nghiêm trọng trên người A Nhĩ Mạn đều dễ dàng chữa trị tốt, càng miễn bàn đến vết thương ngoài da của Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực.

“Tốt, A Nhĩ Mạn vương tử có lòng.” Mặt mày Trưởng Tôn Lạc Dền cười vui vẻ, nâng chén lên không trung, hướng A Nhĩ Mạn mời, ngửa đầu uống cạn.

Mười tên đàn ông nửa trần, lộ ra thân trên khỏe mạnh nhảy lên sân khấu, kèm theo là tiếng trống nhảy múa. Động tác của bọn họ hào phóng, mở rộng lại khép, thay vì nói là múa thì càng giống đánh võ hơn, khiến người ta cảm nhận được sức sống bùng bùng, sôi nổi của họ.

Bởi vì bọn họ nhảy múa, mọi người cũng xoay quanh một chỗ, lúc đầu tương đối thoải mái hơn nhiều, mơ hồ có thể nghe được giọng khê hô của đám nữ giới.

“Tỷ.” Không biết Bạch Thiên Hoa đi tới sau lưng Thủy Lung từ bao giờ.

Thủy Lung nhìn về mặt chần chừ của hấn, muốn nói lại thôi: “Chuyện gì?”

Bạch Thiên Hoa xoắn xuýt một hồi, mới nhỏ giọng nói với Thủy Lung: “Tỷ, tỷ có cảm thấy cái tên Lư Tứ của Lâu Dương Quốc giống một người nào đó không?”

Thủy Lung không ngờ hấn nhắc tới chuyện này. Tầm mắt của nàng nhìn liếc qua phía sứ giả Lâu Dương Quốc, thấy tên thái giám tự xưng là Lư Tứ, vẫn trùm mình dưới lớp áo choàng đen, nghe nói thân thể hấn chưa khỏe. Vóc người bên dưới lớp áo choàng, nhìn làm sao cũng thấy gầy, cái cằm tiêm tẻ lộ ra giống như có thể đâm người ta bị thương, đôi môi không có bao nhiêu huyết sắc mím lại, như cười như không, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra ý châm chọc.

“Không cảm giác.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Nàng không hề có ấn tượng với gã Lư Tứ này.

Chỉ có thể nói, nàng và Lư Tứ chưa bao giờ tiếp xúc lần nào.

Lông mày Bạch Thiên Hoa xoắn lại một chỗ.

“Ngươi cảm thấy hấn giống ai?” Thủy Lung có chút hứng thú.

Nếu Bạch Thiên Hoa nói như vậy, vậy thì hấn sẽ có chút cảm giác. Nhưng, Lư Tứ là người của Lâu Dương Quốc, Bạch Thiên Hoa lại chưa từng ra khỏi Tây Lăng, làm sao từng gặp Lư Tứ được?

Hướng hồ, hấn nói giống một người, ý nói người đó là người Tây Lăng.

Bạch Thiên Hoa há miệng, sau đó lắc đầu: “Quên đi, có lẽ đệ nhớ lầm.” Sau đó, hấn bỏ qua vấn đề này luôn, hăng hái bùng bùng hỏi Thủy Lung: “Tỷ, nghe nói lần này ba nước sẽ cử hành luận võ, còn chỉ đích danh tỷ phải tham gia... Ờ, tỷ thật sự sẽ đi so tài sao?” Len lén liếc Trưởng Tôn Vinh Cực.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhảy bén nhận ra ánh mắt liếc trộm của Bạch Thiên Hoa, nhàn nhạt lườm cậu một cái, không nói gì.

Thủy Lung hỏi lại Bạch Thiên Hoa: “Nếu hoàng thượng chỉ đích danh ngươi tham gia, ngươi sẽ cự tuyệt sao?”

“...” Bạch Thiên Hoa cảm thấy mình hỏi vấn đề rất ngu ngốc. Đúng vậy, đây là bữa tiệc ba nước, do ba nước tự mình đề cử người của mình, làm sao có

thể cự tuyệt.

Nhưng tỷ biết rõ mà vẫn ngoan ngoãn đi đấu võ ư? Bạch Thiên Hoa nghi ngờ nhìn nàng, hẳn luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Huống chi, tỷ phu sẽ để tỷ ấy lên đài đấu võ sao...

Bạch Thiên Hoa không nghi ngờ, xoắn xuýt được bao lâu, sự thật liền bày ra trước mắt.

Vòng một đấu võ bắt đầu, khi Hoàn Nhan Thiếu Anh nói, tầm mắt mọi người rơi vào người Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cự.

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, Thủy Lung đứng lên, cười nhạt: “Chỉ đấu võ đơn thuần thôi thì chán lắm, không bằng thêm chút tiền đặt cược đi.”

Mọi người nghe nàng nói, cư nhiên không chút kinh ngạc, thậm chí còn có loại cảm xúc đương nhiên.

Thói quen đứng là thứ đáng sợ, loại hành vi này nếu là người khác sẽ làm người ta kinh ngạc, nhưng đặt trên người Thủy Lung lại được người ta hiểu rõ.

Trương Tôn Lạc Dần còn chưa vội vả trách móc, bên phía Hoàn Nhan Thiếu Anh cười nói: “Không biết Võ vương phi muốn cá cược thế nào?” Dừng lại một giây, nói tiếp: “Bức hải đồ vô giá đã bị Võ vương phi đoạt được, hiện tại trên người ta không có bảo bối gì đâu.”

“Ta nhớ hải đồ kia không phải đồ vật của Nhân vương gia.” Thủy Lung không chút nề nang đâm thủng lời nói dối của hắn.

Hoàn Nhan Thiếu Anh cười giả lả. Tô Vũ Khi của Lâu Dương Quốc cũng bày tỏ thái độ: “Võ vương phi, mời nói.”

“Nếu ta thắng, các ngươi hứa với ta, tạo điều kiện thuận lợi để thành Nam Vân và nước các ngươi buôn bán qua lại.” Thủy Lung cười nói.

Mắt Hoàn Nhan Thiếu Anh lóe sáng, giống như vô tình nói: “Là thành Nam Vân của nàng, không phải Tây Lăng?”

Trương Tôn Lạc Dần nghe lời của hắn, vẻ mặt thoáng khó chịu, ánh mắt nhìn Thủy Lung cũng u ám hơn.

Sắc mặt Thủy Lung vẫn không đổi: “Xưa nay, quan hệ giữa Tây Lăng và hai nước luôn hòa thuận, đã buôn bán qua lại nhiều năm, ta cần gì phải làm chuyện thừa.”

Mặc dù, Tây Lăng và hai nước này có làm ăn qua lại, nhưng không giống như một câu ‘thuận tiện’ của nàng. Mỗi lần thương nhân muốn đi qua, đều phải kiểm tra phức tạp, có rất nhiều thương phẩm không được đi qua.

Nhưng, Hoàn Nhan Thiếu Anh không nhận ra tình huống của Tây Lăng giống như lời Thủy Lung nói, ‘buôn bán thuận tiện.’

Hắn cũng biết, nếu bản thân tiếp tục dò xét nữa, nhất định sẽ rước lấy sự bất mãn của Thủy Lung, hắn còn chưa muốn xé rách mặt cùng cô gái đặc biệt này. Hơn nữa, trận đấu võ này, chắc gì Thủy Lung sẽ thắng, nghe nói nội lực của nàng đã bị ăn mòn, cho dù khôi phục cũng không lợi hại đến đâu, giới nhất cũng chỉ tương đương như khi xưa.

Thực lực như vậy, muốn chiến thắng người hắn đề cử e là không được.

Hoàn Nhan Thiếu Anh hẳn chưa từng đem miếng thịt béo ở trước mặt đẩy ra ngoài.

“Được, hiếm khi Võ vương phi có nhã hứng, ta liền theo tới cùng.” Hoàn Nhan Thiếu Anh cười: “Chỉ cần Võ vương phi thắng, ta liền không cản trở thành Nam Vân buôn bán với Đông Vân Quốc. Nhưng ngược lại, nếu vương phi thua, nàng phải đồng ý với ta một việc. Chuyện này không ảnh hưởng đến tính mạng của Võ vương phi, giá trị ngang với việc buôn bán thuận tiện với Đông Vân Quốc, Võ vương phi không thể cự tuyệt, thế nào?”

“Được.” Điều kiện của Hoàn Nhan Thiếu Anh cũng rất hợp tình hợp lý.

Bên kia, Tô Vũ Khi cũng đang cùng Lưu Tứ bàn bạc, chờ Hoàn Nhan Thiếu Anh và Thủy Lung nói xong, bọn họ cũng bàn bạc xong.

Tô Vũ Khi mỉm cười nói: "Bên bọn ta cũng đồng ý, điều kiện giống như bên Đông Vân Quốc.”

Một trận đánh cược cứ như vậy mà quyết định.

Thủy Lung đi vào trong thay võ bào (quần áo đánh võ) nhẹ nhàng, lúc trở lại, võ đài đã được sắp xếp xong, binh khí được đưa lên võ đài, loại nào cũng có.

Nàng không hề do dự, bay thẳng lên võ đài, quần áo bó sát người tôn lên vóc người xinh đẹp như vẽ, đứng trên võ đài khiến người ta phải ngước nhìn, trong ánh mắt không thể kiềm chế được lộ ra kinh diễm.

“Ta khuyên ngươi nên trực tiếp kêu người mạnh nhất lên đi, bằng không mặt mũi của ngươi sẽ mất hết đó.”

Lời nói cuồng vọng như vậy, rước lấy vô số tiếng vang.

Trương Tôn Lạc Dần làm bộ dạy dỗ Thủy Lung, sau đó quay sang đám người Hoàn Nhan Thiếu Anh cười ha hả: “Tính cách nàng như vậy, các ngươi

đừng trách.” Trong mắt ông đều là ý cười và đắc ý. Nhìn liền biết hành động của Thủy Lung rất được lòng ông ta.

A Nhĩ Mạn lớn tiếng nói: “Chính xác, chính xác, nhớ năm xưa nàng còn là một tiểu nha đầu, cũng đã có tính cách không sợ trời không sợ đất rồi.”

Tô Vũ Khi cười nói với Hoàn Nhan Thiếu Anh: “Mọi người đều nói, Đông Vân Quốc tôn sùng võ học, mời Đông Vân – Nhân vương trước.”

Hoàn Nhan Thiếu Anh thăm kêu một tiếng gian trá, phát tay để người lên.

Một người đàn ông trẻ tuổi đi tới võ đài, dáng dấp tuấn lãng ưa nhìn, ôm quyền nói với Thủy Lung: “Tại hạ Chuẩn Hoàng.”

Hắn giương mắt thoáng liếc qua Thủy Lung, con ngươi liền rũ xuống, chẳng nhìn thêm lần nào nữa, xoay người đến chỗ để binh khí rút thanh trường thương.

Chân mày Thủy Lung khẽ nhướn lên, cư nhiên cũng dùng trường thương.

Khi Chuẩn Hoàng rút cây trường thương, thấy ánh mắt khẽ biến hóa của Thủy Lung, hắn cho rằng Thủy Lung cố tình nhục nhã hắn. Vừa nghĩ như thế, khí thế trên người hắn càng mạnh hơn, rõ ràng là nghiêm túc đánh với Thủy Lung.

“Đông~” Một tiếng vang lên, hai người cùng cử động.

Mọi người chỉ thấy trường thương của hai người đối diện nhau, không biết một khắc sau như thế nào, trường thương trong tay Thủy Lung giống như rắn như rồng, quấn trên trường thương của Chuẩn Hoàng, đẩy tay cầm trường thương của hắn ta ra.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Chuẩn Hoàng, trường thương trong tay hắn ta tuột ra, mũi nhọn lạnh như băng đặt ngay yết hầu của hắn ta.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Cho đến khi âm thanh của Thủy Lung vang lên: “Ta đã nói rồi, nếu là muốn dò xét, người mất mặt chính là các ngươi.”

Chuẩn Hoàng vội vã lui về sau hai bước, đỏ mặt cúi đầu thi lễ với Thủy Lung, sau đó im lặng bước xuống đài, về phía sau Hoàn Nhan Thiếu Anh.

Hoàn Nhan Thiếu Anh nhìn hắn ta một cái, ánh mắt chuyển tới người Thủy Lung. Trong đầu lóe lên tìm tòi nghiên cứu: “Võ vương phi đúng là có bản lĩnh, nhưng luận võ có tất cả mười hiệp, nếu trận đầu đã cho người mạnh nhất ra, chẳng phải phía sau càng mất mặt ư?”

“Ngươi có thể sớm nhận thua.” Thủy Lung nghĩ kế cho hắn.

Hoàn Nhan Thiếu Anh mặt dày nói: “Ta cảm thấy đánh luân phiên cũng không tệ lắm.”

“Ha ha ha, Đông Vân Quốc đúng là thích nói giỡn.” Tô Vũ Khi yểm trợ hắn.

Hiện tại, hai người đứng trên cùng một con thuyền, so với việc để Thủy Lung thắng, lấy được giấy thông thương (buôn bán qua lại) với hai nước của bọn họ, đương nhiên bọn họ càng muốn lấy được điều kiện ra lệnh cho Thủy Lung hơn.

Vì e ngại thân phận sứ giả của hai nước, người có ở đây cũng cười ha ha theo bọn họ, trong lòng khinh bỉ nhưng không để lộ ra.

“Đến đây đi.” Đương nhiên, Thủy Lung biết chuyện lấy giấy thông thương không dễ dàng như vậy đâu.

Nàng tin tưởng mình sẽ thắng trận đấu võ này, bởi vì thực lực của nàng tăng trưởng, chính nàng hiểu rõ không gì sánh bằng.

Chủ yếu hơn chính là bọn họ không biết thực lực của nàng, ban đầu là do bọn họ khinh địch.

Trong mắt bọn hắn, nàng ở độ tuổi này mà có được võ công như lúc xưa đã là thiên tài trong thiên tài rồi. Nhưng, bọn họ không biết nàng ăn Phượng Nhân Quả. Ngoài ra, bản năng chiến đấu của Thủy Lung dung hợp với cơ thể linh ngộ võ học của ‘Bạch Thiên Hoa’, mang tới sức mạnh không hề đơn giản như mọi người nghĩ.

Mười trận tỷ võ, so một lần vô cùng đặc sắc. Cũng khiến mọi người có mặt ở đây hào hứng hơn.

Giờ khắc này, bọn họ hồn nhiên quên mất ác danh của Thủy Lung, một lòng vì cổ gắng của nàng mà hưng phấn, kiêu ngạo.

Bởi vì sự tồn tại của nàng, một lần nữa khiến Tây Lăng có được mặt mũi to tát.

Mỗi khi Thủy Lung đánh thắng một trận, một người Đông Vân Quốc hoặc Lâu Dương Quốc bị đá xuống đài, liền nghe thấy tiếng kêu ầm ĩ của quý tộc Tây Lăng Quốc.

Dưới đài, Bạch Thiên Hoa nhìn cô gái lại trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý, trong lòng có hàng loạt niềm tự hào, kiêu ngạo dâng lên, còn hưng phấn, hãnh diện hơn những người khác. Người này là tỷ của hắn, tỷ của hắn đó! Giữa nàng và hắn có một loại ràng buộc không thể nào chia cắt.

Bỗng nhiên, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Trường Tôn Vinh Cực, phát hiện Trường Tôn Vinh Cực cũng nhìn chăm chú vào nàng, trái tim nhảy dựng, cần

thận nói: “Cái kia, tỷ phu, tỷ ấy đâu võ chi là bất đắc dĩ, ngại ngần vạn lần đừng giận đối với tỷ ấy...”

Hắn thật sự rất sợ hai người này cãi nhau nha!!!

Trưởng Tôn Vinh Cực không quay đầu nhìn hắn: “Đẹp không.”

"Cái gì?" Bạch Thiên Hoa ngăn ra.

“A Lung đẹp không?” Trưởng Tôn Vinh Cực lặp lại một lần nữa.

Bạch Thiên Hoa gần như được cung mà lo sợ, cái này là kinh trong kinh hách, nhất thời rầu rĩ không biết trả lời như thế nào mới tốt, ngộ nhờ nói ra lời trêu chọc ‘Phiên Toái Lớn’ này, chẳng phải hỏng bét sao?

Hắn cười ha ha ha không nói, Trưởng Tôn Vinh Cực chịu đựng, bót ra vài giây liếc qua: “Nói thật đi.”

Bạch Thiên Hoa bị hắn lườm, đại não chưa kịp suy nghĩ, lời đã ra khỏi mồm: “Đẹp! Trên đời này, tỷ là người con gái xinh đẹp và lợi hại nhất!” Sau đó, hắn thấy Trưởng Tôn Vinh Cực nhủ mồm, còn nghĩ mình gây họa, lập tức lộ ra cái mặt khóc tang, suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào.

Nhưng mà hắn xoắn xuýt một buổi, vẫn không thấy Trưởng Tôn Vinh Cực phát tác.

Ủa? Sao thế? Sao tỷ phu không nổi giận?

Bạch Thiên Hoa kinh ngạc không thể che giấu được.

“Cho dù các người thấy đẹp cũng chỉ có thể nhìn, không thể chạm, không thể chiếm được!” Lời nói lạnh nhạt, lại không thể coi thường ham muốn độc chiếm và mạnh mẽ.

Bạch Thiên Hoa dựng tóc gáy. A a a tỷ phu, sau lưng của người có mắt hả? Làm sao biết ta đang nghĩ cái gì?

Cuộc đấu võ giằng co trong thời gian một ly trà, cái này cũng là vì người nọ là con gián đánh hoài không chết, mấy lần ngã xuống rồi lại đứng lên. Cho đến khi hắn ta bị đánh đến nỗi không thể nhúc nhích, xụi lơ nằm trên đất mới kết thúc.

Hoàn Nhan Thiếu Anh và Tô Vũ Khi không còn gì để nói, đành bất đắc dĩ đáp ứng chuyện giấy tờ thông thương cho Thủy Lung. Sau khi về nước, bọn hắn phải ra lệnh mở cửa cho nước mình và thành Nam Vân buôn bán.

“Người phụ nữ này rốt cuộc làm sao lớn lên vậy?” Hoàn Nhan Thiếu Anh không nhịn được phun một câu. Ánh mắt mờ mịt nhìn nơi nào đó, nhỏ giọng âm ngữ: “Không phải người kia nói nội lực của nàng không mạnh sao, chỉ mới ba năm ngắn ngủi, làm sao có thể tăng nhanh như vậy?”

Đương nhiên Thủy Lung không biết chuyện Hoàn Nhan Thiếu Anh và Tô Vũ Khi xoắn xuýt.

Lần thứ hai, nàng đi vào tiểu lâu chuẩn bị thay quần áo, đánh nhau mười trận, trên người nàng cũng đầm mồ hôi, dính dính rất khó chịu.

Một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ lướt qua, khiến Thủy Lung vừa thay xiêm y xong chú ý tới. Đầu nàng lóe sáng, lập tức nhớ ra đây là tỷ nữ bên cạnh Chu Giáng Từ.

Nhìn tỷ nữ có diện mạo thanh tú, vội vã chạy về phía kia, Thủy Lung không chút do dự, nhếch môi đi theo sau ả.

Chạy tới chỗ núi giả dày đặc, Thủy Lung liền hiểu nguyên nhân vì sao tỷ nữ này vội vã.

Không ngờ Chu Giáng Từ to gan như vậy, dám trốn vào núi giả cùng đàn ông cợt xát, quần áo không chỉnh tề không thấy rõ là đang giao hoan hay chuẩn bị giao hoan.

“Tư Quy, cho ta, mau cho ta...”

Âm thanh kiều mị, hỗn hển của Chu Giáng Từ chui vào tai Thủy Lung, bởi vì khoảng cách hơi xa, nàng không thấy rõ trạng thái của Chu Giáng Từ, không biết là to gan cợt mở, hay là có chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như... trúng thuốc?

Nhưng, chắc là tỷ nữ có dung mạo thanh tú kia tới đây báo tin, chứng tỏ không phải Chu Giáng Từ hoàn toàn không có lý trí.

Trong lúc nàng và người khác đấu võ, mọi người đều tập trung vào trận đấu, quả thật không có người để ý tới việc có Chu Giáng Từ hay không?

Mặc kệ là Chu Giáng Từ xuân tâm lan tràn không kiềm chế được, hay là chuyện ngoài ý muốn cần phải giải quyết tại chỗ, đều không lên quan nàng. Dựa theo ân oán của bọn họ, nếu bị nàng phát hiện, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thân ảnh Thủy Lung lóe lên, đem tỷ nữ kia đánh ngất, đặt trên cây kín đáo khó bị phát hiện, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Đi làm cái gì?” Trưởng Tôn Vinh Cực thấy Thủy Lung trở về, nhàn nhạt hỏi.

Chỉ thay một bộ xiêm y, sẽ không đi lâu như vậy.

Thủy Lung hí hóp mắt một cái, như con mèo ăn vụn cá: “Vừa xem trò hay.”

Tầm mắt của Trương Tôn Vinh Cực liếc về cái đình nghỉ mát kia, một giây sau liền hoàn hồn, sau đó nói: “Trò hay?”

“Chờ lát nữa người sẽ biết.” Dựa theo tình trạng của hai người kia, không có người đi thông báo cho bọn họ biết, không thể kết thúc nhanh chóng được.

Quả thật, trò hay này không chờ bao lâu, không chỉ Trương Tôn Vinh Cực biết, tất cả mọi người có mặt đều biết.

Bởi vì, người phát hiện Chu Giáng Từ và người đàn ông kia đang giao hoan sau núi giả ‘đầu tiên’ là một gã tỳ nữ, tỳ nữ này ngại thiên hạ không loạn đi truyền bá ra ngoài, không những âm ỉ đến đám thị vệ chạy tới, ngay cả đám người Trương Tôn Vinh Cực trong yến tiệc cũng biết.

Bởi vì sứ giả ‘yêu thích chuyện náo nhiệt’ cũng chú ý tới, Trương Tôn Vinh Cực muốn âm thầm giải quyết cũng không được.

“Đem người tới đây!” Về mặt của ông ta u ám, găm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Tư Quy nhận tội thay

Chu Giáng Từ và Tư Quy được đám binh sĩ áp giải đi vào bữa tiệc, bị mọi người vây xem.

Tuy nói là hai người bị áp giải, nhưng có khác biệt. Nói chính xác đó là Tư Quy bị áp giải, còn Chu Giáng Từ được đám binh sĩ bảo vệ đi vào.

Quần áo trên người Chu Giáng Từ đã chỉnh tề, bước đi đoan trang nhẹ nhàng, khiến người ta không tin ả sẽ làm chuyện vụng trộm giao hoan với đàn ông.

Chờ hai người đi vào giữa, quỳ trước mặt Trương Tôn Lạc Dân, Trương Tôn Lạc Dân giận dữ lớn tiếng nói: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không có định tội ngay từ đầu, ông ta lại cho Chu Giáng Từ cơ hội giải thích.

“Hoàng thượng!” Hai mắt Chu Giáng Từ hồng hồng, rõ ràng đã khóc từ trước, ánh mắt trong veo thuần khiết, không có một tia tà dâm, khẽ khóc nói: “Hoàng thượng! Giáng Từ bị oan! Mọi chuyện đều là hiểu lầm...”

“Hiểu lầm?” Một cô gái ngồi bên dưới nói: “Tỳ nữ của ta tận mắt nhìn thấy, nhiều thị vệ cũng thấy rõ, người còn dám mở miệng nói hiểu lầm?”

Chu Giáng Từ nhìn về phía cô gái kia, vẻ mặt khổ sở: “Dư Minh Yên, ta biết người không thích ta, nhưng người không thể hãm hại ta như vậy...”

“Chu Giáng Từ! Người đừng có ngậm máu phun người!” Dư Minh Yên kêu to.

Thủy Lung đưa mắt nhìn hai ả, liền biết hai người đang hơn thua với nhau.

Dư Minh Yên này, căn bản không phải là đối thủ của Chu Giáng Từ.

Nhưng ân oán giữa hai người trong giới quý nữ, mọi người đều biết. Đây là nguyên nhân vì sao tỳ nữ của Dư Minh Yên đi đến khu vực núi giả đó.

Nàng làm người dẫn dắt, sau đó ngồi xem chó cắn chó, nàng vui vẻ ung dung xem cuộc vui.

“Đủ rồi!” Trương Tôn Lạc Dân đập bàn. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn hai ả. Chẳng lẽ các ả không thấy sứ giả các nước ở đây sao? Cãi nhau âm ỉ như vậy ra thể thống gì? Thật là làm Tây Lăng mất hết mặt mũi.

Hai ả bị Trương Tôn Lạc Dân quát liền im họng.

Lúc này, Chu Giáng Từ kể lại: “Hoàng thượng, chuyện này thật sự là ngoài ý muốn. Ta...trong yến tiệc, không biết từ khi nào bị người ta bỏ thuốc, may mà tác dụng thuốc không sâu, khó tránh luống cuống trước mặt mọi người, liền đi nơi vắng vẻ chờ tác dụng của thuốc đi qua.”

Trương Tôn Lạc Dân nghe xong, sắc mặt dần dịu xuống, thầm nghĩ Chu Giáng Từ là đứa trẻ ngoan, đương nhiên sẽ không làm chuyện bậy bạ như vậy: “Tại sao lại cùng gã?” Ánh mắt nhìn qua Tư Quy.

Chu Giáng Từ cắn môi, nhỏ nhẹ nói: “Hắn không phải có ý đồ xấu, hắn chỉ nóng lòng cứu chủ...”

“Ha ha ha, tốt cho một cái ‘nóng lòng cứu chủ.’” A Nhĩ Mạn rất không biết điều cười phá lên, nhìn mặt mày đỏ bừng của hắn, hình như đã uống hơi nhiều, không biết lựa lời mà nói: “Nóng lòng cứu chủ lẫn lộn thành một khối.”

Hắn là ngoại bang, Khương Thục không lớn nhưng là phiên bang hiếu chiến. Tây Lăng muốn dùng cứng đối cứng với Khương Thục là chuyện ngu xuẩn. Đối với việc hắn đột nhiên cắt lời, Trương Tôn Lạc Dân không thể quát nạt, chỉ dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Chu Giáng Từ.

Chu Giáng Từ cắn môi đến chảy máu, hai mắt hồng hồng, nước mắt ngưng tụ ở viền mắt, bộ dạng như muốn rơi ra, khiến người ta thương tiếc không thôi.

Lúc này, Tư Quy bị trời giã dựa thoát khỏi binh lính, quỳ xuống cúi đầu nói nhỏ: “Hết thảy là do ta không kiềm chế được sắc tâm của mình, là do ta yếu mền tiểu thư, nên lợi dụng lúc người gặp khó. Tiểu thư phản kháng không chịu theo, nhưng không phải là đối thủ của ta. Cho nên mới để người khác thấy một màn như vậy.” (S.J: CMN! Cái thằng cò hó này, thật ra đọc tên chương này xong, bà đây ếch muốn edit rồi. Khó lắm con quỳ này mới bị vạch trần%&^*^*&%^\$%\$#)

“Tư Quy... người đừng nói nữa, ta biết người không có ý định đó, sau đó người đã dừng tay, ta vẫn chưa bị người làm bẩn...” Chu Giáng Từ vội vàng giải thích thay cho Tư Quy.

Thủy Lung nhìn thấy một màn này, suýt chút nữa không nhịn được cười phì.

Đúng là một vở kịch đầm máu chó.

Thì ra, Chu Giáng Từ không chủ động nhắc tới chuyện trộm giao hoan, là muốn chờ Tư Quy nhận tội trước. Kể đó, nghe ả nói cái gì? Lời này nghe như giải thích giúp Tư Quy, trên thực tế là muốn biểu đạt việc ‘dừng tay kịp lúc’, ‘ả vẫn chưa bị làm bẩn’.

Đến lúc này, ả vẫn vì chính mình, chỉ muốn chứng minh cho mọi người biết mình vẫn còn trong sạch.

Vốn dĩ, Tư Quy có võ công, muốn bỏ chạy trước khi bị người ta bắt rất dễ dàng. Nhưng gã lại bị người bắt được, còn nói những lời như thế này.

E là mọi chuyện đều do Chu Giáng Từ bắt buộc hắn nói, nếu không Chu Giáng Từ sẽ không diễn trò nhẹ nhàng như vậy.

"Giáng Từ, cảm miệng!" Một tiếng giận dữ vang lên. Người đàn ông trung niên bước ra, hành lễ với Trương Tôn Lạc Dân, ánh mắt tức giận trừng Tư Quy, cảm giận nói: “Hoàng thượng người còn chưa biết, thần sớm biết tên thị vệ này có lòng dạ xấu xa với Giáng Từ. Gã vốn là người giang hồ, nhưng luôn quần lấy Giáng Từ. Xưa nay Giáng Từ rất lương thiện, cho nên không có xua đuổi gã, ai ngờ gã mang lòng lang dạ sói, thừa dịp cường bức Giáng Từ. Làm ra chuyện không có liêm sỉ, mong hoàng thượng có thể trả lại sự trong sạch cho Giáng Từ, xử tử đồ vô sỉ này đi!”

“Đại bá!” Chu Giáng Từ rung rung nhìn người đàn ông trung niên, lắc đầu: “Tư Quy chỉ hồ đồ trong chốc lát, dù sao chuyện cũng không thành...”

Người đàn ông trung niên chỉ tiếc rèn sắt không thành thiết nhìn ả: “Tư Nhi, người quá lương thiện, nên mới bị đồ vô sỉ này làm hại.”

Trương Tôn Lạc Dân phát phát tay, cũng muốn đem chuyện này giải quyết: “Tư Quy phải không? Dựa theo người nói, người nhận tội?”

Tư Quy cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy vẻ mặt của gã, thật lâu không có phát ra âm thanh.

Chu Giáng Từ rung rung nhìn gã, bàn tay dưới ống tay áo cuộn chặt, đáy mắt lên tức giận: Tư Quy sao thế này? Cảm hả? Không lẽ gã muốn đổi ý?

Vừa nghĩ tới chuyện Tư Quy đổi ý, Chu Giáng Từ không khỏi hoảng hốt, đầu vai run rẩy, dùng giọng nói mềm mại, yếu ớt nói: “Tư Quy.”

Ả biết Tư Quy không chịu nổi bộ dạng mềm mại cầu xin của nàng.

Cuối cùng, Tư Quy cũng ngẩng đầu, nhìn Chu Giáng Từ, mấp máy môi, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Chu Nhi, lần này, nàng dự định vứt bỏ ta hoàn toàn?”

Sắc mặt Chu Giáng Từ biến đổi trong chớp mắt, phát hiện mọi người vì câu nói này của Tư Quy mà nhìn mình bằng ánh mắt kì quái, trong lòng không khỏi căm hận Tư Quy, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn như trước, lắc đầu nói với Tư Quy: “Ta biết, ta biết tính cách của người không xấu, ai mà chẳng có lúc làm sai... Người không sao chứ? Sẽ không...”

Tư Quy sâu xa nhìn nàng.

Tập âm và ánh mắt soi mói ở chung quanh hắn đều từ từ biến mất.

Giờ phút này, người có mắt đều nhìn ra tình cảm sâu nặng của Tư Quy dành cho Chu Giáng Từ.

Khi một người có tình cảm sâu đậm với một người khác, không cần dùng bất cứ lời nói nào, chỉ cần một biểu tình, một ánh mắt của hắn, là có thể cảm nhận được.

Cái này đã đến trình độ sâu nặng, có lẽ đã vượt xa sức tưởng tượng của người khác. Mặc kệ ra sao cũng không thể nguy trang được.

Thủy Lung híp mắt.

Từ lúc nàng tới đây tới bây giờ, rốt cuộc có mấy lần được chứng kiến tình cảm nóng rực, sâu đậm đến vậy? Thứ tình cảm này, trong hai mươi năm nàng ở thế giới hiện đại, lại chưa bao giờ trải qua.

Có lẽ hiện đại đã hình thành nếp sống, ngộp trong vàng son khiến lòng người bị lạc mất.

Người đàn ông này, thậm chí còn sẵn lòng chết vì Chu Giáng Từ!

Bỗng nhiên Thủy Lung có trực giác như vậy.

Một khắc sau, mọi chuyện xảy ra chứng minh trực giác của nàng đúng.

Tư Quy thu hồi tầm mắt, chết lặng nhìn Trương Tôn Lạc Dần, thanh âm không phập phồng và không cảm xúc: “Ta nhận tội, bởi vì yêu mến tiểu thư, cho nên thừa dịp mà có ý đồ xấu với nàng. May mắn là bị phát hiện kịp lúc, không có gây ra sai lầm lớn.”

Lời này không chỉ nhận tội, mà còn giúp Chu Giáng Từ thoát khỏi chuyện bị ‘làm bẩn.’

“Giới cho một tên vô liêm sỉ!” Trương Tôn Lạc Dần tức giận ra lệnh: “Người đâu, đem đồ vô sỉ kia...”

"Hoàng thượng!" Chu Giáng Từ kinh hô một tiếng, vờ mặt khẩn cầu: “Hoàng thượng, hôm nay là ngày tết, đồ máu là điềm xấu, xin hoàng thượng tạm thời tha cho tội nhân một mạng!”

Trương Tôn Lạc Dần suy nghĩ, gạt đầu không kiên nhẫn nói: “Nhốt vào thiên lao!”

Tư Quy không hề có phản kháng, đi theo binh lính.

“Ngươi cũng đứng lên đi.” Trương Tôn Lạc Dần nói với Chu Giáng Từ.

Chu Giáng Từ mệt mỏi đứng lên, yếu ớt nói: “Hoàng thượng, Giáng Từ hơi mệt, có thể rời khỏi bữa tiệc sớm hơn không?”

Xảy ra chuyện như vậy, dù có người chứng minh ả là nạn nhân, là người vô tội, ả cũng chẳng còn mặt mũi đứng ở chỗ này nữa, hơn nữa còn là dưới ánh mắt Trương Tôn Lạc Dần và Thủy Lung.

Trương Tôn Lạc Dần phát tay một cái, đồng ý.

Lúc này, một âm thanh vang lên không đúng lúc: “Người kia nói không có làm bẩn ngươi thì không có làm bẩn ngươi thật ư? Ta nghe Tiểu Huệ nói, lúc nhìn thấy các ngươi, rõ ràng các ngươi đang giao hoan. Có giới ngươi nghiệm chứng thân thể ngay trước mặt mọi người, sau đó đi cũng không muộn.”

Người nói chính là Dư Minh Yên, ả có vẻ không cam lòng, rõ ràng không muốn Chu Giáng Từ dễ dàng thoát khỏi phiền phức.

Thân thể Chu Giáng Từ run lên.

Bản thân ả có sạch sẽ hay không, chính ả tự hiểu rõ.

Năm đó, ả bước vào giang hồ, trước khi gặp được Tư Quy đã bị người ta làm bẩn, từ đó đến nay không biết đã giao hoan với Tư Quy bao nhiêu lần rồi (S.J: ...)

Một khi bị người ta nghiệm thân ra, chỉ tra xét chuyện thân thể không còn là xử nữ đã đủ phiền phức, nếu bị nghiệm ra việc ả đã mất trinh từ sớm, đó mới là chuyện lớn.

“Dư Minh Yên!” Chu Giáng Từ khóc lả chả, vẻ mặt như bị người ta làm nhục nhã, kiên cường nhìn Dư Minh Yên, cắn răng nói: “Vì sao ngươi luôn cắn chặt ta không tha, ta không biết ta chọc ngươi khi nào, lại khiến ngươi chèn ép ta như vậy.”

Mọi người thường đồng tình với kẻ yếu, nhất là loại kỳ nữ đơn thuần, xinh đẹp như Chu Giáng Từ, bộ dạng giả bộ yếu ớt của Chu Giáng Từ khiến người ta đồng tình hơn.

Nhất thời, mọi người đều dùng ánh mắt không vui trách móc Dư Minh Yên.

Dư Minh Yên suýt tức ói máu. ả nói sai cái gì chứ, đó là sự thật mà!

“Ngươi ít có giả bộ đi, ngày nào cũng giả vờ điềm đạm, đáng thương cho ai xem, ngươi gạt được người khác nhưng không thể gạt được ta!”

Ả càng tức giận, càng khiến mọi người đứng về phía Chu Giáng Từ hơn.

Thủy Lung nhẹ nhàng lắc đầu.

Tính cách Dư Minh Yên này quá mức nóng nảy, thật sự không phải là người gánh vác được trách nhiệm.

Nhưng chuyện xảy ra đến mức này cũng sắp kết thúc rồi, Tư Quy nhận tội thay, Chu Giáng Từ đương nhiên sẽ không sao, nhưng từ tối nay, danh tiếng của ả có chút chịu không nổi, cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của ả.

“Vô vương phi, lẽ nào người cũng cảm thấy chuyện này nên tính như vậy?”

Chợt nghe người gọi ngay tên mình, Thủy Lung nhìn qua hướng Dur Minh Yên, không hề bất ngờ khi thấy sự chán ghét trong đáy mắt ả.

Ha hả, còn tìm nàng làm đồng minh, cũng không coi là quá ngu.

Nhưng ả nghĩ chuyện này rất đơn giản rồi.

Thủy Lung biết rõ Dur Minh Yên không thích Chu Giáng Từ, nhưng đối với nàng càng chán ghét hơn.

Một khi chuyện này dính dáng đến nàng, trong nhóm quý nữ Dur Minh Yên là kẻ nhanh nhồm nhanh miệng nhất, hận không thể nói Thủy Lung thành ác ma Tu La chuyển thế.

Thủy Lung còn chưa tỏ thái độ, Chu Giáng Từ đã gầm nhẹ: “Dur Minh Yên người đừng khinh thường người quá đáng! Tuy rằng Chu Giáng Từ ta từ nhỏ đã lưu lạc giang hồ, nhưng cũng biết tầm nặng nhẹ của chuyện con gái xử nữ! Hôm nay, người muốn ta làm nghiệm thân trước mặt nhiều người, chính là chà đạp lên tôn nghiêm của ta! Chu Giáng Từ ta, chết cũng không phục!”

Bốn chữ sau cùng, để người ta cảm nhận được loại kiên quyết mãnh liệt.

Dur Minh Yên ngẩn ra, ngây ngốc không tiếng động.

Thừa dịp ả sợ run, Chu Giáng Từ nhìn như bình tĩnh, trên thực tế, ả ta nhanh chóng xoay người rời đi.

Chu Giáng Từ rời đi chứng tỏ vở kịch này kết thúc. Bữa tiệc vẫn cứ hành như cũ, mãi cho đến khuya mới chấm dứt, mọi người ai về nhà nấy.

Trước khi Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực rời đi, Trương Tôn Lạc Dân giữ họ lại trong nháy mắt, làm bộ khen ngợi Thủy Lung một phen, ban thưởng không ít châu báu, rồi nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Gần đây mẫu hậu ở lâu dài trong Tổ Chùa không ra ngoài, nhưng hoàng huynh biết, mẫu hậu rất muốn gặp đệ, nếu đệ có thời gian thì đi thăm mẫu hậu đi.”

Trương Tôn Vinh Cực không có tỏ thái độ gì, cùng Thủy Lung ra khỏi Vongj Nguyệt Lâu.

Vài ngày sau bữa tiệc hoàng gia, thành Kỳ Dương xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Chuyện này là tin tức do Bạch Thiên Hoa đem tới ~

“Nghe nói Phó gia không cẩn thận xúc phạm sứ giả Lâu Dương Quốc, bị hoàng thượng khép tội, toàn bộ giao cho sứ giả Lâu Dương Quốc xử trí.”

Vừa nghe tin này, Thủy Lung cũng không để ý chuyện này lắm, nàng chỉ hơi chú ý về mặt phức tạp của Bạch Thiên Hoa.

Cho đến một ngày kia, Thủy Lung đi ra sân nghiệp trên danh nghĩa của mình, lúc đi qua đường thấy một màn.

Đám dân chúng thành Kỳ Dương thoái lui sang hai bên trái phải, để lộ tro khôi hài giữa đường.

Thì ra là gia chủ của Phó gia – Phó Phúc Sơ mang bộ dạng lôi thôi như tên ăn mày quỳ trên đất, đôi tay nắm vạt áo của một người.

“Tứ Nhi, Tứ Nhi, cha biết sai rồi, con tha cho cha đi...A!” Phó Phúc Sơ bị đạp ra ngoài.

Thủy Lung dò tìm mắt từ Phó Phúc Sơ đến người bị nắm vạt áo, vóc dáng người này không cao mà còn gầy guộc, mặc trường bào màu lam, mặt trắng không râu, mặt trái xoan, lông mày nhỏ dài, mắt sắc bén, tóc đen dài buộc cao, trên đầu gắn quan mào.

Người này lại là người quen.

Giờ Thủy Lung mới hiểu tại sao Bạch Thiên Hoa nói Lưu Tứ giống một người.

Người đàn ông cảm y ngọc phục trước mắt chính là Phó Khiếu Tứ, đồng thời cũng là Lưu Tứ - cung thị Lâu Dương Quốc, kẻ khoác áo choàng đen xuất hiện trong bữa tiệc trong cung.

Hóa ra do ấn tượng của Phó Khiếu Tứ với nàng không sâu đậm, nên lúc Bạch Thiên Hoa hỏi nàng, nàng mới không đoán được Lưu Tứ là Phó Khiếu Tứ.

“Cha?” Phó Khiếu Tứ, à không, hiện tại nên gọi là Lưu Tứ. Thanh âm lạnh lạnh, không khó nghe, nhưng khiến người ta có cảm giác khí lạnh nhập vào xương tủy, mang theo nhàn nhạt châm chọc: “Đồ rác rưởi bản thủ, đừng nhận con trai lung tung, thật là làm người ta ghê tởm.”

Gã gờ chân lên, người bên cạnh liền đi tới, cầm khăn tay lau chùi giày cho gã. Giống như gã mới giẫm phải rác rưởi dơ bẩn.

“Tứ Nhi...” Phó Phúc Sơ còn hi vọng xa vời.

“Và miệng.”

Hai người to khỏe nhấc Phó Phúc Sơn lên, dùng bàn tay thô dày tát vào mặt Phó Phúc Sơn, không chút nề tình.

Không bao lâu, miệng Phó Phúc Sơn đầy bọt máu, văng ra ngoài.

Lưu Tứ đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt tràn đầy điên cuồng báo thù, hoàn toàn không bằng vẻ mặt lạnh lùng, bình tĩnh của gã.

“Đồ bất hiếu! Cái thứ bất hiếu này! Khụ khụ, ngươi sẽ xuống địa ngục! A a a ngươi nhất định sẽ chết không được từ tể!” Phó Phúc Sơn hoảng sợ lại tức giận gầm rú.

Lưu Tứ khề cười, ngay sau đó cười to: “Ha ha ha, chết không được từ tể? Từ mấy năm về trước ta đã xuống địa ngục, nếu không phải vì nhớ nhung các ngươi, làm sao ta phải từ địa ngục bò lên. Thà rằng biến thành quỷ lệ cũng phải trở về gặp mặt các ngươi một lần!” Tiếng cười sắc bén của gã khiến dân chúng xung quanh kinh sợ, mấy người chột dạ đều bỏ chạy.

Ngày xưa, lúc Phó Khiếu Từ gặp rui ro, không ít người dân trong thành Kỳ Dương hà hê.

Kể tiếp, thủ đoạn Lưu Tứ hành hạ Phó Phúc Sơ càng lúc càng ác độc, thậm chí còn cởi bỏ quần áo của Phó Phúc Sơ, cột dây vào cổ ông ta.

Thủy Lung lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa.

Tầm mắt Trương Tôn Vinh Cực liếc qua theo tầm mắt của nàng ánh mắt không cảm xúc nhìn đám người Lưu Tứ, hỏi Thủy Lung: “Nàng nhìn khó chịu?” Nếu không phải thích xem, hẳn đã đem những kẻ này giải quyết.

Thủy Lung lắc đầu: “Chuyện này không liên quan đến ta.”

Đây là ân oán tình thù của đám Lưu Tứ, mặc dù nàng và Lưu Tứ cũng từng có ân oán, nhưng chỉ cần Lưu Tứ không chọc tới nàng, nàng cũng không có hứng thú trên chọc gã.

Thói đời thay đổi, chẳng qua là nhớ tới con chó săn Phó Khiếu Từ ngày xưa, cũng có cảnh ngộ riêng của gã, cư nhiên trở thành cung thị của Lâu Dương Quốc, lại còn có địa vị như vậy.

Lúc Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực cười xe ngựa đi qua đám người Lưu Tứ, Lưu Tứ nhận r axe ngựa hai người, Lưu Tứ liền vút sợi dây trên tay cho thuộc hạ, mỉm cười, hướng cửa sổ nói: “Thì ra là Võ vương gia và Võ vương phi.”

Thái độ tốt lành của gã, Thủy Lung cũng không chọc thủng thân phận của gã, cười nhạt: “Lưu đại nhân khỏi bệnh rồi thật là sinh động.”

Lưu Tứ cười không đáp, bỗng nhiên kể lại: “Gần đây, không khí Tây Lăng thật là lạnh, Võ vương gia và Võ vương phi không nên thường xuyên ra ngoài mới đúng, tránh khí lạnh vào người mà bệnh, cảm giác bị bệnh không tốt tạo nào.”

Gã môi hồng răng trắng, tướng mạo sắc sảo, lúc cười có loại cảm xúc giả tạo khó diễn tả thành lời, không dễ làm người ta nảy sinh cảm giác tốt.

Thủy Lung không trả lời gã, Trương Tôn Vinh Cực đưa tay đóng cửa sổ lại, ngăn cản tầm nhìn với bên ngoài.

Thực giác của Thủy Lung cho biết, câu nói kia của Lưu Tứ có một thâm ý khác, cũng cảm thấy Lưu Tứ không có địch ý với nàng, liền không đem chuyện ngày hôm nay đề trong lòng.

Vài ngày sau, Thủy Lung bận rộn chuyện lệnh thông thương với Đông Vân Quốc và Lâu Dương Quốc, suy tính bàn bạc thương cơ (?) và số thu chi của thương phẩm, trải qua một loạt bí mật lại muốn trở về thành Nam Vân trước.

Trong mấy ngày nay, nàng cũng nghe nói sứ giả Đông Vân Quốc và Lâu Dương Quốc chuẩn bị rời đi, Trương Tôn Lạc Dàn quyết định chuyện đám hỏi giữa Tây Lăng và Đông Vân Quốc.

Người được gả đi Đông Vân Quốc chính là Khuynh Nhan công chúa – Trương Tôn Thanh Thanh nổi danh trong thiên hạ.

Khi Thủy Lung biết tin tức này, trong lòng thoáng nghĩ: Mọi thứ đều phải bỏ mới có, Trương Tôn Thanh Thanh có được vinh hoa phú quý vô tận của hoàng gia, trở thành một công chúa tôn quý nhất, được vô số quý nữ hâm mộ. Nhưng đằng sau những nỗ lực ấy, cuối cùng vẫn trở thành vật hi sinh của hoàng gia thời.

Hết thầy đều tiến hành trong thời gian ngắn, trong lúc Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực chuẩn bị trở lại thành Nam Vân, phủ Võ vương bỗng nhiên nghênh đón một vị khách không mời.

Chương 156: Thời cơ biến đổi

Dưới sự che chở của đám thị vệ đeo đao, Trương Tôn Lạc Dân mang về mặt tức giận xông vào phủ Võ vương.

Đúng vậy. Là giận dữ xông vào --- không có chờ thông báo liền bước vào, hùng hùng hổ hổ, rõ ràng là người đến không lành.

Lúc Trương Tôn Lạc Dân nhìn thấy Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, hai người họ vừa ăn trưa xong, bước ra ngoài. Rõ ràng đang định rời khỏi phủ Võ vương, trở về thành Nam Vân.

Hai bên chạm mặt, Trương Tôn Lạc Dân không nói một lời, đám thị vệ ông ta mang theo xếp thành hàng ngay ngắn bao vây Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực ở bên trong, không chừa khe hở để bọn họ rời đi.

Sóng mắt Trương Tôn Vinh Cực thoáng đơ đưa, hiện lên chút phiền chán.

Thủy Lung liền mở miệng hỏi: “Không biết hoàng thượng có ý gì?”

Trương Tôn Lạc Dân lạnh lùng quát lớn: “Các người đang tính đi đâu?”

Thủy Lung nhũn mày, bọn họ đi đâu cũng phải bẩm báo với Trương Tôn Lạc Dân sao?

Nàng cười như không cười, cộng với thái độ không để ông ta vào mắt của Trương Tôn Vinh Cực khiến cho cơn tức giận của Trương Tôn Lạc Dân dâng cao, nhanh chóng bước lên một bước, cắn răng nghiêm nghị nói: “Vinh Cực, Bạch Thủy Lung, trầm tự nhận mình đối xử với các người không tệ, vì sao các người còn muốn làm chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

Thủy Lung hờ hững nói: “Hoàng thượng, ăn có thể ăn bậy, lời nói thì không thể nói bừa.”

Mấy ngày nay, nàng và Trương Tôn Vinh Cực đều ở trong phủ, bận rộn đủ thứ chuyện. Trong tất cả các công chuyện này, nhưng chưa có làm ra chuyện gì cần rờ.

Ánh mắt Trương Tôn Lạc Dân nóng nảy và phẫn hận, ông trừng mắt liếc Thủy Lung, chú ý tới dung nhan yêu đã của nàng, trong giây lát không tránh khỏi thất thần, nhanh chóng chuyển mắt lên người Trương Tôn Vinh Cực, nghiêm túc nói: “Vinh Cực, người nói thật cho hoàng huynh biết, người đã làm gì mẫu hậu?”

Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói: “Không có làm gì.”

Thái độ hời hợt của hắn chọc giận Trương Tôn Lạc Dân, ông ta rống giận: “Không làm gì? Người không làm gì thì tại sao mẫu hậu không có ở trong Tổ Chùa, mấy năm nay, ta chưa từng gặp mẫu hậu, còn tưởng mẫu hậu thật sự ăn chay niệm phật trong đó, nhưng... Không có! Trẫm đã điều tra rõ, trước khi mẫu hậu mất tích có tiếp xúc với các người, hơn nữa, các người còn tranh chấp với mẫu hậu.”

Dừng lại một chút, ông ta hít sâu một hơi, sâu kín nhìn Trương Tôn Vinh Cực, tựa như muốn nhìn thấu hắn: “Vinh Cực, mẫu hậu thương yêu người như vậy, sao người có thể nhẫn tâm hại mẫu hậu? Chẳng lẽ, người thật sự bị cơn yêu nữ này mê hoặc, có lòng dạ khác sao?”

Thủy Lung ung dung chen vô một câu: “Hoàng thượng, yêu nữ mà người nói là ta hả?”

Trong mắt Trương Tôn Lạc Dân đều là vẻ tàn khốc: “Phải!”

“Hi hi.” Thủy Lung không giận mà cười: “Ta nhớ mấy hôm trước, hoàng thượng còn khen ngợi ta là niềm kiêu hãnh của Tây Lăng ngay trước mặt văn võ bá quan nha!”

“Chỉ trách trầm nhìn lầm người!” Da mặt Trương Tôn Lạc Dân thật dày, bị một câu ngầm chế giễu như vậy cũng không biến sắc, lạnh giọng nói: “Nuôi trứng con sói mất trắng!”

Khóe miệng Thủy Lung lộ ý cười sâu xa. Nuôi trứng con sói mất trắng ư? Một ông ta không biết xấu hổ, còn dám nói như thế, ông ta nghĩ rằng Bạch Thủy Lung là con chó không trung thành mà ông ta nuôi à?

Phách ~

Âm thanh đánh vào da thịt thỉnh thoảng vang lên.

Toàn trường vì âm thanh này là yên lặng, ngay cả gió cũng ngừng không dám thổi.

Trưởng Tôn Lạc Dân mở to hai mắt, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, không dám tin nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực trầm giọng lắm bầm: “Ngươi... ngươi dám đánh trảm?” (S.J: thiên ông còn được đây - -)

Vết hồng hồng hiện rõ trên má trái của ông ta.

Trưởng Tôn Vinh Cực dắt Thủy Lung đi về phía trước, lạnh nhạt nói: “Không được nói xấu A Lung, ta không thích nghe.”

Một câu nói nhẹ nhàng, lúc nói chuyện lại tùy ý, làm ngươi ta cảm thấy giống như là một câu nói đùa, nhưng phối hợp với vết sưng đỏ trên má Trưởng Tôn Lạc Dân, khiến người ta phải kinh hãi.

“Trưởng Tôn Vinh Cực, ngươi đừng quên, trảm là quân, ngươi là thần, với những hành động và lời nói này của ngươi, trảm có thể lập tức hạ lệnh tổng ngươi vào tù!” Hai mắt Trưởng Tôn Lạc Dân giăng đầy tơ máu.

Tránh Vành Kiếm từ ống tay áo Trưởng Tôn Vinh Cực bay ra, lướt qua gò má Trưởng Tôn Lạc Dân cắm xuống đất, bên má trái sưng đỏ của ông ta bị cắt, máu đỏ chảy ra.

Hai mắt ông ta mở to ra, trong mắt tràn ngập kinh hoàng và tức giận, cộng với hận ý sâu đậm được che giấu.

“Hừ.” Giọng mũi không kiên nhẫn, Trưởng Tôn Vinh Cực lộ ra dáng vẻ lười biếng, lạnh nhạt: “Ta cũng có thể giết ngươi ngay chỗ này, đổi người khác làm hoàng đế Tây Lăng cũng chẳng sao.”

Binh lính chung quanh nhìn một màn này, trên mặt đều lộ vẻ quý dị, lén lén nhìn trộm ánh mắt kinh hoàng kì dị của Trưởng Tôn Lạc Dân.

“Quả nhiên! Quả nhiên các ngươi muốn mưu quyền soán vị!” Trưởng Tôn Lạc Dân giống như nhận định điều gì đó, sắc mặt nhăn nhó phức tạp, giống như e ngại hoặc giống như sát ý.

Thấy Trưởng Tôn Vinh Cực và Thủy Lung không có ý định dừng chân, Trưởng Tôn Lạc Dân nhìn chòng chọc bóng lưng hai người, từng tiếng định tội danh bọn họ: “Bạch Thủy Lung tách thành Nam Vân ra riêng chính là tự thành lập môn hộ, lén lút nuôi quân! Cộng thêm hồ phù... Lão thất phu Bạch Khiếu kia đã đưa hồ phù chỉ huy ba quân phía bắc cho ngươi đúng không? Ngươi giấu diếm không nói, chính là vì một ngày ngươi bức vua thoái vị phải không?”

Bước chân Thủy Lung khựng lại, nghi ngờ quay đầu nhìn về phía ông ta: “Hồ phù ba quân phía bắc?”

Biểu tình của nàng rất thỏa đáng, khiến Trưởng Tôn Lạc Dân không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ tin tức này là giả?

Lúc này, Thủy Lung rất hiểu kì, rốt cuộc Trưởng Tôn Lạc Dân biết được tin tức này từ đâu? Từ lúc Bạch Khiếu đem hồ phù giao cho nàng, nàng chưa từng sử dụng, ngay cả Trưởng Tôn Vinh Cực cũng không biết trên người nàng có thứ đồ này.

“Chính mồm Bạch Khiếu thừa nhận, hắn đã đưa hồ phù cho ngươi, ngươi còn muốn phủ nhận?” Trưởng Tôn Lạc Dân dự định lừa Thủy Lung.

Nhưng cái thủ đoạn này mà muốn gạt Thủy Lung, dĩ nhiên là không thể thực hiện được, nghi ngờ trên mặt nàng dần biến mất, vẻ mặt ung dung như thường lệ: “Ta không có.”

Mặc kệ Trưởng Tôn Lạc Dân có lấy được lời thừa nhận của Bạch Khiếu hay không. Nàng cứ thế thốt không nhận, Trưởng Tôn Lạc Dân có thể làm gì được nàng?

“Vậy mẫu hậu thì sao?” Trưởng Tôn Lạc Dân chuyển sang vấn đề khác: “Nếu như hôm nay các ngươi không nói ra nơi ở của mẫu hậu, đừng hòng rời khỏi phủ Võ vương!” (S.J: có JQ)

Lời uy hiếp của ông ta vừa dứt, đám thị vệ bao vây ở chung quanh rút đao, đằng đằng sát khí.

"Lách cách" một tiếng, Tranh Vành Kiếm lại bay vào tay Trưởng Tôn Vinh Cực, không ai nhìn rõ tốc độ ra tay của hắn, chớp mắt một cái, ngay cả tiếng kêu cũng không có, đã có ba gã thị vệ ngã xuống.

Trưởng Tôn Vinh Cực đứng bên cạnh ba cái xác, vẩy máu trên Tranh Vành Kiếm xuống, lướt mắt nhìn qua Trưởng Tôn Lạc Dân.

Hắn không nói một câu nào, nhưng đã lấy không tiếng thắng có tiếng. Bất cứ ai cũng nhìn ra được ý tứ của hắn qua thái độ đó --- Chỉ dựa vào đám người tạp nham như các ngươi, cũng muốn ngăn cản ta?

“Vinh Cực, ngươi thật sự muốn làm phản à?” Trưởng Tôn Lạc Dân cau kinh rống to.

Thủy Lung nhìn ra bản chất bề ngoài nghiêm khắc, bên trong yếu đuối của ông ta, xem ra bộ dạng ông yêu thương Trưởng Tôn Vinh Cực không phải làm bộ, đồng thời cũng kiêng nể Trưởng Tôn Vinh Cực.

Đối mặt với sự chất vấn của Trưởng Tôn Lạc Dân, Trưởng Tôn Vinh Cực chẳng có đưa ra lời giải thích gì, chỉ đưa mắt nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung cười nhẹ, không nói lời nào đi về phía hắn.

Bầu không khí đông cứng một lần nữa, vung kiếm giương nỏ hết sức căng thẳng, đột ngột một giọng nữ vang lên: “Các người đang làm cái gì?”

Thanh âm quen thuộc khiến Trương Tôn Lạc Dân quay đầu lại, thấy người đàn bà ngồi xe lăn được tỳ nữ đẩy tới, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn.

Bởi vậy có thể thấy được, ông ta thật lòng có tình với thái hậu, đồng thời cũng tin tưởng thậm chí là y lại vào bà ta.

“Mẫu hậu, ngài, ngài... đây là làm sao?” Giọng điệu Trương Tôn Lạc Dân có chút lắp bắp, ông ta không ngờ rằng mình có thể gặp thái hậu ở đây, càng không ngờ được vừa gặp, tóc thái hậu đã thêm vài sợi bạc, lại còn ngồi xe lăn.

Người ngồi xe lăn đương nhiên không phải là thái hậu trong suy nghĩ của Trương Tôn Lạc Dân, mà chính là Hoàng Thanh Tuyết quanh năm ở trong phủ Võ vương.

Hoàng Thanh Tuyết liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, ngay sau đó đưa mắt nhìn Trương Tôn Lạc Dân, giọng điệu thờ ơ: “Từ xa đã nghe thấy tiếng người rống rồi.”

Trương Tôn Lạc Dân cười ngượng ngùng.

Hoàng Thanh Tuyết hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Người nghĩ như thế nào! Vinh Nhi sao có thể gây ra chuyện tổn thương mẫu hậu, càng đừng nói là mưu quyền soán vị! Đầu của người hồ đồ rồi đúng không?”

Đối mặt với sự trách mắng của Hoàng Thanh Tuyết, Trương Tôn Lạc Dân không hề có ý tranh cãi, lập tức nhận sai: “Con lo lắng cho mẫu hậu nên mới hồ đồ như vậy, là lỗi của con. Nhưng, mẫu hậu à, không phải người ở trong Tô Chùa sao... Sao lại ở trong phủ Võ vương, còn... còn chân của người bị sao vậy?”

Hoàng Thanh Tuyết nhàn nhạt nói: “Người đã già, thân thể ngoài ý muốn này sinh một chút bệnh, gần đây ở chỗ Vinh Nhi dưỡng bệnh.” Không có giải thích dư thừa.

Trương Tôn Lạc Dân không có ép hỏi nữa, trong lòng ông ta vừa chua xót vừa ghen tỵ. Mẫu hậu đã lừa mình hai năm, quả nhiên, mặc kệ mẫu hậu hay phụ hoàng, ai cũng yêu thương Trương Tôn Vinh Cực nhất, rốt cuộc hẳn có chỗ nào đặc biệt hơn người chứ, lại có chỗ nào xuất sắc hơn mình?!

Thủy Lung hứng thú nhìn Hoàng Thanh Tuyết diễn kịch, không hổ là song bào thai. Biểu hiện của Hoàng Thanh Tuyết lạnh nhạt và nghiêm túc rất giống với thái hậu, chỉ là thiếu một phần cường thế của thái hậu thôi.

Chỉ dựa vào cái dáng vẻ tôn vinh này, âm thanh giống nhau như đúc của Hoàng Thanh Tuyết, giả vờ một chút liền lừa gạt được người khác.

Nghe nói, trước kia thái hậu và Hoàng Thanh Tuyết rất thích chơi trò trao đổi thân phận, cho nên tiền hoàng mới luyện ra bản lĩnh phân biệt được hai người.

“Không có chuyện gì khác thì trở về đi, đừng ở chỗ này làm phiền Vinh Nhi.” Hoàng Thanh Tuyết nói không chút khách sáo.

Trương Tôn Lạc Dân nghe xong, vẻ mặt chua xót trong nháy mắt, nhưng không vội đi, vội khuyên nhủ Hoàng Thanh Tuyết: “Mẫu hậu, lần này chỉ là hiểu lầm, đều do con bị người ngoài lừa gạt. Hôm nay, con thấy hình như bọn Vinh Cực phải đi xa, không thể ở trong vương phủ chăm sóc cho mẫu hậu được. Không bằng mẫu hậu theo con về cung đi, ở trong cung con có thể chăm sóc cho mẫu hậu.” Một tiếng ‘mẫu hậu’ sau cùng cũng khiến người ta cảm thấy thực lòng.

Về mặt Hoàng Thanh Tuyết hơi dỗi, bà ta ngẩng đầu nhìn về phía Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, giống như vô ý hỏi: “Vinh Nhi có muốn mẹ trở về cung không?”

“Tùy người.”

Có thể nói câu trả lời này vô tình, lạnh nhạt đến cực điểm.

Hoàng Thanh Tuyết lại giống như đã quen rồi, nên chẳng có phản ứng gì quá lớn. Con người bà rũ xuồng, không cho người ta nhìn rõ cảm xúc trong đáy mắt bà, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, hoặc là không nghĩ gì hết.

“Mẫu hậu.” Trương Tôn Lạc Dân nhủ mảy, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Hoàng Thanh Tuyết nghe ông gọi, ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Được, ta theo người về cung.”

Lúc này, Trương Tôn Lạc Dân thở dài một hơi.

Chỉ cần có mẫu hậu ở đây, ông ta không hề sợ Trương Tôn Vinh Cực nữa.

Thủy Lung đứng bên cạnh Trương Tôn Vinh Cực như người xem kịch, nhìn rõ mọi chuyện trước mắt, đột nhiên cảm thấy chuyện đời đúng là thật buồn cười.

Trước kia, thái hậu chiếm lấy vị trí và thân phận của Hoàng Thanh Tuyết, hiện tại, Hoàng Thanh Tuyết quay về hoàng cung, chiếm lấy thân phận và địa vị của thái hậu.

Chuyện được Hoàng Thanh Tuyết dần xếp, Trương Tôn Lạc Dần làm bộ tự trách, nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Đều là lỗi của hoàng huynh, hoàng huynh cứ nhiên hoà nghị đến Vinh Cực, thật sự là sai lầm lớn, Vinh Cực đừng vì vậy mà ghi hận hoàng huynh nha.”

Bộ dạng giả dối này, Thủy Lung trực tiếp không nhìn, Trương Tôn Vinh Cực càng không để vào mắt.

Trước khi rời đi, Trương Tôn Lạc Dần còn hướng Thủy Lung hỏi một lần nữa: “Bạch Khiếu không có đem hồ phù ba quân phía bắc giao cho ngươi?”

“Không có.” Thủy Lung lạnh nhạt phủ nhận. Lúc này, nàng hỏi thêm một câu: “Bên cha ta xảy ra chuyện gì à?”

Về mặt Trương Tôn Lạc Dần cứng ngắc trong thoáng chốc: “Không có. Bạch tướng quân rất có bản lĩnh, trầm chờ tin tức của ông ấy, ha ha.”

Thủy Lung nhếch môi, đẩy mắt hiện lên ý lạnh.

Đám người Trương Tôn Lạc Dần trùng trùng điệp điệp rời đi như khi đến.

“Đang nghĩ cái gì?”

Giọng nói của Trương Tôn Vinh Cực truyền vào tai nàng, Thủy Lung mới hoàn hồn, phát hiện nàng và hân đã chạy đến xe ngựa trước cổng.

Thủy Lung khẽ nhíu mày, đối với Trương Tôn Vinh Cực nói: “Chờ chút.”

Bóng dáng Thủy Lung cấp tốc hướng vào trong phủ Võ vương.

Trương Tôn Vinh Cực muốn cản cũng không kịp.

Thủy Lung trở lại phủ Võ vương không vì cái gì khác, chỉ cần dặn Mộc Tuyết một tiếng, gần đây ở lại thành Kỳ Dương phải cẩn thận hơn, một khi có chuyện không ổn thì bảo vệ bản thân là quan trọng nhất, sau đó truyền tin tức cho nàng.

Mộc Tuyết không hiểu vì sao Thủy Lung cần dặn cần phải cẩn thận hơn, nhưng chỉ cần nàng nói, Mộc Tuyết liền ghi nhớ vào trong lòng, nghiêm túc trả lời những gì nàng dặn dò, cũng cam đoan sẽ đem những lời này truyền cho Bạch Thiên Hoa biết.

Từ đi tìm Mộc Tuyết đến khi quay về chỗ xe ngựa đang chờ, Thủy Lung dùng không tới năm phút.

Hai người cùng lên xe ngựa, đánh xe vẫn là Phong Giản.

Trong xe, Trương Tôn Vinh Cực nhìn dáng vẻ nặng nề của Thủy Lung, không nhịn được vươn tay ôm eo nàng: “Không cần lo lắng.”

“Ừ.” Chân mày Thủy Lung giãn ra.

Từ xưa đến nay, nàng biết rõ lo lắng đều vô dụng, biện pháp duy nhất chính là tìm cách giải quyết.

Lần này, từ thành Nam Vân về thành Kỳ Dương, Thủy Lung vẫn cảm thấy thành Kỳ Dương vẫn chìm chìm trong chương khí mù mịt, việc lớn không có nhưng phiền toái nhỏ thì một đống.

Sứ giả hai nước mừng năm mới, Chu Giáng Từ gặp rắc rối, thân phận Lưu Tử, lời nói sâu xa, cùng với chuyện ngày hôm nay, Trương Tôn Lạc Dần đột nhiên đến chất vấn.

Hết thầy cho Thủy Lung một cảm giác quái dị, giống như có đôi bàn tay vô hình nào đó thao túng mọi chuyện, muốn khuấy Tây Lăng thành bãi nước đục.

Túc Ương. . .

Thủy Lung không khỏi nhớ đến vị sư phụ trên danh nghĩa của mình.

Mấy năm nay, ông ta im hơi lặng tiếng, không có một chút dấu vết nào, trái lại khiến Thủy Lung càng để ý hơn.

Nàng không thừa nhận, Túc Ương là nhân vật dễ dàng thất bại.

Vì nàng nhớ, năm đó ông từng nói với nàng một câu ---- Vận mệnh của ngươi, ngươi không thể trốn thoát.

Lúc đó, nàng đáp như thế nào? Hình như chỉ cười trừ.

Vận mệnh? Đừng nói nàng không tin vận mệnh! Cho dù thật sự có vận mệnh, thì đó chỉ là vận mệnh của ‘Bạch Thủy Lung’, nàng là Thủy Lung, vận mệnh của nàng không phải do người khác quyết định được.

‘Lộc cộc... Lộc cộc’ Bánh xe lăn đều trên đường đá, phát ra tiếng vang có tiết tấu.

Con đường rộng lớn, hai bên đường có cây xanh che nắng, lấm tấm vết đốm chiếu xuống đường, làm tâm tình người ta sáng tỏ.

Con đường này rộng đủ để ba chiếc xe ngựa đi song song. . . nhưng cũng chỉ là đường núi nhỏ mà thôi. Lúc này, lại thấy từng chiếc xe ngựa, khiến đường núi nhỏ càng thêm náo nhiệt và sinh động.

Nhưng chiếc xe ngựa và hình ảnh người của ngựa thông suốt cùng một chỗ, dọc đường đi đều làm bạn cùng một chỗ. Bọn họ dường như đều đi cùng một hướng, trong lời nói của bọn họ thường xuyên nghe cái tên ‘thành Nam Vân.’

Trên thực tế, con đường này đi tới cuối, có thể thấy được một thành lũy cao chót vót, trên cửa thành cao cao là tấm bảng khắc ba chữ ‘Thành Nam Vân.’

Cửa thành có chừng mười sáu người giữ cửa xếp thành bốn hàng, quần áo chỉnh tề đứng thẳng tắp, nghiêm túc kiểm tra từng người vào thành, thái độ rất thỏa đáng, trên mặt lộ vẻ tự tin rất thần nhiên.

Một chiếc xe ngựa màu lam đậm bị thủ vệ chặn ngoài cửa thành, một người ôn hòa nói: “Không được cưỡi xe ngựa vào trong thành Nam Vân, mời người bên trong xuống xe.”

Âm thanh cô gái giòn giã vang lên: “Bạch Thủy Lung có thể ngồi xe ngựa vào thành, tại sao chúng ta lại không thể? Thành Nam Vân được như ngày hôm nay cũng nhờ công tử của ta. . .” (S.J: Không có công tử nhà mi thì truyện này kết thúc à? Bà đây khỏi edit nữa hử? Trí tưởng tượng thật phun phỉ)

“Ya Ya.” Âm thanh của đàn ông vang lên, khiến giọng cô gái kia im bặt.

Sắc mặt thủ vệ khi nghe lời cô gái kia nói có chút khó coi, hần lạnh giọng nói: “Đây là quy củ của thành Nam Vân.”

Một tay vén rèm xe, một đôi nam nữ từ bên trong đi ra. (S.J: có thiếu chữ ‘cầu’ không nhĩ :v, ai là fan anh Đồng đừng ném đá ta, ta ghét con Ya Ya ghét lấy anh Đồng luôn thôi :v)

Thủ vệ thấy hai người, sắc mặt lại biến đổi, khôi phục bộ dạng ôn hòa, cung kính cười nói với người đàn ông kia: “Thì ra là Đồng công tử, vừa nãy giọng điệu có chút nghiêm khắc mong là Đồng công tử đừng trách.”

Đồng Bất thường đi lại trong thành Nam Vân, cho nên không ít người thành Nam Vân biết hắn.

Cô gái bên cạnh Đồng Bất chính là thị nữ Ya Ya.

Đồng Bất lắc đầu mỉm cười nói: "Không sao."

Thủ vệ thấy thái độ ôn hòa, hiền lành của hắn, tươi cười cũng tự nhiên hơn: “Cái này, Đồng công tử cũng biết, thành Nam Vân có quy định không được đi xe ngựa vào thành, thật sự không thể ngồi xe ngựa vào tiếp đâu.”

Đồng Bất gật đầu, không hề có ý giận dữ, ôn hòa nói: “Nhờ tiểu ca giúp đỡ thu xếp.”

“Đồng công tử khách sáo.” Thủ vệ vội vàng nói.

Người đánh xe nhảy xuống, đem vị trí và dây cương giao lại cho thủ vệ.

“Vào thôi.” Đồng Bất vỗ vỗ đầu Ya Ya, để ả an phận một chút, sau đó đi vào bên trong thành Nam Vân.

Vừa vào cửa thành, liếc mắt nhìn thấy phong cảnh thành Nam Vân, liền khiến người ta có cảm giác mới mẻ.

Ya Ya ngửi mùi thơm ngát bông bành trong không khí, sớm đem bức bữa lúc nãy quăng sau gáy, hưng phấn nói với Đồng Bất: “Công tử, công tử, chúng ta đi qua đường hoa ở bên kia đi, bên đó rất đẹp, chơi thật vui!”

Nếu là người chưa từng đến thành Nam Vân, nhất định sẽ nghĩ rằng đường hoa chính là nơi phong trần. Trên thực tế, nơi này không phải.

Đường hoa này, đúng là đường như tên của nó. Xứng với tên thực – đường hoa.

Đồng Bất chịu không nổi Ya Ya làm nũng, liền cùng ả đi qua đó. (S.J: dự con này là vợ tương lai anh Đồng nhĩ?)

Chỉ thấy một loạt đường phố, chung quanh dựng nên lầu gác, phòng ốc, vách tường, thậm chí là ban công đều đầy dây hoa cỏ, mùi hoa thơm ngát lơ lửng trong khí, khiến người ta có cảm giác như lạc vào cõi mộng trong chớp mắt.

Cho dù đã gặp một lần, lần thứ hai nhìn thấy bố trí theo phong cách độc đáo này, Đồng Bất vẫn không nhịn được sợ hãi khẽ than, khâm phục người con gái đã thiết kế ra những thứ này.

Nhưng đây không phải là chỗ đặc biệt nhất của thành Nam Vân, ngoài đường hoa còn có những nơi khác có cấu tạo sáng tạo.

Nhưng, con gái giống như Ya Ya, đương nhiên sẽ chú ý đến đường hoa, tới một lần liền lưu luyến không muốn về, vội vàng thúc giục hấn trở về đường hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Sủng vật đầu hói

Sau khi Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực về thành Nam Vân đã nói, muốn hợp thường niên với ba nước.

Từ khi hai người trở về thành Nam Vân đã một năm, nếu nói năm đó hai người bỏ nhiều công sức khiến thành Nam Vân sống lại, làm người khác trừ kinh ngạc thì chỉ có chút ghen tỵ, như vậy thành Nam Vân biến đổi long trời lở đất như ngày hôm nay, lại khiến cho toàn bộ Tây Lăng, thậm chí cả thiên hạ này đều phải rung động.

Người không chân chính nhìn thấy sự thay đổi của thành Nam Vân, căn bản sẽ không hiểu rõ thành Nam Vân thay đổi long trời lở đất là cái gì. Thời gian một năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đem một tòa thành bình thường biến thành một tòa thành phồn hoa nhất, như vậy có phần hơi ngắn ngủi.

Một năm này, thành Nam Vân im hơi lặng tiếng thay đổi nhanh chóng không gì sánh bằng, phảng phất như hai năm trước nó chỉ là một tòa thành ủ bệnh, một năm này mới hoàn toàn bộc phát khả năng tiềm tàng.

Ban đầu, thành Nam Vân lưu động ra các món đồ chơi đặc biệt, tiếp đó, chính là trong thành Nam Vân thay đổi khắp nơi.

Ngày nay, thành Nam Vân không chỉ có thể giới đồ chơi đa dạng của riêng mình, còn tụ tập nhiều hàng hóa đặc sắc của các nước khác.

Nhưng những thứ này chỉ là thứ yếu, dựa theo lời nói của Thủy Lung, thành Nam Vân chỉ là một tòa thành lớn buôn bán giải trí, cả tòa thành dùng để lữ khách bốn phương tám hướng đến vui chơi, và để thương nhân đi lại.

Người ngoài không thể nào hình dung được sự phồn hoa của thành Nam Vân, một khi nó nằm trong sổ sách của Thủy Lung thì không ai biết rõ. Cho dù như thế, mấy năm gần đây, đám thương nhân Trương Vân Hạc bị Trương Tôn Vinh Cực mang đến, thu nhập hàng ngày của họ ở trong thành Nam Vân, cộng với hàng hóa thành Nam Vân mang đến, đủ để bọn họ mặt mày hăm hở, hận không thể đem thành Nam Vân coi như tổ tông mà cung phụng.

Giờ phút này, bọn họ hối hận năm xưa không tung nhiều bạc ra, để bây giờ chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Đồng Bất nhìn Ya Ya đang hài lòng, ngoắc người đàn ông bên cạnh, ra lệnh cho hấn đi đến phủ thành chủ truyền tin một chuyến, liền nói mình đã đến thành Nam Vân, ngày mai sẽ đến phủ thành chủ thăm hỏi, ngoài ra còn bàn bạc chuyện lần này.

Người đàn ông nhận mệnh lập tức chạy đến phủ thành chủ báo tin.

Phủ thành chủ thành Nam Vân không hổ danh là nơi có kiến trúc cao nhất, nhìn từ bên ngoài có cảm giác hào hùng, chẳng còn cũ nát và nghèo túng như năm đó.

Lúc người hầu đem lời của người đàn ông truyền đến, Thủy Lung đang nhận vật quý hiếm do Trương Tôn Vinh Cực dâng tặng.

Một vật thể được đắp vôi đỏ cao bằng nửa người được Trương Tôn Vinh Cực đưa tới trước mặt Thủy Lung.

“Xem có thích không?”

Thủy Lung giật tằm vôi đỏ xuống, trong nháy mắt, nàng nhìn thấy con người đen kịt lộ chút vàng vàng lạnh lẽo. Đây không phải ánh mắt con người, sinh vật này đương nhiên cũng không phải người.

Đáy mắt Thủy Lung lóe sáng, ánh mắt đảo quanh nhìn sinh vật này, cuối cùng mới thấy rõ toàn bộ dáng vẻ của nó.

Đây là... một con chim ưng, bộ lông vũ đen kịt đến có thể sinh ra vàng sáng, từng cọng thoát nhìn rất thần tuấn. Trên đỉnh đầu của nó có mào kim sắc tự nhiên, cặp mắt lạnh lẽo, hung ác, mỏ nhọn đỏ sẫm.

Chỉ cần liếc mắt một cái, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được con ưng này rất oai hùng, lợi hại.

“Chỗ nào được?” Về mặt che giấu yêu thích của Thủy Lung thật vất vả, khoe miệng vênh lên, vươn tay sờ đầu con hắc ưng.

Đương nhiên, hắc ưng rất sợ người lạ, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Thủy Lung, một lúc sau, ánh mắt hung ác độc địa giảm đi không ít, tương

tự với vẻ mặt chủ động cúi đầu thần phục, hướng tay nâng cọ cọ.

“Ừa?” Thái độ của hắc ung khiến nàng nhớ đến Bạch Nha ở kiếp trước, tay vuốt lông hắc ung cũng không đứng đắn, mang theo hứng thú chà đạp, cười híp mắt: “Còn hiểu tính người nữa à?”

Trưởng Tôn Vinh Cực vốn muốn làm Thủy Lung vui vẻ, nhưng thấy nàng có hứng thú với con hắc ung này, hấn đột nhiên cảm thấy món quà tặng này chưa chắc là thứ tốt.

Trong lúc hấn im lặng tự hỏi, Thủy Lung đã đem hắc ung ‘phi lễ’ một lần, hắc ung cúi đầu kêu một tiếng, bộ dạng không dám phản kháng lại có vài phần nịnh hót, thân thiết.

"Ha ha ha." Thủy Lung cười to.

Nàng chính là một người cuồng thích lông nhưng, mặc dù lông của hắc ung rất cứng, nhưng cũng rất nhẵn bóng, vuốt cũng có cảm giác thích thú. Huống hồ, tính cách hung ác của hắc ung rất hợp khẩu vị của nàng, vượn tay để hắc ung đứng trên tay mình, quay sang nhìn Trưởng Tôn Vinh Cực: “Ta thích.”

Không ngờ, Trưởng Tôn Vinh Cực nghe được câu này, nhưng hấn không lộ vẻ vui mừng, trái lại có vài phần hời hợt không thể hình dung.

Đôi mắt hấn tối sầm, hiện lên vàng sáng kì lạ, nhìn về con hắc ung trên cánh tay Thủy Lung. Khi nhìn thấy cái mỏ nhọn của hắc ung khê mỏ tay Thủy Lung, đôi mắt hung ác còn ‘long lanh như mưa bụi’ cố gắng nịnh hót, chính xác hơn là giả bộ ngoan hiền (cảm xúc trong mắt Trưởng Tôn Vinh Cực) nhìn Thủy Lung, tay hấn đột nhiên có cảm giác ngứa ngứa.

Thú vật luôn luôn miễn cảm với mối nguy hiểm, hắc ung cũng không ngoại lệ.

Thân thể thần tuần của nó run lên, chợt nhìn lướt qua Trưởng Tôn Vinh Cực, ánh mắt tràn ngập đề phòng và nghi hoặc.

Không phải người đàn ông này đem nó tặng cho cô gái này sao? Không phải hấn muốn làm cô gái này vui vẻ sao? Hiện tại, nó khiến cô gái này cười vui vẻ như vậy, tại sao bộ dạng người đàn ông này giống như muốn ăn thịt nó vậy ---- Hắc ung bị thúc giục suy nghĩ.

Thủy Lung phát hiện vẻ mặt khác thường của Trưởng Tôn Vinh Cực: “Sao thế?”

“Không có gì.” Trưởng Tôn Vinh Cực chậm rãi lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi, lộ ra nụ cười đẹp như bức tranh thủy mặc: “A Lung thích thì được rồi.”

Thủy Lung liếc mắt liền nhìn ra hấn nghĩ một đằng nói một nẻo, hơn nữa cười như thế kia... rõ ràng không phải thật lòng vui vẻ gì cho cam.

Nàng suy nghĩ nhìn hắc ung nặng trĩu trên cánh tay, cũng nở nụ cười vui vẻ. Dường như, kẻ xui xẻo chọc Trưởng Tôn Vinh Cực không phải nàng, mà là con hắc ung trên cánh tay nàng.

Thủy Lung vô trách nhiệm nghĩ, chỉ cần lửa không cháy lan đến nàng, như vậy nàng cũng không ngại xem kịch vui, thậm chí là không ngần ngại châm thêm chút dầu.

“...” Đáng tiếc, hắc ung không biết nói, nếu không nó sẽ hét lên một tiếng: Rốt cuộc các người có âm mưu âm dương gì hả? Ta là người vô tội nhất nha!

“Đặt tên chưa?” Thủy Lung gãi gãi bên dưới cái mỏ nhọn hoắt của hắc ung.

“Chưa.” Trưởng Tôn Vinh Cực ngồi xuống bên cạnh Thủy Lung. Giống như vô tình liếc nhìn cái mỏ màu vàng trên đỉnh đầu hắc ung: “Hay là để ta đặt.”

‘Keng ——’ Một tiếng vang nặng nề từ đỉnh đầu hắc ung truyền tới, thân thể nó nghiêng qua, đầu choáng váng suýt chút nữa từ trên cánh tay Thủy Lung ngã xuống. Kèm theo đó chính là âm thanh tự hỏi của Trưởng Tôn Vinh Cực, thực ra là lời độc thoại.

Ánh mắt Thủy Lung vẫn không nén được ý cười.

Bỗng nhiên, Trưởng Tôn Vinh Cực vỗ mạnh xuống một cái, vỗ vào đầu hắc ung trên cánh tay Thủy Lung, mặc kệ tên kia bị đánh bay ra hai thước, lẻ loi đáng thương nằm trên mặt đất, liền đem cánh tay Thủy Lung túm vào trong tay mình.

“Xoẹt xoẹt” Một tiếng, ống tay áo của Thủy Lung dễ dàng bị Trưởng Tôn Vinh Cực xé rách, để lộ cánh tay trắng nõn ra bên ngoài.

Dấu vết của móng vuốt hiện ra rất rõ ràng trên cánh tay trắng nõn, bộ dạng như sâu thêm một chút chắc chắn sẽ chảy máu.

Trưởng Tôn Vinh Cực nhìn, con người sâu hun hút, thần nhiên cúi đầu đem chỗ bị thương ngấm vào miệng, liếm láp nhẹ nhàng, giống như đang nếm vật gì đó có hương vị ngọt ngào.

Lúc Thủy Lung phản ứng, đã ngăn không kịp, nhưng nàng cũng không có ý định ngăn cản.

Chờ một lát, nàng mới nói: “Xong chưa?”

Trưởng Tôn Vinh Cực lưu luyến không nỡ buông nàng ra, đột nhiên lờm một cái, ánh mắt lạnh như băng nhìn con hắc ung đã đứng dậy.

“Ca!” Hắc ung kinh hô một tiếng, im lặng lui về sau một bước, vỗ hai cánh, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể đập cánh bay cao chạy trốn.

Trái lại, Trương Tôn Vinh Cực nghĩ, nếu nó thật sự chạy trốn, hẳn liền có lí do trùng trị tội danh chạy trốn, đem nó xử quyết tại chỗ.

Nhưng hiện thực không như suy nghĩ, hắc ung rất có khí tiết đứng yên tại chỗ.

Thủy Lung nhìn một người, một ung trừng mắt nhìn nhau, tâm tình vui sướng cười rộ lên, thường thức hành vi ấu trĩ của Trương Tôn Vinh Cực, đáng về này đáng yêu khỏi phải nói.

“Nghĩ ra chưa?” Nàng không quên hỏi, đem quyền lợi đặt tên cho hắc ung giao cho hắn.

Trương Tôn Vinh Cực chậm rãi nói: “Vẫn chưa, chừng nào nghĩ ra sẽ nói cho nàng biết.”

“Được.” Không biết thằng nhãi này sẽ lấy tên gì đây.

Lúc này, người hầu phủ thành chủ đến đây truyền lời, Lục Quyền truyền lời tới tai Thủy Lung.

“Trước là một con hắc ung, sau là một con thiên ung.” Thủy Lung cười khẽ, gật đầu ý bảo mình đã biết.

Bóng đêm bao phủ xuống, sau một phen điên loạn đảo phượng trong phòng ngủ chính, đột nhiên một bóng người từ phòng ngủ thoát ra ngoài, tựa như một trận gió bay vọt trong đêm, không có một âm vệ nào phát hiện.

Lúc này, luyện võ trường của phủ thành chủ không có người nào hết, bóng người dừng ở nơi này, vút ra một vật thể cao lớn.

"Thầm thì!" Tiếng kêu cổ quái vang lên trong đêm tối càng khiến bầu không khí quái dị.

Áng mây mỏng trên trời bị gió thổi, lộ ra vàng trắng sáng tỏ, chiếu sáng hai cái bóng trong võ trường.

Trương Tôn Vinh Cực ăn mặc phong phanh, tóc dài rời rạc rối tung ở sau lưng, đôi mắt đen nhánh trong bóng đêm vẫn sáng ngời, bức người, đe dọa sinh vật ở dưới đất.

Sinh vật đứng không xa chính là...hắc ung, màu lông đen kịt khiến người ta khó nhìn ra nó trong bóng đêm.

“Hừ.” Trương Tôn Vinh Cực hừ lạnh nhìn đáng vẻ giả bộ mạnh mẽ của hắc ung, đưa tay ra, một thanh kiếm sắc bén từ kệ binh khí bay vút vào tay hắn. Một trận kiếm quang lóe lên, hắc ung giật mình cứng còng, liền nghĩ kiếm phong kia nhất định sẽ cắt đứt đầu mình, nhưng thật may đầu và cổ của nó vẫn còn nối liền nhau, nhưng kiếm phong sắc bén kia chỉ vào nó, giọng nói của ác ma kia truyền tới: “Giả bộ làm vật cưng? Nịnh bợ? Thân thiết với A Lung?”

Kèm theo từng lời của hắn, kiếm phong tiến tới một chút, hắc ung cũng lui về sau một chút. (S.J: Cười quần quai, xoắn ruột)

Nó cứ lùi như thế, Trương Tôn Vinh Cực thấy chán, kiếm khều một cái, cắt đứt một cọng lông ở cổ hắc ung, thấy thân thể hắc ung đều buộc chặt, sóng mắt hắn nhao lên tia sáng nguy hiểm, lạnh lẽo: “Đem con mắt của ngươi mở to một chút.”

Hắc ung không dám chống lại, cổ gồng trợn to mắt ung của mình, thân thể run như cái sàng

Trương Tôn Vinh Cực khẽ nhủ mảy, tựa như thấy chưa đủ, chưa đủ khiến người ta thấy ghét: “Đầu ngẩng cao một chút, mắt trợn to một chút, lộ trông trắng rai!” Hắn vừa nói xong, kiếm phong còn chạm vào cổ hắc ung, khiến cho nó ngửa đầu lên cao.

“...” Hắc ung khóc không ra nước mắt. Mắt trợn to muốn rớt trông, cổ ngẩng cao muốn đứt, người đàn ông này là ác ma!!! Thì thầm~ Thì thầm~

Soàn soạt ——

Lại thêm một kiếm, cắt đứt ở chỗ không khiến người ta chú ý, Trương Tôn Vinh Cực chèn ép hắc ung mở to mắt: “Không được, làm tiếp!”

Cặp mắt màu vàng sậm của hắc ung lóe lên tia sáng lạnh, mỏ nhọn đỏ sậm mờ ra, rất có giác ngộ muốn liều mạng với Trương Tôn Vinh Cực.

"Hừ?" Trương Tôn Vinh Cực nhủ mảy.

“...” Hắc ung lập tức ù rũ, giận mà không dám nói, tiếp tục thụ huấn.

Ngày hôm sau, phủ thành chủ đón tiếp đoàn người Đồng Bật.

Sau khi Thủy Lung và Đồng Bật bàn bạc xong chuyện công việc thì trời đã gần trưa, lúc đó Trương Tôn Vinh Cực cũng có tham gia, nhưng trừ lúc vô ý hay cố tình dùng ánh mắt đâm chọc Đồng Bật, thì hắn không có nói với hắn ta một câu nào.

Ba người cùng đi thư phòng chưa được vài bước, liền thấy một bóng dáng đen thui từ xa bay nhanh tới.

Tốc độ bóng đen này cực nhanh, thân thể cũng lớn, lúc lao xuống mang theo một trận gió mạnh, 'Soàn soạt' một tiếng liền từ sau ót Đồng Bật xẹt qua.

Sau đó, rơi vào thân cây cách đó không xa.

Đồng Bật im lặng đưa tay lau trán, tay dính một chút máu, cầm nín /(>o

Thủy Lung không ngờ sẽ có biến cố như vậy, nhìn con hắc ung ngẩng đầu ưỡn ngực, mũi hướng lên trời, tròng đôi mắt cá chết đứng trên cây khô cách đó không xa, nàng cũng không biết nói gì con hắc ung này, mới một đêm mà đã thay đổi nhiều như vậy, nói với Đồng Bật: “Hôm qua mới có được vật cưng, có chút ngang tàng.”

Đồng Bật không nhịn được châm chọc một câu: “Thư phòng của thành chủ luôn luôn tràn đầy nguy hiểm.”

"Ha ha." Thủy Lung cười, nhìn thoáng qua Trương Tôn Vinh Cực.

Không phải là thư phòng của nàng nguy hiểm, mà là bên cạnh nàng có một ai đó.

Lực chú ý của Đồng Bật nhanh chóng bị hắc ung hấp dẫn.

“Kim mào, mỏ đỏ, con ngươi vàng?” Đồng Bật thấy nhiều biết rộng, sau khi quan sát con hắc ung một lượt, mới nhỏ giọng: “Ung vốn là chúa tể trên bầu trời, con ung của thành chủ đại nhân chính là chúa tể trong chúa tể.”

“Ngươi biết lai lịch của nó?” Thủy Lung tùy ý hỏi.

Đồng Bật vẫn không trả lời, Trương Tôn Vinh Cực giống như vô ý thờ ơ mở miệng: “Nếu nàng muốn biết, hỏi ta là được rồi.”

Đồng Bật cảm thấy cái ót của mình lại đau, rất biết điều không mở miệng nói, đem cơ hội giải đáp thắc mắc của Thủy Lung nhường lại cho Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực nói: “Nghe nói nó có huyết thống với loài côn bằng, rất có linh tính, tên gọi là Xích Kim Ung.”

Thủy Lung nghe vậy gật gù nhìn hắc ung, thấy nó vẫn mang bộ dạng mũi hướng lên trời, tròng mắt cá chết, không khỏi nhếch môi cười, cười nói: “Mới có một đêm, sao lại biến thành đáng yêu này?”

Trương Tôn Vinh Cực im lặng hừ lạnh, ung dung bình thản nói với Thủy Lung: “Là được cưng chiều nên sinh kiêu ngạo, kiêu căng ngạo mạn, A Lung có thích như thế không?” Không thích, hấn lập tức xử nó tại chỗ luôn. (S.J: há ha ha ha ha ha ha ha ha..... cha mẹ ời mắc cười quá)

Thân thể hắc ung đứng trên cây khô cứng đờ, ép buộc bản thân không nên lộ ra sơ hở, đôi mắt cá chết luyến suốt một đêm phải bình tĩnh.

Thủy Lung lắc đầu, cười nói: “Nhìn như thế này càng thú vị hơn hôm qua.”

Sở thích của nàng luôn luôn khác biệt với những cô gái bình thường.

Trương Tôn Vinh Cực im lặng một hồi, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía hắc ung: “Thật...sao.”

Hắc ung: ". . ." Thầm thì thầm thì! Ngươi đầu cứu mạng!!!!

Chỉ có một mình Đồng Bật – người cùng cảnh ngộ, nhìn ra nội tâm bị phần của hắc ung, hấn dùng khăn lau trán, không chút nào đồng tình nhìn hắc ung.

Trán hấn bị thương đều do con hắc ung này giờ trò quỷ, đừng có mơ hấn lấy ân báo oán, hấn mới không có thiện tâm như vậy.

“Phải rồi, nghĩ ra tên cho nó chưa?” Thủy Lung lơ đãng hỏi.

“Vẫn chưa.” Trương Tôn Vinh Cực bĩu môi. Tên cho nó? Hấn mới không cần bỏ nhiều tâm tư.

Đêm nay, nhất định không yên tĩnh.

Bình minh ngày hôm sau, người hầu phủ thành chủ nói chuyện phiếm với nhau, nói rằng ban đêm nghe thấy tiếng kêu kì quái, giống như quỷ đòi mạng, quỷ dị đến dọa người.

Khi những lời này truyền đến tai Thủy Lung, nàng cũng không để ý, cho đến khi cùng ăn sáng với Trương Tôn Vinh Cực xong, một bóng đen trên trời lao xuống, nhìn rõ dáng dấp của hắc ung, nàng mới hiểu rõ trọng tâm câu chuyện bọn người hầu nghị luận.

“Cái con đầu hói.” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt hô một tiếng.

“...” Hiếm khi Thủy Lung cầm nín. Ánh mắt nhìn hắc ung rơi xuống đất, chậm rãi đi tới bên này. Cái kim mào xinh đẹp không gì sánh bằng của nó đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một cái vòng tròn trọc lóc, vô cùng bất mắt.

Đầu hói, mắt cá chết, lỗ mũi hướng lên trời, bước đi lay động...

Mặc dù sở thích của Thủy Lung đặc biệt, đối với sinh vật như thế này, thật ra cũng không có nảy mầm xúc động.

Rốt cuộc thứ này là cái gì vậy?

Đây là chúa tể thần tuấn trước kia của bầu trời đó ư?

Nếu hắc ung đầu hói biết nói chuyện, nó nhất định sẽ lè roi đầy mặt, gào rít với Thủy Lung: Ta cũng muốn biết!! Tại sao tên ác ma này lại giày vò hình tượng anh minh thần võ của ta, khổ ép ta thành bộ dạng này?!

Chờ hắc ung đi tới bên cạnh hai người, TRường Tôn Vinh Cực hài lòng nhìn biểu tình của Thủy Lung, liền ném một miếng bánh ngọt cho hắc ung, bình tĩnh giới thiệu với Thủy Lung: “Con Đầu Hói, tên ta đặt cho nó.”

“Rất hình tượng.” Thủy Lung im lặng nhìn đỉnh đầu trụi lủi, thê thảm đến không nỡ nhìn của hắc ung.

Đầu Hói nhìn bánh ngọt trên đất, xoắn xuyết không biết có nên ăn hay không.

Đồ ngọt hay thứ gì gì đó, bánh ngọt gì đó, nó thật sự không thích ăn, nó mà ăn thật sẽ bị tiêu chảy mất!

Cuối cùng, hiếm khi Thủy Lung nổi lên tấm lòng vàng, đem khối bánh ngọt đá bay, để Đầu Hói tránh khỏi mạo hiểm.

Đầu Hói cảm kích nhìn Thủy Lung, sau đó, trong miệng phun ra cái ống trúc nhỏ.

Nếu như không phải Đầu Hói đem ống trúc nhỏ nhỏ ra, Thủy Lung cũng không phát hiện bí mật được cất giấu trong miệng nó.

Trường Tôn Vinh Cực khẽ cau mày, trong mắt thoáng hiện ra ánh sáng ghét bỏ, cách không dùng sức đem ống trúc đánh vỡ, mới lấy tờ giấy bên trong ra.

Nội dung đơn giản vừa nghe liền hiểu, sau khi Trường Tôn Vinh Cực xem xong, đưa tờ giấy cho Thủy Lung.

Cần Vương bức vua thoái vị, hoàng đế bị thương nặng, mệnh nguy kịch, lập Khánh vương làm thái tử, nội loạn đã xảy ra.

Thủy Lung đem tờ giấy nghiền thành bụi, lạnh nhạt nói: “Lại muốn đi một chuyến.”

“Không cần thiết.” Về mặt Trường Tôn Vinh Cực thờ ơ, không hề có ý tứ lo lắng cho Tây Lăng.

Thủy Lung vô cùng kinh ngạc: “Không phải người nói muốn bảo vệ Tây Lăng sao? Hiện tại, Tây Lăng đã nổi loạn, không đi chủ trì đại cuộc à?”

Nội dung trong giấy rất ngắn, lại biết được vô số chuyện. Nàng cảm nhận được, đây chỉ mới là bắt đầu, cơn sóng càng ngày càng lớn.

Trường Tôn Vinh Cực không chút chần chừ nói: “Ta càng muốn ở cùng nàng.” Chủ trì đại cục gì gì đó, phải lãng phí biết bao nhiêu thời gian, suy nghĩ một chút đều không có lời.

Đầu Thủy Lung đầy gạch đen. Tên này đúng là thật tùy hứng, đã từng nói lơ đãng như vậy, hôm nay lại không còn một móng. Trong mắt hấn, một quốc gia cũng không quan trọng bằng nàng... Ừ? Không quan trọng bằng nàng?

Thủy Lung ngăn ra, chợt phát hiện. Đây có lẽ là Trường Tôn Vinh Cực tùy hứng, nhưng đồng thời lại biểu lộ ra địa vị của nàng trong lòng hấn, không ngờ nàng quan trọng hơn Tây Lăng?

“Vì sao năm đó người muốn bảo vệ Tây Lăng?”

“Tâm nguyện mà ông ấy sống chết luôn treo trên miệng.” Trường Tôn Vinh Cực lạnh nhạt nói.

Hấn nói rất nhạt nhẽo, nhưng Thủy Lung biết hấn thực sự ghi nhớ ở trong lòng.

“Ta không có chính mồm đáp ứng ông ấy, cũng không cho ông ấy bất kì hứa hẹn nào.” Trường Tôn Vinh Cực cúi đầu lầm bầm: “Không muốn làm thì không làm.” Lúc nói chuyện, đầu của hấn chôn ở cổ Thủy Lung, da thịt cảm nhận được hơi thở ấm áp, nhồn nhột truyền đến trái tim.

Thủy Lung xoay xoay cổ: “Vậy cũng phải đi một chuyến.” Thấy Trường Tôn Vinh Cực không chịu ngẩng đầu lên, nàng không nhìn được nhếch môi, đưa tay sờ sờ tóc hấn, động tác dịu dàng khó diễn bằng lời, ấm áp vô cùng: “Bọn Thiên Hoa và Mộc Tuyết đang ở thành Kỳ Dương, để tránh cho việc bọn họ giao du với kẻ xấu lên vào trong thành, phải đón bọn họ thôi.”

Nàng ngược mắt nhìn bầu trời, đáy mắt lóe tia sáng: “Một năm sau sẽ đến bất ngờ, danh mục sản nghiệp bên phía thành Kỳ Dương có thể ném rồi.”

“Phiền phức.” Trong giọng điệu lạnh nhạt không kiên nhẫn của Trường Tôn Vinh Cực, lộ ra chút uất ức khó phát hiện.

Tại sao trong lòng A Lung có nhiều người như vậy, không những có nữ còn có nam, thỉnh thoảng hà khác xem lời của nàng, ai biết được trong tương lai có thêm chộc thêm nhiều người nữa không?

Xem ra, thật sự không thể buông tha nàng một giây một phút nào hết.

Thủy Lung không biết suy nghĩ trong lòng hắn, cười êm ái, sâu trong đáy mắt lóe lên tia hoạt: “Tây Lăng bị khuấy đục ngầu, ta không có hứng thú tham dự, nhưng ngươi có thể ở chỗ của ta buồn lậu, binh mã lương thực đều được, chỉ cần trả tiền cho ta là đủ rồi.”

Dưới ánh mắt soi mói của Trương Tôn Vinh Cực, nàng cười: “Đương nhiên, nể tình chúng ta quen biết, ta có thể cho ngươi ghi nợ, từ từ trả cũng được.”

Nhìn dáng vẻ hào hứng của nàng, Trương Tôn Vinh Cực cười ra tiếng: “Được.”

Thời gian trôi qua, thành Nam Vân vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước, hoàng thành Tây Lăng – thành Kỳ Dương lại chìm trong chướng khí mù mịt.

Chu Giáng Từ mang theo hộp thức ăn tinh xảo, đi trên đường nhỏ toát ra mùi vị khó ngửi, đi trước ả là một ngục tốt cầm lồng đèn dẫn đường, một lúc sau dừng ở ngoài cửa một gian tù, dùng chìa khóa mở cửa.

“Tiểu ca nhà tù.” Chu Giáng Từ đem một thỏi bạc đưa cho ngục tốt.

Ngục tốt cười hóm hờ: “Chu tiểu thư khách sáo, tiểu nhân ở bên ngoài chờ, Chu tiểu thư có cần gì thì cứ gọi tiểu nhân.”

Chu Giáng Từ mỉm cười gật đầu, nhìn bóng dáng ngục tốt rời đi, mới đẩy cửa lao đi vào bên trong phòng giam bẩn thỉu.

Trong phòng giam có một người ngồi trên giường nhỏ, không hề nhúc nhích giống như đã mất linh hồn, cho dù cửa nhà giam mở ra gã cũng không có động tĩnh.

Chu Giáng Từ dường như không nhận ra người này có gì khác thường, tự mình đem hộp thức ăn tinh xảo đặt lên mâm, mùi thức ăn thơm phức hòa vào mùi hôi thối của nhà giam, tạo thành một mùi cực kì khó ngửi. ả lại không cảm thấy như vậy, cười dịu dàng, khiến nhà giam u tối cũng sáng lên.

“Đây là do ta tự làm, đều là những món Tư Quy thích, có bánh chèo, đậu sốt chua cay, song ngư trình tường... Đã lâu không làm, cũng không biết tay nghề còn tốt không, Tư Quy có thích hay không?”

Giọng nói mềm mại thanh thúy của thiếu nữ vang lên trong nhà giam u ám, khiến người ta có ảo giác như đang ở vườn hoa: “Nhưng ta biết, Tư Quy nhất định không ghét bỏ, cho dù ta làm ăn không được ngon, Tư Quy sẽ ăn hết có phải không?” ả nghiêng đầu nhìn về phía người ngồi trên giường.

Người đó vẫn không hề động đậy, tựa như không nghe thấy ả nói gì.

Chu Giáng Từ khẽ thở dài, không cần nhìn vào ả, chỉ nghe âm thanh cũng đủ khiến người ta thương xót.

“Tư Quy, ngươi tức giận ta ư?” Từng bước đi tới bên cạnh giường, vươn hai tay ôm lấy thân thể cứng ngắc của gã, cảm giác thật gầy. Trong lòng Chu Giáng Từ rung lên, một cảm giác khó tả tràn ngập trong lòng ả, rất nhanh liền bị ả vứt đi: “Ta nhớ, Tư Quy từng nói, nếu ta chọc giận Tư Quy, để ta không phải luống cuống, chỉ cần ta ôm ngươi, muốn ngươi, nói với ngươi rằng ta khó chịu, ta không muốn ngươi tức giận, ngươi sẽ tha thứ cho ta.”

“Hiện tại ta đang ôm ngươi, trong lòng chỉ nghĩ đến ngươi, không muốn ngươi bỏ mặc ta, xin ngươi đừng tức giận nữa, ngươi phản ứng một chút được không?” Hai tay Chu Giáng Từ siết chặt, đôi mắt lo lắng dịu dàng nhìn gã, tựa như đang nhìn nơi ý duy nhất của ả.

“...” Miệng Tư Quy không có truyền ra một âm thanh nào, gã vừa há mồm liền ngửi thấy mùi vị khó ngửi, không khỏi ngậm lại. (S.J: Yep! Hôi mồm !!!)

Chu Giáng Từ lại cười, cười đến vô cùng hài lòng: “Ta biết, ta biết, trên đời này bất cứ ai cũng có thể vứt bỏ ta, chỉ có ngươi là không, ngươi sẽ không.” ả cười, chủ động đưa môi qua hôn Tư Quy. (S.J: ...)

Tư Quy nghiêng đầu: “Bản.”

Một năm sống trong ngục giam, khiến cả người gã dơ bẩn vô cùng. Không có ai lại đi hầu hạ một kẻ tội phạm.

“Không sợ, chỉ cần là Tư Quy, ta không ngại gì hết.”

Chu Giáng Từ ôm mặt của Tư Quy, cười rạng rỡ, đơn thuần.

Tư Quy ngẩn ngơ, môi đã bị đôi môi mềm mại, ướt át chạm vào.

Trái tim chết lặng của gã tuôn ra chút ngọt ngào, đủ để gã rơi vào vạn kiếp bất phục, ngọt ngấy tan xương nát thịt, cùng với chân tay co quắp chua xót.

Vì sao...

Vì sao không chịu buông tha cho gã? (S.J: sao không tự sát chết đi, sống chỉ cho người ta lợi dụng, không bằng con chó nữa ==)

Không. Có lẽ là bản thân gã không chịu buông tha chính mình.

Chỉ vì một câu ‘ta sẽ không buông tha ngươi’ mơ hồ không rõ thật hay giả của ả, gã liền chết lặng ở nơi này, không bỏ trốn, không gây sự, chờ ả đến, có lẽ là chờ chém đầu.

Ả đến, lúc xa cách một năm mới đến thăm gã. Khi gã chết lặng, lại bắt đầu dùng lời ngon tiếng ngọt bắt lấy gã, khiến gã không thể trốn tránh.

“Chu Nhi, ta rất đau.” Một năm không nói chuyện, thanh âm của gã khàn khàn rất khó nghe.

Biểu hiện trên mặt Chu Giáng Tử không hề có gì là ghét bỏ, nương theo ánh sáng yếu ớt đánh giá thân thể gã, phát hiện có rất nhiều vết thương, vài chỗ còn chảy máu. Hai mắt ả khê trùng, tràn ngập nước mắt, vô cùng thân thiết khó phân được thật giả: “Ừ, ta biết, đều là lỗi của ta, đều tại quyền lực của ta quá nhỏ bé, hại Tư Quy phải chịu khổ. Bây giờ chúng ta về nhà, để ta thoa thuốc cho Tư Quy có được không?”

“...” Tư Quy kéo kéo khóe miệng. Gã muốn cười lại phát hiện cười không nổi.

Cái ả thấy vĩnh viễn chỉ là bề ngoài, không thể nào nhìn rõ nội tâm của gã.

Gã đau đớn, đau đến xé ruột xé gan, nhưng không phải thân thể bị thương.

“Chu Nhi, đừng... làm hại ta nữa.” Giọng nói thật thấp, không nghe ra được cảm xúc kịch liệt trong đó, lại vô tình để người ta phát hiện ra một tia hi vọng cuối cùng và tang thương.

Tư Quy rũ mắt xuống không nhìn vào mắt và vẻ mặt của Chu Giáng Tử, sợ rằng sẽ nhìn ra sự thật mình không muốn nhất. (S.J: *thất cổ*)

Hai mắt Chu Giáng Tử lóe sáng, bỗng, hai tay siết chặt, kẻ đó coi như không nghe thấy lời gã vừa nói. Tiếp tục nói chuyện khác: “Bây giờ bên ngoài rất rối loạn, dựa vào bản lĩnh của Tư Quy, vượt ngục dễ như trở bàn tay. Tư Quy về nhà với ta, ta đã chuẩn bị quần áo sạch cho Tư Quy rồi, còn muốn thoa thuốc trị thương cho Tư Quy nữa.”

"... Được."

Dưới ánh mắt chờ đợi tha thiết của Chu Giáng Tử, gã há mồm, bản năng của cơ thể nhanh hơn bộ não chết lặng của gã, nói ra đáp án ả muốn nghe. (S.J: *tự mổ bụng*)

...

Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực đến thành Kỳ Dương, lần này họ không ngồi xe ngựa. Cả hai đều đội mũ ô sa che đi dung mạo mình, để tránh bị người ngoài chú ý. Lúc này, chỉ cần nhìn lướt qua liền thấy được hai người đội mũ ô sa.

Đường phố thành Kỳ Dương vốn rộng rãi, bình thường chung quanh bày đầy sạp nhỏ, có vẻ vô cùng náo nhiệt, phức tạp. Nhưng giờ phút này, dọc đường các sạp nhỏ thưa thớt rất nhiều, lộ ra mấy phần tiêu điều.

"A a a ——" Một tiếng thét chói tai bất ngờ vang lên, một bóng người vọt về phía Thủy Lung.

Trương Tôn Vinh Cực không hề do dự đem bóng người đó đá bay.

Người bị đá té ngã trên mặt đất, gã dùng tay đưa vào trong cổ họng mình, hai mắt mở to, cực kì thống khổ, giống như muốn móc thứ gì đó trong họng ra, nhưng chưa được mấy giây, gã nghiêng đầu sang một bên, không còn động đậy nữa.

Bộ dạng chết của gã rất khó xem, chưa được vài giây mà da thịt đã xanh tím, gương mặt tràn ngập tơ máu, tuyệt đối không giống chết ngoài ý muốn.

“A... Lại chết, lại có người chết!”

“Làm sao bây giờ, ta không muốn ở lại nơi này, ta muốn rời khỏi đây...”

“Mẹ, con sợ, hu hu...”

Âm thanh kinh hoàng của dân chúng thành Kỳ Dương từ bốn phương tám hướng truyền tới, nhìn đáng sợ của bọn họ, loại chuyện này không phải lần đầu xảy ra.

Thủy Lung nhủ mảy, nàng không ngờ thành Kỳ Dương sẽ nảy sinh chuyện như thế này, dọc đường đi nghe người ta đồn là do ôn dịch, nhưng lâu nay thành Kỳ Dương chưa từng xảy ra dịch bệnh, ôn dịch này từ đâu mà đến?

“Bản.” Trương Tôn Vinh Cực kéo Thủy Lung, không thèm liếc nhìn dân chúng ở chung quanh một cái, sai bước rời đi.

Không lâu sau hai người cùng về tới phủ Võ vương, Mộc Tuyết nghe người hầu thông truyền, liền ra đại sảnh nghênh đón.

Lần này gặp lại, Thủy Lung vừa liếc mắt liền nhận ra Mộc Tuyết không được khỏe, da thịt vốn trắng hôm nay càng trắng hơn, gần như trong suốt.

Mắt Thủy Lung lóe sáng, đưa tay bắt mạch nàng ta, nhưng không dò xét ra điều khác thường.

Mộc Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: "Không sao, chỉ là bệnh nhẹ mới khỏi, cho nên sắc mặt không được tốt."

“Bệnh nhẹ?” Thủy Lung nhìn vào mắt Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết biết không thể giấu được, đành nói thật: “Là cỏ, hiện tại cỏ ở trong thành Kỳ Dương sinh sôi rất nhanh, nguồn nước bị nhiễm, may mà muối phát hiện kịp thời, mặc dù hơi mất nhiều công sức đề phòng.”

“Quả nhiên không phải ôn dịch.”

Dựa theo tình hình hiện tại, Tây Lăng đã vào hoàn cảnh lung lay sắp đổ, nhưng không biết quốc gia nào sẽ cho nó một kích cuối cùng...

Thủy Lung thu hồi suy nghĩ, những quốc gia này đầu đá lộn xộn với nhau, vốn dĩ nàng không muốn xen vào. Nhưng, thiên hạ này càng loạn, ngược lại càng có nhiều chỗ tốt cho nàng, có câu nói rất hay, quốc gia gặp nạn mới dễ phát tài. Hiện tại, nàng khôi phục lại thân phận kiếp trước, làm dân buôn bán và hải tặc. Nếu muốn bảo vệ, nàng chỉ bảo vệ cho từng tấc đất, mẫu ruộng ở thành Nam Vân mà thôi.

“Thu dọn hành lý, cùng ta đi thành Nam Vân.”

Mộc Tuyết gật đầu, nàng ta định hỏi thăm việc buôn bán ở bên này thì xử lý như thế nào, nhưng không nói, thăm nghĩ Thủy Lung nói như vậy, nhất định đã sớm có dự định.

Thủy Lung ra lệnh cho một người làm đi đến phủ tướng quân, dùng danh nghĩa phủ Võ vương mời Bạch Thiên Hoa đến một chuyện.

Từ lúc trở về phủ Võ vương, không thấy bóng dáng Bạch Thiên Hoa đâu, liền biết hẳn không ở nơi này.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Thủy Lung không thấy Bạch Thiên Hoa đến, trái lại chỉ thấy tên người làm, khuôn mặt kinh hoàng: “Vương gia, vương phi, bên ngoài có rất nhiều binh lính, bao vây vương phủ lại rồi.”

Không đợi Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực phản ứng, liền thấy đám binh sĩ cầm đao chạy vào, về mặt bình tĩnh nói với Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực: “Võ Vương Gia, Võ vương phi, vì thần nhận lệnh của hoàng thượng, mời hai vị vào cung một chuyện.”

“Người xác định là mời?” Đôi mắt thanh u của Thủy Lung nhìn hấn như lưỡi đao lạnh.

Lúc binh lính xông vào, Thủy Lung đang lười nhác nằm trên tháp mềm, đang nhìn tờ giấy trên tay, bộ dạng lơ đãng, lúc binh thần chuyển mắt, thu hút mọi ánh sáng rực rỡ ở xung quanh.

Tên binh lính kia nhìn ngây người, thật lâu không có hồi hồn.

Cho đến khi... Trước mắt gã tối sầm, đau đớn khiến gã giật mình tỉnh lại.

“Đội trưởng!” Binh lính ở phía sau đều bị cảnh tượng hai mắt binh lính trưởng đâm đũa máu dọa sợ.

Binh lính phụ tá bước ra, vừa sợ vừa giận nói với Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực: “Võ vương gia, Võ vương phi, đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, xin hai vị hãy nghe theo, nếu không...”

“Nói ‘bằng không’ với ta?” Trương Tôn Vinh Cực đứng lên, nhàn nhạt nói.

Thủy Lung yên lặng, nhìn Trương Tôn Vinh Cực nói: “Sẽ làm chỗ này ô uế.”

“Bỏ.” Trương Tôn Vinh Cực nói: “Nàng không muốn ở, giữ lại cũng vô dụng.”

Lần này, Thủy Lung quay về mang Mộc Tuyết và Bạch Thiên Hoa đi, hẳn liền biết lúc này rời đi không biết đến chừng nào mới trở lại, nếu nàng không muốn ở, chỗ này có bị bẩn cũng chẳng sao.

Lời hấn nói còn lơ lửng trong không trung, người đã biến mất tại chỗ.

Trước mắt là cảnh tượng tàn sát bừa bãi, Thủy Lung nhìn như ngắm cảnh đẹp, nét mặt mỉm cười, con ngươi lại lạnh băng.

Nàng cho người đi gọi Bạch Thiên Hoa, nhưng gã vẫn chưa nói tin tức mình đem về cho nàng nghe, lập tức phủ đệ bị người ta bao vây, rõ ràng đã có âm mưu từ sớm.

Hiện tại, nàng không cần đi phủ tướng quân cũng biết, Bạch Thiên Hoa không có ở nơi đó, về phần hấn đang ở đâu...

Trương Tôn Vinh Cực trở lại bên cạnh nàng, xiêm y không dính một giọt máu, ngay lập tức có người xuất hiện đưa nước cho hấn rửa tay.

Tỳ nữ, người làm ở chung quanh đã sớm ngây người, bọn họ biết vương gia và vương phi nhà mình hung tàn, nhưng chưa tận mắt thấy. Hôm nay, nhìn một màn này khiến bọn họ vô cùng chấn động.

‘Tách’, ‘tách’ tiếng nước chảy khe khẽ, là máu tươi chảy xuôi, trên đất đầy xác chết, hung thủ lại không hề biến sắc, đứng đung dưng khăn lau chùi hai tay, trường bào màu xanh biếc phác họa thân thể cao lớn, dung mạo tuấn mã, giống như thần tiên trong tranh vẽ.

Thủy Lung cảm thấy hình ảnh trước mắt đẹp lạ thường.

Rất nhanh, tầm mắt của nàng chuyển qua nơi khác --- cửa đại viện.

Một bóng người quen thuộc đi tới, mặc trang phục cung thị của cung đình Tây Lăng.

Nhìn người nọ trong chớp mắt, sau đó từ từ đi lại gần đồng thi thể ngổn ngang trên đất, Thủy Lung mỉm cười nói: “Minh công công là đến thay mặt hoàng thượng mời bọn ta à?”

Mồ hôi lạnh trên trán Minh Lễ Tầm tuôn ra, cố giữ bình tĩnh nói: “Không.”

Thủy Lung vô cùng kinh ngạc.

Nàng nhớ, Minh Lễ Tầm là cung thị được Trương Tôn Lạc Dân tin tưởng nhất, ngoại trừ Trương Tôn Lạc Dân, không có người có thể sai lão đi truyền lời.

“Tiểu nhân thay mặt thái tử truyền lời cho Võ vương phi và Võ vương gia, mời hai vị vào cung một chuyến.”

Thái độ của hắn thành khẩn, có nhiều thành ý hơn đám người kia nhiều.

Nhưng...

Vì sao người nào người nấy đều muốn mời bọn họ vào cung?

Thủy Lung cười như không cười: “Ta nhớ Minh công công là người của hoàng thượng.”

Minh Lễ Tầm nặng nề nói: “Thái tử sẽ trở thành hoàng thượng.”

Một trận im lặng, Minh Lễ Tầm không khỏi cảm thấy không yên, không hiểu vì sao Thủy Lung đột nhiên không nói gì.

Lão không nhịn được liếc về hướng Trương Tôn Lạc Dân, phát hiện đối phương không có bất cứ ý tứ quan tâm, suy đi nghĩ lại liền chủ động mở miệng: “Võ vương gia, Võ vương phi, thái tử luôn sùng kính hai người, lần này vào cung là vì có chuyện quan trọng cần bàn bạc...”

Thủy Lung lơ đãng nói: “Hôm nay không rảnh, chờ ngày nào đó rảnh gặp mặt cũng không trễ.”

Biết rõ đây là lời từ chối, Minh Lễ Tầm cũng không dám có ý kiến, Minh Lễ Tầm nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân sẽ đem lời của Võ vương phi truyền lại cho thái tử.” Nói xong liền thi lễ với hai người, lúc chuẩn bị rời đi lại nói: “Xin Võ vương gia và Võ vương phi gần đây nhớ cẩn thận, không biết tại sao thành Kỳ Dương lại xuất hiện ôn dịch, càng ít ra ngoài càng tốt. Hoàng thượng bị thương nặng nên tâm trí không rõ, thỉnh thoảng sẽ làm ra một số chuyện hồ đồ...”

Thủy Lung nhìn bóng lưng của lão ta, Minh Lễ Tầm cứ nhiên dám nói chuyện Trương Tôn Lạc Dân làm là hồ đồ, xem ra lão thật sự phản bội Trương Tôn Lạc Dân, đứng về phe Khánh Vương... À, bây giờ là thái tử mới đúng.

Nghĩ tới Trương Tôn Lạc Dân cả đời chỉ yêu thương một đứa con – chính là Khánh vương, cuối cùng lại bị Khánh vương cắn ngược cho một phát.

Thủy Lung không nói gì, cười khế, rất nhanh liền thu hồi mọi suy nghĩ, nói với Trương Tôn Vinh Cực: “Cho người tìm nơi Thiên Hoa đang ở.”

Trương Tôn Vinh Cực gật đầu.

Mộc Tuyết nhỏ giọng tự trách: “Muội nghe lời dặn của Lung tỷ tỷ, hạ cổ trên người Bạch tiểu công tử, vừa đi xem cổ tử liên lạc, phát hiện đã chết... Là do muội sơ ý.”

“Không có liên quan người.” Nói chung, kêu Mộc Tuyết luôn luôn chú ý hành tung của Bạch Thiên Hoa, huống chi nàng cũng đã dặn Bạch Thiên Hoa phải cẩn thận: “Có biết từ cổ chết lúc nào không?”

(Từ cổ: cổ con, ngoài cổ con còn có cổ mẹ hay gọi là mẫu cổ.)

Mộc Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có cách xác định ra thời gian, nhưng hôm trước vẫn còn sống.”

“Liên hai ngày này...”

Lúc đêm đen gió lạnh, hai bóng người từ phủ Võ vương ra ngoài, nhanh chóng bay vọt trên mái hiên ngói xanh, không lâu liền xuất hiện ở đại viện một phủ đệ.

“Chia ra tìm?” Thủy Lung hỏi Trương Tôn Vinh Cực, mặc dù nàng đã đoán sơ ra đáp án.

Quả nhiên, Trương Tôn Vinh Cực không nói một câu, đôi mắt đen sáng bức người nhìn chăm chú vào nàng, lấy không tiếng động thẳng có tiếng động.

"Đi thôi." Thủy Lung liếc mắt, nhảy khỏi tường cao, đi về phía nơi ở Bạch Thiên Hoa.

Có lẽ vì không có chủ nhân của nó tồn tại, nơi ở của Bạch Thiên Hoa phá lệ yên tĩnh, ánh đèn leo lắt chiếu sáng một mảnh địa phương nhỏ.

Nhảy lên xuống vào cái, Thủy Lung đã đến phòng ngủ chính, phát hiện bên trong có đèn chiếu sáng.

Ánh nền vàng xuyên qua song cửa sổ giấy.

Bên trong có người?

Còn cố ý đốt nến?

Thủy Lung không suy nghĩ lâu, liền cùng Trương Tôn Vinh Cự liếc mắt, đồng thời trực tiếp đẩy cửa phòng Bạch Thiên Hoa ra.

Bên trong phòng có một người, một thiếu nữ nhỏ nhắn, xinh đẹp, mặt mày tinh tế, khí thế cao hơn người.

Ả ngẩng đầu, ngược mắt nhìn hai người, nhẹ nhàng gọi: “Đại tỷ tỷ, đại tỷ phu.”

Thiếu nữ này cũng chính là tứ tiểu thư phủ tướng quân, Bạch Linh Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Yêu hận tình thù

Bạch Linh Nhị gọi hai người, sau đó đứng lên, nụ cười dưới ánh nến không chút độ ấm, cũng không có ác ý... chỉ đơn giản là ngoéo khóe môi.

“Đại tỷ tỷ tới tìm Thiên Hoa sao?”

Thủy Lung hỏi: “Hắn ở đâu?”

Bạch Linh Nhị rũ mắt xuống, bưng ấm trà trên bàn lên, từng cử động đều vô cùng ưu nhã, rót một ly trà: “Gần đây, dân chúng thành Kỳ Dương đều mắc bệnh lạ, nghi ngờ là dịch bệnh.”

Ả đem nước trà đưa tới trước mặt Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cự: “Thiên Hoa xui xẻo, ngày hôm trước vừa mắc bệnh này.”

Về mặt Thủy Lung không biến đổi, ngồi trước mặt ả, nắm ly trà bằng sứ xanh, không có dự định muốn uống.

Bạch Linh Nhị gợn mắt lên sâu kín nhìn Thủy Lung, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Trương Tôn Vinh Cự, ánh mắt thẳng tắp va chạm với ánh mắt của Thủy Lung: “Muội muội chỉ có thể nói với đại tỷ tỷ một chút manh mối, trong hoàng cung có nhiều ngự y nhất, cũng chữa bệnh giỏi nhất, Thiên Hoa là đệ đệ mà đại tỷ tỷ thương nhất, cũng là đứa con trai mà cha thương nhất, đương nhiên hoàng thất sẽ không để hắn xảy ra chuyện.”

Thủy Lung đặt ly trà xuống, đứng lên.

Đáy mắt Bạch Linh Nhị lóe lên kinh dị: “Đại tỷ tỷ ngơai tin không?”

“Không.” Thủy Lung quay lại nhìn ả: “Nhưng ta có thể đi xác thực chuyện ngơai nói là thật hay giả.”

“Nếu như sau khi chứng minh được ngơai gạt ta.” Dưới ánh nến, đôi con ngươi đen kịt không còn một chút ánh sáng, giống như hung vật ngủ đông dưới đáy biển, xuyên thấu băng hàn ra khỏi mặt biển, âm thầm nhìn chòng chọc vào con mồi: “Tuyệt đối không bỏ qua cho ngơai.”

Một câu nói nhẹ nhàng, giống như lời ngon ngọt của tình nhân rót vào tai, nhưng lại khiến Bạch Linh Nhị rung mình một cái.

Lúc này, Thủy Lung đưa tay nắm lấy tay Trương Tôn Vinh Cự, Trương Tôn Vinh Cự nhìn nàng hỏi: “Vì sao?”

Thủy Lung nhàn nhạt lắc đầu: “Ả là người của sư phụ ta.”

Nàng còn chưa muốn xé rách mặt mũi với Túc Ương, cũng giống như Túc Ương, cho tới bây giờ, hắn ta cũng chưa chính thức xé rách mặt mũi với nàng.

Quan hệ giữa hai người tràn ngập nguy cấp một cách rõ ràng, cuối cùng đều ăn ý lựa chọn tiếp tục duy trì thế cân bằng, chưa thật sự đụng vào điểm mấu chốt của đối phương.

Trưởng Tôn Vinh Cực liếc nhìn Bạch Linh Nhị, Thủy Lung liền nắm chặt tay hắn, lòi đi.

Sau khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, thân thể Bạch Linh Nhị mới dần hồi phục lại tri giác, trái tim của ả đập dữ dội, hầu như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Sau cái nhìn lạnh thấu xương của Trưởng Tôn Vinh Cực, cộng với cuộc đối thoại không đầu không đuôi của hai người bọn họ, ả mới hiểu rõ mình vừa từ Quỷ Môn Quan trở về.

Đứng trước mặt người có thực lực đáng sợ, mọi âm mưu quỷ kế cùng với trí thông minh đều trở thành thứ vô dụng, giả sử nếu lúc này Thủy Lung không vươn tay kéo hắn, bây giờ đầu và thân của ả đã nằm hai nơi.

“Bạch Thủy Lung, bên cạnh ngươi đã có một Trưởng Tôn Vinh Cực, tại sao còn nghe lời Ương ca.” (S.J: Túc Ương ...không phải là ông già à @_@ ~ trước giờ cứ tưởng, ...hay Túc Ương chỉ mới ngoài bốn mươi? >O

Bạch Linh Nhị nắm chặt ly trà trong tay, ánh mắt u ám “Ương ca quá mềm lòng với Bạch Thủy Lung, giữ lại nói không chừng sẽ thành tai họa, lại ảnh hưởng đến kế hoạch của Ương ca. Dù không có Bạch Thủy Lung, trên đời vẫn còn có ta, ta có năng lực, có thể giúp Ương ca thành công, chỉ cần Ương ca nguyện ý...” (S.J: nói chuyện mớ hồ? Cô có huyết thống cao quý như Lung tỷ hem?)

Trên đời này, người ả quan tâm chỉ có Ương ca, ả không mong Ương ca để ý ả nhất, chỉ hi vọng có thể chiếm được một vị trí ở trong lòng Ương ca...

Loảng xoảng.

Cái chén trong tay Bạch Linh Nhị bị bóp nát, mảnh sứ nhỏ đâm vào thịt trong lòng bàn tay, nước trà vẩy lên vấy ả.

Về mặt Bạch Linh Nhị ngẩn ngơ, biểu cảm chột vui mừng chột bi thương.

Đúng là đối người lừa mình, yêu cầu của ả thật sự đơn giản như vậy sao? Nếu thật sự đơn giản như vậy, tại sao lại còn ghen tỵ với Thủy Lung, sao lại cảm thấy không cam lòng.

Lúc xưa, ả không chiếm được một chút vị trí trong lòng Túc Ương, sau nhiều năm ả làm bạn bên cạnh Túc Ương, ả biết...

Hôm nay, lại một lần nữa, làm sao ả có thể thỏa mãn việc đậm chân tại chỗ này...

“Nếu ông trời đã cho ta cơ hội, ta liền cho mình một tia hi vọng.” Bạch Linh Nhị chậm rãi lau bàn tay, khoe miệng ôm nụ lấy nụ cười mờ mịt, sâu xa, thêm vài phần quỷ dị.

Ba ngày liên tục, Thủy Lung và Trưởng Tôn Vinh Cực ở trong phủ Võ vương không ra khỏi cửa.

Trong ba ngày này, nhìn như bình tĩnh, thật ra chưa được một khắc yên tĩnh, ám sát nhiều vô số kể.

Khi ý chỉ của hoàng thượng hạ xuống, ra lệnh Thủy Lung phải phụ trách việc điều tra ra ngọn nguồn ôn dịch trong thành Kỳ Dương, đồng thời giải quyết trận ôn dịch thành Kỳ Dương, tin tức hai người về thành Kỳ Dương nhanh chóng truyền ra ngoài.

Ánh mặt trời nóng hừng hực, Thủy Lung đem thánh chỉ vứt sang một bên, loại hành vi không hề tôn kính này, làm cho cung thị đưa thánh chỉ đến liên tục đổ mồ hôi lạnh.

“Xem ra, mạng của Trưởng Tôn Lạc Dân không bao lâu nữa sẽ xong.” Cung thị rời đi, Thủy Lung cắn hoa quả, hướng Trưởng Tôn Vinh Cực cười nói.

Nếu một người chẳng sống được bao lâu, sẽ không làm ra chuyện điên cuồng như thế, dùng tất cả biện pháp để đối phó người khác.

Trưởng Tôn Vinh Cực kéo tay nàng, đem hoa quả trên tay nàng đưa tới miệng mình, chẳng hề ngại bẩn mà ăn chung.

Bỗng nhiên, một bóng người từ xa tới gần hai người.

Người này mặc y phục bó sát người, vẻ mặt chết lặng, đôi con ngươi không ánh sáng nhìn hai người, không hề in bóng hai người.

Đôi mắt này để lại ấn tượng rất sâu với người khác, bởi vì nó không giống ánh mắt của người còn sống, ngược lại nó giống một đôi mắt không có sinh mệnh và linh hồn.

Đáy mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc, nàng nhớ không lầm, người này là... “Tur Quy?”

Tên này không phải người luôn theo bên cạnh Chu Giáng Tử sao, lần cuối cùng thấy gã là ở yến tiệc của một năm trước.

Tur Quy rút ra hai thanh đao, đâm tới Thủy Lung.

Gã tấn công đột ngột, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thủy Lung khom người xuống, đồng thời tung cước đá vào ngực Tur Quy.

Tur Quy vậy mà không có ý tránh né, liệu mạng chịu bị thương thậm chí có thể chết, quyết không buông tha Thủy Lung.

Thủy Lung cảm thấy, Tư Quy căn bản không có ý nghĩ còn sống mà trở về, có lẽ gã đã ôm quyết tâm chết ở tại nơi này.

Nhưng làm sao Trương Tôn Vinh Cực dễ dàng cho gã gây tổn thương cho Thủy Lung, nhanh như chớp tung chưởng đánh Tư Quy bay ra ngoài, không dừng ở đó, trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt Tư Quy, đá liên tục vài cái liền nghe được âm thanh vỡ vụn của xương.

Mặc kệ Tư Quy có nổi khổ hay nguyên nhân gì, nếu gã tới đây, còn muốn làm người hắn để ý nhất bị thương, hắn không thể buông tha cho gã.

Hai tay Tư Quy mất đi sức lực, hai thanh đao tuột khỏi tay gã, khuôn mặt gã đau đớn khiến cho ngũ quan vận vẹo, nhưng ánh mắt không hề thay đổi.

Thủy Lung đi tới trước mặt gã: “Chu Giáng Tử sai người đến sao? Ban ngày ban mặt mà ám sát rất là lộ liễu, căn bản người đang tự tìm đường chết.” Nàng nhìn ra được từ ánh mắt chết lạng của gã, thấy được một chút gọn sóng gọi là giải thoát.

“Khụ... Ta không thể giết được các người.” Dường như, dây thanh quản của Tư Quy bị tổn thương, giọng nói khàn khàn khó nghe, cũng không biết là gã nói với Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực, hay là tự nói lầm bầm: “Ta nói với Chu Nhi, ta không giết được các người.”

Tầm mắt gã không có nhìn Thủy Lung cũng không nhìn Trương Tôn Vinh Cực, nhưng lại nhìn bầu trời, chết lạng không chút cảm xúc: “Sát thủ gặp phải người không thể giết, kẻ phải chết chính là sát thủ.”

“Nàng ta không thêm đề ý...”

“Còn có ý nghĩa gì...”

Sau đó, âm thanh nhỏ dần rồi nghe như tiếng muỗi kêu, vừa từ trong miệng bay ra liền bị gió thổi tan.

“Đây là kết quả yêu một người?” Bỗng, Trương Tôn Vinh Cực nhỏ giọng hỏi Thủy Lung, giọng nói lộ ra chút giễu cợt, ánh mắt sâu xa u ám.

Thủy Lung nhìn hắn, nhún vai, bộ dạng không thêm đề ý nói: “Đừng hỏi ta, ta cũng không biết.”

Ánh mắt bá đạo của Trương Tôn Vinh Cực không cho phép nàng chạy trốn, tập trung nhìn chăm chú vào nàng, giọng điệu lạnh nhạt, chậm rãi như bình thường: “Ta từng nghe nói, yêu một người chính là vô điều kiện muốn người đó hạnh phúc, vui vẻ. Cho dù phải đem người đó nhường cho kẻ khác.”

“Đó là thánh mẫu, thánh phụ, con người của ta không phải cái loại thánh ấy.” Thủy Lung phun một câu.

Trương Tôn Vinh Cực không hiểu rõ ý trong lời của nàng, nhưng không nhìn được muốn cười: “A Lung, ta không muốn yêu nàng như vậy.” Giọng nói hờ hững của hắn không hợp với ánh mắt bức người của hắn tí nào: “Ta thích nàng, càng ngày càng thích nàng nhiều hơn, từ trước tới giờ, chưa từng có vật gì đáng giá có thể khiến ta yêu thích, dù chỉ một chút xíu.”

Hắn cúi đầu nhìn về phía Tư Quy không biết còn sống hay đã chết trên đất, chậm rãi nói: “Nếu ngày đó, ta phải chết. Ta sẽ không thả nàng, để nàng sống một mình trên đời. Bởi vì ta không chịu được cảnh nàng bị người khác giữ lấy, cho dù chỉ nghĩ thôi cũng không thể chịu nổi.”

Tư Quy nằm trên đất khẽ run lên, không biết là bị sát khí Trương Tôn Vinh Cực phóng ra chèn ép, hay là bị nội dung trong lời nói của hắn làm rung động.

Thủy Lung cười nói: “Hung thủ đã tàn phế rồi.” Không còn đáng e ngại nữa.

Nàng không có dục vọng chiếm hữu dữ dội và gàn bướng như Trương Tôn Vinh Cực, nhưng nghe mấy lời này của hắn, nàng thật là chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nếu ngày nào đó, nàng chết đi, có thể kéo Trương Tôn Vinh Cực cùng chết không?

Nếu như, trước khi nghe những lời này của Trương Tôn Vinh Cực, nàng nhất định không làm vậy. Nhưng, nếu đối phương đã mạnh mẽ và kiên quyết nói với nàng như thế, trước khi chết nhất định phải kéo nàng theo chết chung. Nàng có nên gây ông đập lưng ông không?

Vấn đề này không tìm được đáp án chuẩn xác, Thủy Lung tự cười chính mình.

Nàng vỗ vỗ tay: “Đưa gã ra ngoài đi.”

Tư Quy bị thương nặng, tay chân tàn phế, cho dù có người chăm sóc, tỷ lệ sống của gã cũng thấp đến đáng thương.

Khả năng thấp như vậy, nàng vẫn nên cho gã toại nguyện thôi.

Đề xem, Chu Giáng Tử kia có độc ác, quyết tuyệt như vậy không, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện gã sống hay chết.

Nếu Chu Giáng Tử có một chút tình nghĩa với gã, chắc chắn sẽ đến tìm gã.

Đây hết thầy, đều phải xem vận mệnh của Tư Quy.

Bởi vì Thủy Lung không có ra lệnh đem Tư Quy vớt ở nơi nào, nên hai người khiêng Tư Quy tìm đại một ngò hẻm vắng nhứt gã vào đó.

Đạo này, ôn dịch trong thành Kỳ Dương rất nghiêm trọng, ở trên đường phát hiện có xác chết cũng là chuyện bình thường. Thành thạo có người dân nhìn thấy Tư Quy dựa vào tường không biết sống hay chết, thì cả đám đều lộ ra kinh hoàng hoặc là chán ghét, che mũi rời đi, không có ai can thiệp bước tới xem kỹ gã, xem gã đã chết thật hay chưa.

---- Nếu ngày nào đó, ta phải chết, ta nhất định sẽ không thả nàng, để nàng sống một mình –

Những lời này giống như lời nguyện rửa quỷ dị, quanh quẩn trong đầu Tư Quy, cả người gã không thể nhúc nhích được, trong đầu chỉ còn lại một chút thanh tỉnh, gắng sức kéo dài hơi thở cuối cùng.

—— Chu Nhi, Chu Nhi, Chu Nhi. . .Đã nói, đừng... thương tổn ta... Chu Nhi. . . Vì sao... --

'Đát đát đát' Tiếng bước chân rất nhỏ, một đôi giày trắng nõn không chút bụi bẩn mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt, không chút nào có ý định dừng lại, tới gần.

Không biết Tư Quy lấy sức lực từ nơi nào, thân thể chợt ngã nghiêng, dùng răng cắn vạt áo người nọ.

Không muốn chết, gã không muốn chết. Gã muốn Chu Nhi, không buông tha nàng ta, chết rồi sẽ không còn cách nào nhìn thấy nàng ta được nữa...

Chu Nhi đắc tội người không thể đắc tội, nhưng nếu không có gã, nàng phải làm sao bây giờ. (S.J: Tác giả, chị lấy đây ra nhiều máu chó vậy TOT)

So với việc để người khác giết chết Chu Nhi, thậm chí có thể giãy vò nàng ta, còn không bằng để gã kết liễu Chu Nhi!

Chết... cũng phải ở cùng một chỗ!

“Ồ.” Một tiếng nói nhỏ, âm thanh quần áo ma sát vang lên, người nọ cúi đầu, nhìn chăm chú vào Tư Quy: “Xương tứ chi bị bẻ nát, xuất huyết bên trong, bị nội lực hùng hậu làm bị thương, còn chưa chết hả?”

Thanh âm này có chút lạnh lạnh, nhưng không khó nghe, ngược lại giống như gió đông mát lạnh, thanh nhã.

"Cứu ta. . ." Giọng nói yếu ớt.

“Ha ha, thật là người tìm đúng người rồi, ta có thể cứu ngươi, nhưng mà...” Giọng nói vừa chuyển, dần ngấm âm áp vào bạc bèo: “Ngươi lấy cái gì để mua mạng của mình, xưa nay, ta chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.” (S.J: cứu nó làm chi. . .tiếp tục diễn chuyện tình si đây máu chó à?)

Tư Quy giờ mất lên, liều mạng dùng sức lực cuối cùng nhìn người trước mặt.

Roi vào trong tầm mắt là một người đàn ông có gương mặt bình thường, nhưng lại lộ ra chút nham nhữ. Chỉ có hai mắt hấn là không bình thường, giống như hai khối chấm nhỏ, lúc nhìn người vô tình lại như có tình, khiến người ta không nhìn rõ suy nghĩ trong lòng hấn.

Người này xa lạ như thế, người ta nhìn thoáng qua sẽ không thể nhớ rõ hấn, cố tình hấn nói có thể cứu gã. Nói chuyện tự tin như vậy, giống như tất cả vết thương trí mạng trên người gã chẳng là cái thá gì trong mắt hấn.

“Ừa.” Người đàn ông lại phát ra âm thanh kinh ngạc, ánh mắt có chút biến hóa, bỗng nhiên vươn tay bóp cằm gã, khiến gã phải ngửa đầu lên.

Người đàn ông nhìn chăm chú vào khoe mắt gã, thậm chí dùng ngón tay xoa xoa xung quanh kinh mạch ở mắt gã, ánh mắt càng sáng: “Ta đúng là có ý trông hoa ,hoa ủ rũ . Vô tâm tiếp liễu liễu xanh um”

Lời hấn vừa dứt, đầu ngón tay lóe ra ngân châm, nhanh chóng điểm lên huyết mạch của Tư Quy, mỉm cười với Tư Quy: “Hiếm khi tâm tình của ta tốt, đồng ý cứu mạng ngươi, nhưng...”

Hình như hấn rất thích cách nói chuyện chuyển ngoặt, khiến người ta đang chờ mong, lại thản nhiên làm người ta tuyệt vọng: “Ta muốn ánh mắt của ngươi.”

Lúc này, tư duy của Tư Quy đã hỗn loạn, bất cứ khi nào cũng có thể ngắt xiu, lời người đàn ông này nói, gã nghe không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe hấn nói, hấn có thể cứu gã, cứu sống gã.

“Nói đi, ngươi có tâm nguyện gì, ta sẽ đáp ứng ngươi.” Thanh âm người đàn ông chậm rãi, giống như ma quỷ dụ dỗ người.

“Chu Nhi...” Hai mắt Tư Quy híp lại thành khe hở, miệng khàn khàn gọi: “Chu Nhi, ta muốn... Chu Nhi.”

"Chu Nhi?" Đàn bà à? Lại thêm một kẻ ngu ngốc bị tình làm tổn thương.

Người đàn ông cười suy một tiếng, dễ dàng nhắc Tư Quy đã hôn mê lên, lời khò hèm. (S.J: à hình như có 1 anh làm quái y, quỷ y gì đó ở đầu truyện có nhắc sơ qua rồi nhĩ =3= hay anh này lấy mắt Tư Quy cho Mộc Tuyết thay :3)

Mặt trời dần lặn xuống, sau cùng, hoàn toàn chìm vào bóng đêm.

Khi mọi người đều chìm sâu vào giấc ngủ, trong một viện ở phủ hộ quốc công, Chu Giáng Từ không thể nào ngủ được.

Ả suy nghĩ, sao Tư Quy vẫn chưa về? Chẳng lẽ thất bại? Nhưng, có thất bại cũng nên trở về mới đúng, vì sao một ngày đêm trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng gã đâu!

Ả đã quen với chuyện tùy tiện gọi Tư Quy đến rồi đuổi đi. Cũng có thói quen có Tư Quy làm bạn, quen được Tư Quy trả giá, hoàn toàn cũng dần quên đi, chỉ cần là con người đều có thể bị thương, cũng có giới hạn cuối cùng.

Nếu Tư Quy còn có chút tâm tư, còn ôm hi vọng đối với Chu Giáng Từ. Quả thật, gã không đến mức rơi vào tình cảnh tứ chi bị đánh gãy.

Cố tình khi bị Chu Giáng Từ quát mắng, một khắc chết lặng kia gã đã chọn cái chết để giải thoát.

“Không lẽ, bỏ trốn?” Trong đầu Chu Giáng Từ toát ra một ý nghĩ, sau đó, sắc mặt phồng đỏ lên, chính là vì tức giận mà đỏ.

Ả cố gắng che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

“Không, gã sẽ không rời khỏi ta, gã thà chết cũng không rời bỏ ta.” Rất nhanh, Chu Giáng Từ liền bác bỏ suy nghĩ này của mình.

Ả siết chặt hai tay, trái tim đập kịch liệt.

Ả không cho phép Tư Quy rời đi, năm đó, Tư Quy không ở bên cạnh ả một năm, ả cảm thấy rất áp lực và gò bó. Không có người để ả bộc lộ bản tính thật của mình, không có người hữu dụng và đáng giá để ả tin tưởng như Tư Quy, bắt ả phải thường xuyên nguy trang, bước từng bước khó khăn. (S.J: ồ, xem người ta là thùng rác. Chắc, con nào sao không chết cho xong >O

Bởi vậy, ả mới đi tìm Tư Quy trở về, mới an ủi gã hai ngày, lại nghe tin Võ vương gia cùng Võ vương phi đã về thành Kỳ Dương.

Tin này, lập tức làm cho ả xúc động. Giống như phản xạ có điều kiện, ngênh ngang kiêu ngạo ra lệnh theo thói quen, bắt Tư Quy đi trả thù. . .

Nếu Tư Quy vì thế mà tức giận, rời khỏi ả, ả nên làm sao bây giờ?

Trong số những người bên cạnh ả, Tư Quy có võ công cao nhất, đối xử với ả tốt nhất, bảo vệ toàn diện nhất. . .

Bỗng nhiên, Chu Giáng Từ bừng tỉnh. Vì sao lúc này nghĩ ra Tư Quy là tốt nhất? Không phải trước kia ả cảm thấy Tư Quy rất hèn nhát hay sao? Không hề có khí phách của đàn ông, nghe lời giống hết như con chó.

"Tư Quy, Tư Quy, nếu ngay cả ngươi cũng phản bội ta, ta nhất định, ta nhất định, ta nhất định bắt ngươi phải. . ." Chu Giáng Từ ngoài mạnh mẽ, trong yếu ớt gằm nhẹ.

Cuối cùng, ả không có nói ra lời đe dọa, bởi vì ả kinh hoàng phát hiện. Mất đi Tư Quy, ả căn bản không có cách trả thù đối phương, ngay cả đối phương đi đâu, ả cũng không tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Thiên Diện Quỷ Y

Ngày hôm đó, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cự vào cung.

Hai người cùng đến Tường Minh Cung, mới ra khỏi kiệu đi vào bên trong cung điện, liền thấy Hoàng Thanh Tuyết ngồi trên xe lăn được cung nữ đẩy tới.

"Vinh Nhi, Thủy Lung." Hoàng Thanh Tuyết gọi hai người, nụ cười trên mặt khó che giấu được nét dịu dàng, tha thiết nhìn hai người: "Mau tới đây, để ta nhìn xem."

So với thái độ hờ hững của hai người với Hoàng Thanh Tuyết, thái độ của Hoàng Thanh Tuyết đối xử với hai người bọn họ mà nói. . . chính xác là với Trương Tôn Vinh Cự, tha thiết không thay đổi.

Ba người cùng đến vườn hoa ở Tường Minh Cung.

Hoàng Thanh Tuyết vẫy tay ra hiệu cho các cung nữ thoái lui, đem không gian yên tĩnh nhường lại cho ba người. Chờ bọn họ đi hết, bà ta mới lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, khẽ than nhẹ với hai người: "Đều tại ta vô dụng, chỉ có thể tranh thủ được một năm bình tĩnh cho các con."

Thủy Lung biết, nếu không có Hoàng Thanh Tuyết ở trong cung khổng chế Trường Tôn Lạc Dân, một năm nay, bọn họ sẽ không được yên ổn như thế, chưa từng bị Trường Tôn Lạc Dân làm khó dễ.

“Làm phiền rồi.”

“Nói cái gì vậy.” Hoàng Thanh Tuyết nhìn Thủy Lung, ánh mắt bình thản: “Trên đời này, các con là người thân duy nhất của ta, ta không suy nghĩ vì các con, thì suy nghĩ cho ai chứ.” Nói xong, ánh mắt của bà nhìn về phía Trường Tôn Vinh Cực.

Nhưng thái độ của Trường Tôn Vinh Cực vẫn thờ ơ như cũ.

Hoàng Thanh Tuyết rũ mắt xuống, nụ cười trên môi hạ xuống mà cô đơn. Bà vươn tay đùa bỡn với hoa cỏ bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Ngày nay, Tây Lăng rối loạn, bản thân Lạc Dân bị thương nặng, mạng sống cũng chẳng được bao lâu nữa. Người nắm quyền chân chính trong cung trở thành Tư Duyên. Hẳn ta... hình như đã hoài nghi ta, đem ta giam cầm trong Tường Minh Cung, nếu không phải các con chủ động vào cung, ta không thể ra ngoài gặp hai đứa.”

“Không phải quan hệ của hoàng thượng và thái tử rất tốt lắm sao?” Từ tất cả các dấu hiệu, Khánh vương gia rất được Trường Tôn Lạc Dân yêu thương, làm sao lại muốn bất hòa với Trường Tôn Lạc Dân và ‘thái hậu.’

“Cái này ta cũng không rõ lắm, người đời thường nói nhà đế vương là vô tình nhất, thoát nhìn quan hệ cha con rất tốt, ai biết trong này có bao nhiêu ân oán.” Hoàng Thanh Tuyết cười khẽ, nụ cười có chút trào phúng, dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

Bà ta giờ mắt lên, hỏi bất thành linh: “Các con có thể tìm ra nơi ở của Hoàng Thanh Vũ không?”

Thủy Lung lắc đầu: “Không có.” Khoảng thời gian này, nàng bỏ nhiều tâm tư sức lực ở thành Nam Vân, khiến cho các thế lực của các nước truy tra hành tung của thái hậu.

Nhưng, thái hậu giống như đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại một chút dấu vết nào hết.

Nói cho cùng, thiên hạ to lớn, muốn tìm một người quả thật rất khó. Hơn nữa, ở thời buổi có đủ loại kỹ năng liên tiếp xuất hiện, thuật dịch dung cộng với ẩn nhẫn, tìm một người chẳng khác nào mò kim dưới đáy biển.

Thủy Lung suy đoán, nếu thái hậu thật sự vẫn ẩn nhẫn không chịu lộ ra, mục đích chỉ vì chạy trốn, không gây ảnh hưởng đến cuộc sống và kế hoạch của nàng, nàng cũng lười phải trông nom người này.

“Phải không.” Khác với Thủy Lung, Hoàng Thanh Tuyết rõ ràng có chấp niệm rất sâu với thái hậu, bà ta hí hóp mắt sâu thẳm, nói: “Ta biết được một tin tức từ trong phòng ngủ của ả và tỷ nữ bên cạnh ả...”

Lời của bà ta còn chưa nói xong, ánh mắt nhìn xuyên qua hai người, sau đó ngậm miệng.

Phản ứng của Hoàng Thanh Tuyết rơi vào mắt Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực, trên thực tế lúc bà ta nói chuyện, hai người đều nhận ra có người khác đang lại gần.

"Hoàng thúc, hoàng thẩm." Khánh vương gia... không đứng, hiện tại, nên gọi Trường Tôn Tư Duyên là thái tử mới đúng. Dung mạo và khí chất của hần vẫn sáng ngời như trước, hần mặc trang phục thái tử thoát nhìn càng thêm cao quý. Nhưng, nụ cười của hần lại không hề kiêu ngạo, ngược lại tràn ngập sự ấm áp, thân thiện. Lúc đi tới bên cạnh đám người Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực, từ hành vi và thái độ của hần có thể nhìn ra được hần kính trọng hai người: “Hai vị khiến cháu mừng thật khó nha, nếu không phải nghe nói hoàng thúc và hoàng thẩm vào cung thăm hoàng nữ nãi, cháu còn dự định đi phủ Võ vương thăm hỏi.”

Hoàng Thanh Tuyết không nhanh không chậm hỏi: “Tư Duyên tìm thúc thúc có chuyện gì?”

Trường Tôn Tư Duyên mỉm cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, trước giờ cháu đã quen lười nhác, đột nhiên xử lý chính vụ nên không được suôn sẻ cho lắm, liền nhờ hoàng thúc giúp một tay.”

Hần nói rất thân nhiên, vẻ mặt tự nhiên, khiến người ta không thể giải thích rõ hần thật lòng hay giả dối.

“Không chỉ có như vậy, thật ra còn có ít lời muốn, cháu muốn nói với hoàng thúc và hoàng thẩm.” Trường Tôn Tư Duyên cười khiêm tốn, nhìn Trường Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, nhẹ giọng nói: “Mời hoàng thúc và hoàng thẩm đến chỗ của cháu một chút.”

Hần bày đủ thái độ, thái độ đều rất thành khẩn.

Hoàng Thanh Tuyết cau mày, ánh mắt nghiêm túc: “Bọn Vinh Nhi mới tới chỗ của ai gia, còn chưa nói chuyện được hai câu...”

"Hoàng nữ nãi." Trường Tôn Tư Duyên cắt đứt lời của bà ta, giống như chỉ là vô ý, nhưng cũng không làm bất cứ việc gì vô lễ: “ngài muốn gặp hoàng thúc, hoàng thẩm khi nào mà chẳng được, nhưng Tư Duyên muốn gặp hoàng thúc, hoàng thẩm thì rất khó. Hai ngày trước, cháu cho người truyền tin cho hoàng thúc, nhưng không mời được hoàng thúc, hoàng thẩm vào cung, cháu còn định đích thân đến phủ Võ vương nữa đó.”

Hoàng Thanh Tuyết mỉm cười thành đường thẳng, ánh mắt bất thiện nhìn chăm chú vào Trường Tôn Tư Duyên.

Thủy Lung thấy một màn này, phát hiện lời Hoàng Thanh Tuyết nói không giả. Thái độ Trương Tôn Tư Duyên đối với bà ta, đúng là hơi bất kính.

Vừa vặn, Thủy Lung muốn hỏi Trương Tôn Tư Duyên về chuyện liên quan đến Bạch Thiên Hoa, hoặc giả bọn họ còn có thể nói chuyện làm ăn?

Khi Thủy Lung đứng lên, Trương Tôn Vinh Cực tự nhiên cũng đứng theo.

Thái độ của hai người đã rõ ràng, trên mặt Hoàng Thanh Tuyết hiện lên vẻ rầu rĩ, sau cùng vẫn nói: “Đi sớm về sớm, mẫu hậu chờ hai đứa về dùng cơm trưa, còn có chuyện muốn nói với hai con.”

...

Liền kiệu dừng ở bên ngoài Tường Minh Cung, ba người đều tự mình lên kiệu riêng, thời gian không giống trôi qua, cỗ kiệu dừng lại, hạ xuống.

Thủy Lung bước ra khỏi kiệu, nhìn kiến trúc trước mắt --- An Khang Cung.

Nếu nàng nhớ không lầm, đây là nơi Trương Tôn Lạc Dân dưỡng bệnh.

Trương Tôn Tư Duyên không chút khác thường dẫn hai người vào cung, đi một mạch đến trước cửa điện được đóng chặt, người đứng trông chừng chính là Minh Lễ Tầm.

“Mở cửa.” Trương Tôn Tư Duyên nói.

Minh Lễ Tầm liếc nhìn Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung, không có bất kỳ ý kiến gì liền đem cửa mở ra, cửa vừa mở, mùi thuốc đông y khó ngửi xông vào mũi.

Trương Tôn Tư Duyên dẫn đầu đi vào trong cung điện không một bóng người, hần thông thạo đi đến bên cạnh, thay huân hương sắp bị đốt sạch. Sau đó, vén tấm rèm dày ngăn cản tầm nhìn và ánh kia lên, một chiếc giường lớn và một ông lão tiều tụy nằm trên giường lộ ra ngoài.

Nếu không phải hình dáng, diện mạo của người nằm trên giường lờ mờ giống Trương Tôn Lạc Dân, Thủy Lung đã không thể đem người này và Trương Tôn Lạc Dân liên tưởng với nhau.

Hiện tại, Trương Tôn Lạc Dân chỉ mới ngoài bốn mươi, nhưng ông lão trên giường nhìn giống như bảy mươi, tám mươi... tóc bạc lưa thưa, khuôn mặt tiều tụy đầy vết nhăn. Lúc này, hai chân mày ông ta nhíu chặt, tựa hồ ngủ không yên ổn, nhưng cuối cùng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Không cần hoài nghi, đây chính là phụ hoàng.” Trương Tôn Tư Duyên khẽ cười, xách ghế đến bên cạnh, để Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung ngồi xuống. Bản thân hắn cũng ngồi một bên, hơi thở ấm áp như ánh nắng: “Mới vài ngày gần ngủ, phụ hoàng đã biến thành bộ dạng này.”

Lúc này, Thủy Lung nhìn thái độ kì lạ của Trương Tôn Tư Duyên, lại nhìn Trương Tôn Vinh Cực, đột nhiên cảm thấy tính cách của người hoàng thất, quả nhiên người bình thường không thể so sánh, mỗi người đều kì quái như nhau.

“Bớt nói nhảm đi!” Trương Tôn Vinh Cực lạnh nhạt quăng một câu.

Ánh mắt hắn chỉ liếc người trên giường một cái, lại không có bất kỳ ý quan tâm, giống như Trương Tôn Lạc Dân chẳng phải anh – em cùng một mẹ với hắn.

Thật ra nói như vậy cũng đúng, nếu Hoàng Thanh Tuyết nói là sự thật, như vậy Trương Tôn Vinh Cực chính xác không phải anh em cùng một mẹ với Trương Tôn Lạc Dân.

Về mặt Trương Tôn Tư Duyên không chút biến hóa, chậm rãi nói: “Ăn oán giữa phụ hoàng và hoàng thúc, ta đã biết được từ miệng phụ hoàng. Tiên hoàng để lại di chiếu và Tranh Vành Kiểm cho hoàng thúc, để hoàng thúc chém giết hoàng tộc, thậm chí có quyền lợi tùy ý chiếm lấy ngôi vị hoàng đế.” Lúc nói chuyện, hắn ta không quên để ý biểu tình trên gương mặt hai người, phát hiện gương mặt cả hai không chút kinh ngạc hay biến hóa gì đó, hắn ta không không khỏi bất đắc dĩ.

Quả nhiên, mặc kệ hoàng thúc hay Bạch Thủy Lung đều là nhân vật khó đối phó.

Thấy hai người không có ý định trả lời, Trương Tôn Tư Duyên đành nói tiếp: “Thời gian của phụ hoàng không còn nhiều, hoàng thúc là tâm bệnh lớn nhất của ông, trước khi chết, ông nhất định dùng hết sức lực để tiêu diệt hoàng thúc.”

Đáy mắt sâu thẳm của Trương Tôn Vinh Cực gọn sáng rồi biến mất ngay lập tức.

Đó là hào quang vô cùng tự tin, không cần dùng ngôn ngữ để người khác biết đáp án: Chỉ dựa vào ông ta?

Sự coi thường trong im lặng, chèn ép đến đáng sợ.

“Tiểu chất biết bản lĩnh của hoàng thúc, cho nên mới tìm hoàng thúc giúp đỡ.” Trương Tôn Tư Duyên cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình: “Hiện tại, tình hình Tây Lăng bất ổn, bất cứ lúc nào ngoại bang cũng có thể tấn công, Lâu Dương nhìn chòng chọc và Tây Lăng, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh một kích trí mạng...” Hắn khẽ thở dài một hơi, cười khổ nói: “Lại nói, cái ghế thái tử này ngồi rất cực khổ, nếu hoàng thúc nhớ chiếu chỉ của tiên hoàng, cộng thêm Tranh Vành Kiểm, nhất là võ công của hoàng thúc, nếu nhìn tiểu chất không vừa mắt, hoàng thúc có thể xuống tay, cho nên hoàng thúc không

cần lo lắng tiểu chất giờ trò mờ ám.”

Hắn ta bình tĩnh liếc nhìn Trương Tôn Vinh Cực, sau đó lại nhìn Thủy Lung: “Chỉ cần hoàng thúc, hoàng thẩm bằng lòng giúp tiểu chất, tiểu chất lập tức xóa bỏ hết thầy sát cơ do phụ hoàng bố trí, cũng có thể nghe theo lời hai vị...”

Thình lình, Thủy Lung cắt ngang lời hắn ta: “Dựa theo lời người nói, người tự nguyện làm hoàng đế bù nhìn?” Nàng không cảm thấy Trương Tôn Tư Duyên là kẻ ngốc.

Trương Tôn Tư Duyên cúi đầu, vẻ mặt giấu dưới bóng râm, hắn ta nhìn Trương Tôn Lạc Dân trên giường, cúi đầu cười nói: “Ta muốn ông ta tự mình chứng kiến, cơ nghiệp ông ta xem trọng cuối cùng rơi vào tay người ông ta không muốn nhất, bản thân mình lại bất lực, ta còn muốn ông ta cả đời phải sống trong dối trá và ô nhục.”

Giọng điệu của hắn ta âm áp, thanh nhã, nhưng ác ý khắc cốt ghi xương không thể nào che giấu được.

Thủy Lung không biết giữa hắn ta và Trương Tôn Lạc Dân có ân oán gì, nhưng e rằng Trương Tôn Lạc Dân đã bị hắn ta lừa. Đương nhiên, những chuyện này đều không liên quan đến nàng, nàng cũng không có hứng thú đi thăm dò.

“Nếu nàng muốn hắn đau khổ, phá hủy Tây Lăng ngay trước mặt ông ta không phải dễ dàng hơn sao?”

Trương Tôn Tư Duyên kinh ngạc nhìn về phía Thủy Lung, giống như không ngờ nàng sẽ nói như vậy, hắn ta liền nở nụ cười, tươi cười âm áp như giọt nắng, hơi thở tươi mát khiến người ta động lòng: “Người có lỗi là ông ta, không phải toàn bộ Tây Lăng, ta không thể đem oán hận của mình đẩy lên đầu dân chúng Tây Lăng, nơi này là nhà của ta, ta muốn bảo vệ nó.”

Cho nên mới nói, người được xem là người xấu hay người tốt?

Trong mắt một số người, có thể xem là xấu, nhưng trong mắt nhiều người có thể xem là tốt.

“Bọn ta giúp người, bọn ta sẽ được cái gì?” Thủy Lung lại hỏi.

Trương Tôn Tư Duyên sâu sắc nhìn nàng, tựa hồ nghi hoặc, vì sao nàng hỏi vấn đề này.

Một khắc nhìn sâu xa không duy trì được bao lâu thì kết thúc, bởi vì ánh mắt nhắc nhở kỉ lệ của Trương Tôn Vinh Cực quét tới.

“Đừng nói lợi ích, cá nhân ta không thể cho các người lợi ích.” Trương Tôn Tư Duyên nhẹ giọng nói: “Ta nhìn ra được, hoàng thúc và hoàng thẩm đều là người yêu thích tự do. Ngày xưa, khi phụ hoàng còn tại vị, làm sao không tìm các người gây phiền toái, nhưng nếu ta lên ngôi, ta sẽ trợ giúp cho hoàng thúc, hoàng thẩm. Mặc dù Tây Lăng nguy hiểm trong sớm tối, nhưng một khi yên ổn trở lại, tóm lại vẫn là một quốc gia trăm tuổi. Có thể giúp đỡ hoàng thúc, hoàng thẩm ở nhiều phương diện hơn, đúng không?”

Nhưng, lần này hắn phải thất vọng nữa rồi, Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực không vì lời của hắn mà dao động, mặc kệ biểu tình động lòng gì cũng không lộ ra.

“Những gì muốn nói, người đều nói xong?” Thủy Lung hỏi.

Trương Tôn Tư Duyên há mồm, không có phát ra âm thanh, nhẹ nhàng gật đầu lại lắc đầu.

Thủy Lung không tìm tòi xoắn xuýt với hắn ta nữa, hỏi thẳng ra vấn đề của mình: “Ta muốn biết Thiên Hoa đang ở đâu.”

“Bạch Thiên Hoa?” Trong mắt Trương Tôn Lạc Dân hiện lên nghi hoặc, rồi lập tức tự nhiên lại, nói với Thủy Lung: “Không biết hoàng thẩm có biết quan hệ giữa thái hậu và phụ hoàng? Cho tới nay, phụ hoàng luôn nghe lời thái hậu, thái hậu vốn không yêu thích hoàng thẩm. Bạch Thiên Hoa ở đâu thì ta không biết, nhưng ta nghĩ chắc chắn thái hậu biết, một lần vô tình ta nghe phụ hoàng nói.”

Giả sử là bà thái hậu trước kia, bà ta không những ghét nàng mà còn hận nàng. Hận không thể mau chóng đem nàng xử quyết, nhưng người hiện giờ đang ở trong cung không phải bà ta. Thủy Lung nhìn chăm chú vào ánh mắt của Trương Tôn Tư Duyên, muốn dò xét xem lời hắn ta nói là thật hay giả. Chỉ thấy ánh mắt hắn vẫn bình thản, trong veo như cũ.

“Lời nhiều hơn nữa thì tiểu chất không nói, chỉ xin khuyên hoàng thẩm một câu, cẩn thận với thái hậu.” Lúc Trương Tôn Tư Duyên nói câu này, ánh mắt hắn rất vô tư, để mặc cho Thủy Lung quan sát.

“À.” Thủy Lung không nói gì, nhìn thoáng qua Trương Tôn Vinh Cực.

Trương Tôn Vinh Cực kéo tay nàng đứng dậy, không hề đáp lại Trương Tôn Tư Duyên, một đường rời khỏi An Thái Cung.

Trương Tôn Tư Duyên nhìn theo bóng lưng của bọn họ rời đi, sau khi cửa lớn khép lại, hắn ta mới thu hồi tầm mắt, nhìn Trương Tôn Lạc Dân trên giường, nụ cười vẫn âm áp như cũ, nhưng có chút quái dị: “Đây đều là do người đáng tội, là báo ứng của người. Yên tâm, ta không để người chết dễ dàng như vậy đâu, ta sẽ chăm sóc người, làm đứa con có hiếu trong mắt người, sau đó từng bước một...”

Trương Tôn Lạc Dân trên giường giống như lọt vào cơn ác mộng, chân mày càng nhíu càng chặt, môi cũng trắng bệch, thân thể hơi co giật, nhưng không có tỉnh lại.

Lúc Thủy Lung và Trương Tôn Vinh Cực trở lại Tường Minh Cung lần thứ hai, trong Tường Minh Cung đã chuẩn bị ăn bữa trưa với các món ăn tinh xảo, Hoàng Thanh Tuyết đang ngồi chờ trước bàn ăn.

Ba người dùng cơm trong im lặng, chờ người hầu thu dọn bàn ăn xong, Hoàng Thanh Tuyết lại phát tay cho người hầu lui ra, vẻ mặt buồn rầu nói với hai người: “Mẹ không hỏi chuyện các con và Tư Duyên nói gì. Bởi vì mẹ biết, có hỏi các con cũng không nói. Nhưng mẹ muốn nói cho các con biết, còn nhớ lúc trước mẹ nói với các con có phát hiện manh mối Hoàng Thanh Vũ không?”

Thủy Lung nhàn nhạt gật đầu. Lúc đầu, Hoàng Thanh Tuyết đang muốn nói, lại bị sự xuất hiện của Trương Tôn Tư Duyên cắt ngang.

Hoàng Thanh Tuyết trầm giọng nói: “Ta phát hiện, bà ta, hình như bà ta và Tư Duyên có liên hệ!”

“Ừ?” Thủy Lung nhếch môi cười, lộ ra nụ cười đầy hứng thú.

Trương Tôn Tư Duyên kêu nằng cẩn thận vị thái hậu trước mắt này, Hoàng Thanh Tuyết lại nói hẩn ta và thái hậu kia có liên hệ với nhau.

Hoàng Thanh Tuyết cũng phát hiện ra vẻ mặt khác thường của Thủy Lung: “Xảy ra chuyện gì?” Bà ta nghĩ nghĩ một chút, đáy mắt hiện lên tia buồn bã: “Ta không xin các con tin tưởng ta, chỉ mong các con nhớ lời của ta, ngàn vạn lần hãy cẩn thận.”

Thủy Lung liền nói: “Ta vào cung chủ yếu vì tìm Thiên Hoa, Trương Tôn Tư Duyên nói, nó bị ngươi và Trương Tôn Lạc Dân mang đi.”

Về mặt Hoàng Thanh Tuyết nghi hoặc trong chớp mắt, sau đó nói: “Thiên Hoa? Ta nhớ rồi, là đệ đệ của Thủy Lung. Ta chưa từng mang nó đi, cũng không có nghe Lạc Dân nói...” Bỗng, nét mặt bà ta biến đổi: “Đúng, trước khi Lạc Dân bị thương xác thực muốn nói gì đó với ta, nhưng chưa nói thì đã xảy ra chuyện. Con an tâm, ta sẽ chú ý.”

Hai người này đều không nói rập khuôn, đều không giống giả bộ.

Thủy Lung gật đầu, không có bất kỳ ý tứ nghi ngờ, ép buộc. Đứng dậy cùng Trương Tôn Vinh Cực nói cáo từ rồi rời đi.

Bạch Thiên Hoa mất tích là vì có người muốn dùng hẩn để uy hiếp nằng. Chỉ cần hung thủ không để lộ mục đích, Bạch Thiên Hoa nhất định không gặp nguy hiểm. Cũng không phải lần đầu tiên Thủy Lung gặp chuyện như thế này, nên không lo sợ như người bình thường.

Hoàng Thanh Tuyết muốn giữ hai người lại một hồi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Khi mặt trời xuống núi, Trương Tôn Vinh Cực và Thủy Lung mới về tới phủ Võ vương.

Vừa vào phủ, Thủy Lung liền cảm thấy không khí bên trong phủ không bình thường.

“Vương gia, vương phi, hai người đã về.” Một gã nô bộc quen thuộc vội vã chạy đến, kinh hoàng gọi hai người vừa trở về phủ: “Không xong rồi! Mộc... Mộc tông quân mất tích!”

Con ngươi Thủy Lung co rụt, ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh khiếp người. Nhưng một khắc sao, nằng lộ ra nụ cười tươi, giống như gió xuân lướt qua cánh đồng lúa xanh biếc, có thể thổi tan mọi lo lắng trong lòng người.

Thình lình, nằng đưa chân đá người đến báo tin.

Người này nhanh nhẹn tránh được một cước của nằng, cười ha ha: “Nhanh như vậy đã bị phát hiện, nằng đúng là thay đổi không ít. Nếu là trước kia, nằng nhất định điên cuồng... ặc!” Đột nhiên hẩn dứt lời, thân thể bay ra ba thước. Sau đó, mặc dù hai chân rơi xuống đất trước, nhưng dáng vẻ vẫn chặt vật.

Hẩn tránh được cú đá của Thủy Lung, nhưng không phòng bị được chiêu phong của Trương Tôn Vinh Cực.

Mất thấy thân thể Trương Tôn Vinh Cực hơi nghiêng về trước, cơ thể của người đóng giả làm nô bộc liền cứng ngắc, ánh mắt lộ vẻ kiêng dè.

Hẩn tin, chỉ cần Trương Tôn Vinh Cực muốn, trong chớp mắt Trương Tôn Vinh Cực sẽ đến trước mặt cho hẩn một kích trí mạng. Cho nên, hẩn không dám thả lỏng.

Nhưng, một bàn tay vươn ra trước mặt Trương Tôn Vinh Cực, giống như sợi dây mềm dẻo buộc chặt thú dữ sắp cắn người. Rõ ràng có thể tránh được sợi dây kia, cố tình lại cam tâm tình nguyện dịu ngoan xuống, nhìn chủ nhân cầm sợi dây thừng trong tay.

Thủy Lung liếc mắt nhìn Trương Tôn Vinh Cực, sau đó nhìn về phía người đàn ông đang cứng đờ dưới đất, mỉm cười: “Mộc Tuyết mất tích? Đó cũng là do ngươi đem nằng ta bắt đi.”

Người đàn ông thấy Trương Tôn Vinh Cực không có ý muốn công kích, liền thả lỏng, kinh ngạc nhìn Thủy Lung, ánh mắt giống như muốn giải phẫu nằng: “Đúng là nằng đã thay đổi, trước kia nằng chưa bao giờ nói như vậy.”

“Nói đi, ngươi tới nơi này là vì cái gì?” Thủy Lung không muốn thảo luận vấn đề bản thân với hẩn, lời nói vừa chuyển: “Hay là, ngươi chỉ đơn thuần vì Mộc Tuyết?”

Nếu như không trông thấy người đàn ông si tình nhiều năm như vậy, Thủy Lung nhất định không nghĩ như thế, nhưng mà thấy rồi, cũng không phải không có ảnh hưởng gì với nàng.

Ít nhất, khiến cho nàng tin, trên đời này còn có nhiều người làm những việc ngốc nghếch vì người mình yêu.

“Nếu ta nói, ta vì tò mò chuyện ôn dịch ở thành Kỳ Dương mới đến, ngươi tin không?” Người đàn ông cười nói.

Thủy Lung nhũn mày, nhàn nhạt nói: “Tin, trên đời này có ai không biết Thiên Diện Quỷ Y công tử rất rảnh rỗi, thích nhất chính là thay đổi gương mặt và nghiên cứu độc vật trên thân thể người.”

“Trên thực tế, hiện tại ta cảm thấy ta có sở thích khác...” Người đàn ông bị nói toạc ra thân phận ngoảnh mặt lại, nhìn về phía cô gái gầy yếu: “Người.” Chữ cuối cùng rất nhỏ, chỉ có hân mới nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Có gì không dám

Mộc Tuyết đi tới trước mặt Thủy Lung, lúc đi ngang qua vị Nhân công tử liền lườm hất một cái.

“Mộc tổng quản.” Nhân công tử bày ra dáng vẻ người hầu nam, cung kính gọi Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết khẽ gật đầu, nhưng lúc nghiêng đầu nhìn ra hơi dừng lại, đôi mắt trong veo nhìn về phía Nhân công tử, đáy mắt không chút dao động: “Nhân công tử!”

Đáy mắt Nhân công tử hiện lên ý cười vui sướng, nhưng mặt ngoại lại bữu môi, lộ ra vẻ mặt hài hước: “Lại bị nhận ra, xem ra Tiểu Tuyết vẫn luôn si mê ta.”

Con ngươi Mộc Tuyết lạnh lẽo, dung mạo lạnh nhạt như tuyết kết một tầng băng mỏng, lộ ra ý cười lạnh ngắt.

Cuối cùng, dưới ánh mắt soi mói của Nhân công tử, Mộc Tuyết chẳng thém nói chuyện với hân, bình tĩnh như thường đi tới bên cạnh Thủy Lung: “Vừa rồi muội phát hiện người trong phủ bị bỏ thuốc mê, đang định thông báo cho Lung tỷ tỷ biết. Nhưng, hiện tại hung thủ đã đứng trước mặt mọi người rồi.”

Ánh mắt của Nhân công tử vẫn đặt trên người Mộc Tuyết, lúc bị Mộc Tuyết lườm, hân liền dời tầm mắt, bộ dạng ung dung nói: “Đừng nói như vậy mà, cái gì mà hung thủ, ta cũng không có gây tổn thương cho bọn họ mà.”

Trong khi nói chuyện, mấy người bọn họ đã đi vào bên trong.

Đình tạ trong hoa viên, đám người Thủy Lung vừa ngồi xuống, người làm bưng điểm tâm và trà lên.

Nhân công tử không hề biết khách sáo cầm một miếng quăng vào miệng, hành động không xem là lễ phép, nhưng cũng không thấy thô tục. Miếng điểm tâm vừa vào miệng, mặt mũi hân liền đen lại: “Cái thứ ngọt ngọt ngấy ngấy gì đó, sao ta không biết nàng và Mộc Tuyết thích loại vị này?”

Biểu cảm của Mộc Tuyết và Thủy Lung trở nên rất vi diệu, sau đó, liền nghe Trương Tôn Vinh Cự chậm rì rì nói: “Ngươi có thể không biết.”

Ngón tay thon dài trắng nõn, cầm một khối điểm tâm mai hoa, đưa tới miệng Thủy Lung: “A Lung thích mùi vị gì? Ngươi đều biết rõ?”

Nhân công tử sống đến độ tuổi này, rất ít người hân không nhìn thấu, rất ít người hân phải kiêng dè, nhưng cái vị Võ vương gia mới gặp lần đầu tiên này, rõ ràng là người mới gia nhập.

Thái độ hời hợt của hân, giọng nói êm dịu lười biếng, nghe giống như là một câu trần thuật, nhưng lại khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Thủy Lung tự nhiên mở miệng, tiếp nhận đồ ăn do mã nam dứt tới.

Mùi vị ngọt quen thuộc tràn ngập trong khoang miệng, so với những điểm tâm nàng từng ăn, kỳ thực điểm tâm vừa vào miệng không tính là ngọt. Nàng còn có thể mặt không biến sắc mà nuốt xuống.

Quanh năm ở bên cạnh người yêu thích vị ngọt như cuồng, còn thỉnh thoảng dứt nàng ăn đồ ngọt, dù nàng không phải người thích ăn đồ ngọt, dần dà cũng thành thói quen.

Nhân công tử trợn mắt nhìn Thủy Lung, giống như cái nàng vừa ăn không phải điểm tâm, mà là độc mạnh. Sau đó, chỉ thấy Trương Tôn Vinh Cự cười híp mắt, đem nửa phần còn lại cho vào miệng, lúc đó, ánh mắt như có như không liếc nhìn Nhân công tử, sau khi nuốt bánh xong mới thờ ơ nói: “Không biết thì đừng có nói năng lung tung, có nghe qua câu ‘họa từ miệng mà ra’ chưa?”

Đây là uy hiếp à? Chắc chắn là uy hiếp!

Công tử Nhân híp mắt, nhìn chằm chằm Trương Tôn Vinh Cự, đột nhiên trong đầu lóe sáng, bật thốt: “Trước kia có phải chúng ta đã từng gặp nhau?”

Về mặt Trương Tôn Vinh Cự nhặt nhều vô cùng rõ ràng.

Nhân công tử bĩu môi, hần đường đường là thiên tài trong giới giang hồ, được người người dành tặng danh hiệu Thiên Diện Quý Y, không biết có bao nhiêu người ở ngoài kia kính sợ hần, cho dù là lão đại oai hùng ở một phương cũng nể mặt hần vài phần, ai ngờ khi đứng trước mặt Trương Tôn Vinh Cự người luôn phải cam chịu là hần!

“Thôi kệ.” Nhân công tử tự giác không trêu chọc Trương Tôn Vinh Cự nữa, miễn cho tự tìm tội, nói với Thủy Lung: “Mấy ngày nay, ta sẽ ở lại thành Kỳ Dương để nghiên cứu trận ôn dịch này, muốn ở nhờ Võ vương phủ mấy hôm.”

“Tiền thuê nhà?” Thủy Lung lạnh nhạt mở miệng.

“Cái gì?” Nhân công tử ngẩn người, một hồi mới hồi phục tinh thần hỏi vặn lại, nghĩ là mình nghe nhầm.

Ngón tay Thủy Lung gõ gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói: “Ngươi ở ngoài nhà trọ cũng phải trả tiền thuê phòng đó thôi. Giờ muốn ở lại phủ của ta mà không bỏ một xu à?”

“Ta còn nghĩ rằng chúng ta là bạn.” Đầu Nhân công tử xuất hiện vạch đen, trong lòng càng ngày càng có nhiều kinh ngạc. Tại sao Bạch Thủy Lung lại thay đổi nhiều như vậy? Chẳng lẽ bị thất tình nên phát sinh nhiều thay đổi lớn?

Hần không nhịn được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết cảm nhận được ánh mắt của hần, nàng ta thờ ơ nhìn lại hần, đáy mắt hiện lên sự phức tạp, cũng không phải bình tĩnh như mặt ngoài.

“Anh – em ruột cũng tính toán rõ ràng nữa là.” Thủy Lung thoải mái đáp: “Như vậy đi, trong thời gian người nghiên cứu trận ôn dịch này, có yêu cầu gì thì cứ nói với ta. Nhưng mà ta muốn biết kết quả nghiên cứu cộng với giải được, coi như là tiền nhà đi.”

Nhân công tử lâm ra vẻ tự hỏi: “Nghe cũng được, ta cũng không có tổn thất gì.”

“Nếu như ngươi không nghiên cứu ra được thuốc giải...”

“Nàng còn chưa tin ta sao?” Hần cắt lời Thủy Lung nói, bày ra vẻ vô cùng tự tin.

"Hừ." Trương Tôn Vinh Cự khẽ hừ một tiếng, nắm lấy tay Thủy Lung.

Tiểu hồ ly nhà hần sao lại quen biết nhiều người quái lạ như vậy? Từng người, từng người đều có biểu hiện rất quen thuộc với nàng.

Nhân công tử ung dung liếc Trương Tôn Vinh Cự một cái, trong lòng hần vẫn luôn có một chút nghi ngờ. Hai người bọn họ thật sự chưa từng gặp nhau, nhưng sao lại có cảm giác mơ hồ như đã quen? Theo đạo lý mà nói, dựa vào tướng mạo và khí chất của Trương Tôn Vinh Cự, cho dù Trương Tôn Vinh Cự có mang mặt nạ da người, hoặc là che đậy toàn thân, hần cũng có thể nhìn ra mới đúng.

Cố tình hần lại không nhớ được hai người từng gặp ở đâu. Nhưng cái cảm giác này tuyệt đối không đơn giản, một khi nhớ ra người này là ai, nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Loại cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ vô cùng thần bí này, giống như móng vuốt mèo cào cào trong ngực Nhân công tử, khiến hần không có biện pháp xóa bỏ.

Hần tự cho là nhìn lén rất kín đáo, trên thực tế đã sớm bị Trương Tôn Vinh Cự phát hiện.

Trương Tôn Vinh Cự nâng mắt lên, không hề cho Nhân công tử có cơ hội chạy trốn, ánh mắt bức người, đáy mắt hiện lên sự phiền chán, nhàn nhạt nói: “Ta không có đoạn tay áo.”

“...” Về mặt Nhân công tử cứng đờ, sau đó cứng rắn nói: “Ta cũng không có.”

“Vậy thì đừng có dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn trộm ta!” Lời Trương Tôn Vinh Cự nói ra hết sức trắng trợn, hết sức sắc bén.

Một câu ‘ánh mắt ghê tởm’ vô hình trung giống như mũi tên hung hăng cắm vào lồng ngực của Nhân công tử, khiến hần sực chút nữa phun ra một ngụm máu.

Trương Tôn Vinh Cự làm như không nhìn thấy vẻ mặt hết sức bị đả kích của Nhân công tử, dù có thấy cũng không có chút đồng tình nào, lại tiếp tục đâm thêm một nhát: “Mặt xấu, mắt đục, miệng thối, tứ chi nhỏ bé, đầu óc đơn giản...”

Từng tiếng nói lạnh nhạt, từng chữ biến thành từng mũi tên, đem Nhân công tử đâm ra một trăm cái lỗ.

Cuối cùng, vẫn là Thủy Lung cứu hắn.

"Uống miếng nước." Thủy Lung bung chén nước trà cho Trương Tôn Vinh Cực: "Đừng để bị khát."

"Ừ." Một lời nói chen vào, Trương Tôn Vinh Cực dừng dừng cảm miệng, đáng vẻ thanh nhã bung ly trà Thủy Lung đưa lên, chậm rãi nhắm nháp.

"Vị Võ vương gia này, trước kia, bản công tử và người không có thù oán gì chứ?" Rốt cục, Nhân công tử bình tĩnh lại, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Giả sử không hiểu rõ thói quen của Nhân công tử, cộng thêm khuôn mặt không phải của hắn, người bình thường nhìn thấy hắn, nhất định sẽ không hoài nghi khuôn mặt của hắn là giả.

Trên đời này, chỉ có Thiên Diện Quỷ Y mới có thể chế ra mặt nạ có thể lấy giả làm thật, để biểu tình của con người hiện ra hết sức tự nhiên.

"Không." Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt nói.

Ánh mắt sâu hút như đáy biển của Trương Tôn Vinh Cực lóe lên rồi biến mất, khiến cho Nhân công tử rợn tóc gáy.

Hắn tiếc nuôi cái gì chứ, tiếc nuôi bọn họ không có thù với nhau à?

Lời kế tiếp của Trương Tôn Vinh Cực xác định suy đoán của Nhân công tử: "Nếu có thù, hiện tại người sẽ không đứng ở chỗ này được đâu."

Trình độ nguy hiểm của người này có thể sánh bằng đám người điên trên núi! Nhân công tử suy nghĩ, có nên giúp tên này giới thiệu một chút không nhỉ?

"Nếu không có thù, Võ vương gia cần gì dùng vẻ mặt như không muốn gặp bản công tử?"

Trương Tôn Vinh Cực nhàn nhạt đáp: "Thấy người là khó chịu rồi."

"..." Được! Đáp án rất trực tiếp và rất rõ ràng.

Người ta nhìn hắn khó chịu đấy, đương nhiên là chẳng muốn thấy mặt hắn rồi, hắn còn có thể làm gì?

Nhân công tử rũ mắt xuống, che đi tính toán dưới đáy mắt. Nhân công tử không phải là người hào phóng, nếu trêu chọc hắn, thì hãy chuẩn bị tinh thần cho tốt đón xui xẻo đi.

Nhưng hắn không nhìn thấy, lúc hắn suy tư nhếch miệng cười gian, ánh mắt sắc bén của Trương Tôn Vinh Cực đã nhìn thấu. Nếu hắn nhìn thấy, hắn nhất định sẽ biết rõ, có vài người không thể trêu chọc, mặc dù đối phương chủ động trêu chọc người, người chỉ có thể trốn tránh, tuyệt đối đừng mơ mộng hảo huyền đánh trả lại.

"Nhiều năm không gặp, lần này tới ta có chuẩn bị quà cáp nha." Lúc Nhân công tử ngẩng đầu lên một lần nữa, trên mặt treo một nụ cười rất tươi.

Đưa tay lau mặt, một thứ mỏng như cánh ve được bóc ra, để lộ khuôn mặt ra trước mắt đám người Thủy Lung. Là đáng vẻ một tiểu sinh tuấn tú.

Thủy Lung không biết cái mặt này có phải mặt thật của Nhân công tử hay không. Nói chung, trong trí nhớ của nàng, nàng đã từng thấy không dưới hai mươi gương mặt của Nhân công tử, hình như chưa từng có lần nào là thật.

"Vũ ~" Một tiếng huýt sáo từ trong tay Nhân công tử phát ra.

Thời gian chưa tới nửa chun trà, hai bóng người mang một cái quan tài dài rộng đi tới.

Hai người này đi tới trước mặt Nhân công tử khom người xuống, đặt quan tài xuống đất. Sau đó, gật đầu với Nhân công tử, lại không nói lời nào rồi đi.

Thủy Lung nhìn quan tài trước mắt, dựa vào kí ức của 'Bạch Thủy Lung', nàng chỉ đoán được trong quan tài này nhất định là con người. Cái này chính là hứng thú xấu xa của Nhân công tử.

Lúc Mộc Tuyết nhìn thấy quan tài, môi mím thành đường thẳng. Nàng ta nhớ, nàng ta cũng từng bị đãi ngộ như vậy.

Biểu tình của nàng ta không có thoát khỏi mắt Nhân công tử, trong lòng hắn thầm than: Tiêu rồi! Sao lại quên mất Tiểu Tuyết cũng ở chỗ này. Cái này không phải là khơi dậy kí ức của Tiểu Tuyết năm đó sao? Đều tại năm đó mình quá sức đắc ý vênh vao!

Bây giờ muốn bù đắp cũng không thể bù đắp được, chỉ có thể lấy công chuộc tội.

Nhân công tử một chương đẩy nắp quan tài ra, để người nằm trong đó lộ ra, vẻ mặt tươi cười nói: "Người này được ta nhặt ở ven đường, ta đã kiểm tra nhiều lần rồi, có thể xác định mặt của hắn rất phù hợp với Tiểu Tuyết. Lần này, nhất định có thể giúp Tiểu Tuyết khôi phục thị lực."

Lời vừa nói xong, Nhân công tử phát hiện sắc mặt đám người Thủy Lung rất kì quái. Hắn nghi hoặc nhìn bọn họ, lại nhìn người đàn ông đã tỉnh lại trong

quan tài, sau đó hỏi Thủy Lung: “Người này có vấn đề gì à?”

“Không.” Thủy Lung lên tiếng, nhìn người nằm trong quan tài mở to đôi mắt chết lặng, không nhúc nhích, không lên tiếng của Tư Quy, không khỏi cười: “Chỉ muốn cảm thán, vận mệnh thật kì diệu.”

“Người biết quy tắc làm việc của ta.” Thấy Thủy Lung không nói chuyện rõ ràng, Nhân công tử cũng không hỏi lại, nói thẳng: “Ta cứu mạng gã, muốn lấy đôi mắt của gã, còn đáp ứng hần, giúp hần lấy được người con gái tên Chu Nhi.”

“Ta lại không nhớ người có lòng lương thiện như thế nha.” Đứng trước nàng không biết, hần đối xử với người ngoài hết sức lạnh lùng vô tình, dùng mạng đôi mắt, đây đã là rất tốt bụng rồi, nhưng còn giúp người ta hoàn thành tâm nguyện? Rõ ràng là cố tình tìm phiền toái cho nàng.

Nhân công tử mỉm cười: “Ta thật sự là đại phu cứu khổ cứu nạn.”

Thủy Lung vạch trần bộ mặt thật của hần: “Nếu người thật sự là đại phu cứu khổ cứu nạn, người giang hồ sẽ gọi người là thần y, chứ không phải quỷ y.”

Nhân công tử nhún vai: “Nói chung, ta đã đồng ý, chuyện này liền giao cho người, còn ánh mắt của Tiểu Tuyết, đều không thành vấn đề.”

Mộc Tuyết lạnh nhạt nói: “Ta không sao.”

“Hiện tại không sao, nhưng không có nghĩa là tương lai không có chuyện gì.” Ánh mắt Nhân công tử hơi trầm xuống: “Đừng nghĩ rằng ta không biết, ánh mắt của nàng hiện tại chỉ có thể nhìn rõ những vật trong phạm vi không tới mười thước, không tới nửa năm, ánh mắt của nàng không thể sử dụng nữa, khi đó dùng thuốc và châm cứu cũng vô dụng thôi.”

Mắt Mộc Tuyết hơi mở lớn, đáy mắt hiện lên tia hoảng loạn. Nàng biết bệnh tình của mình nghiêm trọng, nhưng không biết đã chuyển biến xấu đến mức độ này.

“Ta sẽ mang Chu Giáng Từ tới đây.”

Nhân công tử nhìn Thủy Lung: “Nghe giọng điệu này của nàng, nàng quen biết người này?”

Thủy Lung không hề có ý che giấu, liếc nhìn Tư Quy: “Gã bị bọn ta đánh bị thương.”

Công tử Nhân: “. . .”

Thủy Lung cười yếu ớt thản nhiên: “Chu Giáng Từ là tình địch của ta.”

Công tử Nhân: “. . . Vận mệnh đúng là rất kì diệu, ha ha hắc!”

Trưởng Tôn Vinh Cực ôm eo Thủy Lung, lời nói chính nghĩa: “À không xứng!” Trong thiên hạ này, không có người nào xứng đáng trở thành tình địch của nàng.

Thủy Lung cười cười, nhìn Tư Quy: “Chỉ cần Chu Giáng Từ thôi à? Còn có yêu cầu gì thì nói hết luôn đi, nếu không nói không chừng ta sẽ vác một cái xác về cho người.”

Tư Quy vẫn bất động trong quan tài cuối cùng cũng có phản ứng. Gã nhìn chăm chú vào nàng, không động đậy, không nói.

Thủy Lung nhìn về phía Nhân công tử.

Nhân công tử không sao cả nhún vai: “Để tránh bệnh nhân chạy loạn, kêu loạn, cho nên ta dùng chút thủ đoạn nhỏ.” Đi về phía quan tài, lấy một bình sứ trong ống tay áo ra, đổ một viên, bỏ vào miệng Tư Quy: “Có thể nói chuyện.”

“Sống. . . Muốn sống. . .” Tư Quy há miệng, quả nhiên, phát ra âm thanh khàn khàn.

“Phải. . . Khỏe. . . Không. . . Được đả thương. . .nàng!”

“Chuyện sau cùng, ta không thể cam đoan với người.” Thủy Lung thở ơ nói: “Nếu ả phản kháng. . .”

Môi Tư Quy nấp má, cuối cùng không phát ra âm thanh, rừ mắt xuống, cả người chìm vào trong bóng tối.

Nhân công tử nhìn gã một cái, nói với Thủy Lung: “Các người ra tay cũng độc ác quá đi, mạng của gã là do ta cứu về, tứ chi muốn khôi phục như cũ thì rất khó. Kết quả tốt nhất chính là về sau chỉ có thể sinh hoạt bình thường, nội lực chỉ còn lại một phần.”

Thủy Lung không thêm giải thích về quan hệ ân oán oán giữa bọn họ, đối với người muốn giết mình phải xuống tay lưu tình ư? Nàng không phải kẻ ngu, càng không phải thánh mẫu!

“Người có thể nói ta ác độc không ít, nhưng người thì không có tư cách.” Nếu bàn về ác độc, Nhân công tử trong trí nhớ của nàng cũng không kém.

Nhân công tử móc một cuộn giấy từ ống tay áo ra, ném cho Thủy Lung: “Đây là dược liệu cần thiết, ở đây là địa bàn của nàng, mau chóng tìm mua đi.”

“Được.” Thủy Lung trực tiếp đáp ứng.

Những ngày kế tiếp không biết có phải Trường Tôn Tư Duyên đã làm gì hay không, quả nhiên ám sát kéo tới ùn ùn liền biến mất không còn thấy tăm hơi, cũng không có việc hoàng quyền làm khó.

Sau khi Nhân công tử làm phẫu thuật cho Mộc Tuyết xong, liền bận rộn nghiên cứu ôn dịch (cổ trùng) ở thành Kỳ Dương. Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực bắt đầu công kích căn cơ của phủ quốc công.

Cái này cũng không phải Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực có suy nghĩ nông nổi, nhưng đúng lúc điều tra được phủ quốc công có liên quan đến chuyện ôn dịch, cho nên mới xâm nhập tìm kiếm. Mặc kệ công hay tư, bọn họ đều không có lý do buông tha cho phủ quốc công.

Một ngày kia ~ Đầu Hối mang tin về --- Đã tìm được tung tích Bạch Thiên Hoa.

Lúc Thủy Lung nhận được tin tức, nằng chưa kịp hành động, trong cung đã đưa tin tới.

Tin này là Hoàng Thanh Tuyết truyền tới, cũng là tin có liên quan đến Bạch Thiên Hoa, có lẽ vì ngại người truyền tin không thuận tiện, cho nên cũng không có đem tin tức nói rõ ràng, mà là gọi Thủy Lung vào cung nói chuyện.

Sau khi, tin tức này được truyền đến phủ Võ vương chừng năm ngày, Thủy Lung và Trường Tôn Vinh Cực mới vào cung.

Tường Minh Cung.

Hoàng Thanh Tuyết thấy hai người đến, liền phát tay cho cung nữ ở xung quanh lui ra, nói thẳng vào vấn đề: “Lần trước Thủy Lung nhắc tới Thiên Hoa, ta đã tìm được tung tích của hắn.”

“Ở đâu?” Thủy Lung hỏi.

“Tổ Phật Tự.” Hoàng Thanh Tuyết thấp giọng nói: “Thật ra chuyện này là do Trường Tôn Lạc Dân gây ra, nhưng hiện giờ Trường Tôn Lạc Dân nguy hiểm trong sớm tối, mọi chuyện đều nằm trong tay Trường Tôn Tư Duyên.”

Nói cách khác, trước đó Trường Tôn Tư Duyên nói không biết Bạch Thiên Hoa đang ở đâu, đều là nói láo.

Thủy Lung yên lặng gật đầu, tin tức Hoàng Thanh Tuyết nói giống hết tin nằng nhận được.

Hoàng Thanh Tuyết thấy hai người không nói gì, siết chặt khăn trong tay, trầm giọng: “Mẹ có kế hoạch.”

“Ừ?” Kế hoạch?

“Trường Tôn Tư Duyên có mục đích không rõ ràng, hành tung của hắn ta càng khó nói, không bằng chúng ta dẫn hắn ra khỏi hang.”

“Làm sao để dẫn hắn ra khỏi hang?”

“Hai ngày trước, mẹ từng nói rằng gần đây mình không khỏe, tâm thần không yên, muốn đi Tổ Phật Tự ăn chay niệm Phật. Hắn ta đã đồng ý.”

Thủy Lung ngược mắt, nhìn về mặt kiên định của người đàn bà trước mặt: “Người không sợ đây là chui đầu vô lưới sao?”

Hoàng Thanh Tuyết cùng nằng nhìn nhau, bỗng nhiên cười khẽ: “Không phải còn các con sao?”

“Ta không biết bản lĩnh của con và Vinh Nhi lớn bao nhiêu, nhưng nếu có thể cứu ta, tất nhiên là rất tốt rồi.” Hoàng Thanh Tuyết nói nghiêm túc: “Ngày kia, chính là ngày Khuyết Nhan công chúa xuất giá đến Đông Vân, Trường Tôn Tư Duyên không có hơi sức quản việc này, đến lúc đó Thủy Lung có thể cải trang theo ta đi vào chùa.” Bà ta nhìn về Trường Tôn Vinh Cực: “Để tránh cho Trường Tôn Tư Duyên nghi ngờ, cộng với phát sinh tình huống ngoài ý muốn, Vinh Nhi phải ở lại thành Kỳ Dương.”

Im lặng trong nháy mắt, Hoàng Thanh Tuyết nhìn hai người, sau đó tầm mắt rơi trên người Thủy Lung, mím môi hỏi: “Người dám không?”

Bà ta biết, giữa hai người bọn họ, Thủy Lung luôn là người quyết định.

Thủy Lung nhìn bà ta, sau một hồi, khẽ hít mắt lại, cười: “Có gì không dám?”

Hoàng Thanh Tuyết nhìn qua Trường Tôn Vinh Cực, thấy ánh mắt hắn rơi vào người Thủy Lung, không có lên tiếng phản đối. ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Chân tướng thật sự

Khuya chiều giống trống, khiến bầu không khí âm đạm ở thành Kỳ Dương trở nên có sức nặng hơn. Đường phố rộng lớn, dân chúng thối lui sang hai bên đường, đội ngũ đưa tiễn thật dài, màu đỏ thẫm mang khí phách hoàng thất, khiến lòng người cũng hừng hực theo.

Nhưng cần thận quan sát, sẽ phát hiện dân chúng chen lấn hai bên đường bớt đi một, hai phần so với ngày xưa.

Hôm nay, ôn dịch hoành hành, dù biết rõ nay là ngày Khuynh Nhan công chúa xuất giá đến Đông Vân quốc, rất nhiều người dân không muốn ra khỏi cửa, sợ không cẩn thận dính ôn dịch mà chết.

Trận đưa tiễn này, Trương Tôn Tư Duyên làm đủ mọi hình thức, cả triều văn võ đều có mặt.

Trước công chúng, có người phát hiện Trương Tôn Vinh Cực cũng có mặt, cảm thấy Tây Lăng rất coi trọng cuộc hôn nhân này, thậm chí cái vị Vô vương gia quân là áo lụa không kiềm chế được, lúc Tây Lăng gặp khó khăn, cuối cùng cũng có vài lòng thành, biết xem trọng đại cục, ra sức cho Tây Lăng.

Lúc thành Kỳ Dương đưa tiễn náo nhiệt như thế, một đội ngũ im lặng không làm người ta chú ý đi một hướng khác.

Khoảng cách giữa Tổ Phật Tự và thành Kỳ Dương không tính là xa, vì e ngại thân thể Hoàng Thanh Tuyết, mới dùng một ngày để đi.

Trụ trì Tổ Phật Tự đã sớm nhận được mệnh lệnh, tự mình ra đón Hoàng Thanh Tuyết.

Sau khi, mọi người vào Tổ Phật Tự dùng qua cơm chay, sắc trời liền tối dần, Thủy Lung mặc trang phục của tỳ nữ, vẫn đứng bên cạnh Hoàng Thanh Tuyết. (Tô Ngừ: sao ta cảm thấy mục HTT này có vấn đề >”

Nơi ở của Hoàng Thanh Tuyết là một tòa viện trống trải, bà và Thủy Lung ngồi đối diện nhau, xung quanh không có người khác.

“Thủy Lung dự định khi nào hành động?” Hoàng Thanh Tuyết hành văn dứt khoát hỏi.

Thủy Lung nhẹ nhàng lắc đầu, cười nhẹ: “Không cần.”

“Cái gì?” Hoàng Thanh Tuyết ngăn ra, nhất thời không hiểu được ý tứ của Thủy Lung.

Thủy Lung cười nói: “Trên thực tế, hai ngày trước khi ngươi cho ta biết tung tích của Thiên Hoa, thuộc hạ của ta đã tìm được Thiên Hoa rồi, tối hôm qua đã cứu Thiên Hoa ra.”

Về mặt Hoàng Thanh Tuyết không che giấu được sự kinh ngạc, bật thốt: “Ngươi biết tin từ đâu, Thiên Hoa bị giấu ở chỗ nào?”

Thủy Lung hí mắt, giả vờ thần bí nói: “Thiên Hoa bị giấu ở nơi cũng khá thần bí, ở trong chùa miếu này, chắc chắn ngươi nghĩ không ra.”

Không đợi Hoàng Thanh Tuyết hỏi thêm, Thủy Lung bùng ly trà lên uống một ngụm: “Hôm qua đúng là ngày tốt, không những Trương Tôn Thanh Thanh xuất giá, lại thêm chúng ta ngụy trang đến Tổ Phật Tự, đem lực chú ý hấp dẫn lên người chúng ta. Xem động tĩnh của Tổ Phật Tự liền biết, bọn họ còn chưa phát hiện Bạch Thiên Hoa đã bị cứu ra.”

Hoàng Thanh Tuyết chép miệng, giống như muốn hỏi rất nhiều nhưng không biết mở miệng như thế nào. Một hồi mới nói: “Nếu Bạch Thiên Hoa được cứu ra, vì sao ngươi còn muốn đi theo ta đến đây?”

Thủy Lung mỉm cười nói: “Ngươi là mẹ của Đế Duyên, làm sao ta có thể nhìn ngươi một mình đi vào chỗ nguy hiểm. Huống chi, ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc hoàng thái hậu có mục đích và âm mưu gì?”

Hoàng Thanh Tuyết sâu đậm nhìn Thủy Lung: “Ta luôn nghĩ, ngươi cũng không thích ta.”

“Đúng là không thích.” Thủy Lung thần nhiên thừa nhận: “Cũng như ngươi không thích ta thôi.”

Hoàng Thanh Tuyết rũ mắt xuống: “Đó là vì ngươi nói với ta... mà thôi, ta bảo thủ. Ngươi là một đứa bé tốt, chỉ là khác xa với đứa con dâu lý tưởng trong lòng ta thôi.”

“Được ngươi nhắc nhở như thế. Ta chợt nhớ, năm đó, lúc ta cứu ngươi ra. Trong mắt thất trần đầy bức họa...” Thủy Lung lười nhác nằm trên ghế, tựa hồ như rất thích thú: “Người vẽ tranh có kỹ xảo tốt, bức tranh sinh động, người vẽ tranh cho ngươi... nhất định rất yêu ngươi ha!”

“...” Hoàng Thanh Tuyết không trả lời, giống như đang chìm vào trong ký ức.

“Rõ ràng thái hậu oán hận ngươi như vậy, từng ngày từng đêm dày vò ngươi, vì sao còn muốn đem những bức họa của ngươi treo đầy trong phòng?” Thủy Lung ngừng vờ lắc đầu, ánh mắt giống như vô ý, thật ra là đang quan sát từng cử động, biểu tình của đối phương vào mắt.

Bà vai của bà ta hơi cứng ngắc, hai tay rũ xuống dưới ống tay áo, cho nên không nhìn thấy. Bà ta cúi đầu, đôi mắt bị giấu dưới bóng mờ, mím môi, giống như đang ngấm ngấm chịu đựng chuyện gì đó.

“Hiếm khi mẹ chồng, nàng dâu chúng ta có cơ hội đốt đèn nói chuyện đầu đêm, không bằng ta kể cho Thủy Lung nghe một câu chuyện.” Bỗng nhiên, bà ta ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng nhìn Thủy Lung.

“Chăm chú lắng nghe.” Thủy Lung cười nói.

Nếu là ngày thường, nàng nhất định không có hứng thú nghe chuyện xưa gì đó, nhưng hiện tại...

Hoàng Thanh Tuyết ngồi một hồi, giống như đang ủ cảm xúc, lại giống như đang hồi tưởng gì đó, mới chậm rãi mở miệng: “Còn nhớ ta đưa ngươi một xấp giấy không? Đó là ta, ân oán và sự thật giữa Hoàng Thanh Vũ và Trương Tôn Diệp Thu, thật ra ta cố gắng nói dối, đó không phải là sự thật, thế nhưng trong mắt của Trương Tôn Diệp Thu lại là thế này.”

“Năm đó, người gặp Diệp Thu trước chính là ta. Là ta đã cứu hắn, là chính hắn nói thích ta, có thể vì ta mà buông bỏ giang sơn, cùng ta lưu lạc giang hồ, nói rất nhiều lời dễ nghe, đem ta lừa xoay quanh.”

“Ngươi biết không?” Nét mặt Hoàng Thanh Tuyết vẫn dịu dàng như trước, hai mắt lại ngưng kết cảm xúc điên cuồng: “Hắn yêu ta, lại không nhận ra ta! Ta và Hoàng Thanh Tuyết giả trang nhau! Con tiện nhân Hoàng Thanh Tuyết âm thầm dùng thân phận của ta để tăng tị với hắn, để hắn không nhận ra thật giả, đem con tiện nhân đó nhận lầm thành ta!” (Tô Ngữ: ai kêu ngu, thích chơi trò thay đổi thân phận với nhau =3= 2 mụ chả mụ nào được)

“Ta oán hận, thật hận! Nhưng ta lại càng yêu hắn, yêu được nhưng không bỏ xuống được, không thể rời khỏi hắn! Hắn muốn cưới Hoàng Thanh Tuyết, ta vui vẻ mặc giả y (áo cưới) gả cho hắn, nhưng cố tình chỉ có con tiện nhân kia mới có hai nốt ruồi ở thắt lưng. Ta vì hắn buông tha tự do và tín niệm, vì hắn mà tranh người sống ta chết với đám phụ nữ trong cung. Về sau, ngay cả ta cũng không nhận ra chính mình, chỉ cầu có thể cùng hắn dặt tay nhau đến ngày đầu bạc răng long, thế nhưng hắn thì sao... Hắn lại lên lút ta thông đồng với con tiện nhân kia, còn dùng tên của ta, thân phận của ta...”

“Ha ha ha ha!” Hoàng Thanh Tuyết cười điên cuồng, lại khiến người ta cảm thấy như đang khóc, cố tình lại không có một giọt nước mắt: “Thật buồn cười! Ngươi nói xem, đây là chuyện buồn cười cỡ nào hả? Hắn ‘yêu’ ‘ta’ như vậy đó, để ‘ta’ có thể ở bên cạnh làm bạn với hắn nửa đời người, làm người vợ kết tóc sen cho hắn. Hắn yêu ta như thế, vì sao không chịu tin ta mới là Hoàng Thanh Tuyết, tại sao không nhận ra ta mới là Hoàng Thanh Tuyết, tại sao bắt buộc ta phải mang thân phận và cái tên ghê tởm của Hoàng Thanh Vũ này.”

“Hắn không chỉ muốn giết ta, còn muốn giết con của bọn ta. Ta hận hắn, ta hận bọn hắn! Ta muốn bọn họ sống không bằng chết, nhưng ta không nỡ để Diệp Thu chịu khổ, cho nên ta bắt hắn chết trong ‘Túy Sinh Mộng Tử’, về phần con tiện nhân Hoàng Thanh Vũ, ta nhốt ả vào mật thất, cướp con của ả, ngày ngày dùng hình với ả, nói cho ả biết, con trai của ả, gọi ta là mẹ như thế nào, đối xử thân thiết, ý lại với ta ra sao... Thế nhưng chưa đủ, chưa đủ, thương tổn mà ả gây cho ta, những cái này... làm sao mà đủ, tại sao ả có thể có chết, sao lại có thể nhanh như vậy, rõ ràng còn chưa trả hết nợ!”

Hoàng Thanh Tuyết thờ hồn hển, hai tay nắm chặt mép bàn, giống như đang chìm vào điên cuồng.

Thủy Lung không nhanh không chậm rót cho bà ta một ly trà, đưa tới trước mặt bà ta: “Nói nhiều lời như vậy cũng khát nước rồi chứ.”

Thái độ không mặn không nhạt của nàng khiến Hoàng Thanh Tuyết tỉnh lại, nhìn chăm chú vào nàng: “Ngươi phát hiện mọi chuyện lúc nào?”

Thủy Lung biết ả đang hỏi chuyện gì, bình tĩnh nhìn bà ta: “Ngươi là một người tàn nhẫn, đối với người khác độc ác, đối với bản thân càng tàn nhẫn hơn, vì muốn được sự tín nhiệm của bọn ta, cư nhiên ngươi dám đem bản thân mình dẩy vào thành như vậy.”

Nhớ lại cảnh tượng ngày đó của Hoàng Thanh Tuyết trong mật thất, nàng vẫn còn kinh hoàng.

“Lúc đó, thật sự ta không hề hoài nghi gì bà, nhưng chuyện có liên quan đến thái hậu, sao ta lại thả lỏng cảnh giác được.” Thủy Lung cười khê: “Những bức tranh trong mật thất chính là kẻ hở.”

“Bức tranh?”

“Khi một người cực kì ghét hận một người, sao lại có thể đem tranh của người đó treo khắp phòng được chứ? Trừ phi...”

Dưới ánh mắt âm trầm nhìn lom lom của Hoàng Thanh Tuyết, Thủy Lung chậm rãi nói: “Trừ phi, người kia đã chết!”

“Bởi vì người ban đầu ghét hận đã chết, nên mới dùng bức tranh của người đó để làm vật thay thế. Tuy rằng ngươi nguy trang rất tốt, ngay cả máu trên vách tường cũng dùng máu của mình để che giấu, dùng máu của mình để nguy trang trên người, nhưng ngươi nóng lòng thể hiện lại để lộ sơ hở của chính ngươi ra ngoài.”

“Ngươi đã sớm nghi ngờ ta, vì sao còn đi...”

“Cái này còn phải cảm tạ ngươi, vì muốn giành được lòng tin của ta và Đế Duyên, chịu yên tĩnh mấy năm, để ta có thể nhẹ nhõm xử lý chuyện của mình.” Không chọc thủng đôi phương, không xâm nhập điều tra, là để tương kế tựu kế, có được mấy năm yên tĩnh.

Sắc mặt Hoàng Thanh Tuyết nhăn nhó: “Vì sao? Vì sao? Các ngươi người nào người nấy đều muốn cướp những thứ thuộc về ta?”

“Đế Duyên chưa bao giờ thuộc về ngươi!” (Tô Ngự: thôi đi má! Ko chịu khó tìm vũng nước tự soi đi >”

Đột nhiên, Hoàng Thanh Tuyết đập bàn, giận dữ rống lên: “Sao hần lại không thuộc về ta? Là ta nuôi hần lớn, dùng tên của ta mà sinh, Diệp Thu nói rất hay, mẹ của hần là Hoàng Thanh Tuyết, Hoàng Thanh Tuyết! Ha ha ha, hần là con trai của ta, là đồ thuộc về ta!” (Tô Ngự: cái đời trước thật TMD rối loạn !!!!)

Ầm ~

Một đạo khói lửa nổ tung trên không trung, lộ ra hào quang rực rỡ.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng động xôn xao, một bóng người nhảy vào phòng hô to: “Chủ nhân, người bị cướp đi rồi!”

Hoàng Thanh Tuyết trừng mắt nhìn Thủy Lung, ánh mắt nóng như lửa, tựa như muốn thiêu cháy nàng, thanh âm chui từ kẽ răng ra: “Ngươi gạt ta!”

“Tân Quả, trả lời rồi.” Thủy Lung đánh một tiếng vang, thật lòng nở nụ cười.

Nàng trò chuyện với Hoàng Thanh Tuyết nhiều như vậy là vì kéo dài thời gian. Trên thực tế, mấy ngày trước nàng thật là có phách người đến Tổ Phật Tự dò xét, nhưng bí mật lục soát từ trong ra ngoài hết một lượt, vẫn không tìm ra Bạch Thiên Hoa, cho nên nàng mới dùng âm thanh mê hoặc địch, cố tình nói đã cứu được Bạch Thiên Hoa rồi.

Hoàng Thanh Tuyết biết Bạch Thiên Hoa bị cứu đi, nhất định sẽ hoài nghi, thủ hạ của bà ta chính là người sẽ đi điều tra, lúc đó, người của nàng đã thừa dịp này mà tìm ra Bạch Thiên Hoa.

‘Bạch Thiên Hoa bị giấu ở nơi khá thần bí’ là vì nàng tìm khắp nơi vẫn không tìm ra.

‘Trong chùa miếu’ là vì hiện tại, chung quanh chùa miếu không có chỗ giấu người.

‘Ngươi nhất định nghĩ không ra’ một câu sau cùng, giả vờ thần bí, cũng ngăn không để Hoàng Thanh Tuyết tiếp tục hỏi nữa.

Lời này cố tình đảo cái hố cho Hoàng Thanh Tuyết nhảy vào, để người của bà ta dẫn đường.

Hoàng Thanh Tuyết nhìn chăm chú vào nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười lộ ra tia quỷ dị: “Ha ha, dù ngươi cứu được Bạch Thiên Hoa thì sao, người của phủ Võ vương và phủ quận chúa có thể chạy thoát sao?”

“Cái này không nhọc thái hậu lo lắng, ta đã sắp xếp xong cả rồi.” Thủy Lung không hề bị hù.

Năm ngày, bố trí của nàng há có thể ít.

Sóng mắt Hoàng Thanh Tuyết khẽ động, lại cười nói: “Phải không, cũng được. Bọn họ và ta cũng không có ân oán gì, sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến ta. Ta chỉ muốn các ngươi cùng giang sơn Tây Lăng bị diệt vong.”

Thủy Lung nhìn tươi cười quỷ dị của bà ta, hai mắt lộ ra ý hưng phấn và dữ tợn. Loại ánh mắt này, khiến nàng cảm thấy có chút nguy hiểm. Bởi đó là ánh mắt còn kinh khủng hơn so với chết --- Bà ta vì muốn đạt được mục đích, có thể buông tha hết thảy, thậm chí cả tính mạng của bà ta.

Hoàng Thanh Tuyết như say, thân thể như không xương đứng lên, ngược nhìn bầu trời, cười rực rỡ, hài lòng: “Hần đề ý nhất chính là giang sơn ngàn dặm này, hần muốn Vinh Nhi phải bảo vệ giang sơn của hần, muốn Vinh Nhi phải trở thành đế vương mãi mãi, nhưng sau khi hần chết hần không biết, người hần gửi hi vọng căn bản coi thường giang sơn này, người vì hần bảo vệ nguyện vọng của hần, chính là ta!”

“Sao hần lại không thương ta? Sao hần là làm ta bị thương?” Bà ta giang hai tay ra, khàn giọng khê nói: “Giờ đây ta mệt rồi, chịu đủ rồi, ta liền đem mọi thứ hủy diệt hết, nếu không yêu, vậy thì hận đi. Nguyện sau khi chết, vẫn dây dưa không rời!”

Người đàn bà này điên rồi!

Lúc này, Thủy Lung mới cảm nhận rõ, Hoàng Thanh Tuyết điên rồi, vì một người đàn ông, điên rồi!

“A!” Hoàng Thanh Tuyết đau đớn kêu lên, ôm bụng mình, giống như đang chịu đau đớn cực hạn.

Thủy Lung nhướng mày, bà ta uống thuốc độc khi nào?

“Ha ha ha.” Hoàng Thanh Tuyết quay đầu lại nhìn Thủy Lung, giống như phỏng đoán được suy nghĩ của nàng: “Trong nước trà, ta có bỏ thêm Ái Anh Thảo.”

“Ngươi...” Nàng làm sao biết loại thuốc này.

Hoàng Thanh Tuyết lại ho ra ngụm máu, nụ cười sáng lạn: “Các ngươi không cho ta sống dễ chịu, ta cũng không để các ngươi sống thoải mái! Có phải ngươi khó hiểu tại sao ta biết đúng không, ta cho ngươi biết, Hoàng gia của ta từng là ám vệ của Phượng Trào... Khụ, năm đó, ta lên cho ngươi ăn Từ Thân Linh, còn tưởng là... khụ khụ, để cho ngươi có thai, sau đó làm ngươi sảy thai, nhưng không ngờ bụng của ngươi không chịu thua kém... Đã như vậy, ta liền khiến ngươi vĩnh viễn không có cơ hội có con, Từ Thân Linh kết hợp với Ái Anh Thảo, ha ha, khiến ngươi cả đời này không thể có con, sau

này, người sẽ phải ôm con của Vinh Nhi và kẻ khác, đau nhức nội tâm, ha ha...”

Thủy Lung nhíu mày, trong lòng dâng lên một cổ tức giận.

Vốn dĩ nàng chưa muốn có con, nhưng không có nghĩa là người khác có quyền cướp đi khả năng làm mẹ của nàng.

“Khụ!” Đột nhiên, bụng sinh ra cảm giác đau đớn, khiến chân mày Thủy Lung nhíu chặt lại.

Vèo ~

Một mũi tên từ trên không trung giáng xuống, bắn trúng trái tim Hoàng Thanh Tuyết.

“Ah... khụ.” Hoàng Thanh Tuyết mở to hai mắt, thân thể vô lực ngã về sau, lúc rơi xuống ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thủy Lung, miệng đầy máu lẫn bầm: “Hoàng... Hoàng Thanh Tuyết, ta mới là Hoàng Thanh Tuyết, nhớ kỹ... Ta mới là...”

Thủy Lung nhìn sang mái hiên xa xa, trông thấy bóng dáng quen thuộc, không nói một lời, nhẹ nhàng nhảy lên mái hiên, thoải mái bước đi trên ngói xanh.

Trong đêm khuya, bóng dáng của nàng một đạo cầu vồng, nhìn hai phe đang chém giết nhau ở bên dưới.

"Tiểu Long Nhi." Mùi hương hoa sen quen thuộc truyền vào chóp mũi, người nọ nhẹ nhàng nói: “Hôm qua, Trương Tôn Tư Duyên bắt Trương Tôn Vinh Cực lựa chọn, chọn Tây Lăng hoặc người.”

*** Tác giả đi ngang qua ***

Không cần lo lắng, bánh bao sẽ có ~ (' ▽ ') ~

*** Tô Ngữ lượn qua ***

Ý bà nói là sẽ có baby đấy ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Khúc khuỷu

—— Trương Tôn Tư Duyên bắt Trương Tôn Vinh Cực lựa chọn, chọn Tây Lăng hay là chọn người ——

Nhưng lời này rơi vào tai Thủy Lung, cái khiến nàng để ý không phải là kết quả cuối cùng, mà là...

“Đây đều là kế hoạch người âm thầm bày ra à.” Thủy Lung nghiêng đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông có gương mặt xa lạ, có thể làm ra cái mặt nạ chân thật như vậy, nàng chỉ biết có Nhân công tử. Nhưng mà, mặc kệ gương mặt Túc Ương xa lạ cỡ nào, nhưng mùi vị và khí chất của hắn, Thủy Lung không thể nào nhận sai được.

Túc Ương liếc nàng một cái, sau đó liền đưa mắt nhìn chỗ khác, nhàn nhạt nói: “Mấy năm trước, ta đã nói với người, ta sẽ phá hủy Tây Lăng.”

“Chúc mừng người, người thành công rồi.” Thủy Lung thật tình chúc mừng.

Túc Ương khẽ lắc đầu: “Không. Ta còn chưa thành công. Một ngày Trương Tôn Vinh Cực vẫn chọn Tây Lăng, Tây Lăng vẫn là thiên hạ của họ Trương Tôn.”

“Đem ta đặt lên vị trí của một quốc gia, thật là không biết nên khen người tuệ nhãn thức châu (*) hay là nên mĩa mai người.” Nói đến mĩa mai, giọng nói của nàng vẫn mềm mại như trước.

(*) Biết nhìn người, kiến thức như ngọc trai (_ . _ Tịch Ngữ edit bừa)

Túc Ương lại nói: “Một Tây Lăng đã sớm mục nát, giá trị của nó vĩnh viễn không thể bằng người được.”

“Đây chỉ là cách nhìn của người mà thôi.” Thủy Lung nhìn hai phe đánh nhau bên dưới sắp kết thúc trận chiến, lại nhìn sắc trời một chút, thái độ như nói chuyện phớt: “Bỏ hết hào quang của thân phận, ta cũng chỉ là con người thôi.”

“Nhưng thân phận của ngươi không thể vứt bỏ được, dòng máu đang chảy trong người ngươi đã định trước ngươi không thể trốn bỏ trách nhiệm.” Giọng Túc Ương nghiêm khắc, mang theo sự âm trầm không thể cự tuyệt: “Tiểu Long Nhi, ngươi trốn không thoát.”

“Không thử, làm sao biết không được?” Thủy Lung nói, thanh linh bóng dáng nhảy ra ngoài, mũi chân điểm lên ngọn cây, chớp mắt liền ra ngoài hơn mười bộ. (*)

(*) Một bộ bằng 5 thước.

Túc Ương ngẩng ra, theo sát bóng dáng của nàng, vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng: “Ngươi thật sự không hiểu kỳ về lựa chọn của Trương Tôn Vinh Cự ư?”

Thủy Lung không hề đáp lại.

“Hắn lựa chọn Tây Lăng.”

Thủy Lung vẫn không đáp lại, bóng dáng nhanh nhẹn như thoi đưa trong rừng.

Túc Ương khẽ nhíu mày.

Nội lực của hắn hùng hậu hơn Thủy Lung, nhưng bản về thân pháp lại không cao siêu hơn nàng, càng khiến hắn ta kinh ngạc chính là bản lĩnh che giấu và mức linh hoạt của nàng trong núi rừng.

Năm đó, Thủy Lung từ bên người hắn ta trốn thoát, cũng là lợi dụng địa hình, nhất thời không tra xét liền để để nàng trốn mất. Lần này, hắn ta có chuẩn bị, nhưng nàng khôi phục lại nội lực, bóng dáng linh hoạt mà quý dị, muốn bắt nàng tại trong núi rừng quả thật không dễ.

“Tiểu Long Nhi, ngươi trốn không thoát, lối ra ở nơi này đều bị ta...”

Soàn soạt ——

Trước mắt đột nhiên hiện ra cảnh tượng khiến Túc Ương ngây người, lời nói im bật.

Chỉ thấy Thủy Lung nhanh chóng xóc bụi cỏ lên, từ đó lấy ra một vật, thuần thục bày xong tư thế cầm ở trong tay, càng nhanh chóng phóng tới phía trước.

Cảnh tượng phía trước bỗng trống trải, đó là một đoạn nhai (*), không có lối ra. Bởi vậy, đoạn nhai này đối với người bình thường ắt hẳn chết là cái chắc, nhưng đối với cao thủ khinh công, chưa hẳn có thể sống sót vượt qua. Song, không có địa hình rừng núi hỗ trợ, Thủy Lung mạo hiểm nhảy núi vẫn bị Túc Ương bắt lại thôi.

(*) Sườn núi, dốc núi.

Vì vậy, Túc Ương đoán chắc địa hình chỗ này, nên không bố trí người ở đây coi chừng.

Hắn ta nắm chắc mười phần, chỉ cần Thủy Lung chạy trốn về hướng này, hắn ta đều tóm được... Trừ phi, Thủy Lung có thể mọc cánh bay đi.

Nhưng, việc gì cũng có ngoại ý muốn, chuyện ngoài ý muốn này lại cố tình xảy ra.

Thủy Lung cầm mấy bay thô sơ trong tay, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Túc Ương, nhướn mày tà mị cười với hắn ta: “Đáng tiếc, cuộc so tài truy đuổi này, ngươi lại thua nữa rồi.”

Ở đoạn nhai cuồng phong gào thét, mũi chân Thủy Lung khẽ điểm, người lại giống như lông hồng nhảy xuống khoảng không.

Một giây kế tiếp, Túc Ương đứng sát bên mép đoạn nhai, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hình ảnh người bay từ thấp lên cao, từ xa đến gần, chậm rãi biến thành một đạo hư ảnh, càng ngày càng khó bắt được.

Gió lớn thổi tóc dài của hắn ta bay lượn, ánh mắt mê loạn.

Một loại cảm giác buồn phiền tràn ngập trong lòng hắn ta.

Không bắt được, càng ngày càng khó bắt được.

Túc Ương nhìn bóng dáng mờ nhạt trên không trung, ánh mắt tối đen mù mịt.

Tuy rằng không bắt được người, mằm mống hoài nghi đã được gieo xuống, chỉ chờ mọc rễ nảy mầm.

Lần đầu tiên, tình yêu chết yểu; lần thứ hai bị phản bội. Lấy tính tình của nàng, sẽ không động tình động tâm lần nữa.

"Ám chủ." Đột nhiên, một bóng dáng từ trong rừng bay ra, quỳ gối trước mặt Túc Ương: “Thuộc hạ vô dụng, không bắt được người.”

“Hừm?” Mắt Túc Ương lóe lên tia kinh ngạc: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng thuộc hạ nghe lệnh phong tỏa thành Kỳ Dương, lúc vào phủ Võ vương bắt người, phát hiện không thấy bóng dáng đám người Mộc tiểu chủ đâu hết.”

Túc Ương im lặng một hồi, giọng điệu không nghe ra cảm xúc: “Từ khi nào thì... người của Chu Điều Điện trở nên vô dụng như thế.”

Đầu của chàng trai kia như muốn vùi vào mặt đất: “Thuộc hạ vô dụng!”

Gã không thể giải thích rõ được, vì bọn họ không biết đám người Mộc Tuyết chạy trốn như thế nào. Phải biết rằng, bọn họ liên hợp với Trương Tôn Tư Duyên, phong tỏa thành Kỳ Dương và phủ Võ vương, cũng mưu tính đến Nhân công tử đã dịch dung, không có buông tha cho bất cứ người nào, rốt cuộc bọn họ chạy thoát như thế nào?

Túc Ương không nói gì, ước chừng sau ba giây, mắt hắn ta lóe sáng: “...Công chúa xuất giá.”

Hôm nay, chỉ có một đội ngũ công khai rời khỏi thành Kỳ Dương, chính là đội ngũ đưa Khuynh Nhan công chúa xuất giá.

“Đi ngăn cản đội ngũ xuất giá đến Đông Vân...” Lời nói một nửa, hắn ta liền dừng lại. Giả sử bọn họ dựa vào đội ngũ xuất giá của Trương Tôn Thanh trốn thoát, như vậy đã qua một ngày một đêm, chờ lúc bọn hắn đuổi theo, người chắc chắn đã trốn thoát mất.

Một đôi mắt đào hoa đầy nghi hoặc, lạnh lẽo, lộ ra sát ý lạnh thấu xương: “Giết!”

“Dạ!” Chàng trai bảo vệ được mạng nhỏ, âm thầm thở dài một hơi.

Ám chủ vẫn trọng tình lại như vô tình. Đối với đám người có huyết thống còn sót lại như bọn hắn, chỉ cần không phạm vào tội lớn, sẽ không lấy mạng bọn họ. Nhưng, đối đãi với người khác lại rất tàn nhẫn, cả một đội ngũ đưa dâu, có bao nhiêu người vô tội, đều bị một câu nói nhẹ bồng của hắn ta mà mất tính mạng.

Mặt trời lặn về tây, cách thành Kỳ Dương mấy trăm dặm, trên đường lớn cạnh núi. Đội ngũ xuất phát từ thành Kỳ Dương đến Đông Vân đang nghỉ ngơi tại chỗ này.

“Từ Linh, công chúa vẫn chưa khỏe sao?” Quan quân hộ tống đội ngũ xuất giá lần này chính là Lưu Vũ, hắn ta hướng cung nữ bên người công chúa Trương Tôn Thanh hỏi thăm.

Từ Linh lắc đầu: “Đầu chúa vẫn còn khó chịu, hiện tại không thể đi tiếp.”

Lưu Vũ khó xử chau đôi mày rậm: “Nhưng hiện giờ sắc trời không còn sớm, nếu không lên đường sớm, e rằng trước khi trời tối sẽ không tìm được khách sạn để nghỉ tạm, đến lúc đó...”

“Xi xào ~” Một con hùng ưng bay qua bầu trời, kêu lên vài tiếng, Lưu Vũ thấy tốc độ kia, không nhận được sợ hãi than: “Thật nhanh.”

Khi hắn ta ngẩng đầu, đã bỏ lỡ vẻ mặt biến đổi trong chớp mắt của Từ Linh. Chờ lúc hắn ta quay lại nhìn nàng ta, nàng ta đã khôi phục lại như thường, nói với hắn ta: “Đã như vậy, nô tỳ sẽ nói với công chúa một chút.”

Lưu Vũ gạt đầu, còn không quên dặn một câu: “Công chúa là kim chi ngọc diệp, không thích hợp qua đêm trong rừng núi.”

Từ Linh gạt đầu, bước lên cỗ xe ngựa tinh xảo xa hoa. Không tới một chốc, nàng ta liền đi xuống, nói với Lưu Vũ: “Công chúa nói, có thể đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Hành động trả thù

Ở một nơi khác, thành Kỳ Dương, đại nội hoàng cung đang trong bầu không khí nặng nề.

Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, xông vào khoang mũi rồi đến dạ dày, khiến người ta kinh hãi. Xác chết lộn xộn đầy đất, máu loãng chảy vào trong khe hở của phiến đá, cho dù là lúc Càn Vương dẫn binh đến bức vua thoái vị, cũng không có tổn thất kinh khủng như vậy.

Có ai ngờ được, kẻ tạo nên hết thảy mọi chuyện đều là do Một – Người!

Bọn lính còn sống sót sau cuộc chiến đấu đang chết lặng chuyển xác chết trên đất, sắc mặt và môi đều tái nhợt, kinh hoàng.

Một bóng dáng không coi ai ra gì tiêu sái đi đến gần hoàng cung.

Nhóm ngự lâm quân như chim sợ cành cong, cẩn thận nhìn chăm chú người kia.

“Túc đại nhân.” Minh Lễ Tầm lập tức ra đón.

Túc Ương nhìn xác chết và vết máu dọc đường đi, dần dần vào chủ điện liền thấy cảnh tượng máu me chưa được xử lý xong, đáy mắt hiện lên chút kinh dị.

"Trường Tôn Tư Duyên đâu?"

“Thái tử điện hạ đã đến An Thái Cung.”

Trường Tôn Tư Duyên đúng là có tới An Thái Cung, nhưng đó là chuyện nửa canh giờ trước. Lúc này, hắn ta vẫn đứng ở nơi cao nhất hoàng cung, bên cạnh là chiếc xe lăn, trên xe lăn là một ông già tiêu tụy.

Nếu có người nhìn thấy ông già tiêu tụy này, nhất định không nhận ra đây chính là Trường Tôn Lạc Dân còn chưa quá năm mươi tuổi. Bỗng nhiên tóc trắng bạc phơ, khuôn mặt nhiều nếp nhăn, gầy trơ xương, cả người mặc trang phục hoa lệ màu vàng rực, nhưng đã không còn oai phong như năm đó.

“Phụ hoàng, người thấy sao?” Trường Tôn Tư Duyên hơi ngồi chồm hồm, để tầm nhìn của hắn ta song song với Trường Tôn Lạc Dân. Hắn ta mỉm cười nhìn khoảng không phía trước, liếc mắt liền thấy cảnh cả kinh thành phồn hoa: “Nơi này là thành Kỳ Dương, hoàng thành của Tây Lăng, hoàng thành của nhà Trường Tôn chúng ta.”

Ánh mắt Trường Tôn Lạc Dân hiện lên vui mừng nhìn hắn ta, ngay sau đó, ánh mắt ông ta cũng nhìn ra xa, đáy mắt hiện lên sự không cam lòng và thê lương.

Ông ta im lặng một hồi lâu, Trường Tôn Tư Duyên cũng im lặng cùng ông ta. Khuôn mặt vẫn mang nụ cười ảm áp như ánh dương, làm người ta yêu thích.

"Tư Duyên." Thanh âm khàn khàn, gần như làm người ta không nghe rõ ông ta nói cái gì.

“Có con.” Trường Tôn Tư Duyên lại hiểu.

Một cánh tay giờ lên, khó khăn, run run để lên đầu hắn ta.

"Tây Lăng, Tây Lăng. . ." Ngay cả nói chuyện cũng không run run khó khăn diễn thành lời, ánh mắt Trường Tôn Lạc Dân lộ ra ánh sáng vô tận: “Chỉ nhờ vào con... Con là... Con là đứa con mà ta cảm thấy kiêu ngạo nhất.”

“Phụ hoàng.” Trường Tôn Tư Duyên nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Đáng tiếc, con sợ con không thể hoàn thành tâm nguyện của người.”

Hai mắt Trường Tôn Lạc Dân trừng lớn. Rất rõ ràng, hắn không ngờ Trường Tôn Lạc Dân sẽ cho hắn đáp án này.

Trường Tôn Tư Duyên coi như không thấy sự khác thường của ông ta, chậm rãi đứng lên, chỉ vào tường thành lớn của Kỳ Dương, nhẹ giọng nói: “Hiện nay, thành Kỳ Dương có ôn dịch dữ dội, không chỉ có bá tánh mà con có rất nhiều bá quan văn võ đều trong con nguy kịch, không có biện pháp bảo toàn vững vàng cho triều đình. Ngay trước không lâu, hoàng thúc không muốn hiệp trợ con thống trị Tây Lăng, hơn nữa còn nổi điên đem văn võ trong triều giết gần một nửa, ngự lâm quân của hoàng cung hầu như bị giết hết...”

Hắn ta quay lại nhìn biểu tình của Trường Tôn Lạc Dân, sung sướng phát hiện tư máu rậm rạp và ánh mắt hung ác của ông ta, cộng thêm gương mặt đỏ bừng vì tức giận, lại cho ông ta thêm một kích trí mạng: “Tây Lăng, thật sự phải hủy diệt rồi. Con không gánh vác nổi.

“TRƯỜNG – TÔN – VINH – CỰC!” Trường Tôn Lạc Dân rống từng chữ ra cái tên này, vô cùng rõ ràng.

“Còn có một việc, phụ hoàng nghe xong, ngàn vạn lần phải nén bi thương.” Trên trán Trường Tôn Tư Duyên lắng đọng u buồn, khẽ rũ con ngươi xuống, để che giấu con ngươi dưới đôi lông mi dày, cả người mờ mịt trong ưu thương: “Hoàng nãi nãi...”

“Mẫu hậu?!” Sắc mặt Trường Tôn Lạc Dân tái nhợt.

Trường Tôn Tư Duyên nhẹ nhàng gật đầu: “Hoàng nãi nãi, bị Bạch Thủy Lung...” Câu tiếp theo không cần hắn ta nói nhiều, cũng đủ khiến người ta hiểu rõ ý trong đó.

Thân thể Trường Tôn Lạc Dân run rẩy, thân thể suy yếu tàn tạ dâng lên sức mạnh kinh khủng, tùy thời có thể bộc phát.

“Phụ hoàng, việc này cũng không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Bạch Thủy Lung.” Trường Tôn Lạc Dân cười nhạo ở trong lòng, hắn ta chưa bao giờ có hảo cảm gì với Hoàng Thanh Tuyết, nhắc tới bà ta là vì muốn Trường Tôn Lạc Dân nhớ bà ta, khiến Trường Tôn Lạc Dân đau khổ!

“Không thể trách ả?” Giọng điệu Trường Tôn Lạc Dân tràn ngập lửa giận, ngay cả ánh mắt của ông ta cũng hiện lên tia ác độc.

Ánh mắt đỏ chảnh những không làm Trường Tôn Tư Duyên tức giận, trái lại càng khiến hắn ta vui sướng. Hắn ta cực kì chán ghét ánh mắt từ ái của đối phương khi nhìn mình, cùng với tất cả các hành vi yêu thích.

“Phụ hoàng, có một số chuyện người không biết.” Trường Tôn Tư Duyên càng cười ôn hòa hơn: “Trận tai họa này là do hoàng nãi nãi giúp đỡ một tay. Nếu không phải bà ta cố ý buông trôi, Càn Vương không thể nào bức vua thoái vị được. Trận ôn dịch trong thành Kỳ Dương cũng do bà ta hợp tác với người ngoài gây nên. Sau đó, bà ta bắt Bạch Thiên Hoa uy hiếp Bạch Thủy Lung, muốn giết chết nàng ta.”

“Người nói bậy bạ...” Trường Tôn Lạc Dân tức giận, thân thể giật bắn, muốn đứng lên khỏi xe lăn, nhưng có lòng không đủ sức.

“Phụ hoàng, ta không có nói bậy.” Trường Tôn Tư Duyên cắt ngang lời rống giận của ông ta, giọng nói vẫn ung dung, ôn hòa như trước: “Phụ hoàng, trong lòng hoàng nãi nãi, ngài chẳng có chút giá trị nào cả. Bà ta vì muốn trả thù hoàng thúc và hoàng thẩm, có thể không để ý vứt bỏ ngài và giang sơn Tây Lăng Giả sử, nếu không phải hoàng thúc không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hoàng nãi nãi nhất định sẽ đem ngôi vị hoàng đế dâng lên trước mặt hoàng thúc.”

“Tư Duyên, người đang nói cái gì?”

“Ta chỉ nói lời thật mà thôi!”

Sắc mặt Trường Tôn Lạc Dân vận vẹo, đối lập với vẻ mặt tươi cười của Trường Tôn Tư Duyên.

Giờ khắc này, Trường Tôn Lạc Dân cũng cảm nhận được tia quý dị, sự quý dị kia đến từ người Trường Tôn Tư Duyên.

Ánh mắt ông ta dần thay đổi thành nghi ngờ, không có bị Trường Tôn Tư Duyên bỏ lỡ.

“Ha ha ha.” Trường Tôn Tư Duyên vui mừng cười ra tiếng, âm thanh càng lúc càng lớn, tiếng cười trong trẻo phá tan mọi lo lắng. Nhưng hắn ta chỉ liếc nhìn Trường Tôn Lạc Dân bằng cặp mắt lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, làm người ta sợ hãi.

“Phụ hoàng, chuyện ngu xuẩn nhất đời này người không làm chính là... không có giết ta!”

“Cái... Cái gì?”

“Người thật sự nghĩ rằng ta không biết gì hết sao?” Trường Tôn Tư Duyên tới gần ông ta, thân thể nhìn như cao gầy thật ra rất to lớn, chặn đi ánh sáng, đem Trường Tôn Lạc Dân bao phủ trong mờ tối, nhẹ nhàng nói: “Mẹ của ta không phải là Lan Quý Phi chết, cũng không phải là hoàng hậu hiện tại, mà là trưởng công chúa của Lâu Dương năm xưa.”

“... Người, người...” Trường Tôn Lạc Dân trừng hai mắt khó tin.

“Người nghĩ rằng, năm đó, ta hoảng sợ quá mức nên mất trí nhớ, lại không biết những chuyện năm đó ta nhớ rất rõ ràng.” Đoạn trí nhớ kia không khỏi vọt lên trong óc hắn ta, khiến Trường Tôn Tư Duyên thất thần trong nháy mắt. Hắn ta thở dài một hơi, nhìn Trường Tôn Lạc Dân nhẹ giọng hỏi: “Ta nhớ rõ người tự tay giết chết cha ta, mạnh mẽ chiếm lấy mẹ ta, còn dự định giết chết ta. Thế nhưng, mẹ ta nói, ta là con của người... Ha ha ha, người lại tin, người đúng là kẻ ngu xuẩn. Người không biết có tiền có thể sai khiến ma quỷ sao? Vị đại phụ giúp chúng nghiệm chứng chính là người do mẹ ta mua chuộc.”

Mặt Trường Tôn Lạc Dân xám ngắt, mặt tràn đầy sắc thái không thể tin.

Ông ta không thể tin được, ông ta cư nhiên nuôi còn trai của người khác nhiều năm như vậy, đồng thời còn xem nó như bảo bối mà yêu thương, lên kế hoạch đem mọi thứ tốt nhất dành cho hắn ta, ngay cả vị trí kia cũng chuẩn bị sớm cho hắn ta, để hắn ta dễ dàng lên ngôi.

Hèn chi, giữa bọn họ không hề có điểm giống nhau, nhưng hắn ta lại có bảy phần giống mẹ, mỗi khi nhìn vào gương mặt này, ông ta lại không thể quên nàng, những áy náy và si mê với mẹ của hắn ta, đều bù đắp lên người hắn ta.

“Ta luôn chờ ngày này, chờ ngày này.” Trường Tôn Tư Duyên cười sung sướng.

Hắn ta nghiêng cười đến gần Trường Tôn Lạc Dân, sâu kín nói: “Tự tay đem giang sơn cả đời mình coi trọng dâng cho kẻ thù, cảm giác như thế nào?”

“...” Trường Tôn Lạc Dân nặng nề thở dốc, cảm xúc tức giận và đau khổ ngưng tụ, khiến ông ta không thể hô hấp.

Trường Tôn Tư Duyên nhìn hắn, một hồi sau mới đứng thẳng dậy, từ trên nhìn xuống như đang nhìn con kiến hôi, cười lạnh một tiếng: “Trên thực tế, cho tới nay, người và tiên hoàng mà người hận có gì khác nhau?”

Trường Tôn Lạc Dân sững sốt, ngây ngơ ngửa đầu nhìn Trường Tôn Tư Duyên.

“Lúc đó, người luôn nói với ta, vì sao tiên hoàng luôn yêu thương Trường Tôn Vinh Cực, tại sao lại bắt công như vậy, không đặt mẹ con các người vào trong lòng. Vì Trường Tôn Vinh Cực, tiền để có thể bỏ mặc các người, thậm chí giết các người, thế nhưng bản thân người thì thế nào hử?”

Trường Tôn Tư Duyên chậm rãi cười nói: “Không phải người cũng thiên vị ta đó sao, âm thầm giết hại rất nhiều cốt nhục chưa chào đời của mình, lại đem những hoàng tử khác đặt ở nơi nào? Bọn tử hoàng tử vì muốn bảo vệ mạng mình, quanh năm suốt tháng chơi bời lêu lổng, kẻ nên được lập làm thái tử - Càn Vương, luôn luôn bị người cố tình xem nhẹ, đồng thời còn đề phòng...”

Môi của Trương Tôn Lạc Dân không còn chút máu.

“Cần vương không phải là người của năm đó sao. Đáng tiếc, hắn ta không có thành công như người, bởi vì ta không phải Trương Tôn Vinh Cực, không có xem thường ngôi vị.”

“Còn có hoàng hậu...” Nói đến đây, Trương Tôn Tư Duyên lộ vẻ mặt chán ghét: “Tìm một người có vài phần giống mẹ ta để làm thể thân, người thật khiến ta ghê tởm”

Dù vẻ mặt hắn ta rất chán ghét, nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ, trái lại làm cho Trương Tôn Lạc Dân đau lòng như bị dao cắt.

Chính mình bị hình tượng ôn hòa này lừa dối!

“Nói xong chưa?”

Thanh âm kỳ lạ thỉnh thoảng thu hút sự chú ý của hai người.

Trương Tôn Tư Duyên chậm rãi đến trước mặt Túc Ương, ánh mắt hiện lên chút kiên trì, rất nhanh liền bị che giấu, mỉm cười: “Sao Ám chủ lại có lòng đến đây.”

Theo kế hoạch, bên phía Bạch Thủy Lung do Túc Ương phụ trách, Trương Tôn Vinh Cực thì do hắn ta xử lý.

Cho nên, hắn ta mới dám nói chuyện Hoàng Thanh Tuyết đã bị Thủy Lung giết hại. Cho dù, hắn ta biết, cuối cùng không phải Thủy Lung ra tay, Hoàng Thanh Tuyết cũng chết.

Túc Ương không có giải thích với hắn ta, lạnh nhạt hỏi lại: “Trương Tôn Vinh Cực như thế nào?”

“Bản lĩnh của hắn còn lớn hơn trong tưởng tượng của chúng ta.” Trương Tôn Tư Duyên nói thật: “Một đội cung tiễn thủ, ba đội ngự lâm quân, mười tên kim bài ám vệ, tất cả đều bị giết hết. Nếu như không phải hắn chủ động rời đi, nhất định sẽ bị tổn thất nhiều hơn nữa.”

Túc Ương nhíu nhíu mày: “Thất Hồn Tán hiệu quả không?”

“Chút chuyện ấy còn làm không xong, ta không còn mặt mũi gặp người rồi.” Trương Tôn Tư Duyên cười khê, lé mắt liếc Trương Tôn Lạc Dân, cười nói: “Thái hậu không hổ là thái hậu, thật tàn nhẫn xuống tay với đứa nhỏ, sau cùng lại để chúng ta tiện nghi.”

“Ta muốn là kết quả.” Túc Ương không có tâm tình nghe hắn ta nói nhảm.

Trương Tôn Tư Duyên vô cùng kinh ngạc vì gã không kiên nhẫn, chẳng lẽ bên phía gã thất bại? Mặt ngoài không hề lộ tâm tư gì, đem tình hình thực tế báo cho Túc Ương biết: “Lúc Trương Tôn Vinh Cực rời đi, gần như đã phát điên, hai mắt đỏ đậm chứng tỏ độc đã ngấm sâu, những nơi hắn đi qua, chẳng cần phân biệt liền tàn bạo xuống tay giết người, sau đó người của hắn đến, cũng bị hắn giết, bởi vậy chứng tỏ mọi thứ đều như chúng ta mong muốn.”

“Ừ.” Túc Ương rũ mắt xuống, im lặng rời đi như lúc đến.

Trương Tôn Tư Duyên nhìn bóng lưng của gã, lúc gã sắp biến mất ở cửa quẹo, hắn ta vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Không biết phía bên Ám chủ như thế nào?”

Thân ảnh Túc Ương không hề dừng lại dù một giây, cũng không hề trả lời câu hỏi của hắn ta.

Im lặng như thế kia, ngược lại khiến Trương Tôn Tư Duyên càng thêm xác định suy nghĩ của mình.

Xem ra, bên phía gã đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, thật là đáng tiếc.

“Phụ hoàng, người nghe thỏa chí không?” Quay đầu nhìn Trương Tôn Lạc Dân.

Trương Tôn Lạc Dân siết chặt tay ghế, khàn giọng gầm nhẹ: “Nghịch --- Chướng!”

Trương Tôn Tư Duyên ôn hòa nhã nhặn cười nói: “Cũng là ngài đem nghiệp chướng là ta, nâng lên ngôi vị hoàng đế.” Nhìn về phía xa, âm thanh mờ ảo: “Nhưng, rất nhanh, nơi này sẽ không còn mang họ Trương Tôn nữa, mà là đổi thành học Quý.”

"..." Nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

“Phụ hoàng...”

“Đừng gọi trẫm như vậy!”

“Hừm? Không thích ta gọi như thế? Ha ha, trên thực tế, ta cũng chẳng muốn gọi như vậy. Vậy đi, Trương Tôn Lạc Dân, người nhìn kỹ cho ta, nhìn giang sơn Tây Lăng này, sẽ bị Lâu Dương chiếm đoạt như thế nào!”

“Ngươi... Không được chết tử tế!”

“Ha ha.”

Ngày sau đó, trong khách sạn của trấn nhỏ, đội ngũ đưa Khuynh Nhan công chúa xuất giá bị giết hại sạch sẽ, mặc kệ tỷ nữ hay binh sĩ đều không còn một mống, tới buổi sáng, khi tiểu nhị đến kêu cửa mới phát hiện án mạng.

Năm ngày sau, là ngày Cần vương bị hành hình. Đồng thời, thành Kỳ Dương dán hoàng băng, nói về việc Võ vương Trương Tôn Vinh Cực và Võ vương phi mang tội phản quốc, truy nã toàn quốc.

Lúc này, dân chúng vây quanh hoàng băng, từng tiếng tức giận mắng Trương Tôn Vinh Cực và Bạch Thủy Lung, càng có nhiều người dân mang trứng và rau thối ném vào hoàng băng, giống như đem hoàng băng xem thành người bọn họ căm hận.

“Yêu nữ, ác quỷ, bọn họ đều đáng chết vạn lần!”

“Hu hu hu, Bạch tướng quân thân là đại tướng của một nước, ấy vậy mà sinh ra đứa con gái độc ác như thế, trận ôn dịch này, trận ôn dịch này cư nhiên do Bạch Thủy Lung sắp đặt, ả sẽ bị trời phạt!”

“Chết không chỗ chôn...”

"Giết bọn họ, giết bọn họ!"

Từng tiếng mắng chửi tức giận, dân chúng tràn ngập nổi hận thù.

Trong số người dân không hiểu rõ phải trái, cũng có người biết rõ chân tướng.

Phương Tuấn Hiền đọc rõ mọi thứ ghi trên hoàng băng, sau khi xem xong lại im lặng không nói. Diện mạo của hắn được bao phủ dưới lớp vải sa màu đen của nón vành rộng, để người ta không nhìn rõ biểu cảm của hắn. Nhưng, những người đến gần hắn có thể cảm nhận được khí thế áp bách của hắn.

Phản khí thế vô hình này khiến dân chúng tự động cách xa hắn, chừa lại một khoảng trống cho hắn đứng.

“Công tử.” Tên thuộc hạ áo lam nhẹ giọng nhắc nhở: “Thời gian không còn sớm.”

Sau khi, Phương Tuấn Hiền dừng lại một giây, mới gạt đầu, kẻ đó rời khỏi nơi dán hoàng băng.

Bọn họ không đi bao xa, liền có một chiếc xe ngựa đậu ở chỗ này.

Phương Tuấn Hiền im lặng lên xe ngựa, tên thuộc hạ áo lam tự nhiên ngồi lên vị trí đánh xe, vung roi chậm rãi lái xe ngựa đi.

Màn xe bị Phương Tuấn Hiền vén lên, hắn nhìn cảnh vật dần thay đổi, ánh mắt híp lại thành một đường như lưỡi dao sắc bén.

Hơn hai mươi năm sinh sống ở nơi này, cuối cùng lại phải rời đi. Có lẽ, đại ca nói đúng, nơi này vốn không thích hợp với hắn.

Hai tháng sau, biên quan truyền tin đến, quân đội Tây Lăng thua lớn, đại quân Lâu Dương đã đánh vào nội cảnh.

Tin tức này không chỉ truyền đến tai Trương Tôn Tư Duyên, lại không biết là ngoài ý muốn hay do có người cố ý tung tin truyền đến tai dân chúng Tây Lăng. Toàn bộ Tây Lăng đại loạn, lòng dân hoang mang.

Nhưng, cảnh tượng đại quân Lâu Dương tàn sát bừa bãi khiến dân chúng Tây Lăng lo lắng, kinh sợ không có xảy ra. Trái lại, truyền đến tin tức Tây Lăng và Lâu Dương bàn bạc nói chuyện với nhau. Tây Lăng đồng ý sáp nhập vào Lâu Dương, đất đai và dân chúng đều thuộc về Lâu Dương, trên đời này không còn quốc gia gọi là Tây Lăng nữa. Chỉ mong Lâu Dương đối xử tử tế với dân chúng Tây Lăng, xem dân chúng Tây Lăng như con dân của nước họ mà đối đãi.

Kết quả cuối cùng, làm dân chúng Tây Lăng vừa mừng vừa chua xót.

Chua xót vì quốc gia mình bị diệt, vui mừng vì mình không bị chiến tranh làm liên lụy, gặp cảnh trăm họ lầm than, thống khổ.

Tin tức Tây Lăng bị Lâu Dương chiếm đoạt rất nhanh bị những người không liên quan biết được, Thủy Lung đã về tới thành Nam Vân cũng không ngoại lệ.

Lần này, không thiếu sự kiện nằng và Trương Tôn Vinh Cực chịu tội oan thay cho người ta.

Bấy giờ, so với thành Kỳ Dương có áp suất thấp, thành Nam Vân vẫn náo nhiệt và phồn hoa như trước. Cho dù Tây Lăng từng truy nã Thủy Lung, nói Thủy Lung là kẻ đầu sỏ gây nên sự kiện ôn dịch ở thành Kỳ Dương, đều không cách nào ngăn cản đường tiền tài và mức độ được hoan nghênh của thành Nam Vân.

Lãnh thổ thành Nam Vân có rất nhiều hòn đảo, tại một hòn đảo nằm ở trong chỗ sâu không làm người khác chú ý đến, đã sớm bị Thủy Lung phát hiện,

âm thầm đem nó thành một trong những nơi được bồi dưỡng.

Bên ngoài hòn đảo nhìn không thấy có gì đặc biệt, chậm rãi đi sâu vào trong mới khiến người ta tỉnh ngộ được chỗ đáng sợ và quý giá của nó. Cạm bẫy trên đảo là do Thủy Lung và bậc thầy về chế tạo cơ quan cùng nhau dựng nên, không có bản đồ và chuẩn bị từ trước, hoặc có thực lực cao hơn Thủy Lung mà xông vào, e rằng chỉ có chín phần chết, một phần sống.

Phòng ốc được xây ở trên cây, đặt ở trung tâm đảo, được che giấu cẩn thận, liếc nhìn sơ qua khó phát hiện... phòng ốc tồn tại trên cây.

Vào –

Một tiếng vang nhỏ, một gã thiếu niên mặc đồ rắn rỏi bay vọt giữa rừng cây, động tác nhanh nhẹn, mạnh mẽ, giống như con khỉ trong rừng.

Chỉ thấy hắn nhún nhảy khắp nơi, tự nhiên lui tới trong cánh rừng tương đối lớn, trong chốc lát liền tới chỗ khe núi thác nước. Đứng trên một nhánh cây cao, nhìn tòa lâu các bên cạnh khe núi, cùng với bóng dáng người ở bên ngoài và trong lầu các, hắn liền nhếch môi nở nụ cười.

Thiếu niên nhảy khỏi cây cao, lên xuống mấy cái liền đến bên ngoài viện lầu các. Trước tiên, hắn vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, sau đó mới cẩn thận đi vào nhà.

"Thành chủ đại nhân, Mộc Tuyết đại nhân, huấn luyện viên Lục Quyền, tổng quản Lâu..." Chờ đến trước mặt mọi người, hắn mới đứng thẳng, chào hỏi từng người một.

Thủy Lung ngồi trên ghế mềm ngược mắt nhìn thiếu niên, ánh mắt liền dời xuống giỏ xách trong tay hắn, bên trong có thứ gì, nàng không cần nghĩ cũng biết được.

Nàng nhớ, thiếu niên này tên Liễu Nhận. Tên này do nàng đặt, là thiếu niên có thành tích xuất sắc nhất trong tổ một.

Thiếu niên Liễu Nhận bị nàng nhìn vài lần, khuôn mặt vốn có vẻ trưởng thành, trầm tĩnh bỗng nhiên đỏ lựng, mắt cũng hơi tránh né, động tác cũng hơi mất tự nhiên, đem giỏ xách đưa tới trước mặt Thủy Lung, cao giọng nói: "Thành chủ đại nhân, đây là quả Thủy Trúc, đệ hái cho ngài."

Thủy Lung nhận lấy cái giỏ, thuận miệng hỏi một câu: "Sau này, đừng nên đi nữa."

Ánh mắt Liễu Nhận hoảng hốt, vẻ mặt có vài phần non nớt như năm nào đó: "Thành chủ đại nhân không thích sao?"

Thủy Lung đem cái giỏ đặt lên bàn, nở nụ cười: "Mấy ngày nữa là ngày rắn Thủy Trúc giao phối, bản tính của chúng càng dữ dội hơn đó."

"Đệ không sợ." Ánh mắt Liễu Nhận hiện lên tia bừng tỉnh.

Ánh mắt như thế khiến Thủy Lung ngẩn ngơ trong chớp mắt, nhưng không ai phát hiện, nàng cười nhạt: "Ăn nhiều cũng chán."

Đáp án này khiến Liễu Nhận phải bỏ cuộc, ngay sau đó hắn nói tiếp: "Vậy đệ đi chỗ khác tìm thử xem, có đồ ăn thức uống gì phù hợp với thành chủ đại nhân hay không?"

Đám người Mộc Tuyết đều cảm thấy buồn cười, đứa nhỏ này đúng là hết lòng thương mến và cuồng nhiệt kính ngưỡng Thủy Lung, việc này mọi người đều hiểu rõ. Việc này đối với người đứng đầu một thành lũy như Thủy Lung mà nói, đây là chuyện tốt. Như vậy, càng đảm bảo lòng trung thành của bọn họ.

"Mỗi ngày tìm trái cây, không cần huấn luyện à?" Lục Quyền giả vờ nghiêm giọng khiển trách.

Liễu Nhận vừa nghiêm túc lại tự tin nói: "Đệ sẽ sắp xếp thời gian cho hợp lý, tuyệt đối không lơ là việc luyện tập của chính mình! Đệ chán chán vẫn đứng đầu!" Câu nói cuối cùng, ánh mắt hắn tự động liếc nhìn về phía Thủy Lung.

Phát hiện Thủy Lung không có nhìn mình, Liễu Nhận cảm thấy mất mát, thờ dãi. Mỗi lần đối mặt với thành chủ đại nhân, hắn đều cảm thấy rất khâm trọng. Nhưng, có thể nói chuyện với thành chủ đại nhân lại là một chuyện rất vui vẻ, trong tổ một, chỉ có hắn là người có số lần gặp mặt thành chủ đại nhân nhiều nhất. Hơn nữa, còn được nói chuyện với thành chủ đại nhân!

Đây đều là người đứng đầu mới có tư cách này, cho nên hắn tuyệt đối duy trì thành tích, không để người khác đoạt đi mất.

"Răng rắc!" Tiếng vang nhỏ vang lên, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Thủy Lung nhai quả Thủy Lung, mờ mịt nhìn mọi người. Không phải ăn như gặm táo sao? Vì sao mọi người lại kinh ngạc như thế???

Khuôn mặt Liễu Nhận lại đỏ bừng. Hắn tặng trái cây nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Thủy Lung ăn, nhất thời sinh ra cảm giác thân thiết, cảm thấy vị thành chủ đại nhân trước mắt này không có cao xa khó với tới như tưởng tượng.

Thủy Lung nuốt thịt trái cây, hỏi Lâu Thiên Trúc: "Hồi nãy, nói tới đâu rồi nhỉ?"

Lâu Thiên Trúc nghiêm trang nói: "Nói tới chuyện Tây Lăng bị Lâu Dương chiếm lĩnh, căn cứ vào điều tra, hoàng thất Tây Lăng chạy tan tác, Trường Tôn Tư Duyên bỏ mình bảo vệ nước... Trên thực tế thì không phải vậy, người của chúng ta nhìn thấy Vinh Vương thế tử và Trường Tôn Tư Duyên

giống nhau như đúc. Ngay cả tên cũng gọi là Tư Duyên, Quý Tư Duyên.”

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn Mộc Tuyết hỏi: “Còn nhớ lần đó chúng ta ở trong mật thất nghe được cuộc đối thoại không?”

Mộc Tuyết: “Vẫn nhớ, xem ra, Trưởng Tôn Tư Duyên không phải huyết mạch hoàng thất Tây Lăng, hoặc là hắn đã có dự định bán nước từ lâu rồi.”

Thủy Lung gật đầu, nhìn về phía Lâu Thiển Trúc, nhìn thấy chân mày hắn chau lại, cười nhạt: “Người lo lắng cái gì?”

Đáy mắt Lâu Thiển Trúc lóe lên tia kinh ngạc, sau đó thoải mái cười nói: “Thật là không có gì gạt được thành chủ đại nhân, nhưng tiểu sinh lo lắng, nếu Trưởng Tôn Tư Duyên là người Lâu Dương, hắn ta có thể phát lệnh truy nã thành chủ đại nhân lần nữa không? Chống lại thành chủ đại nhân? Trải qua điều tra, tiểu sinh biết được hoàng đế Lâu Dương đến giờ vẫn chưa có con trai, trong anh – em chỉ có chỉ có Trưởng Tôn Tư Duyên tức Quý Tư Duyên là huyết mạch dòng chính. Nếu không có gì ngoài ý muốn, Trưởng Tôn Tư Duyên sẽ là người kế nhiệm tiếp theo của Lâu Dương. Thực lực của hắn ta ở Lâu Dương không nhỏ.”

“Yên tâm.” Thủy Lung hơi híp mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười không sâu không cạn, nhìn như mềm mại, nhưng nhìn kĩ lại thì bạc bẽo không gì sánh bằng: “Hắn ta không dám.”

“Không dám?” Không chỉ Lâu Thiển Trúc, ngay cả Lục Quyển cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Trong tay có thể lực của một nước, có gì không dám làm?

“Ta xây dựng thành Nam Vân vì cái gì?” Thủy Lung giống như nhớ lại năm đó nàng đến nơi này, bốn phía đều ẩn náu nguy cơ, võ công bị phế, có tiếng không có miếng, chỉ có thể tự bảo vệ mình, nhưng khó phản kích người khác.

Bây giờ, một năm lại qua một năm bố trí và đúc kết, không phải vì mảnh đất này, có nơi để mình yên thân và có quyền lên tiếng sao?

“Nếu hắn ta chọn đối nghịch với chúng ta, vậy thì chuẩn bị cho tốt chờ chúng ta trả thù đi.”

Lâu Thiển Trúc cầm nín, quả nhiên hắn không cần lo lắng mà.

Chủ tử nhà hắn chẳng những không có chút ý muốn đề phòng, trái lại còn chuẩn bị đi trả thù người ta.

“Chủ tử định làm gì?” Lục Quyển tò mò hỏi.

“Thừa dịp loạn mà cướp của.” Thủy Lung cười nói. (Tịch Ngữ: chị Lung đi hôi của :))

Lâu Thiển Trúc cả kinh, bỗng nhớ lúc Thủy Lung vừa trở về thành Nam Vân, liền ra lệnh cho hắn làm việc: “Chẳng nhẽ... Khụ, thành chủ đại nhân sớm ra lệnh cho Hắc Thủy, Hắc Viêm, Hắc Điều đến các thành chủ của Tây Lăng, là vì...”

Thủy Lung dùng ánh mắt trẻ nhỏ để dạy nhìn Lâu Thiển Trúc, nụ cười giảo hoạt càng khiến người xem kinh diễm, trong nháy mắt làm người ta cảm thấy nàng đùa dai. Nhưng, chỉ cần nàng muốn cười, như này nàng đùa bốn thì có làm sao?

Chờ kinh diễm đi qua, chỉ còn lại kinh sợ, trò đùa này của nàng chính là phạm tội nha! Tội lớn nha!

Thủy Lung lại hơi hột nói: “Thế giới này, vũ lực và vương quyền không phải thứ đáng sợ nhất. Kinh tế, cũng có thể phá hủy một quốc gia.

Nàng cũng không biết, ngày hôm đó, rốt cuộc trên người Trưởng Tôn Vinh Cực xảy ra chuyện gì, nhân của nàng không cảm ứng được vị trí của hắn, nhưng nàng khôn tin Túc Ương nói.

Vấn đề Tây Lăng này, nàng và Trưởng Tôn Vinh Cực không chỉ bàn bạc một lần, đương nhiên hiểu rõ dự định và suy nghĩ của hắn.

Hắn – không có khả năng vứt bỏ nàng.

Phản tín nhiệm này đã ăn sâu bén rễ vượt khỏi sự tưởng tượng của Thủy Lung.

Cho dù, Trưởng Tôn Tư Duyên đem tin tức che giấu tốt, nhưng vẫn bị người của nàng điều tra được chuyện ở trong cung, ngày hôm ấy, có vô số người chết và bị thương, về phần tung tích của Trưởng Tôn Vinh Cực lại không điều tra được.

Hiện tại, nàng đang mang thai không thể đi xa, nhưng vẫn có thể đem những người xúc phạm đến nàng trả thù như thường lệ.

“Không phải Lâu Dương nuốt Tây Lăng sao, ta sẽ khiến cho cái bánh hư này trở thành khối u ác tính.”

Âm thanh mềm mại, uyển chuyển lọt vào tai lại khiến những người có mặt ở đây cảm nhận được nguy hiểm.

Liễu Nhận cẩn thận nhìn lên thành chủ đại nhân --- Dáng vẻ lười biếng ngồi trên ghế mềm, dung mạo tuyệt sắc nghiêng thành, dáng người là lướt, phần eo hơi lộ ra vài phần mập mạp cũng không làm sức quyến rũ của nàng giảm đi.

Những thứ này cũng không phải khiến hắn si mê nhất, thứ càng khiến hắn si mê, kích động chính là nét mặt của thành chủ đại nhân. Ăn sâu trong đôi mắt

lạnh băng, sắc bén, ngưng kết ngàn vạn phồn hoa của thế gian. Lộ ra gọn sóng lẫn lẫn hốt hồn nhất. Lúc nhìn chung quanh, có luồng giá lạnh nguy hiểm khiến lòng người thất chặt, ngay sau đó lại bị tuyết mỹ mê hoặc, cả người không khỏi vừa tê dại, vừa hưng phấn.

Đây chính là thành chủ đại nhân của hắc, hắc nhất định phải càng xuất sắc hơn, để sau này trưởng thành trở thành vệ quân bên người thành chủ đại nhân.

*** <https://macngulau.wordpress.com/> ***

Trong mắt dân chúng Tây Lăng, Tây Lăng giống như bị vận xui đeo bám, bị trời cao chán ghét vứt bỏ, tai họa giáng xuống dồn dập.

Hoặc là, Tây Lăng bây giờ đã không thể gọi là Tây Lăng nữa rồi, ngay cả hoàng thành cũng bị người Lâu Dương chiếm, mặc kệ tên nước hay tên thành đều bị người ta đổi.

Hành động trả thù của Thủy Lung, lúc mới xảy ra rất khó bị phát hiện. Trong kế hoạch của nàng, kinh tế khổng lồ lưu động, mang theo trận mưa máu gió tanh vô hình.

Đám thương nhân rút lui tiền của, lấy bạc vào túi, suốt đêm bỏ chạy. khiến cho sản nghiệp bị ngưng trệ trong chớp mắt, vô số người dân mất đi việc làm. Lúc dân chúng còn đang kinh hoàng, liền lấy tiền tài mua lương thực và đồ dùng. Khiến người dân có bạc trong tay cảm thấy yên tâm, không bao lâu sau, bọn họ đột nhiên phát hiện... Bọn họ thiếu lương thực!

Không chỉ dừng ở đó, vì đất nước không có triều đình thống trị, trị an ở các thành phố lớn trở nên hỗn loạn không gì sánh bằng. Ngày xưa, chưa từng có kẻ ác, trộm cướp xuất hiện, ngày nay đi đâu cũng gặp. Càng khiến cho Tây Lăng bản thủ xấu xa hơn.

Dựa vào Hắc Thủy, Hắc Viêm, Hắc Diệu, nhóm hải tặc âm thầm chạy khắp nơi, buôn lậu hàng hóa.

Lợi dụng chiến tranh để phát tài, đây cũng không phải là lời nói dối, nhưng cũng phải có bản lĩnh và còn đường tốt.

Một trận tàn quét, thành Nam Vân ngày nay, lại có thêm một khoảng tiền thật to, đồng thời cũng khiến một số người đau đầu không thôi.

Con bão tài chính này giống một quả cầu tuyết, ban đầu chỉ là một cục nhỏ nhỏ không làm người ta chú ý, dần dần càng lăn càng lớn, thậm chí còn mang theo tuyết lở, khiến vô số người thấy hoảng sợ.

Có ai ngờ được, trong thời gian không tới nửa tháng, Tây Lăng vừa trải qua cuộc đàm phán mà yên ổn trở lại, đột nhiên lại trở nên nát bét.

Hiện tại, Quý Tư Duyên đã thay đổi thân phận, cũng bị chuyện này làm cho sút đầu mẻ trán, rất có xúc động đem đồng số con trên bàn hất hết xuống đất.

Hắn ta đã đoán được kẻ đứng ở phía sau chuyện này, hoặc là nói Thủy Lung chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện che giấu chính mình. Nàng muốn hắn ta nhìn rõ, mọi chuyện đều do nàng làm, để hắn ta hiểu rõ năng lực và sức ảnh hưởng hiện nay của nàng.

Hắn ta biết thì sao, căn bản không có cách trị tội Thủy Lung, bởi vì không có chứng cứ rõ ràng, lại dính dáng đến nhiều lương dân.

"Bùm ùng phách —— "

Một trận âm thanh kỳ quái loáng thoáng truyền vào tai hắn ta.

Quý Tư Duyên cau mày.

Minh Lễ Tầm lập tức đi ra ngoài, đang chuẩn bị mở miệng hỏi, đột nhiên, người lão lui về phía sau, tránh khỏi thanh trường kiếm đâm tới.

Thời gian dài đi theo bên người Trương Tôn Lạc Dần làm cung thị, lão mang một thân võ công cũng là chuyện bình thường.

"Xảy ra chuyện gì?" Quý Tư Duyên đi ra, Minh Lễ Tầm đã bắt được kẻ ám sát.

Người nọ bị Minh Lễ Tầm bóp cổ, khuôn mặt đỏ bừng, bỗng nhiên phun một bãi nước bọt, cắn răng nói: "Các ngươi đều là bọn tặc phản quốc, các ngươi không được chết từ từ, không được chết từ từ!" Sau khi nói xong, liền cắn lưỡi tự sát.

"Chủ tử, phát sinh bạo loạn, bình sĩ đã được trấn áp." Một người báo cáo.

Quý Tư Duyên lấy tay xoa thái dương.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện thuận lợi, ngoại trừ thành Kỳ Dương, những nơi khác của Tây Lăng hắn ta không có phái người đi cai quản. Cho dù Tây Lăng vừa mới hủy, để người Lâu Dương thấu tó, khó tránh khỏi việc người dân Tây Lăng bài xích.

Chẳng qua không ngờ được, mọi chuyện trở nên phiền phức như vậy.

"Nhanh giải quyết cho xong, kẻ nào không phục giết ngay lập tức!" Hắn ta lạnh lùng hạ lệnh.

"Dạ." Thuộc hạ nhận mệnh.

Đêm nay, đăm bạo loạn này không biết từ đâu nổi dậy, mọi người tranh nhau cướp đoạt những vật đáng giá, cung nữ, cung thị thậm chí bọn lính cũng tranh nhau chạy trốn, người nào có thù oán thì thừa dịp này đem kẻ thù của mình giết chết.

Lúc điên cuồng, con người bộc phát sức mạnh thật đáng sợ. Chờ khi quân đội Lâu Dương chinh đồn lại, hoàng cung chỉ còn lại một mảnh bừa bãi, lộn xộn.

Quý Tư Duyên nghe thuộc hạ báo cáo tình huống, càng thấy phiền hơn.

Bỗng nhiên, hần ta đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

Minh Lễ Tầm vội vàng đuổi theo, ngoài ra còn bốn cận vệ cũng theo sau.

Ước chừng một chun trà thời gian, Quý Tư Duyên chẳng đến nơi nào khác, mà chính là quốc khố của Tây Lăng.

Hần ta lấy chìa khóa ra, đem cánh cửa nặng trĩu của quốc khố mở ra, cảnh tượng lọt vào mắt khiến Quý Tư Duyên ngây người.

Đường đường là quốc khố của Tây Lăng, cư nhiên là một đồng hỗn loạn.

Có mảnh vụn đồ sứ, cũng có sách vở bị xé nát, bảo vật trân quý thật sự thì một món cũng không còn!

Quý Tư Duyên ngăn ra, thở dài thườn thượt, hần ta chạy tới đây là vì nghĩ đến kết quả này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn không nhịn được cảm tức.

"... Điện hạ, này." Minh Lễ Tầm nhỏ giọng nói, đem giấy Tuyên Thành giao cho hần: "Ờ giấy này được dính trên tường."

Quý Tư Duyên vừa đưa tay muốn nhận, liền dừng lại, trầm giọng nói: "Người đọc."

Minh Lễ Tầm không dám nói nhiều, mở giấy ra, liền thấy một hình vẽ thật to mà xấu trên giấy Tuyên Thành, sắc mặt hơi biến đổi.

Quý Tư Duyên nhìn theo tầm mắt lão, nhìn thấy hình vẽ... Vương bát! Trên mai con rùa còn có vẽ một gương mặt tươi cười, giống như đang cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Xúi quẩy giục già

"Hai năm trước, trên giang hồ từng có một vị thần trộm."

Một trong số những thị vệ đứng sau lưng Quý Tư Duyên lên tiếng, gã từng là người trong giang hồ, nên khề giải thích rõ ràng: "Vị thần trộm này thường dùng tranh vẽ để làm dấu hiệu. Nhưng xưa nay chưa từng có chuyện vẽ... khụ, mặt cười lên mai rùa."

Minh Lễ Tầm chỉ có thể trừng người đàn ông đang cố nhịn cười, lão không hiểu vì sao người như thế này lại có thể làm hộ vệ cho Quý Tư Duyên. Người không có mắt quan sát tình huống và sắc mặt chủ tử, hơn nữa lại không biết che giấu biểu cảm, căn bản không phải là hộ vệ giỏi.

Lão nhanh chóng đem tờ giấy vẽ hình con rùa xé nát, nói với Quý Tư Duyên: "Nô tài lập tức phái người đi thăm dò."

Quý Tư Duyên vẫn không nói gì, tên hộ vệ kia nói tiếp: "Hai năm trước, vị thần trộm này đắc tội người không thể chọc, cho nên vẫn không có ai thụ lý vụ án, dần dần thoái ẩn giang hồ, có người đồn rằng hần bị vị đại nhân kia giết chết. Thật không ngờ, sau hai năm vắng bóng, ngày hôm nay hần lại tái xuất giang hồ. Lần này xuống núi, cư nhiên lại vào quốc khố ăn trộm, đúng là vừa to gan, lại có kế sách hay. Nếu tin tức này truyền ra giang hồ, nhất định khiến cho khắp nơi phải xôn xao."

"..." Minh Lễ Tầm nghĩ thầm, thằng nhóc này đang tự tìm đường chết à?

Nhưng, ngoài dự đoán của lão, Quý Tư Duyên không trách tội tên hộ vệ này, trái lại còn bình tĩnh hỏi: "Biết bây giờ hần ở đâu không?"

"Không biết." Hộ vệ kia lắc đầu, rồi nói tiếp: "Nhưng căn cứ vào tin tình báo, tên thần trộm này từng xuất hiện ở thành Nam Vân."

Lại là thành Nam Vân!

Trên thực tế, từ khi biết những chuyện rắc rối liên tiếp xảy ra ở Tây Lăng do một tay Thủy Lung tạo ra, quốc khố bị trộm, người đầu tiên hần ta nghĩ tới vẫn là Thủy Lung, nhưng hần ta vẫn không có chứng cứ.

“Thật ra không chỉ có tên thần trộm này.” Ánh mắt tên hộ vệ xuyên qua, ngay cả giọng nói cũng như vậy: “Còn có nhiều người trước đây khó gặp, giờ lại xuất hiện ở thành Nam Vân. Ai kêu danh tiếng thành Nam Vân quá tốt làm chi.”

"Đứng rồi, chủ tử." Hai mắt tên hộ vệ lóe lên tia sáng, tha thiết nhìn Quý Tư Duyên: “Ngài xem có thể cho thuộc hạ nghỉ phép không? Để thuộc hạ được nghỉ ngơi vài ngày không ạ? Nay, thuộc hạ nghe nói bên thành Nam Vân có ngày nghỉ, còn có tăng ca được tiền thưởng, hơn nữa ngày nghỉ lễ còn có tiết mục đặc biệt...”

“Câm miệng.” Cuối cùng, Quý Tư Duyên cũng có chút tức giận.

Hai mắt gã hộ vệ xám xịt xuống.

Bỗng nhiên, Quý Tư Duyên nói: “Người muốn nghỉ phép cũng được.”

Đôi mắt gã hộ vệ sáng lên không gì sánh bằng.

Cặp mắt sáng loang loáng kia khiến Quý Tư Duyên không nhận được có cảm giác tội lỗi, giống như hắn ta không đáp ứng gã, chính là tội ác tày trời.

Hắn ta cảm thấy vô lực, hắn ta biết cái tên này không thích hợp làm hộ vệ, nhưng ai kêu tên này có bản lĩnh cao cường làm chi.

“Điều tra sức mạnh ẩn nấp ở thành Nam Vân giúp ta, ta sẽ cho người được nghỉ phép.”

Mặt gã hộ vệ xoắn xuýt: “Chủ tử, cho thuộc hạ suy nghĩ một chút đi.” (Tịch Ngừ: anh này cũng cute quá chứ)

". . ." Minh Lễ Tầm mở to hai mắt nhìn. Chủ tử ra lệnh cho thuộc hạ làm việc, thuộc hạ còn muốn suy nghĩ một chút, cái này là thuộc hạ gì, hộ vệ gì?

“Có thể.” Cố tình, Quý Tư Duyên lại đáp ứng.

Ba gã hộ vệ khác đi theo phía sau hắn ta không chút nào kinh ngạc, rõ ràng đã quen với cảnh tượng này.

Quý Tư Duyên ra lệnh Minh Lễ Tầm: “Thu dọn nơi này sạch sẽ cho ta.”

“Dạ.” Minh Lễ Tầm vội vã hoàn hồn, đáp ứng.

Quý Tư Duyên hung hăng liếc quốc khố, sau đó phát tay áo rồi đi.

Thân ảnh của hắn ta vừa ra khỏi cửa vào quốc khố, bỗng nhiên tên hộ vệ kì quái xuất hiện trước mặt hắn ta, dùng tay chặn một ngân châm.

Trong mờ tối, tay gã phản xạ ánh sáng lạnh, thì ra trên tay gã mang một cái bao tay có màu sắc gần giống màu da, đầu ngón tay và xương tay đều sặc bện.

Đây là một loại vũ khí xinh đẹp mà cực kì tàn nhẫn.

Giờ khắc này, những tên hộ vệ không đáng tin đã bị thay đổi, bóng người hết sức nhanh chóng vọt tới, âm thầm cùng sát thủ giao đấu.

Quý Tư Duyên khẽ híp mắt lại, có thể đánh ngang tay với Khoát Vân, thực lực tên sát thủ này không kém.

"Chủ tử!" Một tiếng kêu sợ hãi.

Lúc Quý Tư Duyên nhận ra nguy hiểm, phản ứng đã không kịp. Một thanh dao găm lạnh lẽo lướt qua mặt, máu nóng từ gò má chảy xuôi xuống, rồi đến cổ áo, vô cùng rõ ràng khiến người ta sợ hãi.

“Ha ha ha.” Tiếng cười giòn giã của cô gái vang lên, khiến người ta vui sướng. Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh --- cô gái nhỏ nhắn như hạt đậu, kéo sợi dây nhỏ thả điều, chạy trên thảo nguyên xanh biếc.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt hiển nhiên không đẹp như ảo tưởng, một người bị bao phủ trong áo choàng màu đen, thân thể quỷ mị tới gần Quý Tư Duyên, song chùy (*) linh hoạt như rắn, trong chớp mắt liền để lại vài vết máu trên người Quý Tư Duyên.

Kẻ giết người toan tính dày vò, căn bản không có ý định giết chết hắn ta.

Nếu không, ngay lần đầu tiên, nàng ta đã cắt đứt cổ họng Quý Tư Duyên, chứ không phải gương mặt hắn ta.

Ba tên hộ vệ và Quý Tư Duyên cùng nhau bao vây Quý Tư Duyên ở bên trong, lo lắng trừng mắt nhìn sát thủ áo đen kia.

“Hi hi, đây chính là đệ nhất mỹ nam của Tây Lăng quốc à?” Nữ sát thủ cười duyên, tiếng cười lộ ra trào phúng và thất vọng: “Cái này, mắt của người Tây Lăng bị mù hết rồi à? Tiêu bạch kiểm mà cũng được coi là mỹ nam, căn bản là đàn ông giả thì có.

Chỉ cần là người đàn ông, khi bị phụ nữ châm chọc như thế đều nổi giận, Quý Tư Duyên cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt hần ta đột nhiên sanh lãnh, sâu đậm liếc nữ sát thủ.

“Đừng có nhìn người ta như vậy, cái này sẽ làm người ta... hận không thể móc mắt của ngươi ra đấy.” Giọng nói một khắc trước còn dịu dàng, một khắc sau liền giống như lệ quỷ, thay đổi thất thường trong bóng đêm khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

“Hi hi, mặc dù người ta rất muốn giết ngươi, nhưng nếu thật sự làm như vậy, người ta cũng sẽ sống không bằng chết. Cho nên, thật đáng tiếc, vì để người ta được sống thoải mái, đành khiến ngươi sống không thoải mái thôi.” Nữ sát thủ nói thật nhỏ, âm thanh lộ ra sự hưng phấn không thể giấu được.

“Độc Hạt Từ, Thúy Nương!” Khoát Vân đang giao đấu với một tên sát thủ khác, không xác định hô lên.

“Bách Nhĩ Thông Khoát Vân, không ngờ ngươi lại đi làm hộ vệ cho tên này.” Thúy Nương nhàn rỗi nói chuyện phiếm với Khoát Vân. Tiếp đó, tay không hề ngừng, chớp mắt liền vọt tới trước mặt đám Minh Lễ Tầm.

Khoát Vân than thở: “Hết cách rồi, người nghèo phải kiếm miếng ăn, muốn kiếm thêm một chút thu nhập.”

“Không nói sớm” Thúy Nương nói: “Ta giới thiệu cho ngươi một công việc tốt, cam đoan kiếm được nhiều tiền hơn công việc hiện tại của ngươi.”

“Thật chứ? Ngươi nói thử xem” Khoát Vân biểu hiện rất hứng thú.

Thúy Nương cười hắc hắc: “Lão nương thích giọng điệu này của ngươi, không bằng ngươi đi theo lão nương (*) làm niềm vui...”

(*) Bà đây, bà nhưng thấy đề lão nương nghe hay hơn thì phải =3=

“Ta vẫn làm hộ vệ thì hơn.” Khoát Vân mang vẻ mặt chính nghĩa: “Làm người nhất định phải thành tín.”

Thúy Nương xì một tiếng khinh miệt: “Đừng trách lão nương không nhắc nhở ngươi, ngươi muốn làm hộ vệ cho người này, thì phải làm việc rất bận nha.”

Hai người người một câu, ta một câu, trò chuyện hết sức vui vẻ, người không biết còn tưởng cả hai là bạn bè lâu năm gặp lại, uống rượu mua vui. Trên thực tế, cảnh tượng trước mắt nơi nào cũng nguy hiểm, một giây lơ đãng phải trả giá bằng máu hoặc tính mạng.

“Bịch bịch bịch ---” Tiếng bước chân nhanh chóng tới gần.

Mặc kệ Khoát Vân hay Minh Lễ Tầm đều thờ phào nhẹ nhõm, hai tên sát thủ này đều là cao thủ, bọn họ chỉ có thể can một lúc, nhưng không có cách nào bắt hết bọn chúng. Hiện tại có thêm người tới, chuyện này đối với bọn họ rất là tốt.

“Lấy nhiều bắt nạt ít à, thật không biết xấu hổ!” Thúy Nương cười cợt châm biếm một câu, về mặt lại không nhìn ra tức giận. Thân ảnh của nàng ta nhanh chóng lui về sau, đối với người còn giao đấu với Khoát Vân hô to: “Ê, chúng ta có thể đi rồi!”

Giọng nói người này khàn khàn, nghe không đoán được bao nhiêu tuổi: “Con bò cạp háo sắc, thấy trai đẹp liền không xuống tay được? Lâu như vậy chỉ cắt hần có bấy đao, mỗi đao đều không đụng xương, ngươi cho là ngươi đang chơi trò liếc mắt đưa tình với hần à?”

“Phi! Hần ta cũng xứng với danh hiệu mỹ nam à?” Thúy Nương cười nhạt: “Lão nương nhìn hần ta liền mắc ói, hận không thể dùng một đao giải quyết hần ta, cố tình người bên trên không cho giết, chỉ có thể tránh xa một chút để đỡ phải buồn nôn.”

Cuộc đối thoại của hai người khiến đám người Quý Tư Duyên hoảng hốt, đúng lúc này, đột nhiên Thúy Nương vẩy phi đao ra, dùng dùng xông về hướng đứng quần Quý Tư Duyên.

Quý Tư Duyên phản ứng kịp thời, nghiêng người tránh thoát, cho dù tránh được, hần ta cũng bị dọa ra mồ hôi lạnh.

“Bắt bọn họ!” Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hần ta.

“Hi hi, ngươi cho rằng bắt bọn ta dễ lắm sao?” Thúy Nương xoắn loạn tóc rơi xuống trên vai mình, âm thanh bay lơ lửng trong bóng đêm: “Đêm nay chỉ mới bắt đầu thôi, trước đến chào hỏi các ngươi một tiếng, người kế tiếp đến không có tính tình tốt như bọn ta đâu nhé, ‘yêu thích’ ừ ừ kéo tới, Tiểu Bạch Kiềm ngươi nên cẩn thận nha.”

“Nhưng mà ngươi yên tâm, bọn họ không phải tới để giết ngươi, bởi vì cái chết đối với ngươi mà nói... rất thoải mái.”

Thân ảnh hai người qua lại cấp tốc như thoi đưa, rất nhanh liền ẩn nấp trong bóng đêm, làm người ta hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ. Sau đó, chỉ còn lại âm thanh khàn khàn của nam sát thủ, trong giọng nói lộ chút đồng tình...

“Ai bảo hần ta chọc ai không chọc, lại chọc trúng người phi thường không nên chọc.”

Một đám binh sĩ trang bị chỉnh tề đi tới, chỉ nhìn thấy đám người Quý Tư Duyên, chẳng thấy bóng dáng sát thủ đâu, bọn họ liền biết mình đến chậm, lập tức quỳ xuống nhận tội với Quý Tư Duyên.

Quý Tư Duyên đưa tay chà lau máu trên mặt mình, phất tay cho bọn họ lui xuống.

Minh Lễ Tầm lấy khăn tay ra đưa cho hắn ta.

Quý Tư Duyên cũng không nhận, ánh mắt mờ mịt nhìn phương hướng hai tên sát thủ rời đi. (Tịch Ngự: ta nghĩ hai người này là do anh Cực phái tới.)

Đắc tội ai?

Người mà bọn họ nói là kẻ nào? Chẳng lẽ là Bạch Thủy Lung?

Nhưng, làm sao Bạch Thủy Lung có thể lợi hại như vậy?

“Xong rồi, xong rồi, một chết được, một chết mất!” Khoát Vân la hét, khóc lóc kể lể: “Chủ tử, nếu không ngày mai người đi đâu đó trốn vài ngày đi? Không được, chỉ sợ trốn không được, thật là đau đầu!” (Tịch Ngự: ta cũng đau đầu! _!)

“Bọn họ rất lợi hại sao?” Quý Tư Duyên xem nhẹ hành vi khước từ của gã, một chầm liền thấy máu, nói ngay trọng điểm.

“Độc Hạt Tử, còn người đàn ông kia thì không biết. Nhưng người được Độc Hạt Tử công nhận là nhân vật lợi hại, người này tuyệt đối là cao thủ hạng nhất, nghe lời nàng ta nói, cái này... hình như không chỉ có một.” Càng nói càng đau đầu, Khoát Vân vỗ vỗ đầu, hỏi Quý Tư Duyên: “Chủ tử, rốt cuộc người đắc tội với ai vậy?”

“Người không biết, sao ta biết được.” Những người gần đây Quý Tư Duyên đắc tội, Khoát Vân cũng biết rõ ràng.

“Aiz, xem ra không có ngày nghỉ rồi.” Khoát Vân thấp giọng lầm bầm.

Quý Tư Duyên nhìn gã, trong lòng thở dài một hơi. Có Khoát Vân ở đây, hắn ta có thể yên tâm hơn.

Một đêm này, đúng như Độc Hạt Tử nói, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Tây Lăng càng ngày càng loạn, dân chúng chưa đến nỗi lầm than, nhưng bầu không khí trở nên xấu đi, cùng với lòng người thay đổi.

Trong mắt dân chúng Tây Lăng, cuộc sống của bọn họ biến thành như thế này, đều do Lâu Dương gây ra. Nếu Lâu Dương không xâm lược vào quốc gia của bọn họ, bọn họ nhất định đang an cư lập nghiệp.

Lâu Dương xâm lược thôn xóm quốc gia của bọn họ, nhưng lại không thể cho bọn họ cuộc sống yên ả, khiến hận ý trong lòng bọn họ càng giày đặc.

Không biết từ lúc nào, dân chúng Tây Lăng dần dần xây dựng dân quân, nhiều lần công kích đến hoàng thành, có ý muốn đoạt lại tổ quốc.

Nhưng nói đến tình hình thực tế của dân chúng Tây Lăng, đặc biệt là bên phía Quý Tư Duyên. So với nỗi thống khổ của dân chúng, nỗi khổ của hắn ta cũng không nhỏ, thậm chí là lớn hơn.

Minh Lễ Tầm chính là một trong những người nhìn hắn ta biến hóa.

Ngày hôm đó, Minh Lễ Tầm bung thuốc bỏ đến ngư thư phòng như thường lệ, liếc nhìn người đàn ông tiều tụy, chau mày ngồi trước án kỷ, trong lòng không khỏi thở dài.

Ngắn ngủi vài ngày, Quý Tư Duyên giống như già đi vài tuổi.

Da thịt trắng nõn như ngọc nay đã thay bằng xanh xao tiều tụy, vành mắt thâm đen không thể nào che giấu được, ba vết sẹo hồng nhạt vẫn chưa phai đi, tóc dài ngắn không đồng đều, nhìn rất lộn xộn. May mắn diện mạo hắn ta tạm được, cho nên dù có mang hình tượng này cũng không khiến người ta chán ghét.

Ánh mắt Minh Lễ Tầm lại đảo qua người hắn ta vài lần, nhìn tay trái rũ xuống không nhúc nhích của hắn ta mà thờ dài.

Lão biết, tay trái của Quý Tư Duyên đã tàn phế, ngón áp út và phần đầu các khớp ngón tay đều bị nghiền nát, khiến cho đầu ngón tay mềm nhũn như cây gậy thịt.

Mỗi lần Quý Tư Duyên nhìn tay trái mình, đều lộ ra vẻ mặt chán ghét và đau khổ.

Thân thể hắn ta được gói trong lớp cảm y hoa phục, che giấu thảm hại bên dưới, vết thương ngang dọc xen kẽ, cộng thêm thuốc độc làm người ta đau khổ nhưng không thể diễn tả.

Khoát Vân đã không còn hầu hạ bên người hắn ta, bởi vì bản lãnh của gã không thể đỡ được từng đợt lại từng đợt người đến gây vò Quý Tư Duyên, gã đã đi thành Nam Vân, mong muốn tìm Thủy Lung nói chuyện. Đồng thời, muốn tìm giải dược cho Quý Tư Duyên, cùng với nhiều tin tình báo hơn.

Thành Nam Vân không có biên giới và phạm vi thân phận, các quốc gia tụ tập ở đây cũng rất đặc biệt, cũng tụ tập nhiều chuyện kì lạ, hàng hóa lưu động khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Chẳng biết từ bao giờ, mọi người bắt đầu ỷ lại và tin tưởng thành Nam Vân, có gì cần đều chạy đến thành Nam Vân.

Minh Lễ Tầm thu hồi suy nghĩ của mình, đem canh bỏ đặt lên bàn, khuyên nhủ Quý Tư Duyên: “Điện hạ, nghỉ ngơi một chút đi.”

Quý Tư Duyên buông bút lông, liếc nhìn cái chén men sứ màu xanh.

Minh Lễ Tầm mở nắp đậy, mùi hương thơm ngát lập tức xông ra: “Đã cho người ném thử rồi ạ.”

Đuôi lông mày Quý Tư Duyên giãn ra.

Mấy ngày nay, đúng là khoảng thời gian hần ta sống khó khăn nhất, so với lúc phải sống giả tạo còn cực khổ hơn. Ít nhất khi đó, hần ta còn có năng lực phản kháng, mấy ngày nay để cho hần ta phát hiện, hần ta vô năng cỡ nào.

Lúc đi ngủ, bất cứ lúc nào cũng có một người nhảy ra, giống như muốn lấy đi mạng hần ta, cố tình lại không làm vậy. Mục đích đơn thuần chỉ là hù dọa hần ta thôi.

Lúc ăn cơm, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn sâu hoặc là độc, làm hần ta nôn muốn chết, khiến hần ta chịu đựng nỗi thống khổ khi độc phát.

Lúc đang làm việc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta đánh xui, sau đó bị lột quần áo, vرت trên đường lớn, để mọi người vây xem.

Lúc nghỉ ngơi, . . .

Nói chung, hần ta không thể kết thúc mọi tai vạ xảy ra trên người mình, mặc kệ hần ta bố trí bao nhiêu người bảo vệ, mặc kệ hần ta cẩn thận cỡ nào, sau cùng, người ta vẫn thực hiện được ý đồ. Tinh thần và thân thể hần ta cùng bị giày vò.

Đôi khi, hần ta có suy nghĩ cam chịu --- Tự sát!

Một khắc kế tiếp, hần ta khinh bỉ suy nghĩ yếu đuối của mình.

Hần ta luôn cảm thấy, tự sát là hành động hèn nhát, hần ta không muốn làm kẻ hèn nhát, trốn tránh mọi thứ.

Uống xong nước canh ấm áp, cả người hần ta cũng ấm lên. Quý Tư Duyên hơi híp mắt, trước kia hần ta chưa từng nghĩ, uống một chén canh lại là chuyện hạnh phúc như thế.

Minh Lễ Tầm lại rót thêm một chén, lúc Quý Tư Duyên định uống tiếp, bỗng nhiên, nhìn xuyên qua nước canh thấy bóng ngược của mặt quỷ.

Tóc gáy của hần ta dựng đứng lên, đột nhiên ngửa đầu nhìn xà nhà, không thấy một ai.

"Điện hạ?" Minh Lễ Tầm cả kinh, nhìn theo tầm mắt của hần ta, cũng chẳng thấy gì hết.

Lòng bàn tay phải của Quý Tư Duyên ướt đầm, nặng nề hít thở một hơi, đem chén canh chuyển qua một bên, tỏ vẻ không muốn uống nữa.

“Hoàn toàn không có cách diệt trừ ôn dịch ở trong thành sao?”

“Dạ.” Minh Lễ Tầm đáp: “Căn cứ vào điều tra, ôn dịch này là từ phủ quốc công truyền ra, người đáng nghi ngờ nhất chính là Chu Giáng Từ, nhưng từ lâu đã không có tin tức của ả, đến nay vẫn không có tin gì.” Dừng một lát, lão nói tiếp: “Người cuối cùng tiếp xúc với phủ quốc công là Bạch Thủy Lung.”

Quý Tư Duyên nói: “Ta và người đều biết, ôn dịch là do thái hậu và người ngoài hợp tác tạo thành, Bạch Thủy Lung không có lí do...”

Minh Lễ Tầm nói: “Ý của nô tài chính là, có lẽ từ đầu Bạch Thủy Lung đã điều tra được mọi chuyện, nên mới cướp Chu Giáng Từ đi, giữ kín phương pháp giải được bệnh ôn dịch, đang có ý định trả thù.”

“...” Lí do này, thật sự không phải không có khả năng.

"Bạch Thủy Lung, lại Bạch Thủy Lung." Quý Tư Duyên xoa huyết thái dương.

Tại sao ngày trước hần ta không phát hiện, người phụ nữ này khó đối phó đến vậy chứ, lại còn rất phiền phức.

Một khi trêu chọc nàng, liền chọc ra một thân hôi tanh, muốn rửa cũng rửa không sạch.

“Điện hạ... Trận ôn dịch này truyền nhiễm rất mạnh, nếu như không can thiệp kịp lúc...” Minh Lễ Tầm khô sở nói.

Quý Tư Duyên nhúu nói: “Bất những người bị ôn dịch đem cách lý hết đi, sau đó nên làm như thế nào, người tự hiểu rõ.”

“... Dạ.” Dừng lửa đem những người đó thiêu sống.

Minh Lễ Tầm rũ mắt xuống, trầm nghĩ... Đây đúng là tạo nghiệp chướng.

Lúc này, ngoài xa khơi có một con thuyền chậm rãi chạy, ở trên thuyền có một cái rương lớn.

Trên boong thuyền, một lão mặc đồ bó sát người, đầu đội một cái nón tròn, ngồi trên côn gỗ, hai chân bắt chéo, gương mặt cười như tên trộm “Ha ha, ta nói với các người, ta cứ như vậy... Cứ như thế, suru suru vèo vèo liền tiến vào hoàng cung, sau đó, chính là dùng cái này, dễ dàng mở cửa quốc khố...”

Xung quanh lão có mấy tên thanh niên ngồi xổm, vẻ mặt đầy thích thú nhìn lão.

Được nhiều người nhìn chăm chú như vậy, lão càng thêm đắc chí, lớn tiếng khen ngợi chiến tích của mình: “Quốc khố của Tây Lăng, thực con mẹ nó... Nghèo! Ngay cả nhà kho của thành Nam Vân của chúng ta cũng không bằng, lão tử nhìn không vừa mắt, vút trên mặt đất liền té...”

Một thiếu niên khề hừ: “Cái gì mà thành Nam Vân của chúng ta, ngài còn chưa phải là người của thành Nam Vân đâu, ngay cả giấy chứng minh cũng không có!”

“Phi phi phi, nói cái gì vậy.” Lão đắc ý nói: “Thành chủ nhỏ đã đồng ý với ta, chỉ cần ta làm xong chuyện này, liền cấp giấy chứng nhận và thẻ căn cước cho ta!!”

Hết chương 164

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Thua còn mạnh giáp

Vị lão nhân vẻ mặt tràn ngập đắc ý này, phải người nào xa lạ, lão chính là thần trộm vào quốc khố Tây Lăng, từng được giang hồ gọi là Quy Lão Nhi, còn tên của lão là gì, rất ít người biết.

Lúc đầu có người hỏi thăm, Quy Lão Nhi lại mang bộ dạng thờ ơ, rằng mình quên, liền gọi Quy Lão Nhi, chẳng hề để ý cái tên này rất vụn vẹo.

Tất cả đúng như Khoát Vân, Quy Lão Nhi quả từng đắc tội người thế đắc tội, vùng vẫy tròn hai năm, vất vả mới tìm được mảnh đất Nam Vân hạnh phúc này, để lão có thể sống thoải mái, cần lo lắng, sợ hãi nữa.

Kỳ, thành Nam Vân phát triển trong thời gian này, có ít nhân vật ngầm nương nhờ vào thành Nam Vân. Trong số đó có tội phạm bị các nước truy nã, có hiệp khách độc hành giang hồ, cũng có người giống như Quy Lão Nhi, vì chọc phải phiền toái, đầu nhập vào thành Nam Vân.

Những người này đều có nguyên nhân riêng của mình, đồng thời cũng mang theo quá khứ và bản lĩnh.

Thành Nam Vân hấp dẫn bọn họ đến, chỉ vì thành Nam Vân cho bọn họ nơi an cư hiếm có, quan trọng nhất chính là thành Nam Vân là khối đất tốt, ăn nhậu chơi bồi đều thiếu, liên tục có những thứ mới, vô số kinh hi, có thể gọi là phổ xá sâm uất trong thiên đường.

Ở đây bốn phương thông đạt, muốn tình báo và báu vật càng dễ dàng, nơi tốt như vậy, có ai muốn ở chứ.

tại, thành Nam Vân sớm đạt giá trị ngàn vạn, hoặc có thể là vô giá. Có ai đoán được, khối u ác tính năm đó của Tây Lăng, ngăn ngừi mấy năm, ngược lại trở thành cái bánh ngọt khiến mọi người thèm dãi, ai cũng hận thể nhào tới cắn miếng.

Quy Lão Nhi nghĩ tới việc sắp được cấp giấy chứng minh và thẻ căn cước, trong tim giống như nở đóa hoa lớn, nụ cười mặt ngừng được.

Tốt! Tốt! Chưa bao giờ được nhõm như vậy! Quy Lão Nhi hưởng thụ hít hơi dài, đưa tay vịn cái nón tròn suýt bị gió biển thổi bay. Thầm nghĩ: Dựa vào tài lực của thành Nam Vân, nhất là thực lực của đám người kia, trong tương lai dù có là vua của nước, e rằng cũng phải nhượng bộ thành Nam Vân vài phần.

hồ danh cái tên đem lão tử hành hạ suốt hai năm, hồ danh là người nào đó trong lời đồn, lại có thể nghĩ ra nhiều thứ cổ quái như vậy, phần này trí tuệ, lão đây khâm phục rồi!

Trong lòng Quy Lão Nhi nghĩ rằng, toàn bộ mọi thành tựu ngày nay thành Nam Vân có được, đều do người trong lòng lão suy nghĩ làm nên, Thủy Lung bất quá chỉ là khuyinh thế hồng nhan, câu được người đàn ông nguyện ý đem mọi thứ dâng tặng nàng mà thôi. (Tịch Ngừ: ày, ông già này có mắt nhìn người, đến thành Nam Vân chết cái chắc, muốn vào ở mà biết ai mới là chủ tiêu roài :v)

Nghĩ như vậy, Quy Lão Nhi liền thêm có thái độ tôn kính với Thủy Lung.

trái cây hung hăng nện vào ót Quy Lão Nhi.

Nước trái cây bắn tung tóe, dính lên mặt Quy Lão Nhi, đem Quy Lão Nhi thả hồn theo gió kéo về thực tế.

"Hắc! Thăng quỹ nào hả?" Quy Lão Nhi vừa lau mặt, vừa tức giận kêu.

Thiếu niên lúc trước mở miệng phản bác lão đứng lên, phục nhìn chăm chú vào lão: "Ta ném."

"Thằng nhóc này, ngươi can đảm." Quy Lão Nhi cười như cười, vẻ mặt lộ ra mấy phần khùng bố.

Thiếu niên kia hề sợ hãi, trái lại khí thế càng tăng, nhìn chòng chọc vào lão: "Ta liền to gan đấy! Ai bảo ngươi bắt kính với thành chủ đại nhân của chúng ta!"

Quy Lão Nhi hiểu: "Lão tử làm sao bắt kính với nàng?"

Thiếu niên: "Ngươi gọi thành chủ bằng xưng hô bắt kính!"

Quy Lão Nhi vừa nghe, nhớ lại xưng hô lúc nãy của mình, phải tiếng 'thành chủ' thôi sao, có cần nghiêm túc như vậy, huống chi...

"Tuổi của lão tử lớn hơn thành chủ, gọi nàng tiếng có sao? Cho dù gọi nàng tiếng cháu, tiểu oa nhi, vậy cũng được nữa là."

Lúc này, chỉ trái mà liên tục mười mấy trái cây đập đến.

Các thiếu niên vừa nãy còn cười ba hoa với lão, tại toàn bộ đều trở mặt, hằm hằm nhìn chăm chú vào lão.

Tuy rằng da mặt Quy Lão Nhi dày, nhưng đối mặt với những ánh mắt nhìn chăm chú của mấy thiếu niên này, lão cũng thấy hơi xấu hổ. Nhanh nhẹn tránh né mấy trái cây tập kích, lầm bầm: "Nghiêm túc làm cái gì chứ!!!"

"Ngươi bắt kính với thành chủ, thành Nam Vân chúng ta chào đón người dân như ngươi!" Thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh, lạnh giọng.

"Cái này cũng phải cái ngươi là được." Quy Lão Nhi cười lạnh hai tiếng, các thiếu niên cùng nhau trừng mắt với lão già giống như lão ngoan đồng.

thời gian lâu trôi qua, thiếu niên cầm đầu: "Chúng ta!"

đám thiếu niên cứ như vậy liền cách xa Quy Lão Nhi, tới chỗ khác boong thuyền, tạo thành thế đối lập với Quy Lão Nhi.

Quy Lão Nhi buồn bực, vốn dĩ tính cách của lão như lão ngoan đồng, thích nhất là cùng đám thiếu niên trẻ tuổi vui đùa âm ỉ, khoác lác. Thuyền vẫn chậm rãi trôi, nếu có người đề ý tới lão, lão nhất định buồn chết.

vất vả lão mới thoát khỏi cuộc sống bị thúc giục, nhất thời chịu nổi yên tĩnh.

"Ta, các ngươi đều bị tẩy não hết rồi sao!" Quy Lão Nhi buồn bực càu nhàu: "Đứa con thôi mà, cũng chẳng lớn hơn các ngươi bao nhiêu, có gì phải sợ."

Thiếu niên cầm đầu hừ lạnh, ánh mắt lạnh như băng nhìn Quy Lão Nhi: "Ngươi phải người của thành Nam Vân, làm sao biết được nỗi khổ cực của thành Nam Vân ngày xưa? Bọn ta từng chết, căn bản cũng tính là sống!"

khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi đứng sau lưng thiếu niên, chính là Đậu Khấu kích động gầm: "Thành chủ đại nhân là đại ân nhân của bọn ta, là thân hộ mệnh của thành Nam Vân, bọn ta là người của thành Nam Vân, là dân của thành chủ đại nhân!"

"Đứng! Con dân của thành Nam Vân thể bắt kính với thành chủ đại nhân. Mọi thứ của bây giờ đều do thành chủ đại nhân cho chúng ta! An toàn, thoải mái, hi vọng, đó là những thứ khi xưa chúng ta muốn nghĩ cũng dám nghĩ!"

"Kẻ nào dám bắt kính với thành chủ đại nhân chính là muốn đối nghịch với bọn ta!"

Các thiếu niên ngươi câu ta câu âm ỉ lên, thanh trong trẻo bị gió biển thổi bay, người lớn tàu có lên tiếng ngăn cản.

"Ê, ê, ê, đủ rồi nha, đủ rồi nha, lão tử sai lầm rồi có được chưa?" Quy Lão Nhi tùy tiện nhận sai, thái độ thể là thành khẩn. Nhìn đáng vẻ các thiếu niên vẫn lạnh lùng như cũ, lão lắc đầu, ánh mắt lên u trầm: "Lúc này, lão tử có chút bội phục kia... Khụ, là thành chủ đại nhân được chưa, được chưa."

Nếu chỉ dựa vào người đàn ông của mình ban tặng, dân chúng thành Nam Vân thể kính nàng như thế. Có thể đem dân chúng thành Nam Vân tẩy não đến trình độ này, thực đáng bội phục.

"Tí tách." thanh giống như linh, giống như tiếng sóng biển lại giống như tiếng rỗng ngậm.

Các thiếu niên thuyền dần dần an tĩnh lại, từ trong lấy ra cái mặt nạ màu đen, mặt nạ vẽ hoa văn hình con chim màu đen đơn giản, che tất cả diện mạo của bọn họ.

Trong nháy mắt, các thiếu niên khác trước còn dễ kích động, bởi vì câu mà trở mặt, lạnh lùng... Lúc này, khí chất của bọn họ đều biến đổi.

Lạnh băng, im lặng, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành thanh kiếm sắc bén rời khỏi vỏ, tặng cho kẻ địch kích trí mạng.

Quy Lão Nhi cảm nhận được cảm giác bí hiểm, oai phong người bọn họ.

"Nhóm cướp biển, Hắc Điều." Quy Lão Nhi thấp giọng thảo, nhìn đám người thuyền đeo mặt nạ, vô hình hóa thân thành binh khí.

Mặc dù lão từng nghe lời đồn về bọn họ, tại cũng là lần đầu tiên thấy bọn họ hành động, đồng thời cũng là lần đầu tiên lão ngồi con thuyền này.

Lúc mới lên thuyền, lão cảm thấy kì quái, cái này có thể là thế lực Bạch Thủy Lung thâm bồi dưỡng, làm sao có thể lơ đãng, lỏng lẻo như vậy.

Giờ khắc này, lão mới hiểu được, là do lão nhìn lầm.

Xa xa vẫn là biển rộng mênh mông, nhưng loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng mấy đội chiến thuyền.

Mấy chiến thuyền này chính là đối tác bọn họ liên hệ từ sớm, kế tiếp bọn họ cần phải trao đổi hàng hóa là xong.

Quy Lão Nhi nhìn bên trái chút, nhìn bên phải chút, sau đó rầu rĩ: "Ta các người đám đều mang mặt nạ, chỉ có mình ta là lộ mặt, như thế hơi kì, cho ta cái mặt nạ."

ai thềm ngó ngang đến lão.

Mặt nạ này há có thể muốn là có, chưa đến vật liệu làm mặt nạ khó tìm, mỗi cái mặt nạ đều khắc tên bọn họ, là chứng minh thân phận của bọn họ, cũng là vinh quang của bọn họ.

im lặng quái dị khiến lão được tự nhiên, lão kéo cái mũ tròn đầu, lại kêu cầu: "Mau giao dịch xong rồi về, ta còn muốn vào trong thành 'sống mơ mơ màng màng' chời đùa chút."

"Từ phi chính người nhảy xuống biển." Thiếu niên cầm đầu chuyện, thanh khàn khàn đoán được tuổi tác.

Đầu hơi nghiêng qua, bởi vì có mặt nạ che, khiến Quy Lão Nhi biết có nhìn thấy lão hay, lại dùng ánh mắt gì đó nhìn mình: "Thành chủ đại nhân giao nhiệm vụ cho bọn ta, cũng chỉ có những thứ này..."

"Cái gì?" Xưa nay, Quy Lão Nhi chính là con cáo già, vừa nghe lời của thiếu niên liền hiểu. Cảm thấy chính mình hình như bị Thủy Lung bán đứng! Cái gì mà chỉ cần trốn sạch quốc khố Tây Lăng cấp giấy chứng minh và thẻ căn cước, thế nhưng người tiếp viện lão lại là con thuyền 'Hắc Điều' này.

Hắc Điều mang lão ra biển lớn, nhất thời lại có dự định quay về, còn phải làm việc.

Bây giờ lão cùng bọn họ, nếu như muốn bỏ dở nửa chừng, đem thẻ căn cước và giấy chứng minh ngấm nước nóng, nhất định phải đứng cùng chiến tuyến với bọn họ, thế cố ý lười biếng.

~ Còn tiếp ~

Chương 165.2: Thua còn mạnh giáp

Edit: Tịch Ngừ @macngulau

Lúc này, Thủy Lung bị Quy Lão Nhi rửa thậm, hất xì cái.

Mộc Tuyết luôn luôn canh giữ bên người Thủy Lung tựa như chim sợ cành cong, sau đó nhanh chóng tới bắt mạch cho Thủy Lung.

"Ta sao." Thủy Lung thở dài hơi.

Mộc Tuyết vẫn nghiêm túc như trước kiểm tra mạch tượng của nàng, sau khi phát có chuyện gì, nàng ấy vẫn lo lắng: "Lung tỷ tỷ, tỷ vẫn nên tìm nơi yên tĩnh dưỡng thai, chờ sinh đứa rồi hãy..."

Thủy Lung nhìn cảnh vật non xanh nước biếc ở chung quanh, : "phải ta làm như thế hay sao?"

Mộc Tuyết : "Lung tỷ tỷ nào có ý tứ dưỡng thai tốt, mỗi ngày làm lưng vắt vã, khiến bản thân mệt chết được."

Thủy Lung : "Yên tâm, chờ hết bận rộn tốt rồi!" Nàng cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô lên, vẻ mặt có chút khác thường.

Cư nhiên mang thai. Trong bụng này, chính là đứa của nàng và Trương Tôn Vinh Cực sao? sinh mệnh mới, mang dòng máu của nàng và Trương Tôn Vinh Cực?

Có lẽ bản thân nàng cũng có biện pháp thay đổi đặc tính của phụ nữ, trong bụng có sinh mệnh mới, còn chưa chào đời, khiến Thủy Lung khỏi mềm lòng.

Nàng lại nghiêng đầu nhìn về phía Mộc Tuyết, thấy nàng ấy dường như muốn phản bác, liền cười cắt lời nàng ấy: "Thân thể của ta, ta biết, ta lấy đứa ra để giỡn chơi đâu."

Mộc Tuyết nghe vậy, biết khuyên như thế nào mới tốt.

Thân ảnh của Lục Quyển giống như bích điêu bay tới, rơi xuống trước mặt Thủy Lung, trước hành lễ sau mới : "Chủ tử, người tự xưng là hộ vệ của Quý Tư Duyên vào trong thành, là có chuyện muốn với chủ tử. Ta với gã, chủ tử thuận tiện, gã kêu thuộc hạ giao cái này cho chủ tử."

Thủy Lung nhận lấy bức thư từ tay Lục Quyển, rút tờ giấy bên trong ra đọc.

bao lâu liền xem xong nội dung bức thư, Thủy Lung bỏ thư lên bàn, cười khê: "Chỉ dựa vào tin tức này muốn xúc động đến ta, xem ta là kẻ ngốc à?"

Mộc Tuyết nhặt thư lên đọc, trong lòng hơi kinh hãi.

Trong thư viết đều là chuyện liên quan đến việc Trưởng Tôn Vinh Cực mất tích, đồng thời tóm tắt những ngày Quý Tư Duyên gặp chuyện xúi quẩy, cùng với tình cảnh bi thảm của thành Kỳ Dương, dùng lời lẽ thành khẩn cầu xin Thủy Lung có thể buông tha cho Quý Tư Duyên. Để báo đáp, Khoát Vân đốc hết sức tìm kiếm tung tích Trưởng Tôn Vinh Cực, trong phạm vi khả năng của gã.

Mặc dù Thủy Lung ra khỏi miệng, nụ cười mặt rắng nhồm rất nhiều. Mấy ngày nay, Lung tỷ tỷ cực kì lo lắng cho Võ vương gia. Mộc Tuyết thăm nghĩ, hỏi Thủy Lung: "Cái sát thủ này... Có phải là người hãm hại Lung tỷ tỷ?"

Mộc Tuyết nhớ, Thủy Lung có phải sát thủ ám sát Quý Tư Duyên.

"Tính lên đầu ta cũng thế đúng." Thủy Lung cười: "Nếu như ta có thủ hạ như vậy, cũng vui vẻ mà chơi."

Mộc Tuyết đột nhiên có ý nghĩ, lúc muốn thốt ra lại ngừng. Bây giờ còn chưa tìm được hành tung của Võ vương gia, tùy tiện suy đoán chuyện này do Võ vương gia gây nên, chỉ khiến Lung tỷ tỷ càng thêm nhớ nhung thôi. Huống hồ, nếu chuyện này do Võ vương gia làm, như vậy vì sao Võ vương gia tới tìm Lung tỷ tỷ?

"Lục Quyển." Thủy Lung kêu lên.

Lục Quyển lập tức đáp: "Có! Chủ tử ra lệnh!"

Thủy Lung: " với Khoát Vân này, kêu gã tự tìm giải được ở trong thành. Về phần, ôn dịch ở thành Kỳ Dương, có thương nhân sản xuất thuốc bán, kêu gã chú ý chút, đến khi đó trả đủ tiền mua được thôi."

"Dạ!" Đối với mệnh lệnh của Thủy Lung, Lục Quyển hề có ý kiến. Lại đứng chờ hồi, thấy Thủy Lung có mệnh lệnh gì nữa liền rời.

Trong viện chỉ còn lại Thủy Lung và Mộc Tuyết.

Mộc Tuyết đem thư để cất, giọng với Thủy Lung: "Lung tỷ tỷ, vương gia có võ công cao cường như vậy, chắc chắn có chuyện gì đâu."

"Có câu rất hay, người tốt sống lâu, tai họa sống ngàn năm." Thủy Lung nhún mày cười, yếu ớt thở dài: " là tai họa, ông trời có khả năng thu nhận."

Mộc Tuyết cẩn thận quan sát vẻ mặt Thủy Lung, phát năng hề miễn cưỡng vui đùa, vàng trán lộ nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt tự nhiên, để lộ tín nhiệm của nàng với Trưởng Tôn Vinh Cực.

"Theo lời Lung tỷ tỷ, đời này phải mọi người đều muốn làm tai họa rồi sao." Mộc Tuyết trêu ghẹo.

Sóng mắt Thủy Lung lấp lánh, lưu quang chuyển động trong đáy mắt, đã trong nháy mắt khiến tim người ta lồi nhịp. Nụ cười của nàng càng thêm can rở, khê: " phải ai muốn làm tai họa cũng được đâu nhá!"

Giờ phút này, trong mắt mọi người, nàng chính là tai họa hại nước hại dân, kẻ gây tai họa, hận thế loại bỏ cái đỉnh mắt, cái gai trong thịt này.

Đáp án Thủy Lung đưa tới khiến Khoát Vân thể làm gì được. May là thành Nam Vân hồ với danh tiếng nay của nó, chưa được bao lâu Khoát Vân tìm được giải được cứu Quý Tư Duyên.

đường từ thành Nam Vân về thành Kỳ Dương, lúc Khoát Vân trở lại hoàng cung gặp mặt Quý Tư Duyên, xem chút nhận ra ta.

Người có diện mạo tiêu tụy trước mặt, mình gầy trơ xương, hai mắt đầy tơ máu, hình tượng mục nát bèo nhèo này là ai vậy?

Đây là đệ nhất nữ nam của Tây Lăng năm xưa - Khánh vương à?

Khoát Vân hết sức kinh hãi, đồng thời trong lòng tràn đầy chua xót, cùng với cam chịu.

Thiên hạ to lớn, núi này cao hơn núi nọ, đường đường là người thừa kế quốc gia, lại bị người ta hành hạ tươi sống như vậy, bản thân có khả năng chống cự!

So với khiếp sợ của Khoát Vân, Quý Tư Duyên bình tĩnh hơn nhiều.

ta ra lệnh cho cung nhân chuẩn bị bữa trưa, gọi Khoát Vân cùng ta dùng bữa, sau khi ăn xong có đến ngự thư phòng, ngược lại cùng Khoát Vân đến đại

viện chính : "Lần này Nam Vân có kết quả gì ?"

Khoát Vân lấy giải được ra, đem câu trả lời của Thủy Lung lại cho Quý Tư Duyên, tiếp đó liền cùng Quý Tư Duyên bảo trì im lặng. lúc sau, gả lại chủ động : "Chủ tử, nếu chúng ta về Lâu Dương trước , chuyện nơi này giao cho người khác xử lý."

Lâu Dương là quê hương của bọn họ, đảm bảo an toàn hơn nơi này nhiều.

Nhưng trong mắt Quý Tư Duyên, ta cảm thấy nơi này quen thuộc hơn so với Lâu Dương quốc. ta bỏ nhiều tâm tư làm ra hết thấy, làm sao có thể là được! Đây phải kết quả muốn có!

Về mặt cam lòng của Quý Tư Duyên quá ràng, ta đưa tay hung hăng vỗ xuống bàn, nhưng khi tay rơi xuống bàn mới phát , bây giờ tay của ta vô lực biết bao nhiêu.

Khoát Vân kinh sợ, vừa định hỏi chuyện lập tức ngậm miệng, ánh mắt chút che giấu đồng tình nhìn Quý Tư Duyên.

Ánh mắt thương hại này bị Quý Tư Duyên bắt được, cái này giống như lưỡi dao cứa vào tim ta.

ta giận! ta oán hận! tại, ta rất muốn đem nỗi đau người đòi lại người kẻ khác, ví dụ như Bạch Thủy Lung. Nhưng lí trí lại cho ta biết, ta nên trêu chọc Bạch Thủy Lung nữa.

Lần này Tây Lăng bị loạn, là Bạch Thủy Lung bộc lộ sức mạnh của nàng, cho ta nhìn xem thực lực của nàng.

Nếu nàng có thể không chế tiền tệ của Tây Lăng đến trình độ này, vậy những năm này nàng bố trí bao nhiêu nội ứng ở Lâu Dương? Năm đó thi đấu luận võ, nàng đòi quyền thông thương với hai nước Lâu Dương và Đông Vân, có phải sớm chuẩn bị mọi thứ rồi hay ?

ta thể vì ân oán cá nhân mà mặc kệ Lâu Dương. Dù ta muốn làm như vậy, hoàng đế tại của Lâu Dương, cậu ruột của cũng đồng ý.

"Điện hạ -!" Thân ảnh Minh Lễ Tầm từ xa tới, tám lăm tám mồ hôi, môi mím chặt, vẻ mặt khổ sở: "Xong rồi!"

Mấy ngày nay, tin tức truyền tới toàn là tin xấu, Quý Tư Duyên sớm thấy quen rồi. ta mệt mỏi xoa trán, buồn phiền hỏi: "Lại có chuyện gì?"

Minh Lễ Tầm gian khổ : "Hàng loạt binh sĩ Tây Lăng đều trộm bỏ trốn."

Quý Tư Duyên tròn to hai mắt, thờ phỉ phò, muốn mắng chửi người lại chửi cái gì, sau đó 'phốc' tiếng, hộc máu.

"Chủ tử!"

"Điện hạ!"

Mấy ngày sau khi Quý Tư Duyên hôn mê tỉnh lại, liền nhận được bức mật hàm từ Khoát Vân.

Mật hàm từ Lâu Dương truyền đến, mệnh lệnh trở về Lâu Dương, chuyện ở Tây Lăng tự nhiên có người coi chừng.

Quý Tư Duyên nhìn mật hàm, trong lòng lạnh lẽo.

Trận này ta tự nhận mình thắng hết sức đẹp, cuối cùng lại thua vô cùng thê thảm

Hết chương 165

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Thập Lưỡng Tử Gia (Quán rượu mười lượng)

Cây cỏ khô héo, lá rụng bay tán loạn lộ ra không khí có vài phần hiu quạnh của mùa thu.

Có lẽ trong mắt người khác, mùa thù là mùa thu hoạch, mùa quý báu, khiến mọi người vui mừng. Đối với dân chúng Tây Lăng mà nói, chỉ có thất vọng cùng thê lương.

Quý Tư Duyên lên đường đi Lâu Dương, Lâu Dương phái người tới dùng thủ đoạn vang dội cô lọc chiếm lấy những nơi dồi dào của Tây Lăng, vứt bỏ những nơi hỗn loạn không chịu nổi, bỏ mặc dân chúng sống chết, nghèo khó.

Đương nhiên, biện pháp này khiến cho dân chúng bị vứt bỏ phần hận, đáng tiếc sức lực của bọn họ quá nhỏ bé, không thể làm gì con quái vật Lâu Dương này. Trải qua một thời gian, ở Tây Lăng bắt đầu có khởi nghĩa, nhưng đều bị quân đội đàn áp xuống.

Nói chung, Tây Lăng loạn đến mức phải mất sáu tháng mới dần bình ổn lại, quốc thổ Tây Lăng bị Lâu Dương chiếm hữu, một ít địa phương bị vứt bỏ ở ngoài liền trở nên hỗn loạn.

Những nơi không có chủ này, người giang hồ rất thích lui tới, không có hoàng quyền trật tự, không cần để ý nha môn, chỉ cần có thực lực mới có quyền lên tiếng.

Muốn sinh tồn là bản năng của con người, lúc bị giày vò, con người sẽ tìm biện pháp để được sống tiếp, yên ổn. Dù cuộc sống có gian khổ, sống bần cùng cũng được.

Thời gian dần trôi qua, chờ khi dân chúng Tây Lăng biết nguyên nhân Tây Lăng bị loạn, lúc người dân ở biên giới bưng tỉnh, liền phát hiện nơi bọn họ sinh sống, bất tri bất giác trở thành ‘giang hồ’, thỉnh thoảng còn thấy con gái giang hồ hành tẩu.

Tùng tào sản nghiệp dựng lên, các đồ đảng của đại môn phái mọc lên, cũng có người che giấu thân phận. Theo thời gian trôi qua, bởi vì quốc gia bị loạn cộng thêm một ít người có thù oán với nhau cùng gặp nạn chung một nơi, cuối cùng dần dần khôi phục lại vẻ sôi động và náo nhiệt.

Nhưng cái loại giang hồ náo nhiệt này cùng với việc quốc gia, thành trấn quản lý tự nhiên không giống nhau.

Nói tới giang hồ, không thể không nhắc tới chuyện giang hồ rung chuyển trong mấy ngày gần đây.

Trường Nhạc Cung lại nổi lên, người của Quỷ Môn xuất hiện ở Trung Nguyên, Đại hội võ lâm mười năm một lần sắp đến. Khiến người ta chú ý nhất là, Phong Thánh Tôn trong truyền thuyết thăng tiên xuất hiện ở giang hồ, giống như phù dung sớm nở tối tàn, khiến người ta chỉ nghe kể lại, không thấy người đâu.

Song, nhân vật có thể giẫm chân một cái khiến giang hồ chấn động như hắn, một khi xuất hiện, giang hồ chấn chấn sẽ có chuyện gà bay chó sủa.

Lần này, chính là như thế.

Thập Tự Môn có tên tuổi lẫy lừng trong giang hồ, một đêm bị diệt môn. Nghe ám vệ giang hồ truyền lại, khiến người nghe sợ vỡ mật chính là môn phái sát thủ chỉ bị một người tiêu diệt.

Người còn sống tận mắt chứng kiến, kể lại chuyện mắt thấy tai nghe, thân thể cũng không nhịn được run lên, không nén được nỗi sợ và vẻ mặt vận vẹo.

Hiện tại, người chứng kiến còn sống sót này đang ngồi trong Thập Lưỡng Tử Gia ở Bắc Phong Linh, bắt đầu khoe khoang hiểu biết của gã với mọi người.

Bắc Phong Linh nằm ở hướng đông bắc, nói tới Bắc Phong Linh thì không thể không nói tới Ngõ Đào Hoa. Ngõ Đào Hoa này không phải ngõ hẻm nhỏ thật, mà là một mảnh rừng đào. Bên trong rừng đào có bố trí cửu chuyển bát loan đường, đến mùa hoa đào nở rộ, người đi bên trong con đường đó tựa như đi giữa tiên cảnh.

Nhưng, Ngõ Đào Hoa này cũng chỉ là vật làm nền thôi. Nhân vật chủ yếu là ở trong Ngõ Đào Hoa, đó chính là Thập Lưỡng Tử Gia.

Thập Lưỡng Tử Gia được người nhà họ Cam truyền từ đời này qua đời nọ, chuyên chưng cất rượu để bán, nghề phụ là buôn bán tin tức. Mặc kệ bọn họ bán rượu gì cũng đều giá mười lượng, thu tiền cũng chỉ lấy mười lượng, bất kể là mười lượng bạc hay mười lượng vàng, hoặc là mười đồ vật, những thứ này đều không nhất định.

Vị trí Thập Lưỡng Tử Gia đãi khách rất lớn — có thể không lớn được à, trang trí lộ thiên, trên mặt đất bày bàn ghế, tảng đá cũng có thể ngồi. Bảng hiệu Thập Lưỡng Tử Gia treo ngoài phòng gỗ, căn bản không phải để khách vào ngồi.

Lúc này, có vài người ngồi ngoài trời, trong đó có một gã đàn ông gầy nhỏ uống rượu, tập trung tinh thần khoe khoang: “Ngày đó, ta có hẹn với người khác ở Vũ Trúc Lâm để đấu võ, đứng dưới ánh nắng chói chan một lát, ta liền tìm một bóng râm trú nắng... Đúng lúc này!” Về mặt gã chợt biến đổi, giống như hí kịch, vừa nặng nề nhớ lại cảnh tượng ngày đó, hai mắt mở to, hai vai run rẩy, giống như nhìn xuyên qua hư ảo, thở than nói: “Đỉnh linh, đỉnh linh... Ta nghe thấy có tiếng chuông bạc, giống như ma âm nhiếp hồn.”

“Ta giật mình bưng tỉnh, sau đó liền thấy được... Thấy được...” Không biết có phải có tình khơi gợi hứng thú của mọi người hay là diễn quá nhập vai.

Hứng thú của mọi người ngồi nghe gã kể chuyện đều bị lôi kéo, có người không nhịn được nhỏ giọng thúc giục: “Nhìn thấy cái gì? Nói mau đi, người nhìn thấy cái gì?”

Người gầy nhỏ nói: “Ta thấy một cổ kiệu, khiêng một người nào đó, kiệu thuận gió mà đi. Trong truyền thuyết ai thường ngồi trong kiệu, ta không thấy rõ diện mạo của hắn, chỉ thấy hắn mang mặt nạ màu vàng.”

“Là Kiền Khôn Kim Diện, có thần kỳ như vậy hay không? Bên trong có tất cả biến hóa?” Mọi người không nhịn được hỏi.

Người thanh niên gầy nhỏ không kiên nhẫn nói: “Cách một tầng vải sa mỏng, lại ở xa như vậy, sao ta thấy được chứ!” Sau đó nói tiếp: “Đừng xen mồm,

để ta nói! Lúc đó ta nghĩ, đây là môn phái nào, ban ngày ban mặt mà dám gây chuyện lớn như thế. Tiếp đó liền thấy người kia xuống kiệu...”

Người thiếu niên kể chuyện hết sức sinh động, nhất là ‘biểu cảm xuất sắc’ của gã khiến người khác phải chú ý.

Từ chuyện gã kể, mọi người không nhìn được tưởng tượng ra một bức tranh sinh động — Một chàng trai ngồi kiệu tới, một mình xuống kiệu lững thững đi vào rừng, tìm ra địa điểm ẩn nấp của Thập Tự Môn, một người giết sạch bọn chúng.

“Ban ngày giết người không giống như ban đêm, ta thấy rất rõ ràng, lấy thân pháp của sát thủ Thập Tự Môn xưng bá, ở trước mặt hấn tựa như đứa trẻ không chút sức phản kháng.”

“Cái này cũng thật quái! Đánh không lại thì bọn họ không biết chạy à? Chỉ cần mạnh ai người đó chạy...”

“Xưa nay, Thập Tự Môn rất đoàn kết, và lại theo ta thấy, hình như bọn họ phải bảo vệ vật gì đó.”

“Thánh tôn rất hiếm khi xuất hiện, cũng không biết bộ dạng thật của hấn như thế nào, thật muốn tận mắt nhìn thấy.”

“Nói không chừng ngươi từng gặp rồi, nhưng bản thân lại không biết.”

“Thánh tôn, đó cũng chỉ là một lão già trắng tiên thôi mà...” Một giọng nói mềm mại trong trẻo vang lên, lơ đãng mang theo chút bức bối: “Ta nói Đỗ Đan, ngày nào ngươi cũng ở đây nói khoác, ngươi nói không chán, ta nghe cũng phiền. Mau đổi chuyện khác đi, hoặc là đừng kể nữa. Bằng không ta không cho ngươi ở lại tiệm rượu nữa.”

Xoẹt một cái, một bóng dáng màu xanh đậm xuất hiện trước mắt mọi người. Tay nàng chống tại mép bàn chỗ người thanh niên gầy nhỏ đang kể chuyện, mắt liếc qua gã.

Bản thân đang ở trên địa bàn của người khác, phải dựa theo quy củ của người ta: “Dạ. Cam tiểu thư.”

“Ta thích ngươi gọi là bà chủ Cam.” Diện mạo cô gái xinh đẹp, nụ cười giống như hoa đào nở, khiến người xem choáng ngợp, si mê.

Cô gái không dừng lại ở trước bàn của Đỗ Đan bao lâu liền xoay người đi về phía trước vài bước, lại đến một bàn khác, đem bình rượu bằng sứ đặt xuống, cười ngọt ngào nói: “Khách quan, rượu của ngài.” Mắt nàng lưu luyến liếc nhìn bụng của vị khách kia: “Rượu này do ta cất, người có thai uống cũng không sao. Sẽ không buồn nôn, khách quan từ từ thưởng thức.”

“Được.” Trả lời nàng ta là âm thanh uyển chuyển, mềm nhẹ, thuần túy êm tai đến cực điểm.

Mọi người ngồi ở đây không nhìn được liếc nhìn về phía giọng nói kia, muốn nhìn xem cô gái có giọng nói dễ nghe như vậy có đáng vẻ như thế nào.

Liếc mắt nhìn rõ người, mọi người không khỏi kinh diễm, thầm nghĩ tại sao trước giờ mình không phát hiện ra vị mỹ nhân này — Da dẻ cô gái trắng mịn, cặp chân mày tinh tế, xinh đẹp, dung mạo thoát tục, làm người ta nhìn thấy không khỏi sinh ra lòng thương tiếc, hận không thể đem nàng ôm vào ngực để yêu thương.

Cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu lam, quần áo rộng thùng thình vẫn khó che được cái bụng hơi nhô lên của nàng, để người ta biết cô gái này đang có tin vui.

Khí chất của nàng rất đặc biệt, trang phục không giống người giang hồ, là tiểu thư nhà quan. Nhưng mỗi động tác lại phóng khoáng, vui mắt vui tai, không rụt rè giống các cô tiểu thư khuê các.

Khi không cẩn thận nhìn vào con ngươi của cô gái đó, lúc nhìn thẳng vào mắt nàng, con ngươi đen nhánh, cứng cỏi, ngươi lạnh hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài yếu ớt, khiến người ta không khỏi sửng sốt.

Cô gái này, rất đặc biệt.

“Giọng nói của nàng thật dễ nghe.” Mắt bà chủ Cam sáng lên, cười tủm tỉm: “Ta thích giọng nói của nàng, cũng hi vọng nàng thích rượu ta chưng cất, đến lúc đó có thể tìm ta mua.”

“Đúng rồi, ta tên Cam Mộc Diễm.”

“Bạch Nha.” Cô gái cũng cười tủm tỉm nói.

Nụ cười đồng dạng xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của cô gái, trái lại có vài phần u buồn, khiến người ta cảm thấy cô gái này không nên yếu ớt như vậy.

Nhưng, lúc này mọi người không có tâm tư quan sát dung mạo của nàng, bọn họ cảm thấy tên nàng thật kì quặc — Bạch Nha.

Nếu tên này không phải giả, như vậy cha mẹ của cô gái này có cái gì tâm mà đặt tên con gái mình như vậy!

“Bạch Nha? Được, ta nhớ rồi.” Cam Mộc Diễm không chút hoài nghi, cười xoay người rời đi.

Còn Bạch Nha... Cũng chính là Thủy Lung lấy trộm tên của con thú cưng ở kiếp trước của mình, bình tĩnh bưng ly rượu sứ men xanh thưởng thức, ngồi chung nàng còn có Mộc Tuyết và Nhân công tử rót rượu, chậm rãi nhấp.

Mát lạnh sảng miệng, vương lại hương thơm ở kẻ răng, không một chút kích thích, đúng là rượu dành cho phụ nữ có thai uống. Không gất một chút nào, cũng không làm người ta có cảm giác buồn nôn, khó chịu.

Mộc Tuyết định kiểm tra một phen, ai dè Thủy Lung liền uống, bắt đầu đi liếc nàng một cái, cũng bưng ly rượu lên hớp một ngụm.

Rượu của Thập Lưỡng Tử Gia ở Ngõ Hoa Đào thật ngon, được mấy đời người thừa nhận.

Mặc dù rượu ở thành Nam Vân cũng ngon, nhưng uống rất kỳ lạ. Nếu đem phương pháp chế biến đưa cho nhà họ Cam, nhất định họ có thể nắm giữ đúng cách, đồng thời còn học một biết ba.

Cam Mộc Diễm đến chỉ là một khúc nhạc đệm, không hề ảnh hưởng gì đến sự nhàn nhã của mọi người. Trong chốc lát, lại có người nói tới chuyện náo nhiệt gần đây ở giang hồ. Từ miệng bọn họ, chuyện được nhắc nhiều nhất chính là thánh tôn \ Trùng Nhạc Cung \ Âm Đế \ Ngõa Thứ...

Mấy người này chắc thuộc môn phái nào đó, Thủy Lung biết không ít tin tức từ tổ tình báo, cũng phát hiện rất nhiều thế lực giang hồ và các quốc gia triều đình có mối liên quan chặt chẽ. Cảm thấy giang hồ to lớn rất phức tạp, thậm chí còn muốn vượt qua một đất nước.

Cái này gọi là ở đâu có người, nơi đó chính là giang hồ. Có thể thấy được giang hồ mới là vùng bùn lầy nhất trên đời này.

Từ đó, Thủy Lung cũng biết, hiện nay, địa vị giang hồ cao nhất thuộc về Thăng Tiên Phong Thánh Tôn và Âm Đế.

Đây không phải nói hai người này chính là nhân vật lợi hại nhất trong giang hồ ư?

Nếu bàn luận về người lợi hại, thế hệ trước như sư phụ của Nhân công tử Tiền Quý Y, như Nam Tầm Tung Tích Thủy Bán Tiên... Người nào không phải nhân vật vang dội, lợi hại một thời. Nhưng phần lớn đều đã quy ẩn, không để ý sự đời, không xuất hiện trước người khác, cũng không biết còn sống hay chết. Bởi vậy, bọn họ tự nhiên bị loại trừ khỏi thời đại này.

Sắc trời dần tối, thái dương rơi về phía tây, để lại một mảnh ánh sáng mờ màu đỏ vàng.

Thập Lưỡng Tử, mỗi người một ly rượu liền uống xong.

Thủy Lung đặt ly rượu xuống, đứng lên đi về hướng rừng đào.

Mộc Tuyết và Nhân công tử đi bên cạnh nàng.

Ba bóng dáng biến mất trong rừng đào, người khác chỉ biết bọn họ đi, nhưng không ai biết đám người Thủy Lung muốn đi đâu.

Một gian nhà, một hồ nước, đình tạ thủy lâu, guồng nước đem nước trong hồ vén lên rồi hạ xuống, phát ra âm thanh thanh thúy của nước. Nắng chiều soi chiếu tạo một tầng ánh sáng long lanh, toàn bộ như một bức tranh phong cảnh đẹp để.

Thủy Lung nhẹ nhàng đạp lên mặt nước, bước vào tiểu lâu, liếc mắt liền nhìn thấy Cam Mộc Diễm đang nằm ăn điểm tâm trên tháp mềm.

“Ngươi sớm đoán được ta sẽ đến?” Thủy Lung đứng trước mặt nàng ta hỏi.

Cam Mộc Diễm nghe lời nói thân nhiên của nàng, cười nói: “Thiên Diện Quý Y không phải loại người nhàn nhã đến quán rượu của ta uống rượu.”

Nhân công tử nghe danh hiệu của mình, liền đứng dậy, sờ sờ mũi: “Chính là ta bại lộ?”

“Bị người lừa vài lần, sao ta có thể không nhận ra người?” Cam Mộc Diễm oán hận nói.

Dựa theo quy củ Thập Lưỡng Tử Gia, bán cho khách chính là bán Thập Lưỡng Tử.

Năm đó, Nhân công tử dựa vào công phu dịch dung của mình, thay đổi mặt mũi mới tới quán rượu, một người mua hơn mười lượng, sau đó còn chạy tới trước mặt Cam Mộc Diễm nàng lắc lư, khoe khoang, xấu xa chế giễu nàng.

Nhân công tử liếc nhìn Mộc Tuyết một cái, nói với Cam Mộc Diễm: “Ngươi đừng có phá hủy danh tiếng của ta, hết thảy đều do người tài nghệ không bằng người ta. Huống chi, vì chuyện này, vị kia của ngươi cũng đến tìm ta quấy rầy không ít.”

Cam Mộc Diễm khẽ hừ một tiếng, không có bắt chẹt chuyện này nữa, rất nhanh liền khôi phục gương mặt tươi cười, nói: “Các người đến mua tin tức gì?”

“Mọi chuyện về Bắc Vũ Hải Thất Môn.” Thủy Lung nói.

“Ồ!” Cam Mộc Diễm kinh ngạc, một khắc sau, muốn che giấu cũng không che giấu. Nhìn vào ánh mắt cười như không cười của Thủy Lung, nàng ta cười giả lả, thân nhiên nói: “Ta nghĩ nàng đến mua tin tức của Trùng Tôn Vinh Cực.”

Những lời này chứng tỏ nàng ta đã đoán ra được thân phận thực sự của Thủy Lung.

“Ngươi biết?” Thủy Lung thân nhiên hỏi ngược lại.

Ý này chính là nói, nếu ngươi biết, ta liền mua tin tức.

“Không biết.” Cam Mộc Diễm xòe hai tay: “Cho nên ta suy đoán, các ngươi lần này tới đây chỉ là công cốc.” Nàng ta liếc mắt nhìn Nhân công tử một cái.

Nhân công tử nói: “Chuyện đã qua nhiều năm, con gái đúng là phải mang thù.”

Sau khi hắn nói xong những lời này, hoàn toàn quên mất ba người trước mặt đều là nữ. Đắc tội ba người cùng một lúc.

Cam Mộc Diễm đem tầm mắt đặt lên người Thủy Lung, lơ đãng thu lại nụ cười: “Xem ra các ngươi có chuẩn bị mà đến, chuyện tình của Bắc Vũ Hải Thất Môn, ta biết rất ít. Nhưng, giá tiền...” Nàng ta cố ý dừng một lúc, khơi gợi hứng thú của người khác, nhìn về mặt bình tĩnh của ba người, liền nhụt chí, chậm rãi nói: “Ta muốn mười Kim Tỉ Xà Thảo.”

“Có thể.” Thủy Lung đáp ứng.

Cam Mộc Diễm cười nói: “Sảng khoái.”

Nhân công tử thâm khinh bỉ trong bụng: Có thể không sảng khoái à, hiện tại trên đời này có ai không biết thành Nam Vân là cái phễu chứa vàng, chỗ nào không là bảo chứ???

“Được, tặng kèm nàng một tin nữa: Năm đó, thành Kỳ Dương bị ôn dịch là do tỷ nữ bên cạnh Chu Giáng Từ, Duẫn Nhi làm. Tỷ nữ kia vốn là do trang chủ Diệp Thiên Long của Ứng Dực Sơn Trang giả trang, sở trường của hắn ta chính là Lui Cốt Công.”(*)

(*) Võ công làm xương nhỏ lại.

Đối với chuyện thành Kỳ Dương, Thủy Lung vốn không có hứng thú trông nom, cũng chẳng có lòng điều tra sự thật, thật không ngờ Cam Mộc Diễm sẽ nói chuyện này với nàng.

Cam Mộc Diễm biết nghi hoặc của nàng, một lát sau vẫn không thấy nàng hỏi, hết cách liền hướng vào trong tiểu lâu hô một tiếng: “A Quy, Tiểu Trư đem quà tặng ta chuẩn bị cho khách ra đây.”

Một hồi sau, hai bóng dáng từ trong phòng đi ra.

Một nam một nữ, chính là người quen của đám người Thủy Lung, Tư Quy và Chu Giáng Từ!

Lúc trước, nàng đem Chu Giáng Từ ném cho Tư Quy, cũng không quản hướng đi của bọn họ.

Trên gương mặt xinh đẹp của Chu Giáng Từ, một đường sẹo từ đuôi mày bên mặt trái sang má phải, đó là dấu vết năm xưa ấy ả làm ồn ào, bị Trường Tôn Vinh Cực ngại phiền dùng một đạo kinh khí làm tổn thương.

Bên cạnh ả chính là Tư Quy bị mất bằng vải đen.

Chỉ thấy trong tay Tư Quy cầm một bình rượu, Chu Giáng Từ cẩn thận diu gã, tầm mắt tập trung lên người gã, chớp mắt nhìn thấy đám người Thủy Lung liền thu hồi tầm mắt, giống như con thỏ nhỏ nhút nhát: “Tư Quy, có bạc thang, cẩn thận một chút.”

Thủy Lung phát hiện ánh mắt Chu Giáng Từ rất kì quái, thuần khiết, nhút nhát như ánh mắt một đứa trẻ...

Cam Mộc Diễm liền giải thích: “Tư Quy và ta có chút giao tình, về sau sẽ là người của quán rượu của ta. Người này chính là Tiểu Trư, đầu óc hơi có vấn đề, chuyện trước kia đều không nhớ, hiện tại trong đầu chỉ nhớ mỗi Tư Quy.”

Tư Quy cầm hai vò rượu đưa cho Thủy Lung.

Ánh mắt của gã không thấy, nhưng gã từng là một cao thủ, năm giác quan nhạy bén, hơn nữa có một khoảng thời gian tập luyện, đã có thể sinh hoạt như người bình thường.

Thủy Lung nhận lấy rượu, ước lượng xong: “Cái này giá hơn mười lượng.”

Cam Mộc Diễm cười nói: “Mười lượng là dành cho khác bình thường, các ngươi, ta không dám chậm trễ.”

Thủy Lung hiểu ý của nàng ta, đầu tiên là tặng tin tức, sau đó là tặng rượu, làm người đứng giữa, để nàng buông tha hai người Tư Quy và Chu Giáng Từ.

Trên thực tế, bọn họ cũng chẳng có ân oán gì, bắt đầu từ lúc hai người bọn họ rời đi, nàng sẽ không ‘nhớ nhưng’ gì họ nữa.

“Cám ơn.” Thủy Lung xoay người, mang theo rượu đi.

Mộc Tuyết sâu sắc lờm Cam Mộc Đầm một cái.

Nụ cười trên mặt Cam Mộc Đầm không chút sức mẽ, trêu ghẹo một câu: “Bạch Nha cô nương đi từ từ thôi, cẩn thận đứa nhỏ.”

Những lời này vừa nói xong, Mộc Tuyết liền thu hồi tầm mắt, đi theo Thủy Lung.

Hôm nay, người tới hỏi tin tức là Bạch Nha, đương nhiên người mang thai cũng là Bạch Nha.

Cam Mộc Đầm buồn bán tin tức, nhưng cũng biết có một số tin tức có thể bán, có những tin không thể bán. Có một chút việc chỉ nhất định phải làm bộ không biết.

Nếu như không phải nàng ta nhận ra Nhân công tử, nàng ta cũng sẽ không nhận ra được thân phận của Thủy Lung.

Bạch Thủy Lung cư nhiên mang thai?

Tin tức này có giá trị biết bao nhiêu, đáng tiếc tiền này không thể kiếm.

Hết chương 166

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Họa từ miệng mà ra

Rất ít người biết Thủy Lung rời khỏi thành Nam Vân, ngay cả đám người Lục Quyền cũng không hay biết gì. Đột nhiên nàng rời đi, hơn nữa còn mang theo Nhân công tử biết luyện chế dịch dung thuật, cả người mặc trang phục không giống ngày thường, nghênh ngang đi ra cửa thành Nam Vân, cũng không có người nhận ra nàng.

Mặc kệ ai, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Thủy Lung cũng đều cảm thấy nàng như cây liễu yếu ớt trong gió, khiến người ta thương tiếc.

Đúng lúc này, Thủy Lung đứng bên ven sông giữa đường núi, nhìn một gã đàn ông cao to mặc bộ giáp, tay cầm đao lớn dính máu chần trước mặt nàng, bộ dạng lo lắng thương tiếc nhìn nàng, giọng nói hùng hậu cố gắng đè nén, nói với nàng: “Cô nương, nàng không sao chứ?”

Người đàn ông này không tồi, thậm chí có thể nói rất có hương vị đàn ông. Ngũ quan kiên cường, ánh mắt lấp lánh có thần, lúc nhìn chăm chú vào con gái, rất dễ khiến con gái người ta đỏ mặt thẹn thùng.

Đó là một người đàn ông khiến người ta có cảm giác an toàn.

Đáng tiếc, người đàn ông này thương tiếc sai đối tượng.

Thủy Lung im lặng liếc nhìn, tình huống này không phải lần đầu tiên xảy ra. Nàng không có trả lời người đàn ông kia, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn Nhân công tử đang đứng bên cạnh xem trò vui.

Đây đều là do Nhân công tử dùng dịch dung thuật có tính lừa gạt quá đáng!

Lúc nàng muốn mặt nạ, chỉ nói một câu tùy tiện, không để người ta dễ dàng phát hiện ra thân phận của nàng là được. Nhân công tử liền cho nàng gương mặt này — Da trắng như tuyết, mày cong như liễu, mắt hạnh vô tội, đôi môi no đủ hơi vênh, cùng một loại với gương mặt vốn có của nàng, nhưng thoát tục đến cực điểm, có thể nói là nữ nhân thanh tú hiếm có.

Khuôn mặt này kết hợp với trang phục nàng đang mặc, càng tăng thêm vẻ yếu đuối như nước của cô gái, sợ rằng đụng nhẹ liền vỡ vụn.

Quả thật, khuôn mặt và trang phục này, tuyệt đối không có người nghĩ rằng nàng và Bạch Thủy Lung có liên quan, thế nhưng nếu hành tẩu trong giang hồ hỗn loạn, lại mang đến một đồng phiền phức, đồng phiền phức này tên thường gọi là — Hoa đào nát!

“Cô nương?” La Chấn Thiên nhìn theo tầm mắt của Lạc Thủy Tiên Tử, phát hiện một gã thư sinh mặt trắng mặc áo lam.

Đúng rồi. Trong sách thường nói, tiểu thư khuê các thường thích mấy chàng thư sinh mặt trắng. Không lẽ, tên mặt trắng này là người trong lòng của tiên tử tiểu thư này ư?

La Chấn Thiên càng nghĩ càng cảm thấy có thể. Nhìn một chút, tiên tử tiểu thư mặc váy lam, thư sinh mặt trắng cũng mặc đồ màu lam, đây rõ ràng là

‘trạng phục tình nhân’!

Nhân công tử đang bị ánh mắt hăm dọa của Thủy Lung nhìn chăm chăm, sau đó, lại bị ánh mắt La Chấn Thiên châm chọc liến thấy khó hiểu.

Hắn đâu có làm gì đâu, sao vị tráng sĩ này xem hắn như kẻ thù vậy.

Nếu Nhân công tử đọc được suy nghĩ của La Chấn Thiên, nhất định sẽ hô to oan uổng. Người mà trái tim hắn lưu luyến không quên chính là cái vị ở bên cạnh người nào đó thôi. Hắn nào dám nhớ thương con yêu nghiệt kia, hắn còn muốn sống thêm vài năm nữa có được hay không?

“Ta nói.” Thủy Lung chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhú mày, ánh mắt nhìn xuyên qua đầu vai La Chấn Thiên: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện trên trời dưới đất.”

Âm thanh thật... thật là dịu dàng! Đúng là một người con gái dịu dàng như làn nước!

La Chấn Thiên kích động đến đỏ mặt tới mang tai, ánh mắt nhìn chăm chăm Thủy Lung.

Hắn cảm thấy mùa xuân của hắn đến rồi, động tác nhú mày của Tiểu Tiên Tử nhà hắn thật đẹp, đây là liếc mắt đưa tình với hắn sao???

Nếu là cô gái yếu đuối bình thường, bị đôi mắt xanh đen của La Chấn Thiên nhìn chăm chăm, nói không chừng đã bị hù dọa hôn mê rồi. Thủy Lung lại cảm thấy người đàn ông trước mặt, thật giống con chó bị đòi ăn.

Ngón tay nàng vươn lên ngoắc ngoắc, cười khê: “Dem bọn họ tiêu diệt đi.”

La Đại Cầu Cầu gào lên một tiếng: “Được ầu!!!!” Người liền vọt đi.

Phía trước là một đám người thuộc cùng môn phái mặc đồ trắng, bọn họ chính là vì truy sát La Chấn Thiên mà đến. Chỗ này vốn là nơi dừng chân nghỉ ngơi của ba người Thủy Lung, Thủy Lung ở ngay ven sông, cây phi tiêu đúng lúc bay tới nàng, nàng chỉ hơi nghiêng đầu liền tránh được.

Nhưng trong mắt La Chấn Thiên lại là ngoài ý muốn, là Thủy Lung gặp may nên không bị thương, tiếp đó liền có màn hỏi thăm Thủy Lung có khỏe hay không.

“Đi thôi.” Thủy Lung không thèm nhìn La Chấn Thiên, nói với Mộc Tuyết và Nhân công tử, chân điểm nhẹ lên mặt nước, đạp nước đi trên sông.

Mộc Tuyết không am hiểu võ công, thấy Thủy Lung qua sông, nàng ấy mím môi. Nhân công tử dè dặt vui sướng trong lòng xuống, giả vờ tự nhiên ôm eo Mộc Tuyết, nhẹ nhàng ôm ấp qua sông.

Lúc đáp xuống đất, hắn tự giác buông eo Mộc Tuyết ra, bộ dạng như chính nhân quân tử.

Mộc Tuyết nhìn hắn một cái, nhưng không trách móc gì, cũng không nổi giận.

Dù Thủy Lung đi ở phía trước, trên thực tế mọi động tác của bọn họ đều không thoát khỏi mắt nàng.

Nhân công tử là người lạnh tình, nhưng càng là người lạnh tình, một khi động tình thì cực kỳ nghiêm túc, sâu sắc. Hắn khinh thường việc đùa bỡn tình ái, nếu hắn biểu hiện yêu thích Mộc Tuyết, đó chính là nghiêm túc. Từ sau khi hắn đến bên cạnh Mộc Tuyết, mỗi hành động của hắn đều nhìn ra được hắn có tình cảm với Mộc Tuyết.

Tính cách Mộc Tuyết dịu dàng, hòa nhã, rất ít người có thể đi vào lòng nàng ấy. Mặc dù thái độ nàng ấy với Nhân công tử không coi là tốt, nhưng mà vì để ý nên mới tức giận đó thôi.

Chuyện giữa hai người này, Thủy Lung cũng không biết nhiều, chỉ biết hai người này từng có đoạn thời gian ở chung với thân phận bệnh nhân và thầy thuốc. Tình cảm vướng víu của hai người cũng bắt đầu từ đó.

Nàng không có ý định nhúng tay vào chuyện tình cảm của hai người bọn họ, bọn họ có thể đi tới mức nào thì tùy hai người.

“Hắc, Bạch Nha.” Nhân công tử gọi Thủy Lung.

Thời gian đi lại ở bên ngoài, Thủy Lung vẫn lấy trộm tên của thú cưng ở hiện đại của mình để dùng.

“Ừ?” Thủy Lung lười biếng nhìn hắn.

Ánh mắt hơi híp, bên trong mơ màng, vô tình để lộ vẻ phong tình khiến Nhân công tử ngẩn ngơ. Một khắc sau, Nhân công tử hoàn hồn chửi lớn trong bụng, Yêu Nghiệt!!!

May là diện mạo hiện tại của nàng không phải bản gốc, nếu không có mặt nạ dịch dung, dùng gương mặt thật của nàng mà lẫn lộn trong giang hồ, không biết sẽ gây tai họa cho biết bao nhiêu nam nữ si tình.

“Trước kia, nàng biết thuần thú à?” Thấy ánh mắt Thủy Lung dần nguy hiểm lên, Nhân công tử liền vội vàng hỏi điều muốn hỏi.

Thủy Lung bắt ngờ cười một tiếng: “Làm thuần thú sư cũng không tệ.”

Huân luyện động vật lông xù rất là thú vị. (Xin chú ý, nàng nghĩ tới động vật lông xù, nhưng tuyệt đối không phải đám chó mèo chỉ biết giả đáng yêu đâu nhé.)

“Quả nhiên.” Nhân công tử thở dài một hơi. Đúng là cảm giác của hắn không sai, yêu nghiệt này căn bản xem đại hán kia là chiến thú dễ sai khiến!!!

Đáng thương vị đại hán kia, một chút cũng không nhận ra, còn phải thẹn thùng nghe lời người ta.

Mộc Tuyết cũng nghĩ đến chuyện này, cười khẽ một tiếng.

Nàng cười, Nhân công tử cũng vui theo. Rất nhanh hắn liền vui quá hóa buồn, Thủy Lung hí mắt cười nhìn hắn: “Ngươi còn chưa tìm ra tài liệu mặt nạ à?”

Lúc trước, khi nào cũng gặp đào hoa nát, Thủy Lung bắt Nhân công tử làm mặt nạ mới cho mình, cuối cùng Nhân công tử nói trên người không có vật liệu để dùng. Vật liệu làm mặt nạ rất phiền phức, trong chốc lát không tìm ra được.

Nhân công tử nhìn ra được vẻ nguy hiểm đằng sau nét mặt nhu hòa của Thủy Lung, cười ha ha nói: “Nhanh, nhanh.”

Một trận gió lớn thổi tới, cơn gió này mang theo một người. Bây giờ đang đứng trước mặt đám người Thủy Lung, vẻ mặt lo lắng nhìn Thủy Lung, lớn tiếng nói: “Cô nương, nàng không sao chứ? Ta quay đầu liền không thấy các người đâu, còn tưởng các người bị bắt. Vội chết ta! Ta đi theo mùi vị của các người mới tìm được nơi này!”

Theo mùi vị. . .

“Ngươi là chó à?” Nhân công tử khinh bỉ.

La Chấn Thiên nhìn hắn không vừa mắt, vừa nghe Nhân công tử nói đều liền hung tợn nhìn hắn, giọng nói lạnh như băng: “Ngược lại cũng có chút đầu óc.”

Ý này, cư nhiên bị Nhân công tử đoán đúng!

Ta nghĩ ngươi mới không có đầu óc! Nhân công tử nghĩ như vậy. Hải hươc sờ cằm, không hiểu vì sao người đàn ông này lại dùng ánh mắt thù hận nhìn hắn?

Chợt thấy La Chấn Thiên thỉnh thoảng dùng ánh mắt tha thiết nhìn Thủy Lung, đầu óc lóe sáng, trong nháy mắt liền hiểu! Hình như thằng nhãi này xem hắn là tình địch!

“Như ngươi nhìn thấy, chúng ta rất khỏe.” Đường phía trước bị người đàn ông này ngăn cản, Thủy Lung phải dừng lại bước tiến, nhân nhạ nhìn hắn ta: “Ngươi chặn đường của ta.”

La Chấn Thiên vội vàng tránh đường, ánh mắt thấy Thủy Lung muốn rời đi, hắn ta liền lắc mình chắn trước mặt Thủy Lung, ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, gương mặt hắn ta đỏ lên, lắp bắp không biết nói gì.

Cái bộ dạng như đàn bà của hắn ta khiến Thủy Lung cảm nín một hồi, mới nói: “Có chuyện gì thì mau nói nhanh đi.”

La Chấn Thiên liền quát lớn: “Xin hỏi phương danh của cô nương.”

“Bạch Nha.” Thủy Lung nói. (Bạch Nha: răng trắng =))

La Chấn Thiên nói: “Hắc hắc, bởi vì mỗi ngày ta đều chà răng.”

Thủy Lung: “. . .”

Nhân công tử: “Phốc!”

La Chấn Thiên bị tiếng cười làm giật mình tỉnh giấc, sau đó phát hiện lời của mình, khuôn mặt phồng lên đỏ bừng, nói lắp: “Nàng, nàng nói là, phương danh của nàng là, Bạch Nha?”

Thủy Lung cũng bị hắn ta chọc cười, gật đầu.

Nàng cười như thế, La Chấn Thiên liền bị mê hoặc không biết phân biệt đông tây nam bắc, ngu ngốc nói: “Ha ha ha, tên rất hay, tên rất hay!”

“Chỗ nào hay?” Thủy Lung đầy hứng thú chọc ghẹo hắn ta.

“Hay, hay, hay. . .” La Chấn Thiên cà lăm nửa ngày, nửa ngày sau mới nói: “Rất thích hợp.”

Quả nhiên không thể trông cậy vào hắn ta nói lời hay.

“La Sát, mặt mũi của Trường Nhạc Cung đều bị nguoi làm mất sạch rồi.” Khách không mời lại đến một lần nữa.

Người phụ nữ áo đỏ từ trên trời rơi xuống, tóc mai như linh xà lượn bay trong gió. Lông mày dài nhỏ, bên dưới là đôi mắt nhỏ hẹp, đôi môi đỏ như máu, lúc rơi xuống đất vấy dài phiêu phiêu, đáng vẻ cực kì diễm dúa, gương mặt đầy vẻ quyền rũ.

Kiều Lịch Lịch quét mắt nhìn Thủy Lung một lượt, liền bĩu môi, không chút che giấu vẻ chán ghét. Á ghét nhất loại con gái diễm đậm, đáng yêu, giống như đoá hoa trắng.

La Chấn Thiên cau mày, nhìn Kiêu Lịch Lịch, lạnh giọng nói: “Người ở bên kia đều giải quyết rồi à?”

Bộ dạng mặt lạnh và đáng vẻ ngốc nghếch lúc này hoàn toàn đối lập, nhưng rất có lực uy hiếp.

Thủy Lung nhũu mày, thế này không phải rất tốt sao?

Nếu lúc trước nàng nhìn thấy đáng vẻ này của La Chấn Thiên, nàng sẽ không nghĩ rằng hắn ta có lúc cũng ngờ nghệch, quả nhiên không thể đánh giá con người qua bề ngoài.

Kiều Lịch Lịch mắt hững nói: “Ta giúp nguoi cản nguoi, còn tưởng nguoi đuổi theo kẻ đào ngũ quan trọng, ai ngờ lại theo đuổi một đứa con gái không có lai lịch rõ ràng.”

La Chấn Thiên lạnh giọng nói: “Cái gì là cô gái không có lai lịch rõ ràng? Bạch Nha cô nương nguoi ta vì ta mà bị liên lụy, đương nhiên ta phải bảo vệ nguoi ta thật tốt.”

"Phốc —— Bạch Nha? Ha ha ha, cái tên thối nát gì thế này." Kiêu Lịch Lịch che miệng cười.

“Yêu quái!” Ánh mắt La Chấn Thiên hung ác lên.

Kiều Lịch Lịch bị quát cũng lạnh mặt: “Vì một người ngoài mà nguoi nổi giận với ta?”

Ả thăm nghĩ đều là lỗi con tiểu tiện nhân kia, quay sang trừng Thủy Lung. Mới phát hiện, bọn người Thủy Lung tranh thủ lúc bọn họ cãi nhau đã đi xa hơn trăm mét.

Cái này không chỉ có Kiêu Lịch Lịch phát hiện, La Chấn Thiên cũng phát hiện.

Hắn ta vội vàng đuổi theo: “Bạch Nha cô nương, đừng nóng giận, cái mồm của ả ta rất đáng đánh.”

Thủy Lung nói: “Ả nói cái gì?” Nàng căn bản không có hứng thú nghe bọn họ khặc khẫu.

Mắt La Chấn Thiên sáng rực nhìn Thủy Lung. Bạch cô nương đúng là người có tấm lòng lương thiện, khoan dung, cố tình giả bộ như không nghe thấy, tránh làm bọn hắn khó xử.

Thủy Lung nhìn ánh mắt đỏ của hắn ta, trực giác cho nàng biết hắn ta lại nghĩ nhiều.

Lúc nghe Kiêu Lịch Lịch nói ‘Trường Nhạc Cung’, nàng liền không có ý muốn dây dưa với bọn họ.

Trường Nhạc Cung, tà phái nổi tiếng trong giang hồ. Phong cách làm việc quỷ dị, ẩn núp nhiều năm, hiện tại lại xuất hiện, vừa ra giang hồ lại quấy một trận tung bùng.

“La Sát, ta nói mặt của nguoi bị mù đúng không?” Kiêu Lịch Lịch cũng đến, đen mặt nói với La Chấn Thiên: “Nguoi không nhìn thấy nguoi ta căn bản không để nguoi vào mắt à? Nguoi ta coi nguoi là con cóc ghê đó! Hừ! Cũng không biết tiểu thư ngu dốt của nhà nào, ta khuyên nguoi nên về nhà sớm đi, ở ngoài này không phải là nơi Tiểu Bạch Hoa đùa giỡn.”

Thủy Lung thản nhiên liếc Kiêu Lịch Lịch: “Tiểu Độc Xà, ta không phải tình địch của nguoi, đừng có đem độc phun tùm lùm.”

Nàng cũng không phải người có tính cách tốt lành gì, bị người khác chế nhạo ngậm hai, ba lần vẫn không phản kích. Nể tình ả ta cũng là nữ không tính toán.

Kiều Lịch Lịch cười nhạo, nhìn La Chấn Thiên: “La Sát, nguoi nghe cho tốt nha, đây cũng không phải Tiểu Bạch Hoa đâu, miệng lưỡi thật lợi hại. Không biết có phải ám tử của nhà nào hay không, cố tình ở đây chặn đường rút lui của nguoi.”

La Chấn Thiên nhũu mày: “Đủ rồi!” Nhìn sang Thủy Lung, mím môi, càng to gan nói: “Cô nương, thật không dám giấu, ta thật sự rất thích nàng, vừa gặp đã thích!”

Lúc đó hắn ta bị truy sát, muốn tìm nơi trống trải để giải quyết bọn chúng, ai dè chạy đến bờ sông lại thấy bóng dáng áo lam --- nàng ngồi xổm bên bờ sông, một tay đùa nghịch nước. Bỗng nhiên, một lọn tóc rơi xuống, nàng dùng tay vén lên, để lộ khuôn mặt trắng trẻo, cái tai đáng yêu, mặt cúi xuống rất là dịu dàng, môi nở nụ cười linh động thoát tục.

Khi ấy, trái tim của hắn ta bịch bịch như tiếng chuông đồng, rung động không thôi. Xém chút tưởng mình bị ảo giác, nghĩ rằng nàng là tinh linh tiên tử ở hồ nước biến thành.

La Chấn Thiên đã trải qua quá trình động tâm, hắn ta liền đem đoạn tình cảm này giải thích cho đám Thủy Lung nghe, sau đó nghiêm túc nói: “Bạch cô nương, ta thích nàng, ta muốn cưới nàng làm vợ!”

La Chấn Thiên khẩn trương chờ đợi câu trả lời không có phát hiện, mặc kệ Thủy Lung, Nhân công tử hay Mộc Tuyết đều có vẻ mặt cổ quái; còn Kiều Lịch Lịch, trừ tức giận cũng chỉ có tức giận.

Thủy Lung vẫn không nói gì, Nhân công tử ôm trán, lấy một lọ thuốc lau mắt đưa cho La Chấn Thiên, thành khẩn nói: “Ánh mắt có vấn đề, nhớ dùng vào hai buổi sáng tối.”

La Chấn Thiên tát một cái: “Xéo!”

Về phần Thủy Lung, nàng chỉ có thể cảm thán một câu: Ở đâu cũng có thiếu ẻo.

Quay lại tình huống lúc đó!

Đúng là nàng ngồi xõm bên bờ sông, nhưng nàng không có nghịch nước nha, nàng chỉ rửa tay thôi mà, tự cho rằng đáng về đó chẳng có gì tao nhã. Kể đó, đúng là tóc có rũ xuống, nàng cũng có đem tóc vén ra sau tai... Nhưng nàng không biết mặt mũi mình dịu dàng, tươi cười thoát tục ở đâu???

Sự thật rõ ràng là... Thủy Lung nghe thấy âm thanh truy sát, hít mắt lại, ánh mắt rõ ràng có một mảnh băng mỏng, khóe miệng ngoéo lên theo thói quen, tâm tình rõ là vui sướng khi người gặp nạn mà!!! Hơn nữa, sau khi tránh một cây phi tiêu, còn định nhân cơ hội giấu đồ bìm leo dậy đồ cái tên ném ám khí lung tung kia một trận.

“La Sát! Ngươi bị mù à?” Kiều Lịch Lịch rống giận: “Ngươi nhìn cho rõ bụng của nàng ta kia, rõ ràng đã có bầu, đã sớm không còn là cô gái trong trắng.”

“Miệng của ngươi sạch sẽ chút đi!” Mộc Tuyết lạnh lùng nhìn Kiều Lịch Lịch.

“Sao? Nếu nàng ta thật sự sạch sẽ, sợ gì người ta nói.” Người đàn bà bị ghen tỵ che mắt chẳng còn một chút lí trí, ánh mắt Kiều Lịch Lịch giễu cợt: “Ta nói thì sao? Các ngươi làm gì được ta?”

Trong mắt ả, ba người trước mắt một là Tiểu Bạch Hoa, một là Tiểu Bạch Kiềm, còn lại là con ma ốm, thật không hiểu vì sao bọn họ dám đi lại ở ngoài này.

“Này, ta chỉ thương hương tiếc ngọc với một người con gái duy nhất thôi.” Ánh mắt Nhân công tử lộ ra vài phần lạnh lẽo: “Con dám nói chuyện phách lối trước mặt ta, ta sẽ làm cho ngươi thối mặt.”

Kiều Lịch Lịch bị ánh mắt của hắn đâm một cái, không hiểu tại sao trong lòng sinh ra vài phần khủng hoảng.

Tâm trí ả bình tĩnh lại, ánh mắt liền bình tĩnh lại, hơi cảnh giác nhìn ba người: “Rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Có mục đích gì?”

"Đi ngang qua." Thủy Lung nhàn nhạt nói, lười dấy dưng với bọn họ. Nói với La Chấn Thiên: “Đừng theo.” Liền dẫn Mộc Tuyết đi lướt qua hắn ta, thi triển khinh công, chớp mắt liền đi xa hơn trăm mét.

Nhân công tử nhìn thoáng qua hai người bọn họ, sâu kín nói một câu: “Họa từ miệng mà ra nha!” Người liền đi theo Thủy Lung, nhanh chóng vào trong rừng, trong bụng thầm nói: Vì sao lần này yêu nghiệt mang Tiểu Tuyết đi? Để ta ôm bay không tốt ư?

La Chấn Thiên còn đang chìm đắm trong đá kích vì Thủy Lung mang thai. Trên thực tế, hắn ta không có chú ý tới bụng của Thủy Lung, bởi vì nho vảy rất rộng, không dễ nhìn thấy thân hình.

Hắn ta vừa hoàn hồn lại bị thân pháp của Thủy Lung và Nhân công tử làm chấn động, một hồi lâu mới rống giận: “Tên nào vô trách nhiệm như vậy, mặc kệ vợ mình mang thai đi lại trong giang hồ!!!!!!!!!!”

Kiều Lịch Lịch chờ đến chờ đi, cứ nhiên lại nghe thấy câu này, trong lòng cực kì khó chịu, lạnh giọng nói: “Nói không chừng người ta không có thành thân, chẳng qua là một dâm phụ... Ách.”

Một cục đá, không ai thấy nó từ đâu bay tới, nhanh đến khó thể tin, cứ như vậy xẹt qua cổ Kiều Lịch Lịch.

Kiều Lịch Lịch ngẩn người, sau đó sắc mặt càng tái nhợt, ả mờ mịt nhìn La Chấn Thiên, ngón tay run rẩy ôm cổ mình, chạm vào một mảnh máu đỏ dính dính.

“Ai?” La Chấn Thiên cũng bị hoảng, nhanh chóng rút đao lớn.

"La. . . La Sát. . ." Kiều Lịch Lịch sợ đến nước mắt cũng rơi ra: “Ta không muốn, không muốn chết...”

“Yên tâm, không chết được.” Giọng nói khàn khàn, trong trẻo giống như nước trong hồ đá, giọng điệu chậm chậm nhàn nhạt không ai có thể học được,

làm người ta nghe xong vẫn cảm thấy âm thanh vắng vắng trong tai, hận không thể nghe thêm lần nữa.

Nhưng trong âm thanh cực êm dịu này, lại mang một phần nguy hiểm, giống như viên thuốc độc bọc đường, sau khi nếm qua ngọt ngào, mới phát hiện ra độc.

La Chấn Thiên thử thông qua âm thanh tìm vị trí của người đó, lại phát hiện không thể nào tìm ra, trong lòng không khỏi kinh hãi.

“Không biết ta đắc tội với các hạ ở chỗ nào...”

“Thứ nhất, nghe lời hạ tiện, lỗi tai của bản tôn kháng cự.”

Lời La Chấn Thiên chưa nói hết, đã bị thanh âm này cắt ngang, giọng nói rõ ràng thật bình thản, không hề có ý cắt ngang, nhưng khi âm thanh của hắn vang lên, khiến người ta không tự chủ được phải nhường bước.

Nhưng khi nghe lý do, La Chấn Thiên chợt thấy xấu hổ toát mồ hôi.

Lỗi tai cũng biết kháng nghị à, cái rắm!

Cố tình người này nói chuyện rất đương nhiên, khiến người ta cũng cảm thấy đúng như vậy.

Đỉnh linh ——

Đỉnh linh —— đỉnh linh linh ——

"Tiếng chuông?" La Chấn Thiên nghiêng tai lắng nghe, lại cảm thấy tiếng chuông cách không truyền đến, từng hồi từng hồi, giống như âm thanh nhiếp hồn chốn U Minh.

Trong tầm mắt, bong trắng xa cuối chân trời giống như ảo ảnh, trước mắt liền xuất hiện trước mặt hắn, khoảng cách không tới mười thước ---- Bốn người nâng kiệu, lụa mỏng đỏ vàng bạc, chuông bạc bích ngọc, bóng dáng cao cao mờ ảo.

Trong đầu La Chấn Thiên đột nhiên có suy nghĩ, sau đó bị suy nghĩ của mình dọa sợ, sắc mặt trở nên rất u ám.

Kiều Lịch Lịch cũng nhìn cổ kiệu kia, vừa liếc tầm màn lụa che kiệu, một đôi mắt lạnh khiến người hướng về phía ả, khiến ả không biết trốn đi đâu, có loại cảm giác hồn phách bị đông cứng.

“Hừ.” Người trong kiệu hừ một tiếng.

Cả người La Chấn Thiên chấn động, khản trương.

“Ngay cả mắt của bản tôn cũng kháng nghị.”

“...” Tuy lời nói cổ quái, thế nhưng La Chấn Thiên cười không nổi, bởi vì vừa dứt lời, rèm kiệu bay theo gió, một bóng dáng đứng trước mặt bọn họ, đập vào mắt họ là khí thế giết người lạnh lẽo, làm sắc mặt hắn ta trắng bệch, đao lớn hung hăng cắm vào mặt đất mới đứng vững được.

Kiều Lịch Lịch không có may mắn như vậy, ả phun một ngụm máu, người liền ngã trên mặt đất, vắng xa hai thước.

Ả khó khăn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đôi giày trắng thêu tơ vàng, cùng với vạt áo màu bạc thêu nguyệt sắc.

Ả không dám ngẩng đầu, cảm giác sợ hãi to lớn, khiến nước mắt ả không ngừng rơi xuống.

“Đừng khóc.” Giọng nói trong treo khăn khăn, khiến người ta cảm thấy dịu dàng như gió xuân.

Đúng vậy, dịu dàng... nhưng là ảo giác. Nếu như rơi vào trong ảo giác này, tiếp theo sẽ nghênh đón vạn kiếp bất phục.

“Ta sợ mình không nhận được móc mắt ngươi ra.” Người nọ nhẹ giọng nói: “Thật xấu, ngươi nói có đúng hay không?”

“Mặc dù ngươi đã đủ xấu rồi...” Âm thanh sạch sẽ không nghe ra sự chán ghét, nhưng lại không hòa hợp với lời nói cực kỳ tàn nhẫn.

Kiều Lịch Lịch há mồm, nhưng không kêu ra được, ả liền cảm thấy cả người mát lạnh, quần áo đỏ đã bị phá thành từng mảnh vụn, còn ả trần như nhộng.

“Các...” La Chấn Thiên không tốt nhìn qua Kiều Lịch Lịch, khi hắn ta dời mắt, vô tình thấy đôi mắt dưới mặt nạ màu vàng.

Một đôi mắt trong suốt không hề dơ bẩn, u quang kinh hoàng rung động, ngay cả đàn ông nhìn thấy cũng si mê vài giây, nhưng lập tức cảm thấy lạnh thấu xương, lạnh kinh hồn --- Hắn nhìn thân thể trần như nhộng của Kiều Lịch Lịch, giống như đang nhìn đồng thệ heo thối rữa!!!!

Hết chương 167

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Chương 168 (1-3): Thánh tôn đừng làm rộn

Thân thể trắng nõn, mịn màng trần như nhộng dưới ánh nắng mặt trời giống như phủ thêm lớp huỳnh quang như ngọc. Cẩm Kiều Lịch Lịch dính vết máu, cùng với ánh mắt rung rung sợ hãi, tràn ngập mỹ cảm bị lãng nhịch.

Chỉ cần là đàn ông nhìn thấy cảnh tượng này, đều phải có vài phần rung động mới đúng.

Nhưng, La Chấn Thiên biết, người đàn ông trước mắt chẳng những không có rung động, trái lại còn có cảm giác chán ghét, không đáng liếc nhìn một cái. Mặt nạ màu vàng dưới ánh nắng không hề phản quang, tính chất thuộc tính lạnh như băng, màu sáng âm áp, mẫu thuẫn giống như con người của hắn. (@Ngư: TTVC là thánh tôn ư :-?)

“Người đâu, đem miệng của ả xử lý sạch sẽ một chút.”

Hai người xuất hiện, một người mặt không chút biểu cảm bóp cằm Kiều Lịch Lịch, dùng thủ đoạn thô lỗ nhất kéo đầu lưỡi của ả, một tay cầm dao rất sáng khoát cắt xuống.

“...” Kiều Lịch Lịch trợn mắt, con ngươi rướm đầy đau khổ và nghi hoặc.

Ả không hiểu, vì sao người đàn ông thần bí này lại muốn dẫn vật ả như vậy. Ả chỉ nói mấy lời thô tục, khiến hắn nghe không thoải mái? Lý do tùy hứng như vậy, cứ như thế đối phó ả, so với tính cách của cung chủ Trường Nhạc Cung còn cổ quái, tàn nhẫn hơn.

Hắc y nhân biết rõ thói quen của chủ tử nhà mình, lúc xuống tay liền dùng chút thủ đoạn nhỏ, làm Kiều Lịch Lịch không thể phát ra âm gì hết.

Người còn lại mang nước tới, đổ vào miệng Kiều Lịch Lịch, rửa vết máu trong miệng ả.

Hai người làm xong, mặt không đổi sắc đứng một bên chờ chỉ thị.

“Ồ... ô...” Kiều Lịch Lịch phát ra âm thanh khóc nức nở, ánh mắt cầu cứu nhìn La Chấn Thiên.

“Xin hỏi vị đại nhân này, ngài là thánh tôn?” La Chấn Thiên gần như khẳng định hỏi.

Trên đời này có người dám giả trang thành thánh tôn ư? Trong thiên hạ có bao nhiêu người có võ công cao cường như vậy! Hai thứ đó trộn chung một chỗ, thì chính là người nào đó trong truyền thuyết rồi!

Kiều Lịch Lịch nghe hai chữ “thánh tôn”, sắc mặt liền thay đổi.

Trong chốn giang hồ, Trường Nhạc Cung có thể tùy ý làm bậy, không thêm đặt người khác vào mắt, khiến vô số người trong giang hồ phải kiêng dè. Nhưng, trong số đó tuyệt đối không bao gồm thánh tôn, nếu người trước mắt là thánh tôn, dù ả chết tại đây, cung chủ cũng sẽ không vì ả mà tìm thánh tôn đòi lại công bằng.

Người mặt nạ vàng không trả lời La Chấn Thiên, La Chấn Thiên liền nghĩ rằng hắn im lặng là chấp nhận. Về mặt hắn ta nghiêm túc, thành khẩn nói: “Thánh tôn đại nhân, Si Mi cũng không có ý định mạo phạm người, vọng thánh tôn giờ cao đánh khẽ.”

Thánh tôn mặt nạ vàng méo đầu nhìn về phía hắn ta, động tác nhỏ lộ ra vẻ tùy ý, cũng có chút thuần khiết, đáng yêu rất quý dị: “Được.”

La Chấn Thiên ngăn ra, không ngờ chuyện được giải quyết đơn giản như vậy? Thánh tôn dễ nói chuyện như vậy à?

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của hắn ta thật buồn cười.

Thánh tôn vươn tay, bàn tay trắng nõn hoàn mỹ, tùy ý giờ lên, nhìn La Chấn Thiên, giọng nói khàn khàn lộ vẻ cười như không cười: “Bản tôn đánh.”

“...” La Chấn Thiên bực bội cố nén cảm giác muốn học máu.

“Bản tôn đã đáp ứng lời ngươi, ngươi có nên thỏa mãn yêu cầu của bản tôn không?” Thánh tôn hỏi hắn ta.

Trong lòng La Chấn Thiên dâng lên cảm giác bất an, nhưng không dám phản bác, gật đầu.

Hắn ta cảm thấy giọng nói người đàn ông này thuần túy thanh khiết, không nghe ra một chút uy hiếp, nhưng cố tính lại làm người ta không dám phản kháng, dường như chỉ cần khiến đối phương không vừa ý, nhất định sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Người đàn ông mặt đeo mặt nạ màu vàng không có chuyện gì liền cười, không biết vì sao La Chấn Thiên cảm thấy nụ cười của người đàn ông này, cười đến phong hoa tuyết đại.

Có một số người, không cần nhìn dung mạo, chỉ cần khí chất tự nhiên của hắn cũng đủ khiến chúng sinh nghiêng đổ.

Hiện tại, hắn ta gặp được người này, ngay trước mắt hắn ta.

“Bản tôn thấy mặt mày của ngươi ngâm chứa ý xuân, rễ tình mọt dài, về sau sẽ sinh tai họa, nặng thì mang tới tai ương.” Thánh tôn chậm rãi đáp.
(@Ngừ: ha ha ha! Đánh ghen cà!!!)

Tâm trạng La Chấn Thiên vừa mắc nghẹn vừa kinh hãi. Đã sớm nghe nói thánh tôn là người toàn năng, có thể xem thiên tượng, có thể tính nhân tướng. Không lẽ sẽ giống như hắn nói, hắn ta sẽ gặp kiếp đào hoa?

Bóng dáng màu lam thanh tao, lịch sự, dịu dàng khẽ lướt qua trong đầu hắn ta.

“Bạch Nha cô nương...” Không tự chủ được, nỉ non một câu.

“Bạch Nha?” Thánh tôn bấm đốt ngón tay, khẽ nói: “Kiếp trước, ngươi cùng Bạch Nha có duyên với nhau, đáng tiếc tương khắc nhau, không thể thân cận, không thể tương niệm, bằng không vạn kiếp bất phục.”

Bốn chữ vạn kiếp bất phục đập vào đáy lòng La Chấn Thiên, không biết có phải hắn ta bị ảo giác hay không, luôn cảm thấy lúc thánh tôn nói lời này, dường như có thâm ý khác. (@Ngừ: đường nhiên rồi, nhà mĩ muốn cưa vk của lão ấy, không lẽ lão lại chỉ ngươi cách theo đuổi =))

“Để tránh cho ngươi chết yểu, bản tôn liền cho ngươi một cánh cửa để đi.” Thánh tôn nói.

La Chấn Thiên chần chừ bất an, hỏi: “Thánh tôn muốn ta đáp ứng... chính là chuyện này?”

“Đúng vậy.” Thánh tôn nhàn nhạt gật đầu, thờ ơ nói với địch thủ: “Ngươi cho ả Mị Kiều Oa.”

“Ah...ah...um” Kiều Lịch Lịch kinh hoàng kêu rên. Ắ đã sớm nghe danh Mị Kiều Oa, chính là xuân dược có thể làm cho gái trung trinh phải thành dâm phụ.

Người đàn ông áo đen nghe lời chủ tử làm việc, không hề có kỵ Kiều Lịch Lịch phản kháng dữ dội, nhanh nhẹn đem thuốc đỏ vào miệng ả.

“Này...” La Chấn Thiên càng bất an, trong lòng có dự cảm không tốt.

Thánh tôn nói: “Bản tôn không để ngươi chịu uất ức đâu, nếu ngươi thật sự không thích nàng, liền buông tay. Nhưng, bản tôn chỉ cho ngươi một tháng, tìm một cô gái tốt thành thân. Một tháng sau, nếu không tìm được, tai họa dính máu này khó tránh khỏi.”

La Chấn Thiên im lặng một hồi, sau đó nghiêm mặt hỏi: “Vì sao thánh tôn đại nhân coi trọng ta như vậy? Không chỉ xem tướng cho ta, còn suy nghĩ cho ta?”

“Bản tôn thấy ngươi thuận mắt.” Thanh âm vẫn nhàn nhã, từ tính như trước, êm tai dễ mê hoặc lòng người. Hơn nữa câu nói tiếp theo, giao điệu đặc biệt chậm rãi, hàm ý sâu xa giống như lông chim nhẹ nhàng phất qua lòng người, ngửa ngửa khiến người ta không thể tỉnh tâm.

La Chấn Thiên nghĩ, cái ‘thuận mắt’ này thật khiến người ta bất an.

Không chờ hắn ta suy nghĩ nhiều, thuốc trên người Kiều Lịch đã bắt đầu phát tác.

Thân thể trắng nõn của ả ửng hồng mê người, ánh mắt dần mê ly, nhưng vẫn còn vài phần thanh tỉnh như cũ. Trên trán toát mồ hôi, mồ hôi trong suốt dính trên da thịt, tăng thêm vẻ đẹp sáng long lanh của da thịt. Thân thể trần như nhộng của ả bắt đầu uốn éo, khi nhìn thấy đàn ông đứng bên cạnh mình, ả liền vội vã bò qua phía người đàn ông đó.

Tác dụng của Mị Kiều Oa rất lợi hại, cho dù có là gái trung trinh cũng sẽ biến thành dâm phụ, hơn nữa khiến người ta động tình nhưng vẫn còn giữ vào phần tỉnh táo, để về sau nhớ lại mọi hành động của mình, thuốc này không giống xuân dược mua ở tiệm đông y làm con người ta mềm oặt, trái lại càng khiến máu huyết lưu sướng, tràn trề sức sống, tình lực vô tận.

Bản thân Kiều Lịch Lịch chính là mỹ nhân quyền rũ, cơ thể càng không tệ, hôm nay lại có đáng về dâm đảng, càng chọc người hơn.

Nhưng, đàn ông ở đây, không có một ai động lòng.

Tên kia nhìn thấy Kiều Lịch Lịch tới gần, không có lệnh của chủ tử, hắn không dám tự mình chủ trương, liền để mặc cho Kiều Lịch Lịch cọt cọt lui, đứng nghiêm trang, vẻ mặt không thay đổi, như một bức tượng điêu khắc.

La Chấn Thiên nhìn thấy một màn này cũng rất đau đầu.

Hắn ta và Kiều Lịch Lịch đều là đồng môn, đối với ả không có tình yêu, cũng có tình đồng môn, nên không thể bỏ mặc ả như vậy, nhưng phải phát sinh

quan hệ với ả, thật lòng hấn ta không cam tâm tình nguyện.

Hấn ta biết rõ tính tình Kiều Lịch Lịch, bọn họ chưa có chuyện gì thì thôi, ả đã quẩn quýt lấy hấn ta không buông, nếu thật sự có chuyện, vậy thì càng nguy hiểm rồi.

Bầu không khí im lặng, thánh tôn không nói lời nào, La Chấn Thiên cũng không nói gì, chỉ còn lại tiếng rên rĩ từ ả của Kiều Lịch Lịch, khiến La Chấn Thiên cảm thấy xấu hổ.

“Ngươi xem.” Thánh tôn chợt nở nụ cười, hỏi La Chấn Thiên: “Ả như vậy có giống dâm phụ không?”

La Chấn Thiên sững sờ, bỏ qua thời cơ tốt nhất để trả lời, lúc muốn trả lời thì có vẻ ngắt ngào.

Thánh tôn cũng không muốn nghe câu trả lời của hấn ta, đối với tên thuộc hạ bị Kiều Lịch Lịch lừa nhào nói: “Đừng để lưu mùi.”

Tên thuộc hạ liền đẩy Kiều Lịch Lịch ra, cởi áo khoác, đi về phía hồ nước không xa.

La Chấn Thiên vừa chuyển mắt, phát hiện không thấy bóng dáng của thánh tôn, ngay cả cổ kiệu cũng không còn.

Còn...

Tại chỗ này, chỉ còn Kiều Lịch Lịch và hấn ta. Nếu như không có bộ dạng quyến rũ vì bị trúng thuốc của Kiều Lịch Lịch, có lẽ hấn ta cho rằng mọi chuyện đều là ảo giác.

Từ lúc vô tình gặp gỡ tiên tử tiểu thư, đến thánh tôn nổi danh trong thiên hạ, chuyện kì quái nối tiếp nhau, tới đột ngột và rất nhanh.

“Thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?” La Chấn Thiên không nhận được nghi ngờ, nói nhỏ.

Tình huống trước mắt không phải lúc hấn ta nên suy nghĩ, vì Kiều Lịch Lịch đã vọt về phía hấn ta.

Võ công thân pháp của Kiều Lịch Lịch không tệ, hiện nay lại bị thuốc kích thích, càng lợi hại hơn.

La Chấn Thiên nhất thời không cảnh giác, bị ả đẩy ngã nhào xuống đất, sau đó bị Kiều Lịch Lịch giờ trò. (@Ngữ: hiện trường vụ án cường hiếp ngày hôm nay *\$9*\$#@#*(^\$###) Về mặt hấn ta hiện lên sự tức giận và rầu rĩ, tiếp đó ánh mắt liền hung hãn, đem Kiều Lịch Lịch kéo ra, mang theo ả đến nơi có người sinh sống.

“Ta không phải phu quân của ngươi, ngươi cũng không phải người ta yêu thương.” Hấn ta nói với Kiều Lịch Lịch.

Nhiều năm ở chung, hấn ta biết tính cách của mình và Kiều Lịch Lịch không hợp nhau, cho dù biết Kiều Lịch Lịch có tình ý với hấn ta, nhưng phần lớn là do ả cảm thấy không cam lòng, nghĩ rằng hấn ta không bị ả mê hoặc nên ả sinh ra ham muốn chinh phục và không cam lòng.

Rõ ràng trong tình huống biết mình không thích đối phương, mà còn phát sinh quan hệ với người đó. Cho dù sau này hấn ta chịu phụ trách, chưa chắc hấn ta sẽ có ngày lành.

Huống chi, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên của Kiều Lịch Lịch, ả ở Trường Nhạc Cung nuôi tới mấy tên nam sùng đó thôi.

Nhưng, mấy năm gần đây mới thả ra.

Lúc mặt trời lặn về tây, bầu trời một mảnh đen tối, mây đen rậm rạp che kín, nặng nề như muốn sụp xuống.

Thời tiết trong rừng thay đổi bất thường, ban ngày trời xanh trong vắt, không hiểu tại sao ban đêm lại sấm chớp rền vang.

Từ giọt mưa đầu tiên rơi xuống giống như dấu hiệu báo trước, liền biến thành cơn mưa to tầm tã, đánh vào lá cây trong rừng kêu rào rào.

Người tính không bằng trời tính, dưới tình huống thời tiết không xinh đẹp, nhóm người Thủy Lung bắt đầu đi mất mưa.

May mắn, trong rừng có một ngôi miếu hoang, ba người nhanh chóng vào miếu, dừng lại nghỉ ngơi.

Trong ba người, dầm mưa thấm hại nhất chính là Nhân công tử, Thủy Lung có nội lực bảo vệ, lúc đi trong mưa có vòng ngoại lực ngăn cản nước mưa, thân thể hơi bị ẩm ướt thôi.

Vì sao Nhân công tử chật vật, bởi vì toàn bộ áo của hấn ta đều cởi ra làm ô che cho Mộc Tuyết.

Thủy Lung ngồi trên cái ghế tạm coi là hoàn chỉnh, cười như không cười liếc ai đó đang nhìn lên Nhân công tử. Đừng tưởng nàng không biết, công phu của Nhân công tử không tệ, chưa đến nỗi để quần áo bị ướt nhẹp như vậy đâu. Căn bản hấn ta đang mượn cơ hội này để sử dụng khổ nhục kế, tranh thủ sự đồng tình và cảm động của Mộc Tuyết.

Nhưng mà chiều nay hấn ta cũng được, xem ánh mắt Mộc Tuyết nhìn hấn ta liền biết, nàng ấy thật sự bị hấn ta làm cảm động rồi.

“Ta đi tìm cái gì đó để ăn, các nàng chờ ở đây đi.” Nhân công tử tự giác xung phong, đầu tiên là đốt lửa, sau đó lấy chai chai lọ lọ, đem thuốc bột vẩy ở chung quanh, rồi nói với hai người bọn họ.

Thủy Lung không nói gì, Mộc Tuyết nhỏ giọng nói: “Hái nhiều trái cây.”

Thủy Lung vừa nghe liền biết lời này nói vì nàng.

“Được.” Nhân công tử chịu một nhọc rồi khỏi.

Hắn cũng không lo hai người này gặp chuyện ngoài ý muốn, dựa vào bản lĩnh của hai người bọn họ, đa số người giang hồ không thể làm bọn họ bị thương được, dù Thủy Lung đang mang thai.

Bây giờ không có Mộc Tuyết ở bên cạnh, Nhân công tử cũng không cần giãy xéo bản thân, hắn lợi dụng nội lực tránh nước mưa, quanh cơ thể hắn có luồng hơi nóng bốc lên.

Ngày mưa, rất khó săn mồi, Nhân công tử đã chuẩn bị tác chiến lâu dài. Nhưng, hắn vừa ra khỏi miếu không bao xa, một tiếng chuông quý dị truyền vào tai hắn.

Mặt Nhân công tử biến sắc, cẩn thận đuổi theo tiếng chuông. Quy luật tiếng chuông này rất đặc biệt, người bình thường nghe sẽ cảm thấy rất choáng váng, không phân rõ nơi nào truyền đến. Trên thực tế, người biết phương pháp, có thể phân biệt được phương hướng và ý tứ của tiếng chuông.

Chừng thời gian một ly trà nhỏ, Nhân công tử cũng tìm thấy cổ kiệu dừng lại ở mảnh đất trống.

Hắn ung dung đánh giá cổ kiệu, thâm nghĩ mặc kệ nhìn thấy mấy lần vẫn cảm thấy nó rất xa xỉ.

Liếc mắt coi như không có gì xa xỉ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy vật liệu làm cổ kiệu này hết sức trân quý. Chỉ thấy nước mưa không dính vào lụa trắng, nắng không thể phơi gỗ này mục đi.

Nếu hắn cũng có một cổ kiệu như vậy, còn sợ gì dầm mưa dài nắng, thật sự là muốn chạy đi đâu thì chạy đến đó.

Suy nghĩ này chỉ xẹt qua trong óc, Nhân công tử không hề biểu hiện ra bên ngoài, đi tới phía trước cổ kiệu, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: “Thánh tôn đại nhân.”

Hai người cách một tầng sa mỏng, Nhân công tử khẽ nâng mắt lên, vừa vận nhìn vào đôi mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng, ung dung bình thản rũ con ngươi xuống.

Người giang hồ gọi hắn là người của Thăng Tiên Sơn, bởi vì sư phụ của hắn là Quý Y tiên nhiệm ẩn cư trên núi. Cho tới nay, Thăng Tiên Sơn chưa hề yêu cầu hắn làm gì, hắn cũng cảm thấy chỉ đeo một cái tên mà thôi. Thăng Tiên Phong trong truyền thuyết, hắn chỉ đến có một lần. Cũng chỉ gặp thánh tôn một lần, giống như hôm nay, chỉ cho hắn thấy đôi mắt vô trần vô cấu (*), lại khiến người ta kinh hãi.

(*) Không vương vùi, không dơ bẩn.

Chỉ cần nhìn đôi mắt này, thỉnh thoảng nhìn thẳng vào mắt người này, lập tức quên mất dung mạo của hắn (TTVC), cảm thấy diện mạo không còn quan trọng.

Ai ngờ, một ngày nọ, hắn nhận được mệnh lệnh, nghe nói do thánh tôn tự mình ra lệnh --- Đi theo bên cạnh Bạch Thủy Lung, bảo vệ an toàn cho nàng, bẩm báo mọi chuyện liên quan đến nàng.

Giờ này, phút này, tại cánh rừng này, lần thứ hai hắn được gặp thánh tôn.

Tâm tình của hắn không bình tĩnh như biểu hiện, trên thực tế hắn vô cùng hiếu kỳ, tại sao thánh tôn lại nổi lên hứng thú với Bạch Thủy Lung.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Nhân công tử cư nhiên thất thần, một câu “Nghĩ gì thế?” khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

Trán toát một lớp mồ hôi, đáp lời nói: “Đột nhiên thánh tôn đại nhân tới thăm, khiến cho ta rất sợ hãi.”

Thánh tôn lại cười một tiếng, tiếng cười không nóng không lạnh, nhất thời khiến người ta thả lỏng: “Bổn tôn không nghĩ rằng ngươi sợ hãi, không phải ngươi còn có tâm tình nghịch nước sao?”

“Nghịch nước?” Nhân công tử ngăn người, lập tức phản ứng kịp, hình như đáng về ướt sũng của mình khiến đối phương hiểu nhầm rồi.

“Bộ dạng này thật thú vị.” Thánh tôn giống như thích thú hỏi: “Bạch Thủy Lung cũng chơi đùa giống như ngươi, ướt sũng như vậy à?”

Nhân công tử nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn, liền ăn ngay nói thật: “Bạch Thủy Lung có nội lực hùng hậu bảo vệ, cũng không có nhàn nhã thoải mái, nên bộ dạng sạch sẽ.”

“Cũng đúng, người đang mang thai, mặc mưa bị ướt không tốt lắm.” Thánh tôn nói.

Thân thể Nhân công tử hoàn toàn cứng ngắc. Ta đi! May mắn hần nói thật!!!

Lần này, cuối cùng Nhân công tử cũng nghe ra ý tứ của thánh tôn, cái này căn bản là đang gạt y, nếu y thật sự để Bạch Thủy Lung ướt như chuột lột, có phải hần sẽ tính sổ y bảo hộ không chu đáo không?

Một người đàn ông xách một chiếc hộp thức ăn tinh xảo, cùng với hai người mang theo dù giấy đi tới đưa cho Nhân công tử.

Nhân công tử ngơ vực nhận lấy: “Thánh tôn đại nhân, này là?”

Thánh tôn đại nhân nói: “Bữa tối.”

“...” Nhân công tử im lặng chớp mắt một cái, đè nén kinh nghi và buồn bực trong lòng, nhẹ giọng nói: “Thánh tôn đại nhân, trong rừng núi sâu thẳm lấy đâu ra cơm nước tinh xảo như vậy, ta định chuẩn bị món ăn thôn quê.”

Giọng nói của thánh tôn có chút lạnh lùng, trong trẻo: “Ngươi thân là đại phu, không biết người có thai phải bồi dưỡng thật tốt sao?”

Nhân công tử nói: Đương nhiên là ta biết, nhưng người ta đi theo căn bản không phải người bình thường, đó là một yêu nghiệt, không thể dùng suy nghĩ của người thường với yêu nghiệt! Ngoại trừ cái bụng càng ngày càng lớn, nàng có chỗ nào giống người có thai?

Cái này đương nhiên chỉ dám nói trong bụng, chứ không dám nói ra, miệng lại giải thích: “Tình huống bất buộc.”

“Phải không?” Thánh tôn cũng không có trách cứ hần.

Nhưng cái dạng trả lời như vậy, càng khiến Nhân công tử hoảng sợ hơn. Hần nhớ từng nghe người khác nói qua thủ đoạn giày vò người ta của thánh tôn, hai vai run lên, lập tức nói: “Về sau ta sẽ chuẩn bị thỏa đáng hơn.”

Thánh tôn giờ mắt lên, chẳng ừ hừ gì đối với chuyện hần ta tự cứu bỏ.

Lần này, thêm một tên thuộc hạ nữa đi tới, mang một giỏ trái cây đưa cho Nhân công tử.

Nhân công tử im lặng nhìn, cổ nín thắc mắc trong lòng xuống: “Thánh tôn đại nhân, Quả Huyết Chu này, ở rừng núi bình thường không thể tìm ra.”

Nếu quả Huyết Chu này có thể dễ dàng tìm ở bất cứ ngọn núi nào, thế gian còn gọi nó là vật quý khó cầu sao?

Thánh tôn lạnh nhạt nói: “Gặp được người tốt biếu tặng, cứu người ta nên được tặng, hoặc người thấy đồ quý hiếm nổi lòng tham nên cướp, tùy tiện bịa một lý do.”

Nhân công tử nói: “Thánh tôn đại nhân thật thông minh, thế nhưng thứ đó quá quý trọng ở trong tay ta...” Cho nên, hần căn bản không thuyết phục, không thuyết phục!

“Đầu óc đâu?” Thánh tôn không mặn không nhạt hỏi một câu.

Nhân công tử nói: “Trong đầu.”

“Dùng cho tốt.” Thánh tôn nói: “Suy nghĩ nhiều một chút, đừng để rỉ sét.”

“Cám ơn thánh tôn chăm sóc.” Nhân công tử nghẹn họng nói, sau đó, rồi đi dưới tình thế thánh tôn khoát khoát tay.

Thứ này đưa vào trong tay hần, hần nhất định phải đưa tận tay Thủy Lung, làm thuộc hạ không có quyền cự tuyệt ý của chủ tử, trừ khi người đã chuẩn bị tốt để nhận lấy giá lớn.

Con đường trở về miếu hoang, cả người Nhân công tử xiu xiu, im lặng nhìn trời không ngừng xoắn xuýt không biết nên làm sao mới vút được phiền phức trên tay.

Bất tri bất giác hần đã tới trước miếu hoang, nhẹ nhàng thờ dài một hơi, điều chỉnh lại sắc mặt, sau đó đi vào miếu hoang.

“Về nhanh vậy?” Thủy Lung nhìn thấy Nhân công tử đầu tiên, ánh mắt đảo qua đồ trên tay hần, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Mộc Tuyết cũng nhìn thấy: “Mấy thứ này...” Nhìn thế nào cũng không giống tìm được trong khu rừng này.

Nhân công tử cười gượng hai tiếng, mang một cái bàn nhỏ qua, kê đó hi sinh áo khoác của mình, trải lên bàn. Lúc này, mới mở hộp đựng thức ăn, hộp đựng thức ăn có sáu tầng, tầng thứ nhất đựng thức ăn khô, tầng hai đến tầng năm đều là món quý, tầng sáu và tầng còn lại xếp đầy món điểm tâm tinh xảo.

Vừa nhìn, liền thấy thức ăn tinh xảo thơm ngát và còn tỏa nhiệt.

Nhân công tử mắng to trong bụng, rốt cuộc hần nên làm sao đây!

Mặc kệ Thủy Lung hay Mộc Tuyết đều nhìn ra chuyện không thích hợp, Thủy Lung nở nụ cười: “Thật là tài giỏi!”

Nàng cũng không hỏi nguồn gốc, Nhân công tử bèn hòa theo nàng, cười nói: “Không biết tên quý xui xẻo nào, một hộp thức ăn lớn như vậy, lại không ai trông coi, nên ta thuận tay lấy đi.”

Mộc Tuyết hé miệng: “Thứ này không phải người bình thường có được.” Rất nhanh, tầm mắt của nàng ấy bị rẽ trái cây hấp dẫn, trừng to hai mắt, do dự nói: “Đây là... Chu quả? Màu sắc này... Lại còn là quả Huyết Chu???”

Nhân công tử tiếp tục cười nói: “Đúng vậy, nên mới nó hẳn là quý xui xẻo, chúng ta được tiện nghi!” Hắn cười híp mắt, đem từng đĩa thức ăn bày ra bàn, trong lòng đã sớm xoắn xýt gần chết: “Vừa vận Bạch Nha mang thai, ăn nhiều một chút bổ huyết dễ sinh đứa nhỏ.”

Chuyện liên quan đến sức khỏe Thủy Lung, Mộc Tuyết vừa nghe liền động lòng, trên thực tế lúc đầu nàng ấy không đồng ý việc Thủy Lung ra ngoài bốn ba. Nhưng, mấy thứ này thật sự không bình thường: “Người...” Nàng không biết nên nói thế nào nữa, theo lý thuyết mấy thứ này rất trân quý, Nhân công tử không thể nào ngu ngốc, hẳn biết rõ lấy những thứ này ra chắc chắn sẽ khiến các nàng hoài nghi!

Chẳng lẽ, đúng như hắn nói, vừa vận gặp phải tên quý xui xẻo, nên dễ dàng lấy được?

Nhân công tử ung dung nói: “Yên tâm, ta biết người có những thứ này nhất định có thân phận không đơn giản, nhưng ta làm việc không để lại chút dấu vết nào, không có ai phát hiện được đâu. Huống hồ, dựa vào bản lĩnh của ta, dù có bị tìm tới, ta không trả nổi sao?”

“Ăn đi.” Thủy Lung cầm đĩa lên.

Nhân công tử thấy nàng như vậy, im lặng thờ dài, cùng lúc thờ dài hắn cảm thấy Thủy Lung không để tin hắn mới đúng.

Mộc Tuyết cũng rất đói, thấy Thủy Lung động đĩa, liền liếc Nhân công tử, ăn theo.

Nhưng, thời gian yên tĩnh dùng cơm của ba thoáng cái liền bị phá vỡ.

Tiếng bước chân dày đặc hỗn loạn từ xa chạy tới, cho dù có tiếng mưa che giấu, nhưng vẫn bị nhóm Thủy Lung phát hiện.

Ba người liếc nhau, tiếp tục ăn.

Lần này, có mười tám người tiến vào miếu hoang, đều là nam, mặc quần áo trang sức đều giống nhau.

Vải màu trắng, chõ vạt áo và ống tay áo thêu hoa văn đăng mạn màu xanh, phần lớn đều bọc ám khí.

Trang phục của những người này, nhóm người của Thủy Lung đã từng thấy. Ba người liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ, đúng là bị đám La Chấn Thiên liên lụy!

“Sư thúc, chính là bọn họ!” Vương Tuấn Nghị nhìn ba người trong miếu hoang, mắt sáng lên, nói với gã đàn ông trung niên mặt nhọn, đầy râu.

Người được gọi là sư thúc – Vương Đạo Vân, ánh mắt gã lướt qua ba người Thủy Lung, một hồi sau mới kết luận ba người này không có lực uy hiếp, vẻ mặt liền kiên căng. Một khắc sau, ánh mắt gã tập trung vào rõ quả, đầu tiên là ánh mắt hoài nghi, sau đó là kinh ngạc, rồi kinh hãi, nhanh chóng vọt tới gần bàn ăn của nhóm Thủy Lung.

“Ê, đều vào đút mưa, các ngươi chiếm nhiều đất như vậy, còn vọt tới đây làm cái quỷ gì?” Nhân công tử buông đĩa, không hề khách sáo nói với Vương Đạo Vân.

Mặt mày Vương Đạo Vân lạnh lẽo: “Tiểu huynh đệ đúng là không lễ phép.”

Nhân công tử nói: “Ta không cảm thấy mình nên khách sáo với con kiến hôi vừa tham tài lại háo sắc.”

Những lời này chọc Vương Đạo Vân giận đến đỏ mặt, lạnh giọng nói: “Giới lăm tên tiểu tử cuồng vọng, quả nhiên là yêu nhân của tà giáo Trường Nhạc Cung, hôm nay, Vương Đạo Vân ta sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ tai họa như ngươi!”

Một chương dùng hết mười phần công lực, quyết tâm chụp chết Nhân công tử.

Vương Đạo Vân thấy Nhân công tử vẫn ngồi yên trên ghế, trong lòng dắc ý không thôi. Đây là sợ choáng váng sao? Chỉ cần diệt trừ tên tiểu tử này, sợ gì hai con quỷ nhỏ kia? Đến khi đó, mặc kệ là bảo bối hay mỹ nhân, tất cả đều thuộc về gã!

Nhưng nguyện vọng thì đầy đủ, thực tế lại nghèo túng.

Tay gã Vương Đạo Vân còn chưa chạm đến Nhân công tử, cách đầu hắn hai thước liền ngừng lại, sau đó thân thể co giật ngã trên mặt đất.

“Yêu nhân, ngươi dùng tà thuật!” Đau quá, đau quá! Thân thể gã giống như bị nghiền nát, nội lực hỗn loạn chịu không nổi.

“Sư thúc!” Vương Tuấn Nghị vội vã chạy tới, đỡ Vương Đạo Vân dậy.

Gã ta không đỡ thì thôi, vừa đỡ nội lực trong người Vương Đạo Vân liền loạn cả lên, thân thể gã va chạm, cuối cùng phun một ngụm máu, mặt xám trắng.

“Yêu nhân, ngươi hạ độc gì với sư thúc của ta? Mau đưa thuốc giải đây!” Vương Tuấn Nghị rống to với Nhân công tử.

Nhân công tử cười nhạt: “Thấy được ta hạ độc, xem như có chút đầu óc.”

Lúc này, hắn chịu hậm hực ở chỗ thánh tôn, cuối cùng cũng có chỗ trút bực mình.

Đang lúc Nhân công tử nổi lòng đùa giỡn tà ác, Thủy Lung không nhịn không nhạt nói: “Muốn âm ỉ thì ra ngoài.”

Hiện tại, trong ba người nàng là lớn nhất, sau lưng nàng còn có núi dựa rất lớn, hạnh phúc tương lai của hắn vẫn nằm trong tay nàng, đương nhiên Nhân công tử sẽ không phản đối.

Hắn đứng lên lắc đầu cười híp mắt với Vương Tuấn Nghị: “Đến, các tiểu tử, cùng nhau ra ngoài tâm sự một chút.”

Vương Tuấn Nghị không nhịn được lui về sau một bước, đám đệ tử khác cũng như vậy.

Vương Đạo Vân nằm trên đất hung ác nói: “Yêu nhân, ngươi lấy trộm bảo vật của Trường Nhạc Cung bọn ta, hôm nay còn càn rỡ như thế, sớm muộn gì cũng có một ngày, các ngươi chết không từ tế.”

Nhân công tử ‘tiện đường’ ‘nhẹ nhàng’ giờ chân đá bay gã ra ngoài: “Trái một câu yêu nhân, phải một câu yêu nhân. Thế thì hôm nay, ta nhất định làm yêu nhân một lần mới phải.”

Thủy Lung ăn no bụng chén xuống, hơn nữa gần đây càng nhiều chuyện. Tây Lăng Quốc bị phá hỏng như một dấu hiệu, ngay cả giang hồ yên tĩnh nhiều năm cũng rung chuyển.

“Lung tỷ tỷ, bụng tỷ đã năm tháng, cần tìm nơi nghỉ ngơi an thai.”

“Ừ.” Thủy Lung đưa quả Huyết Chu lên miệng cắn, khẽ nói: “Vừa đi vừa xem, thấy chỗ nào được thì ở lại đó...”

Về mặt nàng kỳ lạ sờ sờ bụng.

Sinh con ha...

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Chương 169.(1+2+3) : Mĩ nhân như ngọc

“Mau, ra – tay, bắt các nàng ấy lại!”

Lúc Vương Tuấn Nghị hoảng hốt, mắt liếc thấy Thủy Lung và Mộc Tuyết, liền bình tĩnh lại, mau chóng hiểu rõ.

Giọng nói vừa dứt, ám khí trong tay gã ta phóng về phía Mộc Tuyết.

Chỉ cần không phải người điên, phụ nữ có thai bình thường không thể nào chống đỡ ám khí nổi. Bởi vậy, Vương Tuấn Nghị muốn bắt phụ nữ để uy hiếp Nhân công tử, gã ta sẽ bắt một trong hai người Thủy Lung và Mộc Tuyết, theo bản năng gã ta lựa chọn Mộc Tuyết.

Nhưng, hành động của gã ta thật sự chọc giận Nhân công tử.

“Tốt, tốt, tốt.” Ba tiếng tốt vang lên liên tục, tiếng sau nhẹ nhàng hơn tiếng trước, Nhân công tử nhìn Mộc Tuyết tránh thoát khỏi phi tiêu, lửa giận trong lòng cũng không có tiêu tan. Thân mình hắn như tia chớp, lướt tới trước mặt Vương Tuấn Nghị, chưởng một cái đánh bay Vương Tuấn Nghị, rồi hướng về phía đám đệ tử kia nói: “Cút hết cho ta!”

Vương Tuấn Nghị nằm trên đất hét lên: “Bắt các nàng lại, không sợ hắn không bó tay chịu trói!”

Mười mấy gã đệ tử không chút do dự, một đám xông về hướng Thủy Lung và Mộc Tuyết.

Nhân công tử quay đầu nhìn lại phía Thủy Lung: “Không phải ta không muốn đi ra ngoài để đánh, chỉ tại bọn họ không chịu phối hợp, ta cũng hết cách.”

Thủy Lung không nói gì, Mộc Tuyết giữ vững hơi thở, thủ thế, sau đó nhìn kĩ thủ đoạn của Nhân công tử.

Tuy rằng đã sớm phát hiện không khí phủ ‘sương mù’ dày đặc, nhưng động tác của Nhân công tử vẫn tuyệt diệu như vậy. Cho dù là Thủy Lung, nhất thời nàng cũng không phát hiện hấn vấy thuốc từ khi nào.

Một đám đệ tử ngã xuống, lộ vẻ vô lực.

Vương Tuấn Nghị và Vương Đạo Văn thấy vậy, làm sao không hiểu rõ, lần này bọn họ đã trúng gậy sắt rồi.

Vương Đạo Văn nháy mắt ra hiệu với Vương Tuấn Nghị, sau đó la lớn: “Yêu nhân, có bản lĩnh người giết ta đi, bằng không sớm muộn cũng có ngày, ta nhất định khiến người chết không có chỗ chôn!”

“Mấy câu thoại của kẻ thất bại luôn nhảm chán, cũ kĩ, yếu kém.” Thủy Lung sâu kín phát biểu.

Trong khi lực chú ý của mọi người tập trung vào Vương Đạo Văn, Vương Tuấn Nghị, sử dụng toàn lực đứng lên, chạy ra ngoài miếu hoang, lấy pháo tín hiệu trong người ra đốt bắn lên trời.

Ánh mắt Thủy Lung, Mộc Tuyết và Nhân công tử đều nhìn ra bên ngoài.

Vương Đạo Văn cho rằng khi bọn họ nhìn thấy pháo tín hiệu ở bên ngoài, nên sắc mặt mới kì lạ, nghĩ bọn họ sợ hãi: “Ha ha ha, các người trốn không thoát đâu! Người nghĩ rằng bọn ta chỉ có vài người thôi sao? Nơi này đã sớm bị bọn ta bao vây, một mình người đánh thắng được mười người bọn ta, nhưng trăm người, ngàn người... Ta xem người còn đánh như thế nào?!”

Phía ngoài, Vương Tuấn Nghị cấp tốc bắn pháo tín hiệu lên không trung, thấy pháo tín hiệu vẫn chưa kịp nổ trên không đã bị một bóng đen chặn lại.

"Bịch ——" "Cục cục ——"

Hai âm thanh liên tiếp vang lên, pháo tín hiệu bị chặn đứt, không có phát ra tác dụng vốn có của nó, tên đầu sỏ gây chuyện thì dùng mắt cá chết trừng Vương Tuấn Nghị, mở nhón đỏ sậm lộ ra hơi thở tử vong.

“Súc sinh đáng chết!” Vương Tuấn Nghị nhìn hắc ưng trên không trung, hung hăng mắng một câu.

Gã ta liên tục bắn ra mấy cây phi tiêu, mặc kệ có bắn trúng hắc ưng hay không, chỉ cần xả giận là được, tiếp đó liền che ngực bỏ chạy.

Đầu hói trên không trung làm sao có thể buông tha cho hung thủ làm tổn thương nó bỏ chạy, nó ngâm nga một tiếng, thân thể nhanh như tia chớp lao về phía Vương Tuấn Nghị.

Vương Tuấn Nghị cảm nhận được sau lưng có luồng gió mạnh, gã ta kinh nghi quay đầu lại liền thấy một con hắc ưng thật to kề sát chính mình. Ngay sau đó, vạt áo của gã ta bị hai móng hắc ưng tóm. Đôi cánh hắc ưng vỗ mạnh, có ai ngờ được hắc ưng cao bằng nửa người lớn lại có sức mạnh ghê gớm như vậy, mang một người trưởng thành bay lên.

“A a a a a...” Vương Tuấn Nghị sợ hãi thét chói tai, mờ to hai mắt nhìn đôi chân càng lúc càng xa mặt đất, tầm nhìn không ngừng nâng cao.

Lên tới độ cao nhất định, hắc ưng ngừng bay lên.

Vương Tuấn Nghị sợ hãi ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn đôi mắt cá chết cao ngạo khiến người ta chán ghét, đôi mắt thú tính của hắc ưng lộ ra tia sáng nhân tính kỳ lạ. Hào quang nhanh chóng xẹt qua, mang theo treu ghẹo và lạnh lùng, cùng với cảm xúc hả giận.

Nếu hắc ưng có thể nói chuyện, e rằng lúc này nó cười híp mắt nói: “Tạm biệt ~ Lên đường bình an ~”

Hai móng dùng sức vung lên, Vương Tuấn Nghị ở trên không không thể mượn lực, đành tuyệt vọng cảm nhận áp lực và đau đớn từ trên cao rơi xuống, đến gần với cái chết!

“Gù” Đầu Hói thấp giọng kêu, lạnh lùng nhìn một mạng người bị móng vuốt của nó kết thúc.

Rất nhanh, đầu hói vui quá hóa buồn. Một mảnh lá cây dùng tốc độ mắt thường không nhìn làm được xẹt qua cổ nó, lạnh lẽo khiến nó rung mình, thân thể cứng ngắc rơi xuống mặt đất.

"Thảm thì!" Vương Tuấn Nghị vừa trải qua chuyện này, bây giờ tới lượt Đầu Hói thử nghiệm.

May mắn, lúc ở giữa không trung, Đầu Hói đo lường nắm giữ độ cân bằng của thân thể trong tay, dáng vẻ không xem là xinh đẹp vững vàng.

Một mảnh lụa trắng bay tới, quấn lấy Đầu Hói trên không trung, luồng sức mạnh từ đầu bên kia truyền đến, Đầu Hói đau khổ bị kéo qua.

Đầu Hói trừng mắt, nghĩ lại lông chim của nó như đao, so với mũi kiếm cũng sắc bén, cư nhiên không cắt được tấm lụa trắng như tuyết, mềm mại này!!!

“Ứng Trục.”

“Cô.” Kẻ ngu ngốc nào không có mắt, nó rõ ràng là Xích Kim Ưng.

“Nương.”

“Cô!” Đại nhân à, thần nhân à, người là đại thiện nhân lương thiện nhất, ăn cái gì không ăn, lại đi ăn ung! Ung da dày thịt béo không thể ăn!

Đầu Hói giương mắt nhìn phía trước, mắt cá chết nhấc lên, mi run run, biến thành mắt gà chọi mới nhìn được tên đầu sỏ muốn ăn nó.

Cảm thú luôn đặc biệt nhạy cảm với sự nguy hiểm và kẻ mạnh hơn nó, lúc mặt nạ màu vàng xuất hiện trước mặt nó, thân thể nó càng cứng.

“Chủ tử, đây là Xích Kim Ưng.” Thuộc hạ áo đen nói.

"Thảm thì cô." Cuối cùng cũng có người biết nhìn hàng.

Thuộc hạ áo đen nửa quỳ xuống: “Thỉnh chủ tử ban con dao sắc bén, binh khí của thuộc hạ khó mà đã thương lòng Xích Kim Ưng.”

“Cô.” Vẫn muốn ăn à? Vì sao? Vì các người từng ăn qua đồ ngon à?

“Xích Kim Ưng rất thông minh, hiểu rõ lời người.” Thánh tôn không có chấp nhận lời thỉnh cầu của thuộc hạ, nhìn đôi mắt hung ác của hắc ung đầu trọc, đột nhiên hỏi: “Người dám mắng ta ở trong lòng?”

“...” Đầu Hói rất muốn bày ra ánh mắt vô tội. Đáng tiếc, mặt tê liệt, mắt cá chết đã sớm bị người nào đó huấn luyện thành hình, muốn đòi cũng không đòi được, khóc không ra nước mắt.

“Đây là thảm chấp nhận hử?” Thanh âm kéo dài như gãi ngứa lòng người, khiến Đầu Hói sợ đến chết lặng.

Không thấy thánh tôn có lòng tốt gì, dây lụa trắng trời Đầu Hói đột nhiên buộc chặt, giống như muốn đem khớp xương nghiền nát.

"Thảm thì cô ——" Đầu Hói chẳng còn hình tượng cao ngạo nữa, ngựa đầu thét chói tai.

Cổ kiệu cao to được bốn người khiêng tới, đi lại chậm chạp nhưng lại rất mau. Phía trước, chính là tòa miếu hoang rách nát, không còn bằng tên.

...

Chương 169.2: Mĩ nhân như ngọc

Thanh âm thanh thúy của đồ vật bằng bạc dề dề vang lên, quanh quẩn trong núi rừng, ngay cả tiếng sấm cũng không che được.

Thủy Lung, Mộc Tuyết, Nhân công tử đồng loạt nhìn ra ngoài, Vương Đạo Văn cười xong chợt thấy có gì đó không đúng, gãi mơ hồ nghe được âm thanh khác thường ở bên ngoài, Vương Tuấn Nghị tức giận mắng con chim quái đản, sau đó còn có tiếng chuông nhiếp hồn.

Giờ khắc này, ngôi miếu hoang im ắng, bầu không khí yên tĩnh kia bị tiếng chuông dề dề làm cho càng quý dị

Người bên trong miếu, nếu luận về tâm tình phức tạp chỉ có mình Nhân công tử. Ngay lúc, hắn không ngừng khen ngợi bản thân, không ngờ năng lực tùy cơ ứng biến của mình cao như vậy, ngay cả chính hắn cũng bội phục bản thân, nhìn biểu hiện của hắn tự nhiên nhanh chóng, thích hợp hơn nhiều!

Thế nhưng, thánh tôn đại nhân, rốt cuộc ngài tới đây quậy cái gì?

Vì sao, vì sao, tại sao lại muốn xuất hiện?

Nếu ngài muốn xuất hiện ở đây, việc gì ngài ép ta nghĩ một đồng lí do để giải thích cho lai lịch của mấy món ăn hiếm có này, bắt ta làm chuyện trái lương tâm làm chi?

Lúc này, Nhân công tử phát huy vượt xa người thường, vẻ mặt hắn thật sự vô cùng thích hợp, Thủy Lung yên lặng liếc nhìn hắn một cái, cũng không nhìn ra bất kì sơ hở nào từ vẻ mặt hắn.

Trước cửa miếu hoang, dần dần xuất hiện một đoàn người – bốn người khiêng vân kiệu trên vai, xung quanh vân kiệu treo chuông cổ bằng bạc, thanh âm thanh thúy mê người phát ra từ chuông này.

Nước mưa không ngừng từ trên trời giáng xuống, tạo thành màn nước không có điểm cuối, bốn người cùng khiêng vân kiệu đi trong mưa, cư nhiên không dính một hạt nước. Màn sa như mây trắng, hình ảnh mỏng lung, tất cả như lạc vào cõi mộng, trong tầm mắt chỉ còn hình ảnh kiệu trong mưa, người trong kiệu, tập hợp hết ánh sáng trong trời đất.

"Thảm thì cô ——!" Âm thanh bén nhọn có khuynh hướng đánh vỡ hình ảnh tốt đẹp này.

Thủy Lung hướng tầm mắt nhìn về phía phát ra tiếng kêu quen thuộc, ánh mắt chống lại đôi mắt cá chết của sủng vật nhà mình.

Có lẽ giữa chủ nhân và sủng vật có thần giao cách cảm, Thủy Lung cảm nhận được ánh mắt cá chết kia lộ ra vẻ đau khổ và cầu cứu. Nàng lại dời mắt,

roi vào trong vãn kiệu, bên trong đó có một đôi mắt như có như không, không ngừng quán quít trên người nàng, giống như lơ đãng lại giống như sương mù liên miên không ngớt, dính vào không tha.

“Đây là bữa tối của ta.” Bên trong kiệu truyền ra âm thanh réo rắt.

Thủy Lung nhẹ nhàng đáp trả: “Nó là sủng vật của ta.”

“Ta bắt được nó.” Hần nói.

Thủy Lung hiện lãnh nói: “Rất phiền phức, nhỏ lông, mỡ bụng, rửa sạch, lấy máu vân vân...”

“Cũng đúng.” Vừa nghe như vậy, hần cũng cảm thấy bữa tối này thật phiền phức. Tuyết Lăng run lên, nhưng không có thả Đầu Hối ra. Giọng nói thanh nhã, trầm thấp của người đàn ông lộ ra vẻ vô tội, khiến người ta mềm lòng: “Thế nhưng, ta đói.” (#Ngữ: Khinh bỉ ~ lão bây giờ muốn cura vợ à -_-)

Thủy Lung chưa từng thấy người đàn ông nào ra vẻ vô tội lại có thể tự nhiên như thế, không hề có xúc động nhẩn nhó, nhưng rất kích thích tình cảm của người khác, đồng thời làm người ta động lòng. Không có tình quyến rũ lại thu hút tâm trí của người ta.

Này, chỉ là một giọng nói mà thôi.

“Cho người trái cây này.” Dù sao, cũng là đồ chùa.

Thủy Lung chỉ chỉ quả Huyết Chu trên bàn.

Tuyết Lăng buông tay, Đầu Hối đáng thương cuối cùng đã được tự do.

Nếu có thể, nó rất muốn vừa khóc nức nở vừa nhào vào lòng Thủy Lung, khát vọng được chủ nhân ôm ấp an ủi. Nhưng, chuyện này rõ ràng là không có khả năng.

“Nàng thật tốt.” Thanh âm khàn khàn dịu dàng, như gió xuân khiến tâm hồn người ta lắc lư.

Thủy Lung nghĩ, nếu người bên trong kiệu muốn quyến rũ ai đó, chỉ cần dùng âm thanh như thế này là đủ rồi. Vô luận nam hay nữ, chỉ cần bỏ chút tâm tư, liền dễ dàng tranh thủ được tình cảm của người khác.

Rèm lụa đung đưa, người nọ đứng lên, từ trong kiệu bước ra.

Người cũng sạch sẽ như vãn kiệu, hoàn toàn không tương xứng với cảnh tượng miếu hoang đồ nát, càng làm tăng thêm ánh sáng cho miếu hoang.

Mặt nạ màu vàng che lại dung mạo của hần, ngay cả con ngươi đằng sau mặt nạ cũng mang vẻ thần bí, nếu hần không muốn, không ai có thể nhìn trộm được con ngươi của hần.

“Không ngờ trong rừng sâu núi thẳm này lại có thể ăn được những món này.” Hần đi tới trước mặt Thủy Lung, hơi thở không ôn hòa lại vô song, tràn ngập sức quyến rũ đặc thù.

Thủy Lung nhún vai, người yếu ớt liếc Nhân công tử: “Ta cũng không nghĩ tới.” Câu tiếp theo khiến Nhân công tử giật mình không nhẹ: “Ta nghĩ, ở nơi rừng sâu núi thẳm này, người ăn được thức ăn tốt, nên là người mới phải.”

“Ừ?” Giọng mũi ngờ vực, không hề sơ hở.

Nhân công tử đứng cách đó không xa, cả người không nhận được căng cứng lên.

Phản ứng như thế không khiến người khác hoài nghi, dù sao lúc trước hần cũng đã nói, những vật này đều do hần vô tình trộm được, còn chủ nhân là ai, hần cũng không biết. Nếu hần thật sự nói không biết chuyện, lấy trang phục của thánh tôn xuất hiện ở nơi này, quả thật khiến người ta hoài nghi ngại là khổ chủ bị trộm, thân là kẻ trộm hần nên cảm thấy xấu hổ khản trương mới phải.

Thủy Lung không có ý muốn giải thích với thánh tôn, Nhân công tử cũng không dám giải thích, nếu để thánh tôn hoài nghi sự thật mình nói với Thủy Lung, vậy hần coi như chịu không nổi rồi.

“Ha ha.” Nhân công tử cười khan hai tiếng, thành thật nói: “Những thứ này là ta trộm từ tên xui xẻo, khụ! Vị này... người có thể làm mất thứ gì?”

“Vận may của người thật tốt.” Thánh tôn không có nhìn Nhân công tử.

Mĩ nhân như ngọc

Edit: Tịch Ngữ #macngulau

Lời này không nói rõ hần có bị mất đồ hay không, càng khiến người ta nghi ngờ chuyện trùng hợp ---- Có lẽ, mấy thứ này là của hần, nhưng hần không trách tội, không thừa nhận mà thôi.

Mộc Tuyết im lặng liếc Nhân công tử một cái.

Nhân công tử buồn khổ bất đắc dĩ. Trái lại, hắn đem lời nói dối lừa gạt đi qua, nhưng có thể dừng dừng ánh mắt nhìn kẻ trộm nhìn hắn có được không?

Khi tay thánh tôn lấy quả Huyết Chu, tên thuộc hạ bước nhanh tới, lấy khăn trắng tinh từ trong hộp ra, lau chùi quả Huyết Chu, sau đó mới dâng lên cho thánh tôn.

Thánh tôn làm như không thấy, tự mình lấy trái cây, đưa vào trong miệng.

Điều này cũng khiến cho Thủy Lung thấy được mặt nạ đặc thù của hắn, phần dưới mũi, thì ra có thể rút vào phần trên.

Cảm của hắn rất đẹp, da trắng nhẵn nhụi, trơn bóng như ngọc âm, lông tơ ngắn đến không thể nhìn rõ, nhìn kĩ ngược lại cảm thấy râu mềm hơi xanh, có chút trẻ con. Bờ môi hắn hơi mỏng, nhưng không lộ ra khắc nghiệt, môi màu son và mềm mại, khiến người ta có xúc động nhào tới cắn một ngụm.

Chỉ dựa vào hai điểm này, liền có thể đoán được dung mạo của hắn chắc chắn rất tốt. Cho dù chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, phần trên không hoàn mỹ như phần dưới, nói không chừng khiến người ta chán ghét.

Thủy Lung đánh giá diện mạo của hắn, ánh mắt không hề che giấu, một lúc sau mới thu hồi, chán chường trong đáy mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

“Ngươi nghĩ rằng ta là ai?” Thánh tôn nuốt quả Huyết Chu, nhìn Thủy Lung hỏi.

Thủy Lung không hề kiêng kỵ nói: “Con mèo lớn mới bỏ nhà đi...”

Có lẽ, bất kì ai bị hình dung là mèo lớn, đều sẽ ghen ngạo trong chớp mắt. Dù đối phương nói người kia, thật ra thì cũng không phải mình.

Thánh tôn trầm mặc hai giây, sau đó giọng điệu không nghe ra cảm xúc: “Cũng là súc vật như con ung trọc đầu này à?”

“Người.” Thủy Lung nói: “Người đàn ông của ta.”

Ánh mắt thánh tôn nhìn thoáng qua bụng nàng, không còn khẩu vị ăn quả Huyết Chu nữa, lạnh nhạt nói: “Trái cây ăn không đủ no.”

Đề tài này xoay chuyển tùy ý đến không gì sánh bằng.

Thủy Lung liếc hắn, lại nhìn mắt hắn.

“Đừng nhìn thấu ta để xem người khác.” Thánh tôn nói.

Thủy Lung nói: “Ai kêu các ngươi đều tùy hứng như nhau.”

Lần thứ hai, thánh tôn im lặng.

Không chỉ có thánh tôn trầm mặc, ngay cả tên thuộc hạ giúp hắn lau quả Huyết Chu cũng sợ đến mức quỳ xuống, bốn người khiêng kiệu cũng cúi đầu, nón trên đầu hoàn toàn che mất diện mạo bọn họ, vẫn như cũ làm bọn họ cảm nhận được nỗi sợ trong lòng.

Nhân công tử gào to ở trong lòng: Yêu nghiệt! Ngươi có thể dừng to gan như vậy không? Nếu tiếp tục, hắn sợ mình phát bệnh tim quá!

Bầu không khí trong miếu hoang yên ắng đến lạ thường, làm cho lòng người bất an.

Nhân công tử rất muốn nói gì đó để bầu không khí sinh động trở lại, đáng tiếc hắn lại không mở miệng được, thực sự không biết nên nói như thế nào.

Phương diện này, tên đầu sỏ gây họa Thủy Lung là thoải mái nhất. Nàng liếc mắt liền nhận ra người đứng trước mặt có lai lịch không đơn giản, có tình trực giác lại cho nàng biết người này không có sức uy hiếp với nàng. Hơn nữa, hắn đem lại cảm giác quen thuộc như có như không, khiến nàng muốn gần gũi.

Thủy Lung xoay người bụng đĩa điểm tâm qua, đặt trước mặt hắn: “Ăn trái cây không vô thì ăn cái này đi.”

Thánh tôn khẽ cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Không muốn ăn.”

Thủy Lung cười khế, suýt chút nữa nói một câu theo thói quen: Ngươi muốn ăn cái gì?

Lời vừa đến miệng, một khắc sau liền tỉnh táo, không có lỗi mắng gây ra chuyện kì lạ.

Nhưng nàng cười yếu ớt, nhu hòa trên mặt còn chưa kịp biến mất đã bị thánh tôn nhìn thấy.

Thủy Lung cảm thấy có tầm mắt nóng rực rơi vào trên người nàng, nàng không nhìn được ngược mắt nhìn lên, liền thấy đôi mắt đằng sau mặt nạ --- Một đôi con ngươi trong sạch, không chút dơ bẩn, không phải ánh mắt vô tri của trẻ nhỏ chẳng hiểu sự đời, lại không cách nào hình dung, cuộn cuộn vô ngần, trong vắt chiếu rọi vạn vật trên thế gian.

Hai mắt hần càng thuần khiết hơn đôi mắt của Trưởng Tôn Vinh Cực, ánh mắt Trưởng Tôn Vinh Cực trong suốt nhưng lạnh lẽo, bức người. Người này lại bí hiểm, bởi vì quá sạch sẽ, cho nên không thể phân biệt được sâu cạn.

Một giây, hai giây, ba giây. . .

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì, người bên ngoài lại xoắn xuýt không gì sánh được.

Mộc Tuyết lo lắng an toàn của Thủy Lung, Nhân công tử không rõ mục đích của thánh tôn.

Sau đó, Thủy Lung bình tĩnh thu hồi cảm xúc trong đáy mắt, nụ cười không hề biến, thật ra đã không còn lộ ra dịu dàng.

Thánh tôn nghiêng đầu nói với người đang quỳ gối: “Nướng ung.”

“Cô!” Đầu Hối chết lặng.

Nó có làm gì đâu? Nó có làm gì đâu!!! Vì sao nằm cũng trúng đạn???

Hắc y nhân nhận mệnh, đi về phía Đầu Hối.

Thủy Lung nhìn thoáng qua chủ thủ của người nọ, nói: “Dùng binh khí của hần, nhờ lòng Đầu Hối mất nửa ngày.”

Thánh tôn không nói chuyện, tên thuộc hạ tự nhiên không dám mở miệng xin hần cho mình binh khí sắc bén.

Thủy Lung khẽ thở dài: “Ở nơi như thế này và khí hậu này, có ăn là không tệ rồi.”

Dung mạo của nàng sau khi dịch dung mềm mại, sạch sẽ, lúc này lông mi hơi cong, bóng mờ xanh nhạt, mày liễu ngưng kết chút u sầu, tựa như tơ nhện quấn lấy tâm hồn người ta, làm trái tim co thắt, khiến người ta muốn yêu thương.

Nhân công tử nhìn thấy một màn này, hơi há mồm, trong đôi mắt không thể che giấu nỗi khiếp sợ.

Trước, hần còn chưa hết vênh váo về diễn xuất của mình, hiện tại thấy diễn xuất của Thủy Lung, mới cảm thấy trước kia mình nực cười cỡ nào.

Nếu lúc này hần giả bộ gọi là bản sắc diễn xuất, như vậy Thủy Lung tính là cái gì?

Yêu nghiệt trong nháy mắt đã biến thành tiên nữ!

Đáng tiếc, thánh tôn không phải người biết thương hương tiếc ngọc... Nhân công tử vừa mới nghĩ tới đây, một khắc sau chợt nghe âm thanh của thánh tôn truyền tới: “Nàng ăn trước.”

“Hử?” Thủy Lung gợn mắt nhìn.

Thánh tôn cảm thấy đôi mắt kia tràn ngập hàng ngàn, hàng vạn tia sáng, không chút sợ sệt hấp dẫn --- Nếu Thủy Lung biết ý nghĩ này của hần, nhất định sẽ lộ ra tươi cười, sau đó ánh mắt nói người có bệnh, nên trị.

“Nàng ăn cho ta xem.” Tiếng nói trầm thấp, nhẹ nhàng chậm rãi như quyến rũ lòng người: “Có lẽ, nhìn nàng ăn, ta sẽ có khẩu vị.”

Phản lớn, giọng nói đều lạnh nhạt như bình thường, khó hiểu, cái này xác định không phải lừa gạt à.

Thủy Lung nói: “Người có ăn hay không mắc mớ gì tới ta.”

Thánh tôn nói: “Nếu không có thức ăn gì khác, ta liền muốn ăn thịt nướng. Thịt ung.”

“Cô.” Đầu Hối buồn bã đau khổ ối là buồn bã đau khổ.

Thủy Lung hí mắt, từ đĩa điểm tâm lấy một cái bánh ngọt.

Người nọ làm đúng như hần nói, nhìn chăm chăm nàng, chờ nàng ăn xong, đầu lưỡi hần vươn ra liếm cánh môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Hình như ăn ngon lắm.”

Nụ cười ngây thơ, nhẹ nhàng, cộng thêm động tác liếm môi, mắt nhìn chăm chăm vào Thủy Lung, nói ra lời cực kì mờ ám, khiến người ta mơ màng.

“Người có thể thử xem.” Thủy Lung đẩy đĩa điểm tâm lên.

Thánh tôn gật đầu, cầm khối điểm tâm. Hành động tự nhiên, làm Thủy Lung hoài nghi, lúc này có phải mình nghĩ nhiều hay không, thật ra hần chỉ tới ăn uống thôi.

Giương mắt nhìn hần ăn xong một miếng, tâm tình Thủy Lung tốt lên: “Ăn ngon không?”

Thánh tôn nhìn bột trắng còn dính trên đầu ngón tay, nói: “Nghe nói, con gái thích ăn đồ ngọt, tính cách mềm yếu, thiếu khuyết cảm giác an toàn, rất miễn cảm, lại thích làm nũng.”

Thùy Lung nói: “Nghe nói, con trai thích đồ ngọt, tùy hứng kiêu ngạo, nhạy cảm bá đạo, thường dễ nổi cáu.”

“Ta chưa từng nghe nói.” Thánh tôn nói, hần lại cảm một khối điểm tâm, cong môi, nụ cười đơn giản lại tự nhiên: “Ta thích vị ngọt.”

Thùy Lung ngây người trong chớp mắt. Con mèo lớn kia, nhiều năm như vậy vẫn không chịu thừa nhận sở thích của mình, thật là rầy rà đến hết biết nói, vừa đáng yêu lại đáng giận.

“Nàng đang nghĩ cái gì? Có phải giống như từng nghe lời này?” Thánh tôn tràn đầy hứng thú hỏi.

Thùy Lung không chút nghĩ ngợi trả lời: “Ta và người không quen.”

“Vậy chờ quen thuộc thì trả lời ta.” Thánh tôn nói.

“Hừm? Lời này nghe như đang nói có dự định lâu dài.

Nàng một lời, hần một lời, một đĩa điểm tâm đều bị thánh tôn ăn hết. Trên thực tế, đĩa thức ăn nhỏ chỉ có bốn miếng bánh ngọt mà thôi, Thùy Lung ăn một miếng, còn lại ba miếng, lại bị Thùy Lung ăn thử một miếng, hai miếng còn lại đều rơi vào bụng thánh tôn.

Nhân công tử bất giác phát hiện, hai người này ở chung một chỗ hài hòa như vậy? Không hề có chuyện gì phát sinh??

Ngoài miếu hoang, đông tố vẫn chưa ngừng, gió lạnh thỉnh thoảng lùa tới.

Thánh tôn nhận lấy khăn tay do thuộc hạ đưa lên, chà lau ngón tay, tròng mắt đảo qua mấy gã đệ tử trên đất, nói: “Đưa bọn chúng ra bên ngoài.”

Mấy hắc y nhân lập tức hành động.

“Chờ đã.” Thùy Lung ngăn lại hành động nhanh chóng của bọn họ.

Hắc y nhân căn bản không nghe lời nàng nói, thánh tôn nhẹ giọng: “Tai bị điếc à?”

Đám hắc y nhân lập tức biến thành người gỗ, người đá, quỳ xuống mặt đất.

Thùy Lung liếc nhìn thánh tôn, sau đó hướng Nhân công tử nói: “Đem áo ngoài của bọn họ lột xuống.”

Nhân công tử bất đắc dĩ đi làm cu li, ai kêu hai người bọn họ một là phụ nữ có thai kiêm chị vợ tương lai, một là vợ tương lai của mình, hai người đều là phái nữ. Chuyện cực khổ nặng nhọc như vậy, chỉ có thể là hần làm.

“Làm cái gì?” Thánh tôn hỏi Thùy Lung.

“Đặt cọc tiền ngủ trọ.” Thùy Lung nói.

Thánh tôn khẽ mím môi, ánh mắt chột quét qua người Nhân công tử.

Nhân công tử đang lột quần áo người ta, cảm thấy sồn tóc gáy, có khổ mà không thể nói.

Hết chương 169

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Hần sống tốt

Áo khoát mười mấy tên đồ đệ không ít, chất liệu cũng không tệ. Nhân công tử cầm trên tay, thầm nghĩ Thùy Lung thật chu đáo, hần không thể nào nghĩ tới chuyện lột áo khoác của đám người này --- bọn họ đang ở rừng sâu, miếu hoang, cũng sắp chuyển sang mùa đông, thời tiết buổi tối càng lạnh, nằm trên đất ngủ, vừa bắn lại vừa lạnh.

Lần này, không cần Thùy Lung nhắc nhở, Nhân công tử tìm một tấm ván gỗ hoàn chỉnh, lót ở nơi sạch sẽ và tránh gió, sau đó đem từng cái áo khoác vừa lột xuống trải lên, tấm này chồng lên tấm khác, ngược lại có phần mềm mại.

Lúc này, bên ngoài đã hoàn toàn vào đêm, ánh trăng bị mây che lấp, thỉnh thoảng mới lộ ra một chút ánh sáng nhu hòa và lạnh lẽo.

Nhân công tử làm xong, ung dung liếc nhìn thánh tôn, lại nhìn Thủy Lung, nói: “Nàng và Mộc Tuyết cứ ngủ ở đây đi, ta canh chừng cho.”

Thủy Lung gật đầu, liếc mắt ra hiệu cho Mộc Tuyết, xoay người đi tới ‘chiếc giường’ đơn sơ.

Mới vừa xoay lưng, tay đã bị người ta nắm lại.

Cổ tay Thủy Lung linh hoạt xoay ngược lại, thoát khỏi ràng buộc của người kia, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía thánh tôn.

Thánh tôn buông tay, nhẹ nhàng nói: “Nàng ngủ trong kiệu của ta.”

Giọng nói ôn nhã, lộ ra tia ấm như mùa xuân, hâm nóng lòng người, bầu không khí cũng ấm áp, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt. Do đó, xem nhẹ sự bá đạo không cho phép người khác cự tuyệt bên dưới sự dụ dỗ --- Hắn làm người đứng trên cao đã lâu, thói quen nói một là một.

Nhưng, cho dù nhạy bén nhận ra phần bá đạo đó thì sao? Lốp ôn nhã bên ngoài đã đủ để người ta phải trầm luân vào đó, không có cách so bì chuyện khác.

Thủy Lung nhìn theo ánh mắt hắn, vân kiệu vừa khiêm tốn lại xa hoa, rõ ràng cách một tầng lụa mỏng, cố tình lại không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

“Không...” Một chữ vừa ra khỏi miệng, câu nói tiếp theo liền không nói được.

Bởi vì người đàn ông trước mặt, khe mí mắt, biến hóa rất nhỏ lại khiến đáy lòng người ta dâng lên cảm giác tội lỗi, giống như cự tuyệt hẳn là một chuyện tội ác tày trời.

Thủy Lung hí mắt, nhìn chằm chằm thánh tôn.

Đối mặt với ánh mắt bức người của Thủy Lung, thánh tôn không hề nhượng bộ, cặp mắt kia vĩnh viễn thuần khiết, trong veo. Lúc hiện lên nỗi buồn, trước khiến người ta kinh diễm, sau đó, làm người ta xem nhẹ tình hình thực tế dưới vẻ đẹp cực hạn đó.

Bầu không khí giữa hai người bọn họ khiến người ta mơ hồ, lúc thì thoải mái, lúc thì căng thẳng, hai người lại không hề tự giác, nhưng mọi người chung quanh lại sợ đến mức trái tim nhấc lên cao, suýt chút nữa không bị hù cũng phát bệnh.

Nhân công tử nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, muốn đánh vỡ không khí quái dị của hai người, tẻ ngắt nói một câu: “Tối nay, thời tiết thật lạnh.”

Mộc Tuyết liếc hẳn một cái, trong mắt hiện lên chút ý cười. Đạo này, thời gian hẳn nói xàm đặc biệt nhiều, bộ dạng lung tung, bắt đắ dĩ đáng yêu hơn lúc bình thường nhiều.

Cố gắng của Nhân công tử cũng không phải hoàn toàn uổng phí, ít nhất thánh tôn không có tiếp tục im lặng cùng Thủy Lung. Hắn lui một bước, đi về phía vân kiệu, một tay vém rèm lụa của vân kiệu, lộ ra cảnh tượng bên trong. Đem nhung trắng tinh, hai cái gối ôm tròn mềm mại, chỗ dựa lưng cũng trải thảm lông, nhiều vào có vẻ mềm mại, thoải mái.

Gọi là cỗ kiệu để ngồi, chẳng thà kêu là cái giường di động đi. Da lông lót bên trong, không cần tự mình sờ cũng biết nhận ra được nó mềm nhẵn, ấm áp biết bao. Cái gối tròn tròn kia vừa có thể gối đầu, cũng có thể làm chỗ dựa lưng, mặt trên được thêu hoa bằng chỉ bạc, giống như bề ngoài của cỗ kiệu, khiêm tốn mà tôn quý.

Thánh tôn khom lưng đem cái gối ôm đặt một bên, từ một góc mờ tối trong kiệu lấy ra xấp chăn mỏng, đặt trên cái đệm.

Bàn tay hắn trắng nõn, đặt trên đệm, đệm hơi lồi xuống, nghiêng đầu nhìn Thủy Lung, nói: “Rất mềm.”

“Thấy được.” Mấy năm nay, kiến thức của Thủy Lung càng sâu rộng, cũng hiểu biết nhiều với bảo vật ở thế giới này. Vài lần liền nhận ra. Cái đệm có vẻ không dày dưới tay hẳn chính là da lông của Tuyết Vân Hồ, nhìn như mỏng thật ra mềm mại như tuyết, ấm áp như nhiệt độ tự nhiên của con người, cực kì trơn mượt.

Quan trọng nhất là, da lông này lửa nước không thể xâm phạm, không nhiễm bụi bặm, vừa đẹp lại thoải mái, lại có thể phòng thủ, biết bao nhiêu người muốn có được bảo bối bảo mệnh này, ai ngờ cái người này lại đem bảo bối làm... thảm lót!

Vậy có nên nói hần phá của trời không tiếc tay hay không? Còn là tên xem tiền tài như cỏ rác, lại dùng vật báu thật là biết hưởng thụ.

Vừa nghĩ tới việc biết hưởng thụ, Thủy Lung không nhịn được nhớ tới Trưởng Tôn Vinh Cực.

Không phải Đại Miêu kia cũng rất biết hưởng thụ hay sao? Lại còn thích sạch sẽ.

Lúc này, không những thánh tôn phát hiện Thủy Lung thất thần, ngay cả Nhân công tử cũng phát hiện.

Nhân công tử không khỏi hoảng hốt, thầm nghĩ: Yêu nghiệt à! Bình thường không thấy người mơ hồ, người qua loa với người nào không tốt, cố tình lại đối đãi tùy tiện với thánh tôn, một chút không tốt sẽ lấy mạng bồi thường đó!

Đám hắc y nhân khiêng kiệu, xử lí nhóm đồ đệ xong, cũng đã sớm kinh hồn, chết lặng.

Không ít hắc y nhân, chuẩn bị xử lí Thủy Lung.

Đáng tiếc, bọn họ đều chuẩn bị uống phí, thánh tôn không hề tức giận, ngược lại bình tĩnh chờ Thủy Lung hồi hồn, mới khẽ hỏi một câu: “Nàng rất nhớ hắc sao?”

Đáy mắt Thủy Lung hé lên ánh sáng lạnh.

Thánh tôn khẽ nhếch môi: “Đại Miếu trốn nhà.”

“Không cần ngại xen vào.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

Thánh tôn nói: “Trong mắt nàng, con mèo kia có cái gì tốt?”

Thủy Lung nhú mày: “Làm nũng, hay nổi cáu, ăn vụng, ầm giường, mài vuốt, ngại biết à.”

Thánh tôn nở nụ cười: “Đúng là... đồ con mèo.” Phía sau mặt nạ vàng, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh trăng, nhìn Thủy Lung, thần nhiên nói: “Những lời nàng nói..., ta chỉ biết ầm giường.”

Hắn nghiêng đầu, nụ cười vô hại, xin hỏi: “Cần ta làm ầm giường cho nàng ngủ không?” Tay hắn dè xuống cái chắn vuông.

Trọng tâm câu chuyện bị hắn dời về chỗ cũ, Thủy Lung hỏi ngược lại: “Nhất định muốn ta ngủ ở đây?”

Thánh tôn lộ vẻ mặt chăm chú: “Phụ nữ có thai cần phải giữ ấm.”

“Nếu như ta cự tuyệt.” Thủy Lung nói.

Thánh tôn vô tội nói: “Ta sẽ muốn thấy máu.”

Khí chất thần bí như mặc ngọc, giọng nói còn tinh khiết hơn suối ngọt, nửa khuôn mặt bị che, lại không che mất vẻ mặt ảm áp dạt dào như mùa xuân.

Cổ tình, nội dung lời nói của hắn, khiến người ta run sợ.

Về mặt Nhân công tử thay đổi, hắn cũng không nhận ra thánh tôn tốt tính như vậy, nói thấy máu cũng không phải máu động vật. Máu thánh tôn muốn gặp là máu người, của những người trong miếu hoang này, cũng có thể là nàng...

“Bạch Nha.” Không nhận được nhắc nhở Thủy Lung, sợ rằng nàng nghĩ rằng thánh tôn nói đùa.

Vì người lần đầu gặp thánh tôn, e là sẽ bị khí chất của hắn làm mù mờ, không tin rằng người có khí chất hồn nhiên, sạch sẽ, thần bí sẽ làm chuyện máu tanh như vậy.

Tiếng nhắc nhở này của hắn, không có thu hút được Thủy Lung, ngược lại bị thánh tôn liếc một cái.

Một cái lườm, thành công để Nhân công tử ngậm miệng.

“Như người mong muốn.” Thủy Lung nói, ung dung đi tới vân kiệu.

Khi Thủy Lung đi tới trước mặt, thánh tôn lấy một đôi dép đơn bạc, để lên trên chân.

Thủy Lung nhướng mày, ánh mắt không nhìn ra biến hóa, lúc nàng chuẩn bị đổi giày, lại thấy thánh tôn nói: “Đội một lát.”

Không đợi Thủy Lung hỏi, ngoài miếu có hai người đi vào, trong tay bưng dụng cụ rửa mặt.

Khi hai người nhìn thấy Thủy Lung trước cổ kiệu của thánh tôn, rõ ràng có chút không hiểu chuyện gì, bưng chậu nước và đồ dùng chờ thánh tôn ra lệnh, nhất thời không nhúc nhích.

Ngón tay thánh tôn đặt vào chậu nước còn bốc hơi nóng, thử độ ấm. Sau đó, vừa lòng gật đầu, ra lệnh: “Buông xuống.”

Năng lực quan sát sắc mặt và lời nói không tệ, thoáng chần chờ liền đặt đồ xuống giữa Thủy Lung và thánh tôn.

Thánh tôn phát tay để bọn họ lui xuống, nhìn Thủy Lung nói: “Ngâm nước nóng.”

Thủy Lung im lặng không nói gì.

Nếu người này không để cho nàng hoài nghi, cho nàng cảm giác quen thuộc, nàng nhất định có thể thông dong đối phó hết thảy. Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như, chính là vì phần cảm xúc đặc biệt này, cộng thêm thân phận thần bí của hắn, càng khiến thái độ của nàng với hắn càng kì diệu.

Về mặt Nhân công tử bắt đầu vận vẹo.

Bốn người đứng xung quanh kiệu làm kiệu, thân thể và khuôn mặt đều được che dấu dưới mũ áo màu đen. Không nhìn rõ nét mặt của bọn họ, nhưng cơ thể cứng đờ của bọn họ đã bộc lộ cảm xúc của bọn họ cho người khác nhìn thấy.

Như vậy thấy rõ, hành vi của thánh tôn chấn động lòng người biết bao.

Thánh tôn nghiêng người đi ra ngoài, liếc nhìn bốn người khiêng kiệu.

Bốn người khiêng kiệu vẫn hành động như người đầu gối giống như được bật điện. Bọn họ lôi chuông bạc từ bốn phía quanh kiệu ra, rút bốn dây thừng tựa như vải trắng, cỡi bỏ ràng buộc để lụa trắng mỏng manh rũ xuống, được bốn người khiêng kiệu nâng cao, tạo thành hình vuông, ngăn chặn tầm mắt người ở bên ngoài. (#Ngữ: không biết mình edit cái quỷ gì nữa - - đừng hỏi tui, nhức đầu @@)

“Hừ... Thật sự là phách lối!” Nhân công tử thấy vậy, cúi đầu nói nhỏ. Hắn mới không thừa nhận chính mình vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ. Cái này đúng là chuẩn bị đầy đủ cho hành trình.

Đáng tiếc, hôm nay hắn gặp phải thánh tôn ở chỗ này.

Đây không chỉ cần có quyền thế tiền tài, mà còn phải có lòng hường thụ nữa nha!

Trong thiên hạ, người có tiền nhiều biết bao, nhưng có thể làm như thánh tôn, ít lại càng ít, làm cho người ta hâm mộ, nhưng không dám có bất kì hành động lên án công khai.

Thủy Lung nhìn lụa trắng bao vây ở bốn phía, nàng phát hiện lụa trắng này rất kì quái, bên ngoài không nhìn rõ bên trong, vậy mà bên trong có thể nhìn rõ mọi thứ bên ngoài.

Nàng nhìn tên đàn ông đeo mặt nạ vàng đang nhìn về phía mình, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nụ cười này, trong sạch tựa như cánh hoa rơi vào khe suối, tươi mát mê người. Nhưng, Thủy Lung lại bắt được sự bá đạo che dấu bên dưới tia mê người đó.

Nàng luôn luôn tin vào trực giác của mình, lần này cũng không ngoại lệ.

Người này... Một khi đã nhận định, tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nàng không thể nhường bước, đành nghênh đón chính diện thôi.

Thủy Lung chậm rãi nhắm mắt, không hề nhìn thánh tôn, cỡi vớ, ngồi trên thảm mềm, để hai chân vào nước ngâm.

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn chân truyền vào cơ thể.

“... Thật đúng là biết hường thụ.” Thủy Lung khẽ than một tiếng.

Cho tới này, nàng đã quen với thói quen màn trời chiếu đất, đã cảm thấy không có gì. Nhưng khi được hưởng đãi ngộ tốt hơn, con người sẽ trở nên ham hưởng thụ theo bản năng.

Bỗng nhiên Thủy Lung nghĩ, nàng buồn bán lời nhiều tiền như vậy, giữ lại cũng không dùng.

Nàng biết tính toán lòng người, làm ra chuyện vui chơi hưởng thụ, cố tình trên người nàng, làm sao cũng không đủ, cuối cùng vẫn không chú ý.

“Con mèo kia không phải cũng biết hưởng thụ sao? Vậy số tiền kia về sau giao cho hắn tiêu xài đi.” Thủy Lung nở nụ cười, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, vừa nghĩ tới Trương Tôn Vinh Cực, nụ cười của nàng trở nên sáng lạn hơn nhiều. Nói theo cách của Nhân công tử chính là dụ dỗ người phạm tội, rung động lòng người: “Có hắn ở đây, luôn rất tốt.”

Hết chương 170

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Xung hô thần thánh

Sau một hồi tắm rửa qua loa, bốn người khiêng kiệu đứng ở bốn góc buồng vân sa xuống, có người thuần thực đem dụng cụ dọn đi, tất cả đều tiến hành

trong trật tự, ngay ngắn.

Thánh tôn vẫn đứng im không nhúc nhích, giọng nói trong trẻo xuyên qua mưa đông truyền tới, tựa như tiếng hát ru con trong đêm: “Nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Bốn người khiêng kiệu lại nâng tầng vân sa ở bên ngoài, không ngừng ngăn cản ánh mắt của người bên ngoài, đồng thời ngăn chặn gió lạnh từ bốn phía.

Thủy Lung nhìn thoáng những người ở bên ngoài, thân nhiên bước vào trong kiệu, mắt đánh giá cách trang trí trong kiệu.

Thanh nhã, đơn giản chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là thoải mái, mặc kệ ngắm như thế nào cũng khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Bỗng nhiên, một cỗ mùi thơm quen thuộc chui vào mũi. Mắt Thủy Lung lóe lên, cúi đầu tới gần cái thảm lông, mũi hít hít, ngửi mùi thơm tươi mát hợp lòng người này.

Mùi hương này rất quen thuộc. Bởi vì mùi hương này được sản xuất từ thành Nam Vân của nàng, giống với xà phòng thơm thủ công.

Thủy Lung liền cúi người di chuyển, đem cả người chôn vùi trong thảm lông mềm mại, kéo một ít chăn mỏng đắp lên người mình.

Nàng không có ý định đi tìm người đàn ông kia để hỏi xem mùi hương kia là như thế nào, dù sao thì xà phòng thơm của thành Nam Vân sản xuất vẫn có bán ra ngoài, lấy tiền tài quyền thế của người đàn ông này, muốn mua xà phòng thơm cũng là chuyện dễ dàng.

Bên ngoài vân kiệu, Nhân công tử rất bất đắc dĩ, hẳn không thể nào làm được như thánh tôn đại nhân. Nhưng, hẳn cũng luyến tiếc để nương tử tương lai của mình phải chịu khổ, đem hai phần áo khoác được chia làm hai cái giường đơn giản hợp lại thành một, như vậy càng mềm mại dễ chịu hơn. Bây giờ mới có thể để Mộc Tuyết ngủ.

Mộc Tuyết im lặng nhìn hắn, chu mỏ muốn nói gì đó, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của Nhân công tử, lời gì cũng không nói được, đành xoay người đi ngủ.

Hai cô gái đều đã đi ngủ, trong ngôi miếu hoang chỉ còn lại Nhân công tử và thánh tôn đứng ở đó ---- Bốn người đầu gối cũng như người khiêng kiệu tự nhiên bị lãng quên.

“Nếu ta đoán không lầm, ngài chính là thánh tôn đại nhân?” Nhân công tử làm bộ hỏi.

Thánh tôn đại nhân nhếch môi gọi lên nụ cười nhợt nhạt, độ cong vẫn chưa biến mất. Nghiêng đầu nhìn nhân công tử, không có bất kỳ lời nói nào.

Nhân công tử ngăn ra, nhìn người đang cười, có loại cảm giác tốt lành tự nhiên. Một khắc sau, hẳn giật mình sợ hãi, tốt lành? Cảm thấy thánh tôn thật tốt? Trời ạ! Tự nhiên này sinh cảm giác tốt lành với người này, ảnh hưởng đến tâm trí của mình, đối phương làm sao cũng không biết!

Lúc này, ngón tay thánh tôn vừa chạm vào mặt nạ, màu mặt nạ liền biến thành màu đồng.

“Ấn Phượng.”

Đột nhiên, một người mặc trang phục đỏ sậm xuất hiện, trong tay nàng ta cầm một bộ áo choàng trắng nõn, đi về phía trước đích thân khoác lên người thánh tôn. (#Ngữ: đừng nói với tui xuất hiện tiểu tam thứ 3, thái hậu là 1, con Chu Giáng Tử là 2)

Nửa đường, thánh tôn giờ tay ngăn lại hành động của nàng ta, cầm áo choàng trong tay, khoác lên người, kéo mũ đội lên đầu, che giấu tất cả.

Không biết có phải ảo giác hay không, giờ khắc này, Nhân công tử cảm thấy thánh tôn, hồn nhiên thiên thành giảm tới mức lạnh lùng cực điểm, trở nên vô tình thần bí, giống như trong bản thoại nói viết là vị thần tư pháp thiết điện vô tư.

Thân ảnh thánh tôn nhanh cực kì, chớp mắt liền ra khỏi miếu hoang, biến mất trong đông tố, áo bào tơ vàng tung bay trong màn mưa, cực kì giống du long màu bạc cười mây đập gió.

Nhân công tử nghĩ cỡ nào cũng không nghĩ ra, thánh tôn đi làm cái gì, nói lắm bầm một tiếng, liền dựa vào vách tường cách Mộc Tuyết không xa, nhắm mắt dưỡng thần.

So với cảnh tượng mưa tầm tã và sấm chớp đùng đùng ở ngoài miếu, bên trong miếu an tĩnh tường hòa hơn. Lúc này, thế giới ngoài kia, lại nổi lên âm mưu, sát khí như hồng.

Ba mươi một người, đều mặc trang phục màu xanh đậm, qua lại như con thoi trong rừng mưa, mặc kệ nước mưa rơi trên người, giống như hòa làm một thể với hoàn cảnh ở chung quanh, khó để người ta phát hiện.

Bỗng nhiên, một người mặc áo trắng, đeo mặt nạ vàng xuất hiện, đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt bọn họ, trang phục màu trắng, mặt nạ màu vàng, đứng giữa bụi cây tươi tốt, nước mưa từ áo choàng trắng của hắn chạy xuống, không hề ẩm ướt chút nào, chứng minh loại vải này không thấm nước.

Ba mươi một người mặc trang phục màu xanh ngừng chạy, ăn ý cùng tạo thành vòng tròn, bao vây thánh tôn lại.

“Thánh tôn đại nhân.” Kề đứng đầu là người đàn ông trung niên có hình xăm nơi khoe mắt đi tới.

“Thật chậm.” Thánh tôn thở dài một cái, thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Rõ ràng đã để lại dấu vết cho các người, sao bây giờ mới tới.”

Tất Túc Thân cả kinh, biểu tình càng căng thẳng: “Thánh tôn đại nhân, chủ tử nhà chúng tôi không có ý muốn kết thù với ngài.”

Từ khi Thập Tự Môn bị tàn sát, bọn họ vẫn đuổi theo thánh tôn, thế nhưng mặc kệ bọn họ đuổi như thế nào cũng chậm hơn hẳn một bước, không có biện pháp đứng trước mặt thánh tôn. Lần này muốn thử vận may, tìm tung tích thánh tôn, rốt cuộc cũng tìm được. Dù biết đối phương cố ý để lại manh mối cho bọn họ đuổi theo, vì sao đối phương lại làm như vậy?

Trong lòng Tất Túc Thân dâng lên cảm giác bất an, âm thầm ra hiệu, để ba mươi người hắc tá dẫn theo chuẩn bị, tùy cơ ứng biến.

“Chủ tử nhà người thật hào phóng.” Thánh tôn khẽ nói: “Tàn sát cả một thế lực ngầm của hắc tá, làm rối chuyện buôn bán của hắc tá, hắc tá chỉ cho người đuổi theo bản tôn, còn nói với bản tôn là không có ý muốn kết thù với bản tôn?”

Tất Túc Thân không nghe rõ ý trong lời của thánh tôn, nói: “Xưa nay, thánh tôn đại nhân và chủ tử nhà ta căn bản nước giếng không xâm phạm nước sông, đột nhiên lần này thánh tôn đại nhân xâm phạm, làm chủ tử nhà ta khó tin.”

Thánh tôn nói: “Người trong giang hồ đều coi bản tôn và Âm Đế như nhau, đột nhiên khiến bản tôn thấy không thoải mái, nên tìm Âm Đế quây chút thôi.” Dừng lại một chút, hắc buồn rầu: “Người nói xem, có phải bản tôn rất tùy hứng?”

Đầu Tất Túc Thân đầy vạch đen, xúc động trả lời: “Thánh tôn đại nhân, chủ tử nhà ta kêu ta truyền lời cho ngài, hy vọng ngài chấm dứt cái trận chiến vô nghĩa này...”

“Vô nghĩa?” Âm thanh thanh u của thánh tôn cắt ngang lời hắc: “Hắc tá nói bản tôn làm chuyện vô nghĩa?”

Chương 171.2: Xung hô thần thánh

Edit: Tịch Ngữ @macngulau

Cơ thể Tất Túc Thân căng cứng, gấp rút lùi về sau.

Nơi hắc tá vừa đứng, giống như bị lợi kiếm nạo qua, tạo thành cái trũng sâu ba tấc.

“Lời này bản thánh tôn không thích nghe.” Thánh tôn nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Chuyện bản tôn làm chính là có ý nghĩa, tàn sát một môn hộ của hắc tá thì có làm sao, dong dài nói phong độ, thêm một đồng đạo lý lớn làm cái gì, lần sau bản tôn sẽ bùng cả phân bộ của hắc tá, phá rối chuyện làm ăn của hắc tá, có giới thì tìm bản tôn trả thù.”

Lời nói vô lại được hắc nói ra khỏi miệng rất nhẹ nhàng, phong độ, tao nhã, thoải mái, làm người ta không chán ghét nổi. Nhưng, Tất Túc Thân cảm nín, đường đường là thánh tôn đại nhân, tại sao lại nói chuyện không có đạo lý như vậy?

“Quả đấm lớn chính là đạo lý.” Thánh tôn nói.

Tất Túc Thân lại kinh sợ, thánh tôn đã làm rõ cảm xúc mơ hồ trong lòng hắc tá ra rồi.

“Bản thánh tôn làm việc còn cần các người bình luận méo mó sao?” Giọng nói thánh tôn lộ ra hung ác, nhưng ẩn nấp trong âm thanh thuần khiết, khiến người ta không phát hiện.

“Hiện tại, bản thánh tôn muốn giết các người, nếu các người muốn một cái lý do, đó chính là bản thánh tôn nhìn các người không vừa mắt, lý do này đủ hài lòng chưa?”

Thanh âm ưu nhã, ngữ điệu nhẹ nhàng, hòa lẫn vào trong mưa đông nhần nhụi, làm tâm tình người ta cũng hoảng hốt theo. Sau một giây sững sờ xong, mới nhận ra thánh tôn vừa nói gì.

Một giây đại giới này chính là đầu người rơi xuống.

Trong thời gian nửa nén hương, ba mươi một người chỉ còn lại một, Tất Túc Thân.

Máu tươi nhanh chóng bị nước mưa cọ rửa, mùi vị cũng hòa vào cỏ cây ẩm ướt.

Thánh tôn nhìn sắc mặt tái nhợt của Tất Túc Thân, thông thả nói: “Trở về nói với Âm Đế, muốn bàn điều kiện với bản thánh tôn, tự mình hắc tá đến đây.”

“Khụ khụ khụ.” Tất Túc Thân há mồm liền bị gió lạnh thổi vào bụng, sắc mặt đỏ lên.

Thánh tôn nhìn dáng vẻ chật vật của hắc tá, Ân Phụng lại xuất hiện bên cạnh hắc tá.

“Thế nào.” Thánh tôn hỏi nàng ta.

Ân Phụng nói: “Yếu đi rồi.” Sau đó tiếp tục: “Từ sau khi chủ tử nhìn thấy Bạch cô nương, cảm xúc ổn định tám phần mười.” Đây là một số liệu đáng sợ, tình cảm đúng là một vật kì quái.

Thánh tôn cười khẽ, không biết nghĩ tới điều gì đó hỏi tiếp: “Còn bao lâu nữa thì khôi phục.”

“Ngắn nhất hai tháng, lâu nhất nửa năm.” Ân Phụng nói.

Thánh tôn gật đầu, nước mưa từ trên mũ áo choàng của hắn chảy xuống. (#Ngữ Zly: thì ra áo choàng kia là áo mưa :v)

Hắn ngược mặt nhìn trời, đôi lông mày sau mặt nạ khẽ chau lại: “Trời không chiều ý người, thay đổi thất thường.”

Ân Phụng không nói chuyện.

Một giọt mưa vừa vọt rơi vào hốc mắt mặt nạ, thánh tôn không khỏi chớp mắt. Hắn quay đầu nhìn Ân Phụng đang cố thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình, bỗng nhiên đầy hứng thú nói: “Ân Phụng, đánh cuộc với bản tôn không?”

Ân Phụng không suy nghĩ liền nói: “Mời chủ tử nói.”

Thánh tôn nói: “Bản tôn cược ngày mai là ngày nắng.”

Ân Phụng nói: “Thuộc hạ cũng cảm thấy ngày mai trời sẽ nắng.”

“Lựa chọn như vậy, thì cược cái quái gì?” Bất mãn, bất mãn.

“Thuộc hạ chọn ngày mai trời đầy mây.” Biết rõ ngài không thích trời mưa, thuộc hạ còn nói trời mưa, không phải tự tìm tội sao?

“Người nào thua, sẽ phải nhận trừng phạt ha!” Thánh tôn cười khẽ, âm thanh ôn nhuận, tao nhã.

“...” Ân Phụng hi vọng được thay ca!!!

Cái tên Minh Tuyên chết tiệt kia, sớm không bệnh, muộn không bệnh, cố tình lúc chủ tử đi ra ngoài liền bị bệnh, đừng tưởng nàng không biết, hắn cố ý lách mặt để cắt lượt trực.

Một đêm mau chóng trôi qua, đông tố đã dừng lại, ánh mặt trời dần mọc lên, đó là một ngày nắng ấm áp.

Đầu óc Thủy Lung còn mơ màng trong giây lát, một khắc sau đột ngột mở ra, ngồi dậy --- Nàng cư nhiên ngủ quên.

Thật ra, trong thời gian mang thai, nàng cũng cảm thấy bản thân uể oải và hay buồn ngủ, nhưng khi đi ra bên ngoài, nàng không có những biểu hiện này.

Có lẽ, vì mùi hương quen thuộc và cảm giác dễ chịu, làm cho nàng thả lỏng cảnh giác?

Thủy Lung vuốt chần đệm mềm mại dưới người, lắc lắc đầu.

Bên ngoài truyền tới giọng nói trong trẻo: “Ngủ ngon không?”

Sáng sớm liền nghe loại âm thanh vui tai này đúng là kiểu hưởng thụ.

Thủy Lung xóc chần mỏng lên, mặc áo khoác vào, còn chưa vén rèm lụa lên, đã thấy có người bụng dụng cụ rửa mặt chải đầu chờ ngoài kiệu, sau đó đi xuyên qua từng tầng rèm lụa đưa đồ vào.

Từ đầu tới cuối, hắn ta chưa hề nhìn Thủy Lung một lần.

Thủy Lung không chút do dự đi ra ngoài kiệu, mang vớ.

Chờ nàng rửa mặt chải đầu xong, đi xuyên qua mấy tầng rèm lụa, đã thấy Mộc Tuyết và Nhân công tử ăn mặc chỉnh tề đứng đó.

Rất nhanh, tầm mắt của nàng bị một bàn thức ăn tinh xảo hấp dẫn. Tiểu lung bao, há cảo chưng cách thủy, cháo ngô... còn đang tỏa nhiệt.

Thủy Lung chẳng cần suy nghĩ cũng biết, mấy thứ này do ai chuẩn bị.

Nhân công tử không có cẩn thận tỉ mỉ như vậy, hướng hồ bên cạnh họ không có mang theo người, muốn đi mua nhiều thứ như thế này, đều phải tự mình làm. Không giống người nào đó, bên người cất giấu một đám cu li, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn nô dịch.

Thánh tôn nói: “Thừa dịp còn nóng mau lại ăn đi.”

Thủy Lung nhìn hắn một cái, rồi quay sang bắt chuyện với Mộc Tuyết và Nhân công tử: “Ngồi vào ghế.”

Nếu người ta lấy lòng, hầu hạ lộ liễu như vậy, còn là thái độ không cho phép nàng từ chối, nàng cần gì phải cự tuyệt.

Nhân công tử thầm khen ngợi sự ung dung thân nhiên của Thủy Lung, nhìn Mộc Tuyết can đảm ngồi vào bàn, hấn mà còn do dự sẽ bị phát giác điều lạ thường, lập tức ngồi xuống ăn sáng.

Sau lần ăn này, Nhân công tử không chịu trách nhiệm nghĩ... Thật ra con người thánh tôn cũng không tệ, chỉ cần thánh tôn không nhắm vào hấn, mọi chuyện đều thoải mái.

Ăn uống chán chê, Thủy Lung hướng thánh tôn, cười nói: “Cho viên kẹo.”

"Cách cách" một tiếng, cái muỗng trong tay Nhân công tử không cẩn thận rơi xuống.

Mộc Tuyết cũng có chút kinh ngạc, nhưng bị phản ứng của Nhân công tử thu hút, bình tĩnh lại, còn lườm hấn khinh bỉ --- Thật là nhát gan.

Hình như, thánh tôn cũng sững sốt một chút, nhìn Thủy Lung không nói.

Thủy Lung không biết, trang phục trên người nàng lúc này kết hợp với tươi cười nhẹ nhàng tự nhiên, bộ dạng đòi kẹo, thật thú vị đáng yêu biết mấy.

Một lát sau, thánh tôn nói: “Kẹo?”

Thủy Lung hỏi: "Không có?"

“Không có.”

“Người không thích ăn đồ ngọt à?”

“Cái này với chuyện mang theo kẹo bên người có gì liên quan?”

“Nếu thích, đương nhiên phải mang theo.”

Thánh tôn nở nụ cười: "Nói như vậy cũng đúng." Dừng một giây, hấn lại nói: “Ta thích nàng, cho nên muốn mang nàng theo bên người.”

‘Leng keng.’ Cái chén của Nhân công tử cũng bị rớt.

Thủy Lung lại hết sức bình tĩnh, có thể nói từ sau khi thánh tôn xuất hiện, đối với biểu hiện và thái độ đặc biệt của hấn nàng đều rõ ràng.

Thánh tôn nói tiếp: “Nếu nàng thích, ta sẽ mang theo bên người.”

Thủy Lung hí mắt, cười đến thuần khiết vô hại: “Ta thích người đàn ông biết mang theo hộp kẹo bên người.”

Nhân công tử có loại xúc động muốn xông lên che miệng Thủy Lung lại, nàng có can đảm thản nhiên như vậy không, có người đàn ông nào chịu nổi người con gái mình thích xem mình là kẻ thể diện chứ.

Quả nhiên, thánh tôn im lặng, nói tiếp: “Không cần gấp gáp tỏ tình với ta đâu.” (#Tịch Ngữ Zly: Phụng sửa)

“...” Người chung quanh đã sớm bị phong hóa. (*)

(*) Kiểu như hóa đá, tan thành bột gió thổi bay, mình hình dung được nhưng không biết edit như thế nào >><

Giọng nói thánh tôn lộ ra vui sướng đơn thuần, khiến người ta không đành lòng nói ra chân tướng cho hấn biết: “Khi nàng có thể hiểu rõ ta hơn, lại tỏ tình với ta cũng không muộn.”

Thủy Lung sờ sờ bụng nói: “Ta còn tưởng người có mắt.”

“Đương nhiên là có mắt.” Ánh mắt thánh tôn rơi vào bụng nàng, mỉm cười nói: “Cho nên, lộ trình kế tiếp nàng phải ngồi kiệu, không thể đi bộ.”

Thủy Lung hí mắt, sâu sắc lườm hấn, chậm rãi nói: “Tốt.”

Hai người nhất ngôn nhất ngữ đối đáp trôi chảy, cư nhiên liền quyết định đi cùng. Nói tới muốn đi đâu, Thủy Lung chỉ nói đi dạo ở thành trấn, thánh tôn liền đồng ý.

Khi mấy người ra khỏi miếu hoang, nhìn hai người nắm hai con ngựa thì Thủy Lung lại suy nghĩ, làm thuộc hạ của tên này đúng là không dễ dàng.

“Mỗi tháng người trả bọn họ bao nhiêu tiền công?” Thủy Lung hỏi.

Thánh tôn nói: “Nên hỏi người quản sổ sách.”

“Hấn là không ít.” Thủy Lung đáp.

“Vi sao?” Thánh tôn hứng thú hỏi.

Thủy Lung không e dè nói: “Không nhiều tiền, ai nguyện ý sống cuộc sống cực khổ như vậy chứ?”

Thánh tôn dùng ánh mắt hoài nghi lướt qua đám thuộc hạ của mình: “Có phải vậy không?”

Đám thuộc hạ đồng loạt quỳ xuống, cả người như muốn dán vào mặt đất, trạng thái tâm phục khẩu phục trăm phần trăm.

Thánh tôn vô tội nhìn Thủy Lung: “Nhìn đi, bọn họ rất tình nguyện.” Như vậy, có thể làm người ta liên tưởng đến một câu tiếp theo --- Ta không hề ép buộc bọn họ nha.

Thủy Lung nghiêm túc gật đầu: “Đã nhìn thấy.” Rốt cuộc người đã xấu đến mức nào rồi? Mới liếc mắt đã hù dọa một đám trai tráng cao to biến thành chim cút nhỏ.

Thánh tôn nhường kiệu lại cho Thủy Lung ngồi, bản thân tự cưỡi ngựa, cảnh tượng này làm những người đi theo thánh tôn nhiều năm sợ không nhẹ.

Một gã dắt ngựa không nhìn được, lặng lẽ liếc nhìn Thủy Lung một cái. Vừa nhìn được góc áo màu lam, hai đầu gối đột nhiên tê rần, ngã lăn xuống đất. Góc áo màu lam trong mắt thay bằng mặt nạ màu vàng, hẳn ta chợt nhận ra mình vừa làm chuyện ngốc gì.

“Thật không cần thận.” Thánh tôn lắc đầu, nói với những người khác: “Khiêng hắn đi.”

Lập tức có hai người mang tên thuộc hạ không còn thể đi bộ được nữa, rời đi.

Hai con ngựa, thánh tôn cưỡi một con, con còn lại đương nhiên cho Mộc Tuyết.

Mặc dù, Nhân công tử rất muốn cưỡi chung, nhưng phải có sự đồng ý của Mộc Tuyết mới được, bằng không rất đường đột.

Thủy Lung nhìn về mặt đau khổ của Nhân công tử, nhìn sang thánh tôn đang cưỡi ngựa đi song song với kiệu, nói: “Hình như thiếu một con ngựa.”

“Có sao.” Thánh tôn thản nhiên nói. Hắn bắt giác nhìn về Nhân công tử: “Thì ra còn một người.”

Người có thể giả bộ cường điệu hơn nữa không? Thủy Lung thầm nghĩ trong bụng, lại bị hành động này của thánh tôn chọc cười, đúng là bóc đồng.

“Nè, người tên gì?” Đáy mắt Thủy Lung lóe lên tia sáng cực nhanh, không bị bất kì người nào phát hiện, lười biếng hỏi.

Thánh tôn: “Nàng nói trước đi.”

“Người có còn trẻ con hơn nữa không?” Thủy Lung cười nhạo.

Thánh tôn cười nhạt một tiếng: “Nếu nàng thích.”

Thủy Lung nhún vai, “Bạch Nha.”

Thánh tôn đưa tay về phía kiệu, tay vén rèm lụa lên, lúc chạm vào Thủy Lung, bị Thủy Lung tránh được: “Để làm chi?”

“Muốn véo mặt nàng.” Thánh tôn không thực hiện được, dường như có chút hối tiếc, cách không giật giật tay, tựa hồ nắm cái gì đó trong vô hình, hắn nói: “Nói dối cũng không biến sắc, gương mặt này không phải giả chứ?”

Thủy Lung cười mà không nói, con người nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Nếu là người bình thường, bị nàng nhìn chằm chằm như vậy, không đến ba giây sẽ ngượng ngùng, xấu hổ, phản ứng ngây ngô. Có tình thánh tôn không giống người bình thường, thản nhiên chống đỡ ánh mắt xem thường của Thủy Lung.

Chỉ mười giây sau, lông mi thánh tôn run lên, sau đó rũ xuống, che khuất nửa con người của hắn. Nhưng mà Thủy Lung vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn, trái lại càng thêm nóng rực đốt cháy lòng người.

“Đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy, ta sẽ nghĩ...” Thánh tôn chớp mắt, long lanh động lòng người.

Suy nghĩ một chút, hắn ngừng lại, nhưng mọi người đều hiểu rõ ánh mắt trần trụi của hắn.

Thủy Lung nói: “Ta thấy ánh mắt của người không giống khuyên ta thối lui, ngược lại là quyến rũ ta thì có.”

Thánh tôn ngoe đầu, rõ ràng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng người ngoài vẫn nhận ra hắn đang nghĩ hoặc, cùng với đang cười.

"Nạp Mỗ Nhi."

“Hử?” Thủy Lung ngẩn ra, sau đó hỏi: “Đây là đang gọi ta?”

Thánh tôn đáp lời nói: “Ừ, Bạch Nha không phải tên thật của nàng, về sau, ta gọi nàng là Nạp Mỗ Nhi, nàng có thể gọi ta là Lão La Tang.”

“Ngôn ngữ của dân tộc thiểu số à?” Vừa nghe cách đọc đặc biệt này, liền biết không phải ngôn ngữ của vùng Trung Nguyên.

Thánh tôn gật đầu, cũng không có ý giải thích hai cách xưng hô này.

Có lẽ, chỉ là ngôn ngữ của dân tộc thiểu số? Có lẽ, có một tầng ý nghĩa sâu xa hơn?

Hắn không nói, Thủy Lung cũng không hỏi.

Mộc Tuyết cảm thấy có chút quen thuộc, trong đầu có gắng nhớ lại, ước chừng nửa canh giờ sau, nàng ấy mới nhớ từng thấy qua trong một quyển sách.

Xưng hô này, rõ ràng xưng hô thần thánh giữa thế tử và trượng phu mệnh định của dân tộc thiểu số xa xưa!!!!

Hết chương 171”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Người lại sai rồi

Trần Vạn Lâm chính là đích đến của nhóm Thủy Lung khi ra khỏi cánh rừng này, đa phần người ở đây đều là dân bản thổ, đều mang họ Lâm, cho nên mới thành lập trấn Vạn Lâm.

Thành trấn không nằm trong quân chế của triều đình, quốc gia, bất luận nếp sống ở thành trấn thuộc hoàng quyền ở lân cận hay là con người, thổ nhưỡng đều không giống nhau. Thành trấn Vạn Lâm không có thú vệ, tùy tiện nhìn một người đi đường, quần áo khác nhau, có đồng phục thuộc môn phái nào đó, có hiệp khách độc hành.

Ở nơi như vậy, rất hiếm khi nhìn thấy quý tiểu thư hoặc quý công tử quần áo tao nhã, sang trọng. Cho dù nhìn thấy nam nữ ăn mặc như thế, khí chất trên người so với nhóm quý nữ nhà quan ít ra khỏi cửa hoặc trường kỳ làm bạn với khuê phòng, hoặc nhóm công tử nhà quan học đòi văn vẻ đều không giống.

Cổ kiệu dừng ở một nơi vắng vẻ cách trấn Vạn Lâm không xa, Thủy Lung xuống kiệu — Một cổ kiệu như vậy, nếu đi vào trong trấn không biết hấp dẫn bao nhiêu người chú ý.

Thánh tôn cũng xuống ngựa, bên cạnh có người tiến lên nhận dây cương từ tay hắn, im lặng kéo ngựa đi theo.

“Lần đầu tiên tới nơi này hử?” Thánh tôn nhẹ giọng hỏi.

Thủy Lung gật đầu.

Khóe miệng thánh tôn nhếch lên: “Ta làm người dẫn đường cho nàng há?”

Thủy Lung nhũn mày cười nói: “Ta có thể nói không cần sao?”

“Đương nhiên.” Thánh tôn không hề thẹn quá hóa giận, hắn nói: “Ta có thể đi theo nàng.”

Cẩn thận thưởng thức lời này, cảm giác ai đó vô lại đến khiến người ta phải dở khóc dở cười. Cổ tình người này cười vô cùng ngây thơ, thuần khiết, giọng nói thanh nhã dễ nghe, không ai có thể chán ghét hắn được.

Nhàn công tử đã học được bình tĩnh, không thèm nhìn. Suy nghĩ của thánh tôn đâu phải người như hắn có thể phỏng đoán, ngài ấy thích biến như thế nào thì cứ biến như thế đấy, tóm lại, chỉ cần không đụng chạm đến những người... cá chậu lồng chim như hắn là được.

Đoàn người không nhanh không chậm đi đến trấn Vạn Lâm, chờ khi vào thành, người xuất hiện trong tầm mắt càng ngày càng nhiều hơn. Nhưng ánh mắt bọn họ nhìn nhóm người Thủy Lung tràn ngập cảm xúc quái dị, hoài nghi, đề phòng, kinh diễm v...v, đủ loại.

Thủy Lung cũng cảm nhận được điều này trước tiên, hay là bọn họ đến nhầm nơi ~ Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác thôi. Gần đây chỉ có nơi này có dân cư sinh sống, nếu bọn họ không đi vào, hôm nay bọn họ lại chịu cảnh màn trời chiếu đất.

Sự thật chứng minh, trực giác dã thú của Thủy Lung luôn chính xác.

Một đội nhân mã mặc áo bào màu đen đi tới trước mặt bọn họ.

Dẫn đầu là một thanh niên trẻ tuổi, bộ dạng thoạt nhìn chỉ mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, nhưng mặc kệ ánh mắt hay biểu tình đều thể hiện rõ vẻ chín chắn và trưởng thành sớm.

Lâm Kỳ là trưởng tử chi thứ hai của Lâm Gia Bảo, cũng là người nổi bật trong lớp thanh niên đồng lứa, năm nay hai mươi hai, đang ngồi trên vị trí đội trưởng đội Tinh Vệ.

Hôm nay, hắn ta tuần tra cảnh giới trên phố, được cảnh báo có người bên ngoài tới Trấn Vạn Lâm, thông tin cùng người trên đường rất giống, cho nên liền nhanh chân đi tới bên này.

Đầu tiên, hắn ta nhìn thấy hai người đi ở phía trước, một nam một nữ.

Không biết tại sao, mặc dù người đàn ông kia mang mặt nạ, che lại mọi biểu tình trên mặt, nhưng khiến người ta có cảm giác quân tử như ngọc, tài đức cao thượng, cùng với một chút thần bí, nguy hiểm khó lường. Còn cô gái kia, mặc nho vậy, thanh tú thoát tục giống như một gốc cây bích thủy xanh biếc, đồng dạng để hắn ta có cảm giác nguy hiểm.

Hai người này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Lòng Lâm Kỳ dè dặt, vẻ mặt càng cẩn thận hơn, chờ đi tới cách Thủy Lung và thánh tôn mới dừng lại, nói: “Tại hạ là người của Lâm Gia Bảo, tên là Lâm Kỳ.”

Thủy Lung không nói gì, thánh tôn càng không để ý đến lời hắn.

Lâm Gia Bảo ở Trấn Vạn Lâm, có thể nói là cực... long trọng trấn. Song, nếu trong mắt cao thủ của gia tộc hạng nhất nào đó, giống như con giun mà thôi.

Lâm Kỳ nói tiếp: “Chuyện là như thế này, dạo này Trấn Vạn Lâm xảy ra chút chuyện...”

“Người cản đường...” Tiếng nói nhỏ nhẹ như gió tháng ba, có ấm áp như ngày xuân, có lạnh lẽo như mùa đông, cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Lâm Kỳ ngẩn ra, ngược đầu nhìn người đàn ông vừa nói chuyện.

Chiều cao của cả hai không chênh lệch nhiều, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy hắn, khiến Lâm Kỳ cảm thấy mình nhỏ bé đến mức không thể tin.

Loại cảm giác này, ngay cả bảo chủ của Lâm Gia Bảo cũng không thể gây áp lực cho hắn ta, trong chớp mắt, hắn ta nhận ra người đàn ông này không thể đắc tội!

Hắn ta vội vã lui về phía sau, cúi đầu với thánh tôn: “Xin lỗi.”

Thánh tôn không thèm đáp lời hắn ta, lại quay đầu nhìn Thủy Lung tiếp tục đề tài của hai người: “Nơi này ăn mặc thật nghèo túng, nhưng cũng có vài chỗ trái ngược, miễn cưỡng có thể xem một chút.”

“...” Lâm Kỳ không nhận được cúi đầu nhìn quần áo nón nãy của mình.

Quần áo là vải vóc loại tốt, ngay cả ngọc bội mang trên người cũng là Tử Ngọc thượng hạng.

Hắn ta nhìn xung quanh, thấy quần áo của huynh đệ nhà mình mặc cũng không tệ mà, quần áo của người dân qua lại cũng còn mới, đâu có chỗ nào nghèo túng!

“Người là thằng quái nào? Dám cả gan ghét bỏ địa bàn của bản thiếu gia, có tin bản thiếu gia bắt người lại, đánh cho người răng rơi đầy đất không?” Âm thanh còn non nớt như trẻ con vang lên.

Lâm Kỳ vừa nghe âm thanh này, thềm kêu một tiếng: Xong rồi!

Người nói chuyện là con út của phòng lớn, tên Lâm Thiên Bảo, năm nay đã mười sáu, tính tình vẫn như đứa trẻ, thiếu kiên nhẫn. Đây cũng là vì y nhỏ tuổi nhất, cho nên được cả nhà nuông chiều, dưỡng thành tính cách không sợ trời không sợ đất.

Vốn dĩ, dựa theo tính cách của y, căn bản không thể gia nhập đội Tinh Vệ. Nhưng thân phận và mức độ được cưng chiều của y, cuối cùng cũng được sắp xếp, được hắn ta mang theo.

Chỉ cần là người có mặt, đều nhìn ra mấy người trước mặt có thân phận không đơn giản, nói thật Trấn Vạn Lâm của bọn họ đúng là nghèo nàn, lạc hậu, căn bản không cần thiết vì chuyện này mà tranh chấp với đối phương.

Cố tình, Lâm Thiên Bảo thuộc loại người không có mặt lại chẳng biết dùng não.

Y sải chân đi tới, lộ ra gương mặt trẻ con trắng nõn rất đáng yêu, mặc dù vẻ mặt kiêu căng nhìn đám người Thủy Lung, nhưng vẻ mặt vẫn đáng yêu nhiều hơn, khiến người ta không thể tức giận với y được.

Thủy Lung nhìn y, lại nhớ tới Bạch Thiên Hoa.

Lúc này, không biết Bạch Thiên Hoa ở nơi nào trên biển.

Từ khi nàng đón Bạch Thiên Hoa đến thành Nam Vân, để cậu ta theo bọn nhỏ thành Nam Vân đi huấn luyện, cũng đưa cậu ta đến Hắc Viêm nhận chức, để cậu ta trải qua cuộc chiến sinh tử thật sự.

Thánh tôn không nhìn Lâm Thiên Bảo, đối với hắn mà nói, thằng oắt kia chỉ là con ruồi, kêu vo ve ở bên tai mà thôi, hoàn toàn không thèm để ý tới.

Chủ yếu nhất là, bây giờ tâm tình của hắn không tệ, nên không thèm chấp với những lời nói mang tính khiêu khích của y.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Thiên Bảo chưa từng bị người làm lơ như vậy, y tròn mắt, tròn mắt linh hoạt chuyển động, hướng Lâm Kỳ lớn tiếng quát: “Lâm Kỳ, ngươi đừng quên nhiệm vụ. Bọn họ là đám người có lai lịch không rõ ràng, lại còn giống người trên bức họa, nếu thả bọn họ đi như vậy, chính là ngươi không làm tròn bổn phận!”

Lâm Kỳ giận dữ, thằng nhóc này ý mình được nuông chiều, chưa bao giờ có biểu hiện tôn trọng người làm anh họ như hắn ta.

Mặt ngoài hắn ta làm bộ bình tĩnh, nói với Lâm Thiên Bảo: “Chuyện này ta sẽ tự mình giải thích với bảo chủ, không cần ngươi xen vào.”

Lâm Thiên Bảo cắn răng: “Lâm Kỳ, ngươi có nghe ta !”

Lâm Kỳ cũng sầm mặt: “Ta mới là đội trưởng!”

“Chỉ cần bản thiếu gia nói một câu, chức đội trưởng này của ngươi còn giữ được sao?” Lâm Thiên Bảo đắc ý nói.

Lâm Kỳ không muốn cãi nhau với Lâm Thiên Bảo trên đường lớn, trừng mắt nhìn y, hung hăng phát tay áo bỏ đi.

Mặt Lâm Thiên Bảo đỏ bừng, y quay người lại liền thấy Thủy Lung và thánh tôn cũng đi xa. Vừa nghĩ tới chuyện bọn họ đều không coi trọng mình, Lâm Thiên Bảo luôn được mọi người nuông chiều nổi giận, sai khiến ám vệ bên người: “Bắt bọn họ lại!”

Bốn người từ trong bóng tối hiện ra, đánh về phía Thủy Lung và thánh tôn.

Cách đó không xa, Lâm Kỳ dừng bước nhìn thấy một màn này, trong lòng không nhịn được dấy lên nỗi ghen ghét.

Ám vệ của Lâm Gia Bảo đều được lựa chọn kỹ lưỡng, khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra được. Còn hắn ta thì phải cố gắng leo về trước, cho tới khi leo đến vị trí này, cũng chỉ được thưởng cho một gã ám vệ. Nhưng Lâm Thiên Bảo suốt ngày ăn chơi lêu lổng, không có làm gì ra hồn mà được tặng bốn gã ám vệ, không khác gì có thêm bốn cái mạng!

Bên phía Thủy Lung và thánh tôn làm như không phát hiện bốn gã ám vệ đánh lên mình, bước chân như cũ không hề đổi hướng đi về phía trước.

Lúc này, thánh tôn nói Trần Vạn Lâm cũng có vài nơi miễn cưỡng được xem là đặc biệt, Thủy Lung cười híp mắt chờ hắn nói xong, chậm rãi nói: “Lỗ La Tang, ngươi nói sai rồi.”

“...Cái gì?” Lần đầu tiên, thánh tôn được gọi là ‘Lỗ La Tang’ có chút chấn động, không nghe được câu phía sau.

Chương 172.2: Ngươi lại sai rồi

Edit: Tịch Ngừ #Zly @macngulau

Tự nhiên trong đầu Thủy Lung hiện lên hình ảnh người nào đó ngây ngô, đáng yêu, nụ cười càng thêm sâu, nhìn hắn nói: “Ta nói, ngươi nói sai rồi.”

“Nói sai?” Thánh tôn hỏi ngược lại, giọng nói thanh nhã không lộ ra chút khác thường.

Thủy Lung hơi gật đầu, chớp mắt nhìn hắn: “Trần Vạn Lâm nổi tiếng nhất chính là cảnh non nước, trong đó Vạn Tước Lâm ở Huyền Lý Đàm là đẹp nhất. Huyền Lý Đàm có tổng cộng tám chỗ được cải biến, không phải năm chỗ, nơi còn tự nhiên nhất chính là đầm nước nằm ở cuối chót phía đông, không phải cái ở giữa.”

Thánh tôn im lặng không nói.

Cuối cùng, Thủy Lung không nhịn được bật cười ha ha, vрон tay vỗ vỗ vai thánh tôn, ánh mắt ngập ý cười, giả vờ đồng tình an ủi hắn, nói: “Cái ngươi nói sai chính là phiên bản của ba năm trước.”

Thánh tôn tiếp tục im lặng, trong lúc vô ý hắn hơi khom người để tay Thủy Lung dễ dàng vỗ lên vai hắn hơn, nhưng nhìn sơ qua lại thấy bộ dạng này của hắn là thương cảm, chán chường.

Ân Phượng đứng trong bóng tối mà đỏ mặt hỏi đàm địa, móc tấm bản đồ trong lòng ngực ra, xem giới thiệu ở bên trên.

“Minh Tuyền đáng chết, chẳng nhẽ hắn không biết Trần Vạn Lâm đã thay đổi, cái này không phải muốn hại chết ta sao?” Nhìn tới nhìn lui cũng không thấy ngày tháng năm ghi trên bản đồ, ai ngờ đây là phiên bản cũ.

Ngày xưa, thánh tôn đại nhân vốn chưa hề xuống núi, lại càng không biết đến nơi lạc hậu như Trấn Vạn Lâm, ai dè thư viện tình báo không có tư liệu mới về Trấn Vạn Lâm!

Thời khắc quan trọng nhất chính là, ai biết thánh tôn đại nhân cũng có ngày đi lấy lòng một cô gái, đặc biệt đảm đương chức vụ bản đồ nữa chứ, giả bộ rằng mình từng đến đây, còn dẫn đường cho người ta!

Ấn Phưong hung hăng nhét bản đồ vào trong lòng ngực, bụng không ngừng tính toán, hiện tại nàng ta giả bệnh hay chạy trốn? Hoặc là cầu xin tha thứ... Cái nào có kết cục hoàn mỹ nhất?

Bên này, Ấn Phưong đang xoắn xuýt vì cuộc sống của mình, bên kia bốn ám vệ của Lâm Thiên Bảo đã bị chặn lại.

Sau cùng, thánh tôn cũng tìm lại được âm thanh của mình: “Vì sao nàng biết?”

Thủy Lung bình tĩnh nói: “Người có thể nhìn bản đồ tình báo, sao ta lại không thể?”

Giọng nói của thánh tôn lộ ra uy khuất: “Thật sự ta từng đến mà.”

“Ừ, người đã tới.” Ý cười trong mắt Thủy Lung sắp tràn ra ngoài luôn rồi.

“Nàng đáp cho có!” Thánh tôn ra vẻ mất hứng.

Thủy Lung nhíu mày, nhìn chăm chăm hán vài giây, mới cười sâu kín: “Ta đáp cho có đó, thì sao?”

Ánh mắt thánh tôn tối sầm, nhìn chăm chú vào mắt nàng, độ cong của đôi mắt thay đổi, ngưng tụ ý cười linh động như hấp thu ba ngàn phồn hoa trong trời đất, con ngươi sáng như ngọc khiến người ta phải dời mắt.

Thủy Lung cảm nhận được ánh mắt hán dần thay đổi, từ trong suốt ấm áp thành như lang như hổ, biến hóa nhanh chóng như vậy khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Vậy đổi lại nàng dẫn đường, coi như bồi thường cho ta.” Thánh tôn nói như vậy, ánh mắt cường thế không hề giảm bớt, trái lại tăng thêm một phần dịu dàng.

Như vậy cũng tốt lại vừa ngông cuồng như dã thú, dùng móng vuốt sắc bén của nó chọc ghẹo nàng. Móng vuốt sắc bén khiến người ta sợ run, động tác êm ái, không một chút tổn thương đến nàng, chỉ để lại vết hồng nhạt, không một chút tia máu.

Thủy Lung không mắc nợ gì hán, cho nên đối với lời của hán, nàng từ chối cho ý kiến.

“Một đám phế vật!” Tiếng gầm nhẹ vang lên, dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Thủy Lung cảm nhận được tiếng gió vang lên, nghĩ cũng không thèm nghĩ liền đưa tay đón — Nàng biết, thứ này là tiếng gió của ám khí.

Tay của người nào đó còn nhanh hơn cả nàng, một đoạn vật nhọn sắc bén màu lam biển bị thánh tôn chộp vào tay.

Một đoạn vừa bén nhọn vừa... Một đầu của vật đó được cột một sợi tơ mỏng, sợi tơ mỏng được Lâm Thiên Bảo cầm trong tay.

Lúc này, bất thành linh, Lâm Thiên Bảo cố gắng kéo sợi tơ trở về, muốn rút đoạn vật nhọn kia lại.

“Ừm?” Tựa như có chuyện gì đó ngoài ý xảy ra, mới khiến thánh tôn khẽ than một tiếng đầy nghi hoặc.

Thủy Lung nhìn về phía tay hán, thấy lòng bàn tay hán thủng một lỗ, máu không khống chế được chảy ra, từng giọt rơi xuống mặt đất, ‘tí tách’ một tiếng vang dội, đều rơi vào tai Thủy Lung.

Thánh tôn cúi đầu, ánh mắt nhìn lòng bàn tay mình rồi chuyển xuống mặt đất, một hồi lâu không có hoàn hồn, ngay người đứng đó.

Sóng mắt Thủy Lung nổi lên, rõ ràng cảm nhận được khí thế của thánh tôn trở nên hỗn loạn, đầu vai hán liên tục run lên, mắt thường hầu như không nhìn ra.

Dường như hán đang kiểm chế cái gì đó.

Ấn Phưong núp trong bóng tối thấy không ổn liền xuất hiện, dâng bình sứ.

Thánh tôn vươn tay, hất bình sứ ra, bình bể nát trên đất. Một viên thuốc màu nâu nhạt lăn trên đất, tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt dễ chịu.

Nhân công tử vừa ngửi liền đoán được nguyên liệu có trong thuốc, mở to mắt. Phung phí của trời! Thuốc trân quý thế kia mà quăng trên đất!

“Chủ tử, thuộc hạ có chuyện bẩm báo, xin ngài dời bước.” Ấn Phưong đã sớm được dặn dò, nếu ở bên ngoài, hán không thể khống chế được tâm tình, nhất định phải tìm lý do để hán rời khỏi Thủy Lung — Cho dù chỉ một chút xíu mất kiểm soát... cũng không được!

Ấn Phượng biết, thánh tôn đại nhân không muốn cô gái kia phát hiện sự khác thường của mình. Hiện tại, cái nàng ta phải làm chính là tìm lí do tự nhiên nhất để thánh tôn rời khỏi cô gái này.

Thánh tôn đi về trước một bước, khắc tiếp theo không thể đi được nữa.

“Không có thuốc cầm máu sao?”

Thủy Lung nâng tay thánh tôn lên, cảm lộ thuốc bột đổ lên miệng vết thương của hắn.

Thuốc này rất rát, khiến thánh tôn không chuẩn bị tâm lí phải rên nhẹ vài tiếng, hơi rút tay lại.

“Xùy.” Thủy Lung bật cười, cất lộ thuốc: “Bao nhiêu tuổi rồi? Một chút đau như vậy cũng không chịu được.”

“Miễn là đau, sẽ không ai thích.” Thánh tôn nói.

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, lại từ tính hơn, tinh khiết khiến thần trí người ta rung động.

Ấn Phượng kinh ngạc trong chớp mắt. Chẳng lẽ thánh tôn đại nhân khôi phục lại rồi?

Chỉ nghe âm thanh cười khê của thánh tôn truyền tới, Ấn Phượng hoàn toàn xác định, thánh tôn đã khôi phục! Sau đó, chợt nghe thánh tôn nói: “Người biết kêu đau, mới được người ta yêu thương.”

Thủy Lung liếc mắt: “Người thật thẳng thắn.”

“Cảm ơn.” Giọng nói thánh tôn lộ ra ý cười dày đặc.

Thủy Lung buông tay hắn, nói: “Người luôn mang khăn tay trong người, tự mình băng bó đi.”

“Không biết.” Thánh tôn không nhanh không chậm nói, vô cùng tự nhiên.

Thủy Lung nhìn Ấn Phượng.

Mặt Ấn Phượng liền co quắp, nói: “Thánh tôn đại nhân, thuộc hạ cáo lui trước.” Nói xong, người liền nhanh chóng biến mất.

Thánh tôn chậm rãi nói: “Không phải nói có việc muốn bẩm báo sao?”

Chân Ấn Phượng mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống đất: “Khi nào thánh tôn đại nhân muốn nghe, thuộc hạ sẽ bẩm báo tiếp ạ!”

“Ồ.” Thanh âm nhàn nhạt, nhưng đối với Ấn Phượng mà nói, đó chính là tiếng của trời.

Nàng ta lập tức quay đầu biến mất.

Thủy Lung cười như không cười nhìn hai người diễn trò, một khắc sau liền dời sang bên trái, tránh ám khí bắn tới.

Lần này, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ ràng, ám khí quen thuộc biết bao, rõ ràng chính là một bộ phận của Thương Ngâm.

“Nàng giúp ta...” Thánh tôn ngừng nói, hắn thấy Thủy Lung bắt được ám khí nhỏ.

Bên kia, Lâm Thiên Bảo nhếch môi cười đắc ý. Trên Băng Thiên Ti có bồi thuốc độc, không có thuốc giải, nếu cơ thể đụng vào... Hừ hừ!

‘Đình’ một tiếng, Băng Tầm Ti bị chặt đứt — Bị thánh tôn cắt đứt trong chớp mắt.

Lâm Thiên Bảo kinh ngạc há hốc mồm, Băng Tầm Ti cứng cỏi không gì sánh bằng, làm sao có thể dùng tay không cắt đứt được?

Làm sao y biết được, tay của thánh tôn, chỉ cần hắn muốn, không có lợi khí nào có thể làm bị thương được. Do vậy, bàn tay vừa bị thương, vết thương còn sâu như thế, y mới kinh ngạc.

Băng Tầm Ti quần quanh cổ Lâm Thiên Bảo, cảm xúc lạnh lẽo cùng hơi thở chết chóc đe dọa khiến Lâm Thiên Bảo hoàn hồn, liền thấy người đàn ông đeo mặt nạ vàng đã tới trước mặt mình, đoạn Băng Tầm Ti đã bị hắn ngăn cách khăn trắng, không chế ở trong tay. (Ngữ: Câu này mị không hiểu rõ lắm @@)

Cái này khác gì tánh mạng của y cũng bị người ta nắm trong tay! Lâm Thiên Bảo chấn kinh.

“Băng Tầm Ti này có độc, chỉ có ta mới có thuốc giải, nếu như người không muốn người phụ nữ kia chết...” Lâm Thiên Bảo hiếm khi thông minh đột xuất, lời thoại độc ác đang nói giữa chừng đã nghẹn trong cổ họng.

Nhưng...

Thủy Lung cầm chuỗi ám khí có tạo hình kì quái, tùy ý đem Băng Tầm Ti cắt mất, ngón tay không chút tỳ vết, nào có đáng vẻ trủng độc.

Lâm Thiên Bảo kinh ngạc, mở to mắt, lắp bắp hô: “Ta... Cha ta là bảo chủ Lâm gia bảo, ta là, ta là... ta là đứa con ông ấy yêu thương nhất...” Kể đó, y phát hiện Băng Tầm Ti trên cổ thả lỏng đi, mặt không nhận được lộ ra vui mừng. Quả nhiên, bọn chúng sợ rồi!

Sợi tơ mỏng manh lại buộc chặt, cắt một đạo vết máu trên cổ Lâm Thiên Bảo.

Chân Lâm Thiên Bảo mềm nhũn, suýt bị hù tè ra quần.

Sợi tơ lại thả lỏng, không đợi Lâm Thiên Bảo buông lỏng, sợi tơ lại buộc chặt... Buông lỏng, buộc chặt, lặp lại liên tục...

Lặp đi lặp lại vài lần, Lâm Thiên Bảo hầu như đã không còn hình dạng con người.

Cuối cùng, Thủy Lung cũng nghiền cứu xong ám khí, nhìn về Lâm Thiên Bảo.

Lúc này, thánh tôn cũng buông lỏng tay, tiếc nuối lắc đầu: “Đồ vật mềm yếu, thật khó khống chế.”

Hết chương 172

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Người theo ta đi.

Thân thủ của ám vệ của Lâm Thiên Bảo không giống nhau, người đi đường nhìn thấy biến cố đều sợ hãi tránh xa, để con phố trở nên trống trải.

Lâm Kỳ vội vàng đi tới, khom người xin lỗi thánh tôn: “Thật xin lỗi, khiến các vị sợ hãi rồi.” Lời vừa dứt, bản thân hắn liền đỏ mặt, thầm nghĩ mình đúng là hồ đồ, tự nhiên lại toát một câu không đầu không đuôi.

Tình huống trước mắt, mặc kệ như thế nào cũng không nhìn ra đối phương bị sợ hãi, người bị dọa là người bên phe mình mới đúng.

Lâm Kỳ thấy thánh tôn mặc kệ mình, hắn ta âm thầm ra hiệu cho thuộc hạ, đưa Lâm Thiên Bảo sợ đến hai chân mềm nhũn, thần trí ngơ ngác sang một bên.

Chờ Lâm Thiên Bảo rời khỏi khu vực nguy hiểm, cuối cùng Lâm Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng hắn ta không thích Lâm Thiên Bảo, hoặc nói là hận. Đối phương là đứa con được bảo chủ yêu thương nhất, ngộ nhờ y bị hại ở nơi này, e rằng cái mạng của hắn ta cũng phải bù vào.”

“Nếu hai vị đại nhân không có việc gì khác, chúng tôi xin phép cáo lui trước.” Biết nhóm người thánh tôn không thêm nghe lời nói nhảm của mình, Lâm Kỳ nói xong liền vội vàng rời khỏi nơi đây thị phi này.

Nhưng, sự thật không đơn giản như hắn ta nghĩ.

Bỗng nhiên, Thủy Lung nói: “Ban đầu, người nói Lâm Gia Bảo muốn tìm bọn ta?”

Bước chân của Lâm Kỳ khựng lại, quay đầu nhìn Thủy Lung, không hiểu rõ ý của đối phương, ngoài miệng nói: “Ta thấy các vị đại nhân không phải...”

Thủy Lung không đợi hắn ta nói xong, liền mỉm cười nói: “Nếu như vậy, bọn ta liền đến Lâm Gia Bảo một chuyến.”

Lâm Kỳ kêu khổ, lại không thể nói lời cự tuyệt, sau cùng gật đầu cái mạnh. Tóm lại, dù trời có sập cũng có người chống đỡ, không liên quan gì hắn ta.

Thánh tôn nhìn Thủy Lung, Thủy Lung đối với hắn nói: “Người có chuyện phải làm, có thể đi trước.”

Thánh tôn nói: “Ta rất rảnh.”

Ân Phượng núp trong chỗ tối đỏ mồ hôi lạnh lần hai. Ngài rảnh rồi ban đêm không ngủ, đi suốt một đêm để xử lí công vụ, thời gian còn lại, tất cả đều dồn vào người con gái trước mắt.

Lâm Gia Bảo nằm ở phía đông trấn Vạn Lâm, lầu các ngọc điện nằm giữa thanh sơn tú thủy, đối với người đã quen nhìn kiến trúc đẹp đẽ xa hoa như

đám người Thủy Lung, mấy thứ trước mặt chỉ là tầm thường.

Cái này cũng khó trách thánh tôn nói, nơi này thật nghèo túng.

Lâm Kỳ tự mình nghênh tiếp đám người Thủy Lung đi vào cửa Lâm Gia Bảo, người giữ cửa thấy vậy, liền vội vàng đem tin tức truyền vào tai bảo chủ Lâm gia bảo, Lâm Hữu Ngân.

Năm nay, Lâm Hữu Ngân đã gần năm mươi, nhưng cuộc sống rất đặc ý, thoát nhìn không quá bốn mươi, trên người mặc bộ trường bào màu lam đậm, vóc người có vẻ cao to, dùng cách hình dung của người hiện đại chính là ông già anh tuấn.

“Đây là chuyện gì?” Lâm Hữu Ngân tiến lên chào đón, sau khi nhìn đến dáng vẻ chật vật của Lâm Thiên Bảo liền tối sầm xuống, có thể nhìn ra được ông ta yêu thương đứa con này cỡ nào.

Thanh âm của Lâm Hữu Ngân tựa như cái chốt, làm Lâm Thiên Bảo đang ngây ngô tỉnh lại.

Tròng mắt Lâm Thiên Bảo chuyển động, khôi phục ánh sáng, sau khi thấy Lâm Hữu Ngân lập tức kinh hãi và đầy tia sáng hi vọng, y nước nở khóc lóc: “Cha, cha, bọn họ muốn giết con! Bọn họ muốn giết con!”

Bình thường, Lâm Thiên Bảo mang gương mặt trẻ con chọc người yêu thích, nhìn non nớt lại đáng yêu, cho dù là con trai, làm nũng cũng không khiến người ta chán ghét, ngược lại để người ta cảm thấy đáng thương.

Lâm Hữu Ngân nhìn bộ dạng thê thảm của y, hơn nữa cổ còn rướm máu, đâm đau mắt ông ta.

Lâm Kỳ rất sợ bảo chủ vì thương con mà mất bình tĩnh, lập tức đem chuyện kể lại: “Bảo chủ, mọi chuyện đều ngoài ý muốn, không thể trách hết lên đầu khách nhân được.”

Suy nghĩ của Lâm Hữu Ngân liền tỉnh táo, tầm mắt rơi vào người nhóm Thủy Lung và thánh tôn, nhìn phong thái tướng mạo và khí chất của họ, trong lòng liền căng thẳng, thầm nghĩ: Suýt chút nữa làm hỏng chuyện.

Lâm Thiên Bảo tức giận trừng mắt nhìn Lâm Kỳ.

Y thấy, hiện tại y đang ở Lâm gia bảo, đứng trước mặt phụ thân của hắn, trong thiên hạ này còn ai dám vô lễ với y.

Lâm Kỳ chết tiệt, nhất định hắn ta cố ý chống đối y, ước gì y bị người ngoài ức hiếp, ở trước mặt cha của y, còn dám làm chuyện xấu, thật đáng chết!

Lâm Thiên Bảo hoàn toàn không che dấu hận ý trong đáy mắt, người ở đây đều thấy rõ.

Lâm Kỳ gục đầu xuống, không nhìn vào mắt Lâm Thiên Bảo, nhưng quả đầu dưới ống tay áo lặng lẽ siết chặt.

“Mời các vị khách nhân vào nhà trước.” Lâm Hữu Ngân tươi cười với Thủy Lung và thánh tôn.

Lâm Thiên Bảo vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi. Y hướng Lâm Hữu Ngân hô to: “Cha! Bọn họ cũng coi là khách...” Nhân, chính bọn họ làm con bị thương!

“Đưa tiểu thiếu gia đi chữa thương.” Lâm Hữu Ngân ngắt lời y, ra lệnh cho thủ hạ.

Hai người lập tức làm việc, cường ép Lâm Thiên Bảo, đưa y ra ngoài.

“Cha! Cha!” Lâm Thiên Bảo bất mãn, nhưng không cách nào phản kháng mệnh lệnh của Lâm Hữu Ngân.

Đại sảnh Lâm gia bảo, giữa sảnh lót một tấm thảm đỏ sậm, thêu tranh thủy mặc, hai bên trái phải có tổng tám cái ghế, phía trên đương nhiên là ghế dựa lớn của chủ nhà, hai bên trái phải của ghế dựa lớn dành cho chủ nhà có hai ghế nhỏ.

Cách bày biện khiến người ta vừa nhìn liền biết Lâm Hữu Ngân là người rất kiêu ngạo.

Lâm Hữu Ngân rất tự nhiên đi vào phòng khách, liền ngồi xuống vị trí ghế gia chủ, cao ngạo nhìn đám người Thủy Lung, cố tình lộ vẻ tươi cười ấm áp, hỏi thăm: “Mời các vị ngồi.”

Thủy Lung tùy ý ngồi xuống, thánh tôn ngồi bên cạnh nàng. Còn Nhân công tử và Mộc Tuyết đều tự tìm chỗ cho mình.

Ánh mắt Lâm Hữu Ngân lóe lên tia sáng hài lòng.

Bốn gã tỳ nữ bụng khay đi tới, dọn điểm tâm và trà cho bốn người nhóm Thủy Lung.

Chờ các nàng ta đi xuống, Lâm Hữu Ngân mỉm cười nói: “Đây là trà xanh loại tốt được sản xuất từ thành Nam Vân, mấy vị có thể nếm thử.”

“Hừ.” Nhân công tử phát ra tiếng cười cổ quái.

Chân mày Lâm Hữu Ngân không thể không nhíu lại, nhìn qua Nhân công tử. Ông ta thấy, trong bốn người, kẻ làm chủ nhất định là Thủy Lung và thánh tôn. Đương nhiên, ông ta cũng không cho Nhân công tử sắc mặt tốt, nhưng cũng không có biểu hiện quá rõ ràng, rất có phong độ nói: “Vị công tử này, phản ứng của ngươi là sao?”

Nhân công tử bưng ly trà, động tác tùy ý nhưng lại có vài phần phong vận khác dùng nắp gạt lá trà, cười như không cười với Lâm Hữu Ngân: “Không có gì, chỉ là ta cảm thấy, Lâm bảo chủ đúng là người tài, không ngờ ông có thể đem trà tinh chế của thành Nam Vân ra đãi khách. Ta nhớ không lầm thì những món hàng ở thành Nam Vân có gắn mác ‘tinh phẩm’, vật đó đều có số lượng hạn chế, người bình thường không thể chiếm được.” Trong lòng hắn lại nói: Ở trước mặt thành chủ thành Nam Vân mà khoe khoang giàu có, cầm đồ của thành Nam Vân khoe khoang trước mặt thành chủ thành Nam Vân, đúng là kẻ tài ba!

Lâm Hữu Ngân không biết Nhân công tử đang trào phúng mình trong bụng, biểu tình không vì lời nói của hắn mà đắc ý, giả vờ khiêm tốn: “Công tử nói quá, thực ra Lâm mô cũng không đoạt được bao nhiêu. Chỉ là hiếm khi có khách quý tới chơi, lúc này mới lấy ra tiếp đãi cái vị. Bình thường, Lâm mô cũng không nở uống.”

Một ly trà được thánh tôn bưng lên, chợt khẽ đẩy, liền cách không bắn về phía Lâm Hữu Ngân, kèm theo giọng nói trong suốt, dễ nghe của hắn: “Thật là đáng thương, ly trà này của bản tôn nhường cho ngươi uống.”

Lâm Hữu Ngân bị biến cố bất ngờ này dọa hết hồn, nhưng phản ứng của ông ta cũng rất nhanh nhẹn. Ông ta nhanh chóng đưa tay đón ly trà, cười nói: “Không cần lòng tốt công tử... ách.” Thanh âm của ông ta gián đoạn, bởi vì ly trà trong tay hắn đổ, ông ta chưa có cầm chặt.

Một khắc ly trà vừa vào trong tay, Lâm Hữu Ngân mới biết, ly trà này mang sức mạnh lớn biết bao.

Nước trà nóng đều vẩy lên người hắn hết, ướt một mảng.

Sắc mặt Lâm Hữu Ngân tối sầm.

Thánh tôn nhẹ giọng nói: “Ngươi không tiếp nhận ý tốt của bản tôn thì thôi, hà cớ gì phải hắt đổ ly trà.”

Đây chính là kẻ ác cáo trạng trước, sử dụng thật linh hoạt.

Trán Lâm Hữu Ngân hiện lên tức giận, thấy tỷ nữ đưa khăn tới, vung tay để người đi xuống, ngoài mặt cười với thánh tôn nhưng trong bụng thì không: “Công tử dùng hiểu lầm, chỉ là Lâm mô già rồi, phản ứng chậm thôi.”

Thánh tôn nhìn ông ta, ước chừng một giây sau, am hiểu lòng người nói: “Đã nhìn ra.”

“...” Lâm Hữu Ngân siết chặt tay vịn của ghế.

“Khụ khụ.” Tiếng kho khan dữ dội, phá vỡ bầu không khí bất an.

Nhân công tử liên tục ho khan, nói với mọi người: “Khụ khụ, mọi người tiếp tục, bệnh cũ của ta thôi, không cần để ý đến ta.” Hắn không biết, thánh tôn đại nhân luôn luôn bí hiểm, lại còn có một mặt như vậy.

Ân Phượng trong bóng tối cũng thầm nghĩ: Thật hiếm thấy! Ở bên cạnh thánh tôn đại nhân lâu như vậy, nàng liền hiểu rõ, cái này không nên cười, nhất là lúc ghim người!

Lúc này Thủy Lung ngẩng đầu, nhìn Lâm Hữu Ngân, mỉm cười: “Lâm bảo chủ, ngươi có thể bị người ta lừa rồi.”

“Cái gì?” Lâm Hữu Ngân phản xạ có điều kiện hỏi ngược.

Thủy Lung ngửi mùi hương trong ly trà, không uống mà đặt xuống, nói: “Trà của Lâm bảo chủ có mùi vị không sai.”

Con ngươi của Lâm Hữu Ngân co rụt lại, mặt ngoài không nhìn ra bất kì biến hóa nào: “Không biết có gì sai?”

Thủy Lung hỏi vặn lại: “Nhất định muốn ta nói?”

Bàn tay Lâm Hữu Ngân cầm tay vịn của ghế không khỏi cổ sức, ánh mắt nhìn chằm chằm Thủy Lung cũng dần sắc bén, không nói gì.

Hai người đối diện nhau chừng hai giây, Thủy Lung liền dời tầm mắt bức người. Cái này đều do Con Mèo thói quen kích thích Con Mèo kia, mỗi lần nàng nhìn ai đó thật lâu, Đại Miêu liền có hành động.

“Có lẽ, Lâm bảo chủ dùng sai nước, dùng nước giếng thông thường ngâm trà, mùi vị sẽ không thuần khiết như vậy.” Thủy Lung chậm rãi nói, giữa chân mày có nghi hoặc.

Lâm Hữu Ngân cảm thấy bản thân như đứng trên đỉnh núi cao, bất cứ lúc nào mình buông tay đánh một trận, chợt phát hiện thật ra mình chỉ đứng trên sườn núi nhỏ, bốn bề đầy sóng như thế này, khiến cả người hắn run lên, ngồi phịch ở trên ghế.

Rất nhanh, ông ta liền khôi phục trạng thái, thấy bốn người bọn Thủy Lung không phát hiện ông ta có khác thường, cười nói với Thủy Lung: “Hóa ra cô nương cũng là người hiểu biết về trà đạo.”

Không phải ông ta không nhìn thấy bụng Thủy Lung, ông ta cố ý gọi Thủy Lung là cô nương để trả thù nàng khiến lão mất mặt.

Người còn được gọi là cô nương, thế nhưng mang thai, làm sao không nhìn ra chuyện xấu?

Hiển nhiên, Lâm Hữu Ngân là người lòng dạ hẹp hòi.

Về mặt Thủy Lung không thay đổi, nói: “Lâm bảo chủ không định nói một chút về chuyện mời bọn ta đến đây à? Còn có, bức họa giống bọn ta là sao?”

Lâm Hữu Ngân cho rằng đối phương đã nắm rõ mấu chốt quan trọng, cái loại tình cảnh không thể khống chế trong lòng bàn tay, ông ta cực kì không thích! Trầm mặc trong nháy mắt, liền cười nói: “Ta thấy các vị đi đường mệt nhọc, hôm nay hãy ở lại Lâm gia bảo nghỉ ngơi một đêm, có chuyện gì ngày mai bàn sao.”

Thủy Lung chẳng làm theo ý ông ta: “Nếu Lâm bảo chủ không nói, vậy đến lượt ta nói.”

Chân mày của Lâm Hữu Ngân không thể không chau lại, ông ta còn tưởng người trước mắt là cô gái mềm mại, dịu dàng, làm sao có thể ép bức người khác, làm chuyện không phù hợp với tướng mạo của nàng.

Ám khí màu lam đậm được Thủy Lung cầm trong tay, hỏi Lâm Hữu Ngân: “Vật này, ngươi có bao nhiêu? Lấy từ đâu?”

Ám khí này, sao Lâm Hữu Ngân không biết được chứ?

Vật này nói tới cũng kì quái, xuất hiện kì quái, chất liệu càng kì quái. Sau khi có được, Lâm Hữu Ngân cho người đem chế luyện nó, xem nó ở trong lòng được bao lâu, không ngờ nó chẳng có dấu hiệu tan chảy, đừng nói chỉ là hư hại.

“Cô nương biết đây là vật gì?” Nghe giọng điệu của nàng, dường như nhận biết thứ này.

Thủy Lung nói: “Đây là của ta.”

Lâm Hữu Ngân cười nhạt: “Cô nương, ngươi đang nói chuyện cười gì thế?”

Một đạo kinh khí đánh vào khóe miệng ông ta, khiến nụ cười giễu cợt dừng ở đó.

Thánh tôn nói: “Nếu muốn cười nhạt, vậy thì cười lớn đi.”

Một khắc trước, vật áo dính ướt; một khắc sau, nội lực khóa vỡ da thịt ở khóe miệng, hai lần khiêu khích khiến Lâm Hữu Ngân nổi giận đùng đùng. Nhưng ông ta cũng hiểu rõ, mình không phải đối thủ của người đàn ông mang mặt nạ trước mắt.

Ông ta cố nén lửa giận, lộ ra nụ cười không tự nhiên, nói: “Thứ này cực kì kì quái, cũng từ trên trời rớt xuống.” Thấy mọi người yên tĩnh nghe ông ta nói, ông ta liếc Thủy Lung, nói tiếp: “Đêm đó, Lâm mỗ đang uống rượu trong viện, chợt thấy trên bầu trời có ánh lửa màu đỏ, vốn tưởng mình hoa mắt, còn nghĩ là sao băng, ai ngờ ánh lửa kia càng ngày càng gần, sau đó liền rơi vào ngay viện của Lâm mỗ. Từ trên không trung bay tới, ánh lửa lớn càng ngày càng gần, tạo thành một hố sâu hai thước trên mặt đất, nhưng nhận được lại là một vật nhỏ xíu.”

Thấy bốn người Thủy Lung đều không có vẻ mặt kinh dị, Lâm Hữu Ngân cười nhạt trong bụng, làm bộ nói giỡn để móc họng Thủy Lung: “Nếu như cô nương nói, vật này là của cô nương, như vậy cô nương cũng từ trên trời xuống à?”

Thủy Lung không trả lời vấn đề này của ông ta, thánh tôn đứng bên cạnh hưng thú nhìn nàng nói: “Thiên ngoại tiên giới có vui không?”

“Tại sao ngươi không nói Thiên ngoại Ma giới?” Thủy Lung trêu ghẹo hần.

Thánh tôn nói: “Trong chuyện xưa, nhắc tới thiên ngoại liền nói tiên, chẳng lẽ nàng là yêu ma?” Không đợi Thủy Lung đáp, hần tự mình nói: “Có lẽ là thật.”

Thủy Lung lườm hần, không thèm cãi cọ về vấn đề ấu trĩ này nữa.

Nhưng, từng câu từng chữ này của bọn họ, hoàn toàn coi nhẹ sự tồn tại của Lâm Hữu Ngân, ngay cả chuyện ông ta giễu cợt Thủy Lung, cũng không đặt vào mắt.

Lâm Hữu Ngân giận mà không dám nói, có khổ chỉ có thể nín nhịn, nhịn đến mức muốn nội thương rồi!

Thủy Lung vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề thứ hai: “Nếu Lâm bảo chủ vẫn còn giữ thứ gì đó có chất liệu kì quái, xin trả lại chủ của nó.”

Lâm Hữu Ngân nói thầm, ngươi nói của ngươi thì là của ngươi hả? Nếu ngươi nói Lâm gia bảo này là của ngươi, vậy có phải kẻ làm bảo chủ như ta nên chấp tay nhường cho ngươi không?

Ông ta im lặng khiến người ta nhận ra ông ta không muốn, Thủy Lung bình tĩnh nói tiếp: “Ta có thể ra giá mua.”

Lâm Hữu Ngân sâu đậm liếc Thủy Lung, không nói gì, lộ ra nụ cười âm áp, ôn hòa nói: “Nếu vật này là của cô nương, tự nhiên sẽ trả về nguyên chủ.

Nhưng thứ này tạm thời không ở trong tay ta, chờ ngày mai ta mang tới, ...cho cô nương.”

“Có thể.” Thủy Lung cười khẽ đáp.

Bốn người Thủy Lung được an bài ở Thanh Trúc Viên, Lâm gia bảo.

Mặt trời gần xuống núi, Thủy Lung thấy thánh tôn ngồi xổm ở lầu các của mình ngủ, trường bào màu trắng, mái ngói xanh đen, đẹp như bức tranh thủy mặc.

Nhưng, nàng không biết, lúc nàng xem đôi phương như bức tranh thủy mặc. Trong mắt người ta, làm sao không phải cảnh siêu hồn lạc phách.

Thủy Lung thương thức khí chất nữ nam một hồi, thu hồi tầm mắt đi vào phòng.

“Không cho đi.” Người nào đó hô lên.

Thủy Lung ngừng bước, mỉm cười nhìn hấn.

Hấn vẫn ngồi trên nóc nhà không nhúc nhích, ánh mắt xuyên thấu qua hai lỗ trên mặt nạ nhìn nàng chăm chăm: “Nàng hứa dẫn đường cho ta.”

“Ta hứa hồi nào?” Thủy Lung nhớ rõ, nàng không hề hứa hẹn gì với hấn.

Thánh tôn nhảy xuống đất, rơi bên cạnh nàng, vươn tay nắm ống tay áo của nàng, nhẹ giọng nói: “Biết ngay nàng sẽ nói như vậy.” Hấn cười, tiếng cười xuyên thấu qua âm thanh truyền đạt: “Lần này, ta đưa lưng về nhau, cho nên vẫn là để ta dẫn đường, nàng đi theo ta.”

Thủy Lung nhìn ống tay áo bị hấn nắm, cảm thấy động tác này hơi ấu trĩ lại buồn cười, vừa thuần khiết khiến người ta xúc động.

“Đi thôi.” Nàng nói.

Thánh tôn kéo kéo ống tay áo của nàng, mặt nạ màu vàng cũng ẩm lên, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cách đó không xa, Mộc Tuyết đi tới, nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, không khỏi dừng bước.

Trong lòng nàng ấy khó hiểu, rõ ràng Lung tỷ tỷ không quên được Võ vương gia, một mực tìm tung tích ngài ấy, thế nhưng vì sao đối đãi với người đàn ông xa lạ này kì lạ như vậy?

Trong lúc nàng thất thần, thánh tôn đã kéo Thủy Lung đi ra ngoài. Hấn đi không nhanh, nhưng không dùng khinh công. Thủy Lung cũng không gấp, tùy ý đi theo hấn. Nhìn từ phía sau, bóng lưng hai người, cư nhiên có vài phần tương tự.

Mộc Tuyết nhìn thấy lại thất thần, vốn dĩ nên lên tiếng gọi lại, nhưng lời nói lại nghẹn trở về họng.

Huyền Lý Đàm bị Lâm gia bảo chiếm giữ, muốn vào đó phải được Lâm bảo chủ chấp thuận.

Nhưng, thánh tôn và Thủy Lung không đi bằng cửa chính, mà đi từ đường tắt.

Thủy Lung nhìn vân kiệu trước mặt, bốn kiệu phu đã chuẩn bị xong.

Thánh tôn nói: “Ngồi lên.”

Thủy Lung bật cười: “Ngươi thật sự xem ta là người vô dụng à?” Nàng nhìn đỉnh núi phía xa, khinh công thôi mà, không tạo thành ảnh hưởng gì với nàng. Dựa vào khinh công của Thủy Lung, hoàn toàn có thể như dẫm chân trên mặt đất.

Mặc kệ người phụ nữ nào có thai, đi trên đất bằng cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì đúng không?

Thánh tôn suy nghĩ một chút, liền phát tay để bọn họ đi xuống, cầm ống tay áo Thủy Lung, nói: “Có ta ở đây? Thật sự không cần bọn họ làm gì.”

Thủy Lung nghẹn họng với hành động ấu trĩ của hấn, rút tay lại.

Ai dè, hấn nắm chặt không chịu buông.

Rõ ràng nét mặt của hấn đều bị mặt nạ che, Thủy Lung lại cảm nhận được sự cố chấp của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Ta không có giả bộ

Thủy Lung không có rút ống tay cũng không xoắn xuýt vấn đề này với thánh tôn. Dù sao cũng chỉ là ống tay áo, ngay cả tay còn chưa chạm tới, nếu tiếp tục ưỡn ẹo thì có vẻ làm kiêu.

Hai người bay lên không trung, chân đạp nhẹ lên lá cây cành khô, linh hoạt không chế khinh công, nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ thán phục.

Thánh tôn thấy Thủy Lung hành động như gió, linh hoạt, vững chãi, thật không biết nên yên tâm hay tiếc hận. Nàng có bản lĩnh như vậy, hẳn không có cách xuất chiêu anh hùng cứu mỹ nhân, gần gũi với nàng hơn... [=] tình thú vợ chồng của anh chị à :)]

Mắt thấy sắp đến đích, chân thánh tôn ‘sơ ý’ trượt một cái, thân thể mất thăng bằng, rơi thẳng xuống đất.

Tay hắn còn đang cầm ống tay áo của Thủy Lung, một khi hắn mất thăng bằng dĩ nhiên cũng kéo theo Thủy Lung. Tuy nhiên, Thủy Lung phản ứng mau lẹ, đầu tiên nàng không thêm cứu vớt thánh tôn, ác độc hất tay, muốn rút ống tay áo của mình, mặc kệ thánh tôn rơi xuống phía dưới.

Đáng tiếc, chất liệu vải vóc trên người Thủy Lung phát huy tác dụng, lực xé mạnh như vậy, quần áo hoàn toàn không bị hao tổn.

Thủy Lung trợn mắt, thánh tôn đã mượn lực dựa sát vào nàng, một tay ‘hoảng hốt’ ôm eo nàng, vòm ngực dựa sát vào nàng, tức giận nói: “Nguy hiểm thật.”

“Người có thể làm bộ giống hơn nữa không?” Thủy Lung không chút lưu tình vạch mặt hắn.

Mặc dù Thủy Lung không nhìn thấy thánh tôn bỏ ra bao nhiêu sức, nhưng nàng biết rõ người này võ công rất cao. Cao thủ như vậy, làm sao có thể sơ xuất nhỏ mà sảy chân?

Thánh tôn vô tội nhìn nàng: “Ta không có làm bộ.”

Thủy Lung chẳng thèm huyền thuyên với hắn: “Có thể buông tay chưa?”

Thánh tôn dường như mới phát hiện tay mình đặt trên eo người ta, không chút hoang mang buông ra, còn không quên đánh giá một câu: “Eo của nàng thật tròn.” =]]

Thủy Lung không hề thẹn quá hóa giận như những cô gái bình thường, vô cùng hồ hững nói: “Sau này càng tròn hơn.”

Người hi vọng vòng eo của phụ nữ có thai năm, sáu tháng thướt tha như rắn nước à?

Thánh tôn cười một tiếng, sau đó nụ cười biến mất, nhẹ giọng nói: “Nàng đối với đàn ông mới gặp, đều tùy ý để bọn họ đến gần như vậy à?”

“Cũng không phải mỗi người đàn ông mới gặp đều có võ công cao cường, vô lại.” Thủy Lung lạnh nhạt đáp lời hắn, âm thanh nhu hòa không nghe ra ác ý trong lời nói.

“Lời khen ngợi của nàng, ta nhận.” Thánh tôn nhướn mày nói.

Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn, cái loại năng lực hiểu sai ý người khác này của hắn, cực kì giống Đại Miêu kia.

Nhưng so với đáng về giả vờ kiêu ngạo, mất tự nhiên của Đại Miêu, người này có vẻ tự nhiên hơn, chứng tỏ da mặt của hắn dày biết bao nhiêu.

Kỳ thực còn có nguyên nhân quan trọng hơn, Thủy Lung cũng không nói ra được. Nếu không phải bởi nguyên nhân kia, cho dù võ công thánh tôn cao tới đâu, nếu không phải nàng nguyện ý, sẽ không để hắn phóng túng như vậy.

Một tia sáng mờ không hề che giấu bắn tới, thì ra lúc hai người nói chuyện, đã tới mục đích, lầu các trên đỉnh núi.

Nơi này đặc biệt dùng để ngắm mặt trời lặn và toàn cảnh Huyền Lý Đàm, thời điểm hai người đến rất đúng lúc, lúc này mặt trời đang lặn.

Đứng nhìn núi non trùng trùng điệp điệp và thác nước từ cao đổ xuống đẹp như một bức tranh, mặt trời màu đỏ đang lặn từng chút thấp sáng son thanh thủy tú. Xinh đẹp khiến người ta khó mà dời mắt.

Nhưng, trong mắt người nào đó, cái đẹp của thiên nhiên vĩnh viễn không thể sánh bằng ai đó đang chìm đắm trong cảnh hoàng hôn xinh đẹp.

“Đẹp không?” Thánh tôn nhẹ giọng hỏi.

Thủy Lung lười biếng dựa vào cây cột, híp mắt nói: “Tạm được.”

“Đang nghĩ gì thế?” Thánh tôn đến gần Thủy Lung.

Thủy Lung vẫn lười biếng nói: “Lòng đỏ trứng.”

“Một cái lòng đỏ trứng vịt muối.”

Thánh tôn im lặng trong phút chốc, sau đó chậm rãi nở nụ cười. Bầu không khí cứ như vậy tan thành mây khói, ngược lại cảm giác thanh nhàn càng nồng đậm.

“Thì ra là đôi bụng.” Thánh tôn hiểu như vậy, sau đó vươn hai tay, nắm thành quả đấm đưa tới trước mặt Thủy Lung: “Chọn một.”

“Ngươi bao nhiêu tuổi rồi.” Thủy Lung khinh bỉ nói.

Thánh tôn thần nhiên đón nhận ánh mắt khinh bỉ của nàng: “Cái này không liên quan đến tuổi tác.”

Cuối cùng, Thủy Lung thấu hiểu, da mặt của người này dày đến trình độ nhất định rồi.

Nàng tùy ý giơ ngón tay chỉ vào tay trái của thánh tôn.

“Thật đáng tiếc.” Thánh tôn khẽ thở dài, ánh mắt tiếc nuối nhìn Thủy Lung. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thủy Lung, tốc độ của tay hết sức mau lẹ hướng về Thủy Lung, đem một viên nhét vào miệng nàng. Còn thứ trong tay phải hất, bị đút vào miệng hất.

Thủy Lung ngẩn ngơ, rất nhanh miệng bị vị chua ngọt kích thích. Nàng như ong mề, muốn phun viên kẹo trong miệng ra.

Nhưng, thánh tôn nhanh tay che miệng nàng: “Nàng chọn, không được nhả ra.”

Nàng lườm hất.

Tay thánh tôn run lên, rụt lại giống như bị điện giật, mím môi, tựa như đang nhẫn nhịn chuyện gì đó.

Thủy Lung nhảy cảm nhận ra, trong mắt hất lóe lên dục vọng, tình dục.

Dục vọng này tới nhanh lại mãnh liệt. U ám sâu xa dần thoái lui, lộ ra con người thuần khiết, trong đôi mắt in hình bóng Thủy Lung. Hất hỏi: “Ăn ngon không?”

Thủy Lung sâu đậm nhìn hất, một hồi sau lại hờ hững dời tầm mắt, nói: “Quên rồi.”

Khi hất che miệng nàng, nàng liền không có chú ý, đem viên kẹo nuốt luôn, nhưng vị chua ngọt vẫn còn lưu trong miệng, không có gạt bỏ nhanh như vậy.

Dường như thánh tôn đã sớm đoán được kết quả, một viên kẹo bị hất cắn trong răng, ngây thơ nói với Thủy Lung: “Của ta là ngọt, nàng muốn ăn, ta có thể cho nàng.”

Thủy Lung biết, khí tức và thần thái thoát nhìn có vẻ thiên chân vô tà của hất, có quý mới tin; động tác rõ ràng tràn ngập dụ dỗ và ám chỉ.

“Cám ơn, nhưng ta nghĩ trong miệng ngươi nhất định là chua.” Thủy Lung lạnh nhạt nói.

“Vì sao?” Thánh tôn tò mò hỏi.

Thủy Lung trả lời: “Uống dấm chua nhiều rồi.”

Thánh tôn nói xạo: “Ta chưa từng uống dấm.”

Thủy Lung nhìn hất, sau đó cúi đầu nhìn con kiến đang bò, sâu kín nói một câu: “Mi tin không? Tóm lại, ta chẳng tin.”

Thánh cúi đầu, long tai nghe, tựa như đang nghe cái gì đó, một hồi sau, nghiêm túc nói với Thủy Lung: “Nó nói nó tin.”

Thủy Lung cười nói: “Cũng chỉ có loại sinh vật không có đầu óc như loại này mới tin.”

Thánh tôn ngửa tay, có loại cảm giác muốn đem cô gái này trói lại, hung hăng đánh vào mũi nàng một cái. Nhưng xúc động thì xúc động, hất không dám làm, không nói giữa bọn họ chưa thân thuộc, chỉ cần hiện tại Thủy Lung là phụ nữ có thai, không thể tùy ý giằng vò được.

Lúc này, phía chân trời đã hoàn toàn đã tối xuống, mặt trời đã hoàn toàn xuống núi.

Thánh tôn và Thủy Lung mới dần phát hiện, bọn họ đến đây ngắm mặt trời lặn, không ngờ chỉ nói chuyện một chút, cuối cùng chẳng còn gì để ngắm.

“Xem xong rồi thì về thôi.” Thủy Lung nói.

Thánh tôn lập tức kéo ống tay áo nàng: “Đi Huyền Lý Đàm tắm rửa.”

Huyền Lý Đàm nổi tiếng không vì cảnh đẹp, càng là vì nước trong hồ kì lạ. Cũng không phải là ôn tuyền, nguồn nước luôn ấm áp, nếu dùng nước trong đầm tắm rửa trong thời gian lâu dài, có thể săn sóc thân thể.

Lúc Thủy Lung đi tới trần Vạn Lâm, quả thật có suy nghĩ xem Huyền lý Đàm, không ngờ động tác thánh tôn còn nhanh hơn nàng.

“Ta canh chừng giúp nàng.” Thánh tôn nói tiếp.

Biểu cảm của Phượng Ân đang trong bóng tối đã chết lặng, không lộ ra bất kì biểu tình gì.

Nàng ta lấy cuốn sổ nhỏ, dùng bút máy mua ở thành Nam Vân viết --- Tối nay, thánh tôn đại nhân mời cô gái cùng đi xem mặt trời lặn, nội dung nói chuyện... (đem cuộc đối thoại của hai người bọn ghi lại không sót một chữ). Sau khi mặt trời lặn, thánh tôn đại nhân lại mời cô gái đó đi Huyền Lý Đàm tắm rửa, còn chủ động xin đi giặt giặt ~ canh cửa! Thánh tôn đại nhân chủ động yêu cầu làm người giữ cửa! (Phía sau, vẽ một vòng tròn, trong vòng tròn viết vô số chữ), sách này là bản ghi chép cá nhân: Chẳng lẽ thánh tôn đại nhân muốn thử cảm giác nhìn coi một lần hả?

Phía trước quyển sách nhỏ này, đã có vài trang viết đầy chữ, có thể thấy được đây không phải lần đầu tiên Phượng Ân viết ghi chép.

Thấy thánh tôn và Thủy Lung đã xuất phát, Ân Phượng liền đem cuốn sách nhỏ thu lại, im hơi lặng tiếng theo sau.

Nàng ta thầm nghĩ, chỉ cần ghi chép thật tốt, quyển sách này nhất định có thể lưu truyền thiên sử! =]]

Thủy Lung và thánh tôn đi tới gần cuối phía đông bờ hồ, từng ngọn đèn ven đường được thấp sáng, chiếu sáng đường núi.

Thủy Lung không cần nghĩ cũng biết thánh tôn chuẩn bị từ sớm, lúc đến cuối đuôi Huyền Lý Đàm, quả nhiên cảnh sắc không bình thường, xung quanh đầm nước bày màn vải sa, rõ ràng không phải có sẵn, chắc chắn do thánh tôn bố trí từ trước.

“Nàng ở bên trong, ta nhìn không thấy.” Thánh tôn nói.

Thủy Lung cũng nhìn ra màn sa này có cùng chất liệu với màn sa của vân kiêu. Thủy Lung đi tới, vén rèm sa, thấy bên cạnh đầm nước có cái bàn nhỏ, trên đó là quần áo và dụng cụ tắm rửa.

Quần áo đỏ như lửa, cũng giống như lá phong mùa thu, đỏ nhiệt liệt lại khoa trương như thế, bộc lộ phần hoa rực rỡ ra cho mọi người xem, một chút cũng không để người ta quên mất.

Thủy Lung không khỏi nhìn về phía thánh tôn, khoảng cách này nhìn không rõ về mặt của hắn, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú của hắn.

Thủy Lung chép miệng, dùng âm thanh khó nghe được nỉ non: “Nếu không phải, vì sao lại giống đến vậy. Nếu là phải, vì sao cố gắng che giấu.”

“Nàng nói cái gì?” Thanh âm từ tĩnh, thanh nhã của thánh tôn vang trong đêm, khiến người ta càng thêm mê mẩn.

Hắn thấy cô gái đứng cạnh màn sa nhìn về phía hắn, ánh mắt không hiểu lộ ra tia sáng, đáng tiếc biên độ hoạt động của môi quá nhỏ, làm hắn không nhìn rõ nàng nói cái gì.

Thủy Lung nhướn mày, khẽ cười với thánh tôn, nụ cười mềm mại, thanh âm như mị hoặc lòng người: “Ta nói, người có thể tắm cùng ta.”

Thánh tôn không ngờ nhận được câu trả lời như thế này, cơ thể hắn căng thẳng, ánh mắt đột nhiên sâu thẳm ánh lên cảm xúc nguy hiểm. Hắn đứng im một hồi không nhúc nhích, kế đó kiên quyết lắc đầu: “Không.”

Về mặt Thủy Lung không hề thay đổi, dường như câu trả lời của hắn không ngoài dự đoán của nàng.

Thánh tôn nói tiếp: “Chờ nàng sinh đứa nhỏ xong, ta lại tắm với nàng.”

Lời này hắn nói rất tự nhiên, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật tốt.

Trời mới biết, nhìn Thủy Lung cười khẽ đầy mị hoặc như vậy, lúc nàng nói lời mời gọi, trong lòng hắn kích động biết nhường nào. Nhưng, hắn cũng nhận ra, nếu hắn đi qua đó, ngênh đón hắn không phải sự dịu dàng của Thủy Lung. Quan trọng nhất là, đối mặt với người mình yêu thích, cùng tắm với nàng, chuyện này thật là quá mức dục hoặc, hắn sợ không nhận được làm đối phương bị tổn thương. Nếu không muốn làm đối phương bị thương, như vậy người bị khó chịu nhất chính là hắn, vì vậy cố nhẫn nhịn đứng ngây ngơ ở đằng xa là được rồi.

Thủy Lung không nói gì với thánh tôn, thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào trong màn sa.

Cách một tầng sa, Thủy Lung khẽ nói: “Người muốn đùa, vậy thì đùa một trận đi.” Những lời này, lặng lẽ biến mất trong không khí, không ai nghe được.

Khi Thủy Lung hưởng thụ tắm rửa, thánh tôn đứng cách đó không xa... làm gác cửa. Bên kia, lửa giận của gia chủ Lâm gia bảo - Lâm Hữu Ngân và đứa con út ông ta cùng yêu nhất - Lâm Thiên Bảo cao ngút trời.

Lâm Hữu Ngân nghe thuộc hạ bẩm báo rằng thủ vệ ở Huyền Lý Đàm bị người ta xử lí hết, hiện tại Huyền Lý Đàm nằm trong tay người khác. Nghĩ tới chuyện Thủy Lung và thánh tôn đang ở trên địa bàn của ông ta, còn dám làm càn như thế, ông ta vừa giận vừa đề phòng. Dù sao thì, đối phương càng kiêu ngạo càng chứng tỏ đối phương có thực lực, khiến Lâm Hữu Ngân không dám làm chuyện thiếu suy nghĩ.

“Cha! Bọn chúng thật quá đáng, quá càn rỡ! Cha không thể buông tha bọn chúng như vậy được!” Lâm Thiên Bảo ngồi bên cạnh Lâm Hữu Ngân chầm

dầu vào lửa.

Lâm Hữu Ngân vỗ vỗ đầu của hấn, nói: “Hai ngày này, con ngoan ngoãn ở trong viện của mình, không được ra ngoài gây sự.”

“Vì sao?!” Lâm Thiên Bảo không ngờ Lâm Hữu Ngân lại giam cầm y trá hình.

Lâm Hữu Ngân vẫn ôn tồn như trước: “Đây là vì an toàn của con, phải nghe lời.”

Lâm Thiên Bảo hừ một tiếng, cuối cùng vẫn đồng ý, nhưng về mặt vẫn bất đắc dĩ, nói với Lâm Hữu Ngân: “Cha, ngàn vạn lần nhớ báo thù cho con, còn nữa lấy con thoi bay về cho con!”

“Được.” Lâm Hữu Ngân vô cùng yêu thương thằng con út này, là người đều nhìn ra.

Sau khi trấn an Lâm Thiên Bảo xong, một mình Lâm Hữu Ngân đi vào tòa viện. Ở một gian phòng trong viện này, có ám đạo (*), Lâm Hữu Ngân liền đi vào ám đạo đó.

(*) Đường hầm

Đích đến của ám đạo này là căn phòng tối, trong phòng giam giữ hai người, một người đàn ông cao to và một thiếu nữ có tướng mạo quyền rũ, thướt tha.

Nếu nhóm người Thủy Lung có mặt ở đây, nhất định có thể nhận ra, hai người này bọn họ từng gặp, không ai xa lạ chính là La Chấn Thiên và Kiều Lịch Lịch.

Lúc Lâm Hữu Ngân đi tới, La Chấn Thiên liền mở mắt, ánh mắt hung ác lạnh lẽo theo dõi ông ta, không nói một câu.

Lâm Hữu Ngân khề hừ, tay cầm ly trà trên bàn, ném về La Chấn Thiên, ném vào giữa mặt hấn ta, làm mặt hấn xuất hiện mấy vết máu chói mắt. Xuống tay ác độc như vậy, cuối cùng lửa giận nhóm Thủy Lung gây ra cho Lâm Hữu Ngân cũng vơi một nửa. Ông ta liền lộ ra nụ cười, nói với La Chấn Thiên: “Xem ra tinh thần của Trường Nhạc Cung, La Sát Sứ không tệ.”

La Chấn Thiên nhếch miệng cười, nói: “Chưa chết được.”

Lâm Hữu Ngân nói: “Lâm mỗ không cho ngươi chết, tự nhiên ngươi không thể chết.”

Động tĩnh của bọn họ khiến Kiều Lịch Lịch thức tỉnh, hai mắt Kiều Lịch Lịch mở ra, ánh mắt tràn ngập tơ máu, hấn là lộ ra vẻ mặt thần trí mơ hồ, điên điên khùng khùng.

Lâm Hữu Ngân thấy cả hai đều đã tỉnh, liền đắc ý nói: “Hôm nay, đồng bọn của hai vị đã đến Lâm gia bảo.” (#Ngữ: ông này ngu hết biết (y))

La Chấn Thiên nghe hai từ đồng bọn, lập tức nghĩ đến nội dung Lâm Hữu Ngân ép hỏi bọn họ, hấn ta ung dung bình thản nói: “Đồng bọn gì?”

“Ngươi giả bộ cũng vô dụng.” Lâm Hữu Ngân cười nhạt nói: “Một nam nhân mặc bạch y, đeo mặt nạ vàng, một thai phụ gương mạo thanh tú, mặc lam y, còn có một tên đáng vẻ như thư sinh và một á ồm yếu.”

Trong đầu La Chấn Thiên hiện lên hình ảnh nhóm người Thủy Lung, cùng với... Thánh tôn! Nhưng tại sao thánh tôn đại nhân lại đi cùng Bạch Nha cô nương? Có lẽ là trùng hợp, đúng lúc thánh tôn đại nhân cũng đến đây.

“A a a!” So với La Chấn Thiên ung dung, bình thản. Kiều Lịch Lịch hoảng sợ, thét chói tai, biểu tình cực kì sợ hãi.

Đương nhiên, do ảnh nghe Lâm Hữu Ngân nói tới người đàn ông mặc bạch y, đeo mặt nạ vàng mới phản ứng như thế.

Lâm Hữu Ngân thấy phản ứng của họ liền biết mình tìm đúng người. Bọn họ đúng là người của Trường Nhạc Cung. (#Ngữ: hớ, mị thấy nhóm Thủy Lung vô tình giúp TNC diệt kẻ địch quá :v)

Lâm Hữu Ngân như dự đoán nói: “Ngày mai, chính là ngày Si Mị của Trường Nhạc Cung và con trai lớn của ta đính hôn, ta nghĩ người của Trường Nhạc Cung chắc chắn không bỏ qua.”

La Chấn Thiên lạnh lùng nói: “Lão thất phu (*), ngươi sẽ hối hận.” Hấn ta không có ý định nói cho Lâm Hữu Ngân biết thân phận của thánh tôn, chỉ cần lão ta dám rat ay với thánh tôn, hậu quả khỏi nghĩ cũng biết.

Lâm Hữu Ngân cười nhạo: “La Sát Sứ chỉ quan tâm bản thân trước, ta nghĩ Trường Nhạc Cung sẽ không bỏ qua cho bất kì kẻ phản bội nào.”

Biểu tình La Chấn Thiên càng hung ác hiểm độc, hiện giờ hấn ta chỉ lo cho an toàn của Thủy Lung.

Mọi chuyện vốn chẳng liên quan đến Bạch Nha cô nương, nhưng vì hấn ta mà nàng bị kéo vào, mặc dù Bạch Nha cô nương có võ công, nhưng dù sao cũng là phụ nữ có thai, ngộ nhỡ có chuyện ngoài ý muốn, chính là một xác hai mạng! La Chấn Thiên nghĩ vậy, ánh mắt không khỏi để lộ vài phần lo lắng.

Lại nói, chuyện này cũng hết sức bất ngờ. Ngày ấy, hấn ta mang theo Kiều Lịch Lịch đi suốt đêm đến trấn Vạn Lâm, vốn định tìm đàn ông sạch sẽ, cho gã ít bạc để giải độc cho Kiều Lịch Lịch. Nào ngờ, Kiều Lịch Lịch bị chất độc giày vò điên cuồng, cư nhiên tránh thoát được trói buộc của La Chấn

Thiên, chớp mắt liền chạy đi không thấy.

Lúc La Chấn Thiên tìm được ả, phát hiện ả đang cường bức con trưởng của Lâm Hữu Ngân, Lâm Thiên Tứ.

Sau khi Lâm Hữu Ngân phát hiện chuyện này, biết cả hai là người của Trường Nhạc Cung, cũng không làm khó hai người, trái lại còn tiếp đãi như khách.

La Chấn Thiên nghĩ dù sao bên mình cũng làm đối phương chịu thiệt, đối phương lại dùng lễ nghĩa đối đãi, không thể không nể mặt, lập tức ngồi lại uống trà và trò chuyện đàm câu với Lâm Hữu Ngân.

Sau khi uống ly trà này, hẳn ta liền cảm nhận có gì đó không đúng.

Chờ hẳn ta tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong phòng tối. Làm sao không biết bản thân bị Lâm Hữu Ngân giam cầm.

Lâm Hữu Ngân ung dung uống trà xong, lại ép hỏi La Chấn Thiên vị trí của Trường Nhạc Cung, thấy La Chấn Thiên không chịu mở miệng, ông ta liền cầm dụng cụ tra tấn ở bên cạnh đi ‘chào hỏi’ La Chấn Thiên, chờ đến đêm khuya, ông ta mới buông tha La Chấn Thiên, cười lạnh: “Hiện tại cứng miệng cũng vô dụng, Trường Nhạc Cung đây vào đại nhân không thể chọc, chẳng bao lâu nữa sẽ diệt vong thôi.”

La Chấn Thiên thờ phỉ phò, trên người đầy vết roi giao thoa nhau, thoát nhìn có vẻ kinh khủng. Hẳn ta cười với Lâm Hữu Ngân, nụ cười kia như loài sài lang, lộ hai răng nanh, nói: “Tóm lại, người không chờ được đến ngày đó.”

Mặc kệ Trường Nhạc Cung có bị tiêu diệt hay không, Lâm Hữu Ngân chọc phải thánh tôn đại nhân, nhất định lão ta không sống được tới ngày Trường Nhạc Cung bị diệt vong!

Hết Chương 174

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Bữa tiệc đính hôn

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, người trong Lâm gia bảo liên bận rộn. Trải qua một hồi trang trí, Lâm gia bảo lập tức có không khí vui mừng.

Đệ nhất tửu lâu ở trấn Vạn Lâm chính là tửu lâu của Lâm gia, do Lâm Gia Bảo xây dựng, gần buổi trưa, tiếng pháo hấp dẫn ánh mắt của đông đảo người qua đường.

Không biết từ đâu truyền ra tin tức Lâm Gia Bảo muốn làm việc vui, bản tính thích náo nhiệt của mọi người lộ ra ngoài, từng người chạy tới tửu lâu Lâm gia, không bao lâu đã lấp đầy khoảng đất trống xung quanh tửu lâu Lâm gia.

Nhìn thấy bó hoa đỏ thắm treo ở lan can tửu lâu Lâm gia và dây lụa đỏ, còn có người của Lâm Gia Bảo vây chung quanh, mọi người càng tin tưởng Lâm Gia Bảo làm chuyện vui.

“Hôm nay, đại thiếu gia của Lâm Gia Bảo đính hôn, do các vị trong trấn làm chứng, người tới dự đều có tiền mừng.” Tổng quản Lâm của Lâm Gia Bảo đứng ở lầu hai tửu lâu Lâm gia, thông báo cho những người đứng ở dưới lầu nghe.

Lời lão ta vừa dứt, mấy tỷ nữ ở xung quanh cầm theo giỏ hoa, lấy ra vật leng keng, vung ra tứ phía.

Thứ được vung ra không phải cánh hoa mà là đồng tiền và bạc vụn.

Mặc dù là tiền và bạc vụn không đáng bao nhiêu, nhưng đó cũng là tiền của người không mà hưởng. Mọi người liền háng hái, đều vươn tay nghĩ thầm phải bắt nhiều một chút.

Khi bên này vô cùng náo nhiệt, thì bên Lâm Gia Bảo, nhóm người Thủy Lung cũng nghe được tin này, bởi vì người Lâm Gia Bảo tự mình đưa thiệp mời.

Thủy Lung nhìn thiệp mời có viết tên ‘Lâm Thiên Tứ’ và ‘Kiều Lịch Lịch’, không có chút cảm tưởng nào hết.

Nàng căn bản không biết đây là tên người mình từng gặp, tự nhiên sẽ không hiểu rõ dụng ý của Lâm Hữu Ngân.

Trái lại, Nhân công tử ngồi bên cạnh giải thích: “Kiều Lịch Lịch, đây là tên của Si Mị Sư - Trường Nhạc Cung, cũng chính là người phụ nữ kia chúng ta từng gặp.”

Nghe qua lời giải thích của Nhân công tử, Thủy Lung liền nhớ ra.

Nàng vắt mắt thiệp qua một bên: “Ta chỉ muốn bộ phận của Thương Ngâm.”

Bọn Nhàn công tử không biết cái gì gọi là bộ phận của Thương Ngâm, nhưng hiểu được ý tứ của Thủy Lung.

Có lẽ thấy nhóm Thủy Lung lâu đi ra, bên phía Lâm Hữu Ngân chờ không kịp, liền phái người từng gặp nhóm Thủy Lung qua mời – Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ, lại không dám cãi mệnh lệnh của Lâm Hữu Ngân. Lúc nhìn thấy nhóm Thủy Lung, thái độ hân hạ vô cùng tôn kính, hạ giọng nói với mấy người bọn họ: “Các vị đại nhân, bảo chủ kêu ta đến hỏi, các vị đã chuẩn bị xong chưa?”

Nhàn công tử và Mộc Tuyết không nói gì, thánh tôn chẳng thèm liếc hân hạ một cái, đừng nói tới trả lời hân hạ, cuối cùng quyền lên tiếng rơi vào người Thủy Lung.

Thủy Lung cười nhạt: “Lâm Gia Bảo có chuyện vui, mắc mớ gì bọn ta?”

Lâm Kỳ nói: “Các vị là khách quý của Lâm Gia Bảo, há có thể không đón tiếp chu đáo.” Không để Thủy Lung tiếp tục cự tuyệt, Lâm Kỳ đem lời Lâm Hữu Ngân căn dặn nói ra: “Bảo chủ nói, món đồ đại nhân muốn, sẽ giao cho ngài ngay tại bữa tiệc.”

Mắt Thủy Lung lóe sáng, cười khê: “Đây là uy hiếp ta ư.” Cũng không phải câu nghi vấn, cho nên không cần bất cứ ai trả lời.

Lâm Kỳ kinh hãi, vội vã giải thích: “Đại nhân chớ hiểu lầm, bảo chủ không hề có ý đó.”

Lời giải thích của hân hạ không lọt vào tai Thủy Lung, nàng đứng lên: “Đi thi đi.”

Lâm Kỳ nhìn động tác vô cùng tự nhiên của nàng, làn váy đỏ thắm nhộn nhạo, tựa như hoa quyền xinh đẹp nở rộ khắp núi rừng. Mặc dù, trên người nàng không hề có trang sức gì, nhưng lại không khiến người ta thấy nhức mắt.

Hân hạ miệng, hơi nhú mày, không biết nên bày tỏ nỗi lòng ra sao.

Lần này là tiệc đính hôn của đại thiếu gia, Thủy Lung mặc một thân quần áo đồ rực, ăn mặc như vậy, chẳng lẽ muốn đoạt hào quang của vai chính?

“Các vị đại nhân, trang phục như vậy có thỏa đáng lắm không?” Cuối cùng, Lâm Kỳ không nhịn được nhắc nhở.

Thủy Lung nghiêng đầu nhìn về phía hân hạ, thánh tôn thanh nhã từ tính hừ một tiếng: “Dong dài.”

Bộ xiêm y này là do thánh tôn chuẩn bị cho Thủy Lung, kẻ nào có tư cách soi mói.

Lâm Kỳ đỏ mặt hơi lạnh đầy đầu, vội vàng nhận sai, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ tầm mắt của thánh tôn chiếu vào mình.

Dưới sự dẫn đường của Lâm Kỳ, bốn người Thủy Lung đi tới tửu lâu Lâm gia.

Lúc này, tửu lâu Lâm gia đã bị Lâm Gia Bảo bao trọn gói, trừ những người nhận được thiệp mời của Lâm Hữu Ngân, những kẻ khác chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn vào.

Khi bốn người nhóm Thủy Lung tới, hai lầu của tửu lâu Lâm gia đã khá đầy người, những người này đều là nhân vật có mặt mũi trong trấn Vạn Lâm hoặc vùng phụ cận, nhìn thấy nhóm bốn người Thủy Lung, mọi người vây xem đều phỏng đoán thân phận của họ.

Lâm Kỳ dẫn nhóm Thủy Lung lên lầu hai, nơi có tầm nhìn tốt nhất, phía dưới vị trí chủ nhà. Một màn này rơi vào mắt người khác, lập tức có ý nghĩa không đồng nhất.

“Lâm bảo chủ đâu?” Thủy Lung vừa ngồi xuống, nhìn sang Lâm Kỳ hỏi.

Lâm Kỳ đáp: “Bảo chủ có công việc cần xử lý, một lát sẽ đến.”

Thủy Lung tùy ý gật đầu, để mặc Lâm Kỳ rời đi, nghiêng đầu nhìn đám người chung quanh.

"Nhị thiếu gia, tiểu thiếu gia." Cách đó không xa vang lên tiếng hô, thì ra là con thứ hai Lâm Thiên Tường và con út Lâm Thiên Bảo của Lâm Hữu Ngân đến.

Lâm Thiên Bảo vẫn bộ dạng hồng hách, Lâm Thiên Tường đi bên cạnh mang bộ dáng văn nhân, một bộ áo bào màu xanh sạch sẽ, tướng mạo thanh tú, không giống người giang hồ tí nào.

Lâm Thiên Bảo đi thẳng tới bàn của gia chủ ngồi xuống, nhìn nhóm Thủy Lung ở gần đó, không hề che giấu cảm xúc bất mãn và oán hận, lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không làm ra hành vi không thỏa đáng.

Lâm Thiên Tường không có chủ động chào hỏi nhóm Thủy Lung, bộ dạng không nóng không lạnh, rất dễ khiến người ta quên sự tồn tại của hân hạ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không lâu sau, chỗ ngồi trên lầu hai đều được lấp đầy.

Bóng dáng của Lâm Hữu Ngân cũng chịu xuất hiện, bên cạnh hắn còn có hai người.

Một người là La Chấn Thiên, nhóm Thủy Lung từng gặp, người còn lại bọn họ không biết, mặt gầy môi mỏng, dáng người cao ngất, khiến người ta nhìn một lần liền nhớ kĩ hắn.

Đầu tiên Lâm Hữu Ngân nói vài lời khách sáo, sau đó đi vào đề tài chính: “Ta nghĩ các vị có mặt ở đây đều rất quen cái tên Kiều Lịch Lịch, đúng như các vị nghĩ, Kiều Lịch Lịch này không phải trùng tên, mà đúng là Si Mị Sứ của Trường Nhạc Cung.”

Ông ta vừa dứt lời, liền có người đứng lên, kinh ngạc: “Lâm bảo chủ, ông nên nhớ, Trường Nhạc Cung là tà giáo nổi danh, ta không ngờ ông lại kết thân với tà giáo, đây không phải là...”

Lâm Hữu Ngân ra hiệu yên tâm, đứng vội, mỉm cười giải thích: “Ta nghĩ các người hiểu lầm, trên thực tế, không phải ta – Lâm Gia Bảo gia nhập vào tà giáo, mà là La Sát Sứ và Si Mị Sứ cái tà quy chính, gia nhập danh môn chính phái của chúng ta.”

"Cái gì? !"

"Điều này sao có thể!"

“Lâm bảo chủ, ông đang nói chuyện đùa à?”

Từng thanh âm kinh hãi vang lên.

Lâm Hữu Ngân đã sớm đoán được kết quả này, ông ta ung dung nhìn về phía Thủy Lung và thánh tôn, khi nhìn thấy bộ quần áo màu đỏ của Thủy Lung, chân mày của ông ta không khỏi nhíu lại.

Đúng là yêu nhân của Trường Nhạc Cung, luôn thích giả thần giả quỷ chọc người ta khó chịu! Lâm Hữu Ngân cho rằng Thủy Lung cố ý mặc đồ đỏ để kiểm chuyện.

“Xem ra các vị không tin lời của Lâm mỗ.” Lâm Hữu Ngân không chút hoang mang lấy tấm lệnh bài ra.

Người có kiến thức đều biết lệnh bài này thuộc về Trường Nhạc Cung.

Lâm Hữu Ngân chỉ vào La Chấn Thiên ở cạnh mình: “Người này từng là La Sát Sứ của Trường Nhạc Cung.” Đột nhiên, ông ta đưa tay xé ống tay áo của La Chấn Thiên, để lộ hình xăm trên tay,... đúng là hình xăm La Sát.

Người giang hồ đều biết, người ngoài không học được phương pháp xăm hình hạng nhất của Trường Nhạc Cung. Trong Trường Nhạc Cung dựa theo địa vị cao thấp để xăm hình tương ứng trên người.

Mọi người nhìn chằm chằm vào La Chấn Thiên, giống như nhìn chằm chằm vật kì quái. Loại địa phương như trấn Vạn Lâm, trong toàn bộ võ lâm không tính là sau chót, cũng lắm chỉ có thể coi là trung gian, rất khó nhìn thấy môn phái hạng nhất.

Lâm Hữu Ngân lại nói: “Việc này chung quy cũng vì chữ tình. Si Mị Sứ Trường Nhạc Cung cùng con trai lớn của Lâm mỗ yêu mến nhau, không ngờ tu thành chính quả. Vì vậy, sau khi Lâm mỗ phát hiện, vốn định nghiêm khắc phản đối bọn chúng. Không ngờ, Si Mị Sứ quá si tình, lựa chọn phản bội Trường Nhạc Cung. Nếu con gái người ta đã hạ quyết tâm, người làm cha như ta há có thể để bọn họ khổ sở, đau lòng.”

Chuyện giống như thế này chỉ có thể tìm thấy trong bản thoại, thật không ngờ chuyện này lại xảy ra trước mắt mình. Mọi người ở đây nghe Lâm Hữu Ngân nói chuyện, nét mặt đều có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn La Chấn Thiên cũng trở nên mờ mịt.

Bỗng một người reo lên: “Si Mị Sứ vì con trai lớn của Lâm bảo chủ cái tà quy chính, vậy La Sát Sứ gì cái gì? Lẽ nào cũng vì con trưởng của Lâm bảo chủ? Ha ha, con trai lớn của Lâm bảo chủ có dung mạo như tiên à? Ngay cả đàn ông cũng say mê đến điên đảo.”

Trong mắt Lâm Hữu Ngân lóe lên tia tức giận, cảm thấy miệng người này quá mức càn rỡ, nhưng ngoài mặt ông ta vẫn giữ thái độ ôn hòa, giải thích: “Hàn huynh nói đùa, La Sát Sứ đương nhiên không phải vì con trưởng của ta, hẳn vì Si Mị Sứ.”

“Hả?” Còn có chuyện xưa nữa sao? Thật là biết khơi gợi lòng hiếu kì của người khác, hứng thú muốn nghe chuyện của mọi người càng dạt dào.

Lâm Hữu Ngân nói: “La Sát Sứ đối với Si Mị Sứ tình sâu như biển, cho dù Si Mị Sứ muốn gả cho Lâm gia làm dâu, hẳn cũng không muốn rời khỏi nàng ta.”

Mọi người nghe xong, cả đám giống như đồng tình, kì thực là cười nhạo La Chấn Thiên.

“Không ngờ nha, La Sát Sứ nổi tiếng hung ác của Trường Nhạc Cung lại là mầm móng si tình.”

“Chữ tình thật khó hiểu.”

“Nếu đã yêu thích, sao không chém giết giành người yêu đi, ha ha...”

Mọi người cười nhạo La Chấn Thiên, tiếng cười của Thủy Lung bị bao phủ trong âm thanh này. Nàng cười, không phải cười nhạo La Chấn Thiên, nàng

cười nhạo bản lĩnh chế tạo chuyện xưa của Lâm Hữu Ngân: “Thật sự là máu chó văng đầy đất.”

Thánh tôn cười khế nói: “Lâm Gia Bảo có thể đổi làm nghề viết sách.”

“Tập chí bát quái.” Thủy Lung nói.

Lời hai người nói không lớn, cũng không vượt trội hơn âm thanh của những người ở chung quanh. Nhưng người đặc biệt để ý đến hai người, dù xung quanh có nhiều tạp âm, cũng có thể nghe được.

Vì vậy, nội dung Thủy Lung và thánh tôn nói chuyện, đều bị Lâm Hữu Ngân nghe rõ, về mặt của bọn họ đều bị ông ta nhìn rõ.

Lâm Hữu Ngân cố tình để cho bọn họ khó chịu, ai biết người ôm cục tức lại là mình.

“Hai người ngồi cùng bàn đi.” Lâm Hữu Ngân nhìn La Chấn Thiên và người đàn ông mặt gầy, chỉ vào bàn bốn người Thủy Lung.

Người đàn ông mặt gầy đi về trước, La Chấn Thiên im lặng đi tới trước, bước từng bước đi tới bàn nhóm Thủy Lung ngồi xuống.

Thủy Lung nhìn thoáng qua La Chấn Thiên, phát hiện ánh mắt hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt ẩn chứa nhiều cảm xúc nên có vẻ rất phức tạp, nhưng không khó nhìn ra sự lo lắng ở trong đó.

Từ lúc hắn xuất hiện, chưa từng nói một câu, cẩn thận suy nghĩ lại, liền biết hắn bị làm sao.

“Đẹp không?” Thánh tôn hỏi.

Lời này không biết là nói với Thủy Lung hay là hỏi La Chấn Thiên.

Hai người nghe câu hỏi của hắn đều thu hồi tầm nhìn, nhưng về mặt hoàn toàn khác nhau.

Không khó nhìn ra biểu tình cứng ngắc trên gương mặt cứng rắn của hắn, Thủy Lung tự nhiên hơn nhiều, thản nhiên nói: “Không đẹp bằng người.”

Trong lòng La Chấn Thiên kinh hãi, nghĩ thầm: Quả nhiên, Bạch Nha cô nương không biết người trước mắt là thánh tôn đại nhân, nếu không làm sao nàng dám nói điều như vậy. Tính tình thánh tôn đại nhân không tốt, nếu vì thế mà trách tội Bạch Nha cô nương. . .

Sự lo lắng trong lòng hắn đã bị một câu nói đùa của thánh tôn đánh vỡ.

“Rất có mắt.” Thánh tôn nói như thế.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh khua chiêng đánh trống.

Từ lầu hai của tửu lâu Lâm gia có thể nhìn thấy đội ngũ đang đi tới.

Người đàn ông cười ngửa đi trước đội ngũ chính là con trưởng của Lâm Hữu Ngân – Lâm Thiên Tứ.

Lâm Thiên Tứ chừng mới hơn hai mươi, diện mạo đoan chính, sắc mặt hơi nhợt, giữa trán mang theo chút mệt mỏi, nhìn có vẻ tiêu tụy. Trang phục đẹp dễ quý giá, chẳng những không làm cho hắn tăng thêm sức sống, ngược lại càng tôn lên sắc mặt tiêu tụy của hắn.

Nhưng, nụ cười tươi của Lâm Thiên Tứ khiến nhiều người xem nhẹ sắc mặt tiêu tụy của hắn, nhìn nụ cười của hắn, mọi người đều nghĩ hắn thật lòng vui vẻ đính hôn, hoàn toàn ăn khớp với câu chuyện ‘lưỡng tình tương duyệt’ (*) của hắn và Kiều Lịch Lịch.

(*) Đôi bên tình nguyện

Trên thực tế, mấy ngày nay, Lâm Thiên Tứ cười đến vui sướng thật sự, bởi vì Lâm Hữu Ngân nói chỉ cần hắn thành công đính hôn với Kiều Lịch Lịch, vị trí bảo chủ tương lai của Lâm Gia Bảo sẽ là của hắn.

Bởi vậy, hắn có thể không vui sao? Tuổi cười có thể không thật tâm sao?

Về phần Lâm Hữu Ngân có đem vị trí bảo chủ truyền cho Lâm Thiên Tứ hay không, đều do một câu của Lâm Hữu Ngân quyết định, đến lúc đó Lâm Hữu Ngân đổi ý, Lâm Thiên Tứ có muốn phản kháng cũng không được.

Cái này, Lâm Thiên Tứ không biết.

Đội ngũ càng ngày càng gần, đám người bao vây phía dưới tự nhiên rẽ sang hai bên nhường đường, nghênh đón Lâm Thiên Tứ.

Cửa tửu lâu Lâm gia, Lâm Thiên Tứ tung người xuống ngựa, xoay người đi tới cỗ kiệu đằng sau, đem Kiều Lịch Lịch mặc đồ đỏ ôm ra.

Bình thường, Kiều Lịch Lịch đã xinh đẹp, khi ăn mặc tinh xảo thì càng quyến rũ hơn, làm đám đàn ông ở chung quanh nuốt nước miếng.

Vì thế, Lâm Thiên Tứ càng thêm đắc ý. Lần này đính hôn, hắn không chỉ trở thành bảo chủ tương lai của Lâm Gia Bảo, còn cưới được vợ đẹp, thật là

thoải mái.

Hai người đi trong sự ủng hộ của mọi người, rất nhanh đã lên lầu hai của tử lâu.

Bên ngoài liên vang lên tiếng pháo, kèm theo âm thanh ồn ào của mọi người.

“Cha.” Vừa lên lầu, Lâm Thiên Tứ liền hành lễ với Lâm Hữu Ngân.

“Được, thật tốt.” Lâm Hữu Ngân tươi cười đáp ứng, ông liếc nhìn Kiều Lịch Lịch, nói: “Người đâu, bắt đầu đi.”

Tiệc đính hôn rất nhanh liền náo nhiệt lên, đồng tiền, bạc vụn được vẩy khắp nơi, mọi người càng thêm hưng phấn.

Sau cùng, Lâm Thiên Tứ và Kiều Lịch Lịch đứng ở hàng rào chắn lầu hai, ở trước mặt mọi người, nắm tay nhau, mạnh dạn hôn môi, trận đính hôn này cũng thành công.

Lâm Hữu Ngân một mực chờ đợi nhóm Thủy Lung đứng ra làm khó dễ. Ai ngờ từ đầu tới cuối bọn họ toàn uống trà nói chuyện phiếm, không hề động tới chuyện xử lý kẻ phản bội Trường Nhạc Cung.

Chuyện này không giống suy đoán của ông ta, dựa vào tác phong làm việc của Trường Sinh Cung, chỉ cần phát hiện kẻ phản bội, nhất định sẽ giết ngay tại chỗ, không cần hỏi.

“Lâm bảo chủ.” Lúc ăn tiệc, thanh âm của Thủy Lung đột ngột vang lên.

Lâm Hữu Ngân thầm kêu một tiếng, xem đi cuối cùng cũng đến. Mặt ông ta cười cười nói: “Mời nói.”

Thủy Lung dùng đũa gấp miếng thịt cá: “Thất Hồn Tán, loại thuốc này cũng không phải tốt, càng không thuận tiện, dùng chúng chiều đãi bọn ta, có biết lãng phí của trời không?”

Về mặt Lâm Hữu Ngân biến đổi. Trước chuyện trà nước, ông ta còn tưởng Thủy Lung không phát hiện, nhưng Thủy Lung nói rõ như thế, khiến ông ta không thể lừa mình dối người.

Thủy Lung bỏ miếng thịt cá xuống, lại dùng đũa gấp cái gì đó, cười nói với người đàn ông mặt gầy: “Bù nhìn là món đồ chơi thú vị, nhưng dùng người để làm không thích được.”

Người đàn ông mặt gầy dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Thủy Lung.

Khách tham gia yến tiệc cảm thấy bầu không khí không đúng, nghe được ý tứ trong lời Thủy Lung nói, họ lập tức buông đũa xuống, kinh hồn nhìn thức ăn trên bàn mình.

Đối mặt với nỗi bất an của mọi người và tầm mắt nhìn lom lom của Lâm Hữu Ngân, Thủy Lung khẽ động đũa, tiếng vang rất nhỏ, nhỏ đến gần như không nghe được vang lên, nàng liền buông đũa xuống, nói với Lâm Hữu Ngân: “Ta nghĩ tiệc đính hôn cũng sắp xong rồi, Lâm bảo chủ có phải nên hoàn thành lời hứa, đem thứ đó giao lại cho ta không?”

Lâm Hữu Ngân không hiểu rõ ý của Thủy Lung, nàng đem chuyện hạ độc nói thẳng ra, sau đó không thèm để ý nữa, chỉ nhắc chuyện đồ vật. Đây rốt cuộc là dự tính lấy bảo bối lại trước rồi mới làm khó sau, hay nói món đồ kia rất trân quý, so với cung quy của Trường Nhạc Cung và xử lý phản đồ của Trường Nhạc Cung còn quý hơn sao?

Nghĩ như thế, lòng Lâm Hữu Ngân liền do dự.

Báu vật trời ban, há có thể chấp tay cho người?

“Thì ra cô nương vì báu vật mà ngâm máu phun người như thế!” Lâm Hữu Ngân làm ác nhân cáo trạng trước. Tiếp đó, ông ta nhìn mọi người ở đây, nói: “Các vị, nếu trong cơm nước có độc, e rằng các vị đã sớm phát độc mới đúng, làm sao có thể ngồi ở đây nghe yêu nữ này mê hoặc lòng người.”

Lời vừa dứt, mọi người liền nghiêng về phía Lâm Hữu Ngân.

Thủy Lung đã sớm đoán được kết quả này, không giận cũng không sợ hãi, lạnh nhạt nói: “Ý Lâm bảo chủ chính là không muốn trả ta.”

Lâm Hữu Ngân lạnh giọng nói: “Hôm qua, Lâm nỗ nhận được tin tức bạn thân giao truyền tới, biết được các người là yêu nhân của Trường Nhạc Cung, đầu tiên là cướp đoạt báu vật của Sơn Phái, lần này lại tới đây cướp vật chí bảo của Lâm Gia Bảo.”

“Bịch ——” Một tiếng vang thật lớn, đúng là La Chấn Thiên vỗ bàn, thức ăn cứ như vậy rơi xuống đất nát vụn.

Như vậy, chẳng khác nào phá hủy căn cứ xác thực chuyện hạ độc.

Thủy Lung nhìn qua La Chấn Thiên.

Chỉ thấy con người La Chấn Thiên hoảng sợ trợn lên, rõ ràng là ánh mắt lộ vẻ lo âu và ý tứ khuyên nhủ thoái lui, nhưng động tác của hắn lại trái ngược,

tràn đầy sát khí đánh tới Thủy Lung.

Hết chương 175

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Đừng nói lý lẽ

Thủy Lung ngồi yên không nhúc nhích, đầu ngón tay liên tục gãi.

Về mặt người đàn ông mặt gầy đại biến, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn Thủy Lung. Gã không ngờ, một cô gái trẻ tuổi lại có bản lĩnh như vậy, cắt đứt dây điều khiển của gã.

“Mạng của hần đang ở trong tay ta.” Người đàn ông mặt gầy mấp máy môi.

Gã nghĩ, dựa vào năng lực nàng có thể nhìn thấy dây điều khiển của gã, không có khả năng nàng không nhìn thấy gã nói cái gì.

Thủy Lung cười khê: “Dính dáng gì đến ta.”

Nàng và La Chấn Thiên vốn chẳng có liên quan gì, hai người coi như người qua đường mà thôi.

La Chấn Thiên cũng kinh ngạc võ công cao thâm của Thủy Lung, sau khi nghe rõ lời của nàng, mặc dù hần biết nàng không có nói sai, nhưng trong lòng vẫn không nhận được buồn bã. Thì ra trong lòng người ta, hần cũng giống những người xa lạ khác.

Nhìn Thủy Lung có thể nghênh đón ứng phó La Chấn Thiên, lòng Lâm Hữu Ngân cũng không khỏi kinh ngạc, đáy lòng dâng lên cảm giác bất an.

Chút bất an này rất nhanh bị ông ta xem nhẹ, ông ta nghĩ chỉ cần vị đại nhân kia giúp đỡ, trừ khi là thánh tôn Thăng Tiên Sơn Thượng đích thân tới đây, bằng không còn ai có thể xoay chuyển căn khôn?

“Khoan đã.” Lâm Hữu Ngân đang đắc ý giữa chừng, chợt nhìn về phía thánh tôn.

Bởi vậy, trong đầu chợt nhớ tới thánh tôn, tự nhiên nhớ tới trang phục ngài thường mặc trong lời đồn. Đạo này nghe đồn, không phải thánh tôn mặc bạch y, đeo mặt nạ vàng sao; hay nói mặt nạ vàng là dấu hiệu của thánh tôn.

Lâm Hữu Ngân không dấu vết lui về sau một chút, sắc mặt kinh nghi không yên, không ngừng kiểm soát thuyết phục mình: “Sẽ không, tuyệt đối không. Làm sao thánh tôn đại nhân xuất hiện ở chỗ này, làm sao có thể gần gũi với phụ nữ có thai được, cái này căn bản không có khả năng, người này chỉ là yêu nhân của Trường Nhạc Cung.”

Nghĩ thế, lòng Lâm Hữu Ngân an tâm hơn nhiều, lớn tiếng nói: “Người đâu, bắt yêu nhân Trường Nhạc Cung lại!”

Khí thế của ông ta như hồng, chỉ chờ vị đại nhân kia phái cao thủ xuất động, tóm gọn nhóm yêu nhân Trường Nhạc Cung. Từ đó về sau, danh tiếng Lâm Gia Bảo danh chấn thiên hạ rồi!

Một giây, hai giây, ba giây... tròn năm giây, không một bóng người xuất hiện.

Trong mắt Lâm Hữu Ngân hiện lên vẻ kinh ngạc, lại hô: “Yêu nhân Trường Nhạc Cung ở đây, còn không mau bắt chúng lại!”

Thanh âm của ông ta biến mất, người vẫn không xuất hiện. Giờ khắc này, làm sao mọi người có mặt ở đây không nhận ra điều kì quái. Nhất là sau khi Lâm Hữu Ngân lớn tiếng gọi hai lần, vẫn không có biến hóa gì, khiến người xem cảm thấy ông ta như thẳng hễ nhảy nhót làm xiếc khi.

“Lâm bảo chủ, chẳng lẽ Lâm Gia Bảo của ngươi không có người?” Âm thanh gây sự vang lên.

Sắc mặt kinh nghi không yên lòng của Lâm Hữu Ngân lóe lên sự tàn nhẫn.

Sáng sớm, ông ta đã phân phó người của Lâm Gia Bảo không cần xuất hiện, bởi vì... nhóm người làm việc, vẫn nên để người của vị đại nhân kia phái tới đi.

Chẳng lẽ vị đại nhân kia giữa đường đổi ý, dẫn người bỏ chạy rồi? Cái này không có khả năng mới đúng, vị đại nhân kia sẽ không sợ Trường Nhạc Cung, cũng không nên dùng chuyện này phá hủy danh tiếng của mình. Huống chi, vị sư phụ điều khiển con rối còn ở nơi này.

Trong lúc Lâm Hữu Ngân còn đang ngờ vực, một tiếng vang lớn thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy người đàn ông mặt gầy quần quai ngã xuống đất, phun ngụm máu tươi, đôi mắt trừng lớn đầy kinh sợ.

“Nóng người thì được rồi, đừng đùa đến chết.” Thánh tôn nhẹ giọng nói với Thủy Lung.

Giọng điệu thật tự nhiên, làm như bọn họ rất quen thuộc.

Thủy Lung không nói gì.

La Chấn Thiên cúi đầu hành lễ với thánh tôn: “Cám ơn đại nhân đã cứu giúp.”

Một chương kia của thánh tôn, không chỉ đánh bay người đàn ông mặt gầy, còn cắt đứt sợi dây không chế mạng sống La Chấn Thiên, tốc độ cực nhanh khiến người đàn ông mặt gầy khó lòng phòng bị, chưa kịp xử lý La Chấn Thiên, bản thân đã gặp nạn.

La Chấn Thiên vừa gọi đại nhân, mọi người ở hiện trường đều chắc mẫm bốn người thánh tôn và Thủy Lung là yêu nhân Trường Nhạc Cung. Thấy Lâm Hữu Ngân gần như ở thế hạ phong, liền có người nhát gan len lén rời khỏi chỗ ngồi, muốn rời xa chốn thị phi này.

“Đại nhân, ta không có cố ý...” La Chấn Thiên cũng phát hiện chuyện này, lập tức hướng thánh tôn nhận sai, giải thích.

Tuy hấn cố tình muốn Lâm Hữu Ngân hiểu lầm thân phận của thánh tôn, khiến cho lão ta đắc tội thánh tôn, để lão gặp phải báo ứng. Lúc nói cám ơn thánh tôn, là lời thật lòng của hấn, không hề có tính toán. Tính toán lên đầu thánh tôn? Đó chẳng phải ngại mình sống quá lâu sao!? >_<

Lời nói của La Chấn Thiên chưa hết, đã bị Lâm Hữu Ngân cắt ngang: “La Sát Sứ, lúc trước ngươi nói bỏ tà theo chính, là lừa gạt Lâm mỗ sao?”

Đến nước này, Lâm Hữu Ngân tựa như ác nhân cáo trạng trước, đưa mình lên vị trí thanh cao, là nạn nhân bị hại.

La Chấn Thiên vừa nghe ông ta nói, sắc mặt liền sầm xuống, cặp mắt tròn như trâu, hướng Lâm Hữu Ngân nói: “Lão thất phu! Mau nạp mạng đi!”

“Á! Ách Tước đại nhân!” Lâm Hữu Ngân cầu cứu người đàn ông mặt gầy.

Ách Tước đưa tay lên môi, âm thanh chất chứa vang lên, chờ một giây sau, phát hiện không có động tĩnh hay âm thanh gì đáp lại, vẻ mặt gã càng xấu xí.

“Các ngươi đang tìm bọn họ sao?” Thánh tôn nói.

Kèm theo lời hấn, một đám bóng dáng xuất hiện, những người này xuất hiện... trên tay còn xách hai cỗ thi thể, thi thể này chắc là chết không bao lâu, cả người đầy vết thương, khiến máu tươi chảy xuống, không bao lâu bầu không khí ngập mùi máu tanh của tử thi.

Chân mày Thủy Lung khẽ nhíu, phụ nữ có thai rất mẫn cảm với mùi vị, làm cho việc ăn uống rất không dễ chịu.

Nàng đứng lên, đang muốn rời khỏi nơi này, ống tay áo lại bị người nào đó kéo lại.

“Đi đâu?” Thánh tôn vẫy vẫy ống tay áo, đem mùi vẫy đi, cầm khăn tay đưa cho Thủy Lung.

Thủy Lung cầm khăn tay che mũi, liền ngửi thấy hương vị thanh u hợp lòng người, khiến khẩu vị của nàng bình ổn lại. Cái này chắc là đặc biệt chuẩn bị cho phụ nữ có thai, rất hiệu quả.

“Đi lấy đồ.”

Nàng sớm biết Lâm Hữu Ngân sẽ không dễ dàng giao đồ ra, cho nên nàng đã bảo Mộc Tuyết thả cỗ trùng đi thăm dò chỗ giấu đồ.

Lâm Hữu Ngân không hề nài nỉ, quả thật Lâm Hữu Ngân giấu vật đó ở từ lâu Lâm gia. Vốn dĩ nàng định chờ ‘táo hại’ xong sẽ đi lấy, nhưng nàng vừa nghe Mộc Tuyết nói, có nhóm người khác đi tới chỗ để đồ.

Nàng cũng không muốn chạy không một chuyến, cho nên hiện tại mau đi tới đó là tốt nhất.

“Ngồi chờ.” Thánh tôn nói.

Mắt Thủy Lung lóe sáng, liền biết nhóm người kia đều là người của thánh tôn. Nếu đối phương chủ động làm tên sai vặt, có sao nàng không ngồi yên.

Một lần nữa ngồi về chỗ, Thủy Lung làm biểu tình của Lâm Hữu Ngân và nhóm người vây xem trò vui biến đổi.

Tràng diện đầy máu me do người của thánh tôn mang tới, khiến Lâm Hữu Ngân và Ách Tước rung động không ít.

Chương 176.2: Đừng nói lý lẽ

Edit: Tịch Ngừ #Zly_macngulau

“Ngươi không phải người của Trường Nhạc Cung.” Bỗng nhiên, Ách Tước trừng mắt kinh ngạc nhìn thánh tôn, ánh mắt tràn ngập kinh sợ hoài nghi: “Ngươi là, là ai?”

Thánh tôn hỏi ngược lại: “Đại nhân nhà ngươi không nói cho người biết người ngươi cần đối phó là ai sao?” Không cần Ách Tước trả lời, thánh tôn tiếu cười khê: “Xem ra đại nhân nhà ngươi đã sớm vứt bỏ người rồi.”

“Không!” Ách Tước lắc đầu, nhưng nét mặt và ánh mắt của gã không kiên quyết như vậy.

Gã nhớ lúc nhận nhiệm vụ này, phía trên chỉ nói đối phương là người của Trường Nhạc Cung, kẻ đó không có dặn dò gì thêm. Lẽ nào, mình đã bị vứt bỏ từ sớm, nhiệm vụ lần này căn bản là đi vào chỗ chết?

“Mặc kệ các người là ai, hôm nay đừng hòng rời khỏi nơi này!” Thanh âm hung hiểm của Lâm Hữu Ngân vang lên. (#Ngữ: nên trao giải người can đảm nhất trong năm cho lão ta :)))

Mọi người nhìn về phía ông ta, phát hiện ông ta và La Chấn Thiên cùng giao đấu, cư nhiên không hề dưới cơ La Chấn Thiên. Công lực thật sâu, mà bình thường chẳng lộ ra bên ngoài!!! Một màn này, nguyên lão trấn Vạn Lâm liền hiểu rõ, trước giờ, thăng nhải Lâm Hữu Ngân này luôn che giấu thực lực.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Hữu Ngân thoát khỏi La Chấn Thiên, gào to một tiếng.

Trên mái hiên xung quanh lầu Lâm gia xuất hiện đám người cầm cung tiễn, giương cung nhắm thẳng hướng bên này.

Lâm Hữu Ngân cười lạnh nhìn mọi người, xưa nay ông ta là người cẩn thận, dù được vị đại nhân kia tán thưởng, làm việc cho người nọ, nhưng ông ta hoàn toàn không ý lại hết vào người nọ, vẫn giữ lại một nước cờ cho mình.

“Lâm Hữu Ngân, ngươi làm gì thế? Bọn ta vẫn còn ở trong này!” Khách ở lầu hai lập tức lên tiếng.

Đây không phải cảm dao xách kiếm đánh nhau, mà là cung tiễn nhá!!! Một đợt tên bắn tới, hoàn toàn khó phân biệt địch ta, nói không chừng sẽ bắn trúng những người vô tội... như bọn họ.

Lâm Hữu Ngân nói: “Điều này... thật tình Lâm mỗ hết cách rồi, đành dùng hạ sách, xin các vị cẩn thận. Nếu các vị có thể giúp Lâm mỗ bắt yêu nhân Trường Nhạc Cung, chuyện này cũng được kết thúc sớm thôi. Sau khi thành công, Lâm mỗ nhất định hậu tạ, các vị cũng có thể nhận được sự kính ngưỡng của nhân sĩ giang hồ.”

Ông ta nói những lời khách sáo xong, kì thực còn có ngầm uy hiếp. Người ở đây có ai không là cáo già, phần lớn đều nghe ra được ý tứ trong lời Lâm Hữu Ngân. Không khỏi tức giận, thâm nặc lão vô sỉ, thâm hận bản thân tham gia bữa tiệc đính hôn này, ngu ngốc rơi vào tròng của kẻ xấu gài sấn.

“Nếu bốn vị nguyện ý bỏ tà theo chính...” Lâm Hữu Ngân mang dáng vẻ kiên cường, chính nghĩa nói với nhóm Thủy Lung. Lời đang nói nửa chừng đã bị chiếc giày cắt đứt, chiếc giày vô cùng mau, phi thẳng vào mặt Lâm Hữu Ngân, lúc rơi xuống để lại dấu ấn hồng hồng trên mặt mũi lão.

Toàn trường im lặng. Một khắc sau chợt nghe tiếng ‘phụt’, ‘hì hì’ tiếng cười liên tục vang lên, cuối cùng thành cười ồm ồm.

Sắc mặt Lâm Hữu Ngân đen như đất nòi, ánh mắt lạnh lùng thấu xương đảo quanh nhìn mọi người, sau đó, dừng lại ở bàn Thủy Lung.

Ông ta nhớ rõ, chiếc giày bay từ hướng này tới, nhưng không nhìn rõ là ai vứt.

“Tốt! Tốt lắm! Xem ra các người không muốn uống rượu mời, chỉ thích uống rượu phạt!” Tới nước này, Lâm Hữu Ngân không còn nhịn được nữa rồi.

Ông ta giờ tay lên cao, đột nhiên phát xuống.

Tiếng tên ‘vuu vuu’ liên tục xé gió, từng mũi tên bắn vào lầu Lâm gia, khiến dân chúng đứng dưới lầu kinh hãi --- Chuyện gì vậy? Ban đầu, còn nghe âm thanh cười nói từ trong đó vọng ra, không phải đang vui vẻ ư? Làm sao thành chuyện xấu?

Một người tự cho là thông minh nói: “Chắc chắn Lâm Gia Bảo an bày tiết mục đặc biệt.”

Có lẽ là vậy. Không ít người cũng nghĩ vậy. Bởi vì, bọn họ thấy rõ trên mũi tên có cột túi nước, biết đâu là tiết mục đặc biệt được dàn sẵn.

Nhưng, người trong lầu hai lại không nghĩ như vậy, khi bọn họ nhìn thấy mũi tên đầu tiên bay vào, sau khi chọc thủng túi nước, không khí tràn ngập mùi lạ.

Loại mùi này khiến người người mềm nhũn ra, đầu óc choáng váng, mắt bị hoa, đặc biệt còn chảy máu niêm mạc và mũi.

“Lâm Hữu Ngân, ngươi là tên quỷ già đáng chết! Mau đưa thuốc giải đây!” Ai cũng biết, mùi này có độc.

Lâm Hữu Ngân không chút hoang mang: “Các vị yên tâm, chút nữa Lâm mỗ sẽ đưa thuốc giải cho mọi người, sẽ không để mọi người gặp chuyện không may.”

Sau đó, sau đó, sau đó!

Sau khi nghe lời ông ta nói, trong lòng mọi người càng giận dữ.

Nếu Lâm Hữu Ngân thua, hoặc bản thân ông ta xảy ra chuyện, chẳng phải muốn bọn họ chôn chung với lão?

Lâm Hữu Ngân không để ý đám khách của mình nữa, tầm mắt rơi vào người nhóm Thủy Lung, mở mắt nhìn về mặt quả quyết của bọn họ, không hề có dấu hiệu xui xẻo muốn hôn mê, trái tim không khỏi nhảy dựng, lạnh giọng nói: “Các người cho rằng giả bộ như vậy thì có thể thoát kiếp nạn sao?”

Nhàn công tử cầm nín nhìn bộ dạng lừa người dối mình của Lâm Hữu Ngân, không nhanh không chậm nói: “Từ Tước Vĩ, bột thuốc vừa phân tán cho dù là nhân tài kiệt xuất cũng phải tán công, người chế ra nó chính là Thiên Diện Quỷ Y, Nhàn công tử.”

Trong lòng Lâm Hữu Ngân không yên, mặt ngoài vẫn giữ vẻ trấn định: “Thật ra cũng có chút kiến thức.”

Nhàn công tử thờ dài dằng dặc, thành khẩn nói với Lâm Hữu Ngân: “Ta cảm thấy người căn bản đang nói chuyện cười.”

Lúc đầu, đem đồ sản xuất ở thành Nam Vân khoe khoang trước mặt thành chủ thành Nam Vân, sau đó, lại lấy Từ Tước Vĩ sử dụng trước mặt người chế tạo ra nó, đây căn bản là tự mình tìm khổ xử.

“Ân Phượng.” Thánh tôn không có tâm tình đùa giỡn nữa, gọi cu li tới giải quyết. =]]

Thanh ảnh kèm theo âm thanh của Ân Phượng xuất hiện, một đến một phút đã đến trước mặt Lâm Hữu Ngân, cầm đoản đao chuẩn bị lấy mạng ông ta.

“Bên trái.” Trong khoảng thời gian nửa khắc, Ân Phượng đã thi triển mười chiêu, rốt cuộc đoản đao nhỏ sắp sửa đâm vào cổ Lâm Hữu Ngân thì giọng nói nhàn nhạt của thánh tôn truyền đến.

Khuôn mặt giấu đằng sau vải đen co giật, linh hoạt chuyển đao trở về, đâm về phía Lâm Thiên Bảo mặt trắng bệch đứng bên cạnh Lâm Hữu Ngân.

‘Phập’ Âm thanh đoản đao xuyên vào máu thịt, Ân Phượng rút đao, máu tươi phun ra.

“Ừm.” Giọng mũi của thánh tôn vang lên, giọng nói từ tính đầu đọc lòng người, không nghe ra vui giận.

Trái tim Ân Phượng nhảy dựng, mới nhớ ở đây còn có phụ nữ có thai, không thể tùy ý làm theo sở thích của mình. Nàng ấy vội vàng nhét đao trở về vết thương của Lâm Thiên Bảo, hoàn hảo ngăn chặn vết máu.

“Cha ——!” Lâm Thiên Bảo hét chói tai, thanh âm càng ngày càng thấp, trong mắt đều là tuyệt vọng và dục vọng muốn sống.

Lâm Hữu Ngân ngăn ngắt cả người, vừa trải qua giây phút sinh tử, ông ta không hoàn hồn nhanh chóng như vậy. Chờ khi hai mắt ông ta khôi phục thanh tỉnh lại, thấy hình ảnh trên ngực đứa con trai mình yêu thương nhất nhuốm máu, tuyệt vọng ngã xuống đất.

“Thiên Bảo!” Lâm Hữu Ngân sợ hãi kêu lên, sắc mặt kinh sợ mà phẫn hận.

“Phía sau.” Giọng thánh tôn nhẹ như gió vang lên.

Ân Phượng thật giống như cỗ máy giết người, chớp mắt liền phóng về phía Lâm Thiên Tứ.

“A! Đừng tới đây!” Lâm Thiên Tứ lão đảo chạy trốn, đưa Kiều Lịch Lịch đẩy ngã ra phía trước cản đao.

Hai mắt Kiều Lịch Lịch trống rỗng, nhưng đôi mắt với sát khí, thân thể vẫn tránh né theo bản năng.

Ân Phượng đá văng ả, vụt đến trước mặt Lâm Thiên Tứ. Thánh tôn nói giết ai thì người đó phải chết, giết sai người, e rằng thánh tôn sẽ không vui, bản thân mình lại là người chịu tội.

“Dừng tay!” Nhìn thấy con lớn sắp chết thảm, Lâm Hữu Ngân bị phần gào thét.

Nhưng tiếng gào của ông ta không làm Ân Phượng dừng lại, lúc này Ân Phượng sử dụng tuyệt kỹ vô cùng tốt, một đao lưu loát liếm qua cổ Lâm Thiên Tứ, không hề rơi một giọt máu.

Tiếp theo, không cần thánh tôn nhắc nhở, Ân Phượng tự giác tìm bóng dáng Lâm Thiên Tường.

“Ủa? Người đâu?” Ân Phượng im lặng nói thầm, nàng không thấy bóng dáng Lâm Thiên Tường đâu hết.

“Chạy từ sớm rồi.” Thủy Lung nhìn cô gái mặc đồ đen nhìn đáo dác, biết ngay nàng ấy đang tìm ai.

Lâm Thiên Tường, con thứ hai của Lâm Hữu Ngân, người có cảm giác tồn tại cực thấp, từ lúc thị phi vừa lộ đầu, liền lặng lẽ rời đi.

Ân Phượng cúi đầu cảm tạ Thủy Lung đã bảo cho nàng ấy biết, ánh mắt rũ xuống không dám nhìn nàng. Không phải là không biết lễ phép, cũng không phải coi thường, toàn bộ vì nàng ấy chính mắt thấy, mỗi người nhìn cô gái này thêm vài lần, kết cuộc rất bi thảm.

“Các người, các người khinh người quá đáng!” Lâm Hữu Ngân như con thú bị vây nhốt, hướng bọn thánh tôn gào thét.

“Muốn giết thì giết Lâm mỗ là được, vì sao muốn giết ba người con của ta, cắt đứt huyết mạch của ta!”

Thánh tôn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu đánh giá Lâm Hữu Ngân.

Ánh mắt thuần khiết lạnh lẽo, khiến cả người Lâm Hữu Ngân bị đông cứng.

“Nói lí lẽ với kẻ địch?” Thánh tôn nhẹ giọng: “Như vậy sẽ khiến bản tôn cảm thấy rất không có ý nghĩa, giống như đang bắt nạt đứa nhỏ ba tuổi ngốc nghếch.”

Lâm Hữu Ngân bị khinh bỉ, mặt đỏ bừng.

Thánh tôn thu hồi tầm mắt, rũ mắt nhìn bụng Thủy Lung, âm thanh không nặng không nhẹ: “Nếu ông ta đã yêu cầu bị chém, Ân Phượng, đưa ông ta ra ngoài chém đi.”

Mắt Ân Phượng lộ ra hưng phấn, tuân lệnh hướng Lâm Hữu Ngân.

Lâm Hữu Ngân đã biết Ân Phượng có công phu kì lạ, biết mình không phải đối thủ của Ân Phượng, về mặt biến đổi, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ các người không muốn món đó...” Ông ta cho rằng, thánh tôn thả giết con mình trước chứ không giết mình, chắc chắn vì bảo vật.

Đúng lúc này, một bóng dáng bay tới, trong tay cầm hộp gỗ, dâng cho thánh tôn.

Lâm Hữu Ngân nhìn cái hộp quen thuộc, lời đang nói liền nghẹn trong họng, sắc mặt tái đi.

Thánh tôn nhận lấy hộp, tự mình đưa cho Thủy Lung. Chờ khi Thủy Lung sắp chạm vào hộp, hắt liền thu lại.

Thủy Lung hí mắt nhìn hấn: “Trêu ta vui lắm à?”

Thánh tôn cười nhẹ: “Không có chỗ tốt, không thêm cho nàng.”

“Nói.” Thủy Lung tính toán nếu giật cái hộp từ tay thánh tôn, có bao nhiêu phần thắng?

“Làm ăn với ta.” Thánh tôn nói.

Trong mắt Thủy Lung hiện lên kinh ngạc. Nàng không ngờ, chỗ tốt hấn muốn chính là cái này.

“Thế nào? Không muốn?” Thánh nghi hoặc hỏi, đáy mắt hiện lên tia bốn cột, nhưng không bị ai nhìn thấy.

“Được.” Thủy Lung hoàn hồn đáp ứng, lại đưa tay lấy cái hộp.

Lúc này, thánh tôn không ngăn cản, nhẹ giọng nói: “Không hỏi làm ăn gì đã đáp ứng rồi, ngộ nhờ bị ta lừa mất phu quân rồi sao?”

“Nếu người thích đàn ông, ta có thể nhường phu quân của ta cho người.” Thủy Lung chậm rãi đáp: “Điều kiện tiên quyết là người có thể vác... Đại Miêu kia.” Đuôi mắt hí lại, tròn mắt tỏa sáng, sâu xa nhìn phản ứng của thánh tôn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Muốn ăn chùa ư?

“Xem ra nàng rất thích.” Thánh tôn nói.

“Cái gì?” Nhất thời Thủy Lung không phản ứng kịp lời hấn nói.

“Con mèo kia.” Thánh tôn cười khề, ngay cả Thủy Lung cũng không thể thấy được đôi mắt giấu đằng sau mặt nạ của hấn. Chứng tỏ, tạm thời hấn không muốn Thủy Lung nhìn thấy ánh mắt mình, chỉ có thể nhìn môi hấn hoạt động: “Nàng luôn nhắc tới hấn.”

Thủy Lung khề gật đầu: “Nếu không thích, sao lại đi tìm?”

Vừa biến mất liền không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, ngay cả Phong Giản và Ngõa Lạc Oa cũng không thấy đâu, không tìm ra chút dấu vết nào cả.

Nếu không phải niềm tin dành cho Con Mèo kia đạt đến trình độ nhất định, e rằng nàng thật sự tin lời Túc Ương nói, nghĩ rằng Con Mèo kia thật sự vứt bỏ nàng.

Bởi vậy có thể thấy rõ, kế hoạch của Túc Ương không phải không có tác dụng, đáng tiếc ông ta chỉ đoán được tình thế phát triển của sự việc chứ không dự đoán được lòng người. Đôi khi, con người thường hay kì quái thế đó, một người sống chung với người mấy chục năm, người cũng chưa tin tưởng, gần gũi người đó, thế nhưng có người, người chỉ liếc mắt một cái liền yêu mến, xem người đó thành tri kỉ.

“Tìm ra manh mối chưa?” Thánh tôn nhàn nhạt hỏi, không nghe ra cảm xúc của hắn.

Thủy Lung lộ ra nụ cười giả hoạt: “Tìm được rồi.”

“Ồ.” Thánh tôn dường như có hứng thú: “Ồ nào?”

“Ồ đây.” Thủy Lung gật đầu, tự mình bước đi.

Thánh tôn nói: “Người ở nơi này đều không trốn khỏi mắt ta, nhưng không thấy Con Mèo nàng nói.”

Thủy Lung cười nói: “Ta chưa từng nói hiện tại ở đây.” Dừng lại, nói tiếp: “Đầu mối ở trong này.”

“Lời này là sao?” Thánh tôn hỏi.

Thủy Lung mở hộp gỗ ra, bên trong là ba đoạn bộ phận máy, mặt liền lộ ra nụ cười vui sướng, ánh mắt rơi vào bộ phận máy của Thương Ngâm, đáp lời nói: “Mèo là động vật có dự tính chiếm giữ lãnh địa rất mạnh, vừa mẫn cảm lại sắc bén, quyết định trốn sẽ không để ai tìm được dấu vết, chẳng thà để hắn tới tìm, nói chung một ngày nào đó hắn sẽ lộ ra dấu vết.”

Nửa khuôn mặt thánh tôn bị giấu sau mặt nạ vàng, nhưng vẫn thấy được khóe miệng hắn đang co quắp.

Bởi vì tầm mắt Thủy Lung không đặt trên người hắn, cho nên không thấy được biến hóa khác thường của hắn, chỉ có Nhân công tử nhìn thấy.

Trong lòng Nhân công tử có chút há hê: Thấy chưa. Yêu nghiệt này căn bản không giống người bình thường, nếu bị Yêu Nghiệt nhớ nhung, Con Mèo (Trưởng Tôn Vinh Cực) này chính là ví dụ!

Nhớ tới Trưởng Tôn Vinh Cực, Nhân công tử không nhịn được so sánh hắn và thánh tôn.

Thánh tôn mạnh mẽ, Nhân công tử chỉ dựa vào lời đồn và tin tức sự phụ lục lại. Trưởng Tôn Vinh Cực mạnh mẽ, Nhân công tử cũng không biết rõ, nhưng vẫn một mực nhớ rõ dáng dấp và hành động của hắn. Người này bẩm sinh khiến người ta có cảm giác khó quên, một ánh mắt cũng có thể khiến người ta cảm nhận được nguy hiểm và đè ép, giống như một chuỗi kiếm sắc bén, không có xuất động thì lạnh lẽo, yên tĩnh. Nhưng vì không có vỏ kiếm ẩn giấu, cho nên khiến người ta liếc mắt liền biết hắn bất phàm, một khi tới gần sẽ cảm nhận được hơi thở chết chóc hắn mang đến.

“Nếu nói Trưởng Tôn Vinh Cực là thanh thần khí không có vỏ kiếm, như vậy thánh tôn đại nhân chính là thần khí giấu trong vỏ kiếm hoa mỹ quý hiếm. Dù là thần binh lợi khí, người trước khiến người ta chùn bước, người sau khiến người ta vui vẻ ngắm nhìn, song, một khi bị bề ngoài của nó làm mê hoặc, chờ thanh kiếm ra khỏi vỏ, liền ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.” Âm thanh Nhân công tử âm thầm so sánh, cuối cùng vẫn không so sánh xong.

Dù hai thanh thần khí không có chân chính đụng chạm nhau, không cách nào biết được rốt cuộc người nào lợi hại hơn người nào.

“Buông! Cái đám người trộm cướp này! Cướp bảo vật nhà người ta, có cần phải giết người như vậy không?” Bỗng nhiên, Lâm Hữu Ngân rống lên.

Thì ra, Ân Phượng thừa dịp thánh tôn và Thủy Lung nói chuyện, đã xách cổ áo của ông ta, đưa ông ta đi ra ngoài từ lâu Lâm gia.

Lâm Hữu Ngân điên cuồng giãy dụa, nhận được một đao của Ân Phượng hầu hạ, nhưng vì e ngại mệnh lệnh của thánh tôn, cây đao Ân Phượng sử dụng rất tuyệt diệu, không để máu phun ra.

“Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta là người của Âm Đế!” Nhìn thấy càng ngày càng gần rào chắn, Lâm Hữu Ngân biết nếu không gì đó, bản thân mình liền xong.

Âm Đế!

Trong giang hồ, tên gọi này không ai không biết, một khi nhắc tới liền khiến dậy sóng ngàn tầng

Nhưng, tất cả không như Lâm Hữu Ngân suy nghĩ, ông ta không nhìn thấy biểu tình sợ sệt của thánh tôn và Thủy Lung.

Cuối cùng, Thủy Lung rời mắt khỏi bộ phận máy, nhìn về phía thánh tôn: “Ngươi và Âm Đế có thù oán?”

Nàng bước vào giang hồ không bao lâu, gặp cũng không được bao nhiêu người, không có đạo lý bị Âm Đế đối phó. Chủ yếu nhất là, Trường Nhạc Cung và nàng không có một chút quan hệ.

La Chấn Thiên ở bên cạnh cũng tràn đầy kinh ngạc. Trước đó, nghe Lâm Hữu Ngân nói Trường Nhạc Cung đắc tội người không thể đùa chọc, nhưng không biết người đó là ai. Bây giờ, nghe nói là Âm Đế, cảm thấy ngoài mấy phần quả đúng như thế, càng nhiều hơn là nghi hoặc.

Xưa nay, Trường Nhạc Cung và Âm Đế nước giếng không phạm nước sông, biết rõ Âm Đế không dễ chọc lấy tính tình liều lĩnh lại cẩn thận của cung chủ, tuyệt đối sẽ không trêu chọc bọn họ mới đúng.

Hắn đang mê muội, chợt nghe thanh của thánh tôn đại nhân: “Có thù oán.”

La Chấn Thiên nhìn qua thánh tôn.

Lần này nghe nói của Lâm Hữu Ngân, Âm Đế rõ ràng là đối phó với Trường Nhạc Cung, có mắc mớ gì đến thánh tôn.

Lẽ nào chỉ là trùng hợp, đúng lúc thánh tôn và Âm Đế có thù?

Hắn muốn biết, nhưng không dám hỏi thánh tôn. Còn Thủy Lung thì không có hứng thú muốn biết, nên không hỏi thêm nữa. Cứ như vậy, vấn đề này không giải quyết được gì hết, khiến La Chấn Thiên và những người còn lại đều tò mò muốn chết.

“Ách Tước đại nhân, người không thể mở to mắt nhìn ta...A!” Lâm Hữu Ngân thấy danh tiếng của Âm Đế không lay động được đối phương, bèn đặt hết hy vọng lên người Ách Tước đại nhân.

Ách Tước lén lút chạy tới cửa sổ, trong lòng lập tức thầm mắng, sau đó không kiêng dè gì nữa, nhanh chóng nhảy lên cửa sổ chuẩn bị rời đi.

Bây giờ, việc gã có thể làm chính là chạy trốn, bảo toàn tánh mạng của mình.

Ách Tước vừa nhảy ra cửa sổ, còn chưa kịp vui mừng, liền thấy bao tải to lớn chụp về phía gã.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền vào tửu lâu Lâm gia, khiến những vị khách bị trúng độc bên trong tửu lâu run rẩy, nhìn ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn thánh tôn và Thủy Lung.

Thủy Lung bỏ bộ phận máy vào túi, đứng lên nói với Mộc Tuyết: “Đi tiệm khác ăn cơm.”

Mộc Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, đứng lên theo nàng.

Nhàn công tử liếc nhìn thánh tôn một cái, thầm nghĩ nếu thánh tôn không nói cho Yêu Nghiệt biết thân phận, cũng không muốn thân phận bại lộ, vậy hắn cũng có thể biểu hiện thái độ tôn kính không tốt, cho nên lúc này không nhìn thánh tôn thêm vài lần, chờ sau này nhớ lại, cũng cảm thấy có chút mặt mũi. Nhàn công tử đắc ý đảo dạt phát tay, chạy như điên theo Mộc Tuyết.

Ba người Thủy Lung dẫn đầu, hoàn toàn xem nhẹ thánh tôn.

Người trong tửu lâu thấy một màn này cũng không có nghĩ gì hết, nhưng nhóm cu li ẩn núp trong tối nhìn thấy, trái tim nhỏ bé của họ suýt chút nữa ngừng đập.

Thánh tôn đại nhân bị xem nhẹ, thánh tôn đại nhân bị vứt bỏ rồi! Nếu tâm trạng thánh tôn đại nhân không tốt, bọn họ có thể gặp tai ương!!!

Nếu không phải bản thân rèn luyện chức nghiệp rất tốt, e rằng hiện tại nhóm cu li núp trong tối đã hóa thành tảng đá, từ trên mái hiên, cành cây, nóc nhà lẫn lông tóc xuống hết rồi.

Lúc này thánh tôn cử động, bóng dáng lóe lên liền nhảy qua lan can, rơi xuống trước mặt nhóm Thủy Lung vừa ra khỏi tửu lâu.

Nhàn công tử và Mộc Tuyết im lặng nhìn hắn, trái tim căng thẳng, âm thầm cảnh giác.

Thủy Lung lăng lăng nhìn hắn, ước chừng ba giây sau, cười nói: “Muốn ăn chực à?”

Công tử Nhàn 囡: Yêu Nghiệt à! Nói chuyện gì thế này!

Mộc Tuyết im lặng: Lung tỷ tỷ, nên cho người ta chút mặt mũi chứ.

Thánh tôn khề nhếch môi cười: “Muốn.”

Nhàn công tử và Mộc Tuyết: “...”

Nhóm cu li núp trong tối tiếp tục phong hóa. (*)

(*) Hiện tượng hóa đá, sau đó bị nứt thành bột phấn, bị gió cuốn bay, chẳng còn lại gì hết. Tui hiểu như thế này này.

Bữa cơm này được chọn ăn tại Lâm Gia Bảo, người nấu đương nhiên là đầu bếp Lâm Gia Bảo. Bởi vì ở Trấn Vạn Lâm, nơi có món ăn ngon nhất chính là tửu lâu Lâm gia và đầu bếp Lâm Gia Bảo làm.

Nhưng, người nào đó sau khi ăn xong vẫn không hài lòng, còn quay sang cảm dỗ Thủy Lung: “Không có ngon bằng đầu bếp chỗ ta làm.”

“Phải không?” Thủy Lung có chút hứng thú.

Thánh tôn gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đệ nhất thiên hạ trai trên giang hồ chính là ta lập.”

“Ừm?” Mắt Thủy Lung sáng rực, nàng từng ăn thức ăn do đệ nhất thiên hạ trai làm, còn đưa điều kiện muốn mời người kia đến thành Nam Vân, đáng tiếc không thành công.

Nhân công tử và Mộc Tuyết cũng lộ vẻ hứng thú.

Thánh tôn đảo mắt qua hai người, chậm rãi nói: “Đầu bếp của đệ nhất thiên hạ trai chính là Tô Thất Tuyết.”

'Cách cách' một thanh âm vang lên.

Thủy Lung nhìn Nhân công tử.

“He he, hé hé, a ha!” Nhân công tử cười khan, nhặt ly trà lên, cười nói: “Dạo này ta hay trượt tay nhiều quá.”

Nội tâm hấn lại cực kì xoắn xuyết, Tô Thất Tuyết không phải tên sư phụ sao? Không phải mỗi ngày sư phụ đều bận rộn chế thuốc độc mới sao? Từ khi nào thì ngài dỗi nghề làm đầu bếp vậy?

((Thân là Quý Y, đôi tay của chúng ta chỉ dùng để chế thuốc, loại chuyện nấu cơm như thế này, về sau không được làm tiếp biết không. Nói ra ngoài làm mất hết mặt mũi Quý Y của ta!)) Nhưng lời này văng vẳng trong óc Nhân công tử, hấn còn nhớ rõ bộ dạng nghiêm túc đầy chính nghĩa của Tô Thất Tuyết khi nói những lời này.

Sư phụ à! Ngài lừa đồ đệ duy nhất của ngài thật lâu!

Không ai biết lòng dạ của Nhân công tử rồi bời, có lẽ người khởi xướng biết, nhưng lựa chọn coi nhẹ.

Thánh tôn nói với Thủy Lung: “Nàng có thể tới địa bàn của ta chơi.”

Lời này, khiến trong đầu Thủy Lung hiện lên một bức tranh khác, lời nói tự nhiên biến thành ----- Nàng tới địa bàn của ta lăn lộn, ca đây che chờ cho nàng!

Nếu thánh tôn nói ra lời nói lưu manh như vậy, vẫn khiến người ta cảm thấy vui mắt vui tai.

“Thịt nướng thập hương.” Thủy Lung nghiêm túc nói. (*)

(*) Thịt nướng mùi hương liệu.

Thánh tôn ngẩn ra, nhìn chăm chăm Thủy Lung khác xa đáng vẻ bướng bỉnh ngày xưa.

Bộ dạng này giống hệt như con chó nhỏ nhìn chòng chọc vào khúc xương.

Cái ví dụ này thiết tình không hề tao nhã, thậm chí có thể nói thô tục, nhưng hình dung rất chính xác.

"Có hay không." Thủy Lung hỏi.

"Có." Thánh tôn bưng tỉnh, khóe miệng hầu như không nén được ý cười: “Muốn bao nhiêu, có bấy nhiêu.”

"Tốt." Thủy Lung gật đầu, im lặng nuốt nước miếng một cái.

Xưa nay, nàng che giấu rất kĩ thuộc tính ăn hàng này. Nhưng, kỹ thuật làm thịt quay thập hương của Tô Thất Tuyết khiến Thủy Lung phải quỳ gối.

~*~

Thủy Đại: Mèo Lớn, vợ nhà người ở bên ngoài nhún nhảy vui quá nhỉ? Chọc đào hoa thối khắp nơi, người xác nhận người vẫn muốn ả núp à?

Mèo Lớn (cào móng vuốt, cào móng vuốt): Giật tấm màn che xuống cho ta, ta muốn hiện thân meo meo!!! Giẫm nát hoa đào thối! Giẫm nát hoa đào thối!

Thủy Lung (sờ sờ bốn vết cào trên mặt đất): Ta thấy dấu vết của móng vuốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi*, *Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ngàn dặm gặp gỡ

Lâm Gia Bảo đổi chủ trong một ngày, đám cưới biến thành đám tang, khiến lòng người trần Vạn Lâm bang hoàng.

Bốn người Thủy Lung tiêu sái rời đi, để lại khổ sở và xoắn xuýt trong lòng khách khứa và người dân trong ngoài tửu lâu Lâm gia, không biết nên oán hận hay đồng tình với cái chết của Lâm Hữu Ngân. Oán hận ông ta dám tính kế lên khách mời, để bọn họ trúng độc Từ Tước Vĩ, trơ mắt nhìn công lực của mình bị độc ăn mòn, cũng không biết ngày sau có cơ hội giải độc hay không? Đồng tình là đồng tình cho kế hoạch của ông ta bị thất bại, cuối cùng rơi vào số phận sống chết không rõ.

Nhưng rất nhanh, kết cục của Lâm Hữu Ngân được mọi người biết rõ.

Vừa qua buổi trưa không bao lâu, thi thể Lâm Hữu Ngân bị vứt giữa đường.

Không ai biết thi thể bị kẻ nào ném ra, chờ người đầu tiên phát hiện, thi thể đã ở chỗ này.

Thi thể này trần truồng, đầu hoàn toàn không bị hao tổn gì, có thể nhìn rõ vẻ mặt tuyệt vọng và tràn ngập sợ hãi của Lâm Hữu Ngân. Trên người hằn đầy hoa văn màu máu, thật nhỏ và dày đặc tựa như người ta dùng bút lông thấm chu sa vẽ lên bức tranh.

Một đám người vây xung quanh thi thể của Lâm Hữu Ngân, từ đầu đến cuối không có người nào to gan bước lên kiểm tra.

La Chấn Thiên biết được tin tức liền tới nơi này, nhanh chóng từ đám đông đi tới phía thi thể Lâm Hữu Ngân.

“Uhm?” La Chấn Thiên đứng cách thi thể Lâm Hữu Ngân một thước, khuôn mặt không thay đổi sắc nay lại hiện vẻ kinh ngạc. Hắn phát hiện, Lâm Hữu Ngân vẫn còn hơi thở cuối cùng.

Chỉ là một chút sức sống yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, nhưng cuối cùng vẫn không đứt đoạn. La Chấn Thiên hít mũi một cái, lại đến gần Lâm Hữu Ngân, cẩn thận ngửi mùi vị của ông ta. Ánh mắt không ngừng lộ ra kinh ngạc: “Đây là thuốc quý kéo dài tính mạng, đồng thời còn là thuốc sống dậy ‘Tòa Hồn’.”

La Chấn Thiên từng may mắn nhìn thấy đan dược ‘Tòa Hồn’, cũng cẩn thận ngửi qua, đối với vị thuốc này cũng rất quen thuộc, cho nên ngửi một lần liền đoán ra.

“Không phải ông ta bị người của thánh... mang đi sao? Vì sao còn lãng phí thuốc quý để kéo dài tính mạng của ông ta?” La Chấn Thiên kinh ngạc, nghi ngờ, thậm chí có nên tặng Lâm Hữu Ngân một chương hay không, thật sự kết thúc tính mạng của ông ta.

Nhưng nghĩ lại thánh tôn cho người dùng thuốc duy trì sinh mệnh của lão, hẳn động thủ có khi nào phá hỏng tính toán của thánh tôn? Vẫn là không nên hành động lỗ mãng.

Từ chuyện Kiều Lịch Lịch cùng với một màn xảy ra trong tửu lâu Lâm gia, La Chấn Thiên đã hiểu biết một hai về tính nết và thủ đoạn của thánh tôn. Về sau, hắn càng cẩn thận hơn, rất sợ dấn tội với thánh tôn, bị đối phương nhớ thương.

Lại nhìn thoáng qua Lâm Hữu Ngân, La Chấn Thiên hừ lạnh, phát tay áo chuẩn bị rời đi.

‘Bùm’ Sau lưng, âm thanh như quả bóng hơi nổ tung vang lên.

Thân thể La Chấn Thiên vừa xoay một nửa bị giật mình dừng lại, hai mắt trừng lớn, miệng khê nhếch, vẻ mặt không dám tin ---- Thì ra, hắn vung áo lên, mang theo một trận gió, ấy vậy mà khiến cơ thể Lâm Hữu Ngân nổ tung.

Giờ khắc này, mặc kệ La Chấn Thiên hay người đi đường đều gặp tai ương, hoặc nhiều hoặc ít đều bị máu vấy lên người.

Giờ khắc này, bọn họ mới hiểu, thì ra hoa văn màu máu trên người Lâm Hữu Ngân không phải tranh vẽ, mà là vết thương thật, nhưng không biết người dùng dao có bí thuật gì, cư nhiên tạo thành vết thương nhưng da thịt vẫn dính liền như trước, giữ gìn vẹn toàn, nhưng khi tác động nhẹ lập tức phá vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Thiên Dao Vạn Chém.” Một hồi La Chấn Thiên mới hoàn hồn nhận ra loại hình phạt này.

Thủ đoạn trừng phạt cao như vậy, cho dù là đường chủ hình đường của Trường Nhạc Cung cũng làm không được.

Sắc mặt La Chấn Thiên tái nhợt hơn vài phần, trong lòng càng kiêng dè thánh tôn hơn một tầng.

Những người xung quanh sau lưng hắn, đã sớm hét rầm lên. Nói thật, đối với người dân trần Vạn Lâm, một màn trước mắt thực sự quá kinh khủng rồi.

Chương 178.2: Ngàn dặm gặp gỡ

Edit: Tịch Ngữ #Zly_macngulau

“Tốt lắm.” Cúi đầu, tiếng cười từ chỗ tối vang lên, người bên ngoài không có nghe thấy.

Ẩn Phượng hài lòng thu hồi ánh mắt, cảm thấy dễ chịu, chạy về hướng thánh tôn đang ở.

Lợi dụng nhiệm vụ được thánh tôn giao cho để giải trí cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng không thể chơi đùa quá đáng, nếu như thánh tôn có việc gọi đến mà mình không có mặt, vậy thành ra vui quá hóa buồn.

Sự thật chứng minh, lần này Ẩn Phượng lo xa rất dư thừa. Lúc nàng ấy chạy về bên người thánh tôn, liền phát hiện thánh tôn đang nói chuyện phiếm với Thủy Lung rất vui vẻ, căn bản không nhớ gì hết.

“Biết sớm như vậy, thà chơi thêm một hồi nữa rồi về.” Ẩn Phượng trầm nghĩ, lấy bút máy và giấy ra, ôm tâm trạng cẩn thận mà hưng phấn âm thầm ghi chép đối thoại của hai người bọn họ.

“Đây là chuyện làm ăn mà ngươi nói?” Thủy Lung xâu xa nhìn thánh tôn.

Trong lúc ăn cơm trưa, hai người đã nói đến chuyện hợp tác làm ăn, nhưng sau một phen nói chuyện, Thủy Lung phát hiện, cái này nếu gọi là hợp tác làm ăn, lợi ích của nàng càng nhiều thêm.

Biểu tình của thánh tôn không chút thay đổi, thản nhiên thờ ơ gật đầu.

Thủy Lung nói: “Nếu gọi là hợp tác làm ăn, tại sao toàn là lợi ích của ta không vậy?”

Thánh tôn cười: “Nàng bỏ công nhiều hơn.”

Thủy Lung nhũn mày: “Cũng đúng, người cột ta vào mỏ vàng, ta cần phải bỏ nhiều công sức để chuyển mỏ vàng về địa bàn của mình.”

Dựa theo thánh tôn nói, việc nàng cần làm là cùng hắn chiếm lĩnh thế lực vùng biển.

Chiếm lĩnh vùng biển, địa bàn đi săn mở rộng, đây vốn là chuyện nàng đang tiến hành, qua chuyện thánh tôn nói muốn hợp tác, hắn ra người, đập núi lấp sông cho nàng, tạo con đường rộng rãi bằng phẳng, việc nàng cần làm là cho người của nàng đi lên con đường này, có chút đá nhỏ cản đường thì sút văng nó. Sau cùng, chiếm hết địa bàn vùng biển, tự mình xưng vương.

Chuyện thành công, thánh tôn giữ bốn phần lợi ích từ thế lực đoạt được, còn nàng sáu phần, chuyện lớn chuyện nhỏ quyền quyết định đều trong tay Thủy Lung.

Thánh tôn lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản như nàng nghĩ đâu.”

Hi vọng trong mắt Thủy Lung giảm xuống, ý bảo thánh tôn nói tiếp, bản thân làm bộ dạng lắng nghe chỉ giáo.

Thánh tôn nói: “Vùng biển rộng lớn, đa dạng. Ngoại trừ Đông Vân Quốc, không có quốc gia nào bỏ công sức vào vùng biển, việc này khiến hải vực trở thành thiên hạ của giang hồ và dân tộc thiểu số. Vùng biển phía đông có Đông Vân Quốc, vùng biển phía tây có đệ nhất ma giáo Khải Thiên Giáo – Ngõa. Vùng biển phía nam... Hôm nay, được thành Nam Vân mở rộng, còn phần biển phía bắc, thời tiết hay thay đổi rét lạnh, nhưng không có người thật sự mạnh mẽ cầm đầu, là một nơi kỳ ngộ và nguy hiểm.”

Thánh tôn thấy Thủy Lung chăm chú lắng nghe, bưng ly trà rót vào chén nàng một cái, lại tự mình rót một chén mới, nói tiếp: “Trước mặt nói tới thủ lĩnh, từng vùng biển còn có rất nhiều cỏ nhỏ rải rác.”

Thủy Lung nâng ly trà lên uống một ngụm, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, việc này đều là lợi ích của ta.”

Nửa khuôn mặt lộ ra dưới mặt nạ của thánh tôn, nhếch môi cười yếu ớt: “Quan trọng hơn là, vùng biển phía đông và phía tây có nhiều cá nhỏ, lại cất giấu cá lớn.”

“Ừ?” Thủy Lung nhướng mày. Cho nên, kế tiếp hắn muốn nói nguyên nhân hắn muốn hợp tác với nàng sao?

Thánh tôn lại nói: “Nàng đoán xem cá này mấy con.”

Thủy Lung liếc mắt, lười biếng nói: “Để vài người lựa chọn đi.” Ai có tâm tình nhàn nhã rảnh rỗi mà từ từ suy nghĩ.

“Hắc Sắc...”

Không đợi thánh tôn nói xong, Thủy Lung nói: “Ám Đế.”

“Nạp Mỗ Nhi thật thông minh.” Khóe miệng trên môi thánh tôn không thay đổi, âm thanh mềm mại trong sạch, nhẹ nhàng khàn khàn từ tính, làm người khác không nhận được xuất hiện ảo giác, giống như người yêu mến nhau đã lâu, nàng được hắn yêu thương là chuyện bình thường.

Sóng mắt Thủy Lung khẽ dao động, không chút bị mê hoặc, tỉnh táo nói: “Cho nên, lần này hợp tác, vấn đề khó khăn lớn nhất là nàng có nguyện ý cùng ta hợp tác đối phó Ám Đế?”

“Nàng còn cảm thấy mình chiếm được món hời lớn không?” Thánh tôn hỏi lại.

Thủy Lung nhìn hẩn một cái, đáng vẻ cười mà không nói, khiến người ta không đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

“Đây chỉ là một trận giao dịch và chém, không phải sao?” Thương trường như chiến trường, đứng trước mặt lợi ích, địch ta liền có thể đoán. Thủy Lung nhìn thánh tôn cười híp mắt: “Nếu Âm Đế đưa ra lợi ích lớn hơn, nói không chừng ta có thể đứng về phía hẩn ta, trái lại, đối địch với ngươi.”

Thánh tôn bình tĩnh mà tự tin nói: “Nàng sẽ không.”

“Tin tưởng ta như thế à?” Thủy Lung híp mắt, đáng vẻ còn mang vài phần cờ lơ phát phơ, vô lại. Rất có cảm giác không an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Chương 178.2: Ngàn dặm gặp gỡ

“Tốt lắm.” Cúi đầu, tiếng cười từ chỗ tối vang lên, người bên ngoài không có nghe thấy.

Ẩn Phượng hài lòng thu hồi ánh mắt, cảm thấy dễ chịu, chạy về hướng thánh tôn đang ở.

Lợi dụng nhiệm vụ được thánh tôn giao cho để giải trí cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng không thể chơi đùa quá đáng, nếu như thánh tôn có việc gọi đến mà mình không có mặt, vậy thành ra vui quá hóa buồn.

Sự thật chứng minh, lần này Ẩn Phượng lo xa rất dư thừa. Lúc nàng ấy chạy về bên người thánh tôn, liền phát hiện thánh tôn đang nói chuyện phiếm với Thủy Lung rất vui vẻ, căn bản không nhớ gì hết.

“Biết sớm như vậy, thà chơi thêm một hồi nữa rồi về.” Ẩn Phượng trầm nghĩ, lấy bút máy và giấy ra, ôm tâm trạng cẩn thận mà hưng phấn âm thầm ghi chép đối thoại của hai người bọn họ.

“Đây là chuyện làm ăn mà ngươi nói?” Thủy Lung xa xa nhìn thánh tôn.

Trong lúc ăn cơm trưa, hai người đã nói đến chuyện hợp tác làm ăn, nhưng sau một phen nói chuyện, Thủy Lung phát hiện, cái này nếu gọi là hợp tác làm ăn, lợi ích của nàng càng nhiều thêm.

Biểu tình của thánh tôn không chút thay đổi, thần nhiên thờ ơ gật đầu.

Thủy Lung nói: “Nếu gọi là hợp tác làm ăn, tại sao toàn là lợi ích của ta không vậy.”

Thánh tôn cười: “Nàng bỏ công nhiều hơn.”

Thủy Lung nhú mày: “Cũng đúng, người cột ta vào mỏ vàng, ta cần phải bỏ nhiều công sức để chuyển mỏ vàng về địa bàn của mình.”

Dựa theo thánh tôn nói, việc nàng cần làm là cùng hẩn chiếm lĩnh thế lực vùng biển.

Chiếm lĩnh vùng biển, địa bàn đi săn mở rộng, đây vốn là chuyện nàng đang tiến hành, qua chuyện thánh tôn nói muốn hợp tác, hẩn ra người, đập núi lấp sông cho nàng, tạo con đường rộng rãi bằng phẳng, việc nàng cần làm là cho người của nàng đi lên con đường này, có chút đá nhỏ cản đường thì sút văng nó. Sau cùng, chiếm hết địa bàn vùng biển, tự mình xưng vương.

Chuyện thành công, thánh tôn giữ bốn phần lợi ích từ thế lực đoạt được, còn nàng sáu phần, chuyện lớn chuyện nhỏ quyền quyết định đều trong tay Thủy Lung.

Thánh tôn lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản như nàng nghĩ đâu.”

Hi vọng trong mắt Thủy Lung giảm xuống, ý bảo thánh tôn nói tiếp, bản thân làm bộ dạng lắng nghe chỉ giáo.

Thánh tôn nói: “Vùng biển rộng lớn, đa dạng. Ngoại trừ Đông Vân Quốc, không có quốc gia nào bỏ công sức vào vùng biển, việc này khiến hải vực trở thành thiên hạ của giang hồ và dân tộc thiểu số. Vùng biển phía đông có Đông Vân Quốc, vùng biển phía tây có đệ nhất ma giáo Khải Thiên Giáo – Ngõa. Vùng biển phía nam... Hôm nay, được thành Nam Vân mở rộng, còn phần biển phía bắc, thời tiết hay thay đổi rét lạnh, nhưng không có người thật sự mạnh mẽ cầm đầu, là một nơi kỳ ngộ và nguy hiểm.

Thánh tôn thấy Thủy Lung chăm chú lắng nghe, bưng ly trà rót vào chén nàng một cái, lại tự mình rót một chén mới, nói tiếp: “Trước mặt nói tới thủ lĩnh, từng vùng biển còn có rất nhiều cỏ nhỏ rải rác.”

Thủy Lung nâng ly trà lên uống một ngụm, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, việc này đều là lợi ích của ta.”

Nửa khuôn mặt lộ ra dưới mặt nạ của thánh tôn, nhếch môi cười yếu ớt: “Quan trọng hơn là, vùng biển phía đông và phía tây có nhiều cá nhỏ, lại cất giấu cá lớn.”

“Ừ?” Thủy Lung nhướn mày. Cho nên, kế tiếp hẳn muốn nói nguyên nhân hẳn muốn hợp tác với nàng sao?

Thánh tôn lại nói: “Nàng đoán xem cá này mấy con.”

Thủy Lung liếc mắt, lười biếng nói: “Để vài người lựa chọn đi.” Ai có tâm tình nhàn nhã rảnh rỗi mà từ từ suy nghĩ.

“Hắc Sắc...”

Không đợi thánh tôn nói xong, Thủy Lung nói: “Ấm Đế.”

“Nạp Mỗ Nhi thật thông minh.” Khóe miệng trên môi thánh tôn không thay đổi, âm thanh mềm mại trong sạch, nhẹ nhàng từ tính, làm người khác không nhận được xuất hiện ảo giác, giống như người yêu mến nhau đã lâu, nàng được hẳn yêu thương là chuyện bình thường.

Sóng mắt Thủy Lung khẽ dao động, không chút bị mê hoặc, tỉnh táo nói: “Cho nên, lần này hợp tác, vấn đề khó khăn lớn nhất là nàng có nguyện ý cùng ta hợp tác đối phó Ấm Đế?”

“Nàng còn cảm thấy mình chiếm được món hời lớn không?” Thánh tôn hỏi lại.

Thủy Lung nhìn hẳn một cái, đáng vẻ cười mà không nói, khiến người ta không đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

“Đây chỉ là một trận giao dịch và chém, không phải sao?” Thương trường như chiến trường, đứng trước mặt lợi ích, địch ta liền có thể đoán. Thủy Lung nhìn thánh tôn cười híp mắt: “Nếu Ấm Đế đưa ra lợi ích lớn hơn, nói không chừng ta có thể đứng về phía hẳn ta, trái lại, đối địch với ngươi.”

Thánh tôn bình tĩnh mà tự tin nói: “Nàng sẽ không.”

“Tin tưởng ta như thế à?” Thủy Lung híp mắt, đáng vẻ còn mang vài phần cờ lờ phát phơ, vô lại. Rất có cảm giác không an toàn.

Chương 178.3: Ngàn dặm gặp gỡ

Edit: Tịch Ngữ #Zly_macngulau

Thủy Lung để ý con ngươi đằng sau mặt nạ lóe sáng, mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng cũng có miễn cưỡng chui vào đáy mắt người nhìn.

“Vậy ngươi đang sẵn bắt ta à?” Lời nói của Thủy Lung sắc bén, một kim thấy máu.

Thánh tôn sửa lại: “Ta đang theo đuổi nàng.”

“Giấy tờ đất, giấy tờ nhà, giấy tờ của người làm công đều giao cho ta?” Thủy Lung cười nói.

Thánh tôn: “Còn ta.”

Thủy Lung cười nói: “Ra chỗ khác hóng mát đi.”

“Không làm.” Thánh tôn lắc đầu, hẳn khẽ nói: “Tặng đồ cho nàng, nàng lại không cảm kích, lỗ vốn.”

“Ngươi gấp gấp muốn tiền tài, người làm không còn?” Thủy Lung quan sát thánh tôn: “Không sợ đến lúc đó ngay cả quần lót cũng mất sao?”

Thánh tôn ảm áp nói: “Đòi nàng.”

Thủy Lung liếc mắt nhìn hẳn, sau đó đứng lên tiêu sái rời đi.

Thánh tôn nhìn bóng lưng của nàng, chờ đến khi không thấy bóng nàng nữa mới thu hồi nụ cười, kêu lên: “Ấn Phượng.”

Ấn Phượng đang phóng hóa mới hoàn hồn, vội vàng điều chỉnh lại nét mặt, xuất hiện trước mặt thánh tôn: “Có thuộc hạ.”

“Không có chơi đùa quên thời gian chứ.” Thánh tôn tiếc nuối nói khẽ.

Ấn Phượng cảm thấy mồ hôi tuôn như thác. Thánh tôn đại nhân, ngài ước gì thuộc hạ chơi đùa quên trời đất thì có, sau đó, mượn lí do thuộc hạ ham chơi rồi...

Thánh tôn nói: “Ghi chép lại thu nhập hàng năm và sản nghiệp trong núi ra.”

Ấn Phượng ngẩn ra, sau đó nói: “Thánh tôn, chuyện về tài vụ...” Lời của nàng ấy còn chưa dứt, chỉ thấy thánh tôn nghiêng đầu nhìn nàng, khóe miệng khẽ mím, tựa như là cười lại như không hài lòng. Cả người Ấn Phượng phát lạnh, vội nói: “Thuộc hạ làm ngay.”

Nàng nghĩ, nàng cần đi tìm đồ chơi để trút bức dọc một chút, đi theo bên người thánh tôn đại nhân, cần phải có trái tim mạnh mẽ và không thể thiếu vật phẩm để điều hòa tâm trạng được.

Sáng hôm sau, nhóm Thủy Lung và thánh tôn khởi hành rời khỏi trấn Vạn Lâm.

Khi nhóm bọn họ rời trấn Vạn Lâm không bao lâu, một đạo bóng dáng từ trong hẻm sâu đi ra. Người này mặc trường bào màu xám, khuôn mặt thanh tú, lịch sự, nhìn có cảm giác yếu ớt, người này chính là nhị công tử Lâm Gia Bảo – Lâm Thiên Tường.

Hôm qua, sau khi ba cha con Lâm Hữu Ngân gặp nạn. Gã đã trốn sớm, tránh một kiếp nạn, sau đó chưa từng xuất hiện lại, thì ra gã trốn ở nơi bí mật gần đó chờ xem tình huống bên trong Lâm Gia Bảo.

Lâm Thiên Tường nhìn thấy bóng dáng nhóm người Thủy Lung biến mất hoàn toàn, nhưng không có đi vào Lâm Gia Bảo, trái lại đi vào hẻm sâu.

Một lát sau, thấy hắn đi vào căn nhà bình thường trong hẻm sâu, vào trong nhà cầm bút lông trên bàn học, chấm mực viết mấy hàng xuống giấy Tuyên Thành, lại nhanh chóng yên lặng rời đi.

Sau khi Lâm Thiên Tường rời đi không lâu, một bóng dáng lúi vào, đi tới bàn học, lật xem nội dung Lâm Thiên Tường viết.

Chờ sau khi xem xong, người này xác nhận mình không bỏ sót, đặt tờ giấy về chỗ cũ, sau đó rời đi.

Ban đêm, căn nhà bình thường đến không thể bình thường hơn nữa lại xuất hiện người thứ ba.

Người này mặc trang phục bình thường, giống như chủ nhân của căn nhà, vào cửa đóng cửa hết sức tự nhiên, sau đó ung dung đi tới bàn học lật xem.

“Thăng Tiên Sơn thánh tôn cư nhiên yêu thương phụ nữ có thai?” Người đàn ông không khỏi kinh ngạc khẽ nói, sau đó nhanh chóng hủy tờ giấy.

Hắn phải đem tin tức này báo cho chủ tử biết.

Lúc bốn người Thủy Lung cộng thêm bốn kiện phụ ra khỏi trấn Vạn Lâm, đã năm ngày. Năm ngày làm bạn với nhau, dọc đường đi cũng rất hài hòa, không hề nảy sinh mâu thuẫn hoặc tranh chấp gì.

Không biết là trùng hợp hay có người cố ý an bài, lần này có thánh tôn đi cùng, cuộc sống của nhóm người Thủy Lung không chỉ nâng cao một bậc.

Mỗi lần đến giờ cơm, nhất định phải có thức ăn ngon, lần nào cũng vậy, trước khi trời tối nhất định đến khách sạn để nghỉ ngơi, có phòng che mưa, có chăn đắp.

Cái này quả thật khiến Nhân công tử bị đánh bại.

Vốn dĩ hắn thấy, thánh tôn trời sinh cao quý, thói quen được người khác hầu hạ, ngoại trừ để người ta đến hầu hạ hắn, nào có ý nghĩ hầu hạ người khác. Cố tình, chuyện xảy ra mấy ngày nay, khiến hắn không thể không thừa nhận, phương diện chăm sóc người của thánh tôn rất cẩn thận và tỉ mỉ, điểm này mạnh hơn hắn nhiều.

Có lẽ có người sẽ nói, những thứ này đều do thánh tôn ra lệnh người khác làm, thánh tôn căn bản không làm gì hết. Nhưng nếu thánh tôn không có suy nghĩ tỉ mỉ như vậy, cố tình sắp xếp, sao có thể thuận lợi an ổn như thế?

Dọc đường đi, Nhân công tử đều im lặng nhìn, tỏ vẻ như lấy sở trường của người khác, bổ sung cho sở đoản của mình. Muốn theo đuổi vợ yêu, phải học tập thánh tôn!

Lúc này, trên đường rừng hoang dã đi đến thành Hồng Phong, đúng lúc đám người Thủy Lung dừng chân nghỉ ngơi.

“Đất, đất, đất.” Tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, càng ngày càng gần.

Thủy Lung liếc về phía phát ra âm thanh, mơ hồ nhìn thấy ban am hai nữ tổng cộng năm người, cưỡi ngựa chạy tới.

“Vu sư huynh, huynh nói lần này mình chủ võ lâm thật sự đối phó với Trường Nhạc Cung?”

Thủy Lung không thèm quay đầu nhìn nữa, đã đoán được người nói chuyện là cô gái trẻ tuổi được che chở ở giữa.

“A Anh, ta đã nói nhiều lần rồi, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, không cần để ý nhiều.”

“Ta chỉ tò mò thôi.” Yến Phi Anh chép miệng, giống hệt như chú chim sẽ không ngừng liu lo: “Nếu mình chủ võ lâm không có lòng đối phó Trường Nhạc Cung, vì sao mấy môn phái kia nhìn thấy người của Trường Nhạc Cung liền giết. Mấy ngày nay, ta nghe không ít lần, lúc này, Trường Nhạc Cung và các môn phái kia đấu đá nhau, thật nhiều người chết!”

“Không tận mắt nhìn thấy thì đừng dễ dàng tin tưởng.” Vu Cường Thịnh bắt đầu dĩ thờ dài một hơi: “Muội muốn ta nói mấy lần nữa đây.”

“Sư huynh, huynh thật là không thú vị.” Yến Phi Anh lầm bầm một tiếng, cảm thấy thật tẻ nhạt, liền ra sức vùng dậy cương, giục ngựa chạy vội.

Lúc đầu, tầm mắt của nàng ta đều đặt trên người Vu Cường Thịnh, không có chú ý đến mấy cây đại thụ bị chặt dở chừng ở đằng trước, nhóm Thủy Lung dùng thân cây làm chỗ nghỉ chân, uống trà.

“Ừa.” Chờ khi nàng ta phát hiện, chính mình đã rời nhóm Thủy Lung không xa, tiếng vó ngựa chạy gấp và bụi tung mù mịt.

Thánh tôn không quay đầu, hướng về phía nàng ta phất tay áo.

Một trận gió mạnh mẽ theo động tác của thánh tôn thổi tới trước mặt Yến Phi Anh.

“Hu~” Tuần mã bị trận gió đánh hí lên một tiếng, móng ngựa không ổn nhảy dựng lên.

Yến Phi Anh không ngờ sẽ có sự cố như vậy, sắc mặt tái nhợt nhưng phản ứng nhanh nhẹn nhảy khỏi lưng ngựa, lộn cộc lăn trên cỏ.

“A Anh!” Bọn người Vu Cường Thịnh nhìn một màn này, liền vội vã cười ngựa chạy tới.

Chỉ là bọn họ đặt chú ý lên người Yến Phi Anh, bỏ quên nguyên do tại sao Yến Phi Anh rời lưng ngựa. Bốn con ngựa chạy nhanh tới, tiếng vó ngựa và bụi bặm gấp đôi khi nãy.

Thủy Lung đặt ly trà xuống, đem chân đạp lên.

Thánh tôn nhìn nàng: “Khó chịu?”

Thủy Lung nhảy bèn nhận ra, nếu mình trả lời ‘ừ’, hoặc khẽ gật đầu, như vậy mấy người đi đường bên kia chắc chắn gặp tai ương.

“Không có.” Nàng cũng không phải tên giết người điên cuồng, không cần làm mấy chuyện nhỏ nhặt liên lụy đến mạng người, dù không phải nàng ra tay.

Huống chi, con đường này cũng không phải địa bàn của bọn họ, người ta chạy có chút nhanh, vì thế mà đánh người ta ngã xuống ngựa, không thể không nói thánh tôn rất tùy hứng.

Cố tình, người ta có vốn liếng để tùy hứng, bá đạo, làm người ta không làm gì được.

“A Anh, sao thế? Có khỏe không?” Vu Cường Thịnh tung người xuống ngựa, chạy đến bên cạnh Yến Phi Anh đỡ nàng ta dậy.

“Không sao, không sao, chỉ bị té ngựa thôi, không sao ạ!” Yến Phi Anh hi hi ha ha cười nói, con người nhìn về nhóm Thủy Lung thêm vài lần, ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ và rục rịch.

Vu Cường Thịnh bắt đầu nhìn nàng ta, chỉ vào cánh tay phải của nàng ta: “Cái này gọi là không sao à? Lại đây rửa sạch rồi thoa thuốc.”

“Chỉ trầy chút da thôi, có sao đâu ạ.” Yến Phi Anh không sao cả, lắc lắc tay.

Tay áo phải của nàng ta bị rách, để lộ vết thương bị đá rách vài vết máu.

“Nghe lời!” Giọng Vu Cường Thịnh cứng rắn.

Yến Phi Anh bĩu môi, yếu ớt nói: “Biết rồi.” Đi nửa đường thì ngừng lại, không biết nghĩ tới chuyện gì, hai con mắt ửng ửng chuyển động, sau đó nhanh chóng vọt về phía nhóm Thủy Lung.

“A Anh!” Lúc Vu Cường Thịnh phát hiện thì đã chậm.

Thủy Lung nhìn thiếu nữ chạy tới trước mắt, dáng vẻ chừng mười sáu tuổi, diện mạo không tính là đẹp, nhưng dễ dàng khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Hấp dẫn nhất chính là đôi mắt lóe sáng và đôi mày cong cong, lúc liếc nhìn nàng ta, liền cảm nhận được sức sống thanh xuân.

“Mấy ca ca tỷ tỷ, lúc này ta không có chú ý đến các vị, nên chạy quá nhanh, quấy rầy các vị là lỗi của ta. Nhưng các người cũng đáp trả lại ta, coi như ân oán chúng ta đã xong, đầu xuôi đuôi lọt há.” Yến Phi Anh cười hi hi nói: “Trở về chuyện chính, người ta nói không đánh không quen nhau, tiểu muội vừa thấy các vị liền cảm thấy hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, cho xin chút nước rửa tay đi há, chúng ta liền trở thành bạn nhá!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Chương 179: Suy nghĩ của Thủy Lung

Khi Yến Phi anh chạy về phía bốn người Thủy Lung, Vu Cường Thịnh biết chuyện hỏng bét. Lúc này nghe lời Yến Phi Anh nói, Vu Cường Thịnh không

khỏi đỡ trán thờ dài, hai nam một nữ bên cạnh hẳn cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Khóe miệng Thủy Lung không khỏi ngoéo lên... thiếu nữ này dùng thành ngữ thật là thú vị, nói sai cũng không tính là sai, nói đúng là khiến người khác cảm thấy không được tự nhiên. Nàng cầm túi nước trên bàn đưa cho Yến Phi Anh, nhưng không trả lời gì hết.

Đôi mắt Yến Phi Anh lại sáng thêm vài phần, vừa nói cảm ơn vừa cầm túi nước rửa vết thương trên tay phải. Từ lỗ thủng trên tay áo có thể nhìn thấy được da thịt trắng nõn.

Đúng là con gái giang hồ không để ý chuyện vật vãnh, nếu là tiểu thư nhà quan lại, bình thường sẽ không để da thịt mình lộ ra trước mắt người lạ.

“Vừa nhìn tướng mạo của tỷ tỷ, liền biết tỷ tỷ là người tốt.” Yến Phi Anh đặt túi nước lên bàn, còn không quên nịnh nọt Thủy Lung.

Nụ cười xán lạn, ánh mắt linh động, tùy tiện nhưng không lỗ mồm, tuyệt đối không làm người khác nghĩ nàng ta cố ý quyến rũ.

“Ngươi đúng là rộng rãi.” Thủy Lung đáp lại một câu.

Thiếu nữ này dùng tươi cười chào đón người khác, trước cười cười nhận lỗi về mình, lại bày tỏ tình hữu nghị, làm người khác không chán ghét nàng ta được.

Theo lý mà nói, nàng ta thúc ngựa chạy nhanh, quấy rầy bầu không khí thanh tịnh và trong lành của bọn họ, nhưng không tính là quá đáng. Thánh tôn vung tay lên đánh nàng ta ngã ngựa, cũng khiến nàng ta bị thương. So sánh hai chuyện này, thánh tôn quá đáng hơn. Người bình thường gặp tình huống này, trong lòng sẽ thấy khó chịu, cố tình cô nàng này không hề có ác cảm mà còn muốn gần gũi bọn họ. Có thể thấy được lòng dạ thiếu nữ này rộng rãi, không câu nệ chuyện vật.

“Hử? Ngươi nói chuyện lúc nãy à?” Yến Phi Anh chớp chớp mắt, ngây thơ nghiêng đầu nhìn Thủy Lung nhếch môi cười: “Hắc hắc, thật ra ta cũng không rộng rãi như vậy, chỉ là nhìn mấy ca ca tỷ tỷ không giống người bình thường. Nếu ta cấu kính, phỏng chừng người xui xẻo sẽ là ta, đến lúc đó, trong người buồn bực, thân thể chịu thương, thiệt thòi nhá!”

Sắc mặt nhóm Vu Cường Thịnh càng thêm bất đắc dĩ, tính cách của sư muội bọn họ thật là... quá mức chấp cheng rồi.

Thủy Lung nghe Yến Phi Anh nói, càng thêm hứng thú nhìn nàng ta, ý cười trong đáy mắt càng rõ rệt.

Yến Phi Anh tự nhiên ngồi xổm xuống trước mặt bọn họ, ngồi ngang hàng với bọn họ, cười nói: “Nếu chuyện này là do người khác làm, nói thế nào thì ta cũng oán giận vài câu.”

“Bây giờ, ngươi muốn oán giận cũng không phải không được.” Thủy Lung khẽ híp mắt.

Yến Phi Anh vội vàng lắc đầu: “Ta không dám, tỷ tỷ ngươi đừng hại ta!” Hai tay giơ lên đỉnh đầu, bộ dạng đầu hàng, nhưng biểu tình không chút sợ hãi, rõ ràng đang cười bốn cọt.

“Sợ ta hại ngươi, vậy mà vẫn chạy tới trêu chọc hử?” Thủy Lung nhẹ nhàng nói.

Yến Phi Anh cảm thấy âm thanh của cô gái có diện mạo dịu dàng, thoát tục rất là êm tai. Nhất là lúc nói khẽ, giọng nói uyển chuyển nhẹ nhàng, dù nàng ta là con gái cũng phải mềm lòng, mềm nhũn tận xương. Loại âm thanh nhu hòa này, không hề có cảm giác quyến rũ dung tục, mà nghiêng về mê người, khiến người ta không nhịn được sa vào dịu dàng.

Không kiềm lòng được nhìn Thủy Lung thêm vài lần, vừa vặn chạm phải đôi mắt mang ý cười của nàng, ý cười không đậm cũng không rực rỡ, giống như bụi băng rơi là tà khí tăng băng vỡ vụn, trong chớp mắt đầy đặc khắp nơi.

Yến Phi Anh chưa phát hiện mình nhìn đến ngây người, vẻ mặt đại ra bất cứ ai cũng nhìn ra điều này.

Thủy Lung vươn tay bóp gò má mập mạp có chút trẻ con của Yến Phi Anh một cái.

“Ai da!” Đụng chạm không tính là yêu thương đủ khiến Yến Phi Anh hoàn hồn, nhìn về mặt như cười như không của Thủy Lung, mặt không khỏi nóng lên.

“Không đúng! Tỷ tỷ không phải loại hình tiểu thư khuê các sao!” Yến Phi Anh lẩm bẩm.

Thủy Lung còn muốn đùa giỡn thiếu nữ đáng yêu như cô em hàng xóm một chút nữa, một ly trà chiếm lấy tầm nhìn của nàng, thánh tôn ngồi bên cạnh không muốn nàng phớt lờ sự tồn tại của mình nữa.

“Sắp lạnh.” Thánh tôn am hiểu lòng người nói.

“Lạnh thì rót cái khác là được.” Huống hồ, ngươi muốn nhắc nhở thì nhắc nhở, không cần bùng nguyên lý trà đặt trước mặt ta đâu.

Thánh tôn nhẹ giọng nói: “Trà do tự tay ta pha, nàng lãng phí như vậy à?”

Ngươi tự pha trà thì giỏi lắm sao?

Nếu Thủy Lung mở miệng hỏi câu này, nhất định sẽ nhận được đáp án cực kì kiên định của nhóm Nhân công tử và Ân Phụng trong bóng tối: Đương nhiên là tuyệt vời!

Thánh tôn tự tay pha trà? Đây là vinh hạnh biết bao?

Bình thường bọn họ nhận được một câu khen ngợi của thánh tôn đều vui sướng mấy ngày liền.

Thủy Lung buông Yến Phi Anh ra, đưa tay nhận lấy trà thánh tôn đưa tới, một hơi uống cạn.

Lúc nàng rũ mắt uống trà, thánh tôn nhìn Yến Phi Anh: “Ngồi xồm không mệt à?”

Từ đầu tới giờ, Yến Phi Anh không hề nhìn hắn, một là vì thánh tôn đeo mặt nạ che nửa mặt, không nhìn rõ ánh mắt của hắn, cả người toát lên hơi thở người trên cao, khiến nàng có chút ăn không tiêu. Thứ hai là vì thánh tôn là đàn ông, còn ra tay đánh nàng bị thương, lỡ đáng tìm đối thoại nhưng không biết nói cái gì.

Hiện tại thánh tôn chủ động hỏi, cuối cùng Yến Phi Anh có thể nhìn thánh tôn.

Nàng ta nhìn kĩ thánh tôn, vẻ mặt kinh ngạc lại tò mò, trong lòng suy nghĩ: Thanh âm của người này cũng rất êm tai, cho dù không có xúc cảm gì, nhưng khiến người nghe không nhịn được muốn nghe thêm một chút nữa.

“Không mệt, không mệt.” Yến Phi Anh không quên trả lời thánh tôn, vừa nói vừa lắc đầu xua tay.

“Con nít nói dối sẽ không được ai thích.” Thánh tôn nhẹ giọng nói, lời nói ôn hòa làm người ta có cảm giác được nuông chiều, nhưng cẩn thận lắng nghe âm thanh của hắn, sẽ phát hiện chẳng có cảm xúc gì trong đó.

Yến Phi Anh hoảng hốt chớp mắt, hai má đỏ hồng, giống như cực kì bối rối. Thật chính nàng ta cũng không hiểu tại sao mình đỏ mặt, nói xấu hổ thì không phải, lại giống xấu hổ hơn, chính là cảm giác xấu hổ bị người ta vạch trần lời nói dối, giống như hắn nói... Con nít nói dối không được người thích.

Thế nhưng, nàng rõ là không nói sai mà, nàng ngồi xồm không mệt tí nào, những người mang võ công, ngồi xồm một chút sao lại mệt được chứ. Yến Phi Anh nghĩ như vậy, nhưng không có đem lời nói ra.

Bỗng nhiên, thánh tôn đánh một chuông về bên trái phía trước.

Ầm ầm vang dội khiến đám người Yến Phi Anh và Vu Cường Thịnh giật mình.

Đưa mắt nhìn xa, một cây đại thụ bị chuông kia đánh gãy, còn lại nửa đoạn gồ ghề.

Đầu tiên, Yến Phi Anh giật mình kinh nể, sau đó có chút khản trương. Mặc dù cô nàng có chút cầu thả, nhưng không phải không có đầu óc. Nhìn hành động đột ngột này của thánh tôn, là vì muốn nàng ta nhìn thấy sự nguy hiểm của hắn.

Người đàn ông mang mặt nạ vàng kim này, vì sao đang nói chuyện với nàng ta mà tung chuông? Không lẽ đang cảnh cáo nàng ta? Yến Phi Anh suy nghĩ miên man, lại cảm thấy mình thật là vô tội. Rõ ràng nàng ta không có ý nghĩ xấu, tạo sao muốn cảnh cáo nàng ta?

Thánh tôn thu tay lại, nói: “Đi vào trong đó ngồi.”

“Ah?” Yến Phi Anh ngẩn người.

Thánh tôn lại phát câu nói: “Ngồi xồm mệt, ngồi xuống đi.”

Thì ra người kia không khó ở chung, người đàn ông phong độ lại rất biết săn sóc nha! Mắt Yến Phi Anh sáng long lanh, xoay người đi tới ‘chỗ ngồi’ mà thánh tôn chỉ, chưa được nửa đường nàng ta tỉnh táo lại, nhìn ‘chỗ ngồi’ mà cảm nín. Cái này cũng xem là chỗ ngồi hả? So với băng ghế tron nhẵn của bọn họ hoàn toàn khác xa một trời một vực, quan trọng nhất là, vì sao cách xa bọn họ dữ vậy? Ngồi ở chỗ này thì làm sao nói chuyện được? Đây tuyệt đối không thể giao tiếp!!

Yến Phi Anh quay đầu nhìn lại thánh tôn, nàng ta không nhìn rõ ánh mắt sau mặt nạ của hắn, nàng ta liếc một cái rồi thu hồi tầm mắt, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Người đàn ông này thật lợi hại, cũng thật khủng khiếp!

Rõ ràng nhìn bề ngoài có vẻ thuần khiết vô hại, nhưng lại khiến người ta không có can đảm mở miệng phản bác.

Đúng, đây chính là mệnh lệnh.

Lúc này, sau khi Yến Phi Anh hoàn toàn tỉnh táo mới cảm nhận được, ban đầu lời thánh tôn nói với nàng căn bản không phải săn sóc, mà là ra lệnh nàng tránh xa một chút.

Tuy tuổi của Yến Phi Anh không lớn, bề ngoài cầu thả không đáng tin, nhưng lúc cần thiết nàng ta vẫn nhạy bén, quan trọng hơn là nàng ta không có nays

sinh tình cảm với thánh tôn, nên có thể tỉnh táo nhìn ra chuyện này.

Vu Cường Thịnh đi tới bên cạnh Yến Phi Anh, nói nhỏ: “A Anh, chơi đủ rồi, đi được chưa?”

Con người Yến Phi Anh đảo tròn: “Muội không có chơi.” Bình thường Vu sư huynh rất trầm ổn, sao đến thời khắc mấu chốt lại không cẩn thận như vậy? Người ở đối diện là người không thể chọc nổi, ngộ nhờ họ tưởng rằng mình xem bọn họ là đồ chơi thì phải làm sao? Nhất định sẽ gặp phiền phức!

Vu Cường Thịnh qua loa gạt đầu: “Được, được, được, muội không có chơi.” Hắn ta nhìn thoáng lên trời nói: “Sắp qua buổi trưa rồi, mau đi thôi. Ngựa của muội bị thương, cười chung ngựa với Tần Nhân đi.”

Yến Phi Anh chép miệng, không muốn rời đi như vậy. Ánh mắt của nàng ta như có như không rơi vào nhóm Thủy Lung, một hồi lâu cũng tìm ra manh mối, trong bốn người, người đàn ông đeo mặt nạ không phải người làm chủ, người có quyền quyết định chính là người phụ nữ mang thai kia.

“A Anh!” Vu Cường Thịnh thấy Yến Phi Anh ngồi lâu không nhúc nhích, giọng điệu có chút nghiêm khắc.

Yến Phi Anh đứng lên, nhưng không đi cùng Vu Cường Thịnh, mà đi về phía nhóm Thủy Lung: “Các ca ca tỷ tỷ, mọi người cũng đến thành Hồng Phong sao?”

Lúc này, bốn người Thủy Lung cũng đứng lên, xem chừng muốn lên đường.

Đối mặt với câu hỏi của Yến Phi Anh, Thủy Lung chỉ nhẹ gật đầu một cái.

Con đường này đi qua bản địa chính là thành Hồng Phong.

Sau khi Yến Phi Anh chiếm được đáp án, không tiếp tục dây dưa nữa. Nàng ta tin chỉ cần có mục tiêu giống nhau, đương nhiên sẽ có cơ hội gặp lại, cùng lên đường cũng không thành vấn đề.

Nhưng, rất nhanh hiện thực tàn khốc phá vỡ ảo tưởng của nàng ta.

Có hai người xuất hiện nhanh chóng dọn dẹp bàn ghế trà cụ, kẻ đó nhanh chóng rời đi.

Bốn người khiêng kiệu đứng giờ đi tới, chờ Thủy Lung lên kiệu, bốn người khiêng kiệu thay đổi tốc độ nhẹ nhàng khi này, trái lại dùng chân điểm nhẹ lên ngọn cỏ, nhanh chóng mang ván kiệu rời đi, không tới vài giây liền biến mất tăm.

Nhân công tử và Mộc Tuyết nhìn một màn, không cần nghĩ cũng biết bốn người khiêng kiệu được thánh tôn ra lệnh làm như vậy.

Mộc Tuyết nói nhỏ: “Loại hành động này thật giống Võ vương gia, thảo nào Lung tỷ tỷ đối xử khác biệt với hắn.”

“Nàng nói cái gì?” Nhân công tử đứng bên cạnh nghe không rõ.

Mộc Tuyết nhìn hắn một cái, không nói gì. Đi tới bên cạnh ngựa của mình, phóng lên ngựa đuổi theo ván kiệu.

Nhân công tử cũng vội vàng đuổi theo.

Yến Phi Anh trở mặt nhìn bọn họ biến mất trong chớp mắt, chép miệng không biết nên nói gì mới tốt.

Vu Cường Thịnh thấp giọng sợ hãi than: “Bọn họ là ai?” Lúc này, hắn ta hoàn toàn không phát hiện xung quanh có ám vệ, càng miễn bàn trình độ khinh công của bốn người khiêng kiệu, khinh công của bọn họ còn cao hơn cả hắn ta.

“Ai biết, tóm lại rất lợi hại.” Yến Phi Anh đáp lời, chạy về phía cô gái còn lại của đội ngũ – Tần Nhân: “Tần tỷ tỷ, xem ra muội phải chen chúc với tỷ rồi.”

“Đến đây, cũng không phải lần đầu tiên.” Tần Nhân trêu ghẹo.

“Ồi chào...” Vu Cường Thịnh bất đắc dĩ nhìn Yến Phi Anh, có rất nhiều lời còn chưa kịp nói.

Hắn ta muốn hỏi, nếu biết đối phương lợi hại, vì sao còn muốn trêu chọc, lẽ nào muội ấy không biết hiện tại bọn họ tuyệt đối không thể gây phiền phức sao?

Bởi vì người khiêng kiệu có sức khỏe tốt, nên nhóm Thủy Lung đến thành Hồng Phong sớm hơn dự tính.

Dùng chân ở một thôn trang nghe nói là thuộc về thánh tôn ở thành Hồng Phong, sau khi ăn xong cơm trưa, thánh tôn liền nói có việc liền rời đi.

Sắc trời dần tối, Thủy Lung bị Mộc Tuyết kêu vào phòng, không cho nàng ngồi ngoài gió.

“Ở lại đi.” Thủy Lung nhìn Mộc Tuyết muốn ra ngoài nói.

Mộc Tuyết sừng sốt, rồi nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, cười khê: “Không phải có chuyện muốn nói với ta à?”

“Rõ ràng như vậy à?” Mộc Tuyết lộ vẻ mặt thất bại, đi tới bên cạnh Thủy Lung ngồi xuống.

Thủy Lung: “Quan tâm sẽ bị loạn.”

Mộc Tuyết im lặng nhìn nàng, trong một lúc không biết nói gì. Thủy Lung để mặc nàng ấy nhìn, không có thúc giục.

Bầu không khí giữa hai người yên tĩnh, chừng hai phút trôi qua, Mộc Tuyết mới nhẹ giọng nói: “Lung tỷ tỷ, có phải tỷ thấy thánh tôn có nhiều điểm giống với Võ vương gia, nên mới đối xử khác biệt với ngài ấy?”

Thủy Lung đã đoán được Mộc Tuyết sẽ hỏi chuyện này, bình thường Mộc Tuyết ít để ý đến vấn đề tình cảm của nàng, lần này nàng ấy hỏi ra miệng ắt là rất lo lắng.

Nếu vẫn nhìn không hỏi, e rằng tinh thần của nàng ấy không tốt.

Bởi vậy, Thủy Lung mới chủ động cho nàng ấy cơ hội.

“Có nguyên nhân này.” Thủy Lung đáp.

Ánh mắt Mộc Tuyết thoáng hiện lên tia sốt ruột: “Thế nhưng, thánh tôn vẫn là thánh tôn, không thể nào là Võ vương gia được. Lung tỷ tỷ, con người của thánh tôn quá thần bí, trước đây muội chỉ nghe truyền thuyết của hắn... Hắn, sợ là sư phụ cũng phải kiêng dè.”

Kể từ khi biết thân phận của thánh tôn, trong lòng Mộc Tuyết không ngừng lo lắng, sợ Thủy Lung chơi với lửa có ngày chết cháy.

Dựa vào võ công và địa vị, cộng thêm thể lực mạnh mẽ hiện giờ của Thủy Lung, trên đời thật sự có rất ít người đối phó được nàng, thế nhưng Thủy Lung lại có tình trêu chọc nhân vật mạnh mẽ hiếm có trong thiên hạ.

Trong giang hồ, thánh tôn có thể sánh bằng hoàng đế, thậm chí còn hùng mạnh hơn cả hoàng đế. Chỉ cần hắn nói một câu, cái ghế võ lâm minh chủ nhất định sẽ nằm trong tay hắn, quần hùng trong giang hồ sẽ làm việc cho hắn.

Đây cũng là lí do, Âm Đế nổi danh cùng hắn được gọi là Đế.

Trong mắt của giang hồ, thánh tôn chính là tôn chủ danh môn chính phái, ở tít trên cao. Âm Đế là đế vương bóng bối. Không thể nói Âm Đế chính là tà ma ngoại đạo, danh tiếng luôn không cao thượng bằng thánh tôn.

Trên thực tế, Mộc Tuyết không hiểu, rõ ràng thánh tôn tàn sát không ít danh môn chính phái, vì sao danh tiếng của hắn vẫn cao thượng, thuần khiết như vậy?

Một bàn tay để lên đầu Mộc Tuyết, không nặng không nhẹ xoa, khiến Mộc Tuyết tỉnh táo, ngược mắt lên nhìn gương mặt tươi cười của Thủy Lung.

“Yên tâm, ta biết rõ.” Thủy Lung trấn an Mộc Tuyết, giống như nhớ ra chuyện gì, cười khê: “Nếu giống nhau, phương pháp dạy dỗ cũng không khác mấy.”

Mộc Tuyết trở mắt: “Lung tỷ tỷ có biết Nạp Mỗ Nhi có ý nghĩa gì không?”

“Cái gì?” Thủy Lung bình tĩnh hỏi.

“Đây là cách xưng hô thần thánh của dân tộc thiểu số xa xưa, để gọi trong định mệnh...” Mộc Tuyết đem những điều mình biết nói ra.

Thủy Lung lắng lắng nghe, sau khi nghe xong cũng không có phản ứng lớn. Trái lại, ý cười trên khóe miệng càng sâu hơn, cũng tăng thêm nhẹ nhàng mà hàm ý sâu xa, làm người ta không hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Lung tỷ tỷ?” Mộc Tuyết phát hiện sự khác thường của Thủy Lung, không nhìn được nhắc nhở: “Nếu vương gia biết Lung tỷ tỷ tìm người khác làm thể thân cho hắn, nhất định sẽ gay go.”

“Ha ha.” Thủy Lung cười: “Ngay cả người cũng biết hắn sẽ làm om sòm lên à?”

Sắc mặt Mộc Tuyết lóe lên sự lúng túng, nói một người đàn ông quây om sòm, thực sự không phải là lời khen ngợi. Nhưng, trải qua một đoạn thời gian sống chung, nàng ấy cảm thấy lấy tính cách chiếm của của Võ vương gia, nhất định sẽ không được yên lành.

“Hắn muốn quây, cũng phải xuất hiện trước mặt ta mới được.” Thủy Lung nói.

“Lẽ nào...” Vẻ mặt Mộc Tuyết thay đổi: “Lung tỷ tỷ gần gũi với thánh tôn, không chỉ vì hắn cùng Võ vương gia có chút giống nhau, mà là vì muốn dẫn dụ Võ vương gia xuất hiện?”

Tiếng cười của Thủy Lung dần ngưng, bỗng nói với Mộc Tuyết: “Nếu ta nói, thánh tôn chính là con mèo lớn kia thì sao?”

“Cái gì?” Mộc Tuyết cả kinh, sau đó cẩn thận suy nghĩ lại, nhủ mảy lác đầu: “Lung tỷ tỷ, thánh tôn và vương gia có điểm tương đồng, nhưng cũng có chỗ khác nhau. Bọn họ một là thánh tôn nổi danh đã lâu trong giang hồ, một là vương gia của Tây Lăng...” Mặc dù không nói trắng ra, nhưng ý tứ rất rõ ràng, hai người này căn bản không phải một.

“Không phải thì thôi.” Thái độ Thủy Lung vẫn thờ ơ như cũ. Thấy chân mày Mộc Tuyết không có xu hướng giãn ra, nàng cười nói: “Nói đi nói lại, ta cũng không có thiệt thòi gì.”

"Lung tỷ tỷ!"

"Tin tưởng ta."

Một câu nói, một nụ cười, không hiểu sao lại khiến Mộc Tuyết bình tĩnh lại.

Nàng ấy im lặng nhìn Thủy Lung, sắc mặt khôi phục lại vẻ ngoan ngoãn ngày thường, nhỏ giọng nói: “Dạ.”

‘Cô cô ~’ Tiếng chim kêu kì quái vang lên, ngay sau đó, cửa sổ đánh tiếng vang.

Thủy Lung đứng lên đi mở cửa sổ.

Hắc Ứng Đầu Hói đứng ngoài cửa sổ, đôi mắt cá chết trừng Thủy Lung.

Thủy Lung cười híp mắt sờ sờ đầu của nó ----- Đầu Hói.

‘Cô!’ Đầu Hói hét lên một tiếng, nhanh chóng thoát khỏi tay Thủy Lung, giờ một chân lên.

Thủy Lung liền thấy ống trúc cột ở chân nó, ánh mắt nàng sâu thẳm.

Nếu không phải tin tức thật quan trọng, sẽ không cho Đầu Hói đưa tin cho nàng.

Thủy Lung gỡ ống trúc xuống, lấy bức thư trong đó ra.

Sau khi đọc xong nội dung, vẻ mặt Thủy Lung liền có chút biến hóa.

Mộc Tuyết ở bên cạnh phát hiện, bước tới thăm dò, sắc mặt cũng biến đổi theo, tâm tình phức tạp nhìn Thủy Lung: “Lung tỷ tỷ, cái này...”

Hết chương 179

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Chương 180: Thánh tôn, Âm Đế

Trăng sáng treo lơ lửng giữa bầu trời, mây mù mỏng như vải sa vẩy quanh, khiến trời đêm thêm quang đãng, người không có lòng dạ thanh thản nhìn thấy trời đêm cũng phải khen ngợi một tiếng. Tối nay thật tốt.

Đêm trăng, phía đông thành Hồng Phong, cánh rừng nổi tiếng của Hồng Phong. Thánh tôn ngồi một mình trong đình tạ Hồng Phong, cả khuôn mặt đều bị mặt nạ vàng kim che giấu.

Từ xa nhìn lại, hần giống như một bức tranh, từng nét vẽ lưu loát sinh động, bộ dạng tự nhiên.

Hần không có chuyện gì làm, ban đêm ban hôm chạy tới đây ngồi ngắm cảnh à? Đương nhiên không phải!

“Chơi mèo bắt chuột vui lắm à?” Bỗng nhiên thánh tôn nghiêng đầu, đôi mắt khê rử xuống không nhìn bất kì nơi nào.

Rừng Hồng Phong không có bất cứ bóng dáng nào khác, thánh tôn cách không hái lá, bắn về một phía nào đó.

Không thể nghi ngờ, có một người xuất hiện.

Người xuất hiện mặc quần áo màu đỏ sậm kết hợp với trường bào tông màu thẫm, che cả người hần ta kín mít. Hần có gương mặt bình thường, liếc nhìn một cái liền quên. Nhưng khí chất trên người khiến người ta khó quên.

“Thánh tôn.” Giọng điệu người này không chút tình cảm, giống như tiếng gọi bình thường, càng giống như xác nhận thân phận.

Thánh tôn nghiêng người, động tác có chút lười biếng dựa vào cây cột của đình tạ, con ngươi sau mặt nạ như có như không đảo qua người đàn ông trước mặt, thái độ qua quýt.

“Ám Đế trong truyền thuyết là cái đức hạnh này à.” Giọng điệu không nói rõ là tiếc nuối, cũng không cố ý châm chọc, nhưng lại khiến người ta càng khó chịu hơn.

Thì ra người đàn ông đột ngột xuất hiện này chính là Ám Đế nổi danh đã lâu trong giang hồ.

Nếu người khác biết thánh tôn và Ám Đế tụ tập ở nơi này, nhất định không kiềm chế được tò mò chạy đến vây xem.

“Khiến người thất vọng rồi.” Ám Đế không mặn không nhạt nói.

Thánh tôn gật đầu, xác thực đúng là như vậy.

Hình như nét mặt của Ám Đế có chút co quắp, rất nhanh liền khôi phục, làm người ta không nhận được nghĩ có phải mình gặp ảo giác hay không?

“Nếu người đã cố tình để lộ dấu vết dẫn dụ ta tới đây, sẽ không vì muốn nhìn mặt ta thôi chứ?”

Thánh tôn nói: “Sai rồi. Xác thực mà nói, bản tôn chỉ muốn nhìn dáng dấp của kẻ nổi tiếng ngang ngửa mình thôi.”

Ám Đế im lặng nhìn hắn.

Một lúc lâu trôi qua, thánh tôn vẫn ngồi trong đình tạ uống rượu như cũ, Ám Đế thì đứng ở ngoài đình tạ, như bức tượng đá ngàn năm không nhúc nhích.

Bỗng nhiên, Ám Đế xuất hiện trước mặt thánh tôn, chiêu thức lăm lết lại mờ ảo, nhìn vui mắt vui tai lại ẩn chứa nhiều sát khí, giống như muốn chém giết thánh tôn ở tại đây.

Thánh tôn phản ứng hết sức nhạy bén, nhanh nhẹn, không chút hoang mang chống lại hấn ta.

Trong chớp lát, hai người giao thủ hơn mười chiêu. Cũng không phải chiêu thức có tiếng động lớn, lúc hai người tách ra, trở lại vị trí của mình.

Nếu như không phải trên mặt đất có nhiều lá cây, có lẽ người khác cảm thấy, lúc này hai người bọn họ giao thủ là ảo giác, kì thực hai người căn bản không có nhúc nhích.

“Tuổi tác của thánh tôn, có được công lực như vậy, thực sự rất cao.” Lời nói của Ám Đế ngầm lướt qua ý khen ngợi và kiêng dè.

Thánh tôn cười khê, tiếng cười thanh nhã kết hợp với mặt nạ vàng kim, trang phục màu trắng, phong thái xuất sắc giống như trích tiên ở ẩn trong rừng núi.

Khó trách người trong giang hồ coi hắn là đại diện của chính phái. Chỉ cần nhìn bề ngoài, quả thật, khí chất thuần khiết hơn hấn ta mấy phần.

Nhưng, lời hấn nói ra, không có phong độ như bề ngoài của hấn: “Người cũng... càng già càng dẻo dai.”

“...” Ám Đế im lặng trong chớp mắt, hiển nhiên bị lời hấn nói làm ngẹn họng.

Ngày trước, hấn ta nghe nói tính cách thánh tôn Thăng Tiên Sơn bí hiểm, kì quái lại hay thay đổi, có thể nói là tùy hứng. Chỉ nghe tiếng chứ chưa từng gặp mặt, vốn nghĩ rằng chủ tử của Thăng Tiên Sơn, nhân vật ở tít trên cao được nhiều người ở ẩn nguyện ý phục tùng, cổ quái như thế nào cũng không vượt qua mức này. Thế nhưng khi chính mắt nhìn thấy, hấn ta mới cảm nhận được mức độ tùy hứng của vị thánh tôn cổ quái này.

Bản tính Ám Đế cũng không nóng nảy, cố tình thánh tôn lại khiến hấn phải kiêng dè, để lộ bản tính trước mặt hấn, tính tình liền chịu đựng: “Nếu gặp lại, liền nói chuyện chính sự đi.”

Thánh tôn hỏi: “Chính sự người nói là gì?”

Ám Đế trầm giọng nói: “Ta – người xưa nay nước giếng không phạm nước sông, không biết tại sao thánh tôn đột nhiên muốn đối phó ta?”

Thánh tôn làm bộ kinh ngạc nói: “Bản tôn thả người của người về, y không có đem lời của bản tôn truyền cho người à?”

Người được hấn thả về? Truyền lời? Đương nhiên là có truyền lời tới tai Ám Đế, nhưng lí do của đối phương có chút khó hiểu, người có chức vị cao như bọn họ, làm sao vì lí do không rõ ràng, đi đắc tội với người có thực lực tương đương mình?

“Thánh tôn không cảm thấy lí do đó rất trẻ con sao?” Ám Đế lạnh giọng.

“Người ở trong mắt của bản tôn, chính là một trò đùa.” Thánh tôn khê nói, giọng nói không vui không buồn, thật tự nhiên.

Ám Đế nhú mày: “Đường như thánh tôn rất có thành kiến với ta.”

Thánh tôn lạnh nhạt nói: “Lý do người đã biết, không cần hỏi nhiều.”

“Vi một cái danh tiếng, thánh tôn lại làm lớn chuyện thành như vậy, đúng là còn trẻ tuổi.” Giọng điệu Âm Đế mang theo chút châm biếm, lộ ra ít bản tính của hắn ta.

“Không cần nhắc nhở mình già.” Thánh tôn thờ ơ nói.

Trong rừng Hồng Phong gió lạnh từ từ, giống như bị khí thế của hai người bức bách, càng thêm lạnh thấu xương.

Sau đó, vẫn là Âm Đế mở miệng trước, lạnh nhạt nói: “Ngươi diệt Thập Tự Môn, Bát Vân Huyệt của ta, ta liền hủy Trường Nhạc Cung của ngươi, ngươi thực sự muốn tiếp tục đấu đá với ta nữa sao?”

Trường Nhạc Cung nổi danh là tà phái trong giang hồ, nhưng không có mấy người biết, trên chủ nhân của Trường Nhạc Cung còn có người, chủ tử thật sự đứng sau Trường Nhạc Cung chính là thánh tôn Thăng Tiên Sơn.

Thánh tôn không chút phản ứng, tựa như hắn và Trường Nhạc Cung không có quan hệ gì.

Ánh mắt Âm Đế càng thêm tối đen, hắn ta sống lâu như vậy, gặp không ít người, đáng tiếc lại nhìn không thấu vị thánh tôn này. Rõ ràng tuổi tác không lớn, nhưng lại tùy hứng khiến người ta không làm gì được, trầm tĩnh mà bí hiểm, hệt như đáy biển sâu không thấy đáy.

“Ngươi không để ý đến danh tiếng sao? Không biết nếu người trong giang hồ biết kẻ đứng sau tà phái Trường Nhạc Cung là thánh tôn, bọn họ sẽ có phản ứng gì nhỉ?”

“Thật đông dài.” Cuối cùng thánh tôn cũng lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng, lười biếng: “Không phải vì muốn giải hòa với bốn tôn ư?”

Mắt Âm Đế lạnh lẽo, nhưng không phủ nhận.

Quả thật hắn ta không muốn đối địch với thánh tôn, không phải sợ đối phương, mà vì đánh nhau với đối phương, sẽ quấy rầy rất nhiều kế hoạch của hắn, như vậy sẽ tăng thêm nhiều phiền phức cho hắn ta.

Không ai biết thế lực của thánh tôn bao lớn, rốt cuộc có bao nhiêu tài sản, ngay cả hắn ta cũng không biết.

Người ta giống như từ trên trời rơi xuống, từ mười năm trước danh tiếng của hắn đã tràn lan, sau đó càng không thể cứu vãn.

Vì vậy, khi thanh danh của thánh tôn nổi như chim khách, nhưng cũng chỉ là thiếu niên, thậm chí tuổi còn trẻ con.

Thiên tài tuyệt thế ngàn năm có một như thế, khi chưa trưởng thành thì thôi, một khi trưởng thành, nhất định khiến lòng người phức tạp, lại hết sức cố kỵ.

Thánh tôn phát tay áo, lạnh nhạt nói: “Bốn tôn muốn thì nhất định sẽ làm. Chờ ngày nào đó bốn tôn không còn hứng thú, ngươi muốn chơi đùa với bốn tôn, bốn tôn cũng lười để ý ngươi.”

Giọng điệu bốc đồng khiến Âm Đế đang bắt đầu dĩ càng thêm đè nén.

Hắn ta không khỏi buồn bực, vì sao người càng có bản lĩnh, tính cách lại càng cổ quái? Một thiên tài kết hợp với tính cách cổ quái, thì đó chính là tai họa!

“Ngươi có tình ý với Bạch Thủy Lung của thành Nam Vân.” Âm Đế đột nhiên nói.

Động tác của thánh tôn hơi khựng lại, sau đó chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Âm Đế, mặt nạ vàng trong bóng tối mờ mịt càng thêm cảm xúc uy phong.

“Người phụ nữ có mạng bên cạnh ngươi chính là Bạch Thủy Lung.”

Thánh tôn vẫn im lặng.

Âm Đế nói: “Kỳ thật, ta ngươi có thể hợp tác.”

“Hợp tác?” Thánh tôn hỏi ngược lại.

“Đúng vậy.” Âm Đế nói: “Ta chỉ muốn thiên hạ bốn nước đều bị diệt, ngươi có thể giành được giang sơn và Bạch Thủy Lung.”

“Ha ha.” Thánh tôn vui sướng cười ra tiếng, hỏi Âm Đế: “Vậy không phải ngươi chịu thiệt rồi sao? Phá hủy thiên hạ của bốn nước là ý gì?”

Âm Đế nói: “Giống như hứng thú nhất thời của ngươi chính là đối phó ta, còn hứng thú cả đời ta chính là phá hủy thiên hạ này. Không phải ngươi trong thiên hạ đều gọi ta là ác nhân sao? Ta đây liền ác cho bọn họ xem.”

Lí do này người bình thường sẽ không tin, nhưng lấy thói quen bốc đồng của thánh tôn mà nói, lí do này chân thực hơn bất kì lí do nào.

Thánh tôn nhẹ nhàng gật đầu: “Hứng thú của ngươi như thế nào, bốn tôn mặc kệ. Nhưng hiện tại, bốn tôn rất không hứng thú.”

Âm Đế ngăn người, phía trước nghe tiếng cười của thánh tôn, rõ ràng là vui sướng mới đúng. Tại sao hắn lại nói không vui. Như vậy khác biệt thật lớn, khiến Âm Đế sững sờ trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt, khiến thánh tôn trả giá cao.

Luồng gió kinh khủng đánh úp tới Âm Đế, làm Âm Đế còn ngây ngốc không tránh kịp, bị đánh bay xa ba thước, cổ họng có vị tanh.

Hắn ta ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt nhìn thánh tôn.

Thánh tôn đứng lên, đi vài bước tới trước mặt Âm Đế, giọng nói thanh u trong đêm tối, giống như quỷ mị nguy hiểm: “Người bốn tôn thích, đương nhiên sẽ tự mình bắt vào tay, không cần ngươi quyết định hoặc biểu tặc.”

Giờ khắc này, Âm Đế tới từ này giờ, lần đầu tiên đối mặt với thánh tôn.

Trong cặp mắt kia giống như có lửa cháy, con ngươi rất trong suốt, khiến ánh sáng điên rồ càng rõ ràng hơn.

“Bốn tôn nói cho ngươi biết, Bạch Thủy Lung là người bốn tôn nhìn trúng, sớm muộn gì cũng là người của bốn tôn, ngươi là cái thá gì, có tư cách gì mà đòi quyết định nàng ấy thuộc sở hữu của ai?” Thái độ thánh tôn thay đổi thất thường, một khắc trước còn thanh nhã, dịu dàng như trích tiên. Hiện tại, hắn nóng nảy, lạnh lùng giống như tà thần. Cổ tình thanh âm của hắn lại từ tính thanh u như trước, thật khiến người ta vừa mừng vừa sợ: “Bốn tôn cẩn thận quý trọng, hận không thể phụng trong tay mà che chở, hận không thể bỏ vào túi mang theo bên mình, ấy vậy mà ngươi lại xem nàng là đồ vật để hợp tác...”

Thánh tôn không chút sát khí, lại khiến người ta cảm thấy hung ác ừn ừ kéo tới.

Ánh mắt Âm Đế biến đổi, không khỏi kinh ngạc nhìn thánh tôn.

Hắn ta biết Bạch Thủy Lung đẹp, đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng hắn ta không nghĩ thánh tôn là loại người sẽ bị sắc đẹp mê hoặc, càng không tin thánh tôn chỉ mới gặp Bạch Thủy Lung có vài ngày đã thật lòng thật dạ với nàng. Những lời khi này nói chỉ là suy đoán và thăm dò, ai dè rước lấy sự điên cuồng của thánh tôn.

“Ngươi có bệnh!” Âm Đế kiến thức rộng rãi, lập tức phát hiện tình huống của thánh tôn có vấn đề, ánh mắt hắn quá khủng khiếp.

Thánh tôn hừ lạnh, cười.

Hai người ngừng chốc lát, lại đánh tiếp mấy chiêu.

Lần này, động tĩnh lớn hơn lần trước rất nhiều, cây cối trong vòng mười thước đều bị chặt đứt, đổ nghiêng ngã.

Như vậy có thể thấy được, mặc kệ ai trong hai người có một người không xét, trong chiêu thức của đối phương, nhất định sẽ trọng thương.

‘Cô cô ~’ Tiếng chim khê kêu, nhỏ đến mức người bình thường không thể chú ý, nhưng lại làm thánh tôn và Âm Đế cùng thu tay lại, rơi vào thế giằng co.

Âm Đế lạnh lùng nói: “Ta không muốn dây dưa với ngươi, cũng không muốn hại Bạch Thủy Lung, ngươi có thể tiếp tục suy nghĩ việc hợp tác với ta.” Không đợi thánh tôn trả lời, hắn ta ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời màu đen, màu lông của con chim kia cũng đen, rất thích hợp để che giấu. Hắn hàm ý sâu xa nói với thánh tôn: “Ngươi cần hiểu rõ, người trong lòng Bạch Thủy Lung là kẻ khác, nếu Bạch Thủy Lung tìm ra hành tung của người kia, ngươi nghĩ rằng nàng sẽ tiếp tục đi cùng ngươi sao? Tiếp tục ôn hòa với ngươi ư?”

Thánh tôn im lặng một lúc, để Âm Đế cho là mình hòa một ván. Đáng tiếc, đối phương đeo mặt nạ vàng kim, nếu không sắc mặt của đối phương nhất định rất thú vị.

Nhưng, trên thực tế, đúng là như vậy à?

“Nàng phát hiện?” Thánh tôn hỏi.

Âm Đế lạnh nhạt nói: “Hiện tại, có lẽ Bạch Thủy Lung đã phát hiện.”

Nhưng lời này để lộ suy nghĩ của người khác.

Thánh tôn khê nói: “Đầu tiên, chủ động dụ người ở bên cạnh nàng ấy rời đi, sau đó chủ động đưa tin của người kia đến tay nàng ấy.” Dừng một chút, hắn ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn Âm Đế: “Ngươi đúng là lão hồ đồ, Túc Ương.”

Khi hai chữ cuối hạ xuống, tâm tình của Âm Đế thay đổi.

Người biết được thân phận và tên của hắn ta đã ít lại càng ít, chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Thánh tôn vừa kêu liền gọi đúng tên hắn ta, không chút do dự, chứng tỏ hắn không phải thăm dò hoặc lừa hắn ta.

Ván này, chính hắn ta thua!

Thánh tôn biết thân phận của hắn ta, thậm chí có thể biết nhiều nữa chứ.

Thế nhưng hiểu biết của hắn ta với thánh tôn đã ít càng ít.

Thánh tôn nói: “Túc Ương, bốn tôn và người từ từ chơi.” Sau khi dứt lời, hắn liền không để ý đến phản ứng của Âm Đế, bóng dáng bay đi như chim nhạn.”

Trong rừng Hồng Phong, chỉ còn một mình Túc Ương đứng đó. Nhìn theo phương hướng thánh tôn rời đi, thật lâu không nhúc nhích.

Ước chừng ba phút sau, Âm Đế mới hoàn hồn, không hề che giấu sắc mặt, ánh mắt phức tạp nhìn về nơi xa, nhẹ nhàng thở dài.

“Quý trọng như tìm phổi, phùng ở trong tay che chở, bỏ trong túi mạng theo bên người...” Hắn ta cúi đầu ní non, âm thanh hòa trộn trong gió đêm, cũng mơ hồ: “Tiểu Long Nhi, vì sư nên khen người có bản lĩnh, có thể khiến cả đám người có thực lực cao thâm ái mộ si tình? Hay nên oán hận người có bản lĩnh này, nhưng một mực không chịu làm theo lời vi sư, khiến những thế lực hùng mạnh này thành vật cản trở vi sư.”

Lúc này, Thủy Lung đang ở trong thôn trang được người nhớ thương, đúng lúc Đầu Hói gõ cửa, cảm ổng trúc nhìn tình báo.

Nội dung tình báo khiến Thủy Lung và Mộc Tuyết biến sắc, chỉ thấy trên đó viết -----

“Phát hiện hành tung vương gia, đang ở Phi Kính Thiên Sơn, nghỉ là...”

Mộc Tuyết kinh ngạc, lo lắng nhìn Thủy Lung.

Một khắc trước, các nàng còn đang nói về thánh tôn, thậm chí Thủy Lung còn hoài nghi thánh tôn chính là Trưởng Tôn Vinh Cực, một khắc sau, liền được tình báo về Trưởng Tôn Vinh Cực, thật sự là trùng hợp.

“Lung tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Hết chương 180

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Chương 181: Đêm khuya vào phòng

Thủy Lung tiêu hủy tờ giấy cầm trong tay, cười nhạt với Mộc Tuyết: “Không sao.”

Mộc Tuyết nhìn kỹ sắc mặt của nàng, giống như lời nàng nói, vẻ mặt bình bình tĩnh tĩnh như không có chuyện gì. Nhưng, Thủy Lung biến sắc trong chớp mắt, Mộc Tuyết không bỏ lỡ. Việc này khiến Mộc Tuyết hiểu, không phải Thủy Lung không để ý chuyện lần này.

“Lung tỷ tỷ, tỷ định làm gì?” Mộc Tuyết không nhịn được hỏi.

Cho tới nay, Lung tỷ tỷ chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của Võ vương gia, hiện tại, cuối cùng cũng có tin tức của vương gia, Lung tỷ tỷ sẽ làm thế nào đây?

Thủy Lung cười mà không nói, sống mắt khẽ chớp động, dường như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó. Mộc Tuyết đợi một lúc, lại nói: “Lung tỷ tỷ không thích hợp lặn lội đường xa.”

Thủy Lung nói: “Phi Kính Thiên Sơn không tính là xa.”

Ý tứ là quyết định đi! Mộc Tuyết nghe ra ý phía sau lời nói của Thủy Lung, vẻ mặt rầu rĩ, do dự.

Không biết nên khuyên Mộc Tuyết đừng đi, hay là ủng hộ nàng đi tìm người.

Một tay khoát lên đầu nàng, nhẹ nhàng vỗ một cái, Thủy Lung cười khê: “Suy nghĩ nhiều làm cái gì.”

Lẽ nào chuyện này không nên nghĩ nhiều? Mộc Tuyết bất đắc dĩ.

Mỗi lần đều như thế này, rõ ràng là chuyện liên quan đến Lung tỷ tỷ, Lung tỷ tỷ lại luôn bình tĩnh hơn người bên cạnh.

“Nghỉ ngơi đi.” Thủy Lung nói.

Mộc Tuyết nhìn sắc trời bên ngoài, đúng là không còn sớm. Quả thật, không phải thời gian thích hợp để nói chuyện, liền gật đầu.

Mộc Tuyết nhìn bóng lưng Thủy Lung khuất sau cánh cửa, đến khi cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Thủy Lung.

“Phi Kính Thiên Sơn...” Thủy Lung ngồi xuống ghế dựa, chống cằm suy nghĩ.

Phi Kính Thiên Sơn là thánh địa của võ lâm giang hồ. Mỗi lần tổ chức đại hội võ lâm đều tiến hành ở đó, lựa chọn minh chủ võ lâm cũng tổ chức tại đây.

Nàng nhớ, đại hội võ lâm sắp được tổ chức, địa điểm cử hành chính là Phi Kính Thiên Sơn.

Nàng không có ý định tham gia sự kiện náo nhiệt lần này, nhưng hiện tại không cần đắn đo nữa rồi.

Đêm khuya, Thủy Lung sắp xếp lại ý nghĩ, liền xoay người đi vào bên trong cũi áo đi ngủ.

Trên mái ngói xanh của phòng nàng, Đầu Hói một thân đen kịt đứng hòa mình vào trong bóng tối, đôi mắt cá chết nhắm như không nhắm, bất cứ lúc nào cũng quan sát tình huống xung quanh.

Một trận gió đêm thổi tới, khiến Đầu Hói rung mình một cái, lảo đảo ngấm nga hai tiếng.

Đột nhiên, mắt cá chết của nó trùng lớn, biến thành đôi mắt cá chết lồi, cái miệng đỏ sậm há lớn, giống như muốn thét chói tai.

Hình tượng này, hình tượng này giống hệt hoàng hoa khuê nữ thấy hái hoa tặc xuất hiện trong phòng vào nửa đêm.

Nếu lúc này có người nhìn thấy một màn này, nhất định cảm thấy vô cùng buồn cười mà quái dị, nhìn không được giật mình lại buồn cười.

Hiện tại có một người nhìn thấy, nhưng phản ứng của hắn không giống người bình thường.

Hắn đưa tay, bóp mó Đầu Hói.

Tiếng thét chói tai của Đầu Hói cứ như vậy bị bóp nghẹn, vừa lên cuồng hống liền nuốt vào bụng, đau khổ đến mức lông chim đều dựng đứng lên.

“Nếu kêu lên.” Thánh tôn nghiêng người đến gần Đầu Hói, không chút để ý tới hành động uy hiếp một con chim này có bao nhiêu buồn cười. Cố ý đè thấp giọng, âm thanh từ tính sâu thẳm: “Nướng mày.”

“...” Cả người Đầu Hói cứng ngắc, anh dừng duy trì hình tượng mặt đơ và mắt cá chết.

Thánh tôn nhìn nó ba giây, lúc thả nó chim ra, lấy khăn lau tay, từ trên cao nhìn xuống đáng vẻ của Đầu Hói, khiến Đầu Hói ừ ừ đau khổ, trong lòng bí phần không thôi...

Nó bắn sao? Nó rất dơ sao? Mỗi lần ăn xong thứ gì đó, nó đều rửa miệng sạch sẽ mà! Người đàn ông này cũng là sinh vật đáng ghét, và lại, sao mùi vị của người đàn ông này giống nam chủ nhân quá vậy?

Đáy lòng Đầu Hói vô cùng sôi nổi, mặt ngoài vẫn duy trì bộ dạng bị đơ, ánh mắt gọn sóng không hoảng sợ.

Thánh tôn lau tay xong thì vắt khăn đi, vừa khéo khăn tay rơi trúng mặt Đầu Hói.

Xoạch!

Đầu Hói cứng ngắc không nhúc nhích, trong lòng ghen muốn chết, sững sờ không dám làm rớt cái khăn trên đầu.

Ước chừng năm giây sau, Đầu Hói không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mới chậm rãi, thật chậm lắc lắc đầu chim. Tựa như cảm nhận được không có chuyện gì khác, động tác của nó liền mạnh hơn, dùng sức lắc đầu chim——

‘Răng rắc’ —— Tiếng vang rất nhẹ.

‘Cô ~’ Hơi thở mỏng manh, than khóc.

Khăn rơi xuống, cổ của Đầu Hói, hình như vậy hơi mạnh...

Đầu Hói cứng đờ nghiêng người ngã xuống, cánh run rẩy khê vỡ, thoát nhìn có vẻ giống người chết.

Nó quyết định, về sau nhìn thấy đàn ông này, nhất định phải né tránh, tựa như né tránh nam chủ nhân. Bởi vì nhìn thấy bọn họ, nó liền xui xẻo, thật xui xẻo!

Lúc này, thánh tôn hư hồng đang bị Đầu Hói kết luận, treo cửa sổ lên vào khuê phòng của người ta.

Hai ngọn nến trong phòng còn đốt, ánh mắt lơ mơ đủ để thấy tình hình bên trong căn phòng.

Mắt thánh tôn có thể nhìn rõ trong đêm, hắn ngồi xỏm trên bệ cửa sổ nhìn sơ cảnh tượng bên trong, kể đó, tầm mắt dính tại giường ngủ. Hắn nhẹ nhàng rơi xuống đất, im hơi lặng tiếng đi tới bên giường.

Bởi vì Thủy Lung đi ngủ không có hạ màn giường xuống, đã để cho thánh tôn ở đằng xa nhìn rõ dáng ngủ của nàng.

Hắn liền đứng cách đó không xa, không nhúc nhích nhìn, không nói lời nào chỉ đứng xa mà nhìn.

Xem chừng ba phút. Tiếp đó, hắn hơi chau mày, giống như mới bừng tỉnh, đi về phía Thủy Lung.

Đứng trước giường, thánh tôn giơ tay nhẹ nhàng hạ màn giường xuống, mới thả xong một bên, vừa định thả luôn bên còn lại thì không nhịn được ngừng động tác.

Ngón tay, không nhịn được đưa về phía mặt người trên giường, đầu ngón tay và gò má chỉ cách một tấc.

“...” Không có bất kì âm thanh nào, nhưng mắt thường có thể nhìn được cổ họng hắn chuyển động.

Đáng tiếc, không ai nhìn thấy màn này, ánh sáng mờ mờ trong phòng giống như cảnh nền u tối, bởi vì hai người ở bên trong mà ẩm áp. Chàng trai áo trắng khom người tới gần cô gái ngủ say, khoảng cách hai người gần như vậy, vậy mà da thịt không hề đụng chạm.

Hắn cực kì khát khao được chạm vào người trên giường, nhưng hắn cũng rất rất xem trọng người ở trên giường... Nếu có người thứ ba ở trong phòng, nhất định sẽ có suy nghĩ này.

Bởi vì khát vọng cho nên không kiềm chế được, bởi vì quý trọng nên mới sợ đụng vào.

Hai ý nghĩ mâu thuẫn, thánh tôn vẫn duy trì động tác này, liền giằng co một lúc.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Hừm?” Giọng nói mềm nhẹ của cô gái, không có thanh âm khàn khàn của người vừa tỉnh ngủ.

Thánh tôn nhìn cô gái trên giường dần mở mắt, sống mắt không chút sợ hãi, rõ ràng phản chiếu ánh ngược của mình.

Giống như bị ánh mắt kia mê hoặc, lỗ tai thánh tôn cũng mất đi tác dụng, căn bản không nghe rõ Thủy Lung nói gì, cuối cùng, ngón tay còn đang do dự trong không trung rơi vào gò má nàng.

Mặt nạ da người do Nhân công tử làm đúng là hoàn mỹ trong hoàn mỹ, ngay cả độ ẩm của cơ thể người cũng lộ ra. Nhưng thánh tôn cảm thấy chưa đủ, cảm thấy lớp mặt nạ da người này thật giả tạo, ngón tay hắn tự nhiên trượt xuống chỗ nối tiếp của mặt nạ.

Không chỉ vậy, cả người càng tiến gần Thủy Lung hơn, động tác nhẹ nhàng chậm chạp nhưng khiến người ta cảm nhận được cường ép thẳng thắn, cộng với cuồng nhiệt không kiềm hãm được.

Thủy Lung để mặc cho hắn tới gần, không hề có ý phản kháng.

Nụ cười của nàng đối với thánh tôn mà nói là một loại mê hoặc vô cùng. Giống như lưỡi dao cắt đứt lý trí, từng chút cọ sát cắt đứt dây thần kinh kiên cường của hắn, làm cho hành vi của hắn vượt quá phạm vi lý trí.

Một mặt hắn vui mừng vì nàng buông thả, một mặt lại tức giận nàng tùy tiện.

Thời gian hai người bọn họ ở chung rất ngắn ngủi, mặc dù hắn biểu hiện yêu thích rất rõ ràng, nhưng nàng chưa từng cho hắn đáp án rõ ràng, vì sao có thể để hắn tùy ý gần gũi, thân mật đến mức này?

Nếu hôm nay, người vào đây không phải hắn, nàng cũng sẽ như vậy sao?

Hay là, nàng vì hắn giống với tên Đại Miêu kia, lại xem hắn là kẻ thế thân, cho nên mới thả lỏng?

Lòng thánh tôn giống như cuộn len vướng víu, lại còn bị con mèo đùa giỡn, khiến cuộn len rối thành một đoàn. Nhưng, mặc kệ trong bụng có bao nhiêu thắc mắc và xoắn xýt, hành động của hắn vẫn tiến hành rất tự nhiên. Phần quan trọng của ý thức đã bị cô gái trước mắt chiếm giữ.

Giờ phút này, hắn thầm nghĩ gần gũi nàng, chạm vào nàng, muốn nhiều hơn nhiều hơn nữa, gần hơn nữa.

Về phần vấn đề có gan quấy nhiễu hay không, để sau đi!

Cuối cùng, mặt của hai người cũng chạm nhau.

Nói chính xác hơn là, mặt nạ của hai người chạm vào nhau.

Một bên là mặt nạ da người, bên kia bị mặt nạ màu vàng kim ngăn trở.

“...” Thánh tôn tỉnh táo lại.

Thủy Lung nhìn đôi mắt thánh tôn gần sát mặt mình, thấy đôi mắt tinh khiết kia không hề che giấu ảo não và xoắn xýt, cùng với một chút ngây ngô.

“Phốc.” Thủy Lung phun cười, sau đó liền cười không ngừng: “Ha ha...”

Thân thể Thủy Lung cười đến run rẩy, vỗ vỗ đầu vai thánh tôn: “Đồ ngốc.”

Lúc này, thánh tôn ngốc nghếch vẫn im lặng.

Thủy Lung dùng tay chống lên vai hắn, đẩy nửa người hắn đứng lên, bản thân cũng ngồi ở trên giường, nụ cười còn chưa biến mất nhìn thánh tôn.

Thánh tôn đứng ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Nàng cố tình mê hoặc ta?”

Giọng điệu này, nghe giống như hắn mới là nạn nhân, làm như hắn bị uất ức.

Thủy Lung khoanh tay, híp mắt theo dõi hắn: “Nửa đêm lên vào phòng người khác, ngươi còn lý luận?”

“Ta có gõ cửa.” Thánh tôn trợn mắt nói dối.

Thủy Lung như cười như không: “Sau đó đi vào bằng cửa sổ à?”

Thánh tôn thấy lừa gạt không được, liền nói: “Nàng không ngủ!”

“Giọng điệu này của ngươi là sao hả?” Giống như nàng làm chuyện cực kì ác độc vậy.

Thánh tôn nói: “Hiện giờ, nàng nên ăn ngủ ngủ được, chuyện gì cũng đừng nghĩ.”

Thủy Lung còn chưa trả lời, hắn lại nói: “Lúc nên ngủ thì không ngủ, ngủ thì không kéo màn xuống, gió thổi thì làm sao bây giờ?”

Giọng nói của hắn quá dễ nghe, cực kì dịu dàng, êm dịu say lòng người, khiến người ta hận không thể sa vào lòng hắn.

Thánh tôn đến gần, tự nhiên ngồi bên cạnh nàng, nhìn Thủy Lung, ánh mắt không hề che giấu, nhỏ giọng nói: “Bởi vì có tâm sự à?”

Nụ cười nhàn nhạt của Thủy Lung biến mất, sóng mắt long lanh: “Dường như ngươi biết được chuyện gì thì phải?”

Thánh tôn nói: “Ta biết, nàng đây là nhớ đàn ông.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Chương 182: Ta coi chừng nàng

Đêm khuya thanh vắng, trong khuê phòng của cô gái, một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Người đàn ông nói với cô gái nhưng lời như ‘Nàng đây là nhớ đàn ông’, nghe cỡ nào cũng thấy mờ ám, hoặc giả giống bất gian.

Nhưng, Thủy Lung chú ý tầng nghĩa sâu hơn. Từ những lời này, có thể biết được người đàn ông trước mặt thật sự biết được ít chuyện gì đó, đồng thời khó tránh khỏi biết quá nhanh.

Hắn không có sắp xếp nội ứng ở bên cạnh nàng, làm sao hắn biết tin tức của Trường Tôn Vinh Cực đến tay nàng?

Thủy Lung trầm nghĩ trong đầu, mặt ngoài không chút biến hóa, ngay cả ánh mắt cũng không chút rời rạc, lạnh nhạt hỏi thánh tôn: “Làm sao ngươi biết?”

Thánh tôn nói: “Một con ung đầu trọc, ngay cả bay cũng không biết rút xuống trước mặt ta.”

Hắc ung còn nằm trên nóc nhà hóng gió lạnh không hiểu vì sao nó nằm cũng trúng đạn, mang tiếng xấu thay kẻ vô lương tâm nào đó.

“Hành động của ngươi chính là nhìn trộm chuyện riêng tư của người khác.” Đương nhiên, Thủy Lung không tin lý do của thánh tôn.

Mặc dù Đầu Hói sẽ không roi xuống trước mặt thánh tôn, nhưng rất có khả năng thánh tôn đánh Đầu Hói rút xuống.

Chẳng qua là, Đầu Hói trở về báo tin cho nàng... sắc mặt nó không có gì khác thường.

Thánh tôn nói: “Ta chỉ muốn hiểu rõ nàng hơn thôi.”

Tên đàn ông này thật giáo hoạt, dùng giọng điệu vô tội nói cảm động lòng người như vậy, rõ ràng do hắn làm sai trước, trái lại khiến người ta không đành lòng trách hắn, còn thấy cảm động vì hành động của hắn.

Thủy Lung liếc hắt, lười tính toán với hắt.

Thánh tôn khẽ nói: “Muốn đi không?”

“Đi đâu?” Thủy Lung hỏi ngược lại hắt.

“Đi tìm người đàn ông mà nàng nhớ thương.”

“Người biết hắt ở đâu à?”

Thánh tôn không lên tiếng, Thủy Lung liền xác định. Hắt biết nàng có được tin tức của Trương Tôn Vinh Cực, nhưng không biết nội dung chính xác của lá thư.

“Hắt ở Phi Kinh Thiên Sơn.” Thủy Lung không có thừa nước đục thả câu, nói tin tức cho hắt nghe, cười khẽ: “Đây đúng là một nơi náo nhiệt?”

Thánh tôn không nhanh không chậm đáp: “Không thích xem náo nhiệt sao?”

“Ai cũng thích xem náo nhiệt, nhưng trở thành trò đùa của người khác thì không tốt chút nào.” Thủy Lung thờ ơ nói.

“Vậy làm người xem cuộc vui đi.” Thánh tôn chìa tay về phía Thủy Lung, bàn tay sắp đụng đến mặt nàng thì dừng lại, sau đó hơi lệch hướng, vuốt nhẹ mái tóc nàng, dịu dàng đến mức làm người ta nghĩ rằng hai người căn bản không có đụng chạm: “Ta sẽ diễn trò hay cho nàng xem.”

“Thánh tôn đại nhân tự mình biểu diễn à?” Ở bốn chữ xưng hô, Thủy Lung cảm nhận âm lượng, giọng điệu lộ chút dí dỏm, giấu cợt: “Thật đúng là vô kịch long trọng.”

Thánh tôn cảm thấy thanh âm phần đuôi của Thủy Lung tựa như có lưỡi câu, một tiếng ‘thánh tôn đại nhân’ được nàng gọi ra, quanh quẩn bên tai hắt thật lâu, suy nghĩ trong đầu đều bị câu đi.

Thật muốn đụng đụng nàng...

Ngón tay thánh tôn gầy gầy, nhưng thủy chung không có thực hiện khát vọng trong lòng, giọng nói buồn rầu nói với Thủy Lung: “Đừng luôn mê hoặc ta.”

“Người hoa mắt.” Sao cô không biết mình làm ra hành động mê hoặc hắt chứ?

Thánh tôn bướng bỉnh: “Không có. Nàng vẫn luôn quyến rũ ta.” Hắt không có bất cứ ý chỉ trích nàng: “Nàng biết rõ ta có tình ý với nàng, thế nhưng nàng chẳng có chút kiêng kỵ gì với ta.”

“Ý của người là, về sau ta nên kiêng kỵ với người một chút?” Thủy Lung không chút hoang mang cười nói.

Thánh tôn không trả lời vấn đề này của nàng, tự mình kể khổ: “Nàng có biết ta khó chịu lắm không? Nghĩ muốn chạm vào nàng, nhưng không dám chạm vào nàng. Sợ một khi đã chạm vào lại muốn càng nhiều hơn.”

Thủy Lung lười biếng lùi về phía sau, còn chưa dựa vào tường, thánh tôn đã nhanh chóng cầm gối mềm đặt ở sau lưng nàng.

Vì động tác này, hai người càng thêm gần nhau, cả người Thủy Lung đều bị thánh tôn bảo phủ.

Thủy Lung ngửa đầu, ánh mắt lung linh gọn sóng, sạch sẽ lại quyến rũ nói không nên lời, sâu kín nhìn Đế Duyên, nhẹ giọng nói: “Đế Duyên...”

Hai người mặt đối mặt, đôi bên đều nhìn thấy mắt của đối phương, một gọn sóng triu mến, một không kém trong suốt đột nhiên cuộn cuộn nổi sóng xoay vòng, rất nhanh liền sâu hun hút khiến người ta không nhìn rõ.

“Là tình địch của người.” Thủy Lung nói câu tiếp theo, khiến nguyên là tiếng kêu với hắt biến thành xưng hô, hỏi thánh tôn: “Tại sao người sẵn lòng để cho ta đi tìm hắt?”

Thánh tôn trả lời chậm một nhịp. Dây thanh âm khàn khàn hơn so với bình thường: “Hắt không phải là người đàn ông trong lòng nàng sao? Ta đây muốn nhìn xem, hắt có bản lĩnh gì khiến cho nàng nhớ mãi không quên, đồng thời để nàng nhìn rõ, rốt cuộc giữa ta và hắt ai xuất sắc hơn.”

Bởi vì dựa sát vào nhau, hai người nói chuyện đều đề giọng xuống, trong không gian nhỏ hẹp của giường, càng thêm nhập nhằng.

Đột nhiên, thánh tôn nghiêng người dựng lên, nói với Thủy Lung: “Nàng thật độc ác.”

Giọng điệu này có chút uất ức, cùng với ý cười, nghe như thế nào cũng không thấy giống trách móc, lại giống liếc mắt đưa tình hơn.

Trên giường hẹp, Thủy Lung chưa thu hồi chân, vẫn còn giữ nguyên động tác đá người. Có thể tưởng tượng được, nếu vừa rồi thánh tôn không tránh kịp, kết quả sẽ bị kịch như thế nào?

Thủy Lung càng vô tội hơn hắt: “Không phải người bảo ta kiêng kỵ người nhiều hơn à?”

Thánh tôn quyết không cho qua, Thủy Lung lại nhàn nhạt nói: “Cái bụng.”

Lời này như chú định thân, khiến động tác của thánh tôn dừng lại, cúi đầu liếc bụng Thủy Lung, nhỏ giọng thầm mắng: “Vật nhỏ phiền toái.”

“Dù sao cũng không phải giống của ngươi.” Thủy Lung nhàn nhạt chế nhạo.

Thánh tôn nhìn về phía nàng, nói: “Nàng là của ta, nó cũng là giống của ta.”

Thủy Lung từ chối cho ý kiến.

Thánh tôn lẳng lặng nhìn nàng một hồi, tiếp theo lui về phía sau hai bước, nói: “Trong lòng đã có quyết định thì đừng suy nghĩ nhiều làm gì, nghỉ ngơi sớm đi...” Lời nói còn chưa hết liền dừng lại.

Sắc mặt Thủy Lung thay đổi trong chớp mắt, bàn chân đạp một cái, nghiêng người sang bên.

Vài miếng ám khí nhọn bén lạnh từ ngoài bắn vào, mục tiêu chính là hai người ở trong phòng, chính xác hơn chính là Thủy Lung ở trong giường.

Thủy Lung vừa tránh, chính là tránh ám khí kia. Nhưng, nửa đường lại bị thánh tôn ngăn chặn.

“Nàng đừng cử động.” Thánh tôn dặn dò Thủy Lung một tiếng, người liền bay ra ngoài cửa sổ.

Đêm khuya, ngoài phòng, thánh tôn không chút do dự đánh một chưởng về phía một thân cây, sức mạnh to lớn đánh cây to lớn nứt toác. Một bóng đen nhanh chóng bay vọt ra, tốc độ nhanh không gì sánh bằng, chớp mắt liền biến mất trong đêm.

Thánh tôn đứng giữa đồng lộn xộn, khom lưng dùng khăn thấm lên bãi vết máu.

“Thánh tôn.” Ân Phượng xuất hiện, quỳ gối trước mặt thánh tôn, đầu cúi thấp: “Xin thánh tôn trách phạt.”

Năm bóng dáng khác cũng xuất hiện nơi này, trong tay bọn họ còn xách theo hai người, tổng cộng mười người đều không còn hơi thở.

Mười người chết kia đều mặc đồ đen, khuôn mặt đã bắt đầu hư thối, điển hình kiểu sát thủ không hoàn thành nhiệm vụ thì tự sát.

Năm người vứt xác chết lên mặt đất, một đám cùng quỳ xuống, nửa người trên gần như muốn dán vào mặt đất.

Bọn họ không nói một lời giải thích nào, bởi vì thánh tôn không cần lời giải thích, làm việc không tốt chính là làm việc không tốt. Bọn họ đáng bị trừng phạt.

“Không phải lỗi của các ngươi.” Thánh tôn lạnh nhạt nói.

Giọng nói trong veo không có nhiều cảm xúc, trong đêm rét đầu đông, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp. Điều làm bọn Ân Phượng ấm áp không phải giọng nói của thánh tôn, mà là nội dung trong lời thánh tôn nói.

Thánh tôn nói là... Không phải lỗi của bọn họ?

Đây là không trách tội bọn họ à? Cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ?

Ân Phượng khẽ ngẩng đầu, nhìn lướt qua thánh tôn.

Thánh tôn vứt cái khăn dính máu cho nàng ấy: “Người này giội che giấu hơi thở, các ngươi lại trúng kế diệu hổ ly sơn, không phát hiện là chuyện đương nhiên.”

Một câu nói nhàn nhạt của hắn, đối với đám người Ân Phượng mà nói, đáy lòng vô cùng rung động.

Trời ạ! Thánh tôn đại nhân không những buông tha cho bọn họ, mà còn nói rõ nguyên nhân với bọn họ, đây chẳng lẽ trời sắp đổ mưa đỏ?

Bạch cô nương vạn tuế! Ân Phượng đoán được nguyên nhân làm thánh tôn thay đổi chỉ có một, trong lòng thầm cung kính cảm tạ Thủy Lung như thánh thần.

“Tìm người kia.” Thánh tôn nói.

Ân Phượng cất khăn tay dính máu, nói: “Dạ.”

Thánh tôn phát tay, Ân Phượng và nhóm năm người rất biết điều rời đi, đương nhiên mười cái xác họ mang tới cũng được mang theo.

Thánh tôn nhảy lên nóc phòng, nhìn Đầu Hói nằm trên nóc nhà.

Đầu Hói trừng mắt cá chết nhìn thánh tôn càng ngày càng gần mình, mặt chim đều sắp không giữ được.

Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá! Người đàn ông này muốn làm gì?

Có lẽ trong thời khắc nguy hiểm khiến tiềm lực bộc phát, Đầu Hói mở hai cánh đứng lên, hai cánh vỗ vỗ muốn cách xa thánh tôn.

“Mày muốn tàn phế, cứ việc bay.” Thánh tôn nhẹ nhàng nói.

Hắn dám chắc, Đầu Hói còn chưa bay lên cao, hắn nhất định đánh một chưởng làm cánh nó nát bầy.

Đầu Hói đau khổ quắc queo cứng đờ, không nhúc nhích.

Thánh tôn đứng trước mặt nó, khom người đối diện với nó: “Bọn họ không phát hiện thì thôi, trong khi đó mày là cầm thú mà cũng không phát hiện ra à?”

Cầm thú. . . Cầm thú. . . Cầm thú!

Hai chữ này đang vang vọng trong đầu Đầu Hói, mặc dù nó cũng là một loại cầm, nhưng nó luôn cảm thấy xung hô này chính xác là mắng chửi thì có!

‘Cô ~’ Đầu Hói bị khí lạnh nguy hiểm dọa sợ, vội vã đáp.

Không phát hiện cái quái gì hết, không được à?

Vừa rồi, nó vẫn còn đau khổ, buồn bã không thôi trên nóc nhà.

Thánh tôn di chuyển như tia chớp, bóp cổ nó, nhấc nó lên, bay xuống đất. Không bao lâu đến tầng cây, dí đầu Đầu Hói vào vũng máu, nói: “Ngửi! Nhớ mùi của người này nghe chưa?” (Ngữ: Đại ca anh coi Đầu Hói là chó à :))

“Cô cô ~” Ta không phải chó!

Trong lòng Đầu Hói không dỗi gắt, nhưng vẫn chuyên nghiệp nghe lời ngửi mùi, ghi nhớ mùi vị của vết máu.

“Lần sau còn bắt hụt...” Thánh tôn uy hiếp Đầu Hói.

“Ngược đãi sủng vật có người khác, ngươi cần phải hỏi ý kiến của chủ nhân nó trước đã.”

Đối với Đầu Hói, âm thanh này chẳng khác gì tiếng trời.

Đầu Hói đập cánh liên tục, miệng phát ra tiếng kêu trầm thấp, rõ ràng là bộ dạng phấn khích khi có chỗ dựa vững chắc. =]]

Thánh tôn buông Đầu Hói ra, nhìn Thủy Lung khoác một chiếc áo khoác đứng cách đó không xa: “Không phải kêu nàng ngồi yên rồi sao?”

Thủy Lung cười mà không nói, dáng vẻ kia thật khiến thánh tôn vừa yêu vừa hận, muốn đối phương ngoan ngoãn nghe theo lời mình, nhưng nếu đối phương thực sự nghe lời, mọi chuyện đều nghe hắn thì nàng chẳng còn là cô gái hắn yêu thích.

Trong thiên hạ, cô gái ngoan ngoãn vâng lời nhiều xiết bao, có mấy người có thể không biến sắc với hắn, thông dong tự tại sống chung; có mấy người có thể nhìn vào mắt hắn, khiến tim hắn rung động, không kiềm chế được; hơn nữa có mấy người giống nàng, lúc yên lặng như xử nữ, lúc động thì giống như ngọn lửa, lúc tùy ý thì rất mâu thuẫn lại đặc biệt!

Chỉ có nàng, chỉ có nàng.

Thánh tôn im lặng nhếch môi, nụ cười giấu đằng sau mặt nạ không ai thấy, nụ cười kia dịu dàng cùng khát vọng cố chấp.

Thủy Lung nhìn Đầu Hói nghênh ngang đi về phía mình, bộ dạng vênh vào đắc ý, trên thực tế nó vừa gặp bi kịch, muốn cầu an ủi. Thủy Lung dịu dàng nhìn nó, chờ nó sắp gục ngã bên chân mình, nàng không nhẹ không nặng đạp tới, nói: “Lết sang một bên.” (Ngữ: Hói, mi thành tinh rồi.)

“...” Đầu Hói lệ rơi đầy mặt.

Thánh tôn thấp giọng nở nụ cười, chính nàng cũng không có phát hiện hành vi của mình tà ác cỡ nào, đáng yêu cỡ nào.

Thủy Lung quét mắt nhìn hắn, thấy không có chuyện gì, liền xoay người lại, dự định đi ngủ tiếp.

Thánh tôn không nhanh không chậm đuổi theo, cùng nàng sóng vai bước đi.

Thủy Lung liếc mắt nhìn qua: “Ngươi đi nhầm rồi.”

“Không có.” Thánh tôn lắc đầu, khẽ cúi đầu, vừa vận nhìn rõ Thủy Lung, nói: “Ta coi chừng nàng.”

Nếu là cô gái bình thường nghe câu này nhất định cảm động rơi nước mắt, nhưng Thủy Lung lại nói: “Bệ cửa sổ, nóc nhà, tùy ngươi chọn.”

“Lòng nàng thật ác độc.” Thánh tôn lại lên án Thủy Lung.

Thủy Lung phất tay, nhủ mảy nói: “Ngại quá! Lòng dạ ta ác độc như vậy đó, uất ức cho người rồi.” Biểu cảm kia giống như đang nói, nếu người không cam tâm tình nguyện chịu uất ức, người có thể đi.

Thánh tôn yên lặng một hồi, chờ Thủy Lung vào phòng, lúc chuẩn bị đóng cửa: “Vây cũng tốt. Về sau, ta sẽ khiến nàng thấy xót ta.”

Sóng mắt Thủy Lung sóng sánh, tùy tiện đóng cửa lại.

Thánh tôn đứng ngoài cửa một lúc, sau đó xoay người đi tới cửa sổ phòng ngủ, tay vừa mở một cánh cửa, thấy ánh nến trong phòng bị gió đêm từ ngoài cửa sổ lướt nhẹ, lập tức đóng cửa lại.

Hắn khẽ nhảy một cái, liền tới nóc nhà. Một, hai, ba bước... tìm được vị trí tương ứng với giường, hắn nằm trên mái ngói xanh, nói: “Ta ở ngay phía trên nàng.”

Trong phòng ngủ, Thủy Lung nằm trên giường tròn mắt nhìn phía trên, ngoéo khóe môi không nói gì, sau đó nhắm mắt lại.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau thức dậy, trái sắc mặt Mộc Tuyết không tốt tạo nào, rõ ràng là đêm qua ngủ không ngon giấc.

Thủy Lung nhìn thấy, tự nhiên biết vì sao Mộc Tuyết không ngủ ngon. Sau khi dùng xong điểm tâm, nàng cười nói với Mộc Tuyết: “Lần này đúng lúc đi Phi Kính Thiên Sơn xem đại hội võ lâm.”

Sau khi có được đáp án, không cần hao tổn tâm trí suy xét được mất, suy xét đúng sai.

Mộc Tuyết nhìn vẻ mặt như thường của Thủy Lung, không chút xúc động hay biến hóa khác thường, biết nàng đã quyết định đầu vào đấy, liền gật đầu.

Nhân công tử nhìn hai người tương tác với nhau: “Phi Kính Thiên Sơn? Sao đột nhiên muốn đến đó xem đại hội võ lâm, có phải các nàng có chuyện gì gạt ta, đúng không?”

Thủy Lung và Mộc Tuyết đều mặc kệ hắn.

Nhân công tử bị thương: “Chúng ta đi cùng nhau, coi như là người một nhà, có chuyện gì không thể nói cho ta biết chứ?”

Thủy Lung nhìn hắn: “Thật sự là người một nhà sao?”

Nhân công tử bị ánh mắt đầy ý vị của Thủy Lung làm cho căng thẳng. Sớm biết Yêu Nghiệt này nhạy cảm, lẽ nào nàng phát hiện ra gì? Nhưng thánh tôn và nàng ở chung rất tốt, mình là người của thánh tôn, không cần e ngại nàng, sao lại phải chột dạ?

Lúc Nhân công tử chuẩn bị trả lời, Thủy Lung đã nói: “Ta nhớ Mộc Tuyết còn chưa có đáp ứng người.”

“À?” Nhân công tử ngẩn ra.

Mộc Tuyết cũng sững sốt một chút, không hiểu vì sao lại nhắc tới mình, sau đó hiểu được ý của Thủy Lung, không nhịn được nhỏ giọng kêu một tiếng: “Lung tỷ tỷ.”

Nhân công tử cười, thấy Mộc Tuyết nhìn về phía mình, hắn liền thu lại nụ cười đắc ý, cười khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Ừa, sao hôm nay không thấy thánh tôn đại nhân?”

Nói cũng phải, bình thường thánh tôn đại nhân luôn xuất hiện trước bọn họ, hôm nay sao không thấy người đâu?

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Bọn họ vừa nhắc thánh tôn, một cô gái mặc trang phục bó sát người, che nửa mặt sau mặt nạ đen đi tới, hơi khom người với Thủy Lung, cung kính nói: “Bạch cô nương, thánh tôn đại nhân ngã bệnh, mời ngài qua đó thăm bệnh.”

Thủy Lung nhận ra cô gái này, bởi vì thánh tôn gọi nàng ấy ra vài lần, tên là Ân Phụng.

“Bị bệnh?” Thanh âm Thủy Lung không nghe ra cảm xúc gì.

"Đúng vậy." Ân Phụng đáp lại.

“À.” Sau đó, nín thinh.

Ân Phụng sững sốt. Cứ như vậy, cứ như vậy cũng được à? Thăm bệnh đó? Thánh tôn đại nhân muốn thăm bệnh làm sao đây!

“Bạch cô nương, thánh tôn đại nhân mời...”

Thủy Lung nói: “Ta cũng không phải đại phu, đi cũng vô ích.”

“Có ích.” Ân Phụng nghiêm túc nói: “Bạch cô nương còn có ích hơn Quý Y thần y nhiều.”

Lúc này, đương nhiệm Quý Y đang ở đây, nghe lời này vô cùng buồn bã, đau lòng, nhưng vô lực biện giải. Bởi vì, hắn biết, Ân Phụng nói là sự thật!!!

Thủy Lung không đáp, Ân Phụng thầm gấp muốn chết, khẽ ngước mắt nhìn lướt qua Thủy Lung, trong bụng tính toán nếu đánh ngất Thủy Lung, sau đó vác đến cho thánh tôn, tỷ lệ thành công là bao nhiêu? Giây tiếp theo, nàng ấy liền bỏ ý định này.

Đừng nói nàng ấy có đánh Thủy Lung được hay không, dù đánh thắng nàng ấy cũng chẳng dám. Dù sao, hiện tại người ta cũng là phụ nữ có thai, ngộ nhờ làm đối phương bị thương, nàng ấy có mười cái mạng cũng không đền đủ. Quan trọng nhất là, nếu thánh tôn đại nhân nhìn thấy Thủy Lung bị ngất, dù nàng ấy có mười cái mạng cũng chết không đủ.

“Bốp bốp.” Ân Phụng vỗ tay.

Mười người nhanh chóng xuất hiện sau lưng Ân Phụng.

“Quý.” Ân Phụng ra lệnh.

Mười người đồng loạt quỳ xuống.

“Lạy.” Ân Phụng tiếp tục ra lệnh.

Mười người giơ hai tay lên cao, rồi hạ xuống, đáng vẻ vô cùng thành tín lạy.

“Khóc!” Ân Phụng lại ra lệnh tiếp.

“Hu hu hu...” Một trận tiếng khóc của đàn ông khiến người ta nổi da gà vang lên.

Thủy Lung lặng thinh nhìn về phía Ân Phụng, sao trước kia nàng không phát hiện, cô gái này hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài lạnh lùng của nàng ấy.

Ân Phụng cũng khóc, vẻ mặt bị thương, nhưng không chảy nước mắt, khổ sở kêu khóc với Thủy Lung: “Bạch cô nương, ngài tội nghiệp cho chúng tôi đi, nếu ngài không đi, chúng tôi liền gặp xui xẻo, ngài không hiểu được cái xui xẻo này đáng sợ cỡ nào đâu... Huhu, thánh tôn đại nhân là chủ tử chúng tôi kính yêu nhất, nếu ngài ấy có chuyện, chúng tôi cũng không sống nổi nữa...”

Có lẽ, thật sự bị Ân Phụng nói trúng suy nghĩ, mười người đàn ông kia càng khóc thê lương.

"Yêu... Khụ." Suýt chút nữa bật thốt xưng hô lên kêu trong lòng rồi, Nhân công tử vội ho một tiếng, khuyên nhủ Thủy Lung: “Nếu không, ngài đi xem chút đi.”

Hắn chợt nhớ, hắn cũng là một trong số những thuộc hạ của thánh tôn. Lại còn là thành viên gần Thủy Lung nhất, nếu thánh tôn không thoải mái, người chịu xui xẻo đầu tiên phỏng chừng là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Chương 183: Kéo theo nàng

Tiếng khóc của đàn ông, tiếng khuyên nhủ của Nhân công tử, Ân Phụng vô tình hay cố ý nhìn lên qua khe ngón tay.

Thủy Lung im lặng nhìn một màn giằng co trước mặt, cười như không cười với bọn họ, lạnh nhạt nói: “Lớn hơn một chút nữa không?”

Phản ứng của nàng khiến Ân Phụng bất ngờ, nàng ấy thầm nghĩ: Phụ nữ rất dễ mềm lòng, nhất là phụ nữ có thai, có nhiều tình mẹ, rất dễ bị cảm động. Vì sao cách này không có tác dụng với Bạch cô nương?

Con nhóc này không phát hiện bản thân cũng là phụ nữ, đồng thời cũng là người phụ nữ không dễ mềm lòng.

“Không nghe Bạch cô nương nói à?” Ân Phụng mặt không đổi sắc quay đầu nhìn mười tên đàn ông, nói: “Lớn một chút nữa!”

“Oa oa oa!” Đám đàn ông lớn tiếng khóc, nước mắt đầy mặt, kỹ xảo khóc của bọn họ thật hơn Ân Phụng nhiều.

Ân Phụng vẻ mặt đưa đám với Thủy Lung: “Bạch cô nương, người xem bọn họ đã làm theo lời người nói rồi, có đúng hay không?”

Thủy Lung nhìn trời, sau đó nói với Ân Phụng: “Tai của thánh tôn nhà các ngài tốt không?”

Ấn Phụng nói: “Trên người thánh tôn đại nhân đều tốt.” Thánh tôn đại nhân là thiên hạ vô song, hoàn mỹ không dấu vết, vì vậy, Bạch cô nương ngài liền đi theo thánh tôn đại nhân đi! (Ngữ: Sur thái, ngài theo lão nạp đi :))

“À.” Thủy Lung gật đầu, sau đó cười nói: “Người cảm thấy bọn họ khóc khá lớn rồi à?”

Ấn Phụng nghĩ rằng Thủy Lung chê bọn đàn ông khóc không đủ lớn, liền nhìn về phía bọn họ: “Các người cảm thấy hết rồi sao?”

Mười người đàn ông chẳng những dùng hết sức bú sữa gào khóc, mà còn quỳ lạy, vừa khóc vừa kêu ~

“Bạch cô nương, ngài đi thăm thánh tôn đại nhân đi!”

“Thánh tôn đại nhân bệnh không nhẹ!” (Ngữ: Câu này nghĩa đen lẫn nghĩa bóng luôn nhĩ :))

“Cầu xin ngài, Bạch cô nương...”

Một đám ám vệ bình thường ít nói, chỉ có thể nói tới nói lui mấy câu, nhưng kết hợp với mặt mũi tèm lem của bọn họ, thật sự rất xúc động. Người không biết còn nghĩ rằng chủ tử bọn họ sắp không được, xin Thủy Lung đi gặp mặt lần cuối.

Sau một hồi nghe bọn họ ngượng một câu, ta một câu, Thủy Lung mới ung dung nói: “Lớn tiếng nói như vậy, thánh giác cực tốt của thánh tôn đại nhân nhà các người có thể nghe?”

“Ồ!” Mặc kệ Ấn Phụng hay mười người đàn ông đều nghe tiếng ‘ồ’ giống như con vịt bị bóp cổ, trong nháy mắt không còn âm thanh, vẻ mặt thật sự vụn vụn.

Tầm mắt Thủy Lung nhìn xuyên qua nhóm Ấn Phụng, lia thẳng về phía nào đó, cười nhẹ: “Xem ra, thật sự nghe thấy.”

Thân thể Ấn Phụng và mười người đàn ông cứng đờ, bọn họ không dám quay đầu nhìn lại, sợ sẽ nhìn thấy người đàn ông bọn họ kính sợ từ tận đáy lòng.

Ấn Phụng cẩn thận nhìn vào mắt Thủy Lung, thấy trong con ngươi nàng không có ảnh ngược của thánh tôn, liền cảm thấy may mắn rằng Thủy Lung không có trêu mình, mặt không biểu cảm nói: “Bạch cô nương, ngài đừng làm rộn.”

Lời vừa dứt, Ấn Phụng liền hận không thể tát vào miệng mình một cái.

Bản thân mình vừa nói cái gì vậy!

Đây cũng là bị dọa thật sự, nếu không Ấn Phụng sẽ không buột miệng nói ra câu thiếu muối như vậy!!!

Thủy Lung không hề tức giận, trái lại còn nhếch môi có vẻ thích thú: “Ta làm rộn?”

Ấn Phụng nghĩ rằng nàng hỏi mình, đang định bù đắp cho câu nói khi nãy, đã bị hình ảnh ngược trong mắt Thủy Lung dọa đổ mồ hôi lạnh, rợn sống lưng.

“Làm rộn cái gì?” Thanh âm từ tính, trong trẻo vang lên, không cần nghe kĩ, vẫn nghe rõ âm thanh khàn khàn ở bên trong.

Ấn Phụng im lặng lui sang một bên, rất yên lặng thoái lui, càng ít người chú ý đến nàng ta, nàng ta liền vui mừng. Ngay lúc nàng ta định im hơi lặng tiếng biến mất, thánh tôn vô ý liếc qua, xém chút nữa làm sống lưng đóng băng của nàng vỡ vụn.

Mười người đàn ông vốn mặt đầy nước mắt, quỳ trên đất, bây giờ trực tiếp dán luôn lên mặt đất.

Thủy Lung cười khê: “Nghe nói người bị bệnh.”

Thánh tôn nói: “Bệnh nhẹ.” Tròng mắt hần đảo qua mười người trên đất, giống như có hứng thú không đậm, nói: “Đây là làm sao?”

Đám ám vệ không nói gì, Ấn Phụng cảm đầu nói nhỏ: “Thưa thánh tôn đại nhân, nhóm thuộc hạ cầu xin Bạch cô nương đi thăm ngài.”

“Có lòng rồi.” Thánh tôn khê nói. Không chờ đám người Ấn Phụng thờ phào, lại nghe thánh tôn nói tiếp: “Bản tôn còn tưởng các người đang khóc tang.”

“...” Chân Ấn Phụng mềm nhũn, mạnh mẽ ổn định thân thể lần nữa.

Mũi nhóm ám vệ đều dán sát vào sàn nhà.

Thật tình, lúc này bọn họ muốn khóc thiệt rồi.

Thánh tôn ngồi bên cạnh Thủy Lung, nhân nhạ nói: “Ngẩng đầu lên cho bản tôn.”

Mười gã đàn ông lúc này giống như hoàng hoa khuê nữ yếu ớt ngẩng đầu lên, vết nước mắt giàn giụa trên gương mặt không biểu cảm, nhìn thế nào cũng

thấy quái dị.

Nhưng, bầu không khí lúc này không tốt chút nào. Chỉ cần nhìn đầu vai khẽ run và môi trắng bệch của nhóm ám vệ liền biết bọn họ kinh sợ cỡ nào.

“Khi khi.” Thanh âm cười khê, tựa như tia nắng phá tan mây mù, xua tan lo lắng trong lòng người --- Ít nhất, hiện tại lúc này Ân Phượng và nhóm ám vệ cảm thấy như vậy.

Tiếng cười kia đến rất đúng lúc, rất có lực, rất kịp thời cứu mạng người!

Thánh tôn nhìn về phía Thủy Lung ở bên cạnh, âm thanh vẫn thanh nhã: “Buồn cười?”

“Không buồn cười?” Thủy Lung hỏi ngược lại.

Thánh tôn lại quét mắt nhìn nhóm ám vệ, thờ ơ nói: “Còn ngại người ta cười chưa đủ à?”

Mười ám vệ nhanh như thỏ thoát khỏi miệng sói, mau chóng rời đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Ân Phượng lặng lẽ lui về phía sau, thầm nghĩ nàng ta cũng là trò hề, nàng ta là trò hề, vậy cũng có thể rời đi.

Thánh tôn dường như chẳng quan tâm nàng ta, nhìn Thủy Lung nói: “Ăn điểm tâm sáng chưa?”

Thủy Lung nhú mày. Bây giờ, nhìn sắc trời cũng biết đã ăn sáng rồi. Hẳn hỏi vấn đề này, tuyệt đối không đơn thuần là hỏi thăm không.

Quả nhiên, như Thủy Lung suy nghĩ, thánh tôn không chờ nàng trả lời, nói tiếp: “Ta còn chưa ăn.”

Uất ức. Uất ức. Khó chịu. Khó chịu. Giống như Thủy Lung không chờ hẳn ăn sáng cùng là chuyện tội ác tày trời.

“Bị bệnh ăn điểm tâm cái quỷ gì, uống thuốc là được rồi.” Thủy Lung tà mắt, lạnh nhạt nhìn hắn.

“Thuốc đắng.” Thái độ nũng nịu của thánh tôn không rõ ràng, thánh tôn lạnh nhạt nói một câu, hầu hết mọi người đều nghe ra giọng điệu tùy hứng ở bên trong.

Thủy Lung cảm thấy, vẻ mặt của người đàn ông trước mắt nhất định là thân nhiên, nhưng đôi môi mím thành đường thẳng, ánh mắt bình tĩnh nhìn mình, đáy mắt gọn sóng lẫn lẫn, nói là mong muốn còn e ngại cũng không quá đáng, lại có chút bản tính bá đạo.

“Biết đắng còn để cho mình sinh bệnh?” Thủy Lung cười nói.

Ý định của nàng là muốn dùng lời nói này trêu ghẹo hắn, ai ngờ lời bật thốt ra lại không giống trong suy nghĩ.

Tuy miệng nàng mỉm cười nhưng ánh mắt lại có chút trách cứ và nghiêm khắc, giọng điệu có chút miễn cưỡng.

Nếu không thêm đề ý, tự nhiên sẽ không tức giận. Chính là vì đề ý, cho nên mới ảnh hưởng đến tâm trạng và hành vi của mình.

Ân Phượng còn chưa tìm được cơ hội rời đi, trùng lớn hai mắt, trong mắt tràn ngập rung động và kính nể. Trời ạ, vị Bạch cô nương này đang răn dạy thánh tôn đại nhân sao? Trời ạ, trời ạ, trời muốn đổ mưa đỏ à? Đây là dạy dỗ thánh tôn đại nhân đó nha, từ nhỏ đến lớn nàng ta chưa nhìn thấy ai dám dạy dỗ thánh tôn đại nhân!!

“Ha ha.” Càng khiến Ân Phượng giật mình chính là thánh tôn đại nhân nở nụ cười. Tiếng cười trong sáng dễ nghe khiến người ta cảm nhận được người này thật sự vui sướng, không phải làm bộ làm tịch.

Tiếng cười của thánh tôn duy trì không lâu, trong chớp lát liền tiêu tan, nói với Thủy Lung: “Sinh bệnh cũng không phải do t among muốn.”

Thủy Lung nhếch môi: “Dựa vào công lực của ngươi, có thể bị cảm lạnh hử?” Lừa quỷ đi!

Thánh tôn nói: “Đêm qua một mực canh chừng cho nàng, nên mới bị bệnh.”

Nghe đi, lí do của hắn thật đương nhiên nhỉ? Hắn vô tội biết bao.

Thủy Lung nhìn hắn, một hồi lâu không lên tiếng.

Nàng im lặng, bầu không khí giống như bị ngưng trệ, làm người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Lúc này, rốt cuộc Ân Phượng cũng hiểu, có vị Bạch cô nương này ở đây, như vậy thánh tôn liền an toàn gấp trăm lần. Trái lại, một khi Bạch cô nương mất hứng, độ nguy hiểm của thánh tôn cũng tăng gấp bội.

Mộc Tuyết lặng lẽ nhìn Thủy Lung và thánh tôn, tầm mắt xuyên qua xuyên lại trên người hai người. Thảo nào Lung tỷ tỷ lại nói thánh tôn đại nhân chính là vương gia. Thật sự thánh tôn đại nhân và vương gia rất giống nhau, ngay cả cách ở chung với Thủy Lung tỷ tỷ cũng rất giống. Nhưng chỉ giống mà thôi, vương gia sẽ không cười ôn hòa như thánh tôn, cũng không biết giả bộ vô tội như thánh tôn đại nhân.

Lúc này, bỗng dưng Thủy Lung nở nụ cười.

Nụ cười của nàng hời hợt, mềm mại. Rất hời hợt, rất mềm mại. Đôi mắt không uốn cong vòng cung, nhưng bên trong con người dày đặc ôn hòa.

Khuôn mặt này vốn tinh tế thoát tục, giờ phút này như có linh khí bức người cũng không xinh đẹp hoàn mỹ, hay yếu ớt như sương mù mùa thu, mềm mại kỳ lạ như vậy mà ngấm vào lòng người, khiến người ta bị mê hoặc trong đó.

Mọi người ở đây đều bị sắc đẹp trước mắt làm sững sờ.

Bỗng nhiên, Ân Phượng hiểu tại sao thánh tôn đại nhân coi trọng người con gái trước mắt.

Nàng ta từng xem bức tranh vẽ diện mạo thật của Thủy Lung, dung nhan đẹp hơn khuôn mặt hiện tại nhiều.

Trong thiên hạ, không ít giai nhân tuyệt sắc, có người xinh đẹp tận xương, có người tinh khiết như hoa sen, có người lạnh lùng như băng... Nàng ta gặp không ít, thánh tôn đại nhân càng gặp không ít. Chỉ cần thánh tôn nói một câu, có loại tuyệt sắc nào không rơi vào tay ngài ấy. Nhưng đối với cô gái trước mặt này, thánh tôn phá lệ nhiều lần, nguyện ý bỏ xuống dáng vẻ truy cầu của bản thân, làm ra từng chuyện khiến nàng ta không dám nghĩ đến.

Bởi vì nàng có sức hấp dẫn như thế... Bình thường khiến người ta đoán không ra cũng đã quyến rũ động lòng người. Một khi cố tình dụ dỗ, sẽ phóng thích ra vẻ đẹp của mình, kể cả con gái như nàng ta cũng ngấm rung động. Khỏi phải nói tới đám đàn ông con trai sẽ loạn tâm trí cỡ nào.

Đáng sợ nhất là cô gái trước mặt biến đổi đa dạng, một khắc trước còn lười biếng ngả ngón như một vị công tử phong lưu. Một khắc sau, lại mềm mại như nước, thanh nhã thoát tục. Bị đôi mắt ngấm chứa nhu tình của nàng nhìn chăm chăm, tựa như được nàng toàn tâm toàn ý yêu thương, làm lòng người ta mềm nhũn như đầm nước xuân.

Thủy Lung dựa gần vào thánh tôn một chút, đưa tay vuốt tóc hắt từ sau ót trượt xuống đuôi tóc. Cảm xúc trơn mềm khiến người ta yêu thích không buông tay. Thủy Lung cảm một luồng tóc, khoe miệng vẫn tươi cười, nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua, có nhớ ta?”

“...Nhớ nàng.” Đầu óc đều nhớ nàng, mỗi một chỗ, mỗi một điểm đều nhớ, đặc biệt rất nhớ nàng.

Thủy Lung giờ con người lên.

Bởi vì cao thấp, thánh tôn không nhìn trọn vẹn cảm xúc trong đáy mắt Thủy Lung. Những cảm xúc ấy đều bị lông mi dày che một nửa. Lông mi nhẹ nhàng phe phẩy, giống như bàn chải, chải khiến lòng hấn ngứa ngáy. Nghĩ muốn đưa tay sờ sờ, gầy gầy đôi mắt xinh đẹp trốn ở bên trong.

Thủy Lung tránh khỏi bàn tay thánh tôn đưa tới, đồng thời buông tóc thánh tôn xuống.

Dường như hành động muốn rời khỏi của nàng khiến thánh tôn mím môi, ánh mắt sâu thẳm. Nhưng một khắc sau, sự chú ý của hấn bị cảm xúc ngón tay của Thủy Lung đụng chạm vào da thịt câu đi.

“Ngứa sao?” Tay Thủy Lung để trên cổ thánh tôn.

Chỉ nhìn vào ánh mắt và giọng nói ân cần của nàng, khiến người ta cho là nàng đang quan tâm thân thể của hấn.

Thánh tôn cảm thấy đầu ngón tay của nàng ngoéo một cái, làm cổ họng hấn ngứa ngứa, lòng càng ngứa hơn.

Hấn nói thật: “Ngứa.” Thanh âm khàn khàn, không biết vì bệnh cảm hay là do nguyên nhân khác, hoặc là cả hai đều có.

Thủy Lung chớp mắt nhìn, thanh âm mềm nhẹ không đổi, giống như đang nói lời tâm tình ngọt ngào với người yêu: “Người biết không? Chỉ cần ta hơi dùng lực, người sẽ chết chắc.”

Thánh tôn không có phản ứng, Ân Phượng, Nhân công tử, Mộc Tuyết ở chung quanh đang ngây ngốc, đều bị nàng làm giật mình tỉnh giấc.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện, không phải tay Thủy Lung đang đặt trên mạch sống của thánh tôn sao? Lấy công lực và tốc độ của Thủy Lung, cự ly gần như vậy, chỉ cần nàng cố ý, thánh tôn không thể thoát khỏi cái chết.

Ân Phượng không kiềm chế được tiến lên một bước. Ánh mắt sắc bén long lanh nhìn Thủy Lung, cất dấu khiếp sợ trong đáy lòng ~ Bạch cô nương này thật sự không phải sát thủ à? Thật sự không phải sát thủ am hiểu mị thuật? Thật sự quá lãng phí nhân tài!

Thánh tôn nghiêng đầu liếc mắt cảnh cáo Ân Phượng, sau đó nói với Thủy Lung: “Nàng không nỡ giết ta.”

Thủy Lung nhũn mày, ấn chặt xuống mạch sống của hấn.

Nét mặt nàng rất dịu dàng trong suốt, vô cùng mâu thuẫn với nội dung trong lời nói. Căn bản không đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng.

"Không thừa nhận?" Thánh tôn nói: “Còn một đáp án nàng thích.”

Thủy Lung làm như có hứng thú: “Cái gì?”

Thánh tôn mềm nhẹ nói: “Trong một khắc nàng giết ta, ta sẽ kéo nàng theo cùng.”

Nhóm người Ân Phượng đứng bên cạnh rầu rĩ. Vì sao lời nói kinh khủng, tàn nhẫn như vậy, lại được thánh tôn dùng giọng điệu dịu dàng, thâm tình nói ra???

“Cùng sống cùng chết?” Thủy Lung cười nói.

Nụ cười của nàng rất ôn hòa, làm người ta nghĩ hai người đang nói lời tâm tình sống chết rung động lòng người. Đồng thời, lấy câu nói kinh khủng thô phồng của thánh tôn thành lời ngọt ngào có một không hai.

Ba người bọn Ân Phượng lại cảm nín. Quả nhiên, người được thánh tôn (yêu nghiệt) nhìn trúng không phải người tầm thường. Trong thế giới của hai người bọn họ, quả thật người phạm tục như bọn ta không hiểu nổi.

Mắt thánh tôn gọn sáng long lanh, giống như ranh giới giữa trời và đất, mặt trăng tỏa sáng trên biển đêm.

Ánh mắt như thế, thật có thể khiến người ta chết đuối.

Thủy Lung giống như đắm chìm vào trong đó, con ngươi chỉ hiện ra ảnh ngược của thánh tôn. Song, trong đôi mắt của thánh tôn, ảnh ngược không phải là không có một mình Thủy Lung trong đó.

Trận đấu không tiếng động này, dù dễ và chống đỡ, sẵn bắt và chống sẵn bắt, rõ ràng không phân được ai thắng ai thua. Lúc này, đáp án không được công bố, có lẽ chỉ có bản thân họ hiểu rõ. Hoặc giả, ngay cả chính họ cũng không hiểu rõ tâm ý của mình.

Chợt, Thủy Lung đưa mắt nhìn sang bên, đứng lên.

Khóe miệng đằng sau mặt nạ của thánh tôn khẽ câu lên, giọng nói tình khiết hơi khàn khàn: “Đi đâu?”

Hắn tưởng rằng mình thắng sao? Đáy mắt Thủy Lung lóe ý cười, lúc quay đầu nhìn lại thánh tôn, ánh mắt vừa nhu hòa vừa trong suốt, thanh âm khẽ mềm: “Sắc thuốc cho ngươi.”

“Ừ?” Hình như thánh tôn còn chưa hiểu rõ.

“Không phải ngươi bị bệnh sao?” Thủy Lung tỏ thái độ rất tốt.

Thánh tôn nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt không chút che giấu đánh giá nàng: “Dịch thân nàng sắc thuốc cho ta?”

Thủy Lung cười ngầm thừa nhận, híp mắt nhìn thánh tôn, giọng đuôi giống như dí dỏm: “Nhớ phải uống sạch sẽ nhé.”

Tiếng nói của nàng vốn êm tai, giọng đuôi lên cao một chút, khiến Nhân công tử nghe thấy cũng run lên, đừng nói tới thánh tôn ôm tâm tư khác với nàng.

"Được." Thánh tôn đáp, giọng điệu kia rõ ràng có cảm giác dung túng, nuông chiều.

Nếu như không phải những người ở đây đều biết hai người mới quen nhau không lâu. Chắc chắn sẽ lầm tưởng bọn họ là đôi tình nhân yêu nhau đã lâu. Hơn nữa, tình cảm vô cùng tốt đẹp.

Mộc Tuyết im lặng thu hồi tầm mắt, cúi đầu nghĩ thầm: Thánh tôn đại nhân gặp xúi quẩy!

Nàng ta nhớ, khi xưa lúc Lung tỷ tỷ gãy vỡ vương gia cũng có vẻ mặt như thế, thái độ như thế. Lần nào vương gia cũng hết cách với Lung tỷ tỷ, biết rõ bản thân sẽ chịu xúi xẻo, hoặc là căn bản không muốn đáp ứng, trước mặt Lung tỷ tỷ đều phải thỏa hiệp.

Ai bảo việc từ chối Lung tỷ tỷ là chuyện rất khó khăn. Bộ dạng thướt tha, dịu dàng đến tận xương, bị nàng nhìn chăm chú sẽ làm người ta có cảm giác được khóa trong sợi bông và lông chim mềm mại và ấm áp. Mặc kệ là thân hay tâm đều mềm nhũn, không nỡ để cô gái mềm mại như nước khó chịu.

~ Nếu đã giống nhau, như vậy phương pháp dạy dỗ cũng gần giống nhau.

Bỗng dung, trong đầu Mộc Tuyết nhớ lời đêm qua Thủy Lung nói.

Một màn sáng này, chẳng phải đúng như lời Thủy Lung tỷ nói sao?

Chờ tới khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Thủy Lung nữa, thánh tôn mới thu hồi tầm mắt. Tự nhiên vươn tay cầm ly trà đặt trên mép bàn bên kia lên, chuẩn bị uống.

Mộc Tuyết thấy vậy định lên tiếng, thanh âm của Ân Phượng nhanh hơn nàng ta: “Thánh tôn đại nhân, đó là đồ người khác đã dùng...” Thánh tôn đại nhân bị bệnh đến hồ đồ rồi sao? A phi! Không đúng. Là thánh tôn đại nhân nhất thời mất hồn thôi! Làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy, nếu thánh tôn đại nhân uống ly trà này, sau đó mới phát hiện... E rằng, ngài sẽ giận chó đánh mèo lên đám thuộc hạ bọn họ.

Thánh tôn không nghe xong lời Ân Phượng nói, làm như không có chuyện gì xảy ra uống ly trà. Sau khi uống xong, đặt ly trà xuống nhìn Ân Phượng, hỏi

hột hỏi: “Trong có sản nghiệp có tiệm quan tài không?”

Trái tim Ân Phụng căng thẳng. Đây là tính sở à?

“Thưa thánh tôn đại nhân, có ạ!” Nhưng đó chỉ là giả, tác dụng thật sự chính là cơ sở ngầm để tìm hiểu tin tức và xử lý tàn cục.

Thánh tôn gật đầu, nói: “Bản lĩnh của mấy tên khóc tang kia không tồi há.”

Mấy tên khóc tang là mấy người? Người có mặt ở đây còn mờ mịt.

Lúc Ân Phụng nghe thánh tôn nói ‘bọn họ’ không phải ‘các người’, trái tim liền thả lỏng một tẹo. Chết là chết đạo hữu, không phải chết bản đạo. Thánh tôn đại nhân không nhắc tới mình là may mắn rồi.

Thánh tôn nói tiếp: “Bồn tôn không biết, Ân Phụng còn có tài năng chủ trương.”

Ân Phụng nghiêm mặt: “Thưa thánh tôn đại nhân, trước đó tự xưng thuộc hạ bị gió lạnh thổi, thân thể giống như bị tà vật nhập vào người. Những chuyện thuộc hạ làm ra thật sự trái ngược với suy nghĩ của thuộc hạ.”

“Ồ?” Thái độ thánh tôn không chút biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Chương 184: Huyết quang tai ương

Ân Phụng liên tục đổ mồ hôi lạnh, giải thích: “Thuộc hạ cảm thấy đạo này thuộc hạ không đủ dương khí. Ở gần thánh tôn đại nhân sẽ làm bản ngài. Cho nên, thuộc hạ xin về nhà nghỉ dưỡng mấy ngày.”

Thánh tôn nói: “Bồn tôn nhớ phi thiên (*) là cách tu dưỡng tinh thần và thể xác tốt nhất.”

(*) bay về trời :]] í anh ấy là chị Phụng cười hặc về cội tiên để tu dưỡng đi.

Ân Phụng đoan trang nói: “Thánh tôn đại nhân, cứ coi như thuộc hạ bị thứ dơ bẩn nhập vào người đi.” Nên về nhà tĩnh dưỡng mấy ngày tuyệt đối không phải do nàng ta nói, cầu thánh tôn đại nhân quên đi!

“Chép ba mươi lần kinh Kim Cương.” Thánh tôn nói. =]]

Trừng phạt như thế đối với người bình thường mà nói không tính là nặng, nhưng với Ân Phụng, chuyện này còn khó chịu hơn đánh nàng ta mười mấy hèo.

Sở thích của nàng ta là chậm rãi tháo máu người khác, thương thức vẻ đẹp của người chết trên vùng máu. Bắt nàng ta đi chép kinh Phật? Giống như bắt tên cuồng giết người bỏ mình vì người khác, buồn bực từ đáy lòng!”

Ân Phụng yếu ớt đáp: “Dạ.” Thân ảnh biến mất tựa như u hồn.

Nàng ta biết. Nếu nàng ta cả gan phản bác, kết cục nhất định càng thê thảm.

Bấy giờ, Thủy Lung đi một hồi lâu chưa quay lại, thánh tôn đứng ngồi không yên. Hắn đứng lên, không thèm đếm xỉa tới Nhân công tử và Mộc Tuyết, liền đi theo hướng Thủy Lung rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Nhân công tử và Mộc Tuyết,

Nhân công tử hỏi Mộc Tuyết: “Mộc Tuyết, nàng nói. Rốt cục các nàng giấu ta chuyện gì?”

Mộc Tuyết nhìn hắn ta, không có trả lời vấn đề của hắn ta.

Nhân công tử không sồn lòng: “Nói cho ta biết đi mà! Nàng không xem ta là người một nhà à?” Thật ra, hắn ta cũng không tò mò lắm, hắn ta chỉ muốn mượn cớ này để tiếp cận Mộc Tuyết nhiều hơn thôi.

Mộc Tuyết đang uống trà, nghe lời Nhân công tử nói suýt chút bị sặc. Nghiêng đầu khẽ lườm Nhân công tử, lạnh nhạt nói: “Ai là người một nhà với người?”

Nhân công tử cười nói: “Nhìn Yêu... Khụ, ý của Lung tỷ tỷ nhà nàng, rất xem trọng ta nhé!”

Mộc Tuyết đang muốn há mồm phản bác, nhưng nhìn nụ cười càng lúc càng vui sướng của Nhân công tử, nàng ta liền nuốt lời sắp nói vào bụng.

Nhân công tử muốn khơi dậy cảm xúc của Mộc Tuyết, dù sao nàng ấy tức giận vẫn tốt hơn thờ ơ như vậy. Ai ngờ, rõ ràng đã thành công được một nửa, tiền đồ rộng rãi lại chết yểu giữa chừng như thế. Hắn ta không khỏi ngây ngời, nhàu mày rối rắm. Khó nào làm bầm với Mộc Tuyết: “Thật là, càng lớn càng không dễ gạt gẫm.”

Lời này của Nhân công tử đâm trúng dây thần kinh của Mộc Tuyết, nàng ta nhớ lại hoàn cảnh lúc còn bé của mình. Sắc mặt không nói rõ là xấu: “Bản lĩnh lừa bịp của ngươi một chút cũng không tiếng bộ.”

Nhân công tử ngăn người nhìn nàng ấy. Tiểu Tuyết của hắn, từ lúc nào nàng đã biết nói móc người khác thế hả????

Mộc Tuyết hài lòng nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của hắn ta, bước đi không hề quay đầu nhìn lại.

Sau khi Nhân công tử hoàn hồn, ở phía sau oán trách: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Tiểu Tuyết, nàng học xấu theo Yêu Nghiệt rồi!!” >”<

Mộc Tuyết chẳng mấy may đáp lại hắn.

Đối với phản ứng này của nàng ấy, Nhân công tử rất không muốn. Cho dù nàng ấy quay đầu lại mắng hắn còn tốt hơn.

Nhân công tử cảm thấy bản thân tuyệt đối không phải kẻ cuồng chịu ngược. Tiếc thay, hắn không nhìn nổi người trong lòng thờ ơ với mình.

Không nhẽ, hắn thật sự phải học tập thánh tôn sao?

Nhân công tử sờ sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc này, người nào đó hắn ta định học tập đang đi tới nhà bếp. Đầu bếp đứng ngoài cửa nhìn thấy hắn, liền vội vàng hành lễ, nhường đường.

Thánh tôn đi vào nhà bếp, bất ngờ không nhìn thấy bóng dáng người trong lòng. Thân thể ngừng ở cửa nhà bếp, bình thân hỏi đầu bếp: “Nàng đâu?”

Đầu bếp biết hắn hỏi ai, liền đáp: “Thưa thánh tôn, Bạch cô nương đến phòng bếp nấu một bát canh gừng liền rời đi.”

“Đi bao lâu rồi?” Thánh tôn hỏi. Không chờ đầu bếp trả lời liền đi khỏi phòng bếp, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Đầu bếp nhìn theo phương hướng hắn đi, ánh mặt ngập tràn sùng bái: “Khinh công của thánh tôn thật tốt! Thánh tôn đại nhân đúng là ngọc thụ lâm phong! Thánh tôn đại nhân thật là phong độ!”

Nếu thánh tôn biết người đầu bếp đang lộ vẻ si mê với mình, chắc chắn không một chút vui mừng, trái lại...

Không nhắc tới chuyện chưa xảy ra. Hiện giờ, thánh tôn một đường bão táp, từ thôn trang đến giữa đường phố phồn hoa thành Hồng Phong. Hắn không xuất hiện trên đường phố mà là đi trên mái nhà, tầm mắt có thể mở rộng, hận không thể tìm thấy bóng dáng mình nhớ nhung.

“Nói cái gì tự mình nấu thuốc...” Thánh tôn khẽ nỉ non. Chỉ có chính hắn nghe thấy, giọng điệu ảm đạm không chút che giấu.

Tuy rằng hắn không kỳ vọng nàng thành thành thật thật canh giữ trước ả sắc thuốc vì hắn sắc thuốc... Coi như nàng nguyện ý làm, hắn cũng không đồng ý. Nàng là người có thai, sao có thể làm loại chuyện phí sức như vậy. Mùi thuốc đông y hun rất khó chịu.

Thế mà phát hiện đối phương không rên một tiếng liền bỏ đi. Trong lòng hắn có chút không thoải mái, lại lo lắng nàng ra ngoài một mình sẽ xảy ra chuyện --- Cho dù, biết rõ thực lực của nàng rất mạnh.

Mâu thuẫn tới, mâu thuẫn lui khiến người ta buồn bực.

Sự thật chứng minh, thánh tôn đại nhân lo lắng không dư thừa. Ít nhất, hiện tại Thủy Lung có chút phiền phức. Mặc dù không phải nàng cố ý chọc phiền phức, mà là phiền phức tự động tìm tới nàng.

Trước cửa tiệm thuốc, có không ít người qua lại. Phần lớn là đến xem náo nhiệt, mọi người coi Thủy Lung như là một diễn viên trong vở kịch.

Thủy Lung cầm mấy bao thuốc trên tay, vẻ mặt không nhìn ra vui giận, nhưng sắc mặt nàng rất ôn hòa. Không tỉ mỉ quan sát ánh mắt nàng, chỉ nhìn mặt nàng, dù không lộ vẻ gì cũng khiến người ta cảm thấy nàng đang khiếp sợ, chọc người thương tiếc.

Bên cạnh nàng, một thiếu nữ mặc trang phục màu vàng nhạt, thiếu nữ mang vẻ mặt vừa giận vừa thẹn, người này chính là Yến Phi Anh mà Thủy Lung từng gặp một lần.

Ngày hôm qua, Yến Phi Anh đã tới thành Hồng Phong. Sáng sớm hôm nay, nàng ta ra ngoài đi dạo. Ai ngờ nàng ta thật sự gặp được vị tỷ tỷ trong rừng kia. Nàng ta liền hào hứng đến chào hỏi, sau đó bị phiền phức tìm tới, tiếp đó lại dây dưa với Thủy Lung.

“Thu Khôi, có chuyện gì, chúng ta đi nơi khác nói chuyện.” Yến Phi Anh không còn lòng dạ nói chuyện với Thủy Lung, lập tức mở miệng kêu người đàn ông trước mặt đi nơi khác.

Thu Khôi ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Đi nơi khác? Được! Vậy thì đi, chúng ta cùng nhau đi.” Ánh mắt của gã không chút che giấu đánh giá trên người Thủy Lung. Lúc ngắm tới bụng nàng, ánh mắt không khỏi thất vọng. Cảm thấy người trước mắt là một mỹ nhân như nước, đáng tiếc tàn hoa bại liễu.

Yến Phi Anh biết tính cách háo sắc của Thu Khôi, lạnh giọng nói: “Chuyện giữa chúng ta, lời người ngoài vào làm gì?”

Thu Khôi cười đến châm chọc: “Người cho rằng mắt của ta bị mù à? Người ngoài mà người vui mừng đến chào hỏi ư?”

Từ Xa Du ở bên cạnh Thu Khôi lên tiếng: “Không biết vị tiểu nương tử này đến từ môn phái nào? Trước giờ chưa từng thấy qua?” Lúc gã nói lời này, ánh mắt sáng quắc nhìn Thủy Lung, khóe môi lóe nụ cười ưu nhã, nhưng thật ra cực kỳ tàn khốc.

Thủy Lung liếc mắt liền nhìn ra Từ Xa Du này là tên biến thái. Lấy đùa giỡn người khác làm niềm vui. Cái loại tràn ngập mùi máu tươi này, đối với người có trực giác của dã thú như Thủy Lung thật sự dễ dàng nhận ra. Tựa như dã thú đặc biệt nhạy cảm với mùi máu tươi.

Nếu là người bình thường, ngược lại Thủy Lung liếc mắt không thể nhìn ra sâu trong đáy lòng gã.

Ánh mắt Từ Xa Du nhìn nàng, giống như Huyết Hoa Xà nhìn chòng chọc con mồi.

Mặc kệ ánh mắt hay lời nói của gã đều khiến Thủy Lung không thích.

Thời gian mang thai, lòng dạ của phụ nữ dễ dàng nổi nóng và hay thay đổi. Thủy Lung cũng không ngoại lệ, nhưng so với những phụ nữ bình thường thì Thủy Lung nguội lạnh hơn nhiều. Hoàn toàn không bộc lộ ra ngoài, ngay cả thấy thuốc nổi danh như Nhân công tử cũng không phát hiện.

Thủy Lung thần nhiên ngược mắt, tầm mắt đảo qua đám tạp nham, nhẹ giọng nói: “Cút.”

Từ Xa Du ngây người, sau đó, đáy mắt hiện lên vẻ tức giận. Hứng thú và ác ý càng đậm và mãnh liệt.

Lần đầu tiên gã nhìn thấy nàng liền cảm thấy có hứng thú, rõ ràng là người đáng yêu, ôn hòa, kết hợp bộ trang phục ấm nóng, đôi mắt khẽ híp, bề ngoài nhu hòa kỳ thật lại toát ra hơi thở lạnh nhạt. Tựa như nàng đứng ở chỗ cao, mắt lạnh nhìn mọi người. Dù không cố tình lộ vẻ kiêu căng nhưng lại khiến mọi người cảm thấy nàng cao xa khó với.

“Tiểu nương tử, mời.” Từ Xa Du mặt ngoài không tức giận, còn rất phong độ nghiêng người nhường đường cho Thủy Lung.

“Từ Xa huynh...” Thu Khôi nhú mày, gã còn chưa lên tiếng, Từ Xa Du sao có thể thả người.

Mặc dù gã không có hứng thú với tàn hoa bại liễu, nhưng Yến Phi Anh càng không muốn gã trêu chọc, gã càng muốn trêu vào. Nhất định làm Yến Phi Anh khó chịu. Huống hồ, dung mạo tàn hoa bại liễu rất xinh đẹp, có thể sánh với thập đại mỹ nhân trên giang hồ.

Từ Xa Du tới gần Thu Khôi, thấp giọng nói vào tai gã ta: “Thu huynh, lần này người đến thành Hồng Phong đều là người khác thường, không thể để người phụ nữ này phá hư chuyện tốt.”

“Nàng có thể có bối cảnh gì?” Thu Khôi nhìn Thủy Lung, cười nhạt: “Phụ nữ có thai còn ra ngoài một mình, trên người lại chẳng có gì bộc lộ thân thể.”

Từ Xa Du cũng nghĩ cho gã ta, nên mới dám có lòng đùa bỡn Thủy Lung; nhưng mặt ngoài gã không nói ra. Trái lại, còn khuyên nhủ Thu Khôi: “Chỉ là bà bầu thôi, có gì hay ho mà chơi.”

Cái này là vì tầm mắt bọn họ hạn hẹp, cũng vì trang phục trên người Thủy Lung quá mức siêu phàm, chưa có người thật sự thấy loại vật liệu vải mặc này. Hoàn toàn không nhìn ra cái đó gọi là gì, lại càng không nhìn ra tác dụng. Hơn nữa, đầu nàng không có trang sức vàng bạc, mặc một bộ hồng trang (*) trên người cũng không có trang sức phụ kiện. Vừa nhìn chỉ cảm thấy nàng mặc hồng trang đẹp nóng bỏng, những mặt khác có vẻ mộc mạc, giản đơn.

(*) Đồ đồ.

“Ta đây nể mặt Từ Xa huynh.” Thu Khôi lớn tiếng nói, lại nhìn Thủy Lung. Vênh cằm tựa như bố thí cho nàng: “Còn không mau cảm ơn Từ Xa huynh nói giúp người.”

Từ Xa Du lắc đầu không nói gì, bộ dạng quân tử, mỉm cười nhìn Thủy Lung.

“Nào tàn.” Bỗng nhiên Thủy Lung nhẹ nhàng phun ra hai chữ, đi về phía trước.

Thu Khôi và Từ Xa Du đều ngây ngẩn cả người, trước giờ bọn họ chưa từng nghe từ này, đương nhiên không hiểu ý nghĩa mặt chữ.

Thu Khôi đang muốn nổi giận, Từ Xa Du kéo gã, nhẹ nhàng nói: “Chắc là tâm trạng của tiểu nương tử không tốt, đừng tính toán với phụ nữ có thai làm gì.”

“Tính tình Từ Xa huynh có phần quá tốt!” Thu Khôi không hài lòng.

Từ Xa Du cười ha ha một tiếng: “Tính tình của ta một chút cũng không...A!” Tiếng thét chói tai cắt đứt tiếng cười của gã.

Thu Khôi bị dọa giật mình, sau đó nhìn thấy Từ Xa Du ôm đùi phải, vẻ mặt đau khổ. Gã kinh hãi: “Từ Xa huynh làm sao vậy?”

Ánh mắt của Từ Xa Du cũng mờ mịt trong phút chốc. Ngay sau đó, trừng nhìn Thủy Lung.

Thủy Lung mặc kệ ánh mắt căm tức của gã, bước chân không ngừng đi về phía trước.

“Tiểu nương tử, lòng dạ thật độc ác. Cự nhiên ra tay tàn nhẫn như vậy!” Từ Xa Du bị lật thuyền trong mương, đầu bằng lòng bỏ qua cho nàng.

Thu Khôi vừa nghe Thủy Lung làm, lập tức kêu to: “Mau chặn nàng lại!”

Sáu người mặc đồng phục cùng xuất hiện, chặn đường Thủy Lung.

Thủy Lung dừng bước, quay đầu nhìn Từ Xa Du và Thu Khôi, nhàn nhạt nói: “Đầu tiên là hạ độc trong không khí, sau đó lại cố tình đá cục đá, muốn ta ngã úp sấp à?”

Từ Xa Du trợn mắt, hiện vẻ kiêu dè, lập tức cười nói: “Tiểu nương tử đang nói mê sảng gì... Mà thôi.” Gã nhìn về phía Thu Khôi, nói: “Thu huynh, việc này ta nhìn lắm, mặc kệ tiểu nương tử đi, người mau bảo họ nhường đường cho nàng đi.”

Gã không ngờ Thủy Lung nắm rõ mọi hành vi của mình, người này gã không đắc tội nổi. Lại nói, quân tử báo thù mười năm không muộn, chỉ cần để gã tìm được cơ hội, nhất định cho nàng đẹp mặt.

Hiện tại, để đối phương rời đi trước rồi nói.

Nhưng Thu Khôi không hiểu rõ ý gã ta, gã nghe lời Từ Xa Du nói liền tự chủ trương. Đồng thời, cự tuyệt Từ Xa Du: “Từ Xa huynh, còn đàn bà này không biết tốt, không thể không dạy dỗ một chút.”

Từ Xa Du hí mắt, tiếp tục khuyên: “Đừng, Thu huynh...”

“Được rồi, Từ Xa huynh đừng khuyên ta nữa. Hôm nay, ta nhất định giúp huynh xả giận.”

“Cái này... Thu huynh, nhỏ có thể được, đừng gây tổn thương lớn.”

Thu Khôi không nghe ra được ý nghĩ sâu xa trong lời của Từ Xa Du, nhưng lại bị lời nói của gã ta dẫn dắt nhìn về phía bụng Thủy Lung: “Người lớn đã độc ác như vậy, đứa nhỏ càng thậm tệ, có lẽ đừng nên sinh ra làm hại nhân gian!”

Thủy Lung nhìn bọn họ kẻ xướng người họa, lúc nhận ra tầm mắt của Từ Xa Du, liếc nhìn gã một cái.

Cảm giác của nàng đúng là không sai, người đàn ông này nhiều lần muốn giết đứa nhỏ trong bụng nàng.

Đối với phụ nữ có thai mà nói, có gì quan trọng hơn đứa bé? Một khi sinh non, không chỉ tổn thương thân thể, mà còn tổn hại tinh thần!

Giữa bọn họ không có quen biết, càng không có ân oán, nhưng Từ Xa Du lại xuống tay với nàng.

Trong thế giới có loại người như vậy đó, thích lấy ác làm vui, không có bất kì lí do gì lại gây tổn thương người khác để thỏa mãn tâm hồn của mình. Kiểu người như thế gọi tắt là hành vi biến thái.

Từ Xa Du chính là người như vậy.

Ánh mắt của nàng nguội lạnh, khiến tâm thần Từ Xa Du không nhịn được run lên. Có cảm giác sợ hãi khi bị nhìn thấu và hưng phấn vô hình.

Gã vội vã chờ xem bộ dạng cực kì bi thương của nàng.

“Ta biết xem tướng.” Bỗng, Thủy Lung nghiêng đầu nói chuyện với Yến Phi Anh luôn tìm cơ hội nói chuyện.

Yến Phi Anh không ngờ nàng nói chuyện với mình, sau một giây sững sốt mới đáp: “Cái gì?” Giây kế tiếp, nàng ta hoàn toàn tỉnh táo, phi thân tới trước mặt Thủy Lung, nóng nảy nói: “Tỷ tỷ mau chạy đi, chuyện này là do ta, ta chặn...”

“Các người không ai được rời đi.” Thu Khôi lạnh giọng cắt lời nàng ta.

Thủy Lung cười khế, tiếng cười khéo léo thanh u dễ dàng làm tan rã bầu không khí nguy hiểm. Để mọi người mờ mịt nhìn nàng.

“Ta nhìn thấy ấn đường của hai người các người biến đen, hôm nay, chắc chắn có huyết quang tai ương.” Thủy Lung nói với Thu Khôi và từ Xa Du.

@Ấn đường: chỉ phần nằm giữa hai lông mày

@ Huyết quang tai ương: tai nạn đổ máu.

Tầm mắt nàng nhìn về phía trước, hiện rõ hai bóng dáng đang bay tới.

“Ha ha ha...” Thu Khôi chợt cười to: “Cái này mà cũng nói người biết xem tướng? Những lời này, con nít ba tuổi cũng biết nói! Ra tay! Đem hai người này bắt lại... Á!”

Trong nháy mắt, đầu và cổ gã chia lìa khiến mọi người chấn động mạnh. Nhất là, người một khắc trước còn đang đắc thắng, một khắc sau như rắn mất đầu, khiến người ta khó thích ứng.

Toàn trường đều lặng thinh vì cảnh tượng máu me bất thành linh này.

Yến Phi Anh há miệng thật to, kinh hãi và mờ mịt không biết người đàn ông mặc đồ trắng này từ đâu chui ra.

“Nàng đúng là một thầy bói giỏi.” Thánh tôn mềm nhẹ nói, bóng dáng lướt qua không dính máu. Rơi xuống cạnh Từ Xa Du, ánh mắt từ đầu tới cuối đều trên người Thủy Lung: “Nhưng không thể so với Thủy Bán Tiên.”

‘Bụp’ Đầu Từ Xa Du bị giày của hắn đạp nát.

Trong yên lặng có tiếng người thét chói tai, có tiếng hít khí lạnh, có tiếng bước chân chạy mất trật tự. Sau đó, tiếng ồn càng vang lên nhiều hơn.

Thủy Lung cười khẽ, xem như trả lời hắn.

Không khí dần có mùi máu tanh, Thủy Lung chẳng thèm nhìn thi thể Từ Xa Du và Thu Khôi, xoay người rời đi.

Thánh tôn nhẹ nhàng đi bên cạnh nàng, hỏi: “Còn không vui à?” Hắn nghĩ, có phải mình khiến hai người kia chết quá nhanh, quá đơn giản hay không?

Thủy Lung nhìn thoáng qua giày hắn, phát hiện trên giày không dính một giọt máu nào. Xem ra hắn dùng nội lực giết người, đồng thời ngăn máu bắn ra.

“Hửm?” Không nghe Thủy Lung trả lời, thánh tôn hỏi lần hai.

"Không có." Thủy Lung đáp.

Thánh tôn gật đầu, nếu tâm tình nàng tốt, hắn bắt đầu quán quyết chuyện khi trước: “Không phải nói nấu thuốc cho ta sao? Vì sao lại ra ngoài?”

Thủy Lung giờ bọc giấy trong tay, nói: “Trong thôn trang không có thuốc mới.”

Thánh tôn câm nín.

“Tỷ tỷ... Vị tỷ tỷ này...” Phía sau, tiếng kêu giòn giã vang lên.

Yến Phi Anh đuổi theo hai người, không dám nhìn thánh tôn, nàng ta nói với Thủy Lung: “Xin lỗi, chuyện này...”

Thủy Lung cắt lời nàng ta: “Không liên quan người.” Nàng căn bản không có ý định lo lắng chuyện của Yến Phi Anh, tâm trạng nàng bị bọn Từ Xa Du khiêu khích thôi.

Yến Phi Anh nói: “Bọn họ, bọn họ một là cháu ruột của thái thượng trưởng lão Thu Sơn Phái. Một là đồ nhi của Cửu Chỉ Độc Y...” Nàng ta vốn không sợ hai phe này, nhưng bây giờ không giống.

Mặc dù nàng ta cố tình tiếp xúc với Thủy Lung là có mục đích, nhưng không có ý tính kẻ nhóm người Thủy Lung. Càng không muốn nhóm Thủy Lung hiểu lầm--- Đặc biệt là sau khi thấy thủ đoạn của thánh tôn.

“Những người kia đã quay về bẩm báo, hai người mau chóng rời khỏi nơi này đi.”

Thủy Lung nhìn nàng ta một cái.

Yến Phi Anh cảm thấy Thủy Lung nhìn thấu mọi suy nghĩ của mình, chớp mắt một cái nhưng không trốn tránh. Lại nói tiếp: “Nhưng, ta nghĩ các tỷ không phải là người tầm thường, nói không chừng còn không để Thu Sơn Phái vào mắt. Dĩ nhiên, không cần rời đi. Nếu như ta nhìn lầm, tất cả do ta gánh chịu là chuyện phải làm.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Chương 185: Coi là người thay thế

“Người rất thông minh.”

Thủy Lung nhìn Yến Phi Anh, dưới ánh mắt khấn trương của nàng ta, nói tiếp: “Hơn nữa, cũng rất biết chừng mực.”

Từ những lời Thủy Lung nói, Yến Phi Anh hiểu rõ. Cảm giác từ ánh mắt của đối phương hoàn toàn không phải là ảo giác của nàng ta, vị tỷ tỷ trước mắt thật sự nhìn thấu nàng ta. Cái loại cảm giác bị nhìn thấu chả hề tốt đẹp, mặc kệ là ai đều không thích.

“Bị ta nói trúng tâm trạng nên khó chịu à?” Thủy Lung hỏi.

Yến Phi Anh chếp miệng, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Sau cùng vẫn phải ngậm chấp nhận.

Nàng ta biết mình không lừa gạt được vị tỷ tỷ trước mắt này. Đồng thời, khôn ngoan biết rằng nói dối nàng là chuyện không tốt đẹp gì.

“Muốn có được thứ gì đó phải trả giá, Trò chơi tình cảm không dễ đùa như vậy đâu.” Thủy Lung bỏ lại những lời này, bước chân không có dấu hiệu ngừng lại.

Yến Phi Anh không đuổi theo nữa, đưa mắt nhìn bóng lưng của Thủy Lung và thánh tôn. Nhìn mãi cho đến khi không thấy bóng dáng bọn họ cũng không thu hồi tầm mắt.

“A Anh!” Tiếng gọi của Vu Cường Thịnh, làm Yến Phi Anh đang mất hồn hoàn hồn.

Nàng ta lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười, quay đầu nhìn Vu Cường Thịnh lầm bầm: “Vu sư huynh, huynh kêu lớn như vậy làm gì, sợ người khác không nhìn thấy ta à?”

Vu Cường Thịnh đi tới trước mặt nàng, vỗ lên đầu nàng ta một cái, bất đắc dĩ nhiều hơn răn dạy: “Còn dám chê bai, vừa đảo mắt một cái muội liền chạy mất bóng. Ta nghe nói Thu Khôi của Thu Sơn Phái chết rồi, còn có chút dính líu tới muội. Đây là làm sao?”

“Ở đây không phải nơi nói chuyện.” Yến Phi Anh xoa xoa gương mặt của mình, cố gắng đè ép xúc động xuống, nói với Vu Cường Thịnh: “Vu sư huynh, chúng ta quay về rồi nói, quay về rồi nói.”

Vu Cường Thịnh cũng biết lời nàng ta có lý, lập tức đưa nàng ta rời khỏi nơi xảy ra chuyện này.

Lại nói đến Thủy Lung và thánh tôn. Sau khi hai người về thôn trang, Thủy Lung đi vào trong bếp, dựa theo phân lượng mà cho thuốc vào trong siêu.

Sau khi thánh tôn nhìn Thủy Lung tự làm xong mọi thứ, liền kéo ống tay áo nàng rời khỏi bếp. Nhìn đầu bếp nói: “Nhìn.”

“Dạ.” Đương nhiên đầu bếp ngoan ngoãn nghe lời.

Thủy Lung cũng không có ý định tự chuốc phiền phức vào người. Đi vào sân, lười biếng nằm trên ghế quý phi phơi nắng.

Thánh tôn nhìn bộ dạng này của nàng, cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, càng nhiều hơn là thích nàng. Hắn cho người đem cái ghế đẩu ra, ngồi bên cạnh Thủy Lung, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn dung nhan nhắm mắt dưỡng thần của Thủy Lung, thấp giọng nói: “Nàng luôn kêu người ta là mèo, là sói, là chó. Bộ dạng của nàng lúc này không phải cũng giống hệt động vật lông nhung hay sao?”

Thủy Lung hơi mở một mắt, để lộ sóng mắt sâu thẳm. Rất mong lung mơ hồ lại hết sức phong tình.

“Là loại động vật lông nhung nào?”

Tiếng nói khe khẽ cũng lộ ra chút phong tình, lười nhác và nhàn rỗi thoải mái.

Thánh tôn giả vờ nghiêm túc quan sát nàng, ánh mắt như lông vũ vừa giống đao khắc, vừa mềm mại vừa sâu sắc lại lưu luyến trên người của nàng. Từ gương mặt cho đến thân thể nàng, nhìn chăm chú như ngay cả sợi tóc cũng không bỏ qua --- Nói như vậy, quả thật có chút khoa trương, nhưng khi tự mình cảm nhận ánh mắt của thánh tôn, mới hiểu rõ suy nghĩ này không hề sai.

“Hồ ly.” Rốt cục cũng nhìn đủ. Ánh mắt của thánh tôn lại nhìn chuyên chú vào gương mặt Thủy Lung: “Cười lên giống như hồ ly, ngay cả suy nghĩ, bụng dạ cũng giả dối như hồ ly.”

Đôi mắt của Thủy Lung nửa mở nửa hé, liếc nhìn hắn.

Con người thánh tôn đã sâu lại thêm sâu, cười khẽ nói: “Không phải trong bản thoại đều nói hồ ly tinh biến thành người rất nghiêng nước nghiêng thành, mê hoặc chúng sinh sao? Bản lĩnh quyến rũ người của nàng, đặc biệt giống với hồ ly.”

Hắn giống như tự nổi lên thích thú, thần thần bí bí nghiêng người đến gần Thủy Lung, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ, nàng thật sự là hồ ly tinh biến thành?”

Thủy Lung vươn tay, không nhẹ không nặng vỗ lên đầu hắn, đẩy ra. Rất tự nhiên nói: “Người che mắt ánh sáng của ta rồi.”

Đám người Ân Phụng núp trong chỗ tối, trái tim cứ bị treo ngược lên. Làm thế nào cũng không rơi xuống được, kinh sợ đến mức toàn thân hóa đá, trong đầu đều là... A a a a! Người phụ nữ này không muốn sống nữa à? Dám đánh đầu thánh tôn đại nhân! Dám đánh đầu thánh tôn đại nhân!

Tuy rằng cái võ của Thủy Lung khiến người ta cảm thấy không giống đánh người, lại để lộ cảm xúc thân mật tự nhiên. Nhưng đám người Ân Phụng không dám xem nhẹ, bàn tay kia quả thực đụng vào mặt nạ của thánh tôn, đẩy mặt nạ của thánh tôn ra một đoạn ngắn.

Thánh tôn hình như cũng sửng sốt một lúc. Một giây, hai giây, ba giây sau mới nhúc nhích.

Hắn đưa tay chỉnh chỉnh mặt nạ vàng kim lại, đối với Thủy Lung nói: “Nàng không thể đối xử dịu dàng với bệnh nhân à?”

Trong chỗ tối, trái tim đám người Ân Phụng còn đang treo cao, chờ đợi nhiệm vụ nhưng lại nhận được một câu nói hết sức giản dị này. Thậm chí, có chút uất ức và oán giận. Hiện giờ, mấy người hóa đá đang vỡ vụn, cổ lồng tan nát có được hay không.

Thủy Lung lười biếng nói: “Một đám thuộc hạ dịu dàng chờ người sai khiến kia.”

Thánh tôn nói: “Ta muốn nàng.”

“Người mong đợi một phụ nữ có thai tốn sức chăm sóc người ư?” Dịu dàng hỏi.

Thánh tôn có chút suy nghĩ, tiếp đó nở nụ cười: “Hôm nay, chúng ta đều là người cùng cảnh ngộ.”

Ai là người có cùng cảnh ngộ với hắn? Ghép câu cũng không không biết dùng, thành tích ngữ văn chắc kém lắm nhỉ? Trong lòng Thủy Lung tề nhặt phun một câu. Mặt nàng híp lại, không biết nàng nghĩ tới điều gì mà nghiêng đầu nhìn về phía thánh tôn, cười khẽ: “Người thật sự nghĩ ta giống hồ ly?”

“Giống.” Thánh tôn nhìn nụ cười của nàng, rõ ràng mềm mại thanh nhã, nhưng khi hắn ngắm nhìn lại bị mê hoặc thần trí.

Chẳng lẽ là do cảm xúc quá lâu? Nhưng nàng đang mang thai, không thể chạm vào. Sau khi gặp thì càng quyến luyến, dù đứng ở xa nhìn cũng không thỏa mãn được!

Đây là sự giày vò ngọt ngào.

Sóng mắt Thủy Lung long lanh: “Hắn cũng nói như vậy.”

“Hắn?” Đầu tiên, Thánh tôn nghi ngờ, lúc sau mới phản ứng kịp biết người Thủy Lung nói là ai. Sắc mặt hắn bị che giấu dưới lớp mặt nạ nên không nhìn được vẻ biến hóa của hắn. Giọng nói truyền tới cũng không có biến đổi gì nhiều: “Nàng biết, ta không thích nàng nhắc người khác trước mặt ta.”

“Người không thích có thể rời đi, hoặc là không nghe.” Thủy Lung không tìm không phải đáp.

Thánh tôn muốn kéo khỏe miệng cười thờ ơ lại đi dóm của nàng ra. Hắn cũng không có bỏ đi hoặc che tai không nghe.

Không biết là Thủy Lung muốn tán dóc hay là cố tình làm thánh tôn không dễ chịu. Giọng điệu lười biếng đều nói về Trương Tôn Vinh Cực: “Hắn cũng thường nói ta giống hồ ly, khi câu kinh cũng thích gọi như vậy. Còn nói, cho dù chết cũng phải kéo ta theo... Hai người các người, quả thật rất giống nhau.”

Thánh tôn không chút cảm xúc nói: “Cho nên người cũng giống nhau.”

Thủy Lung không nói thêm, cứ nhìn hắn như vậy.

Thánh tôn bị ánh mắt dịu dàng của nàng nhìn chăm chú, chẳng bao lâu liền mất hồn.

Hắn nghĩ, may mà mình đeo mặt nạ, bằng không hắn không biết sắc mặt của mình như thế nào. Ngay cả hắn cũng khó dự liệu.”

“Người không sánh bằng hắn.” Chợt, Thủy Lung nói.

Trong chớp mắt, ánh mắt thánh tôn sâu thẳm. Mặc kệ người đàn ông nào nghe người phụ nữ mình yêu thích nói, mình không bằng người đàn ông khác, tâm trạng đều không tốt.

Thủy Lung lại coi như không thấy thánh tôn tức giận, vẫn dùng giọng nói hời hợt: “Chính là vì người giống hắn, cho nên ta mới có thể gần gũi với người. Nếu không, cái gì cũng không phải.”

Thánh tôn không nói gì, không khí như bị đông lại.

“Nàng xem ta là người thay thế?” Lúc sau, thánh tôn nói như vậy, giọng điệu nhẹ nhàng mơ hồ có chút tức giận, nhưng vẫn rõ ràng.

Thủy Lung cười nhạt cho hắn thêm một đòn: “Là người vội vàng muốn làm người thay thế.”

Bỗng nhiên, thánh tôn tới gần Thủy Lung. Mặt nạ dần bị kéo lên, để lộ nửa khuôn mặt bên dưới không tỳ vết. Bởi vì dựa sát vào nhau, đôi môi tiến đến gần môi Thủy Lung, rất gần.

Thủy Lung lạnh nhạt nói: “Bệnh cảm sẽ truyền nhiễm.”

Thánh tôn dừng lại xúc động lấp kín đôi môi của ai đó.

Bờ môi hần mím thành đường thẳng, rầu rĩ nói: “Nàng nên cảm thấy may mắn vì bây giờ nàng đang mang thai.” Bằng không, hần nhất định và xác định ngăn chặn đôi môi luôn nói mấy lời đổ dầu vào lửa. Sau đó, làm chuyện càng sâu sắc, để nàng không có khí lực và tâm trạng nói chuyện nữa.

Thủy Lung nhàn nhạt nói: “Cố kị nhiều như vậy làm gì, cũng không phải giống của ngươi.”

Thánh tôn nhìn lướt qua bụng nàng: “Làm đứa nhỏ bị thương chính là khiến nàng bị thương.” Người hần quan tâm là nàng! Vật nhỏ còn chưa thành hình kia, hần không có nhiều tâm trạng mà lo cho nó.

Tầm mắt Thủy Lung chuyển đến chôn khác, nàng không hề cảm thấy áy náy vì quấy rối tâm trí người khác, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thánh tôn nhìn chăm chú vào nàng, ước chừng ba phút sau, mới mở miệng: “Thật sự yêu thích hần như vậy, tại sao còn xem người khác là người thay thế? Gắn gũi với người thay thế như vậy, chẳng phải phản bội hần hay sao?”

Đáy mắt Thủy Lung chợt lóe ý cười tinh ranh như đạt được ý nguyện, nhưng không ai bắt được. Nàng chậm rãi mở mắt, lạnh nhạt nói: “Ta không phải hiền thê lương mẫu trong sách Nữ giới. Ta muốn làm gì thì làm cái này.” Lúc này, nàng liếc mắt nhìn sang thánh tôn, ánh mắt hững hờ mỉm cười: “Huống hồ, ta và ngươi làm sao nào? Ta và ngươi có gì à? Ta có ái mộ ngươi ư?”

Thánh tôn khẽ than: “Hần nhất định không thích hành động và cách nói lời này của nàng.”

Thủy Lung thờ ơ nói: “Nếu hần không xuất hiện trước mặt ta, liền không có thể xen vào chuyện của ta.” Đôi mắt đảo qua người thánh tôn một cái, lập tức dời đi nơi khác. Làm thánh tôn không nhìn thấy mặt nàng, không thể thăm dò suy nghĩ trong lòng nàng.

“Nên nói nàng coi mở hay là nhắm tâm đây?” Thanh âm của thánh tôn đã khôi phục như thường.

“Tùy ý ngươi.” Thủy Lung nhắm mắt, khoe môi cong lên khiến người ta nghĩ tâm trạng nàng đang rất tốt.

Trái với nàng, thánh tôn mím chặt môi, trong lòng rầu rĩ gì đó.

Lại lần nữa, bầu không khí giữa hai người im lặng đến quái dị. Cho đến khi có người đến bẩm báo, thuốc đã nấu xong mới phá tan không gian tĩnh lặng này.

Tinh thần Thủy Lung rất tốt mở mắt ra, ngồi dậy rồi khỏi ghế quý phi. Thấy người bưng thuốc tới, liền cười nhẹ với thánh tôn: “Đừng quên uống hết thuốc.”

Dáng vẻ nàng quan tâm đến hần giống như lúc này hai người chưa từng tranh cãi.

Bây giờ, Mộc Tuyết và Nhân công tử đều đi tới.

Bởi vì, sắp đến giờ dùng cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Chương 186: Sinh nữ nhi tốt

Một bàn thức ăn thủ công khéo léo, màu sắc, mùi vị đều có... So với chén thuốc đen thùi lù trên tay thánh tôn thì đối lập rất rõ ràng.

Khi Mộc Tuyết và Nhân công tử đi tới, đã thấy thánh tôn bưng chén thuốc, vẻ mặt không nhìn ra được biểu tình gì. Và Thủy Lung ngồi trước bàn cơm, chuẩn bị thưởng thức mỹ thực.

Hai người không cần nghĩ cũng biết, thánh tôn lại bị Thủy Lung xoi tái.

“Mau ngồi, cơm nguội ăn không ngon.” Thủy Lung chào hỏi hai người.

Nhân công tử nói thầm Yêu Nghiệt, ngươi cũng quá mức thanh nhân, tùy ý rồi. Làm trò trước mặt chủ nhân, coi bộ ngươi giống chủ nhân nơi này hơn nhĩ?

Nhưng hần ta vẫn nghe lời Thủy Lung đi tới bàn cơm, dù sao cũng có Yêu Nghiệt ở đây, tính tình thánh tôn sẽ rộng rãi hơn. Minh nghe theo lời Yêu Nghiệt không sai mà.

Hắn ta tuyệt đối không thừa nhận lòng hắn ta có chút hả hê, có cái gì khiến người ta hưng phấn hơn xem trò hay của thánh tôn đại nhân.

Mộc Tuyết và Nhân công tử cùng nhau ngồi xuống, Nhân công tử vừa bung bát cơm lên ăn, lập tức bị một câu của thánh tôn đại nhân kích thích cứng đờ.

“Diện mạo của Nạp Mỗ Nhi rất không khiêm tốn.”

Vai Nhân công tử run run hai cái, làm bộ bình tĩnh giống như không nghe lời thánh tôn đại nhân nói.

Trước mặt Yêu Nghiệt, hắn ta không thể để lộ chuyện mình là thuộc hạ của thánh tôn đại nhân. Giống như thánh tôn đại nhân nói cái gì đó? Hắn ta không có nghe thấy, cũng không nghe rõ, càng không hiểu gì hết!

Thủy Lung ung dung nói: “Gương mặt này đúng là phiền toái.”

Mặc dù khuôn mặt trước kia của nàng đẹp mắt hơn gương mặt hiện tại, nhưng đẹp quá mức sẽ khiến người ta chùn bước. Cái gọi là tướng do tâm sinh, vốn gương mặt thật thể hiện ra khí chất của bản thân nàng, khiến người ta cảm nhận được nguy hiểm, để người bình thường không dám tùy tiện trêu chọc nàng.

Nhưng gương mặt Nhân công tử làm ra quá mức yếu đuối, loại xinh đẹp yếu ớt này trêu chọc người khác nhất, mặc kệ là có lòng thương tiếc hay là đùa bỡn ác ý.

Hiện tại, nàng không thể để lộ diện mạo thật. Thế nhưng, vẫn mang gương mặt phiền toái này cũng không phải cách.

Mộc Tuyết còn chưa động đũa, nghe đối thoại liền đoán có chuyện: “Đã xảy ra chuyện gì rồi à?”

Thủy Lung lắc đầu không giải thích chuyện lúc trưa gặp phải, nói với Nhân công tử: “Đến bây giờ còn chưa chuẩn bị xong vật liệu à?”

Nàng cười đến hơi hột, câu hỏi cũng hết sức bình thường, nhưng lại khiến Nhân công tử cảm nhận được luồng hơi thở nguy hiểm. Hắn ta còn dám nói chưa chuẩn bị xong vật liệu ư? Mặc kệ là Yêu Nghiệt trước mặt hay là thánh tôn đại nhân, cả hai đều không thể đắc tội.

Dưới hai tầng áp lực, Nhân công tử lập tức thu lại ý đồ riêng, cười nói: “Đủ rồi, chế tạo mặt nạ cần thời gian...”

“Ngày mai cho ta.” Thủy Lung cắt ngang lời hắn.

Nhân công tử há mồm, từ đầu đến cuối, hắn ta không có nghiêng đầu nhìn tầm mắt người nào đó. Khóe môi cười có chút cứng đờ: “Được.” Thật ra, Yêu Nghiệt và thánh tôn không làm gì hết, coi như hắn gặp may rồi.

Mộc Tuyết thấy Thủy Lung căn bản không có ý giấu diếm trước mặt thánh tôn, lại nghĩ tới thủ đoạn phi thường của thánh tôn, nói không chừng đã sớm điều tra ra thân phận của Thủy Lung tý rồi. Tự nhiên cũng biết diện mạo hiện tại của tỷ ấy là giả và cũng biết diện mạo thật của tỷ ấy như thế nào. Tâm trạng của Mộc Tuyết liền bình tĩnh trở lại.

Nhưng... Nếu đã biết thân phận thật của Lung tý tỷ, vì sao còn gọi Lung tý tỷ là Nạp Mỗ Nhi? Làm như hắn rất sợ người khác không biết mục đích và quyết tâm của hắn?!

Mộc Tuyết không nhịn được lo lắng chuyện về sau.

Lung tý tỷ quyết định đi Phi Kính Thiên Sơn tìm vương gia, thánh tôn đại nhân cũng đi. Đến lúc đó, thánh tôn và vương gia gặp nhau thì làm sao đây? Sao bây giờ... Mặc kệ là thánh tôn hay vương gia, người nào người nấy cũng mạnh mẽ lại cực kì bá đạo, không ai chịu nhượng bộ đâu.

Giờ khắc này, Mộc Tuyết cảm nhận rõ rệt một chân lí. Đôi khi được nhiều người yêu thích cũng không phải là chuyện tốt.

Thủy Lung đã cầm đũa bắt đầu ăn, không quên dặn dò thánh tôn: “Thuốc nguội uống không còn tác dụng.”

Thánh tôn đại nhân buồn bực nói: “Nàng cố ý.”

Thủy Lung ra vẻ không nghe lời hắn nói, tiếp tục ăn.

Không thể không khen một câu, đầu bếp nơi này làm đồ ăn thật ngon. Nấu ra thức ăn có mùi vị tuyệt vời thì thôi, còn rất phù hợp khẩu vị của thai phụ, khiến Thủy Lung người không cảm thấy buồn nôn.

Đương nhiên, chuyện này không thể loại bỏ việc Thủy Lung ăn uống không giống bình thường.

Thánh tôn thấy Thủy Lung không để ý tới mình, nói tiếp: “Nàng cố ý tính toán tốt thời gian nấu thuốc cho ta, đúng không?”

Thời gian nấu chén thuốc này vô cùng tốt, vừa đúng giờ cơm trưa.

Nếu hắn ăn cơm trước, vậy sẽ kéo dài thời gian uống thuốc. Thế nhưng, hắn uống thuốc trước, nhìn màu sắc đen thui lù của chén thuốc đủ biết nó đáng cỡ nào, còn ăn uống cái quỷ gì nữa?

Rầu rĩ, rầu rĩ.

Không cần phải nói Nhân công tử hay Ân Phụng nhìn tình trạng thánh tôn như vậy, trong lòng đều cảm thấy rầu rĩ thay thánh tôn.

Nếu là bình thường, thánh tôn đâu cần suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp hất chén là được. Nhưng, chén thuốc này là do tự tay Thủy Lung nấu, chuyện một khi dính dáng đến Thủy Lung, tất cả đều không giống.

Người khôi xướng chuyện này lại làm như không có chuyện gì tiếp tục ăn uống.

Thánh tôn đại nhân thấy nàng không thêm dòi mắt lên người mình, liền cảm thấy không có ý nghĩa. Hắn cũng không xoắn xuýt quá lâu, nhìn thoáng qua cái chén trong tay, đưa tới bên môi nhậm uống một hớp.

“Ừ?” Thánh tôn đại nhân phát ra giọng mũi kinh ngạc.

Đúng lúc Thủy Lung liếc mắt nhìn hắn một cái, bất giác đáng về ngây ngô của hắn, khóe môi vênh lên cười nhậm nhậm.

Thánh tôn cũng nhìn qua nàng, bất giác nụ cười trên môi nàng, làm sao không đoán ra nàng giờ trò quý. Nhưng, rõ ràng là nạn nhân bị người nào đó đùa bỡn, vậy mà hắn không tức giận nổi. Trái lại, không nhịn được cong môi cười, nói với Thủy Lung: “Ngọt.” (Ngữ: lẫn lộn gào thét ~ thật là moe

“Không thích à?” Lòng Thủy Lung nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thỉnh thoảng cũng nổi hứng đùa giỡn nhưng không chơi quá đà. Nhất là đối xử với người nàng đề ý.

Thánh tôn trước gật đầu, sau nói: “Đây không phải thuốc à?”

“Thuốc nhuận hầu(*)” Thủy Lung bác bỏ lời hắn. Nàng cảm thấy hắn định mặt dày nói mấy lời hoang đường gì đấy, rất thông minh quay đầu không nhìn hắn nữa, tiếp tục nghiêm túc dùng cơm của mình.

(*) Tác dụng giống kẹo sừng-gum bạc hà thông cổ mát họng, sảng khoái dài lâu.

Lần này, nàng ăn cơm thật, bất kì ai cũng đừng mơ quấy rầy nàng.

Thánh tôn bị lơ đẹp, lời nói đến cổ họng liền sống chết mặc bay. Nhưng lúc này hắn không buồn bực, mùi vị ngọt mà không ngấy trong miệng hắn vẫn còn ám đến tận tim hắn.

Ân Phụng trong chỗ tối mạnh mẽ thu hồi tầm mắt nhìn thánh tôn đang uống canh ngọt. Lấy cuốn sách nhỏ ra viết: Thánh tôn đại nhân bị một chén canh ngọt nhuận hầu thu mua, về mặt thỏa mãn. (Hai chữ thỏa mãn được viết rất chi là nặng nề, nét mực đen càng thêm đậm.)”

Bởi vậy có thể thấy rõ, trong lòng Ân Phụng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ưu thương, xúc động mạnh cỡ nào.

Thánh tôn đại nhân! Ngài không thể tiếp tục sa ngã nữa. Tuy rằng thuộc hạ nghe nói, nam nữ khi rơi vào tình yêu đều sẽ biến thành kẻ ngốc. Chẳng phải ngài hoàn toàn khác với người phạm hay sao, sao ngài có thể biến thành thế này... Điều này làm cho thuộc hạ cực kì huyến diệt!!! (*)

(*) Tan thành mây khói (hy vọng).

Thật là đau buồn... QAQ

Tay này tuyệt đối không thừa nhận, trong lòng nàng ta có con quái thú nhỏ gào rú: Ngao ó ồ! Xin Bạch cô nương cố gắng hơn nữa! Xin hãy giày vò thánh tôn đại nhân nữa đi! Có thể nhìn thánh tôn đại nhân sa đọa thành con người hoặc gì gì đó. Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời!!!

Cho nên, thật ra mỗi người đều có hai mặt, nhưng vì tính mệnh và sinh tồn có rất nhiều người sẽ che giấu tà niệm (ý xấu) của mình.

Lúc này, thánh tôn đại nhân uống canh ngọt nhuận hầu xong, liền ngồi bên cạnh Thủy Lung, vô cùng tự nhiên cầm đôi đũa của mình lên gấp rau xanh cho vào bát của Thủy Lung.

Mộc Tuyết và Nhân công tử đều lựa chọn coi như không thấy.

Thủy Lung thêm nhìn liền ăn luôn. Nàng thích mỹ thực, đặc biệt là ăn thịt, nhưng không kén ăn.

Thánh tôn tiếp tục gấp.

Thủy Lung tiếp tục ăn.

Một tới hay đi không biết bao lâu, Thủy Lung để chén đũa xuống.

Nàng ăn no, đồng thời cũng không chịu nổi hành vi liên tục gấp rau xanh của thánh tôn.

Thánh tôn thấy nàng buông đũa, ra vẻ tốt tính nói: “Nghe nói, ăn nhiều rau, dễ sinh con gái.”

Thủy Lung không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, sau tự nhiên chuyển đến chuyện bụng bầu và em bé?

Nàng không nói, thánh tôn đại nhân cũng không để bụng, tự lẩm nhẩm: “Con gái tốt hơn con trai.”

Thủy Lung nhũ mảy. Nàng không nhìn ra kẻ giết người như hắn, cho dù là phụ nữ cũng không hề nương tay, ấy thế mà thích con gái hơn con trai.

“Con gái giống nàng là tốt nhất.” Như vậy, khi hắn nhìn thấy sẽ thoải mái không ít. Tính cách cũng giống nàng thì sẽ không bám người, cản trở không gian riêng của hai người.

Thủy Lung vẫn im lặng, nhưng nhìn vào mắt hắn, để người ta biết nàng đang chăm chú lắng nghe.

Thánh tôn không chút kiêng kỵ nói ra những lời trong lòng: “Con gái có thể gả ra ngoài sớm.” Một khi phát hiện không tốt, lập tức tìm nhà trai hứa hôn, đưa đến nhà sui gia nuôi cũng được.

Còn con trai nuôi lớn, nó lại lấy cớ báo hiếu cha mẹ không chịu đi, thật sự rất phiền phức.

Thê tử của hắn đương nhiên để hắn nuôi, mắc mớ gì tới con trai!???

Trong bụng người nào đó nghĩ rất nhiều biện pháp tốt, nếu đứa bé trong bụng Thủy Lung đã có linh hồn, biết được suy nghĩ của người nào đó. Đau buồn muốn chết gào lên: Người này tuyệt đối không phải là cha của ta!!!!

Làm gì có ai như hắn, con còn chưa sinh đã bị cha ghét bỏ? Lại còn lập kế hoạch cách ly nữa chứ!!

Thủy Lung nghe hắn nói, sau đó chậm rãi nói: “Người suy nghĩ quá nhiều.”

Con người thánh tôn đại nhân lóe lên, có linh cảm Thủy Lung còn lời chưa nói hết, nhưng chắc chắn là lời hắn không muốn nghe.

Quả nhiên, Thủy Lung cười híp mắt: “Người... ngay cả tư cách cha dự bị cũng không được, người ta có nhận người hay không còn là một chuyện, đừng tự mình đa tình.”

Yêu Nghiệt uy vũ! Nhân công tử thăm khen ngợi Thủy Lung! Thật to gan! Thật mạnh mẽ!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người ở tít trên cao, được xem là thần tiên chuyển thế - Thánh tôn đại nhân nhà mình, thực sự là thoải mái oi là thoải mái!

Thánh tôn nói: “Nàng thừa nhận là đủ rồi!”

Thủy Lung nhìn hắn bĩu môi, mắt híp hơn. Tên này vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn bộ dạng tức giận hừ mũi kia kia, thật là thú vị ha há! Giống như đang nói: Ai cần bọn họ thừa nhận, ông đây cóc thêm!!!

Đáng tiếc không có nhiều người phát hiện, trừ một mình Thủy Lung. Cũng là người duy nhất phát hiện, lại còn không phải người tốt, nghiêng đầu làm bộ như không phát hiện, chậm rãi nói: “Chờ nó nhận người khác làm cha, gọi cha...” Giống như nói tùy ý một câu, không đầu không đuôi kết thúc.

“Dám!?” Thánh tôn đại nhân phun một chữ.

Thủy Lung thừa nhận hắn rồi, đứa con lại nhận người khác làm cha, gọi người khác là cha, chẳng phải khiến người ta hiểu lầm sao?

Thủy Lung vẫn cười hời hợt như trước, giống như chẳng quan tâm đến trọng tâm câu chuyện và phản ứng của thánh tôn.

Đem so sánh, dường như thánh tôn chịu thiệt nhiều hơn?

Ân Phượng tiếp tục sự nghiệp ghi chép của mình.

...

Lừa, rào rạt thiêu đốt. Phu quân từng leo lên ngôi vị quốc quân Tây Lăng, chuyện đầu tiên hắn ta làm chính là dẫn Lâu Dương xâm lược Tây Lăng, tiêu diệt toàn gia tộc Bạch tướng quân cùng với các trung thần với Tây Lăng.

Nàng ta biết, phu quân chưa từng yêu thương nàng ta. Nàng ta cũng không yêu thương gì hắn ta. Từ khi gả vào phủ Khánh vương, chỉ đối lấy cô quạnh và lạnh lùng, cùng với những tính toán và hãm hại của những người đàn bà khác trong hậu viện. Nhưng chuyện tới bây giờ, từng gặp Khánh vương... Hôm nay Quý Tư Duyên không chút lưu tình với nàng ta, nàng ta vẫn cảm thấy bị ai và sợ hãi.

Đại phu nhân chết, Bạch tướng quân cũng không còn, Bạch Tuyết Vi trốn thoát, người khác không chết cũng chạy xa... Nàng ta cũng ở chỗ này chạy trốn tuyệt vọng, đối bụng đến đau đớn, còn bị đám đầu trộm đuôi cướp bắt giữ, làm chuyện kia với nàng ta...

Một khắc kia, trong đầu nàng ta suy nghĩ những gì? Nàng ta nghĩ tới đại phu nhân, mẹ của nàng ta, cha của nàng. Nàng ta cười, không chút đau buồn vì cái chết của họ, ngược lại càng cảm thấy vui sướng.

Năm đó, nếu không phải đại phu nhân vì lợi ích, quyền thế, gả nàng ta cho Khánh Vương. Giờ này nàng ta đâu có chịu khổ, chịu cực?

Nghĩ đến ngày người, nàng ta cười điên cuồng, khóc thê lương. Khi kẻ cấp xâm nhập, phát hiện cơ thể nàng ta đã mất đi độ ấm.

Một chiếc áo choàng thêu hoa sen sạch sẽ đắp lên thân thể nàng ta.

Mùi vị đó, ấm áp khiến đầu óc nàng ta trống rỗng.

Một túi bạc nhét vào bên người nàng ta.

Nàng ta giật mình tỉnh giấc, thấy khuôn mặt người kia bình thường đến không thể bình hơn nữa, nhưng lại có đôi mắt đào hoa say lòng người.

Hắn ta không nói lời nào, ánh mắt bình thản và thờ ơ, quay người rời đi.

Giữ hắn ta lại! Giữ hắn ta lại! Mau giữ hắn ta lại!!!

Nàng ta giãy dụa đứng lên, chạy về phía hắn ta, khóc kêu ~ Đừng bỏ ta, đừng bỏ lại ta! Cầu người!

Nàng ta điên cuồng gọi, không biết gọi bao nhiêu tiếng, không biết bản thân kêu cái gì. Nhưng vĩnh viễn nhớ một khắc kia, tuyệt đối không thể để mất người này.

“Túc Ương...”

Bỗng nhiên Bạch Linh Nhị ngồi xuống, hai mắt mất hồn tròn to nhìn về phía trước. Trong đầu đều là kí ức kiếp trước trong mơ, từng đoạn gián đoạn, rất rõ ràng nhưng vĩnh viễn đều là người kia.

Gương mặt đầy vết sẹo của hắn ta.

Hắn ta ngồi trên đỉnh núi, im lặng nhìn chân trời, ánh mắt cô đơn mà phức tạp.

Hắn ta lạnh lùng đảo loạn thiên hạ, nhưng ban đêm lại chìm vào trong hồi ức, nói rất nhiều rất nhiều...

Kiên trì của ta là đúng hay sai...

Tiểu Long Nhi mới mười sáu, mười sáu, ...Còn trẻ như vậy đã chết...

Nếu ta không đòi hỏi cao với nàng, không kiên trì, để Tiểu Long Nhi làm một người bình thường...

Nàng ta muốn nói cho hắn ta biết, chỉ cần người kiên trì thì đó chính là đúng. Bạch Thủy Lung không xứng để người đau khổ, nàng chết là do nàng gieo gió gặt bão. Sai là do Trường Tôn Vinh Cực và chính nàng sai. Yêu cầu của người không cao, người muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó, cho nên đừng đau khổ...

“Hôm nay, ta có thể giúp người, giúp người nhanh chóng hoàn thành những chuyện người muốn.” Bạch Linh Nhị vô tri vô giác nỉ non, âm thanh cực thấp chỉ có mình nàng ta nghe: “Nhưng, tại sao... tại sao Bạch Thủy Lung không chết... Tại sao Bạch Thủy Lung vẫn chiếm giữ trái tim của người???”

“Chủ tử, Ảnh Lệ tới.” Thanh âm khe khẽ vang lên.

Bạch Linh Nhị lấy lại tinh thần, nhớ tới chuyện sai Ảnh Lệ đi làm: “Kêu hắn ta vào trong điện chờ.” Nói xong, nàng ta liền xuống giường, sửa sang lại trang phục.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Chương 186: tiếp

Đáng tiếc không có nhiều người phát hiện, trừ một mình Thủy Lung. Cũng là người duy nhất phát hiện, lại còn không phải người tốt, nghiêng đầu làm bộ như không phát hiện, chậm rãi nói: “Chờ nó nhận người khác làm cha, gọi cha...” Giống như nói tùy ý một câu, không đầu không đuôi kết thúc.

“Dám!?” Thánh tôn đại nhân phun một chữ.

Thủy Lung thừa nhận hắn rồi, đưa con lại nhận người khác làm cha, gọi người khác là cha, chẳng phải khiến người ta hiểu lầm sao?

Thủy Lung vẫn cười hời hợt như trước, giống như chẳng quan tâm đến trọng tâm câu chuyện và phản ứng của thánh tôn.

Đem so sánh, dường như thánh tôn chịu thiệt nhiều hơn?

Ân Phượng tiếp tục sự nghiệp ghi chép của mình.

...

Lửa, rào rạt thiêu đốt. Phu quân từng leo lên ngôi vị quốc quân Tây Lăng, chuyện đầu tiên hắn ta làm chính là dẫn Lâu Dương xâm lược Tây Lăng, tiêu diệt toàn gia tộc Bạch tướng quân cùng với các trung thần với Tây Lăng.

Nàng ta biết, phu quân chưa từng yêu thương nàng ta. Nàng ta cũng không yêu thương gì hắn ta. Từ khi gả vào phủ Khánh vương, chỉ đổi lấy cô quạnh và lạnh lùng, cùng với những tính toán và hãm hại của những người đàn bà khác trong hậu viện. Nhưng chuyện tới bây giờ, từng gặp Khánh vương... Hôm nay Quý Tư Duyên không chút lưu tình với nàng ta, nàng ta vẫn cảm thấy bị ai và sợ hãi.

Đại phu nhân chết, Bạch tướng quân cũng không còn, Bạch Tuyết Vi trốn thoát, người khác không chết cũng chạy xa... Nàng ta cũng ở chỗ này chạy trốn tuyệt vọng, đói bụng đến đau đớn, còn bị đám đầu trộm đuôi cướp bắt giữ, làm chuyện kia với nàng ta...

Một khắc kia, trong đầu nàng ta suy nghĩ những gì? Nàng ta nghĩ tới đại phu nhân, mẹ của nàng ta, cha của nàng. Nàng ta cười, không chút đau buồn vì cái chết của họ, ngược lại càng cảm thấy vui sướng.

Năm đó, nếu không phải đại phu nhân vì lợi ích, quyền thế, gả nàng ta cho Khánh Vương. Giờ này nàng ta đâu có chịu khổ, chịu cực?

Nghĩ đến ngày người, nàng ta cười điên cuồng, khóc thê lương. Khi kẻ cấp xâm nhập, phát hiện cơ thể nàng ta đã mất đi độ ấm.

Một chiếc áo choàng thêu hoa sen sạch sẽ đắp lên thân thể nàng ta.

Mùi vị đó, ám áp khiến đầu óc nàng ta trống rỗng.

Một túi bạc nhét vào bên người nàng ta.

Nàng ta giật mình tỉnh giấc, thấy khuôn mặt người kia bình thường đến không thể bình hơn nữa, nhưng lại có đôi mắt đào hoa say lòng người.

Hắn ta không nói lời nào, ánh mắt bình thản và thờ ơ, quay người rời đi.

Giữ hắn ta lại! Giữ hắn ta lại! Mau giữ hắn ta lại!!!

Nàng ta giãy dụa đứng lên, chạy về phía hắn ta, khóc kêu ~ Đừng bỏ ta, đừng bỏ lại ta! Cầu người!

Nàng ta điên cuồng gọi, không biết gọi bao nhiêu tiếng, không biết bản thân kêu cái gì. Nhưng vĩnh viễn nhớ một khắc kia, tuyệt đối không thể để mất người này.

“Túc Ưng...”

Bỗng nhiên Bạch Linh Nhị ngồi xuống, hai mắt mất hồn tròn to nhìn về phía trước. Trong đầu đều là kí ức kiếp trước trong mơ, từng đoạn gián đoạn, rất rõ ràng nhưng vĩnh viễn đều là người kia.

Gương mặt đầy vết sẹo của hắn ta.

Hắn ta ngồi trên đỉnh núi, im lặng nhìn chân trời, ánh mắt cô đơn mà phức tạp.

Hắn ta lạnh lùng đảo loạn thiên hạ, nhưng ban đêm lại chìm vào trong hồi ức, nói rất nhiều rất nhiều...

Kiên trì của ta là đúng hay sai...

Tiểu Long Nhi mới mười sáu, mười sáu, ...Còn trẻ như vậy đã chết...

Nếu ta không đòi hỏi cao với nàng, không kiên trì, để Tiểu Long Nhi làm một người bình thường...

Nàng ta muốn nói cho hắn ta biết, chỉ cần người kiên trì thì đó chính là đúng. Bạch Thủy Lung không xứng để người đau khổ, nàng chết là do nàng gieo gió gặt bão. Sai là do Trương Tôn Vinh Cực và chính nàng sai. Yêu cầu của người không cao, người muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó, cho nên đừng đau khổ...

“Hôm nay, ta có thể giúp người, giúp người nhanh chóng hoàn thành những chuyện người muốn.” Bạch Linh Nhị vô tri vô giác ní non, âm thanh cực thấp chỉ có mình nàng ta nghe: “Nhưng, tại sao... tại sao Bạch Thủy Lung không chết... Tại sao Bạch Thủy Lung vẫn chiếm giữ trái tim của người???”

“Chủ tử, Ảnh Lệ tới.” Thanh âm khe khẽ vang lên.

Bạch Linh Nhị lấy lại tinh thần, nhớ tới chuyện sai Ảnh Lệ đi làm: “Kêu hắn ta vào trong điện chờ.” Nói xong, nàng ta liền xuống giường, sửa sang lại

trang phục.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hân Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Chương 187: Chúng ta bỏ trốn đi

Bạch Linh Nhị đi tới đại viện, liền nhìn thấy người đàn ông đứng trong góc tối.

Gã mặt xiêm y màu xanh lá, xuyên qua quần áo có thể thấy được vóc người gầy gò của gã. Gã khẽ cúi đầu, luồng tóc đen rơi xuống trước trán che đi khuôn mặt gã, khiến nét mặt của gã đều giấu sau bóng mờ.

Gã giống như người trời sinh để sống trong bóng tối, im hơi lặng tiếng. Cho dù người khác có để ý tới gã, đều không khỏi xem nhẹ sự tồn tại của gã.

Bạch Linh Nhị ngồi xuống ghế, đi thẳng vào vấn đề: “Thế nào?”

Người đàn ông trong góc tối cúi đầu nói: “Thất bại.” Khiến người khác bất ngờ chính là, giọng nói của gã hoàn toàn trái ngược với ngoại hình u ám của gã. Tiếng nói trong sáng sạch sẽ làm người ta cảm thấy mâu thuẫn.

Tay Bạch Linh Nhị nhận ly trà do tỷ nữ bưng lên khựng lại, vẻ mặt không chút thay đổi: “Ta nghĩ, bản lĩnh của ngươi không thể nào thất bại.” (Ngữ: Ngu, tội bây chỉ là nền mà đòi nổi bật hơn vai chính -_- ~ thiên lý đâu ??? Con quý này trọng sinh (^^) trời không có mắt)

Lệ Ảnh nói: “Ta không phải đối thủ của thánh tôn.”

Lần này, Bạch Linh Nhị không thể bình tĩnh được nữa. Ả buông ly trà chỉ mới hớp được vài ngụm xuống. Nhíu mày nhìn Lệ Ảnh: “Thánh tôn? Ngươi nói chính là thánh tôn trên Thăng Tiên Sơn.”

Lệ Ảnh gật đầu. Gã gật đầu rất khẽ, nhưng không tránh khỏi mắt Bạch Linh Nhị.

“Tại sao hần cũng có mặt ở đó?” Bạch Linh Nhị như đang hỏi Lệ Ảnh, lại giống đang lẩm bầm một mình.

Ả biết Lệ Ảnh sẽ không nói láo, cũng không cần phải nói láo với ả.

Lệ Ảnh rục rịch, tới gần Bạch Linh Nhị, nhưng chỗ gã đi qua vẫn là nơi bóng râm, giống như cái bóng làm người khác không phát hiện được.

Lúc Bạch Linh Nhị ngẩng đầu lên, phát hiện không thấy Lệ Ảnh đâu. Ả không cảm thấy có gì kì quái, đoán được gã đi đến nơi nào. Nhưng rất nhanh một giọng nói truyền đến tai, phá tan suy đoán của ả: “Bởi vì chuyện lần này, đắc tội với thánh tôn...”

Bạch Linh Nhị không bộc lộ nỗi kinh sợ ra ngoài, ả nhìn qua nơi phát ra âm thanh. Quả nhiên nhìn thấy bóng Lệ Ảnh, hoàn toàn không biết gã tới bên cạnh ả lúc nào.

Lệ Ảnh nói: “Để bồi thường, có phải ngươi nên giao Tuyết Vi cho ta hay không?”

Bạch Linh Nhị rũ mắt xuống: “Bạch Tuyết Vi vẫn luôn là người của ngươi.”

Lệ Ảnh không nói gì, ánh mắt gã được bóng mờ che giấu không để người ta nhìn rõ. Bạch Linh Nhị lại biết gã đang nhìn chăm chăm ả, nhưng không có cảm xúc, giống như gã đang nhìn người chết hoặc vật chết.

Bạch Linh Nhị không hề sợ ánh mắt đó, bởi vì Bạch Tuyết Vi đang ở trong tay ả.

Cuối cùng, Lệ Ảnh không nói gì, hòa mình vào bóng tối, lẳng lặng rời đi.

Bạch Linh Nhị biết gã đi xem Bạch Tuyết Vi.

Bạch Tuyết Vi, chị gái ruột của ả, đứa con gái được mẹ ả yêu thích nhất.

Kiếp trước, chính ả ta và mẹ ả hợp mưu với nhau, coi ả là quân cờ đưa tới phủ Khánh vương.

Bạch Linh Nhị nhếch môi cười, nụ cười châm chọc hiện lên khóe môi.

Năm đó, ả cứu Bạch Tuyết Vi từ trong tay Bạch Thủy Lung ra ngoài. Hoàn toàn không phải vì tình chị em, mà là vì Bạch Tuyết Vi còn có giá trị lợi dụng.

Giá trị của ả ta là được một người đàn ông không bình thường nhìn trúng, và lại còn một lòng với ả ta.

Lệ Ảnh, người đi lại trong tối tăm, tôi không thấy bóng đi không để lại dấu vết. Một người đàn ông không rõ bối cảnh.

Bản lĩnh công phu và ám khí của Bạch Tuyết Vi đều do một tay gã dạy, sau khi dạy xong liền biến mất. Cho đến khi Bạch tướng phủ gặp nạn, gã mới xuất hiện trước mặt Bạch Tuyết Vi.

Kiếp trước, nếu không có Lệ Ảnh, Bạch Tuyết Vi cũng sẽ không tránh được một kiếp. Đời này, tai nạn xảy ra sớm hơn một chút, sự tình cũng có biến cố, nhưng Lệ Ảnh lại xuất hiện.

Ngón tay non mịn của Bạch Linh Nhị vuốt ve ly trà bằng sứ thanh hoa, hai tròng mắt vô thần nhìn về phía trước. À không hiểu, mãi vẫn không hiểu được... Vì sao hết thấy đều không thay đổi, chỉ có Bạch Thủy Lung – kẻ không nên tồn tại nhất lại thay đổi?

Ông trời cho à cơ hội sống lại một lần nữa, đồng thời lại cho à một vấn đề khó.

Điều này khiến à không nhận được suy đoán --- Có phải Bạch Thủy Lung cũng sống lại hay không? Có phải nàng cũng mang theo trí nhớ kiếp trước?

Mỗi lần trong đầu à nổi lên suy nghĩ này, à lập tức phủ nhận. Bởi vì Bạch Thủy Lung thay đổi quá nhanh, nếu nàng thật sự sống lại, cũng mang theo trí nhớ kiếp trước như à, làm sao nàng còn gặp kiếp nạn sinh tử năm mười sáu tuổi chứ? (Ngừ: ồ, còn này trọng sinh trước khi chị Lung xuyên qua, hèn chi chị Lung nói nó là -_-)

Vốn dĩ à cũng không muốn ra tay với Bạch Thủy Lung, à sợ làm thay đổi quá trình diễn biến trong lịch sử. Đồng thời e sợ Túc Ương biết chuyện, bị hấn ta coi là kẻ thù.

Bởi vậy, à chờ, chờ đến khi Bạch Thủy Lung gặp kiếp nạn sinh tử vào năm mười sáu tuổi.

Một lần nữa nghe và xác thực sự việc tiến triển như kiếp trước, biết Bạch Thủy Lung hôn mê không tỉnh, à thở dài một hơi, biết được mọi chuyện không có gì thay đổi.

À chưa từng nghĩ tới việc cứu Bạch Thủy Lung. Một là à và Bạch Thủy Lung không thân thiết gì nhau, thậm chí à còn ghen tỵ với Bạch Thủy Lung. Hai là Bạch Thủy Lung chẳng bao giờ nghe lời người bên cạnh, nàng đã sớm si mê Trương Tôn Lưu Hiến đến nhập ma, không phân rõ trái phải đen trắng. Ba là lòng à không muốn Bạch Thủy Lung tồn tại, chiếm giữ trái tim Túc Ương, cái chết của Bạch Thủy Lung khiến hấn ta nhớ thương, Bạch Thủy Lung còn sống càng nguy hiểm. Bốn điều này quan trọng nhất là, à sợ thay đổi sống chết của một người, đặc biệt sống chết của Bạch Thủy Lung có liên quan đến Túc Ương, sẽ khiến mọi chuyện thay đổi lớn, làm cho kế hoạch của à tan thành bọt biển.

Nhưng, à không có cố gắng thay đổi, tất cả vẫn thay đổi --- Bạch Thủy Lung cứ nhiên không chết!

Cái này giống như chỉ mới bắt đầu, khiến mọi chuyện dần trở nên hỗn loạn. Không chỉ đại phu nhân Vệ thị chết sớm, Trương Tôn Lưu Hiến mất tích, cũng đem tới không ít chuyện kiếp trước không xảy ra, Võ vương gia xuất hiện không bao lâu liền biến mất...

À đã sớm xâm nhập vào vùng nước bùn này, thu mua ám vệ trong Bạch tướng quân phủ. Âm thầm tìm Khánh vương gia, nói cho hấn ta biết thân thế của mình, để Tây Lăng mau chóng bị diệt.

Ban đầu, nếu Bạch Thủy Lung sống, mặc dù chiếm giữ trái tim của Túc Ương. Nhưng cũng có thể khiến Túc Ương ít chịu thống khổ. À muốn hoàn thành tâm nguyện của hấn ta sớm hơn, sẽ không mờ mịt, mâu thuẫn như kiếp trước.

Ai ngờ, Bạch Thủy Lung không nghe lời Túc Ương, còn tùy ý làm bậy, hai ba lần xém chút làm đảo loạn tính toán của Túc Ương.

Kết quả như vậy khiến à vừa tức giận vừa vui mừng. Tức giận Bạch Thủy Lung không biết tốt xấu, làm khó Túc Ương. Vui mừng Bạch Thủy Lung không biết điều, không được lòng Túc Ương.

Khi đó à nghĩ, Bạch Thủy Lung có sống cũng chẳng sao, không nghe lời cũng không sao, Túc Ương có một mình à là đủ rồi. À sẽ khiến hấn ta phát hiện, à mới là người hấn ta cần nhất.

Chỉ là một lần hai lần... Ba lần bốn lần, à phát hiện Túc Ương vẫn không thể bỏ Bạch Thủy Lung được. Dường như, mọi chuyện hấn ta làm đều vì Bạch Thủy Lung. Một ngày không còn Bạch Thủy Lung, mọi thứ giống như không còn ý nghĩa gì nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Linh Nhị không nhận được siết chặt nắm tay, cắn chặt môi dưới, vẻ mặt không khỏi ghen tỵ và căm hận.

À còn nghĩ rằng, chỉ cần à lại ở bên cạnh Túc Ương, à liền thỏa mãn.

Thế nhưng, đến bên cạnh Túc Ương sớm hơn kiếp trước, cố gắng nhiều hơn kiếp trước. Sau khi có thể trợ giúp hấn ta, à phát hiện mình căn bản không hề thỏa mãn.

À không chịu nổi việc trong lòng Túc Ương có người phụ nữ khác. Nhất là người kia vẫn còn sống, không giúp đỡ cho Túc Ương, trái lại còn mang phiền phức đến cho hấn ta.

“Người mang phiền phức đến cho Túc Ương đều đáng chết!” Bạch Linh Nhị hoàn hồn, đè nén suy nghĩ và hồi ức trong đầu xuống.

Kiếp trước không có Bạch Thủy Lung, Túc Ương vẫn có thể làm được chuyện kia. Kiếp này, có sự giúp đỡ của ả, mọi chuyện sẽ nhanh hoàn thành hơn.

Về phần Bạch Thủy Lung, đã không giúp đỡ còn mang tai vạ đến, không bằng sớm giải quyết cho xong! (Ngữ: con này ảo tưởng sức mạnh quá nhỉ ???)

Bạch Linh Nhị tự nhủ trong lòng như vậy, ả không muốn thừa nhận mình ghen tỵ nên mới xuống tay với Bạch Thủy Lung.

“Chủ tử.” Mộng Linh – từ từ từ nhỏ đi theo bên người Bạch Linh Nhị, nhỏ giọng nói khẽ bên tai ả: “Nếu như Túc Ương đại nhân biết ngài muốn hạ đòn sát thủ với Bạch Thủy Lung, e là sẽ mất hứng.”

Bạch Linh Nhị sắc mặt căng thẳng, lạnh giọng nói: “Cho nên không thể để cho hắn ta biết.”

Nếu Túc Ương biết, ả thông qua hắn ta biết được chỗ ở của Bạch Thủy Lung. Đồng thời sai sát thủ giết nàng, không chỉ không vui mà còn...

Đôi mắt Bạch Linh Nhị không khỏi âm đạm.

Chuyện gì cũng có hai mặt của nó.

Ả quá nóng lòng, vừa sống lại người đầu tiên ả nghĩ đến là Túc Ương, vội vã muốn đứng bên cạnh hắn ta.

So với kiếp trước ả đến bước đường cùng, kiếp này ả chủ động tới gần, đương nhiên sẽ khiến Túc Ương hoài nghi. Khiến cho kiếp này ả không thể gần gũi với Túc Ương như kiếp trước, không có được sự tín nhiệm của hắn ta.

“Không sao.” Bạch Linh Nhị lại tự nhủ thầm: “Chỉ cần được ở bên người hắn ta, sớm muộn cũng có ngày hắn ta hiểu rõ, trên đời này chỉ có ta mới thật lòng với hắn ta nhất, vĩnh viễn sẽ không phản bội hắn ta.”

Mộng Linh ở bên cạnh muốn nói lại thôi, thầm nghĩ: Nàng ta đã vi phạm mệnh lệnh của Túc Ương đại nhân một lần, âm thầm sai khiến sát thủ ám sát Thủy Lung. Nếu bị Túc Ương đại nhân biết, cũng coi như là phản bội.

“Lách cách” Âm thanh vỡ vụn đánh thức Mộng Linh đang chìm trong suy tư, nàng ta kinh ngạc nhìn Bạch Linh Nhị.

Tay Bạch Linh Nhị vút cái ly còn chưa thu hồi, giống như nghĩ tới chuyện gì đó, gương mặt lạnh lùng tức giận, lạnh như băng lại không cam lòng nói: “Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng có thể sống lại? Không chỉ có được gương mặt xinh đẹp động trời, lãnh địa giàu có có thể so với một quốc gia. Có người chồng yêu thương cưng chiều nàng đến tận xương tủy... Dựa vào cái gì lần nào nàng cũng có thể hóa nguy hiểm thành bình an. Vất vả mới bị truy nã toàn quốc, vợ chồng phân tán, khi lưu lạc ở giang hồ còn được thánh tôn Thăng Tiên Sơn che chở?”

Mộng Linh không thể trả lời câu hỏi của Bạch Linh Nhị, nàng ta bước ra trước, dùng khăn tay lau chùi nước trên tay Bạch Linh Nhị, thấy bàn tay ả bị nóng đỏ, liền ra dấu sai người đem thuốc trị thương đến.

Bạch Linh Nhị không nhìn nàng ta, vẫn lầm bầm: “Lẽ nào đây là gặp nạn lớn không chết nhất định sẽ có phúc? Mặc kệ phúc khí của nàng bao lớn! Có tình gây cản trở ả và Túc Ương, đó chính là sai!”

Mộng Linh không nhịn được nhỏ giọng khuyên một câu: “Chủ tử, ngài rất để ý Túc Ương đại nhân.”

Bạch Linh Nhị lạnh lùng nhìn ả ta một cái, tựa như không hài lòng giọng điệu khuyên nhủ thoái lui. Về mặt liên lộ về mờ mịt, khổ sở, nhỏ giọng nói: “Các người cũng nhìn ra ta quan tâm hắn, tất cả suy nghĩ đều đặt lên người hắn. Vì sao, chỉ có hắn không nhìn thấy...”

Ả khẽ cười, giọng càng mỉa mai: “Hoặc có lẽ, nhìn thấy nhưng giả vờ như không thấy. Hoặc là không thèm quan tâm, cho nên chưa từng để trong lòng.”

Mộng Linh nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của ả, không nên được an ủi: “Túc Ương đại nhân không phải người có lòng dạ lạnh lùng như vậy.”

“Đúng vậy, lòng hắn không lạnh. Đáng tiếc ta không thể bước vào lòng hắn thôi.” Bạch Linh Nhị hiểu rõ Túc Ương hơn Mộng Linh.

Lúc này, người hầu đưa thuốc trị thương lên. Mộng Linh đích thân bôi thuốc cho Bạch Linh Nhị.

Bạch Linh Nhị ra lệnh cho ả ta: “Nói với Lê Ảnh, tiếp tục tìm cơ hội, chỉ cần có cơ hội... Lập tức giết Bạch Thủy Lung!”

“...Dạ.”

“Một khi xong chuyện, ta sẽ để mong muốn của gã thành sự thật!” Bạch Linh Nhị lộ nụ cười: “Ta sẽ ngầm chế tạo cơ hội cho gã.”

Mộng Linh vừa nhìn thấy nụ cười của ả, liền biết biện pháp trong lòng ả.

Đối với vị chủ tử mình đi theo từ nhỏ, ả ta vẫn rất mờ mịt.

Trên người ả tràn ngập bí ẩn, tựa như luôn biết trước một số chuyện, sau đó thông qua một ít chuyện tìm ra một đám cao thủ...

Mộng Linh rất nhanh thu hồi suy nghĩ. Làm người hầu, có một số việc không nên nghĩ và không thể nghĩ; không nên hỏi và không thể hỏi.

Mấy ngày nay, Thành Hồng Phong càng trở nên náo nhiệt. Người từ bên ngoài đến càng ngày càng nhiều, chủ đề bọn họ trao đổi phần lớn là về đại hội võ lâm. Hai ngày gần đây, chính phái và Trường Nhạc Cung xung đột càng ngày càng dữ dội.

Mấy ngày nay, Thủy Lung và thánh tôn rất ăn ý, không nói một lời lên đường rời đi. Về phần nguyên nhân, dường như rất giống nhau. Đều là vì công việc trên tay.

Vốn dĩ khoảng thời gian này là thời kì Thủy Lung dưỡng thai, không cần xử lý công việc. Cấp trên của thành Nam Vân cũng biết không nên quấy rầy nàng, nhưng tình huống trước mắt chỉ có nàng mới quyết định được.

Căn cứ vào tình báo truyền tới, bọn họ phát hiện hải phận có chỗ rất kì lạ. Một khi đi vào sẽ mất tung tích, nhưng mấy canh giờ hoặc một hai ngày sau sẽ xuất hiện lại. Qua lời kể lại của các thuyền viên, có người nói không thấy gì, có người nói thấy đá ngầm, hòn đảo...v.v. Hừ hừ thực thực, Thủy Lung có ý muốn tìm đảo Thiên Triệt.

Một chuyện khác là thời gian gần đây, luôn có nhân vật lạ, hành tung không rõ xuất hiện ở thành Nam Vân. Gây không ít phiền phức cho thành Nam Vân, có ý định muốn đánh nhau với thành Nam Vân.

‘Chuyện hải phận kì lạ tạm thời gác sang một bên. Mặt khác, đối với người có động cơ không thuần khiết, âm thầm xử lý, hoặc là giết gà dọa khỉ.’ Thủy Lung viết ý nghĩ của mình vào giấy. Suy nghĩ một chút lại viết thêm một câu, trong khoảng thời gian này mọi chuyện ở thành Nam Vân giao hết cho người cấp trên quyết định, không cần tiếp tục truyền tin.

Mộc Tuyết chờ nàng xử lý xong công việc, liền bắt đầu cảm râm: “Đều đã sáu tháng rồi, còn phải lo lắng những chuyện này, Lung tỷ tỷ...”

Thủy Lung nhẹ nhàng cắt đứt sự nghiệp lái nhái của Mộc Tuyết: “Chúng ta ra ngoài là chuyện bí mật, không có nhiều người biết. Và lại, chúng ta không hề để lại lời nhắn.” Dừng một chút, nói tiếp: “Lần này, ta đã nói bọn họ, dù trời có sập thì tự giải quyết.”

Nàng tin tưởng bản lĩnh của đám người ở thành Nam Vân. Hướng hồ, gần đây thế cục xem như yên ổn, không xảy ra chuyện lớn gì.

‘Kẻo kẹt’ âm thanh nhỏ vang lên.

Thủy Lung nhìn qua phía cửa sổ, Mộc Tuyết thấy vậy cũng nhìn theo.

Liền thấy vị thánh tôn đại nhân trong truyền thuyết chân đang đập bệ cửa sổ, nhanh nhẹn tiến vào --- Rất không coi ai ra gì, tự nhiên thoải mái.

Thủy Lung nói: “Ngươi là mèo à?” Ban ngày ban mặt, có cửa chính không đi, cứ thích trèo cửa sổ. Hơn nữa... “Chưa được người khác cho phép đã tiến vào phòng, thật sự ôn sao?” Tuy rằng nàng biết, da mặt người nào đó còn dày hơn cái mặt nạ vàng trên mặt hắn.

Mộc Tuyết vô cùng bình tĩnh đối mặt với hành vi Thủy Lung châm chọc thánh tôn, và trình độ mặt dày của thánh tôn khi bị Thủy Lung chọc ngoáy.

Thánh tôn nhẹ nhàng đi tới trước mặt Thủy Lung, vươn tay nắm ống tay áo của nàng, câu đầu tiên nói ra là: “Chúng ta bỏ trốn đi.”

“...” Cái tên không đáng tin này, một câu không đầu không đuôi là có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Mạnh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Chương 188: Ghét bọn họ làm phiền

Thủy Lung thoáng sững sờ, nét mặt Mộc Tuyết đại ra.

Thánh tôn không cảm thấy lời mình nói khó hiểu bao nhiêu, thay đổi động tác kéo tay áo Thủy Lung thành ôm công chúa: “Đồ đặc đều chuẩn bị xong.”

Đầu óc Thủy Lung không thể so với người thường. Lúc này nàng không có kinh ngạc nhiều, trái lại nàng nhìn về phía hắn nói: “Ta có thấy ngươi chuẩn bị gì đâu.”

Thánh tôn: “Ngân phiếu.”

Câu trả lời này rất tốt. Thủy Lung không thể không thừa nhận, không có thứ gì có ích hơn ngân phiếu.

Một khắc sau, nàng liền trượt xuống khỏi lồng ngực thánh tôn. Đứng trên mặt đất, đôi mắt nàng lúc sáng lúc tối nhìn hắn: “Gây họa gì rồi à?”

Mộc Tuyết vừa hoàn hồn nghe được câu này, khóe mắt không nhìn được co giật. Lời này nghe sao giống người lớn dạy dỗ trẻ con vậy nè?

Thánh tôn không chút tức giận, nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp lời: “Đi với ta.”

Hắn lại kéo ống tay áo Thủy Lung, khi Thủy Lung vung tay lên, hắn liền đổi kéo tay áo thành nắm tay.

Lúc tay hai người chạm nhau, không biết có phải là ảo giác hay không. Hình như trong nháy mắt có kích thích rất nhỏ.

Đáy mắt Thủy Lung lóe lên, đã bao lâu rồi nàng chưa từng cùng người khác nắm tay? Hình như, từ lúc Tây Lăng bị loạn. Sau khi người kia mất tích đã không còn ai cầm tay. Hiện tại, cái bàn tay đang nắm tay nàng cũng ấm áp, ngón tay thon dài, lòng bàn tay vừa vặn bao lấy tay nàng.

Trong chớp mắt, hai người đều yên tĩnh. Sự khác thường trong chớp mắt lại bị Mộc Tuyết bắt được.

Khi nàng ta muốn mở miệng nói gì đó, thánh tôn đã kéo Thủy Lung ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bọn họ sẽ có người chăm sóc, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thủy Lung và Mộc Tuyết không cần nghĩ cũng biết ‘bọn họ’ mà hắn nói là ai.

Mộc Tuyết bước lên trên một bước, không tiếng động biểu đạt ý nghĩ của mình. Nàng ta không cần người khác chăm sóc, nàng ta chỉ muốn theo bên cạnh Thủy Lung.

Thánh tôn nghiêng đầu nhìn nàng ta, sau đó, đôi mắt sau mặt nạ lóe lên ánh sáng thanh u: “Hành tung của Nạp Mỗ Nhi bị phát hiện.”

Giọng nói hắn êm dịu, lúc nói chuyện với Mộc Tuyết cũng không có cố ý dịu dàng nhưng vẫn nhẹ nhàng làm rung động lòng người. Nhưng nội dung lời nói rơi vào tai Mộc Tuyết, lại khiến lòng nàng ta run lên.

Hành tung của Lung tỷ tỷ bị phát hiện? Bị ai phát hiện? Vì sao lại có tình nói chuyện với nàng ta như vậy? Mộc Tuyết không phải là kẻ ngốc, lập tức nhận ra lời này của thánh tôn còn có thâm ý khác.

Không để nàng ta suy nghĩ nhiều, câu nói kế tiếp của thánh tôn đã làm sáng tỏ: “Người nên kiểm tra chính mình một chút.”

Hai mắt Mộc Tuyết mở to, lộ vẻ kinh ngạc, nghi hoặc lại hoảng sợ.

“Ta bị động tay chân?” Mộc Tuyết thì thào, trong lòng khẽ run rẩy.

Bỗng nhiên Mộc Tuyết kinh hãi. Dựa vào tính cách không sơ sẩy của sư phụ, sao có thể mặc kệ những chuyện mình làm. Hóa ra, nàng ta còn ngây thơ cho rằng sư phụ đối với Lung tỷ tỷ rất tốt. Tuyệt đối sẽ không gây tổn thương cho Lung tỷ tỷ. Cho nên mới để mình theo bên cạnh Lung tỷ tỷ, làm bạn với tỷ ấy. Để cho Lung tỷ tỷ vui vẻ lại được an toàn. Dù cho cuối cùng nàng ta lựa chọn đứng bên Lung tỷ tỷ. Sư phụ không hề trách cứ hay làm hại nàng ta... Thì ra, nàng ta đúng là có tác dụng như vậy?

Nếu thật sự giống như nàng ta nghĩ, như vậy sư phụ vẫn như cũ thông qua nàng ta, nắm giữ tất cả hướng di chuyển của Lung tỷ tỷ?

Một hồi sau, Mộc Tuyết tự giác lui về sau, nói với thánh tôn: “Thánh tôn đại nhân muốn đưa Lung tỷ tỷ đi nơi nào?”

Sau mặt nạ, khóe miệng thánh tôn khẽ nhếch lên. Bởi vì có mặt nạ che, nên không ai nhìn được biểu tình của hắn. Chỉ nghe giọng hắn nhàn nhạt, thật tình không nghe ra cảm xúc chân thật của hắn: “Phi Kính Thiên Sơn, lúc đại hội võ lâm bắt đầu, các người sẽ gặp nhau.”

Bấy giờ, Thủy Lung nói: “Nếu phát hiện, không thể giải quyết à?”

Đối với thuốc, cỏ trùng và những thứ thần bí khác ở thời đại này, nàng hoàn toàn mù tịt. Nghĩ tới các loại đồ vật dùng để theo dõi kia, chắc là cỏ trùng dựa vào thuốc mà Mộc Tuyết hay sử dụng.

Thánh tôn không hề dừng lại, đáp: “Chỉ phát hiện manh mối, ta không giỏi về thuật độc y quý mị.”

Nói thế thì, đúng như Thủy Lung phỏng đoán.

Nếu là độc y quý mị, trái lại là sở trường của Nhân công tử và Mộc Tuyết.

Rõ ràng, Mộc Tuyết cũng nghĩ đến chuyện này. Nàng ta cần môi, nhìn Thủy Lung và thánh tôn. Trong lòng nhớ lại những chuyện mấy ngày nay trải qua, cảm thấy bây giờ mình đi theo Lung tỷ tỷ, cơ bản chả giúp được cái quái gì. Nhưng cứ để cho Lung tỷ tỷ đi cùng ‘kẻ có mưu đồ gây rối’ kiêm ‘người có suy nghĩ không thuần khiết’ ‘BỎ TRỐN’. Nàng ta không yên lòng tí nào.

Cho nên nói, quan tâm sẽ bị loạn.

Rõ ràng, Mộc Tuyết lại quên. Nếu so sánh nàng ta với Thủy Lung, người càng phải lo lắng chính là nàng ta.

Thánh tôn mặc kệ Mộc Tuyết xoắn xuýt, chỉ cần Thủy Lung không phản đối, hắn chẳng quan tâm cách nghĩ của người khác.

Thủy Lung bị hắn dẫn đi về phía cửa sổ, khóe miệng nàng giật giật: “Chắc chắn kiếp trước của ngươi là con mèo!”

Bước chân thánh tôn hơi dừng lại. Sau đó, hắn vô cùng tự nhiên đi về phía trước, trả lời nàng: “Nhưng bọn họ đều nói, kiếp trước ta là thần tiên.”

“Đa mắt người có thể dày hơn nữa không?” Thủy Lung vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng chợt nhớ chuyện mình xuyên qua đây, lập tức sửa miệng đổi thành câu châm chọc thiếu dinh dưỡng như thế.

Căn cứ vào lời đồn giang hồ, đúng là có nhiều người so sánh thánh tôn đại nhân Thăng Tiên Sơn giống trích tiên. Nhưng, nếu bọn họ thật sự gặp thánh tôn, lại là thánh tôn ở trước mặt Thủy Lung, nhất định sẽ cảm thấy ảo tưởng tan vỡ!

“Lung tỷ tỷ...” Mộc Tuyết thấy Thủy Lung đi theo thánh tôn, liền biết quyết định của nàng.

Một người đàn ông, mà còn là thánh tôn đại nhân trong truyền thuyết... Hẳn thật sự có thể chăm sóc Lung tỷ tỷ sao? Mộc Tuyết không khỏi lo lắng, nhưng một khắc sau nàng ta lại nghĩ. Đường như Lung tỷ tỷ không cần người chăm sóc, dọc đường đi nói nàng ta chăm sóc cho Lung tỷ tỷ, chẳng thà nói Lung tỷ tỷ chăm sóc nàng ta thì đúng hơn. Hơn nữa, về mặt thánh tôn đối xử với Lung tỷ tỷ tận tâm tỉ mỉ. Đôi lúc bọn họ cũng mặc cảm không bằng...

Nghĩ như vậy, nhiều lời muốn nói của Mộc Tuyết nghẹn trong cổ họng.

Thủy Lung biết nỗi băn khoăn trong lòng Mộc Tuyết, nàng quay đầu nhìn nàng ta: “Gặp lại ở Phi Kính Thiên Sơn.”

Thánh tôn cúi đầu nhìn Thủy Lung, giọng nói lộ ý cười: “Nàng thật sự rất tin ta.”

Thủy Lung lờ mờ hắc, trong con ngươi đen lóng lánh khiến người ta không nhìn được muốn thăm dò. Thánh tôn cũng không ngoại lệ, nhìn thật sâu. Đáng tiếc, hắc chưa kịp hiểu rõ chủ nhân của đôi mắt đã dời tầm nhìn về phía Mộc Tuyết.

“Nếu như ngươi tới trước, thì đi tìm Đại Miêu kia.” Một câu nhẹ bồng cất dứt suy nghĩ của Mộc Tuyết và thánh tôn.

Không biết vô tình hay cố hoặc là cả hai đều có, Thủy Lung nói như vậy liền dừng lại. Kế đó, trong sự im lặng của hai người bọn họ, nàng mỉm cười nói tiếp: “Nói cho hắc biết, ta bỏ trốn với người đàn ông khác rồi.”

Khi nói tới hai chữ ‘bỏ trốn’, âm lượng nghiêng chặt, đôi mắt lướt qua người thánh tôn một cái.

Biểu cảm của thánh tôn vẫn bị che dưới mặt nạ, không ai nhìn trộm được.

Mộc Tuyết cũng ngẩn ngơ, lộ bộ không biết nói gì.

Sau đó, nàng ta trở mặt nhìn, hai người nhảy cửa sổ. Cứ như vậy ‘bỏ trốn’.

“...”

Lúc nhảy ra ngoài cửa sổ, Thủy Lung nhìn về phía, bóng tối không gây trở ngại cho thị giác của nàng. Vừa nhìn liền phát hiện Nhân công tử.

Nhân công tử dường như cũng thấy hai người, nhưng làm bộ như không thấy, thu hồi tầm mắt. Hắc lẩn lút ở ngoài phòng của Thủy Lung, tựa như đang chờ gì đó hoặc là thật sự nhầm lẫn đi đạo.

Khóe miệng Thủy Lung nhếch lên, nàng biết Nhân công tử là người của thánh tôn, nàng hoàn toàn không cần lo cho an toàn của Mộc Tuyết.

Rất nhanh, tầm mắt của Thủy Lung bị ánh lửa ở xa xa hấp dẫn. Nàng đứng trên mái ngói xanh, nàng có thể đoán đó là ánh lửa của lồng đèn. Hắc là có một đám người đi về phía bên này.

Bàn tay truyền tới cảm giác bị người kéo, Thủy Lung nương theo sức lực của thánh tôn đi về phía trước: “Đây là nguyên nhân người bỏ trốn à?”

“Không phải.” Thánh tôn lắc đầu phủ nhận, tốc độ khinh công cũng không giảm. Thủy Lung dễ dàng chạy theo, không tốn chút công sức. Hắc thờ ơ nói: “Bọn họ xứng à?”

“Không xứng.” Được rồi, Thủy Lung cũng hiểu, đám người tạp nham này căn bản không đáng để cho thánh tôn đại nhân để mắt.

Thánh tôn cười khẽ, trong lòng rất vui sướng: “Ta chê bọn họ phiền thôi.”

“Ngươi muốn sao?” Thủy Lung nhàn nhạt hỏi.

Thánh tôn vô tội nói: “Giọng điệu của nàng khiến ta có cảm giác như mình cố tình gây sự.”

Thủy Lung lờ mờ, thầm nói: Ngươi ít cố tình gây sự lắm sao?

Nàng cũng không thêm che giấu biểu tình và ánh mắt của mình, triệt để biểu hiện rõ suy nghĩ trong lòng mình.

Thánh tôn rất vô tội nói: “Phái Thu Sơn có gần một trăm người bao vây đánh một mình ta.”

Thủy Lung không nói lời nào, mặc kệ để hắc nói tiếp. Thật ra, nàng sớm đoán được kết quả. Nhưng nghe giọng điệu rất chi là vô tội của người nào đó, còn giả vờ mình là nạn nhân đáng thương. Đúng là chuyện buồn cười.

“Ta không có đánh nhau với bọn họ.”

“Hừm?” Thật bất ngờ nhá!

“Nàng quên hả?” Thánh tôn chán nản nói: “Ta ngã bệnh đó!”

“Ta không tin một chút cảm lạnh lại ảnh hưởng đến sức lực của ngươi.” Đùng hòng dùng mảnh khố lửa gạt con nít để nàng mềm lòng. Hoặc là tìm kiếm sự an ủi từ nàng.

Thánh tôn xem nhẹ ý tứ trong lời nàng: “Vì vậy, ta dùng gậy ông đập lưng ông.”

Thùy Lung giờ mắt lên, thấy đáy mắt hần lóe lóe. Giống như đùa dai, gian xảo, một loại gian xảo thuộc về người trưởng thành. Cũng là một dạng đáng yêu. Kế tiếp, nghe rõ hần nói ra chân tướng, có thể không cảm thấy hần đáng yêu nữa, ngược lại cảm thấy đáng sợ hơn.

Thánh tôn nói: “Ta lấy khẩu hiệu của thánh tôn, để đám danh môn chính phái ở thành Hồng Phong bao vây đánh bọn phái Thu Sơn.”

Cái này giọng điệu dừng dừng như đang nói ‘Hôm nay, thời tiết thật đẹp’, khiến người ta không tự chủ được xem nhẹ lời phía sau... tàn khốc cỡ nào.

Tuy Thùy Lung mới gia nhập giang hồ, nhưng trong thời gian ngắn nàng nghe không ít tin đồn và tình báo về lực uy hiếp của vị thánh tôn này. Mọi người truyền miệng hần gần như trở thành thần tiên, giống như một loại tin ngưỡng.

Một câu của hần, có thể thay đổi kết cục của một môn phái.

Nàng không có tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia, nhưng nàng có thể đoán được kết quả. Kết quả sau này của phái Thu Sơn.

“Cho nên, thân phận của ngươi bị lộ, bọn người kia kéo tới tìm ngươi.” Thùy Lung nhìn ánh lửa của đám người đến thôn trang.

“Ồ.” Thánh tôn kéo nàng, nhảy từ nóc nhà xuống, rơi xuống cánh rừng bên ngoài thôn trang. Như vậy, tầm mắt hai người không còn nhìn thấy đám người đến thăm: “Những người này giao cho bọn Ân Phương xử lý đi.”

Thùy Lung cảm thấy không còn hơi thở ẩn nấp ở chung quanh, nàng vô cùng kinh ngạc: “Ngươi bỏ hết thuộc hạ lại à?”

“Ta sớm chán ngán bị bọn họ làm phiền rồi.” Thánh tôn lạnh nhạt nói.

Thùy Lung yên lặng đồng tình với đám người Ân Phương: Bọn họ dốc sức làm việc cho thánh tôn. Cuối cùng nhận được một câu đánh giá chính là... Ngán bị họ làm phiền!

“Ngươi có thể thói quen?” Ngươi thích sống hưởng thụ như vậy, không có cu li ở bên cạnh, có thể thói quen à?

Thánh tôn không trả lời, từ con ngươi trong suốt của hần có thể nhận ra hần không lo lắng chuyện này.

Mây mỏng trôi lững lờ, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống phủ lên hai người bọn họ. Đêm khuya yên tĩnh. Cuối đông, cơn trùng càng ít kêu. Bước chân của hai người càng khẽ gần như không có tiếng động. Trong bầu không khí yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy âm thanh y phục cọ xát.

Nhưng mà, không có xấu hổ, không có ngỡ ngàng giống như mọi chuyện là điều hiển nhiên. Trong yên tĩnh lộ ra cảm giác âm áp.

Thùy Lung rũ mắt, che giấu sóng mắt dưới bóng mờ. Bộ dạng đường hoàng, bề ngoài giống như muốn biến mất.

Thánh tôn thấy nàng hơi cúi đầu, mái tóc nhẹ bay, lộ ra gương mặt thanh tú ---- Gương mặt này chính là mặt nạ mới do Nhân công tử đưa cho Thùy Lung thay.

Nhìn nàng như vậy, mọi người sẽ cảm thấy nàng ngoan ngoãn, hiền lành.

Thánh tôn nắm tay nàng, bỗng nhiên nói: “Có phải cảm thấy chúng ta rất xứng đôi hay không?”

“Ừ.” Giọng mũi không có một tí thành ý, khiến người ta cảm thấy thơ ơ, có lẽ.

Thánh tôn không giảm hứng thú, nói tiếp: “Không ai có thể giống nàng cùng sống vai đi chung với ta.” Hần nói ti ti: “Không cần nói, không cần làm gì hết, chúng ta cùng một nhịp thở. Ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng, khát vọng sự tồn tại của nàng. Đồng thời, cho phép nàng tồn tại.”

Thùy Lung nhàu mày, không có trả lời.

Thánh tôn ngừng bước, hỏi nàng: “Tại sao nàng lại đồng ý một mình bỏ trốn với ta?”

Hình như hần đặc biệt đề ý cái từ ‘bỏ trốn’ này. Lúc nói ra lời ấy, giọng nói mềm mại đi.

Thùy Lung không giải thích: “Mục đích như nhau.”

Thánh tôn: “Nàng vì ta bỏ rơi người bên cạnh.”

Hắn nhấn mạnh hai chữ ‘vì ta.’

Thủy Lung nhủ mảy: “Lần này ta ở lại, kế tiếp người lại tìm lý do để tách ta rời khỏi nhóm người Mộc Tuyết.” Đừng tưởng nàng không nhìn ra hắn nói trên người Mộc Tuyết có vấn đề, chính là muốn Mộc Tuyết tự động rời xa nàng.

Lần này, thánh tôn không phủ nhận: “Thật thông minh.”

Mắt Thủy Lung lóe sáng, không phải nàng thông minh. Từ khi hắn trèo cửa sổ vào, vừa mở miệng nói với nàng câu đầu tiên. Từ giọng điệu của hắn, nàng cảm nhận được bá đạo, bắt buộc và tùy hứng của hắn.

“Buông tay.” Lòng bàn tay truyền đến cảm giác vuốt ve khiến Thủy Lung rút tay: “Nhột.”

Thánh tôn nhìn nàng, ánh mắt dường như không muốn nhưng vẫn buông lỏng tay nàng.

Ngay sau đó, hắn dừng bước, khom lưng ngồi xổm xuống. Nghiêng người nhẹ giọng nói với Thủy Lung: “Lên đi.”

Bộ dáng như vậy, hắn là nên giấu kín?

Nếu đám người Ân Phượng còn ở bên cạnh, đoán chừng sẽ rút cảm. Sức chịu đựng không ngừng tăng lên, bộ dạng hóa đá.

Thủy Đại (khinh bỉ): Thánh tôn à, chú cứ tiếp tục ngây ngô đi há! Không thấy A Lung mang thai, không thể công à?

Thánh tôn (cười vô tội): Ồ... thì ra không thể công, vậy thì ôm. Lựa chọn duy nhất, đúng không?

Thủy Đại (hoài nghi): Phù ~ Sao ta cảm giác là... Người cố ý bịa!

Thánh tôn (tiếp tục vô tội): Có ngốc hay không ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Chương 189: Ta chăm sóc nàng

Chương 189: Ta chăm sóc nàng

Editor: Tịch Ngữ

Ánh trăng sáng tỏa, mây mỏng nhẹ nhàng bay không chút nào cản trở quãng sáng của nàng trăng, như một tầng vải mỏng khoác lên cánh rừng đêm. Chiều xuyên qua từng tầng khe hở của lá cây, lưu luyến trên người đàn ông đang ngồi xổm.

Khuôn mặt hắn bị che giấu đằng sau mặt nạ vàng, nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy hắn nhất định rực rỡ vô song như ánh trăng này.

Y phục màu trắng bởi vì động tác của hắn mà rơi rớt trên đồng cỏ khô. Càng tôn lên quần áo sạch sẽ, cùng với người mặc xiêm y không chút tỳ vết.

Thủy Lung ngẩng ra, tiếp theo liền nhếch môi cười, nụ cười rất tự tại và thoải mái. Bộc lộ bản tính của nàng, không có chút nguy trang: “Để thánh tôn đại nhân tôn quý hạ mình, chắc ta là người đầu tiên.”

Thánh tôn nghiêng đầu, giống như nghi hoặc: “Bây giờ nàng mới biết?”

Hắn nghĩ rằng mình làm rất rõ ràng, rất trực tiếp: “Không chỉ là người đầu tiên, mà còn là người duy nhất.”

“Nếu bị người đời biết được, uy nghiêm thánh tôn của ngươi...”

Thánh tôn cắt ngang lời nàng: “Nếu không để ý suy nghĩ, ngược lại ta muốn cho người đời biết chúng ta có quan hệ không bình thường.”

Thủy Lung không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với hắn, vừa cười vừa dúi chân đá vào mông của hắn, sức lực vừa phải. Hành động này chỉ đùa vui một chút thôi: “Đứng lên.” Tầm mắt liếc về chỗ thánh tôn bị đá, phát hiện quần áo này thật tốt, thể mà không dính bụi. Không biết có phải nước lửa không xâm phạm hay không?

Thánh tôn không đứng lên, nói: “Không có kiệu, ta công nàng.”

“Người nghĩ rằng ta đi bộ vài bước cũng không xong hử?”

Giọng điệu hai người đều bình thản, lơ đãng. Cả hai đều không chịu nhường bộ.

Sau một giây yên lặng, Thủy Lung bĩu môi: “Bị mù à?”

Một khi ở chung với Thủy Lung lâu dài, sẽ phát hiện nàng không phải vợ hiền mẹ đảm. Lúc nói chuyện tùy ý, lúc mặt ngọt có độc. Đừng hi vọng nàng nói lời tốt đẹp.

Lúc này, nàng có thể giải thích rõ ràng, nói mình đang mang thai nên không thể công. Cô tình nàng lại nói một câu chọc người tức giận. Giọng nói mềm mại giống như đang tâm tình với người yêu. Nội dung lời nói như ma túy khiến lòng người ngứa ngáy.

Thánh tôn không nổi giận, trái lại còn nhoen miệng cười.

Hắn cảm thấy, Thủy Lung như vậy đáng yêu hơn. Bình thường tính tình nàng quá mức lãnh tính khiến người ta nhìn không thấu, lại không chút sợ hãi làm người ta không nắm chắc.

Tóm lại, phụ nữ càng mạnh mẽ độc lập, thỉnh thoảng tùy hứng âm ỉ như con nít càng hiếm thấy. Trái lại, có vẻ đáng yêu hơn.

Đặc biệt là thánh tôn đại nhân yêu thích chinh phục. Đương nhiên, cũng phải nhìn xem người và vật bị chinh phục có thể lọt vào mắt hắn hay không? Có thể khiến hắn nảy sinh hứng thú chinh phục hay không?

Bất kể trong lòng thánh tôn nghĩ như thế nào, mọi suy nghĩ và biểu tình của hắn đều giấu sau mặt nạ. Chỉ có thể lộ cảm xúc qua đôi mắt, cũng không che giấu ý cười trong đáy mắt.

Hắn nhìn từ đầu đến chân Thủy Lung. Cuối cùng, dừng mắt ở bụng nàng, để lộ ánh mắt hối hận, nhỏ giọng nói: “Vật nhỏ phiền phức.” Kể đó, hắn bắt đầu đi đứng dậy.

Thủy Lung nhìn phản ứng của hắn, không đoán ra hắn giả bộ hay là thật sự quên bụng nàng. Vì vậy, hắn mới ngồi xổm xuống đòi công nàng. Theo lý mà nói, hắn là người có lòng dạ tinh tế, sẽ không phớt lờ bụng của nàng. Nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc hắn không đáng tin, lần này ‘mất mủ’ không giống giả vờ. Chắc là nhất thời ngớ ngẩn. Một hồi suy nghĩ trong nháy mắt, Thủy Lung thu hồi ý nghĩ. Nói thầm trong bụng, từ khi nào nàng có thời gian rảnh rỗi suy đoán cái loại vấn đề nhảm chán này vậy? Thấy kẻ giả bộ hay thật, chẳng liên quan gì đến nàng!

Thánh tôn đứng bên cạnh giờ tay: “Ta ôm nàng.”

Thủy Lung miễn cưỡng ném cho hắn một ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước. Chưa được mấy bước, ống tay áo của nàng bị ai đó túm lấy. Không cần nghĩ cũng biết là ai tròng khoai đất này. Cảm giác bất đắc dĩ xông lên tận đầu, ngoái lại nhìn hắn: “Người có thấy phiền hay không hử?”

Thanh âm lười biếng nhưng không có cảm xúc chán ghét, chỉ có bất đắc dĩ và vô lực, cùng một chút mơ hồ dung túng.

Thánh tôn cố chấp nói: “Ta dẫn nàng bỏ trốn chứ không phải đưa nàng đi chịu khổ.”

“Con mắt nào của người thấy ta chịu khổ?” Thủy Lung lườm.

Thông thường, dựa vào tính tình vô lại, trẻ con của thánh tôn nhất định sẽ đáp trả: ‘Hai con mắt ta đều thấy’. Nhưng bất ngờ lần này hắn không nói như vậy, trái lại nghiêm túc: “Eo mỗi lưng đau để mệt và buồn ngủ, có thể khiến đầu óc choáng váng...”

“Giời lắm!” Thủy Lung cắt ngang thánh tôn đang nói tràng giang đại hải. Nàng ngược mắt lên nhìn tầm mắt của người đối diện.

Ánh mắt hắn không cứng rắn như trước, ngược lại giống như một biển nắng ấm áp. Đôi mắt trong suốt, dịu dàng khiến người ta không thể từ chối yêu cầu của hắn. Ngay cả tính bướng bỉnh và mạnh mẽ của hắn cũng biến thành gông xiềng dịu dàng. Khiến người ta xem nhẹ nguy hiểm, ngược lại cảm thấy yên lòng vì mình được an toàn, tự nguyện nhảy vào.

Thủy Lung ung dung đứng đối diện hắn, đôi mày của nàng khẽ chau lại, cười như không cười nói: “Nếu biết ta khó chịu, nửa đêm nửa hôm người còn kéo ta chạy ra ngoài?”

“Bởi vì có ta ở đây.” Thánh tôn không chút áy náy, nhẹ giọng nói: “Ta có thể chăm sóc nàng thật tốt, tốt hơn bất kì ai khác.”

Thủy Lung cười nhạt không nói lời nào.

Thánh tôn bước lên một bước, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào nàng, không rời một tấc. U quang trong đáy mắt khẽ dao động, con ngươi trong suốt càng lộ vẻ khẩn cầu, giọng nói mềm mại: “Đừng nói nàng không cần ta chăm sóc. Ta biết, nàng rất có bản lĩnh. Nhưng hiện tại nàng thật sự không có phương tiện, có người sẵn sàng cho nàng không phải thoải mái hơn sao?”

Một người cao cao tại thượng như trịch tiên khuyên bảo người, hạ thấp mình dịu dàng khẩn cầu người, nội dung khẩn cầu đều là vì người, chỉ vì muốn tốt cho người. Là con gái đều cảm động đến mềm nhũn như nước, hoàn toàn không có tâm lý cự tuyệt.

Thủy Lung chớp chớp mắt, thầm nghĩ tên này thật là gian xảo, cư nhiên dùng chiêu lấy lui làm tiến!

Giống hệt bộ dạng ngoan ngoãn của nàng đối với Trưởng Tôn Vinh Cực, để Trưởng Tôn Vinh Cực không thể cự tuyệt mọi yêu cầu của nàng, nhìn như là người yếu thế nhưng thực tế người nắm chuỗi chính là nàng. Lúc này, thánh tôn áp dụng chiêu này với nàng, hà cớ gì không đồng dạng?

Giờ phút này, Thủy Lung cảm nhận được cảm giác năm đó Trưởng Tôn Vinh Cực đối mặt với đáng về yếu thế của mình.

Ồ... Nói như thế nào nhỉ? Rõ ràng là nghi ngờ hán giả vờ yếu thế để mình rơi vào bẫy hán đào sẵn, thế nhưng nàng không giận mà có chút mềm lòng.

Bởi vì, mặc kệ hán có giả bộ hay không, phản quan tâm này là thật. Suy nghĩ muốn tốt cho nàng cũng là thật.

Trong khoảng thời gian nàng không trả lời, thánh tôn lại nhích lên một bước, hơi khom lưng để tầm mắt hán ngang với nàng, nhìn chăm chú: “Tặng không cho nàng một thẳng cu li, nàng mà không nhận thì thiệt là ngốc nha.”

“Xi... ha ha.” Thủy Lung không nhịn được cười, buồn cười nói: “Nha cái gì mà nha, nam nhân to xác còn bày đặt bán manh.”

*Bán manh: mình nghĩ là giả đáng yêu, cuchoe, moe moe í.

Thánh tôn không biết bán manh là gì, dù hiểu rõ hán cũng chẳng thấy xấu hổ. Hán thấy nàng cười liền biết chuyện này sắp thành, thánh tôn đại nhân tiếp tục cười dụ dỗ: “Tôi tận cửa tặng không cho nàng sử dụng khỏi phải nói...”

Thủy Lung cắt lời hán: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy có người muốn làm công không lương đấy.” Nàng cười như không cười nhìn thánh tôn, ánh mắt như muốn nói: Đặc biệt còn là thánh tôn đại nhân tôn quý.

Đôi lông mi dày của thánh tôn chớp chớp, khiến ánh sáng nhu hòa trong mắt càng thêm mông lung: “Ta không muốn nàng cảm động, chỉ muốn nàng xem rõ ràng.”

“Dùng ánh mắt của nàng, dùng trái tim và trực giác của nàng.” Tay của thánh tôn cách lớn quần áo, như có như không đụng chạm vào ngón tay áp út của nàng: “Nhìn rõ ta là được.”

Mắt Thủy Lung chợt lóe lên, khẽ cười: “Cái này không dễ hoàn thành rồi. Nhìn rõ cử chỉ của người, xem rõ lòng dạ của người... Mặc kệ là ai, đều không thể sống ung dung được.”

Thánh tôn nghiêng đầu suy nghĩ, hán làm động tác này không hề giống nữ tử tức giận. Ngược lại có vài phần đáng yêu và hấp dẫn. Hai giây sau, mắt hán long lanh lấp lánh, cười nói: “Không nên có mục đích, vậy thì nhìn rõ ta chăm sóc nàng như thế nào, chăm sóc nàng tốt hơn đám người ở bên cạnh nàng không?”

Thấm thoát, hán dời trọng tâm câu chuyện về vị trí cũ. Và lại, nghe ý tứ lời này của hán, giống như Thủy Lung đã đồng ý để hán chăm sóc í.

Thủy Lung không phản bác, nhìn nam nhân trước mặt không có lộ diện mạo, cười thần nhiên: “Được.”

Ánh mắt nàng xẹt qua ít cảm xúc, nụ cười của nàng rực rỡ phóng khoáng, vừa có khí phách của nam tử vừa có sự dịu dàng của nữ tử. Vừa như vừa cương, phong tình động lòng người.

Thánh tôn chưa bắt được cảm xúc trong chớp mắt đó, tâm trí đã bị nụ cười ai đó hấp dẫn. Mặc dù diện mạo bình thường, nhưng nụ cười này rực rỡ và tự nhiên nhất trong mấy ngày nay.

Vô tình bị nụ cười ấy cảm hóa, thanh âm của thánh tôn càng từ tính, trong trẻo: “Lên đây đi.”

Hán lại vươn tay, không đợi Thủy Lung tự mình lên, bàn tay kia liền vòng qua eo nàng, dùng lực vừa vặn ôm lấy Thủy Lung.

“Chút đường này...” Tuy nói có quyết định nhưng không có nghĩa là mặc kệ. Tình trạng cơ thể nàng lúc này thật sự không cần người khác ôm, dù là kiểu ôm công chúa.

Sức lực ôm eo nàng không có nói lỏng, chuyển một cái, đột nhiên ôm nàng lên cao. Thủy Lung vì động tác của hán, lời nói không khỏi dừng lại, không có phản ứng gì khác. Chờ khi bình phục lại, nàng liền phát hiện tầm mắt của nàng cao hơn rất nhiều.

“Không thể công, không thể ôm, vậy thì ngồi đi.” Thánh tôn cười nói, bóng đêm càng thêm phần yên tĩnh, trong sáng.

Thủy Lung cảm nhận ra cứng rắn trong lời nói hán --- Hoàn toàn không cho phép nàng cự tuyệt!

“Nếu sợ chênh vênh thì ôm lấy đầu ta.” Thánh tôn ngửa đầu, đôi mắt in hình ánh trăng và dung nhan của nàng.

Thủy Lung mất đối mắt với hán.

Bây giờ, Thủy Lung đang ngồi trên vai trái của thánh tôn. Tay trái của hán đỡ eo giúp nàng ngồi ổn định, thoải mái hơn.

Cũng như câu quân tử xa nhà bếp, vai của đàn ông há có thể để phụ nữ ngồi? Có tình, hấn làm rất tự nhiên. Mặc kệ lễ nghi phiền phức, đạo đức thông thường, điển hình nhìn đời bằng nửa con mắt. Tình tình bá đạo lại tùy hứng ăn sâu vào xương tủy.

Nhưng mà, hấn thật sự ngoạn mục làm ngơ với đạo đức thông thường nên mới hành động tùy ý, tự nhiên như vậy ư? Giả sử, hấn không thật lòng với cô gái trên vai mình, ai có thể ngồi trên vai hấn, ai có thể gần gũi với hấn?

Thủy Lung im lặng thờ dài, bàn tay tự nhiên đặt lên đầu hấn, từ trên đầu tóc mềm mượt của hấn trượt xuống.

Không thấy thánh tôn có phản ứng bài xích.

Thủy Lung nhếch môi cười, nở nụ cười vô hại với hấn, nhẹ nhàng nói một câu: “Giá!”

“Ừ?” Thánh tôn sững sốt, ngay sau đó thân thể hấn cứng đờ.

Thủy Lung cười càn tùy ý, thậm chí có thể gọi là xấu xa. Nàng túm một lọn tóc đen của hấn lắc lắc, đuôi mày nhễ nhướng lên: “Không phải nói bỏ trốn à? Còn không mau chạy.”

“Đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi!” Thánh tôn nói.

Một câu trách cứ nhưng nghe giọng điệu của hấn, người ta có thể cảm nhận được sự dung túng và nuông chiều ẩn trong đó.

Thực tế, những chuyện hấn làm không phải đang dung túng cô gái ngồi trên vai đó sao?

Đồng thời, hấn còn tặng không tới tận cửa, ép người ta để cho hấn cung chiêu.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không biết có bao nhiêu người giật mình rớt cằm, phá hỏng tâm trí của biết bao người.

“Ngồi cho vững.” Thánh tôn cười khế, người liền bay lên.

Kinh công của hấn rất cao, đi trong rừng tựa như giẫm trên đất bằng, vững chãi khiến Thủy Lung không có cảm giác xóc nảy.

Thủy Lung nhìn cảnh vật tụt ở phía sau, nàng chợt nhớ kiếp trước mình cười Bạch Nha, tâm trạng vui sướng chạy trong núi rừng.

‘Khanh khách’ Chớp mắt một cái liền hoàn hồn, nàng nở nụ cười. Nếu người nào đó biết nàng xem hấn thành con sư tử trắng, không biết hấn sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

“Cười cái gì?” Thánh tôn hỏi.

Nhảy vọt lên cao như thế mà hơi thở của hấn không chút gấp gáp, ngược lại giống như đang đi bộ thong thả. Ngay cả giọng nói cũng lộ vẻ thanh thoi.

Thủy Lung lười biếng nói: “Ta xem thánh tôn đại nhân là ngựa cười, chuyện thú vị như vậy sao không cười?”

“Nàng không thể nói mấy lời dễ nghe một chút à?” Thánh tôn đỡ eo nàng, sau đó nhéo nhéo vai cái như trừng phạt.

Thủy Lung nhạy cảm ngộ ngộ thân thể.

Bản thân nàng không cảm thấy có gì, ngược lại thánh tôn sợ xanh mặt: “Đừng lộn xộn!” Thanh âm đó, không hề che giấu vẻ lo âu và nghiêm túc.

Thủy Lung lại cười: “Thật giống gà mẹ bảo vệ đàn con!”

Thánh tôn: “Ai thèm quản đàn con, ta chỉ quản nương tử của mình.”

Thủy Lung cười híp mắt: “Ngại quá! Người trong thiên hạ đều biết ta là nương tử của Trưởng Tôn Vinh Cực.”

Lúc này, nàng nói rõ ràng tên Trưởng Tôn Vinh Cực ra.

“Sớm muộn gì cũng là của ta!” Thánh tôn khê hừ.

Thủy Lung không tiếp lời. Nàng rất nhân nhả nghịch tặc hấn, kẻ đó khê nói một câu: “Ngay cả tóc cũng có cảm xúc na ná nhau.”

Thánh tôn có vẻ tức giận, không thèm trả lời nàng.

Nụ cười trên môi Thủy Lung không thấy nữa.

Nhóm người Ân Phụng bị thánh tôn vứt bỏ ở bên kia đang làm gì?

Bên ngoài thôn trang, người ngựa của các đại môn phái chiếm hết chỗ. Bọn họ đứng ngoài cửa lớn, không những âm ỉ, ồn ào. Mấy người có địa vị cao còn đến gõ cửa, nói rằng muốn đến đây bái kiến thánh tôn.

Phượng Ân mặc bộ y phục màu đen đứng trên tường rào của thôn trang, vẻ mặt không chút cảm xúc nhìn nhóm người ở bên ngoài, nói: “Thánh tôn đã nghỉ ngơi.”

“Thánh tôn đại nhân thật sự ở chỗ này sao?”

“Trời ạ! Thánh tôn! Đúng là thánh tôn đại nhân! Không ngờ có ngày ta được nhìn thấy thánh tôn đại nhân!”

“Thánh tôn đại nhân đến đây khi nào nhỉ? Sao không có nghe tin tức gì hết? Nơi này cách sơn trang của ta không xa, bây giờ mới biết chỗ ta ở gần thánh tôn như thế!”

Đủ loại hô to gọi nhỏ và bàn luận vang lên, nhưng sắc mặt mọi người đều không nên được hưng phấn.

Ân Phượng hừ lạnh một tiếng: “Đừng ồn ào nữa!”

Sau một lời của nàng ta, đám đông lập tức ngậm miệng, xung quanh yên lặng không gì bằng.

“Nếu thánh tôn đại nhân đã nghỉ ngơi, vậy ngày mai ta đến hỏi thăm ngài.” Người có đức độ và uy tín cao nhất lên tiếng.

Ân Phượng không đáp trả, quay người im lặng rời đi.

Đối với hành động không kiêng nể của nàng, bọn họ cũng không dám lên án công khai. Dù có bất mãn cũng phải giấu trong lòng. Nhìn cánh cửa vào thôn trang vừa dày vừa nặng, bọn họ thật sự chẳng dám tiến vào – bọn họ không dám chọc giận thánh tôn đại nhân.

Trong thôn trang, Ân Phượng đến đại viện.

Mười mấy người đứng trong đại viện chờ nàng ta, Mộc Tuyết và Nhân công tử cũng có mặt.

Mỗi người đều xách túi hành lý, vẻ mặt không cảm xúc.

“Chuẩn bị xong hết rồi à?” Ân Phượng hỏi, giọng nói cũng ung dung. Một giây sau, không có người trả lời, nàng ta gật đầu: “Tốt! Chuẩn bị chạy trốn từ mật đạo!”

Nàng ta dẫn đầu, một đám người đi về phía mật đạo (*).

(*) Đường hầm hoặc đường ngầm bí mật.

Nàng ta không muốn ứng phó với đám người danh môn đại phái kia, cũng không có ý định ứng phó. Huống chi, thánh tôn đại nhân bọn họ muốn gặp đã rời đi từ sớm.”

“Ngày mai sẽ tươi đẹp.” Ân Phượng nhìn bầu trời nhỏ giọng nói.

Phía sau, đám hắc y nhân không chút biểu cảm chẳng khác gì con rối.

“Cuối cùng cũng bị thánh tôn đại nhân chán ghét...” Ân Phượng lại thờ dãi, giọng nói run rẩy cho thấy nàng ta đè nén cảm xúc kích động: “A! ... Cảm giác bị bỏ rơi thật tốt!”

Mười mấy người đàn ông mặt không cảm xúc như con rối đồng loạt gật đầu!

Mộc Tuyết và Nhân công tử đều hoảng sợ, nhìn bọn họ...

Vì sao hai người có cảm giác, mấy người này vui đến nước mắt lưng tròng vậy?

Hết chương 189

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.